

سوہنگ مہاراج شیر سینگ وِشنوں بھگوان دی جے

نہکلنک ہر شبد بھنڈار

بیسواں بھاگ

تتکرا

- ۰۳ آسُو شہنشاہی سمت ۲ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال بھگتاں نوٹ امرتسر ۱
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ میاں پُر امرتسر ۴
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بیبی گرمیج کور دے گرہ میاں پُر امرتسر ۶
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بیبی ویرو دے گرہ بگھیازی امرتسر ۸
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بیبی سیوی دے گرہ ٹھٹا امرتسر ۱۰
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ اندر کور دے گرہ بوڑو امرتسر ۱۱
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۳
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ چن سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۴
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۵
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سُرجن سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۶
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ مانگا سرائے امرتسر ۱۷
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۸
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۲۰
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ مینیاں امرتسر ۲۱

- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بیبی جیتو دے گرہ بابو وال امرتسر ۲۲
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ گردھارا سنگھ دے گرہ بلو وال امرتسر ۲۴
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ بلو وال امرتسر ۲۵
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بیبی سورن کور دے گرہ سیدپڑ امرتسر ۲۵
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ سیدپڑ امرتسر ۲۷
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ کیسر سنگھ دے گرہ میسم پرا امرتسر ۲۹
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ دے گرہ نور پڑ ۳۱
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ نور پڑ ۳۴
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ ورسا سنگھ دے گرہ ہر گوبند پرا گرداس پڑ ۳۶
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ دے گرہ گرمکھ پرا گرداس پڑ ۳۹
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سوندر سنگھ دے گرہ دتیا گرداس پڑ ۳۹
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ دتیا گرداس پڑ ۴۱
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۲ موہن سنگھ دے گرہ تارا چک گرداس پڑ ۴۲
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بنتا سنگھ دے گرہ پنج کرائیاں گرداس پڑ ۴۳
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ پنج کرائیاں گرداس پڑ ۴۶

- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۲ کانشی رام دے گرہ سنیا گرداس پُر ۴۷
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ سنیا گرداس پُر ۴۸
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ سنیا گرداس پُر ۴۹
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گرہ سنیا گرداس پُر ۵۰
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ دے گرہ سنیا گرداس پُر ۵۰
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ سنیا گرداس پُر ۵۱
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ ہربھجن کور دے گرہ سنیا گرداس پُر ۵۲
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سُرجیت سنگھ دے گرہ فیض پُرا گرداس پُر ۵۲
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ حکم سنگھ دے گرہ فیض پُرا گرداس پُر ۵۴
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ فیض پُرا گرداس پُر ۵۵
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ فیض پُرا گرداس پُر ۵۶
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سما دے گرہ ڈیڑ گرداس پُر ۵۷
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۶۰
- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۲
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۷

- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہرنس کور دے گرہ مرڑ امرتسر ۶۹
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ دے گرہ مؤدھل امرتسر ۷۰
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہرنس کور دے گرہ مؤدھل امرتسر ۷۲
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۷۲
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۷۴
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ نرنجن سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۷۶
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہرنام کور دے گرہ ویرکا ام تسر ۷۷
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ پشورا سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۷۸
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ سیٹل سنگھ دے گرہ بردو جھنڈے گرداس پُر ۸۰
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ سوبل گرداس پُر ۸۲
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ ڈڈواں گرداس پُر ۸۳
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہرنام کور دے گرہ لیل گرداس پُر ۸۷
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ بھوملی گرداس پُر ۸۸
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ مہنگا سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۸۹
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی باوی دے گرہ دوست پُرا گرداس پُر ۹۱

- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی دیو دے گرہ اچا گرداس پُر ۹۱
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۹۲
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی گرو دے گرہ سدا گرداس پُر ۹۲
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی سدھرو دے گرہ سدا گرداس پُر ۹۳
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی گرمیج کور دے گرہ کٹھالی گرداس پُر ۹۳
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ بیمراج پُر گرداس پُر ۹۵
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ گرہ بیمراج پُر گرداس پُر ۹۵
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ حیات نگر گرداس پُر ۹۶
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہرینس کور دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۹۹
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی سلکھنی دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۱۰۰
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بلدیو سنگھ دے گرہ شون گرداس پُر ۱۰۲
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ گرمکھ سنگھ دے گرہ شون گرداس پُر ۱۰۳
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ دوست پُرا گرداس پُر ۱۰۴
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ دھرتا سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۰۶
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ سردار سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۰۸

- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ دے گیرہ کلانور گرداس پُر ۱۰۹
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ بلکار سنگھ دے گیرہ رسول پُر گرداس پُر ۱۱۰
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گیرہ ڈیڑھ گرداس پُر ۱۱۲
- ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گیرہ ڈیڑھ گرداس پُر ۱۱۵
- ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ دیال سنگھ دے گیرہ گواڑ گرداس پُر ۱۱۶
- ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ سوندر سنگھ گواڑ گرداس پُر ۱۱۶
- ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ سُرجیت کور دے گیرہ شکار ماچھیاں گرداس پُر ۱۱۸
- ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گیرہ پیا رالی گرداس پُر ۱۲۰
- ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ لابھ کور دے گیرہ پیا رالی گرداس پُر ۱۲۰
- ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ جسیپر سنگھ دے گیرہ بھولے کے گرداس پُر ۱۲۱
- ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گیرہ بھولے کے گرداس پُر ۱۲۲
- ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گیرہ وہیلا گرداس پُر ۱۲۳
- ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہرجندر کور دے گیرہ پکھو کے راجے دے گرداس پُر ۱۲۴
- ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گیرہ منجیاں والی گرداس پُر ۱۲۷
- ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ رویل کور دے گیرہ کھوکھر گرداس پُر ۱۲۹

- ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی پورو دے گرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۱۳۱
- ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ کیشن کور دے گرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۱۳۳
- ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی گرو دے گرہ چمیاری امرتسر ۱۳۶
- ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ جٹا امرتسر ۱۳۷
- ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گرہ جٹا امرتسر ۱۳۸
- ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ جٹا امرتسر ۱۳۹
- ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی جیتو دے گرہ رمداں امرتسر ۱۳۹
- ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ مڈی پُر امرتسر ۱۴۱
- ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی مہندر کور دے گرہ مڈی پُر امرتسر ۱۴۲
- ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ شنکارا سنگھ دے گرہ کھہرے امرتسر ۱۴۳
- ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ کھہرے امرتسر ۱۴۵
- ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سنگھ دے گرہ کھہرے امرتسر ۱۴۶
- ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ گرمیت کور دے گرہ مان امرتسر ۱۴۷
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۸
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۶۱

- ۲ مگھڑ شہنشاہ سمت ۲ عجائب سنگھ دے گِرہ ہررائے پُر بٹھنڈہ ۱۶۲
- ۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ ٹہل سنگھ دے گِرہ رُوپووالی امرتسر ۱۶۲
- ۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گِرہ رُوپووالی امرتسر ۱۶۴
- ۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش کور دے گِرہ رُوپووالی امرتسر ۱۶۵
- ۹ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گِرہ پھتو پُر کپورتھلا ۱۶۵
- ۹ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گِرہ پھتو پُر کپورتھلا ۱۶۷
- ۹ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گِرہ ڈھلواں امرتسر ۱۶۹
- ۹ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ بیبی چھندو دے گِرہ لٹاں ۱۷۱
- ۹ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ گرچرن سنگھ دے گِرہ پنڈوری کپورتھلا ۱۷۴
- ۹ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ گیان سنگھ دے گِرہ سُرخ پُر کپورتھلا ۱۷۵
- ۱۰ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ بیبی بنت کور دے گِرہ دریئے وال کپورتھلا ۱۷۷
- ۱۰ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گِرہ بستی شکار پُر کپورتھلا ۱۷۸
- ۱۰ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گِرہ جانگلا کپورتھلا ۱۸۰
- ۱۰ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ فقیر سنگھ دے گِرہ مزید پُر کپورتھلا ۱۸۱
- ۱۰ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گِرہ نور پُر کپورتھلا ۱۸۲

- ۱۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ ہرنام پُر کپورتھلا ۱۸۳
- ۱۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بیبی پیار کور دے گرہ ڈھڈیاں کپورتھلا ۱۸۵
- ۱۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بیبی پیارو دے گرہ ڈھڈیاں کپورتھلا ۱۸۷
- ۱۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ گیان سنگھ دے گرہ ڈھڈیاں کپورتھلا ۱۸۸
- ۱۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سرجیت کور دے گرہ گوسل کپورتھلا ۱۸۹
- ۱۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ دولت سنگھ دے گرہ شیخ پُرا کپورتھلا ۱۹۰
- ۱۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ دے گرہ کپورتھلا ۱۹۲
- ۱۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ کپورتھلا ۱۹۳
- ۱۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سکھدیو سنگھ دے گرہ کپورتھلا ۱۹۴
- ۱۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بیبی امرت کور دے گرہ جیل گارڈن کپورتھلا ۱۹۵
- ۱۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ چرکھڑی محلہ کرتار پُر ۱۹۶
- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریم کور دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۱۹۷
- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہرنیس سنگھ دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۱۹۸
- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ نگینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ۱۹۹
- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ۲۰۳

- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہردیال سنگھ دے گرہ جالندھر جالندھر ۲۰۵
- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ درشن کور لوڈھے پتر جالندھر ۲۰۶
- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہربھجن کور دے گرہ رڑکا جالندھر ۲۰۶
- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بشن داس دے گرہ جالندھر جالندھر ۲۰۷
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ کوٹلی کیورتھلا ۲۰۸
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ کوٹلی کیورتھلا ۲۱۱
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ، گرچرن سنگھ دے گرہ جھنگی جالندھر ۲۱۲
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پال سنگھ دے گرہ للیاں کلان جالندھر ۲۱۴
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ مل سنگھ دے گرہ للیاں کلان جالندھر ۲۱۵
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ نصیب سنگھ دے گرہ بوپا رائے جالندھر ۲۱۶
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۲۱۸
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۲۲۰
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بلوندر سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۲۲۳
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سروں سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۲۲۵
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۲۲۶

- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ گاندھراں جالندھر ۲۲۷
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ رام سنگھ دے گرہ سرینہہ جالندھر ۲۲۹
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ دے گرہ چیمہ کلان جالندھر ۲۳۰
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ جنڈیالا جالندھر ۲۳۳
- ۱۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ جمشیر کھیڑا جالندھر ۲۴۰
- ۱۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ جمشیر کھیڑا جالندھر ۲۴۲
- ۱۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ کھیڑا جالندھر ۲۴۴
- ۱۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ گرمیت سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۲۴۵
- ۱۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ مُنسا سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۲۴۷
- ۱۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بیبی چرن کور دے گرہ ماہل گیہلا جالندھر ۲۴۸
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ گرمیت سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۲۵۰
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بیبی چرن کور دے گرہ پھرا لا جالندھر ۲۵۲
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سادھوُ سنگھ دے گرہ سالار پُر جالندھر ۲۵۳
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ دینت پُرا جالندھر ۲۵۴
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ مائی بھاگو دے گرہ بلگا جالندھر ۲۵۵

- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ کپہر سینگھ دے گِرہ زڑکا کلاں جالندھر ۲۵۶
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سینگھ دے گِرہ زڑکا کلاں جالندھر ۲۵۷
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ گرمیج سینگھ دے گِرہ زڑکا کلاں جالندھر ۲۶۶
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سینگھ دے گِرہ زڑکا کلاں جالندھر ۲۶۷
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ آتما سینگھ دے گِرہ زڑکا کلاں جالندھر ۲۶۷
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پیپو پورو دے گِرہ زڑکا کلاں جالندھر ۲۶۸
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریم کور دے گِرہ ماہل گیہلے جالندھر ۲۶۸
- ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پیپو اوڈھی دے گِرہ زڑکا کلاں جالندھر ۲۶۸
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ گرداور سینگھ دے گِرہ زڑکا کلاں جالندھر ۲۶۹
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سینگھ دے گِرہ بلگا جالندھر ۲۷۰
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ درشن سینگھ دے گِرہ زڑکا کلاں جالندھر ۲۷۰
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ کرتار سینگھ دے گِرہ زڑکا کلاں جالندھر ۲۷۱
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پیپو نچھتر کور دے گِرہ گورایا جالندھر ۲۷۱
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش سینگھ دے گِرہ چیمے کلاں جالندھر ۲۷۲
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سنتوکھ سینگھ دے گِرہ سوڈھیاں جالندھر ۲۷۴

- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ کنگ جالندھر ۲۷۵
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ دوسانجھ خُرد جالندھر ۲۷۶
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ رجندر سنگھ پیارے لال دے گرہ دوسانجھ خُرد جالندھر ۲۷۷
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہربھجن سنگھ دے گرہ ڈاڈیاں ہوشیار پُڑ ۲۸۱
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سنسار سنگھ دے گرہ ڈوڈا ہوشیار پُڑ ۲۸۲
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ ربانا کلاں ہوشیار پُڑ ۲۸۳
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ پُرانی ڈرولی ہوشیار پُڑ ۲۸۵
- ۱۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہربھجن سنگھ دے گرہ آدم پُڑ جالندھر ۲۸۷
- ۱۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ تارو سنگھ دے گرہ جنڈیرے ہوشیار پُڑ ۲۸۸
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ مرزیاں نال قادیاں گرداس پُڑ مرزے دے مزار اُتے ۲۹۱
- مرزے دے مزار اُتے ۲۹۲
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریم کور دے گرہ ٹھیکری والا گرداس پُڑ ۲۹۴
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پال سنگھ دے گرہ مُنڈا امرتسر ۲۹۸
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ فروز پُڑ ۳۰۲
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۰۴

- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۱۶
- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ارجن سنگھ جگجیت سنگھ سلیم پُرا ہوشیارپُڑ ۳۱۸
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ امریک سنگھ دے گرہ سرائیں ہوشیارپُڑ ۳۲۱
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ امریک سنگھ دے گرہ سرائیں ہوشیارپُڑ ۳۲۱
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ سرائیں ہوشیارپُڑ ۳۲۲
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بلدیو کُور دے گرہ کندھالا شیخ ہوشیارپُڑ ۳۲۲
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بھجن کُور دے گرہ بیرم پُڑ ہوشیارپُڑ ۳۲۳
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ترسیم سنگھ دے گرہ خُردا ہوشیارپُڑ ۳۲۳
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ مرزاپُڑ دھاریوال ہوشیارپُڑ ۳۲۴
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پُورن سنگھ دے گرہ روپووالی ہوشیارپُڑ ۳۲۴
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سُرندر سنگھ خیال سنگھ دے گرہ روپووالی ہوشیارپُڑ ۳۲۵
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دھنا سنگھ دے گرہ کلیاں ہوشیارپُڑ ۳۲۶
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ وطن سنگھ دے گرہ سرینہ پُڑ ہوشیارپُڑ ۳۲۷
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بیم سنگھ دے گرہ ڈمانا ہوشیارپُڑ ۳۲۸
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دیال سنگھ دے گرہ ڈڈاں ہوشیارپُڑ ۳۲۹

- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دیال سنگھ دے گِرہ ڈڈاں ہوشیارپُر ۳۳۱
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گِرہ پنج ڈھیرا ہوشیارپُر ۳۳۳
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گِرہ پنج ڈھیرا ہوشیارپُر ۳۳۵
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ رام سنگھ دے گِرہ گالڑیاں ہوشیارپُر ۳۳۶
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سُرچیت سنگھ دے گِرہ کالو چانگ ہوشیارپُر ۳۳۷
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دلچیت سنگھ دے گِرہ تلواڑا ہوشیارپُر ۳۳۹
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بوا دتا مل دے گِرہ تلواڑا ہوشیارپُر ۳۴۰
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جیا لال دے گِرہ تلواڑا ہوشیارپُر ۳۴۲
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر دے گِرہ تلواڑا ہوشیارپُر ۳۴۴
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۴۷
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سنتوکھ سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۴۸
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بیبی پیارو دے گِرہ جیٹھوال امرتسر ۳۵۰
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۳
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۴
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ روپ سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۵

- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پچن سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۶
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۷
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سُبھاگ وتی دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۸
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۹
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گرِمیت سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۹
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بیبی چرنی دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۶۰
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پال سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۶۱
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بیبی مائیو دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۶۲
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ برجیت سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۶۳
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بال کور دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۶۵
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بیبی ننتی دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۳۶۷
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہرِ بھگت دوار وچ جیٹھووال امرتسر ۳۶۸
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ فوجا سنگھ دے گِرہ ملووال امرتسر ۳۷۳
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ آتما سنگھ دے گِرہ ملووال امرتسر ۳۷۴
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گِرہ ملووال امرتسر ۳۷۵

۲۲ پوه شہنشاہی سمت ۲ دربارا سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۳۷۶

۲۲ پوه شہنشاہی سمت ۲ جیون سنگھ، درشن سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۳۷۸

۲۲ پوه شہنشاہی سمت ۲ گرے شاہ دے گرہ ملووال امرتسر ۳۷۹

۲۲ پوه شہنشاہی سمت ۲ کیشن سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۳۸۰

۲۲ پوه شہنشاہی سمت ۲ گرجش سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۸۲

۲۶ پوه شہنشاہی سمت ۲ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۸۵

۲۷ پوه شہنشاہی سمت ۲ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۰۵

۲۸ پوه شہنشاہی سمت ۲ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۲۲

۲۸ پوه شہنشاہی سمت ۲ برینس کور چک مافی لدھیانہ ۴۲۷

۲۸ پوه شہنشاہی سمت ۲ چتر کور سدا گرداس پُر ۴۲۸

۲۸ پوه شہنشاہی سمت ۲ عدالت سنگھ آندلو لدھیانہ ۴۲۹

۲۹ پوه شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ سبہرا امرتسر ۴۳۰

۲۹ پوه شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دبرجی امرتسر ۴۳۱

۲۹ پوه شہنشاہی سمت ۲ سندر سنگھ روسے گرداس پُر ۴۳۱

۳۰ پوه شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ میسم پُرا ۴۳۲

- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۳۶
- ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۴۷
- ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ جیو جولاٹی گرداس پُر ۴۴۹
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۴۵۰
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۴۵۲
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی مہندر کور دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۴۵۳
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۴۵۵
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۴۵۶
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ گرداس سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۴۵۷
- ۱۸ ماگھ، شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۴۵۸
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ پچن کور دے گرہ پدری فروزپُر ۴۵۸
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ گرچرن کور دے گرہ فروزپُر ۴۵۹
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ، رٹول روہی والے، فروزپُر ۴۵۹
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ کھیم سنگھ دے گرہ کوٹ کپورا ۴۶۱
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ دولت سنگھ دے گرہ پنج گرائیں فروزپُر ۴۶۳

- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ دلپ کور دے گِرہ سہالسِر فروزپُر ۴۶۴
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ راج سِنگھ دے گِرہ مُکتسر فروزپُر ۴۶۴
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی پریم کور دے گِرہ مدرسہ ۴۶۵
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ مل سِنگھ دے گِرہ اکال گڑھ ۴۶۷
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ اچھر سِنگھ دے گِرہ سیکھا ۴۷۰
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہرچندر کور دے گِرہ سیکھا ۴۷۱
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہروندر کور دے گِرہ رکھالا ۴۷۱
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ٹہل سِنگھ دے گِرہ ہسپتال روڈ ابوہر ۴۷۳
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سِنگھ دے گِرہ رتیوال گنگانگر راجستھان ۴۷۴
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ارجن سِنگھ دے گِرہ رتیوال گنگانگر راجستھان ۴۷۵
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ سادھو سِنگھ دے گِرہ ۱ سی ۰ سی ۰ گنگانگر ۴۷۷
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی لچھو دے گِرہ ۳ سی ۰ سی ۰ گنگانگر ۴۷۸
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ قابل سِنگھ دے گِرہ ۱۸ بی بی گنگانگر ۴۸۰
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ رتن سِنگھ دے گِرہ ۲۵ بی بی گنگانگر ۴۸۲
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ مہاں سِنگھ دے گِرہ ۲۵ بی بی گنگانگر ۴۸۶

- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سنگھ دے گِرہ ۲۰ زیڈ گنگانگر ۴۸۸
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ سُرجیت سنگھ دے گِرہ بن والی ۴۹۰
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ملکیت سنگھ دے گِرہ بن والی ۴۹۴
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی دانو دے گِرہ بن والی ۴۹۵
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی تیز کور دے گِرہ بن والی ۴۹۷
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گِرہ پپلی فروز پُر ۴۹۹
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ دے گِرہ ڈوموالی ۵۰۲
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر کور دے گِرہ کھوپر ۵۰۴
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بلیر سنگھ سرپس والا فروز پُر ۵۰۵
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ چرنجیت کور دے گِرہ بہاؤدی ہسار ۵۰۶
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ پُهلجیت سنگھ دے گِرہ چندھڑ کلاں ۵۰۷
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ رگھیر سنگھ دے گِرہ چندھڑ کلاں ۵۰۹
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ گرچن سنگھ دے گِرہ چندھڑ کلاں ۵۱۱
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ آسا سنگھ دے گِرہ کھانگ ۵۱۳
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی نہال کور دے گِرہ کمال پُر لدھیانہ ۵۱۵

- ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن کور دے گِرہ ر۱۷ ۵۱۷
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۱۹
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۳۲
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلوندر کور سریس والا ۵۳۶
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گِرہ جیٹھونگل ۵۳۷
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گِرہ بھولے کے ۵۳۷
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گندن سنگھ دے گِرہ شاہ پُر تھیڑی ۵۳۸
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گِرہ منہالا ۵۳۹
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سمندر کور دے گِرہ چیمہ ۵۳۹
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پرکاش کور دلی ۵۴۰
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گِرہ نور پُر ۵۴۲
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سنتوکھ سنگھ دے گِرہ نور پُر ۵۴۳
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گِرہ ناہہ ۵۴۴
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گِرہ پٹیالہ ۵۴۶
- ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلادیو کیشن دے گِرہ پٹیالہ ۵۴۸

- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۲ ستونت کور دے گرہ پٹیالہ ۵۵۰
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۲ بیبی کاکو دے گرہ چُپکی پٹیالہ ۵۵۱
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۲ بلدیو سینگھ، عجائب سینگھ دے گرہ بوٹا سینگھ والا پٹیالہ ۵۵۲
- ۸ پھکن شہنشاہی سمت ۲ موہر سینگھ دے گرہ بوٹا سینگھ والا پٹیالہ ۵۵۵
- ۸ پھکن شہنشاہی سمت ۲ چانن سینگھ دے گرہ ہنڈولا کرنال ۵۵۷
- ۸ پھکن شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سینگھ، جرنیل سینگھ دے گرہ کھرکا کرنال ۵۵۹
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۲ کرتار سینگھ دے گرہ قومی فارم کرنال ۵۶۰
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۲ رن سینگھ دے گرہ اجیت نگر کرنال ۵۶۲
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۲ سُرچیت کور دے گرہ اجیت نگر کرنال ۵۶۳
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۲ مہندر سینگھ دے گرہ گڑھی لانگری کُرکشیتز ۵۶۵
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۲ موہن سینگھ دے گرہ گڑھی لانگری کُرکشیتز ۵۶۷
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سینگھ دے گرہ ستورا کرنال ۵۶۹
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۲ سوداگر سینگھ دے گرہ بھٹہ ماجرہ کرنال ۵۷۰
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۲ ہربنس سینگھ دے گرہ ٹھیکری کرنال ۵۷۲
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۲ وریام سینگھ دے گرہ ٹھیکری کرنال ۵۷۴

- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۲ رندھیر سنگھ دے گرہ ارنائے کرنال ۵۷۵
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۲ نرنجن سنگھ دے گرہ فارم کرنال ۵۷۷
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۲ گرمیج سنگھ دے گرہ تھائیسر کرنال ۵۷۸
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۲ بھان سنگھ دے گرہ نانک پُرا کرنال ۵۷۹
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۲ سو پن سنگھ دے گرہ نانک پُرا کرنال ۵۸۱
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۲ سنتا سنگھ ترن تارن ۵۸۲
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ چھیوال ہوشیار پُرا ۵۸۳
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گرہ بھام گرداس پُرا ۵۸۳
- ۱۳ پھکن شہنشاہی سمت ۲ سُروپ سنگھ دے گرہ ڈھڈی فریدکوٹ ۵۸۴
- ۱۳ پھکن شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ رُوپو وال ہوشیار پُرا ۵۸۵
- ۱۳ پھکن شہنشاہی سمت ۲ بشن سنگھ، سیوا سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ۵۸۶
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۲ ہرنس سنگھ دے گرہ اوچلا کیپورتھلا ۵۸۸
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ ہرنام سنگھ دے گرہ نور پُرا ۵۸۸
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۲ بھگوان سنگھ اوڑمڑ ٹانڈا ۵۸۹
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۲ ریشم سنگھ دے گرہ خیرا مزہ جالندھر ۵۹۰

- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ منڈیانی لدھیانہ ۵۹۰
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۲ راج کور دے گرہ جلوڈ لدھیانہ ۵۹۱
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۲ ہنس راج دے گرہ مکیریاں ہوشیارپور ۵۹۲
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۲ ملکہ راج دے گرہ مکیریاں ہوشیارپور ۵۶۳
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۲ پریم دیال دے گرہ میرٹھ ۵۹۴
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۲ نرنجن سنگھ دے گرہ اجتوال فروزپور ۵۹۵
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۲ پریمی دیوی دے گرہ جھنڈے کیمپ جموں ۵۹۷
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۲ امرجیت کور جگجیت سنگھ سرمیل سنگھ سلیم پور ہوشیارپور ۵۹۸
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۲ بکرم سنگھ دے گرہ تکھان ودھ فروزپور ۶۰۱
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۲ نیرویر سنگھ نرنجن سنگھ دے گرہ کوچانمبر ۹ لدھیانہ ۶۰۱
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۲ ہرنس سنگھ دے گرہ اجنود لدھیانہ ۶۰۲
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۲ گردیپ سنگھ دے گرہ دبرجی امرتسر ۶۰۲
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۲ بوڑ سنگھ دے گرہ پریاں گرداس ۶۰۳
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۲ باوا سنگھ دے گرہ پریاں گرداس پور ۶۰۴
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۲ بلوندر سنگھ دے گرہ چند پراانا فروزپور ۶۰۵

- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۲ چندہ سنگھ دے گرہ لتوں کلاں لدھیانہ ۶۰۵
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ واہگے ہوشیار پُر ۶۰۵
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۲ راجا رام دے گرہ لاجپت نگر دلی ۶۰۶
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۲ جگت سنگھ دے گرہ چنناؤں، پوڑی گڑھوال ۶۰۶
- ۱۷ پھکن شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ دے گرہ شاستری نگر کانپنر نگر ۶۰۷
- ۱۸ پھکن شہنشاہی سمت ۲ کرپا سنگھ دے گرہ کان پُر ۶۰۹
- ۱۸ پھکن شہنشاہی سمت ۲ گردت سنگھ دے گرہ کان پُر ۶۱۱
- ۱۸ پھکن شہنشاہی سمت ۲ گرچن سنگھ دے گرہ لال بنگلا کان پُر ۶۱۳
- ۱۸ پھکن شہنشاہی سمت ۲ بیبی مائیو امیں شاہ کھالڑا ۶۱۵
- ۱۸ پھکن شہنشاہی سمت ۲ ستونت کور دے گرہ کان پُر ۶۱۷
- ۱۹ پھکن شہنشاہی سمت ۲ گربخش سنگھ دے گرہ مہو لکھنؤ ۶۱۸
- ۱۹ پھکن شہنشاہی سمت ۲ محل سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۶۲۷
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۲ اوم پرکاش کالرے دے گرہ جنگ پُرا نویں دلی ۶۳۵
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گھر شکور بستی نویں دلی ۶۳۶
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ کھیڑی پٹیالہ ۶۳۶

- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ ارجن نگر جالندھر ۶۳۶
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۲ گرچرن سنگھ دے گرہ جٹوا سنگرور ۶۳۷
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ بھگوان پُرا جالندھر ۶۳۸
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ شریف گڑھ کرنال ۶۳۸
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۲ سنتا سنگھ دے گرہ شریف گڑھ کرنال ۶۳۹
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۲ بنتا سنگھ دے گرہ مگل ماجرہ کرنال ۶۴۱
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۲ آسا سنگھ دے گرہ کلسانی کرنال ۶۴۳
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۲ سرین سنگھ دے گھر کلسانی کرنال ۶۴۴
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۲ چین سنگھ دے گرہ چپاہ کرنال ۶۴۴
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ کلونی نمبر ۱ ہزاری باغ ۶۴۵
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۲ سردارا سنگھ دے گرہ روئی لدھیانہ ۶۴۶
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۲ کاکا سنگھ دے گرہ لیہڑا لدھیانہ ۶۴۶
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۲ اندر سنگھ دے گرہ ہرینس پُرا پٹیالہ ۶۴۷
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۲ گرمیج سنگھ دے گرہ ہرینس پُرا پٹیالہ ۶۴۷
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ ہرینس پُرا پٹیالہ ۶۴۷

- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ نصیب کور دے گرہ ہرنس پُرا پٹیالہ ۶۴۸
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بیی امرو دے گرہ ہرنس پُرا پٹیالہ ۶۴۸
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ روڑا پٹیالہ ۶۴۸
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ برکت پُرا پٹیالہ ۶۴۹
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ میوہ سنگھ دے گرہ کلوندی انبالہ ۶۵۰
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پنجاب کور دے گرہ کلوندی انبالہ ۶۵۲
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ چنچل سنگھ دے گرہ مہون لدھیانہ ۶۵۳
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ، پاکھر سنگھ دے گرہ پھرا لا جاندھر ۶۵۶
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ کھیڑا جاندھر ۶۵۶
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سُرندر سنگھ دے گرہ جنڈیالا جاندھر ۶۵۷
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلیر کور دے گرہ جنڈیالا جاندھر ۶۵۷
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گنیشا سنگھ دے گرہ کوٹ کلاں جاندھر ۶۵۸
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ دھرم جیت سنگھ دے گرہ ٹھکروال جاندھر ۶۵۸
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بیی ٹھاکری دے گرہ فرا لا جاندھر ۶۵۹
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ رنجیت سنگھ دے گرہ وڈالا جاندھر ۶۵۹

- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ تلوندر سنگھ دے گرہ، وڈالا جالندھر ۶۶۰
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گردپ کور دے گرہ پما جالندھر ۶۶۰
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہربنس سنگھ دے گرہ ڈھڈے جالندھر ۶۶۱
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ جنڈیالا جالندھر ۶۶۳
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ، تیج اندر سنگھ دے گرہ وڈالا جالندھر ۶۶۳
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی سما کور دے گرہ سٹز جالندھر ۶۶۴
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی چن کور دے گرہ بوپارائے جالندھر ۶۶۵
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی بھجن کور دے گرہ جمشیر جالندھر ۶۶۵
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہربنس کور دے گھر کالا سنگھا جالندھر ۶۶۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ (۲۰۲۴ یکرمی) ہر بھگت دوار جیٹھوال ۶۶۷
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ مہندر سنگھ جھٹ ۶۹۳
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ چن کور جھٹ ۶۹۳
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گلونت سنگھ بستی پٹھانا ۶۹۴
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گرینس کور چیا امرتسر ۶۹۴
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ جوگندر کور لوٹے کلونی انبالہ ۶۹۴

- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بال سنگھ بھگوان امرتسر ۶۹۵
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ اتم چند تلواڑا ہوشیارپور ۶۹۵
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ منشی رام میانی ہوشیارپور ۶۹۵
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی پرکاشو سالووال گرداس پور ۶۹۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی پٹی سالووال گرداس پور ۶۹۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ منجیت سنگھ دیدارے والا فروزپور ۶۹۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ جرنیل سنگھ سلاں والی تلونڈی ہوشیارپور ۶۹۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گرچرن سنگھ جموں ۶۹۷
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ اجیت سنگھ جموں ۶۹۷
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ سنت رام گوکلے چک جموں ۶۹۷
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ ہردیپ کور فتح ننگل گرداس پور ۶۹۷
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گردت سنگھ رام دوالی امرتسر ۶۹۸
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی مہندر کور سوسانا ہوشیارپور ۶۹۸
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی گرنام کور سوسانا ہوشیارپور ۶۹۸
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ جسونت سنگھ بہام ہوشیارپور ۶۹۹

- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی پریتم کور بڈھے کوٹ گرداس پُر ۶۹۹
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ پرتاپ سنگھ سنیاں والا ۶۹۹
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سردارا سنگھ روڈے فروز پُر ۷۰۰
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ شام سنگھ ننگل فروز پُر ۷۰۰
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ تیز کور ولور فروز پُر ۷۰۱
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی گرمیز کور مکھن ونڈی امرتسر ۷۰۱
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سُرندر کور اچ ایم ٹی پنچوا ڈسپینسری چھینا والی امرتسر ۷۰۲
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ ملکھا سنگھ ۳۶ جے ۰ بی گنگا نگر ۷۰۲
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ وچنت کور رزکا جالندھر ۷۰۳
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ اجیت کور کڑالا کپورتھلا ۷۰۳
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہزارا سنگھ پنڈوری امرتسر ۷۰۳
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی چرنو بھسے امرتسر ۷۰۴
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہربنس سنگھ چونک مونی کروڑی گلی بوٹا سنگھ والی امرتسر ۷۰۴
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ مہندر سنگھ بگے امرتسر ۷۰۴
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بھجن سنگھ دھینگا والی جموں ۷۰۵

- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی سورنو کرتو وال ڈھائے وال امسرت ۷۰۵
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ تارا سنگھ گمٹی بٹھنڈہ ۷۰۵
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ کیشن چیت سنگھ لوہارا جالندھر ۷۰۶
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ موہن سنگھ قادیان گرداس پُر ۷۰۶
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ گیان چند پونا شہر ۷۰۶
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ نرندرچیت کور کھتیار پُر شاہ جہان پُر یو ۰ پی ۷۰۷
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سرچیت کور ویکے پُر امرتسر ۷۰۷
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ گرداس مل کلا امرتسر ۷۰۷
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ روشن لال کلا امرتسر ۷۰۸
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ مایا رام کلا امرتسر ۷۰۸
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سُرندر پال کلا امرتسر ۷۰۹
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ جوگندر کور بھولے جالندھر ۷۰۹
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ گرتخت سنگھ لوڈووال لدھیانہ ۷۰۹
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۳ سادھو سنگھ جھامکے امرتسر ۷۱۰
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر بھجن کور دے گرہ بھگوان پُرا امرتسر ۷۱۲

- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی پریتو دے گِرہ سٹھیالا امرتسر ۷۱۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ تیجا سِنگھ دے گِرہ سٹھیالا امرتسر ۷۱۶
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہزارا سِنگھ دے گِرہ کھبے امرتسر ۷۲۰
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جوت شبد ادھار مہراج پورن سِنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۲
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ امرجیت سِنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سُرجیت سِنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بَشَن کُور دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ رنجیت کُور دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جاگیر کُور دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سُرجیت کُور دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ دلپ سِنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہرجیت سِنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سُلکھن سِنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بھان سِنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۶
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پریم سِنگھ تے وریام کُور دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۶

- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پریم سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۶
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ایشر سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۷
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بنتا سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۷
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ اندر سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۷
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ تارا سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۸
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہرچرن سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۸
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جرنیل سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۸
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پرکاش کور دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۹
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بشن سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۹
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پریم کور دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۹
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ڈاکٹر مانک سنگھ امرتسر ۷۳۰
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہربنس سنگھ بستی اڈا جالندھر ۷۳۰
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بنتا سنگھ یو پی ۷۳۰
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ گردت سنگھ دے گِرہ رام دوالی امرتسر ۷۳۱
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ گندن سنگھ پنڈوری وڑیچ امرتسر ۷۳۱

- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بلچندر کور دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۱
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ دوندر کور دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۲
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سرچیت سنگھ گرسرن سنگھ سُلطان ونڈ گیٹ امرتسر ۷۳۲
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ راج کور ناتھیوال فروزپُر ۷۳۲
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ناظر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جگجیت سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ گرمیت سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بلوندر کور دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ برہجن سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ کرم سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی جگیر کور کاٹھگرہ پٹیالہ ۷۳۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ست پال فریداباد ۷۳۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی بہندر کور کڑیالا امرتسر ۷۳۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جوگندر کور گوال ٹولی فروزپُر چھاؤنی ۷۳۶
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ترپت کور گوال ٹولی فروزپُر چھاؤنی ۷۳۶

- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ کشمیر سنگھ سدا گرداس پُر ۷۳۷
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جاگیر سنگھ سدا گرداس پُر ۷۳۷
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار وچ جیٹھووال امرتسر ۷۳۸
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار وچ جیٹھووال امرتسر ۷۴۰
- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۴۹
- ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۶۸
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ چلا سنگھ دے گرہ ریزیدینسی روڈ جموں ۷۶۹
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیبی رام کور دے گرہ چھمب جموں ۷۷۱
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ لال چند دے گرہ جموں ۷۷۳
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ امرو دیوی دے گرہ جموں ۷۷۵
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ اجیت سنگھ دے گرہ جموں ۷۷۶
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گیان چند خيرووال جموں ۷۷۷
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پھمن سنگھ دے گرہ جموں ۷۷۷
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ۷۷۹
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پرکاش چند دے گرہ جموں ۷۸۱

- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شنکر آچاریہ مندر سرینگر ۷۸۲
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شاہی چشمہ سرینگر ۷۸۴
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پوتر استھان سری گرو ہر گوبند صاحب سرینگر ۷۸۵
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دھرم ارتھ روڈ سرینگر ۷۸۷
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ درگاہ حضرت بل، آثار شریف، مؤلوی عبدل کبیر دے ساتھ سرینگر ۷۹۱
- مؤلوی عبدل کبیر نے اتر دتا ۷۹۲
- مہاراج جی ولوں سوال ۷۹۳
- درگاہ شریف وچ اک مسلمان نے دودھ دتا اُس پر تھائے ۷۹۴
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ مسلمان درویش نال مندر کھیر بھوانی سرینگر ۷۹۵
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ تیز بھان دے گیرہ شیخسر بخشی نگر مارکیٹ جموں ۷۹۶
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رام پیاری دے گیرہ بدی پُر جموں ۷۹۶
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شو سنگھ بخشی نگر مارکیٹ شیخ سر والا جموں ۷۹۷
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رام چند دے گیرہ بخشی نگر مارکیٹ جموں ۷۹۷
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گردت سنگھ دے گھر چھمب والا جموں ۷۹۸
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ خزان سنگھ دے گیرہ رنبیر سنگھ پُرا جموں ۷۹۸

- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رنیاں رام دے گھر کلئے جموں ۸۰۱
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ سیوا رام دے گرہ کلئے جموں ۸۰۲
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پریم سنگھ دے گرہ کلئے جم ۸۰۲
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ وکیل سنگھ دے گرہ بنسا جموں ۸۰۳
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ لچھمن سنگھ دے گرہ سئی کلان جموں ۸۰۵
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کلونت سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۵
- ۱۸ شہنشاہی سمت ۳ چن سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۶
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کھیو دیوی دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۶
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پریمی دیوی دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۷
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیلا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۷
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بنتی دیوی دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۸
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پرتاپ سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۸
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۹
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پورن سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۹
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہنس راج دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۹

- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ اندر سنگھ دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۰
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دھیرو دیوی دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۰
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ راجو دیوی دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۱
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دھرمو دیوی سئی کیمپ جموں ۸۱۱
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ چوڑھ سنگھ دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۲
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ وکیل سنگھ دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۲
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ انگریز سنگھ دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۲
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ سوہیا سنگھ دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۳
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ برنامو دیوی دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۳
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پریم چند دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۴
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ سردارا سنگھ دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۴
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رام لال دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۵
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ نانک چند دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۵
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رویلا رام دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۶
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ جھنڈو رام دے گِرہ جوڑیاں جموں ۸۱۶

- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شانتی دیوے دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۶
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیلو رام دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۷
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گرا رام دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۷
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کیشن لال دے گرہ سئی کیمپ جم ۸۱۸
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ندو دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۸
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۹
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیبی چنو دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۹
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گوڑبا رام سئی کیمپ جموں ۸۲۰
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کریال سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۲۰
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دولت رام دے گرہ کوٹلی رائیاں جموں ۸۲۱
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پرکاش چند دے گرہ مکھووالی جموں ۸۲۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ مایا دیوی دے گرہ مکھووالی جموں ۸۲۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دیوی سنگھ دے گرہ مکھووالی جموں ۸۲۳
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ لچھمی دیوی دے گرہ سیڑ جموں ۸۲۴
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ مایا کور دے گرہ سیڑ جموں ۸۲۴

- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گرنام سنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۸۲۵
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بھگت سنگھ دے گِرہ کیر پنڈ جموں ۸۲۵
- پہلی ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۲۶
- ۱۶ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۳۰
- ۱۶ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۳۲
- ۱۷ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ جلوس چلن دے سمیں لکھت جیٹھووال امرتسر ۸۴۰
- ۱۷ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال جلوس دی سپاقتی سمیں دا شبد ۸۴۲
- ۱۸ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۵۶
- ۱۸ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۸۵۸
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۷۰
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۳ کپور سنگھ دے گِرہ موگا فروزپُر ۸۸۰
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۳ سُرین سنگھ دے گِرہ ندھان والی ۸۸۲
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۳ سُلکھن سنگھ دے گِرہ رُکنا مونگلا فروزپُر ۸۸۴
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۳ رام سنگھ دے گِرہ فروز پُر چھاؤنی ۸۸۵
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۳ گردیو سنگھ دے گِرہ فروز پُر چھاؤنی ۸۸۷

- ۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۳ دلی دربار وکھے دلی ۸۸۸
- پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۹۰
- ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۹۹
- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۰۱
- ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ سو پن سنگھ دے گھر شاہ بکر فروزپر ۹۰۲
- ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپر ۹۰۴
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپر ۹۰۶
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی جلی خاں فروزپر ۹۰۷
- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ سُرین سنگھ دے گرہ ندھان والا ۹۰۹
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپر ۹۱۰
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ سلکھن سنگھ دے گرہ زکنا مونگلا فروزپر ۹۱۲
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ گردیو کور دے گرہ گولے والا فروزپر ۹۱۵
- ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ کیرپال سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپر ۹۱۶
- ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ کھیم سنگھ دے گرہ کوٹ کپورا ۹۱۷
- ۲۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ ہرچند سنگھ دے گرہ ہررائے پُر بٹھنڈہ ۹۲۰

- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ جسونت سنگھ دے گِرہ راجیانا فرورزپر ۹۲۰
- ۳۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ منگل سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۲
- ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ کرم سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۴
- ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ سردارا سنگھ گِرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۵
- ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ سادھو سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۶
- ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ سروں سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۷
- ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ بھگوان کور دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۸
- ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ ناظر سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۸
- ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ مُنڈیاں ۹۲۹
- ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ گردیو سنگھ دے گِرہ گھڑواں ۹۳۰
- ۳۲ پہلی آسو شہنشاہی سمت ۳ سُرجیت سنگھ دے گِرہ گھڑواں ۹۳۲
- ۳۳ پہلی آسو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۳۳
- ۲ آسو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۳۷
- ۳ آسو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۳۹
- ۵ آسو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار دھیرپر دلی ۹۵۱

- ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۳ سوامی اند جی مہراج آل انڈیا بھارت سادھو سماج ۲۲ پٹیل نگر دلی ۹۵۲
- ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار دھیر پُر دلی ۹۵۴
- ۱۰ آسُو شہنشاہی سمت ۳ سوامی گرچرن داس دے نال ہیم راج مشن پٹیل نگر نویں دلی ۹۵۶
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۳ ملتان سیوا سمتی آشرم دلی ۹۵۸
- ملتان سیوا سمتی، سوامی کرشنا نند سوامی گوہندا نند ہردوار والیاں نال ۹۶۰
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۳ پریم سنگھ دے گرہ گلا امرتسر ۹۶۲
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۳ سکھدیو رام دے گرہ گلا امرتسر ۹۶۸
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۳ جاگیر کور دے گرہ گلا امرتسر ۹۶۹
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۳ گرمکھ سنگھ دے گرہ گلا امرتسر ۹۷۰
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۳ ہری سنگھ دے گرہ گلا امرتسر ۹۷۱
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۳ مسا سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۹۷۳
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۳ دارا سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۹۷۴
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۳ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۹۷۵
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۳ مکھن سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۹۷۷
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۳ رادھا سوامی ڈیرہ بابا بگا سنگھ پرتاپ سنگھ دے نال ترن تارن امرتسر ۹۷۸

- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۸۰
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۸۹
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۳ ڈیرہ بابا جیل سنگھ بیاس گرچرن سنگھ نال ۹۹۱
- ۱۳ کتک شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۹۳
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۹۵
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۹۷
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۳
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ رسیلا رام سیدپڑ والے نال ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۴
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ گرمیت سنگھ دے گرہ بردو پھرا لا جالندھر ۱۰۰۷
- ۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ شاکاہاری کانفرنس دلی ۱۰۰۹
- ۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ ڈاکٹر اوبنس اسرائیلی نال شاکاہاری کانفرنس وچ لال قلعہ دلی ۱۰۱۰
- ۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ اسرائیلی ڈیلیگیٹز دے ساتھ دلی ۱۰۱۱
- ۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ ٹھاکر سنگھ دے گرہ بیڑ امین ۱۰۱۲
- ۱۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ لچھمن سنگھ دھنگالی والے دے گرہ سئی کیمپ جموں ۱۰۱۵
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ کلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی سئی کیمپ جموں ۱۰۱۶

- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ دیوا سینگھ دھنگالی سئی کیمپ جموں ۱۰۱۸
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ گوڑبا رام سیخ سر سئی خورد کیمپ جموں ۱۰۱۹
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ بیلا سینگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۱۰۲۱
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ انگریز سینگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۱۰۲۲
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ وکیل سینگھ دھنگالی سئی کیمپ جموں ۱۰۲۳
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ پورن سینگھ دھنگالی سئی کیمپ جموں ۱۰۲۵
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ بیبی مٹھی دیوی دے گرہ مکھووالی جموں ۱۰۲۷
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ مایا دیوی دے گرہ مکھووالی جموں ۱۰۲۹
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ سردار سینگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۰۳۰
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ لچھی دیوی دے گرہ سیڑ جموں ۱۰۳۲
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ صوبیدار تیج بھان دے گرہ بخشی نگر جموں ۱۰۳۴
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ رام چند دے گرہ بخشی نگر جموں ۱۰۳۵
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ شو سینگھ دے گرہ بخشی نگر جموں ۱۰۳۶
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ چیف انجینئر آر ۰ ایل ۰ شرما جموں شہر ۱۰۳۸
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ رام کور دے گرہ چھمب جموں ۱۰۴۱

- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ پرکاش چند دے گرہ جموں ۱۰۴۳
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ ہری سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۰۴۵
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۰۴۶
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ لال چند دے گرہ جموں ۱۰۴۸
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ کیسری دیوی دے گرہ جموں ۱۰۴۹
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۵۱
- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۶۶
- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۶۷
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۳ مئی سُشیل کمار نال منڈی احمد گڑھ لدھیانہ ۱۰۶۹
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۷۰
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال اخبار رپورٹران نال ۱۰۷۹
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۳ آتما سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۱۰۸۳
- ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۹۲
- ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۳ مئی سُشیل کمار نال امرتسر ۱۰۹۳
- ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۹۵

- ۲۵ پوه شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۰۵
- ۲۶ پوه شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۳
- ۲۷ پوه شہنشاہی سمت ۳ سرت دھرم سمیلن ہر بہگت دوار جیٹھووال ۱۱۳۱
- ۲۸ پوه شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۴۶
- ۲۸ پوه شہنشاہی سمت ۳ سرب دھرم سمیلن ہر بہگت دوار جیٹھووال ۱۱۶۲
- ۳۰ پوه شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۸۰
- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۳ جین مندر بٹالا امرتسر ۱۱۸۱
- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا امرتسر ۱۱۸۷
- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۸۸
- ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مئی سُشیل کمار جین سنت منڈلی دینا نگر ۱۱۹۶
- ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ کیشن سنگھ دے گرہ الڑ پنڈی گرداس پُرا ۱۱۹۸
- ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بابو پُرا باہر گرداس پُرا ۱۲۱۰
- ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُرا گرداس پُرا ۱۲۱۷
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُرا گرداس پُرا ۱۲۲۸
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُرا گرداس پُرا ۱۲۳۰

- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۱
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ کرتار کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۲
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سنت سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۳
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بھاگ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۴
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۴
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ورسا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۶
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بیبی ہرنامو دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۷
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ میلہ سنگھ بیبی ننتو دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۸
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ راوی کنڈھ ۱۲۳۹
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت گرداس پُر ۱۲۵۱
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت گرداس پُر ۱۲۵۲
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ راوی کینارے گرداس پُر ۱۲۵۳
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اُجاگر سنگھ دے گرہ راج پُر چیسے گرداس پُر ۱۲۵۵
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اُجاگر سنگھ دے گرہ مہیاں گرداس پُر ۱۲۵۷
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سردول سنگھ وزیر پُر جٹاں ملاح دے نال راوی کینارے گرداس پُر ۱۲۵۹

- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت گرداس پُر ۱۲۶۳
- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت گرداس پُر ۱۲۶۹
- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مہندر سنگھ گڑھی لانگری والا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۷۰
- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۷۱
- ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۷۲
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بھلائی پُر ڈوگرا ہر سنگت امرتسر ۱۲۷۵
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۲۹۹
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ گیانی گرمکھ سنگھ دے ٹیوییل لئی نیہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۳۰۲
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۳۰۲
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ گلزار سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۳۰۸
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سکھوندر سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۳۰۹
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بلونت سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۳۱۱
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالاگرو امرتسر ۱۳۱۳
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالاگرو امرتسر ۱۳۱۶
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سنتوکھ سنگھ دے گرہ جنڈیالاگرو امرتسر ۱۳۱۷

- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالاگرو امرتسر ۱۳۱۸
- ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۱۹
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۱
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۸
- ۴ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۳۵
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۳ سُرجیت سنگھ دے جنم دن تے ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۴۰
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہرینس سنگھ دے نوٹ ماہل امرتسر ۱۳۴۲
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہرینس سنگھ دے نوٹ ماہل امرتسر ۱۳۴۵
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ بھاگ سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۱۳۴۷
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہزارا سنگھ دے گرہ امرتسر ۱۳۴۸
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گرہ گگو بوا امرتسر ۱۳۵۰
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۳ لاپھ سنگھ دے گرہ چک فتح سنگھ والا ۱۳۵۲
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۳ جاگیر سنگھ دے گرہ رتے وال ۱۳۵۴
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۳ سادھو سنگھ دے گرہ ۱ سی ۰ سی ۰ راجستھان ۱۳۵۶
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۳ مہاں سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ۱۳۵۸

۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۳، ۲۵ بی بی راجستھان ۱۳۶۰

۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۳ گردیال سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ۱۳۶۴

۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۳ رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ۱۳۶۸

۲۴ پھکن شہنشاہی سمت ۳ ننتا سنگھ دے گرہ پدم پُر راجستھان ۱۳۷۱

۲۴ پھکن شہنشاہی سمت ۳ پیپی تیز کور دے گرہ بنوالی ۱۳۷۴

۲۴ پھکن شہنشاہی سمت ۳ سُرجیت سنگھ دے گرہ بنوالی ۱۳۷۶

۲۵ پھکن شہنشاہی سمت ۳ ملکیت سنگھ گرہ بنوالی ۱۳۷۷

سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنوُن بھگوان دی جے

★ ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۲ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال بھگتاں نوٹ ★

تِنّ آسُو کہے جن بھگتاں ملے سِری بھگوانا، مَورکھ مَورُھ کلجُگ جیو دین دُہائیا۔ دیاکرے مہربان شاہ سُلطانا، دین دُنی رہیا
 تڑپھائیا۔ ساچے سنتاں دے کے نام ترانہ، کلجُگ کوڑی کِریا اگنی تت لگائیا۔ گُرمکھاں بخش کے چرن دھیانا، مُمکھاں کوڑے دھندے رہیا
 لگائیا۔ گُرمکھاں چرن دھوڑ کرا اِشنانا، کلجُگ جیواں دُرمت مَیل رہیا لگائیا۔ لیکھا جان جیو جگت جہانا، لکھ چوڑاسی کھوجے تھاوُن
 تھائیا۔ نرگن نرویر نراکار پھریا بانا، بان نرالا انیالا شبدی تیر چلائییا۔ ست سرُوی پرگٹ ہو کے دُھر دا کاہنا، نام بنسری اک سُنائیا۔
 جودھا سوڑپیر بن مرد مردانہ، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ کھلائییا۔ کلجُگ انت جگت واسنا جگت دے بیگانہ، دُھر دا سنگی سنگ نہ
 کھئے نبھائییا۔ کوڑی کِریا اندر ہویا دیوانہ، نام خُماری ست نہ کھئے رکھائییا۔ ساچا گھر نہ کیسے پہچانا، گرہ مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حُکم کہے مَیں ورتاں مات، نو ست کھوج کھجائیا۔ بھگتاں ملے اگنی دات،
 دو لمتند رہیا ورتائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، ذرے ذرے کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم دس ساک، سجن اکو رہیا جنائیا۔ گھر سوامی کھول
 کے تاک، پڑدا ٹھاکر رہیا ہٹائیا۔ سنت سہیلا کر کے پاک، پوت اپنے نال ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی
 سرنائیا۔ آسُو تِنّ کہے مَیں دساں حال، حالت سب دی ویکھ وکھائییا۔ پُرکھ اِناشی وجاؤنہارا تال، دو جہان کرے شنوائیا۔ شاہ سُلطان ہون

بے حال، راج منتری نہ کھئے وڈیائیا۔ سب دے سر تے کوکے کال، ڈورؤ اپنا ڈنک وجائیا۔ جس دی دیوے نہ کھئے مثال، مسل اپنی نویں لئے
 بنائیا۔ ساچے بھگتاں پُچھے آکے حال، مُرید مُرشد لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ آسُو کہے
 میں آسا رکھی، نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ دھیان لگائیا۔ کِس ویلے پرم پُرکھ دی ویکھاں گُرمکھ سخی، ساجن مل کے وجے ودھائیا۔
 کنت کنتوبل پندرمیشور اکو نظری آئے پتی، پتیاں والا حصّہ نہ کھئے رکھائیا۔ نرمل جوت ہووے پرکاش لوڑ رہے نہ موم بتی، بُتخائیاں اندر کرے
 صفائیا۔ نام ندھانا اگتی دھار دے کے رتی، رتن امولک گُرمکھ لئے بنائیا۔ جگت سماج من واسنا سادھو اگتھے کھئے کھئے نہ کھئی، کھٹکے اندر
 دین دُہائیا۔ چار جُگ دی پچھلی پڑھ کے پئی، سُنہپڑے سُن سُن خوشی منائیا۔ منزل چڑھ کے رمز حقیقی کیسے نہ تکی، لاشریک نظر کھئے نہ
 پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ آسُو کہے بھگتاں ہونا سچ ملاپ، ملنی ہر جگدیس کرائیا۔
 کلجگ شاہ سلطاناں چڑھنا تاپ، ترے گن مایا اگتی اگ تپائیا۔ منؤا من ہونا گستاخ، گرہ گرہ گھر گھر کرے لڑائیا۔ ساچے نام دا دے کوئی
 نہ چاک، چاکر چاکری حق نہ کھئے کھائیا۔ گوبند کرے پورا بھوکھت واک، واقف کار بن کے دین لوکائیا۔ سنت سہیلے کر اتفاق، میلا میلے سہج
 سُبھائیا۔ ساچے منڈل پا کے راس، سُرتی شبد کاہن ملائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، نور نورانہ کرے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا اڈنی خاک،
 جگت سہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کردا، قُدرت دا مالک نظری
 آئیا۔ لیکھا جانے گرہ گرہ گھر گھر دا، لکھ چوراسی کایا ماٹی ہاٹی کھوج کھوجائیا۔ شبد اگتی نرگن دھار اگتی ہو کے پڑھدا، آتم پرما تم راگ
 الائیا۔ سنت سہیلے گُرمکھ سجن پھڑدا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ کرے کھیل نرائن نر دا، نر ہر پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تن آسُو کہے لیکھا نال تنہاں دے، جو ترے گن لیکھا گئے مکائیا۔ پُرکھ اکال میل ملانے
 جنہاں دے، جنم جنم دا روگ گوائیا۔ پر بہاوت کر کے اک دوجے دے دلاں دے، دلدر اندروں دئے کڈھائیا۔ ستجگ تریتا دوایر کلجگ جنہاں
 نال قول کیتے اتم ملانکے، وچھڑے دھر دے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آسُو کہے میں
 کھلدا ویکھیا تاک، طاقتور آپ کھلائیا۔ گُرمکھاں لہنا دینا شبدی کرے بے باق، پچھلا پورب جھولی پائیا۔ سرشٹ سبائی ہندی دے

خاک، خالص روپ نہ کھئے وٹائیا۔ من واسنا سارے بن کے چاک، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ اپنی سمجھے کھئے نہ ذات، نور نور نہ کھئے رُشنائیا۔
 سرشٹی درشٹی بنائی نار کمذات، کنت سُہاگی مل نہ وجے ودھائیا۔ ساچا کھیڑا کرے نہ کھئے آباد، اجڑی دے جگت لوکائیا۔ تن ماٹی ہندا
 دے برباد، بندی خانہ نہ کھئے ٹرائیا۔ شوہ دریاے ڈبدا جائے جہاز، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ ساچا کھولے کوئی نہ راز، رمز وچ سمجھ نہ کھئے
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر درگاہیا۔ دُھردرگاہ دا اِکو واسی، واسطہ بھگتاں نال رکھائیا۔ کلجگ
 جیواں اتم رائے دھرم دوارے دیوے پھاسی، فیصلہ اِکو اِک سُنائیا۔ بچیا رہے نہ کھئے پنڈت کاشی، کچھہرے والیاں ہوئے نہ کھئے سپہائیا۔ بن گوہند
 شبدي ساچے منڈل پاوے کھئے نہ راسی، بن پُرکھ اکل دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ منوآ چھڈے نہ اندروں بدمعاشی، بدلہ بدلے وچوں چُکائیا۔
 جگت خواہش ہوئی عیاشی، حرص ہوس نہ کھئے مٹائیا۔ بنا بھگتاں ساچی دے کھئے نہ داسی، درس پا کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بنا کے اِک جماعتی، اِکو سیکھیا دئے سمجھائیا۔ اَسو تِن کہے میں آساوند، آہستہ آہستہ دھیان لگائیا۔
 حُکمے اندر ہو پابند، بیٹھا سپس جھکائیا۔ سب دا مالک نظری آئے ہرِ خاوند، خاتون جگت رہیا ہنڈھائیا۔ گُرمکھ چاڑھ کے نوری چند،
 جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ شاہ سُلطانان دیوے دنڈ، شبدي دُنڈا ہنڈھ اُٹھائیا۔ سب دی ننکی کر کے کنڈ، جگت کنڈیاں وچ پھسائیا۔ جن
 بھگتاں دے کے پرمانند، نجانند کرے رسائیا۔ جنہاں گایا سوہنگ چھند، شمع بُجھی دئے جگائیا۔ جگت جنم دی پوری کر کے منگ، آسا اپنے
 وچ رلائییا۔ مہربان ہو سورا سرینگ، سُرتی شبد نال جُڑائیا۔ روداس چارے پائی گنڈھ، لیکھا لیکھے قلم شاہیا۔ پہلی ساون بھگتاں ٹھنڈ،
 امرت میگھ نام برسائیا۔ اَسو تِن بھنڈارا دیوے ونڈ، راتیں سُنٹیاں اندر دئے ٹکائیا۔ سرشٹی درشٹی خوار ہووے منوآ جنگ، جنگل پرہاس
 دے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان سورا سرینگ، سرب سُلطان
 مہربان اِکو نظری آئییا۔

★ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ میاں پُر ضلع امرتسر ★

درگاہ ساچی نہ عشق مجازی نہ حقیقی، حکمت عالم علم نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی شرع نہ شرعتی، تن وجود پیار مُحبت نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی بخشنہ نہ عزیز، نرگن سرگن نہ کھئے چٹرائیا۔ جلوہ گر اک توفیقی، نورو نور بے پرواہیا۔ نہ کوئی آسا نہ کوئی منسا نہ امید، واسنا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نہ کوئی ڈھولا کلمہ گیت راگ نیتی، گہر گمبھیر نہ کھئے سُنائیا۔ نہ کوئی پون ٹھنڈی سیتی، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ نیتر لوچن نین ویکھن والی ریتی، ناتا ناتا نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جلوہ گر نور خُدائیا۔ نہ حقیقی نہ مجازی، مسل مثال نہ کھئے بنائیا۔ نہ شرع نہ نمازی، سجدہ سپس نہ کھئے جھکائیا۔ نہ کوئی دھن نہ کوئی نادی، کلمہ حق نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی لیکھا پھولے حال ماضی، مُستقبل مجلس محبوب بے پرواہیا۔ نہ کوئی سوال نہ کوئی جوابی، طالب طلبگار نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی مِتر نہ کوئی احبابی، محراب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی میل ملاپ نہ ہووے شادی، شادیانہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایکنکارا اک اِکلا اپنی کار کھائیا۔ نہ مجازی نہ حقیقی، پریم پیار عشق مُحبت والا محبوب نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی لوک پرلوک سلوک چوڈاں دسے طبقی، زمیں اسماناں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی اکھراں والی دیوے سیکھیا سیکھ، سنتھا حُکم نال حُکم نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی پیار کرن والا ویکھن والا میت، محبوب اِکو ایکنکارا اک دوارے سوہا پائیا۔ نہ کوئی درویش منگنہارا بھیکھ، نہ کوئی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی ایکنکارا کھیل اپارا درگاہ ساچی دھام نیارا نور نورانہ شاہ سلطانا وڈ مہربانا محو اپنی کار کھائیا۔ مجازی حقیقی سمجھے کون، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گر اوتار جس دا ڈھولا گاؤن، اتم اوسے وچ اپنا آپ جان سائیا۔ جس دا لیکھا جانے نہ کوئی پون، پون سُنپہڑا سچ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی منزل اپنی دھار اپنے وچ ملائییا۔ نہ کوئی مُحبت نہ کوئی پیار، نہ کھئے ناتا جوڑ جڑائیا۔ اِکو نور نور اُجیار، جس دا لکھ چوڑاسی پَسار، وشن برہما شو بیٹھے سپس نوائیا۔ اوس رمز نوں سمجھے کوئی نہ وچ سنسار، پاربرہم برہم اپنا روپ اپنے وچ وچ کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ عشق حقیقی مجازی توں باہر (اتہاہ)، بے پرواہ نظری آئیا۔

جو آد جُگادی سرب ملاح، بیڑا سب دا پار لنگھائیا۔ جس درگاہ وچ وسے جلوہ گر خُدا، نُوَر نُوَرانہ ڈگمگائیا۔ اوتھے عشق سکے نہ کھئے کما،
 کامل مُرشد اِکو دئے وکھائیا۔ جس دے وچوں نکلے اوسے وچ گئے سما، ایکا دُوا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 اپنا کھیل اپنے وچ ٹکائیا۔ ساچے نام دی ساچی دھار، ہر سَتگر اپنے وچ سمائیا۔ جس نام نُون گاؤندے گئے گرو اوتار، پیغمبر شکر منائیا۔
 کایا مندر اندر سُنندے رہے دُھنکار، بن رسنا جہوا وجدی رہے ودھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران اوسے دا کرن وستھار، صفتاں نال جگت
 وڈیائیا۔ جس دی مہما اپر اپار، اپرمپر سوامی اپنے وچ رکھائیا۔ تِس دی خواہش بُدھی وچ سمجھے نہ کھئے جیو من دی وچار، بن انبھو سمجھ
 کھئے نہ پائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھو منزل دُشوار، نُو دواریاں تون پرے جس دی وجے ودھائیا۔ سو نام آپ نرنکار، نرگن نروریر اک اکھوائیا۔
 جس نُون کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہار، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ سو نام اپنے ہتھ رکھیا کرتار، کرنی اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام اپنا آپ درڑائیا۔ ساچے نام دا نہ کوئی تن نہ وجود، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ اُس
 دا ناتا اِکو نال حق محبوب، مُحبت پُرکھ اکال نال پائیندا۔ جس دا جگت ودیا وچ ملے نہ کھئے ثبوت، سَتگر اشارہ شبد اک سمجھائیندا۔
 جس دا ڈنکا آد جُگاد جُگ چوکڑی وجے چارے کوٹ، دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال وشن برہما شو آپ سمجھائیندا۔ سو نام
 دسے اپنی منزل حق حدوڈ، جس دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی کدی نہ ہووے نیست و نابود، فقیریاں وچ فقرہ نہ کھئے
 سمجھائیندا۔ جدھر ویکھو ہر پردے اوس نام دا نام وجود، جو صفتاں اندر صفتاں وچ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام اپنے وچ چھپائیندا۔ ساچے نام دی ڈیفینیشن جے کوئی جانے ڈائریکٹ، ڈیفیکٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ منوآ
 من پائے اِفیکٹ، منزل حق نہ کھئے پُچائیا۔ جو گُر اوتار پیغمبر پُرکھ اکال دین دِیال کرے سلیکٹ، جُگ چوکڑی اوہناں دئے سمجھائیا۔
 کنیکشن کرے بنا اِلیکٹ، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ ڈنکا وجائے اِیسٹ وِیسٹ، گیسٹ اپنے لئے بنائیا۔ جگت وچ ساچے نام دے کوئی بنے
 نہیں پروجیکٹ، جگ نیتر دھار نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام آد جُگاد اِکو اک
 رکھائیا

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بیبی گرمیز کور دے گرہ پنڈ میاں پُر ضلع امرتسر ★

سَت کہے پاربرہم ابناشی اچت، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل دے رُت، چار کُنٹ دہ دشا اِکو تیرا نام وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں اُجل کر مُکھ، دُرمت میل مایا ممتا موہ مٹائیا۔ گھر سوامی آتم پر ماتم دے سُکھ، گرہ گرہ اندر تیرا نُور اِکو نظری آئیا۔ سنت سُپیلے اپنی گودی چُک، چار ورن اٹھاراں برن جھگڑا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سَت کہے میرے پرم پُرکھ ابناشی، ہر کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ انت میٹ اندھیری راتی، کوڑی کِریا رہن نہ پائیا۔ نام بھنڈارا بخش امولک داتی، چار ورن اٹھاراں برن آپ ورتائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم بن ساتھی، پاربرہم برہم میل لے ملائیا۔ ساچا نام وکھا اِکو ہاٹی، جگت دوارا لوڑ رہے نہ رائیا۔ امرت جام پلا بن کے ساقی، ساکھی اپنی دے سمجھائیا۔ منوآ تن رہے نہ عاقی، بُدھی بیبک روپ بدلائیا۔ تیرے نام دی بن اکھراں والی سُنڈے رہے پاتی، پتپریشور شبد سُنہیڑا دینا گھلائیا۔ گر اوتار پیغمبران بھوکھتاں والی پوری کر آکھی، آخر اپنا حُکم ورتائیا۔ سنت سُپیلے گر چیلے بنا داس داسی، مہربان محبوب مُحبّت وچ رکھائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورب جنم چُکا باقی، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ تیری منزل اگمی چڑھن گھاٹی، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ساچی منزل ویکھن تیری رہراسی، سورج چند دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرمل نُور جوت تیری پرکاشی، پرکاشت دے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَتجگ ساچی منگ گیا منگائیا۔ سَت کہے پرہ میرے گہر گمبہر، بے انت تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرم اندروں بدل دے تقدیر، حُکم سندیشہ اِک سُنائیا۔ نیتر رو رو کہے کبیر، منزل چوٹی چڑھ اخیر، سچ دوارے دئے ڈھائیا۔ ثابت رہیا نہ کھئے شاہ امیر، سب دے نیتر وگے نیر، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ صدی چوڈھویں محبوب منزل ملے نہ کھئے پیر، پیغمبر گھت کے گئے وہیر، دستگیر دست نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَت کہے موہے دے مان وڈیائیا۔ سَت کہے پرہ تیرا حُکم لوڑاں سچا، سَت ستوادی تیرا راہ تکائیا۔ لکھ چوراسی دین دُنی بھانڈا جاناں کچّا، ماٹی خاکی تن وجود رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن جوڑ سکا، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گر گوبند نال تیرا قول اقرار پکا، کچی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ ابناشی کرتے دین دِیال پروردگار سانجھے یار

کلجگ کوڑی کریا دے دھگا، دھرم دوار ایکنکار اکو دینا پرگٹائیا۔ ساکھیات نرویر نرگن دھار نظری آویں بن آگھاں، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نورو نُوَر کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سَتجگ ساچا جھولی ڈاہیا۔ سَت کہے میرے دُھر دے صاحب سوامی، انتر انتر دھیان لگائیا۔ بودھ آگادھا شبد انادا دے اگتی بانی، بن آگھراں نراکھر کر پڑھائیا۔ تیر نرالا انیالا مار اپنی کانی، کائنات سوئی سرتی دے اٹھائیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا مست نہ رہے مستانی، مطلب دُھر دا دے سمجھائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکرئی جیو جنت سادھ سنت دا بانی، نِت نوت ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ ساچی منزل آتم پرما تم دس رُوحانی، پڑدا آپ اٹھائیا۔ بھيو ابھیدا کھول پنج نت جسمانی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سَت ستواد دینا درڑائیا۔ سَت کہے میرے دُھر دے خالق، خیر مُحبت دے ورتائیا۔ سچکھنڈ نواسی دھرنی مالک، مہر نظر اٹھائیا۔ سریشٹی دریشٹی اندر دس اک عبادت، تیرا نام ڈھولا سارے صفت صلاحیا۔ جھگڑا رہے نہ نندک دُشٹ ساقط، سجن سارے لینے بنائیا۔ من بڈھی توں پرے دس لیاقت، بودھ آگادھ دے جنائیا۔ آتم پرما تم ہووے واقف، بھيو ابھیدا دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے سچ ساچی منگ منگائیا۔ سَت کہے میرے پرم پُرکھ ابناشی، کرنی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہووں بالک سیوک تیرا داسن داسی، مان ابھان نہ کھئے رکھائیا۔ ساچی منزل اپنی دس اگتی گھاٹی، بن پوڑی ڈنڈے دینا چڑھائیا۔ جن بھگتاں پُچھے اپنی واتی، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، سَتجگ ساچا چند چمکائیا۔ اکو تیرا نام ساچا ہووے سمرن پاٹھی، پوجا اکو دینی وکھائیا۔ تیرا کھیل ویکھیے پرتھی آکاشی، گگن گگنتر وجے ودھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت پاربرہم پتپریشور پروردگار لہنا دینا چکا باقی، جھگڑا اور رہے نہ رائیا۔ سَت دوار پڑدا کھول تاکی، ساتھی ہو کے سنگ نیہائیا۔ آتم برہم پاربرہم سب توں نرگن دھار دس ذاتی، چار ورن اٹھاراں برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت ستوادی شبد انادی برہم برہمادی دینا سمجھائیا۔ سَت کہے پرہ میں منگان در حضور، گھر ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ جوتی جلوہ دے نُوَر، اندھ اگیان رہے نہ رائیا۔ جن مرن دا بخش قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ منزل رہے نہ تیری دُوَر، گھر سوامی دینا سہائیا۔ تُوں سمرتھ سرب کلا بھرپور، بے انت بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کریا تپے جگت تندور، اگنی آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ من واسنا ہنکار

ہویا غرور، غربت اندروں نہ کھئے کڈھائیا۔ کر کِریا سب دے انتر بخش نور، نرنتر برہم دے جنائیا۔ آسا منسا سچ دوارے پور، نراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دوارا اک وکھائیا۔ ست دوار بخش سری بھگونت، رحمت تیری نظری آئیا۔ تُوں دھر دا سوامی کنت، کرہار وڈی وڈیائیا۔ تُوں شبد اگئی دے منت، متو اگلا دے جنائیا۔ گرھ تئے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اکو نظری آئیا۔ بن تیرے بودھ اگادھا دے کوئی نہ پنڈت، جو آد جگاد جگ چوکڑی کرے پڑھائیا۔ ست کہے تیرے دوارے اکو مانت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سچ پریم دی دے بمت، ہر پردے ڈیرہ لائیا۔ چار کنت دہ دشا تیری نظری آئے اکو سمت، دو جا دوار نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن ہووے ملت، میل ملاواں دھر درگاہیا۔ سچ پریتی دے خلت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کوڑ خواری میٹ ذلت، نام ندھان اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پار اتار دُشت ڈراچار اپرادھی بندک، گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۲۴ آسو شہنشاہی سمت ۲ بیوی ویرو دے گرہ پنڈ بگھیاری ضلع امرتسر ★

ست کہے پرہ بخش چرن سہارا، سہاک اکو نظری آئیا۔ دھر دھام دے تیرا سچ دوارا، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی جگے اکم اپارا، نرگن جوت ہووے رُشنائیا۔ تیرے پریم پیار دا آوے سچ ہلارا، مُحبّت وچ محبوب لینا منائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرنا پار کنارہ، جوٹھ جھوٹھ نیا نوکا شوہ دریا رُڑھائیا۔ تیرے نام دا نو کھنڈ پرتمھی ہووے اک جیکارا، لکھ چوراسی تیرا ڈھولا گائیا۔ آتم پر ماتم کرے سچ پیارا، پار پریم برہم میلا لینا ملائیا۔ کوڑی کِریا گرہ توڑ ہنکارا، ہوئے ہنگتا دینی مٹائیا۔ ست سچ کر اُجیارا، اُجل اپنا آپ سمجھائیا۔ ساچے نام دا لگا دے اک اکھاڑا، گوپی کاپن اکو روپ بدلایا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر تیرا تگدے رہے سہارا، ستجگ تربتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ کِریا کر پار پریم پتر میثور نرگن زرویر نراکارا، تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگادی پروردگارا، بے انت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستجگ ساچا مارگ دے درشتی سرشتی وچ سنسارا، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ تیرا صفتی بھریا رہے بھنڈارا، سری بھگوان تیرا نام

جس رسنا جہوا گا گا خوشی منائیا۔ تختِ نواسی شاہو بھوپ شاہ محبوب وڈ سکدارا، دو جہاناں والی تیرا جلوہ عالیشان دے دھر درگاہیا۔ کرنی دے کرتے بن میت مُرارا، فُدرت دے قادر دے وڈیائیا۔ لوکات مار جہات میٹ اندھ اندھیارا، کلجگ ککرم دینا گوائیا۔ دہ دشا دے دھندھوکارا، چار کُنٹ ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وارو وارا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرے پکارا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سمرتھ سوامی انترجامی کھیل دس اکم اپارا، الکھ اگوچر اکم اتھاہ پڑدا اوہلا دے اُٹھائیا۔ جاگرت جوت بن ورن گوت نام ندھان دے نظارا، عزم اندروں دے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دھرم دا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ست کہے پرہہ میری سُنّ اکئی کوک، گرھیاں توں پرے رہیا جنائیا۔ جگت مایا دین دُنی رہی پھوک، فاقے وچ دے لوکائیا۔ جھگڑا دے چاروں کوٹ، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ وکار ودھیا جوٹھ جھوٹھ، ممتا موہ کرے لڑائیا۔ تیرا دے نہ کوئی دھر دا پوٹ، سپوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ خالی دسدے بھانڈے پنج بھوٹ، نام ندھان سیری بھگوان تیرا وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ شبدا اکئی دھر دا بھیج دوٹ، دوٹی دُشٹاں دے مٹائیا۔ پچھلی چار جگ دی کرنی کرے منسوخ، اگلا حکم آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں درس پیاس دی دُور کرے بھوگھ، ترشنا دے مٹائیا۔ گھر ساچا دے سوکھ، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ جو چرن پریتی تیری دھر دی نیتی اندر گئے جھوچ، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ تنہاں انتر رہے کوئی نہ دُوج، نام منتر اکو دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ست کہے پرہہ آد جگادی دیون یوگ، یگتی اپنی دے سمجھائیا۔ تیرے نام پیار دا ملے سچا رس بھوگ، دُوجی وست کھئے نہ بھائیا۔ شبدا اکئی دے چوگ، چُغلی نندیا توں جگت لینا پچائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے نہ روگ، ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔ تیرا درس ملے اموگھ، اندھ اندھیر دینا مٹائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ پینڈا رہے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ آتم پرماٹم دا اکو ہووے سلوک، سوہلا ساچا دینا سمجھائیا۔ سچ دواویوں سکے کوئی نہ روک، زکاوٹ کرے نہ کھئے لوکائیا۔ جس دوارے وشن برہما شو منگدے کوئی کوٹ، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر رکھ کے بیٹھے اوٹ، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تس دوارے دی ابناشی کرتے دے مَوج، مجلس اپنے نال جنائیا۔ جتھے بڈھی دی رہے کوئی نہ سوچ، جگت ودیا نہ کھئے چترائیا۔ ویدان دی شاستراں دی

کرنی پئے نہ کھوج، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ نرگن نؤر حاضر حضور جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا درشن ہووے روز، روزے نماز توں لینا پچائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست دھرم دا ساچا بخش جوگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ست کہے پرہہ ساچا سب نوں دس جیون، جنم جنم دا لیکھا دے مکائیا۔ تیری چرن پریتی اندر کلجگ جیو تھیون، نو نمو کہہ کے سیس جھکائیا۔ تیرا نام سنیہڑا امرت پیون، اگنی آگ دینی بُجھائیا۔ بن تیرے قدماں کیسے نہ پیون، پُرکھ اکال تیرا اکو ایشٹ منائیا۔ ساڈھے تن ہتھ سب دی لیکھے لا سینون، رس آگما دین چوائیا۔ تیرا نام آگما رس پیون، ترشنا دینی بُجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا سچ دوار ستجگ ساچا دینا دکھائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بیبی سیوی دے گرہ پنڈ ٹھٹھا ضلع امرتسر ★

ست کہے سری بھگوان دھر دے سورے، سرب شکتی مان تیری وڈیائیا۔ چرن پریتی بخش اپنی دھوڑے، دھرم دوارا اکو دے دکھائیا۔ کلجگ ناتا توڑ کِرپا کوڑے، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ سگھڑ سُجان بنا مۆرکھ مۆڑھے، منمکھاں گرمت دے سمجھائیا۔ اکو درس کرنا تیرا حضورے، حاضر ہو کے لینا جگائیا۔ پنڈھ مکا نیرن دؤرے، دؤر دُراڈا نیرن نیرا نظری آئیا۔ رنگ چڑھا اپنے گوڑھے، تن وجود خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوار دینی سرنائیا۔ ست کہے پرہہ دین دیال سدا بخشندے، رحمت اپنی دے کھائیا۔ کلجگ جیو اپرادھی گندے، دُراچاراں کر صفائیا۔ نیرتہین سنساری اندھے، نیج نین تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا موہ وکار توڑ پھندے، پھاسی جم دی دے کٹائیا۔ وچھوڑے وچ ہوئے مندے، چنگیائی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بن اوڈھن سیس پھرن ننگے، سر ہتھ نہ کھئے کٹائیا۔ جگت ایشنان کرن تیرتھ تٹ گنگے، امرت سروور نہ کھئے نہائیا۔ ساچی وست ملے نہ نام منگے، کِرپا کر کے جھولی دینی بھرائیا۔ آتم پرما تم بن سنگے، ابناشی کرتے سگلا سنگ بنائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنکاری ہنگے، ہنگتا اندروں دینی کڈھائیا۔ پرمانند سکھ ساگر دے اندے، نجاند کر رسائیا۔ من واسنا جھگڑے رہن نہ دنکے، دغے فریب توں لینا پچائیا۔ بن تیری کِرپا ابناشی کرتے ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، وچھڑیاں میل نہ کھئے

مِلائیآ۔ دو جہاناں پار کوئی نہ لنگھے، منزل حق نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دوارا دینا وکھائیا۔ ست کہے پرہ سُن دُنی فریاد، دین دین دُہائیا۔ تیرا کھیل سدا جُگاد، آد انت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پھری دروہی وچ برہما، برہمنڈ وریہنڈ رسیا کُرائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ سادھ، سواد نام رس نہ کھئے چکھائیا۔ کایا کھیڑا سب دا ہندا دسے برباد، نام پُھلواری سچ نہ کھئے مہکائیا۔ سُرُتی سُرُت نہ کُھلی جاگ، سوانی اکھ نہ کھئے بدلائیا۔ کلجگ جیو ہنس ہوئے کاگ، مانک موتی چوگ نہ کھئے چُکائیا۔ تیرا انہو کھیل سمجھے نہ کھئے دماغ، بُدھی چلے نہ کھئے چُڑائیا۔ بن تیری کِریا سب دا بُجھدا جائے چراغ، پرکاش سچ نہ کھئے وکھائیا۔ پاربرہم پتپرہمیشور کوڑی کِریا بدل دے رواج، ستجگ ساچا مات کُکائیا۔ دو جہاناں جگدیس اِکو تیرے سیس سوہے تاج، تخت نِواسی پُرکھ ابناشی اِکو نظری آئیا۔ ہر سنت سہیلے گُرمکھ گُرمکھ تیری چرنی جاون لاگ، من ممتا موہ مٹائیا۔ ساچے پریم دا بخش ویراگ، ویری اندروں دے کڈھائیا۔ گُرمکھاں ہوون وڈ وڈبھاگ، بھاگ اپنا جھولی دے بھرائیا۔ تیرے نام دا سُنن اگھی ناد، دُھن آتمک خوشی منائیا۔ لیکھا رہے نہ سوال جواب، جھگڑا مکے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں کھیڑا کر آباد، برباد دسے جگت لوکائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ اندر کُور دے گرہ پنڈ بوڑو ضلع امرتسر ★

ست کہے پرہ دے وست اپار، اپرہمپر سوامی اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ ورتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری خوشیاں نال سیو کھائیا۔ کوڑی کِریا رہے نہ کھئے وِہچار، دُراچار دینا کھپائیا۔ ہر پردے اندر تیرے نام دا ہووے جیکار، دُھر دا ڈھولا شبد گائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بخش اِک ادھار، ٹیک اِک جنائیا۔ من واسنا جگت کرے نہ کھئے خوار، دُشوار منزل دے کٹائیا۔ گرہ گرہ نظری آئے نرنکار، نرگن کر رُشنائیا۔ خالی بھر بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ گُرمکھ وچھوڑے اندر رووے نہ کھئے زارو زار، نیتر نیر نہ کھئے وہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ست کہے پرہ ست دھرم دی دے دے دات، داتا اِکو نظری آئیا۔ جن بھگتاں پُوری کر خواہش،

خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ جُگ چوڑی جس دی کردے رہے تلاش، اُچے ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ منزل مندُل مندپ پاؤندے رہے راس، گوپی کابن ویس وٹائیا۔ سچ جوت دا دے پرکاش، نرگن نؤر کر رُشنائیا۔ آسا منسا پوری کر آس، ترشنا جگت والی بُجھائیا۔ سچ دوارے کر نواس، استھان بھومکا اک وڈیائیا۔ جُگ چوڑی تیرا کھیل تماش، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد بخش مان وڈیائیا۔ ست کہے پرہہ کِریا کر دین دیاں، دیاندھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگت سُپیلے ویکھ اپنے لال، گُرمکھ اپنی گود اُٹھائیا۔ پھل لگا سُکے کاشت ڈال، رس اپنا نام چوائیا۔ تیرے پریم دی جو گھالن رہے گھال، کیتی گھال لیکھ لائیا۔ جیون دا مارگ دس سُکھال، ساچی منزل دینا چڑھائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ ترے گن رہے نہ کھتے جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ دوار وکھا اکو دھرم سال، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ جھکڑا رہے نہ شاہ کنگال، اُوچ نیچ راؤ رنک راج راجن شاہ سلطان در اکو سوہا پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرا دیندے گئے احوال، راگان نادان سوہلیاں ڈھولیاں وچ تیرا نام سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ست ستوادى آ کے ویکھ مُریدان حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، وست امولک دُھر دی دینی ورتائیا۔ ست کہے پرہہ وست امولک دے بھنڈار، ور بھنڈ ملے وڈیائیا۔ تُوں آد جُگاد پروردگار، پاربرہم پتیرمیشور اکھوائیا۔ تیرے در تے منگدے گئے بن بھکھار، گُرو اوتار جھولیاں ڈاہیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، چرن دھوڑی مستک ٹِگا خاک رمائیا۔ تُوں انترجامی پُرکھ بدھاتا ویکھنہار، ویکھیں وگسیں تھاو تھائیا۔ کلجگ انت ہو مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ جن بھگتاں لوکات لا نشان، نشانے پچھلے دے بدلائیا۔ تُوں دیونہارا داتا اک سری بھگوان، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی تیرا دے نہ سکے بیان، بے انت کہہ کے شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے دینا ور، در خالی دینا بھرائیا۔ ست کہے پرہہ بخش دے اپنی دات، دانی ہو کے جھولی پائیا۔ دُکھاں والی میٹ اندھیری رات، سُکھاں والا ساچا چند چمکائیا۔ جن بھگتاں سدا رہے پرہات، اکو رنگ دینا کرائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتا اکو دینا سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، ساچا ڈھولا دینا درڑائیا۔ مہربان پُرکھ سمراتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا دینا اگئی ور، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔

ست کہے پرہہ تون کرنی دا کرتا، قدرت دا مالک نظری آئیا۔ دگھ روگ جنم کرماں ہرتا، حرص ہوس دے مٹائیا۔ غریب نہانیاں ونڈ دردان، دگھیاں دگھ دے چکائیا۔ جگ جنم دیاں پھول فردان، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھائیا۔ پٹھیاں سیدھیاں کر نردان، نر نرائن بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت در ٹھانڈے کردے عرضاں، عاجز ہو کے سپس جھکائیا۔ مقروض ہو کے چکا انہاں دا قرضہ، لہنا دینا پچھلا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش سچی سرنائیا۔ ست کہے پرہہ تده بن کرے نہ کوئی کرپا، کرپن دیوے نہ کئے وڈیائیا۔ لوکات کٹ پیتا، (پیریتی) لیکھا دینا چکائیا۔ بھاگ بنا گرسکھ ساچے سکھ دا، سکھیا اکو دینی درڑائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ لیکھا، اوہ لیکھ دینا پرگٹائیا۔ پریم پیار بخش سدا نت دا، نج لوچن نین کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ منوئے چت دا، ٹھگوری ٹھگ نہ کئے کرائیا۔ نانا جوڑ اپنے بت دا، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت تیری کرپا نال جگت جہان جندا، ست سنتوکھ دھیرج دھرم دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا دیوے جس جس دا، گرہ مندر اندر کایا جھولی دئے بھرائیا۔

★ ۲۴ آسوشہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ست کہے پرہہ جن بھگتاں دے گیان، اگیان انتر رہن نہ پائیا۔ دوس زین اکو بخش دھیان، پریم پریتی چرن کول سرنائیا۔ زرگن تیرا ڈھولا گان، آتم پرما تم راگ الاٹیا۔ ساچی دھوڑ کرن اشنان، ڈرمت میل دھوائیا۔ پُرکھ ابناشی تکن اکو کابن، دو جہاناں والی نظری آئیا۔ سچکھنڈ دوارا بخش حق استھان، بھومکا اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست کہے پرہہ جن بھگتاں دس بہیت، بھاونا سب دی پور کرائیا۔ کوڑی کرپا کر کھیت، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ چرن پریتی بخش ہیت، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ درشن دے نیتن نیت، نج لوچن کر رُشنائیا۔ سچ دوارا لین پیکھ، پیکھت پیکھت وچے ودھائیا۔ سچکھنڈ دوارے وسن اگھے دیس، زرگن زرگن وچ سمائیا۔ ساچا منتر نرنتر دس سندیش، انتر کر پڑھائیا۔ درشی نال بدل دے لیکھ، سرشی وچوں باہر کڈھائیا۔ تون

آد جُگادی ایکنکارا ایک، اک اِکلا سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں رکھی تیری ٹیک، سہارا اور نہ کھئے بنائیا۔ سوریہ سلطان ہو کے ویکھ، پڑا
 اوہلا آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ ست کہے بخش دے ساچا نور، اندھ اندھیر مٹائیا۔
 جن بھگت سہیلے تیرے مزدور، نام چاکری سیو کھائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا کر دُور، دردی ہو کے درد وندائیا۔ درس دے حاضر حضور،
 ہر گھٹ بیٹھا نظری آئیا۔ تیرا میلا ہووے ضرور، ظاہر ہو کے پڑا دینا اُٹھائیا۔ تن رہے نہ کھئے غرُور، عُربت دینی گوائیا۔ ہنگنا گڑھ کر
 کے چُورو چُور، چرن کول بخش سرنائیا۔ آسا منسا سب دی پور، ترشنا وچ نہ کھئے بھٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکری حاضر حضور، ہر مندر جن بھگتاں دینا
 سہائیا۔

★ ۲۴ آسو شہنشاہی سمت ۲ پچن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ست کہے پرہ امرت برکھ میگھ، میگھلا دھار وہائیا۔ جن بھگتاں بدل ریکھ، رکھی مئی ویکھن چائیں چائیا۔ سچکھنڈ دوارا دکھا اپنا
 دیس، سانجھ جگت نالوں تڑائیا۔ جس گرہ اِکو رنگ رہے سدا ایک، دوجا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ ٹھاکر ہو کے دس بہیت، پڑا اوہلا دے
 چُکائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُر دراڈا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گرہ اِک جنائیا۔ ساچا گھر دس پرہ
 آپ، سچکھنڈ دوارا دے جنائیا۔ جتھے تُوں میرا میں تیرا اِکو ہووے دُھر دا جاپ، دوجی ونڈ نہ کھئے وندائیا۔ آتم پرما تم تیرا دیوے ساتھ،
 سگلا سنگ بنائیا۔ دُھر دا لیکھا لیکھے کر راس، رستہ اپنا اِک جنائیا۔ جگت واسنا رہے نہ کھئے اداس، گرُمکھ گر گر بوجھ بوجھائیا۔ پون
 سواسی پوتر کرے سانس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ مارگ اِک دکھائیا۔ ست کہے پرہ تیرا
 مارگ دے اِک، ایکنکار نظری آئیا۔ منوآدہ دس جانوں جائے ٹیک، اُٹھ اُٹھ بھجے نہ واہو داہیا۔ بن قلم شاہی لیکھا دے لیکھ، بھوش اپنے نال
 ملائیا۔ جنم جنم دے وچھڑے میل سیکھ، سیکھیا ساچی اِک سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا لہنا دینا دے نچٹھ، نرگن ہو کے ویکھ دکھائیا۔

کروٹ لے بدل دے پٹھ، سٹمکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ بھگتاں میت مُرار بن مت، سجن اکو نظری آئیا۔ تیرا درشن کرن نت، نج نیتر کر رُشنائیا۔ کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ وڑ وچ، وچلا پڑدا دے چکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی دُھر دے مالک سانجھے پت، پتپر میسور اپنی دیا کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کائیا۔ سچ کہے پرہہ جن بھگتاں دے ست، ست ستوادی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گھر گھر اُچے برسہ مت، من مت نہ کھئے لڑائیا۔ تیرا ناؤں نرنکارا لین چپ، دوجا رس نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے ملن دی کھول کے اکھ، آخر تیرا درشن پائیا۔ در ٹھانڈے ہووے جس، صفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ہووے وس، وصل یار اکو نور خدائیا۔ بھگت بھگوان دا سانجھا ہووے حق، حقیقت وچوں لاشریک نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سرب کلا سمرتھ، وست امولک دے دے وتھ، نام بھنڈارا آپ ورتائیا۔

★ ۲۴ آسو شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ست کہے پرہہ بھاگ لگا کایا کھیڑا، گرمکھ کایا مندر اندر وچے ودھائیا۔ جگت واسنا کوڑی کیرپا رہے نہ جھیڑا، ست ست راگ الاٹیا۔ آون جاون کٹ لکھ چوراسی گیڑا، جنم جنم نہ کھئے بھوائیا۔ ناتا جوڑ تُوں میرا میں تیرا، آتم پر ماتم سنگ بنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا دو جہان گھلا رکھ ویہڑا، ساچی منزل اپنا گھر وکھائیا۔ مایا متا موہ رہے نہ کھئے اندھیرا، سچ گیان چند چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے جھولی ڈاپیا۔ ست کہے پرہہ بھگتاں کر بیک بڈھی، من مت رہے نہ رائیا۔ انتر انتشکرن ہووے شدھی، کوڑ وکار دینا چکائیا۔ شبدی رمز لگا گجھی، انبھو اپنا بیہو کھلاٹیا۔ کوڑی کیرپا اوڈھ جائے مکی، مہربان ہو سہائیا۔ گرمکھ رہے کھئے نہ دکھی، وچھوڑا جنم کرم دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اُجل کر کے مات مکھی، مُفت اپنے نام رنگن دینا رنگائیا۔ ست کہے پرہو ساچی دے دے سکھیا، حُکم اکو اک جنائیا۔ تیرے نام دی پوے بھچھیا، خالی جھولی دے بھرائیا۔ بھگتاں پوری کر اچھیا، نج تیرا درشن پائیا۔ مان دوا وڈیاں نکیاں، بردھ بالان رنگ چڑھائیا۔ جو تیرے در دوارے وکیا، کرتے قیمت لینی پائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سرِشٹ سبائی دس متھیا، سچکھنڈ دوارا
اکو اک دینا سمجھائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سُرجن سینگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ست کہے پرہ ساچے پریم دی دے داد، سرِشٹی درِشٹی اندر آپ ٹیکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اکو تیرا نام لے ارادھ، دوسر ونڈ نہ کھئے
ونڈائیا۔ ساچی منزل ویکھ اپنے گرمکھ سچے سادھ، سنت سہیلے میل ملائیا۔ دُھن آتمک سنا اگما راگ، شبدي شبد تال وجائیا۔ بن رسنا
جہوا بخش آپ سواد، امرت دُھر دا جام آپ پیائیا۔ کوڑی کِریا رہے نہ واد وواد، وکھ اندروں دینی کڈھائیا۔ سوئی سُرتی دین دُنی جائے
جاگ، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ تُوں میرا مین تیرا ہر پردے آوے آواز، چار ورن اٹھاراں برن اکو ڈھولا گائیا۔ من واسنا رہے کوئی نہ
کاگ، ہنس گرمکھ دینے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، ست دوارا دینا پرگٹائیا۔ ست کہے پرہ
ساچے نام دا وجے ڈنکا، برہمنڈ کھنڈ سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال اک سہائے تیرا بنکا، پروردگار سانجھا یار نظری سب نوں آئیا۔ اکو
مان تان در دوار دے راؤ رنکا، شاہ حقیر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھيو ابھیدا کھول اپنے سنتاں، بھگون ہو کے بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ بودھ اگادھ بن
پنڈتا، نام نراکھر دے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پڑدا دے اٹھائیا۔ ست دھرم کہے تیرے دوارے کدا متتا،
پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ سانتک ست کردے درِشٹی والیاں سسکاں، سرِشٹی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست دوارا دینا جنائیا۔ ست کہے ساچی دس اگم حدود، منزل حق بحق سمجھائیا۔ جتھے جاوے نہ کوئی تن وجود، تن
ماٹی خاک نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو مالک ملے نر ہر محبوب، نور نورانہ نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ ایک دوج، ایکنکارا اکو حُکم دینا سمجھائیا۔ تیرا
بھيو بن تیری کِریا کوئی نہ سکے بوجھ، بدھی وان چلے نہ کوئی چترائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کلجگ انت سِری بھگونت کر نیست و نابود، سچ
سچ گھر گھر دے ٹیکائیا۔ جدھر تکان نظری آویں موجود، لکھ چوراسی کایا مندر اندر سوہا پائیا۔ جن بھگت سہیلے کر محفوظ، سر اپنا ہتھ

ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، محل اٹل دس عرش عرُوج، تیری سرن اک تکائیا۔ ست دھرم کہے ساچی دے دے دے
 وست آپ، دُھر مالک آپ ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا رہے نہ پاپ، پت پُنت دینا بنائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اک کُھلا تاک، دھرم
 دوارا دے پرگٹائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ کوئی ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ مانو مانو ہووے اتفاق، آتم آتم رنگ رنگائیا۔ پنجان تتان
 سادھنا سادھ، صدق صبوری جوڑ جڑائیا۔ سب دے انتر اپنی دس یاد، بہرم بھلیکھا باہر کڈھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کلجگ جیواں کھڑا
 اُجڑیا کر آباد، نام ندھان سری بھگوان بوٹا اک لگائیا۔ تُوں ہی تُوں ہی سب دے اندروں نکلے اک آواز، چار کُنٹ دہ دشا وجے ودھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیری شبدي دھار جیو جنت سادھ سنت
 نظری آئیا۔

★ ۲۴ آسو شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ پنڈ مانگا سرئے ضلع امرتسر ★

ست دھرم تیرا ویلا رہیا آ، سماں سے وچوں بدلائیا۔ سنگر شبد بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا دُھر درگاہیا۔ ساچا مارگ دئے وکھا، رستہ
 اکو نظری آئیا۔ اپنا تُوں کر رُشنا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ ساچی سکھیا دئے سمجھا، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ خدی تُوں میٹے آپ خُدا،
 خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ کیسے تُوں رہن نہ دیوے جُدا، جو ہر ہر رہے دھيائیا۔ ساچی بنت لئے بنا، گھڑن بھتہ پار بے پرواہیا۔ کلجگ
 کوڑی کِریا دئے زڑھا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ ستجگ ساچی دھارا دئے چلا، چلت ویکھے جگت لوکائیا۔ نام ندھانا دئے سنا، سوہلا دُھر دا
 راگ الائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے لینا گا، گاوت گاوت گاوت خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال ہووے مہربان، مہرباں مہر نظر اٹھائیا۔ ساچا
 دس کے اک ایمان، دھرم اکو اک پرگٹائیا۔ زرگن سرگن دے کلام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ جوتی جاتا بن امام، عمل ویکھے کوڑ لوکائیا۔ کلجگ
 بدل دیوے نظام، نوبت ستجگ سچ وجائیا۔ دوجا رہے نہ کوئے حکام، حکم اپنا اک سمجھائیا۔ لیکھا جانے جگت جیو عوام، پھولنہارا تھاون
 تھائیا۔ جن بھگتاں دیوے سچ استھان، دوارا دُھر دا آپ درڑائیا۔ جس گرہ سے سری بھگوان، بھگت سہیلے لئے ٹکائیا۔ سدا جھلے اک

نشان، نشانہ اور نہ کھئے بنائیا۔ گرمکھ ہون نہ دیوے کسے غلام، جگت شرع زنجیر ٹڑائیا۔ ساچا بخشے اک پیغام، ناؤں نرنکارا آپ جنائیا۔ دھر سندیشہ دے پیغام، جگت ستیاں لے اٹھائیا۔ چرن پریتی دے آرام، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی گیزا کر آسان، حُکے اندر پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتان بھگوان ہو کے لے ملائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرکے ضلع امرتسر ★

ست دھرم کہے میرے شہنشاہ ساچے بھوپ، بھوپت بھوپ تیری سرنائیا۔ کر پرکاش ست سروپ، جوتی جاتے نرگن جوت کر رُشنائیا۔ کلجگ اندھ اندھیرا مٹے چارے کوٹ، دہ دشا وجے ودھائیا۔ جھگڑا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، ساچے نام دا ڈھولا سرشٹی گائیا۔ ستگر شبد اگتی بھیج دوٹ، دتیا بھاؤ دے مٹائیا۔ من واسنا کوڑی کیریا لوکات وچوں کرے کوچ، تن ماٹی کوچا گلی کر صفائیا۔ سچ سہنجنی ہووے رُت، رُتڑی اپنا نام مہکائیا۔ کیرپا کر ابناشی اچت، بے پرواہ ویکھ وکھائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن بُت، کایا کعبے محبوب نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتان اُجل کر مکھ، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلا وچھوڑے وچ جھلے کوئی نہ دکھ، دردیاں درد لینا ونڈائیا۔ نرگن ہو کے اپنی گودی چک، سرگن میلا سہج سبھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہو کے پُچھ، پاربرہم برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ تون میرا میں تیرا نام ندھان سری بھگوان دس اپنی ٹک، ٹخم تاثیر دے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لکھ چوراسی ویکھ جھک، اندج جیرج اُتہج سیج بھول بھولائیا۔ ست دھرم کہے پرہ میرے گہر گمبھیر، گور تیری سرنائیا۔ لکھ چوراسی بدل دے ضمیر، ضامن بن کے بے پرواہیا۔ جگت شرع توڑ زنجیر، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ جس منزل تے چڑھیا کیر، بھگت سہیلے دے پُہنچائیا۔ لیکھا رہے نہ غریب امیر، امرپد دینا جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے تقدیر، تدبیر اپنی دینی سمجھائیا۔ تیرے ہتھ نام شمشیر، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دین دیاں در دروازہ غریب نوازا دینا کھلائییا۔ ست

دھرم کہے میرے دُھر دے پروردگار، پاربرہم پترمیشور تیری اک سرنائیا۔ ین نیترا آگھاں لوچن بخش اپنا دیدار، جلوہ گر کر نور رُشنائیا۔
 میں آد جُگادی تیرا طلبگار، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ دستگیر بن مددگار، صاحب سوامی انترجامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آون جاون لیکھا
 رہے نہ کھئے وچ سنسار، پورب لہنا دینا مُکائیا۔ بھگت سہیلے خدمتگار، خادم ہو کے پھیرا پائیا۔ دین دُئی دا بدل نظام، ناظم اعظم دینے
 مٹائیا۔ اکو ڈھولا دس جیکار، سوہلا دُھر دا راگ سُنائیا۔ نو نو چار تیرا ہونے پیار، پاربرہم برہم پڑدا دینا اُٹھائیا۔ ترے پنج رہے نہ کھئے
 آدھار، نو در پینڈا پندھ مُکائیا۔ در ٹھانڈے کھول کواڑ، جن بھگتاں پڑدا بجر کپاٹ تڑائیا۔ تیرا شبد اُچے ناد سچّی دُھنکار، آتم راگ اک
 جنائیا۔ امرت بخش ٹھنڈا ٹھار، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اُجیار، نرگن نور نور رُشنائیا۔ محل اٹل کھیل ہووے اپار،
 اپرمپر سوامی دینا سمجھائیا۔ آتم پرما تم تیرے آدھار، اوٹ اکو اک رکھائیا۔ کلجگ اتم کر خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ واحد کلمہ تیرا یار،
 حق محبوب تیری پڑھائیا۔ الفیے دی رہے نہ کھئے گفتار، گفت شنید دینا سمجھائیا۔ در دروازہ کھول دوار، درگاہ ساچی پندھ مُکائیا۔ جن
 بھگتاں دے دیدار، مُرید مُرشد مل کے وجے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کھیل تیرا اپار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا دینا پرگٹائیا۔ ست کہے میں ویکھاں دھرم دوار، در ٹھانڈا نظری آئیا۔
 نرگن نور ہووے اُجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ تخت نواسی ایکنکار، پروردگار سوہا پائیا۔ سجدے کرن پیغمبر گرو اوتار، سیس
 جگدیس اک جھکائیا۔ وشن برہما شو بن بھکار، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ دیونہار اک داتار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا حکم
 چلے سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ سو خالق خلق کھیلے کھیل اپر اپار، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ جن بھگتاں
 دئے دیدار، دیدا دانستہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 سب دی پاوے سار، مہاسارتھی اکو نظری آئیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ درشن سینگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

سدا سہائی ہووے مہربان، سہائک اکو اک اکھوائیندا۔ دھرم پریتی دے کے دان، چرن کول اوٹ سمجھائیندا۔ دُھر دا نام دس نشان، منزل حق حقیق پُچائیندا۔ بودھ آگادھ مہا اکتھ دس مہان، صفت صلاحی راگ سمجھائیندا۔ جوتی جاتا وڈ امام، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا نوجوان، مرد مردانہ حُکم ورتائیندا۔ جُگ چوکرئی کھیلے کھیل وچ جہان، برہمنڈاں کھنڈاں اپنا رنگ رنگائیندا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت ہو پردھان، پرم پُرکھ آتم پرما تم حُکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دو جہاناں پاوے سار، دین دُئی ویکھ وکھائیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا حُکم اک سُنائیا۔ کوڑی کِریا کر خوار، ست دھرم دئے پرگنائیا۔ مانو مانس دئے آدھار، مانکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ سریشٹ سبائی کر کے خبردار، سُرُتی شبد نام لگائیا۔ منزل دس آگم اپار، ساچے پوڑے دئے چڑھائیا۔ دُکھیاں درد دئے نوار، ہرکھ سوگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در دوار دئے جنائیا۔ در دوار وسے آپ، ایکنکارا دیا کھائیا۔ آتم پرما تم دُھر دا جاپ، چار جُگ گراوتار پیغمبر گئے سمجھائیا۔ رُوح بُت ہووے پاک، پت پُنیت ملے وڈیائیا۔ بنا تند ستار دے اُچے راگ، دُھن ناد اناد شنوائیا۔ سوئی سُرُتی جائے جاگ، آس نندرا دئے چُکائیا۔ گُرمکھ رہے کھئے نہ کاگ، سوہنگ ہنسا جاپ چپائیا۔ انتر انتر اُچے ویراگ، نرنتر منتر اک درڑائیا۔ گھر سوامی ملے کنت سہاگ، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی کرے گُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے مکائیا۔ دُھر دا لیکھا ایکنکار، اک اکلا آپ جنائیندا۔ جُگ چوکرئی پاوے سار، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لئے اُبار، گُرمکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ نام بھبوتی دے کے دُھر دی چہار، شرع وچوں باہر کڈھائیندا۔ آتم پرما تم کر پیار، نرگن دیا باقی جوت جگائیندا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت کوڑ بھجائیندا۔ شبد ناد دے دُھنکار، سُن سادھی پڑدا لابندا۔ کایا ماٹی رہن نہ دیوے اندھیار، نرگن نوری چند چمکائیندا۔ بھگت سہیلے ساچی منزل دیوے چاڑھ، نو دوارے سُکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیندا۔ من واسنا کرے نہ کھئے خوار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن اپنے رنگے رنگ اولّا،

جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوار وکھائے اپنا محلہ، گھر اکو اک سہائیا۔ جھگڑا چُکے جلا تھلا، مہیئل ڈیرہ نہ کھئے لگائیا۔ شبدی دھار پھڑ کے پلا، گرمکھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ کرے کھیل آد پُرکھ ابناشی کرتا اک اکلّا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ درگاہ ساچی ساچا دھام وکھائے نہچل دھام اٹلا، چھپر چھنّ چار دیوار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جُگا جُگنت نت نوت جن بھگتاں پھڑائے اپنا شبدی ڈوری پلا، آر پار لیکھا دئے مُکائیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ مینیاں ضلع امرتسر ★

ست کہے میں تیرا آساوند، آس آد رکھائیا۔ تیرے حُکم دا ہو پابند، جُگ چوکڑی سیو کھائیا۔ دُھر دے مالک مل خاوند، خواہش میری پور کرائیا۔ خوشی ہووے بند بند، بندگی اکو دینی جنائیا۔ تیرے نور دا چمکے چند، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ آتما پر ماتما گاوے چھند، ساچا ڈھولا بے پروا ہیا۔ گھر ٹھاکر آوے اند، سچ دوارے وجے ودھائیا۔ من وکارا کرنا کھنڈ کھنڈ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ سرت سوانی رہے نہ رنڈ، کنت سہاگ مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ ست کہے پرہ تیرے نام دی چڑھے رنگت، رنگن اکو دے وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹ سبائی تیری ہووے سنگت، سگلا سنگ اک جنائیا۔ دوجے در کوئی نہ جاوے منگت، کھتری براہمن شودر ویش بھچھیا دینی پائیا۔ سب دا لہنا دینا چکاؤنا کلجگ انت، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ ستجگ ساچی رت مؤلے بسنت، بہار گلشن وچ مہکائیا۔ ہرکھ سوگ غم نہ رہے چنت، سکہ سہج دینا اُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ست کہے پرہ ہتھ رکھ میرے سر، پشت پناہ ہو سہائیا۔ تیرا دھام ویکھاں تھر، سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیا۔ جس گرہ وسین زوریر نر، زرنکار ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دھاروں کیرناں بن کے جانڈے کر، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہناں کارن کلجگ اتم آئیوں پھر، فارغ سارے دتے کرائیا۔ جن بھگتاں واسطے لائیں نہ چر، چری وچھنے جوڑ جڑائیا۔ چار جُگ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گر اوتار پیغمبر تیرا شبدی دسدے گئے چنھ، رُپ رنگ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سمت سمتی لیکھا رہے گن،

تہت وار اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا دینا مُکائیا۔ ست کہے پرہ تیری دھار اولی، دو جہاناں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی جوت اکالن اک اکلّی، دو جہاناں کھیل کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر جودھے سُریر بھیج کے بلی، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ بھگت سہیلا بن دا رہوں ولی چھلی، اچھل اچھلّ اپنی کار کمائیا۔ ہوکا دیندا رہوں کایا نگر دُھر دے کھیڑے اگتی گلی، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ بن بھگتاں آتم پرما تم تیرے نال کیسے نہ رلی، میل ملا کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا جلیں تھلیں، ٹلے پربت سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کِریا جگت وکار چرن کول بیٹھاں ملیں، ملین ملما کنچن دینا بنائیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بیبی جیتو دے گرہ پنڈ بابووال ضلع امرتسر ★

جیو جنت سمجھے کوئی نہ باقی، لیکھا اگلا نظر کیسے نہ آئیا۔ بن ستگر پورے دُھر دا شبد دے کھئے نہ ساقی، ساکھیات پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ بند کواڑا کھلے کیسے نہ تاکی، جلوہ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ منوا مٹے نہ ہنکاری عاقی، کوڑ وکار نہ کھئے کڈھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دی آد جُگاد بانی ساچی، دُھر دا شبد وجے سچ نام ودھائیا۔ نت نوت کرے کھیل سری بھگوان پنج تت بُت وچ خاکی، خالص ثالث اپنا رنگ رنگائیا۔ نام امولک کایا گولک وکائے دُھر دی ہاٹی، جگت ونجارا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نرگن زرویر نرکار نرکار الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ کرے کھیل کھلا پاتی، پتہر میسور اپنا حُکم ورتائیا۔ جو نرگن سرگن سرگن بنیا رہے دُھر دا ساتھی، سگلا سنگی بہ رنگی اپنا وپس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ بھیتر لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیا۔ سادھ سنت پرہ چاڑھے رنگ، رنگن اکو اک جنائیندا۔ نج آتم دے کے پرمانند، پر پُرکھ اپنا بیہو کھلائیندا۔ شبد اگتی وجا مردنگ، تریا تون پرے ہرے اپنا رُپ درسائیندا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سربنگ، بیہو چکا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال جن بھگتاں چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ دھام نیارا ایکنکارا پروردگار سانجھا یارا وسے سچکھنڈ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھا یار

درگاہ ساچی اِکو نُورِ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد برہم برہماد شبد اناد دُھر دا راگ الاتیندا۔ دُھر دا راگ شبد اگتی دُھن، جگت سرون سُنن کھئے نہ پائیا۔ جس توں کھوجن کوٹن کوٹ رکھ مَن، مُنیشر بیٹھے دھیان لگائیا۔ دُھر دی دھار ایکنکار جن بھگتاں دے اپنا گُن، اوگن اندرون باہر کڈھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے سجن چُن، چار ورن اٹھاراں برن وچوں اپنے رنگ رنگائیا۔ پاربرہم پترمیشور بھيو پاوے کون، پڑدا اوہلا کایا چولا بن شبد وچولا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دھرم دا ست دوارا، ست ستوادى اپنا راہ جنائیا۔ ست دھرم کہے پرہ پڑدا کھول، بن اگھاں نظری آئیا۔ تیرے نام دا وجے اگتی ڈھول، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ سچکھنڈ دوارے تول اِکو تول، تولنہارا اِکو نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سادھ سنت گُرمکھ وِروول، مہربان محبوب مہر نظر اِک اٹھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم پاربرہم برہم وس سدا کول، جگت وچھوڑا کوڑ کڑیارا دینا مٹائیا۔ گوبند دھار کر پیار امرت بخش اگتی پاہل، رسنا جہوا رس سمجھ کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبران نال جو دین دُنی دے مالک کیتا قول، اقرار اپنا پورا دے کرائیا۔ سرشٹی درشٹی بھلی اُپر دھول، اِشٹی ایکا نُورِ نظرے نہ کھئے خدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا دے ساچا ور، دھرنی دھرت دھول تیرا بیٹھی راہ تکائیا۔ ست کہے پرہ میرے دُھر دے پریم چوجی، مہربان تیری اِک سرنائیا۔ شبدی دھار دو جہاناں بن کھوجی، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ تیرا بھگت نام وِہونا رہے کھئے نہ روگی، دُکھیاں دُکھ دینا مٹائیا۔ سچ پریم دی بخشنی سوجھی، چتر سُبجان سُگھڑ سچے دینے اٹھائیا۔ نرگن نروریر نراکار چُکنے اپنی گودی، مہر نظر سر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ جھگڑا چکاؤنا چوڈاں طبق چوڈاں لوکی، سچ سلوکی اِک سُنائیا۔ تیری منزل گُرمکھاں چڑھنی ہونے نہ اوکھی، سہج سُبھاؤ نو دوارے پار دینے کرائیا۔ نراکھر نام دھار بخش پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، اکھراں توں پرے نرگن ہرے تیرا جلوہ نُورِ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ستگر ساچے جیو پنڈ کاچے تن وجود دینی وڈیائیا۔ ست کہے میرے ہر گھٹ مالک، بے پرواہ بے نظیرِ نظری آئیا۔ کرنی دے کرتے خلق دے خالق، مخلوق تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن سرگن بن ثالث، صاحب سوامی وپس وٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا خالص، خالص روپ تیرا نُورِ کرے رُسنائیا۔ جن بھگت اندر رہے نہ کوئی نندرا آلس، گیان نیتر دینا کھلائییا۔

کوڑی کریا میٹ ٹکا رہے کوئی نہ کالکھ، دُرمت میل دینی دھوآیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سچکھنڈ دوار تیری سچّی عدالت، عدل انصاف اِکو دینا وکھائیآ۔ جتھے وُکلا کرے نہ کھئے وکالت، حُکھے اندر سارے بیٹھے سیس نوآیا۔ اِکو گوہند سَتگر شبد دیوے شہادت، بری خانہ سب نوں دے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری نوری جوت سدا صحیح سلامت، جنم مرن کرم وچ کدے نہ آیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ گردھارا سنگھ دے گرہ پنڈ بلووال ضلع امرتسر ★

سَت دھرم گرمکھاں دات، جگت جگت ہتھ کسے نہ آیا۔ دیونہارا آد جگاد، جگ چوڑی سدا ورتائیآ۔ رکھنہارا ایتھے اوتھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ اتم سریشٹ کر کے بھاگ، بھگون اپنے رنگ رنگائیآ۔ دین دُنی دا جگا کے چراغ، گرمکھ سچ کرے رُشنائیآ۔ جگت ترشنا بُجھا آگ، اگلا پڑدا دئے اُٹھائیآ۔ مایا ڈسے نہ ڈسنی ناگ، سَت سنتوکھ اِک جنائیآ۔ ساچے بیڑے چڑھائے جہاز، نام ندھانا اِک وکھائیآ۔ ساچی منزل پُچائے آپ، در ٹھانڈے دئے بہائیآ۔ جتھے پوہ نہ سکے تینوں تاپ، ترے گن جھگڑا دئے چُکائیآ۔ اتم پرمامت ہووے جاپ، بن رسنا ڈھولا گائیآ۔ چنتا رہے نہ کھئے سنتاپ، سَت ستوادی نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چرن پریتی جوڑ کے نات، نر نرائن اپنے رنگ رنگائیآ۔ جن بھگتاں سَت دا جوڑ رشتہ، سَتگر اپنے نال بندھائیآ۔ دیوے دکھ نہ کھئے فرشتہ، رائے دھرم نہ ڈن لگائیآ۔ روپ بنا کے ساچے سیکھ دا، ساچی منزل دئے پُچائیآ۔ جتھے چتر گیت لیکھ نہیں لکھدا، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ رس ملے پر م پُرکھ دے پت دا، ابناشی کرتا ویکھ وکھائیآ۔ جھگڑا رہے نہ منوئے چت دا، چاترک امرت بوند دئے پیائیآ۔ ساچا کھیل پُرکھ ابناشی اِک دا، گرمکھ اِک اِک رہیا ترائیا۔ جگ نیتر کسے نہ دسدا، جوتی جامہ ویس وٹائیآ۔ لہنا دینا مُکا کے پتھر اِٹ دا، اِشٹ نرگن جوت رہیا سمجھائیآ۔ حصہ دیوے گوہند والی چٹ دا، بن اکھراں لیکھے پائیآ۔ ویس وٹا کے دھر دے پت دا، پتپریشور گرمکھ گود اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے نت نوٹ دا، جگ چوڑی اپنا حُکم ورتائیآ۔ جن بھگتاں سَت سدا دوار، دربان ہو کے خوشی منائیآ۔ لوکھات سیوادار،

سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ چرن کول بن پنہار، پنکھٹ اکو ویکھ وکھائیا۔ خوشیاں نال پرہہ دا کرے اظہار، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ اچی کوک کرے پکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنائیا۔ ساچا کر درس دیدار، دید عید چند چمکائیا۔ اچی کوک بول جیکار، نعرہ اکو دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلا گرمکھ ستگر ہو کے رہیا تار، تارنہار سمرتھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنکھ دے گرہ پنڈ بلووال ★

جن بھگتاں لہنا دینا سدا ست دا، ست ستگر دئے وڈیائیا۔ جھکڑا رہے نہ کوڑی رت دا، رتن امولک دئے وکھائیا۔ ڈھولا دس کے اپنے جس دا، سوہنگ کرے حق پڑھائیا۔ دیدار بخش پریم اکھ دا، آخر اپنا رنگ چڑھائیا۔ ہرجن اندر ہووے وسدا، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ دا، دیونہار سچی سرنائیا۔ سچ سرنائی ایکنکار، اک اکلآ آپ رکھائیا۔ در ٹھانڈا کھول کواڑ، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ ممتا موہ نہ سکے ساڑ، ہنکار وکار نہ کھئے ودھائیا۔ نام ندھانا بخش کے دھار، دھرم دوارا اک سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی دُھر دا یار، مُحبت اکو اک بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سکدار، سخر چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بیبی سورن کور دے گرہ پنڈ سیدپر ضلع امرتسر ★

ست دھرم کہے پرہہ کلجگ کوڑی کرپا میٹ گستاخ، لوکات دھرنی دھرت دھول رہن مول نہ پائیا۔ کلجگ جیواں جنم کرم من وکار کر معاف، مہربان محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ جنم کرم دا لیکھا کر دے صاف، دُرمت میل دھوائیا۔ رُوچ بُت اندر باہر گپت ظاہر کر دے پاک، پاکیزہ ہو کے نور خدائیا۔ ساچا کلمہ دُھر دا نغمہ کائنات دین دنی دس اک آداب، سجدہ اکو اک سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا واحد لاشریک

نکلے اک آواز، دوجا راگ نہ کھئے الائیا۔ تیرے چرن کولان پڑھنی پئے اک نماز، پریم پریتی وُضو دے سمجھائیا۔ کایا کھیڑا اُجڑیا سب دا کر آباد، امرت میگھ آپ برسائیا۔ دُھن آتمک ہر پردے اُچے ویراگ، ویری کوڑے دے مٹائیا۔ تیرے نام دی ودیا توں سمجھے نہ کھئے دماغ، بُدھی توں پرے بودھ اگادھ دے جنائیا۔ سوئی سرتی سب دی جائے جاگ، آلس یندرا رہے نہ رائیا۔ گُرمکھ ہنس بنا کاگ، من واسنا نہ کھئے گُرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی بدل دے سماج، رستہ وابستہ ہو کے اکو اک جنائیا۔ تیرا کھیل سدا آد جگاد، جگ چوکری اپنا حکم ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیرے نام دا وجے اکو ڈنکا ناد، ناؤں نرنکارا دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست دھرم کہے اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ دس دے ایکو پوجا پاٹھ، سمرن تیرا نام نظری آئیا۔ جنم جنم دی کرم دی مکے سب دی واٹ، پاندھی ہو کے کھئے نہ بھجے واہو داہیا۔ کوڑی کِریا کایا مندر اندر میٹ اندھیری رات، نرگن ہو کے ساچا نُور چند کر رُشنائیا۔ آتم پرما تم پارپرہم برہم دس اپنی گاتھ، گہر گمبھیر بے نظیر ہو کے کر پڑھائیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی پُرکھ سمراتھ، پارپرہم پتپرہمیشور تیری وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھوکھتاں وچ جو گئے آکھ، آخر لہنا دینا سب دا جھولی پائیا۔ جن بھگتاں اندر ساچے مندر کھول اپنا تاک، پڑدا اوہلا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن نُور جوت کر پرکاش، پرکاشت ویکھے سرب لوکائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ لوکات نرگن دھار آ، عالماں علم دے جنائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ بھری گناہ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ تڈھ بن دسے نہ کھئے ملاح، بیڑا کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ چار ورن نہ دئے کوئی سمجھا، جھگڑا مذہب نہ کھئے چُکائیا۔ ہر پردے اندر ڈیرہ لا، نرگن ہو کے سوبھا پائیا۔ توں ہی جلوہ گر خُدا، نُور نُورانہ نُور الہیا۔ دین دُنی ہوئی بے وفا، وفاداری سب توں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ کوڑی میٹ صفا، ملیچھ بُدھی نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم کہے میرے ست پُرکھ صاحب سوامی نرنجن، نراکار تیری سرنائیا۔ داتا دانی بن درد دُکھ بھہ بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نام ندھانا دُھر دا دے انجن، نیتر لوچن نین ہووے رُشنائیا۔ تیرے چرن دھوڑ دا ہووے مجن، دوجا سروور نہ کھئے وکھائیا۔ در درویش ہو کے سارے منگن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پُرکھ اکال اپنے نام دی چاڑھ رنگن، رنگت اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا

دُھر دا ور، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم کہے میں بنیا درویش، گھر تیرے الکھ جگائیا۔ تُوں آد جُگادی دیونہار ہمیش، نرگن سرگن جھولی سرب بھرائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت لینا ویکھ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ لوکات مار جہات ویکھ اپنا پردیس، جتھے پردیسی گرمکھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ نظری آنتن نیت، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم کر بیت، پاربرہم برہم میلا لے ملائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نرگن دس بہیت، بھيو اپنا دے کھلائیا۔ جو دوس زین ایکا ایک رہے چیت، چیتن سب تُوں دے کرائیا۔ کوڑی کِریا کر کے کھیت، خادم اپنے لے بنائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے لے ویکھ، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ست ساچی منگ منگائیا۔ ست کہے میرے سرب گناں بھرپور، بھرم دینا گوائیا۔ کوڑی کِریا کڈھ ضرور، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ من واسنا رہے نہ کھئے مفرور، شبد ڈوری بندھ بندھائیا۔ جھگڑا دُئی نہ رہے کوڑ، جھوٹھ اپرادھ دینا مٹائیا۔ چتر سُگھڑ بنا مورکھ موڑھ، پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ جن بھگتاں بخش اگئی دھوڑ، مستک ٹکے نام وکھائیا۔ تُوں مالک آد جُگادی حاضر حضور، حضرتاں دا حضرت نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جُگ چوکڑی بدلنا تیرا دستور، دست بدست سب دا لہنا دینا دے مکائیا۔

★ ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ سیدپر ضلع امرتسر ★

ست کہے پرہہ میل اپنے سنت سہیلے گرمکھ، بھگت بھگوان نرگن سرگن ناتا لے جُڑائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور اُجل کر مُکھ، پریم پیار مُحبت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جنم مرن آون جاون لکھ چوڑاسی رہے کیسے نہ دُکھ، پتت پُنیت ٹھانڈے سیت دے کرائیا۔ مات گرہہ اُلٹا ہونا پوے نہ رُخ، اگنی تت نہ کھئے جلائیا۔ مہربان محبوب پروردگار سانجھے یار اپنی گودی چُک، مُرشد ہو کے مُریداں ویکھ وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس اپنی اگئی ٹک، شبد انادی ناد دُھن کر شنوائیا۔ گرہ مندر کایا اندر اک اگما دے سُکھ، سُکھ ساگر کایا گاگر اندر نظری آئیا۔ پڑدا اوہلا بھيو ابھیدا رہے کوئی نہ لک، ٹھاکر ہو کے ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں

وکھا دُھر دا گھر، جس گرہ نرگن نُوَر جوت کرے رُشنائیا۔ سَت دھرم کہے پرہہ سنت سُہیلے ویکھ اپنے میت، مَتر پیارا ہو کے میل ملائیا۔ جنہاں نال جُگ چوکرے سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ بدلا آئیوں ریت، مندر مسیت لیکھا دئی چُکائیا۔ دھام وکھائیں سدا انڈیٹھ، محل اٹل دئیں درڑائیا۔ جس گرہ مندر اندر وسیں آپ جگدیس، جگدیشر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ تیرا لہنا دینا ہست کپٹ، لکھ چوڑاسی بھو ابھیدا پڑدا دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے اکو ور، آتم پرما تم تیری ساچی کرن پریت، پریم اکو لین منائیا۔ سَت کہے پرہہ جن بھگت سُہیلے ویکھ جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ترے گن پو نہ سکے اگنی آگ، امرت میگھ دے برسائیا۔ جگت دوارے پار کر حد، در ٹھانڈا اک جنائیا۔ دے درس اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ہو کے میلا لے ملائیا۔ تیرے نام دی دُھن سُنن سچّی انحد، انراگی ہو کے اپنا راگ دے درڑائیا۔ نام خُماری جام حقیقی دے مد، مدھر دُھن وجے سچ ودھائیا۔ - - - - - کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، نرگن نُوَری چند کر رُشنائیا۔ ایتھے اونھے دو جہاناں اندر باہر گپت ظاہر سَتگر شبد ہو کے دے ساتھ، سکلا سنگ آپ نیہائیا۔ آتم پرما تم دُھر دا ڈھولا ہووے تیری گاتھ، نراکھر نروریر نراکار نرنکار دے سمجھائیا۔ ساچے سنتاں دُھر دے بھگتاں کھول آگھ، درشن دے سدا پرتکھ، دُور نیڑا پنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ سرشٹی درشٹی دین دُنی نالوں کر وگھ، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگتن میتا ٹھانڈا سینتا، سَت دوارا ایکنکارا گرہ مندر دینا وکھائیا۔ سَت دھرم کہے پرہہ بھگتاں دے اگنی دان، گرمکھ سنت سُہیلے سجن جھولی دے بھرائیا۔ چرن دھوڑی بخش اگنی اشنان، اندر باہر دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ سُرَت سوانی اپنی سخی اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ویکھ ساچے کاہن، نرگن ہو کے نرگن میل ملائیا۔ شبد نرالا مار اپنا بان، انیالا تیر چلائیا۔ جھگڑا مکے جیو جہان، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی مل آن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سنت سُہیلے در ٹھانڈے تیرا درشن پان، بن کعبیوں ساچا حج دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا حُکمی حُکم اک درڑائیا۔ سَت دھرم کہے پرہہ آ جا بھگتاں دوار، در دروازہ آپ گھلائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند کر گفتار، گُفت شنید دے سمجھائیا۔ تیری مہما مجلس وچ ہووے اپر اپار، جس نوں الفیے سمجھ سکے نہ رائیا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہار، شاہی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچے سنتاں دے

دیدار، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ دُھر دے مالک پروردگار، پاربرہم پرہ تیری بے پرواہیا۔ کلجگ زین اندھیری چار کُنٹ سرشٹی دسے بے حال، بہل ہو کے رہی کُرائیآ۔ سب دے سر تے کوکے کال، بن ستگر شبد پار نہ کھئے کرائیا۔ نرگن زویر ست سرؤپی شاہو بھوپی بن دلال، لوکات مار جہات گرمکھ سجن اپنے رنگ رنگائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا دیندی گئی احوال، صفتاں وچ تیرا ڈھولا گائیآ۔ تُوں سب دا مالک خالق پرتپالک دین دیال، دیاندھ اکو اک نظری آئیآ۔ کلجگ انت سیری بھگونت پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی ست دھرم کہے میرا من سوال، سوالی ہو کے بینتی دتی سنائیآ۔ ساچے سنتاں سدا سدا سد وسین نال، نام ندھانا جاؤندا رہوں تال، مارگ جگ جیون داتے دسدا رہیں سُکھال، شبدی سْت بنا کے اپنا لال، سدا وسائیں سچکھنڈ دوار سچی دھرم سال، دوجا در نہ کدے وکھائیآ۔

★ ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ کیسر سنگھ دے گرہ پنڈ میسم پُرا ضلع امرتسر ★

ست کہے پرہ کلجگ کوڑی کریا میٹ پکھنڈ، چار کُنٹ دہ دشا دھرنی دھرت دھول اُپر رہن کھئے نہ پائیآ۔ کوڑ وکار ہنکار دُراچار دے دنڈ، ست ستواد برہم برہما دے سمجھائیآ۔ جن بھگتاں انتر نام دی پا ٹھنڈ، امرت میگھ بوند سوانتی آپ چوائیا۔ جنم کرم دی وچھڑی آتم پرما تم ٹٹی گنڈھ، دو جہاناں والی اپنا رنگ رنگائیآ۔ دُئی دویت اندھ اندھیر اندروں ڈھاہ کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس دُھر دا چھند، سوہنگ ڈھولا شبد وچولا اپنا دے جنائیآ۔ رسنا جہوا کوئی نہ گاوے من وکاری گند، بتی دند تیرا نام دھیائیآ۔ کر پرکاش سرشٹی درشٹی اندر نو کھنڈ، ست دیپ تیرا نور ہوئے رُشنائیآ۔ گرمکھان نیج آتم دے سچ اند، پرمانند وچ سہائیآ۔ تُوں مالک خالق پرتپالک سورا سرہنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو ہو سہائیآ۔ کلجگ کوڑ کُٹب میٹ کاجی ونگ، کنچن گرہ ستجگ ساچا دے سہائیآ۔ اگھے نام دا وجا مردنگ، مرد مردانے سیری بھگوانے اپنا ڈنکا اک وجائیآ۔ بھيو ابھیدا رہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم پڑدا دے چُکائیآ۔ سنت سُپیلے ویکھ اپنے جن، جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ست ستوادی جھولی ڈاہیا۔

سَت دهرم کہے پرہہ کلجگ ویکھ اندھیری اندھ، سچ پرکاش نظر کھئے نہ آئیا۔ من واسنا جگت منزل مکے کیسے نہ پندھ، سچ دوارے چڑھ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ بن ستگر شبد سرت سوانی سب دی ہوئی رنڈ، کنت سہاگی سنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ خوشی ہووے نہ بند بند، تیری بندگی بندیخانے وچوں جگت باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ انتر نرنتر ایکا منتر دے دُھر دا اند، پارپرہم پتپریشور مہر نظر اٹھائیا۔ چار ورن اٹھارن برن کھتری براہمن شوڈر ویش دے سنگ، اُوچ نیچ راؤ رنک ذات پات جھگڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا دھرنی دھرت دھول اُپر میٹ بھیکھ پکھنڈ، سَت دهرم دا سچا راہ بن ملاح دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے جھولی دے بھرائیا۔ سَت دهرم کہے میری انت اخیر پُکار، پُنه پُنه سیس نوائیا۔ کیرپا کر سرجنہار، صاحب سوامی تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کیریا ہویا اندھیار، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ دین دُئی ہوئی خوار، دین مذہب ذات پات کرے لڑائیا۔ تیرا کلمہ حقیقت والا لاشریک سکے نہ کھئے وچار، مُحبّت وچ مل کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بئی دند پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، انتر آتم منزل چڑھ کے سچکھنڈ دوارا ایکنکارا نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کیریا ساقط نندک میٹ دُشٹ دُراچار، بھگت سہیلے گُرمکھ گُرسکھ ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں جگت جگدیشر پا سار، عیسیٰ مؤسیٰ محمد نیوں نیوں سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ لہنا دینا چوڈاں طبقاں دے نوار، سبق اِکو اِک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت دهرم در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ سَت کہے پرہہ ساچے بھگتاں دے اپنا مان، نام ندھانا جھولی پائیا۔ امرت رس دا دے جام، خُماری اِکو وار چڑھائیا۔ دُھر سندیشہ دے پیغام، جگت وِدیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنی منزل دس حق مقام، درگاہ ساچی پڑدا دے اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوار تیرا جھلدا ویکھن نشان، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر منگن دان، خالی جھولیاں آگے ڈاپیا۔ اِکو جودھا سورپیر شبد گُرو بلوان، حُکمے اندر حُکم رہیا سُنائیا۔ جس دا کاغذ قلم لکھ نہ سکے بیان، بے انت بے انت کہہ کے سارے شکر منائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن نرگن ہو پردھان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر اپنا حُکم ورتائیا۔ سنت سجن گُرمکھ لکھ چوراسی وچوں بھال، سرتی شبد میلا آپ ملائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، آتم پرماتم بندھن لے جُڑائیا۔ اِکو سوہے تیرا سچکھنڈ دوارا سچّی دهرم سال، جتھے مندر مسجد

شودوالا مٹھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گُرمکھ گر گُر سَنگر اپنے رنگ رنگائیا۔ سَت دھرم کہے پرہ جن بھگتاں کھول انتر اکھ، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ اوہ دیونہار پُرکھ سمرتھ، داتا داتار وڈی وڈیائیا۔ حقیقت وچوں جھولی پا حق، حُکم دُھر دا اک سمجھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا گاون جس، جس دی صفت وید پُران شاستر سمرت رہے گائیا۔ تیرے نام دا ڈھولا گاون اکھ، اکھ اگوچر اکھ اتھاہ سچ دوارے وجے اک ودھائیا۔ نرگن دھار ہو پرتکھ، سَنگر میل لے ملائیا۔ دُھر فرمانا ایکنکارا وچ جہانا نرویر ہو کے اپنا نام دس، دہ دشا چار کُنٹ اکو ڈھولا دے سمجھائیا۔ پاربرہم ہو کے برہم کر اپنے وس، وصل اپنا دے دکھائیا۔ سنت سجن گُرمکھ لوکات کلجگ انت صدی چوڈھویں رکھ، چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں ودیا ڈیرہ دے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ایکا مارگ دس سچ، سَت ستوادی ہو کے سَت سَت دکھائیا۔

★ ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ گردیال سینگھ دے گرہ پنڈ نُوں پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ پُرکھ سَتجگ ساچا کر پرکاش، کلجگ کوڑی کِریا اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی سَت دپ ساڈا رہیا کوئی نہ داس، آتم پر ماتم مل کے خوشی نہ کھئے مٹائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دسے اندھیری رات، ساچا تیرا نُوں چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم برہم پاربرہم پڑھے کوئی نہ گاتھ، صفتی ڈھولے گا گا سارے شکر رہے مٹائیا۔ نرگن نرویر نرنکار تیری کرے کوئی نہ یاد، مندر مسجد شودوالے مٹھ تیرا نُوں نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ، سرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سری بھگوان، واہوا تیری بے پرواہیا۔ کِریا کر والی دو جہان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دھرنی دھرت دھول ہوئی (پردھان)، من واسنا اپنے نال رلائیا۔ سرشٹی دی درشٹی وچوں اکھراں والا کڈھ گیان، مایا ممتا موہ کیتا ہلکائیا۔ صاحب سوامی انترجامی نرنتر تیرا جانے کوئی نہ اکٹا

نام، نراکھر دھار نہ کھئے درڑائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کر کر تھکے اشنان، دُرمت میل اندر باہر گپت ظاہر نہ کھئے دھوائیا۔ ساچی منزل چڑھ کے نرگن ملے کوئی نہ آن، جوتی نؤر نہ کھئے رُشنائیا۔ پلؤ پھڑے نہ سُرقتی شبدی کوئی کاہن، سینتا رام چاروں کُنٹ پئی دُہائیا۔ پیر پیغمبر نیتر نینان نیر وہان، حُجرہ حق نہ کھئے سُهائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ کوڑ کُریارا دے مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ کلجگ ویکھ دین دُنی، دہ دشا دھیان لگائیا۔ ساچا دسیا نہ کھئے رکھی مئی، مُنیشر رُپ نہ کھئے بدلایا۔ تیرے نام دی اگئی سُنے نہ کھئے دُھنی، دُھن آتمک راگ نہ کھئے جنائیا۔ لکھ چوڑاسی سرشٹی درشٹی اندر نرگن دھار ہو کے پئی، گن اوگن ویکھیں تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار در درویش خادم ہو کے در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ صدی چوڈھویں نگ، بیس بیسا نال رلائییا۔ حقیقت وچوں لبھے کیسے نہ حق، شریکت وچ دے لوکائیا۔ جو شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی مارگ رہی دس، منزل چڑھ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ من واسنا نؤ دوارے جگت وکاراں وچ رہے نس، دوس زین بھجن واہو داہیا۔ نج نیتر لوچن نین کھلی کیسے نہ اکھ، پرتکھ ملیا نہ رُپ گسائینا۔ ساچا نام ملے کیسے نہ ہٹ، چوڈاں لوک چوڈاں طبق رہے کُرائیا۔ کِریا کر مہربان محبوب پُرکھ سمرتھ، سچ سوامی تیری اکو اوٹ تکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھوکھتاں وچ تیرا آؤنا آئے دس، سیکھیا لوکھات جیو جنت جگت سمجھائیا۔ نرگن دھار نرؤیر پُرکھ شبد سرؤپی ہو پرگٹ، جوتی جاتے نرگن نؤر کر رُشنائیا۔ ہر گھٹ اندر لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت نام ندھان مار سٹ، سوئی سُرقتی لئے اٹھائیا۔ امرت دھار نجھر نراکار دے رس، بؤند سوانتی اپنی آپ چوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش آتم پرما تم پاربرہم برہم دس اپنا جس، وید پُراناں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دین دیال ہو کِریال ستجگ ساچا مارگ دے لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کِریا کر ست ستوت، ست ستوادی اپنی دیا کمائیا۔ مات لوک بنا اپنی بنت، کلجگ کوڑی کِریا دے مکائیا۔ گرمکھ سجن اٹھا دُھر دے سنت، بھگت سُہیلے جوڑ جُرائیا۔ بودھ اگادھ مہا اناد شبد سنا اپنا منت، منتر اکو دے درڑائیا۔ لکھ چوڑاسی نظری آ دُھر دا کنت، آتم سیجا سچ بندھائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، نرگن نرؤیر تیرا رُپ اتر

کدے نہ جائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے تیرے سچکھنڈ دوارے کردے مِت، نیوں
 نیوں قدماں اُپر سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَتجگ سچا راہ ایکنکار بن ملاح چار ورنان
 دینا سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرم پُرکھ سمرتھ، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ لہنا دینا پورب جھولی پا حق، حقیقت اپنی دے سمجھائیا۔
 سَتجگ ساچے ساچا مارگ دس، دھرنی دھرت دھول اُپر ٹکائیا۔ ہر پردے آپ جا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ اکو منتر زرنتر تیرا ہووے
 جس، صفتاں والا صفتی ڈھولا آپے گائیا۔ گرُمکھ سنت سہیلا جن بھگت رہے نہ وکھ، صوفی فقیر لینا ملائیا۔ جو تیرے ملن دا کر کے
 بیٹھے ہٹھ، دھیرج اُنھاں دینا دھرائیا۔ گرہ مندر کایا ماٹی ساچی ہاٹی زرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دینا مکائیا۔ ساچے منڈل دس کے
 اپنی راس، گوپی کاہن سرتی شبد راس رچائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا من واسنا کر کے پاش پاش، فرمانبردار گرسکھ لینے بنائیا۔ جنہاں زرگن
 نروبر تیرے ملن دی رکھی آس، بن وچولا ساچا ڈھولا دینا سُنائیا۔ اوہناں انتر رہے نہ اندھیری رات، لیکھا لکھ دے بن قلم دوات، زراکھہ
 نال اکھ دے سمجھائیا۔ سَتجگ ساچی بخش دے دات، تیرا نام بھنڈارا وڈ سوغات، اکو نظری آئے پتا مات، دوجا اور نہ کھئے دِسائیا۔ جوں
 بہاوے توں لینا راکھ، گر اوتار پیغمبر سچ دوارے رہے آکھ، تیرا کھیل پُرکھ ابناش، سَتجگ تیرتا دواپر کلجگ تیرا داس، جگ چوکرئی حکم
 چلے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں چرنی رہے لاگ، سچکھنڈ دوار خوشی منائیا۔ ابناشی کرتے کلجگ کوڑی کِریا بوجھا آگ،
 ترے گن پنج تت نہ کھئے تپائیا۔ اکو سمرن پوجا اکو دسدے پاٹھ، اکو کلمہ دے درڑائیا۔ اکو سروور ہووے تیرا تیرتھ تاٹ، ڈرمت میل دے
 دھوائیا۔ اکو مندر مسجد شہودوالا نظری آئے ماٹھ، گرودوارا اکو دے سمجھائیا۔ زرگن ہو کے درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ
 مکائیا۔ بن مکے کعبیوں کایا مندر اندر کرا اپنا حج، ساچے حُجرے محبوب اپنا جلوہ کر رُشنائیا۔ کر بینتی ست پُرکھ زرنجن لوکات تینوں رہے
 سد، سندیشہ دھر شبد وچ سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا پار کنارہ کر کے حد، مارگ سچا دے وکھائیا۔ ماتو ذاتی اپنی بنا ید، پُشت پناہ اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرے نام دی گاؤں سد، چھند اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے جھولی رہے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اُچی کوک کرن پُکار، ڈھولا تیرا نام لگائیا۔ جو سیکھیا دے کے آئے

وچ سنسار، مہاسارتھی ہو کے تیرا رتھ چلائیآ۔ من واسنا کوڑی کریا سب نوں کیتا خوار، خالص روپ نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیری منزل چڑھ نہ کھئے نرنکار، نرگن مل کے خوشی نہ کھئے منائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن صدی چوڈھویں ویکھی ہاباکار، سانتک ست نہ کھئے ورتائیآ۔ پیغمبر بنیا نہ کھئے مددگار، دست بدست ہتھ نہ کھئے ملائیآ۔ سوئی سرتی سکیا نہ کھئے اٹھال، شبدي ناد نہ کھئے شنوائیآ۔ بن تیرے نامے ہوئے سرب کنگال، خالی دوارے دسن تھاوں تھائیآ۔ پُرکھ اکال ستگر شبد بنا دلال، حقیقت ویکھ حق حلال، حاضر ہو کے پھیرا پائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرم پُرکھ پرماتم اپنی آتم ویکھ وچ جہان، لوکات نرگن دھار اپنا ویس وٹائیآ۔ ست دھرم دا دسے نہ کھئے نشان، جگت وِ دیا سب نوں کیتا بے ایمان، دھرم ایمان رہن کھئے نہ پائیآ۔ من شرع وچ بے شیطان، تیرا گائے کوئی نہ گان، سچ پریتی تیرا ناتا نہ کھئے جڑائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن نرویر نراکار نرنکار بینتی ارداس کر پروان، جگ چوڑی دیونہارا دان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آد جگاد ویکھیں آن، نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ نیواسی دو جہاناں حکمران، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان، رو سس سوریہ چند منڈل منڈپ تیرے حکم اندر بھجن واپو داہیا۔

★ ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سادھو سینگھ دے گرہ پنڈ نور پُر ★

پیر پیغمبر کرن سجدہ، مقامے حق سیس نوائیآ۔ پروردگار تیرا دسے کوئی نہ بردا، خادم نظر کھئے نہ آئیآ۔ کھیل ویکھ گھر گھر دا، اُمت اُمتی کھوج کھوجائیآ۔ تیرا کلمہ کھئے نہ مندا، عالم علما سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ کھیل ویکھیا نہ کیسے تن وجود دا، پڑدا اویلا نہ کھئے اٹھائیآ۔ نور نظر آیا نہ حق محبوب دا، مُحبت وچ نہ کھئے سمائیآ۔ جھگڑا پیا کایا کلبوت دا، شرع پئے لڑائیآ۔ درجہ ملے نہ سچے منصور دا، منزل حق نہ کھئے پُچائیآ۔ کھیل کر دے اپنے دستور دا، دستگیر تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ ویلا وقت آیا انت حضور دا، اماماں دے امام ویکھ وکھائیآ۔ کر پرکاش اکھی نور دا، جوتی جوت ڈگمگائیآ۔ کلجگ ناتا توڑ کوڑ دا، گرہ ہنکار دے مٹائیآ۔ جھگڑا رہے نہ مورکھ موڑھ دا، سگھڑ سچجے دے بنائیآ۔ ٹکا لا

اپنی چرن دھوڑ دا، ٹکیاں دا لیکھا دے مُکائیا۔ ٹوں آد جُگاد جُگ چوڑی عرض بینتی سب دی قبُول دا، کعبے دے مالک خالق تیرے آگے اک عرضوئیا۔ تیرا مارگ اک اصُول دا، اصل وصل دے دکھائیا۔ تیری کرنی نہیں کوئی ادُولدا، گر اوتار دین گواہیا۔ تیرا حُکم سدا منظُور دا، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ پینڈا رہے نہ مہمکھ مغرُور دا، شبدي ڈوری تند بندھائیا۔ گڑھ رہے نہ کھئے غرُور دا، غُربت سب دے اندرون دے کڈھائیا۔ کھیل ویکھ حاضر حضور مَوْجُود دا، ماضی ویکھن دا لیکھا دے مُکائیا۔ نظارہ دس اپنی منزلے مقصُود دا، حق بحق اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پیغمبر بیٹھے سیس نوئیا۔ پیغمبر کہن ویکھ اخیر، آخر رہے جنائیا۔ ثابت رہیا نہ کیسے یقین، یکے بعد دیگرے سارے دین دُہائیا۔ تیرا مسلہ سمجھے نہ کھئے آمین، عالم چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جھگڑا پیا فرشے خاکی زمین، ذرے ذرے تیرا نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ الفیے دیوے دلیل، کائنات رہی سمجھائیا۔ من ہنکاری توڑے نہ کھئے فصیل، فیصلہ حق نہ کھئے کرائیا۔ کلجُگ کِریا صدی چوڑھویں کر تبدیل، تبادلہ انت تیرے ہتھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سجدیاں وچ بیٹھے سیس نوئیا۔ پیغمبر کہن میرے اماماں دے امام، عمل ویکھ جگت لوکائیا۔ تیرا ساچا سمجھے نہ کھئے اسلام، اسم اعظم نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا ناؤں خالق خلق کرے بدنام، بدیاں وچ ویکھی لوکائیا۔ حق سندیشہ سچ محبوب دُھر دے حُجرے دے پیغام، نغمہ اپنا نام سُنائیا۔ سچ دوارے بخش اک حمام، آب حیات حیاتی والا جام پيائیا۔ جھگڑا مُکا تن خاکی وجود تمام، اخلاق اپنا دے دِرڑائیا۔ تیرے قدماں اُتے قدیم توں سارے کردے آئے سلام، سمے وچوں سماں دے بدلایا۔ گر اوتار تیرا دسدے آئے نام، ناؤں زرنکارا جگت جنائیا۔ کلجُگ انت جیو جنت سمجھے نہ کھئے جہان، جہالت گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ من مت ہوئی شیطان، شرع سریر اندر کرے لڑائیا۔ پریم پیار مُحبت وچ دے نہ کھئے انسان، انسانیت وچ بہہ کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ جگت واسنا دین دُنی ہوئی غلام، مایا زنجیر نہ کھئے نڑائیا۔ تیرا محل اٹل ویکھے کوئی نہ عالیشان، سچکھنڈ دوارے چڑھ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جگت حُجریاں وچ ہندا حرام، مکہ کعبہ رہیا گر لائیا۔ کِریا کر مہربان محبان، محبان بیدوتیری اوٹ تکائیا۔ سب توں وکھرا تیرا کلام، کلماں نوں قائم کرنے والا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پیغمبر کہن پروردگار سچ شہنشاہ، تیرے ہتھ وڈی

وڈیائیا۔ زرگن دھار بن جگت ملاح، زرگن نؤر کر رُشنائیا۔ ساچے مارگ دی دس حق صلاح، سفر پچھلا پندھ مُکائیا۔ دین دُنی دا بخش گناہ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست سچ کر رواں، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ ستجگ ساچا مارگ چلے نواں، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے در تیرے آس رکھائیا۔ پیغمبر کہن میرے محبوب، محو تیری اوٹ اکو نظری آئیا۔ تیرا محل اٹل عرش عروج، اعظم عالیشان سوہیا پائیا۔ کلجگ اتم جگت واسنا دؤر کر دوج، دویت سب دے اندروں دے کڈھائیا۔ دین مذہب دی رہن نہ دے حدود، شرع وچ کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ہر گھٹ نظری آ موجود، مجلس گھر گھر دے دکھائیا۔ کوڑی کیریا کر نیست و نابود، کلمہ اکو دے پڑھائیا۔ تیری خوشی دے وجد اندر اپنا بھل جان وجود، واحد تیرا ڈھولا گائیا۔ چار کُنٹ بخش سلوک، صلح کل تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جھگڑیاں وچ نہ رہے مخلوق، خالق ہو کے ہو سہائیا۔ کر پرکاش ساچے کلبوت، کایا کعبہ دے دکھائیا۔ دھر دا نام حکمران کر مضبوط، جس آگے سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جگ چوکری تیرا دیندے گئے ثبوت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی دئے گواہیا۔ اتم انت سری بھگونت سب دی جھولی پا حق حقوق، خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ مُرشد ہو کے مُردیاں کر محفوظ، چار کُنٹ دہ دشا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ایکا حکم ہووے محبوب، حدود رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ ورسا سنگھ دے گرہ پنڈ ہر گوبند پُرا ضلع گرداسپُر ★

خون نالوں خون ہویا پرایا، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جنہاں پریم پُرکھ سمرتھ سوامی اندروں بھلایا، تنہاں اندر دُئی دتی بیٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا پئی مایا، بہرماں وچ بھلی لوکائیا۔ ساچا پریم بھائی بھائیاں وچ نظر نہ آیا، کرنی دے کرتے کھیل رچائیا۔ دھر دا حکم ساچا بھانا نہ کیسے میٹ مٹایا، جگ جگ مٹدی ویکھی لوکائیا۔ گوبند سؤرے لیکھ لکھایا، صدی بیسویں رہی گرلائیا۔ بڈھ بیکی نہ کھئے جنایا، گرمکھ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سماں سے نال سہائیا۔ گھر دا خون ہویا بیگانہ، دردی درد نہ کھئے

ونڈائیندا۔ من نے دوسریاں نال لایا یارانہ، گھر وچ سوامی نظر کیسے نہ آئیندا۔ سبجناں نوں سبجناں مارن طعنہ، مُحَبَّت وچ مُحَبَّت نہ کھئے سائیندا۔ ایہہ کھیل کرے سیری بھگوانا، گر شبدی تال وجائیندا۔ کلجگ جھولی پایا منگیا دانا، دات کوڑ کڑیاری سنگ رکھائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا مایا ممتا لگے ترانہ، تریا پد نہ کھئے سائیندا۔ اپنے اندر مار کے ویکھو دھیانا، کام کرودھ ہنکار گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ جے اکو سمر و سیری بھگوانا، دوجا رہن کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوڑی اپنا حکم ورتائیندا۔ بیگانیاں نال لگی پریت، گھر دا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ کلجگ دی دسی ریت، ریتیان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا پوا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں دتا لڑائیا۔ پُرکھ ابناشی کروٹ بدل کے سب ول کر لئی پیٹھ، سٹمکھ ہو کے نہ کیسے سمجھائیا۔ سب دی من دے ادھین ہو گئی نیت، بدھی بیبک نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگ چوڑی حکمے اندر حکم رہیا بھوئیا۔ گرمکھو تسیں نہ بنیو کیسے دے بیگانے، سارے اپنے لو بنائیا۔ تہاڈے ٹنن نہ کدے یرانے، ساجن دھر دے لو ہنڈھائیا۔ اوہ گرمکھ سگھڑ سچجے سیانے، جو چار ورنان گنڈھ پوائیا۔ اُنھاں دے اندر اک دھیانے، پرم پُرکھ رہے منائیا۔ تنہاں نوں ستگر شبد مارے اپنے تیر کانے، انیالے آپ چلائییا۔ سو گرمکھ جو اپنا گھر سمبھالے، باہر لڑن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنے میت مٹر بھین بھائی ساک سبجناں کایا مندر اندر بھالے، سرتی سرت وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ چوڑی کھیلے کھیل نرالے، کلجگ کھیل دین دنی آپ وکھائیا۔ جگت ناتا تٹا پیار، پرہی نظر کھئے نہ آئیا۔ بیگانے ہو کے گھر دے کرن خوار، گھر دے وچوں گھر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایسے کارن تہاڈے اندر پنج چور ہو گئے خبردار، شبد دی دھن سُنن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ وی تہاڈے گھر دے باہرلیاں وستواں دے بن گئے یار، یارانے تہاڈے نالوں تڑائیا۔ جے انہاں نوں بندھن پا لو پھیر تہاڈے وس ہو جائے سارا سنسار، دو چار یار رکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اس توں اگلی ہور کچھ سمجھو گفتار، گفت شنید دیاں جنائیا۔ تہاڈا سی جگت وہار، اندر چڑھ کے ویکھو منزل اوہ حق مینار، جتھے محبوب مل کے بیگانہ نظر کھئے نہ آئیا۔

خُون نال خُون پایا جھگڑا، جھگڑے جھگڑے وچ لوکائیا۔ جے اس تون مارگ ویکھو اگلا، اگلا پچھلا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر سنسار دے اپنا سگلا، ساتھی سارے سوہا پائیا۔ پریم پریتی پیار اندر ہووے چار منگلا، گیت گوہند اکو کری شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے سچ سچ درڑائیا۔ خُون نال کرے خُون ویر، ویری پتا پوت نظری آئیا۔ ایہو کلجگ کرنی دا قہر، جو ستگر ارجن گیا سمجھائیا۔ جنہاں دے اندر صاحب ستگر دی ہو گئی مہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اوہ ساریاں دے متر بن گئے اکو ویر، گھر دے باہر دے بیگانے رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں سچ دوار دا ویکھیا اگئی شہر، شہنشاہ مل کے خوشی منائیا۔ اپنے خُون دے خُون دی ذرا ہور کرو سیر، صحیح اپنا آپ نظری آئیا۔ ستگر شبدا سدا مہربان، آد جگاد جگ چوڑی دیا کائیندا۔ جن بھگتاں نام بھگتی دے کے دان، دین اپنے رنگ رنگائیندا۔ کایا مندر سہا مکان، ساڈھے تین ہتھ وڈ وڈیائیندا۔ وست امولک دے کے دان، خالی بھنڈار آپ بھرائیندا۔ امرت سر کرا اشنان، ڈرمت میل دھوائیندا۔ دیا باقی کلا پاتی جگا مہان، اندھ اندھیر گوائیندا۔ ساچی سخی میل کے ڈھر دا کاہن، سرتی شبدا جوڑ جڑائیندا۔ گیزا کٹ کے لگھ چوراسی آون جان، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سہیلا اک اکیلا مہر نظر نال ترائیندا۔ ستگر شبدا مہر نظر رہیا کر، کریم کرتا وڈ وڈیائیا۔ ہر سنت سہیلے سجن لے پھڑ، لگھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ کایا مندر اندر ساچے پوڑے جائے چڑھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ تون میرا میں تیرا ساچا ڈھولا لوے پڑھ، آتم پرما تم پرما تم آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوارا وکھا کے اکو نرائن، درگاہ ساچی دھام دے جنائیا۔ بھگت سہیلے سجن لے کے جاوے اپنے گھر، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوڑی جن بھگتاں دیوے ساچا ور، مہر نظر نال نظریہ اندروں دے بدلایا۔ ستگر نام شبدا اگما، اگم اگم اپنے وچ رکھائیندا۔ نہ مریا نہ کدے جمّا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جگ چوڑی پُرکھ اکال دین دیال پرگٹ کرے جو ہووے اوس دا سماں، سماں سے وچ بدلاییندا۔ اوس نام تون نہ کوئی لالچ نہ کوئی طمع، تماشا دین دنی ویکھ وکھائیندا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ غما، چنتا روگ نہ کھئے ستائیندا۔ نہ بند ہویا کیسے ہڈ ماس ناڑی چمّا،

برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ہر گھٹ وچ سمائیندا۔ جنی ککھ کسے نہ جمّا، اگنی کُنڈ نہ کھنڈے تپائیندا۔ سو نام آد جُگاد جُگ چوُکری گُر اوتاراں پیر
پِغمبراں سب نے منّا، جس نوں منّ کے مائس روپ پنج تت پرم پُرکھ آپ وٹائیندا۔

★ ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ اوتار سینگھ دے گرہ پنڈ گُرمکھ پُرا ضلع گرداسپُر ★

ستگر کِریا وسے کھیڑا، جن بھگت ملے مان وڈیائیا۔ مائس جنم بنھے بیڑا، جگت جہان نہ کھنڈے رُڑھائیا۔ بھيو چُکا کے تیرا میرا، پڑدا
اوبلا دئے اٹھائیا۔ پریم پریتی اندر دسے چاؤ گھنیرا، خوشیاں اندر نام وڈیائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، اگلا پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں لکھ چوُراسی کٹے جیڑا، جنم مرن دا لیکھ دئے مُکائیا۔ ستگر کِریا ہووے اُجل مُکھ، ملے
مان وڈیائیا۔ جگت چنتا رہے نہ دُکھ، دردیاں درد وندائیا۔ گھر اُچھائے ساچا سُکھ، سجن صاحب سوامی بے پرواہیا۔ بھنڈارا دئے اٹھ، نکھٹ
کدے نہ جائیا۔ ہر سنت بنا کے اپنے سْت، ابناشی کرتا گود اٹھائیا۔ پڑدا اوبلا رہن نہ دیوے لُک، سمنکھ ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں جنم کرم دا میٹ کے دُکھ، آون جاون لکھ چوُراسی جم کی پھاسی دئے
کٹائیا۔

★ ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سوندر سینگھ دے گرہ پنڈ دتیا ضلع گرداسپُر ★

سْت کہے پرہہ کِریا کر چھیتی، چھتردھاری نظر کھنڈے نہ آئیا۔ تیری ساچی منزل دا رہیا کھنڈے نہ بھیتی، وِدیا والے کرن لڑائیا۔ تیرے پیار
پریم دی سمجھے کھنڈے نہ نیکی، مانکھ ہو کے اپنا آپ بھلائییا۔ دین دُنی چار کُنٹ دیکھی، بھرے بھلی لوکائیا۔ تیرا راہ تکن بھگت جن پردیسی،
دیس چھڈ کے لوکات اکھ اٹھائیا۔ چرن پریتی بخش ساچی ٹیکی، سہارا اکو اک جنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا مات میٹیں، مٹی والی خاک نہ کھنڈے
اڈائیا۔ کوڑ کُڑیاریے در توں چھیکیں، نیرن نیرا رہن کھنڈے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ سْت دھرم

کہے پرہہ اپنا دس دے اگتی نقطہ، گناہ دا لہنا دے مُکائیا۔ جس منزل تے تیرا پیندا مُکدا، محبوب سہجے دے ٹکائیا۔ پڑدا رہے نہ اوہلے لک
 دا، نقاب پڑدا دینا چُکائیا۔ پریم ملے تیرے ساچے سُکھ دا، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ بن تیرے دو جہان کھئے نہ پُچھدا، پچھلیاں دا سنگ
 آگے نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت اُدھارنا تیرا کھیل اُچھ دا، دیاوان دینی مان وڈیائیا۔ جو تیرے دوارے دیوانہ ہو کے جھُکدا، چرن کول دھوڑ
 رمائیا۔ انت لیکھا مُکا دے اُس دا، جو اُستت وچ تیرا نام گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو دس دے اپنی تُک دا، نام
 یدھانا اک سمجھائیا۔ ست کہے پرہہ ہرجن رہے کوئی نہ سٹا، سٹی ویکھاں جگت لوکائیا۔ مہربان محبوب تینوں ویکھاں تٹھا، نظرے کرم نال
 جگائیا۔ سنت سہیلا لٹکے پھیر کدے نہ پٹھا، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ رسنا کھائے کھئے نہ کٹھا، کوڑی کِریا دینی مٹائیا۔ سچ دوارے بن تیرے
 کہے کھئے نہ آ بھگت دوارے پتا، پتا ہو کے گود نہ کھئے اٹھائیا۔ ساچے جیون دا سمجھے کھئے نہ مُدعا، مُدتاں دے وچھڑے سکے نہ کھئے ملائیا۔ اپنا
 بھيو کھول دے گجھا، گہر گمبھیر رمز لگائیا۔ بھگتاں بھاؤ رہے نہ دوجا، دُتیا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نام بھنڈارا دے سُدھا، سُکھ ساگر وچ
 سمائیا۔ تیرا لہنا دینا آد جُگاد چوکرئی جُگا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیونہار گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرمل کر
 سرب دی بُدھا، بُدھی بیک دے بنائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ جن بھگتاں کر بُدھ بیک، وویکی اپنی دیا کھائیا۔ سچ دوارے تیرا درشن لین
 پیکھ، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جنم جنم دی بدل دے ریکھ، کرم کرم دا گِیرا دے مٹائیا۔ سچ وکھا اگتا دیس، جس گھر بٹھا سوہا پائیا۔ دو
 جہاناں بن کے نر نریش، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جُگ چوکرئی کر کر ویس، گر اوتار پیغمبر ناؤں دھرائیا۔ اتم اپنا آپ کر دے بھیٹ، ناتا ت
 وجود تڑائیا۔ ساچی سیجا اپنی منزل آپے لیٹ، سوہامان دئے سہائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں سنگ کھیلے کھید، کھلاڑی ہو
 کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جنہاں لوکات دتا بھیج، بھیج بھیج اُنھاں اپنا میل ملائیا۔ ست کہے پرہہ جنہاں
 لوکات گھلدا، پنج تے دے وڈیائیا۔ تنہاں اندر جوتی شبدي دھار ہو کے رلدا، گھر گھر اندر سوہا پائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن آتم
 سیجا اکو ملدا، جتھے ملکاُموت دئے نہ کھئے سزائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جنائے حساب حل دا، حالت سب دی دئے بدلائیا۔ بنا گُرمکھاں کيسے نوں
 پتہ نہیں کل دا، کلمے والے دین دُبائیا۔ جھگڑا شروع ہون والا جل تھل دا، پل پل سمجھ کيسے نہ آئیا۔ حُکم فرمان ملن والا پُرکھ اٹل دا، دُھر

درگاہی دئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوں بھگوان، کرے کھیل ول چھل دا، اچھل چھل اپنی کھیل کھلائی۔

★ ۲۷ اسُو شہنشاہی سمت ۲ مہندر سینگھ دے گرہ پنڈ دتیا ضلع گرداسپُر ★

سَت کہے پرہہ بھگتاں کھلی رکھ درِشٹ، درِشٹانتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چوٹھے جُگ دی پوری ہو گئی کِشت، لیکھا اگلا اپنا لے بنایا۔ لارا دیویں نہ کھئے سَورگ بہشت، سچکھنڈ دوارا اِکو اِک وکھایا۔ نو سُو چُرانوے دی پھول کے ویکھ فہرست، جُگ چوکڑی پندھ مُکائی۔ جو منگاں منگ کے گیا وِشٹ، رام رام نال سمجھائی۔ سَتگر شبد جگت واسنا بھوگے کھئے نہ گرہست، گرہ گرہ گھر گھر اپنی سیج ہنڈھائی۔ جس نوں بُدھی والا سمجھ نہ سکے عشق، حقیقت وچوں اپنا حق دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے رنگ رنگائی۔ سَت کہے پرہہ رنگ دے چولی، چولا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت سجن سہیلی بنا گولی، گولک خالی دے بھرائیا۔ گرُمکھ رہے نہ کھئے محوئی، مُکھ اُجل جگت کرائیا۔ ہاسی کرے نہ کھئے دھوئی، دھول اُپر ملے وڈیایا۔ سار سمجھے نہ کھئے روئی، پنڈت ودیا نہ کھئے درڑائی۔ تیرے پیار دی رُت رہے سدا موئی، موُلا ہو کے کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سمجھا اپنی آؤنی، آون جاون اگلا دے مُکائی۔ سَت کہے پرہہ جن بھگتاں دس اپنا آؤنا، آواگون وچوں باہر کڈھائی۔ ساچی سیجا دس سؤنا، جتھے سُنیاں نہ کھئے اٹھائی۔ ساچا نام دس گاؤنا، جس نوں گا کے ملے بے پرواہیا۔ ساچا مندر دس سہاؤنا، جتھے نرمل جوت ہووے رُشنایا۔ ساچا ناد دس وجاؤنا، بن تند ستار پلائی۔ ساچا رنگ دس چڑھاؤنا، بن للاری سوہیا پائیا۔ ساچا ونج دس کراؤنا، وست امولک آپ ورتایا۔ ساچا دھام دس سہاؤنا، سوہاؤنت تیرے ہتھ وڈیایا۔ کر کِریا ابناشی کرتے اپنا میل ملاؤنا، ملاوٹ وچ ملی رہے نہ کھئے لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں سدا اپنے گھر وساؤنا، جتھے وس کے اُجر کھئے نہ جائیا۔

★ ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۲ موہن سنگھ دے گرہ پنڈ تارا چک ضلع گرداسپُر ★

سَت کہے پرہ بھگتاں سنگ جوڑ، جوڑا دھرم دوار بنائیا۔ شبد آگتی بٹھ ڈور، بندھن دُھر دا ایکا پائیا۔ واسنا رہے نہ من دی کوڑ، امرت وکھ دے بنائیا۔ چار کُنٹ دی مکے دوڑ، سانتک سَت سَت کرائیا۔ منزل ملے حقیقی پوڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تیرا درشن تکیئے نال غور، گہر گمبھیر نظری آئیا۔ تڈھ پن نظر نہ آوے کوئی اور، اورا راہ نہ کھئے جنائیا۔ مانس جنم جائے سوڑ، سوارتھ پرمارتھ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میلا دینا ملائیا۔ سَت دھرم کہے پرہ جن بھگت بنا دُھر دے سنگی، لوکھات نال رلائیا۔ پریم پریتی انتر آتم جائے رنگی، رنگ اکو دے وکھائیا۔ پٹھ پُشت نہ ہووے ننگی، سیس جگدیس ہتھ ٹکائیا۔ وست نام شبد سدا دے امنگی، اندٹھی دولت جھولی پائیا۔ من واسنا رہے نہ اندر مندی، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ تیری پریتی سریشٹ سب توں لگے چنگی، کوڑ گریاراں ڈیرہ ڈھائیا۔ نجھر دھار بخش اندی، امرت رس مکھ چوائیا۔ ساچا مارگ دس ڈنڈی، اوچھڑ راہ نہ کھئے بھوائیا۔ جن بھگتاں آتم رہے نہ رنڈی، کنت سہاگی میلا لینا ملائیا۔ جھگڑا مُکا کے آون جاون لگھ چوراسی خانہ بندی، بندگی اپنی دینی سمجھائیا۔ نیترا اکھ رہے نہ اندھی، گیان لوچن اک کھلائیا۔ منوا پنجاں نال مل کے کرے نہ جنگی، شبد کھنڈا دینا چمکائیا۔ ساتھی رہے نہ کھئے پاکھنڈی، گرمکھ میلنا سہج سبھائیا۔ اپنے نام دی لا کے پابندی، سب دا میلا لینا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا سنگ دینا بنائیا۔ سَت دھرم کہے پرہ بھگتاں نال میل کے رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اپنے ملن دی کھلی رکھ اکھ، جگت نیترا جھگڑا دے چکائیا۔ آتم پرماتم کر جس، صفتاں وچ تیرا ڈھولا گائیا۔ بردے اندر ہر جو وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ پن تیری کریا مانس جنم قیمت پئے نہ کوڈی ککھ، ٹکیاں وچ نہ کھئے وکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سانجھا مارگ دے دس، داسن داسی ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ سَت کہے پرہ بھگتاں سنگ ہووے ساتھ، دُھر دا سنگ بنائیا۔ مل کے گائیے تیری گاتھ، دوچی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ لہنا دینا چکا مستک ماتھ، جنم کرم اگلا دے بدلائیا۔ سب کچھ سوامی تیرے ہاتھ، کرنہار وڈی وڈیائیا۔ کلجگ سمنڈ ساگر نئیا کر پار گھاٹ، کنارہ زرنکارا اپنا دے وکھائیا۔ جتھے دسے نہ کھئے اندھیری رات، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جھگڑا چکے دین مذہب ذات

پات، اُوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ پریتی جوڑ چرن کول نات، رشتے کوڑے دے جھڈائیا۔ اِکو نظری آوے کملاپات، پتپریشور تیرا درشن پائیا۔ سانجھی بنی رہے جماعت، وچھوڑا روپ نہ کھئے بدلایا۔ اِکو ویکئے تیرے ہاٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہرجن ساچے جوڑ جڑائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ بھگتاں نال پا گنڈھ، ٹئی گنڈھنہار تیری وڈیائیا۔ امرت میگھ برسا پا ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ سینتل دھار جوتی نُوڑ چاڑھ چند، رو سس دا لیکھا دے مکائیا۔ لکھ چوڑاسی آون جاون کٹ پھند، بندھن اگلا دے ٹڑائیا۔ پاربرہم برہم اپنا ڈھولا دس چھند، شہنشاہ اِکو تیرا نام دھیائیا۔ بنا رسنا رس توں دے اند، نیج آتم رس چکھائیا۔ جگت دوارا کوڑی کِریا تیری مُحبت وچ جائے لنگھ، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کوڑی کِریا دئی دوتِ شرع رہے نہ کھئے اندر کندھ، بھانڈا بہم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان سوڑے سرہنگ، در تیرے اوٹ تکائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ بھگتاں نال جاواں رل، دین دئی جگت تجائیا۔ سرِشٹی ویکھی کپٹ چھل، وکار ہنکار وچ لڑائیا۔ بن تیری کِریا گرہ ملے نہ نہچل دھام اٹل، سچ دوارا نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا مُکا دے جل تھل، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت اِکو تیرا نُوڑ نظری آئیا۔ اندر رہے نہ کھئے سل، کلجگ کوڑی کل دے گوائیا۔ جس کارن جن بھگتاں لوکات دتا گھل، گھائل کر کے اپنے نال لے ملائیا۔ تیرے دوار تیرا پرکاش دیک جوت ہو کے رہیا بل، گھر گھر کرے رُشنائیا۔ سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن در ٹھانڈا تیرا لئیے مل، جگت دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ مائس جنم لکھ چوڑاسی دا اِکو وار ملے پھل، وست امولک جھولی دینی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکال دین دیال تیرا وچھوڑا ہووے نہ کسے پل، پلک دے اندر اپنا نُوڑ دینا چمکائیا۔

★ ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بنتا سینگھ دے گرہ پنڈ پنج گرائیاں ضلع گرداسپُر ★

آسُو کہے پرہہ نُو سو چرانوے چوڑی جگ گئے لنگھ، جگ جگ تیرا دھیان لگائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار بیٹھا رہوں اپنی سیج پلنگ، ست ستوادی ہو کے اپنا حکم سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نام دا وچاؤندے رہے مردنگ، نرگن سرگن ہو کے تیرا ڈھولا گائیا۔

سچ پریم دا بخش اگما اند، کایا ماٹی چماں بھاگ لگائیا۔ خوشی وکھاؤندا رہوں بند بند، بندگی اندر مچھندگی اک جنائیا۔ انت اخیر منگیئے
 ایہو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھ سورے سرینگ، نرگن زرویر نرکار نرکار اپنا دھیان لگائیا۔ چار کُنٹ
 دہ دشا ہوئی ننگ، ساچا تیرا نام اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ پھری دروہی وچ وربھنڈ، نو کھنڈ رہی گر لائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا جوٹھ
 جھوٹھ ودھیا گند، سچ سگندھ نظر کھئے نہ آئیا۔ من ہنکارا گھر گھر کرے جنگ، سانک ست نہ کھئے کرائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھ ہویا
 دنگ، حیرانی میرے اندر آئیا۔ کیرپا کر سورے سرینگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایک نام وچا دو جہان مردنگ، اگئی ناد کر
 شنوائیا۔ مانو ذاتی بھيو کھلا دے برہم ہنگ، آتم پر ماتم دے درڑائیا۔ ترشنا کوڑی رہے نہ کھئے تم، تامس ترکھا نہ کھئے ستائیا۔ چنتا سوگ
 مٹا دے غم، گہر گمبھیر اپنا رنگ رنگائیا۔ پون سواسی لیکھے لا دے دم، جو جن تیرا نام دھیائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا کم، ستجگ تریتا دواپر
 کلجگ ریتی چلی آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہو کے بیڑا بٹھ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا بٹے دے لائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی چم، چم درشٹی دے
 بدلائیا۔ نام بھنڈارا وست امولک دے دھن، جگت خزانے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اندھ اندھیر مٹا اگیان اٹھ، جلوہ نور کر رُشنائیا۔ دہ دشا
 نہ اٹھ اٹھ دھاوے من، من دی منسا دے کھپائیا۔ بھگت سہیلے سجن تار (جن)، تن ماٹی خوشی وکھائیا۔ ہر گھٹ نواسی ایکورم، رام رحیم
 تونہی نظری آئیا۔ تیرے گرہ شبدي دھار بھگت سہیلے جان جم، جہاں دا جھگڑا دے مکائیا۔ کوڑی کیریا دے دن، ساچی ویدیا اک سمجھائیا۔
 سچ دوارا ویکھ لنگھ، بھگتاں مندر اندر پڑا لاپیا۔ تیرا سدا رہے سنگ، وچھوڑے وچوں وچھوڑا دے کٹائیا۔ جس دا لیکھا پُری اند،
 اند او سے دی جھولی پائیا۔ دوچا دے کوئی نہ سنگ، پُرکھ اکال تیری مل کے وچے ودھائیا۔ نرگن دھار پرگٹ ہو نِسنگ، نرکھر اپنا حکم
 دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، ست دھرم تیرے دوارے منگ رہیا منگائیا۔ ست دھرم کہے
 نو سو چرانوے چوکڑی جگ رہوں اوپلے، سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیا۔ گر اوتار پیغمبران سناؤندا رہوں ڈھولے، شبد انادی ناد وجائیا۔
 سچ دوارے دے بنا کے رکھے گولے، حکم اندر حکم چلائییا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پنج تت چولے، چوج اپنے دئیں سمجھائیا۔ تیرا نام فرمان
 دھر دا رسنا جہوا بولے، انراگی راگ سنائیا۔ اتم گئے تیرے کولے، لوکات ہوئی جدائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار بھاگ لا اُپر

دھرنی دھرت دھوئے، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک رہن نہ روئے، جھگڑا سب دا دے گوائیا۔ ہر گھٹ اندر تیرا نور مؤئے، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر قوئے، اقرار نامہ سارے رہے وکھائیا۔ کل تیرا بھگت کوئی نہ ڈوئے، اڈول اڈل دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستنام ساچی آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ نو نو چار گئے بیت، بیتی کہانی شاستر سمرت وید پُران رہے جنائیا۔ تیری کلجگ توں آگے دسے کھئے نہ ریت، انجیل قرآن پڑدا نہ کھئے کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر کرے نہ کھئے نصیحت، حکمے اندر حکم نہ کھئے درڑائیا۔ تیرے حکم دی سارے کر کے گئے وصیت، اصلیت وچ تیرا راہ تکائیا۔ دین دنی آد جگاد جگ چوڑی لکھ چوراسی تیری ملکیت، مالک اکو نظری آئییا۔ دو جہان سری بھگوان بن ساچے بھگتاں اپنی سمجھ سکیا نہ کھئے ولدیت، پتا پُرکھ اکال نظر کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دے ساچا ور، ست سچ تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم کہے جگ چوڑی گئے نٹھ، بن کے پاندھی پندھ مکائیا۔ میں بیٹھا رہیا کر کے ہٹھ، دھیرج دھار نال رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جگ جگ مارگ گئے دس، ستجگ تیرتا دواپر کلجگ تیرا حکم سنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی اکھراں والا دے کے حق، صفتاں والی کر وڈیائیا۔ راگاں ناداں وچ گایا جس، ڈھولا بے پرواہیا۔ اتم کر کے سارے بس، بیٹھے نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ کلجگ انت چلے کیسے نہ وس، واسطہ سارے رہے پائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ بھوکھتاں دا پورا کر حق، لہنا دینا دے چکائیا۔ نو سو چرانوے جگ تیرے اُتے سب نوں رہیا شک، کلجگ اتم سنسا روگ دے گوائیا۔ کوڑی کیرپا مات لوک وچوں باہر دے دھگ، دھگا حکم والا لگائیا۔ ست دھرم لوکھات دے رکھ، دھرم دوارا اک کھلائییا۔ سنت سہیلا رہے کوئی نہ وکھ، گرمکھ گر گر جوڑ جڑائیا۔ گرسکھاں کرنا پکھ، جو تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا نعرہ جیکارا اک ہووے الکھ، اکھراں توں باہر دینا سمجھائیا۔ مہربان محبوب پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ ہرجن بھگت نرگن تیرا راہ رہے تگ، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی تیری مہا سدا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔

★ ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ پنڈ پنج گرائیں ضلع گرداسپُر ★

سَت دھرم کہے پرہہ کلجگ جیو رہے کوئی نہ وچ بندرا، آس الکھ اگوچر دینی گوائیا۔ من وکاری ہنکاری توڑ کے جوٹھ جھوٹھ دا جندرا، گنجی نام دُھر دے رام دینی لگائیا۔ ساچی راس وکھاؤنی کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ بن بندرا، سُرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ نیتیر و ہائن تیرا کھیل ویکھ کے سُرت بندرا، سینگھاسن آسن سارے دین تجائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک اک بندرا، نر نریش نظری آئیا۔ ساچے نام دا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال مردنگ و جا کنگرا کنگرا، لکھ چوراسی اندر تیرا دُھن آتمک راگ و جے تھائوں تھائیا۔ مان وڈیائی بخش جگت جیو جہان پنکلا، کایا منزل ساچے پربت دے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت دھرم سَت دوارے آس رکھائیا۔ سَت دھرم کہے پرم پُکھ پرماتم تیری اکو آس، آسا ترسنا کوڑی کِریا دین دُنی دے گوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن زمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر سنجھ سویر اکو رنگ دینا رنگائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم اپنے کر داس، پاربرہم برہم مل کے و جے سچ ودھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اندر وڑ کے مندر چڑھ کے میٹ اندھیری رات، سَت سروپ شاہو بھوپ اپنا نوری چند کر رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا شبدا انادی برہم برہمادی دس جاپ، گر اوتار پیغمبر مل کے تیرا ڈھولا دُھر دا گائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا من وکار ہنکار کر وناس، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ دین دُنی ذات پات، کلاپاتی پتپریشور بھيو ابھیدا دینا کھلائی۔ نرگن ہو کے سرگن دینا چار کُنٹ ساتھ، دہ دشا سکلا سنگ بنائیا۔ تیرا نام ندھان سری بھگوان سچ دوارے و جے اکو ناد، نادى سَت گرمکھ لینے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجگ ساچا کھیڑا کر آباد، لوکات جڑ دے لگائیا۔ سَت دھرم کہے پرہہ کِریا کر گن ندھان، بے انت تیری اوٹ رکھائیا۔ ساچا جھلے دھرم اک نشان، نشانے کوڑے دے گوائیا۔ سنت سہیلے گر چیلے مل کے تیرا درشن پان، دید عید چند کر رُشنائیا۔ صدی چودھویں شرع رہے نہ کھئے شیطان، شریعت وچوں اصلیت دے پرگٹائیا۔ من واسنا کرے نہ کھئے حرام، دُشٹ دُراچار نظر کھئے نہ آئیا۔ ممتا رہے نہ کھئے غلام، عُربت اندروں دینی کڈھائیا۔ اکو سجدہ تیرے چرن کول ہووے سلام، نمستے کہے کے سارے شکر منائیا۔ سَت دھرم دا سَت ستوادی سب نوں دے دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا

ساچا ور، سچکھنڈ نواسی سچ دوارا دینا جنائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ آسا منسا کر دے پوری، پاربرہم پرہہ تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ایک جلوہ دس نوری، نور نورانہ نور اکو نظری آئیا۔ جگت واسنا رہے کھئے نہ کوڑی، کوڑ کٹب دینا مکائیا۔ سب دے مستک ٹگا لاؤنا دھر دی دھوڑی، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ تن وجود رہے نہ کھئے غروری، نون سو اکھر دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دین دیال تون آد جگاد سدا دستوری، حکمے اندر حکم لینا منائیا۔ ست دھرم کہے میں منگنہارا ایک، ایکنکار تیرا دھیان لگائیا۔ سچ دوارے بخش اپنی ٹیک، دوجے در نہ کھئے بھوائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر لیکھ، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ تیرے چرن کول اک آدیس، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ تون مالک خالق پرتپالک دو جہانان اک نریش، نر نرائن اکو نظری آئیا۔ تیری دھار آد جگاد سدا شبد گرو دس دسمیش، دہ دشا وجے تیری ودھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جوتی جامہ دھر دے راما تیرا نظری آئے بھیس، بھیکھ اولا نوری اللہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سنت سہیلے جن بھگت صوفی سنت فقیر لے ویکھ، وکھرا ہو کے اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، سچکھنڈ دوارا تیرا دھر دا دیس، درگاہ ساچی مقامے حق حق حقیقت والی آد جگاد اکو اک پڑھائیا۔

★ ۲۷ آسو شہنشاہی سمت ۲ کاشی رام دے گرہ پنڈ سننیا ضلع گرداسپر ★

ست دھرم کہے پرہہ سرشٹ سبائی رہی رو، نیتر نین نیر وہائیا۔ تیرا بھيو نہ دسے کو، پڑدا اوہلا نہ کھئے چکائیا۔ مایا ممتا تیرے نالوں کیتا نرموہ، مُجبت حق نہ کھئے کھائیا۔ من واسنا کوڑی کیریا کرے دھروہ، دغے فریب نال لڑائیا۔ تیرے دوارے دی دیوے کوئی نہ ساچی سو، سندیشہ دھر نہ کھئے سنائیا۔ کایا مندر اندر ہووے کوئی نہ لو، جوتی نور نہ کھئے زُسنائیا۔ پنچ وکار بنا کے گروہ، دھگا سب تون رہے لگائیا۔ آتم پرما تم نرگن دھار تیرے نال سکے کوئی نہ چھوہ، پاربرہم میلا میل نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دھرم ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ دین دنی رہی کرلا، کرم گکرم نہ کھئے بدلائیا۔ ساچا ملے نہ کھئے ملاح، کھیوٹ کھیٹا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ اکو تیری اوٹ رہے تکا، دو جہان دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین صلاح، دھر سندیشہ اک الاٹیا۔ کرنی دا کرتا

قدرت دا مالک زرویر پُرکھ جاوے آ، ویس اولڑا روپ دھرائیا۔ جس دا لیکھا لکھے کوئی نہ قلم شاہ، پڑدا اوہلا نہ کھئے چُکائیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کللیاں پکڑے بانہ، بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سچ کرے نیاں، عدل انصاف اپنا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دھرم تیرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ سرشٹی مارے تیرے نام دا نعرہ، اچی کوک کوک سنائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے منارا، محل اٹل نہ کھئے رُشنائیا۔ کرپا کر نر نرنکارا، شاہ سیکدارا اکو ٹونہی نظری آئیا۔ کلجگ میٹ دھواں دھارا، ساچا چند دے چمکائیا۔ تیرے چرن کول نمستے نمسکارا، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ تیرا نام کھنڈا آد جگاد سدا دو دھارا، گرمکھ مٹکھ دوویں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بخش حق پیارا، پریم پیار وچوں اپنی مُحبت دے جنائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کلجگ کوڑی کرپا دے دے طلاق، ساتھ رہن کھئے نہ پائیا۔ دُھر دی دھار بخش اخلاق، ریتی نیتی نال کڑمائیا۔ نرگن سرگن بن سجن ساک، دُھر دا سنگ نبھائیا۔ جن بھگتاں انتر پریم ہو کے کھول تاک، پڑدیاں وچوں پڑدا دے اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم بخش اتفاق، نفاق نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ زین مٹے اندھیری رات، زُٹری زُت تیرے نال مہکائیا۔ ابناشی کرتے دُھر دے مالک آن کے پُچھ وات، واقف کار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم بنا اک جماعت، رنگ اکو دے رنگائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ سری بھگوان بن تیری کرپا جھگڑا چُکے نہ ذات پات، جگت حالات نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے اُتے آد جگاد جگ چوکرئی سب نوں پورا وشواس، وشیاں وچوں اپنا وشا دے بدلائیا۔

★ ۲۸ آسو شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ سنئیا ضلع گرداسپُر ★

ست کہے پرہہ بھگتاں دس اپنا دھرم، ادھرمی رہن کھئے نہ پائیا۔ اُتم سریشٹ کر کرم، نہکرمی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سفل کر مانس جنم، چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ انتر سنسا رہے کوئی نہ بہرم، دویت دینا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نظری آئی اکو پُرکھ پر، پرماتم آتم جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات ورن، برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب نوں اکو دے سرن، سرنگت دے سمجھائیا۔ نیج نیتر درشن تیرا کرن، دوئے لوچن پیکھ

وَجَّ ودھائیا۔ تیرے نام دی منزل چڑھن، کوڑی کریا پندھ مکائیا۔ چرن کول پلُو دُھر دا پھڑن، سہارا اِکو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ست کہے پرہ جن بھگتاں اپنا نام دس سج، جوٹھ جھوٹھ رہن کھئے نہ پائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دے بنائیا۔ اک اُچا برہم مت، وِدیا دُھر دی دے سمجھائیا۔ انتر کھول اکھ، پرتکھ نظری آئیا۔ لکھ چوراسی وچوں رکھ، رکھیا کر تھاؤں تھائیا۔ سر سمرتھ رکھ ہتھ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ تیرے چرن کول جاون ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ گھر سروور وکھا اٹھسٹھ، امرت اپنا نام جنائیا۔ دُرمت میل دے کٹ، پت پت پت کر صفائیا۔ ساچے نام دا کھول کے ہٹ، گرہ ونجارے لے بنائیا۔ جن بھگتاں اُبلے کدے نہ رت، سانتک سانت ست کر وکھائیا۔ پن تیرے کوئی نہ جانے متگت، پڑدا اوبلا نہ کھئے چکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کر پت، بھگت سہیلے انگ لگائیا۔ دوس رین وس چت، من دی ٹھگی دے گوائیا۔ سہنجنی گھڑی کر وار تھت، گھڑی پل اپنے نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، گھٹ مندر کر رُشنائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ سنئیا ضلع گرداسپُر ★

ست کہے پرہ جن بھگتاں دے اپنے نام دی رتی، رتن امولک ہیرے دے بنائیا۔ دھیرج سنتوکھ دے ست ستی، ستوادی اپنی گنڈھ پوائیا۔ نام بھنڈارا دے ساچا لاہا لین کھٹی، کھٹکا لکھ چوراسی دے گوائیا۔ نرگن دھار پڑھا اپنی پٹی، جگت مکتب دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرگن دھار نرگن جوت جگا اگتی بتی، ست سروپ کر رُشنائیا۔ مالک بن دُھر دا پتی، پتپریشور مہر نظر اُٹھائیا۔ من واسنا پھرے نہ نسی، چار کُنٹ دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم پت رکھیں، جن بھگتاں ہو سہائیا۔ ست کہے پرہ جن بھگتاں تھوڑی جہی مقدار، چوراسی وچوں نظری آئیا۔ جنہاں دا حقیقت وچ حق وصل دا اِکو یار، اصل تیرا نور نور کر رُشنائیا۔ مُحبت وچ محبوب دے دیدار، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ شرع کلمیاں توں رکھ باہر، عبادت اپنی دے سمجھائیا۔ واحد میلا ہووے پروردگار،

شاہ محبوب تیری سرنائیا۔ در ٹھانڈے کھول کواڑ، پڑدا اوہلا دینا چُکائیا۔ بن تیرے ساچا کرے نہ کھئے پیار، دُھر دا سنگ نہ کھئے بنائیا۔
 بھگت سہیلے تیرے خدمتگار، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت کر کِریا آپ نرنکار، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ نیواسی دُھر دے
 سِکدار، سِکھیا اپنی دینی درڑائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گرہ پنڈ سُنئیا ضلع گرداسپُر ★

سِت کہے پرہ جن بھگتاں بن آقا، عقل دا مالک بے پرواہیا۔ اپنے مندر دا کھول تاکا، قفل رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنے نام دا دس ساکا،
 شبہ کہانی اک درڑائیا۔ سچ دھام دا دس پائیا، پوجا اکو دے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ اٹھ ساٹھا، سروور دُھر دے دینا نہائیا۔ منزل بمنزل
 چُکے واٹا، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ تیرا درس ہووے ساکھیاتا، سِخر چوٹی چڑھ کے منزل پڑدا دینا اٹھائیا۔ کلجُگ میٹ اندھیری راتا، نین
 اپنے کر رُشنائیا۔ تُوں صاحب سوامی ساچا، سِتگر اکو اک اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی سِتجگ تریتا دواپر کلجُگ تیری بدلدی رہی گاتھا،
 عدلی ہو کے اپنا عدل کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں
 بن راکھا، رکھک ہو کے ویکھنا تھاون تھائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ سُنئیا ضلع گرداسپُر ★

سِت کہے پرہ جن بھگتاں دے نام سہارا، سہاک اکو نظری آئیا۔ جگت جہان کر پار کنارہ، نئیا نوکا اپنا نام چلائییا۔ ساچا مندر دس
 دوارا، سچکھنڈ بہ کے خوشی منائیا۔ دیا باقی نرگن جوت کر اُجیارا، در ٹھانڈے ڈگمگائیا۔ امرت جام دے ٹھانڈا ٹھارا، رس نِجھر اک
 جھرائیا۔ شبہ ناد دے سچّی دُھنکارا، انراگی راگ سُنائیا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیارا، اگیان اندھ رہن نہ پائیا۔ تیرا دے حق دوارا، حقیقت

وچ تیرا نؤر نظری آئیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچے سیکدارا، دُھر فرمانا دینا سُنائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڳری تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت اِکو تُوہی نظری آئیا۔ سو کلجگ انت سِری بھگونت جن بھگتاں نام کر اُجیارا، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوؤں بھگوان، سچکھنڈ تیرا گھر سچا دربارا، دوارا اِکو اِک دینا وکھائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سنت سِنگھ دے گرہ پنڈ سنئیا ضلع گرداسپُر ★

سنت کہے پرہہ جن بھگتاں اپنے نام دی دے مستی، خُماری دُھر دی دے چڑھائیا۔ اپنی دس اگئی ہستی، ہست کپٹ وچوں نظری آئیا۔ کوڑی کِریا جن بھگتاں اندروں نَسدی، بھجے واہو داہیا۔ آواز نکلے تُوہی تُوں تیرے جس دی، تیرا نام ڈھولا گائیا۔ نیند کھلے اندرلی اکھ دی، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ تیری کتھا کہانی لگے سچ دی، سچ سچ دے سمجھائیا۔ سوہاوتی دیہہ ہووے کایا ماٹی کچ دی، کنچن گرہ دے بنائیا۔ من واسنا نہ پھرے نچدی، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ دھار دس پرہو پرتکھ دی، سوچھ سرُوپی اپنا درس کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سنت کہے پرہہ بھگتاں اندروں کھول پڑدا، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ تینوں اپنے مندر ویکھن چڑھدا، گھر سوامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ دوار دا بن بردا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں مالک گھر گھر دا، بن تیرے گرہ سوہا کھئے نہ پائیا۔ تیرا کھیل جُگ چوڳری نرین نر دا، نر ہر تیری اِک سرنائیا۔ سنت کہے میں نیوں نیوں چرن کول سپس دھردا، جگدیس سنگ بنائیا۔ بن بھگتاں تیرا نام کوئی نہ چیدا، لوکات ڈھولا نہ کھئے گائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جھگڑا میٹ دے پپ دا، پنت پُنت دے بنائیا۔ بن تیرے پیج کوئی نہ رکھدا، جُگ چوڳری دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوؤں بھگوان، بن تیرے بھگتاں کایا کھیڑا کدے نہ وسدا، رُت بسنت نہ کھئے سہائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ ہریجن کور دے گرہ پنڈ سنئیا ضلع گرداسپُر ★

ست دھرم کہے پرہ ساچے بھگت لین تیرا نام، بن بھگتاں نرنکار نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے پیار دا پیون جام، حقیقت ویکھ خوشی منائیا۔ تیرا سندیشہ دیون تمام، طمع وچوں سرشٹی باہر کڈھائیا۔ بن پیسے ٹکیوں بن غلام، تیری چاکری سیو کھائیا۔ چرن کول رکھن دھیان، سر سجدیاں وچ نوائیا۔ ثابت دھرم رکھ ایمان، جگت دکھ سکھ تیری جھولی پائیا۔ جودھے سؤرپیر بن بلوان، جگت سماج نال لڑائیا۔ اکو ڈھولا تیرا گان، گا گا خوشی منائیا۔ نانا توڑ جگت جہان، مہربان تیری اوٹ رکھائیا۔ چرن کول کر اشنان، اٹھسٹھ پنڈھ مکائیا۔ تینوں مٹن اکو کابن، دوجا کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ تیرے دوارے کرن بسرام، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ بن تیری مہا ہور کرن نہ کھئے کلام، کلمہ دھر دا ڈھولا گائیا۔ قدم بوسی وچ سلام، صحیح سلامت تیری سیو کھائیا۔ تیرے سر نہ کھئے احسان، اجرت منگ نہ کھئے منگائیا۔ کیرپا کر وڈ مہربان، ست دھرم تیری جھولی ڈاپیا۔ ساچے بھگتاں دے دان، اٹل آپ ورتائیا۔ نرگن نور کر مہان، جوت جوت نال ملائیا۔ اپنی دس پھچان، پڑدا دے اٹھائیا۔ جنم جنم دے وچھڑے کر پروان، پروانے دھر دے لے بنائیا۔ جسم دا اسم بن ججان، مالک ہو کے ہو سہائیا۔ بن تیری کیرپا کایا بستی دے ویران، ویری گھر وچ کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی منزل دس آسان، گھر سوامی ٹھاکر ملے سری بھگوان، آگے ہو آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سرجیت سنگھ دے گرہ پنڈ فیز پرا ضلع گرداسپُر ★

جن بھگتو ستجگ دی رکھو آس، اصل روپ سب نوں نظری آئیا۔ کیرپا کرے پُرکھ اناش، سری بھگوان دیا کھائیا۔ نرگن نور جوت کرے پرکاش، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ کورڑی کیرپا کرے گھات، جوٹھ جھوٹھ دئے گوائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند چمکائیا۔ آتم پرما تم دے ساچی گاتھ، سوہنگ ڈھولا حق پڑھائیا۔ پاربرہم برہم جوڑ کے اپنا نات، رنگ اکو دئے رنگائیا۔ جھگڑا رہے نہ دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ نام بہنڈارا دیوے دھر دی گاتھ، اٹلڑی دولت آپ ورتائیا۔ صاحب سوامی انترجامی رکھنا

یاد، یادداشت ساچی لینی بنائیا۔ سو سُنے آپ فریاد، مات لوک ویکھ وکھائیا۔ وست امولک دیوے داد، خالی جھولی سرب بھرائیا۔ سوئی سُرقتی جائے جاگ، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھ ہنس بُدھی رہن نہ دیوے کوئی کاگ، کاگوں ہنس دئے بنائیا۔ دُھر دے نام دی مارے آگئی آواز، شبدي راز آپ کھلائیا۔ کایا کھیڑا ہون نہ دیوے برباد، آباد اپنے نال کرائیا۔ ین رسنا جہوا امرت دیوے سواد، بوند سوانتی آپ چوائیا۔ تن ماٹی خاکی رہن نہ دیوے کوئی وواد، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ حیاتی نوں بدلن والا دیوے آب، جام دُھر دا اک پیائیا۔ جھگڑا مُکا کے پُن صواب، ساچے در دئے وڈیائیا۔ دُھر دے حُجرے دسے کرنا آداب، ڈنڈاوت بندنا اپنی دئے سمجھائیا۔ اکو ناؤں نرنکارا دسے واحد، واپوا اپنا حُکم ورتائیا۔ ست دھرم کرے عائد، قاعدہ قانون نہ کھئے بدلایا۔ جن بھگتاں سمجھاوے سچ مُفائد، مُفت مُفلساں آپ ورتائیا۔ دُھر دا حُکم کر راج، راجن راج اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کرم کانڈ دا کڈھ کے انت نتاچ، نتیجہ گر اوتار پیغمبران دئے سُنائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے تھوڑے ویکھ کے لایق، برخوردار اپنی گود بیٹھائیا۔ شبدي ستگر ہو کے کرے حمایت، ہم ساجن ہو کے میل ملائییا۔ سچ دوارا بخشے عنایت، رحمت اپنی جھولی پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا سُنے نہ کھئے شکائت، شک وچ ویکھے سرب لوکائیا۔ چار جگ دے ناماں دی گر اوتار پیغمبران ویکھے ٹمائش، حصیاں وچ حصے دئے درڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کر پیمائش، پیدائش والیاں دا لیکھا دئے مُکائیا۔ ساچی منزل دسے حق رہائش، رہنا سہنا اکو دئے سمجھائیا۔ جتھے من واسنا کدے نہ آوے تیش، غصہ غم نہ کھئے ستائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے نا لایق، نالش اندروں باہر دیوے کڈھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سب دی کر کے آزمائش، ایشٹ دے مالک ویکھے تھائوں تھائیا۔ گرمکھاں اپنے گھر دی کر پیدائش، در دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ ساچی پٹی پڑھا کے دسے اک جماعت، اول دوم سوم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں ایکا حُکم کرے ہدایت، حُجریاں اندر مُجرا نہ کھئے لگائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ حُکم سینگہ دے گرہ پنڈ فیزیرِ ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن پرہہ امرت دے آبِ حیات، حیاتی جگت دے بدلائیا۔ سچ دواویوں بخش نجات، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ سدا سہیلا ہو کے دے ساتھ، سنگی دُھر دا بن کے بے پروا ہیا۔ لہنا دینا ویکھ مستک ماتھ، پورب لیکھا دے چکائیا۔ سرب گناں سمراتھ، سرب سوامی تیری وڈ وڈیائیا۔ ساچی منزل پوری کر دے گھاٹ، لیکھا اور نہ کھئے جنائیا۔ پاربرہم برہم تیری ذات، تیرا نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھا سری بھگوان، بھاگ سب دا دے بنائیا۔ گرُمکھ تیرے بچے بال آنجان، بڈھی والی نہ کھئے چٹرائیا۔ چرن پریتی دے دُھر دا دان، دانشمنداں وچوں دانا اپنے لے پرگٹائیا۔ سچ دوار بخش مان، ابھان اندروں دے کڈھائیا۔ تیرا نام اگئی سُن بنا کان، راگ اپنا دے جنائیا۔ سچ دوارا وکھا اگئی مکان، جس مقام وچ نرگن جوت کریں رُشنائیا۔ تیرا سچ سینگھاسن شبدی دھار ویکھن آن، تتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ منزل چڑھ کے ہون پروان، پرہم پُرکھ اپنے وچ لینا ملاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، سچ دوار ایکنکار بھگت سہیلے دُھر دی منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ دے دے نام وکھرا اندٹھ، جگت و دیا ہتھ کسے نہ آئیا۔ بن اکھراں اکھڑ دے لکھ، لیکھیاں توں پرے اپنا لیکھا دے سمجھائیا۔ جدھر تکیئے نرگن دھار آویں دس، دہ دشا تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ تُوں مالک بن دُھر دا پت، پتا پوت گود لینے اٹھائیا۔ جن بھگتاں کر اپنا پت، ہردم تیرا نام دھیائیا۔ سکھیا اندر بنا لے دُھر دے سکھ، سختی نال اپنا حُکم منائیا۔ کروٹ لے بدل لا پٹھ، ستمکھ ہو کے درشن دے وکھائیا۔ تیرا ناؤں ابناشی کرتا کہندے نت، نوٹ اپنی کار کھائیا۔ سرب سوامی وس چت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ تُوں پار اتاریں جس، وید پُران اوسے دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ آ جا کایا مندر گرہ، گھر ٹھانڈے وچے ودھائیا۔ تیرے نام دی لگی لے، لایق نا لایق لے بنائیا۔ ساڈے کول نہیں کوئی شے، شہنشاہ خالی ہتھ دین دُبائیا۔ اکو تیرا رکھدے بھے، بھو وچ بیٹھے سیس جھکائیا۔ پنچ وکارا گڑھ ہنکارا نر نرکارا اندروں کر دے کھے، خیرخواہ ہو کے اپنا سنگ نبھائیا۔ تیرا نام ندھانا اکو اندر رہے، رہبر ہو کے رستہ دے وکھائیا۔ سچ سندیشہ دُھر دا کہے، حُکم حاکم آپ جنائیا۔ جھگڑا مُکا دے ترے گن ترے، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ اپنی شکتی

دس دے شوئے، شنکر برہما شو بیٹھن سیس نوائیا۔ کوڑی کریا کردے لے، بھگتاں سنگ رہن نہ پائیا۔ اکو یاد تیری رہے، یادداشت دینی بنائیا۔ جن بھگت سہیلے رہے کہہ، کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں آد جگاد جگ چوکری سب نوں نام بھنڈارا وست دئیں، دے دے اپنی خوشی منائیا۔

★ ۲۸ آسو شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ فیزپرا ضلع گرداسپر ★

جن بھگت کہن نہ ترسا، تڑپ وچ نہ رکھ جدائیا۔ دیال ہو کے دیاکھا، دین اپنے نال ملائیا۔ پچھلی عادت دے بدلا، بدلہ سب دا دے چکائیا۔ گرمکھ ساچے لے اٹھا، گھر گھر اندر ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا گواہ، پورب دی شہادت دے بھگتائیا۔ آگے اپنے لیکھے لگا، سماں ساپت پچھلی کھیل وکھائیا۔ تیرا نشانہ ویکھیئے نوان، نوان ستاں وجے ودھائیا۔ کوڑا لالچ رہے نہ راء، طمع حرص ہوس نہ کھئے تڑپھائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی چماں، چمن گلشن اپنا دے مہکائیا۔ تیری سیج سہنجی سواں، ہرجن ساچا خوشی منائیا۔ سچکھنڈ دوار سدا رہواں، بن تیرے دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ چرن کول سرنائی ساچی بہواں، بھومکا اکو سوبھا پائیا۔ نت تیرا ڈھولا کہواں، گا گا شکر منائیا۔ تیرے پرکاش نال جگا اپنی شمع، دیپک دیپ ڈگمگائیا۔ وست امولک تیرے در توں لوان، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ مہربان ویکھیں کتے کر نہ دیویں پراں، ناتا اپنے نالوں ٹرائیا۔ تیرے چرن کولان بلہاری بلہار جاواں، جمان توں لینا چھڈائیا۔ تیرا نام ندھانا گاواں نال چاواں، چاؤ گھنیرا دینا وکھائیا۔ گل وکڑی پاواں بن ہتھیاں باہواں، انگیکار کر کے اپنے انگ لگائیا۔ وچھوڑے وچ نکلن نہ دیویں ہاواں، ہم راہ ہو کے اپنا سنگ بنائیا۔ جن بھگتاں سدا تیرے ملن دا دعوہ، دعویدار دینا بنائیا۔ اپنے نال تول تول کے ساواں، سانجھے گھر دینا وسائیا۔ جتھے جنم کرم دا پچھے کوئی نہ ناواں، لیکھا منگن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ سدا منگن تیریاں چھاواں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ اکال جن بھگت اٹھاؤنے جوں پتر گود ماواں، مُقابلہ اور نہ کھئے جنائیا۔ مالک اکو تیری سیج راواں، دوجا اور نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سنگ دُھر دا تیرے سنگ نبھاواں، سنگی ساتھی سرب تجائیا۔ پریم پریتی اندر لے کے آگمی لاواں، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے جاواں چاواں چاواں، غمی نیڑ کھئے نہ آئیا۔

تیرا پریم پیار رحمت والا سرُوپ اک وکھاواں، تیرے آگے پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں رہن نہ دیویں دو جہان ننتھاواں، استھان چرن کول دینا وکھائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ دلِپ سینگھ دے گرہ پنڈ فیزیڑا ضلع گرداسپُڑ ★

جن بھگت کہن پرہ ساڈی دُور کر تھکاوٹ، تھکے ماندے منگ منگائیا۔ ساچے نام دی کر سخاوت، رحمت مہر جھولی پائیا۔ من دی اندروں میٹ بغاوت، جھگڑا کرے نہ کوڑ لڑائیا۔ اپنا نُور کر صحیح سلامت، سچے دے وچھڑے منگ منگائیا۔ پیار مُحبّت دے آگمی نیامت، تُخفہ یکطرف ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر قیامت، کامل مُرشد تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہن پرہ سارے گئے تھک، آگے بل رہیا نہ رائیا۔ وِکاری نکوں نہ لتھی نتھ، کُٹمب کوڑ نہ کھئے مُکائیا۔ کر کر تھکے ہُتتا ہٹھ، ہٹھی ہو کے جوگ کھائیا۔ پاندھی بن کے رہے نٹھ، بھجے واہو داہیا۔ ساڈے رہیا کوئی نہ وس، چلی نہ کوئی چٹرائیا۔ بُدھی والی کر کے بس، تیری اوٹ تکائیا۔ ہردے اندر وس، ہر مالک بے پرواہیا۔ تیرے چرن کول رہے ڈھٹھ، ناتا چھڈیا خلق پرائیا۔ اپنے کھاتے گھت، آپ اپنے نال ملائیا۔ جُگ جُگ تیرے نال آئیے وت، وطن بے وطن تیری اوٹ رکھائیا۔ تُوں صاحب سوامی کلاپت، پتیرمیشور شہنشاہیا۔ لیکھے لا ساڈی رٹ، رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔ سچ دوارے دی دے مت، متیاں وچ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو تیرا نام لئیے رٹ، بنا رٹن توں رائیٹ دینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کر کھیل پُکھ سمرتھ، آسا سب دی پُور کرائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرے دین دا آیا مَوقِع، مکے کوڑی وست پرائیا۔ جن بھگتاں اندروں صاف کیتا چوُنکا، پوتر اپنا آپ تیرے نال بنائیا۔ امرت تیرا نام تراؤنکا، پوتر جل دھار وہائیا۔ تُوں آؤنا نال شوُنکا، سُوْرپیر ہو کے پھیرا پائیا۔ گوبند دا پُورا کر دے ڈھئیے والا ڈھوُنکا، لیکھا آگلا اپنے نال بنائیا۔ ساڈھے تن

ہتھ سہا دے اپنے پیار والا پٹنا پاؤنٹا، جتھے چھپر چھنّ دوّجی اور نہ کھتے چھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن تیری کَریا جن بھگت سچ دوار کھتے نہ پہنچا، سچکھنڈ تیرا درس کھتے نہ پائیا۔

★ ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سما دے گرہ پنڈ ڈیڑ ضلع گرداسپُر ★

آتما نرگن اگئی نور، میٹیریل نظر کھتے نہ آئیا۔ تتان نال کھیلنا جس دا دستور، فُدرت دے قادر دتا بنائیا۔ اوہ چتر سگھڑ نہ موڑھ، اکو رُپ رہی سائیا۔ نہ کرنی دے پھل اندر ہووے مجبور، سزا کرم نہ کھتے بھگتائیا۔ جسدا مالک حضرت حضور، شہنشاہ بے پرواہیا۔ اوس دا میلا اپنے نال رکھے ضرور، تن وجود جگت لوکات کائنات کڑمائیا۔ اپنی مُحبت دا دے سرور، سد خوشیاں وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آتما وپس نہ کھتے بدلائیا۔ آتما نرگن رُپ نراکار، پرکاش پرکاش وچوں نظری آئیا۔ جس دا مالک اک سردار، ست ستوادی بے پرواہیا۔ جو ویکھے وگسے ویکھنہار، بن اگھاں اگھ کھلائیا۔ جنم کرم توں کر کے باہر، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی کرن پکار، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ آتما دا کتھنی والا نہیں اظہار، ودیا وچ نہ کھتے بنائیا۔ خلق دا خالق مخلوق دا مالک جانے بھيو نیار، عرشے عظیم تعلیم اپنی اک جنائیا۔ فرشے خاکی نہ کھتے وچار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، آتم اپنا رنگ وکھائیا۔ آتم کدے نہ ہووے وناس، مڑھی گور نہ کھتے دبائیا۔ نور نور دا سچ پرکاش، رُحے رواں نظری آئیا۔ کھیل ویکھ پرتھمی آکاش، زمیں اسمان بھيو چُکائیا۔ پروردگار سدا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ سدا اکو (نور کرے) آداب، نمستیاں وچ سپس جھکائیا۔ تن ماٹی پہن کے خاک، وجود وچ وصل کرے یار خُدائیا۔ مُحبت وچ سدا وجائے رباب، احباب ملے چائیں چائیا۔ جتھے نہیں کوئی سوال، نہیں کوئی جواب، رسنا رس نہیں کوئی سواد، الفیے والا نہیں الفاظ، ودیا والی نہیں کیتاب، ہندسیاں والا نہیں حساب، آتما دا اوہ خطاب، جتھے رسنا جہوا بٹی دند ہو جائے لاجواب، محراب محبوب مل کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جگت ودیا دا (نہیں) فساد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آتم انتر نرتتر نرگن نور دئے سمجھائیا۔ آتما نہ جمدی نہ مردی، جیون مرن رُپ نہ کھتے وٹائیا۔ سدا بھکھارن پروردگار دے

در دی، درگاہ ساچی سپس نوائیا۔ بن اکھراں توں بھیجے اپنی عرضی، آرزو اپنی دئے سمجھائیا۔ حُکمے اندر پنج تہ پہن کے وردی، فرض دُھر دا پور کرائیا۔ درویش بنے اوس گھر دی، جتھے ہمیش جلوہ گر نور خُدائیا۔ واقف کار نہیں لکھن پڑھن دی، علم توں پرے اپنا راگ سُنائیا۔ جس دے کول منزل حق حقیقت چڑھن دی، مقالے حق سجدہ کر کر سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل نال کھلائییا۔ تن ماٹی خاکی رہ جاوے جگت، دفن کفن نال کرائیا۔ ناتا جگت والا جائے تٹ، خلق نالوں ہوئے جُدائیا۔ اپنی اوس نال موئے رُت، جو زُتری دا مالک بے پروا ہیا۔ جس توں وچھڑی اوسے نال مل کے ہووے خوش، خوشیاں والا ڈھولا گائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک اپنی دھارائے چُک، نرگن نور اپنے نور وچ ملائییا۔ سب دا مالک صحیح سلامت ویکھے جھک، دو جہاناں پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جنم توں پہلاں مرن توں بعد آتما نرک سورگ دا جانے کھئے نہ سُکھ دُکھ، بھکھ پیاس در دے مالک اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، پر م پُرکھ پر ماتم آتم اپنے رنگ رنگائیا۔

صدی چوڈھویں دے کے گئے فرمان، حضرت ہو کے سرب جنائیا۔ نظریہ ویکھ زمیں آسمان، پڑدا اوہلا بھیو چُکائیا۔ کرے کھیل دُھر امام، پروردگار دُھردرگا ہیا۔ دین دُنی وگرے نظام، نوبت حق نہ کھئے وجائیا۔ ساچی منزل چلے نہ حق اسلام، اسم اعظم نورے نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ خُدی ہنکار تکبر کر کے قتل عام، قاتل مقتول دوویں ہون شوڈائیا۔ جلوہ دے نہ کیسے مہربان، مُحبت وچ محبوب ملن کھئے نہ جائیا۔ مُلا شیخ رسنا جہوا بٹی دند پڑھن قرآن، کایا گرھے دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ اکھراں دی لا کے بیٹھے میزان، رُو حے رواں نہ کھئے شنوائیا۔ دُھر دا سُنے نہ کھئے پیغام، اگتی آواز جانے نہ کھئے الہییا۔ صفتاں والی کرن کلام، کلمے حقیقی دا بھیو نہ کھئے سمجھائیا۔ تن وجود دا غُسل خائیاں وچ کرن حمام، انتر رُوح پاک نہ کھئے وکھائیا۔ جگت واسنا کرن بسرام، سہنجی سیج نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچی درگاہ کرے نہ کھئے قیام، اپنی قیمت نہ کھئے پوائیا۔ دیناں مذہباں وچ ہو بدنام، بدی خُدی اپنے نال رلائییا۔ کائنات دا وگر جائے نظام، ساچا سبق نہ کھئے سمجھائیا۔ دُھر دا حُکم نہ سمجھے عوام، شرع شرع کرے لڑائییا۔ اوس ویلے خود خُدا ہووے نگاہبان، کریم عظیم اپنا حُکم ورتائیا۔ نورے ربی نوجوان، الہی حُکم آپ

ورتائیا۔ طبی بن کے طبیعت ویکھے وچ جہان، انساناں وچوں انسان لئے اٹھائیا۔ حق محبوب دا دے گیان، غربت وچوں آفت لئے پرگنائیا۔
 حُکھے اندر ہو کے حُکمران، امر اپنا حُکم جنائیا۔ چار جُگ دے گر اوتار پیغمبر سارے ہون حیران، حیرانی وچ دے لوکائیا۔ اکو سُر پیر
 آوے مرد مردان، مددگار اکو نال رکھائیا۔ کائنات چار کُنٹ کرے اعلان، دُھر دا حُکم حق سُنائیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی سُنائے اک
 پیغام، پیغمبراں دا پیغمبر آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صدی چوڈھویں چوڈس چند
 رُسنائیا۔ صدی چوڈھویں دیوے ہوکا، کوک کوک سرب سُنائیا۔ دین دُنی سمجھو اپنا موقع، ویلا وقت دئے گواہیا۔ ساچا کلمہ سُنو دُھر
 سلوکا، صلح گل ربیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ حضرت مرزا
 صاحب دے مُتعلق ایہہ وچار، جو بُدھی تون پرے کرن پڑھائیا۔ جو خود خُدا دا کرے اظہار، ظاہر ظہور صفتوں والی پڑھائیا۔ اُس دے
 نال اُس دی سانجھی گفتار، جو گُفت شُنید حُکم سُنائیا۔ منزل بمنزل کردا رہے خبردار، غفلت نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ نور دا نور بنیا رہے
 مددگار، ولی اللہ عالمین عالم دا واحد اک سمجھائیا۔ مُحبّت رکھدا رہے اگتے یار، یارانہ اکو نال نبھائیا۔ جو زمانہ حال ماضی ربیا وچار،
 مُستقبل حُکم ربیا سمجھائیا۔ بنا اکھراں تون خطو کِتابت کردا رہوں وارو وار، دوس رین گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پیغمبراں راہیں خُدا
 خود کردا رہیا سدا خبردار، بے خبراں خبر پُچائیا۔ جو صدیاں دا صدمہ رہیا نوار، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ اوسے مُرشد دے چرناں جاؤ
 بلہار، جس مُرشد نے مُدعا دتا سمجھائیا۔ جو خود خُدا دا طلب گار، طالب علماں کرے پڑھائیا۔ اوس دا دیدا دانستہ کرو دیدار، قدم بوسی
 کر کے اپنی خوشی منائیا۔ اوس دا واسطہ اوس نال نرنکار، جو نراکار اکھوائیا۔ محل اٹل اُچ اگت اتھاہ درگاہ ساچی مقامے حق و سے سچکھنڈ
 دوار، سوہاؤنت اپنی سوہا پائیا۔ سہجے نال حضرت مرزا ملیا آن، جس دی جگت آگھاں نہ کرن پہچان، جلوہ سمجھ نہ سکے زمیں اسمان،
 جس دے اندر نوہ ندی طوفان، کھیل اندر جگت جہان میل اندر بخشے ہوئے انسان، رحمت وچ مُحبّت دیوے دان، قیامت وچ آ کے کرے
 پہچان، صحیح سلامت اپنے وچ ملائیا۔

اوہ مرزا محبوب، حق حقیقت رہیا درڑائیا۔ وسے عرش اُچ عروج، عالیشان مندر رہیا سہائیا۔ جتھے سدا رہنا محفوظ، قدماں وچ بہہ کے خوشی منائیا۔ سب نے چھڈ جانا کلبوت، خاکی تن سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جدھر ویکھو اوتھے مالک موجود، موجودہ ہو کے سب توں رہیا سمجھائیا۔ جس دا وجود توں پرے وجود، وجود دی وجہ جگت نہ کھئے جنائیا۔ اوس دا تہاڈے پردے اندر ثبوت، ثابت ایمان لاکو نظری آئیا۔ اوس دی دین مذہب والی نہیں کوئی حدود، شرع توں پرے شاید اوبو نظری آئیا۔ جس دا کھیل شرکن گرین شمال جنوب، چار کُنٹ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، حق منزل مقصود، مقاصد سب دا ویکھ وکھائیا۔ مرزے دا سدا تگدے رہو مزار، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ ستیاں جاگدیاں دیندا رہے دیدار، درس وچ دید کرے شنوائیا۔ واحد دا واحد یار، یار دا یارانہ صوفیاں وچوں نظری آئیا۔ محبت دا پیار پیار دا سردار، سردار دا سیکدار ست دا مالک سوہنیک سوہا پائیا۔

★ ۰۳ ★ آسُو شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

ست دھرم کہے میں بھگتاں تگاں در، گھر ٹھانڈا ویکھ وکھائیا۔ جتھے ملے پُرکھ اکال نرائن نر، دو جہاناں والی بے پرواہیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا دیندا رہے ور، دھرنی ماتا سری بھگوان اپنا آپ جنائیا۔ کایا ماٹی ساچے مندر ویکھے چڑھ، محل اٹل نرگن نروریر نراکار نرنکار سہائیا۔ پریم پیار محبت پریتی اندر لے پھڑ، آتم پرماٹم اپنا جوڑ جڑائیا۔ سو سوامی انترجامی نرگن دھار اپنی کھیل رہیا کر، کرنی دا کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دوارا اک سہائیا۔ ست دھرم کہے میں جن بھگتاں ویکھاں گھرانہ، گھر گمبھیر دتا بنائیا۔ جتھے دیپک اک نورانہ، نورو نور نور رُشنائیا۔ پریم پریت اک ترانہ، شبدي شبد ناد سُنائیا۔ آتم پرماٹم ساچا گانا، گا گا خوشی منائیا۔ دیپک جوت جگے مہانا، نرگن نور ڈگمگائیا۔ ساچا مندر سوہے مکانا، محبوب دُھر دا نظری آئیا۔ جس دا حُکم ہوئے مردانہ، چار کُنٹ دہ دشا آپ جنائیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوانا، بھگوان ہو کے ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا دانا،

دوالت دُھر دا نام ورتائیا۔ سچ دوارا دس کے اک ٹکانا، منزل پچھلی دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دوارا اک سہائیا۔ ست دھرم کہے جن بھگتاں بھئے دوار سہاونا، کرپا کرے آپ نرنکار۔ جنہاں آتم پرما تم اکو ڈھولا گاونا، دو جا رسن نہ کھئے جیکار۔ ساچا ایشٹ اک مناونا، ناتا توڑ دنی سنسار۔ پُرکھ اکالا اک دھیاونا، چرن کول سچ نمسکار۔ ساچا مندر اک سہاونا، نرگن گرہ ویکھ اپر اپار۔ دیا باقی اک جگاونا، کملاپاتی دیونہار۔ ساچی گاتھا اکو گاونا، سمرتھ پُرکھ تُوں ہی نرنکار۔ دو جے در نہ سیس جھکاونا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اپر اپار۔ ست دھرم کہے جن بھگتاں گرہ سہنجنا، ہر کرتا آپ سہائیا۔ جس دوارے ہر جو لنگھنا، گھر ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ پریم پریتی دیوے سچ اندنا، پرمانند اک جنائیا۔ نرگن سرگن بنے سجن، سکلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان بھئے سہائیا۔ ست دھرم کہے میں ہو کے ویکھاں نیواں، نیوں نیوں دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں مان ملے وچوں جیواں، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ لیکھا چکے ساڈھے تن ہتھ سیواں، زویداس چمارا دئے گواہیا۔ نام ندھانا سچ دوارے اوہناں مل کے پیواں، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ چرن کول سرنائی تھیواں، مان موہ ایہمان مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، میلنہار وڈی وڈیائیا۔ ست دھرم کہے میں بھگتاں ویکھ ہویا خوشحال، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ جنہاں ملیا دین دیال، بندھن دین رہیا کٹائیا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آ کے ویکھے مُریدان حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا گرہ سچّی دھرم سال، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ دیا باقی کملاپاتی بال کے بے مثال، جگت مسل نہ کھئے جنائیا۔ ساچا مارگ دے سُکھال، سکھیا اکو کرے پڑھائیا۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ست دھرم کہے میں اوہناں ویکھاں حال، جو اپنی حالت گئے بدلائیا۔ پر م پُرکھ دے بن کے لال، گوبند شبدی گود سہائیا۔ جنم جنم دی لیکھے بائے گھال، پورب لہنا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا بھگتاں مندر، گرُمکھ سوہنا ڈیرہ لائیا۔ کوڑا دسے کوئی نہ جندر، کھڑکی بند نہ کھئے کرائیا۔ منوا اُٹھے نہ دہ دس بندر، واسنا جگت نہ کھئے ستائیا۔ پرکاش لبھے نہ سوریہ چندر، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اندھیرا دسے نہ ڈونگھا کھنڈر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ سچ دوارا اکو منگن، سچکھنڈ ساچے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال چاڑھ رنگن، تن وجود تیری جھولی پائیا۔ ساچا

ڈھولا دس چھندن، راگ ناد وجے بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی آون جاون رہے کوئی نہ بندھن، بندگی اکو دے سمجھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دُھر دا سبج، ساجن ہو کے ہو سہائیا۔ کایا ماٹی بھانڈا بن تیری کِرپا لوکات کدے نہ بھجن، بھجن بندگی اکو اک جنائیا۔ اپنے نام کنڈے نول کے وزن، قیمت کرتے لے پائیا۔ دُھر فرمانے اندر فرمانا دے بدل، بدلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ تُوں بھگت سہیلا اک اکیلا آد جگادی کریں عدل، عدالت تیری نظری آئیا۔ سب دی پوری کر سدھر، سدھنے توں پرے دے وڈیائیا۔ ست دھرم کہے مین جن بھگتاں لاواں چندن، نام ٹکے نال وڈیائیا۔ جنہاں دا لہنا دینا ہتھ سؤرے سربنگن، صاحب سوامی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نؤر سدا آد نرنجن، جوت نرنجن تیرا نؤر رُشنائیا۔

★ پہلی کتک شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

کتک کہے پرہ بھگتاں لیکھے لا کرم، ککرمی رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ پریم دا دس اکو دھرم، ادھرمی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ لیکھے لا مانس دیہی جنم، چوراسی گیڑ دے کٹائیا۔ بھلیکھا کوڑ رہے نہ بہرم، بھانڈا بھو دے بھنائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی چرم، چم درشتی دے بدلائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے ورن، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ ساچی بخش اپنی سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ مارگ دے ترنی ترن، تارنہار تیری وڈیائیا۔ تیرا ڈھولا ساچا پڑھن، دُھر دا نام دے سمجھائیا۔ شبد اگتی منزل چڑھن، پورب پچھلا پنڈھ مکائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار تیرا درشن کرن، نؤر ویکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کتک کہے پرہ پورب جنم دے ویکھ رکھی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چوتھے جگ بنا اگتی سکھی، سکھیا نام اک سمجھائیا۔ جس دی دھار کھنڈیوں تکھی، والوں نیگی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ نواسی دے کے اپنی چٹھی، حکم سندیشہ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کتک کہے سری بھگوان، جن بھگتاں دے وڈیائی۔ ست دھرم دا دس نشان، نشانے پچھلے دے بدلائیا۔ پورب لیکھا ویکھ مار دھیان، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ یاد کر جنگل جوہ بیابان، باون پڑدا رہیا اٹھائی۔ تیرا کھیل دو جہان، جگ چوکری حکم ورتائی۔ کلجگ انت

مار دھیان، ویلا وقت دئے گواہی۔ مہر نظر کر نگاہبان، محبوب ہو کے ہو سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے
 بخش مان وڈیائی۔ ست دوارے بخش دے دات، ہر کرتے تیری اوٹ تکائی۔ نرگن ہو کے دے ساتھ، سگلا سنگ بنائی۔ مہربان پُرکھ
 سمراتھ، تیرے ہتھ وڈیائی۔ ساچا ڈھولا دس گاتھ، آتم پرما تم اک پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ
 وکھائی۔ پورب لیکھا ویکھ جگت، دین دنی دھیان لگائی۔ میلا میل ڈھر دے بھگت، بھگون ہو کے جوڑ جڑائی۔ لیکھے لا اپنی رکت، بوند
 وچوں بوند سواتی دے ٹپکائی۔ وقت سہنجنا ہووے تیرا فرش عرش، دو جہاناں وجے ودھائی۔ ریشیاں اُتے کر ترس، تڑپ پچھلی دے
 بھجائی۔ تیرے حکم دا چلے اگئی برس، جس دی سمجھ کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ مہر
 نظر کہے پرہ میرے گن ندھان، گنوت تیری وڈیائی۔ کر کرپا دے دے دان، نام ندھان اک ورتائی۔ باون کر کے گیا بیان، بن اکھراں اکھ
 جنائی۔ کلجگ اتم کھیل ہووے مہان، ابناشی کرتا آپ کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دے چکائی۔ پورب
 لہنا چکے مات، پُرکھ اکال دئے وڈیائی۔ باون دس کے گیا گاتھ، ڈھولا سچ پڑھائی۔ نرگن ہو کے نرگن ویکھ اپنی ذات، دوجا سنگ نہ کھئے
 جنائی۔ شو جی تگے اُپر کیلاش، بن اکھاں اکھ گھلائی۔ برہما کرے تلاش، بھجے واہو داہیا۔ وشنوں ہو کے داس، ڈھر دی سیو کھائی۔
 پوری کر آس، منسا دے چکائی۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، کرتے تیرے ہتھ وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ
 رکھائی۔ کتک کہے جن بھگتاں ویکھ آپ، اپنی دیا کھائی۔ ڈھر دا بن ساک، سجن نور خدائی۔ مندر کھول تاک، پڑدا اگم اٹھائی۔ نور کر
 پرکاش، جوتی ڈگمگائی۔ شبدا اگئی ناد، ڈھر دا دے وچائی۔ پچھلی کر یاد، بھوکھت دئے گواہیا۔ اُجڑیاں کر آباد، کھیڑا دے سہائی۔ ریشیاں
 سن فریاد، در دوارے جھولی ڈاہیا۔ بدل دے سماج، جھگڑا دین رہے نہ رائی۔ مانس جنم کر کاج، کرنی کرتے اپنی کار کھائی۔ ڈرمت میل
 دھو داغ، پت پت وکھائی۔ گھر سوامی جگا چراغ، جوتی نور ڈگمگائی۔ اندر رہے نہ واد وواد، کوڑی کرپا دے کڈھائی۔ اپنی پریت اندر
 کر وساد، بسمل اپنے نام کرائی۔ پڑدا اوبلا کھول آغاز، بھرم رہے نہ رائی۔ تیرے چرن کول نماز، سجدہ اکو اک جنائی۔ تون خالق پرتپالک
 واحد، پروردگار نور خدائی۔ پورا کر اپنا عہد، قول اقرار رہے جنائی۔ اوہ وقت آ گیا شاید، شاہ پاتشاہ پڑدا دے اٹھائی۔ تیرا حکم ہووے

راج، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ رکھی کہن ساڈی کرنی دا دے نتاچ، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 مہربان حُکم سمجھائیا۔ کتک کہے ریشیاں دا پکوان، کچّیوں پگا دے بنائیا۔ جنہاں دا میلا نال بھگوان، بھاگاں وچوں بھاگ دئے سمجھائیا۔
 سُرّتی رہے نہ کوئی آنجان، بُدھ بیک آپ کرائیا۔ سچ دوارے دے کے مان، بخشے چرن کول سرنائیا۔ سچ پریتی دا پکوان، پاربرہم پرہہ لیکھے
 لائیا۔ جس دا رس ویشیاں والا جانے نہ کھئے انسان، رسنا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کرنی دا کرتا کرے کلیان، کلمیاں توں باہر پڑھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ کتک کہے پُورب رکھی ہوتے جمع، شہادت جوتی والی بھگتائیا۔ جنہاں دا جنم ہونا
 نوان، اکو تاریخ دئے لکھائیا۔ ساریاں دا سانجھا ہووے سماں، سمپت کوڑی وست پرائیا۔ لیکھے لا کے پون سوامی دماں، دمن اپنا آپ کرائیا۔
 جھگڑا رہے نہ ماٹی چماں، میلا میلے دُھردرگاہیا۔ رہے نہ کھئے نکما، نکرمں نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں نے پُرکھ اکال دین دیال دُھر دا ٹھاکر اکو
 مٹاں، من توں پرے نرگن ہرے ساچے درے درس دئے دکھائیا۔ دین مذہب دا رہن نہ دیوے بتہ، حد حدود جگت پار کرائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کتک کہے میں آیا تگن، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ کی کرے کھیل پُرکھ سمرتھن، نرگن
 ہو کے ویس وٹائیا۔ کی بھگتاں مارگ آیا دسن، زرویر ہو کے کرے پڑھائیا۔ کس دوارے آیا وسن، سچ مقام سوہا پائیا۔ جگت جنم دے
 وچھڑے آیا لبھن، چار کُنٹ دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے بنا کے سجن، صاحب اپنا حُکم درڑائیا۔ نیج آتم دے کے پرمانندن، نر نرائن
 اپنا بھو کھلائییا۔ دوچے در نہ کھئے جائے منگن، وست امولک آپ ورتائیا۔ پُرکھ اکال چاڑھ کے رنگن، رنگت کوڑی دئے بدلائیا۔ توں میرا میں
 تیرا سوہنگ ڈھولا دس کے چھندن، سنسا اندروں دئے کڈھائیا۔ جگ چوکڑی ٹٹی آیا گنڈھن، آتم پرما تم میلا سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں کایا
 مندر آیا لنگھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ دُھر دا حُکم دسے نرنکار،
 نرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ رکھیاں منزل رہے نہ کوئی دُشوار، پاندھیاں پندھ دتا مکائیا۔ دردی ہو کے درد دئے نیوار، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔
 ساچی منزل دیوے چاڑھ، جس منزل دا مالک اک اکھوائیا۔ ساچا دس کے ہری دوار، پردا اپنا دئے سمجھائیا۔ جس نون سمجھے نہ جگت
 سنسار، بُدھی وان نہ کھئے وڈیائیا۔ سد کرنی کرتا کرے کھیل اپار، اپرمپر ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے میل کے اپنی دھار،

دهرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ لہنا دینا مُکا سدا جُگ چار، دُھر دے حُکم نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر
 نظر اک اُٹھائیا۔ کتک کپہا میں آیا بھگتاں کول، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اُچی کوک وجاواں ڈھول، ڈھولا گاواں بے پرواہیا۔ جس دا سدا اگئی تول،
 تولنہارا سرِشٹ سبائیا۔ سو بھگتاں رکھے اڈول، ڈولے سرب لوکائیا۔ دوارا اِکو کھول، مندر اِکو دئے وکھائیا۔ جس دا بھيو کوئی نہ جانے پنڈت
 پاندھا رؤل، مُلا شیخ سمجھ کسے نہ آئیا۔ سو خالق خلق کھیل کرے اُپر دھول، دهرنی دھرت دھول وچے ودھائیا۔ تیراں سؤ ستاسی رکھیاں
 دا پورا قول، اقرار توڑ نیہائیا۔ پریم پِرتی پکوان اندر کھا کے کھٹے مٹھے چؤل، چاؤ سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچا مارگ اک جنائیا۔ مارگ کہے میرا رستہ ایک، اِکو دینا جنائیا۔ جن بھگتاں کر کے بُدھ بیک، وویکی دھار دینی سُنائیا۔ ست
 پُرکھ دی رکھنی ٹیک، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکڑی اولڑا بھیکھ، شاستر سرت دین گواہیا۔ سو ساچے سنتاں
 دُھر دے بھگتاں بدل دیوے ریکھ، رکھیاں دیوے مان وڈیائیا۔ گرُمکھو جاؤ اپنے دیس، پردیسی رہن کھئے نہ پائیا۔ درشن دا لا با اک وشیش،
 وشیاں والے پار کرائیا۔ پرہ دا آؤنا کدے نہ ہویا ہمیش، نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا راہ رہے
 ویکھ، نت نوت دھیان لگائیا۔ اوہ کرنہارا سچا ہیت، بِنِتکاری اِکو شہنشاہیا۔ جس کارن تہانوں دتا بھیج، سو بھومکا دتی سہائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ سچ دوارا وسدا، وسائے سری بھگوان۔ جو بھگتاں مارگ دسدا، جھگڑا مُکا
 زمیں اسمان۔ خوشیاں دے وچ ہسدا، شبدي کر فرمان۔ ڈھولا گاؤ آتم پرما تم جس دا، دوجا اکھر نہ کھئے بیان۔ بھنڈارا لو اگئی رس دا،
 جس نوں چکھے نہ کھئے زبان۔ تہاڈے لوں لوں اندر رچدا، دوس رین نگاہبان۔ وچھوڑے وچ کدے نہ نَسدا، میلا سدا رہے بھگت بھگوان۔
 اُجل بھاگ ہووے کایا مٹ دا، ساڈھے تن ہتھ سوہے مندر مکان۔ پُرکھ اکال بھیس شبد اگئی جٹ دا، ونگے ٹیڈھے سیدھے کرن والا
 ترکھان۔ جگت سوانگی روپ نٹ دا، سمجھے کوئی نہ پنج تت انسان۔ جس دے کول بھنڈارا اگئی وتھ دا، دیندا جائے ہو مہربان۔ اوہ جُگ
 جُگ پیج رکھدا، بھگت سہیلا سری بھگوان۔ سچ دوارے سدا وسدا، دوارکا واسی دئے بیان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا برہم گیان۔ کتک کہے رکھیو میں تگاں کد دا، قدیم دھیان لگائیا۔ مارگ ویکھاں بھگت بھگوان ید دا، دوجا راہ نہ کھئے تکائیا۔ کس

بدھ سنت سہیلے سد دا، پورب وچھڑے میل ملائیا۔ سچ دوارے آپے لنگھ دا، منزل منزل پندھ مکائیا۔ جھگڑا مکا کے کوڑ کڑیاریے گند
 دا، سچ سچ نام سمجھائیا۔ پرکاش کر کے گرمکھ چند دا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ وقت سہنجنا کر کے پریتی ٹھنڈ دا، وچھوڑا اگن دئے بُجھائیا۔
 رس دے کے اپنے اند دا، اند اند وچوں دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی کہے میں
 بھگتاں جوگی، جوگی جوگیشر بیٹھے دھیان لگائیا۔ ہنگتا والے کوئن کر کے روگی، دویت وچ دتے پھسائیا۔ جنہاں نوں مل گیا دھر دا پریم
 چوچی، چوچ نرالے رہیا دکھائیا۔ میں اوہناں دے در دی کھوچی، کھوجن ہو کے بھجان واہو داہیا۔ جنہاں دا ٹھا کر دھر دا موجی، مجلس
 بھگتاں نال رکھائیا۔ جس دی یاد کردے گئے ویدی سوڈھی، دوس رین دھیان لگائیا۔ بھگتاں کھیلنا اوس دی گودی، گوداوری کنڈھا دئے
 دہائیا۔ ہر دا بھو کی پاون لوکی، چوڈاں لوک سار نہ آئیا۔ بدھی کر نہ سکے سوچی، سمجھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جنہاں دے انتر آسا اکو
 لوچی، لوچن تنہاں دا دئے کھلائیا۔ جن بھگتو ساچے سنتو تہاڈی شہادت پاؤندا جائے روداس چمارا موجی، لیکھا لکھ لکھ قلم شاہیا۔ ویکھیو
 کوئی وچار نہ کریو رکھ کے انگل اُتے ٹھوڈی، تیویاں والا روپ وٹائیا۔ تہاڈی منزل سب توں اچی چوٹی، چٹک پرہ دے نال لگائیا۔ جتھے
 واسنا رہے نہ کھوٹی، کھوٹے کھرے دئے بنائیا۔ جموں والیو تہاڈے پکوان دی کھا کے روٹی، پورب لہنا دئے مکائیا۔ ایہہ مسل مثال جگت وچ
 رہ جائے موٹی، چار جگ سکے نہ کھئے بھلائیا۔ بھگت بھگوان دے سانجھے بن گئے گوتی، ورن برن نہ کھئے رکھائیا۔ دُرمت میل سب دی گئی
 دھوتی، جنہاں ملی سچ سرنائیا۔ آتم وچھڑی رہے کوئی نہ روتی، وچھوڑا دئے کٹائیا۔ گرمکھ بنا کے دھر دے مانک موتی، منکا منکے نال
 جڑائیا۔ سنت سہیلا رہے کوئی نہ دوشی، نردوش دتے کرائیا۔ پرہ دی مت نہ ہین نہ ہوچھی، ہوشیاری نال گرمکھ لئے ترائیا۔ سچکھنڈ
 دوارے جن بھگتاں تعداد تھوڑی کدے ہون نہ دیوے بہتی، بہتیاں وچوں تھوڑے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ساچی منزل دس کے سوکھی، سکھالے اپنے گھر پُچائیا۔ کتک کہے میں سکھلا ویکھیا راہ، رہبر اکو رہیا جنائیا۔ ستگر شبد بن ملاح، بیڑا
 اپنے کندھ اٹھائیا۔ چار ورنان دے صلاح، شوڈر ویش کرے پڑھائیا۔ اکو ملو بے پرواہ، ناتا توڑو جگت لوکائیا۔ آون جاون پندھ لو مکا،
 لکھ چوڑاسی لو کٹائیا۔ رائے دھرم نہ دئے سزا، چتر گپت نہ لیکھ دکھائیا۔ پُرکھ اکال دی چرنی ڈگے آ، جو آدم توں آدم لئے اُچائیا۔ گر اوتار

پِغمبر لُو بنا گواہ، شہادت دُھر دربارے دین بھگنائیا۔ جو سچ دوارے بیٹھے سیس نوا، نمستے کہہ کے شکر منائیا۔ جے اوہناں دا کہنا گئے بھلا، کدے نہ بھلو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ کتک کہے پرہ اپنا رنگ رنگ انڈٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کروٹ بدل بدل لے پٹھ، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ غریب نائیاں نال کر پت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ٹھگوری کر کھئے نہ چت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ مالک بن دُھر دا پت، پتا پوت گود بہائیا۔ سچ دوارے دے سکھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جگت رہے کوئی نہ دکھ، کوڑ دلدرد دینا گوائیا۔ آون جاون جن بھگتاں پینڈا جائے مک، مکمل اپنے وچ سمائیا۔ جو تیرے نام دی گاؤندے ٹک، سوہنگ ڈھولا شہنشاہیا۔ اوہناں آ کے گھر گھر پُچھ، چار کٹ دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ جے کِرت کرم کر کے تیتھوں گئے رُس، مہربان ہو کے لے منائیا۔ جے رستہ گئے گھتھ، مارگ دے سمجھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے تیرے نادی سٹ، سٹیاں لے جگائیا۔ تیرے نال مو لے اوہناں رُت، پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ تُوں صاحب ابا نشی اچت، پاربرہم پرم پُرکھ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں پڑدا اوہلا رہن نہ دینا لک، لکیاں نوں اپنے نال ملائیا۔

★ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ست دھرم کہے پرہ دتا ہلونا، ہل چل دُھر دی دتی مچائیا۔ کلجگ تپدا ویکھیا دھونا، اگنی آگ رہیا لگائیا۔ جگت سادھ دسیا اونا، بھرپور بھنڈار نہ کھئے بھرائیا۔ جن بھگتاں ساچے نام وچ بدل کے کونا، آتم پر ماتم دتا سمجھائیا۔ مان دے کے دو جہان دونا، دویت وچوں باہر کڈھائیا۔ لیکھا مُکا کے جگت اکشونا، کھونیاں والا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اک وکھائیا۔ ست کہے پرہ حُکم دتا فرمان، فرنیاں توں باہر کڈھائیا۔ دھرم دا دس نشان، نشانے دتے بھلائیا۔ آتم پر ماتم دا دے گیان، گیانیاں دا لیکھا دتا مکائیا۔ سچا مارگ دس سُبجان، گرمکھ سگھڑ دتے بنائیا۔ بھرے بھلے نہ وچ جہان، جہالت وچ کدے نہ آئیا۔ چوراسی دا مو ل جامہ انسان، حیوان بدھی نہ کھئے رکھائیا۔ سُنن والے سروں کان، سُنیہڑا سچ سُنائیا۔ کھیل ویکھ زمیں اسمان، حیرانی گگن منڈل چھائیا۔ حُکم دے کے

دُھر دا حُکمران، فرمان اپنا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ سَت کہے مین ویکھن لگا اگا، پچھلا دھیان بدلائیا۔ تگن لگا سورا سربگا، والی دو جہان شہنشاہیا۔ جس نون سمجھے کوئی نہ گگا گھگھا، گوبند گھر بھيو کيسے نہ آئیا۔ بن بھگتاں کيسے نہ مليا سدا، صدیاں دے وچھڑے روون مارن دھابیا۔ جگت وچ جگياسو بن کے کرن دغا، فریباں وچ فریباں نال سہائیا۔ سچ دوار بن کِریا کيسے نہ لبھا، کھوجیاں ہتھ کيسے نہ آئیا۔ ملن وچھڑن دی سمجھے کوئی نہ وجہ، وجود وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرے سبھا، سبھ کچھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں بدل کے اندرون طبع، طیب ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سَت دھرم کہے مین ویکھاں اگم سوانگی، نظر اگہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دی جگت جگ تانگی، آساں وچ لوکائیا۔ سرشٹی درشٹی جس دے حُکے اندر باندی، بندنا وچ بیٹھی سیس نوائیا۔ اُس دی کھیل سدا دُھراں دی، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑ کُریار جھکھڑ آندھی، گُرمکھاں پوہ نہ سکے رائیا۔ اک دروپت کِرشن بنا پت جاندی، کِرشن دا کابن سب دا ہوتے سہائیا۔ آتما رہے نہ کوئی تھکی ماندی، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ جو نون میرا مین تیرا ڈھولا گاندی، گہر گمبھیر مل کے اپنا لیکھا لئے چُکائیا۔ منزل وچ بننا پئے نہ پاندھی، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ اگنی تپنا پئے نہ کایا ہاندی، دُکھ درد نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی آپ کھائیا۔ سَت کہے مین دھرم دا ویکھاں دروازہ، درے دربار سیس نوائیا۔ دربان ہو کے مارا واجاں، ہوکا حق دِرڑائیا۔ میل ملاواں غریب نوازا، غریب نہانے جوڑ جُڑائیا۔ دین دنی دا بدل کے سماجا، سمجھ دُھر دی دیاں دِرڑائیا۔ جتھے آتم پرما تم دا ہووے کاجا، کرنی نال کرنی نہ کھئے ٹھکرائیا۔ نام دا بیڑا ملے جہازا، تٹ کنارے نہ کھئے اٹکائیا۔ گرہ ویکھے پُرکھ سمراتھا، گہر مندر سوہیا پائیا۔ جتھے آد انت دی اکو گاتھا، گر اوتار پیغمبر سکيا نہ کھئے بدلائیا۔ سو کھیل کرے تماشا، نرگن نرگن جوت رُشنائیا۔ من بُدھی دا سنساری ہاسا، بھگتاں اندر بھگتی دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہوتے سہائی ناتھ اناتھاں، دینن اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۲ گنک شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہرنس کور دے گرہ پنڈ مرڑ ضلع امرتسر ★

ست دھرم کہے مینوں مار آگئی آواز، شبدی رمز نال اٹھائیا۔ اٹھ ویکھ آگلا راز، رازق رحیم رہیا سمجھائیا۔ نویں جگ دی ساجن ساز، بھگت سہیلے لے پرگٹائیا۔ سچ دوار دا دے کے راج، رعیت اکو لے بنائیا۔ جس سوال دا جگ چوڑی دتا نہیں کیسے جواب، جواب طلبی وچ گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوئیا۔ اوس دا مالک بن کے آپ، آپ اپنی کھیل کرائیا۔ صفتاں والا چھڈ کے جاپ، آتم پرما تم ناتا دتا جڑائیا۔ بنا آتم پرما تم تون سریشی دا بنے کوئی نہ ساک، نرگن سرگن روپ نہ کھئے وکھائیا۔ بنا پت تون سوہے کوئی نہ باپ، بنا باپ تون پوت نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ کے پاپ، سنتاپ دُور دئے کرائیا۔ جس دا چار جگ لیندے رہے خواب، خواہشاں اندر دھیان لگائیا۔ سو ویکھے کھیل تماش، آکھاڑا دو جہان لگائیا۔ جس دا دوسرا نہیں کوئی ساتھ، اکو واحد اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں دس کے اپنی گاتھ، سوہنگ ڈھولا دتا پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، لہنا دینا ویکھ پرتھی آکاش، سریشی ساس گراس لیکھا لیکھے وچوں لئے کڈھائیا۔

جنم تون آگے دتا تلک، تلکن بازی دتی مُکائیا۔ پکا کر کے ایشٹ، دریشٹ دتی گھلائییا۔ براہمن آگے کدے کوئی نہ جاوے خِسک، بھگتاں مل کے خوشی منائیا۔ پریم پریتی دا رہے صدق، بھروسہ چرن کول سرنائیا۔ سب دا لہنا رام وششٹ، پورب نظری آئیا۔ نو جنم دی پچھلی پوری کر کے لکھت، بھوکھت دتا بنائیا۔ خارج کیتا وچوں اوس لسٹ، جتھے دغیاں دی لڑائیا۔ وکار کیتا نشٹ، نسچا اک بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تلک کہے میں ہون نہیں دینے طلاق، ناتا آگے نہ کھئے ٹرائیا۔ پنڈت رہن نہیں دینا کوئی چالاک، ادھین بھگتاں دینے بنائیا۔ بھگتاں تون چلے سب دی شاخ، شناخت کرے بے پرواہیا۔ من بُدھی دے ویکھنے گُستاخ، جھگڑے تکنے جگت لوکائیا۔ گرمکھاں ملنا ساکھیات، سچ کر رُشنائیا۔ پورب لہنا میٹیا روداس دی قلم دوات، پنڈھ دتا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سدا سدا ہو سہائیا۔ تلک کہے میں لا کر ٹکا، ٹکانا دھر دا دتا وکھائیا۔ جتھے وسے ایکنکار اکا، آگے

اِکِیاں نال وِجے ودھائیا۔ دُھر دا حُکم جس دا چلے سِکے، سِر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوس دا میٹے کوئی نہ لکھا، لکھتاں دین گواہیا۔ سب توں وڈا مان گُرسکھاں، گر کی ریتی جنائیا۔ انتر بھائی جگت جہان وکھا کے متھا، متھیا دسے سرِشٹ سبائیا۔ جنم مرن دا حُکمے اندر رکھ کے چٹھا، دُو جے ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُن بھگوان، نوواں جنماں دے کرم کُرم دا کڈھ کے سِٹھ، آگے بھگتاں نال ملا کے بن بھگتی پار کرائیا۔

★ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۲ گردِیال سِنگھ دے گرہ پنڈ مُودھل ضلع امرتسر ★

سچ وِستھار اُتے کدے نہ شنکا، پُرکھ اکال ڈھولے سرب گائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوارا سوہے اِکو بنکا، درگاہ ساچی مقامے حق حق وِجے ودھائیا۔ جس دا کھیل آد جُگاد جُگا جُگتا، نِت نوت اپنا حُکم ورتائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی بنائے اپنی بنتا، دُھر دا مالک خالق بے پرواہیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا کھولے ساچے سنتا، بھگت سہیلا پڑدا دئے چُکائیا۔ آتم پرما تم میل ملائے نار کنتا، کنت کنتو بل اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں گر اوتار پیغمبر ست دھرم پُرکھ اکال دین دِیال تیرے در دا ہویا منگتا، اپنی جھولی آگے ڈاھیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم سرب دے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اپنی چرن کول دس ساچی سمتا، اُتر پُورب پچھم دکھن جھگڑا رہے نہ رائیا۔ بیک بڈھی دے مُورکھ مُوڑھ اَنجان نندا، رسنا جہوا بتی دند تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی نرگن نرُویر نرِاکار نرِنکار اپنا حُکم ورتائیا۔ شنکا کہے میری جُگ جُگ شکایت، ابناشی کرتے سدا سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سچ پِرتی سب توں دے عنایت، بخشش وِچ رحمت جھولی پائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں سدا کر حمایت، ہم ساچن ہو کے اپنا میل ملائیا۔ دُھر فرمان ساچے حُکم دی دے ہدایت، نرِاکھ کر پڑھائیا۔ کوٹاں وِچوں سنت سہیلے گُرمکھ سجن ویکھ لایق، لیاقت وِچ صداقت دے بنائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار پُرکھ ابناشی کر ربائش، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔ دیناں بندھپ دین دِیال تیری کر نہ سکے کھئے آزمائش، بے پرواہ بے انت تیرا بھيو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا ست ستوادی اِکو

آس رکھائیا۔ شنکا کہے میں اچی کوک دیواں ہوکا، حُکم دُھر دا جگت سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال دا گاؤ اک سلوکا، سو پُرکھ زرنجن سب
 دا پتا مائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن نال ملن دا مانس جنم مؤقع، ایکنکار گرہ مندر گھر مل کے وجے ودھائیا۔ آد زرنجن پرکاش کرو زرممل جوتا، جوتی
 جوت ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا کایا کعبہ حق مندر وکھائے اگئی کوٹھا، جگت دوارے لیکھا دئے مُکائیا۔ سِری بھگوان مہربان دِیاوان بُدھی والی
 بدل کے سوچا، سمجھ شبد اشارے نال بدلائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور آتم پرما تم مارگ دسے سوکھا، اوکھا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر پُرکھ اکال آد جگادی دین دِیال دیندھ ٹھاکر ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ شنکا
 کہے میری کرے نہ کھئے شناخت، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ بنا پُرکھ اکال تون دوجی نہیں کوئی عبادت، بنا جگدیش سیس نہ کیسے
 جھکائیا۔ بن ساچے نام نہیں رفاقت، بغلگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ ہر کا نام دُھر دی نیامت، رسیا رس دئے چکھائیا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کدے
 قیامت، قدیم دی ریتی لوکھات چلی آئیا۔ ستگر شبد ایتھ اوتھ دو جہاناں دئے ضانت، لکھ چوراسی وچوں بری لئے کرائیا۔ پُرکھ اکال سمرتھ
 پروردگار سانجھا یار سدا صحیح سلامت، علامت وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔
 شنکا کہے پُرکھ اکال اُتے ہووے کی شک، شکوہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جو مالک حقیقت حق، حُکم دُھر دا دئے سمجھائیا۔ جس نوں کتھنی سکے
 نہ کھئے کتھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے شکر منائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک دُھر دا
 مارگ اگما دس، دہ دشا چار کُنٹ چار ورن اٹھاراں برن اکو کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں زرنجن سرگن دھار میلا ہس ہس، ہستی وچ مستی
 دئے چڑھائیا۔ جنہاں دی کھولے اندروں اگھ، نظری آئے آپ پرتکھ، شنکیاں وچوں کڈھ کے وکھ، میلا ملا کے نام سچ، بھاگ لگا کے کایا
 ماٹی کچھ، ساڈھے تن کروڑ لوں لوں اندر رچ، رچنا اپنی دئے وکھائیا۔

★ ۲ گتک شہنشاہی سمت ۲ ہرنس کور دے گرہ پنڈ مُودھل ضلع امرتسر ★

سنت کہے پرہ سچ کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ تیرے پریم وچ ہوون سارے داس، خدی وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ ڈھولا گاون سواس سواس، نام نرنتر دینا درڑائیا۔ لیکھے لاؤنا ہڈ ماس، ناڑی ناڑی کر رُشنائیا۔ مانس جنم آوے راس، لیکھا چوراسی دینا مکائیا۔ پرما تم ہو کے آتم وسنا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ چرن کول دے سہارا انا تھان ناتھ، دینن اپنی گود ٹکائیا۔ ٹوں صاحب سوامی سدا سمراتھ، دیونہار اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنت سہیلے گرمکھ تیرا گاون جس، دھر دا نام زرنکارا اکو گائیا۔

★ ۲ گتک شہنشاہی سمت ۲ گر نام سنگھ دے گرہ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ تیری اوٹ، پاربرہم پتدمیشور تیری اک سرنائیا۔ جگ چوکڑی لوکات پیتے کوٹی کوٹ، نت نوت تیرا کھیل بے پرواہیا۔ سچ پرکاش بن تیرے دوسر ہونے نہ نرمل جوت، جوتی جاتے تیرا نور نظر کیسے نہ آئیا۔ بن تیرے نام ساچا دے نہ کھئے سلوک، سو بلا ڈھولا راگ اناد نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ اناشی تیری آس تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ کر تار، قدرت قادر تیری نظری آئیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، لوکات تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ بھوکھتاں وچ تیرا کردے آئے اظہار، سویلے ڈھولے راگان ناداں وچ شنوائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، نگاہبان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی شیطان، شرع وچ کرے لڑائیا۔ ثابت ربیا نہ کیسے ایمان، عالم علم نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار تیری آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن در تیرے بنے بھکاری، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر نرور نر نرائن زرنکاری، زرادھار تیرا نور نظری آئیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچے سیکداری، بھوپت بھوپ تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ دو جہاناں کر خبرداری، بے خبراں خبر پُچائیا۔ زرگن نور کر اجیاری، چار کُنٹ دہ دشا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا

ساچا ور، در دروازہ غریب نوازا دُھر دا دینا کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن غریب نواز، نوازش وچ سیس جھکایا۔ جُگ چوکڑی کردے آئے آداب، ادب نال قدم بوسی کر کے خوشی منایا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت چرن کول سرنائی گئے لاگ، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائیا۔ در دوارے ٹھانڈے مار آواز، بینتی دتی سنائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت سرشٹی درشٹی اندر لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ صدی چوڈھویں ساڈا پورا ہویا راج، رعیت رہن کھئے نہ پائیا۔ کِریا کر پُرکھ اکال دین دِیال تیرا کھیل سدا آد، جُگاد تیرے ہتھ وڈیایا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان و جا اگمی ناد، تُویت حق دے سنائیا۔ کوڑی کِریا کائنات کر برباد، ساچا نام اک سمجھائیا۔ ست دھرم ستجُگ ساچا کر آباد، دین دُنی رہے نہ کھئے لڑائیا۔ شرع وچ ہووے نہ کھئے فساد، من کا منکا دے بھوئیایا۔ ہنس بُدھی رہے نہ کوئی کاگ، کاگوں ہنس دے اڈائیا۔ دِپک جوت جگا چراغ، گھر گھر اپنا نور کر رُشنائیا۔ جگت ریتی بن مندر مسیتی بدل دے سماج، سے دے مالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے اکھ، آخر دھیان لگائیا۔ کِریا کر پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے دے وڈیایا۔ سگلی سرشٹ درشٹ کر رہراس، رحمت نال ترائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس جاپ، جگ جیون داتے دے سمجھائیا۔ کوٹ جنم دے پورب میٹ پاپ، پوتر خاکی ماٹی تن وجود دے بنائیا۔ ساچے بھگتاں دُھر دا سجن بن ساک، ساکھیات ہو کے نظری آئیا۔ در ٹھانڈے دسیئے انت انت حالات، حالت بدلی سرب لوکائیا۔ بن تیرے حُکم کلجُگ کوڑی کِریا کدے نہ پائے وفات، حیاتی وچوں زندگی نہ کھئے بدلائیا۔ پھری دروہی کائنات، چار کُنٹ ہلکائیا۔ زرگن ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نور نہ کھئے چمکائیا۔ شبہ اگمی سُنے نہ کھئے آواز، دُھر سندیشہ نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر اکھے ہو کے کہن، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ در دوارے بھچھیا ساچی آئے لین، لہنا دینا جھولی دے بھرائیا۔ نُقطہ رہے نہ این عین، بن اکھراں اکھر سب نوں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ دُھر دا حُکم دس آپ، پرہ اپنی دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی اکو ہووے جاپ، جگ جیون داتے دینا جنائیا۔ رُوچ بُت دوویں کرنے پاک، پنت پُنیت دینے بنائیا۔ نظری آؤنا ساکھیات، سنمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ چار ورن دسے اک جماعت، دوجا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ تیری صفت مہا دسے

نہ کھئے لُغات، اکھراں وچ نہ وڈ وڈیائیا۔ تُوں سب دا مالک خالق پرتپالک مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوئیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت سب دی جھولی دے دے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ اتم پرما تم سانجھی کر دے گاتھ، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ من واسنا جھگڑا رہے نہ خواہش، خصوصیت اپنی دے سمجھائیا۔ پاربرہم برہم تیرا ہونے وشواس، کوڑ وشیاں توں لینا باہر کڈھائیا۔ دو جہاناں منڈل منڈپ تیری پیندی ویکھئے راس، لکھ چوڑاسی سُرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ تیرے اُپر پرم پُرکھ سب نوں آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکو دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک کھلائییا۔ دھرم دوارا اگما کھول دے، کر کِریا سِری بھگوان۔ نام جیکارا ایکا بول دے، گا گا خوشی ہوون دو جہان۔ ساچے کنڈے سب نوں تول دے، تولنہارے نوجوان۔ لکھ چوڑاسی کوڑ وروں دے، ست سچ کر پہچان۔ ساچا نام اک انمول دے، ائمٹری وست کر پردھان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سرشٹ سبائی ہونا مہربان۔ سرشٹ سبائی ویکھ آپ، ہر اپنی دیا کھائیا۔ کوڑی کِریا میٹ پاپ، پت پُنیت دے بنائیا۔ جو بھوکھتاں وچ آئے آکھ، اتم پورا دے کرائیا۔ ہوں بالک نڈھے سیوک تیرے داس، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ حُکھے اندر نرگن سرگن کھیل کر کے آئے تیرے پاس، سچکھنڈ دوارے چرن کول ملی سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی نرگن نرگن تیرا منگدے ساتھ، سگلا سنگ بے پرواہیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت میٹ اندھیری رات، زُٹری اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرمکھاں جوڑ شبدی دھار نات، رشتہ فہرستیاں توں پرے اپنا لینا بنائیا۔ پورا کر اگما واک، واقف کار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن ارداس، بینتی اک جنائیا۔ سب دی پوری کر دے خواہش، خالص ہو کے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ٹھانڈے درے دربار دینا دان، داتے داتار در تیرے آس رکھائیا۔

★ ۳ گتک شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے میرا گرمکھاں نال ناتا، ناتواں روپ نہ کھئے بدلائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی نرگن سرگن دیندا آیا ساتھ، سگلا سنگ دھرنی دھرت دھول اُپر وکھائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران دسدا آیا اگمی گاتھا، بن میری کِریا جگت چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ دوارا ایکنکار بھو

کھولدا رہیا پُرکھ سمراتھا، بن ستگر شبد پڑدا اوہلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ صفتی صفت جناؤندا رہیا لکھاؤندا رہیا نال قلم دواتا، سیاہی نال شہنشاہ
 وڈیائیا۔ سنت سُہیلیاں سدا بندا رہیا راکھا، جن بھگتاں یاچک ہو کے سیو کھائیا۔ جُگ چوکرئی سب دیاں پوریاں کردا رہیا آساں، جو
 نرگن زرویر زینکار اُپر اوٹ تکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پاؤندا رہیا راساں، گوپی کاہن اپنی دھار چلائی۔ دین مذہب ذات پات
 ورن گوت بناؤندا رہیا ذاتاں، حُکمے اندر اپنا حُکم جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سِری بھگوان دا مندا رہیا آکھا، حُکمے اندر بھجّا واہو داہیا۔
 کلجگ انت سِری بھگونت سب توں وکھرا دسّیا ساکہ، ساکھیات ہو کے آپ سمجھائیا۔ نو ستّ بن صاحب سمرتھ دوجا رہے کوئی نہ آقا،
 مالک سب دا اِکو بے پرواہیا۔ دین دُنی بن سچ وپار سب نوں دسے گھاٹا، ستگر شبد کہے میرا ونج کرن کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے بن میری کرپا، کرپن پار نہ کھئے کرائیا۔ دین دُنی دی
 کھئے کوئی نہ پیتا، چار جُگ دین گواہیا۔ ساچا روپ دھرے نہ کھئے سیکھ دا، سیکھیا سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ میری دھار شاستر سمرت وید پُراں
 انجیل قرآن بانی بودھ کوئی نہ لکھدا، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ نرگن زرویر زینکار میرے بنا کیسے نہیں دسدا، ساکھیات نظر کیسے نہ آئی۔
 میرے کول بھنڈارا، ستگر شبد کہے، پُرکھ اکال دے جس دا، جُگ چوکرئی سد ورتائیا۔ باقی لہنا دینا کیسے دا نہیں رکھدا، کرنی کیتی سب
 دی جھولی پائیا۔ سب توں وکھرا اشارہ دس کے نیتر آکھ دا، آخر منزل دیاں چڑھائیا۔ وچھوڑا کٹا کے رہنا وگھ دا، واسطہ اِکے نال جُڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میتھوں پڑدا نہ کوئی اوہلا، چوری چور نہ
 کھئے کھائیا۔ بن میری دھار گر اتار پیغمبر بنے نہ کھئے وچولا، وچلا بھيو نہ کھئے گھلائی۔ تن وجود ماٹی خاک سدا گولا، سیوک ہو کے لوکھات
 اپنی سیو کھائیا۔ جُگ چوکرئی آد جُگاد سدا سد ستگر شبد کہے تیرا وکھرا ڈھولا، جُگ جُگ اپنی کران پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اِک اُپائیا۔ ستگر شبد کہے میری کیا کوئی کرے صفت، اکھراں نال کی وڈیائیا۔ میرے حُکم اندر سارے گرفت،
 باہر رہن کھئے نہ پائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے بن میرے پُرکھ اکال دا اِشٹ، درشٹی جگت نہ کھئے گھلائی۔ آتم پرما تم جان نہ سکے گرہست،
 گرہستی روون مارن دھائیا۔ بھروسا یقین نہ آوے صدق، بھگت بھگوان نہ کھئے ملائی۔ جھگڑا پئے نہ دوٹی نندک، زرویر روپ نہ کھئے

درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سَتگر شبد کہے مین ویکھنہارا حال، ماضی پڑدا جگت گھلائیا۔ دُھر دا رکھ کے سچ سوال، بن پیمانے ناپاں لوکائیا۔ چار ورن چار جگ دا پچھلا ویکھ احوال، دِیال سمجھ کیسے نہ آئی۔ من بُدھی سب گھالڈے رہے گھال، گھالنا وچ لوکائیا۔ کلجگ انت بدل کے چال، نرالی اپنی کھیل کھلائیا۔ نرگن جوت دا بن دلال، وچولا شبد آپ اکھوائیا۔ بھگت سہیلے سجن بہال، گُرمکھ گُرسکھ لے اُٹھائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑ جنجال، جیون جگت حق سمجھائیا۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال، ویلے انت نہ کھئے سزائیا۔ سچکھنڈ دوارا اکو دتا وکھال، جس دا دوار نہ کھئے بدلایا۔ لکھ چوراسی وچوں کر بحال، گھر ٹھانڈے دتا ٹکائیا۔ سَتگر شبد کہے بن میرے کوئی نہ ملائے نال پُرکھ اکال، جوتی جوت نہ کھئے سمائیا۔ کلجگ انت ہو دِیال، دیناں اپنی گود اُٹھائیا۔ ساچا مارگ دس سُکھال، منتر دُھر دا رہیا پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد گُرو گُرسَتگر آپ رکھوال، رکھک ہو کے رچھیا کرے تھاوں تھائیا۔

★ ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ نرنجن سنگھ دے گرہ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ★

سَتگر شبد کہے بھگتاں لوں جوڑ، جوڑیاں وچوں جوڑی اپنے نال ملایا۔ دوسر دی رہن نہ دیواں لوڑ، لوڑیندا ساجن گھر دیاں ملایا۔ ساچے مارگ دیواں تور، جگ جگ سکھیا سچ سمجھائیا۔ نام منتر فرنا دے کے پھور، فرمانبردار لوں بنائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، کوڑی کرپا دیاں مٹایا۔ منوآ من نہ پاوے شور، شوہر دُھر دا دیاں ملایا۔ میرے آگے چلے نہ کیسے دا زور، زوراوَر بیٹھے سیس نوائیا۔ حُکمے اندر حُکم دے کے نکور، نویں توں توں دیاں بدلایا۔ جن بھگتاں نال اپنی پوری کر کے لوڑ، مارگ اگلا دیاں سمجھائیا۔ دویت وچ میری نہیں کیسے نال خور، خدی والیاں ڈیرہ دیواں ڈھائیا۔ جگ چوکرئی میرا کھیل اور کا اور، عورت مرد سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جے کوئی ویکھے تگ کے غور، گھر گمبھیر ہو کے پڑدا لوں پائیا۔ بن بھگتاں کارج کیسے نہ جاوے سؤر، سؤہرے پئیے دوویں مارن دھائیا۔ جگ چوکرئی پچھوں چلدا مُحبت والا دؤر، بن گُرسکھان ہتھ کیسے نہ آئی۔ لکھ چوراسی وچوں کشتیاں نالوں گُرمکھ میرا چنگا جوہر، پُشت در

پُشت جنہاں دی پریتی چلی آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا سگلا سنگ بنائیا۔ سَتگر شبد کہے بن میرے رس
 ہوئے کھئے نہ مٹھا، کوڑ کڑیاری دے لوکائیا۔ بن میرے حُکم گر اوتار پیغمبر لیکھ کھئے نہ لکھا، اکھراں جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ بن میری دھار سمجھ
 کوئی نہ چٹھا، وِدیا دی وِدیا نہ کھئے سمجھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ لکھ چوراسی جیو جنت کڈھ نہ سکے کوئی سٹا، نتیجہ سچ نہ کھئے
 وکھائیا۔ بنا پُرکھ اکال دوسر اور ناہیں پتا، بن میری پترکا سمجھ کیسے نہ آئی۔ جگ نیتز کدے نہ دسا، دشا حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن
 بھگتاں ساچے سنتاں سدا سدا سد بن کے دُھر دا مِٹا، مِتر پیارا ہو کے متی اپنی دیاں سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت شبدی دھار
 سَتگر بن وجودوں بن کے نکا، نکیاں تون وڈے رہیا بنائیا۔ سچ پریم دا لا ٹکا، ٹکیاں والے گرو تون کھپڑا دیاں چھڈائیا۔ اندرے اندر پا کے
 کھچاں، پیار مُحبت وچ بدلائیا۔ اپنے ملن دیاں دے کے سکاں، سیکھ ساجن لے جکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا مارگ دے سدا، اوجھڑ راہ نہ کھئے بھوائیا۔

★ ۳ گتک شہنشاہی سمت ۲ ہرنام کور دے گرہ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہے کِریا کیتی سَتگر شبد، سرب دتا جنائیا۔ اکو دوار دا دسیا ادب، آداب دُھر دا دتا سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے دین
 مذہب، مذہباں تون پرے شرع نر نرائن دتی جنائیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر پوجدے قدم، قدم بوسی قدیم دی ریتی چلی آئی۔ اوتھ کوئی
 تتاں والا پیر نہیں جس وچ لبھنا پئے پدم، چنھاں والا نشان نہ کھئے وکھائیا۔ اکو جوت جوت وچ سارے بیٹھے مکن، وکھڑا ڈیرہ نہ کھئے لگائیا۔
 بن رسنا جہوا بٹی دند دھار دے اندر اندر تون میرا میں تیرا چین، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ایکاروپ ست سرُپ نرگن نرور لبھن، جوتی
 جاتا نظری آئی۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں آیا سدن، ہوکا حق نام سنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں آیا لبھن، سنت سہیلے کر کر میلے اپنے
 نال ملائی۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی تن وجود بدن، بدلہ پورب جنماں دا رہیا چکائیا۔ شبدی اوڈھن سَتگر سیس رسن نہ دیوے نگن، کنت
 سہاگ ہو کے نظر اٹھائیا۔ پریم پریتی ساچی ریتی دھرم دوار ایکنکار چاڑھ کے اپنی رنگن، اندٹھڑا رنگ دے وکھائیا۔ جن بھگت کہے بن سَتگر

شبد دوار دوجے در میں کدے نہ جاواں منگن، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن لیکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سارے اوسے دے ملن دا وسیلہ یتن، یتھارتھ سب دا مالک اِکو نظری آئیا۔ جنھوں وچھڑے اوسے دے جانا وطن، بے وطنان توں وطن والے لئے بنائیا۔ سچکھنڈ دوارا اگتی گھاٹ دُھر دا پتن، جتھے پتیریاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ اِکو جوت پرکاش پُرکھ اکال سمرتھن، جس دا مالک پرتپالک جلوہ گر نور خُدائیا۔ جن بھگت سہیلے اوتھے وسن، جتھے جنم کرم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سنسا روگ والا نہیں کوئی بھرم، ماٹی چرم نہ کھئے وڈیائیا۔ چوراسی وچ لینا نہیں پیندا جرم، جنم روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دے کے دُھر دی سرن، سرن اِکو دئے وکھائیا۔ جن بھگت کہے ستگر شبد میرا میتا، مِت پیارے سارے دتے تَجائیا۔ جُگ چوکرئی بدلنا جس دی ریتا، مندر مسیتان توں باہر ڈیرہ دتا لوائیا۔ آد جُگاد سدا ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ گر اوتار پیغمبران جو دیندا رہیا حدیثا، حُکمے اندر حُکم منائیا۔ سو صاحب سوامی ایکنکار میرا جگدیشا، جن بھگت سہیلا نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس دا دیون والا خالی ہووے نہ کھیسا، اتوٹ اٹ نام بھنڈارا ورتائیا۔ کوئی بدل نہ سکے اوس دا کیتا، کرنی دا کرتا اِکو نظری آئیا۔ سدا سد رہے اتیتا، ترے گن حُکمے وچ چلائییا۔ سد سے دھام انڈیٹھا، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر گھر وکھائے نزدیک، نیرن نیرا ہو کے پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اپنے نام دا دس کے ٹیکا، بُدھی توں پرے دتا سمجھائیا۔

★ ۳ گتک شہنشاہی سمت ۲ پشورا سنگھ دے گرہ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے اپنی کرنی نال بھگت کوئی نہیں بن دا، کمائی وچ کمی سب دے اندر نظری آئیا۔ جس توں کہندے جُلابا تانا تندا، اوس کبیر دا مالک کعبیاں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت ماتو ذاتی من دا، انتر انتر ویکھے تھائوں تھائیا۔ جوگ ابھیاس پوجا پاٹھ میل کرے نہ اگتی چن دا، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ سُنیا راگ کم نہیں آوندا کن دا، سروناں ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ کوئی لیکھا نہیں لگدا تتان والے گرو توں دتے دھن دا، عرباں کھرباں وچ منسا پور نہ کھئے کرائیا۔ جنان چر ستگر شبد اپنی کِرپا نہیں کردا،

قدیم دے وچھڑے میل ملائیا۔ اکو مالک سچ دوارے ساچے گھر دا، بے گھرے گر اوتار پیغمبر نظری آئیا۔ اپنی مہر نال مُحبت وچ سب
 (نوں وردا)، واری واری اپنے انگ لگائیا۔ جو کرنی من مت بُدھی اندر جگت کردا، اوس نال ستگر دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس منزل
 سوامی ہو کے چڑھدا، رستیاں توں پرے راہ اپنا رہیا بنائیا۔ جو نغمہ کلمہ نام بنا اکھراں توں بھگت سہیلا پڑھدا، اوہ بنا ستگر شبد سکے نہ
 کھئے سمجھائیا۔ کلجگ انت ایسے کارن چار کُنٹ دہ دشا ڈردا، ستگر آگے اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ کیوں اوہ اپنی دیا نال دیا لُو ہو کے کِرپالُو ہو کے
 اپنیاں بھگتاں آپ پھڑدا، بھگتی دا کھڑا دتا چھڈائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پھر پھر آپ لبھدا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وچ بھگت سہیلا لبھن کھئے نہ
 جائیا۔ اکو رُوپ دس اگتی ہر دا، پردے وچ باردک دئے ودھائیا۔ جنم کرم وچھوڑا میٹ چر دا، چری وچھنے کایا کئی وچ ملائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے بن میرے کوئی نہ بنیا بھگت، جگت بھوتی کم کیسے نہ آئیا۔ اپنے
 پریم پیار دی دے کے شکت، شکتی اندر نام کُکائیا۔ مان وڈیائی دے کے اُپر دھرت، پنج تت خوشی منائیا۔ جنان چر نرگن ہو کے سرگن
 دے اندر نہ آواں پرت، پرمتا دا بھید کیسے نہ آئیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ حقیقی پیار ولوں میں رکھ کے برت، برتن سب دے مودھے
 رکھے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر بتھیرے گئے تڑپ، ٹھیک ٹھیک میرا ڈھولا گائیا۔ چرن کولاں وچ لٹک، نین مٹک مٹک بھوئیا۔ میرے حکم دا
 اوبناں پچھے چڑھیا رہیا کٹک، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ میں سٹا رہیا بن نیند دے (بے کھٹک)، آلس توں باہر ڈیرہ لائیا۔ میرا فرمانا اگتی
 چٹک، چٹورے بھانڈے ویکھے تھاوں تھائیا۔ فرمانا دے کے سخت، سختی نال سمجھائیا۔ جس ویلے آوے میرا وقت، سدھا بھگتاں نال میل
 ملائیا۔ بھاویں مالک سارے جگت، جگت دا مالک آپ اکھوائیا۔ پھر وی بھگتاں نالوں رکھ کے فرق، فرقیان وچ ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر مڑ کے کوئی نہ آوے پرت، اک دوسرے دے پچھے یکے بعد دیگرے حکم نال گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے بن کاہدی پوجا، کس دا دھیان لگائیا۔ ہور نہیں کوئی دوجا، تیجے نین نہ کھئے وڈیائیا۔ بن میری کِرپا
 ساچا در کیسے نہ سوجھا، بُدھی واناں بُدھی دتی بھلائییا۔ کایا ماٹی سب دا بھانڈا مودھا، بن ستگر شبد سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کایا گاگر ساگر
 ڈونگھا، بن ستگر شبد پار نہ کھئے کرائیا۔ ستگر شبد کہے جس ویلے میرے وقت دا اکو وجے ہونگا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گر

اوتار پیغمبر تھر تھر کمبن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جگت ودیا وچ میں گونگا، دھر دی دھار وچ میں دو جہان ڈھونڈا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔
 بن بھگتاں دو جے نال کدے نہیں کوندا، شبدی گل نہ کیسے سمجھائیا۔ جگ چوڑی میرا لارا ہوں ہوں دا، ہوکیاں وچ سارے دتے ترسائیا۔
 بن بھگتاں بھو دسیا نہ توں ہی توں دا، تہمت سب نوں دتی لگائیا۔ مالک بن کے (لوں لوں) دا، لوچناں توں پرے لوچا بھگتاں ویکھ
 وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں مالک بُت رُوح دا، جگ جگ اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھو کھلا دے سچ دوار اپنی جوہ دا، جگت جوہاں وچوں باہر کڈھائیا۔

★ ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ سیٹل سنگھ دے گرہ پنڈ ہردو جھنڈے ضلع گرداسپُر ★

پُرکھ اکال اپنی کیرپا آپ کر، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اباشی کرتے پُرکھ اکال دین دیاں سانجھے یار کھول
 در، در دروازہ غریب نوازا چار ورن اٹھاراں برن اکو دے دسائیا۔ سچ سروور امرت دھار نو ست وکھا اک سر، دُرمت میل اندر باہر گیت
 ظاہر رہن کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ایکنکار اکو نظری آوے ہر، ہردے اندر وس کے اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا
 جگت وکار مایا ممتا موہ جائے جھڑ، ہوئے ہنگتا گڑھ دے تڑائیا۔ ترے گن مایا اگنی اگ کوئی نہ جاوے سڑ، پنج تت تتوت اپنا دے
 بھجھائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیت کایا مندر اندر ساچے چڑھ، ست ستوادی برہم برہمادی شبدا نادی دے وجائیا۔ سنت سہیلے
 گرمکھ سجن نرگن سرگن اپنے لا لڑ، شبدی ڈوری اگنی تند بندھائیا، نہبھو بھہ خطرہ چکا ڈر، دین دنی دا درد دے مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 در ٹھانڈے منگن ور، در درویش ہو کے سیس جھکائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی مقامے حق تیرا گھر، حقیقت دے مالک شرکت
 دین دنی دی دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کیرپال ہو کے کوڑی کیرپا دے مٹائیا۔ کیرپا کر پُرکھ سمرتھ، ساچب
 سوامی تیری وڈیائیا۔ دھر دا مارگ چار ورن اٹھاراں برناں دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ گرمکھ ساچے سنتاں نچ نیتر کھول آگھ، اکھراں توں
 پرے نراکھ دھار دے سمجھائیا۔ آتم پرما تم کریئے وس، وصل یار ملے جلوہ گر نور خدائیا۔ گھر پرکاش توری دیک جوت جگے لٹ لٹ،

اندھ اندھیر رہن کھئے نہ پائیا۔ دُئی دویتی شرع شرعتی والا میٹ پھٹ، نام پٹی اک بندھائیا۔ دُرمت میل درد دکھ بھے بہنجن ہو کے کٹ، کایا کٹاخش تیر انیلا اک چلائییا۔ سچ دوار ایکنکار لوکات کھول ہٹ، وست امولک اک ورتائییا۔ دُھر دے مالک سرشٹی دے پرتپالک سب کچھ تیرے ہتھ، دیونہار تیری بے پرواہییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائییا۔ پُرکھ اکال کریا کردے آپ، آپ اپنی دیا کمائییا۔ آتم پر ماتم دسدے جاپ، جگ جیون داتے جگتی جگت دے سمجھائییا۔ گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ جو گئے آکھ، آخر سب دا لیکھا پورا دے کرائیا۔ من واسنا کوڑی کریا رہے نہ کوئی گستاخ، بدھی بییک سب دی نظری آئییا۔ نیج گرہ کایا مندر اندر نرگن دھار کر واس، نیواس استھان اپنا (لے بنائییا)۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم دے دھرواس، پاربرہم برہم میلا لے ملائییا۔ جھگڑا چکے پرتھی آکاش، اکل کل دھاری اپنا کھیل دینا دکھائییا۔ تیرے در دربار جوڑ کے ہاتھ، نو نو کہہ کے سارے سپس جھکائییا۔ منزل پوڑے چڑھا اپنے گھاٹ، آدھ وچکار دو جہان نہ کھئے اٹکائییا۔ لکھ چوڑاسی آون جاون پتت پاون میٹ واٹ، اندج جیرج اُتھج سیتج ناتا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کرنی دے کرتے اپنا رنگ دینا رنگائییا۔ پُرکھ اکال کریا سدا کردا، جگ جگ اپنی کھیل کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر گھلدا، حُکم سندیشے نال وڈیائییا۔ بھيو کھلا کے نہچل دھام اٹل دا، اُچ اکم اتھاہ بے پرواہ اپنا پڑدا دئے اٹھائییا۔ نظارہ دس اکمی رنگ محل دا، محفل اپنے نال لگائییا۔ مالک ہو کے جل تھل دا، مہیٹل کھوجے تھاون تھائییا۔ جھگڑا مکاوے نت نوت دُئی دویتی سل دا، صاحب سلطان مہربان ہو کے اپنا حُکم ورتائییا۔ لیکھا رہن نہ دیوے کوڑ کڑیارے کل دا، کالکھ ٹکا دُرمت میل دھووے سب دی شاہییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کریا اندر ہر گھٹ اندر وسدا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ پُرکھ اکال کریا کرن جوگ، جگ چوڑی دیا کمائییا۔ کریا اندر بھگتاں کر سنجوگ، دُھر میلا لے ملائییا۔ کریا اندر کٹ کے ہوئے روگ، ہنگ برہم دئے سمجھائییا۔ کریا اندر پڑدا لاه کے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق بھيو دئے کھلائییا۔ کریا اندر میٹ کے ہرکھ سوگ، چنتا غم دئے مٹائییا۔ کریا اندر آتم پر ماتم دے کے دُھر دا یوگ، جوگیشر اپنا حُکم ورتائییا۔ کریا اندر دے کے درس اموگھ، بھگت شپیلے اپنے گھر وسائییا۔ کریا اندر ساچے سنتاں دیوے اپنی مَوج، مَوجودہ ہو کے میل ملائییا۔ کریا اندر گرُمکھاں دسے کھوج، کھوجی ہو کے اپنا سنگ دئے نبھائییا۔ کریا اندر

گرسکھاں پرگٹ کر کے نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا نُور کرے رُشنائیا۔ کِرپا اندر من واسنا میٹ کے سوچ، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ کِرپا اندر اپنے نام دا دس سلوک، سوہلا ڈھولا اِکو دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوُن بھگوان، کِرپا کرے سدا جُگ چار، ویکھے وگسے پاوے سار، بھگت سہیلے لے اُٹھال، صوفیاں بنے حق دلال، سچ دوارا ایکنکارا درگاہ ساچی دھام نیارا، ٹھانڈا در کِرپال ہو کے کِرپا نال وکھائیا۔

★ ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سوہل ضلع گرداسپُر ★

ستگر شبد کہے جُگ چوکڑی میرے مُحتاج، نت نت بیٹھے دھیان لگائیا۔ مانگت ہو کے منگدے رہن داد، خالی جھولی اک وکھائیا۔ دُھر سنجوگی بناؤندے رہن ساٹھ، سکلا سنگ جنائیا۔ کِرپا کر پُرکھ ابناش، دین ہو کے سیس جھکائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، جوتی جاتے تیری وڈ وڈیائیا۔ دین دُئی بدلدا رہوں سدا سماج، سمے دی سمگری آپ ورتائیا۔ نرگن سرگن رچدا رہوں کاج، نرور ہوں کے اپنا کھیل کھلائیا۔ شبد اگئی دو جہان ماردا رہوں آواز، انراگی اپنا راگ سُنائیا۔ سجدیاں وچ دسدا رہوں آداب، نمستے وچ نو نو سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہربان محبوب مُحبّت اندر تیرا راہ تکائیا۔ ستگر شبد کہے آد جُگاد ایکا دانی، دیاوان اک اکھوائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر سدا نشانی، نشانے جگت گئے سمجھائیا۔ جس نوں سمجھنا نہیں آسانی، بُدھی واناں بُدھی دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں جوت نُورانی، نُور نُورانہ دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جس دی جُوہ ہووے نہ کدے بیگانی، لکھ چوراسی اندر بیٹھا سوہا پائیا۔ بھو ابھیدا جانے چارے کھانی چارے بانی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری اپنا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ست پُرکھ نرنجن اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے جُگ چوکڑی در درویش، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ منگتے رہے ہمیش، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ کہندے رہے ہوکے پیش، وپس انیک وکھائیا۔ سُندے رہے سندیش، دُھر فرمانا شبد الاٹیا۔ دھردے رہے وپس، لوکات رُپ بدلایا۔ کھیلدے رہے کھیل، خالق خلق نال جُڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے جُگ چوڑی میرا حُکم ہووے بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دا ڈنکا وجے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ رہیا بھوائیا۔ سیس نواؤندے گوپی کاہن، سینتا رام چرن کول نیوں نیوں لاگن پائیا۔ پیغمبر کرن سلام، گر گردیو کہے کے شکر منائیا۔ سب توں وکھرا محل اٹل اُچ مکان، مقبریاں وچ ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ جتھے رسنا جہوا بٹی دند کرے نہ کھئے کلیان، اکھراں والا پتریاں والا کلمہ نہ کھئے جنائیا۔ اکو حُکم سِری بھگوان، دُھر سندیشہ اگئی دھار الایا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے انسان، بُدھی توں پرے گیان، شبدی شبد کھیل مہان، دو جہان نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ساچا حُکم حُکم وچوں بدلایا۔ ستگر شبد کہے میں آد جُگادی گردیو، دیو آتما دیاں وڈیائیا۔ سرگن زرگن سارے کردے سیو، سیوک ہو کے ساچی کار کھائیا۔ میرا کھیل الکھ ابھیو، اگم اگوچر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ گا نہ سکے کوئی رسنا جہو، بٹی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ دھام نیارا نہچل اٹل نہکیو، نہکرمی ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا ایکنکارا اکو اک وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں کھیل دساں کھلاپاتی، پترمیشور دیاں جنائیا۔ لکھ چوراسی جوت جگاواں پن دیا باقی، نورو نور ڈگمگائیا۔ کلجگ انت حُکم سِری بھگونت میٹاں اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دس کے پوجا پاٹھی، سمرن جوگ ابھياس دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتاں پُچھاں واتی، وارث ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم تیرا ستجگ بنا کے سچا ساتھی، مہاسارٹھی ہو کے ساتھ دیوے نبھائیا۔

★ ۴ گتک شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈٹواں ضلع گرداسپُر ★

ست دھرم کہے کِریا کر پرہہ کنت سہاگ، پاربرہم پترمیشور پروردگار تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کائنات وچوں میٹ داغ، سچ سچ ست ستواد اپنا دے جنائیا۔ ہنس بُدھی سب دی بنا کاگ، گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے چار ورن اٹھاراں برن لے بنائیا۔ گھر گھر گرہ گرہ مندر اندر دپیک جوت جگا چراغ، زرگن نرویر نراکار نرنکار اپنا نور کر رُشنائیا۔ ہر ہر دے اندر پریم پرتی ساچا بخش ویراگ، ویری اندروں کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دے گوائیا۔ بھگتی اندر بنا دُھر دے سچے سنت سادھ، سادھنا اپنا نام دے جنائیا۔ مانو ذاتی تینوں

رے آراده، بن پُرکھ اکال دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ تُوں سب دا مالک خالق پرتپالک واحد، جلوہ گر نُور خُداِئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت دھرم در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ سَت دھرم کہے کِرپا کر سِری بھگونت، بھگون تیری آس رکھائیا۔ مایا بھلا کلجگ جیو جنت، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ گرہ گرہ بنیا گرہ ہوئے ہنکت، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ نانک گوہند دھار چار ورن سمجھے کوئی نہ ایکا سنگت، کھتری براہمن شوڈر ویش کرن لڑائیا۔ بودھ آگادھا شبد انادا آگمی بھیج اپنا پنڈت، دین دُنی دئے سمجھائیا۔ من واسنا کوڑی کِرپا کر کھنڈت، کھنڈا کھڑگ اپنا نام چمکائیا۔ ابناشی کرتے تیرے آگے میری منّت، نیوں نیوں چرن کول لگان سرنائیا۔ بن تیری کِرپا چار گنٹ دہ دِشا کیسے وچ نہ دِسے ہمت، جو جھگڑا دین مذہب دئے مکائیا۔ شرع دی رہن نہ دے دے عِلت، علم عالماں دے سمجھائیا۔ مائس جنم پا کے تیرا رے کوئی نہ نندک، دُشٹ ڈراچار وِبھچار کرم نہ کھئے کھائیا۔ آتم پرما تم اپنی دس آگمی ملت، پاربرہم برہم لے ملائیا۔ چوراسی وچ پھیر نہ ہووے ذلت، جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت دھرم تیرے دوارے منگ منگائیا۔ سَت دھرم کہے پرہہ کلجگ انت آخر کر دے بدلی، لوکات رہن نہ پائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی دُھر دا عدلی، دو جہاناں عدالت اک لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری آسا رکھ کے گئے کد دی، جگ چوڑی پچھلی دئے گواہیا۔ بھگتاں آتم دھار پیار اندر تینوں سدّ دی، سندیشہ شبد نام سُنائیا۔ - - - - - میٹ کوڑ کُڑیار دُئی دویتی حد دی، جگت شرع نہ کھئے لڑائیا۔ دُهن سُننا اپنے آگمی ند دی، دو جہاناں ڈنکا دے وجائیا۔ کلجگ دین دُنی بھری ہنکاری مد دی، نام خُماری نظر کھئے نہ آئیا۔ جوٹھ جھوٹھ کرم وکار نہیں چھڈدی، ترے گن ناتا نہ کھئے ٹُڑائیا۔ گھر گھر آگنی دِسے بلدی، تتو تت رہی جلائییا۔ ویکھ کھیل کلّوے کل دی، کالکھ ٹکے سب نوں رہیا لگائیا۔ کوٹاں وچوں کوئی گرمکھ آتما تیرا دوارا ملّ دی، ہُتے بھل کے اپنا آپ گئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت ستواد در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ سَت دھرم کہے میرے پُرکھ سمرتھ، سوامی تیری آس رکھائیا۔ جگ چوڑی چلاوَنہارے رتھ، رتھ رتھوہی تیری وڈ وڈیائیا۔ ساچا مارگ دین دِیال دو جہاناں آ کے دس، سِری بھگوان آگم کر پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دین دُنی دے رس، رستہ واوستا ہو کے اِکو اک دے سمجھائیا۔ صفتاں وچ ڈھولا نام نغمہ تیرا گاون جس، بئی دند ساچی صفت صلاحیا۔ نچ

نیتز نین کایا مندر اندر کھول اکھ، پڑدا اوہلا دے اُٹھائیا۔ نرگن دھار جوت نرنکار سوچھ سرُپ درس دے پرتکھ، پاربرہم پتیرمیشور اپنا میلا لے ملائیا۔ تیری آتم پرما تم رہے کوئی نہ وکھ، جُگ جنم دی وچھڑی جوڑ جڑائیا۔ صدی چوڈھویں رہی لنگھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست ستواد برہم برہماد پاربرہم پرہ تیری آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ میرے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنی دیا کمائیا۔ ٹوں دیناں داتا سدا دیال، مہربان اکھوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سرشٹی درشٹی اندر ہوئی بے حال، بہل ہو کے رہی کُرائیا۔ بن ستگر شبد مُریدان پُچھے کوئی نہ حال، مُرشد نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر گوبند بن دلال، وچولا اکو سب دا آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ست دھرم کہے پرہ کلجگ ویکھ انت اخیر، میں رو رو دیاں ڈھائیا۔ ساچا دے نہ کوئی پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے دے نہ کھئے پڑھائیا۔ شرع کئے نہ کھئے زنجیر، لاشریک تیرے نال نہ کھئے ملائیا۔ واحد دے نہ کھئے تدبیر، تقدیر تیرے نال سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جھگڑا پیا غریب امیر، امراید نہ کھئے وکھائیا۔ دین دنی ہوئی دلگیر، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ لیکھا مکے نہ شاہ حقیر، چار کُنٹ دے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، لوکات ویس وٹائیا۔ ست دھرم کہے پرہ میرے دین دنی دے مالک، دو جہاناں والی تیری بے پرواہیا۔ کائنات ویکھ اپنی خلق خالق، مخلوق انتر پڑدا آپ اُٹھائیا۔ بن ستگر شبد دے نہ کوئی ثالث، حقیقت حق نہ کھئے درڑائیا۔ چار ورن رہیا نہ خالص، ست ستواد وچ نہ کھئے سمائیا۔ من واسنا سب دے اندر عادت، عبادت حق نہ کھئے کمائیا۔ کوڑی کِریا ممتا موہ ودھیا لالچ، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہر گھٹ اندر اپنا نام اکھا بخش نیامت، نرویر ہو کے ہو سہائیا۔ ٹوں آد جگاد جگ چوڑی نت نوت صحیح سلامت، صاحب سوامی انترجامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ کوڑی کِریا دینی مٹائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ سنتاپ، ڈکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا مالک بن آپ، پت پریشور بے پرواہیا۔ آتم پرما تم دس جاپ، جگ جیون داتے دے جنائیا۔ رُوح بُت دوویں کر پاک، پت پُنت دے وکھائیا۔ پاربرہم برہم دے سگلا ساتھ، دُھر دا سنگی نظری آئیا۔ بھولیاں اناتھان ناتھ، بے انت تیری وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا پار کر گھاٹ، پتن اپنا دے وکھائیا۔ جنھ اکو ہووے یاد، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

ابناشی کرتے سُن فریاد، مہربان ہو کے مہر اکھ کھلائی۔ کلجگ کایا کھیڑا اُجڑیا کر آباد، نام دُھر دے نال وسائی۔ سوئی سُرُتی سُرِشٹ سبائی جائے جاگ، آلس نندرا وچ رہن کھئے نہ پائی۔ تیرے ملن دا سب دے انتر اُچے ویراگ، ویری دُوتی دُشمن اندروں دینے بھجائی۔ پُرکھ اکال تُوں سب دا مائی باپ، پتا پُوت سپُوت گود لینے اُٹھائی۔ انت آخیری کل رہے نہ اندھیری رات، ستجگ ساچا نام چند دینا چمکائی۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، اُچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ چار ورنان اٹھاراں برنان اکو دینا ساتھ، سگلا سنگ بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، کلجگ لیکھا دینا چُکائی۔ ست دھرم کہے پرہہ کلجگ کوڑی کِریا میٹ کوڑ، ککرم رہن نہ پائی۔ جن بھگتاں بخش اپنی دھوڑ، گُرمکھ گُرسکھ پار لنگھائی۔ چتر سُگھڑ بنا مَورکھ موڑھ، گُرم ت اک درسائی۔ جوتی جاتے اپنا بخش دے نَور، جوتی جوت کر رُشنائی۔ جُگ بدلنا آد جُگاد تیرا دستور، حُکمے اندر حُکم سُنائی۔ گُڑھ رہے نہ کھئے غرُور، غُربت سب دی دینی مٹائی۔ ساچے نام دا دے سرُور، سُرُتی شبدا نال جُڑائی۔ تُوں سرب کلا بھرپور، بے انت اک اکھوائیا۔ ست دھرم کہے مَیں ہویا مجبور، مُشکل اپنی دتی سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ست دھرم کہے مَیں آیا در ٹھنڈے، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ تُوں جُگ جُگ آد جُگاد وست امولک نام ونڈے، اتوٹ اٹھ ورتائی۔ کلجگ کوڑی کِریا کر کھنڈ کھنڈے، نام کھنڈا اک چمکائی۔ دین مذہب دے رہن کوئی نہ دنگے، جھگڑا کرے نہ کھئے لوکائی۔ مائس ذاتی سارے تیرے بندے، بندگی اپنی دے سمجھائی۔ لیکھے لا چنگے مندے، وڈ داتے تیری وڈی وڈیائی۔ بن تیرے نام اوڈھن سیس پھردے ننگے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائی۔ سمرتھ سوامی آتم پرما تم وس سنکے، سگلا سنگ بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دھرم دوار تیرا منگے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم کہے پرہہ مَیں منگن آیا منگتا، بیٹھا در حضور۔ گُڑھ توڑ کلجگ ہوئے ہنگتا، عرض کر منظور۔ میل ملا کے چار ورن بنا سنگتا، بخش اگتی اپنا نَور۔ جھگڑا مُکا دے کوڑے من دا، دہ دشا نہ پائے فتور۔ پرکاش کر دے اپنے چنّ دا، گوبند پرگٹ ہووے حضور۔ جو کوڑ وکارے ڈنّ دا، سُگھڑ بنائے مَورکھ موڑھ۔ کاجی ونگ بھنڈا، دُھر فرمانا سُناوے ضرور۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، تُوں صاحب سوامی سمرتھ سرب کلا بھرپور۔

★ ۴ گتک شہنشاہی سمت ۲ ہرنام کور دے گرہ پنڈ لیل ضلع گرداسپڑ ★

ست کہے تیرا حکم سدا سخت، سخیان دے کاہن گئے جنائیا۔ جو جگ جگ پیچ بھگتاں رکھدا، رکھیا کرے تهاؤں تھائیا۔ پریم پیار اندر ہسدا، خوشیاں وچ دئے وڈیائیا۔ تیرا ڈھولا گا کے جس دا، صفتاں وچ صلاحیا۔ کلمہ سنا کے حق دا، حقیقت دئے درڑائیا۔ بھيو کھلاوے شک دا، شرع نہ کھئے لڑائیا۔ جگ جگ کھیل تیرا تکدا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ سیوا کردا کدے نہ آگ دا، سد بھجے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ست دھرم کہے تیرا حکم سدا امر، امراید دئے وکھائیا۔ ڈونگھا ساگر گور، گمبھیر بے نظیر دئے جنائیا۔ بن بھگتاں جانے کوئی نہ غیر اور، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بن سنتاں آئے کیسے نہ صبر، صبر وچ نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ست دھرم کہے تیرا حکم آد جگادی، جگ جگ حکم منائیا۔ سدا میٹے جھگڑا فسادی، کوڑی کړپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں سنتاں بنیا رہے امدادی، ویکھے وگسے تهاؤں تھائیا۔ غریب نانیاں سنے فریادی، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جگ بدلنا جس دی وادی، وعدے پورے دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ ست دھرم کہے تیرا حکم سدا سدا دو جہان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بناں وچ پھر کے گئے رام، دوس رین بھجے چائیں چائیا۔ دھرنی سہا کے گئے تتاں والے کاہن، گوپیاں راس رچائیا۔ حضرت بن کے گئے امام، نبی رسول وڈیائیا۔ نانک گوہند دے پیغام، شبدي شبد سنائیا۔ کردے گئے سلام، جھک جھک سیس نوائیا۔ بندنا وچ تمام، ڈنڈاوت وچ لوکائیا۔ کلمیاں والی کلام، حکمے اندر سمجھائیا۔ حکمے اندر بدل نظام، نوبت ڈھر دی دئے وجائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے انسان، حکم ڈھر دا بے پرواہیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، صاحب سلطان دیا کھائیا۔ کلجگ انت ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت سہیلے جگت پہچان، گرمکھ جوڑ جڑائیا۔ سچ پریتی دے گیان، درشتی اندروں دتی کھلائییا۔ نام بھنڈارا دے کے دان، دیاوان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا مارگ دس آسان، مشکل لکھ چوراسی والی دؤر کرائیا۔

★ ۴ کنک شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھنبلی ضلع گرداسپور ★

جن بھگت کہے میرا سچا دھرم، دھرم آتما نال بنائیا۔ ناتا جوڑ کے ستگر چرن، ستگر مٹاں پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس نوں ملیاں پھیر نہ ہووے جنم، جنم جنم دا گیڑا دئے مکائیا۔ لیکھا رہے نہ کھئے کوڑ ککرم، نہکرمی ہو کے پت پت پُنت دئے بنائیا۔ من وکار رہن نہ دیوے کوئی بھرم، بھے بھو اپنا اک وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات ورن، اوچ نیچ نہ کھئے لڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے بخشے اپنی سرن، گھر اکو اک وکھائیا۔ جتھے پھیر نہ ہووے مرن، مر کے جیون دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ جن بھگت کہے میرا گھر بار، سچکھنڈ دوارا نظری آئیا۔ جس گرہ وسے اک زرنکار، زرگن بیٹھا سوہا پائیا۔ بندنا کردے گرو اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو کھڑے بھکھار، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جگ چوکڑی روون زارو زار، بن نیتز نیناں مارن دھاپیا۔ بھگت سُہیلے منگن دھوڑی چرن چہار، سنت سُہیلے ٹکے خاک رمائیا۔ گرمکھ کوکن وارو وار، گرسکھ نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس گرہ کِریا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر دیا کمائیا۔ دو جہاناں بنیا رہے سکدار، دھر فرمانا حکم سنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لہنا دیندا آیا وارو وار، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار دیا باقی کھلاپاتی کر اجیار، آسن سنگھاسن پُرکھ ابناشن اک سہائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، میت پیارا اکو اک اکھوائیا۔ جن بھگت کہے میرا اکو سچ دوار، جس دا دروازہ بند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا در اک وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میرا مالک ایکنکار خود، ابناشی کرتا نظری آئیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے من بڈھ، مت متوالی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جو ہر گھٹ اندر بیٹھا لک، زرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جس دی منزل کسے دے کولوں نہ جائے مُک، چار کُنٹ دہ دشا بھجن واپو داہیا۔ جس دا نام ندھانا اکو اگتی ٹک، بھگت سُہیلے مل کے گائیا۔ سو دیونہارا ساچا سُکھ، سُکھ آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جنم کرم دا میٹے دُکھ، دردیاں درد گوائیا۔ سفل کرا کے جننی ککھ، مانس جنم لیکھے لائیا۔ سچ سہنجنی سہائے رت، ابناشی اچت بے پرواہیا۔ جن بھگت کر اجل مُکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ جن بھگت کہے میرا مالک ایکنکار، اک اکلا نظری آئیا۔ جس دا در ٹھانڈا دربار، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے سیوادار، ننھے بچے

ہو کے سیو کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی کرن پُکار، کھانی بانی جس دا ڈھولا گائیا۔ سو کرنی دا کرتا سدا رہے سیکدار، حُکم دُھر دا اک منائیا۔ بھگتاں پاؤندا رہے سار، نت نوت ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم لے اوتار، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ سنت سُہیلے لے اُٹھال، لکھ چوراسی وچوں آپ جگائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اوج نیچ اکو گھر وسائیا۔ پُچھنہارا مُریدان حال، مُرشد ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ڈال، پتّ ڈالی آپ مہکائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار وکھا کے سچّی دھرم سال، دُھر دوارا دے کھلائییا۔ جن بھگت کہے میرا ناتا نال پُرکھ اکال، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ساچے سنتان سدا کرے سنبھال، سمبل وچ آ کے شبدی ڈنک وچا کے جوت جوت چمکا کے چمن گلشن گُرمکھاں ویکھ وکھائیا۔

★ ۴ کتک شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سینگھ مہنگا سینگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداسپُر ★

ستگر شبد کہے جگ جگ بھگتاں چاڑھاں رنگن، رنگ رنگیلا آد جگاد اکو نظری آئییا۔ آتم پرما تم دیواں سچ اندن، نجانند دُھر دا چھند دیاں سمجھائیا۔ جگت واسنا کوڑی کیریا میٹاں بندھن، بندگی پُرکھ اکال دین دیاں درڑائیا۔ نام ندھان دو جہان درسواں اکو کنگن، نہکرمی ہو کے کرم کانڈ دا کھڑا دیاں چھڈائیا۔ مہربان محبوب ہو کے لاواں انگن، انگیکار کر کے کائنات دا جھگڑا دیاں مُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے ڈھولا ساچا چھندن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہو کے اپنا گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سُہیلا اک اکیلا اپنے نال ملائییا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں سدا ملاؤندا رباں میل، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ پرکاش کردا رباں دپیک بن باقی تیل، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ پُرکھ اکال جئاؤندا رباں دُھر دا سجن سُہیل، سگلا سنگ کوڑ تچائیا۔ وکھاؤندا رباں دھام نویل، سچکھنڈ دوار سوبھا پائیا۔ اچرج اگم درڑاؤندا رباں اپنا کھیل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک جنائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں دیندا رباں دات، دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ نام بھنڈارا دُھر سوغات، سگنان

نال جھولی پائیا۔ دین دُنی دا بدل کے سماج، سچ سمگری اک وکھائیا۔ مائس جنم سوار کے کاج، کرنی دی قیمت آپے پائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، پنت پُنت لئے بنائیا۔ گھر میلا کنت سہاگ، ٹھاکر سوامی ہو کے جوڑ جڑائیا۔ ترے گن پوہ نہ سکے آگ، آگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ کلجگ کوڑی کریا مئے اندھیری رات، راتی رُتی اپنے نال وکھائیا۔ مُحبت وچ کر وسما، بسمل کلمے وچ جنائیا۔ حُجرہ سمجھا کے حق محراب، نویت نام کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میں رنگنہارا آد جگاد، جگ چوکری بھگتاں سیو کھائیا۔ ویکھنہارا برہم برہما، پڑا اوہلا دو جہان چکائیا۔ سچ پریم دی بخشنہارا داد، وست آگنی جھولی پائیا۔ سوئی سرت کھلاونہارا جاگ، آس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ آتم پرماتم بخشنہارا ویراگ، ویری اندروں دیاں مکھائیا۔ کوڑی کریا کر تیاگ، سچ سچ اک سمجھائیا۔ مایا ڈسے نہ ڈسنی ناگ، ناگرک سچ دوار دے دیاں بنائیا۔ دُھر سنا اپنا ناد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اپنے گھر وسائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں دسے وسیرا، در ٹھانڈا اک سمجھائیا۔ جتھے سدا چاؤ گھنیرا، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ ڈھولا گیت تیرا میرا، ست سروپ نظری آئیا۔ مایا ممتا کوڑ کڑیاں رہے نہ ڈیرہ، جوٹھ جھوٹھ جڑ اکھڑائیا۔ چوراسی والا کٹ کے گیڑا، در دوارا اک وکھائیا۔ جتھے دسے کوئی نہ سنجھ سویرا، رین اندھیری نہ کھئے چھائیا۔ پُرکھ اکال دین دبال سدا کرے مہرا، مہربانا مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت سہیلے اپنے در سہائیا۔ ستگر شبد کہے کریا کرے غریب نوازا، جن بھگت ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار کھول دروازہ، دُور ڈراڈے لئے بُلاییا۔ پریم پیار مُحبت وچ نام آگنی مارے آوازا، سُر تال جگت نہ کھئے شنوائیا۔ ہوئے سہائی انا تھ انا تھان، دینن اپنے گلے لگائیا۔ جنہاں گائی آتم پرماتم دُھر دی گاتھا، گہر گمبھیر میلا لئے ملایا۔ کرے کھیل پُرکھ اناشا، اناشی کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جن بھگتاں مائس جنم کر رہراسا، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چرن پریتی سچکھنڈ دوار جوتی جوت دے دھرواسا، شبدی شبد دھار سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں جگ جگ پوریاں کرے آسا، جن بھگت نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی باوی دے گرہ پنڈ دوست پُرا ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن پرہہ مئیے تیرا کہنا، خوشیاں نال لینا منائیا۔ درس بخش ساچے نیناں، نین کر زُشنائیا۔ چرن دوارے بہنا، بہہ بہہ خوشی منائیا۔ اپنا بہانا دس سہنا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پورب جنم دا لیکھا تیتھوں لینا، صاحب ستگر جھولی دینا پائیا۔ کوڑی دھار کیے نہیں وینا، جن بھگت سہیلے تیری اوٹ رکھائیا۔ نام پدارتھ تیرا اگمی کہنا، روپ سروپ دئے بدلائیا۔ تھہ بن ساری سرشٹی دسے طرفینا، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا ناتا لینا جڑائیا۔ جن بھگت کہن تیرے ہوئے داس، داسی روپ وٹائیا۔ جھگڑا مکے پرتھی آکاش، گیڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ کرماں دا پورا ہووے کھات، ڈونگھے وین نہ کھئے وبائیا۔ تیرے نام دی ملے دات، داتار مل کے خوشی منائیا۔ ساچی ہووے گاتھ، آتم پرماٹم راگ الاٹیا۔ تیرا سہارا اناٹھاں ناتھ، دین دیال تیری سرنائیا۔ اپنے پتن کھڑنا گھاٹ، کنارہ اکو دینا وکھائیا۔ جتھے رہے نہ پچھلی واٹ، اگلا پنڈ نہ کھئے پھرائیا۔ سدا وسیئے تیرے پاس، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیا۔ جن بھگت رہے نہ کھئے نراس، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارا دینا وسائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی دیو دے گرہ اچا پنڈ ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن پرہہ تیری ساچی سکھیا، سکھ کے خوشی منائیا۔ سرشٹی جان کے کوڑی مٹھیا، ناتا تیرے نال رکھائیا۔ پورب جنم ویکھ لکھیا، کرماں ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیرا کھیل نت نوتیا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم کر بتیا، بتکاری ہو کے سنگ نبھائیا۔ تیرا بہانا لا کے مٹھیا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھام وکھاؤنا سچ انڈٹھیا، جتھے دیک جوت ہووے زُشنائیا۔ بن تیری کریا بھگتان کارج نہ کیسے نجٹھیا، ڈھر دا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دا دینا ساچا ور، سچ ملے سرنائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداسپر ★

جن بھگت کہن اکو تیرا چپنا جاپ، جپ جپ خوشی منائیا۔ ساڈا ویکھیں نہ پن پاپ، مہر نظر منگ منگائیا۔ جگت جنم دے میٹ سنتاپ، جھگڑے دینے گوائیا۔ ساڈی پریتی لیکھے لاؤنی آپ، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ آتم نال جوڑنا نات، ناتا پریم لینا بنائیا۔ تن وجود لیکھے لاؤنی خاک، پنج تت سوبھا پائیا۔ تیرے نال رہے اتفاق، دو جہان نہ ہوئے جدائیا۔ پچھلا پورا کرنا واک، واقف کار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھگتاں اندر کھول کے تاک، پڑدا دینا اٹھائیا۔ منوآ رہے نہ کھئے گستاخ، غصہ پورا دینا گوائیا۔ اپنے ملن دی دس کے جاچ، یاچک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ترے گن مایا پوہ نہ سکے آنچ، اگنی آگ نہ کھئے لگائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی کاج، کنچن گرھ سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہ سدا تیرے داس، بن سیوا دوچی کار نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت ادھارنا تیرا کم خاص، خالص گرمکھ آپ پرگٹائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی گرو دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداسپر ★

بلہاری گھولی گھول گھائی نو سو چرانوے چوکری جگ پچھوں آئی واری، وارث ہو کے لینا پچائیا۔ ساچے نام دی دے خُماری، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ اندر رہے نہ گرھ ہنکاری، ممتا موہ دینا مٹائیا۔ منزل رہے نہ کھئے دشواری، مارگ دھر دا دینا سمجھائیا۔ پار کراؤنا نر ناری، نرائن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچ پریتی توڑ نہاؤنی یاری، مُحبت اپنے گھر بنائیا۔ ویلے انت نہ ہوئے خواری، سزا اور نہ کھئے بھگٹائیا۔ تیرا میل جوت نرنکاری، نرگن تیرے وچ سائیا۔ اکو بخشنا سچکھنڈ دیواری، ٹھانڈا در سوبھا پائیا۔ لہنا دینا چکاؤنا وڈ سنساری، سنسار ساگر وچوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں آد جگادی اک اوتاری، تارنہارا بے پرواہیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی سدھرو دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن اسیں تیرے درس پیاسے، جگت ترشنا نہ کھئے ودھائیا۔ سد رکھی اکو آسے، آساوند ہو کے ڈیرہ لائیا۔ ڈھر دا ملے پُرکھ ابناشے، ابناشی کرتا جوڑ جڑائیا۔ جس دے پریم پریتی والے ہاسے، غمیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ آد جگاد نہ کدے وناسے، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جن بھگتاں مانس جنم کرے رہراسے، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نرگن ہو کے وسے پاسے، سگلا سنگ بنائیا۔ جگ چوکرئی ویکھے کھیل تماشے، نرگن سرگن سرگن جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ انت سری بھگوت جن بھگتاں دے سچ بھرواسے، دھیرج دھرم دے جنائیا۔ خالی ہون نہ دے کایا ماٹی کاسے، نام بھنڈارا دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دس شناخے، شناخت وچ کدے نہ آئیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی گرمیز کوردے گرہ پنڈ کٹھیالی ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن پرہہ ویکھ کلجگ اندھیری رات، صدی چوڈھویں نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ڈھر دا نام دیوے کوئی نہ دات، پن تیری کیریا اگئی وست نہ کھئے ورتائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سنے نہ کوئی فریاد، کھتری براہمن شوڈر ویش سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کایا کھیڑا اچڑیاں کرے نہ کھئے آباد، امرت آتم سنج ہرا نہ کھئے کرائیا۔ آتم پرما تم تیری کرے کوئی نہ یاد، سچ ترانہ سری بھگوانا تیرا ڈھولا راگ نہ کھئے گائیا۔ جگت وکارا کوڑ ہنکارا ودھیا پاپ، جوٹھ جھوٹھ چار کنت دہ دشا ہوئی ہلکائیا۔ مانو ذاتی کوئی نہ سمجھے اپنا آپ، ہنگ برہم پڑدا اوبلا نہ کھئے اٹھائیا۔ سجن میت دیوے کھئے نہ ساتھ، پتا پوت میل نہ کھئے ملائیا۔ سچ سروور دسائے کوئی نہ تاٹ، گھاٹ پتن درگاہ ساچی نظر کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی آون جاون پنت پاون میٹے کھئے نہ واٹ، رسنا جہوا بتی دند پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ نرگن نور نرور کایا مندر دے نہ کیسے پرکاش، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت بیٹھے سیس نوائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ویکھ کلجگ اندھیرا اندھ، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن نرگن آتم پرما تم ڈھولا گائے کوئی نہ چھند، سنسا بہرم

گڑھ کوڑ نہ کھئے ٹرائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون مکے کسے نہ پندھ، پاندھی ہو کے چار کٹ دہ دشا من واسنا بھجن واہو داہیا۔ پنچ وکار
 گھر گھر گرہ لگایا جنگ، دوس زین اٹھ پھر ممتا موہ کرے لڑائیا۔ نیج آتم پر ماتم تیرے امرت رس دا لئے نہ کھئے اند، پرمانند وچ نہ کھئے
 سہائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند مدھرا ماس لاؤندے گند، نجھر جہرنا امیوں رس جام نہ کھئے پیائیا۔ مایا ڈسنی گھر گھر مارے ڈنگ، جگت
 ترشنا ترکھا نہ کھئے بھجھائیا۔ دئی دویتی شرع شرعی دین مذہب ذات پات اوچ نیچ ڈھاپے کوئی نہ کندھ، آتم برہم بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ پن
 تیری کیریا پُرکھ ابناشی دو جہاناں دیوے کوئی نہ سنگ، سگل سریشٹی رووے مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی کلجگ اتم ہو سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کلجگ اتم ویکھ اندھیری رات زین، رحمت وچ نظر کھئے
 نہ آئییا۔ نانا ٹٹا مات پت بھائی بھین، ساک سجن سین کوڑ کٹمب ساچا میت نہ کھئے بنائییا۔ رسنا جہوا بٹی دند صفتی ڈھولے سارے تیرے کہن،
 پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہر سنگت ساچے دھام نہ مل کے بہن، مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار دین ڈبائیا۔ تیرا
 درس نرگن دھار کوئی نہ تگے نیج نین، گیان اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست
 ستوادی ویکھ وکھائییا۔ جن بھگت کہن صدی چوڈھویں تکیئے تیرا راہ، رہبر اکو ویکھ وکھائییا۔ جو سب دا مالک بے پرواہ، سد بے پرواہی
 وچ سہائیا۔ جس نوں کہندے جلوہ گر خُدا، اللہ اللہ نور رُشنائیا۔ سو شہنشاہاں دا شہنشاہ، پاتشاہاں دا پاتشاہ وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی
 ناؤں دھرا، دھرنی دھرت دھول آپ سہائیا۔ سنت سہیلے ہرجن بھگت کوڑی کیریا وچوں باہر کڈھا، جگت واسنا وچ نہ کھئے پھسائییا۔ تیرے
 آگے رحمت وچ سلامت وچ امانت اک دُعا، دروہی کر کے سارے رہے سُنائییا۔ پرم پُرکھ میرا آتم پڑدا دے اٹھا، کایا ماٹی اوہلا رہے نہ رائیا۔
 جن بھگت سہیلے در ٹھانڈے لے بُلا، اگنی تت رہے نہ رائیا۔ منزل اگنی لے چڑھا، جگت واسنا پندھ مُکائییا۔ شبد انادی دُھن سُننا، اگنی
 راگ الائیا۔ نرگن جوت کر رُشنا، پن تیل باقی دُھر دِپیک ڈگمگائییا۔ سچکھنڈ دوار بہا، جس گرہ تتی وا نہ لاگے رائیا۔ اکو اپنا نام چپا،
 دُوچے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ انت کنت بھگونت پاربرہم پتپریشور اپنی نرگن جوت وچ ملا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پُورب وعدہ پُور کر، نہکرمی ہو کے اپنی نظر اٹھائییا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ ہیمراج پُر ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن پرہ تیری کِریا ملیا تن خاکی ، وجود جگت رہے ہنڈھائیا۔ امرت جام دے بن کے دُھر ساقی، پیالہ مدھر نہ کھئے اُٹھائیا۔ من کرے نہ کھئے گستاخی، عُصّہ اندروں دینا چُکائیا۔ دوس زین کر ساڈی راکھی، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جنم کرم دا لہنا رہے نہ باقی، آگے دھرم دوار نہ کھئے سزائیا۔ صاحب ستگر کایا مندر اندر کر تلاشی، مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ترشنا موہ نہ رہے بدمعاشی، بدلہ پچھلا دے چُکائیا۔ تیرا نام جیئے سواس سواسی، سوارتھ ایہو دینا درڑائیا۔ تُوں پُرکھ اکال سدا ابناشی، وناشی جیو لینے ترائیا۔ تیری کِریا انتر مئیئے تیری آکھی، آخر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہن کایا جُسا ویکھ ضمیر، ضامن ہو کے لے پچائیا۔ تُوں مالک شاہ آمین، شہنشاہ اکھوائیا۔ دھرم دی سکھیا دے تعلیم، طلبیاں کر پڑھائیا۔ وچھوڑے وچ رہے نہ کھئے غمگین، خوشی اندروں دے بنائیا۔ دوت وچ کرے نہ تقسیم، کوڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں شاہ شہانہ مالک اک عظیم، پاتشاہ بے پرواہیا۔ بھگت ادھارنا تیرا کھیل قدیم، قدرت دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اپنا مارگ دس مہین، رہبر ہو کے آپ سمجھائیا۔ سب دے اندر دے یقین، بھروسہ دے بنھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ساچے پریم دی دے دے سکھیا، سکھیا سچ سمجھائیا۔ جو تیرے دھرم دوارے وکیا، قیمت کرتے لے پائیا۔ جگت جہان دے سے متھیا، تے سرب سرشٹ سبائیا۔ جگت واسنا وچوں جائے (نہ) بھٹیا، پت پت پت دے بنائیا۔ کوئی نہ پوجے پتھر وٹیا، سل پابن نہ سیس جھکائیا۔ تیری دھار ویکھئے زرمل جوت چٹیا، جوتی جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھوکھت پورا کر لکھیا، لیکھا اپنے نال بنائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ گرہ پنڈ ہیمراج پُر ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن پرہ ساڈی ویکھ نہ کرنی، کرتے قسمت دے بدلائیا۔ سچ دوار آئے دُھر دی چرنی، چرنودک امرت جام دینا پیائیا۔ ساچی بخشنی اپنی سرنی، سرنگت اکو دینی سمجھائیا۔ اپنے نام دی ٹک دسنی پڑھنی، مارگ سچ دا اک وکھائیا۔ شوہ دریا دی دسنی

ترنی، پار کنارے آپ لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھیہ پئے تیری سرنائیا۔ جن بھگت کہن ساڈے وچ نہیں کوئی بھگتی، بھگوان تیری آس رکھائیا۔ تیرے ملن دی نہیں کوئی شکتی، شخصیت وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں مالک دُھر دا عرشی، جوت تُوں رُشنائیا۔ اسیں خالی خاکی بندے اُپر دھرتی، بن تیری کرپا دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ ساڈی بینتی ایہو عرضی، خواہش تیرے آگے رکھائیا۔ سانوں دسنی اپنی رضا اپنی مرضی، سدا اپنا سنگ بنائیا۔ ساڈی آتما داسی تیرے گھر دی، گھرانے وچ لینا رکھائیا۔ مُحبّت چھڈی سرشٹی جگ دی، ناتا کوڑ دتا تڑائیا۔ منزل مُکی مذہباں حد دی، پار کنارہ تیرا دے بے پرواہیا۔ آگے دھار رہن نہ دیویں الگ دی، وچھڑیاں میل ملائیا۔ ایہہ کھیل تیرے سبب دی، جگ چوکڑی پچھوں نظری آئیا۔ جن بھگت آتما سدا رہے تینوں لبھدی، کھوجے تھاؤں تھائیا۔ پرہوں وچ رہے سدّ دی، ویراگن ہو کے دئے دُہائیا۔ سیج سہنجی ویکھے اپنی آتم پلنگ دی، سہاونا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ملے وڈیائی نہ تیرے اند دی، جگت رس کم کیسے نہ آئیا۔ دھنّ بھاگ جے تُوں دھار بنائی سوہنگ چھند دی، آتم پرما تم لیا جڑائیا۔ بن تیرے درس بور نہیں کچھ منگدی، آسا اور نہ کھئے رکھائیا۔ دو جے دوارے کدے نہیں لنگھدی، در در الکھ نہ کھئے جگائیا۔ اکو اوٹ سورے سرینگ دی، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، خوشی بخش بند بند دی، بندگی اکو اک کرائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ حیات نگر ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن پرہہ دُھر دا دے بھرواسا، بھرم وچ جگت نہ کھئے بھلائیا۔ تیرا نام سمریئے سواس سواسا، ساہ ساہ تیرا ڈھولا گائیا۔ چرن کول دے نواسا، دھرنی دھرت دھول ہو سہائیا۔ جنم کرم دی پوری کر آسا، لیکھا پورب ویکھ وکھائیا۔ مانس جنم نہ آوے گھاٹا، نام بھنڈارا دینا بھرائیا۔ چوراسی والی میٹ دے واٹا، جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ دُھر دا امرت جام پیا دے پاٹا، رس نجھر آپ جھرائیا۔ تُوں صاحب سوامی کملاپاتا، پتپریشور اک اکھوائیا۔ آتم پرما تم جوڑ ناتا، پارپرہم برہم میلا لے ملائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بن راکھا، سر اپنا

ہتھ ٹکائیا۔ بن تیری کریا تیرا بھو کسے نہ جاتا، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ کلجگ میٹ کوڑی اندھیری راتا، نرگن جوتی چند کر رُشنائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی پُرکھ ابناشا، گھٹ نواسی اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی دیونہارا دُھر دی داتا، داتار ہو کے دے ورتائیا۔ جن بھگت کہن ہوں بالک تُوں پتا ماتا، سیوک اپنے لے بنائیا۔ سرب جیاں تُوں جوتی جاتا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ مالک خالق پرتپالک نظری آئیں آقا، عقل بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ بند کواری کھول تاکا، سُرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ نرمل جوت کر پرکاشا، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ سچ دوار کر نواسا، سچکھنڈ ساچے مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب کچھ تیرے ہاتھا، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن ساڈا میٹ پچھلا اگلا پنڈھ، پاندھی ہو کے سیس نوائیا۔ بن تیری کریا کتے نہ آوے اند، رس ویکھے جگت لوکائیا۔ کھانڈیاں پیندیاں گھس گئے دند، پرمانند وچ نہ کھئے سمائیا۔ کیشنا شکلا دا وینہدے رہے چند، بن نوری جوت نہ جوت کھئے رُشنائیا۔ بن تیرے حُکم کر سکے نہ کھئے پابند، بندھن نام نہ کھئے بندھائیا۔ دُھر دا ڈھولا دے چھند، آتم پرماٹم بوجھ بُجھائیا۔ من واسنا کوڑی کریا کر دے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا دُھر دا نام چمکائیا۔ دین دنی وچ رہ کے ہوئے تنگ، تنگدستی دے کٹائیا۔ تیرے ملن دی اک اُمنگ، آسا منسا تیرے آگے رکھائیا۔ بھو کھلا دے برہم ہنگ، آتم پرماٹم جوڑ جڑائیا۔ لالچ ترشنا رہے نہ تم، تامس اندروں دینی کڈھائیا۔ لیکھے لاؤنا پون سواس دم، دامنگیر ہو کے لینا چھڈائیا۔ چنتا ہرکھ سوگ رہے نہ غم، دُھر دی خوشی دینی پرکٹائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی چم، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ شبد راگ سناؤنا بن کت، انحد نادی ناد وجائیا۔ شکرانے اندر کہیئے تیرا دھن، دھن دھن تیری بے پرواہیا۔ دہ دشا نہ بھجے منوا من، منسا اندرے اندر مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت سہیلے بھگون تیری آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ گہر گمبہر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کریا کر بے نظیر، نظر توں پرے پڑدا دے اٹھائیا۔ اپنے ملن دی انوکھی وکھری دس تدبیر، تقدیر دا جھگڑا دے مکٹائیا۔ تیرے نام دا امرت پیئے سیر، شیرخوار بچے لینے بنائیا۔ دنی وچ ہوئیے نہ کدے دلگیر، ست سنتوکھ دینا سمجھائیا۔ جھگڑا مکا کے شاہ حقیر، ایکو رنگ دینا رنگائیا۔ اندرے اندر بدل کے ضمیر، ضامن ہو کے پلو دینا پھڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرے اُتے اک یقین، بھروسہ تیرا نام نظری آئیا۔ سجدیاں وچ تینوں کہہ کے آمین، کامل مُرشد تیری اوٹ رکھائیا۔ ہوں بالک

نڈھے مسکین، بن تیرے یتیم جگت کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں وکھاؤنا اک در، دروازہ غریب نوازا
 کھول کھلائیا۔ جن بھگت کہن کِریا کر پُرکھ اگم، الکھ اگوچر تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ انت اخیر بیڑا بنھ، صدی صدیوی دئے ڈبائیا۔ عرض
 بینتی ارداس سُن بنا کُن، سروناں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہوں سیوک تیرے جن، جنیندی اکو تُوں ہی نظری آئی۔ جس نے بخشیا کایا ماٹی
 پنج تت تن، من مت بُدھ نال کری کُرمائیا۔ آتم پر ماتم دے کے دھن، نام خزانہ دتا بھرائیا۔ نرگن جوت چاڑھ کے چن، پرکاش پرکاش وچوں
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سدا سہیلے بن تیرے دوْجا نظر کھئے نہ آئی۔ جن بھگت کہن تیرے
 اگے اک عرضوئی، عاجز ہو کے سیس جھکائیا۔ دو جہان سری بھگوان ملے کھئے نہ ڈھوئی، سہائک نائک سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کوٹاں وچوں
 تیرا بھگت سہیلا دے سے کوئی کوئی، لکھ چوڑاسی خالی کایا ماٹی ہاٹی نظری آئی۔ تیرے نام دی اک دروہی، طوبی طوبی سارے رہے سُنائیا۔
 بن تیری مُحبّت آتم پر ماتم کیسے نہ موہی، سُرتی شبدی جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے ساچا ور،
 بھگت سہیلے بھگون تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگت کہن پُرکھ ابناشی سہا دے رت، رتن امولک ہیرے گُرمکھ لے بنائیا۔ سنت سہیلے
 سجن تیرے سَت، اپرادھاں توں لے چھڈائیا۔ من واسنا بدل دے رُخ، بُدھی بیک دے بنائیا۔ سچ نام دا دے سکھ، سکھ آسن دے
 سمجھائیا۔ اپنے ملن دی میٹ کے بھکھ، ترشنا جگت والی گوائیا۔ اُجل کر مات مُکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ سفل کر جننی ککھ، لہنا دینا
 اپنے نال بنائیا۔ تیرا کھیل ابناشی اچت، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئی۔ دیناں انا تھان دین دِیال میٹ ڈکھ، دردیاں اپنا درد وندائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت سہیلے تیرا راہ تکائیا۔ جن بھگت کہن ابناشی کرتے آ جا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ
 مُکائیا۔ بھاگ لگا کایا کھیڑے، بند کواڑی کُنڈا دے کھلائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولے گائیے تیرے میرے، دوْجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو منزل چڑھ
 کے ویکھیں گُرو چیرے، چیل گُرو اکو رنگ رنگائیا۔ حقیقت وچ فیصلہ حق نیڑیں، ناتے کوڑ جگت تڑائیا۔ مہربان محبوب کر مہرے، مُحبّت
 وچ اپنا گھر وکھائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر جوت سرُپی لا کے بیٹھے ڈیرے، سچکھنڈ دوار ایکنکار اکو دینا وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی جنم
 چارے کھانی وچ بھوکے ہتھیرے، آون جاون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگت سہیلے بالک تیرے، تیرتھ تٹاں دا

کھڑا دے چُھڈائیا۔ کایا مندر اندر جگت واسنا رہے نہ کھئے اندھیرے، اندھ اگیان دینا چُکائیا۔ ایکو وار ایکنکار چاڑھ اپنے بیڑے، نئیا نوکا دُھر دا نام دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان اپنی کر مہرے، رحمت وچ رستے آپ چلائیآ۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہرینس کور دے گرہ پنڈ غزنی پُر ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن ساڈی شردھا ہووے پوری، پورن ستگر مل کے وجے ودھائیا۔ آتم پرکاش جوت ہووے اگئی نوری، نور نورانہ شاہ سلطانا نظری آئیآ۔ جس دے سچکھنڈ دوار وسیئے سدا حضوری، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ دو جہاناں پنڈھ مُکا نیڑے دوری، دُور ڈراڈا نیرن نیرا نظری آئیآ۔ من واسنا جگت مٹے کوڑی، بُدھ بییک دئے بنائیا۔ گرھ توڑے کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار غروری، عُرت اندروں دئے کڈھائیا۔ چرن کول بخشے ساچی دھوڑی، ٹکا مستک نام لگائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھی، ساچی ودیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آسا منسا پورن ہووے جگ، ترشنا کوڑ رہن نہ پائیا۔ کرپا کرے سورا سربگ، ستگر شبد بے پرواہیا۔ درس وکھائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن مایا بُجھائے آگ، اگنی تت نہ کھئے جلائیآ۔ سگھمن ٹیڈھی بنک جائے لنگھ، بن منزل پنڈھ مُکائیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، انحد نادى ناد سُنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم ہو کے وسے سنگ، سگلا سنگ وکھائیا۔ جھگڑا چُکا کے دین دُنی وچ وربھنڈ، برہمنڈ کھنڈ لیکھا دئے مُکائیا۔ ست سوامی انترجامی دیوے اک اند، اند وچ پرمانند لے پرگٹائیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ جن بھگتاں سدا رہے سنگ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ آسا منسا پوری ہووے لوکات، پرلوک وجے ودھائیا۔ صاحب ستگر پورا دیوے اپنی دات، نام بھنڈارا ایکنکارا آپ ورتائیا۔ تون میرا میں تیرا دس اگئی گاتھ، بن اکھراں نراکھر دئے سمجھائیا۔ کلجگ میٹ کوڑ اندھیری رات، نرگن ساچا چند کرے رُسنائیا۔ من واسنا کر کے گھات، شبد کھنڈا اک چمکائیا۔ بن رسنا جہوا مار آواز، سوئی سرتی لے اٹھائیا۔ اندر وڑ

کے مندر چڑھ کے گھر وچ گھر کھول کے راز، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت سُہیلا اک آکیلا ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ منسا پوری ہوئے سدا گرُمکھ، گر سَتگر دیونہار وڈیائیا۔ جنم کرم دا رہن نہ دیوے کوئی دُکھ، آن جاون پنت پاون دے کٹائیا۔ اُجل کرے پریم پریتی اندر مات مُکھ، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ سنت ساجن اپنی گودی لے چُک، چار کُنٹ دہ دشا ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ منزل بمنزل پیندا جائے مُک، زمیں اسمان ہو مہربان لہنا دینا دے مُکائیا۔ سو گرُمکھ سنت سُہیلے پرہ دی یاد وچ سدا خوش، جنہاں دے انتر انتر نرنتر منتر اپنا دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، پڑدا اوہلا رہن نہ دیوے کوئی لُک، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اکو رنگ وکھائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی سُلکھنی دے گرہ غزنی پُر ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن تیرے نام دا اک سہارا، سہاک اور نظر کھئے نہ آئیا۔ کِرپا کر پُرکھ اکال ایکنکارا، اک اکلے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سانجھے میت پروردگارا، لاشریک تیری سرنائیا۔ جُگ چوکڑی تیرا کھیل نیارا، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر سیو لگائیا۔ صدی چوڈھویں چار کُنٹ دہ دشا ہویا دُھندوکارا، نرگن نرویر نراکار نرکار تیرا نور نہ کھئے چمکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی کرے پُکارا، سوہلے ڈھولے راگان ناداں وچ کرے شنوائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر روون زارو زارا، وشن برہما شو دیوت سُر مارن دھابیا۔ بیس بیسے ہر جگدیسے تیرا کھیل ویکھئے اپرمپر اپر اپارا، پاربرہم پتیرمیشور پڑدا اوہلا دینا اٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش ساچا دے نہ کھئے سیکدارا، شاہو بھوپ ست سرُوپ تیرا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، قلم شاہی کوک کوک گر لائیا۔ دین دُنی سرشٹی درشٹی اندر ہوئی بے حالا، حالت بدلی سرب لوکائیا۔ ساچی دے نہ کوئی دھرم سالہ، کایا کعبہ منزل حق نہ کھئے سہائیا۔ ترے گن مایا توڑے نہ کھئے جنجالا، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت سُہیلے در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن سرشٹی درشٹی اندر ربی کوک، راؤ رنگ دین دُبائیا۔ کلجگ مایا آگنی

سب نوں رہی بھوک، سانک ست نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا بیا چارے کوٹ، دہ دشا ورن برن کرے لڑائیا۔ بھيو سمجھے نہ کوئی کایا پنج بھوت،
 آتم برہم پاربرہم پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ ست دھرم دھرنی دھرت دھول اُتوں کر گیا کوچ، کوچا کوچا صاف نہ کھئے کرائیا۔ تیرے نام دی دھار سکے
 کھئے نہ بوجھ، گیانی دھیانی ودوانی پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ لیکھا مکے نہ ایک دوج، دویت شرع نہ کھئے تجائیا۔ تیرا نظر نہ آئے کیسے ست
 سروپ، ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی راگ سنن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت سہیلے پُرکھ اکال دین دیال اپنے بنا سپوت، پتا پوت ہو
 کے اپنی گود اٹھائیا۔ شبد اگمی نوجوان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال بھیج اپنا دوت، دُتیا بھاؤ دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت سہیلے در تیرے الکھ جگائیا۔ جن بھگت کہن کِریا کر پُرکھ سمرتھ، سوامی تیری آس رکھائیا۔
 سرشٹ سبائی دسے خالی ہتھ، نام وست جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ تیرے ملن دی کھلی کیسے نہ اکھ، نج لوئن نہ کھئے رُشنائیا۔ دھرم رہیا نہ کیسے
 دوار سچ، جوٹھ جھوٹھ وجی ودھائیا۔ من واسنا سارے رہے نچ، کلجگ نٹوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ کِریا کر کے بھاگ لگا کایا ماٹی کچ، کچ
 کنچن گڑھ دے بنائیا۔ نار بہتر نہ ابلے رت، رتی رت اپنا نام دے ٹکائیا۔ آتم پرما تم ساچی دے برہم مت، جگت ودیا دا لیکھا دے مُکائیا۔
 چرن پریتی ساچی نیتی دھر دربار جوڑ اپنا نٹ، ناتے بدھاتے اپنے نال رکھائیا۔ جن بھگت کہن تیتھوں رہنا کدے نہیں وکھ، پرتکھ ہو کے
 درشن دے گوسائیا۔ صدی چوڈھویں لینا رکھ، پریم ہو کے کرنا اپنے وس، مُحبّت وچ میلا لینا ملائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا
 ہو جائے جس، بھگت بھگوان مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے نام وتھ، وست امولک کایا گولک
 دینی ٹکائیا۔ جن بھگت کہن پرہ دھر دے مالک سچے سوامی، ست ستوادى تیری بے پرواہیا۔ تُوں ہر گھٹ انترجامی، لکھ چوراسی
 ویکھیں تھاوں تھائیا۔ گر اوتار پیغمبران دے کے شبد اگمی بانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دتے بنائیا۔ سرت بنا کے اپنی سوانی،
 شبدي کنت کاہن نال پرنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی اکو جہی رکھیں جوانی، پردھ بال روپ نہ کھئے درسائیا۔ جگ چوکرئی تیری مہما
 صفتاں والی چلی آئی کہانی، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ بن بھگتاں ملیا کیسے نہ پد نربانی، سچکھنڈ دوار بہہ کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ جن
 بھگت کہن کِریا کر شاہ سلطانی، شہنشاہ در تیرے سپس نوائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے دیوانی، پورب لیکھا دینا بنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر

دِسے فانی، فیصلہ حق دینا سُنائیآ۔ تیرے چرن کول وٹہ قُربانی، بھگت سنت گُرمکھ گُرسکھ در ٹھانڈے سیس نِوائیآ۔ تُوں خالق خلق پرتپالک سب دا جان جانی، جانہار اک ہو جائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو روپ نظری آئیآ۔ جن بھگت کہن دُئی دویت میٹ دے شرع، شریعت وچ رہن کھئے نہ پائیآ۔ اکو ایشٹ تیرا بڑا، پُرکھ اکال دین دِیال دو جہاناں دے سمجھائیآ۔ وشن برہما شو تیرے در کھڑا، گر اوتار پیغمبر بیٹھا سیس نِوائیآ۔ تیرا ورن برن ذات پات نال نہیں کوئی دھڑا، سب دا مالک اکو نُوں نُوں رُشنائیآ۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت دوارے سدا کھڑا، گھٹ بھیتڑ ڈیرہ لائیآ۔ تیرے چرن کول سرن سرنائی جن بھگت سدا ترا، تارنہار سمرتھ سوامی تیری اوٹ تکائیآ۔ تیرا نام شبد دو جہاناں کھرا، کھوٹیاں کھرے دئے بنائیآ۔ سچ دوار ایکنکار ستجگ ساچے کھول درا، در دروازہ غریب نوازا اپنا اک وکھائیآ۔ جن بھگت کہن پُرکھ اکال دین دِیال تیرا لڑ پھڑا، شبدی پلُو اپنی گنڈھ پوائیآ۔ تُوں مالک نرائن نرا، نر ہر تیرا کھیل ویکھ خوشی منائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوون بھگوان، سچکھنڈ دوار ایکنکار تیرا دُھر دا گھرا، مقام حق درگاہ ساچی سچ مقام دینا بنائیآ۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بلدیو سنگھ دے گرہ پنڈ شون ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہے تیرا کھیل اگئی چلتر، بن چاترک گُرمکھ سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ مہربان ابناشی کرتے بن آپ اپنا مِتر، آتم پرما تم تیرا نُوں نظری آئیآ۔ نرگن نرویر نراکار نرکار ہو کے نتر، پڑدا اوہلا کایا چولا دے مکائیآ۔ منزل چوٹی حق حقیقی چڑھ سِخر، دران تون اُپر اپنا گھر دے وکھائیآ۔ کوڑی کِریا من واسنا میٹ فکر، فاقہ آقا رہن کھئے نہ پائیآ۔ من واسنا بھجے نہ اُدھر اُدھر، ڈوری تند اگما لینا پائیآ۔ مننا پئے نہ کوئی مٹھاں والا پتر، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئیآ۔ تیرے نالوں جائے کدے نہ وچھڑ، وچھڑیاں میلا لینا آپ ملائیآ۔ جن بھگت سہیلے کہن اسیں بھریاں چکڑ، ڈرمت میل دینی دھوائیآ۔ بن تیری کِریا تیرا نام ہردے وچ نہ ہووے ذکر، ظاہر باطن نہ کھئے شنوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ جن بھگت کہن پرہ ہر ہردے اندر وسیں، وصل دینا یار خُدائیآ۔ نام ڈوری بندھیں

رستی، رستہ بھل کھئے نہ جائیا۔ دُھر دا مارگ مرد مردانہ ہو کے دسیں، دہ دشا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ ساکھیات پرگٹ ہوویں ساہمنے اکھیں، نج نیتز لوچن نین اکھ کھلائییا۔ سنت سُہیلا تیرا دُھر دی سخی، سخاوت کر کے بغاوت اندروں دینی مٹائییا۔ آتم پرما تم دھار کرنی پگئی، پکوان کھا کے پُخٹہ دینے بنائییا۔ ساچی وست ساچے گھر ڈھکیں، پڑدا او بلا آپ اپنے ہتھ رکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در سچ دوارا دینا سُہائییا۔ جن بھگت کہن پرہہ کوڑی کِریا کر منسوُخ، لیکھا رہن کھئے نہ پائییا۔ جھگڑا رہے نہ دویتی دوت، دُشمن کوڑے دینے مٹائییا۔ بھو مٹا دے جگت چھوت، اچھوت درشٹی سرشٹی دینی وکھائییا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر دے کوچ، کوچا گلی کر صفائییا۔ لیکھے لا جن بھگتاں پنج بھوت، بھوکھ اپنا دے درڑائییا۔ تیرے نالوں جان کدے نہ روٹھ، رُٹھیاں لینا منائییا۔ مہربان ہو کے تھہ، تھمت کوڑ نہ لاگے رائیا۔ امرت جام پیاؤنا گھٹ، گھٹنا گھاٹ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سُہیلے تیرے دوارے گئے پُج، پُج نیک ہو کے سمجھ اپنی دینی سمجھائییا۔

★ ۶ کنک شہنشاہی سمت ۲ گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ شون ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن جنم جنم دا دتا نہیں جاندا جزیہ، فیصلہ اکو وار دینا کرائیا۔ بھرمن والا میٹ دے پرہو قُضیہ، ساتک ست دے کرائیا۔ تیری یاد وچ جگ چوکڑی بیت گئیاں صدیاں، صدمہ سکیا نہ کھئے گوائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پریت پار کردے رہے ندیاں، تیرتھ تٹاں اُتے پھیرا پائییا۔ جوٹھ جھوٹھ کوٹ اپرادھ کیتے بدیاں، بدلے وچ بھگتدے رہے سزائییا۔ جنم کرم دا لیکھا رُلدا رہیا وچ ردیاں، کرتے قیمت نہ کھئے پائییا۔ من ہنکار خُماری وچ رہیاں مدھیاں، نام رس نہ کھئے چکھائییا۔ جگت خواہش وچ جگدیاں رہیاں موم پٹیاں، تیرا نور نہ کھئے رُشنائییا۔ واسنا وچ رکھدے رہے حصے پٹیاں، پتدمیشور تیرا روپ نظر کھئے نہ آئییا۔ ہتھ وچ ہنڈیاں رہیاں ستیاں، ست ستواد در نہ کھئے کھلائییا۔ ٹلدیاں رہیاں نال تولے ماشے رتیاں، رتن امولک تیرا روپ نہ کھئے وٹائییا۔ اکھراں والیاں پڑھدیاں رہیاں پٹیاں، پٹیدار جگت گرو بے انت ہنڈھائییا۔ قلم شاہی نال لکھدیاں رہیاں پھٹیاں، ہتھان اُنگلاں نال وڈیائییا۔ ککرماں دیاں بھردیاں رہیاں چٹیاں، گرمکھ سخیاں رو رو

مارن دھاپیا۔ جگت وکار وچ رہیاں اٹییاں، پھڑ باہوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ خواہشاں اندر پھریاں تھیاں، منزل پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ تیرا نام لہدیاں رہیاں وچوں ہٹییاں، شودوالے مٹھ مندر مسجد پھولے تھاوں تھائیا۔ ساچیاں کھٹییاں کتوں نہ کھٹییاں، کھٹکا سکیا نہ کھئے مٹائیا۔ انت اک دوارے ڈھٹھیاں، نرگن سرن ملے سرنائیا۔ جگت و دیاہین ہرجن سدھے سادے جٹییاں، جٹا جوٹ ویس نہ کھئے وٹائیا۔ چھڈا دے کھیل بازی گر ٹیاں، تھوآ سانگ نہ کھئے ورتائیا۔ ہوں سیوک بالک تیریاں پٹھیاں، پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ تیرے پریم پیار اندر متیاں، آشا اکو اک ودھائیا۔ گلوں لاه چوراسی رسیاں، پھاسی جم نہ کھئے پائیا۔ تیری سرنائی بیٹھاں وسیاں، واسطہ جگت وچوں ٹرائیا۔ بن جل مین تڑپن نہ ویراگن مچھیاں، ماچھوواڑا دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ویکھ نال اکھیاں، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جنہاں دیاں گوہند لاجاں رکھیاں، سو گرمکھ دھیان لگائیا۔ قول اقرار دیاں شرطان جنہاں نال پکھیاں، کچی گندھ نہ کھئے پوائیا۔ حقیقت وچ سچیاں، اصلیت وچ نظری آئییا۔ برہوں ویراگن تیریاں پچیاں، پچپن اپنی گودی پائیا۔ تیرے شبدي تیر انیالے پھٹییاں، پٹی نام دینی بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنیاں فریادان تینوں دسیاں، اور دسن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ دوست پُرا ضلع گرداسپُر ★

ست دھرم کہے پرہہ جن بھگتاں کر دے پُٹھی، تصدیق شہادت اپنا نام بھگتائیا۔ من وکار دا رہے کھئے نہ کُشتی، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ کلجگ اندر ستجگ کر دُرستی، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ ساچے سنتاں نام بھنڈارا دے مُفتی، کرتے قیمت نہ کھئے لگائیا۔ جگت آس نندرا رہن نہ دے سُستی، سوئی سُرقتی لے جگائیا۔ دھار ویکھن پُرکھ اکال اگئی اوس دی، جس نور دا مالک نرنکار توں ہی نظری آئییا۔ ایہہ کوئی منزل نہیں جوجن کوس دی، جنم جنم دا پینڈا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنت سہیلے تیرے آگے جھولی ڈاپیا۔ جن بھگت کہن پرہہ اپنا سندیشہ دے گم نام، غمان توں باہر دے کڈھائیا۔ حضرتان توں پرے دے

پیغام، پیغمبران دے مالک اسم اعظم دے سمجھائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دا حُکمران، دو جہان سِری بھگوان بیٹھن سیس نوائیا۔ چرن پریتی سچ دوارے بخش اک آرام، جگت عیش و عشرت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بردے سیوک تیرے بنیئے غلام، چاکر سیوک ہو کے تیری سیو کھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جامہ مہربان دتا انسان، ہنسا اندرون دینی کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری صفت مہما دا دے کے گئے بیان، کاغذ قلم شاہی نال لیکھا جگت لیکھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک دُھر دا امام، امن دا مارگ دے جنائیا۔ دین دُنی دا بدل نظام، کوڑی کریا کلجگ باہر کڈھائیا۔ تیرے چرن کول سجدہ کوٹن کوٹ پرنام، نمستے کہہ کے شکر منائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مہربان، محبوب مُحبت دُھر دی دینی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ویکھ دین دُنی انتر گت، انتر انتر کھوج کھوجائیا۔ سریشٹ سبائی بھلی سترگر مت، گرمت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ من واسنا جگت وکاری ہو کے رہے تھہ، دوس زین بھجن واہو داہیا۔ کایا مندر اندر کیسے دوار دے نہ ست، ست ستوادی برہم برہمادی تیرا بھبو کھئے نہ پائیا۔ گھر گھر در در ناڑ بہر ابلے رت، رتی رت تیرا نام نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے ملن دی گھلی دے کیسے نہ اکھ، جگت لوچن دھئے رو رو دین دُہائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت زرگن دھار ہو پرتکھ، پارکھو ہو کے بھگت سہیلے نام کسوٹی لے لگائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی آد جگاد پُرکھ سمرتھ، دو جہاناں والی زرگن دھار نظری آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرا گاوے جس، صفت صلاحی ڈھولے راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سرب سوامی سب کچھ تیرے ہتھ، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت کہن پرہہ مہر نظر نال ویکھ، پن اکھاں اکھ گھلائییا۔ کلجگ کوڑی کریا ودھیا بھیکھ، چار کُنٹ رہی گر لائیا۔ ثابت دے نہ کھئے دھاری کیس، مؤنڈ مُنڈائے روون مارن دھاپیا۔ تیرا حُکم آد جگاد جگ چوکرئی چلے ہمیش، دو جہان سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گل پلُو پاؤندے وشن برہما شو مہیش، دیوت سُر نیناں نیر وبائیا۔ ساچی دھار دے نہ کیسے رکھی کیش، جگت گوردھن بہار نہ کھئے اٹھائیا۔ ست سروپ کیسے نظر نہ آئے دس دسمیش، دہ دشا ہوئی ہلکائیا۔ کوک پُکارے باشک تشکا شیش، سانگو پانگ سکھ نہ کھئے بنائیا۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال لوکات ویکھ اپنا دیس، لکھ چوڑاسی جیو جنت سارے دین دُہائیا۔ مایا ممتا کوڑی کریا ہوئے

ہنگتا میٹ ریکھ، رکھی مُنی سِدھ سادھک سارے دے سمجھائیا۔ تیرا ناؤں نرنکار اک وشیش، وشیاں توں وشو باہر دینا کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت سہیلے در دوارے الکھ جگائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ویکھ کرپا ندھان، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ تیرا ساچا مندر دے نہ کیسے مکان، کایا کعبہ پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا من واسنا پھرے جہان، جہالت اندروں نہ کھئے کڈھائیا۔ تیرا نام بن رسنا جہوا سُنے کھئے نہ کان، انحد نادى ناد نہ کھئے وجائیا۔ من بُدھی جگت وچار وچ ہوئی شیطان، شرع وچ شریعت کرے لڑائیا۔ کامل مُرشد پاربرہم پتیرمیشور ابناشی کرتے دیناں بندھپ دین دیاں، دیناندھ ٹھاکر سُکھ ساگر دے وکھائیا۔ تیرے چرن کول جھکدے زمیں اسمان، گر اوتار پیغمبر منگن دان، در درویش ہو کے خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جن بھگتاں آتم عرضوئی کر پروان، اٹھے پھر بن نگاہبان، صدی چوڈھویں کوڑی کرپا میٹ حرام، کلام اپنی دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ بھنڈارا دے دان، کوڑی کرپا جوٹھ جھوٹھ مکے وچ جہان، جہالت علامت مایا ممتا موہ رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ دھرتا سنگھ دے گرہ کلانور ضلع گرداسپر ★

جن بھگت کہن پرہہ درشن دینا اندن، انک کل دھاری اپنی دیا کھائیا۔ آتم پرماتم اپنا ویکھن نوری چنہ، چند سورج توں پرے کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ترے گن مایا تین، ترے گن اتیتے دے وڈیائیا۔ جگ چوڈری بیتے گن گن، نو سو چرانوے پندھ مکائیا۔ پرگٹ ہو ابناشی کرتے چہن، سوچھ سرُپی درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوبلا دے اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ چری وچھنے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ راہ تکائیا۔ صدی چوڈھویں وچار نہ گن اوگنے، اوگن تیری جھولی پائیا۔ تیرے نام شبد ڈھولے راگ سنگیت گیت بہ سنے، شاستر سمرت وید پُراں رہے جنائیا۔ دین دیاں آتم پرماتم گھر ٹھانڈے درشن دے ہئے، آگے وقت نہ کھئے جنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگت سہیلے آپے تھوڑے چنے، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے نام

دی دے ڈھنے، ڈھن آتمک راگ سُنائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کوٹن کوٹ جنم کردے رہے بہال، بہالیاں ہتھہ کیسے نہ آئیا۔ روندے ویکھے شاہ کنگال، جگت پاتشاہ دین ڈہائیا۔ بن مُرداں توں پُچھے نہ کیسے دا حال، حالت بدلی سرب لوکائیا۔ چار کُنٹ چار ورن اٹھاراں برن پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ڈھر دا ملے نہ کھئے دلال، ونجارا ہٹ حق نہ کھئے وکھائیا۔ پدارتھ ملے نہ اگما مال، نام ندھان نہ کھئے جنائیا۔ خالی دسے مندر مسجد شُودوالے دھرم سال، ڈھر دا مالک روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ پڑھ پڑھ پُستک گھالنا رہے گھال، کیتی گھال لیکھے کھئے نہ لائیا۔ تیرے آگے اک سوال، بینتی وچ عرضوئیا۔ تُوں دیناں بندھپ دین دَیال، دیاندھ ٹھاگر اک اکھوئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کر پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ساچا منتر انتر نرنتر اک سیکھال، جگت ودیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھگت وچھل جن بھگتاں دس اپنی اگتی چال، چلت وچ دین دُنی رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ پوری کردے اچھا، نچھاور تیرے اُتوں اپنا آپ کرائیا۔ سچ پریم دی پا دے بھچھا، بھکھک ہو کے جھولی دینی بھرائیا۔ تیرے پریم پیار دیاں اندر رہندیاں سکاں، سِخر چوٹی چڑھ کے ہونا آپ سہائیا۔ جن بھگت سہیلا تیری دھار وچوں تیرا روپ نکا، نکیوں وڈا دینا بنائیا۔ پُرکھ اکال دین دَیال جگ نیت سرشٹی درشٹی اندر جگت کیسے نہ دسا، ست سروپ تیرا روپ نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی در گھر ساچا دینا سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ لگھ چوراسی نالوں کر چوری، ٹھگی دین دُنی کھائیا۔ جن بھگتاں یزگن دھار ہو کے بھڑی، بھڑی بھڑی کر کے دین ڈہائیا۔ ویکھیں مارگ گلی بھڑی نہ رکھیں سوڑی، ساچا راہ دینا وکھائیا۔ من واسنا کایا اندر رہن نہ دیویں کوڑی، وکھ امرت روپ بنائیا۔ تیرے نام دی ساچے مندر لگے پوڑی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ڈھر شبد بٹھنا ڈوری، تندی تند نہ کھئے کٹائیا۔ تیری منزل دسے ہور دی ہوری، محبوب پڑدا حقیقت دینا اُٹھائیا۔ آتم پرما تم مل کے ساچی بنے جوڑی، جوڑا اکو لینا بنائیا۔ تیری پریت لگی نبھے توڑی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہرجن ساچے در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ دے دے وست اگتی، الکھ اگوچر اگم اتھاہ در تیرے منگ منگائیا۔ اپنی دھار دس دے نوں، چار جُگ دی گاتھا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم سیجا آ کے سویں، سچ سینگھاسن دینا سہائیا۔ کایا مندر اندر گھر ٹھانڈے آ کے

بھویں، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرا راہ تگدے گئے جوت سروپ آونا اوتار چووی، چوویویں اوتار نہکلنک نرائن نر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اپنا نام حکم فرمان دو جہان اگلا کہویں، پچھلا لہنا دینا دینا چکائیا۔ جن بھگتاں ڈھولا اپنے نال ملا کے کہویں، بنا ملاپ تون جاپ کم کیسے نہ آیا۔ سچ دوار ایکنکار ہو کے رہویں، جن بھگتاں کایا مندر ڈیرہ لائیا۔ پریم پیار دی بھچھیا جن بھگت دواریاں لویں، دوجا در منگن کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اگئی وست امولک آپ ورتائیا۔ جن بھگت دے دے نام رنگ رنگیلا، رنگ اپنا دے چڑھائیا۔ لوکات جگت بھگت بن وسیلہ، کوڑ وکار وشیاں تون باہر لینا رکھائیا۔ گرمکھ سجن تیرا قبیلہ، کامل مُرشد ہو کے میلا لینا ملائیا۔ جھگڑا رہے نہ لوک تیناں، ترے گن ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ بن تیری کریا بن تیرے درس بھگتاں کیسے کم نہ آوے جینا، جیون جی تیری جھولی پائیا۔ بن تیری چرن سرن دوسر ہور کیسے نہیں نینا، سر مستک نہ کھئے جھکائیا۔ تیرے نام پیار دا امرت رس پینا، نجھر دھار دینی وائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرے دوارے دے منگتے تون پاتشاہ نہیں کمینہ، قایم مقام بیٹھا سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ پچھلی بند کر تقسیما، حصیاں والا جھگڑا دے مکائیا۔ تیرے دوارے ساریاں دا اکو سانجھا ہووے ضمیمہ، جن بھگت سہیلے اکو گھر دینے بہائیا۔ کیسے نوں لہنا نہ پئے مکہ مدینہ، کایا کعبہ دینا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ٹھانڈا کرنا سینہ، کلجگ کوڑی کریا اگنی آگ بچھائیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ سردار سنگھ دے گرہ پنڈ کلا نور ضلع گرداسپور ★

جن بھگت کہن پرہ اندروں کڈھ دے خدی، خود مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بڈھ بیک نرمل کر بڈھی، بڈھ تون پرے اپنا نام درڑائیا۔ اپنی رمز لا گجھی، شبد اشارے نال سمجھائیا۔ بھاونہ رہے کھئے نہ دوجی، ایکا رنگ دینا چڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے ودی سدی، کیشنا شکلا پکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا راہ اک جنائیا۔ جن بھگت کہن ہر شبدی دس اشارہ،

اچھیا سب دی پور کرائیا۔ تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ ساچے نام دا دے بھنڈارا، بھنڈاری ہو کے آپ ورتائیا۔ مانس جنم نہ آوے بارا، پردے اندر ہردم اپنا آپ یاد کرائیا۔ اکو تیرا چرن کول دے سے سہارا، سہایتا دے کے سہمت اپنے نال کرائیا۔ مورکھ مُگدھ لیکھے لاؤنا گوارا، چتر سُگھڑ اپنے چرن لینا بنائیا۔ من واسنا رہے نہ ہاباکارا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ اکو تکیئے تیرا دھر دربارا، جس گرہ بیٹھا سوہیا پائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی تیرا نور ہووے اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سو مندر سہائے سچی دھرم سالہ، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ جتھے پار اُتاریں شاہ کنگالا، کوچھے کھلے اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگون ہو کے آسا پور کرائیا۔ جن بھگت کہن تیرا دوارا ویکھیئے سچکھنڈ، کھنڈن سب نوں دے کرائیا۔ جتھے دین مذہب ذات پات دی نہیں ونڈ، آتم یرگن نور جوت کریں رُشنائیا۔ پنج تت کایا ماٹی سریر نہیں کوئی سنگ، وجود تن نہ کھئے ہنڈھائیا۔ من کامنا واسنا وچ پائے کوئی نہ ڈنڈ، ڈنڈاوت کر کے سیس نہ کھئے جھکائیا۔ پرکاش دیوے کھئے نہ سورہ چند، چند چاندنی تیرا نور جوت رُشنائیا۔ تخت نواسی ساچے تخت بہیں سورے سرینگ، حکمران ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں سو صاحب دینا اند، جس اند وچوں تیرا اند مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، صاحب سلطان دین بخشند، جن بھگت شہیلے غریب نانا نے اپنے گلے لگائیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ دے گرہ پنڈ کلانور ضلع گرداسپر ★

جن بھگت کہن اک منگیئے تیرا درس، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ کیرپالو دیالو ہو کے کرنا ترس، مہر نظر نال پار کرائیا۔ تیرے حکمے اندر آگئے اُپر فرش، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لائیا۔ ساڈی منظور کر عرض، بینتی دتی سنائیا۔ جنم جنم دا ونڈ درد، دکھیاں دا دکھ گوائیا۔ پلے نام دام نہیں خرچ، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ تینوں لبھدے نہیں کیسے مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ، چرچا کرے ساری لوکائیا۔ تیرا نور تگنا چاہندے اسچرچ، ست سروپ سوہیا پائیا۔ جے بھگتاں کارن آئیوں پرت، پرتاپ بھگتاں دے بنائیا۔ اسپں چار جگ دے ناماں دا

رکھدے برت، رس بھوگ اکو نام تیرا کھائیا۔ پورب لہنے دی ویکھ فرد، لیکھا پچھلا کھوج کھوجائیا۔ جگ چوڑی دے ضرب، اگلا جوڑ لینا کرائیا۔ تیری جس دھار (نوں) لبھ نہ سکن ارب کھرب، تیری خبر سُن کے بے خبر خوشی منائیا۔ ہنکار وکار چھڈیا درہ، دین دُنی دتی تجائیا۔ در ٹھانڈے کر کے عرض، سیس دتا جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساڈا لیکھا دینا مکائیا۔ جن بھگت کہن کچھ دے اپنی دھار، دھرم دوارا دے وکھائیا۔ قدیم دے قدماں توں وچھڑے یار، کرماں دا لیکھا ڈھائیا۔ تیری مُحبت وچ بے زار، بے دار دے کرائیا۔ کرنی دا کرتا بن کرتار، فُدرت دا مالک ہو کے خالق اپنا پڑدا دینا اُٹھائیا۔ تیرے چرن کول جن بھگت سدا بلہار، واری گھولی اپنا گھول گھائیا۔ راہ تگدے رہے جگ چار، سَتجگ تریتا دواپر دھیان لگائیا۔ انت آخیری آئی ساڈی وار، وارث ہو کے لینا ملائیا۔ تیرے دوارے در دے خدمتگار، خادم ہو کے ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت کہن ساڈی پوری کر انتظار، گریزاری وچ گرے مندر دتے تجائیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ بلکار سنگھ دے گرہ پنڈ رسول پُر ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن تیرا نور نظر آئے اصلی، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ کلجگ بھیکھ جگت بہ نقلی، عقل بُدھی دی کرن لڑائیا۔ بھرے بھلی سرشٹی سگلی، آتم پرما تم پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ دین دیال پُرکھ اکال تینوں لبھنا پئے نہ وچوں جنگلیں، کایا مندر اندر پڑدا دینا چکائیا۔ پریم تیری پریت ملے رنگلی، رنگ رتے اپنا نام رنگن دینا چڑھائیا۔ سُرتی شبد ڈوری نال بنھ لئیں، بندھن مایا ممتا موہ ٹڑائیا۔ مائس جنم ملیا تیرے پریم پیار اند لئی، جگت واسنا ہوئے نہ کھئے ہلکائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ لئیں، گنڈھنہار گویال سوامی تیری اوٹ رکھائیا۔ کوڑی کریا جگت وکار ہنکار وچوں کڈھ لئیں، ترشنا اگ نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت ہو سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ہوئے دکھی دکھیار، دردوند نظر کھئے نہ آئیا۔ ساکھیات ملے نہ کھئے گر اوتار، پیغمبر دید نیند نہ کھئے کھلائییا۔ چار گنٹ دہ دشا پھر پھر تھکے وارو وار، وارث ہو کے لوے نہ کھئے پچائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے رسنا جہوا وچ سنسار، پتپریشور تیرا نور نظر کھئے

نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہو خوار، اپنی حالت کئے بدلائیا۔ دُھر دا مالک مندر مسجد شودوالے مٹھ نہ ملیا پروردگار، پاربرہم برہم جوڑ نہ
 کھئے جڑائیا۔ صدی چوڈھویں آئی ہار، ہرجن نیترو رو رو دین دُہائیا۔ کریا کر کرنی دے کرتے آپ کرتار، مہربان ہو کے مہر نظر آپ اُٹھائیا۔
 جن بھگت سہیلے منجھدھار وچوں کڈھ باہر، شوہ دریا جگت نہ کھئے رُڑھائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ جھگڑا رہے نہ کھئے سنسار، آتم
 پرما تم پرما تم آتم پڑدا دینا اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے در دے سیوادار، یاچک ہو کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت دے دیدار، نیترو لوچن اکھ کھلائییا۔ جن بھگت کہن پرہ کلجگ کوڑ ہویا پسارا، ناؤں نرنکار نظر کھئے
 نہ آئیا۔ چار کُنٹ چار ورن چار یاری ہاکارا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ لگی اگ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، بہتر ناڑاں کایا ماٹی ہٹ سیتل سیت
 نہ کھئے کرائیا۔ دُھر درگاہی پتہریشور درس ہووے نہ کیسے میت مُرار، مِت پیرا یارڑا سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ہوئے ہنگتا بنیا گڑھ ہنکارا،
 ہنگ برہم پاربرہم پڑدا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جگت واسنا بھریا کوڑ وکارا، ست دھرم سچ نشان نہ کھئے جھلائییا۔ جن بھگت سہیلے کہن پُرکھ
 اکال دین دیال کلجگ اتہم ویکھ دوارا، انتشکرن دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ بن تیرے دُوجا کوئی نہیں سہارا، گر اوتار پیغمبر تیرا سہارا گئے
 سمجھائیا۔ جُگ چوڈھویں شاستر سمتر وید پُران دیندے رہے اشارہ، شبد وچوں شبد دھار جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن نرویر
 پرگت ہووے ایکنکارا، کل دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت سہیلے بھاگ
 اپنا رہے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ساڈا پورب دے دے بھاگ، لہنا دینا جھولی پائیا۔ سوئی سریشٹی وچوں جائے جاگ، اکو تیرا
 نام دھیائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، پت پت پت دینا بنائیا۔ گھر دیک جوت جگے چراغ، کایا مندر اندر بھئے رُشنائیا۔ سوامی ملے کنت
 سہاگ، جگت وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس جاپ، جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ مایا ممتا موہ کوڑ
 وکار رہے نہ تینوں تاپ، ترے گن اتیتے ٹھانڈے سیتے ست ستوادی اپنا راہ دے سمجھائیا۔ ہوئے سیوک خادم بالک تیرے چاک، چاکری
 آخری تیرے چرن کولان نظری آئیا۔ منوآ من نہ رہے گستاخ، شرع شریعت وچوں دینا باہر کڈھائیا۔ تیرا نام انتر انتر ہووے اکو جاپ،

دوسر اکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ساچے سنتاں نرگن جوت درشن دے آپ، پرکاش وچ پرکاش ابناش لینا ملائیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڑھ ضلع گرداسپر ★

ہر سنگت وچ کدے نہ رہے بھلیکھا، گرمکھ بھلیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں انتر پرم پُرکھ پرماتم دا چیتا، چیتن سرتی کر کے بیٹھے دھیان لگائیا۔ اوہناں دا مالک خالق پرتیالک اکو نیتا، نج نیتر لوچن نین بیٹھا اکھ کھلائیا۔ ترے گن مایا پنج تت لگن نہ دیوے سیکا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے شبد اگئی کھولے بھیتا، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہر سنگت وچ کدے نہ ہووے بہرم، بہرم بھو ستگر شبد آپ بھنائیا۔ جنہاں دا صاحب ستگر لیکھے لگا جرم، جنم جنم دا جھگڑا گئے چکائیا۔ ست ستوادی ساچا بخشے اکو دھرم، دھرم دوارا اکو دئے وکھائیا۔ جتھے کرنی دا رہے کوئی نہ کرم، نہکرمی ہو کے دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں بھگتاں سنتاں پُرکھ اکال دی لئی سرن، سرنگت اکو دئے وکھائیا۔ جھگڑا مکا کے ورن برن، لکھ چوراسی پینڈا دئے مکائیا۔ نیتر کھول کے ہرن پھرن، فرنیاں وچوں من اپنے بندھن وچ رکھائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا اکو ورن، کنت سہاگی صاحب سلطان محبوب مالک اک بندھائیا۔ سچ دوارے ٹھانڈے گھر سرن سرنائی دھر دی پڑن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ جن بھگتاں بھلیکھا کدے نہ آوے نیڑے، بھانڈا بہرم رہن نہ پائیا۔ جنہاں دے بھاگ لگا کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ کھیڑے، بند کواڑی کھڑکی پڑدا اوہلا گئے اٹھائیا۔ سمرتھ سوامی انترجامی اوہناں اُتے کرے مہرے، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ پنج وکار گڑھ ہنکار وچ کدے نہ گھیرے، مایا ممتا موہ ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جگت واسنا میٹ کے ہیرے پھیرے، پارہرہم برہم میلا دئے ملائیا۔ مانس جنم حق حقیقت لیکھا انت نبیڑے، درگاہ ساچی دھر دربار حکم حق سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگت اپنے رنگ رنگائیا۔ بہرم کہے مینوں سمجھے کون، پڑدا سکے نہ

کھئے اٹھائیا۔ میرا لیکھا پرے اُنجا پوُن، پوُن گروُ میری بنت بنائیا۔ کلجگ انت کھیل ویکھا ہنکاری روُن، من منوُ نظری آئیا۔ بہم وچ
 وکاری جیو بلاوُن، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ گرمکھ سنت بہم گرھ آون ٹراوُن، کوڑا ٹھیکر بہن وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے ست، ست ستوادی دیاں جنائیا۔ کلجگ اتم
 شبدي دھار دیواں برہم مت، پاربرہم ہو کے برہم دیاں سمجھائیا۔ ترے گن مایا ساڑ نہ سکے پنج تت، تتو تت دیاں جنائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے
 رت، امرت میگھ اک برسائیا۔ مالک ہو کے پُرکھ سمرتھ، سوامی ہو کے کھوج کھوجائیا۔ نام بھنڈارا دے کے وتھ، گرمکھ سجن لواں پرگٹائیا۔
 ساچے سنتاں نج نیتر کھول کے اکھ، جلوہ نور کراں رُشنائیا۔ بھگتاں رہن نہ دیواں وگھ، آتم پرما تم پرما تم آتم میلا میلان سہج سُبھائیا۔ تُوں
 میرا میں تیرا دو جہاناں مارگ دس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر دیاں سمجھائیا۔ نجہر دھار بخشاں امیوں رس، جہرنا دُھر
 دا آپ جھرائیا۔ حقیقت وچوں پرگٹا کے حق، حکومت کوڑ دیاں بدلائیا۔ ستجگ ساچا مارگ دین دُنی دس، دہ دشا دیاں سمجھائیا۔ کیسے
 نہ چلے کوئی وس، گر اوتار پیغمبر درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار در ٹھانڈے بیٹھن سیس نوائیا۔ پرگٹ ہو آپ پرتکھ، کلجگ میٹ زین اندھیری
 مس، مست خُماری نام دیاں چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سندیشہ نر نریشا ایکنکار آپ
 درڑائیا۔ سری بھگوان کہے سُن ست دھرم، دُھر دی بان دیاں جنائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا رہے کوئی نہ کرم، نہکرمی ہو کے لیکھا دیاں
 مکائیا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات ورن برن، دین مذہب کھڑا دیاں چھڈائیا۔ تُوں ہی تُوں ہی سارے کرن، دُھر دا ڈھولا اکو گائیا۔ کایا
 مکتب پائھشالا ساچی پڑھن، جتھے پڑھاوُن والا جگت نیتراں نظر کیسے نہ آئیا۔ سرن سرنائی صاحب سوامی اکو پرن، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اک اکلّا اکو دئے سمجھائیا۔ ست دھرم کہے ستجگ ساچا مارگ جاوے لگ،
 ابناشی کرتا آپ لگائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں نرگن دھار پرگٹ ہووے جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ حُکم دیوے
 سورا سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی ایتھے اوتھے دو جہان نظر نہ آوے حد، حدود اندر بند نہ کھئے کرائیا۔ ستجگ
 ساچا نام ندھان سری بھگوان دسے اپنا چھند، ڈھولا سو بلا نغمہ کلمہ آپ پڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن خوشی کرے بند بند، بندگی اکو اک

اپنی آپ وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دے کے سچ اند، جگت وکاراں وچوں باہر کڈھائیا۔ منؤآ ده دشا بھوں نہ پاوے ڈنڈ، واسنا وچ نہ کھئے ہلکائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ کے بہرماں کندھ، گڑھ ہنکاری دئے ٹڑائیا۔ بھگتن میتا ٹھانڈا سینتا پُرکھ اکالا دین دایلا ہووے سنتاں سنگ، گُرمکھ گُرسکھ سجن اپنے رنگ رنگائیا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان وجائے اک مردنگ، وشن برہما شو دیوت سُر آپ سمجھائیا۔ گُر اوتار پیغمبراں پوری کرے آسا منسا اُمنگ، ترشنا پورب رہے نہ رائیا۔ اکو نام ندھان جنائے نو کھنڈ، ست دیپ اکو راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیاں صاحب بخشند، بخشش رحمت وچ ساچی کرنی کار کھائیا۔ ست دھرم پُرکھ اکال دیا کھایگا۔ سو پُرکھ نرنجن ویکھ وکھایگا۔ ہر پُرکھ نرنجن پڑدا لاہویگا۔ ایکنکار حُکم سناویگا۔ آد نرنجن ڈگمگایگا۔ سری بھگوان ساچا تخت اک سہاویگا۔ اباشی کرتا دو جہاناں کھیل کھلاویگا۔ پارہیم پترمیشور اپنی دھار جناویگا۔ شبدی ست دلارا اک اٹھایگا۔ سچکھنڈ دوارا آپ سہاویگا۔ تھر گھر ڈنکا نام وجاویگا۔ وشن برہما شو اکھ کھلاویگا۔ کروڑ تینتیس نال رلاویگا۔ سُر نر من جن ویکھ وکھایگا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھابویگا۔ پنج تت پھول پھولاویگا۔ گُر اوتار پیغمبر ساچی دھاروں آپ جگاویگا۔ کلجگ اتم رچ سویمبر، ساچی کرنی کار کھایگا۔ کوڑی کریا میٹ اڈمبر، ستجگ مارگ اک وکھایگا۔ سرب گناں ہو بہرتمبر، بھانڈا بہرم بھو بھناویگا۔ نام دھن سنا مدھر، سوئی سرتی آپ جگاویگا۔ جن بھگتاں پوری کر کے سدھر، سدھا اپنا راہ وکھایگا۔ دین مذہباں کر کے پدھر، ورن برن ڈیرہ ڈھابویگا۔ ساچے نام دی کر کے قدر، قدرت قادر ویکھ وکھایگا۔ سچ پریتی اندر کر کے مگن، سنت سہیلے جوڑ جڑاویگا۔ کوڑی اگ مائل نہ تپن، امرت میگھ اک برسایگا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم نام سارے چپن، جگ جیون داتا ویکھ وکھایگا۔ گُر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوارے بیٹھ کے ہسن، گوبند خوشیاں تال وجاویگا۔ غریب نمانے کہن پُرکھ اباشی آیا رکھن، کوچھ کھلے گود اٹھایگا۔ صدی چوڈھویں میٹ کے پپن، پتت پاپی میل ملاویگا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی وکھا کے اکو پتن، کنارہ دھر دا آپ سمجھایگا۔ چار ورن اٹھاراں برن پُرکھ اکال دی سایہ ہیٹھ وسن، جھکڑا شرع نہ کھئے رکھایگا۔ پریم پریتی اندر کرے سنگتھن، ستجگ ساچی بنت بناویگا۔ گُرمکھ گُرسکھ سنت سہیلے خوشیاں اندر اٹھ اٹھ نٹھن، دھر دا رنگ آپ چڑھایگا۔ ست دھرم ستجگ ساچا مارگ آوے آپ پرہ دسن، نرگن جوتی جوت رشناویگا۔

ہر پردے آوے وسن، لکھ چؤراسی پڑدا او بلا آپ چکاویکا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھابویگا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا مُکیگا۔ پُرکھ ابناشی بوٹا پٹیگا۔ اپنے شبدي وسن دھار وچ سٹیگا۔ ستجگ ساچا سويا اُٹھیگا۔ لوکيات راہ پُچھیگا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُپر آ کے زکیگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، کلجگ ستجگ ستجگ کلجگ دوہاں دا لیکھا سچکھنڈ سچ دوار پُچھیگا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سینگھ دے گرہ پنڈ ڈیڑھ ضلع گرداسپُر ★

ست دھرم ستگر شبد دیاکاویکا۔ نرگن نرویر ہو کے آویگا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے قہر، سانتک ست ست ورتاویگا۔ کرے کھیل گمبھیر گہر، گورا ہو کے اپنا پڑدا لاپویگا۔ جگت واسنا وکھ رہے نہ زہر، امرت رس آپ چکھاویگا۔ انت اخیر کرے نہ دیر، دُور دُراڈا پھیرا پاویکا۔ حُکمے اندر دے کے گیڑ، گیڑا لکھ چؤراسی آپ بدلاویگا۔ شاہ سُلطاناں دیوے بھیڑ، بُدھ مت آپ بھلاویگا۔ حُکمے اندر جڑ اُکھیڑ، مُنہ دے بہار سٹاویگا۔ صدی چوڈھویں جھگڑا دئے نیڑ، حضرتان دا حضرت کار کماویگا۔ کھلا کر کے دھرت دھول دا ویہڑ، کوڑی کِریا کرم کانڈ چکاویکا۔ مُنمکھاں بھیج کے دھرم رائے دی جیل، پھاسی ہاسی وچ رکھاویگا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے رنگ نویل، نیکیوں وڈے آپ بناویگا۔ سچ دھرم دا بن کے سچ سہیل، سچن ہو کے انگ لکاویگا۔ جھگڑا رہے نہ گرو گر چیل، چیل گرو سرتی شبدي بھیو کھلاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ساچے سنتاں ست دھار نال میل، ملاپ جاپ اپنا آپ آپ درڑاویگا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ ذیالِ سنکھ دے گرہ پنڈ گواڑ ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت تیری بدل جائے تقدیر، ستگر پورا دیا کھائیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں تدبیر، برہمنڈ کھنڈ حُکے اندر بھوائیا۔ امرت دے کے دھر دا سپر، جگت ترشنا دئے بُجھائیا۔ کِرپا کرے بے نظیر، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ پاٹے چیتھڑ رہن نہ دیوے لیر، سریر ماٹی ملے وڈیائیا۔ لہنا دیونہارا شاہ حقیر، فقیر اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ جن بھگت تیری انتر بدلے دلیل، دلدار ہو کے آپ بدلائیا۔ چوراسی واسطے لبھنا پئے نہ کھئے وکیل، جگت عدالت نہ کھئے بھوائیا۔ سچکھنڈ دوارے منظور ہووے اییل، پاربرہم پرہہ لیکھا دئے مُکائیا۔ گرہ ہنکار دی توڑ فصیل، فیصلہ دُور دُراڈا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی ساچا گھر وکھائیا۔ جن بھگت تیرا دھام نیارا، نرگن نروریر آپ بنائیا۔ جس گھر وسے ایکنکارا، جوتی جاتا سوہا پائیا۔ چرن پریتی دئے سہارا، دوجی اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ جگ جنم وچوں کڈھ کے باہرا، ظاہرا اپنے نال رلائییا۔ دین دنی رہے نہ دائرہ، دعوہ خارج دئے کرائیا۔ اکو آتم پر ماتم دس کے نعرہ، نر نرائن میل ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنکھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ دس کے دھر دوارا، دھر دربارے لئے بُلاییا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ سوندر سنکھ پنڈ گواڑ ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت تیرا اشٹ سری بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار تیرا اگم مکان، درگاہ ساچی مقامے حق نظری آئییا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس جھکان، نرگن ہو کے نرگن آگے جھولی ڈاہیا۔ وشن برہما شو منگن دان، نیتر نینان بیٹھے نیر وپائییا۔ جس گرہ دپیک جوت جگے مہان، تخت نواسی پُرکھ ابناشی اکو سوہا پائیا۔ شبد سٹ جس دا نوجوان، ستگر دھار اپنی آپ پرگٹائییا۔ لیکھا جانے دو جہان، حُکمران اکو شہنشاہیا۔ جس نوں سجدے کردے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ سر سکے نہ کھئے اُٹھائییا۔ جگ چوکرئی کھیلے کھیل مہان، نرگن سرگن ویس وٹائییا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دا ڈھولا گان، صفتاں وچ نراکھر دھار اکھر لئے

بنائیا۔ جگ نیتز جس دی جیو جنت کر نہ سکے پہچان، سو پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیرا پتا مائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جس دا جھلدا دھرم نشان، ساچا دوار ایکنکار اِکو اک پرگنائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ جس دا ڈھولا دین دُنی سُنان، سرِشٹی درِشٹی اندر گئے جنائیا۔ سو صاحب سؤرا سُلطان، شاه پاتشاہ شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جودھا سؤریہ بن بلوان، بلدھاری آپ ہو جائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھے مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال چوڈاں طبقاں پڑدا دئے اُٹھائیا۔ حُکمے اندر دیوے اِک فرمان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا جن بھگتاں ربیا وکھائیا۔ جن بھگت تیرا دوارا اگم اتھاہ، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ جس گھر بیٹھا بے پرواہ، پارہم پرہہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ دوسر دسے نہ کھئے نشان، نشانہ کوڑ نہ کھئے جھلائییا۔ جھگڑا رہے نہ زمیں آسمان، سؤرج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ایکا حُکمران، دو جہاناں فرمانا آپ درڑائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت ہووے مہرواں، محبوب اپنی مُحبت دئے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں حق حقیقت والا کرے نیاں، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی عدالت اِکو اک جنائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لیکھتاں وچ درِشٹاں وچ گئے جنا، ظاہر ظہور ہو کے بھو ابھیدا دئے کھلائییا۔ جس دے نام دی سدا لگدی رہی صدا، ڈھولے سولے صفتاں وچ صلاحیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جلوہ گر حُدا، کائنات دا مالک پرتپالک خالق اِکو نظری آئیا۔ جس دے آگے عیسیٰ موسیٰ محمد کردے گئے دُعا، نیوں نیوں سجدیاں وچ سیس جھکا، چرن دھوڑی ٹِگا خاک رمائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا نرگن نرویر نراکار نرنکار جوت کرے رُشنا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویس اولڑا آپ وٹائیا۔ جس دا لیکھا جانے کوئی نہ، بے انت کہہ کے سارے گئے سُنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑدا اوبلا سکے نہ کھئے اُٹھا، منزل حقیقی حق اگلا حُکم نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا جن بھگتاں آپ وکھائیا۔ جن بھگت تیرا دوار سچکھنڈ، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں جیرج انڈ، اُتبھج سینج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک بہرم بھوؤ والی نہیں کندھ، ہوئے ہنگتا گرہ نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند گاؤن والا نہیں کوئی چھند، اکھراں والی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی اِکو بیٹھا سوہے سؤرا سرہنگ، جوتی جاتا نؤر نؤر نؤر نؤر کرے رُشنائیا۔ جگت دِپیک پرکاش نہ کھئے سؤرج چند، منڈل منڈپ روپ نہ کھئے

وکھائیا۔ آتم دھار شبد پیار جوت نرنکار سچ دوار میل ملا کے سچکھنڈ اپنی دھار وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی سچ دوار بھگت سہیلا اک آکیلا اکو اک وکھائیا۔ جن بھگت تیرا دوارا سچ، ست ستوادی آپ بنائیا۔ جتھے آد جگاد جگ چوکرئی اکو مت، پاربرہم پرہہ سکھیا سچ سمجھائیا۔ تن ناڑی وجود سریر پنج تت نہ ایلے رت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ تس دوارے پرہہ چرن کولارے جانا وس، چھپر چھن لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرگن جوت ملنا جوت پرکاش، پرکاشت ہو کے اپنا نور کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ایک منڈل پاوے راس، گوپی کابن اپنا روپ وکھائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرمکھاں گرسکھاں صوفی فقیراں دین وچوں مذہب وچوں شرع وچوں اسلام وچوں کلام وچوں کر کے بند خلاص، دھر دا نام اکم بنام پن اکھراں نراکھر کایا مندر اندر آپ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا سخر، جن بھگتاں جنم مرن دا میٹھے فکر، من واسنا کرے کوئی نہ غدر، مائس جنم پوری کرے سدھر، سیدھا سچکھنڈ دوارا ایکنکارا نرگن دھارا جوت پسارا جلوہ گر اپنا گھر وکھائیا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ سرجیت کور دے گرہ پنڈ شکار ماچھیاں ضلع گرداسپر ★

جن بھگت ست دھرم رکھ آس، سنت سہیلے گرمکھ ملے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب دی مٹاؤنہارا پیاس، جگت واسنا ترسنا دکھ رہے نہ رائیا۔ پورب کرم جنم دی پوری ہووے آس، نراسا آسا وچ بدلایا۔ مائس جنم کر کے ربراس، چوراسی وچوں باہر کڈھایا۔ نام بہنڈارا دے کے دات، اٹلڑی دؤلت آپ ورتایا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم گاؤنی دھر دی گاتھ، سوہنگ ڈھولا وجے حق ودھایا۔ کیریا کرے پُرکھ سمراتھ، دو جہاناں والی ہوئے سہایا۔ ساچی منزل چڑھنا اپنے گھاٹ، جگت دوارا نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دا ویکھنا کھیل تماش، جتھے سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ اکو جوت نور پرکاش، جلوہ گر بیٹھا تیرا

پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت سُپیلے در ٹھانڈے لئے بُلایا۔ جن بھگت تیرا دوارا ہر چرن، جگت ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ کرپا کر کے کھولے ہرن پھرن، نج نیتر نین ہوئے رُشنائیا۔ منزل اپنی دسے چڑھن، جگت دوارے نو پار کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم آد جُگاد جُگ چو کڑی بھگت بھگوان مل کے ڈھولا پڑھن، شاستر سمرت وید پُران والی کرن نہ کھئے پڑھائیا۔ صاحب سمرتھ ساچی بخشے اکو سرن، سرنگت اکو دئے سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے آون جاون مرن ڈرن، جم کی پھاسی دئے کٹائیا۔ لیکھا رہے نہ ذات پات دین مذہب ورن برن، شرع شریعت نہ کھئے لڑائیا۔ سیدھا سچکھنڈ دوارے دسے ورن، جس گرہ گر اوتار پیغمبر بیٹھے در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگت کلجگ ویکھ کوڑ اندھیرا، چاروں گنٹ ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال بٹھے کوئی نہ بیڑا، سرشٹی درشٹی اندر پھرے ہلکائیا۔ من ہنکاری کرے میرا میرا، ممتا موہ نہ کھئے چُکائیا۔ ابناشی کرتا کیسے نہ دسے نیرن نیرا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پریت کھوجن تھاوں تھائیا۔ بن ساچے بھگتاں ساڈھے تِن ہتھ و سیا کیسے نہ کھیڑا، گھر مندر نہ وجی ودھائیا۔ ستگر شبد پنج وکار چُکاوے جھیڑا، ممت رہے نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار جن بھگتاں لگائے دھام اگے ڈیرہ، جتھے ڈر بھو رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت تیرا دھام اولّا، سچکھنڈ ساچا نظری آئیا۔ جس گھر وسے پُرکھ اک اکلّا، جوتی جاتا نور خُدائیا۔ شبدی دھار پھڑائے سُرتی پلا، نام نِدهانا ڈوری تند گنڈھ بندھائیا۔ سچ سندیش ناؤں زینکار زِگن دھار ایکا گھلا، آتم پر ماتم پر ماتم دئے جنائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت نال کر کے ول چھلا، اچھل چھل دھاری اپنا پڑدا لیا چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، وسنہارا نہچل دھام اٹلا، اُچ اگم اتھاہ بے پرواہ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔

★ ۷ کتک شہنشاہ سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ پتا رالی ضلع گرداسپر ★

سری بھگوان دین دنی دس سانجھا راہ، اوچ نیچ ذات پات دین مذہب کرے نہ کھئے لڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرگن دھار بن ملاح، لکھ چوراسی کھیٹا اکو نظری آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہو آپ سہا، تڈھ بن سہائی سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ دھرنی دھرت دھول رہی کُرا، سنت سہیلے بیٹھے نین اٹھائیا۔ جن بھگت اپنا سیس رہے نوا، گُرمکھ چرن کول لاگن سچ سرنائیا۔ کِریا کر مہربان، محبوب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ نشان، ست دھرم ستجگ ساچا دے وکھائیا۔ بودھ اکادھی بیک دے دو جہان، بھو ابھید اپنا آپ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در گھر ٹھانڈے ہو سہائیا۔ ابناشی کرتے تون دھر دا مالک، ملما کلجگ کوڑا رہن نہ پائیا۔ نرگن سرگن بن ثالث، ستگر شبد وچولا روپ وٹائیا۔ تیری حقیقت والی اک عدالت، دو جہانان حکم سنائیا۔ ساچے نام دی کریں سخاوت، وست امولک جھولی پائیا۔ کلجگ انت ساچا نام ملے نہ کیسے نیامت، بن رسنا رس نہ کھئے وکھائیا۔ من ہنکاری کرے بغاوت، چار کُنٹ لڑائیا۔ آتم پر ماتم میٹ آپ عداوت، عدل انصاف آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دات داتار اپنی آپ ورتائیا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ لایہ کور دے گرہ پنڈ پتا رالی ضلع گرداسپر ★

جن بھگتاں ساچی سدا رہے اڈیک، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ ملے میل پُرکھ ابناشی ساچے میت، صاحب ستگر ہوئے سہائیا۔ نام ندھانا دیوے اکما گیت، آتم پر ماتم ڈھولا دئے سمجھائیا۔ دین دنی وچوں بدل کے ریت، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیت، سچکھنڈ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ کایا ماٹی کرے ٹھانڈی سیت، ترے گن اگنی اگ نہ کھئے تپائیا۔ بھرم رہن نہ دیوے ذات پات اوچ نیچ، راؤ رنک اکو گھر وسائیا۔ دین مذہب دی میٹ کے لیک، مارگ اکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے میل ملایا۔ اڈیک اندر جو تگے راہ، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ تنہاں ستگر شبد بنے ملاح، بیڑا جگت جہان بنے دئے لگائیا۔ ایتھے اونھے دو جہانا

ہووے سہا، سہائک نائک اکو بے پرواہیا۔ آون جاون لکھ چوراسی پینڈا دئے مُکا، جُون اجُونی بھرم نہ کھئے بھلائیآ۔ ساچا مندر دئے وکھا، سچکھنڈ دوارا اک سہائیآ۔ جس گھر بھگت سہیلے سنت لئے بہا، گرمکھ گر گر میل ملائیآ۔ تِنہاں لہنا دینا چکا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو بیٹھے آس رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہرجن آشا پور کرائیآ۔ اڈیک اندر جو کھولن آگھ، پن آگھاں راہ تکائیآ۔ تِنہاں پُرکھ اکال ملے سمرتھ، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ جس دا شاستر سمرت گاؤندے جس، وید گرتھ دین گواہیا۔ سو سوامی بھگتاں جھولی پائے حق، پورب لہنا ویکھ وکھائیآ۔ گرمکھ سنت سہیلا راہ تگدیاں کدے نہ جاوے تھک، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیآ۔ جنہاں دے انتر زرتتر منتر اپنا نام دیوے سچ، سچ ساچا اپنا رنگ رنگائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کیچ، ساڈھے تِن ہتھ کنچن گرھ دئے سہائیآ۔ لوں لوں اندر جائے رچ، رچنا اپنی دئے وکھائیآ۔ جنم کرم دی پوری کر کے آس، ترسنا کوڑی دئے مٹائیآ۔ جنہاں گرمکھاں جیبا سواس سواس، ستمکھ ہو کے نظری آئیآ۔ اوہناں لیکھے لا کے ساس گراس، گھر اپنے دئے وسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سدا ہو کے داس، سیوک اپنی سیو کھائیآ۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ جسبیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھولے کے ضلع گرداسپر ★

جن بھگت کدے نہ مردا، مُردیاں وچ نہ کدے سہائیآ۔ سچکھنڈ ساچی منزل چڑھدا، ڈھولا گاوے چائیں چائیا۔ درشن کرے نر ہر دا، نر نرائن مل کے وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت اندر دھردا، دھرم دوارے بہہ کے خوشی منائیآ۔ چرن کول دُھر دے پھڑدا، مستک اپنے نال چُھائیآ۔ دھرم دوار دا بن کے بردا، بندیخانے سارے جائے تجائیآ۔ واسی بن کے سچ دوارے دُھر دے گھر دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا در اک وکھائیآ۔ جن بھگت کدے نہ مویا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیآ۔ جوت سروپی جوت ہویا، جوت جوت وچ ڈگمگائیآ۔ جس دا بھیو نہ جانے کوئیآ، جگت بُدھی سمجھ کسے نہ آئیآ۔ سدا سدا سد نوان نروئیآ، سچ دوارے بیٹھا سوہیا پائیآ۔ آلس نندرا وچ کدے نہ سویا، جاگرت جوت کرے زُشنائیآ۔ دُھر دے پیار اندر جائے موہیا، مُحبّت اکو نال رکھائیآ۔ جھگڑا مُکا کے

ترے لوآ، لوک پرلوک کھڑا دتا چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگت جس کارن دیوے بھیج، بھجن بندگی اپنا آپ چپائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، تکھی دھار دئے پرگٹائیا۔ آتم سیجا مان کے سیج، سیج سہنجنی ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ وکھائے اپنا دیس، دیس کوڑاوے دئے مکائیا۔ جتھے رہے سدا ہمیش، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ مالک بن کے دھر نریش، نر نرائن اپنا گھر دئے سہائیا۔ بھگت سہیلا کر کے اپنے پیش، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتی دا بھگت بھگونت نال گرمیز، سیج اکو اک سہائیا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھولے کے ضلع گرداسپُر ★

جن بھگتاں بخشے اپنی سچ تصویر، ایشٹ اکو اک جنائیا۔ بھيو کھلائے بے نظیر، نظر وچوں نظر دئے بدلائیا۔ نام کھنڈا دے شمشیر، شرع کوڑی بندھن دئے مکائیا۔ حکمے اندر حکم منا کبیر، قبل اپنا دتا سمجھائیا۔ جن بھگتاں بخش کے نام جاگیر، دوئلتمند دھر دے دتا بنائیا۔ جتھے پُجے نہ کھئے غریب امیر، شاہ سلطان نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک سہائیا۔ جن بھگتاں بخشے نام ندھان، ردھ سدھ نہ کھئے وڈیائیا۔ گھر ٹھاکر ملے آن، سوامی میلا سہج سُبھائیا۔ ساچے جیون دا دے کے دان، دانشمند لئے بنائیا۔ ساچے گھر دی دے پہچان، محل اٹل دئے وکھائیا۔ ساچے گھر دا دے کے نام، سوہنگ ڈھولا دئے پڑھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چام، چمن دھر دا دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں ملنا کر آسان، میل ملائے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہان نرگن سرگن نگابان، بن اکھاں آخر تک ویکھے چائیں چائیا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ وھیلا ضلع گرداسپُر ★

ست دھرم کہے پرہ لوکات لا جڑ، جڑ چیتن دین دنی دے سمجھائیا۔ تیرے نام دا ڈھولا سرِشٹی درِشٹی اندر جاوے پڑھ، ایکنکار نرنکار اپنا بھیو دے کھلائیا۔ حقیقی منزل سنت سہیلے جاون چڑھ، جگت واسنا وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سچ دوار آپ کھڑ، دو جہاناں پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ در درویش ہو کے منگاں در، بھکھک ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ کرنی دے کرتے کرپا کر، قدرت دے قادر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی تیری اوٹ اک رکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ مینوں لوکات دے رکھ، ستجگ ساچے نال وڈیائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، تیری مہا اکتھ دیاں جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن میل ملاواں ہس ہس، خوشیاں اندر تیرا نام ڈھولا گیت دیاں پڑھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم سارے گاؤں جس، صفت صلاحی بے پرواہی اکو نظری آئی۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار کھول ہٹ، پروردگار سانجھے یار وست امولک کایا گولک دے ورتائیا۔ تُوں آد جگاد سدا سدا سچ، ست سچ تیری آس رکھائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دے بنائیا۔ من واسنا دہ دشا سکے نہ کھئے نچ، نٹوآ نٹ سوانگ نہ کھئے ورتائیا۔ ست دھرم کہے پرہ میری پوری کر آس، نرگن جوت کر پرکاش، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ ست دھرم کہے کرپا کر شاہ سلطان، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ سرِشٹ سبائی دے اک گیان، اگیان اندھیرا دے مٹائیا۔ رسنا جہوا بئی دند تیرا گیت گان، گا گا شکر منائیا۔ کایا کعبہ سب دا کر پروان، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ ساچے مندر درشن دے آن، انک کل دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر دھر دا دے کے گئے بیان، امام ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ ستگر شبد ہو کے کر کلیان، کلمہ کائنات دے درڑائیا۔ گوبند سؤرا حاضر حضورا جودھا سؤریہ بن بلوان، بلدھاری اپنا حکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرے درے دربار درگاہ ساچی اکو اوٹ تکائیا۔ ست دھرم کہے پرہ میرے سری بھگونت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ ستجگ ساچا نام دے منت، منتر اکو دے پڑھائیا۔ لکھ چوراسی نظری آدھر دا کنت، کنتوہل ہو کے ساچی سیج لے ہنڈھائیا۔ اپنی مہا دس اگت، بے انت اپنا کھیل دے سمجھائیا۔ بھرے بھلا جیو جنت، سادھ سنت رہے گر لائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ بودھ آگادھا بن کے

پنڈت، سرِشٹی درِشٹی اندر نرگن ڈھولا دینا سمجھائیا۔ تیرا نام نرنکار کدے نہ ہووے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ دھار اپنا ناؤں لے پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت ستواد برہم برہماد شبد انادی ناد سُنائیا۔ سَت دھرم کہے پرہ تیرے چرن کول آدیس، نمستے وچ سیس جھکائیا۔ تیرا حُکم چلے ہمیش، دو جہان نہ کھئے اُٹائیا۔ چرن کولان جھکدے سدا وشن برہما شو مہیش، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ گر اوتار پیغمبر وسا کے اپنے دیس، پردیس لوکات دتا سمجھائیا۔ نرگن سرگن کھیلن تیری کھیڈ، جگت کھلاری ہو کے پھیرا پائیا۔ بھگت سنت گُرمکھ گُرسکھ شبدی دھار میل، نرگن اپنا نثر کر رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بن سجن سہیل، کلجگ کوڑی کِریا ناتا دے ٹڑائیا۔ آون جاون پت پاون لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی دھرم رائے دی کٹ جیل، بری خانہ مہر نظر نال دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت دھرم سَت پُرکھ نرنجن تیرے چرن کول بیٹھا سیس نوائیا۔ سَت دھرم کہے پرہ میرے محبوب، مُحبّت تیری بے پرواہیا۔ چار جگ تیرا ملدا رہیا ثبوت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ تیرا محل اٹل اُچ عروج، عرش فرش تیرا کھیل نظری آئیا۔ ساچی دس منز لے مقصود، مقصد سب دا ویکھ دکھائیا۔ سَت دھرم کہے پرہ کوڑی کِریا چار کُنٹ کر نیست و نابود، لوکات رہن نہ پائیا۔ جدھر تگاں اودھر موجود، دشا خالی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین دُنی کر محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ دوار ایکنکار نراکار گرہ مندر دس اپنی حدود، جگت حدیثاں کھڑا دے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے لا لکھ چوڑاسی کایا ماٹی تن وجود، کلبوت اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہرجندر کور دے گرہ پکھو کے راجے دے ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت سچکھنڈ ویکھ سچا گھرانہ، جس گھر دا مالک اکو نظری آئیا۔ دپیک جوت جگ مہانا، تیل باقی نہ کھئے وڈیائیا۔ دھر دا مندر سوہے مکانا، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ کرے پرکاش نہ کھئے سوریہ بہانا، نور ظہور بے پرواہیا۔ دوسر دسے نہ کھئے بیگانہ، ایکا ایکنکار بیٹھا سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا نشانہ، جگ چوڑی لوکات دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام ندھانا، نروریر نراکار نرنکار اپنی

وست جھولی پائیا۔ انتر آتم زرتتر بخشے اگم ترانہ، جس دی سُر تال سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس دی مہما کردے شاستر سمرت وید پُرانا، انجیل
 قرآن کہانی بانی اوسے دا ڈھولا گائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک والی دو جہاناں، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکو ایک سوہا پائیا۔ جس دا
 پریم پریتی والا میخانہ، مُحبت سب دے نال جڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ زرگن سرگن پہن دا رہیا بانا، تتوت ویس وٹائیا۔ کلجگ
 انت سِری بھگونت ہو مہربانا، درگاہ ساچی حق مقامے اپنا حُکم ورتائیا۔ نام سندیشہ دیوے دُھر فرمانا، شبدا نادادی ناد جنائیا۔ جن بھگت
 اٹھ ویکھ مار دھیانا، بن اکھاں اگھ کھلائییا۔ میل ملائے سِری بھگوانا، بھگون اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ساچا گھر اک پرگٹائیا۔ جن بھگت تیرا گھر سچکھنڈ دوار، لوکات تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جس گرہ وسے آپ زینکار،
 کرنی دا کرتا ڈیرہ لائیا۔ حُکمے اندر رکھ گرو اوتار، پیغمبران کرے پڑھائیا۔ وشن برہما شو بن بھکھار، بیٹھے سپس نوٹائیا۔ شبدا اگمی اک
 جیکار، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے ہلائییا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی ودیا سنسار، چوڈاں ودیا کم کسے نہ آئیا۔ چوڈاں لوکاں توں باہر چوڈاں
 طبقاں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ سو سوامی انترجامی کھیل کرے اپار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کار کمائییا۔ نام سندیشہ نر
 نریشا دیوے ایکنکار، اک اکلّا آپ درڑائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سچ پیار، سُرتی شبدا سُرتی اپنی کھیل کھلائییا۔ غفلت
 وچوں آلس وچوں نندرا وچوں کڈھے باہر، حُکمے اندر حُکم کرے شنوائیا۔ لہنا دینا جنم کرم ورن برن ذات پات دین مذہب دئے نوار، بھيو
 ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا آپ کھلائییا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی زرگن زرویر ہو خبردار، دُھر سندیشہ نر نریشا اپنا نام جنائیا۔ صدی
 چوڈھویں پاوے سار، کھیل کرے اگم اپار، الگھ اگوچر اپنی کار کمائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں
 اسمان دیون والا ہلار، نام جھکولا دو جہاناں آپ لگائیا۔ جن بھگت اٹھ ویکھ نر نرائن میت مُرار، دُھردرگاہی سجن یار، اک اکلّا ایکنکار،
 دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر سوامی ملے آن، شبدا اگمی دئے فرمان، کوڑی کِریا میٹے چيو جہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا در وکھائے
 مکان، جس گرہ وسے نوجوان، مرد مردانہ شاہ سلطانا اپنا ڈیرہ لائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، حُکم دیوے حکمران، حُکمے اندر سریشٹ
 سبائی رہیا بھوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جگت میٹے نشان، ست دھرم کرے پروان، بھگت سہیلے میلے آن، گر چیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ اٹھے

پہر دوس زین ہووے نگاہبان، بن آگھاں کرے پہچان، بے پہچان رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آکو گھر دئے وکھائیا۔ جن بھگت تیرا سچکھنڈ دوار اولا، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس گھر مالک خالق بیٹھا اک اکلّا، ایکنکار ڈیرہ لائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی سدا رکھے اٹلا، نہچل دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی دیپ پرکاش ہو کے آپے بلا، نورو نور نور کرے رُشنائیا۔ شبد اناد ہو کے اپنا سندیش آپے گھلا، حُکمران ہو کے اپنا حُکم منائیا۔ اپنی دھار نرگن سرگن پھڑے پلا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کار کھائیا۔ جگ چوکرئی کھیلے کھیل جلا تھلا، مہیئل اپنا ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی انتر زرتتر آتم پرما تم ہو کے رلا، پاربرہم برہم اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دئی دوتی میٹے سلا، نام ندھانا سری بھگوانا انیلا تیر آپ چلائیا۔ جن بھگتاں وکھائے آگم اتھاہ بے پرواہ اپنا اک محلا، جتھے محفل گر اوتار پیغمبر بیٹھے نرگن دھار رہے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت سہیلا اک اکیلا ایکنکار اپنی دھار وچ ملائیا۔ جن بھگت سچکھنڈ دوارا تیرا گرہ، مندر آکو سوہا پائیا۔ جس گھر آد نرنجن ابناشی کرتا رہے، رہبر ہو کے ویکھے جگت لوکائیا۔ کوئن کوٹ جگ چوکرئی جس نے کیتے کھے، گر اوتار پیغمبر حُکھے وچ بھوائیا۔ وشن برہما شو نوت نوت بھنڈارا دئے، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اپنا نام آگما کہے، نراکھر وچوں اکھر دھار پرگٹائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے شکتی شوئے، شاہ پاتشاہ بے پرواہ اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ دوار ایکنکار جن بھگتاں رہیا وکھائیا۔ جن بھگت سچکھنڈ دوار تیرا سوہنا مندر، سہنجنا نظری آئیا۔ جتھے اندھیرا نہیں کوئی ڈونگھی کندر، بھوری بھور نہ کھئے بھوائیا۔ وجا نہیں کوئی چندر، در دربان نہ کھئے اکھوائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ منتر، زرتتر اپنا نور کرے رُشنائیا۔ لیکھا دے نہ کیسے گگنتر، زمیں اسماناں پینڈا رہیا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے بھگت بھگوان تیرا گھر سمجھائیا۔ جن بھگت تیرا گرہ اچ آگم اتھاہ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نوں کہندے جلوہ گر خُدا، پاربرہم پترمیشور او سے دا ڈھولا گائیا۔ جس نے کوئن کوٹ اپنے صفتی نام لئے دھرا، اللہ وایگرُو رام کہہ کے اپنا جھٹ سارے رہے لنگھائیا۔ ستنام دا ڈنک وجا، گر اوتار پیغمبر کرے شنوائیا۔ سو سنگھاسن پُرکھ ابناشن سہائے اپنا تھان،

تھان تھنتر دیوے مان وڈیائیا۔ لوکھات جگ چوکرئی کرنہار نیاں، کلجگ اتم لہنا دینا دئے مکائیا۔ جن بھگتاں پکڑے نرگن دھار بانہہ، سرگن لیکھا اپنے لیکھے لائیا۔ پھڑ کے ہنس بناوے کان، کاگ بدھی نہ کھئے کرائیا۔ اکٹا امرت جام دئے پیا، نجھر رس اک چوائیا۔ ساچا مارگ دئے وکھا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جگت واسنا وچوں باہر کڈھا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستگر شبد بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ منزل دئے پچا، سچ دوارا اک سہائیا۔ جتھے نرگن جوت رشنا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جن بھگت آتم پرما تم جوتی دھار لئے ملا، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوار بھومکا لئے سہا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ بھگت سہیلا پریم پریتی اندر اپنا آپ کر فدا، فیصلہ پرہ دے ہتھ پھرائیا۔ سچکھنڈ دوار جائے سدھا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت مہربان محبوب محبت وچ جن بھگتاں سچ دوار دیوے نگھا، جتھے اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ملن دی آپے دس کے بدھا، مارگ دھر دے دئے لگائیا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ منجیاں والی ضلع گرداسپر ★

جن بھگت پُرکھ اکال کر پرنام، آتم پرما تم نال ملائیا۔ بھاگ لگے تیرے کایا ماٹی گرام، تن کھیڑا لینا سہائیا۔ اکو سمر ہر کا نام، ہردے ہر ہر سچ وسائیا۔ ناتا کوڑ توڑ جگت تمام، طمع ترشنا دے مٹائیا۔ ساچے امرت دا پی جام، رسنا مد نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت نام لے اکٹا رس، رستہ کوڑ دے تجائیا۔ آتم پرما تم گا جس، دھر دا ڈھولا شہنشاہیا۔ سری بھگوان دے ہو وس، واسطہ جگت نالوں ٹرائیا۔ بیج نیتر لوچن کھول آکھ، درشن کر پرتکھ گوسائیا۔ حقیقت وچوں لے حق، دھر دی دوٹ وند وندائیا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھ، سچکھنڈ نواسی جوتی جوت لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ جن بھگت پُرکھ اکال رکھ سہارا، اکو آس رکھائیا۔ اکو نام بول جیکارا، ڈھولا دھر دا اکو گائیا۔ اکو ونج کر وپارا، اکو ہٹ سوہا پائیا۔ اکو چرن کول کر نمسکارا، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ آتم پرما تم میلا میل وچ سنسارا، پاربرہم برہم ناتا لے

بندھائیا۔ محل اٹل ویکھ اُچ منارا، سچکھنڈ ساچا نظری آئیا۔ جس گھر وسے ایکنکارا، اک اکلّا سوہیا پائیا۔ شبدی دھار گرو اوتارا، پیغمبر
 مل کے وجے ودھائیا۔ نرگن نور جوت اجیارا، تت وجود نہ کھئے وکھائیا۔ سو ٹھاکر سوامی آد جگاد جگ چوکری نت نوت جن بھگتاں میت
 مُرارا، دُھر دا سنگی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے دئے سمجھائیا۔ جن بھگت
 اکو پریم دی رکھ سیک، پریتی پرہ دے نال لگائیا۔ دو جے در منگ نہ بھکھ، دیونہار پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔ شبدی گوبند دھار بن
 سیکھ، سیکھیا ستگر ہتھ وڈیائیا۔ نیج نیتز نراکار آوے دس، لوچن نین کرے رُشنائیا۔ مانس جنم جگ جت، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔
 آتم پرما تم کر پت، سرتی شبد نال جڑائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی ملے دُھر دا مت، میت مُرارا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سدا سدا سد درشن کر نت،
 نیج لوچن نین اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں جگ جگ دیوے مان وڈیائیا۔ جن
 بھگت پرہ ویکھ پُرکھ سمرتھ، داتا سب دا نظری آئیا۔ چوراسی وچوں لے رکھ، گیڑے وچ نہ کھئے بھوائیا۔ وست امولک حقیقت وچوں
 دیوے حق، لاشریک شرکت دئے مٹائیا۔ ساچا مارگ دو جہاناں دس، رہبر ہو کے آپ سمجھائیا۔ آتم کر کے پرما تم وس، واسطہ اکو گھر
 بنائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ شبد اگمی سنا کے ناد، انادی دُھن آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، ہرجن ساچے کر کے داس، بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت پرہ نام دی رکھ اوٹ، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نوں
 لبھدے کوٹی کوٹ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ جس دا پرکاش نرمل جوت، لکھ چوراسی آتم رہیا ڈگمگائیا۔ جس دی بُدھی توں پرے
 سوچ، انہو حکم آپ سُنائیا۔ جس نوں جھکدے لوک پرلوک، دو جہان سپس جھکائیا۔ جس دا نام سچ سلوک، سوہیلے ڈھولے گر اوتار
 پیغمبر گئے گائیا۔ جس دا بھانا دو جہان سکے نہ کھئے روک، شاہ سلطان بیٹھے سپس جھکائیا۔ سو سوامی انترجامی دیونہارا موکھ، مُفت اپنا نام
 ورتائیا۔ چنتا غم مٹاوے ہرکھ سوگ، سنسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جنم جنم دا کئے ویوگ، سنجوگی اپنا میل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ساچا راہ اک وکھائیا۔ جن بھگت ساچے نام دی چڑھے رنگت، رنگ رنگیلا اپنا آپ دئے
 رنگائیا۔ دو جے در جانا پئے نہ بن کے منگت، بھکھک ہو کے بھیکھ نہ کھئے وٹائیا۔ ساچا میل صاحب سوامی کرے گرمکھ سنگت، سگلا

سنگ بنائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنکت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ ستگر شبد دین دیال کِریال آد جگادی بودھ اکادھا پنڈت، چار ورن اٹھاراں برن دئے پڑھائیا۔ دو جے در کرنی پئے کیسے نہ ممت، نیوں نیوں سیس نہ کیسے جھکائیا۔ منوآ من نہ کرے علت، شرع وچ شریعت نہ کھئے لڑائیا۔ جن بھگتاں پرہہ اپنے ملن دی دیوے ہمت، حوصلہ اندرے اندر ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں سچکھنڈ دوار ایکنکار دئے ساچی سمت، اتر پورب پچھم دکھن لیکھا دئے مکائیا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ روپل کور دے گرہ پنڈ کھوکھر ضلع گرداسپُر ★

ستجگ ساچے ہو سوادھان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی رہیا جگائیا۔ نام اگتا وست امولک جھولی پاواں تیری دان، دولتمند ایتھے اوتھے دو جہاناں دیاں بنائیا۔ دُھر دا ڈھولا گیت اگتا دیواں سچا نام، ناؤں نرنکارا آپ جنائیا۔ حکم سندیشہ دے وچ جیو جہان، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار گنٹ دہ دشا پڑدا دے اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم پاربرہم برہم دس سچ گیان، سرشٹی درشٹی اندروں دے بدلائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا شرع رہے نہ وچ شیطان، چار ورن اٹھاراں برن بودھ اکادھ کر پڑھائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار میٹ نامو نشان، ست دھرم نہکرمی تیری جھولی پائیا۔ بھگت سہیلے سنت ساجن گرمکھ ویکھ آن، گرسکھ دُھر دے اپنے رنگ رنگائیا۔ ذات پات دین مذہب جھکڑا پیا انسان، اوچ نیچ راؤ رنگ دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ست ستوادی برہمادی نظر نہ آئے کیسے سری بھگوان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ منزل حق چڑھ کے میرا درس کھئے نہ پان، دُھر دا ایشٹ پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ رسنا جہوا بتی دند گاؤندے گان، راگاں ناداں وچ کرن شنوائیا۔ سچ سوامی انترجامی ملے کیسے نہ آن، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی پڑدا اوہلا نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے تیری نیتر اکھ کھلائییا۔ ستجگ ساچے اٹھ جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کلجگ ہنس بُدھی ہوئی کاگ، ست سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ من واسنا سرشٹی رہی بھاگ، اگنی آگ رہی جلائییا۔

پرہ ملن دا اُچے نہ کیسے ویراگ، ویری اندروں نہ کھٹے کڈھائیا۔ پھری دروہی وچ مات، طوبیٰ طوبیٰ کرے لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کوئی نہ دیوے کیسے ساتھ، ساجن میت دین دُنی نظری آئیا۔ کوئن کوٹ رسنا جہوا بئی دند پڑھ پڑھ تھکے پوجا پاٹھ، سمرن یوگ ابھياس وچ من نہ کھٹے ٹکائیا۔ مانس جنم کیسے نہ آوے راس، رستہ رہبر ہو کے نہ کھٹے وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دسے اندھیری رات، ساچا نوری چند نہ کھٹے رُشنائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم کرے کوئی نہ یاد، صفتاں والے ڈھولے گا گا سارے شکر منائیا۔ کایا کھیڑا ساڈھے تین ہتھ دسے نہ کیسے آباد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچے دیوے ور، ور داتا دیا کھائیا۔ ستجگ ساچے اٹھ جودھے سورپیر مردانے مرد، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ لوکات مار جہات غریب نایاں ونڈ درد، ڈکھیاں ڈکھ دینا مٹائیا۔ شرع قصائی بنی کرد، قتل گاہ ویکھی لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر ٹھانڈے در کردے عرض، سچکھنڈ دوارے پرہ آگے سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار صدی چوڈھویں ساڈا ہویا پورا فرض، ویلا وقت دئے گواہیا۔ تیرا کھیل ویکھیئے نرگن دھار جوت اسچرچ، تت وجود ملے نہ کھٹے مان وڈیائیا۔ تیرے ملن دی آد جگاد جگ چوکرئی جن بھگتاں سدا غرض، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا درس دینا وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پرہ ویکھ پورب جنم کرم دی فرد، لہنا دینا سب دا دے مکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا لوکات جیو جنت رہے تڑپ، سانتک ست نہ کھٹے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سنتوکھ شبد گیان دھیرج دھیر رہیا سمجھائیا۔ ستجگ ساچے ساچی وست نام لے اٹلی، ڈھر خزانہ دیاں بھرائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ کٹی، کائنات کلمہ نغمہ حق دے سُنائیا۔ دین دُنی رہے نہ بھلی، مارگ ڈھر دا دے جنائیا۔ امرت دھار نجھر امیوں رس دے اگتی چلی، جام امام دے پیائیا۔ جن بھگتاں آتما وچھوڑے وچ رہے نہ رُلی، ڈھر دا میلا دینا ملائیا۔ پھل پھلواری گرمکھ ساچے جائے بھلی، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دیوے ساچا ور، ست ستواد رہیا جنائیا۔ ستجگ ساچے جا کے ویکھ دھرنی دھرت، دھول اپنا آپ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری ہوئی شرط، بیس بیس وقت چکائیا۔ ایک حکم چلے عرش فرش، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار تیرے نال آوے پرت، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں دیوے درس، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، ہوس اگلی دئے

بُجھائیا۔ غریب زباناں کوجھیاں کھلیاں اُتے کرے ترس، رحمت نال سہمت کرے خُدائیا۔ چوٹھے جُگ سب دی پوری کرے غرض، عرض
 بینتی سُن کے حُکم دئے سُنائیا۔ نام کھنڈا نرگن دھار ہتھ تیرے دیوے کھڑگ، کھنڈاں برہمنڈاں بھہ دئے وکھائیا۔ لوکھات جانا نِدھڑک، پُرکھ
 اکال دین دِیال سِر تیرے ہتھ رکھائیا۔ اُچی کوک آتم پرما تم ڈھولا دسنا گرض، لکھ چوراسی جیو جنت دینا سمجھائیا۔ جس دا نیرالا راگ
 وکھری طرز، ترازو وچ تول نہ کھئے تُلایا۔ سَتجگ ساچے تیری مدد کرے پُرکھ اکال دُھر دا مرد، دُوچی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کوڑی کریا لہنا دینا دئے مُکائیا۔ سَتجگ ساچے ساچے نام دا وجا ڈنکا، حُکم دُھر
 دا اک جنائیا۔ خبردار کر راؤ رنکاں، شاہ حقیر سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ سہا واحد اِکو بنکا، سچ گرہ دے وکھائیا۔ پکڑ اٹھا ساچے سنتا، جن
 بھگتاں اکھ کھلایا۔ میل ملا آتم پرما تم ناری کنتا، سیج سہنجی سوہبا پائیا۔ سَتجگ ساچی دھار بنا بنتا، گھڑن بھننہار سمرتھ سوامی دیوے
 مان وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ وچ جیو جنتا، بودھ آگادھ دے سمجھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، پاربرہم برہم سب نوں نظری آئیا۔ دھرم
 وڈیالا کھول اکھی پنڈتا، چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو حُکم منائیا۔ دھرم دوار وکھا اوچ نیچ راؤ رنک ساچی سنگتا،
 سنگل شرع دے تڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار تیرا اندر باہر رنگدا، رنگ چلؤل دئے چڑھائیا۔ لوکھات تیرا راہ تکدا، دھرنی دھرت
 دھول دئے دُہائیا۔ مارگ لا دھرم ست سچ دا، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نرگن دھار سدا سدا سد جُگ چوکڑی ہر گھٹ تھان وسدا، خالی دوارا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی پورو دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداسپور ★

سَتجگ ساچے ساچے دھرم دا کھول دوار، مات لوک دُھر سندیشہ دے سُنائیا۔ سَتگر شبد دا بن برخوردار، سیوک ہو کے سیو
 کھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال تیرا مددگار، مہربان مہر نظر نال پار کرائیا۔ جھگڑا دین دُنی نہ رہے وچ سنسار، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ سانجھا
 دس سرب پیار، مانو ذاتی دے سمجھائیا۔ اِشٹ منا اِک نرنکار، دیوت سُر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، پروردگار نور

خُداڻيا۔ سچکھنڊ نواسي دس دُهر دا سڪدار، شاه پاتشاه سچا شهنشاهيا۔ جس دے حُکم اندر جُگ چار، سَتجُگ تريتا دواپر کلجُگ سيو
 ڪمائيا۔ وارو واري آوندے پيغمبر گر اوتار، نرگن سرگن ويس وٺائيا۔ نام سنديشه بول جيڪار، چار کُنٺ ڪرن جنائيا۔ شاستر سميرت ويد پُران
 انجيل قرآن ڪهاني باني بن لڪهار، نراڪهر اڪهر دهار بدلايا۔ سچ دوار دا ڪهول ڪواڙ، پڙدا اوبلا جان چُڪائيا۔ تنهاں دي سِڪهيا کلجُگ جيو
 سمجھ نہ سکے گوار، بُدھ بيڪ نہ ڪھڻے بنايا۔ گهر گهر اندر ڪوڙي ڪريا لوبھ موھ ھنڪار، مايا ممتا ربي ستائيا۔ گر در مندر مسجد شودوالے
 مٿھ ھووے ويھچار، تيرتھ تٿ ساچا رنگ نہ ڪھڻے رنگائيا۔ سرشئي درشئي اندر ھوئي خوار، پريم پريتِي ساچي ريتي سچ نہ ڪھڻے ڪمائيا۔ چار
 کُنٺ دھ دشا جوٿھ جھوٽھ ڪيتا دھوڻ دھار، نوري چند نہ ڪھڻے چمڪائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪريا ڪر، سَتجُگ ساچے ديوے
 ور، لوڪمات مار جھات، امرت بوند سوانت سب توں دے پيايا۔ سَتجُگ ساچے اٿھ لے انگڙائي، سوادھان پُرڪھ اڪال رھيا ڪرائيا۔ لوڪمات
 دين دُني پئي دُهاڻي، ھاڀاڪار وچ لوڪائيا۔ گر اوتار پيغمبران دي سِڪهيا گئے بھلائي، ساچے مارگ چل ڪے پرھ دا درس ڪھڻے نہ پائيا۔ مايا ممتا موھ
 ڪيتا ھلڪائي، جگت واسنا ترشنا ربي تڙپھائيا۔ ساچي منزل چڙھ ڪے ملے نہ ڪيسے ماھي، محبوب مُحبت وچ نہ ڪھڻے سھائيا۔ آتم پرماتم ھوئي
 جُداي، پاربرہم برہم ميلا نہ ڪھڻے ڪرائيا۔ سُرتي شبد نہ وچے ودھائي، گيت گوبند نہ ڪھڻے سُنائيا۔ کلجُگ ڪوڙ ڪڙيارے اپنا ڏنڪ دتا وڃائي، راؤ
 رنگان رھيا بھلايا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪريا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ھر، سَتجُگ ساچے ست ستواد ساچا مارگ دے وڪھائيا۔
 سَتجُگ ساچے دين دُني دے سنديش، ناؤن نرنڪار اڪ درڙائيا۔ چار ورن اٿھاراں برن سب دا مالڪ اڪ نریش، پرم پُرڪھ پاربرہم
 بے پرواھيا۔ جس دي نظر نہ آئے ڪيسے رُوپ ريكھ، رنگ رتڙا بيٺا ھر گھٽ ڏيرھ لائيا۔ جس توں جھڪدے وشن شو برہما مھيش، سر سڪے نہ
 ڪھڻے اُٿائيا۔ سدا وسيا سچکھنڊ ديس، برہمنڊ ڪھنڊ پُري لوھ گگن گگنتر اپنا حُکم چلايا۔ جس دا نہ مچھ داھڙي ڪوئي ڪيس، موند مُندايا
 رُوپ نہ ڪھڻے وٺائيا۔ جس نے ست بنايا گوبند دس دسميش، دھ دشا دا مالڪ اڪو نظري آيا۔ جو آد جُگاد جُگ چوڪڙي سدا رھے ھميش،
 گر اوتار پيغمبر سيوا وچ رکھائيا۔ سو صاحب سوامي انترجامي کلجُگ ڪوڙي ڪريا حُکمے نال بدل دئے ريكھ، مايا ممتا موھ ڏيرھ ڏھابيا۔ ست
 دھرم دا دھرت دھول اُپر سھنجنا ڪر ديس، رُت اگمڙي نال رلايا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪريا ڪر، ديوے حُکم اڪ نریش، نران

دا نرائن آپ جنائیا۔ سَتَجُگ ساچے ساچی دے دے سِکھیا، ودیالا دُھر دا اک کھلایا۔ نام ندھان اگئی پا بھچھیا، بھکھک بنے سرب لوکایا۔ کلجگ چوٹھے جگ پورا ہووے بھوکھت لکھیا، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ دین دُنی درِشٹی اندر جاچے مٹھیا، سگلا سنگ نہ کھئے نہیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب نوں دس دُھردرگاہی پتیا، پتدیمیشور سب دا پتا مائیا۔ جس دا حُکم لیکھ فرمان کدے نہ مٹیا، نت نوت اپنی دھار چلائی۔ کرے کھیل سدا اندٹھیا، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں حُکمے اندر جس نے اپنے کھاتے سٹیا، دوسر ہتھ نہ کسے پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتَجُگ ساچے تیرا لہنا دینا اگلا اچے نہ مُکیا، پچھلا پچھے جھولی پائیا۔ سَتَجُگ ساچے ست دھرم دا دس ستواد، ساچی سِکھیا جگ جنائیا۔ کوڑی کریا مٹے رواج، من واسنا رہے نہ رائیا۔ اُجڑیا کھیڑا کر آباد، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ ہر پردے وچ پر ماتم آتم آوے یاد، پاربرہم برہم میلا لئے ملائی۔ وست امولک کایا گولک نام ندھانا دے داد، دوئلتمند گرمکھ دے بنائیا۔ سوئی سرتی سب دی جائے جاگ، نیج نیتر لوچن نین اکھ کھلایا۔ انتر انتر برہوں وچھوڑے دا اُچے ویراگ، ویری دوئی دشمن رہن کھئے نہ پائیا۔ گھر سوامی میل کنت سہاگ، سیج سہنجی سوہا پائیا۔ ست دھرم دا وڈا ہووے سُبھاگ، سنسار سچ وچ دے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کریا دُرمت میل دھووے داغ، سَتَجُگ تیرا نرگن نور جگائے چراغ، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ کیشن کور دے گرہ نوان پنڈ ★

ستجگ ساچے لوکيات دس اکو نام، چار ورن اٹھاراں برن دے سمجھائیا۔ سب دا مالک آد جگاد سیری بھگوان، ابناشی کرتا نور خدائیا۔ جس نوں جھکدے گر اوتار پیغمبر کرن پرنام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سچکھنڈ دوارا جس دا حق مقام، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت نور مہان، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا شبدي ست دلارا سب دا کاہن، مالک دو جہان اکھوائیا۔ نت نوت لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت کوڑی کریا ویکھے مار دھیان، دھرنی دھرت دھول اُپر پڑدا دئے چکائیا۔

من واسنا سرِشٹی درِشٹی شرع ہوئی شیطان، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ دُھر دا حُکم دیوے حُکمران، نام سنديشه اک سُنائیا۔ لوکھات مار جہات دُھر سنديشه دے پیغام، پیر پیغمبراں توں پرے کر پڑھائیا۔ جس نون سمجھ نہ سکے کھئے بُدھی وان انسان، نراکھہر اکھہر دھار وچ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے ساچا مارگ رہیا سمجھائیا۔ ستجگ ساچے ساچے ساچیا سیکھیا دے سنسار، تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا دے سُنائیا۔ موركھ مگدھ جیو رہے نہ کھئے گوار، بیک بُدھی سب دی دے کرائیا۔ ساچے نام دا چڑھیا رہے خمار، کوڑ کُریاری مد نہ کھئے پیاٹیا۔ اکو اِشٹ درِشٹ نور نظر آئے نرنکار، تون ہی تون ہی سارے راگ الاٹیا۔ دین مذہب دا جھگڑا ذات پات کرے نہ کیسے خوار، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شبد سنديشه دے ایکا وار، ایکنکار حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے ست پُرکھ نرنجن ست ستوادی ساچیا سیکھیا اک درڑائیا۔ ستجگ ساچے دین دنی چار کُنٹ دہ دشا اک وکھا سچي دھرم سال، مندر مسجد شودوالا مٹھ اکو نظری آئیا۔ جس گھر ٹھاکر سوامی ملے دین دیاں، دیاں اپنی دیا کھائیا۔ تس گھر سنت سہیلے گرمکھ سجن وسن پرہ دے نال، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور مُردیاں مُرشد ہو کے پُچھے حال، مہربان ہو کے محبوب اپنا جوڑ جڑائیا۔ جنم جنم دی کرم دی کیتی کرنی لیکھے لاوے گھال، جنم مرن دا رہے نہ کھئے سوال، گیڑ چوراسی دئے کٹائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت جگا بے مثال، مسل اصل اصلی دے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بے حال، جوٹھ جھوٹھ وجے کوئی نہ تال، من ممتا موہ دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے تیرا ست دوار کھلاونہار ایکنکار، حکمے اندر حُکم سُنائیا۔ ستجگ ساچے کوڑی کِریا ناتا توڑ، سچ سچ نال ملاٹیا۔ آتم پر ماتم دُھر دا میلا جوڑ، وچھڑیا رہن کھئے نہ پائیا۔ من واسنا گکرماں وچوں ہوڑ، ہوکا ہر ہر شبد سُنائیا۔ اندر رہے نہ تتان والا چور، ٹھگی چوری یاری نہ کھئے کھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک تیرے انتر دئے ٹکائیا۔ ستجگ ساچے سچا بل دھار، بلدھاری دیا کھائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی وچوں کڈھ کوڑ وکار، ہنکار لوہہ دے مٹائیا۔ سب نون نظری آئے ایکا ایکنکار، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دا ہونے سانجھا جیکار، ساچا

ڈھولا شبد وچولا اکو دے بنائیا۔ دکھیاں دا دکھ نوار، ہنکاریاں دا توڑ ہنکار، سانجھا وکھا سچا گھر بار، جس گھر وسے بے پرواہیا۔
 کھتری براہمن شوڈر ویش اکو کر پیار، منزل رہے نہ کیسے ڈشوار، سچ دوارا ایکنکارا اکو دئے وکھائیا۔ جس گھر بیٹھے پیغمبر گر اوتار، سجدہ
 کرن نمستے وچ نمسکار، نیوں نیوں پُرکھ اکال لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیری ساچی
 سیکھیا ساکھیات سرشٹی درشٹی اندر نظری آئیا۔ ستجگ ساچے ساچا مارگ دے ایک، ایکنکار رہیا درڑائیا۔ نو ست بخش ایک ٹیک،
 بکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سچکھنڈ دوارا سب نوں دس ساچا دیس، لکھ چوراسی بھونا کم کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی دین دیاں
 نرگن سرگن بدلدا آیا بھیکھ، رُوپ رنگ ریکھ نہ کیسے سمجھائیا۔ کلجگ انت جوتی جامہ سری بھگونت دھرے اولڑا ویس، شبدي ڈنک راؤ
 رنگ اپنا آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ تیرا ست دوار، دھرنی دھرت دھول اُپر
 کرے پزار، کوڑی کِریا دئے نوار، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار تت وجود رہن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ ساچے سب دا سانجھا بن میت، ہندو مُسلم
 سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے مندر مسیت، شودوالے مٹھ پڑدا اوہلا دینا چکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت بدل دے
 نیت، ریتی اگلی دے سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سارے گاون گیت، گہر گمبھیر بے نظیر مل کے وجے ودھائیا۔ کایا ماٹی سب دی
 کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ تیرا مالک خالق پرتپالک سدا بیٹھا رہے اتیت، ترے گن حکمے اندر بھوئیا۔ سو سوامی انترجامی
 سب دے وسار چیت، من چت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا چکے بست کیٹ، اُچ نیچ راؤ رنگ اکو گھر بہائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں
 چرن کول ساچی دس پریت، پریم اپنا سارے لین بنائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، کرے کھیل پرہو انڈیٹھ، پروردگار سانجھا یار حکمے اندر
 حکم دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دھر دا نام سچ کلام
 دئے اک حدیث، حضرتان توں آگے حضور اپنی دسے پڑھائیا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ بی بی گرو دے گرہ پنڈ چیماری ضلع امرتسر ★

ستجگ ساچے ست دھرم ملے منظوری، دیاوان دیا کھائیا۔ سیوا کرنی در حضوری، فرمانبردار روپ وٹائیا۔ مُحبت وچ لیکھے لگے مزدوری، چاکری اکو دئے جنائیا۔ کلجگ کوڑا گرھ تھے غروری، ہنگتا رہن کھئے نہ پائیا۔ من واسنا کڈھنی کوڑی، جوٹھ جھوٹھ دینا مٹائیا۔ ساچے بھگتاں سنتاں پنڈھ مکاؤنا نیڑے دوری، وچھڑیا رہن کھئے نہ پائیا۔ چتر سگھڑ بناؤنا مورکھ موڑھی، مگدھ انجان ملے وڈیائیا۔ آتم پرما تم میل ملاؤنا ضروری، ناتا دھر دا اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ ستجگ ساچے ساچی دسنی نمسکار، ہر چرن ملے وڈیائیا۔ ایشٹاں دا ایشٹاں ایکنکار، سریشٹی دریشٹی دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دی مہا گاؤندے رہے جگ چار، شاستر وید پُراناں نال صلاحیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر کردے گئے دیدار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سو شاہو بھوپ دو جہانا سیکدار، شہنشاہ سچکھنڈ اکھوائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، اگم اتھاپ اپنی کار کھائیا۔ ساچا مارگ لاوے وچ سنسار، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ کوڑی کریا کرے خوار، ممتا موہ رہے نہ رائیا۔ گرمکھ سجن بنے میت مرار، گھر سجن رنگ رنگائیا۔ گرسکھاں کھول کواڑ، پڑا اندرون دئے چکائیا۔ نرگن جوت کرے اجیار، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ دھر دا شبد سنائے سچی دھنکار، انادی ناد وجائیا۔ آتم پرما تم مل کے ساچا منگلا چار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچے ساچا راہ درسائیا۔ ستجگ ساچے ستگر شبد رہنا ہوشیار، آس نندرا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کڈھ کوڑ کڑیار، جوٹھ جھوٹھ دینا مٹائیا۔ ست دھرم دا کر پساں، سریشٹی دریشٹی دینی بدلائیا۔ آتم پرما تم دس جیکار، سوہنگ ڈھولا دینا سمجھائیا۔ سب دا مالک ایکنکار، پُرکھ اکالا دو جہاناں پتا مائیا۔ جس نون لبھدے رہے سدا جگ چار، چوکری بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ سو کھیل کرے اپر اپار، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جاتا نرگن دھار ہو اجیار، شبدی ڈنک راؤ رنگ آپ سنائیا۔ سنت سہیل لکھ چوراسی وچوں لئے ابھار، گرمکھ گرسکھ کھوچے تھاون تھائیا۔ ایکا بخشے نام ادھار، چرن پریتی دھر پیار، میل ملائے سہج سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، ایتھ اوتھ دو جہاناں سری بھگوانا شاہو بھوپ وڈ سیکدار، حکم دھر دا دو جہاناں آپ سمجھائیا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر ★

ستجگ ساچے اٹھ پرہ دے لال، لال گوپالا دین دیا آپ اٹھائیا۔ سرشٹی دین دنی ہوئی بے حال، شاہ کنگال رہے کرائیا۔ ساچا بنے نہ کھئے دلال، وچولا ہو کے وچلا بیہو نہ کھئے کھلائیا۔ چار کنت دہ دشا کوڑ کڑیاں وجے تال، ڈنکا سچ نہ کھئے سنائیا۔ مریداں مُرشد پُچھے کوئی نہ حال، حالت بدلی سرب لوکائیا۔ ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُسنائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں دیندے گئے احوال، ڈھولا شبدي راگاں وچ گائیا۔ صدی چوڈھویں بنے نہ کھئے پرتپال، مالک ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ چار کنت دہ دشا بھگت سہیلے کرن بہال، بھگون ملے بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار وکھائے ایکو سچی دھرم سال، در دروازہ غریب نوازا آپ کھلائیا۔ کوڑی کِریا وچوں کرے بحال، مار جہات لوکھت وچوں باہر لئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی سچ سندیش اک سنائیا۔ ستجگ ساچے اٹھ ہو سوادھان، حُکے اندر لے انگڑائیا۔ کلجگ میٹ کوڑی کِریا جگت نشان، نشانہ دھرم دے جھلائیا۔ سب نوں نظری آئے اک سری بھگون، بھگتاں دا مالک بے پرواہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن در درویش منگتے بنن آن، خالی جھولی سب دی دئے بھرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ڈھولے سارے گان، گا گا نو نو چار وجے ودھائیا۔ آتم شکتی ملے مہان، بھگتی اکو اک درڑائیا۔ مُحبت وچ محبوب ہووے مہربان، مہر نظر نال ترائیا۔ دُھر دا شبد دیوے سچی دھنکان، انحد نادی ناد وجائیا۔ امرت رس انتر دیوے پین کھان، ترشنا کوڑی دئے مٹائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار کرے پروان، پروردگار سانجھا یار مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سہیلا اک اکیلا وقت ڈھیلا دئے مکائیا۔ ستجگ ساچے اٹھ گہر گمبھیر، ستگر شبد دئے وڈیائیا۔ جھگڑا مُکا کایا تت سریر، متا موہ نہ کھئے لڑائیا۔ شرع کٹ زنجیر، شریعت دُھر دی دے سمجھائیا۔ ست دھرم دی دس تدبیر، طریقہ پرہ دا نام جنائیا۔ دین مذہب دی میٹ لکیر، ورن برن نہ کھئے رکھائیا۔ دُھر دا رنگ رنگا شاہ حقیر، شہنشاہ ساچا دینا ملائیا۔ جیہڑا اندرون بدلے ضمیر، ضامن ہو کے لئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ ستجگ ساچے اٹھ بچے ننھے، زرگن نرویر رہیا اٹھائیا۔ جگت واسنا میٹ بنے، بندگی اکو دے سمجھائیا۔ تیرا سندیش سرشٹ سبائی منے، من کا منکا دے بھوائیا۔ کلجگ جیو

رہن نہ اٹھے، نیترا اکھ دینی کھلائی۔ ملے میل سری بھگوانے، بھاگ سب دا جھولی پائی۔ صدی چوڈھویں جن بھگت جتنے جنے، جانکاری سب توں دے کرائی۔ پُرکھ اکال بھاگ لگائے تنہاں دے کایا ماٹی تے، پنج تت برہم مت دئے اُچھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا راگ سُنائے اگئی کئے، کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتائی۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر ★

ستجگ ست دھرم سہاؤنی رُتی، رُت سہنجی دینی بنائی۔ سب دی مت کرنی اُچی، نیچ رہن کھئے نہ پائی۔ سرتی رہے کوئی نہ سٹی، سوئی دینی اُٹھائی۔ رمز رہے کوئی نہ لکی، پڑدا دینا چُکائی۔ بھگت سہیلے گودی چُکیں، خوشیاں نال اُٹھائی۔ سچ دوارے سٹیں، پرہ چرن ملے سرنائی۔ غریب زانیاں پُچھیں، اپنی سیو کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ ستجگ ساچے دیویں دُھر دی خبر، بے خبراں آپ سُنائی۔ جو بیٹھے کر کے صبر، صدق اوہناں توڑ نہائی۔ مالک دسنا پُرکھ اکال شیر ہر، بھے وچ رکھے سرب لوکائی۔ آسا منسا پوری کرے سدھر، سادھ دُھر دے لئے بنائی۔ سچکھنڈ دوارے کرے قدر، فُدرت دا مالک ہونے سہائی۔ من واسنا دیوے بدل، ممتا موہ مٹائی۔ کوڑی کیرپا کر کے قتل، سچ دوارا دئے جنائی۔ دھام نیارے بہا کے پتن، کنارہ اِکو اِک سمجھائی۔ جن بھگت رہے نہ کھئے بے وطن، سچ دوارے دئے ٹکائی۔ منسا کر کے پوری آسن، اصل اپنا رنگ رنگائی۔ مہربان ہو پُرکھ ابناشن، ابناشی اپنے گھر وسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل دس کے گھاٹن، در دروازہ اِک سہائی۔

★ ۹ کتک شهنشاهی سمت ۲ درشن سینگہ دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر ★

ستجگ ساچے دھرم مارگ دسنا کلجگ جیواں، جانکاری دھر دا نام دینا کرائیا۔ لیکھے لاؤنی کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ سیواں، سینہ صاف دینا کرائیا۔ چلنا دسنا جگت نیواں، گڑھ ہنکار نہ کھئے بنائیا۔ نرمل جوت پرکاش کرنا اگمی دیوا، نور سچ دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ ساچے سچ دھرم دا دسنا رستہ، راہ اکو دینا وکھائیا۔ پرہہ دا نام بن قیمت ہووے سستا، کوڈی ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ منوا پھرے نہ دہ دس نسا، ڈوری شبد دینا بندھائیا۔ نام اچے آتم پرما تم سانجھا جس دا، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ میل بنیا رہے بھگتاں اپنی اکھ دا، نج نیت درشن پائیا۔ لہنا دینا سب نوں دینا حق دا، پڑدا اوبلا دینا چکائیا۔ جھگڑا دنی رہے نہ جگ دا، جاگرت جوت ہووے رُشنا ئیا۔ سڑنا بھاون تری گن آگ دا، امرت میگھ دینا برسائیا۔ جن بھگت دوارا ویکھنا سجدا، سوہامان آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۹ کتک شهنشاهی سمت ۲ بیبی جیتو دے گرہ پنڈ رمداس ضلع امرتسر ★

ستجگ ساچے دھرم دا کر پرچار، کلجگ کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ دے مٹائیا۔ پوتر کر سرب استھان، گدر مندر مسجد شودوالا مٹھ پاک نظر کھئے نہ آئیا۔ شرع وچ دین دنی ہوئی شیطان، تیرتھ تٹاں و بھچار رہے کھائیا۔ بھہ رکھے نہ کھئے سری بھگوان، نیت لوچن نین اکھ نہ کھئے شرمائیا۔ ہر چرن پریتی کرے نہ کھئے دھیان، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پڑھ پڑھ تھکا جیو جہان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی بھيو کھئے نہ پائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم میل ملے نہ کیسے سری بھگوان، پارپریم بریم ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ کایا ماٹی ساچے مندر انحد ناد سنے نہ کھئے دھنکان، اگمی راگ نہ کھئے سنائیا۔ امرت آتم رس نجھر جھونا بوند سوانتی ملے نہ پین کھان، جگت ترشنا آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ من واسنا چار گنت دہ دشا پھرے سوان، بڈھ بییک ساچی ٹیک، اوٹ اک اکال نہ کھئے رکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہوئی ویران، پنچ وکار اندروں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے تیری دھار لے پرگٹائیا۔ ستجگ

ساچے کلجگ کوڑی کریا کڈھ، لوکھات دھرنی دھرت دھول رہن نہ پائیا۔ بن ہر نامے سب دے خالی ہونے ہڈ، مایا ممتا موہ ہونی ہلکائیا۔ گر
 اوتاراں پیغمبراں دا مارگ گئے چھڈ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ وشو دھار بنے کوئی نہ پر م پُرکھ دی یڈ، کھتری براہمن شوڈر ویش انتر نرنتر
 پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ من وکار دئی دویت شرع زنجیر توڑے کوئی نہ حد، منزل چوٹی چڑھ اخیر، نرگن جوت درس کھئے نہ پائیا۔ سرتی
 شبدی نرگن دھار ہونی اڈ، آتم پرما تم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ ترے گن مایا پنج تت اگنی رہی لگ، ناؤں نرنکار امرت میگھ نہ کھئے
 برسائیا۔ بھرے بھلا جیو جنت جگت جگ، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کیسے درس نہ ہووے اُپر شاہ رگ، سچ دوارے مل کے وجے نہ
 حق ودھائیا۔ جگت وکارا پی پی تھکے مد، نام خُماری سچ نہ کھئے چڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ساچے نام نالوں کیتا الگ، صفتی ڈھولے
 سارے گا گا شکر منائیا۔ ستجگ ساچے ساچا دھرم چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اکو دس، دہ دشا دے سمجھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ فرمان اک سمجھائیا۔ ستجگ ساچے دھرنی دھرت دھول دے دھر فرمانا،
 حُکم اگم اتہا بے پرواہ دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار سب نوں منن پئے بھانا، راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان سر
 سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش گاؤ آتم پرما تم ساچا گانا، ہندو مسلم سیکھ عیسائی پُرکھ اکال دین دیال
 دھر دا رام اکو ایشٹ منائیا۔ جس دی صفت مہا جگ چوکرئی شاستر وید کرن پُرانا، انجیل قرآن اوسے دا ڈھولا گائیا۔ سو سمرتھ سوامی
 انترجامی کھیلے کھیل دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر اپنا حُکم ورتائیا۔ نرگن نروریر نرکار جوت سروپی پھریا بانا، آد
 نرنجن درد دکھ بھے۔ بھنجن بھو ساگر پار کرائیا۔
 ستجگ ساچے دھر دا نام ندھان جگت جیواں نیترا پا نام انجن، اندھ اگیان اندروں
 دے کڈھائیا۔ ساچی ڈنڈاوت پرنام دس دھر دی بدن، بندگی وچ مچھندگی کوڑی دے مکائیا۔ دھر دا ٹیکا نام جوت للائی مستک لا
 چندن، چند سورج توں پرے ہونے رُشنائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی پت پاون پاربرہم پتپریشور کٹنہارا دین دنی دے پھندن، لکھ چوراسی
 جم دی پھاسی رہن کھئے نہ پائیا۔ سنت شہیلے گرو گرو گر چیلے بھگت بھگوان در ٹھانڈے اکو وست منگن، ناؤں نرنکارا ایکنکارا دھر دا کلمہ دے
 جنائیا۔ کایا ماٹی تن وجود چاڑھ ساچی رنگن، رنگ رنگیلا موہن مادھو اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ ساچے ساچے نام دا وجے اک مردنگن،

مڈھر دُھن ہرِ بھگت سُہیلا لئے سُن، سُن سہادھی وچوں اگلا لیکھا دئے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا رہے نہ کھئے اوگن، گنوتنا گنِ ندھان سِری بھگوان وستِ اموک کایا جھولی دیوے پائیا۔ ایکا نام شبد دو جہان لئے سُن، گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُرِ مل کے ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچکھنڈِ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار، کرنی دا کرتا کرنیہار، قُدرت دا مالک سرِشٹ دا پالک خلق دا خالق دُئی دا دین، دیونہارا سچِ تعلیم، سَتجگ ساچے کلجگ اندر کر ترمیم، حُکمے اندر حُکم دینا پرگٹائیا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ مدی پُر ضلع امرتسر ★

سَتجگ ساچے لوکھات بن بردا، پُرکھ اکال دین دِیال سچکھنڈِ نواسی رہیا جنائیا۔ کوڑ کڑیارا گڑھ ہنکارا توڑ گھر گھر دا، گرہ مندر اندر کایا ماٹی کر رُشنائیا۔ سچ بھنڈارا وکھا امرتسر سروور نرائن نر دا، نر ہرِ اپنا پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ جن بھگت ساچا سنت گرمکھ گرسکھ تُوں میرا مین تیرا ڈھولا ہووے پڑدا، آتم پرما تم مل کے وجے سچ ودھائیا۔ سنت سُہیلا سچن ساچی منزل ہووے چڑدا، آدھ وچکار آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُپر حُکمے اندر تینوں گھلدا، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی دُھر فرمانا آپ جنائیا۔ جگت وقت چُکا کپٹ چھل دا، دُہیلا رہن کھئے نہ پائیا۔ مقام وکھا سچکھنڈِ دوار درگاہ ساچی اٹل دا، نہچل دے مان وڈیائیا۔ لیکھا ویکھ جل تھل دا، اندن اپنی سیو کھائیا۔ کلیش رہے نہ کلواے کل دا، کلکاتی دینے کھپائیا۔ جھگڑا رہے نہ دُئی دویتی سل دا، دوتی دُشمن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ ساچے تیری ساچی دھار پرگٹ کرے آپ نرنکار، بخشش کرے سرِشٹی سنسار، درِشٹی سب دی دے بدلایا۔ سَتجگ ساچے ساچے نام دی لے جا دھنی، دُھن آتمک راگ دینا جنائیا۔ آلس نندرا وچ رہے نہ کھئے رِکھی مئی، مَنیشراں دینا اٹھائیا۔ تیرا مالک خالق پرتپالک وڈ گن گئی، گہر گمبھیر بے نظیر اکو نظری آئیا۔ سب دی پُکار ایتھے اوتھے دو جہان سدا رہیا سنی، انسنت سب دا پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سب دی بدل دے کوئی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دینا مٹائیا۔ سچ پریم دی سب دے اندر لا دھوئی، من ہنکارا کوڑ وکارا دینا جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سَتجُگ تیرا سچ دوار پرگٹ کرے آپ نرنکار، کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک اپنا حُکم آپ سُنائیا۔ سَتجُگ ساچے ساچے نام دی لے جا دُھج، دھرم دا پُوت دے بنائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں بھيو کھلا گُجھ، پڑدا اوہلا دے اُٹھائیا۔ دُھر دا مالک لَين بُجھ، پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ سچ دوارا جائے سُجھ، نیتر لوچن نین اکھ ہيوئے رُسنائیا۔ کلجُگ کوڑی نندرا وچوں جان اُٹھ، آلس رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچے نام دا جام امرت پیون گھٹ، پیالہ مدُھر ہتھوں دین سُنائیا۔ دُئی دویتی شرع شریعت نکلے پُھٹ، بند کواڑی بجر کپاٹی پڑدا دینا کھلائی۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے نال ملایا۔ جھگڑا رہے نہ ورن گوت، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ چنتا مٹا کے غم ہرکھ سوگ، سانتک ست دینا ورتائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ساچے نام دی دے کے چوگ، چُغلی نندیا تون دینا چُھڈائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے کوئی نہ روگ، گڑھ ہنکار نہ کھئے بنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم تُوں میرا میں تیرا کرنا دُھر سنجوگ، سنجیدگی نال میلا دینا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دوارے سچکھنڈ دوار ست دھرم ساچی بخشے مَوج، خوشی غمی وچوں باہر کڈھائیا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی مہندر کور دے گرہ پنڈ مڈی پُر ضلع امرتسر ★

سَتجُگ ساچے دُھر دا نام لے وست، واسطہ سب دے نال رکھائیا۔ اِکو رنگ رنگنا کپٹ ہست، اُوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لہنا دینا سب دا دینا دست بدست، لیکھا مُکاؤنا تھاو تھائیا۔ جن بھگتاں نام خُماری رکھنا مست، سچ پیالہ جام پیائیا۔ کوڑی کِریا لوکھات وچوں کر کے نشٹ، ست دھرم دینا پرگٹائیا۔ گُرمکھاں جنم مرن دا رہے کوئی نہ کشٹ، گیڑ چوڑاسی دینا کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ سَتجُگ ساچے ساچے نام دی دے دُھنکار، دھرم دوارا اِکو دے وکھائیا۔ سرِشٹ سبائی پُوچا ہووے پر م پُکھ نرنکار، نرگن نرویر سرب منائیا۔ دُتیا بھاؤ کر خوار، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا دس یار، جلوہ گر نور خُدائیا۔ سچکھنڈ نواسی سب دا مددگار، ویری میت نظر کھئے نہ آئیا۔ دیونہارا آد جگاد جُگ چوکڑی نام آدھار، گر اوتار پیغمبر سیوا لائیا۔

ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھدا آیا وارو وار، وارث ہو کے اپنا حُکم منائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت کِریا کرے آپ داتار، داتا دانی ہو کے مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سوامی انترجامی گھٹ بھیت لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ ست دھرم سرِشٹ سبائی دے دے اگما رس، نام رسیا دے جنائیا۔ من واسنا کر کے وس، وصل دس بے پرواہیا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، اکھراں توں پرے دس پڑھائیا۔ سچ دوار کھول کے ہٹ، نام امولک دینا ورتائیا۔ جھگڑا رہے نہ تیرتھ ت، اٹھسٹھ نہ کھئے لڑائیا۔ سب دا مالک کلاپت، پتپریشور دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا گاؤندے جس، ڈھولے گیت نغمے راگاں ناداں وچ سنائیا۔ سو سب دا لہنا دینا جگ چوکرئی دیونہارا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، دیونہار نام بھنڈارا وتھ، دُولت دُھر دی دُھر دا رام آپ ورتائیا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ شنگارہ سنگھ دے گرہ پنڈ کھہرے ضلع امرتسر ★

ستجگ ساچا سچکھنڈ کرے نمسکار، پرہہ چرن کول سیس جھکائیا۔ کِریا کر آپ نرنکار، نرور دے مان وڈیائیا۔ لوکيات جاواں وچ سنسار، حُکمے اندر تیری سیو کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کڈھاں باہر، دین دُنی وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوٹھ جھوٹھ گڑھ توڑاں ہنکار، مایا ممتا موہ دیاں کھپائیا۔ ناری نر کرے نہ وبھچار، دُراچار نہ کھئے کھائیا۔ سرب جیواں بخشاں اک آدھار، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا ناؤں جیواں پرم پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیرا راہ وکھائیا۔ بھگت سہیلے گرمکھ اُٹھاواں لال، سنت ساجن کھوج کھوجائیا۔ کلجگ ریتی نیتی بدل دیواں چال، ستجگ ساچا دھرم دیاں پرگٹائیا۔ جو تیرے نام دی گھالن رہے گھال، چار ورن اٹھاراں برناں وچوں تیرے نال ملائیا۔ گر اوتار پیغمبران وکھاواں دین دُنی دا حال، حالت سب دی دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکو دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار سانجھے یار ستجگ تیرے ٹھانڈے دربار منگ منگائیا۔ ستجگ کہے پرہو دھرم دا

دے دے بل، بلدھاری دے بنائیا۔ کلجگ کوڑ وکار میٹاں کپٹ چھل، دھروہ جگت نہ کھئے کھائیا۔ تیرا پرکاش کراں گھڑی گھڑی پل پل، جوتی جوت جوت جوت رُشنائیا۔ دین مذہب ذات پات میٹاں دویتی سلّ، اوچ نیچ کرے نہ کھئے لڑائیا۔ امرت آتم نجر جھرنا وکھاواں ساچا سروور جل، اٹھسٹھ تیرتھ بھجّ دا لیکھا دیاں مکائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم ایکا ویکھاں رنگ محل، سچ دوارا اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا تیرے چرن کول در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ستجگ ساچے ساچا بخشاں اکو نام، ناؤں نرنکارا دین دنی دینا درڑائیا۔ پریم پریتی دیواں جام، امرت رس دینا چکھائیا۔ کوڑی کیریا لوکھات نہ رہے نشان، نشانہ شبد انیلا تیر اک وکھائیا۔ سر ہتھ رکھے ابناشی کرتا مہربان، سری بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ کوڑی کیریا چار کٹت دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ رہے نہ کھئے طوفان، نام کھنڈا وچ برہمنڈاں جیرج انداں اکو دینا وکھائیا۔ سب نوں نظری آئے مالک خالق پرتپالک سری بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سب دا پتا مائیا۔ من بڈھی دا رہے نہ کھئے غلام، جھگڑا رہے نہ دین اسلام، رسنا جہوا نہ کھئے کلام، کائنات پڑدا اوہلا دینا اٹھائیا۔ ساچا مندر دس مکان، شودوالے مندر مٹھ جس دی پہچان، بن ستگر گروڈوارا نہ کھئے پروان، در دربارا درگاہ ساچی نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچا نام سندیشہ بن رسنا جہوا دے زبان، بھو ابھیدا کھول ڈھر امام، نظری آئے سب نوں ایکا کابن، دوچا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اک درسائیا۔ ستجگ ساچے ساچی سیکھیا دے دے جگ، سخاوت نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ دین دنی دی بھجھ آگ، ممتا موہ نہ کھئے تپائیا۔ ایکا نام ڈھولا گیت کلمہ نغمہ گاون چھند، ٹوں میرا میں تیرا آتم پرماتم مل کے وجے ودھائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ گرمکھ جن بھکت صوفی فقیر در ٹھانڈے لینے سد، سدا ہوکا اکو نام جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر صدی چودھویں پیار محبت نانا گئے چھڈ، ایتھے اوتھے دو جہان سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ تیری ساچی لائے حد، تیرے نام دا وجے ند، سنے لوک پرلوک برہمد، برہمانڈ اپنا حکم ورتائیا۔ ستجگ ساچے ساچے نام دا لے بھنڈارا، لوکھات دینا ورتائیا۔ کلجگ جیو مورکھ موڑھ نہ رہے گوارا، بییک بڈھی دینی کرائیا۔ سچا مارگ دس ڈھر دربارا، ایکنکارا دینا ملائیا۔ منزل کیسے نہ رہے کوئی دشوارا، جوگ ابھياس اکو دینا سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سانجھا دسنا اک جیکارا، اکھراں والی ونڈ نہ

کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا سچکھنڈ و سدا سچّی دھرم سالہ، سو سہاؤنا درساؤنا مناؤنا اک دوارا، دُو جے در درویش ہو کے منگن کدے نہ جائیا۔ جس گھر جس گرہ جس مندر سجدے کردے گرو اوتارا، پیغمبر نمستے کہہ کے شکر منائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ بھیتر ویکھنہار سرب سنسارا، آد جگاد جگ چوکرّی نت نوت لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن جوت پن ورن گوت نرگن نرویر پروردگار سانجھا یار دھر دا سیکدارا کلکی اوتارا، نہکلنک کل اپنی کھیل کھلائییا۔ جو جگت و دیا و سہ باہرا، چوڈاں لوک نہ پاوے سارا، چوڈاں طبق ہااکارا، زمیں اسماناں ویکھ اکھاڑا، گن گگنتر حُکے اندر کرے کھیل نیارا، لیکھا جانے سدا چوکرّی جگ چارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنے حُکے اندر پھرائیا۔ سو مالک خالق پرتیالک پاربرہم پتپریشور کرے کھیل اپر اپارا، اپرپر سوامی سدا نہکامی انترجامی لکھ چوراسی جیو جنت انتر انتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہان جوتی شبد سدا سیکدارا، نرگن سرگن سرگن نرگن حُکے اندر اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ کھہرے ★

ستجگ کہے پرہہ بن تیری کیریا مٹے نہ کلجگ دُکھ، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ من واسنا کوڑی ترشنا مٹے نہ بھکھ، کامنا کوڑ نہ کھئے تجائیا۔ اُجل ہووے کیسے نہ مٹھ، پن تیرے نام دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ پن ہر نامے آوے کیسے نہ ساچا سُکھ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ہو کے سنت سُپیلے گودی چُک، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ من وکارا کوڑ ہنکارا شبد ڈنڈے کٹ، کھنڈا دھر دا لے اٹھائیا۔ غریب نائیاں اُپر مہربان ہو کے تٹھ، دِیاوان ہو کے اپنی دِیا کھائیا۔ جو تیرے چرن کول گیا جھک، ڈنڈاوت کر کے سیس نوائیا۔ اُس دا آون جاون لکھ چوراسی پینڈا جائے مُک، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا نرمل جوت، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچکھنڈ وساؤنا دھر دے کوٹ، جس گھر دیا باقی کھلاپاتی تیرا نرگن نور نور رُشنائیا۔ چنتا غم نہ ویاپے کوئی سوچ، حرص ہوس نہ کھئے ودھائیا۔ تیرے پریم دی مانن مَوچ، مجلس جن بھگت تیرے نال رکھائیا۔ پاربرہم برہم آد جگادی تیری گوت، ورنان برنان

وچوں کھڑا دینا چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہہ بن تیرے حکم کلجگ نہ ہووے دُور، بلہین نہ مَول اکھوائیا۔ حکم نال جوٹھ جھوٹھ میٹ کوڑ، کرپا کپٹ رہن نہ پائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے بخش اپنا نُور، نُور نُورانہ سری بھگوان اپنا نام دے چمکائیا۔ شبدی کھنڈے توڑ گڑھ غرُور، غُربت دُرمت دوویں باہر کڈھائیا۔ پرگٹ ہو کے نظری آ حاضر حضور، حضرتتاں دے حضرت پیراں دے پیر رسُولاں دے رسُول اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ست ستواد دُھر دی دھار اک جنائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کرپا کر آپ بھگونت، بھگوان ہو کے دیا کھائیا۔ میرے نال ملا ساچے سنت، بھگت سہیلے جوڑ جڑائیا۔ جنہاں دے انتر آتم تیرا ناؤں منیا منت، من کا منکا گئے بھوائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنکت، ہنگ برہم وچ سمائیا۔ تینوں کہے کے بے انت بے انت، شکر اپنا رہے جنائیا۔ مالک خالق سریشٹ سبائی دُھر دے کنت، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل جگ چوکرئی آد انت، جگ چوکرئی سد چلے تیرے حکم رضائیا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سنگھ دے گرہ پنڈ کھہرے ضلع امرتسر ★

ستجگ کہے پرہہ ساچا دے نام خنجر، کوڑی کرپا گھات دئے کرائیا۔ دُھر دا دے نام ندھان انجن، جگت اندھیرا دئے مٹائیا۔ وڈیائی بخش آپ نرنجن، نرائن ہو کے ہو سہائیا۔ داتا بن درد دکھ بھے بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ اکو دھوڑ بخش مجن، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ بھگت سہیلے تینوں سدن، انتر آتم دھیان لگائیا۔ تُوں سچ دوارا آویں لنکھن، بن کے دُھر دا پاندھی رابیا۔ تیرے پرکاش نال گُرمکھ دپیک جگن، اپنا نام کرن رُشنائیا۔ ساچی پرتی اندر رہن مگن، سُرتی شبد وچ سمائیا۔ باہروں تتاں والا بدن، اندر تیرا نُور ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ چھڈ کے آئے تیرا وطن، بے وطن اپنے گھر لینا بُلایا۔ چوراسی وچوں مانکھ جنم دا اتم سریشٹ یتن، یتھارتھ تیری سیو کھائیا۔ تُوں سوامی ہو کے آویں رکھن، رکھیا کریں تھائیں تھائیا۔ ویکھ وکھاویں اُتر پُورب پچھم دکھن، دِشا کوٹ پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے تیرے آئے ساچے پتن، گھاٹ کنارے اپنے دینا لگائیا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ گرمیت کور دے گرہ پنڈ مان ضلع امرتسر ★

ستجگ ساچے سرشٹ سبائی دسنا اکو ٹھاکر، سچکھنڈ نواسی دینا سمجھائیا۔ جو پار کرے وچوں سنسار ساگر، آون جاون لگھ چوراسی نانا دئے ٹرائیا۔ کرے پرکاش کایا ماٹی گاگر، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ غریب زانیاں سچ دوارے دیوے آدر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈے ہوئے سہائیا۔ ستجگ ساچے ساچے نام دا لے خرچہ، لوکھات خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال دے نام دی دس چرچا، چار ورن دے سمجھائیا۔ دُھر دے حکم دا پا آگے پرچہ، جس نون حل نہ کھئے کرائیا۔ مالک دس اُپر عرشا، ہر گھٹ وسیا نظری آئیا۔ بھيو کھول زمين فرشا، پڑدا اوبلا دینا چکائیا۔ کلجگ مٹے کور اندھیرا گردہ، جگت وکار رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں میل ہووے دُھر دے ہر دا، ہر دے ہر لین وسائیا۔ نظر آوے جو وچھڑیا چر دا، جگت وچھنے جوڑ جڑائیا۔ بھيو دس پرما تم پر دا، پریم اکو دینا جنائیا۔ جو چار کنت دہ دشا دو جہان نرگن دھار پھردا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ بھيو کھلا دے گھر تھر دا، سنت سہیلے سچکھنڈ لے ملائیا۔ جس دے حکم نال جگ چوکرئی گیڑا گیڑدا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا روپ لین بدلائیا۔ اوسے دے حکم نال لہنا دینا سب دا نبردا، لیکھے وچوں لیکھا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست دئے ورتائیا۔ ستجگ ساچے ساچے نام دا دے ڈھنڈورا، چار کنتاں دے سنائیا۔ کلجگ مٹے اندھیر گھورا، کوڑی کرپا دینی کھپائیا۔ مات دسے نہ کوئی ٹھگ چورا، کوڑ حرام نہ کھئے کھائیا۔ ساچے نام دا اکو گاون سارے دوہرا، تون میرا میں تیرا آتم پرما تم مل کے خوشی منائیا۔ سسے اُپر دس سو ہوڑا، ہنگ برہم آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال دی گر اوتار پیغمبران سدا لوڑا، بن سری بھگوان لگھ چوراسی کم کیسے نہ آئیا۔ پرہہ دا

درشن جتنا ہووے اتنا تھوڑا، جن بھگت بنا درس جگ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھو چکا کے تورا مورا، آتم پرما تم پرما تم آتم سوہنگ ڈھولا بن وچولا، سوہلا ڈھر دا دتا سمجھائیا۔

★ پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

آد جگاد جگ چوکرئی ڈھر دی عادت، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر بھجن واپو داہیا۔ توڑنا وچھوڑنا جگ چوکرئی پرہ دی ڈھر دی نیامت، آمد خوشامد اپنے وچ چھپائیا۔ جن بھگتاں نیڑے آؤن نہ دیوے کدے قیامت، لیکھا جانے دو جہان تھاون تھائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرکار رکھے صحیح سلامت، صاحب سلطان مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی وشن برہما شو گر اوتار پیر پیغمبر صوفی سنت فقیر پرہ دی امانت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت واسنا کوڑی کرپا من کرے بغاوت، ممتا موہ وکار جگت لڑائیا۔ جنہاں دی صاحب ستگر شبد گردیو سوامی دیوے آپ ضمانت، ضامن ڈھر دا ہو کے لئے بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجن، دوس رین اٹھے پھر واپو داہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نت نوت نرگن سرگن دھار ٹھن، تہت وار گھڑی پل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ سچ دوارے دات منگن، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ بن ہر کرپا دوسر چڑھے کھئے نہ رنگن، رنگت حق نہ کھئے وکھائیا۔ کوٹن کوٹ کھیل کر کے گئے ترلوکی نندن، لوک پرلوک سوہلا ڈھولا گائیا۔ سرگن دھار کر کے گئے بدن، نمونستے کہہ کے سپس نوائیا۔ مستک ٹکے دھوڑی خاک رما کے گئے چندن، جگت دھار وچ سنسار آپ پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ جگ چوکرئی نت نوت بھجڈے، بن بن پاندھی راہیا۔ کوٹن کوٹ کال گئے لنگھدے، سماں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے منگدے، در گھر ٹھانڈے سپس نوائیا۔ سجن ساک بنے رہے انگ دے، انگیکار تن ماٹی خاک تن وجود ہنڈھائیا۔ پرکاش لیندے رہے نور اگئی چن دے، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی پروردگار اکو رہے منڈے، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ ونج کراؤندے رہے نام بھنڈارے دھن دے، وست امولک اک وکھائیا۔ راگ ناد

سُنّاؤندے رہے بنا کُن دے، انحد نادى ناد وجائيا۔ کوڑى کريا بهانڈے رہے بهندے، بهرم گڑھ تُزائيا۔ حُکْمے اندر رہے چلدے، آگے ہو نہ کھئے
 اٹکائيا۔ کايا ماٹى تن سرير رہے چهڈدے، وجود وصل نہ کھئے خُدايا۔ بن ماتا پتا رہے جمده، نُور ظهُور کر رُشنائيا۔ جهگڑے مُکا کے ہرکھ
 سوگ غم دے، چنتا چکھا نہ کھئے تپائيا۔ انت بهروسه جانے نہ کوئى اپنے دم دے، بنا دماں توں دامنگير نظر کھئے نہ آيا۔ جوتى جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنى کريا کر، کرے کھيل بے پرواھيا۔ کرے کھيل بے پرواھ، ہر کرتا وڈ وڈيائيا۔ جس دا آد جُگادى اِکو ناں، ناؤں زرنکار رھيا
 اکھوئيا۔ جلوہ گر نُور خُدا، واحد لاشريک بے پرواھيا۔ آتم نالوں ہووے نہ کدے جُدا، پرماتم ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ لکھ چوراسى تتاں والا
 چولا جگت رھيا ہنڈھا، گھٹ گھٹ بيٹھا سو بھا پائيا۔ محل اٹل کر رُشنا، زرگن نُور ڈگمگائيا۔ شبد انادى ڈھولا گا، اِکو کلمہ دئے سمجھائيا۔
 جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کريا کر، مہربان اپنى کھيل کھلايا۔ مہربان ہر محبوب، مُحَبَّت وچ کھيل کھلايا۔ جس دا اعلى عرش
 عرُوج، محل اٹل سو بھا پائيا۔ جس دى منزل حق مقصُود، جلوہ گر نُور رُشنائيا۔ جس دے انتر نہيں دُوج، زرنتر ایکا رنگ رنگائيا۔ آد جُگاد
 نہ ہوئے نيست و نابُود، برہمنڈ کھنڈ اپنى کار کمايا۔ تن سرير نہ تت وجود، جلوہ گر اِک اکھوئيا۔ سو صاحب سوامى ہو مؤجُود، انترجامى
 پڑدا لاھيا۔ بن ہر کريا کيسے نہ آوے سُوچھ، بُدھى چلے نہ کھئے چُترائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کريا کر، مہر نظر اِک اُٹھائيا۔ مہر
 نظر کرے بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈيائيا۔ گوہند دے کے گيا بيان، پچھلا ليکھا اِک سمجھائيا۔ جنہاں چوہاں اُٹھايا کاہن، بنے پاندھى راھيا۔ اِک
 دا اندروں بدلدا دھيان، پچھلا ليکھا دئے گواھيا۔ منوآ شرع وچ ہويا شيطان، شريعت کرے لُزائيا۔ شبد سُنپھرا دتا نُوجوان، نُوبت دُھر دا نام
 وجائيا۔ لہنا دينا پھير چُکاواں آن، کلجگ ويلا وقت اپنے ہتھ رکھائيا۔ دس قدم دى سيوا کر پروان، اگلا جهگڑا دياں جنائيا۔ جوتى جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنى کريا کر، بھيو ابھيدا دئے کھلايا۔ جنہاں چُکيا اُچ دا پير، پير پيغمبر دين گواھيا۔ پچھلا ليکھا نال سرير، سرير نال دئے
 وڈيائيا۔ مہا سنگھ نے گايا تقدير پھرا ہتھ تدبير، تدبير اپنا حُکم منائيا۔ پريم پيار دا سچ زنجير، مُحَبَّت شرع وچ چُھپائيا۔ من آشا دا پُھٹ پيا
 خمير، گہر گمبھير ويکھ وکھائيا۔ ساڈھے تِن سال آگے رہے بھير، بيڑا پھير دئے بدلائيا۔ تن ماٹى پاٹے چيتھڑ رھن نہ ديوے چير، چيرے والا
 ہوئے سہائيا۔ جس ويکھى آخر آخير، منزل ويکھ نُور خُدايا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کريا کر، دُھر دا حُکم آپ سمجھائيا۔ دُھر دا

حُکم کہے گر اوتار پیغمبران کیتا اکتھ، در ٹھانڈے خوشی منائیا۔ زرگن دھار آئے تھ، بھجے واہو داہیا۔ گرمکھ کدے نہ ہووے یلا جٹ، بھگت سہیلا نظری آئیا۔ جنہاں دا نام بھنڈارا کھلیا دھر دا ہٹ، ابناشی کرتا آپ ورتائیا۔ سو سنت سہیلے لاہا لین کھٹ، جنہاں دا کھٹکا اگلا پچھلا دتا چکائیا۔ شبد اگئی مارے سٹ، سوئی سرتی دئے اٹھائیا۔ دُرمت میل دیوے کٹ، پنت پُنت آپ کرائیا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ زرگن جوت لٹ لٹ، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا سب نوں دیوے حق، حقیقت وچوں لاشریک کھوج کھوجائیا۔ جو گوبند گیا دس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ بھیتہر ویکھ وکھائیا۔ گھٹ بھیتہر ویکھنہارا سب دی کرے کھوج، لکھ چوراسی چارے کھانی پھول پھولائیا۔ نت نوت جگ چوکری جس دا اگٹرا چوج، جگت ودیا من مت بڈھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر سجدے کردے چوڈاں لوک، پرلوک سپس جھکائیا۔ اُس دا نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ اک سلوک، سوہلا ڈھولا دھر دا نظری آئیا۔ سچ پریتی دھر دی نیتی آتم پرماتم دسے اکو جوگ، جوگیشہر تپیشہر مینشر جس نوں ڈھونڈن تھاون تھائیا۔ جن بھگتاں کر کے دھر سنجوگ، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔ نرور ہو کے دیوے درس اموگھ، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ ہوے ہنگتا مایا ممتا کوڑی کریا رہن نہ دیوے روگ، چنتا سوگ آپ مٹائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرماتم کر کے دھر سنجوگ، ساچا مندر دئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جو آد جگادی سب دا کنت، برہم برہمادی رہیا سہائیا۔ جس دا نام ندھانا دھر دا منت، منتر پڑھے جگت لوکائیا۔ جو بودھ اکادھا ایکنکارا اکو پنڈت، دو جہاناں رہیا پڑھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ دھار چار ورن اٹھاراں برن زرگن سرگن بنا دھر دی سنگت، سگلا سنگ آپ رکھائیا۔ جن بھگت سہیلا اک اکیلا در دوارے جائے کیسے نہ منگت، مانگت ہو کے جھولی کھئے نہ ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ انت مکا جھیڑا، جھگڑا دو جہان رہن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت زرگن سرگن دے گیڑا، پاربرہم برہم اپنا بھيو دے کھلائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت لہنا دینا تڈھ پن چکاوے کیڑا، دھر دا مالک خالق پرتپالک نظر کھئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ سٹ دیپ دسے اندھیرا، دھر دا نور ساچا چند نہ کھئے

چمکائیا۔ من واسنا کوڑی کریا ہوئے ہنگنا سرشٹ سبائی درشٹی اندر پایا گھیرا، وشیاں وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ بن تیری کریا کوئی نہ جانے تیرا میرا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھیو کھئے نہ پائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی دین دنی وچ اُجڑیا کھیڑا، محل اٹل سوہیا کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں وقت انت آخیری نیڑا، نیرن نیرا ہو کے دے سمجھائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ تیری آسا اندر کر کے بیٹھے رہے وڈا جیرا، جیرج انڈج اُتہج سینج اپنا آپ بھوئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نر نرائن نرگن دھار ایکنکار پروردگار تیرا ہویا پھیرا، پاربرہم پتپر میشور اپنا پڑدا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دوارے ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پروردگار بخش اخلاق، خاکی تن جگت ملے وڈیائیا۔ کوڑی کریا جگت واسنا حُکمے اندر دے طلاق، اگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے اپنا کر اتفاق، دو جی رائے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر سوامی سجن بن چاک، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تِلے پربت بن کھنڈ پھیرا کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ نرگن سرگن ہو کے گئے آکھ، سوہلے ڈھولے راگان نادان نغمیاں کلمیاں وچ تیرا نام صلاحیا۔ صدی چوڈھویں در دوارے ہوئے مُحْتاج، بن اکھاں نیتر نین رہے اُٹھائیا۔ دُھر دے حُکم دا شبدی دے جواب، قلم شاہی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کچھ لہنا دینا یاد کر وچ بغداد، نانک نرگن نرگن نال شبد پڑھائیا۔ جس دی سنی نہ کیسے آواز، لیکھا لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے کہن آداب، بن سیس سیس جھکائیا۔ محل اٹل سوہے تیرا اک محراب، محبوب تیرا نور رُشنائیا۔ نرگن ہو کے دے امداد، بخشش وچ اپنا ترس کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ بھیو ابھیدا کھول آپ، تیرے ہتھ وڈ وڈیائیا۔ نرگن نور ساکھیات، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا بھیو کھلائییا۔ چار جگ تیرا لیکھا لیکھدے گئے کاغذات، اکھراں والی ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے بیانات، بیانا تیرا نام دھرائیا۔ بن تیرے کرے نہ کوئی نجات، بندھن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ ست دھرم دی صدی چوڈھویں ہوئی وفات، ساس گراس نظر کھئے نہ آئییا۔ کوڑ گڑیارے ملی شاباش، کلجگ اپنا رنگ وکھائییا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیری کرے تلاش، صدی چوڈھویں لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئییا۔ جھگڑا پیا دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ راؤ رنگ جگت ونڈ وڈی چھوٹی کلاس، کالکھ ٹکا مول نہ کھئے دھوئیا۔ بن تیرے نام دُھر دے جام خالی دے کایا پنج تت لاش، نالش میٹے کھئے نہ جگت لوکائیا۔ بن تیرے پوری کرے کھئے نہ خواہش، خالص رنگ نہ

کھئے رنگائیا۔ سب دے برتھا دسدے سواس، ساہ ساہ تیرا نام نظر نہ آئیا۔ جو نانک نرگن دھار گیا آگھ، بن اکھراں لیکھ بنائیا۔ گو بند
 ماچھوواڑے لیا بھاکھ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کرشن منگ کے گیا منگ ساچ، بدر گھر دھیان لگائیا۔ رام سوں کے وچ پرہاس، نین مؤند آگھ
 کھلائیا۔ شو جھولی ڈاہی اُپر کیلاش، مستک دوویں ہتھ ٹکائیا۔ برہمے ہو کے کہا داس، چرن کول نیر وہائیا۔ وشنوں ویکھ کے پرے
 آکاش، آخر اپنی آس سمجھائیا۔ تیرا نور نرگن جوت پرکاش، تتو ت نہ کھئے رکھائیا۔ کریا کر پُرکھ ابناش، پروردگار دینا سمجھائیا۔ محمد دا انت
 آخیری سواس، سوا منٹ منگ منگائیا۔ موسیٰ ڈگ کے ڈونگھے کھات، خادم ہو کے جھولی ڈاہیا۔ عیسیٰ گل لٹکا کے پھاس، پاؤں پھسلدے
 ویلے عرض سنائیا۔ سب نے انت آخیری اکو کیتی ارداس، بینتی آرزو مضمون اکو دئے سمجھائیا۔ جس ویلے پرہہ پرگٹ ہوویں آپ، آپ اپنا
 ویس وٹائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دس کے اکو جاپ، جگ جیون داتے جگت دینی جنائیا۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، پنت
 پُنت دینے بنائیا۔ تیری مہر نال رُوح بُت ہوون پاک، بھجن بندگی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم بناؤنا ساک، سجن کوڑے دینے تجائیا۔ تیرا
 برہم تیری ذات، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ صفتاں والی تیری گاتھ، جگ چوکری حکم سنائیا۔ اتم لہنا دینا سب دا کرنا صاف، نراکھ دینا
 جنائیا۔ منوآ رہے نہ کھئے گستاخ، بدھی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ جن بھگت چڑھاؤ نے اپنے گھاٹ، منزل دسنی بے پرواہیا۔ بھيو ابھیدا کھولنا پُرکھ
 ابناش، ابناشی ہو کے دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی اندر کایا مندر تیری پیندی ویکھیئے راس، نرگن نرگن گوپی کابن کھیل وکھائیا۔ جگ چوکری
 چلدے رہے تیرے حکم دا من کے واک، واکیا تیرا جگت سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا سنگ لینا بنائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن تیرا ہووے وقت سُہیلا، صاحب سوامی نظری آئیا۔ آد جگادی اک اکیلا، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ سد وسین دھام نُوپلا،
 سچکھنڈ اپنا نور کریں رُسنائیا۔ بن شبدي دھار تیرا رہے نہ کوئی چيلا، گر چيلا تیرا رُوپ اپنا نظری آئیا۔ بن تیری کریا سرگن ہوئے کدے نہ
 میلا، نرگن جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ اکو ہووے وقت سُہیلا، سُہنجی رُت سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا لیکھا دینا
 جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں در کھلوتے، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ جن بھگت سُہیلے کلجگ انت رہن نہ سوتے، سُنٹیاں لینا جگائیا۔
 لکھ چوراسی وچ نہ کھاؤن غوطے، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ پچھوں تیرے ملن دے ملدے موقع، ستجگ

تربتا دواپر کلجگ چار ورن اٹھاراں برن ہتھ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری سوچ کوئی نہ سوچے، سوچ سمجھ توں پرے تیری وڈیائیا۔ جو آیا سو تیرا درشن لوچے، دوس زین اکھ کھلائییا۔ بن تیری کرپا تیرے نام دا دیوے کوئی نہ ہوکے، حکم حق نہ کھئے سنائییا۔ تیرا بھانا پُرکھ اکال دین دیاں جگ چوکرئی کوئی نہ روکے، گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر سدا سدا بھوئییا۔ جن بھگتاں اگلے مارگ دسنے سوکھے، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ پڑھنے پین کیسے نہ پوتھے، آتم پر ماتم ناتا دینا جڑائییا۔ تیری منزل چڑھدیاں دین دُنی کوئی نہ روکے، شرع آگے نہ کھئے اٹکائییا۔ تیرے وچھوڑے وچ آگے مر گئے چوکھے، اینگت گنت نہ کھئے کرائییا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن تیرے بھگت دھر دے ویکھ لا پوتے، پتا گوبند شبد بنائییا۔ اکو سچکھنڈ دوار بہاؤ نے کوٹھے، جگت کٹیا دی لوڑ رہے نہ رائییا۔ مہربان دیاوان تیرے دوارے کاہدے روسے، جگ جنم دیاں رُٹھیاں لینا منائییا۔ بنا تیری کرپا جنم کرم دے پاپ جان نہ دھوتے، ڈرمت میل نہ کھئے دھوئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دینا رنگائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ سمرتھ، صاحب تیری وڈیائیا۔ چرن کول دھر دی سرن گئے ڈھٹھ، در ٹھانڈے سیس جھکائییا۔ تیری مہا اکتھنا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائییا۔ شاستر سمرت وید پُران چارے کھانی تیرا گا گا تھکی جس، صفت وچ صفت صلاحیا۔ گر اوتار پیغمبر پیر تیرا نام کلمہ گئے رٹ، دوس زین دھیان لگائییا۔ تیرے حکمے اندر دیناں مذہباں والا کھول کے ہٹ، ہٹوانے بن کے تیرا نام ورتائییا۔ شبد اندر نام اندر کلمے کلام اندر تینوں دسدے رہے وسیاگھٹ گھٹ، گرہ گرہ ڈیرہ لائییا۔ دین مذہب دی پا کے وٹ، تیرے نام نال نام گئے لڑائییا۔ تیرا کھیل سمجھے کوئی نہ سچ، تیرا حکم بے پرواہیا۔ کر کرپا جس دی کھولی اندروں اکھ، نج نیتر تیرا درشن پائییا۔ اوسے اکھ توں ہو کے آگے وکھ، وکھڑے دھام ڈیرہ لائییا۔ جس دوارے دی دہلیز اُتے گر اوتار پیغمبر جان ڈھٹھ، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ تھوڑا تھوڑا تیرے نام دا کلمہ گئے رٹ، رٹیاں وچ پئی لوکائییا۔ انت بھروسہ تیرے اُتے گئے رکھ، لوکاں پرلوکاں آپ سنائییا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار نرور ہووے پرگٹ، پرگنا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس نے ساریاں نوں جامہ دتا بوند رکت، رت تن چولے نال وڈیائییا۔ اوس دا بھيو کون سکے لبھ، چار جگ نہ کیسے سمجھائییا۔ تھوڑا تھوڑا شبدی بہار نال دتا دب، دے نال اپنا حکم منائییا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جنم لینا پیا وچوں بھگ، بھگون اپنا روپ نہ کیسے جنائییا۔ ایسے کارن سارے گئے سد، نہکلنک کل کلکی تیری اوٹ تکائییا۔ جس ویلے پُرکھ اکال

آویں جب، جب جی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنیاں بھگتاں لوین لبھ، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ اوہناں توں ویکھ خوشی ہووین گد گد، گداگر کریں لوکھائیا۔ چار جُگ دیاں سنتاں تینوں دسیا اُپر شاہ رگ، شاہ رگ توں پرے شہنشاہ اپنا پہلا گھر دینا وکھائیا۔ کوئی انحد ناد وچے نہ ڈگاڈگ، دُھنی دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ تیری منزل دُور دُراڈی حد، جتھے تار ستار نہ کھئے ہلائییا۔ جن بھگتاں درشن دینا جُگ جنم دی بُجھاؤنی اگ، اگنی اگ گوائیا۔ بن مکے کعبیوں کراؤنا حج، حُجرہ دُھر دا اک وکھائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرے آؤن دا سمجھے نہ کھئے سبب، سبھا سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن دینی مان وڈیائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں سانہہ کے رکھے خط، جو شبدی شبد جنائیا۔ جنہاں دا لیکھ نرگن دھار آوے وت، بے وطن پھیرا پائیا۔ سب دا مالک ہو کے کھلاپت، پتپریشور روپ وٹائیا۔ دین دُنی نالوں ہو الگ، وکھرا گھر سُہائیا۔ جہنوں بُدھی سمجھے کوئی نہ جگ، چوڈاں ودیا نہ کھئے درڑائیا۔ شاستر سمتر وید پُراں جس دا جان نہ سکے پد، پرا پسنتی مدھم بیکھری نگی نگی دُھنی راگ سُنائیا۔ جس دی منزلاں توں پرے شروع بُندی حد، جتھے گرو بیٹھے سیس نوائیا۔ اُس توں آگے سکے کوئی نہ ودھ، قدم قدم نہ کھئے بدلائییا۔ جلوے والا کہہ کے رب، نوری نور کہہ صلاحی ۵a۔ جوت جوت کہہ کے گئے جگ، جوتی جاتا نام صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل اپنے وچ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی دسیئے آگے، آگا نظر کچھ نہ آئیا۔ تیری کریا نال تتاں وچ نور ہو کے جگے، جگت کیتی رُشنائیا۔ تیرے نام دے سُنائے ہوئے گائے چھندے، سوپلے راگ الائیا۔ خاکی ماٹی بنے رہے بندے، بندگی وچ تیری اوٹ تکائیا۔ پریم وچ رہے رنگے، رنگ تیرا نام سوہا پائیا۔ دین دُنی وچ کردے رہے دنکے، تیرے حُکم وچ لڑائیا۔ وشٹے نال اندروں رہے گندے، دس دس وچ صفائیا۔ تیرے نام دے سر جھلڈے رہے ڈنڈے، اپنا زور نہ کھئے پرگٹائییا۔ اتم منگدے گئے منگے، در تیرے سیس نوائیا۔ جس ویلے کلجُگ اتم آوے کنڈھے، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ کوڑ کڑیاں پھرن وچ وربھنڈے، من واسنا جگت ہلکائیا۔ مان رہے نہ تٹ سروور جمن سُرستی گوداوری گنگے، اٹھسٹھ نہ کھئے وڈیائییا۔ سادھ سنت جگت وچ کرن دنکے، دغیاں والی لڑائیا۔ پھرے دروہی وچ برہمنڈے، چوڈاں طبق سبق حق نہ کھئے سُنائیا۔ بھ رہے کوئی نہ کھنڈے، امرت رس نہ کھئے چوائیا۔ اتم بن پرماتم ہووے رنڈے، کنت سُہاگی نہ کھئے ہنڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن

پرہو ساڈے وچوں جگت دی ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، صاف تینوں دتا سنائیا۔ تیرا کھیل ویکھن صاحب سؤرے سربنگے، شہنشاہ تیری اوٹ
 تکائیا۔ جو حکم دتا گوبند انت آخیری اورنگے، شبدی شبد کر پڑھائیا۔ اوس دا ویلا وقت کدے نہ لنگھے، سماں دماں والا سکے نہ کھئے
 بدلائیا۔ اکو جودھا سؤر پیر ست دُلا ر بھینگے، بھجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نو نو چار شبد دھار اُتے ٹنگے، ٹنگاں والے دین دُباٹیا۔ سار پاوے جیرج
 انڈے، اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کر کِریا رکھیں اپنے سنگے، سگلا سنگ بنائیا۔ کرم گکرم ویکھیں نہ چنگے مندے، غریب نہانے
 لینے ترائیا۔ تیرے پریم پیار وچ ہون رنگے، رنگلا اکو ملنا ماہیا۔ کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا چکنا اپنے کندھے، کندھی والے لینے ترائیا۔ جنہاں
 دے انتر زرتتر منتر تیرے پیار دے دھندے، دُھندوکار وچوں باہر کرائیا۔ اوہناں دا سپس جگدیش کدے ہووے نہ ننگے، پُشت پناہ اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ بن تیرے تیرا نام کوئی نہ ونڈے، ونڈنہار تیری وڈیائیا۔ بن تیری کِریا ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، گنڈھنہار تیری سرنائیا۔ جن بھگت
 چڑھاؤنے اپنے ڈنڈے، ڈنڈاوت اکو دینی سمجھائیا۔ لکھ چؤراسی رہے نہ پھندے، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گپت لیکھ نہ منگے، پچھلا
 لیکھا دینا مکائیا۔ حساب لگاؤنا پئے نہ کیسے کولوں پنڈے، جنم دی پتری نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے
 گھر وسائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے کول ساڈے نام دا گودام، گودڑیاں ساڈیاں وچ دتا ٹکائیا۔ تینوں من کے اک امام، امن وچ در تیرے
 سپس نوائیا۔ بردے بن تیرے غلام، سجدہ سپس جھکائیا۔ سُن کے تیرا کلام، کائنات دِرڑائیا۔ پروردگار سانجھے یار صدی چوڈھویں بدل
 جانا نظام، بن تیرے نہ کھئے سہائیا۔ نبی رسول ہونے بدنام، بدی کرے لوکائیا۔ مُلا شیخاں پینے جام، ضامتی تیری وچ رکھائیا۔ سجدہ کرنا
 حرام، ہرمت دینی اڈائیا۔ مُحبت وچ ہوئے نہ کوئی قربان کربلے پئے دُباٹیا۔ اوس ویلے تیرا لبھن سارے نشان، نشانے اپنے اپنے لگائیا۔ جھگڑا
 پئے وچ عوام، بدنام ہووے خُداٹیا۔ تیرا حکم نہ سمجھے کوئی جو لیکھا بن اکھراں لیکھیا بنام، موہر کوری اک لگائیا۔ تیرا انت کہہ نہ سکیا کوئی
 گر اوتار پیغمبر والی زبان، بے انت کہہ کے سارے شکر منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل لینا کرائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن کی دسیئے تیرا حال، حالانکہ تُوں سب کچھ رہیا جنائیا۔ سانوں دسدا ساڈا سریر کھانا انت کال، کلمہ کلام تیرا نام نشانی نظری
 آئیا۔ دیناں مذہباں والا پا جنجال، جعلی کھیل دتا کھلاٹیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بنا کے دھرم سال، دُھر دا دھرم دتا ونڈائیا۔ چھوٹے

حِصّیاں وچ کر کنگال، کلّے کلّے دتا رکھائیا۔ اسیں ویکھ کے ہونے بے حال، بہل ہو کے دیئے دہائیا۔ تُوں سب دا مالک پُرکھ اکال، اک اِکلا نظری آئیا۔ جُگ جُگ اپنا نام نرگن ہو کے سرگن دتا سیکھال، صفتاں والی کر پڑھائیا۔ ایہہ وی تیرا کمال، سب کُچھ جان دیاں کھلے دتا بنائیا۔ دیناں مذہباں والا پا کے جال، گر اوتار پیغمبر کہن سانوں لیا پھسائیا۔ ایسے کر کے اسیں کلجگ انت تیرے دیندے احوال، اپنا پلّو رہے چھڈائیا۔ پرہہ تُوں ساڈے نال چلی اپنی چال، اچھل اچھلّ ہو کے دتا دکھائیا۔ تیرے حُکمے اندر گھالن لئی گھال، گھلّے آئے سدے گئے صدمہ سرب مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دسیئے کی، بھيو اگلا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے بن دے رہے جُگ چوُکری پُتر دھی، پتا پُرکھ اکال منائیا۔ سندیشے دیندے گئے جنت جی، جیون جُگت درڑائیا۔ انت کھچّ کے اِکو لہ، لیک دتی دکھائیا۔ جیہڑا چار جُگ دیناں مذہباں دی رکھاؤندا رہیا نیہ، نت نت حُکم ورتائیا۔ بیج دا رہیا بی، ساچی رُت مہکائیا۔ ویکھے خریف ربی، اپنا ویس وٹائیا۔ پیغمبر کہے کے گئے نبی، رسؤل ڈھولے گائیا۔ جو مالک آد جُگاد سبی، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ جس دے حُکم اندر نوح ندی، ناداناں دئے رُڑھائیا۔ پیغمبراں دھار رہے بدھی، بندنا کرے سپس جھکائیا۔ جو حُکم دیوے سبی، سبناں آ منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی لاسیئے تیرا پڑدا، اوہلا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ ساڈا ناتا جوڑ کے چیتن جڑ دا، بوٹا تتاں والا دکھائیا۔ شبداں اندر سمجھایا برہما سب نوں گھڑدا، وشنوون سیو کھائیا۔ شنکر ہو کے بھڑدا، سب دی کرے صفائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ سانوں دس کی کُچھ ساڈے اندر دھردا، دھرنی دھرت دھول اُپر وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو میں نگی جہی بچیاں والی کھیل ٹھاڈے نال کردا، قدیم توں میری عادت چلی آئیا۔ بھيو چُھپاواں اپنے گھر دا، پڑدا اپنے نال رکھائیا۔ غلام بناواں چرناں توں ہیٹھاں اپنے در دا، دردی ہو کے درد وندائیا۔ جیہڑا منزل میری چڑھدا، نوری جوت نور کران رُشنائیا۔ اوہ کی حال جانے پچھلا پر دا، پردیاں توں پرے پھیر اپنا آپ چُھپائیا۔ چرناں توں تھلے تھر گھر دوارا ملے میرا شبداں دُلارا ست گر اوتاراں پیغمبراں والا نام پڑھدا، بن اکھراں توں اُنھاں اندر جڑدا، جڑت نظر کیسے نہ آئیا۔ ایسے کر کے سب نوں گولا بنایا اپنے در دا، پولا وچوں لیا رکھائیا۔ ابناشی کرتا ہو کے ست پُرکھ ہو کے سچ سنگھاسن اپنے دوارے وسدا، دوجا سنگ نہ کھئے رلائییا۔ گر اوتار پیغمبر بنا ونجارا اپنے

جس دا، ڈھولے دیاں سُنائیا۔ اوہناں کولوں وی پڑدا رکھدا، بھيو کھئے نہ پائیا۔ کی ہویا جے گُرسکھ تَتّاں والا ہو کے چھڈدا، آتم وچھوڑا نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ایسے کارن کھیل کرے ٹھگ دا، چوری کردا نظر کیسے نہ آئیا۔ اَلما جھلے سارے جگ دا، اپنیاں کولوں اپنا آپ بدنام کرائیا۔ بدنام ہو کے نہ گھٹدا نہ ودھدا، جگت ترازو تول نہ کھئے تُلایا۔ جس پیار اندر سدّ دا، اوسے وبار اندر دئے بدلایا۔ سچ دواویوں کدے نہ کڈھدا، انت ہوئے سہائیا۔ جنہاں دے سیس ہتھ رکھ دا، مہر نظر اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لے ملایا۔ جن بھگتو تُسیں نہ کریو سوگ، چنتا غم نہ کھئے رکھایا۔ جُگ جنم دا تہاڈا پورا ہویا جوگ، جُگتی اِکو نام دتی سمجھایا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ساچی چُگا کے چوگ، چُغلی نِندیا توں باہر کڈھایا۔ نرگن ہو کے دیوے درس اموگھ، سرگن اپنا جوڑ جُڑایا۔ سچکھنڈ دوارے بخشے ساچی مؤج، مجلس اپنے نال رکھایا۔ آکے ہون نہ دیوے ویوگ، وچھوڑا ایتھے دئے کٹایا۔ جنم مرن دا رہن نہ دیوے روگ، گریہ دے روگی پار کرائیا۔ منزل رہے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دئے ٹپایا۔ جنھے پڑھنا پئے نہ کھئے سلوک، اللہ رام وابِگرو اوم کرشن ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ اوتھے بھگتاں ہووے پہنچ، پہنچائے پیروہیا۔ جن بھگتو تہاڈے بنا پُرکھ اکال سدا اوُنت، جگت ملے نہ مان وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبران بندا رہیا کھوُنت، کنت ہو کے نار ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سر ہتھ رکھن دا پرہہ نُوں چاء، جُگ چوُکڑی کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں سدا بندا رہیا ملاح، بیڑا اپنے کندھ ٹکایا۔ جلوہ گر اِک خُدا، خادم ہو کے سیو کھایا۔ جنم جنم دے وچھڑے لے ملا، میلا اپنے نال رکھایا۔ گرُمکھ بھلے ابناشی کرتا بھلے نہ، چوُراسی لہنا دئے مُکایا۔ گر اوتار پیغمبر شہادت وچ بنائے گواہ، عدالت اِکو اِک وکھایا۔ مہر نظر نال سب نُوں بری دئے کرا، کرماں دا گیڑ چُکایا۔ انت رو کے مارے کوئی نہ دہا، دھرم دوارا اِک وکھایا۔ جس گھر بیٹھا شہنشاہ، پُرکھ اکال سوہیا پائیا۔ آد جُگادی پتا ماں، مالک اِکو نظری آئیا۔ جن بھگتو تہاڈا ویلا وقت بُندا رواں، راہ زن سارے دین گواہیا۔ آکے بدل جانا سماں، سمن سب دے رہیا کڈھایا۔ جنہاں دے اندر کوڑی طمع، لالچ وچ ہلکایا۔ اوہناں دا جنم ہونا نُوں، کوکر سوُکر روپ بدلایا۔ کیسے پتہ نہیں سادھ سنت اپنا جانے کوئی نہ دماں، دامن اور نہ کھئے پھڑایا۔ اگنی تت تپنا چما، چم درِشٹی جگت ہلکایا۔ واچک گیان ہونا نکما، شبد بیان اِک اُڈایا۔ کلجگ کوڑ گُریارا رہن نہیں دینا پیا، پرم پُرکھ دیا کھایا۔ دین مذہب دا رہن

نہیں دینا بنا، بندگی اِکو دینی سمجھائیا۔ جس کارن گوبند اِکو لایا کتا، کائنات سمجھ کسے نہ آئیا۔ دونوں اگھاں والا جگت تہاڈے ساہمنے کیتا
 اٹھا، نیتراں والیاں نظر کھئے نہ آئیا۔ ایسے دی شہادت انت دیوے چوڈاں سو تہہ پتاں، پتت پاون بھيو گھلائیآ۔ جیہڑا حُکم رام نے منّا، منسا
 ہُن دے نال ملائیآ۔ جیہڑا کرشن بدر دوارے سُنیا بنا کتاں، اوس دا لیکھا دئے پرگٹائیآ۔ جس نوٹوسئی مُنہ دے بہار دِگا کہے نور نواں، نوّت
 حق وجائیآ۔ جس نوں عیسیٰ پھاسی اُتے یاد کیتا آخیری دماں، بن اگھاں اگھ گھلائیآ۔ جس محمد دا سوا منٹ لیکھے لایا چما، چشم دید کھیل
 کھلائیآ۔ جس گوبند سُت بنایا ننا، ماچھوواڑا سیج سہائیآ۔ جس نانک بغداد دا کھیل وکھایا بن چھپر چھنا، چار دیوار نہ کھئے وڈیائیآ۔ سو
 نرگن دھار آیا بھتا، بھجیا واہو داہیا۔ جن بھگتو تہانوں جگت دھار وچوں کر کے منع، منتر اگلا دتا سمجھائیآ۔ جس نوں پڑھیاں کوئی نیڑ نہ
 آوے جما، لاڑی مؤت نہ کھئے پرنائیا۔ بھنڈارا دے کے دُھر دا دھنا، دھناڈھ اگلے دتا بنائیآ۔ تَساں کوئی نام چُکنا نہیں وزن تئاں، سپس گتھ نہ
 کھئے ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اگلا دتا بنائیآ۔ جن بھگتو لیکھا اگلا بنیا، ہر دیوے مان وڈیائیآ۔ جس نے تہاڈا
 آتم اپنی دھاروں جنیا، تتاں والا سریر مات پتا دے حصّے پائیآ۔ اُس دا شبدي تیر سُندے رہے انیالا انیاں، ہُن سہجے تہانوں دتا لگائیآ۔
 تہاڈے پچھے اوسے نوں بنیاں، جو تہاڈا دُھر دا پتا مائیآ۔ جگت اگھاں تہاڈیاں رسیاں نہ اٹھیاں، ان کھانڈیاں سہجے ملیا آئیا۔ دھتے نالوں
 تہاڈیاں چنگیاں منیاں، نت نوّت سدا سدا درشن دیوے چائیں چائیا۔ تہاڈے گھراں دیاں کھا کے ٹکر چپا کھتیاں، اپنا شکر منائیآ۔ لیکھا
 چُکاوے اوہناں بچیاں نٹھیاں، جس دی بل باؤن دئے گواہیا۔ شبدي ڈور بندھا کے کتیاں، کرماں دا کانڈ مُکائیآ۔ جن بھگتو تہانوں وجاؤنیاں
 پین نہ ٹلیاں، سنکھاں نال نہ کھئے شنوائیا۔ لبھنا پئے نہ مندر مسجد شودوالے مٹھ گردوارے والیاں گلیاں، سیدھا بازار ایکنکار دُھر دربار دتا
 وکھائیآ۔ جتھے آتما پرماٹما نال رلیاں، رل کے جھٹ لنگھائیآ۔ اوہ گُرمکھ سوانیاں کدے نہ ہوون کلیاں، کلمیاں توں پرے جنہاں نوں ملیا دُھر دا
 ماہیا۔ جس نوں سجدہ کیتا اعلیاں، اوہ عالم دا مالک بالم تہاڈا نظری آئیا۔ جُگ چوکری ولیا چھلیا، اچھل چھل دھاری کہے لوکائیآ۔ جس
 دے پچھے نانک دھار گوبند دتیاں بلیاں، بلدھاری ویکھ وکھائیآ۔ جن بھگتو تسیں اوس دی گود وچ بہہ کے پلیاں، جو پالن ہار سرب
 اکھوائیا۔ جس نے پیار اندر وبار اندر شنگار اندر سنسار تہاڈیاں روہاں گھلیاں، گھائل کر کے اپنے نال ملائیآ۔ دُنیا تہانوں کہے ایہہ مۇرکھ

ٹولیاں جھلیاں، جنہاں دے اندر جھلک نُوں اِہیا۔ پُرکھ اکال کہے اینہاں میریاں دہلیزاں ملیاں، جتھے دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ اوس نُوں دیاں ڈلیاں، جس وچوں نُوں ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی گائیے تیرا ڈھولا، ڈھول اکو تُوں ہی نظری آئیا۔ ساڈا بدلدا رہوں بولا، صفتی نام جنائیا۔ وٹاؤندا رہوں چولا، چولی اپنے رنگ رنگائیا۔ رکھدا رہوں اوہلا، سنگی ہو کے بھيو چھپائیا۔ بندا رہوں تولا، ترازو اپنے ہتھ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال تیرا پڑدا کسے نہ پھولا، پھلکے کھان والے گر اوتار پیغمبر بنا کے لوکھات ساڈی سیو دتی لگائیا۔ اپنا شبد وچ بنا کے وچولا، وچ وچ کری پڑھائیا۔ تیرے نام دا پا کے رولا، رُونق جگت وچ رکھائیا۔ تینوں دس کے شاہ دولا، دولت دا مالک آئے سمجھائیا۔ چار جگ دے اكونجا بونجا گر اوتار پیغمبر بھگتاں اکتھا ہویا تولا، ٹوٹل اپنا رہے جنائیا۔ بن تیری کرپا دین دنی دا میٹے کوئی نہ رولا، رول پاندھے جھگڑا نہ کھئے مکائیا۔ پھری دروہی اُپر دھولا، جگت سنت رہے گرلائییا۔ من واسنا جیو جہان ہویا بولا، بورا ہو کے دئے دہائیا۔ تُوں نُوں خدائی اولا، عالمین تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم سب تار دے جتّ میلا، جو چل آئے سرنائیا۔ وجاؤنا پئے کسے نہ طبلہ، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ سب دا پینڈا مُکا دے اگلا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ بھوونا پئے نہ کسے جنگلا، تیرتھ تٹ نہ کھئے وکھائیا۔ پار کرا دے غریب کنگلا، بن ٹکیاں قیمت پائیا۔ شبدي ڈوری اندر بندھ لا، بندگی اپنی دے سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر رنگ لا، رنگت اکو دے وکھائیا۔ جنم جنم دی ٹئی جن بھگتاں پرہو گندھ لا، اپنی گندھ آپ پوائیا۔ سنت سہیلیاں ساچی ٹھنڈ پا، اگنی تت بُجھائیا۔ جگت وچھوڑا رنڈ گوا، کنت سہاک نظری آئیا۔ جنم جنم دا پنڈھ مُکا، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھابیا۔ در آیاں سچکھنڈ بہا، جتھے ملے تیری سرنائیا۔ سورج چند نہ کھئے رُشنا، جلوہ جوت دینا چمکائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنے گواہ، سارے دین صفائیا۔ جیہڑے جوڑے اوہ وچھڑن کدے نہ، چھرت لے ملائییا۔ جنہاں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لیا گا، گہر گمبھیر اپنے گہر وسائیا۔ نتھاوایاں دے کے دھر دا تھان، درگاہ ساچی دئے ٹکائیا۔ ناتا تڑا کے جگت والے پتا ماں، پُرکھ اکال اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا لیکھے لائیا۔ جن بھگت کہن پرہ دیویں نہ لارا، اچھل اچھل تیرا بھيو کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگتو میں تھادے بنا رباں کوارا، دھر سنجوگ نہ کھئے بنائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ گر اوتاراں پیغمبران نال کرا

رہیا ادھارا، تاریخ طریقے نال ودھائیا۔ میرا انت نہ پاراوارا، بے انت کر کے رہے گائیا۔ شبد ناد و جا نگارہ، نغمے دتے سُنائیا۔ جوتی نؤر کر
 اُجیارا، برہمنڈ کھنڈ جیو پنڈ دتا سمجھائیا۔ تھوڑا جہا کر اشارہ، عیش و عشرت وچوں باہر رکھائیا۔ اپنا نگا جہا دے کے چمتکارا، چمن
 گلشن دتے مہکائیا۔ اکھراں والیاں گوا کے واراں، وارث جگت دتا بنائیا۔ آپ ہو کے بے اعتبارا، جگ جگ بیٹھا رہیا مکھ چھپائیا۔ کلجگ
 انت ہو اُجیارا، اُجرت سب دی جھولی پائیا۔ لیکھے لگے سب دا پہلی مکھ دہاڑا، دہاڑیداراں دی دہاڑی جھولی پائیا۔ نو مکھ نؤں دوا بے لگنا
 دھرم اکھاڑا، کھڑکیاں کُنڈے دئے کھلائییا۔ جن بھگتو تہاڈا منگن آئے واڑا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جیہڑا قول کیتا گوہند نال شکوہ دارا، تیر مکھی اُتے
 لکھائیا۔ اکھ دی پلک نال جھلک نال فلک توں اُپر خلق دا وبارا، تعلق اِکو نال جڑائیا۔ جس دا حُکم کٹک دا اکھاڑا، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کرپے تیری صفت، چار جگ دے صفحے لئے اُلٹائیا۔ حُکمے اندر سارے کر
 کے گرفت، در تھانڈے لئے بہائیا۔ کوئی نہ سکے خِسک، پلُو گنڈھ نہ کھئے تڑائیا۔ روندے ویکھے حقیقی مجازی عشق، دوویں دین دُہائیا۔ پرہو
 چار جگ دے ساڈے مُکن لگے اِشٹ، تیری اِک سرنائیا۔ اُچی رو کے کہا یسُو کرسٹ، چیک اڈیک وچ لگائیا۔ مینوں یاد پھٹے اُتے کہا
 مریم بیٹا دس ٹانک کے جِست، جِسم توں باہر اپنا آپ وکھائیا۔ شبدی حُکم دے کے گیوں خِسک، اگے ہو نہ گنڈھ کھلائییا۔ پروردگار کہا
 تیری میری بن اکھراں والی لکھت، لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ یسُو کہا کچھ دس بھوکھت، بہرم دے مٹائیا۔ نوری نؤر کہا جس ویلے دُنیا دوباں دی
 ہوئی نندک، نندیا وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دئے وکھائیا۔ یسُو کہا کچھ دس ہور، ترشنا ترپت
 کرائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے مُلا شیخ مسائک جگت نبی پنڈت پاندھے جگت سنت ہوئے چور، چوری گردر مندر مسجد نظری آئییا۔
 تہاڈے ہتھوں سب دی ٹٹنی ڈور، کچا تند تیرے گل لٹکائیا۔ سب نؤں میری پینی لوڑ، لوہڑا پوے جگت لوکائیا۔ وچھڑیاں دئے کوئی نہ
 جوڑ، ساچا میل نہ کھئے ملائییا۔ یسُو ہن میں ہور پھیر میں ہور، جد ویکھو تے نواں نکور، نگا وڈا نظر کھئے نہ آئییا۔ میرا کسے نال نہیں کوئی
 کھور، بے خبراں خبر پُچائیا۔ جس کارن تہانوں دتا تور، ترت اپنا حُکم منائیا۔ انت ایس جگ نؤں چلے چھوڑ، چھٹی جگت لوکائیا۔ مٹکی
 دینی بھوڑ، بھانڈا تن بھنائیا۔ اوتھے جانا بھڑ، جتھے بھڑی بھڑی کردا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم آپ

سمجھائیا۔ یسُو کِہا مین تیرا غلام، خادم دُھر دا لینا بنائیا۔ میری اچھیا پوری کرنی کام، آسا تیرے نال ودھائیا۔ جس ویلے ہون لگا بدنام، بدی کرے لوکائیا۔ تُوں یارے یار پہنچنا آن، غم خوار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا جن بھگتاں دیوے دُھر دا دانا، نام نرویر جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تہاڈا لوکماں رکھ کے نشانہ، نشانے اُتے نشانہ آ کے لگا بے پرواہیا۔

★ ۲ مگھ شہنشاہ سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

سچکھنڈ دوارے وقت سہاوا، سوامی انترجامی خوشی منائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران پورا کرے دعوہ، دعویدار جو گئے سنائیا۔ جگ چوکرئی پورب لیکھا سب دا ویکھے ناواں، نر نرنکارا پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگت سہیلے در ٹھانڈے میلے نال چاواں، چاؤ گھنیرا اپنے در دکھائیا۔ تول ترازو نام کنڈا رکھے ساواں، سانول ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ گراواں، کھیڑا ہرجن سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوار ساچا رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوار رنگ رنگیلا، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال چھیل چھیلا، شہنشاہ اپنا کھیل دکھائیا۔ نرگن دھار بھگت قبیلہ، کامل مُرشد دئے ودیائیا۔ بھاگ لگے اُتے زمینا، ظاہر ظہور ویکھ دکھائیا۔ لہنا دینا جانے پورب قدیاں، قدرت دا مالک ویکھ دکھائیا۔ محل اٹل سہائے اک عظیمیا، عالیشان آپ اکو نظری آئیا۔ کلجگ انت ستجگ ساچی کر ترمیاں، طمع کوڑ دئے مٹائیا۔ جن بھگت بنا کے دُھر دا نگینہ، نگاہ اپنی وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لوک تینا، پرلوک اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ عجیب سینگھ دے گرہ پنڈ ہررائے پُر ضلع بٹھنڈا ★

سچ سندیش دیوے ہر سچّا، سچ سچ جگت وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا شبدی دھار بچّ، بچین سب دا اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگت سچن سہائی بن کے سکا، سگلا بھو مٹائیا۔ پریم اندر رہن نہ دیوے کچّا، کنچن گرہ اک سہائیا۔ دیوے درس اپنی اکھا، اکھاں وچوں نظری آئیا۔ لہنا دینا چکاوے بنا ہتھان، سمرتھ ہووے سہائیا۔ پریتی اندر پھرے نٹھا، بھجّے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن ساچا سچ سندیش، سنیہڑا سچ سُنائیا۔ پریم پُرکھ دا اکو اُپدیش، اپاں توں پرے پڑھائیا۔ گناں وچ وشیش، وشیاں دا گیڑ کٹائیا۔ ویکھدا رہے ہمیش، سدا سدا گوسائیا۔ بخشدا رہے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی لائیا۔ بدلدا رہے ریکھ، جگ چوکرئی ڈیرہ ڈھاپیا۔ وساؤندا رہے اپنے دیس، گھر سہنجنا اک سمجھائیا۔ کدا رہے اگئی ہیت، ہتکاری ہو کے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، لوکات ویکھے پردیس، پردیسی ہو کے اپنا کھیل کھلائییا۔

★ ۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ٹہل سینگھ دے گرہ پنڈ روپووالی ضلع امرتسر ★

واچک شبداں دا اگئی شبد اک، ایکنکار نرنکار دئے وڈیائیا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل فُران کھانی بانی رہی لکھ، نراکھ وچوں اکھڑ دھار پرگٹائیا۔ جس دا نور ظہور جگت نیتراں نال نہ پئے دس، دہ دشا حکم ورتائیا۔ سو سوامی انترجامی ست سروپ سدا نک، وڈا وڈیاں دئے وڈیائیا۔ جس نے آد جگاد جگ چوکرئی دین دُنی لئی جت، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اپنا حکم منائیا۔ جن بھگتاں کرے پریمی پریم ہو کے دھر دا ہت، ہتکاری ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ نیج نیتر لوچن نین کھول کے درشن دیوے نت، دو جہاناں والی دین دیال اپنی دیا کمائیا۔ ٹھاگر سوامی ہو کے بنے پُرکھ اکالا پت، پاربریم پتپریشور اکو نظری آئیا۔ جنہاں نے ساچا شبد دھر دا لیا سیکھ، اگلا پچھلا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر شبد دئے وڈیائیا۔ سرب شبداں دا شبد ایکو میت، ست دلارا پرہہ دا نظری آئیا۔ جس دا نت نوت سوہلا ڈھولا اکو گیت، جگ چوکرئی پیر پیغمبر گئے

گائیا۔ جس نؤں لبھدے ٹھاکر دوارے مندر مسجد وچ مسیت، شودوالے گدرر بھجن تهاؤں تھائیا۔ سو بیٹھا رہے سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اؤچ نیچ پڑدا لاپیا۔ جن بھگتاں دس کے حق پریت، پروردگار دئے ملایا۔ بہرم مٹا کے اؤچ نیچ، آگم اتھاہ دئے وکھائیا۔ کر پرکاش پنج بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کرے رُشنائیا۔ ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا پھول پھولایا۔ دُھر دا شبد کلجگ جھگڑا میٹے جوٹھ (جھوٹھ)، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ سہنجی کرے رُت، ستجگ سچ پھلواڑی آپ مہکائیا۔ حُکم سُنے ابناشی اچت، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی بُت، بُتخانے کوڑے کرے صفائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ سجن اپنی گودی چُک، سچ دوارا ایکنکارا اک وکھائیا۔ جس نے ساریاں شبدان دی سانجھی اک سُنائی ٹک، ٹُخم تاثیر سب دی دئے بدلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن آسا ترشنا میٹے بھکھ، ترشنا تریت دئے کرائیا۔ جن بھگتاں سفل کرائے جنی گکھ، پت پُتیت دئے وڈیایا۔ بھيو کھلائے پڑدا اوہلا لک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شبد اک درڑایا۔ ساریاں شبدان دا اکو سنگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواپیا۔ اکو مَن سورا سرینگ، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر و جاؤندے گئے مردنگ، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اپنا ڈھولا گائیا۔ جلوہ نؤں پرکاش کر کے گئے چند، سورہ چند نہ کھئے وڈیایا۔ آتم پرما تم دس کے گئے اند، نجانند پرمانند وچ سمایا۔ ڈھولے گیت گا کے گئے بتی دند، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ سو صاحب سوامی ہو بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ کماٹیا۔ سرب شبدان دا ہر شبد ٹرنگ، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ آسا منسا پوری کرے اُمنگ، ترشنا کوڑی دئے گوائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم اپنا پڑدا لاپیا۔ نرگن جوت چاڑھ کے چند، ساچا نؤں کرے رُشنائیا۔ دُھر دا شبد سُنا کے بنا کُن، انحد نادى ناد و جائیا۔ لیکھا جان پون سواس دم، دامنگیر ہو کے لئے چُھڈایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم، چم درشتی دئے بدلایا۔ سرب شبدان دا شبد جو گرمکھ لے مَن، مَن کا منکا دئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سرب شبدان دا ہر شبد ملاپ، گر شبد ملے وڈیایا۔ بن رسنا جہوا چلے جاپ، جگ جیون داتا دئے سمجھایا۔ کوٹ جنم دے اُتارے پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ رُوح بُت دوویں کرے صاف، پاکیزہ اپنا رنگ چڑھایا۔ کایا مندر ساچے حُجرے سہائے حق محراب، محبوب اپنا پڑدا لاپیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم سچی آواز، دُھر دا شبد کرے شنوائیا۔ جیہڑا لبھے نہ

کسے وچوں کتاب، پھولیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس نوں سجدے کردے سرب آداب، نستے کہہ کے خوشی منائیا۔ سو شبد جگ چوکرئی چلا
 ئے رواج، محتاج سارے لئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ شبد اک پرگٹائیا۔ بہ شبدان دا
 ہر شبد سوامی، اکھراں نوں نراکھر دھار سمجھائیا۔ جس دی مہا کرے چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گائیا۔ جو لہنا دینا
 چکائے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج ویکھے تھائوں تھائیا۔ جو امرت رس نچھر جھرنا جھرائے اکھا پانی، تیرتھ تٹ لیکھا رہے نہ رائیا۔
 سُرتی شبد ملائے بن کے سچا ہانی، کوڑ وچھوڑا دئے مکائیا۔ اکو دسے پد نربانی، محل اٹل اک وکھائیا۔ جنھے جگے جوت نوری، نورو نور
 کرے رُشنائیا۔ رسنا جہوا بتی دند کتھے نہ کھئے کھانی، ورقہ ورقہ نہ کھئے اُٹائیا۔ کھیلے کھیل پرم پُرکھ شاہ سُلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم
 ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سرب شبدان دا بنے آپ برہم گیانی، پاربرہم برہم کرے حق پڑھائیا۔ ساریاں شبدان دا
 ہر شبد نال سنجوگ، صفتی صفت صلاحیا۔ سب دا پورا کرے جوگ، جگتی اپنے کول رکھائیا۔ لہنا دینا جان لوک پرلوک، سلوک
 اپنا دئے سمجھائیا۔ جس دا میلا نال نرمل جوت، سو شبد گرو بے پرواہیا۔ جس دا حکم سدا سدا نواں فرمان دیوے روز، روزے بانگ
 دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں کھوجی ہو کے لوے کھوج، کھوجت کھوجت ویکھے سرب لوکائیا۔ سچ دوارے دے کے مؤج، مجلس اپنے
 نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سرب شبدان دا مالک اک، جس دی سارے رکھدے اوٹ، اوڑک اوسے وچ سمائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی دو جہان
 برہمنڈ کھنڈ ایکو شبد دسے بہت، بہتے گرواں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

★ ۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ روپووالی ضلع امرتسر ★

صفتی شبد گاؤندے ایکو نام، ایکا ایک وڈیائیا۔ سُن دے اک پیغام، صفتان وچ صلاحیا۔ مڈدے اک امام، نیوں نیوں سیس
 جھکائیا۔ کھندے اک کلام، کلمہ جگت سنائیا۔ وکھاؤندے اک نشان، نشانے اپنے نال ملائیا۔ بناؤندے جگت ایمان، حکمی دے صفائیا۔

جِس دا آد جُگاد سچّا انتظام، سو شبد سَتگر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان، مالک سب دا بن بھگوان، بھاگ جُگ جُگ دئے لگائیا۔

★ ۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش کور دے گرہ پنڈ روپووالی ضلع امرتسر ★

اکھری شبد نام دی شاخ، جُگ چوکڑی دتی سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے آگھ، نت نت صفت صلاحیا۔ رسنا جہوا دس کے پاٹھ، بتی دند وڈیائیا۔ دین دنی سمجھا کے دھر دی ذات، ضامن بن کے آپ درڑائیا۔ انت سب دا مائی باپ، پتپریشور اک اکھوائیا۔ جس دا ساچا سُت شبد ایکا ایک گئے آگھ، آخر سب نوں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا نام اک وڈیائیا۔ ساچے نام دی بولی شبد، شبد نام وڈیائیا۔ جس نے ونڈے دین مذہب، اوج نیچ دتے سمجھائیا۔ سجدیاں وچ کرنا دسیا ادب، نمستے وچ سیس جھکائیا۔ دھوڑی خاک دسی قدم، ریتی قدیم اک جنائیا۔ سو سب نوں آوے سدن، دھر فرمان اک فرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ ساچا حُکم دیوے دھر دا نام، صفتی نام لئے جگائیا۔ بردے بنو اک غلام، غلامی جگت دیو مُکائیا۔ ساچا مارگ دسو اک آسان، آسانی نال سمجھائیا۔ سارے کرو پروان، پروانے دتے پھڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین بیان، اپنا لیکھ چُکائیا۔ ویلا وقت پہنچیا آن، چوٹھا جُگ دئے گواہیا۔ سَتجگ سچ ہونا بلوان، بلدھاری آپ اٹھائیا۔ سب نوں گاؤنا پئے "سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان"، بہ شبدان دا شبد صاحب اکو دتا بنائیا۔

★ ۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سینگھ دے گرہ پنڈ پھتو پُر ضلع کپورتھلا ★

بیاس کہے میں رہیا بے آس، وید ویاس گیا لکھائیا۔ سَتلج کہے میرا لیکھا لکھیا گوہند خاص، بن قلم شاہی لیکھ بنائیا۔ اتم لہنا دینا دے ہتھ پُرکھ ابناش، سرگن نرگن دتا سمجھائیا۔ دین دیاں پُرکھ ابناش ویکھے کھیل تماش، خالق خلق بے پرواہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ کوڑی کیریا اڈے خاک، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ آشا منشا دا پورا ہووے بھوکھت واک، واقع ویکھے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں ملن دا کر اتفاق، جوڑا جڑے اکم اتھایا۔ جس دا بھيو سمجھے نہ کوئی کتاب، شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی بے انت کہہ کہہ صفت صلاحیا۔ سو صاحب

سوامی انترجامی ساچا لیکھا جانے آپ، پڑدا اوہلا دو جہان سِری بھگوان آپ اُٹھائیا۔ سنت سُہیلا مرے نہ کوئی بے آب، آبِ حیاتِ حیاتِ وچوں آپ پیائیا۔ مُخاطب ہو کے جنہاں کرے خطاب، بنا خطا توں خطا معاف کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بیاس کہے میں جُگ چوکرئی رہیا مردا، مُردا ہو کے مُرید مُرشد دھیان لگائیا۔ گر اوتاراں دا در بنیا رہیا بردا، بندگی وچ نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ عرضاں ارداساں رہیا کردا، نیتِ نیناں نیر وہائیا۔ چرن کول رہیا پھڑدا، جل دھارا رُوپ بدلائیا۔ بن رسنا جہوا رہیا پڑھدا، ناؤں صفتاں والا گائیا۔ ساچی کرنی رہیا کردا، دوس زین سیو کھائیا۔ بھيو لبھا نہ پُرکھ اکال دے گھر دا، سچکھنڈ دوار ایکنکار میل نہ کھئے ملائیا۔ جو آیا سو رہیا ڈردا، بھے وچ بھو جنائیا۔ میں ہاڑے رہیا کڈھدا، رو رو دتی دھائیا۔ کس ویلے ابناشی کرتا سچ دوارے سددا، بن حُکمے حُکم منائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت رہیا لبھدا، جل تھل ہتھ کھئے نہ آئیا۔ دھن بھاگ دہاڑا ہویا آج دا، خوشی وچ خوشی دتی پرگٹائیا۔ لہنا دینا جھگڑا مُکیا الگ دا، وچھوڑا جگت دئے کٹائیا۔ جس دا میلا دو جہان شبدي دھار سبب دا، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک جلوہ نور ہو کے دگدا، تت وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا مُکا دے حقیقت حق دا، لاشریک بے پرواہیا۔ سنسا روگ گیا شک دا، شکوا دتا مٹائیا۔ نام بھنڈارا دیوے رس دا، رستہ اکو رہیا سمجھائیا۔ جس گرہ مندر سچکھنڈ دوار گر اوتار پیغمبر وسدا، پرہ چرن کول دھیان رکھائیا۔ اوتھ ہوکا اک سلوک اگتی جس دا، شاستر سمرت نہ کھئے پڑھائیا۔ ابناشی کرتا دیا ندھ ٹھا کر سوامی ہو کے جن بھگتاں پیج رکھدا، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ پڑدا لاه کے نیج نیتِ آگھ دا، آخر اپنا میل ملائیا۔ سو کھیل وکھائے پُرکھ سمرتھ دا، مہا اکتھ آپ درڑائیا۔ بھنڈارا کھول اپنے ہٹ دا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال رہیا ورتائیا۔ سوانگ دھر اگھے بازی گر نٹ دا، جگت سوانگی رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ گر مُکھاں نام ائمُلرے چولے رنگ رنگدا، رنگت اکو دئے چڑھائیا۔ رس دے کے نیج آتم اند دا، پرمانند وچ سمائیا۔ بیاس کہہ میں جو کچھ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہیا منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ میرا لیکھا پورا کرے سفری ہو کے سفر پندھ دا، پینڈا اگلا دئے مکائیا۔ ایہ کھیل سورے سرہنگ دا، الپکان بیڑا پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بیاس کہے میری پوری ہوئی آسا ترشنا، ترکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ میں ویکھے برہما وشن شو کرشنا، ناتھ تریلوکی پھیریاں گئے

پائیا۔ میرا لیکھ پردیش سندیش وچ کسے نہ لکھنا، قلم شاہی نیترو کے مارے دھائیا۔ مین جگت دوارے جلدھار ہو کے نہیں وکنا، قیمت گنہ نہ کھئے رکھائیا۔ جگت نیترا نال نہیں دسنا، کوئن کوٹ سادھ سنت میرے وچ گئے تاریاں لائیا۔ مین اکو پُرکھ اکال مٹنا پتتا، پتپریشور بے پرواہیا۔ جس نے دو جہان شبدی حکم نال جتتا، ویری دشمن نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت خواری من واسنا گرہ پاوے پٹنا، پٹنے والا اپنا حکم گیا سمجھائیا۔ جس دا کھیل بُدھی والے نہ کسے نُجھنا، جگت سیاست نہ کھئے چٹرائیا۔ سو صاحب سلطان ہو مہربان گرمکھ ساچے سنت جنان کرنا پئے ساچا پتتا، پتکاری ہو کے زرنکاری ہو کے جوت ادھاری ہو کے آتم پر ماتم سُرتی شبدی میل لائیا۔ جس دا کھیل آد جگاد جگ چو کڑی نت نوتنا، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی حکم ورتائیا۔ جس نے دین دُئی سب نوں دسیا متھنا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ کوئی نہ جانے کلجگ کھیل کتتا، صدی سدیوی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری آسا پور کرائیا۔ بیاس کہے مین ویکھاں اوہ بستی، جتھے بستیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تگاں اوہ ہستی، جس نے ہست کپٹ دتے بنائیا۔ جس نوں مالک کھندے عرشی، فرش اُتے اپنا کھیل وکھائیا۔ غریب نائیاں بن کے دردی، دیناں انا تھان اپنی گود اُٹھائیا۔ جس دی تت وجود چولے والی سمجھے کھئے نہ وردی، فرضی نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ کھیل ویکھے اندھیر گردی، گداگر ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ جس کولوں سرگن دھار نت نوت ڈردی، گر اوتار پیغمبر بھانے وچ سجدے سیس جھکائیا۔ جس دی منزل بن پوڑی ڈنڈے گرمکھ آسا چڑھدی، اگلا پینڈا پنڈھ مکائیا۔ سو دھار سچ پیار اندر جگت ساگر جائے تردی، تارنہارا دیا کھائیا۔ ویکھ کھیل اگئی ہر دی، خوشی اندر رُچی دتی بنائیا۔ بیاس کہے میری پرتی اوس نرائن نر دی، جس نوں نار پُرکھ کہہ کے سارے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل جانے چوٹی جڑ دی، جل دھار ایکنکار گوبند پیار وچ رکھائیا۔

★ ۹ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ پھتو پرا ضلع کپورتھلا ★

بیاس کہے کریا کرے پُرکھ اناشا، گوبند دھار دئے وڈیائیا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے نراسا، آسا منسا سب دی پور کرائیا۔ پُرکھ اکال اک بھرواسا، پاربرہم سچ سرنائیا۔ مائس جنم بھوئے رہراسا، چوراسی پھاسی گیڑ کٹائیا۔ سیوک بنائے داسی داسا، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی دیا

کھائیا۔ جنہاں گوبند متیا آکھا، آخر پرہہ مل کے خوشی بنائیا۔ لیکھا جانے جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سُرتی شبدی جوڑ کے
 ناتا، آتم پر ماتم گنڈھ رکھائیا۔ گرہ مندر وکھا کے ساچا، سچکھنڈ دوار دئے سمجھائیا۔ لہنا دینا مُکائے کایا ماٹی جیو پنڈ کاچا، پارہہ برہم پڑدا
 دئے اُٹھائیا۔ پورب جنم لہنا دینا پورا کر گھاٹا، نام وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ آتم سیج سہنجی کر کھاٹا، کھٹکا اگلا دئے مٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا ویکھ وکھائیا۔ بیاس کہے گرُمکھ ہونے نہ کھئے بے مکھ، مُکھیئے دو جہان نظری آئیا۔ آتم
 پر ماتم جنہاں ملے سچا سُکھ، ست ستوادی دیا کھائیا۔ پنج وکار اندروں کڈھے کٹ، کایا گٹیا کرے صفائیا۔ شبدی دھار پئے پھٹ، ناد
 انادی ناد سُنائیا۔ امرت نچھر دھار دیوے گھٹ، بوند سوانتی اک چوائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لک، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ آون جاون جنم
 مرن لکھ چوراسی میٹ کے دُکھ، درد دُکھ بھے بہنجن اپنی گود اُٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آتم پر ماتم ہو کے لئے چُک، چار کُنٹ دہ
 دشا جھگڑا دئے مُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا اگتی دس کے ٹک، ترت اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ سہنجی مولے رُت، رُتری اپنے
 نال مہکائیا۔ جن بھگت سہیلا دُھر دا ست، ابناشی اچت ہونے سہائیا۔ مات گرہہ آوے نہ اُلٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال ہونے سہائیا۔ بیاس کہے گرُمکھ کوئی نہ مارے دہا، دھول دھرم دیانے گواہیا۔ جنہاں ملیا
 بے پرواہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نرگن نوری جوت کرے رُشنا، جلوہ گر ڈگمگائیا۔ محبوب بن آپ خُدا، خودغرضی دئے کڈھائیا۔
 صوفی سنت فقیر ہون نہ دیوے جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ من واسنا پئے نہ کوئی وبا، وفات وچوں باہر رکھائیا۔ پر ماتم ہو کے کدے نہ
 کرے دغا، کوڑا ناتا نہ کھئے جُڑائیا۔ جن بھگتاں سدا ودھے اگا، اگن وچ خوشی ویکھے لوکائیا۔ پُرکھ ابناشی مہربان مہر کرے سدا، سد سد
 اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے کھیل دی آپے
 جانے وجہ، وضاحت وچ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔

★ ۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریم سینگھ دے گرہ پنڈ ڈھلوان ضلع امرتسر ★

بیاس کہے میں آس رکھی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ چار جگ شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کہانی بانی گیتا گیان کتھا کہانی سُندا رہیا سچی، گر اوتار پیغمبر زرگن سرگن دھار دئے سمجھائیا۔ راہ تکدا رہیا کون ویلا پرم پُرکھ پرما تم ویکھاں اپنی اکھیں، لوچن نین اکو اک کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، گھر ساچے لئے ملائییا۔ بیاس کہے میں تکدا رہیا راہ، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر دسدے رہے زرگن نور خدا، جوتی جاتا شہنشاہییا۔ جس دے نالوں آتم ہوئی جُدا، لکھ چوراسی وچ سائییا۔ دھر دے نام دی گاؤندے گئے صدا، ہوکا ڈھولا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہییا۔ بیاس کہے میں ویکھاں بھگت، بن اکھاں اکھ اٹھائییا۔ جنہاں انتر آتم زرنتر اکو شکت، شخصیت دئے بدلائییا۔ نانا توڑ کوڑ کڑیار جگت، بھگون وچ مل کے بھاگ اپنا رہے بنائییا۔ جس دھار دا سمجھیا کوئی نہ ارتھ، کتھا وچ کتھنی نہ کوئے سمجھائییا۔ کر سکیا کوئی نہ پرکھ، جگت بُدھی کم کیسے نہ آئییا۔ سو مالک خالق پرتپالک پاربرہم پتپریشور والی دو جہان عرش، فرش اپنا حکم ورتائییا۔ پریمی پیاریاں اُتے کر کے ترس، پریم ہو کے اپنا پڑدا دئے اٹھائییا۔ جنم جنم دی کرم دی پورب میٹے حرص، ہوس اگلی دئے گوائیا۔ لکھ چوراسی وچ کوئی نہ پئے تڑپھ، جم کی پھاسی دئے کٹائییا۔ صاحب ستگر دین دیال دیوے اپنا درس، نوری جوت کرے رُشنائییا۔ شبد انادی ناد اگتا پوے کھڑک، تند ستار نہ کوئے بلائییا۔ لیکھے لاوے بوند رکت، مہر نظر اک اٹھائییا۔ سُنجننا ہووے وقت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن میلا لئے ملائییا۔ بیاس کہے میں ویکھاں بھگت سُہیلا تردا، جگ چوکرئی ابناشی کرتا آپ ترائیا۔ جو زرگن ہو کے سرگن سنت سُہیلا پھڑدا، ہرجن اپنی گود اٹھائییا۔ پرما تم ہو کے آتم وردا، نار کنت کھیل کھلائییا۔ خالی بھنڈارے بھردا، دیوے نام بھنڈارا بے پرواہییا۔ ساچی منزل چڑھدا، سچ دوارا اکو اک سمجھائییا۔ جتھے دیپ اگتا بلدا، سورج چند دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دسم دوا ری توں آگے جن بھگتاں آپ کھڑدا، جتھے منزل بے پرواہییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی ہرجن اپنے گھر وسائییا۔ بیاس کہے پرم پُرکھ دی آد جگادی ریت، جگ چوکرئی چلی آئییا۔ جن بھگتاں دس پریت، پرم پُرکھ ہو کے اپنا پڑدا دئے اٹھائییا۔ جھگڑا مُکا کے مندر

مسیت، کایا کعبہ دو دوابہ اپنا آپ دئے سمجھائیا۔ بیٹھا رہے سدا اتیت، ترے گن لیکھا دئے چکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے ساچا گیت، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا درس دئے کرائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تے دئے بھجائیا۔ مان وڈیائیاں بخشے بست کیت، اوج نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ بیاس کہے جنہاں صاحب ستگر پورے پایا درس، داسی داس نظری آئیا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، ہوس دو جہاناں دئے چکائیا۔ نام بھگتی سمرن پوجا پاٹھ دا اتارے قرض، مقروض لیکھا دئے مکائیا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، جس ٹوں جگت ودیا سمجھ سکے نہ رائیا۔ گرمکھاں بھگتاں نال سدا ونڈے درد، دردیاں دکھ اپنی جھولی پائیا۔ آتم پرماتم ملن دی مٹے سدا عرض، فرض اپنا توڑ نہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سر ہتھ رکھے نرنکار، کرنی دا کرتا آپ اکھوائیندا۔ در آیاں دیوے تار، تارنہار آپ اکھوائیندا۔ اندر باہر گیت ظاہر سنے سرب پکار، بنا سرون سوبھا پائیندا۔ بھگت وچھل بن گردھار، گہر گمبھیر اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار اکو اک وکھائیندا۔ ستگر درس دی جنہاں لوڑ، آسا پوری دئے کرائیا۔ راتیں ستیاں دے جاگدیاں دیوے جوڑ، سرت شبد نال ملائیا۔ ساچے مندر لا کے پوڑ، نام ڈنڈا ہتھ پھڑائیا۔ سچ پریتی نبھا کے توڑ، ٹٹیاں لئے جڑائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے پنج چور، آسا ترشنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا مُکا کے مور تور، آتم پرماتم پرماتم اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی در گھر ٹھانڈا اک وکھائیا۔ در گھر ٹھانڈا ویکھے ہرجن میت، جنہاں اپنی دیا کھائیندا۔ سوامی ہو کے وسے اندر چیت، ٹھکوری جگت نہ کھئے بنائیندا۔ لگھ چوراسی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پرکھنہارا نیت، جیو جنت سادھ سنت ہرجن ہر ہر پڑدا آپ چکائیندا۔ پچھلا لیکھا سب دا گیا بیت، اگلا لیکھا سمجھ کیسے نہ آئیندا۔ بن ستگر پورے ساچی منزل چڑھائے نہ کھئے ٹھیک، ٹھیکر بہن نہ کھئے وکھائیندا۔ ستگر دھام سدا انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ کر کریا مہربان ہو کے جنہاں دیوے حق پریت، پاربرہم پترمیشور اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار کایا مندر اندر اک وکھائیندا۔

★ ۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بیبی چھندو دے گرہ پنڈ لٹاں ★

بیاس کہے میں ویکھے جُگ چوکڑی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ کھلایا۔ آوندے جاندے رہے گرو اوتار، نرگن سرگن روپ وٹایا۔ نام سندیشہ دے کے گئے وچ سنسار، شبدي ڈھولے سویلے راگ الاٹیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسدے گئے پیار، آتم پرما تم بودھ آگادھ کر پڑھایا۔ سچ پریتی ایکو دسدے گئے ایکنکار، نر نرنکار سب دا پتا مایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کردے گئے چرن کول نمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ قلم شاہی شاستر سمرت وید پُران بن دے گئے لکھار، لکھت بھوکھت لوکھات دئے گواپیا۔ نت نوت کھیل کرے آگم اپار، الکھ آگوچر بے پرواہ اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ کلجگ انت سری بھگونت کل کلکی لے اوتار، کوڑ کلیش ملیجھ دئے مٹایا۔ جس نوں لہدے جل تھل مہیئل ساچی دھار، سمنڈ ساگر نیر وٹایا۔ سو سوامی انترجامی آپے جانے اپنی کار، کرنی دا کرتا آپ اکھوٹیا۔ دین دُنی توں وسے باہر، تن وجود ماٹی خاک سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کھیل کھلایا۔ ست ستوادی کھیل اپارا، اپر مپر سوامی آپ کرائیندا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتارا، پیغمبران چرناں وچ ٹکائیندا۔ سدا وسے سچکھنڈ سچے دوارا، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ نرگن نور کر اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ وشن برہما شو سیوادارا، حکمے اندر سرب بھوٹیندا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ ورتاؤندا ربیا بن ورتارا، بھو ابھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اک اکلایا ایکنکارا، پروردگار سانجھا یار حق حقیقت کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ساچی کار کھائیندا۔ ساچی کار کرے کرتار، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار جوت کر اجیار، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال کرے خبردار، بے خبراں خبر پُچائیا۔ سوئی سرتی جن بھگت سہیلے لے اٹھال، گر چیلے جوڑ جڑایا۔ جھگڑا مکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنگ اکو گھر بہایا۔ شبد وچولا ایتھے اوتھے دو جہاناں بنا دلال، سچ ونجارا اکو دئے وکھایا۔ آپے پُچھنہارا مُریدان حال، مُرشد ہو کے ویکھ وکھایا۔ تن ماٹی خاکی سچ وجود حق محبوب مُحبت وچ دسے ایک دھرم سال، شودوالا مٹھ مسیت مندر ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جس گرہ وجے شبد آگتی تال، تند ستار نظر کھئے نہ آٹیا۔ سو لیکھا جانے دو جہان، سری

بھگوان وڈ وڈیائیا۔ کلجگ انت ہو پردھان، شبد اگئی دیوے اک گیان، نادان سرشٹی درشٹی دئے اٹھائیا۔ سنت سہیلے کر پروان، مہربان
 ہووے مہربان، پڑدا او بلا کایا چولا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در دوارا اک درسائیا۔ در
 دربارا دس ایکا ایک، ایکنکار دئے سمجھائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر رکھ کے گئے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک نام رمائیا۔ سو پُرکھ
 اکالا دین دیا لا سچکھنڈ نواسی دو جہاناں نرگن سرگن رہیا ویکھ، پڑدا او بلا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر چڑھ کے کھولے اگما
 بہیت، بھيو ابھید اپنا دئے جنائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے چار وید، شاستر سمتر کوکن دین دُباٹیا۔ اکھراں وچ لکھدے گئے لیکھ، کاغذ قلم
 شاہی جوڑ جڑائیا۔ پن ستگر شبد وسے ساچے کوئی نہ دیس، پردیسی بیٹھی جگت لوکائیا۔ جس در تے کوئن کوٹ جھکدے وشن برہما
 مہیش، شنکر شرع نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا مچھ داہڑی نہ کیس، مؤنڈ مُنڈایا روپ نہ کھئے دھرائیا۔ جس دا ساچا سُت ایکا دس دسمیش،
 گوبند سورا نظری آئیا۔ اُس دا نام وِشا وِشیاں وِچوں وِشیش، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جس دی مہما کر نہ سکے کوئی کتیب، کتبخانے سار
 کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دین دیا لا کلجگ کوڑی کرپا میٹے
 جگت جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشناٹیا۔ جاگرت جوت جگے پرہ ایک، اک اِکلا بھيو کھلاٹیا۔ سچکھنڈ دوارا سمجھائے دُھر دا سچا
 دیس، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں بیٹھ دباٹیا۔ بھگت سہیلے گرو گر چیلے سنت ساجن صوفی فقیر سچ دوارے کر کے پیش، پیشتر
 اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ لکھ کے گئے لیکھ، واک دا واقف کار اِکو نظری آئیا۔ ساچے سنتاں کرے ہیت، بتکاری
 ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں لہدے کوئی کوٹ کیتی کیت، چار کُنٹ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پریت بھجن واہو داہیا۔ سو صاحب
 ستگر پُرکھ اکالا دین دیا لا سدا وسے جن بھگتاں دیس، گرمکھاں اندر وڑ کے سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا حُکم ورتائیا۔ حُکم ورتے آد جگاد، جگ
 چوڑی نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر دسدے گئے یاد، سوپلے ڈھولے صفتاں والے کلمے نغمیاں وچ گائیا۔ بنا کن تون سناؤندے گئے
 آواز، دُھن آتمک راگ الاٹیا۔ جس دی سجدیاں وچ پڑھدے گئے نماز، نو نمو کر کے سیس جھکائیا۔ سو کلجگ انت سِری بھگونت چار ورن

اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش بدل دیوے سماج، حُکم دُھر دا آپ سُنائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو ویکھنہار جُگاد، مدھ اپنا
 حُکم حُکم وچ بدلائیا۔ صدی چوڈھویں سُننہارا فریاد، پیر پیغمبر جس دی کرن یاد، سو دیونہارا داد، وست امولک امل آپ ورتائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار اک اِکلا سرِشٹ محلا اندرِشٹ دئے وکھائیا۔ بیاس کہے میری
 آسا پٹی، جُگ چوڈھویں پندھ مُکائیا۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال پُکار سُنی، ست ستوادی ملیا چائیں چائیا۔ بھاگ لگایا ساچے مندر
 دُھر دے گرہ اگتی گُلی، چھپر چھن نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی قیمت غنیمت وچ ائلی، شاہ پاتشاہ جگت سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جن بھگت
 نار وچ سنسار جُگ چار جس کدے نہ بھلی، اہل اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن اِکو اک درسائیا۔ سچ سینگھاسن گُرمکھ آتم گرہ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس گھر سوامی ٹھاکر ہو کے بے، نرگن
 جوتی جاتا دُگمگائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوڈھویں کدے نہ ہووے لے، من جنم وچ گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ اپنا بھانا آپے سہے، صاحب ستگر
 بے پرواہیا۔ شبدي حُکم گُرمکھان سچ کہے، بن رسنا جہوا بٹی دند آپ سُنائیا۔ دھن سُبھاگ جس کایا مندر اندر جگیا چراغ پُرکھ اکالا دین
 دیا لا تِس دوارے وسے گرہ، گھٹ بھیتڑ سوہیا پائیا۔ جس دا بھيو جانے نہ کوئی شکتی (شوئے)، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گھرانہ سِری بھگوانا اِکو اک سہائیا۔ سچ گھرانہ گُرمکھ گھر، کایا ماٹی ساڈھے تِن بٹھ سوہیا پائیا۔ جتھے وسے
 نرائن نر، ناری پُرکھ رُپ نظر کھئے نہ آئیا۔ دیاں ہو کے کِریال ہو کے سرتی لئے پھڑ، شبدي جوڑ جُڑائیا۔ ساچے مندر سوامی انترجامی ہو
 کے جائے چڑھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ امرت وکھائے آتم پرما تم ساچا سر، جھرنا اگتی آپ جھرائیا۔ نرگن نرگن لئے ور، سرگن وجے تت
 ودھائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار آپے کھڑ، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوڈھویں نت نوت بھگت بھگوان کھیل رسیا کر، کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک پرتیالک خالق
 آلس نندرا وچوں سنت سہیلا باہر کڈھائیا۔

★ ۹ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گرچرن سینگھ دے گرہ پنڈ پنڈوری ضلع کپورتھلا ★

بیاس کہے میرا لیکھا وید ویاس، ویداں توں پرے پڑھائیا۔ جتھے بُدھی کرے نہ کھئے قیاس، وِ دیا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نظر آوے نہ کیسے شاخ، شناخت جگت نہ کھئے کرائیا۔ کھوج کرے نہ ماٹی خاک، خلق پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ مین اوس دا ہویا داس، لکھ چوڑاسی داسی جس دی نظری آئیا۔ دو جہاناں نرگن سرگن پاوے راس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال اپنی رچن رچائیا۔ آتم پرما تم سب نوں دیوے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا ہو کے وسے ساتھ، جگ چوکڑی وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دی مہاگر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ گئے آکھ، شبد سندیشہ نام جنائیا۔ تِس دا درشن تگاں ساکھیات، سخی سلطان بے پرواہ نظری آئیا۔ جس دی سمجھے کھئے نہ ذات، مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صفت کر نہ سکے کوئی قلم دوات، کاغذ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دی سجدیاں وچ پڑھن نماز، نمسکار کر کے سیس جھکائیا۔ سو صاحب سلطانا ہو مہربانا میرا کھولے اندروں راز، پڑدا دئے چکائیا۔ جگ چوکڑی چلاونہارا جہاز، نئیا نوکا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ویکھے کھیل تماش، پاربرہم پتہریشور اپنی کھیل کھلائییا۔ پنڈت پانداھا لا نہ سکے کوئی حساب، گرہ نچھتران وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شاستر سمرت رہے آکھ، آخر ایکو سب دا پتا مائیا۔ سو کلجگ میٹے اندھیری رات، زین اندھ دئے گوائیا۔ آتم پرما تم دئے سب نوں گاتھ، ڈھولا سوہلا اکو اک پڑھائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار ہو کے وسے ساتھ، سگلا سنگ دو جہان سری بھگوان آپ نبھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو سمرن پوجا پاٹھ، جوگ ابھياس ت سا دھن دئے درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ دین دنی کائنات، کلمہ نبی رسولاں آپ سمجھائیا۔ بھگت بھگوان دی بنے اک جماعت، دوسر ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک کھلائییا۔ سچ دوارا کھولے پُرکھ سمرتھ، کلجگ انت دیا کھائیا۔ جن بھگت سہیلے گرمکھ گرسکھ ہرجن کھولے انتر آکھ، زینتر پڑدا دئے اٹھائیا۔ من کامنا کر کے وس، منسا اپنے نال ملائییا۔ نجھر دھارا امرت دے کے رس، رستہ اگلا دئے وکھائیا۔ کوڑی کرپا وکار ہنکار کر کے بھٹھ، بھانڈا بھرم دئے بھنائیا۔ جھگڑا مُکا کے ت ت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ توں پرے کرے پڑھائیا۔ شبد سُنائے اگمی دھن اناد انحد، اناہت اپنا بھيو چکائیا۔ آتم پرما تم سچ دوارے کرائے جج، بن کعبیوں محراب اپنی آپ وڈیائیا۔ جوتی دیپک جن

بھگتاں اندر جائے جگ، صوفی سنت فقیر ڈگمگائیا۔ ترے گن مایا بھجائے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ہنس بنائے پھڑ کے کگ، سوہنگ ہنسا جاپ چپائیا۔ لیکھا جانے جیو الپگ، سرگ داتا بے پرواہیا۔ جگ جنم دے وچھڑے کرماں اندر رہن نہ دیوے الگ، نہکرمی ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم میلن دا شبدی بن سبب، سرتی ست نال جڑائیا۔ اکو دے کے برہم مت، بھيو دئے کھلائییا۔ ہرجن ساچے سنت میل ملا کے نال سچ، سچ سچ سنجم اک درڑائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچھ، کنچن گڑھ دئے وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری نت نوت جس دی مہما سدا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔

★ ۹ مگھ شہنشاہی سمت ۲ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ سُرُخ پُر ضلع کپورتھلا ★

بیاس کہے گرمکھ بے آس کوئی نہ رہنا، نو نو چار وجے ودھائیا۔ نج نیتر لوچن درشن پائے اگئی نیناں، جگت اکھ پرتکھ ملے گوسائنیا۔ ستگر شبد جس دھر دا مٹیا کہنا، حکمے اندر سیس نوئییا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نیواسی تنہاں چکائے پورب لہنا، لہنیدار دینیدار ہر نرنکار اکو اک اکھوائیا۔ سرشٹی درشٹی اشٹی اندر بھانا سب نے سہنا، چار ورن اٹھاراں برن سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم آپ ورتائییا۔ بیاس کہے جن بھگتاں رہے کھئے نہ پیتا، پیریت نہ کھئے کئییا۔ جنہاں دا لیکھا پُرکھ اکال لکھدا، لیکھا لاوے تھاوں تھائییا۔ سو روپ ست سروپ بنے دھر دے سکھ دا، سکھیا گوبند شبد سچ درڑائییا۔ جھگڑا مکے آون جاون لگھ چوراسی نت دا، رائے دھرم نہ دئے سزائییا۔ اشٹ نظری آئے درشٹ اندر پُرکھ اکال اک دا، ایکنکار پروردگار سانجھا یار جلوہ نور خدائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا بن دیدیاں دسدا، گہر گمبھیر بے نظیر پڑدا آپ اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن میلا لئے ملائییا۔ ہرجن میلا کرے آپ، پرہ اپنی دیا کھائییدا۔ کوٹ جنم دے میٹ سنتاپ، تاپ تینوں ڈیرہ ڈھائییدا۔ جنم کرم دا لیکھا کر معاف، مُفت اپنا رنگ چڑھائییدا۔ منوا رہن نہ دیوے گستاخ، شبدی حکم نال سمجھائییدا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سانجھا دس کے

جاپ، جگ جیون داتا جگت جگت آپ سمجھائیندا۔ شبد اگمی سنا ناد، دُهن آتمک راگ الائیندا۔ نرگن نؤر جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا
 دُور کرائیندا۔ ساچے منڈل وکھا راس، نرگن نرگن گوپی کاپن اپنا ناچ نچائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار اک اِکلا کر نواس، سچ
 سِنگھاسن شاہو شاہاس سوہیا پائیندا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن گگنتر نرنتر منتر اپنا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى ساچی کرنی کار کھائیندا۔ بیاس کہے گُرمکھ سچن ساچے اُٹھ، لوکھات لے انگڑائیا۔ سچ
 دوارے جھک، بن قدمان سپس جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال جاوے تھ، مہربان محبوب مہر نظر تکائیا۔ کِرپا کرے ابناشی اچت، چیتن
 جڑ اپنے لیکھے پائیا۔ امرت جام پیا گھٹ، نچھر دھارا دئے وہائیا۔ جوتی نؤر آوے پُٹ، رو سس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مانس جنم بھاگ نہ
 جائے نکھٹ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سِری بھگوان ہر سنت سہیلا بنا کے اپنا ست، سچ دوارا اک وکھائیا۔ جتھے رہے نہ اوہلا لک، نرگن نؤر
 جوت رُشنائیا۔ آون جاون پینڈا جائے مُک، مُکمل اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار
 ایکنکار اک اِکلا دُھر دا محلا آپ سہائیا۔ دُھر محل ویکھ اتھ، ہرجن سچ خوشی وکھائیا۔ جتھے ملے اک ملاح، بیڑا نئیا نوکا اپنے کندھ
 اُٹھائیا۔ دُھر دا شبد دیوے صلاح، اکھریں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جنم جنم دے بخش گناہ، عُربت اندرون دئے کڈھائیا۔ سچ دِرڑا کے ہر کا ناں،
 ناؤں نرنکار دئے سمجھائیا۔ غریب نانیاں دے کے ساچا تھاں، سچ دوار دئے ٹکائیا۔ دُھر درگاہی بن کے پتا ماں، پوت سپوتے اپنی گود اُٹھائیا۔
 سدا سہیلا اک اگیلا ایکنکار دیوے دو جہاناں ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت ایتھے اوتھے دو جہان سِری بھگوان
 حق عدالت کرے سچ نیاں، حُکم دُھر دا آپ سمجھائیا۔

★ ۱۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بیبی بنت کور دے گرہ پنڈ دریئوال ضلع کپورتھلا ★

بیاس کہے میرا امرت روپ جل نیر، پانی کہے جگت لوکائیا۔ چار جگ کیسے نہ دتی دھیر، وہناں وچ بھجّا واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تکدا رہیا بے نظیر، پن اکھاں اگھ ملائیا۔ سمجھ آنہ سکی اوس دی تصویر، تصور نہ کھئے کرائیا۔ کچھ آشا رکھی کبیر، انتر دھیان لگائیا۔ گنگا کئے زنجیر، شمشیر بے پرواہیا۔ بینتی کیتی اخیر، آخر دتا درڑائیا۔ کلجگ انت بدلے تیری تقدیر، تدبیر دتی درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ بیاس کہے میں کدے نہ ہویا بے آسا، قدیم توں قدم دھیان لگائیا۔ گر اوتار دے کے گئے بھرواسا، یقین اکو اک جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت آوے پُرکھ ابناشا، ابناشی اوناشی اپنا ویس وٹائیا۔ دو جہان ویکھے کھیل تماشا، کرنی دا کرتا اپنا کھیل کھلائیا۔ تیرا پورا کرے گھاٹا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جن بھگتاں مان وڈیائی دے وچ دوآبہ، ستلج پڑدا دئے اٹھائیا۔ سچ محراب اُچا اگما کعبہ، نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حکم اک ورتائیا۔ اپنا حکم ورتاوے اک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے سنت بنائے دھر دے سکھ، سکھیا سکھی اک درڑائیا۔ نہکرمی ہو کے لیکھا دئے لکھ، لکھت بھوکھت نال وڈیائیا۔ سچ پریم دی بخش کے سک، سخر چوٹی دئے چڑھائیا۔ سد دیوے درشن نت، نوٹ ویکھ وکھائیا۔ دھر دا مالک بن کے پت، پتپریشور ہونے سہائیا۔ زرگن دھار کھیل انڈٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ سمجھائیا۔ بیاس کہے میں آساوند، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ حکمے اندر ہو پابند، بھجّاں واہو داہیا۔ ڈھولا گاؤندا رہیا چھند، میں تیرا توں میرا دھر دا ماہیا۔ منگدا رہیا سنگ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ابناشی کرتے دینا اک اند، سکھ ساگر تیری بے پرواہیا۔ خوشی کراؤنا بند بند، بندگی اپنی اک درڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چوکڑی گئی لنگھ، کلجگ کوڑی کریا انت دئے دُباہیا۔ بھيو کھلاؤنا پاربرہم برہم ہنگ، ہم ساجن ہو کے اپنا میل ملائیا۔ شرع رہے نہ کوئی دویتی کندھ، کوڑ کُٹب دینا مُکائیا۔ آتم ناتا اپنے نال گنڈھ، پرما تم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ ساچا رنگ دے اپار، اپرپر در تیرے منگ منگائیا۔ ساچا بخش دیدار، نج نیتر اگھ کھلائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وارو وار، کلجگ اتم گیا آئیا۔ شاستر سمرت گئے بار، وید پُران دین دُباہیا۔ کھانی بانی رووے زارو زار، نیتر نیتان نیر وہائیا۔ اٹھسٹھ

تیرتھ اچی کرن پکار، دروبی تیرا نام خُدائیا۔ پُرکھ ابناشی کِریا دھار، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ سنت سہیلے لے اٹھال، گُرمکھ گود اٹھائیا۔ اٹھ ویکھ مُریداں حال، مُرشد ہو کے دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر زُشنائیا۔ سانجھا منّ سوال، دویت بھاؤ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں وس سدا نال، نالش اندروں دے مٹائیا۔ بیاس کہے میری آسا پوری، پرہے ملیا بے پرواہیا۔ نانا چھٹے دُنیا کوڑی، سرشٹی سنگ تجائیا۔ بُدھ نہ رہے مؤڑھی، چنچل من نہ کھئے چٹرائیا۔ اکو لے کے چرن دھوڑی، مستک ٹِگا خاک رمائیا۔ رنگ چڑھے اگما گوڑھی، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ ملے پرکاش ساچا توڑی، نر نرائن کرے زُشنائیا۔ در سوہواں حاضر حضورِی، گرہ ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ جگ جنم دی لیکھے پئے مزدوری، گھال ویکھے چائیں چائیا۔ میری منسا آشا وچوں بیوئے پوری، پورن برہم دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا میلا میل کرے ضروری، ضرورت پچھلی ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۰ مگھ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ بستی شکار پُر ضلع کپورتھلا ★

ستلج کہے میرے انتر گوبند رکھیا چرن، ہسّ کے خوشی منائیا۔ وچوں رویا دیوتا ورن، نیناں نیر ویاٹیا۔ ساچی بخش سرن، ستگرُو تیری سرنائیا۔ بن ہتھال لگا پھرن، اپنی آس ودھائیا۔ پریم دا کر کے پرن، پریتی نال سیس جھکائیا۔ ٹوں ہی ٹوں ہی لگا کرن، دھر دا راگ سُنائیا۔ ساچا ڈھولا لگا پڑھن، خوشیاں گیت الائیا۔ بن لتاں باہواں لگا ترن، اپنی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ ستلج کہے گوبند پایا بہار، سہج نال دبائیا۔ یاد آگئے جگ چار، وارتا بن اگھان نظری آئیا۔ جنہاں وچ لکھیا اظہار، حُکمی صفت صلاحیا۔ جس ویلے پیتے نو نو چار، چار یاری دئے گواہیا۔ پنجاں دا سیکدار، دھر دا مالک بے پرواہیا۔ ویکھے جل تھل دھار، ٹلے پریت پھول پھولائیا۔ دو جہاناں وڈ سیکدار، شاہ سلطانا روپ وٹائیا۔ زرگن نور کر اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ لہنا دینا ویکھ سرب سنسار، جگت جہان کھوج کھوجائیا۔ دیوت سُر سُنے پکار، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پڑدا لاپے ڈونگھی غار، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ ورن

رو نہ زارو زار، دھیرج دھیر آپ دھرائیا۔ جس دا کھیل وارو وار، جگ چوڑی ویس وٹائیا۔ سو سوامی سرجنہار، دُھر دا مالک آپ اکھوائیا۔ سب دا لہنا دینا دیوے قرض اُتار، باقی ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ پت پاپی لائے پار، پُنیت اپنے نال کرائیا۔ کل کلکی لے اوتار، کوڑی کیریا دئے کھپائیا۔ گوہند شبد کر اُجیار، شبد گوہند وڈ وڈیائیا۔ جس نوں سمجھ نہ کھئے سنسار، بے سمجھ کرے لوکائیا۔ سو کھیل کرے اکم اپار، الکھ الکھنا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگت وہن وچوں جن بھگت لے اُہار، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ دُکھیاں دا بن دلدار، دردیاں درد وندائیا۔ میل ملا کے اپنی دھار، دھرنا پت ہتھ سہائیا۔ ایکا منزل دیوے چاڑھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ گھر وکھائے سچ دوار، دوارکاواسی جتھے سیس جھکائیا۔ جگ مگ جوت جگے اپار، نورو نور ہتھ رُشنائیا۔ بے آساں دا بیڑا کرے پار، بیاس بیٹھا جھولی ڈاپیا۔ دوباں دا وچکار، لیکھا گوہند نال رکھائیا۔ جس دا لہنا جانے نہ کھئے آر پار، دھار دھار نال بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ ستلج کہے مینھوں منگ منگ کے گئے لودھی، سجدہ کعبول کرائیا۔ حصہ پا گئے سوڈھی، گوہند ہتھ وڈیائیا۔ جھولیاں ڈاڈے گئے جوگی، جگیا سو راہ تکائیا۔ رس مان دے گئے بھوگی، وشیاں وچ ہلکائیا۔ ٹھاکر ماندے گئے مؤجی، مجلساں وچ وڈیائیا۔ مہاتما پھردے گئے بودھی، بُدھی وچ صفائیا۔ میری سوچ کیسے نہ سوچی، سمجھ رمز نہ کھئے ملائیا۔ تن ویراں نہا کے گیا روادس چمارا موچی، پائے چیتھڑ انگ چُھپائیا۔ کبیر تکی دُھر دی جوتی، نین مؤند اکھ بدلایا۔ ناما بن کے دُھر دا گوتی، جے دیو گیا سمجھائیا۔ سیتی پھلاں دی توڑ کے ڈوڈی، میرے وچ دتی وٹایا۔ گنکا نے واسنا کڈھی کھوٹی، چلی مکھ وچ چوائیا۔ دھتا لے کے سُکی روٹی، جل کٹورا وند وندائیا۔ سپت رکھی وچ دھو کے گئے لنگوٹی، لیکھا پاہن اُتے لکھائیا۔ دُرگا راکھشاں دی سٹ کے بوٹی، حصہ نوواں گئی جنائیا۔ راماند دی رڑھ گئی لوٹی، جو گرو کبیر دا رہیا اکھوائیا۔ اہلیا دی رڑھ گئی دھوتی، انچل ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بھیلنی ساڈھے نو سال آئیو گوائی چوکھی، دھیان دھیان وچ بدلایا۔ بالمیک ڈھائی گھنٹے لیکھی پوتھی، قلم پُٹھی کر چلائی۔ رام رام دی رمز سوچی، پچھا لکشمین ول کرائیا۔ راون نے دھرتی نوہاں نال نوچی، نو دن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کرشن اکاون دن ویکھدا رہیا ترلوکی، باون شبدی دھار ملائی۔ بل بھگتی کیتی ہتی، دے لک کے جھٹ لنگھائیا۔ وید ویاسے دتی آہوتی، ہون ہر کا نام سمجھائیا۔ ریشیاں ملدی رہی بھوتی، چترکئی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ستلج کہے بنا گوہند

میری کسے نہ کیتی مضبوطی، آر پار چرن نہ کھئے ٹکائیا۔ اک پریم پیار وست دتی مٹھی، اُنکلاں انگوٹھے نال دبائیا۔ ساچے جام دی دتی ٹھوٹھی، پیالہ کوڑ دتا بھنائیا۔ ست دھرم دی دتی بوٹی، بوٹا جگت وچ لگائیا۔ میری پچھلی آسا جھوٹھی، آگے نین لیا اٹھائیا۔ اُس نے گھل کے شب دوتی، سنیہڑا دتا پُچائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال بھاگ لگاوے میرے پوتیں، گُرمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ تیری دھارا ویکھے سٹی، سٹیاں لئے جکائیا۔ سُہاوے ساچی رُچی، رچنا دئے وکھائیا۔ رمز نہ رہے گجھی، پڑدا دئے اٹھائیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ بُدی، ودیا چلے نہ کھئے چڑائیا۔ کلجگ اتم اوڈھ جائے پُکی، ویلا وقت دئے گواہیا۔ ستلج کہے میری سوچھ کرنی بُدی، اکھ دینی کھلایا۔ گوبند کہا بیاس نال تیری رمز گجھی، نانا اکلا اک جڑائیا۔ تہاڈے مدھ بھگتاں دی ہووے جھگی، چوہ جُگی ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنو بھگوان، تہاڈی آسا منسا ہون نہ دیوے بُدی، نو نو جو بن وچ رنگائیا۔

★ ۱۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پیارا سینگھ دے گرہ پنڈ جانگلا ضلع کپورتھلا ★

ستلج کہے میری جانے کوئی نہ ستا، ستیا نظر کسے نہ آیا۔ میری دھار دا نہیں کسے کوئی پتہ، پتن بہہ بہہ پھیریاں گئے پائیا۔ نرگن سرگن کر کے گئے متا، صلاح مشورے وچ لیائیا۔ تن ماٹی وجود کھا کے گئے بھٹا، جل پی کے شکر منائیا۔ میرا دکھ کسے نہ سُنیا رتا، دردی درد نہ کھئے ونڈائیا۔ سب کچھ ویکھیا اپنی اکھاں، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ کی لیکھا چار جگ دا دساں، پڑدا اوہلا مات اٹھائیا۔ کچھ وار گائی بھٹاں، ڈھولا بے پرواہیا۔ کچھ صاف کیتا پھٹاں، گُرمکھاں رنگ رنگائیا۔ کچھ داغ دھویا پٹاں، پاتل اپنا پڑدا پائیا۔ میں سچ سچ دساں، بھيو ابھید کھلایا۔ خوشیاں وچ نچاں، بھجان واہو داہیا۔ ہو کے حکا بگا، سندیشہ دیاں درڑائیا۔ شب دھار میرا گوبند نانا پکا، کچا تند نہ کھئے بندھائیا۔ یاد ستھر ککھاں، یارڑا سیج وڈیائیا۔ میرے اُتے نہا نہا گئے لکھاں، بن گوبند چرن شانت نہ کھئے کرائیا۔ ریشیاں مُنیاں ہتھاں نال سوریہ پانی جھٹا، بوند بوند ٹپکائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال لاہا کوئی نہ کھٹا، ساچی گھٹی ہتھ کھئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنو بھگوان، جس دے چرن دوارے ڈھٹھا، ڈھیہہ کے اپنا حال سُنائیا۔

★ ۱۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ فقیر سنگھ دے گرہ پنڈ مجید پُرا ضلع کپورتھلا ★

نیر کہے میں تکیا نراکار، نرور نظری آئی۔ ست نال کرے پیار، دھرم دیا آپ کھائی۔ بہرم بھو رہیا نوار، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھائی۔ سچ نام کر جیکار، دھر فرمانا اک سنائی۔ بہگت وچھل ہو گِردھار، ہرجن میلے تھائوں تھائی۔ جنم جنم دا روگ نوار، کرم کرم دا گیڑ کٹائی۔ جنم مرن دی پیج سوار، آون جاون پنڈھ چکائی۔ ساچا دس دھرم دوار، گھر ٹھانڈا اک وکھائی۔ جس منزل وسے آپ نراکار، جوتی جاتا سوہیا پائی۔ گر اوتار پیغمبر کرن نِمسکار، سجیدیاں وچ سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا بھو اپنے ہتھ رکھائی۔ نیر کہے میں تکیا اوہ نرنجن، جو گھٹ گھٹ رہیا سمائی۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل دھوئی۔ کایا ماٹی گڑھ بنا کے کنچن، سوہنا پارس رنگ رنگائی۔ نیر نام پائے انجن، اندھ اگیان مٹائی۔ داتا بن کے درد دکھ بھے بہنجن، بھو ساگر پار کرائی۔ دو جہاناں ہو کے سجن، ہرجن ساچے جوڑ جڑائی۔ لکھ چوراسی وچوں آیا کڈھن، جم کی پھاسی رہیا ٹرائی۔ سچ پریتی پا کے بندھن، بندنا اک رہیا سمجھائی۔ نیج آتم دے انندن، اند اپنا رہیا وکھائی۔ شبد ڈوری پا کے تندن، تند ستار آپ پلائی۔ انگیکار ہو کے لائے اپنے انگن، اکل کل دھاری اپنی کھیل کھلائی۔ جن بہگت دوارا آئے منگن، مانگت ہو کے پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتائی۔ نیر کہے میں ویکھیا نراکار، نردھن سردھن کھیل کھلائی۔ لیکھا جانے تے سریر آکار، کایا گڑھ بنک سہائی۔ ساچا کھول اک دوار، در دروازہ پڑدا لہیا۔ محل اٹل سہا مینار، حُجرہ حق دئے وڈیائی۔ نرگن نور کر اجیار، اندھ اندھیرا رہیا مکائی۔ شبدی شبد دس پیار، سُرتی ست وچ سمائی۔ منزل کٹ کوڑ دُشوار، ٹھانڈا گھر رہیا وکھائی۔ جس گھر بیٹھا ایکنکار، اک اکلا سوہیا پائی۔ بہگتاں بن کے میت مُرار، گرمکھ اپنی گود اٹھائی۔ امرت جل پیا کے ٹھنڈا ٹھار، کلجگ اگنی تے بھجائی۔ نیر کہے جویں میری سطح سدا ہموار، ایسے طرح جن بہگتاں اکو دیوے مان وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل کرنیہار، کرنی دا کرتا اپنی کار کھائی۔

★ ۱۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ نوریٰ ضلع کپورتھلا ★

نیر کہے میرا آد جگادی اکو مٹر، ابناشی کرتا نظری آئیا۔ جس دا عجب نیرالا چلتر، چتر سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ مئی غار وچوں مینوں کر پوتر، پتت دتا ترائیا۔ رس دھار وچوں آیا نتر، سروپ ست بنائیا۔ اک وچھوڑے دا فکر، فقرہ ایسے دا ڈھولا گائیا۔ گر اوتاران پیغمبران امرت روپ بنا کے میرا کیتا ذکر، آب حیات ناؤں دھرائیا۔ میں کدے نہ ہوواں بھڑ، جوٹھ جھوٹھ کران صفائیا۔ بن میری دھار قلم شاہی سکے نہ کھئے لکھن، لیکھا جگت نہ کھئے بنائیا۔ سرشٹی ساری دسے متھن، میرا نیر نشٹ نہ کھئے کرائیا۔ مہا پرلو ہو کے سب نوں آواں جتن، دھرنی خاک کران صفائیا۔ جگ چوکڑی کھیل آواں نچٹھن، پرہہ چرن دھو خوشی منائیا۔ جن بھگتاں اندر آواں وکن، گرمکھاں قیمت نام رکھائیا۔ ساچی دھار ہو کے آواں دسن، سہنجنا روپ بنائیا۔ کچھ لیکھا لکھیا کھن کرشن، اپنا آپ چھپائیا۔ پہلا حصہ پایا برہما وشن، شنکر چلیاں گنڈھ رکھائیا۔ جگت کھیل بازی گر تلکن، تل دھار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بن میرے دو جہان ولکن، کوک کوک دین دہائیا۔ خالی بھنڈارے سارے دسن، رسیا رس نہ کھئے چکھائیا۔ گوہند میرا پایا حصن، ستلج اپنا چرن چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے بنائیا۔ نیر کہے میرا کھئے نہ جانے روپ، رنگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا مالک اکو بھوپ، بھوپت بے پرواہیا۔ جس دا حکم چار کوٹ، دہ دشا ڈنک وجائیا۔ سو کلجگ اتم میٹے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا پنڈھ مکائیا۔ من واسنا کرے کوچ، کوچا گلی کرے صفائیا۔ دویتی رہن نہ دیوے دوج، دوآ ایکا ایکا رنگ وکھائیا۔ بھيو کھلائے گوچھ، جن بھگتاں پڑدا اوبلا آپ اٹھائیا۔ نرمل کرے بڈھ، شبدي دھار نال سمجھائیا۔ دو جہاناں کارج کرے سُدھ، ودی سُدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ انت ساچے شبد اسو بے گد، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ حکمے اندر حکم دا کرے یڈھ، یڈھشٹر کرشن نہ کھئے لڑائیا۔ نیر کہے کچھ وڈیائی دیوے مجھ، مجرا دین دنی وکھائیا۔ چار کُنٹ بوٹا جاوے سُک، ہریاول رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں بخش کے اکو ٹک، سوہنگ ڈھولا دئے سمجھائیا۔ اُجل کر کے مکھ، مکھ انتر کرے پڑھائیا۔ جنم کرم دا میٹ کے ڈکھ، چوراسی گیتا دئے چکائیا۔ گھر سوامی اُچاوے سُکھ، سانتک ست ست کرائیا۔ سنت سہیلے گودی چُک، گھر سہنجنے دئے ٹکائیا۔ نیر کہے میرے پیر دی مؤلے رت، پیراں دا پیر اپنی کھیل کھلائییا۔ میں اوسے دا دھر دا ست، ستیاں لئے

جگائیا۔ لہنا دینا دیوے کچھ، جو کشو بالمیک گیا درڑائیا۔ جس نے اپنی پٹ کے اک مچھ، مُشکل کلجگ دتی وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر آوے بھکھ، بھکھیاں سکے نہ کھئے رجائیا۔ وقت سہنجنا آوے ڈھک، بیس بیسا دئے گواہیا۔ ست دھرم دا ناتا جاوے ٹٹ، پریم پیار نہ کھئے رکھائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ پوے پھٹ، بھائیاں نال بھائی کرن لڑائیا۔ ساچا جام نہ ملے گھٹ، امرت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پن ہر نامے خالی ہوون بُت، بُتخانے دین دُہائیا۔ نیر کہے اوس ویلے میرا مالک ہووے خوش، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں لئے پُچھ، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ پڑدا رہن نہ دیوے لک، لکیاں لئے اٹھائیا۔ جگت وکارا اندروں کڈھ کٹ، کایا کٹیاں کرے صفائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ دس کے ساچی ٹک، ترت اپنا نام پڑھائیا۔ اگے آون جاون لکھ چوراسی گیڑ گرمکھاں جائے مُک، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ نیر کہے میں امرت بن کے گھٹ، گھٹ گل وکڑی بھگتاں نال پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے دیوے سچ سچ، اپنا نام سمجھائیا۔

★ ۱۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ ہرنام پُر ضلع کپورتھلا ★

بیاس کہے کرپا کرے پُرکھ بدھاتا، سو پُرکھ نرنجن اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کلجگ میٹے کوڑ اندھیری راتا، ہر پُرکھ نرنجن شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شبد اگمی سناوے گاتھا، ایکنکارا اکو کرے پڑھائیا۔ لکھ چوراسی جوتی ہوئے جاتا، آد نرنجن نور رُشنائیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا گھلائے ساکھیاتا، ابناشی کرتا پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ نام بھنڈارا دیوے اگمی داتا، سری بھگوان ہو مہربان نام امولک آپ ورتائیا۔ رنگ رنگائے اکمرا ساچا، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچکھنڈ نواسی ویکھے حق تماشا، لاشریک بھيو اپنا آپے دئے جنائیا۔ تھر گھر شبدي دھار گائے گاتھا، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ وشن برہما شو داسی داسا، سچ دوارے سیوک سیوک نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر جوڑن ہاتھا، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس جھکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مئے آکھا، سر سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جھلے کوئی نہ تابا، تابعداری سارے رہے کھائیا۔ لوک پرلوک دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش ہوئے لاجوابا، سچ فرمان نہ کھئے درڑائیا۔ نیتر

نیناں نیر ویائے ست سروور آبا، سُمند ساگر رے کُرائیا۔ دروہی پھری مکہ کعبہ، مندر مسجد شودوالا مٹھ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ رُوح بُت
 نظر نہ آئے کوئی پاکا، پتت پاون بھیو نہ کھئے کھلایا۔ بُدھی سمجھے سچ نہ کوئی دُھر دا آقا، عقل وِدیا چلے نہ کھئے چُڑایا۔ چار ورن اٹھاراں برن
 اندر مندر کھلایا کیسے نہ تاکا، تقدیرِ تقصیر نہ کھئے بدلایا۔ تُوں میرا مَیں تیرا آتم پر ماتم سُنیا کیسے نہ ساک، جگت وِدیا وچ پھسی لوکایا۔ سچ
 دوارا دھام نیارا لبھا کیسے نہ پاٹا، دھرم وِنجارا وِنج نہ کھئے کرائیا۔ دین دُنی چار کُنٹ دہ دشا چیتھڑ دسے پاٹا، اوڈھن سیس نام نہ کھئے ٹکایا۔
 کوڑی کرنی پیا گھاٹا، نہکرمی میل نہ کھئے ملایا۔ آتم سیجا سویا کوئی نہ کھاٹا، سہنجنا در نہ کھئے وِڈیایا۔ نرگن تُوں ملیا کیسے نہ لاٹا، لاٹ
 ہوئی نہ کیسے رُشنایا۔ امرت جام ہتھ نہ آیا پاٹا، نِجھر رس جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ جنم مرن منزل منزل اگلی چُکی نہ واٹا، پاندھی پنڈھ نہ کھئے
 مُکایا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سمرتھ سوامی جُڑیا کیسے نہ ناتا، ناتواں دِسی خلق خُدایا۔ صدی چوڈھویں خالق خلق مخلوق بنے کوئی نہ راکھا،
 سہائتا وِچ نام عنایت نہ کھئے کرائیا۔ کرے کھیل الکھنا الاکھا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جس دا دُھر دا حُکم اگتی شبد کیسے نہ واچا،
 پرا پسنتی مدھم بیکھری گا گا سیس نوایا۔ سو سوامی انترجامی گہر گمبھیر بے نظیر کلجگ اتم ہووے ساکھیاتا، صاحب سُلطان نوجوان مرد
 مردان اپنا تُوں کر رُشنایا۔ جن بھگتاں صوفی سنت فقیراں دیوے آبِ حیاتا، حیاتی وچوں حیاتی دئے بدلایا۔ جس دا لیکھا لیکھے نہ کھئے کتبا،
 کُتب خانے رُوون مارن دھاپیا۔ سو میل ملائے دو دو آبا، آبرو سب دی رہیا سمجھایا۔ جس تُوں مسلیاں وچ اصل گاؤندے حق جنابا،
 وصل دیوے یار خُدایا۔ انرس انڈٹھ اندرِشٹ بختے اگم سوادا، رسنا جہوا بتی دند لوڑ رے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ بیاس کہے مَیں ویکھی اگتی بستی، جتھے چہر چہن نظر کھئے
 نہ آیا۔ پُرکھ اکال تکی ہستی، ہست کپٹان دئے وِڈیایا۔ نام خُماری دے کے مستی، مست دیوانے دئے بنایا۔ مالک ہو کے دُھر دا عرشی،
 فرشی اپنا پڑدا لاپیا۔ جن بھگتاں جگ جنم دی کھول کے ویکھے عرضی، بنا ورقیوں ورقہ آپ اُٹایا۔ دھار جانے کلجگ کلؤ کل دی، کل
 کلکی ہو سہایا۔ کھیل ویکھے جل تھل دی، مہیٹل اپنی دھار پرگٹایا۔ حُکمے اندر حُکم نہ کرے جلدی، بھانے نال رانا حُکم سُنایا۔ پُرکھ اکال
 دین دِیال کھیل کرے اچھل اچھل دی، ول چھل اپنی کار کھایا۔ جن بھگتاں مان وِڈیائی بخش نہچل دھام اٹل دی، محل اکو دئے سہایا۔ جتھے

آتم پر ماتم پر ماتم آتم وچ رلدی، وجود ثبوت نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے اپنے سوال حل دی، حالت جہالت کوڑی کریا دین دئی بدلایا۔

★ ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بیبی پیار کور دے گرہ پنڈ ڈھڈیاں ضلع کپورتھلا ★

بیاس کہے بیاسا کیتا کلجگ کلا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جھگڑا پیا پرہہ تیرا نام واپگرؤ اللہ، علیحدگی سکے نہ کھئے مٹائیا۔ نرگن دھار جوتی شبد پھڑائے کھئے نہ پلا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ چار کنت دہ دشا دھرنی دھرت دھول خالی دے محلا، نام بھنڈار ہر کرتار دین دئی نہ کھئے ورتائیا۔ من واسنا جیو جنت ہویا جھلا، سادھ سنت کرن لڑائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا گھر دے نہ کیسے اکلا، مندر مسجد شودوالے مٹھ ونداں جگت وکھائیا۔ کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ امرت روپ دے کوئی نہ پھلا، وکھ وکار گڑھ ہنکار نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ تکائیا۔ بیاس کہے بے آسا ہوئی دین دئی، کلجگ انت رہی کڑلائیا۔ سچ پکار کیسے نہ سنی، گر اوتار پیغمبر پلو گئے چھڈائیا۔ آتمک اچے نہ اگئی دھنی، انحد نادی راگ نہ کھئے سنائیا۔ سنت سہیلا ملے کھئے نہ گئی، جو اوگن کوڑے باہر دئے کڈھائیا۔ مایا ممتا سب دی چوٹی گئی مئی، سیس جگدیس ہتھ نہ کھئے ٹیکائیا۔ بھاگ لگا دے نہ کایا کھیڑا کئی، کایا کعبہ نہ کھئے رُسنائیا۔ تیرا ڈھولا گیت گاؤندے رسنا جہوا بتی دند بلیں، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ساچے تول آتم دے کھئے نہ ٹلی، من مت بڈھ ناتا جگت رکھائیا۔ سچ پریتی دھر دی نیتی اندرگھولی گھول کھئے نہ گھلی، گھائل ویکھی جگت لوکائیا۔ امرت دھار نجھر رس بوند سوانتی سب دی ڈلھی، رسیا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ انت سری بھگونت مہر نظر نال ترائیا۔ بیاس کہے دین دئی رہی کڑلا، چار ورن اٹھاراں برن مارن دھائیا۔ سدھا ملے نہ کھئے ملاح، بن ستگر شبد پار نہ کھئے لنگھائیا۔ جگت اندھیرا اوچھڑ ہویا راہ، رہبر حق محبوب محبت وچ نہ کھئے سمائیا۔ نرگن ہو کے سرگن پکڑے کوئی نہ بانہہ، سکلا ساتھ پُرکھ ابناش صدی چوڈھویں توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ جیوان جنتاں تیرا بھلیا ناں، ناؤں نرنکار ایکنکار اپنے گھر

نہ کھئے وسائیا۔ بن تیری کرپا گہر گمبھیر بے نظیر اتم دیوے کھئے نہ ٹھنڈی چھاں، سمرتھ سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشٹاں وچ گئے درڑا، سریشٹی دا مالک خالق پرتپالک اکو بے پرواہیا۔ کلجگ انت نرگن نروبر نراکار نرکار پرگٹ ہووے آپ خُدا، خود مالک ثالث دو جہاناں نظری آئیا۔ بھگت سہیلے صوفی سنت فقیر گُرمکھ سجن ربن نہ دیوے جُدا، لکھ چوڑاسی وچوں اتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش ست دھرم دا مارگ دسے سِدھا، ڈنڈاوت بندنا نمستے سجدہ اکو دئے سمجھائیا۔ اپنے ملن دی نرگن سرگن دسے بدھا، بدن وجود تن ماٹی خاک سچ ثبوت آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں بن کے دُھر دا پتا، پتپریشور پاربرہم پرہہ اپنی گود اٹھائیا۔ کھیلے کھیل وڈیوں وڈا نیکیوں نکا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا انڈٹھ اندریشٹ جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جنہاں دا لہنا دینا پُورب لیکھ دُھردرگاہوں لکھا، سو سنت سہیلا گرو گُر چیلا اپنے رنگ رنگائیا۔ پوری کرے اچھا، آسا منسا دُھر دی ویکھ وکھائیا۔ بھگت وچہل گردھار بن کے ایتھے اونھے دو جہاناں کرے رچھا، رچھک ہو کے پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ نام بھنڈار ایکنکار کر پیار وست امولک پاوے بھچھا، بھکھک بھچھک بھکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد اپنا حکم سمجھائیا۔ بیاس کہے بے آسی ہوئی کائنات، دُھر دا سنگی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، ست دھرم بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ جھگڑا پیا دین مذہب ذات پات، اُچ نیچ راؤ رنگ کرے لڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بھوکھتاں وچ گئے آکھ، سچ سندیشہ دُھر نریشا اک سُنائیا۔ سو ویلا وقت بھوکھتاں والا خاص، خالص ہو کے پُرکھ ابناشی ویکھ وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مایا ممتا موہ وکار کوڑی پیندی راس، رستہ راہ بے پرواہ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچی وست بنا ہست وست نام دسے کیسے نہ پاس، پاسا دین دُنی گئی بدلائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاری چلائے اپنا ہاٹ، جوٹھ جھوٹھ جگت وچ ونجارا رہیا کرائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ جن بھگتاں درشن ہووے ساکھیات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائیا۔ بیاس کہے دروہی پھری سریشٹ سبائی خلق، بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ تیرا نور نظر نہ آوے کیسے اُپر فلک، دھرنی خاک نہ کھئے وڈیائیا۔ علم عالم پڑھ پڑھ تھکے یے الف، حرفاں والی ونڈ ونڈائیا۔ تیرے نال سِدھا دسے نہ کیسے تعلق، ناتا کوڑ نہ کھئے لڑائیا۔ جلوہ نور نہ دسے جھلک، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔

نواس ویکھے نہ پچھے پلک، اولے بیٹھا بے پرواہیا۔ برہو وچھوڑے اندر وجے کوئی نہ کلک، ویراگی روپ نہ کھئے بنائیا۔ من واسنا کرے علت، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کلجگ انت تیرے آگے سارے کردے مِتت، گر اوتار پیغمبر سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ انت آخر ساڈی رہی کوئی نہ پِمّت، طاقت سکے نہ کھئے آزمائیا۔ جگت خواری ویکھ ذلت، چار ورن اٹھاراں برن دھیج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار کُنٹ دہ دشا تیری دھار دی اکو سِمّت، اُتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

★ ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بیبی پیارو دے گرہ پنڈ ڈھڈیاں ضلع کپورتھلا ★

بیاس کہے میں ویکھاں جگت جہان، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ سچ دھرم دسے نہ کھئے نشان، کور گریارا ڈنک وجے تهاؤں تھائیا۔ مایا متا ہوئی پردھان، نام ندھان نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت ودیا والا گیان، حقیقت حق نہ کھئے سمجھائیا۔ ڈھولے گاوندے نال زبان، من ذبح نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا پیا ہندو مسلمان، مسلہ حق نہ کھئے سنائیا۔ ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، دھرم دھرا نہ کھئے بنائیا۔ متا ودھی پین کھان، ترشنا تربت نہ کھئے جنائیا۔ بُدھی وان مورکھ مگدھ ہوئے آنجان، حرص ہوس وچ لڑائیا۔ بھيو کھلے نہ انجیل قرآن، وید پُران سار کھئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ شرع پھرے شیطان، شریعت اپنا ناچ نچائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ہو پردھان، حُکم اپنا اک سنائیا۔ ساچا راہ دسے نہ کیسے نوجوان، پردھ بال نہ کھئے سمجھائیا۔ جگت وکار دسے طوفان، رڑھدی جائے لوکائیا۔ بیاس کہے میں ہویا حیران، حیرانی میرے اندر آئیا۔ گر اوتار پیغمبر چھڈ گئے اپنی کمان، در دربان ہو کے بیٹھے سیس نوائیا۔ منگان منگن آگے سری بھگوان، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ مہر کر مرد مردان، مدد تیری نظری آئیا۔ جیو جنت سرب کرلان، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ ساڈا بھوکھت لکھیا کر پروان، پروانہ اپنا نام پھڑائیا۔ پورا کر بیان، جھگڑا چُکے لوکائیا۔ نرگن ہو کے دیویں فرمان، آپ اپنی دیا کھائیا۔ تیرا کھیل کوئی سمجھ نہ سکے آنجان، بُدھی بھيو نہ کھئے پائیا۔ کر کریا ہو آپ مہربان،

محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں کر پہچان، گرمکھ رنگ رنگائیا۔ بیاس کہے میرے نین شرمٰن، نیترا آگھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن لہنا دینا لیکھ نہ کھئے مکائیا۔

★ ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھڈیاں ضلع کیورتھلا ★

بیاس کہے برتھا دسی منکیاں مالا تسبیح، جٹا جوٹ رہے گر لائیا۔ نیترا روون نہاؤن دھوون والے قصبی، قصبہ کایا گھر نہ کھئے وسائیا۔ ودیا لبھ نہ سکی ہندی اردو فارسی عربی، پڑدا مات نہ کھئے اٹھائیا۔ جگ چوکرئی پریہو تیرا نام سندا رہیا فرضی، انگنت گئے سنائیا۔ تیرے در پاؤندے گئے سارے عرضی، بینتیاں وچ سنائیا۔ ٹوں صاحب سلطان کردا رہوں اپنی مرضی، مُرید گر اوتار پیغمبر جگت بنائیا۔ کھیل کھیلدا رہوں اپنے گھر دی، گھرانے برہمنڈ کھنڈ ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ انت کر ہمدردی، درد دیناں نال ونڈائیا۔ کلجگ ویکھ کلا چڑھدی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ تیرا گیت پریم واسنا کھئے نہ پڑھدی، جگت خواہش رہی گائیا۔ تیری کھیل نرائن نر دی، ہر نرنکار سچے شہنشاہیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں ترشنا میٹ جگت پیاس جل دی، امرت اپنا جام پیائیا۔ کوڑی دھار مٹے تھل دی، اسگاہ پینڈا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بیاس کہے میں ویکھے جگت ویراگی، موہ وچھوڑے وچ نیر وبائیا۔ تیرے نالوں ہو کے باغی، باغبان جگت رہے اکھوائیا۔ اندروں ہو کے داغی، باہروں کرن صفائیا۔ سچ سنی نہ کیسے آوازی، سوئی سرت نہ کھئے اٹھائیا۔ سمجھ آئے نہ کیسے ماضی، حال حال کر کے رہے گر لائیا۔ ساچا لبھ نہ کھئے نمازی، سجدہ سیس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ رسنا جہوا دے بنے پاٹھی، انتر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نہاؤن تیرتھ تاٹی، سروور پھیرے پائیا۔ مندر چڑھے کوئی نہ گھاٹی، پینڈا کوڑ نہ کھئے مکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ چار ورنان پٹی دسے نہ کھئے اک جماعتی، اکھر وکھر نہ کھئے درڑائیا۔ تیرے نام دی سنائے کھئے نہ ساکھی، ساکھیات درس نہ کھئے کرائیا۔ جیہڑے گر اوتار پیغمبر تیری مندے گئے آکھی، اُنھاں نوں من کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جگت وڈیائی کیسے دی دیوالی کیسے دی وساکھی، تیری رمز کیسے نہ بھاکھی، جس دی رُتھی نہ کھئے بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر تن ہنڈھا کے گئے

ماٹی خاکی ، پنج تت ناتا جگت جڑائیا۔ تیرے نام دی گاتھا دس کے گئے ساچی، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی دئے گواہیا۔ جگت کھیل دس کے کاچی، کاچی گگریا پھول وکھائیا۔ سُنہڑا دے کے تیرا تیرے نام دی پاتی، پتیریاں والا پتن گئے بنائیا۔ تیری اوٹ رکھ پُرکھ ابناشی، ناش اپنا سریر کرائیا۔ تُوں صاحب سلطان سچکھنڈ نواسی، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت پرم پُرکھ پرماتم پاربرہم پتیرمیشور پوری کر آسی، نراسی دھار رہے نہ رائیا۔ بیاس کہے تُوں سب دا کھلا پاتی، پتیرمیشور نظری آئیا۔ کلجگ اتم میٹ واٹی، پینڈا پنڈھ دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دو جہان تیری موڑ سکے کوئی نہ آکھی، آکھیاں توں پرے آخر اپنا حُکم سُنائیا۔

★ ۱۱ مگھ شہنشاہی سمت ۲ سُرچیت کور دے گرہ پنڈ گوسل ضلع کپورتھلا ★

بیاس کہے میں جگ چوکرئی ویکھے لنگھدے، نت نت اپنا پنڈھ مُکائیا۔ گر اوتار تگے منگدے، پیغمبر جھولیاں ڈاہیا۔ بھگت سنت ویکھے کایا ماٹی رنگدے، نام بھوٹی خاک رمائیا۔ اشٹ دیو سوامی ویکھے مندے، جوگی جتی دھیان لگائیا۔ گرہ ہنکاری ویکھے بھندے، سُرتی شبدا نال جڑائیا۔ پرکاش تگے آگئی چن دے، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سنسے ویکھے خوشی غم دے، راج راجاناں کھوج کھوجائیا۔ بھنڈارے ویکھے اتوٹ اٹھ دھن دے، بن آگھاں آگھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آگلا پڑدا دے چکائیا۔ بیاس کہے جگ چوکرئی گئے بیت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہن کھئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو چلا کے گئے تیری ریت، لکھ چوراسی جیو جنت چارے کہانی تیری ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے گا گا گئے گیت، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی ناؤں پرگٹائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا تیرا دھام دس کے گئے اتیت، ترے بھون دھنی تیرا بھيو کھلائییا۔ کایا ماٹی تن وجود کر کے گئے ٹھانڈا سیت، امرت بوند میگھ سوانتی دھر دی اک چوائیا۔ مُردے مُرید مُرشد کر کے گئے سُرچیت، جیون جیون وچوں بدلائییا۔ جھگڑا مُکا کے گئے ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھائیا۔ ست دھرم دا مارگ دس کے گئے مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوار ونڈ ونڈائیا۔ جگ چوکرئی جگت کال گئے بیت، بیتی

کتھا کہانی سارے رہے گائیا۔ اگلا بھيو دسے کھئے نہ ٹھیک، ٹھاکر سوامی منّ کے تینوں سیس رہے جھکائیا۔ کلمیاں والی پڑھن حدیث، حضرتان سجدے کر کے خوشی بنائیا۔ اگلا ویلا وقت سمجھے نہ کھئے قریب، بے نصیب دسے لوکائیا۔ تیرا کھیل نرالا عجب عجیب، پڑدا اوہلا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ اندر ستجگ کس بدھ دیویں ترتیب، طریقہ اپنا دے سمجھائیا۔ بھگت سپیلے اٹھایوں غریب، کوچھے کلمے انگ لگائیا۔ درشن دیویں ساچے نیتر دید، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ دُھر دے حُکم دی کر تائید، نام اکو دے سمجھائیا۔ جھکڑا رہے نہ کھئے دویت شدید، شمع اپنا نام جگائیا۔ میری آسا منسا پوری کر اُمید، رنگ اپنا اک وکھائیا۔ جس دی گوہند دتی رسید، ستلج ہتھ پھڑائیا۔ غفلت رہے نہ کھئے یند، آلس دینا گوائیا۔ بیاس کہے پرم پُرکھ پرماتم تیرے نام دی گاؤندے گئے سارے توحید، م میت میرا تیرا تیرا بھيو نہ کھئے مکائیا۔

★ ۱۱ مکھر شہنشاہی سمت ۲ دولت سینگھ دے گرہ شیخ پُرا ضلع کپورتھلا ★

بیاس کہے بے آسا پھرے سارا جگ، چار کُنٹ دہ دشا نو ست رہیا کُرائیا۔ کوڑ وکار مایا ممتا ترشنا لگی آگ، امرت میگھ بوند سوانت نجھر دھار نہ کھئے وبائیا۔ تیری آتم پرماتم ہو الگ، کایا ماٹی تن وجود خاکی رہی کُرائیا۔ جگت کریا جوٹھ جھوٹھ ممتا ودھی حد، دئی دویتی ڈیرہ کھئے نہ ڈھائیا۔ کلجگ انت اخیر سری بھگوان ہوئی حد، چار ورن اٹھاراں برن نیتر روون مارن دھاپیا۔ گھر سوامی انترجامی پرم پُرکھ پرماتم سکے نہ کھئے سد، اُچی کوک ہوکا حق نہ کھئے سنائیا۔ ستجگ ترینا دواپر پچھلے گئے لنگھ، کلجگ انت ویکھ نور خُدائیا۔ ساچی سیج شہنجنی دسے نہ کھئے پلنگ، نرگن میلا نرگن نہ کھئے کرائیا۔ ہوئے ہنگتا سرشٹی درشٹی اندر وجے مردنگ، ڈنکا ڈورؤ شاہ سلطان رہے وجائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے نہ کھئے ہنگ برہم، پاربرہم تیرا نور نہ کھئے چمکائیا۔ مانو ذاتی ساچا جانے نہ کھئے دھرم، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ کرن لڑائیا۔ کھٹکا پیا ورن برن، کھتری براہمن شودر ویش ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں توں آد جگاد کرنی کرن، فُدرت

دا مالک کرتا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر جگ چوکڑی تیرے نال شبدی قوئل کر کے گئے پرن، اقرار دُھر دا نام بنائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ انت سب نوں بخش اک سرن، سرنگت اک درڑائیا۔ جن بھگت سہیلے سجن میت لگاؤ نے اپنے چرن، چرنودک دُھر دا اکٹا جام پیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ساچی ٹک پڑھن، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ محل اٹل اُچ منار درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار تیرے ورن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ منزل منزل محبوب تیری منزل چڑھن، چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ تیرا نُور تیری دھار تیرا سروپ تیری جوت (ورن)، دُو جا کنت نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست ستواد سچ دینا درڑائیا۔ بیاس کہے چار کُنٹ دسے اندھیرا، آسا وچ نہ کھئے لوکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ لگا ڈیرہ، کوڑی کیریا ڈنک وجائیا۔ لکھ چوڑاسی شوہ دریا ڈبدا دسے بیڑا، نیا نؤکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ تُوہ بن حقیقت وچوں حق کرے نہ کھئے نیڑا، لاشریک شرع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ دین دُنی دعوے نال دیوے کوئی نہ گپڑا، حُکمے اندر حُکم نہ کھئے بدلائیا۔ کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ پنج تن سریر وساوے کھئے نہ کھپڑا، وست امولک کایا گولک اک ٹکائیا۔ نرویر نراکار نرنکار تُوہ بن کوئی نظر نہ آوے نرن نیرا، دُور دُرائے گر اوتار پیغمبر تیرے چرن کول بیٹھے سیس نوائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم آتم اُتے کر مہرا، مہربان اپنی نگاہ اٹھائیا۔ تیرا شبدی سٹ جودھا سورپیر بہادر دُھر دا اکٹی شیرا، جس دی بھیک برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان رو سس وشن برہما شو دیوت سُر جھل سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے جوت سروپ تیرا کل کلکی اکٹا ویس نرویر نراکار پھیرا، آوندا جاندا دو جہان نظر کیسے نہ آئیا۔ اکم اتھاہ بے پرواہ بے نظیر شاہ حقیر لاشریک تیرا بھیو پاوے کپڑا، شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن کھانی بانی لیکھا لکھ سکے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے چرن کول شبدی جوتی دھار لا کے ڈیرہ، گرہ دُھر دا رہے سہائیا۔ بیاس کہے پُرکھ اکال دین دیاں درد دُکھ بھنجن کلجگ انت سری بھگونت دھرت مات ست دھرم دا کھلا کر وپہڑا، کوڑی کیریا جگت وکار جوٹھ جھوٹھ دھرنی دھرت دھول اُتوں باہر کڈھائیا۔ بیاس کہے بے آسا ہوئی جگت سرتی، شبدی میل نہ کھئے ملائیا۔ نظر نہ آئے جوت اکال مورتی، مورت صورت سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ بن کٹاں سروں ناد سنے نہ کھئے دُھر دا تورتی، تریا توں آگے تیرا بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ ساچی رمز نہ کوئی جانے شبد ستگر دی، تٹاں والے سریر من کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تیرا حُکم تیرا فرمان تیرا نام ندھان بانی دُھر دی، جگت

اکھراں ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ کچھ کھیل گوبند اند پُر دی، پُریاں لوآں توں باہر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ من بُدی جگت وِدیا جتھے سمجھ وچ نہ اُپڑدی، عاقل عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس گرہ کوئی دھار الفیے اکھّر نہ اُردی، بِندسیاں والا بِندسا نہ کھئے بنائیا۔ اوتھے کھیل پُرکھ اکال تیرے شبد پُتر دی، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ اُس دی دھار آد جُگاد جُگ چوکڑی گر اوتاراں پیغمبراں اندر اُتردی، اُتر پُورب پچھم دکھن چارے دشا اکو رنگ وکھائیا۔ ساچی کھیل دسے تیرے شکرانے شکر دی، خوشیاں وچ رُچیاں دئے درڑائیا۔ صدی چوڈھویں گھڑی سُنجنی تھت وار نہیں مُکرن دی، مُکمل اپنا حُکم دے ورتائیا۔ بیاس کہے نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں میری آسا ہوئی پُچھن دی، بینتی تیرے آگے دتی سُنائیا۔ آگے لوڑ نہیں نرویر پُرکھ تیرے لکن دی، پڑدے اوپلے دین دُنی دے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، ساچی دھار نہیں رُکن دی، بھانے اندر بھانا اک ورتائیا۔

★ ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ دے گرہ کپورتھلا ★

بیاس کہے میں جُگ چوکڑی دوس ماہ ویکھے برکھ، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ چنتا غم مٹیا ہرکھ، سوگ وچ جگت لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھے جو رہے تڑپ، جُدائی وچ دین دُہائیا۔ بھگت سنت رہے بھٹک، انتر انتر خواہش رکھائیا۔ جوگی جتی رہے لٹک، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ تیرا حُکم مندے رہے سخت، سر سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جُگ جُگ تیرے حُکم دا وینہدا رہیا کٹک، کٹڑے ستجگ تریتا دواپر رہیا کھپائیا۔ آگے سکیا نہ کھئے اٹک، زور بل نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ اتم ویکھے سہاونا وقت، دھیان تیرے چرن لگائیا۔ کِریا کر ابناشی فقط، فقرہ اپنا دے سُنائیا۔ نرگن نور ہووے درس، درشن تیرا اکو پائیا۔ مہربان ہو کے کر ترس، مہر نظر اُٹھائیا۔ حالت ویکھ اُتے فرش، عرش پینڈا آپ مُکائیا۔ ست دھرم ہویا غرق، کوڑ گُریار ڈنک وجائیا۔ آتم پرما تم مٹے کھئے نہ فرق، فقرہ سچ نہ کھئے سُنائیا۔ صدی چوڈھویں سارے کیتے ترک، ترت اپنا حُکم منائیا۔ نرگن نرویر ویکھے پرت، پتن بیٹھے دھیان لگائیا۔ قول اقرار پوری کر شرط، شرع زنجیر دے کٹائیا۔ شرع

چھری رہے نہ کرد، قدم اپنے دے دکھائیا۔ ممتا موہ میٹ گرد، گردش جگت دے بدلائیا۔ بینتی منظور کر عرض، سچ دوارے دتی سنائیا۔
 بھگت ادھارنا تیرا فرض، فیصلہ اپنا دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، ہرجن ہووے نہ کھئے ناپڑد، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ کپورتھلا ★

بیاس کہے میں جل دھار وہناں وچ ہو کے رہیا وگدا، دوس زین بھجیا واہو داہیا۔ تیرا نور ظہور سنتاں بھگتاں اندروں رہیا لبھدا،
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ اچی کوک کوک برہوں ویراگ اندر رہیا سددا، ہوکا تیرا نام جنائیا۔ چار گنت دہ دشا ویکھدا رہیا
 کد دا، قدیم توں قدرت دے مالک تیرا راہ تکائیا۔ جگت نگارہ سندا رہیا سرگن دھار ند دا، زرگن زرویر زرنکار تیری دھن نہ کھئے اُچائیا۔
 کلجگ اتم ویکھ کنارہ صدی چوڈھویں حد دا، ڈنڈاوت بندنا کر کے سیس نوائیا۔ ویلا وقت سہنجنا ہویا سبب دا، صاحب سلطان دے
 وڈیائیا۔ کلجگ نشہ میٹ کوڑ خُماری مد دا، دین دیا لا جام پئیائیا۔ سماج بدل دے دین دنی جگ دا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کوڑ انگیارا
 تپیا نہ رہے اگ دا، امرت میگھ دے برسائیا۔ لیکھا مُکا دے جن بھگتاں نال رہنا الگ دا، جگ جنم دے وچھڑے لے ملائیا۔ پورب لیکھا
 ویکھ شبندی دھار گوہند پگ دا، پگ بخش سچ سرنائیا۔ تون نور الہی دھر درگاہی رب دا، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیا۔ جھگڑا مُکا جیو
 الپک دا، سرگ دیا کمائیا۔ کھیل وکھا اپنا جھب دا، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ ہنکار تھے من واسنا حد دا، ہمساجن ہو کے دے سمجھائیا۔
 کوڑی کیرپا تیرا نام کھنڈا بدھدا، کھڑگ اکو لے چمکائیا۔ تیری کیتی کرنی کھئے نہ رد دا، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھ کھیل کلجگ دھار اج دا، پچھلا جھگڑا دے گوائیا۔

★ ۱۱ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ سُکھدیو سنگھ دے گرہ کپورتھلا ★

بیاس کہے بے آسے ہوئے پُری لوء برہمنڈ کھنڈ، دو جہان دھیان لگائیا۔ کِریا کر سُرے سرہنگ، پاربرہم پتپریشور تیری اوٹ رکھائیا۔ دین دُنی چاڑھ ساچا رنگ، آتم پرما تم اپنی دھار سمجھائیا۔ نام بھنڈارا رہے منگ، وست اموک دے ورتائیا۔ دین مذہب ذات پات راؤ رنگ ہویا تنگ، تنگدستی دے تڑائیا۔ مایا ممتا جگت مارنی مارے کھئے نہ ڈنگ، وکھ امرت روپ دے بنائیا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کھلیاں کٹ بھکھ ننگ، نام اوڈھن شبد سیس اپنا آپ ٹکائیا۔ امرت سروور وہے ساچی دھار گنگ، گنگا گوداوری جمننا سُرستی جس نوں ویکھ کے سوہا پائیا۔ کایا ماٹی اندر سچ پریتی دے اند، رس اپنا آپ وکھائیا۔ سُرقتی شبدی دھار جوڑا گئے تند، ایتھے اوٹھے دو جہان ہوئے نہ کدے جدائیا۔ صدی چوڈھویں انت آخری رہی لنگھ، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس نوئیا۔ گر اوتار کہن پُرکھ اکال وجا اک مردنگ، نام ڈنکا راؤ رنگاں دے سُنائیا۔ شرع شریعت دُئی دَویت بھرمان ڈھاہ کندھ، ہنگ برہم پڑدا دے چُکائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پرما تم دس چھند، ساچا سوہلا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ منگن دُھر دی دات، نام ندھانا دے ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کہن دے آگئی نام سوغات، دُھر دا کلمہ دے پڑھائیا۔ آتم پرما تم دس اپنی ذات، نجات کوڑی کِریا کولوں دوائیا۔ تیرے ملن دی سارے رکھن خواہش، ابناشی کرتے پاربرہم پروردگار اپنا میلا لینا ملائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تینوں کرے تلاش، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سادھ سنت کھوجن تھاون تھائیا۔ بن تیری کِریا ساچا ملے کسے نہ ساتھ، پچھلا اگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت تیرے ہوئے داس، سیوک ہو کے ساچی منگ منگائیا۔ ویلا وقت جگت سہنجنا کر راس، رستہ وابستہ ہو کے دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا دے اک پرکاش، پرکاشت ہووے سرب لوکائیا۔

★ ۱۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بیبی امرت کور دے گرہ جیل گارڈن کپورتھلا ★

بیاس کہے تیرا کھیل ویکھیا سِری بھگونت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ تیری یاد وچ تڑپدے گئے سنت، دوس زین لوکات گرلائیا۔ میل منگدے گئے دھر دے کنت، صاحب سلطان تیری اوٹ رکھائیا۔ نام پڑھ کے منیاں منت، منتر تیرا مکھ رکھائیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہر پردے وچ وسائیا۔ پیار کر کے جیو جنت، جگت جگت گئے وکھائیا۔ تیرے دوارے دے بن کے پنڈت، سکھیا شبد ناد شنوائیا۔ جھگڑا مُکا کے جیرج اندج، اُتہج سیتج منگ منگائیا۔ تیرے دوارے دے بن کے منگت، بھچھیا منگن تھاؤں تھائیا۔ نام ندھان چاڑھ رنگت، رنگ رنگیلے بے پرواہیا۔ کلجگ کور کڑیا را کر انت، انتشکرن سب دا پھول پھولائیا۔ کور وکار ودھیا اگت، گنتی سکے نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بیاس کہے ساچی دے کھئے نہ نیا، نوکا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ ناتا ٹٹیا بھین بھینا، پتا پوت میل نہ کھئے ملائیا۔ ساچا لیکھا لیکھے نہ کھئے دھر دی وہینا، رائے دھرم دا مول نہ کھئے چکائیا۔ چار کنت دہ دشا ساچا سجن ملے نہ کھئے سئیا، ساتھی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بلھے وانگ گائے کوئی نہ دتیا دتیا، دہ دشا رہی گرلائیا۔ گوبند دا پورا ہویا ڈھنیا، برکھ بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم دے جنائیا۔ ساچا حکم دسدے آپ، پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ سِری بھگوان سرشٹی دا ویکھ پاپ، دین دنی دئے دہائیا۔ ساچا بھلیا سب نوں جاپ، راگ جگت والے گائیا۔ رسنا دا لین سواد، آتم رس تیرا نام نہ کھئے چکھائیا۔ وکاراں وچ رہے جاگ، سرتی شبد نہ کھئے جڑائیا۔ ہنس ہوئے کاگ، جوٹھ جھوٹھ مکھ رکھائیا۔ دُرمت میل دھوئے کوئی نہ داغ، پنت پنت اپنا آپ نہ کھئے بنائیا۔ بن تیری کِریا کسے گھر نہ لگے بھاگ، گرہ مندر نہ کھئے وڈیائیا۔ نوں بھگت ادھارے جگاد آد، جگ چوڑی ہوئیں سہائیا۔ کلجگ انت بدل دے سماج، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو حکم سنائیا۔ منسا من نہ رہے وواد، کورئی کِریا باہر کڈھائیا۔ ہر پردے وچ پاربرہم بخش اپنی یاد، جھگڑا مکے جگت لوکائیا۔ تینوں نبی رسول گرو اوتار پیغمبر کہن (واحد)، ایکنکار اکو اک اکھوائیا۔ جس نے ساجن لیا ساز، وشن برہما شو اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جن بھگتاں رکھ لاج، جو دوس زین ساچے

نین تیرا راہ نکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا میلا سچ دوارے کنت سہاگ، ساجن ہو کے سگلا سنگ بنائیا۔

★ ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ چرکھڑی محلہ کرتارپڑ ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں پرہہ دا حُکم سُنیا انت بیسا، بیس بیسا دئے گواہیا۔ چہتر رہے نہ کیسے سیسا، شترو پنے جگت لوکائیا۔ ساچا کلمہ پڑھ نہ کھئے حدیثا، حضرت ہر نہ کھئے ملائیا۔ جھگڑا رہے اوچاں نیچاں، ذات پات دئے دُہائیا۔ غریب نہانے مارن چیکاں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ بھگت سہیلے رکھن اڈیکاں، بن اگھاں اگھ کھلائیا۔ جھگڑا پئے دین مذہب وچ شریکاں، شرکت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ بدل جان دین دُنی دیاں نیتاں، نیتوان اگھ نہ کھئے کھلائیا۔ وڈیائی رہے نہ شاستر سمرت وید پُران انجیل فُران گیتا، چار کُنٹ دئے دُہائیا۔ مُحبت رہے نہ رام سینتا، کاہن کرشن بیٹھے مکھ بدلایا۔ کاغذاں اُتے تیرے پیار دیاں لہے کھئے نہ لیکاں، لائن پٹی سچ نہ کھئے پڑھائیا۔ ساجن دے کوئی نہ میتا، میت مُرارا انگ نہ کھئے لگائیا۔ چرن کول رکھے نہ کھئے پریتا، پریتم پروردگار سانجھا یار درس کھئے نہ پائیا۔ شاہ سُلطاناں راج راجاناں جیو جہانا ساچے نام توں خالی ہووے کھیسا، مایا ممتا موہ ہووے بلکائیا۔ نام ندھان سری بھگوان نجھر رس جگت جگت نہ جائے پیتا، ترشنا مات نہ کھئے مٹائیا۔ پچھلا ویلا وقت سارے یاد کرن پیتا، اگلا بھو نہ کھئے کھلائیا۔ ترے گن مایا پنج تت چار ورن تپے انگیٹھا، اگنی اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ من وکاری کوڑا ہووے ریٹھا، رسیا رس انرس نہ کھئے چوائیا۔ انت اخیر سب نوں بھگننا پئے اپنا کیتا، کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک سرشٹی دا پرتپالک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی پاربریم پتپریمیشور تیری آشا اک رکھائیا۔ بیاس کہے میں روندنا تکیا جگت، جگ جیون داتا میل نہ کھئے ملائیا۔ وقت سہجنا سمجھے نہ کوئی فرش، عرش پندھ نہ کھئے مکھائیا۔ بن تیری کرپا میٹے کوئی نہ حرص، ہوس سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ لگھ چوڑاسی وچوں راہ تگن تھوڑے تیرے بھگت، بہہ خلق بھرم وچ بھلائیا۔ جنہاں کارن نرگن نرؤیر نراکار نرکار ہو کے آئیوں پرت، پتپریمیشور اپنا ویس وٹائیا۔ چار جُگ دی شرع شریعت وچوں پوری کر شرط، گر

اوتار پیغمبر خوشی منائیا۔ تیرے حُکے اندر کدے نہ آوے فرق، فرقے کوڑے دے گوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر ترک، تڑت اپنا حُکم منائیا۔ سچ دوارے تیرے اکو عرض، بینتی دتی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی دو جہاناں تیرے کول فرد، پورب لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۲ مگھ شہنشاہی سمت ۲ پریم کور دے گرہ کرتار پُر ★

بیاس کہے کوئن کوٹ جگ رہوں بناؤندا، سماں سے نال بدلائیا۔ لکھ چوراسی گھارت رہوں گھڑاؤندا، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ جیرج انڈج اُتہج سینج ونڈ رہوں ونڈاؤندا، چارے کھانی ناؤں پرگٹائیا۔ بھيو ابھیدا رہوں گھلاؤندا، شبد اگمی حُکم جنائیا۔ نرگن سرگن ہو کے رہوں آؤندا، گر اوتار پیغمبر کھیل کھلائییا۔ نام ندھان رہوں سمجھاؤندا، نراکھر اکھر دھار وکھائیا۔ دُھر دا جاپ رہوں جپاؤندا، رسنا جہوا بتی دند بلائییا۔ پڑدا اوہلا رہوں چکاؤندا، کایا ماٹی کھوج کھوجائیا۔ سنت ستگر رہوں وڈیاؤندا، بھگت وچھل بے پرواہیا۔ جوتی نوڑ رہوں چمکاؤندا، دو جہاناں کر رُسنائیا۔ سری بھگوان رہوں اکھواؤندا، آپ اپنا نام سمجھائیا۔ انت کنت ہو کے سب نوڑ رہوں ملاؤندا، ویکھیں تھاو تھائیا۔ چوکرئی جگ پار لنگھاؤندا، حُکم حاکم ہو ورتائیا۔ جو گھڑیا بھن وکھاؤندا، ڈھاہ ڈھیری خاک بنائیا۔ اپنا رنگ رہوں رنگاؤندا، اُجڑیاں دے وڈیاؤندا۔ سادھا سنتاں رہوں ترساؤندا، جگت جنگلاں وچ پھرائیا۔ پوجا پاٹھ رہوں کراؤندا، لاریاں وچ اشارے رمز نال لگائیا۔ تیرتھ تٹاں رہوں نوہاؤندا، ساچے کنڈھے دے وڈیاؤندا۔ جام سیر رہوں پلاؤندا، امرت رس بنائیا۔ اندروں وکھ رہوں کڈھاؤندا، سچ سچ اک سمجھائیا۔ ساچا مندر رہوں سہاؤندا، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ گیان اُپدیش رہوں سُناؤندا، شاستر سمرت ونڈ ونڈائیا۔ دُھر دا لیکھا رہوں لکھاؤندا، بن کاتب قلم چلائییا۔ سب دا مان رہوں گواؤندا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ اپنا نام رہوں ورتاؤندا، سچ بھنڈارا اک درسائیا۔ ساچا مارگ رہوں لاؤندا، جگ چوکرئی کھیل کھلائییا۔ بھوکھتاں وچ رہوں لکھاؤندا، آپ اپنا پڑدا لاہیا۔ بیاس کہے اوہ ویلا وقت نظری آؤندا، جگ چوکرئی دئے گواہیا۔ کیوں نہیں اپنا کھیل کھلاؤندا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ بھگت سہیلے کیوں ترساؤندا، بھانڈا

بہم دے بہنائیا۔ آسا منسا کیوں نہیں پور کراؤندا، اماوس رین اندھیرا دے گوائیا۔ سچ دوارے منگ منگاؤندا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اکو تیرا ڈھولا گاؤندا، گہر گمبھیر نام صلاحیا۔ نیتر نین نہ اکھ شرمائوندا، سمنکھ ہو کے دیاں ڈہائیا۔ کھلی مینڈھی کیوں نہیں سیس گنداؤندا، کنت سہاگی نظری آئیا۔ ساچا در دوار ایکنکار کیوں چھپاؤندا، بن چھپر چھن دے جنائیا۔ جتھے نرگن جوتی دیپ جگاؤندا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ اکو ایک ڈگمگاؤندا، نورو نور کرے رُشنائیا۔ اگم اتھاہ آپ اکھواؤندا، اکھ اگوچر شہنشاہیا۔ ساچی کرنی کار کماؤندا، قدرت دا مالک آپ ہو جائیا۔ شبدي سوت اک اٹھاؤندا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ڈیرہ ڈھاؤندا، بنیا رہن کھئے نہ پائیا۔ بیاس کہے تیرے ٹھانڈے در سیس نواؤندا، جھک جھک لاگاں پائیا۔ نت تیرا راہ تکاؤندا، سمت سولاں دئے گواہیا۔ بے آس رہن کھئے نہ پاؤندا، جو تیرے چرن دھیان رکھائیا۔ جگ چوکڑی تیری سیوا رہیا کماؤندا، بھجیا واہو داہیا۔ پتن تٹ کنار رہیا وڈیاؤندا، وڈے چھوٹے جوڑ جڑائیا۔ اتم ڈھیہہ کے سیس نواؤندا، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بن تیرے بھگتاں میرا ساتھی نظر کھئے نہ آؤندا، نظر جگت لئی بدلائیا۔ بے آس کر کے جگت جہان گاؤندا، سواس وچ نہ کھئے سائیا۔ انتشکرن انتر کھئے نہ ویکھ وکھاؤندا، پڑدا اوبلا نہ کھئے چکائیا۔ چار جگ دی بھل نہ کھئے بخشاؤندا، بخشش رحمت نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ بینتی وار انتی تیرے در سناؤندا، سٹیاں لینا جگائیا۔

★ ۱۲ مگھر شہنشاہی سمت ۲ ہربنس سنگھ دے گرہ کرتار پُر ★

بیاس کہے میں ویکھیا لہندا چڑھدا، پہاڑ دکھن دھیان لگائیا۔ جگت جہان تیرا سڑدا، اگنی آگ نہ کھئے بھجائیا۔ کوڑ وکار وچ تپدا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ مایا ناگنی روپ دھریا ڈسنے سپ دا، وکھ گھر گھر دتی بنائیا۔ جگت بھنڈارا بھریا پاپ دا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ لیکھا مُکیا رُوح بُت پاک دا، پوتر نور نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا پُتلا ماٹی خاک دا، بھيو ابھیدا نہ کھئے کھلائییا۔ ناتا رہیا نہ سچ اتفاق دا، مُحبت میل نہ کھئے کرائیا۔ ناتا جڑیا کوڑ نفاق دا، نصف توں بھتے تینوں گئے بھلائییا۔ ویلا رہیا نہ دُھر اخلاق دا، خلق خالی نظری آئیا۔ پڑدا

بند نہ کھلیا تاک دا، جگت اندھیرا گیا چھائیا۔ ویلا ویکھ گوبند بھوکھت واک دا، بن اکھراں گیا لکھائیا۔ سہنجنا وقت نہ رہیا پرہات دا، سندھیا کوڑ دئے دُہائیا۔ مَلّ پیا نہ لکھت لکھی قلم دوات دا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نیتر نینان نیر وہائیا۔ اگلا کھیل کیسے نہ بھاکھدا، بھاشا وچ نہ کھئے جنائیا۔ پنڈت پاندا پتری وچ کھئے نہ واجدا، واجک گیانی نہ کھئے سمجھائیا۔ جگت ناتا نہ رہیا کیسے چاک دا، چاکری چاکراں وچ گوائیا۔ اخلاق نہ رہیا کیسے کتاب دا، کرتب سچا گئے بھلائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویلا دسے عذاب دا، سر دے ہتھ نہ کھئے اٹکائییا۔ جگت سنتاں وقت ملیا نہ کوئی مُلاقات دا، ساچا میل نہ کھئے ملائییا۔ اتم ویلا سب دا آیا وفات دا، مڑھی گور نال کُرمائییا۔ لہنا میٹے نہ کوئی نجات دا، سر ہتھ نہ کھئے رکھائییا۔ بیاس کہے میں رو رو اتم اکھدا، آخر دیاں دُہائیا۔ بن تیرے بھگتاں تیرے نال ملیا کوئی نہ جاپدا، جپ جی پڑھ پڑھ تھکی لوکائییا۔ اگلا ویلا تیرا پرتاپ دا، گرمکھ پوت سپوتے گود اٹھائییا۔ تیرا وہن گہن پُرکھ اکال کوئی نہ ناپدا، مینوں پیمانیاں وچ رکھائییا۔ ایہ بچن میرا گُستاخ دا، بیاس دئے جوڑ کے سیس نوائیا۔ بن تیری کیریا جگ چوکڑی دا پچھلا لیکھا کیسے نہ بھاکھدا، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ میں سدا بھریا تیرے پریم پیار دی آس دا، آسا وچ اپنا جھٹ لنگھائییا۔ ہُن تیرا وقت قیاس دا، قسمت ساڈی دے بدلاییا۔ پڑدا کھول اپنے آپ دا، جلوہ نُور کر رُشنائییا۔ نام دس اپنے جاپ دا، آتم دا مالک اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد میلا کر وچھوڑے وچوں ملاپ دا، مل کے وچھڑ کھئے نہ جائیا۔

★ ۱۲ مگھر شہنشاہی سمت ۲ نگینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ★

گرمکھ عرض ہووے منظور، جن بھگت دو جہان ملے وڈیائییا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سرب گناں بھریور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہییا۔ مہربان ہو کے محبوب انتر زینتر دیوے اگما نُور، جوتی جاتا جوت کرے رُشنائییا۔ شبد انادی انحد و جاوے نُور، ثریا توں اگلا پڑدا دئے اٹھائییا۔ ناتا توڑ مایا ممتا کوڑ، وکار ہنکار دئے گوائیا۔ نام خُماری چاڑھ سچ سرور، سرتی ساچے شبد ملائییا۔ کوٹ جنم دے بخش قصور، سیس جگدیس اپنا ہتھ ٹکائییا۔ بن چرناں توں بخش ساچی دھوڑ، دھول مستک دئے لکائییا۔ چتر سگھڑ بنائے مُورکھ مُوڑھ، منوآ چلے نہ کھئے

چٹرائیا۔ جدھر ویکھن نظر آئے حاضر حضور، حضرتتاں دا حضرت دھر درگاہیا۔ گرمکھاں دا سدا مقروض، جگ چوکرئی دیونہار ہو جائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ عروج، عرشی پریم نور خدائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا زرگن زوریر موجود، مفلِس اپنی گود اٹھائیا۔ پنج وکارا کر نیست و نابود، دُهن انادی آتمک راگ سنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن وچوں رکھے محفوظ، شرع شریعت چھری کرد قتل گاہ نہ کھئے بنائیا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے حدود، آتم پرما تم پرما تم بہیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ حق وکھائے منزل مقصود، سچ دوارا اک سہائیا۔ جس دی مہا صفت کرے ہزارا درود، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دا ڈھولا گائیا۔ سو صاحب سہیلا گرمکھ اپنی گود اٹھائے پوت، پتیرمیشور دیا کھائیا۔ کلجگ انت سہنجی کرے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ ویکھنہارا ابناشی اچت، چیتن جڑ کھوج کھوجائیا۔ اپنی دھاروں پئے اٹھ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھے تھاوں تھائیا۔ صوفی سنتاں اُتے جائے تھے، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی دیا کھائیا۔ پڑدا اوہلا رہن نہ دیوے لک، دئی دویتی لیکھا دئے چُکائیا۔ شبد نیشانہ تیر کدے نہ جاوے اُنک، انیالا بن چلے کمان آپ چلائییا۔ تُوں میرا میں تیرا بھگت بھگوان دس کے ٹک، آتم پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جنم جنم دا رہن نہ دیوے کوئی دکھ، لکھ چوراسی جم کی پھاسی دئے کٹائیا۔ آون جاون پینڈا جائے مُک، مات گریہ اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ لٹکنا پئے نہ اُلٹا رُکھ، مایا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صاحب ستگر شبدی دھار اپنی گودی لئے چُک، ایکنکار اپنے گھر وسائیا۔ ایتھے اوتھے میٹ کے ترشنا بھکھ، سانتک ست دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ستگر سجن اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت پوری ہوئے آسا، منسا اپنے وچ ملائیندا۔ مہربان ہو پُرکھ ابناشا، دین دیال دیا کھائیندا۔ چرن کول اُپر دھول دے بہرواسا، بھانڈا بہرم بھو بھنائیندا۔ زرگن نور جوت کر پرکاشا، اندھ اندھیرا میٹ مٹائیندا۔ شبد ناد وجا انادا، اگئی راگ سنائیندا۔ امرت نچھر دھار بخش پاٹا، بوند سوانتی مُکھ چائیندا۔ جنم جنم دا پورا گھاٹا، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر زرگن سرگن دیوے ساتھ، سکلا سنگ آپ بنائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے ساچی گاتھا، گہر گمبھیر اپنا نام جپائیندا۔ درگاہ ساچی جوڑ کے ناتا، بدھاتا اپنے گھر وسائیندا۔ کلجگ انت میٹ اندھیری راتا، زرگن نوری چند چمکائیندا۔ جنہاں پُرکھ سمرتھ منیا آکھا، آخر اپنے وچ ٹکائیندا۔ جگ چوکرئی صفتاں والا رہ جائے ساک، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکھراں نال

پرگنائیندا۔ لیکھے لا کے تن وجود ماٹی خاک، خالص اپنا روپ درسائیندا۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں دیونہار دلاسا، سمرتھ سر ہتھ اپنا آپ ٹکائیندا۔ کروٹ وچ کدے نہ بدلے پاسا، سٹمکھ ہو کے سوہیا پائیندا۔ مائس جنم چوڑاسی وچوں کرے رہراسا، اندج جیرج اُتہج سینج ڈیرہ ڈھاپیندا۔ نام بھنڈار ایکنکار دیوے ڈھر دی داتا، دانی ہو کے آپ ورتائیندا۔ مارگ دس اکو ساچا، اوچ نیچ راؤ رنگ راہ اک سمجھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کاجا، کنچن گڑھ آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیندا۔ جن بھگت بینتی لائے لیکھے، لیکھا اگلا دے بنائیا۔ راتیں سٹیاں دے جاگدیاں کڈھے بھرم بھلیکھے، کوڑ وکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگ جنم دے وچھڑے رکھے جیتے، لکھ چوڑاسی وچوں اپنے نال ملائیا۔ درشن دیوے نیتن نیتے، نج نین کرے رُشنائیا۔ اکو گھر بنائے سوہرے بیے پیکے، پاربرہم پتہرمیشور دیوے مان وڈیائیا۔ سچ پریت جو صاحب سوامی کرے بھیٹے، بھٹھ کھیڑا رہن کھتے نہ پائیا۔ ہرجن ساچے پُرکھ اکال دے ڈھر دے بیٹے، جنہاں پچھے نرگن زرویر اپنا پھیرا پائیا۔ بن اکھاں بن لوئن بن نین دو جہاناں والی ویکھے، وکھری اپنی دھار سمجھائیا۔ سنت ادھارنا آد جگاد جس دے پیشے، پشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ وسنہارا درگاہ ساچی سچکھنڈ دیسے، دیس دیسنتر کھوچے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ جن بھگت بینتی رہی ہسے، خوشیاں ڈھولے گیت گائیا۔ مینوں منظور کرے پُرکھ سمرتھ، دوسر آگے سیس نہ کدے جھکائیا۔ جس گُر اوتار پیغمبر سنائی اپنی گتھ، سوہلے ڈھولے راگاں ناداں کر وڈیائیا۔ سو مارگ سچ سوامی انترجامی ہو کے رہیا دس، دہ دشا پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ آد جگادی ایکا ایکنکار وسے سچ، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی نظری آئیا۔ لوں لوں اندر رہیا رچ، رچنا ویکھے سرب لوکائیا۔ سرب ویاپک پاربرہم پتہرمیشور کلاپت، پتہ پاون اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں جانے مت گت، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ لیکھے لاوے بوند رت، رکت اپنے رنگ رنگائیا۔ جنہاں دے اندر گیا وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں دیوے کڈھے، اشٹی اکو سوہیا پائیا۔ نام ندھان سیری بھگوان شبد اگئی لا کے سٹ، سوئی سرتی لے جگائیا۔ سچ وکھا کے اک ہٹ، نام بھنڈار دے ورتائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے تیرتھ تھ، گنگا گوداوری جمن سرتی جن بھگتاں چرناں ہیٹھ چھوہ کے اپنی آسا پور کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دا ڈھولا

سوہلا راگ ناد گیت رہی رٹ، اچی کوک کوک آد جگاد جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہی سنائیا۔ سو بھگتاں ول نیویں کر
 کے تگے اکھ، اُپر اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جنہاں دا مالک خالق پرتپالک پاربرہم پتپریشور پُرکھ سمرتھ، سسے دا سجن نظری آئیا۔ ایتھے اوتھے دو
 جہاناں ہو مہربانا محبوب مُحبت وچ لے رکھ، گھر ساچے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 گھرانہ سِری بھگوانا سچکھنڈ دوارا اکو اک وکھائیا۔ جن بھگت بینتی کہے مینوں ملیا پُرکھ اتھاہ، اکم اکمٹرا نظری آئیا۔ جس دا جگ چوکڑی
 تگدی رہی راہ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نین اٹھائیا۔ جس نون وشن برہما شو دیوت سر رہے گا، گر اوتار پیغمبر نیویں لاکن پائیا۔
 جگ چوکڑی بھجن واہو داہ، دوس رین گھڑی پل اپنا پنڈھ مکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر دھرنی دھرت دھول
 ویکھن تھل اسگاہ، جل تھل مہینل اپنی کار کھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں ملیا سہج سُبھا، صُبح شام وقت ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ جس نون کھندے جلوہ گر نور خُدا، خلق دا خالق مالک نور الابیا۔ سو ہووے نہ کدے جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہرجن
 ساچے دسے دُھر دا ایکاناں، نغمہ کلمہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مُحبت وچ محبوب ہووے مہرواں، مہر
 نظر نال پار کرائیا۔ جن بھگتاں جڑے دُھر دا ناتا، من چنچل نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری راتا، ستگر ساچا شبد کرے رُشنائیا۔
 رُوح بُت دوویں ہووے پاکا، پنت پُنیت کرے صفائیا۔ کایا مندر اندر گھر ٹھاکر سوامی پرہم پُرکھ ملے آقا، جنھے عقل بُدھی دی چلے نہ کھئے
 چٹرائیا۔ نرگن نور جوت کرے پرکاشا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ گھر مندر گرہ محل اٹل مینار وکھائے ٹھانڈا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جو ستگر
 حُکم شبد شبد حُکم سچ کھاندا، کرنی دی قیمت آپے لے پائیا۔ لکھ چوراسی وچ گیار نہ کھئے بھواندا، جنم جنم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ انت کنت
 بھگونت صاحب ستگر اپنا میل ملاندا، آتم پرماتم پرماتم آتم وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن آتم پرماتم پریم پیار مُحبت دا نور رکھے سانجھا، دین مذہب ذات پات
 اوچ نیچ شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

★ ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ جالندھر ★

بیاس کہے پُرکھ اکال تیرے ویکھے کھیل تماشے، جُگ چوڑی دھیان لگائیا۔ گر اوتار کر کے گئے ارداسے، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ زرگن دھار سرگن منگدے گئے ساتھ، چرن کول منگ سرنائیا۔ یاد وچ گاؤندے گئے سواسے، ساہ ساہ دھیائیا۔ تیرے مندے گئے آکھے، سر سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ زراکھ دھار وچوں اکھڑ لکھ کے گئے گاتھے، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی رنگ رنگائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن جوڑ کے گئے ناتے، کایا ماٹی تن وجود جگت بندھائیا۔ دین مذہب ذات پات وڈے چھوٹے حُکھے اندر ونددے گئے علاقے، اللہ واپگرو رام کرشن تیرا نام سمجھائیا۔ دین دُنی وچ چلاؤندے گئے ساکے، ساکھیات اپنی کھیل وکھائیا۔ اتم دوویں جوڑ کے ہاتھے، در تیرے ٹھانڈے سیس نوائیا۔ درویش ہو کے منگدے رہے آگئی ہاٹے، سچ دوارے جھولیاں ڈاہیا۔ بن تیری کرپا دو جہاناں کوئی نہ راکھے، برہمنڈ کھنڈ نہ کھئے سہائیا۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ تیرے لکھدے گئے ساکے، بھو ابھیدا جگت کھلائی۔ کوڑی کرپا توڑدے گئے ناتے، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ تیرا نام ندھان انتر زرنتر اکو بھاکھے، بھاشا جگت کئے بدلایا۔ چرن پریتی رکھ وشواسے، وشیاں دا ڈیرہ گئے ڈھاپیا۔ بول بول کے گئے ساچے، سچ سنجم اک درڑائیا۔ بھاگ لگا کے گئے کایا ماٹی کاچے، کنچن گڑھ سہائیا۔ جگت بجاؤندے گئے آنچے، آنچل اگن نہ کھئے لگائیا۔ سب دی کردے رہے پڑتال جاچے، یاچک ہو کے سیو کھائیا۔ بھو ابھیدا کھولدے رہے پُرکھ انباشے، انباشی کرتے تیرا حُکم سُنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر جگ جگت گئے ناٹھے، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت چار کُنٹ دہ دشا چیتھڑ دسے پاٹے، پیت پیتمبر اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ دُرمت میل زرویر ہو کھئے نہ کاٹے، پنت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ منزل پندھ مکے کیسے نہ واٹے، لکھ چوراسی سرشٹی درشٹی اندر بھجے واہو داہیا۔ بن تیرے صدی چوڈھویں لہنا مُکائے کوئی نہ باقے، حساب کیتاب حق نہ کھئے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا کھیل سمجھیا ہاسے، ہستی مستی وچ عرشی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوکات ویکھ اپنا گھر، سچ دوار پڑدا آپ اُٹھائیا۔ بیاس کہے تیرے در تے ویکھے منگتے، وشن برہما شو جھولیاں ڈاہیا۔ زرگن دھار اپنا آپ ویکھے رنگدے، سرگن گر اوتار پیغمبر خوشی منائیا۔ ستجگ تریتا دواپر ویکھے لنگھدے، کلجگ واری اتم آئیا۔ جھگڑے ہوئے دین دُنی دین

مذہب بند دے، بندگی حق نہ کھئے درڑائیا۔ بھلیکھے گڑھ ٹٹے نہ ہوئے کندھ دے، دُئی دویت نہ کھئے مٹائیا۔ سچ پرکاش دے نہ نوری چند
 دے، سوریہ چند کم کیسے نہ آئیا۔ رس ملے نہ اگئی اند دے، رسنا جہوا کھا کھا تھکی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی در تیرے آس رکھائیا۔ بیاس کہے میں دساں کی کی حال، حالت وگری جگت لوکائیا۔ صاحب
 ستگر ملے نہ کیسے دیال، پرتپالک نہ کھئے سہائیا۔ ساچی گھالے کوئی نہ گھال، کوڑ ککرم کرن گڑمائیا۔ ترے گن توڑے نہ کوئی جنجال، جاگرت
 جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ مُریدان پُچھے کوئی نہ حال، مُرشد انگ نہ کھئے لگائیا۔ کوڑی کریا چار کُنٹ دہ دشا وجے تال، ست دھرم بیٹھا مکھ
 چھپائیا۔ سب دے سر تے کوکے کال، ڈنک نگارہ رہیا وجائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے آگے رکھ کے گئے سوال، چار جگ دی بانی دئے
 گواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت لینا سنہال، اندج جیرج اتبھج سینج تیری جھولی پائیا۔ ہوں بالے
 ندھے تیرے ننھے ننھے بال، حُکے اندر لوکات حُکمی سیو کھائیا۔ سار پاشا دین مذہب دی دسدے آئے چال، لیکھا تیرا ناؤں جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ بیاس کہے میں ویکھیا جگت کوڑ گُریار، چار ورن اٹھارن
 برن دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے میت مُرار، پارہیم پتہرمیشور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہوئے خوار، نو ست
 نہ کھئے وڈیائیا۔ پڑدا اوبلا بن وچولا کایا چولا سکے نہ کھئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن تیرا نور کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ شاستر سمتر وید پُران
 سکھیا دے دے گئے ہار، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ گر اوتار پیغمبر صدی چودھویں در تیرے ٹھانڈے کرن پُکار، بیس بیسا نال شہادت رہیا
 بھگنائیا۔ سب دے انتر نرتتہ وسریا کرتار، قدرت دا مالک کرنی دا کرتا قادر بیٹھا مکھ چھپائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہر گھٹ دے ہنکار،
 ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ بن بھگتاں تیرا بنے نہ کوئی میت مُرار، تیری سرشٹی درشٹی وچوں تینوں بیٹھی بھلائیا۔ سو صاحب ستگر
 پُرقہ اکال دین دیال کلجگ انت سری بھگونت پا سار، ساجن ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لے ابھار، گُرمکھ اپنے
 انگ لگائیا۔ دیناں اناتھان دکھیاں درد دے نوار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ نو سو چرانوے چوگری جگ پچھوں تیرا نرگن رُپ آونا ہووے
 وچ سنسار، جگ چوگری تیری نت نوت سدا سد آس رکھائیا۔ ایسے کارن گر اوتار پیغمبر تیرا کر کے گئے اظہار، نہکنک کل کلکی اوتار،

اماماں دا امام بے پروا ہیا۔ جس دی کوئی نہ پاوے سار، جگت نظر نہ تگے سنسار، بھيو ابھیدا سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی تیرا حکم اک سیکدار، سچ سیکداری دو جہان نر نرنکار تیری نظری آئیآ۔

★ ۱۲ مگھ شہنشاہی سمت ۲ ہردیال سینگھ دے گرہ جالندھر ★

بیاس کہے جگ چوکرئی کھیل ویکھیا اگتی ہر دا، ہر دو جہان اپنی کھیل کھلائیآ۔ سچکھنڈ دوارے ساچے تخت ایکنکار ہو کے رہوں چڑھدا، تخت نواسی پُرکھ ابناشی اپنا ڈیرہ لائیآ۔ شبد سندیشہ سِری بھگوان ہو کے رہوں گھلدا، نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ آپ پرگٹائیآ۔ نرگن ہو کے سرگن ویس رہوں دھردا، دھرنی دھرت دھول اُپر ڈیرہ لائیآ۔ گر اوتار پیغمبر اپنی دھار بنا کے بردا، حُکے اندر حُکم دتا سمجھائیآ۔ وشن برہما شو ہو کے لکھ چوڑاسی جیو جنت گھاڑن رہوں گھڑدا، سچ دوارے بہ کے اپنا رنگ وکھائیآ۔ جگ چوکرئی ساچی ترنی تارنہارے رہوں تردا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا بھيو کھئے نہ پائیآ۔ چار گنٹ دہ دشا اپنا ڈھولا گیت راگ کلمہ نبی رسؤل ہو کے رہوں پڑھدا، کائنات دُھر فرمان آپ جنائیآ۔ بھيو کھلاؤندا رہوں ڈونگھے ساگر امرت سروور سر دا، نیر نر نرائن آپ اُچائیآ۔ لیکھا جان دا رہوں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تُلے پربت جل تھل دا، زمیں اسمان اپنی کار کھائیآ۔ کھیل کھلاؤندا رہوں نت نوت اچھل اچھل دا، ول چھل دھاری اپنا پھیرا پائیآ۔ پرکاش سہاؤندا رہوں نہچل دھام اٹل دا، جوتی جاتا ہو کے جلوہ گر کر رُشنائیآ۔ گھاؤ مٹاؤندا رہوں دئی دویتی جگت جہان سل دا، سلل ہو کے اپنا رنگ رنگائیآ۔ پاربرہم پتپریشور سچکھنڈ نواسی ہو کے ہر ہردا رہوں ملدا، گھٹ نواسی سچ سینگھاسن سوہیا پائیآ۔ آتم پرماتم پاربرہم برہم ہو کے رہوں رلدا، تن وجود خاکی ماٹی ناتا تتاں والا ٹرائیآ۔ ست سرُوپ ہو کے نرگن دھار رہوں بلدا، دیا باقی ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ کلجگ انت سِری بھگونت سوال ویکھ اپنے حل دا، حالت بدلی سرب لوکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر بردا تیرے در دا، در درویش ہو کے سپس نوائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی تیری آسا اک تکائیآ۔

★ ۱۲ مگھر شہنشاہی سمت ۲ درشن کور لوڈھے پتر ★

بیاس کہے میں تگ تگ گیا تھک، تھکاوٹ وچ دیاں دُبائیا۔ حقیقت وچوں ملیا نہ کوئی حق، جگ چوکری حکومت گئے بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا سہارا گئے دس، دو جہاناں حکم سنائیا۔ پن اکھاں زرویر تیرا راہ رہیا تگ، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں پیا شک، شاید شرع رہی بھلائییا۔ لبھیاں کیسے نہ آوے ہتھ، سرشٹی کھوجے تھاوں تھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا رہے تھ، جگیا سو بھجن واپو داہیا۔ اکھراں والا تیرا نام رہے رٹ، نراکھر نظر کیسے نہ آئییا۔ نہاؤندے پھردے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ پنڈھ چکائییا۔ تلاش کردے مندر مسجد شودوالے مٹھ، گھڑی پل ونڈ ونڈائییا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا جڑیا کیسے نہ نت، ناتواں دسے لوکائییا۔ کروٹ دے کے بدلی اپنی اکھ، آخر پلّو لیا چھڈائییا۔ صفتاں والا کرا کے جس، جسم جگت جہان دتی وڈیائییا۔ آپ ہو کے سب توں وگھ، وکھڑے دھام سوہیا پائییا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، صدی چوڈھویں نہ کھئے سمجھائییا۔ کیرپا کر کے مہربان ہو کے جن بھگتاں پیج رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائییا۔ جنہاں تیرے ملن دا کیتا ہتھ، جگت ناتا کور ٹرائیا۔ اکو ڈھولا رہے رٹ، آتم پرما تم وچے ودھائییا۔ میل ملا کملاپت، پتیرمیشور ہو کے نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ پن دوچا نظر کھئے نہ آئییا۔

★ ۱۲ مگھر شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن کور دے گرہ پنڈ رڑکا ★

بیاس کہے میں ویکھی دین دنی جہالت، جگت اندھیرا نظری آئییا۔ دُھر دی سمجھے نہ کھئے عبادت، نام ندھان نہ کھئے شنوائیا۔ چلے نہ کھئے لیاقت، رفاقت توڑ نہ کھئے نبھائییا۔ من واسنا جگت دسے نزاکت، نعرہ حق نہ کھئے سنائییا۔ بھرے بھلے تیری خلق خالق، مخلوق جوڑ نہ کھئے جڑائییا۔ ساچا دسے کھئے نہ ثالث، ثالثی دُھر نہ کھئے وکھائییا۔ نرگن نور ملے نہ کوئی خالص، خالص خالص سمجھ کیسے نہ آئییا۔ جن بھگت سہیلا لگھ چوراسی وچوں تیرا بالک، پاربرہم پرہہ گودی لینا اٹھائییا۔ سچ سوامی بن کے دُھر دا پالک، پرورش کرنی چائیں چائیا۔ کورئی کیریا میٹ کے نالش، نام اکو دینا سمجھائییا۔ جنم کرم دا ٹیکا رہے نہ کالکھ، ٹوری چند دینا چمکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا

کر، در ٹھانڈا دینا سمجھائیا۔ در ٹھانڈا دسنا ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں بخشیں ٹیک، چرن کول ملے وڈیائیا۔ بن آگھاں لین
 ویکھ، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ بڈھی کر بیک، دُرمت مَیل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، آگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ آتم پر ماتم کر بیت،
 بتکاری بن کے ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ جنا اپنا دیس، پردیسی گرمکھ نال ملائیا۔ بن قلم شاہی بدل دے لیکھ، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائیا۔ سچ دوارے ہویا منگتا، درگاہ ساچی سیس نوائیا۔ گڑھ ہنکاری توڑ
 ہنگتا، ہنگ برہم سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈتا، پاربرہم برہم پڑدا دئے اُٹھائیا۔ کلجگ انت آخر جاوے لنگھدا، ویلا وقت دئے گواہیا۔
 ساچا بخش پریم اپنے اند دا، نیج آتم خوشی منائیا۔ پرکاش کر اپنے چند دا، نوری جوت ڈگمگائیا۔ بن تیرے کایا ماٹی چولی کھئے نہ رنگدا، گر
 اوتار پیغمبر در تیرے بیٹھے سیس نوائیا۔ تیرا بھگت سہیلا بن تیری دھار کدے نہ جمدا، لکھ چوراسی جوں نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جھگڑا مکا دے
 ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ کی ہویا جو گرمکھان ناتا جڑیا کایا ماٹی چم دا، چم درشٹی اندروں دے بدلائیا۔ توں آد جگاد
 جگ چوکڑی گڑھ ہنکاری بھندا، یوں سو اکھڑ اک پڑھائیا۔ تیرا سنت سہیلا بن تیرے کیسے نہ مندا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ پڑدا لاه دے
 نیتر اٹھ دا، دوس رین ہویے رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کلجگ کل دا، کوڑ ملیچھ دینا مٹائیا۔ سروور بھر دے اپنے امرت سرُپی جل دا، نجہر
 جہرنا اک جھرائیا۔ ہُن ویلا نہیں ول چھل دا، اچھل اچھل اپنی ریتی دے بدلائیا۔ جہڑا بھگت سہیلا در تیرا ٹھانڈا ملدا، لکھ چوراسی گِریا
 دینا کٹائیا۔ انت کنت بھگونت ہرجن تیری دھار ردا، جوتی جوت جوت سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر
 دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔

★ ۱۲ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بشن داس دے گرہ جالندھر ★

بیاس کہے میں ویکھی دین دُنی خواری، خالق خلق رہی گُرائیا۔ درشٹی اندر سرشٹی ہاری، ہر جو تیرا بھيو کھئے نہ پائیا۔ نرگن
 نرویر ٹٹی یاری، ستھر یار نہ کھئے ہنڈھائیا۔ مُحبّت حق نہ دِیسے پیاری، ناتا نام نہ کھئے رکھائیا۔ ساچی دھار توں ہو فراری، فرمانبرداری گئے

بُھلائیآ۔ گر اوتار پیغمبران نال تیری اقراری، قؤل پورب ویکھ وکھائیآ۔ جس ویلے کلجگ زین ہووے اندھیاری، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قُرآن رووے زارو زاری، بن نینان نیر وہائیآ۔ صدی چوڈھویں مُشکل بنی بہاری، بہم گڑھ جگت نہ کھئے نڑائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال جگت واسنا منوآ ہویا اشتہاری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دوار ایکنکار اکل کل دھاری تیری آس رکھائیآ۔ اکل کل دھاری پُرکھ اگم، اگمڑے دے وڈیائیآ۔ کلجگ کوڑ کڑیارا دے بہن، حُکمے اندر حُکم ورتائیآ۔ بہاگ لگا کایا ماٹی تن، سرشٹی درشٹی اندر کر رُشنائیآ۔ جوتی چاڑھ نوری اگما چن، سورج چن توں پرے جس دا نور ڈگمگائیآ۔ دُھر دا راگ سنا بنا کن، انحد نادى ناد وچائیآ۔ نہکرمی ہو کے کر اپنا کم، کلجگ کوڑی کریا کانڈ کھپائیآ۔ جھوٹھی رہے نہ ترشنا تم، امرت جام اک پیائیآ۔ دہ دشا نہ دوڑے منوآ من، منسا اپنی وچ سمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ٹھانڈے دے وڈیائیآ۔ بیاس کہے تون مالک گہر گمبہر، ہر گور تیری سرنائیآ۔ وڈ داتا بے نظیر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیآ۔ مُصوّر کھچ نہ سکے کوئی تصویر، گر اوتار پیغمبر گئے سمجھائیآ۔ کلجگ انت ویکھ آخیر، آخر اپنی دیا کمائیآ۔ دین دنی بدل تقدیر، تدبیرنال وڈیائیآ۔ نیتر روندے شاہ حقیر، تن سریر پئی لڑائیآ۔ اندرون بدل جگت ضمیر، ضامن شبد نام بنائیآ۔ دویتی والا پھٹے نہ کھئے خمیر، حق حقیقت دے درڑائیآ۔ چار جگ دی شرع دے کٹ زنجیر، شناخت اپنی آپ سمجھائیآ۔ ساچا جگ کر تعمیر، باڈھی بن کے سیو کمائیآ۔ لہنا دینا مُکا غریب امیر، امرپد اک سمجھائیآ۔ تیرے ہتھ نام کھنڈا شمشیر، چار کُنٹ بھے رکھائیآ۔ امرت آتم ساچی دھارا بخش اگما سیر، انرس اپنا رس چکھائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا اُتے پھیر لکیر، حرف حرؤف دے مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل آد آخیر، دلگیر ویکھ سرشٹ سبائیآ۔

★ ۱۳ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کوٹلی کیورتھلا ★

اوتار پیغمبر گر ہو اگھئے، سچکھنڈ دوارے مقامے حق بیٹھے سیس نوائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ سرنائی ڈھٹھے، پروردگار سانجھے یار نیوں نیوں لاگن پائیآ۔ نام امولک چن دسن سچے، شبد اگئی دھار درڑائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ اپنی آگھ، پُرکھ اکال دین دیال اپنی

اگھ کھلائیآ۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کایا ماٹی بھانڈے کچے، کنچن گڑھ نہ کھئے سہائیآ۔ سچ وست صدی چوڈھویں رہی نہ کیسے ہتھے، چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی رہی کرائیآ۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار سب نون رہی متھے، تن وجود خاکی ماٹی کرے نہ کھئے صفائیآ۔ تیرا نام ندھان سری بھگوان سچکھنڈ نواسی نرویر کوئی نہ دسے، دین مذہب ذات پات جھگڑا دسے تھاون تھائیآ۔ صدی چوڈھویں سارے ہوئے حکے بکے، حیرانی نرنتر انتر آئیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے نام دا چلا کے آئے ہئے، شبد اگما ہڈ ماس ناڑی چما جگت درڑائیآ۔ اتم لاہا کوئی نہ کھئے، بھرے بھلی سرب لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لوکات ویکھ اپنا گھر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی دیا کھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ اٹھ ویکھ اپنی اگھ، دو جہان دھیان لگائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ رہیا کوئی نہ سچ، جوٹھ جھوٹھ کوڑی کریا وچی ودھائیآ۔ ترے گن مایا دین دنی رہی مچ، ذات پات بھرم گڑھ نہ کھئے ٹرائیآ۔ حقیقت وچوں ملے کیسے نہ حق، وست امولک نام ندھان کایا گولک نہ کھئے ٹکائیآ۔ نیتروون تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرستی مارے دھائیآ۔ پھری دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرودوار گر کا روپ نظر کیسے نہ آئیآ۔ ڈرمت میل کایا مندر اندر سکے کوئی نہ کٹ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دھر دا سنگ نہ کھئے بنائیآ۔ کلجگ جگت سوانگی کھیل رچیا بازی گر نٹ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا بھہ نہ کھئے کرائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دبال نرگن آوت، وطن لوکات اپنا ویکھ وکھائیآ۔ ساڈی انت اخیر ہوئی بس، بسمل ہو کے تیرے وچ سمائیآ۔ آتم پرما تم پاربرہم دس اپنا جس، نراکھر اکھر دھار دے سمجھائیآ۔ تیرا نور تیتھوں رہے کوئی نہ وگھ، گھر سوامی انترجامی اپنا میل ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان تیرے آگے اک عرضوئیآ۔ گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے رہے جھک، سچکھنڈ دوارے سیس نوائیآ۔ پاربرہم پتپریشور ساڈا پیٹڈا رہیا مُک، لوکات ویلا انت دھر دا بھوکھت دئے گواہیآ۔ سرشٹ سبائی سانجھا یار بن اکو لکھ چوراسی کنت، کنت کنتوبل آتم سیج سہنجی لے ہنڈھائیآ۔ من واسنا کوڑی کریا گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم اپنا آپ دے سمجھائیآ۔ ٹدھ بن بودھ اگادھا دسے کوئی نہ پنڈت، وشن برہما شیو کوٹن کوٹ در بیٹھے سیس نوائیآ۔ آد نرنجن ابناشی کرتے فُدرت دے مالک من ساڈی منت، نیانے ہو کے اپنا سیس جھکائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت دین دنی دی بدل دے

سمت، سمے اندر بھانا دے ورتائیا۔ ماٲو ذاتی تیرا رہے کوئی نہ نندک، دُشت ڈراچار دے سمجھائیا۔ کوڑ کڑیارا کرے کوئی نہ عِلت، لاعِلِم علم اپنا اِکو دے سمجھائیا۔ تیرے بھگتاں خواری ہوئے کھئے نہ ذِلت، ظاہر ظہور ہو کے پڑدا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ دوارے تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر جوڑ کے ہتھ، بن ہتھان سپس جگدیش جھکائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، والی دو جہان تیری سرنائیا۔ تیری مہما سدا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا چلا کے آئے رتھ، حُکمے اندر سیو کمائیا۔ نرگن ہو کے سرگن دھرنی دھرت دھول اُپر آئے وس، بھيو کھلا کے شاستر سمرت وید پُران انجیل فُران کھانی بانی کاغذ لیکھا نال قلم شاہیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر ساڈا چلے نہ کوئی وس، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ تیری حقیقت سمجھے کوئی نہ حق، حُکمے اندر مئے نہ کھئے رضائیا۔ تیری آتم پرما تم تیرے نالوں ہوئی اد، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ساچا میل نہ کھئے ملائیا۔ بن ہر نامے پنج تت خالی دسن ہڈ، کام کرودھ لوبھ موہ بنکار گھر گھر کوڑا ڈنک رہیا وجائیا۔ سچ پریتی دھر دی ریتی پاربرہم پتپریشور تیری گئے چھڈ، نرنتر اتتر تیرا نور نظر کیسے نہ آئیا۔ کرپال کرپا ندھ ٹھاکر جگت وکار شبدی دھار نال اندرون کڈھ، من واسنا کوڑی کرپا میٹ جگت لوکائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک کھتری براہمن شوڈر ویش رہے کوئی نہ حد، برہم مت پاربرہم اِکو دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اک اکلے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ویکھ ویلا وقت، تھت وار دئے گواہیا۔ ساڈا پورا کر بھوکھت، جگت رکھیشر دین گواہیا۔ تیرا حُکم اگما سخت، دو جہان نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سُہیلے اٹھا بھگت، گُرمکھ گر گر اپنے انگ لگائیا۔ جنم کرم دی میٹ حرص، ہوس کوڑی دے بُجھائیا۔ مہربان ہو کے کر ترس، محبوب رحمت آپ کمائیا۔ کھیل ویکھ اُپر فرش، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ سچ بینتی ارداس عرضوئی عرض، آرزو تیرے آگے ٹکائیا۔ جُگ بدلنا تیرا فرض، جُگ چوکڑی تیرے حُکم اندر بھجن واہو داہیا۔ ساڈی آسا منسا پوری کر غرض، غریب نہانے ہو کے جھولی آگے رہے ڈاہیا۔ تیرا کھیل آد جُگاد نت نوت اسچرج، بے انت کہہ کے سارے شکر منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار دھر دربار درگاہ ساچی دھام نیار، پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال اکل کل دھاری در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر

اوتار پیغمبر کر کر سجدہ، قدم بوسی خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال لاه پڑدا، پڑدانشیں اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ جیو جنت اپنا آپ جائے ہردا، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بھہ وچ کوئی نہ ڈردا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہویا ہلکائیا۔ سرتی شبد کھئے نہ پھڑدا، منزل حق نہ کھئے پُچائیا۔ گھر گھر ویری میت سجن لڑدا، پتا پوت سنگ نہ کھئے بنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال تیرا نور کھئے نہ دھردا، دھرنی دھرت دھول دھرم دا رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم پاربرہم برہم ڈھولا کوئی نہ پڑھدا، نرگن نرگن جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ جُگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن ہو کے کھیل آپے کردا، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دے ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر بھکھاری تیرے در دا، در درویش نر نریش خادم ہو کے بیٹھے سیس نوائیا۔

★ ۱۳ مگھر شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ کوٹلی ★

گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ کوڑی کیرپا دے کڈھ، حُکمے اندر حُکم منائیا۔ انت آخیری کر حد، شاستراں تون پرے تیری وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی بھوکھتاں وچ گئے سد، ہوکا تیرا نام سُنائیا۔ کیرپا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب ستگر تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کر اکٹھ، در ٹھانڈے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا مُکا ت اٹھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ دسویں کر جوت پرکاش، اندھ اندھیر دے چُکائیا۔ شبد اگئی وجا ند، دُهن آتمک راگ سُنائیا۔ امرت جام پیا مدھ، سچ خُماری اک وکھائیا۔ تیری آتم رہے نہ تیتھوں الگ، جُگ جنم دے وچھڑے جوڑ جُڑائیا۔ کلجگ جیو دسن الپگ، مہربان مہر نظر نال پار کرائیا۔ جگت وکارا شبیدی بہار دے دب، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرا نام نگارہ وچ سنسار جائے وچ، راؤ رنکاں ڈنکا اکو دے سُنائیا۔ ترے گن مایا ممتا موہ بھجے اگ، ترشنا ترپت دے کرائیا۔ ستجگ ساچا مارگ دس، ست دھرم ناتا نال رکھائیا۔ ہنس بُدھی رہے کوئی نہ کگ، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ست ستوادی اپنا بھیو دینا کھلائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن مانو ذاتی دس ایکو دھرم، ادھرمی رہن کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب دا رہے

کوئی نہ بہرم، بہانڈا بہرم بھو بہنائیا۔ تیری دھاروں آتم دا ہووے جرم، جنم تتاں والا دیوے پتا مائیا۔ تُوں آد جُگادی کرتا کرنی دا کرن،
 قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیوت سُر وشن برہما شو کوٹن کوٹ تیری سرن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار
 اکو تیرا ڈھولا پڑھن، اللہ واپگرؤ رام نام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچی منزل حق محبوب مُحبّت تیری وچ چڑھن، سچکھنڈ دوارے بہہ کے تیرا
 درشن پائیا۔ کلجگ انت سچ دوارے بینتی آئے کرن، جُگ چوڑی دی آسا اپنے نال لیائیا۔ دے وڈیائی لوکھات چار ورن، اٹھاراں برن بخش
 سرنائیا۔ مائس جنم مانو ذاتی مؤل نہ ہرن، پردے وس کے پتت پُنت دے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن
 نر، مہراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، تُوں مالک خالق پرتیپالک والی دو جہان دھرنی دھرن، دھول اول نور اللہ الہی دے دکھائیا۔

★ ۱۳ مگھر شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ، گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ جھنگی ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں ویکھے بہہ جوگی، انگنت نظری آئیا۔ جگت واسنا رہے روگی، ہوئے میل نہ کھئے دھوائیا۔ ترشنا دے رہے بھوگی،
 واسنا آگے نہ کھئے مٹائیا۔ ہلاؤندے رہے بودی، بدیاں نال کڑمائیا۔ بنے رہے دھاری دودھی، دوہاں پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ ودیا اکھواؤندے رہے
 بودھی، بُدھی بیک نہ کھئے کرائیا۔ انتر آتما سب دی دے روندی، ہنس مکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال چُکیا کیسے نہ گودی، گوداوری کنڈھے
 گوبند گیا سمجھائیا۔ مؤنڈ مُنڈا گردن کیتی روڈی، روگ اندروں نہ کھئے مُکائیا۔ پنکھڑیاں والی کھلی کیسے نہ ڈوڈی، کنڈا خار نہ کھئے کڈھائیا۔
 ساچا ملیا نہ کوئی دھوبی، بستر دھار دئے بدلائیا۔ لبھدے رہے پریم چوچی، چُغلی نندیا وچ سمائیا۔ پھردے رہے بن کے کھوجی، تٹ کیناریاں
 پھیرا پائیا۔ بہرماؤندے رہے لوکائی لوکی، لُکیا بیہو نہ کھئے کھلائییا۔ تیاگدے رہے چمڑیاں والی بوکی، بکل اندروں نہ کھئے کھلائییا۔ مالا پھردے
 رہے پھوکی، فُرنا من وس نہ کھئے کرائیا۔ ساتھی بنے رہے ناتھ ترلوکی، تتاں لوکاں توں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ونج کردے رہے روکی، ہٹ سچ نہ
 کھئے کھلائییا۔ دھار دسدے رہے ہتی، اپنا پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ چھڈدے رہے روٹی، رٹا رسنا والا بنائیا۔ تجدے رہے بوٹی، لوہہ موہ نہ کھئے

کڈھائیا۔ پڑھدے رہے پوتھی، اکھریں ڈھولا گائیا۔ سب دی دھار ویکھی تھوتھی، تھر گھر بہہ کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ منگدے رہے
 موکھی، مکٹی جھولی ڈاہیا۔ گھڑی لہدے رہے سوکھی، جگت وچھوڑا کر جدائیا۔ پھردے رہے کوٹی، بھجے واہو داہیا۔ مُناؤندے رہے
 چوٹی، چوٹی چڑھ کے درس کھئے نہ پائیا۔ انت کرنی ہو کے ہوجھی، ہوشیاری اپنی جائے بھلائیا۔ تیری کھیل کیسے نہ سوچی، ایشٹ تٹان
 والا منائیا۔ کچھ منگ منگ کے گیا روداس چمارا موچی، رمی آر نال گنڈھ پوائیا۔ جس دی کھیل سدا چوکھی، چوکھروان دئے وکھائیا۔
 اوبدی کرنی کیسے نہ جوکھی، جگت ترازو نہ کھئے تھلائیا۔ منزل ڈاڈھی اوکھی، بن ستگر شبد نہ کھئے چڑھائیا۔ جس دی کھیل دھار نہ جست
 ٹانک آوٹی، ڈھئیے وچ نہ کھئے بندھائیا۔ حکم دے کے پٹنا پوٹی، فرمان وچ سمجھائیا۔ کلجگ انت سریشٹی دریشٹی ہووے اوٹی، دھرم ست
 نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا پئے اللہ واپگر رام کرشن خوٹی، خاوند پتی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ کڑیار ڈاہ کے اپنی چوٹکی، چوہ جگاں دا
 جھگڑا دئے پوائیا۔ وڈیائی رہے نہ اکھراں والے ناؤں کی، چار گنٹ پئے ڈہائیا۔ آبرو مٹے بھومکا والے تھائوں کی، تھان تھنتر مارن دھاپیا۔ پوجا
 مٹے ت گرو جگت پاؤں کی، یرگن یرویر اکو کھیل کھلائیا۔ منسا رہے نہ میں ہوں کی، ہم ساجن ویکھ وکھائیا۔ جگت واسنا تگے کاؤں کی،
 کوڑی کریا کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں آس ویکھے ٹھنڈی چھاؤں کی، شہنشاہ ہو کے ہونے سہائیا۔ بیاس کہے نیا چلے اکو ناؤں کی، نر یرنکار
 آپ چلائیا۔ کھیڈ مکے کھیڑا پنڈ گراؤں کی، گھر گمبھیر دوارا اکو دئے سہائیا۔ آسا منسا پوری ہووے چاؤ کی، چاؤ گھنیرا اک بنائیا۔ بیاس کہے
 میری لہر اچے دریاؤں کی، درے دربار سیو کھائیا۔ جس دے ہتھ عدالت نیاؤں کی، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ دیوے مان وڈیائی پتا ماؤں کی،
 مات پت آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، کیسے سمجھ نہ دیوے اپنے آد جگادی سبھاؤ کی، سبھا دے مکھیے گر اوتار پیغمبران آسا وچ رکھائیا۔

★ ۱۳ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پال سینگھ دے گرہ لیاں کلان ضلع جالندھر ★

بیاس کہے تینوں کھوجدے گئے تپی، ترشنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ ہتھ رکھدے گئے تپی، دھیرج تیرا نام نال رکھائیا۔ مُحبت وچ ہندے رہے ستی، ست ستوادی تیرا راہ تکائیا۔ نام بھنڈارا منگدے رہے رتی، رتن امولک دے بنائیا۔ ٹلے پریت چڑھدے رہے راہ اکھیں، جگت نیتز نین اٹھائیا۔ گھر بار چھدے رہے کروڑی لکھی، من ویراگ اُچائیا۔ ڈیرے لاؤندے رہے گلی ککھیں، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار تجائیا۔ مریادا کھوجدے رہے جو گر اوتار پیغمبران دسی، دہ دشا دھیان لگائیا۔ دوس رین رہے نسی، بھج بھج پندھ مکائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ تینوں دسدے رہے کملاپتی، پتیرمیشور بے پرواہیا۔ نرگن جوت جگاؤندے رہے موم بتی، نور ظہور پڑدیاں وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر اپنا رنگ رنگائیا۔ بیاس کہے تینوں لبھدے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ٹلے پریت کھوج کھوجائیا۔ اگنی سڑدے رہے ہاڑ، جل دھارا سیس کرائیا۔ دکھ سپندے رہے ناڑ ناڑ، ناڑ بہتر دئے ڈھائیا۔ کھوجدے رہے سدا جگ چار، چارے کہانی ویکھ وکھائیا۔ چارے بانی کردے رہے پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ منزل کندے رہے دشوار، دوتی دشمن اندروں باہر کڈھائیا۔ تیرے نام دا منگدے رہے پیار، پریم تیرا پریم ودھائیا۔ نانا توڑ کوڑ سنسار، سگلی سرشٹ تجائیا۔ جگت چھڈ گھر بار، بھجے واپو داہیا۔ رہ کے نرادھار، فاقیاں وچ وقت لنگھائیا۔ منگدے رہے دیدار، درس نین اٹھائیا۔ کردے رہے پکار، پنے پنے سیس جھکائیا۔ اتم سارے گئے ہار، تیرا بھيو کھئے نہ پائیا۔ گفٹ شنید سندنے گئے گفتار، خفیا ہو کے جگت لوکائیا۔ مُحبت وچ ہو گرفتار، بندھن تیرا نام رکھائیا۔ نام کھنڈا سر سہہ کٹار، ٹکڑا اپنا آپ کرائیا۔ تیرا انت نہ پایا کیسے پاراوار، پاربرہم پرہہ تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر در بیٹھے رہے بن بھکھار، وشن برہما شو جھولیاں ڈاہیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ منگدے آئے وارو وار، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ چارے بانی کرے پکار، چارے کہانی دئے ڈھائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دین دنی ہوئی خوار، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ رین اندھیری میٹے کوئی نہ دھواں دھار، ست ستوادی تیرا ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ اگنی آگ لگی ناڑ ناڑ، امرت میگھ بوند سوانتی نجھر رس نہ کھئے چوائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے حقیقی یار، جگت یارانے کوڑے ویکھے

لوکائیا۔ صدی چوڑھویں کلجگ سنت روون دھاہاں مار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ منزل پُجے نہ کوئی حق دربار، درگاہ ساچی ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ رسنا جہوا بئی دند سارے تیرا کرن اظہار، عرش عروج سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بیاس کہے تیرا کھیل ویکھ کرتار، حیرانی میرے اندر آئیا۔ سب توں وسیں ہو کے باہر، ہر گھٹ آپے ڈیرہ لائیا۔ آتم برہم تیری دھار، پاربرہم نور رُشنائیا۔ تیرا شبد سچ سکدار، حکم دیوے بے پرواہیا۔ تیرا نور جوت اُجیار، اُجالا کرے سرب لوکائیا۔ دین مذہب ذات پات سرشٹی وچوں باہر نکال، درشٹی اکو دے دکھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ لیکھے لا شاہ کنگال، اوچ نیچ اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ دوار ایکنکار گھر آگے آپ بہال، جتھے بہیل ہو کے رووے مارے کھئے نہ دھاہیا۔ آگے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھگت سہیلے گرمکھ لے اٹھال، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ دوس رین کر پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جگ چوڑی جو تیرے نام دی گھال دے ائے گھال، لہنا دینا پورا دے کرائیا۔ تیرا درشن کرن بے مثال، مسل وچ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ آگلا اپنا دس احوال، پچھلی پڑھے نہ کھئے پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نہہ نکے بال، سچکھنڈ دوارے بیٹھے سیس نوائیا۔ توں بھگتاں ساچا گرہ اک دکھال، جتھے وکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ امرت آتم آگتا رس پیال، جو جگت سرووراں وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اپنی دس سچی دھرم سال، مندر مسجد شہودوالے مٹھ گرو دوار دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس گھر وسیں زرگن نور کر اُجیار، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بیاس کہے میری انت بوجھا پیاس، ساس سواس سموہ اپنے لیکھے پائیا۔

★ ۱۳ مگھر شہنشاہی سمت ۲ ملّ سنگھ دے گرہ لیاں کلان ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں پون بھوندے ویکھے پرندے، پون پون نال وڈیائیا۔ خونخار ویکھے درندے، دہشت وچ ڈرائیا۔ سیس ویکھے نوندے، آگہ نین شرمائیا۔ نام ویکھے چپندے، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ دیوت سر ویکھے اندے، سنگھاسن سوہا پائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھے

مرگندے، گوبند ہتھ وڈیائیا۔ نہاؤندے ویکھے پنڈے، پانڈے تاریاں لائیا۔ بولدے ویکھے بندے، تری تری آواز سُنائیا۔ کھیل ویکھے ونکے
 ڈنگے، ڈونگر تہاں دھیان لگائیا۔ جل ہوڑے ویکھے مگھے، مچھ کچھ نال وڈیائیا۔ سسیئر سوعر ویکھے پگے، بھجن چائیں چائیا۔ جٹا جوٹ
 دھاری ویکھے مُنہ دے بہار ڈگے، دشا کوٹ اپنی آپ بھلائیآ۔ کملی والے ویکھے بھگے، جل دھارا نال چھپائیآ۔ تیرے پیار اندر ویکھے وکے، اپنا
 آپ مٹائیآ۔ نِشانے تیر لگے ویکھے بکے، ہنونت دئے گواہیا۔ لو کُش آئے میرے اُتے سدھے، بالمیک بل وڈیائیا۔ سپت رکھی پاؤندے گئے
 گدھے، تالی دوجیاں نال وجائیآ۔ گوبند چھپا کے کلغی جگے، جگرا اپنا گیا رکھائیآ۔ میرا لیکھا لکھیا وید ویاس وید رگے، رگ رگ پڑدا رہیا
 اُٹھائیآ۔ ناد سنکھ دُھن سُناؤندے رہے گھگے، کوک کوک الائیآ۔ اُدے رہے پنکھیرو بن کے پدے، پدماں والے چکر رہے کھائیآ۔ بن تیری
 کِریا تیرے ملن دی کیسے نہ لہی بدھے، بدی دا بدلہ سکے نہ کھئے چکائیآ۔ کلجگ انت سِری بھگونت جن بھگتاں چرن پریتی دھام دے نکھے،
 نگاہبان ہو کے ویکھے وکھائیآ۔ سچ سرنائی تیری ڈگے، آپ اپنا گئے مٹائیآ۔ سچ دوار ایکنکار پُچا سدھے، سادھنا اور نہ کھئے وکھائیآ۔ سب
 توں چنگے وڈے ایڈے، اس توں آگے ہور نہ کھئے خدائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال بن کے دُھر دا پتے، پت پریشور اپنی گود اُٹھائیآ۔ ساجن میت
 دُھر دے متے، مِتر پیارا اکو نظری آئیآ۔ گر اوتار پیغمبران تیرے ملن دے بھوکھتاں وچ کلجگ اتم دِن متھے، متھیا سمجھ کے جگت لوکائیآ۔
 پکڑ اُٹھا ہر سنت سہیلا وسے جتھے، زرگن ہو کے سرگن میل ملائیآ۔ تیرا مارگ پر پُرکھ آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ گھتھے، رہبر ہو
 کے رستہ دینا جنائیآ۔ بن تیری کِریا گہر گمبھیر بے نظیر جن بھگتاں کوئی نہ پُچھے، پسچاتاپ وچ تڑپھے سرب لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنکھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن سنت سہیلا گود کوئی نہ چکے، چار جگ دا پندھ نہ
 کھئے مکائیآ۔

★ ۱۳ مگھر شہنشاہی سمت ۲ نصیب سنکھ دے گرہ پنڈ بویا رائے ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں جگ چوکڑی گاؤندے ویکھے گیت، پاربرہم پتپریشور تیرا نام دھیائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلاؤندے ویکھے
 ریت، حکمے اندر بیٹھے سیس نوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا بھجدے ویکھے ٹھیک، ٹھاگر سوامی تیرے بھانے اندر بیٹھے دھیان لگائیآ۔ نت نوت

بدلے رہے تاریخ، طریقہ تیرا نام درڑائیا۔ جگت اندھیرا میٹدے رہے تاریک، زرگن سرگن کر رُشنائیا۔ کلمہ نام دس کے گئے حدیث، گر اوتار پیغمبر سندیشہ سچ سُنائیا۔ بھوکھتاں وچ کر کے اڈیک، اکھراں وچ تیرا راہ تکائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت آسا منسا پوری کر اُمید، بن تیری آمد چلے نہ کیسے چٹرائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سٹا گوڑھی نیند، آلس نندرا وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سو صاحب ستگر تیری آس رکھائیا۔ بیاس کہے میں ویکھے کوٹی کوٹ، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ بن تیرے شبدي لگے کیسے نہ چوٹ، چوٹی چڑھ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم رہے نہ کیسے لنگوٹ، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کلجگ جیو آلیوں ڈکے بوٹ، سچکھنڈ دوار نہ کھئے پُچائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے تیری بے پرواہیا۔ نام خُماری دے مدہوش، مڈھر دُهن راگ سُنائیا۔ بھيو ابھیدا کھول چوڈاں لوک، چوڈاں طبق وجے ودھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ورن برن تیرے نام دا گئے اک سلوک، سوہلا ڈھولا ڈھر دا اک سمجھائیا۔ چنتا غم میٹ ہرکھ سوگ، دیناں انا تہاں دے مان وڈیائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی ملے ڈھر دا جوگ، سنجوگی ہو کے اپنا میل ملائیا۔ کرم کرم دا مٹے روگ، جنم جنم دی دُرمت میل دھوائیا۔ تیرے دوارے ساچے گرہ جائے پہنچ، سنت سُپیلے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ساجن میت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بیاس کہے میں کھیل اکھا دساں کی، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ستجگ ساچے رکھ نینہ، کلجگ کوڑی جڑ دے اکھڑائیا۔ لہنا دینا چکا ساڈھے تن ہتھ سیں، زوداس چارا نال ملائیا۔ پڑدا لاه جگت جی، جیون جگت دئے سمجھائیا۔ نام ندھان سیری بھگوان بیج اکھا بی، بیتے جگ دا لیکھا دے مکائیا۔ جن بھکتاں جوت جگاؤنی پئے نہ کیسے گھی، انتر آتم نور کر رُشنائیا۔ لہنا دینا ویکھ بیس اکیہ، ویہہ اگی گرداس گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی دو جہان وسیع، جگت پیمانے وچ حساب نہ کھئے لگائیا۔

★ ۱۳ مگھر شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میرے کندھے دا کاہی کانا، سہنجی رُت وکھائیا۔ نانا جوڑ نال سِری بھگوانا، بھاگ اپنا رہیا بدلائیا۔ گوبند دے کے گیا نشانہ، نشانہ شبد تیر چلائییا۔ جگت بڈھی سمجھے نہ کھئے گیانا، اکھراں وچوں ہتھ کیسے نہ آئییا۔ سو لیکھا جانے والی دو جہاناں، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا مانا، چرن کول سچ سرنائیا۔ پنڈھ مُکا کے آون جانا، در گھر ساچا اک وکھائیا۔ جتھے بستر سیج لیف تلائی نہیں سرپانا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئییا۔ اوتھے بے آسان ملے ٹکانا، ٹکا اپنا مستک نام لگائیا۔ کوڑی کیریا وڈھنہارا ترکھانا، تیکھے شستر نال لیائییا۔ جوت سروپی پھر کے بانا، بانی ہو کے ہوئے سہائیا۔ لیکھے لائے گوبند والا دانہ، ماچھوواڑا بھل کدے نہ جائیا۔ ننھی چوٹی دا گرسکھ بنیا نوجوانا، جوبنوتا نظری آئییا۔ مایا ممتا موہ چھڈ جگت ٹکانا، بن قیمت اپنا آپ دتا وکھائیا۔ ہر شبد سمجھیا پینا کھانا، ترشنا کوڑ جگت مٹائییا۔ گھر ویکھ سچ محل ٹکانا، درگاہ ساچی خوشی منائییا۔ تُوں میرا میں تیرا گا کے گانا، جگت سنسا روگ چکھائییا۔ بستر سوہنا سیج سہانا، کاہی کانا نال وڈیائییا۔ جس دی کرے نہ کوئی پہچانا، بے پہچان بے پرواہیا۔ وششٹ ویلے دا نقدی دتا اکو آنا، بھگتی روپ دتا بدلائیا۔ نام خُاری کر کے مست دیوانہ، دیا باقی نُوں کرے رُشنائییا۔ آگے رہن نہ دیوے بیگانہ، گھر اپنے لئے وسائییا۔ جن بھگتاں نا پے نہ کھئے پیمانہ، پیمانے لبریز کرے لوکھائییا۔ سچ دوارے دیونہارا مانا، منسا آسا پور کرائیا۔ گرمکھ ستگر گودی وچ بال آنجانا، وڈے نال وڈی ملے وڈیائییا۔ جس نے لہنا دینا مُوں چکاؤنا، پورب لیکھا جھولی پائییا۔ سو وقت کرے سہنجنا سہانا، سوہنی رُت بنائییا۔ ہر سنگت میلا کر کے نرنتر دیوے پینا کھانا، خالص امرت جام پیائییا۔ بنا حکم تون دیہہ دا کدے نہ ہووے چلانا، چکن تون پہلاں اپنا کھیل وکھائییا۔ ساچا دے کے نام ترانہ، تریا پد تون پرے لنگھائییا۔ جیودیاں دو جہاناں وچ پُرانا، شبدي کار دئے بھگتائییا۔ دوآبے والیاں پڑدا لابنا، ایسے کارن پھیرا پائییا۔ نویں جگ دا نواں رنگ وکھانا، وصل دیوے یار خدائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کاہی کانا کر پروان، سیس دستار ویکھے مار دھیان، گل دُپٹا نگاہ وان، دھوڑی چرن سچا اشنان، منمت دُرمت در رہن کھئے نہ پائییا۔

ہار نہیں ہر سنگت بردا، ہار دک دئے ودھائیا۔ جونوتنا آگیا پھردا پھردا، پاربرہم پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں وچھوڑا کئے چر دا، چری وچھئے لئے ملائیا۔ ایہو کھیل تھر گھر دا، جو سچکھنڈ اندر اپنے چرناں وچ وکھائیا۔ نو سو چرانوے چوگری جگ دا لہنا دینا نیردا، اگلا سنگ بنائیا۔ در حال ویکھو آئے بدر دا، جو بیٹھا سیس نوائیا۔ جگت پتہ نہیں کھیل کدھر دا، قدرت دا قادر ہووے سہائیا۔ کچھ لہنا دینا ایدھر دا، اودھو کرشن گیا سمجھائیا۔ نانک ساڈھے تین سال رہیا وچردا، گوبند ڈھائی منٹ پندھ مکائیا۔ جس دا مول نرگن دھار وچوں نتردا، جگت مایا نہ کھئے چھپائیا۔ فقرہ اگلا رہے نہ فکر دا، فقط اکو لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہار نہیں نہ کوئی پھول، موتی جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچا میل کنت کنتوبل، پریم پریتی رہیا درڑائیا۔ جگ جنم نہ جاوے بھول، پورب ویکھے تھائوں تھائیا۔ شنکر مار کے اک ترسول، دھرنی گیا جنائیا۔ مالک آوے کنت کنتوبل، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں کولوں اپنے پیار دا منگے محسول، وصولی پچھلی لئے کرائیا۔ جھگڑا مکا کے قاتل مقتول، مکتیاں توں آگے ڈیرہ دئے وکھائیا۔ جتھے نرگن دھار ملے دھول، دھوڑ دا کھڑا دئے چھڈائیا۔ ست دھرم دا بٹھ اصول، اصل اپنی کار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہار کہے میں آیا اج ہر سنگت خاطر، پرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ شبد سنیہڑے دیوان پاتر، نام سندیشہ اک درڑائیا۔ گرمکھ سوہنے بن جاؤ چاتر، چاترک دھر دے نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر خوشیاں نال اکھن، سندیشیاں وچ سنائیا۔ ابناشی کرتا بنیا ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہار کہن سانوں پاؤ گل، ہتھو ہتھیں ونڈ ونڈائیا۔ کچھ لہنا دینا مکے بل، باون گیا سمجھائیا۔ سرشٹی نال چھل، گرمکھان نال کڑمائیا۔ پچھلے جنم دا میٹ کے سل، دکھڑا دور دئے کرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے کل، کلمہ اکو دئے سمجھائیا۔ ہر سنگت اک دو جے وچ پریم پیار دی دھار اندر جانا رل، وکھرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں خاطر شاہ مخاہ آیا چل، خطرہ اگلا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر اپنا نور ہو کے جاوے بل، بلی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

کلی کہے میں تگدی رسی راہ، لال دا لالن ویکھ وکھائیا۔ جو آد جگادی دو جہاناں ملاح، بیڑا برہمنڈ کھنڈ پار کرائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر گئے گا، جگ چوکڑی راگاں ناداں وچ ڈھولے گائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی شہنشاہ، پاتشاہ اکو بے پرواہیا۔ جلوہ گر بن خدا، نور نورانہ کرے رُسنائیا۔ ویکھنہارا تهاؤں تهاں، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ غریب زباناں پکڑنہارا بانہ، لکھ چوراسی وچوں دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت شہیلے اپنی گود اٹھا، مہربان محبوب سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سو داتا دانی دیاکھا، دیونہار سچی سرنائیا۔ میری زبانی دے بھاگ دئے جگا، صدی چوڈھویں اکھ کھلائییا۔ پڑدا اوہلا دئے اٹھا، دئی دویتی ڈیرہ ڈھائییا۔ وقت سہنجنا دئے سہا، سو بہاؤنت اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ میں کلی ککھان میری قیمت سکے کوئی نہ پا، شاہ سلطان سمجھ کیسے نہ آئییا۔ خوشیاں نال ڈھولا گاواں بن رسنا جہوا بتی دند کراں واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در دوار رہیا سہائییا۔ کلی کہے میں ویکھیا مار جہات، دو جہاناں توں پرے دھیان لگائییا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ کوئی قلم دوات، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بے انت کہہ کے شکر منائییا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا والا دو جہاناں زرگن سرگن تکیا ساکھیات، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا ویس وٹائییا۔ گر مکھ سجن میت مرارے سنے فریاد، پورب جنم لہنا دینا کھوجے تهاؤں تھائییا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کردے گئے یاد، دوس زین اٹھ پھر گھڑی پل دھیان لگائییا۔ سو لال دی کلی اکلا کرن آیا آباد، دوجا سنگ نہ کھئے بنائییا۔ پوری کرے پورب خواہش، آسا منسا اپنے وچ سہائییا۔ ہر سنگت سنگ پاوے اگئی راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائییا۔ چار جگ ایسے سردل اُتے ٹیکدے رہن ماتھ، مستک ٹکے دھوڑی نال رمائییا۔ لال دی لال ہو کے چمکے گاتھ، گہر گمبیر دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمراٹھ، مہا اکھ بودھ آگادھ دئے جنائییا۔

★ ۱۳ مگھر شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ★

بیاس کہے میری ہسے ریت بالو، بلم ویکھ خوشی منائییا۔ یاد آگیا لہنا دینا جگت پُت کالو، نانک سرگن ویکھ وکھائییا۔ زرگن نانک بن کے پالو، پرتپالک ہو کے سیو کھائییا۔ لالو دا یاد آیا آلو، وزن ڈھائی چھٹانک سمجھائییا۔ پُرکھ اکال ہو دیاو، دین دیاں دتا درڑائییا۔ جس

ویلے سچّا ستجگ ہویا چالو، چالان سب دے دئے کرائیا۔ گرمکھ ساچے سانچے ڈھالو، ڈھٹیا گوبند رہیا سمجھائیا۔ نام اوڈھن دے کے ڈھر دا سالو، پڑدا ایکنکار اکو پائیا۔ جن بھگتاں آگے رکھ سچ سوالو، حکم ڈھر دا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ بیاس کہے میری ریت بالو ہسے، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ خوشیاں وچ نسسے، بھجے واہو داہیا۔ مینوں ہوئی ہوئی دسے، سنیہڑے رہی سنائیا۔ جل ویکھئے گرمکھ ہوئے اکھئے، ست سنگت روپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال دی چرنی ڈھٹھے، جو ڈگیاں رہیا اٹھائیا۔ وک گئے اوس ہٹے، جس ہٹ دا ونجارا نہ کھئے سمجھائیا۔ جنم مرن دے میٹ کے رٹے، جھگڑا اکلا رہے مکائیا۔ سچ پریتی اندر رتے، رتن امولک نظری آئیا۔ اُنھاں دے کول اوس ابناشی دے پتے، جس نوں پتیاں اُتے گر اوتار پیغمبر گئے منائیا۔ اوہ نرگن ہو کے نرور ہو کے نراکار ہو کے بھگتاں دی گلی وسے، گلی دا مالک بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کلجگ راہوں گھٹھے، ساچا راہ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا لیکھا رہیا بنائیا۔ بالو ریت مین دساں کی حال، احوال دیاں جنائیا۔ جس نے مُردے لئے جوال، جوالا جوت سیو لگائیا۔ گرمکھ لہے لال، لالن رنگ رنگائیا۔ پوری کر کے گھال، کیتی تھائے پائیا۔ منّ بینتی سوال، در آیا بے پرواہیا۔ اولڑی چل کے چال، سرشٹی دتی بھلائییا۔ سنت ساجن رکھ شبدی نال، جوتی دھار کری گڑمائیا۔ پھل لگا آگے ڈال، رُڑی رُت آپ سہائیا۔ اتم آپے کرے سنبھال، دوجا راکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ریت کہے مین چھوٹی رتی، قطرہ قطرہ نظری آئیا۔ مین ویکھ کے کلاپتی، پتن بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جس دی کتھا کہانی سچھی، سچ سنیہڑا رہیا جنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچی، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ بھگتاں دھار رکھ کے اچھی، اتم پرماں جوڑ جڑائیا۔ کی سار پائے مین مچھی، بھگت سہیلا بھگتی توں پرے اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر ٹھانڈا اک سہائیا۔ بیاس کہے بالو ریت دیوے ہوکا، حکم ڈھر دا رہی جنائیا۔ میری سُنو کہانی چوڈاں لوکا، لُکيا بھيو رہی جنائیا۔ جس دے کارن جگ چوکرئی جگاؤندے رہے جوتا، جوتاں دا مالک پھیرا پائیا۔ جس دے کارن صاف کردے رہے چوٹکا، چار جگ سیو کھائیا۔ اوس نوں ملن دا اکو موقع، ویلا وقت رہیا درڑائیا۔ جس دے کول آگے نام دی نوکا، دو جہاناں پار لنگھائیا۔ سچ دوار سہائے آگما کوٹھا، گلی بھگت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، در

اپنا آپ دکھائیا۔ بالو ریت کہے میں ویکھیا دُھر دا دردی، دعوے نال سمجھائیا۔ کلجگ میٹن آیا اندھیر گردی، گداگر نظر کسے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیغمبران ویکھ کے عرضی، آرزو سب دی پھول پھولائیا۔ آگے کرے اپنی مرضی، مریض ویکھے جگت لوکائیا۔ کھیل کر نرائن نر دی، نر ہر اپنا حُکم چلائیآ۔ دو جہاناں کلا رکھے چڑھدی، چڑھدا لہندا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ اُپجائیا۔ بیاس کہے بالو ریت رہی پُکار، پُنه پُنه سیس نوائیا۔ واجاں رہی مار، ہاڑیاں وچ جنائیا۔ اکو کرو دیدار، گھر ساچے درشن پائیا۔ جن بھگنو تہاڈا ایہہ وبار، دوجی کھیل نہ کھئے رچائیا۔ پچھلے جمع کیتے ہار، ہار جت وچ بدلایا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے دکھیار، دکھیاں درد گوائیا۔ جے انتر کرو پیار، بسنتر باہروں دئے بُجھائیا۔ ساچا منتر کرو جیکار، لوک لجا جگت گوائیا۔ ایہہ ستجگ دی ساچی دھار، کلجگ روپ رہی بدلایا۔ آگے کوئی نہ اترے پار، اتر پورب پچھم دکھن نہ کھئے سہائیا۔ سہمت ہونے گرو اوتار، پیغمبر خوشی بنائیا۔ لہنا مکے جگ چار، چوگری بیٹھی سیس جھکائیا۔ حُکم چلے اک نرنکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بھگون بھگتاں کرے پیار، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ سچ سندیشہ دیوے دُھر دی ریت، بالو اپنا حال جنائیا۔ پُرکھ اکال کرو ہیت، مٹر پیارا اکو نظری آئیا۔ جس نے رت بدلنی چیت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ جگت وکارا کر کے کھیت، نیت نیت درشن دیوے چائیں چائیا۔ کچھ لیکھا باقی جیٹھ، اگنی تت رہیا تپائیا۔ مان ٹئے وکاری سیٹھ، ہنکاری گڑھ آپ تڑائیا۔ جن بھگت بنا کے وکھرا لیکھ، لیکھے اپنے وچ لگائیا۔ وسا کے ساچا دیس، دیس دے مالک دئے بنائیا۔ اکھئے کر کے بخشے ٹیک، ٹیکا نام لگائیا۔ جن بھگتو تسیں آد انت دے ایک، اکے وچ سمائیا۔ جنہاں کارن بدلیا بھیکھ، بھکھشو بن کے پھیری پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ بالو ریت کہے میں بھگتاں ویکھیا بلاؤندا، خوشی بلاں اُتے آئیا۔ ستیاں آپ اٹھاؤندا، ہلونے نال جگائیا۔ بھکھیاں آپ رجاؤندا، امرت جام پیائیا۔ وچھڑیاں آپ ملاؤندا، جنم کرم پھول پھولائیا۔ ساچی دھار آپ رکھاؤندا، رکھیا کرے تھاون تھائیا۔ سنت سہیلے انگ لگاؤندا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ ویلا وقت آپ سہاؤندا، سہنجنی گھڑی دئے وڈیائیا۔ گرمکھاں مات لوک وڈیاؤندا، دو جہاناں ہووے سہائیا۔ کھیل کرے سچ نیاؤں دا، نینکار اکو اک ہو جائیا۔ ہرجن ساچے رنگ رنگاؤندا، لال گلالا آپ چڑھائیا۔ جس کارن

ہر سنگت ہار پہناؤندا، بنا پئیاں توں گر اوتار پیغمبر لکھ کے گئے سمجھائیا۔ اپنا مان سِری بھگوان جن بھگتاں جھولی پاؤندا، اپنی منسا نہ کھئے رکھائیا۔ بن بھگتاں ابناشی کرتا کم کیسے نہ آؤندا، دو جہان نکما نظری آئیا۔ ایسے کارن گُرمکھ کُلی بھاگ لگاؤندا، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دے وچھڑے اکو گھر وساؤندا، وکھرا در نہ کھئے بنائیا۔

★ ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بلوندر سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں دُھر دا آساوند، آسا پوری دے کرائیا۔ تیرے حُکم دا ہو پابند، دوس رین سیو کھائیا۔ اگئی نام دا دے چھند، ڈھولا اک سمجھائیا۔ بنا رسنا دے آوے اند، اند اپنا دے پرگٹائیا۔ خوشی ہووے بند بند، بندگی وچ تیرا نام دھیائیا۔ جگ چوکڑی دا پچھلا اگلا مکے پنڈھ، سفران وچ نہ کھئے بھوائیا۔ دین دِیال صاحب بخشنند، پاربرہم تیری اوٹ رکھائیا۔ ستجگ تیرتا دواپر گیا لنگھ، کلجگ انت رہیا گر لائیا۔ سیج شہنجنی دے پلنگ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جگت واسنا دُئی ہوئی رنڈ، بن ہر کنت خوشی نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ بیاس کہے میں سندا رہیا سلوک، مہا والا ڈھولا تیرا گائیا۔ تکدا رہیا لوک پرلوک، دو جہاناں اکھ کھلائییا۔ تیرا بھانا کھئے نہ سکیا روک، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جوتی شبدی دھار سوچ، بڈھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سرشٹی دُئی کائنات کوئی نہ کرے ہوش، بے ہوش ہوئی لوکائیا۔ خالی دے کایا ماٹی چھڑی پوش، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا میلا لے ملائییا۔ بیاس کہے میرا اتم کٹ وچھوڑا، وچھڑیاں لے ملائییا۔ نرگن دھار نرگن ہووے جوڑا، سرگن مل کے وجے ودھائیا۔ اگلا وقت رہ گیا تھوڑا، بن تیرے بھو کیسے نہ آئییا۔ اپنے پریم دا دے بھورا، جگت بھنڈارے دا لیکھا دے مکائیا۔ میں تیرا نوجوان بانکا چھوہرا، جگ چوکڑی سیو کھائیا۔ توں سسے اُپر لا کے ہوڑا، ہنگ برہم دتی وڈیائییا۔ اکو دس اپنا دوہرا، دوہاں مل کے وجے ودھائیا۔ تیرے اگے نہیں کوئی زورا، چرن کول ڈھیہہ کے منگ

منگائیا۔ جھگڑا چُکے تورا مورا، موہ مُحبت اپنے نال بندھائیا۔ تیرا منتر فُرنَا پُھرے پھورا، فُورن اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنی کرنی اندر پا موڑا، مُھرے ہو کے اپنا درس وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوار اک کھلائیآ۔ بیاس کہے میری آسا نہ جائے برتھی، وشواش دینا بندھائیا۔ مینوں رلاؤنا نہ نال کوڑی سرِشٹی، شرع وچ نہ کھئے پھسائیا۔ مینوں بہاؤنا نہ سورگ بہشتی، سورگ بہشت دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں بناؤنا نہ من واسنا گرہستی، گرہ دُنی نہ کھئے لوکائیا۔ مین اکو منگاں تیرا اِشٹی، اِشٹ دیو تُوں ہی نظری آئیآ۔ لیکھا مُکاؤنا ٹانک جِستی، تُوں نُوں وچ ٹیکائیا۔ تیری مُحبت کیسے دوارے نہ ملے وکدی، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ مین اوٹ رکھی اک دی، ایکنکار تیرا دھیان لگائیا۔ تیری تار ستار انتر کھچدی، پریم رباب رہی وجائیا۔ کُچھ گھنڈی کھول وچ دی، پڑدا دے اُٹھائیا۔ کروٹ بدل اپنی پٹھ دی، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ میری آسا راہ تگے کت دی، کیتے جگ گئے وپائیا۔ منسا پوری کر مت دی، نر نرائن دیا کہائیا۔ خواہش رہے نہ ٹھگوری والے چت دی، ٹھا کر ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ جدھر ویکھاں تیری جوت نُوں دھار رہے دسدی، دہ دشا نظری آئیآ۔ کُچھ لیکھنی وید ویاس والی چٹ دی، چٹے اُتے کالا گیا پائیا۔ کُچھ باقی رُوداس چارے دی اِٹ دی، بہتران نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مُحبت بخش اپنی سیک دی، سِخر چوٹی چڑھ کے میلا لینا ملائیآ۔ بیاس کہے میری چوٹی چڑھ جا سِخر، وہنا وچوں پندھ مُکائیا۔ میرا اگلا مُک جائے فکر، فاقہ کشی دے گوائیا۔ مین چل کے آیا ادھر، پینڈا پندھ مُکائیا۔ کُچھ وعدہ کرشن نال بدر، بھکھیاں گیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال جن بھگتاں پوری کرے سدھر، سدھر اپنے نال ملائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دینا وکھائیا۔ بیاس کہے میرا لیکھا دس کھول، خالی ہتھ دیاں دُہائیا۔ آد جُگادی سٹے ابناشی اچتے بول، اپنی آواز لگائیا۔ جُگ چوڑی مین وہنا وچ کردا رہیاگھول، بھجیا واہو داہیا۔ میرا تت سکیا نہ کھئے وروں، متھن وچ نہ کھئے لیائیآ۔ کوئن کوٹ سادھ سنت وجا کے گئے ڈھول، ڈنکا تیرا نام سُنائیا۔ اتم رہیا کوئی نہ کول، سارے کر کے گئے جُدائیآ۔ میرے اندر پیندا ہول، دُکھاں دیاں سُنائیا۔ سپت رکھی دا یاد آیا پچھلا قول، اقرارنامہ بھوج پتران اُتے لکھائیا۔ کُچھ نانک چرناں دا چرنودک گیا ڈولہ، چلے تین ہتھ اُٹھائیا۔ کُچھ رُوداسا میرے اندروں بالو ریت گیا رول، مٹھی ڈھائی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ

منگائیا۔ بیاس کہے میں منگاں تھوڑا، بہتی آس نہ کھئے رکھائیا۔ رام دا پھریا گھوڑا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ میرے وچ پچھلا رکھ کے پوڑا، آگلا مُکھ گیا بدلائیا۔ کٹاں توں ہو کے ڈورا، نیتر تیرے ول اٹھائیا۔ واہو داہی پھیر دوڑا، دشا اپنی لئی بدلائیا۔ اُچی کوکے دسدا جائے پُرکھ اکال دُھر دا چورا، لہیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا پڑدا دینا اٹھائیا۔ بیاس کہے میں کی کراں تیری گنتی، انگت تیری وڈیائیا۔ سینتا اکیاں قدماں نال مینوں رہی مندی، پچھے بھوں بھوں دھیان لگائیا۔ ایہہ سیوا لگی رہی تِن دِن دی، آر پار نہ کھئے کرائیا۔ دھار نظر آئی تیرے چنھ دی، زرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ اکھاں میٹ عرشاں اُتے منڈل راس گندی، تار تاریاں وچ رکھائیا۔ ایہہ کھیل ہوئی چھن دی، جس نُوں شاستر سمرت وید پُران نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگون تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔

★ ۱۴ مگھ شہنشاہی سمت ۲ سرون سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میری آسا لمبی، آئیو سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس نُوں سُن کے دھرت دھول دھول کھی، بلی واہو داہیا۔ جس ویلے لوکات جگت سادھ ہوئے دمبھی، کُٹب کوڑ نظری آئیا۔ دین دُنی خوشی بدلے وچ غمی، غمگین دین دُہائیا۔ پُرکھ اکال اوس ویلے اپنی دھار چلاویں نَویں، نو نُو چار پنڈھ مُکائیا۔ دُنيا ولوں گوڑھی پنڈ سوین، گرُمکھ بھگت لینے جگائیا۔ غریب زانیاں گھر بہویں، شاہ سلطاناں در دُرکائیا۔ اُنھاں دی سار لوین، جو جگ جنم دے وچھڑے دھیان لگائیا۔ اُنھاں سنگ روہین، جو تیری اوٹ تکائیا۔ نام بھنڈارا ساچی وست (دوین)، بن ہتھان آپ ورتائیا۔ کچھ لہنا رکھیں یاد جس ویلے ارجن بیٹھا توی، راوی روی نال صلاح پکائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال اپنے شبدا دا بنیا کوی، لیکھا لکھت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ گرنتھ شاستر واک بھوکھت گر اوتار پیغمبر اُس نُوں جانن اوتار چووی، جگت دُنيا سمجھ کسے نہ آئیا۔ دُھر دا ڈھولا بن وچولا اکو گوین، گہر گمبھیر اکو اپنا نام دینا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بیاس کہے میری آسا بہ بہ لمبی، منتی وچ ناپ نہ کھئے کرائیا۔ پیار دی دھاروں آپے جمی، نکلی چائیں چائیا۔ سد جیوت بنا دمی، ساس سواس نہ کھئے رکھائیا۔ اٹھے پھر پھرے بھئی، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ تیرا حُکم سُننا چاہندی کتھی، دُھر فرمانا دے درڑائیا۔ تُوں شاہ

پاتشاہ وڈا دھنی، دھناڈھ اکو نظری آئیا۔ تیری دھار حُکم والی مئی، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کلجگ انت کریں نہ انہیں، نج نیتز دینا کھلائیا۔ پریم بن کے ساچا تئی، تند ستار دینا وجائیا۔ ویکھ وسیرا چھپر چھئی، چھپر اپنا نام لگائیا۔ جیہڑی دھوڑ بھیلنی رام چرن اپنی کئی بٹھی، ساڈھے تِنّ سال گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ بیاس کہے میری آسا نہ ویکھیں پُرانی، پوریلے جنم نال رلائییا۔ جہنوں لکھیا نہ کیسے پُران پرانی، ویداں وچ نہ کھئے وڈیائییا۔ گر اوتار پیغمبر نہ ہونے نگاہبانی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ سارے تیرے آون دی دس کے گئے نشانی، نشاور اپنا آپ کرائیا۔ اکھراں والی گا کے کہانی، بانی تیرا نام پرگٹائییا۔ میری سدھراں والی جوانی مستانی، ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تیرا کھیل گن ندھانی، گنوتے ویکھ وکھائییا۔ جگ چوکڑی میرے نال ہندی ربی شیطانی، شرع والا سنگل نہ کھئے کٹائییا۔ کلجگ انت کر مہربانی، محبوب تیری آس رکھائییا۔ میری آسا نہیں بیگانی، بینتی اوہو چلی آئیا۔ جھگڑا کیس نہیں دیوانی، نو سو چرانوے چوکڑی جگ بیتدیاں دیر نہ لگی رائییا۔ میرے وچوں آنچل دھو کے گئی آد شکت بھوانی، ڈرگا اپنا پلّو وچ پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا ساچے در کر پروانی، پرم پُرکھ تیری آس رکھائییا۔

★ ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میری آسا نیگی، نگا ہو کے رہیا جنائیا۔ بھگت بھگوان دی ویکھاں سکھی، سنمکھ ہو کے درشن پائیا۔ جنہاں دی دھار گوبند لکھی، اگلا لیکھا اپنے نال رکھائییا۔ ساچی دے کے گیا چٹھی، بن کاغذ ٹکڑے ہتھ پھڑائییا۔ میلا ملے دھر دی آگی، بیس اکیسا نال رلائییا۔ اوہناں جگت واسنا جائے جتی، ترشنا کوڑ نہ کھئے تپائییا۔ سمت شہنشاہی دی ہووے متی، مٹر پیارا ویکھ وکھائییا۔ ساچے نام دی دھار دس کے مٹھی، کلجگ کوڑی کِریا باہر کڈھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا لہنا دئے مکائییا۔ بیاس کہے میری آسا نہ چھوٹی نہ وڈی، دوہاں وچ سہائییا۔ تیرے حُکمے اندر بدھی، جگ چوکڑی راہ تکائییا۔ انت ویکھ وپہویں صدی، صدمیاں والی دئے

دُہائیا۔ مین کوئی دھار نہیں وہن والی ندی، جل اپنا روپ بدلائیا۔ میری جوت اوس نال جگی، جو جگت دا مالک اک اکھوائیا۔ پریتی اوس نال لگی، جو قدیم دا مالک دُھردرگاہیا۔ ستار اوس نال وجی، جس دا تند نہ کھئے ٹڑائیا۔ اوس دوار بہہ کے سچی، جتھے سجن ملے شہنشاہیا۔ جس دی بدلے کدے نہ گدی، گداگر گر اوتار پیغمبر لئے بنائیا۔ ونڈ ہووے نہ ودی سدی، دوس اماوس نہ کھئے بنائیا۔ کرنی دو جہان نہ ہووے ردی، قدرت دا مالک اکو اکھوائیا۔ لوکھات جگاں وچ زرگن دھار سرگن ہو کے آوے کدی کدی، نت درس نہ کیسے دکھائیا۔ کھیل کرے اگتی چنگی، مارگ اپنا آپ پرگٹائیا۔ سچ نام وجا مردنگی، سوئی سرتی لئے اٹھائیا۔ گرمکھاں جن بھگتاں پٹھ ہون نہ دیوے ننگی، پڑا اپنا نام رکھائیا۔ بیاس آسا کہے سب دی کئے تنگی، جو بیٹھن سپس نوائیا۔ اُس دا جودھا سورپیر ست دُلارا اک بھینگی، بنا بھجان توں سب دی کرے صفائیا۔ اپنا کھیل کرے بہ رنگی، جگ چوکرئی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ زرگن زرویر نراکار بن کے ڈھنگی، طریقہ اپنا اک پرگٹائیا۔ بیس بیسا دھار بکرمی جس ویلے آوے پنجھی، پنجھیاں دے پنچے دئے لگائیا۔ اکھر پیار ویکھے بونجی، باون پڑا لاپیا۔ کھیلے کھیل توں شترنجی، شمع گل ہووے لوکائیا۔ جن بھگتاں پریم دی پا کے پھندی، آتم پرماتم ناتا لئے جڑائیا۔ آگے مذہب دی رہن دیوے نہ کھئے پابندی، شرع وچوں باہر رکھائیا۔ ٹوں میرا مین تیرا آتم پرماتم بنا کے سنگی، سکلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھار رسن نہ دیوے ڈرنگی، جھگڑا مکائے کھیل ترنگی، لیکھا جانے جگت جیو چرنگی، چار جگ دا پورب لیکھا لکھتاں والا ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈگاندھراں ضلع جالندھر + ★

بیاس کہے میرے نال صلاح کیتی بھاگیرتھ، اکانت ہو کے دھیان لگائیا۔ تیرا وہناں والا نیرتھ، جل پانی روپ نظری آئیا۔ کس بدھ بنے ساچا تیرتھ، تٹ کنار سوہیا پائیا۔ امرت رس ہووے سیرتھ، اگنی آگ بھجھائیا۔ اندروں کڈھ پیڑت، دکھیاں درد مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ہر گھٹ تھائیا۔ بیاس کہے بھاگیرتھ ہولی دسیا چپ، پن رسن آواز لگائیا۔ تیرا کیوں بدلے رُخ، مینوں دے سمجھائیا۔ کیوں نہیں پینڈا جاندا مُک، بھجے واہو داہیا۔ مین ہو کے آگوں خوش، خوشی نال دتا درڑائیا۔ جگ چوکرئی میرا

بھو سدا لک، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سہاؤندی رہے رت، اپنا رُوپ بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر سنت بھگت میرا ونڈے کھئے نہ دکھ، دردی
 نظر کھئے نہ آئیا۔ ترشنا بُجھئے نہ کوئی منسا والی بھکھ، اتر ترپت نہ کھئے کرائیا۔ میں جگ چوگری سب نوں لیا پُچھ، بینتی آرزو آگے سُنائیا۔
 کون تارے اپرا دھی سٹ، دیاوان دیا کھائیا۔ سب نے بول کے اکو ٹک، دُھر دا حُکم دتا درڑائیا۔ جس ویلے آوے ابناشی اچت، پاربرہم پرہ
 ویس وٹائیا۔ اپنی گودی لئے چُک، نرگن ہو کے انگ لگائیا۔ کرنی دا پینڈا جائے مُک، کرتا ہونے سہائیا۔ جنم پھیر ملے مانکھ، تت سریر
 وڈیائیا۔ پچھلی کیتی جائے ٹٹ، آگے اپنی گنڈھ پوائیا۔ جل دھار وچوں پُٹ، پٹنے والے نال جوڑ جڑائیا۔ جتھے سب دی جائے چھٹ، آون
 جاون رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا سچا اک گوسائیا۔ بھاگیرتھ کہے تینوں کھندے
 ویناں والا دریا، بھجیں واہو داہیا۔ کچھ مینوں دے سمجھا، کس بدھ پینڈا لئیں مُکائیا۔ میلا ہووے بے پرواہ، اپنے وچ سہائیا۔ میں وی
 تیرے کنڈھے بہ کے چلیا نہا، نو منٹ سنگھاسن لائیا۔ مینوں تھوڑا جہا اندر چانن دتا پا، نور ڈلک لگائیا۔ تھوڑا جیہا رس گیا آ، امرت
 رُوپ بدلائیا۔ دُھن اگتی دتی سنا، شبدي تال وجائیا۔ پچھا دتا بھلا، کچھ اگا دتا وکھائیا۔ سہجے پھڑ کے بانہ، ہلونا دتا لگائیا۔ دس کے اپنا
 نان، سو پُرکھ نرنجن کری پڑھائیا۔ میں کر کے آگوں ہاں، سپس دتا نوائیا۔ تیری کنڈھی بیٹھا آ، ڈیرہ ککھان اُتے رکھائیا۔ تُوں دس کینوں
 رہیا گا، کون راگ الاٹیا۔ بیاس کہا میں اکو سمجھ کے پتا ماں، پُرکھ اکال رہیا دھیائیا۔ دوجا ایشٹ متاں کوئی نہ، چرن سپس نہ کیسے
 جھکائیا۔ جو میری آسا رہے رکھا، بن پانی جیون جگت نہ کھئے ودھائیا۔ پنجاں تتاں والے پہلے گرو لے دھیا، انت ناتا گئے تڑائیا۔ ماٹی ہوئی
 سواہ، جوت وچ سہائیا۔ میں اوسے آگے عرض دتی سنا، جس میری بنت بنائیا۔ اُس سہجے دتا جنا، حُکمی حُکم پرگٹائیا۔ جس ویلے نرگن
 دھار ہو کے جاواں آ، مینوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جوتی جلوہ کر رُشنا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا لیکھا دیواں مُکا، مُکمل اپنا رنگ چڑھائیا۔
 جلدھار وچوں اپنے نال لوان ملا، ناتا دُھر دا آپ رکھائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آ، بھروسے نال رہیا درڑائیا۔ بھاگیرتھ میں اوسے دا تگاں راہ،
 جس تینوں جھلک دتی چمکائیا۔ جھلان بیلیاں وچ میرا ہووے سہا، سہایتا کرے تھائیں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد اک ملاح، جو بیڑے پتن رہیا ترا، تارنہار وڈی وڈیائیا۔

★ ۱۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ رام سنگھ دے گرہ پنڈ سرپہ ضلع جالندھر ★

بیاس کہے تیرا کھیل بے پرواہی، پاربرہم پنڈرمیشور انت کھئے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی لکھے کھئے نہ قلم شاہی، کاغذ نیترو روون مارن دھاپیا۔ حُکے اندر گر اوتار پیغمبر جس بنائے راہی، پاندھی بن کے لوکات ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھیریاں گئے پائیا۔ تیرے نام دی اگم اتھاہ بے پرواہ کردے گئے شنوائی، سچ سندیشہ نر نریشا دو جہان سنائیا۔ تیری منزل دسدے گئے اچ عالیشان ہائی، جس نوں جگت نیترو ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اچی کوک کوک رسنا جہوا بئی دند دیندے گئے دُبائی، تیرا ڈھولا راگ ناد نغمہ نر نرائن اکو گائیا۔ نرگن نرگن انتر انتر نرتنر لو اکو لائی، پر ماتم مل کے پر ماتم کھیل کھلائیا۔ جس دا لہنا دینا کوئی جان نہ سکے ہندسیاں وچ اکائی، زیرو صفر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ اشٹاں وچ سرشٹی وچ کر کے گئے لکھائی، بودھ آگادھا بھو ابھیدا آپ جنائیا۔ جس دا پڑدا اوہلا کوئی چک نہ سکے رائی، رعیت رنگ راج راجان شاہ سلطان ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ انباشی گھٹ نواسی تیرا کھیل اگم اتھاہی، الکھ آگوچر تیرا انت نہ کھئے سمجھائیا۔ نمونستے کہہ کے چرن کول سیس رہے جھکائی، ڈنڈاوت وچ اپنی خوشی بنائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ سچ سندیش دینا سنائی، انراگی اپنا راگ الاٹیا۔ در دوار ٹھانڈا نر نرنکار اک وکھائیں، دو جہا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی شاہو شاہاسی، دُھر سلطان ہو مہربان اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ بیاس کہے پاربرہم پنڈرمیشور گہر گمبھیر، گور تیرا کھیل نظری آئیا۔ آد جگادی نرگن سرگن دھار تیری بے نظیر، جگت نیترو لوچن نین اکھ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پاربرہم پروردگار سانجھے یار بدل دے تقدیر، تحریر تقریر دوباں دا لہنا دے مکائیا۔ تیرا نام ندھان نوجوان مرد مردان جس دے ہتھ سچ تدبیر، دو جہان بھو ابھیدا دے کھلائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر مینوں دے کے گئے دھیر، دھرواسا لوکات دھرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہو مہربان کلجگ انت صدی چوڈھویں آوے اخیر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا پھیرا پائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری جس دا گیت گائیا۔ اوہ لیکھا جانے کایا ماٹی تن وجود لکھ چوراسی ساڈھے تن ہتھ سریر، مانکھ مانس پڑدا دئے چکائیا۔ جس دے کول نام کھنڈا شمشیر، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیوے دلگیر، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنا رنگ

رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در درویش ہو کے ڈھر دی منگ منگائیا۔ بیاس کہے میں راہ رہیا تگدا، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ دو جہاناں رہیا لبھدا، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیا۔ کھیل ویکھدا رہیا سب دا، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ جو گھڑیا سو رہیا بھجدا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ بن تیرے دیپک دیپک ساچا نور کھئے نہ جگدا، شمع گل دے لوکائیا۔ تیرا مارگ آد جُگاد سدا سچ دا، گر اوتار پیغمبر گئے درڑائیا۔ تُوں لُوں لُوں اندر رچدا، ساڈھے تِن کروڑ تیری سرنائیا۔ تُوں بن رسنا جہوا بتی دند بھگتان پرتی اندر ہسدا، ہستی وچوں ہستی لئیں پرگٹائیا۔ سچ اشارہ دے کے نیج لوچن نیتز نین اکھ دا، پرتکھ ملے آپ گوسائیا۔ کلجگ انت آخر ویلا وقت نہیں رہنا وگھ دا، وچھڑے لے ملائیا۔ سچ دوارا کھول اپنے نام ہٹ دا، ہٹوانا ہو کے سیو کمائیا۔ کوڑ گڑیار جائے نسا، بھے وچ اپنا مُکھ چھپائیا۔ ست دھرم مارگ لگے تیرے جس دا، چار ورن اٹھاراں برن تیرا ڈھولا گائیا۔ سدا سدا نت نوت پرم پُکھ تُوں بھگتان پیج رکھدا، کلجگ انت ہو سہائیا۔ تیرا کھیل سدا سمرتھ دا، سمرتھ پُکھ تیری بے پرواہیا۔ بیاس کہے میں چرن کولان اُپر بن سیس اپنا سیس رکھدا، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں مالک آد جُگادی گھٹ گھٹ دا، گرہ گرہ اندر کایا مندر دین دُنی کر صفائیا۔

★ ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ دے گرہ چیمہ کلان ضلع جالندھر ★

بیاس کہے یاد آیا منڈی میرے وچ گوبند دھویا بھتھا، پانی پنج ویراں آپ پلائیا۔ تیراں دا سی نال جتھا، گرمکھ سنگ لیائیا۔ مینوں اٹھا کے سُنائی کتھا، شبدي حُکم درڑائیا۔ اٹھ پیارے دُلا رے پرہ دے پچھ، پچین تیرا دیاں سمجھائیا۔ چار جُگ تیرا کھیل ہویا کچا، اٹان پتھراں نال ٹکرائیا۔ آ امرت پی رتا، سچے ہتھ دی اُنکلی دتی چٹائیا۔ پھیر چُک کے اُتے پٹاں، ہتھ چھاتی اُتے رکھائیا۔ گھاس دا پُٹ کے گٹا، میرے وچ دتا رُڑھائیا۔ اُنی اُنکلاں دا پھٹاں، سہجے دتا ٹکائیا۔ ادھ وچکاروں پھڑ کے کٹا، کھنڈا دتا چھپائیا۔ ایہہ کھیل مینوں لگا اچھا، ویکھ خوشی منائیا۔ گوبند پھڑ کے اپنا بھتھا، میرے اُتے دتا پلائیا۔ میریاں کھل گئیاں اندروں باہروں اکھاں، دو جہان نظری آئیا۔ بنا پُکھ

اکال ملیا کوئی نہ سخا، کوڑی دسی جگت لوکائیا۔ میں جوڑ کے دوویں ہتھان، بندنا چرن لئی کرائیا۔ کچھ دس آگلا پتہ، مینوں دے سمجھائیا۔ گوبند خوشیاں نال ہسسا، سجّا چرن تے وار پتھر نال ٹکرائیا۔ اوسے ویلے وگن لگا ٹھکا، ہوا پانی زور لگائیا۔ نرگن دھار پُرکھ اکال آیا نٹھا، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ جس دے کول چار جگ دے لیکھ دا پٹا، حصّے گر اوتار پیغمبران رہیا وکھائیا۔ نشانہ بن کاغذ نظر آیا چٹّا، شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں نالوں لما چٹھا، جیہڑا سہجے دتا جنائیا۔ میں ہو کے ہکا بگا، ہتھ متھے اُتے ٹکائیا۔ گوبند سہجے مینوں لایا دھگا، ڈھائی قدم آگے دتا ودھائیا۔ جتھے وچھی اگتی صفا، جس دی بنت نہ کھئے بنائیا۔ پُرکھ اکال دسیا پتا، پتپریمیشور بے پرواہیا۔ وڈیوں وڈا نیکیوں نکا، دوویں دھارا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیا ابھیدا آپ سمجھائیا۔ بیاس کہے میں دھگا کھادھا ڈھائی قدم، ہلار سمجھ کھئے نہ آئیا۔ میرا کب گیا بدن، سُرتی اندروں سُرت بھوائیا۔ میں ہتھ لگا ملن، اپنے آپ پچھتائیا۔ نیتر ہنچھو لگا کِرن، موتی چھپر لائیا۔ میں پردکھنا، وچ لگا پھرن، چاروں کُنٹ بھجّاں واہو داہیا۔ پُرکھ اکال جوت دی دتی کِرن، نور کیتا زُشنائیا۔ اودھروں ساڈھے تے سال دا بچہ آیا ہرن، رنگ سنہری روپ وٹائیا۔ گوبند ڈگا آ کے چرن، سیس سوہنا دتا جھکائیا۔ میں اوس نال لگا لڑن، غصّہ میرے اندر آئیا۔ میں اس دی تکی سرن، ایہ میرا ڈھردرگاہیا۔ دوجا ایتھے کوئی نہیں دینا وڑن، ایہ میری وڈیائیا۔ اپنے وچوں کوئی نہیں دینا ترن، ڈونگھے وہن دیاں وبائیا۔ گوبند کہا میں کرنی دا کرن، کرتے دا حکم دیاں سمجھائیا۔ گوبند پریمی سارے ترن، تیری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ساچی منزل میری چڑھن، جتھے ملے بے پرواہیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، دھر دا راگ لائیا۔ بیاس کہے میں وچے وچ لگا سڑن، اگنی میرے اندر آئیا۔ اودھروں بھجّا آگیا دیوتا وڑن، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اودھروں امرت میگھ جھرنا لگا جھرن، بادل گھنگھور رہے وکھائیا۔ اودھروں شنکر کیلاش اتوں لگا رڑھن، تھیا واہو داہیا۔ میں اوہنوں ویکھ کے لگا چڑن، طبیعت لئی بدلایا۔ میرا دل لگا کِرن، حوصلہ رہیا ڈھاہیا۔ اُلٹا کیرا لگا کِرن، سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ بیاس کہے جس ویلے میرے وچ بھتھا دھوتا، اپنی ہتھیں صاف کرائیا۔ میں جاگیا اٹھیا سوتا، سُرتی اکھ کھلائییا۔ اودھروں نہاؤن آیا کھوتا، عُمر نوّ سال وکھائیا۔ اودھروں مچھلی مار کے غوطہ، جل پانی دتا پلائییا۔ اودھروں قافلے وچوں وچھڑ کے آگیا بوتا، دھون لمی لئی کرائیا۔

اودھروں لکڑبارا ہتھ وچ پھڑ کے ٹوکا، بھجیا واہو داہیا۔ اودھروں چوڈاں سال دا بڈھا ویکھیا جھوٹا، اکھاں لال کڈھ ڈرائیا۔ گوبند سب نوں ویکھ کے چرناں توں لاہیا کھوسا، پیر ننگے لئے کرائیا۔ آو رکھیو تہاڈا میرے نال ہُن نہیں کوئی روسا، ستجگ دے وچھڑے کلجگ اتم لوں ملائیا۔ پریم پیار اندر تہاڈے اندر جگاواں جوتا، نرگن نور کراں رُشنائیا۔ تہاڈی جنم جنم دی مکے سوچا، لکھ چوڑاسی دیاں کٹائیا۔ دگھ بھوگیا ہتہا، اندج جیرج اُتہج سینج پھیرا پائیا۔ ہُن میرے ملن دا مل گیا موقع، رام کرشن دئے گواہیا۔ ساچی نیا چڑھاواں نوکا، نام جہاز دیاں درڑائیا۔ پھیر ڈھیے دا لاؤنا ڈھونکا، لہیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دھاپیں مارے پٹنا پوٹا، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ میرا روپ (شبدی) دھار ہووے چوٹا، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ چرن لگن نہ دیواں کوئی کھوٹا، کوڑ گڑیاں پرے ہٹائیا۔ جن بھگتاں اندر ناتا جوڑاں اپنے موہ دا، مُحبت اِکو گھر بنائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا اک دو دا، ایکنکار اپنے نال ملائیا۔ کھیل کراں جوتی شبدی دھار چھوہ دا، مہربان ہو کے مہر نظر اُٹھائیا۔ منڈی توں فاصلہ تن کوہ دا، گوبند سہجے گیا سمجھائیا۔ جتھے پرکاش نہیں کیسے دیپک لو دا، اندھ اندھیرا نظری آئیا۔ ایہدا لیکھا لیکھنا جو ناتا جوڑیا چھبی پوہ دا، بھيو ابھیدا آپ گھلائیآ۔ بیاس کہے میرے اندر غصہ آیا روہ دا، ہوکا لے کے دتا جنائیا۔ کیتھوں میل ہویا ایس گروہ دا، اِکٹھے کنڈھے اُتے آئیا۔ گوبند اوس ویلے، بیاس کہے مینوں شبد سُنایا سوہنگ سو دا، جھگڑا اور رہیا نہ رائیا۔ جس ویلے چانن ہووے پُرکھ اکال دی لو دا، لوک پرلوک کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بیاس کہے جس ویلے گوبند بھتھا ملدا، باہروں کرے صفائیا۔ اوسے ویلے برہما چلدا، اپنا پندھ مکائیا۔ اودھروں سورج جاندا سی ڈھلدا، باراں توں باراں منٹ لنگھائیا۔ بیاس کہے میں بھریا سی جل دا، ویناں وچ اپنا انت وکھائیا۔ اک ہلارا آیا چھل دا، ست ہتھ اُچا ہو کے اپنی دھار وگائیا۔ گوبند ہس کے کہا ایہہ کھیل کلجگ کل دا، کوڑ وکار تیرے وچوں باہر کڈھائیا۔ تیرے پریم اندر پیار ہو کے رلدا، پریم ہو کے دیاں وڈیائیا۔ لیکھا جاناں دین دُنی جگت تھل دا، اسگاہ پڑدے دیاں اُٹھائیا۔ کچھ شبد سندیشہ پُرکھ اکال پچھوں گھلدا، بیاسے تینوں دیاں جنائیا۔ جیہڑا جگ چوکرئی سب نوں رہیا چھل دا، اوہ میرا پتا مائیا۔ اوس دا بھانا کدے نہ ٹلدا، میری تتاں نالوں ہوئے جدائیا۔ میں مالک بننا سچکھنڈ دوارے اٹل دا، اٹل پدوی لینی پائیا۔ شبدی دھار ہو کے جوت وچ رلدا، نرگن نرگن وچ اپنا آپ چھپائیا۔ درگاہ ساچی

رہواں پلدا، اپنا جوہن لَواں ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَت ستوادى اپنا حُکم ورتائیا۔ بھتھا کہے جس ویلے مینوں لگی اُنکل، میرے تن لئی انگرٹایا۔ وچوں نکلی گنجھل، دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ مینوں سب کچھ لگا سُجھن، اکھ دتی کھلایا۔ اگلا لیکھا لگا بُجھن، پڑدا دتا چُکایا۔ کچھ قول اقرار کیتا گوہند نال بُدھن، بُدھو شاہ اوسے ویلے سَمکھ ہو کے دئے دُہائیا۔ ایس گوہند نے اپنے وار جانے پُتن، گُرمکھ پُت گود لئے اُٹھایا۔ بیاس اک ویراں اکال پُکھ نون جاوے پُچھن، ناتا جگت نالوں تڑایا۔ پھیر سنت سُپیلے آوے گودی چُکن، بھگت بھگوان نال ملایا۔ جنم جنم دا میٹے دُکھن، دردیاں درد وندایا۔ کلجگ کوڑی جڑ آوے پُتن، شوہ دریا وچ رُڑھایا۔ اوس ویلے گُرمکھ ورلے کوٹاں وچوں اُٹھن، جنہاں اپنی دیا کماپیا۔ دُنیا توں آواں لکن، جگت نیتر درس کئے نہ پائیا۔ پھیر تینوں آواں پُچھن، لہنا دینا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی ویکھنہارا مار دھیان، نگاہ اپنی وچ رکھایا۔

★ ۱۴ مگھ شہنشاہی سمت ۲ پریم سِنگھ دے گرہ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میرے وینہدیاں بھجا آ گیا خرگوش، سُدھ بُدھ بھلایا۔ گوہند چرنیں دُگا ہو بے ہوش، چارے ٹنگاں اُپر اُٹھایا۔ سانس نال پلے پوش، کھلڑی دئے دُہائیا۔ صاحب ستگر کچھ سوچ، اندرے اندر رہیا جنایا۔ کیوں جنم دتا مات لوک، جُونیاں وچ بھوایا۔ میرے پچھ شکاری لگے بھت، بھٹی ذات اکھوایا۔ فتوریئے اوہناں دے دوہت، کھلوریئے نال رلاپیا۔ گیاراں دِن لکدا رہیا روز، اپنا آپ چھپایا۔ کُردا رہیا کھوج، چاروں کُنٹ نین تکایا۔ شبدي حُکم اندر تون اپنی دسی مَوج، کُنڈھے بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ غریب اُدھارنا جس دا جوگ، دیناں دیا کماپیا۔ میں ایتھے گیا پہنچ، چرن کول سپس جھکایا۔ بندنا کر ڈنڈوت، دھوڑی خاک رمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ خرگوش پچھ آئے کتے چار، سوکر نام رکھایا۔ نیتر روپئے زارو زار، کوک کوک سنایا۔ کِریا کر گوہند دھار، تیرے ہتھ وڈیایا۔ ساڈے نال گوہند کر پیار، سچ دئیے سنایا۔ نانک دے کے گیا لار، شبدي حُکم نال درڑایا۔ لالو دوارے درشن کیتا آن، گھروں

باہر ویکھ وکھائیا۔ نمرتا نال کیتی پرنام، بندگی سیس جھکائیا۔ اوس دتا فرمان، بھو ابھید کھلائیا۔ جس ویلے گوبند بھٹھا لے کے آوے وچ
 جہان، چلہ ڈھر دا ہتھ اٹھائیا۔ تھانوں دیوے اک گیان، بھو ابھید کھلائیا۔ ہووے مہربان، لہنا دینا دئے مکائیا۔ کوکر کہن اوہ وقت پہنچیا
 آن، ساڈا انتر دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا رہیا وکھائیا۔ گوبند کہا ایہہ سوکر آئے تھے، اپنا پنڈھ
 مکائیا۔ خرگوش، نال ہوئے کھے، لیکھا پچھلا رہیا درڑائیا۔ تھادا پورب جنم نو نو وار ہویا جوہن والے وچھے، پنج سال توں ودھ عمر نہ کھئے
 بھگتائیا۔ اک واری مانس جنم ملیا آچھے، اچھی طرح درڑائیا۔ تیس میری چرنی ڈھٹھے، مہینے ساڈھے تن سیو کھائیا۔ تھادے منان نے پائے
 رئے، اندروں دتا بھڑکائیا۔ کس دے جال وچ پھسے، ڈوری لیا بندھائیا۔ چوری چوری میری کھیل ویکھ بسے، چغلی نندیا خوشی بنائیا۔
 جس ویلے میں پرگٹائے پنج ککے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھائیا۔ تسان پنجان نے چوری کر کے گرمکھاں دے کچھے، بھج گئے واہو داہیا۔ اوسے ویلے
 شبدی دھار مینوں دسے، سنیہڑا دتا پچائیا۔ حکم اندر دے کے دھکے، دواہیوں باہر دتا کڈھائیا۔ تھادا لیکھا کیہڑا کئے، چوراسی وچوں کون
 چھڈائیا۔ تیس گیاراں وار آندیاں وچ بنے بچے، گھوگر پچھلے دیاں سمجھائیا۔ تن وار میرا باز تھانوں سٹے، چھٹی دن توں ودھ عمر نہ کیسے
 بھگتائیا۔ انت ویر باز میری چرنی ڈھٹھے، نیوں کے سیس نوایا۔ کچھ کھیل دس ستگر سچے، در تیرے منگ منگائیا۔ مینوں این دسدا
 ایہہ تیرے سیکھ کچے، کچا تند نظری آئیا۔ کر کریا بخش ایہہ وی تیرے بچے، لہنا دے مکائیا۔ گوبند کہا مہربان ہو کے کراں کھے، دیواں مان
 وڈیائیا۔ اینہاں نوں شوہ دریا کوئی نہ سٹے، جل دھار نہ کھئے رڑھائیا۔ ایسے کارن بیاس دے آئے تھے، کنارے اُتے ڈیرہ لائیا۔ گوبند اینہاں پت
 رکھے، ناتا جگت نالوں ٹرائیا۔ سچکھنڈ دوارے ڈھکے، جتھے پھیر نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لہنا رہیا
 مکائیا۔ سو اناں پچھے آئے نو شکاری، ٹوپیاں پگاں سر ٹکائیا۔ اک دا ناں وچ گردھاری، گوپی چند پتا رہیا بنائیا۔ اوہدی پتھر تھاکر نال
 یاری، نت نت اشنان کرائیا۔ اوہدے گھر پرہ دے ملن والی سدھراں بھری لاڑی، عمر اکی سال جنائیا۔ غریبی وچ سدا کرے دباڑی، محنت
 کر کے روٹی کھائیا۔ گوبند ویکھ اوہ وی منگن آگئی واڑی، سیس جھکا کے سیس نوایا۔ بانکے تیری سوہنی لگے داہڑی، داہڑی دا صدقہ
 کچھ خیر دینا پائیا۔ اسیں لوک گوار رہنا وچ پہاڑی، بدھی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ میرے ہتھ ویکھ کھاڑی، بالن کٹ کے جھٹ لنگھائیا۔

نال تیکھی رکھی آری، سوا گٹھ وچ لمبائیا۔ مینوں پرہ دے ملن دی بیماری، ایہہ دکھ اٹھ پرہ ستائیا۔ ایسے بیاس وچ میں ٹھہراں دن دہاڑی، روز نہا نہا کے واسطہ پائیا۔ اٹھاراں سال رہی کواری، گنہ وچ پانی رکھ کے جل پنڈے اُتے وہائیا۔ میری بدھی نہ کیسے دھاری، اندرون دھیرج نہ کھئے رکھائیا۔ میں ویکھ کے سوکر درویش تیرے بھکاری، بینتی دتی سنائیا۔ اینہاں نواں وچوں میرا پتی جس نے مینوں کیتا دکھیا، پوش گوش نت رسنا نال لگائیا۔ ویراگ وچ آ کے اتوں اپنی چنی پاڑی، ٹکڑے دو دتے کرائیا۔ تھلے وچھا کے نیترو کے ہوکا بھر کے دھاہاں مار کے کہا میری سدھراں والی کھاری، اتوں بہار دینا لہائیا۔ بھکھی توں پھردیاں لنگھ گئی اج دی دہاڑی، قیمت ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ مینوں ایں دسدا نہ توں پُرکھ نہ توں ناری، نر نرائن نظری آئیا۔ ویکھیں کتے مینوں وسدی توں نہ اُجاڑیں، سوکراں نال شکاریاں دا لیکھا مکائیا۔ میرے اُتے پھیر مُصیت آوے بہاری، مینوں رنڈی کہے لوکائیا۔ مینوں بناوین نہ مات و بہچاری، گکرماں توں لینا چھڈائیا۔ پچھوں آ کے اوس دی ماں نے واج ماری، سدو کر کے رہی بلائیا۔ اٹھ گھر توں چلیئے اتوں رات آئی کالی، اندھیرا رہیا چھائیا۔ سدو کہہ ماں مینوں جگدی دسے دیوالی، دیپ مالا سوہنی ویکھ وکھائیا۔ ایہہ دکھیاں دا پالی، سورپیر بانکا وڈا بے پرواہیا۔ جے پھل لا دیوے میری ڈالی، امرت رس کھوائیا۔ میری لیکھے لگ جائے گھال گھالی، جیہڑے نو سو چرانوے قدم چل کے ایہدے پاس آئیا۔ میری بدھی اجے بالی، نڈھی روپ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دا لہنا رہیا مکائیا۔ سدو کہے میرا ہاڑا، نیوں کے سیس نوئیا۔ سیندھو کہے میں ایس دا لاڑا، جوڑ جگت والا جڑائیا۔ میرے کول نہیں کوئی بھاڑا، پتن پار نہ کھئے کرائیا۔ سدو کہہ ایہہ دھر دا سکدارا، مینوں نظری آئیا۔ کملیا بن جا چرناں دا بھکھارا، بھچھیا دھر دی دیوے پائیا۔ پھیر لبھنا نہیں بیاس کنارہ، تٹاں وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ کر کے نِمسکارا، دھوڑ چرناں نال چرناں اُتے اپنا سیس ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ بیاس کہے اوہناں دے پچھے ست آگتے منڈی دے سکدار، سُن ب گھوڑیاں والے بلائیا۔ سوہنے شستر تن شنگار، جوہن چھپر لائیا۔ دُور کھلو گئے قدم نو دس پنچ چار، اک دُو جے ولّ دھیان لگائیا۔ بیاس کہے میں ویکھیا اوہناں دا حال، اندرے اندر رہے کُرائیا۔ گوبند ٹیڈھی اکھ کر کے تھوڑا جہا دتا جمال، جمال دے کے اپنی پٹھ بدلائیا۔ اوہناں توں نظری آون دہ پیا کال، تٹاں سالان دے اندر سب دی ہونی صفائیا۔ جیباں

وچوں کڈھ کے رومال، نیتراں دے ہنجهو صاف کرائیا۔ جھٹ بھٹھے نے کہا اچ مینوں بناؤ دلال، میرے کارن گوبند تٹ کنارے ڈیرہ لائیا۔ حیرانی وچ اندرے اندر کہن ایہہ کی ہویا کمال، سانوں کون خبر سنائیا۔ اودھروں اک چنیاں دا سوڈا کراؤن والا آگیا دلال، جو منڈی دا شاہ کار اکھوائیا۔ اکھ پٹ کے نین تگ کے ویکھیا اس دی پٹھ دے اُتے ڈھال، سوہنا رنگ چمکائیا۔ کتے سانوں نہ دیوے مار، کھڑگ کھنڈا اُٹھائیا۔ ہوئی جیہی آن کے کیتا سوال، ساتھیاں دتا جنائیا۔ چلو بھجیئے گھوڑیاں والے اسوار، نال مینوں لو ٹکائیا۔ جھٹ بھٹھے کہا خبردار، گوبند کنڈھے آیا بھج کھئے نہ جائیا۔ اچ دا دن میرے ونڈے آیا، جو آیا پار لنگھائیا۔ گوبند دے ڈنڈے چڑھایا، پوڑی دو جہان نہ کھئے وکھائیا۔ تسیں مانس بندے تہانوں ستگر نظر نہ آیا، جو سب دا پتا مائیا۔ ماردا نہیں مویاں نوں جوالن آیا، سد جیوت اپنے وچ سمائیا۔ اچرج اس نے کھیل کرایا، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ ساریاں خوشی نال سیس جھکایا، چرنیں ڈگ کے چرن چم کے چم درشتی لئی بدلائیا۔ انہاں دے پچھے اک قصائی مچھلی پھرن والا آیا، جال موڈھیاں اُتے ٹکائیا۔ کنڈیاں دا آگون منہ بھوایا، نو سو نڑھنوں کو تند بندھائیا۔ ڈھائی ڈھائی تولے گوشت سب دے آگے ٹکایا، کانٹیاں نال دتا اٹکائیا۔ خوشیاں وچ اندرے اندر کرے صلاحیا، اپنا متا پکائیا۔ جے کرپا کرے بے پرواہیا، میرا پور دئے بھرائیا۔ نو سو نڑھنوں مین اکو وار دئے پھسایا، پچ کے نکل کھئے نہ جائیا۔ پھیر کہے مین بیاس کنارے، آیا، پرہہ نے میری آسا پور کرائیا۔ ڈھائی رُپئے سینکڑا سب دا مل دیواں پوایا، پنجھیاں وچوں رقم تھوڑی لوں بنائیا۔ پھیر خوش ہووے میرے گھر والی جس دا نام مایا، عمر پینتی سال بندھائیا۔ جس نے نوں بچیاں نوں جنم دویا، چھوٹا اٹھاراں دن دا نظری آئیا۔ پھیر کہاں چھوٹے بچے نے میرا روزگار بنایا، سوڈا سچ کرائیا۔ سوچاں سوچدا چلدا چلدا اوسے کنڈھے آیا، جتھے گوبند ڈیرہ لائیا۔ جھٹ اوسے ویلے بھٹھا اپنی دھار نال اوبدا بردا سلدا، تیر نرالا دتا لگائیا۔ کچھ لیکھا دے کل دا، مچھیاں دے نو وٹے، ساڈھے تن جواے وچ لائے سٹے، ڈھائی ویسوا جھولی گھتے، اک نال من دی واسنا مارے پھکے، دوہاں نال بچیاں جھٹ لنگھائیا۔ چھیتی نال پچن دس دے سچے، تیرے یار کینھے کچے، جنہاں نال چوری اکھ ملائیا۔ اوسے ویلے ماہیگیر چرنی ڈھٹھے، رو کے دئے دُباہیا۔ میرے پاپ کون کئے، مین پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ مین اپنے چاچے دے تن پُت کئے، جنہاں دے حصے پچھے اپنی کیتی چٹرائیا۔ ایسے گھاٹ اُتے وارو واری آ کے سٹے، پانی جل دتے رڑھائیا۔ اودھروں

بھونک پئے چارے کتے، ہوکا دے کے رہے درڑائیا۔ اوسنوں نظر آگئے اوسے ویلے میرے جنم ہوئے تین پٹھے، آگا پچھا نظر کھئے نہ آئیا۔ اودھروں
 بھٹھے دا نشانہ پھیر چھٹے، اپنا بل پرگٹائیا۔ سپیا خرگوش اپنیاں چاروں ٹنگاں اُلٹے، سیدھا ہو کے کن بلائیا۔ رو کے کہا گوہند ساڈے اپرادھ
 ویکھ نہ ہووین غصے، سارے دکھیئے تیرے آگے کُرائیا۔ دھن بھاگ جے تیرا درشن پایا ساچے جسے، ساڈے جسم دے بدلائیا۔ تیرے بنا
 کوئی نہ پچھے، پشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آگئے رٹھے، رسیاں لے منائیا۔ کِریا کر کے بنا اپنے پٹے، پتا ہو کے دے
 وڈیائیا۔ بیاس کہے میں کھیل ویکھ ویلے اوسے، ستمکھ ہو کے آگھ کھلائیا۔ اودھروں ونجارا وچن آگیا اک دھسے، کئی لال پیلی بنائیا۔
 سوہنی اُن نال گندے، ڈورے ڈھائی اُنکلاں رکھائیا۔ اوہدے پچھے تین آگئے گندے، سوٹے موڈھیاں اُتے ٹکائیا۔ آگے نوجوان سُرستی اسی
 قدم تے سئے رہی ڈنگے، ہتھ باجرے نال چھپائیا۔ اوہدے کتیں سی ڈھائی تولے دے بندے، موتی نو نو جڑائیا۔ وال چوٹی اُتے پچھوں آگے
 نوں گندے، لٹاں متھ اُتے لٹکائیا۔ اونے چر نوں چوڈاں کھئے آگئے گنگے، اشاریاں نال اک دو جے سمجھائیا۔ جے سانوں کجھ باجرہ پا
 دیوے جھولی وچ جھنگے، رونگا کر کے لئیے کھائیا۔ اونے چر نوں گوالن لے کے آگئی دودھ، مٹکی سر دے اُتے اٹھائیا۔ دو بڈھے آگئے
 ڈڈے، ہتھ نال چلن واہو داہیا۔ اودھروں مینڈک نو نکل کے باہر گدے، اپنی اپنی چھال وکھائیا۔ گوہند سب دیاں آساں بچھے، کندھے
 اُتے بیٹھا بہار وکھی والا پائیا۔ اودھروں کنارے تکیا دو جے، دو گج دین ڈبائیا۔ اندروں بڑا دکھے، درد رہے سنائیا۔ گوہند اسیں اگی جنم
 دے بھکھے، گر ہر گوہند گیا سمجھائیا۔ جنگلاں وچ رہے لکے، پرہاساں وچ جھٹ لنگھائیا۔ بن تیرے ساڈا پینڈا مول نہ مکے، آگلا پندھ نہ
 کھئے چکائیا۔ اودھروں اوہناں دا مہاوت آگ رکھ رہیا سی اُتے حقے، بھوک مکھ نال لگائیا۔ لکڑی دے تھان اوس بال دتے ککراں دے ٹکے،
 جنہاں دے اندر بیج دین ڈبائیا۔ بہڑی اسیں ادھ اسمانوں ٹٹے، دھرتی اُتے اپنا آپ رُلائیا۔ ساڈی بات کوئی نہ پچھے، پھل پھل کم کیسے نہ آئیا۔
 پتہ نہیں گوہند کیہڑی گلوں ساڈے نال رُسے، دُور بیٹھا آگھ نہ کھئے کھلائیا۔ اُچی کوک پکار کہا بہڑی دروہی ستگر نالوں کدے نہ کیسے دی
 ٹٹے، جگت جیون کم کیسے نہ آئیا۔ اودھروں تین چور آگئے جنہاں جاندے راہی لٹے، چاندی ترھیٹھ تولے جھولی پائیا۔ اودھروں اک سوانی آ
 گئی جس نے شنگار کیتا اپنے سجے گئے، چوڑیاں ملے والیاں پائیا۔ چور اوسے ویلے اوہدے اُتے ٹٹھے، اپنا بل وکھائیا۔ اون لاه کے کنگن

اوہناں آگے سٹے، دو ہتھیں تالی دتی وجائیا۔ اوہ ویکھو گوبند تہاڈی جڑ پٹے، جو میرا پتا مائیا۔ مینوں آپے گودی چُکے، بچی اپنی لئے بنائیا۔
 اودھروں ٹوی ویچ روپئے تُکے، بھڑی بھڑی کر سُنائیا۔ بھین کی تُوں وی ساڈے نال غُصے، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جے پھڑ کے ساڈی آگنی
 آگ انگیار والی سواہ کر کے اوبدے چرناں اُتے سٹیں، دھوڑ بن کے خوشی لئیے منائیا۔ اودھروں دو نوجوان آگے راہ گھسے، پریشانی ویچ
 پریشان نظری آئیا۔ اوہناں دے اندر اکو لہر اُٹھے، ہولی ہولی رہی بلائیا۔ تہاڈے ویلے انت آخیری چُکے، چک کھوہ وانگوں پھیر نظر کیسے نہ
 آئیا۔ اوہ اک دوجے تُوں رہے پُچھے، اپنا اپنا حال سُنائیا۔ اودھروں سٹھ سال دی مائی بڈھی تِن بھن کے آگنی بھٹے، پاٹے چیتھڑ نال
 رکھائیا۔ وے پچھو جے تہانوں پار کنارے والا پُچھے، پسچاتاپ دے مکائیا۔ تہاڈے اندر اوس دا پریم پُھٹے، پھٹ جنم جنم دا دے مٹائیا۔ اوہ
 ویکھو سوکر اوسے دے تیر نال پھٹے، خرگوش حُدی گیا گوائیا۔ اوسے نے تارے پتھر وٹے، مہر نگاہ نظر جدھر اُٹھائیا۔ اوسے ویلے سارے
 اُٹھ کے تھئے، بھجے وابو داہیا۔ بیاس نانا ہو کے راہ دوہاں وچکاروں چھڈے، جل دھارا آگے پچھے نہ کھئے بلائیا۔ گوبند کہا نیڑے آیاں تُوں آو
 میرے ڈڈے، پچھو دیاں وڈیائیا۔ آج توں تہانوں اپنے لاواں آگے، اگلا پنڈھ مکائیا۔ چوراسی وچوں کڈھے، جم کی پھاسی دتی تڑائیا۔ پھیر
 جس ویلے آواں تسیں سارے آو سدے، میرے نال میرا سنگ بنائیا۔ میں منٹس بناؤ نے سنت بناؤ نے بھگت بناؤ نے تسیں کھوتے گدھے،
 لولھے لنگرے تَنڈے اپنے نال ملائیا۔ میرے پیار اندر بدھے، تتی وا کدے نہ لگے، سدا رہو سجے کھئے، آگے پچھے سوہنا جوڑ جڑائیا۔ بیاس
 کہے میں پریشان ہو کے دوویں ہتھ بدھے، نیوں کے واسطہ پائیا۔ صاحب ستگر تینوں کیہڑے لگدے چنگے، مینوں دے سمجھائیا۔ کی
 جیہڑے نہاؤندے گوداوری گنگے، سُرسی جمنا تاریاں لائیا۔ گوبند کہا بن میرے پیار سارے گندے، نہاؤن دھوون کم کیسے نہ آئیا۔ جیہڑے
 مُحبت ویچ رنگے، کدے نہ ہوون ننگے، مندیاں دے مندے اپنے گھر وسائیا۔ بیاس کہا کی پھیر پائل دیویں نال کھنڈے، جل پانی کس بدھ
 ونڈیں، جام کیہڑا دیویں پیائیا۔ گوبند کہا اوہناں دے انتر نرنتر ہو کے میری دھار لنگھے، میں رہن نہ دیواں دورنگے، پھسا کے اپنے پھندے،
 دندے اگلے دیاں بنائیا۔ سدا رکھ کے ٹھنڈے، بنا بندگی توں پار کرا کے اپنے بندے، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سنا کے چھندے، اپنا رنگ
 وکھائیا۔ بیاس کہا کی پھیر وی آئیں میرے کنڈھے، اپنا چرن چھپائیا۔ گوبند کہا تیرے توں پار میرے گرمکھ چنگے، جنہاں نال مل کے اپنا

جھٹ لنگھائیا۔ ایسے کارن گُرمکھو تہاڈے ناتے گنڈھے، کیتا قوئل بھل کدے نہ جائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ بھاویں میتھوں کچھ منگے بھاویں نہ منگے، جس دا دینا اوسے دی جھولی پائیا۔ بیاس کہا تیری جو بن جوانی کیہڑے تھان ہنڈھے، ٹکانا دے درسائیا۔ گو بند کہا بیاس جتھے بے آسا کوئی نہ لنگھے، جگ نیتراکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اوتھے گُرمکھاں دے اندر میرے سنگھاسن چنگے، جنہاں دی شال دوشال قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ بیاس کہا کی پھیر کریں جنگے، مینوں دے درڑائیا۔ گو بند کہا آج توں ایہہ بھتھے دھو کے پُرکھ اکال دے چرنیں ٹنگے، جگت شستراں والی نہ کھئے لڑائیا۔ حُکمے اندر کھنڈ برہمنڈے، جتھے چمکے کوئی نہ چند پرچنڈے، اکو میرا نُور کوڑ سارا دئے مٹائیا۔ میرا کھیل سمجھے کوئی نہ پنڈے، نہ کوئی جانے کیوں پُتر چارے ونڈے، کھیل اپنے نال کرائیا۔ بیاس کہا تیرا گُرمکھ اوس ویلے کی کچھ تیتھوں منگے، کی وست دیویں ورتائیا۔ گو بند کہا میں اوبھناں دا تے اوہ میرے میں کوئی حساب کتاب نہیں ونڈے، ونڈاں وچ گُرمکھ نہ کدے رکھائیا۔ جو چڑھ گئے میرے ڈنڈے، انت میرے وچ بہہ کے میرے ڈیرہ لائیا۔ بیاسا چرن چم لا تیرے بھاگ ہو جان چنگے، چنگیاں گُرمکھاں نال دیاں وڈیائیا۔ ایسے کارن گُرمکھو تسیں ستگر نال لنگھے، پتتاں اُتوں دتا ٹپائیا۔ بیاس کہا گو بند اوہ ویکھ مینوں کچھ دس رہیا سنجے، دواپر انت اخیر سمجھائیا۔ راج راجان شاہ سلطان مینوں سارے دسدے سر توں گنجے، پڑدا اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سارے بائے کردے پھڑ کے کندھے، کرماں دا بھار نہ کھئے ونڈائیا۔ میں ویکھیا جیہڑے گُرمکھ تیرا پتن لنگھے، رنگن اگلی گئے رنگائیا۔ اونے چر نوں ستھرے و جاؤندے آگئے ڈنڈے، تیری تیری تیری بے پرواہیا۔ اودھروں پون چل پئی ٹھنڈے، سروں بودیاں رہی بلائیا۔ پون جھکولا دتا سارے پنڈیوں ہو گئے ننگے، دھوتی ہتھ کسے نہ آئیا۔ اکھاں میٹ ہٹے شرمندے، نیتراں نہ کھئے کھلائیا۔ بیاس کہا، کیوں مر گئے جیندے، اپنا آپ مٹائیا۔ ہولی جہی سارے رل کے کوندے، بائے بائے کر سنائیا۔ اوسے ویلے ڈگ پئے بھار منہ دے، سر گو بند چرناں ول نظری آئیا۔ بیاس کہا گو بند ایہہ نیڑے پُج گئے تیری بروہ دے، انہاں نوں پتہ نہیں ایہہ دُھر دا سچا ماہیا۔ میں شاستراں وچوں سُنیا سب کچھ ہتھ پورے ستگر دے، بن ستگر ملے نہ کسے وڈیائیا۔ گو بند تیرے کھیل ذرا چھوہ دے، چھوہندیاں سب دا بیڑا پار کرائیا۔ انہاں دے روگ مٹا دے لوں لوں دے، لوک پرلوک تیرا جس گائیا۔ ناد سُنا دے توں ہی توں دے، شبد انادی دُھن اُپجائیا۔ گو بند کہا بیاسا تینوں پتہ نہیں ایہہ مالک وڈے تتاں ماہلاں والے کھوہ دے،

ہلٹ پٹھے سِدھے بھوئیا۔ ایہہ کتے اوسے جوہ دے، جتھوں خرگوش تھہ کے آئیا۔ اودھروں کچھ سندیثے آگئے بھگت دھرو دے، دھروہ کریں نہ گرو گوسائیا۔ کی ہویا جے ایہہ مالک کھوہ دے، ہن درویش تیری بروہ دے، در تیرے سیس نوئیا۔ گوہند کہا مہر نگاہ نال لیکھے مُکاواں بیاس تیری رجوہ دے، وجوہ وجہ نال بنائیا۔ سارے کہن پُرکھ اکال ستگر گوہند کلجگ انت اپنے کھیل وکھاؤ نے شروع دے، شرع وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھیاں وچوں لیکھے اپنے لیکھے پائیا۔

★ ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ جمشیر کھیڑا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میرے کنڈھے آگیا باگھ، مکھ خون نال رنگائیا۔ گوہند دا جگدا ویکھ چراغ، چراگاہاں وچ دسی رُسنائیا۔ گوہند شبدی اندروں ماری آواز، میری پچھلی سرت کھلائی۔ جاں ویکھیا میں بالی جس سُگریو دا کھوبیا تاج، ناڑی زور نال دبائیا۔ رام دا بھل کے رام راج، اپنا بل ودھائیا۔ اندر میرے مینوں دسیا داغ، پوتر صاف نہ کھئے کرائیا۔ میری کوک کے نکلی چانگ، بھک دی بجائے تبھک کے حال سُنائیا۔ اودھروں جل دی آگئی کانگ، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ بانس دی موٹی رڑھدی آئی ڈانگ، ساڈھے تن ہتھ روپ بدلائیا۔ اوبدے پچھے اک نظری آئی ٹانگ، پیر ادھا رہی وکھائیا۔ جس دے وچ گوہند ملن دی تانگھ، آسا نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا رہیا سمجھائیا۔ بیاس کہے جس ویلے باگھ لگا رون، میں کروٹ لئی بدلائیا۔ ایتھے آیا کون، نیر نیر وائیا۔ شبد سنیہا دتا پون، مینوں دتا درڑائیا۔ اودھروں آشا تھی آئی راؤن، بنا سیس توں دئے دُہائیا۔ ہتھ مل کے آئی پچھتاؤن، پسچاتاپ وچ دُہائیا۔ پچھلا حال آئی سناؤن، پڑدا رہی چُکائیا۔ جس ویلے میں رام نوں آیا ساں مُکاوں، آپ مک کے اپنا آپ مُکائیا۔ اوس ویلے رام نے شبدی حکم نال دھپھا لایا میری دھوئن، مینوں دتا درڑائیا۔ تریتا دواپر تینوں دتا سون، کلجگ اکھ کھلائی۔ جس ویلے شبدی گوہند دکھیاں دا درد آیا ونڈون، غریب نائیاں گلے لگائیا۔ سچکھنڈ دوارے آیا پچاؤن، پھڑ بابوں پار لنگھائیا۔ پورب لہنا سب دا آیا چُکاوں، لیکھا دئے مُکائیا۔ کوڑی

کِریا آیا ڈھاہن، سچ سچ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا کھیل آپ وکھائیا۔ بیاس کہے میرے وچ رُزھدی آئی
 کنڈیاں والی چھاپی، ٹاہنیاں نو وند وندائیا۔ کنڈیاں دی نوک اُتے نو نو پاپی، جیہڑے ستگر توں مکھ بھوئیا۔ گوہند اوہناں دی شبد دھار
 وکھائی پاتی، پن اکھراں دتا درڑائیا۔ میں ہس کے کیتی ہاسی، خوشیاں نال تالی دتی وجائیا۔ اودھروں منڈی والے راجے دی آگئی ماسی،
 جیہڑی نو سال پہلے اپنا تن گئی تجائیا۔ اوہنوں انت اخیر گوہند ملن دی آسی، آسا اپنے نال رکھائیا۔ جس دے نال نیچ ذات دی داسی، آیو
 ستر سال وند وندائیا۔ اوہ جی سی وچ کاشی، پتا چندو ناؤں دھرائیا۔ نیویں گھر دی ذاتی، سیوا وچ وڈیائیا۔ انت ویلے مرن لگی اوس نوں
 گل آگھی، میرا ملیا نہ گوہند ماہیا۔ سب توں پریت چنگی میری نال چاچی، جیہڑی رام دا ایشٹ منائیا۔ جس نے ڈولی وچ پین لگی مینوں
 صابن دی دتی سی گاجی، ہتھ میرے پھڑائیا۔ جنان چر نظر نہ آوے ساکھیتی، ستمکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر نال ترائیا۔ رانی کہا ایہ میری گاجی صابن، آشا وچ دبائیا۔ اج ہوئی وڈ وڈ بھاگن، گوہند ملیا
 بے پرواہیا۔ میں ایس نوں آئی آگھن، تیری اوٹ تکائیا۔ اونے چر نوں گوہند کچی لکڑ دی بھن کے داتن، دندان ہیٹھ دبائیا۔ اوہدی اندروں
 سُرتی لگی پاشن، پڑدا دتا اٹھائیا۔ ویکھیا کھیل گوہند نال پُرکھ ابناشن، نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ساچا رنگ رہیا وکھائیا۔ بیاس کہے میرے اندر رُزھدے آئے ککھ، گھونسلہ بنیا نظری آئیا۔ جس دے وچ اک بچّ، تن دن دی عمر وکھائیا۔
 اُس دے کول کھان نوں کچّ، دوجی وست نہ کھئے ٹکائیا۔ نیڑے آ کے اُن تکیا نال آگھ، گوہند کنڈھے بیٹھا سوبھا پائیا۔ تنہا پیا ہس، خوشیاں
 وچ تالی دتی لگائیا۔ سورپیر ہن تے مینوں رکھ، رُزھدیاں پار کرائیا۔ میں اوہ تلونڈی والا جٹ، جس دی کھیتی مجھیاں دتی کھوئیا۔ بڑے
 جنم لے کٹ، دکھ درد نہ کھئے وندائیا۔ ہن آگیا تیرے تٹ، کنارے اُتے ڈیرہ لائیا۔ بھڑی ہن نہ دیویں چھڈ، رو رو دیاں دُبائیا۔ اینے چر نوں
 پانی وچوں مار کے چھال ڈڈ، او سے گھونسلے وچ بیٹھی آئیا۔ گوہند میں وی نہیں ہونا اڈ، تیری اوٹ تکائیا۔ مینوں چوراسی وچوں کڈھ،
 میں تیری جنم ویلے دی دائیا۔ جیہڑی سریر گئی چھڈ، ناتا جگت ٹرائیا۔ میتھوں بھل ہوئی میں تینوں ٹیکیا نہیں سی متھ، بچّ سمجھ کے زمین
 اُتے دتا لٹائیا۔ گوہند آگوں پیا ہس، تیری سیوا لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بیاس کہے

میرے وچ رڑھدا آیا بؤر، بھجیا واہو داہیا۔ اوہناں وچوں اک پتا سی کھجور، جس دی نوک اگوں تکھی نظری آئی۔ اوہدے پئی سی دھوڑ، مئی گھٹے نال وڈیائی۔ سوہنا بنیا پور، کھٹے ہو کے جھٹ لنگھائی۔ اوہناں ویکھیا گوبند کھڑا دور، دور ڈراڈا ڈیرہ لائی۔ نیڑے آیا نور، نور وچ رُشنائی۔ اوہناں رو کے کہا میں پتا نہیں کھجور، خوشی نال جنائی۔ میں اوہ پتھر جتھے موسیٰ ڈگا اُتے کوہ طور، اپنا آپ بھلائی۔ اوس ویلے مینوں آیا غرور، ہنکار وچ سجدہ نہ کھتے کرائی۔ اوس نے حکم دتا ضرور، مینوں دتا درڑائی۔ تیرا لیکھا کلجگ گوبند میٹے جس نے تارنے مورکھ مؤڑھ، مگدھاں پار کرائی۔ میری سانہ کے رکھیں ایہہ دھوڑ، تیرے اُتے دتی ٹکائی۔ تُوں اترنا اوس دے پور، موسے کہا مینوں پری اند دا واسی نظری آئی۔ بیاس کہا میں حیران ہویا میرا سڑنا فضول، پتہ نہیں ایہہ کیوں سب نوں پار کرائی۔ گوبند ہس کے کہا بیاس میرا جگت اکھراں والا نہیں مضمون، گر اوتار پیغمبران والا نہیں قانون، نہ معلوم اپنا کھیل کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکری ویکھے سارے بالک بچے معصوم، چھوٹے وڈے اپنے رنگ رنگائی۔

★ ۱۵ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ پنڈ کھیڑا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے پھیر بھٹھا پیا بول، تیر وار آواز لگائی۔ مینوں سدیا آ میرے کول، تینوں دیاں درڑائی۔ ستگر دے چوبل، دھر دے دیاں سمجھائی۔ ایس نے جوتی دھار جانا مؤل، شبدی روپ وٹائی۔ اج دا یاد کر قول، اقرار دیاں سنائی۔ جس ویلے مڑ کے آیا اُپر دھول، نرگن ہو کے پھیرا پائی۔ ساچے دھام بیٹھا رہے اڈول، حکمے اندر حکم ورتائی۔ اوس ویلے بیاس بھوویں شاستر سمرت وید پُران گیتا جگت گیان انجیل قرآن کہانی بانی کیناں وجاوے ڈھول، پن گوبند کریا اکھ نہ کھتے کھلائی۔ بیاس کہندا بھٹھیا میرے دل نوں پیندا ہول، کی ایہو جیہی کار کھائی۔ بھٹھا کہے تُوں نہ سمجھ مخول، میں سچ دتا درڑائی۔ کوئی حساب نہ لا سکے پاندھا رول، پنڈتاں چلے نہ کھتے چٹرائی۔ اس دا بھبو جانے کون، گن کون گائی۔ جس نوں جھکدے پون پون، پانی بسنتر سیس نوائی۔ ضرور گرمکھاں پھیر اپنے نال آوے ملاؤن، میلا لئی کرائی۔

چوہ جُگاں توں وکھرا اپنا نام آئے جپاؤن، ڈھولا اِکو دئے سُنائیا۔ سچکھنڈ دوار آئے بہاؤن، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اُجڑیاں آئے وساؤن، وسدیاں اُجاڑ کے خوشی منائیا۔ بیاس کہے بہتھیا اوہ ویکھ اُددی آگئی بہمبیری، کھمب لال رہی بلائیا۔ ایہدا میل ہویا تقدیری، اس دی تقدیر رہی جنائیا۔ اُچی کوک کے پُچھن لگی مینوں دسو کپڑی چنگی فقیری، جیہڑی فکر دئے گوائیا۔ اودھروں اک مالن ریڑھدی آگئی گڈیری، ٹوکریاں پھلان نال بھرائیا۔ اودھروں مُسافر پیندا آگیا بیڑی، دے دا روگ رہیا ستائیا۔ اودھروں فقیر آگیا ہتھ وچ لے زنجیری، گلا سِیس اُتے ٹکائیا۔ بیاس کہے مینوں ویکھ کے ہونئی دلگیری، پھیر اِکھے ہو کے ڈیرہ بیٹھے لائیا۔ گوبند خوشی نال میرے مستک اُنکلی پھیری، لکیر دتی کھچائیا۔ اونے چر نوں رُڑھدی آگئی ٹہنی اِک بیری، بیراں نال بھری سوہا پائیا۔ اونے چر نوں ونجارا چوڑیاں والا مار کے آیا پھیری، ہوکا گراں گراں سُنائیا۔ اونے چر نوں آوارہ پھردی آگئی وچھیری، عُمر دس مہینے بنائیا۔ ساریاں رو کے کہا گوبند ہُن نہ لا دیری، وچھڑے لے ملائیا۔ اوہناں وچوں بہمبیری کہا گوبند تینوں چنگی لگے کپڑی، سانوں دے سمجھائیا۔ کس نوں چاڑھیں اپنی بیڑی، کس نوں ویہندے وہن وہائیا۔ گوبند کہا تہاڈی پیار دھار میری، وچار پچھلی دیاں سمجھائیا۔ جس تہاڈی جڑ اُکھڑی، اوہ وی دیاں سمجھائیا۔ ساریاں رو کے کہا ساڈے وچوں پاپاں بھری کپڑی، سب توں وڈی نظری آئیا۔ گوبند کہا ہُن تہانوں بنا کے اپنی چیری، چری وچھنیاں دُکھ گوائیا۔ پھرنا پئے نہ اندج جیری، اُتبھج سیتج نہ کھئے بھوائیا۔ پچھے سزا بھگت لئی بتھیری، ستگر توں بھلیاں ملی سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیہو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ اوہناں وچوں وچھیری کہا میں اِجے دوگ، بینتی دیاں سُنائیا۔ جس ویلے بل میرے چڑھیا لگ، اپنا آسن لائیا۔ میں تیس کوس تے جا کے گئی تھک، رو رو حال سُنائیا۔ بل اُتر کے مینوں ماریا دھگ، مُنہ دے بہار سُنائیا۔ میں رو کے کہا پُرکھ سمرتھ، میرا ہو سہائیا۔ سری بھگوان کہا تینوں سُنواو سچ، حُکم دیاں درڑائیا۔ ایہہ نہیں میرے ہتھ، ناتا گوبند نال جُڑائیا۔ تِن جُگ اپنے وچ لوں رکھ، مات جنم نہ کھئے بھوائیا۔ پھیر کر پرگٹ، آسن پلانا نہ کھئے ٹکائیا۔ جس ویلے گوبند آیا بیاس تٹ، کنارے ڈیرہ لائیا۔ تُوں آپے آؤنا تھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ تیرا لہنا مُکاوے جھٹ، جنم جنم دا گِیڑ کٹائیا۔ رو کے کہا نال اکھ، اخیر دتا سُنائیا۔ چرناں اُتے گئی ڈھٹھ، اپنا آپ مٹائیا۔ گوبند پٹھ اُتے پھیر کے ہتھ،

پچھوں دُنبِ دتی بلائیا۔ ہُن اوتھ جا کے وس، جتھے میرے گُرمکھ ڈیرہ لائیا۔ مین سب دا اکو گھر کرنا اکٹھ، دوجی ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہککنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، اکٹھ اپنا حُکم جنائیا۔

★ ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۲ اجیت سینگھ دے گرہ پنڈ کھیڑا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے گوہند میرے اُتے چھپایا ہتھ، پنجہ پنجان نال ملائیا۔ میری کھول کے درِشٹی والی اکھ، سرِشٹی توں پرے دتا سمجھائیا۔
نظری آیا اکھ اتھاہ بے پرواہ پُکھ سمرتھ، پاربرہم پتیرمیشور دو جہاناں والی شہنشاہیا۔ جس دی جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ
گر اوتار پیغمبر مہاگا کے گئے اکٹھ، رسنا جہوا بٹی دند ڈھولیاں وچ سُنائیا۔ سو سوامی انترجامی نرگن نرؤیر نراکار نرنکار حُکم دیوے سچ،
سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک جنائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت ہونا پرگٹ، جوتی جاتا ظاہر ظہور نرگن نور کرے رُشنائیا۔ چار ورن
اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر جس نے اکو کھولنا ہٹ، وست امولک اپنی دئے ورتائیا۔
لہنا دینا جھگڑا مکائے گنگا گوداوری جمنا سُرستی تیرتھ اٹھسٹھ، تٹ کنارہ ویکھے تھاوں تھائیا۔ نو جوان مرد مردان دُھر دا نام چلائے اگتی
رتھ، بن رتھوہی دُھردرگاہی اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی کر کے گئے آس، آسا منسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ اگوں رو کے کہا
بیاس، نیر نیناں نیر وبائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور کون ہووے تیرا داس، یاچک کون اکھوائیا۔ گوہند سہجے کہا بھگتاں بنے ساتھ، آتم پرما تم ہووے
گاتھ، کنارہ سوہے اکو گھاٹ، پتن اپنا دئے وکھائیا۔ جتھے دین مذہب نہ ذات پات، اوچ نیچ نہ کوئی شاخ، دوس رین نہ کھتے رات، گھڑی پل
جگت واسنا ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دھار دئے درڑائیا۔ بیاس کہے جس ویلے
گوہند دے ہتھ نے پایا بہار، بھو ساگر پار دتا کرائیا۔ مینوں نظر آیا محمد نال چار یار، ستمکھ بیٹھا سوہیا پائیا۔ پروردگار دا بن کے خدمتگار،
خادم ہو کے سیو کھائیا۔ نیوں نیوں کرے نمسکار، سجدیاں وچ بردا نظری آئیا۔ در درویش بن بھکھار، فاقہ کشی ویکھے جگت لوکائیا۔
صدی چوڈھویں دا کر اظہار، سندیشہ رہیا سُنائیا۔ میرے اماں دے امام دُھر دے سیکدار، درگاہ ساچی تیری بے پرواہیا۔ کس بدھ

انت نیڑا کریں آن، کلجگ کھیڑا ویکھ وکھائیا۔ حُکے اندر شبد اندر نغمے اندر نام اندر کلھے اندر دسیا آگئی کلام، کائنات توں پرے کیتی پڑھائیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا، توجوانا مرد مردانہ والی دو جہاناں ہووے حُکران، دُھر فرمانا اپنا آپ سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا مایا ممتا میٹے نشان، گڑھ ہنکار دئے تڑائیا۔ جن بھگت سہیلے صوفی سنت فقیراں لئے پچھان، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب ستگر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ بیاس کہے بہار نال میں گیا دیئا، ہوکا لے کے دتا سُنائیا۔ اوسے ویلے مینوں صدی چودھویں دا انت لبھیا، پڑدا ربیا نہ رائیا۔ پتا پوت نال کرے دغیا، نار کنت سیج نہ کھئے سہائیا۔ مُرید مُرشد لٹنوں کسے نہ چھڈیا، گرو چیلانہ کھئے وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ کُریارا جوٹھ جھوٹھ اڈے گھٹیا، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنے حُکم دا پورا کر کے پٹیا، لیکھا پرہ دے ہتھ پھڑائیا۔ اتم میٹ دیناں مذہباں والے رٹیا، آتم برہم سب توں دے جنائیا۔ توں صاحب سمرتھیا، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم پاربرہم برہم سمجھا ساچی گتھیا، رسنا جہوا بتی دند تیرا اکو نام دھیائیا۔ بن تیری کریا مہربان محبوب مُحبت وچ کھئے نہ وسیا، وصل یار حق نہ کھئے کرائیا۔ بیاس کہے میں پھیر کھڑ کھڑ بسیا، خوشیاں وچ خوشی لئی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا نیڑے کٹھیاں، اکھراں والا وکھڑ رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۵ مگھ شہنشاہی سمت ۲ گرمیت سنگھ دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں گوہند دے چرن ویکھ ننگے، ننگیاں اُتے پڑدا رہے پائیا۔ جس دی چھوہ نال تردے جان چنگے مندے، سب دا لہنا دینا مُکائیا۔ پریم دھار جان رنگے، رنگت اپنی آپ بدلایا۔ جنہاں نال مل کے کیتے دنگے، دغیدار ہو کے درشن پائیا۔ اوہ وی کیتے ٹھنڈے، آگھ جنہاں اُتے ٹکائیا۔ ہندو مُسلم سب دی گنڈھے، جو چرن آون سرنائیا۔ کئی جائے چوراسی پھندے، چوراہے بیٹھا پار لنگھائیا۔ اکو سچ

پریتی منگے، دوجی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ چھیتی نال پھیر اپنا ہتھ مار کے سیس پھڑیا اپنے کنگھے، کیساں وچوں دسمیش باہر کڈھائیا۔ تیری دھار نال دُشت دُراچاری تارنے پنڈے، جو استیاں بیاسا وچ بکائیا۔ آگے رہن نہیں دینے رنڈے، ناتا دُھر دے کنت نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھید ربیا کھلائی۔ بیاس کہے گوہند خوشی نال اپنا باہر کڈھیا خنجر، خنجیر سارے دین دُہائیا۔ بھجے پھرن وچ بنجر، بازو بازو نال چُھپائیا۔ اُدھروں پھٹکاریا ہویا آگیا کنجر، ویسوا در دُرکائیا۔ کول دی لگا لنگھن، اکھ گوہند ول رکھائیا۔ گوہند ہتھوں لاه کے کنگن، اوہدے آگے دتا سٹائیا۔ اوس کر کے دونوں ہتھان دی بدن، سیس دتا نوائیا۔ دھوڑی دا لا کے چندن، اپنی خوشی بنائیا۔ گوہند ہس کے کہا توں رواداس نال ٹھگی کرن والا اوہ براہمن، جس دا برن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بیاس کہے میرے وینھدیاں ریشم دے وپاری آئے سؤداگر، گٹھاں اپنیاں بند کرائیا۔ بنے سوہنے اچے لے بہادر، سُرپیر سوہیا پائیا۔ نال چُکی ہوئی اک گاگر، رُپئیا سینکڑے پینتی وچ بکائیا۔ اُتوں مُنہ بدھا نال چادر، بنا ڈھکن لئی اُٹھائیا۔ گوہند کول آ کے کرم ہویا اُجاگر، قسمت دتی بدلائیا۔ مہر نگاہ نال وکھایا کرنی دا کرتا قادر، قُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا ربیا کھلائی۔ بیاس کہے گاگر مُکھ کیتا بند، اندر نظر کُچھ نہ آئیا۔ اودھروں اندھیرا ہو گیا چمکن لگا چند، چوڈھویں والا اکھوائیا۔ پوُن نے کیتی ٹھنڈ، سیت ریبی ستائیا۔ بیاس کہے اوہ آگے میرے کندھ، کندھی ڈیرہ لائیا۔ اوتھے نیڑے سی اک جنڈ، جیہنوں ماتا کہہ کے جگت پوجا وچ رکھائیا۔ اودھروں سرپ آگیا کھلار کے پھن، اپنا بھے درڑائیا۔ جگت سؤداگر سُنن لا کے کت، کون آواز ربیا سُنائیا۔ شبدي حُکم آیا تھادے کول ایہہ دھن، جیہڑا دھن دا حصہ گنگو گیا چُرائیا۔ اوسے ویلے گوہند آگے گئے من، نیوں کے سیس نوائیا۔ گوہند کہا ایہہ اوہ دھن نہیں ایہہ گنگو دا من، دس سال پہلے سر سے توں پہلے دی عادت دتی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل بے پرواہیا۔

★ ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۲ منسا سنگھ دے گرہ پھرا لا ضلع جالندھر ★

گوبند کہے بیاس میں پچھلا لیکھا لیکھا، سب دا لہنا دینا پور کرائیا۔ آگے نواں روپ دسنا سیکھ دا، جس نون چار جگ سکيا نہ کھئے پرگنائيا۔ جنہاں دے اندر پیار بخشنا اک دا، ناتا جگت نالوں ٹرائيا۔ اتتر ہو کے آپ دس دا، باہروں رنگ رنگائيا۔ پیار پا کے کھچ دا، بندھن وچ بندھائيا۔ پڑدا لاه کے وچ دا، وچوں اپنا نور چمکائيا۔ ویلا نہ رہے جچ دا، دکھ وچ نہ کھئے کرائيا۔ کسے دا ایشٹ رہن نہیں دینا پتھر اٹ دا، دوسر سبب نہ کھئے جھکائيا۔ لیکھا پورا کراؤنا بھوکھ دا، بھوش وچ وڈیائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم رہیا ورتائيا۔ بیاس کہے کی کچھ دیویں سکھیا، مینوں دے جنائيا۔ گوبند کہے اچے میں لیکھ نہیں اوہ لیکھیا، جس نون کوئی سمجھ اپنی کرے چترائيا۔ پُرکھ اکال نے مینوں دتی اگئی چٹھیا، بن کاغذ ہتھ پھڑائيا۔ صرف میں پڑدا لاہنا گرمکھاں اکیاں، اکیاں دے آگے آگے اگی ہور بندھائيا۔ کرامات وکھاؤنی کھیل نکیا، پُرکھ اکال کدے نہ بھائيا۔ جیہڑیاں پریم پیار اندر وکیاں، قیمت اگلی پچھلی گئی چکائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم آپ ورتائيا۔ بیاس کہے کی اندر دیویں اشارہ، مینوں دے درڑائيا۔ شبدي دیویں ہلارا، ستیاں لئیں جکائيا۔ جوت دئیں چمکارا، اندھ اندھیر مٹائيا۔ امرت دیویں ٹھنڈا ٹھارا، جگت ترشنا آگ بھجائيا۔ گوبند کہا نہیں، بن میری کریا دے کسے نہ پار کنارہ، سچ دوارے بہ کے خوشی نہ کھئے منائيا۔ مہربان ہو کے دیواں اک سہارا، سہانک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائيا۔ اچھل چھل میرا کھیل نیارا، نراکار ہو کے ساکار نہ کدے سمجھائيا۔ چھوٹیاں چھوٹیاں کتھا جنا کے واراں، وارث جگت دیاں بنائيا۔ میرے نام دیاں شاخان دھاراں، دھرنی اُتے چمکائيا۔ پرہہ دا کھیل سدا نیارا، نرویر ہو کے آپ وکھائيا۔ جن بھگتاں بخش کے اک آدھارا، اگلا پینڈا دئے چکائيا۔ بن کریا ستگر آگے کوئی کڈھ نہ سکے ہاڑا، اپنا دکھ سناؤن کھئے نہ آئيا۔ جگ چوکڑی پچھوں لگے ایہہ اکھاڑا، سوہنا رنگ پرگنائيا۔ غمی وچ خوشی دی دئے بہارا، بہار وچ پھہار امرت آپ چوائيا۔ بیاس کہا کی کھیل کرے نرنکارا، کی اپنی کل ورتائيا۔ گوبند کہا اوہدا روپ ہووے ہمارا، گمار نال مل کے اپنی کرے وڈیائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ کھلائیيا۔ بیاس کہے میری پوری کھلی نہیں سرتی، سرت دے کھلائیيا۔ کچھ سمجھ نہیں اند پُر دی، پُر دی اند دے درڑائيا۔ گوبند کہا جتھے اٹ پتھر نال کدے نہیں جڑدی، میں

اوس گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ ایہہ کھیل آد جگاد صاحب ستگر دی، جو مینوں ربیا دکھائیا۔ اگلی کتھا کہانی دھر دی، تینوں دیاں سمجھائیا۔ کلجگ انت پُرکھ اکال دین دیاں اپنی کھیل کرنی چور دی، راہ جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ اوتھے وڈیائی نہیں چلنی کیسے دے زور دی، طاقت نہ کھئے ازمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل اپنے منتر فرنے پھور دی، پھرتی سرتی سمجھ نہ کھئے پائیا۔

★ ۱۵ مگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی چرن کور دے گرہ پنڈ ماہل گہلا ★

بیاس کہے میں سن کے تیری گاتھا، غصہ دتا گوائیا۔ ٹیک کے تینوں ماتھا، مستک لیا جھکائیا۔ اگلا پچن دس ساچا، سچ دے درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ ہووے اندھیری راتا، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پیار رہے نہ پتر ماتا، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ جھگڑا پئے خادم آقا، رعیت راجے کرن لڑائیا۔ دھرم رہے کوئی نہ ناتا، ادھرم وجے ودھائیا۔ پھیر کس بدھ تیرا چلے ساک، بھید دینا گھلائییا۔ گوبند کہا میں نال لے کے آواں پُرکھ ابناشا، میلا اپنے نال ملائییا۔ چار جگ دیاں رہن نہ دیواں شاخاں، دیناں مذہباں کران صفائیا۔ جن بھگتاں پوریاں کران آساں، عرشی ہو کے دیا کہائییا۔ میرے کول رحمت دیاں راساں، نیامت نام جھولی پائیا۔ جے کوئی بدھی نال میریاں کرے قیاساں، مینوں سمجھ سکے نہ رائیا۔ صرف اک تینوں دسنا میں سچکھنڈ دوارے کیوں گیا ساں، تن وجود ناتا جگت تڑائیا۔ جوت وچ جوت مل کے کیوں ربیا ساں، اپنا آپ چھپائیا۔ اوتھے جا کے پُرکھ اکال دی چرنیاں پیا ساں، پوت ہو کے پتا منائیا۔ نانا ہو کے ڈھہا ساں، چھڈ مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا پچھلا لیکھا اپنا لیا کہاں، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ گوبند کہا میں ماجھوواڑے پیا ساں، سب کچھ اپنا آپ لٹائیا۔ تون باپ ہو کے سٹا کیوں ربیا ساں، میری اگھ تیرا راہ تکائیا۔ پُرکھ اکال کہا شاباس تون میرے بھانے وچ پیا ساں، سکھ جگت والا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کہائییا۔ گوبند کہے بیاس کچھ لگا پتہ، بیاس کہا نہیں، رو کے دتا سنائیا۔ گوبند کہا میں لے کے آیا سنیہڑا سچا، سچ دیاں درڑائیا۔ جیہڑا گریسکھ چار جگ دا ربیا کچا، اتم کچیاں تون پکے دیاں بنائیا۔ جوتی شبدی دھار ہو کے

تھا، بھجیا واسو داہیا۔ جگت مسخرہ مینوں کرے ٹھٹھا، سچ ٹھٹھیا دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس نے لہنا دینا سب دا مکاؤنا کٹھا، کٹھے کر کے رنگ چڑھائیا۔ پُرکھ اکال روز روز نہیں تپاؤندا اپنا بھٹھا، انت وار کر مہر آویاں دے آوے دعوے نال دئے پکائیا۔ کی ہویا گرمکھو جے تہاڈا من کردا رٹا، من حُکم اندر سیو کھائیا۔ تہاڈے گل وچ پایا اوس نے شبد اگمی پٹا، جس دی ڈوری پٹنے والے دے ہتھ پھڑائیا۔ تہاڈی کوئی قیمت نہیں ٹکا، پیسیاں نال وکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ گوبند کہا، بیاس، دس کی سُنیا، اوس سر دتا بلائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند حُکم نال گرمکھ میرا چُنیا، شبدی میل ملائیا۔ بیاس رو کے کہا او بیاسا اوگنیا، اپنا مان دے تجائیا۔ پچھلا ویلا لنگھ گیا سرنائی ہُن آ، سرنی ڈھیہہ کے خوشی منائیا۔ دُھردرگاہی ویکھ ملاح، بیڑا تیرے وچوں تیرا پار کرائیا۔ بیاس بنا زبان توں کیتی ہاں، اندرے اندر دتا سُنائیا۔ سیس دتا نوا، چرناں اُتے ٹکائیا۔ کِریا کر میرے مہرواں، محبوب تیری اوٹ رکھائیا۔ گوبند کہا بیاس بہتا بولنا چنگا نہ، جو آیا سو پار کرائیا۔ آگے اوہ وی تارنے جیہڑے کھاندے سؤرگاں، قصائی رُپ بنائیا۔ اوہ وی تارنے جنہاں ماتا نال کیتا جناہ، اس توں پاپی پرے نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے مُنہ گئے بھوا، پٹھ گئے وکھائیا۔ اوہ وی تارنے جنہاں کدے نہیں جییا ناں، پرہہ دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ وی تارنے جنہاں دھرم دا ویکھیا نہیں کوئی تہاں، ست سچ نہ کھئے سُنائیا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے گرلاؤندے وانگ کان، نندیا مُکھ نال سُنائیا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے چوری چوری لاؤندے داء، مۆرکھ ہو کے پرہہ نوں مۆڑھ رہے بنائیا۔ اوہ وی تارنے جنہاں دا اچے تائیں لیکھیا نہیں کیسے ناں، بُہتے چوراسی وچوں نظری آئیا۔ اوہ وی تارنے جنہاں نے مانس ہو کے مانس لے کھا، خوُنخوار رُپ وٹائیا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے رہزن بنے راہ، لُٹیرے رُپ بنائیا۔ اوہ وی تارنے جنہاں صوفی سنت فقیر دتے ستا، اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ وی تارنے جنہاں مندر مسجد دتے ڈھاہ، انجیل فُران گرتھان آگ لگائیا۔ اوہ وی تارنے جنہاں یاد وچ کڈھیا نہیں کوئی ساہ، سواس وچ نہ کدے لیائیا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے دھرم دے چلے نہیں کدے راہ، جوٹھ جھوٹھ نال گرُمائیا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے بھرا بہیناں رہے تکا، آگھ آگھ نال بدلائیا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے کوکر سوکر رُپ بیٹھے وٹا، ٹیڈھیاں جُونیاں وچ بہکائیا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے بلاں وچ ڈیرہ بیٹھے لا، مٹی کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے بناسپت رہے اکھوا، پت تہنی نال لہرائیا۔ گوبند کہا، بیاس، میرا

پُرکھ اکال میرے ساتھ، جیہڑا دوہاں دی چرنی ڈگا آ، اوہناں دے بخشے سرب گناہ، بن کے پتا ماں، کلجگ کوڑ کڑیاری وچوں باہر کڈھائیا۔
 بیاس کہہ ایہہ کھیل تیرا کدوں ہونا رواں، مینوں دے سُنائیا۔ گوہند کہہ تیرے کن وچ کچھ کہواں، ہور سُن کھئے نہ پائیا۔ بیاس کہے میرا نہیں
 کوئی ماٹی چما، ساتھی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ گوہند کہہ تینوں سب کچھ دساں بنا دماں، ساہ توں پرے اپنی راس وکھائیا۔ دو توں پہلے آؤن
 والا سماں، سہادی دیاں گھلائییا۔ اگلا لیکھا پھیر دساں نواں، دُھر دا حُکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں میٹ کے کوڑی طمع، تمنا کو دئے وکھائیا۔

★ ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ گرمیت سنگھ دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں پُچھیا پھیر تیرے بھگت جین کی جاپ، جنہاں پُرکھ اکال نال ملائییا۔ کِس بدھ اُترن پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ پوتر
 ہوون پاک، اپنی کرن صفائیا۔ بھاگ لگاؤن کایا ماٹی کاج، کنچن لین بنائیا۔ میٹ اندھیری رات، ساچا چند چمکائیا۔ پوری کرن آس، ترشنا
 جگت بُجھائیا۔ لیکھے لگے سواس، ساہ ساہ خوشی بنائیا۔ ساچا جُڑے نات، چرن ملے وڈیائییا۔ کِس نہاؤن تیرتھ تاٹ، سر سروور سوہیا
 پائیا۔ کِس دی کرن یاد، کِس دا نام صلاحیا۔ کِس توں منگن داد، جھولی کتھے ڈاپیا۔ کِس کھیڑے ہون آباد، مینوں دے سُنائیا۔ کی سُن
 اگئی آواز، کون کرے پڑھائیا۔ کِس طرح کھلے راز، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ کی پوجا کرن پاٹھ، کون ساز نال کھڑکائیا۔ کی سجدیاں وچ پڑھن
 نماز، روزے رکھ کے آس رکھائیا۔ کی جنگلاں وچ کرن تلاش، تلے پریت پھول پھولائیا۔ کی متھے ٹیکن مندر مسجد ماٹھ، شودوالے نک
 رگرائیا۔ کی دھونیاں تاؤن کاٹھ، اگنی خاک رمائیا۔ کی بھجن آٹھ ساٹھ، بن بن پاندھی راپیا۔ کی جاگن اٹھ کے رات، مالا منکیاں والی بھوائیا۔
 کی کِسے کولوں پُچھن بات، پرہہ دا راہ تکائیا۔ کی اوہناں دی ہووے ذات، مذہب دینا درسائیا۔ کی دھوڑی لاؤن مستک خاک، ٹکے جگت
 وکھائیا۔ کیہڑی منزل چڑھن گھاٹ، کِس دوارے سیس نوائیا۔ کی ڈھولے گاؤن بن کے بھاٹ، بھٹاں والا رُپ وٹائیا۔ کِس بدھ پوری کرن
 خواہش، ترشنا جگت بُجھائیا۔ کِس بدھ لیکھے لاؤن سواس، ساہ ساہ دھیائییا۔ کی چچی پڑھن رہراس، سوہلیاں وچ سہائییا۔ کی آسا رکھن

کسے اُتے کِتاب، شاسترِ سِمرت وید پُران انجیل قرآن بانی صِفتاں والی سوہیا پائیا۔ کِس پریم دی وجاون رباب، تند ستار پلائیآ۔ کِی پیون
 حیاتِ آب، پریم رس چکھائیآ۔ کِس بدھ لَین اپنا سواد، انتر پریم ودھائیآ۔ کِس نون کہن گاڈ، خُدا واپگرؤ اللہ کہہ کے کِس دا نام
 دھیائیآ۔ کِی تیرا ویکھن باز، کلغی توڑا اکھ ٹکائیآ۔ کِس بدھ درگاہ دا لبھن راج، پچھلا پنڈھ مُکائیآ۔ کِی لیکھا لیکھ کے گیا بہاردواج، ستان
 رکھیاں وچوں دھیان لگائیآ۔ کِی منسا رکھی بھسندُ کاگ، ایہہ وی دے سُنائیآ۔ کِیہڑا گج نون دسیا جاپ، تندوآ تند کٹائیآ۔ کِس بدھ پر بلاد
 کول آیا ساکھیات، نر سینگھ روپ وٹائیآ۔ کِس بدھ دھرو دا بنیا باپ، بال آنجانا گود اٹھائیآ۔ کِس بدھ بل دا دتا ساتھ، ویس انیکا روپ
 وٹائیآ۔ کِس بدھ جنک دی پُجھی وات، گیان درشتی اک وکھائیآ۔ کِس بدھ بدر دا کھادھا ساگ، سُدائے تندلان بھوگ لگائیآ۔ کِس بدھ
 نامدیو دا پورا کیتا جاپ، کِس بدھ تاریا سین نائیآ۔ کِس بدھ جلاہے دا تانا بُنیا آپ، کبیر کایا قبر وچوں باہر کڈھائیآ۔ کِس بدھ روداس
 چارا اُچا کیتا وچوں نیچی ذات، پانہا گنڈھ کے خوشی وکھائیآ۔ کِس بدھ نامے کیتا بھاگ سُبھاگ، چھپر چھن چھائیآ۔ کِیہڑا دھنّے کھولیا راز،
 پڑدا دے چُکائیآ۔ کِس بدھ گنکا مار آواز، سوئی دتی اٹھائیآ۔ جُگ چوکڑی کیتا کھیل تماش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیآ۔ کِس
 بدھ کلجگ انت اپنا دیویں ساتھ، سگلا سنگ بنائیآ۔ کِی گُرمکھاں دیویں دات، لہنا دینا جھولی پائیآ۔ کِس بدھ بھگت سہیلیاں گھلے تاک،
 پڑدا لَین چُکائیآ۔ کِی اوہ سادھان سنتاں دے بن چاک، پیراں پچھ پھیریاں پائیآ۔ کِی اوہ گرنٹھاں نون لَین واچ، واچک ہو کے کھوج کھوجائیآ۔
 کِی اوہ کھوجن وچ پرہاس، پھرن واپو داہیا۔ کِی اوہ دیناں مذہباں وچ تیری لبھن ذات، ایہہ وی دینا درڑائیآ۔ گوبند کپا بیاس سب برتھا
 کھیل تماش، پرتھمی دئے دُہائیآ۔ کِی کریگا پوجا پاٹھ، کِی کریگا تیرتھ تاٹ، کِی کریگا پُستک کِتاب، کِی کریگا وجایا رباب، کِی کریگا گایا گاتھ، جنان
 چر ستگر شبد نہ ساتھ رکھائیآ۔ اوس ویلے پُرکھ اکال ہووے میرا باپ، مَیں اوس دے نال آواں آپ، کوٹ جنم دیاں وچھڑیاں میٹ کے پاپ،
 پِن سرپاں تون کر کے پاک، اپنی ملا کے ساچی ذات، پاربرہم برہم دا دے کے جاپ، مہر نظر نال مہربان ہو کے اتم انت بھگونت وچ
 ملائیآ۔

★ ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بیبی چرن کور دے گرہ پنڈ پھالا ضلع جالندھر ★

گوبند کپا بیاس کلجگ انت دا دساں سین، سین شین جس نوں سمجھ کوئی نہ پائیا۔ سریشی دی دریشی ہوئی کین، بڈھ بییک نہ کھئے رکھائیا۔ واسنا ہوئے ملین، خواہش کور وڈیائیا۔ راؤ رنگ ہووے غمگین، پردے خوشی نہ کھئے بنائیا۔ جھگڑا پوے نر مدین، دوہاں کرے نہ کھئے صفائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال دین دیال لیکھا جانے آپ مہین، مہربان دُھر دا ماہیا۔ جن بھگت اٹھائے جو سجن قدیم، قدماں دے نال ملائیا۔ ساچی دے تعلیم، آتم پرما تم دئے سمجھائیا۔ دُھر دا دے یقین، ایشٹ دیو اک وکھائیا۔ چاڑھ کے رنگ نوین، نواں جنم دئے بدلائیا۔ کوڑی کیریا لوے چھین، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ سچ پریم وچ کرے لین، لو انتر دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی رنگت دئے رنگائیا۔ بیاس کپا کی بھگت گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ رکھن اوٹ، تیرتھ تٹ دھیان لگائیا۔ کپہڑی ذات پات چنگی سوہنی گوت، ورن برن کپہڑا دین وڈیائیا۔ کپہڑے ایشٹ دی کرن سوچ، کس اوتار پیغمبر گرو نال ناتا لین جڑائیا۔ کس دی یاد کرن روز، صبح شام ڈھولا گائیا۔ کس دا ویکھن چوج، کس دا راہ تکائیا۔ کپہڑا دھارن یوگ، کون رنگ وکھائیا۔ کپہڑا بھوگن بھوگ، ایہہ دینا سمجھائیا۔ کس نال ہووے سنجوگ، ناتا مات بنائیا۔ کس نال ہووے ویوگ، وچھڑ خوشی وکھائیا۔ کس دا درشن کرن اموگھ، امرت رس چوائیا۔ کی کھانا ہووے بھوج، بھوجن ملے وڈیائیا۔ کپہڑی خوشی وچ مان مؤج، اپنا آپ پرچائیا۔ کس بدھ پینڈا مکاؤن لوک پرلوک، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھابیا۔ گوبند کپا پُرکھ اکال آپے کرے اوہناں دی کھوج، لکھ چوراسی وچوں اپنا میل ملائیا۔ اکو ناتا جوڑ کے نرمل جوت، آتم پرما تم لئے ملائیا۔ اکو شبد سوہنگ سو دے کے بہت، بہتیاں جاپاں توں لئے بچائیا۔ اوہناں نوں کوئی لبھنا پئے نہ پوپ، پنڈت ملا اکھ نہ کھئے ملائیا۔ میں نام بہنڈارا دیواں تھوک، پرچوناں دی گنڈھ نہ کھئے کھلائییا۔ جنم مرن دا کڈھ کے ہرکھ سوگ، چنتا دیاں گوائیا۔ سچ پریتی دے کے جوگ، جگتی دیاں درڑائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے ساچی مؤج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در دیوے مان وڈیائیا۔ بیاس کپا کی بھگتاں ہووے رنگ، رنگت کون رنگائیا۔ کی بھگتاں ہووے سنگ، سکلا سنگ بنائیا۔ کی بھگتاں دیوے اند، اند وچوں پرگٹائیا۔ کی بھگتاں پاوے گنڈھ، ناتا لئے رکھائیا۔ کی بھگتاں دیوے ٹھنڈ، اگنی تت بچھائیا۔

کی بھگتاں میٹے پندھ، چوڑاسی پھند کٹائیا۔ کی بھگتاں دسے چھند، اپنا نام سمجھائیا۔ کی بھگتاں خوشی کرے بند بند، بندگی وچ لگائیا۔ کی بھگتاں کرے پابند، مریدا اپنی اک جنائیا۔ کی بھگتاں اندر جاوے لنگھ، جگت واسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کی بھگتاں سیج سہائے پلنگ، سنگھاسن اکو ویکھ وکھائیا۔ کی بھگتاں کرے اپنے ماند، بھيو ابھیدا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیاس پُرکھ اکال سدا بخشنند، بخشش وچ اپنے گھر وسائیا۔ بیاس کہا کس اُتے رحمت کرے نرگن دھار جوتی، جوت اکال دئے وڈیائیا۔ گوبند کہا آتما ساری اُس دی گوتی، لکھ چوڑاسی وچ سہائیا۔ اوہدا جھگڑا نہیں سُنّت بودی، بودھی جینی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بُری نہیں تہمت دھوتی، جگت لباس نہ کھئے بھرمائیا۔ جنہاں دی انتر سُرَت اُٹھائی سوتی، سُنّیاں لئے جگائیا۔ اوہناں دی چڑھ کے چوٹی، چوٹ شبد دئے سُنّائیا۔ کڈھے واسنا کھوٹی، کھوٹیوں کھرے بنائیا۔ بیاس، جنہاں رسنا ماس نہ لایا بوٹی، جمکال چُڑاں توں لئے چُھڈائیا۔ دُھر دی دھار پُرکھ اکال بھگتاں واسطے سوچی، دوسر سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ ایسے کارن وڈیائی دتی روداس چمارے موجی، سُکے ٹکڑے کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ جس نوں گاؤندے لوک پرلوی، پُرکھ اکال اوسے دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پڑھائے اپنے نام دی اکئی نام والی پوتھی، پوتھی پُستک چھاپیخانے والی صفیاں وچ نہ کھئے وکھائیا۔

★ ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ سالار پُر ضلع جالندھر ★

بیاس کہا گوبند کلجگ انت بھگتاں دی کیہڑی ہووے قووم، قیامت توں کون بچائیا۔ کس دی گود بہہ کے سون، سنگھاسن کون وڈیائیا۔ کی اوہ اگنی پوجن کہ پون، کی شاستراں اوٹ رکھائیا۔ کی ٹھاکر مَن کہ اوم، کس نوں سیس جھکائیا۔ کی وایگرؤ اللہ رام کرشن گاؤن، کس دی جے کار سُنّائیا۔ کیہڑا ایشٹ دیو مناؤن، سچ دینا سمجھائیا۔ کس دے آگے بھوگ لگاؤن، سوارتھ اپنا پور کرائیا۔ کس دی پوجا کر کے جھٹ لنگھاؤن، جیون سفل کرائیا۔ کی ٹھاکر مندر مسجد شودوالے مٹھ سر جھکاؤن، گروڈوار خاک رمائیا۔ کی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بانی پڑھ کے من پرچاؤن، پرچہ جیون والا پائیا۔ کی اٹھسٹھ تیرتھ جا کے نہاؤن، گنگا گوداوری جمن سُرستی کھوج

کھوجائیا۔ کی پُنّ دان کراؤن، کی بھیٹا جگت گوسانٹیا۔ گوہند کپہا دین دُنی دے ناتے سرب تجاؤن، چھٹے کوڑ لوکائیا۔ اکو پُرکھ اکال مناؤن، جس نے سارے ایشٹ دتے پرگٹائیا۔ اوسے دی مہا کر کے سارے جھٹ لنگھاؤن، بنا پُرکھ اکال شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرتھ تٹ کینار گُر اوتار پیغمبر کَم کیسے نہ آئیا۔ ایہہ سارے اوسے دا نشان، جس نے رچنا رچی دو جہان، کھیل کھلا زمیں اسمان، رَو سس کر پردھان، وشن برہما شو کر پروان، پر ماتم آتم دے کے دان، ترے پنج کھیل کھیل مہان، لکھ چوراسی جیرج انڈج اُتہج سینج رچن دتی رچائیا۔ اوہناں سندیشہ دیوے نوجوان، آد جگادی مرد مردان، دو جہاناں نگاہبان، نرویر نراکار نرنکار اپنی دیا کھائیا۔ بیاس، ساچا نعرہ دس کے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آون جاون لیکھے مُکا کے تمام، زرگن نواں نور ملے امام، مانس جنم دا سفل ہووے کام، چرن دھوڑی اکو وار کرا ایشنان، مہر نال دے گیان، اندھ اگیان اندروں دئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنہاں توں اپنے در کرے پروان، تنہاں دا لیکھا ہور رہے نہ رائیا۔

★ ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دینت پُرا ضلع جالندھر ★

بیاس کپہا کلجگ انت بھگت کیہڑی نہاؤن گنگ، گنگوتری دے سمجھائیا۔ کس دوارے مارن پنڈھ، سفری سفر وکھائیا۔ کس دا مانن اند، پُری اند والے دے درڑائیا۔ کیہڑا طریقہ کرن ڈھنگ، رستہ لین اپنائیا۔ کیہڑا پڑدا کجے ننگ، اوڈھن سیس ٹکائیا۔ کیہڑا یڈھ کرن جنگ، شستر کون اٹھائیا۔ کیہڑا وجاؤن مردنگ، نگارہ ڈنک چھپائیا۔ کیہڑا لبھن سنگ، اگلا سنگ بنائیا۔ کیہڑا کسن تنگ، پاکھر اسو زین سہائیا۔ کس دے ہون پابند، چلن سچ رضائیا۔ کس بدھ پاون ٹھنڈ، تیرتھ کون نہائیا۔ ٹٹی لین گنڈھ، نانا آپ جڑائیا۔ بھیو کھلے برہم، پڑدا چکے بے پرواہیا۔ سکھالے ہوون دم، ساہ سواس وچ سہائیا۔ مٹے چنتا غم، ہرکھ سوگ ڈیرہ ڈھائیا۔ بھنڈارا ملے دھن، نام اکم اتھاپیا۔ چمکے نوری چن، جوت ہووے رُشناٹیا۔ گوہند کپہا بیاس جے اکو میرا حکم لین من، دو جے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میری دھاروں پین جم، پتا پُرکھ اکال دیاں وکھائیا۔ دو جہاناں چاڑھ کے چن، گرُمکھاں کراں رُشناٹیا۔ بھگت ادھارنا میرا کَم، جگ چوکڑی سیو کھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ بیاس کہہ اوہ دوارے کپدے جھکن، سیس کِس نوائیا۔ کِس دے کولوں پُچھن، کِنھے ملے بے پرواہیا۔ کِس نٹوں سُناون دُکھن، کون دردی درد ونڈائیا۔ کِس بدھ کوڑ کُریاری جڑ پٹن، اندروں باہر کڈھائیا۔ جگت واسنا کوڑی باہر تھکن، اندر وکھ نہ کھئے چڑھائیا۔ منوا کھیل نہ کرے پھپھے کُٹن، ترشنا ترپت وکھائیا۔ کِس بدھ پینڈا اوہناں آوے (مکن)، جھگڑا مکے لوکائیا۔ گوبند کہہ بیاس جے اکو میرے بن جان سُنن، میرا سُنن اپرادھ نہ کھئے کھائیا۔ آپے گودی آواں چُکن، کوچھ کھلیاں گلے لگائیا۔ درگاہ ساچی آواں سُنن، جتنے بیٹھا بے پرواہیا۔ سوہنی سہاواں رُتن، رُتڑی اک مہکائیا۔ جیہڑے ایس نشانیاں اکن، اگلے لیکھے دی سمجھ رہے نہ رائیا۔ شبدي دھار نالوں ٹُٹن، ٹُٹیاں نہ کھئے جُڑائیا۔ جن بھگتاں حُکمے اندر دے کے دُھر دا سُنن، بچن قول اپنا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ساچے اپنی دیاوچ رکھائیا۔

★ ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ مائی بھاگو دے گرہ پنڈ بلگا ضلع جالندھر ★

بیاس کہہ گوبند کلجگ انت بھگتاں دی کی پہچان، گرمکھاں دا لیکھ دے سمجھائیا۔ کِس دا کرن دھیان، ایشٹ کون منائیا۔ کِس دا سُنن گیان، کون سچ پڑھائیا۔ کِس دا رکھن مان، کِس دی گود سہائیا۔ کِس توں منگن دان، کِس آگے جھولی ڈاہیا۔ کِس توں لین امرت پین کھان، کِس دوارے رس چوائیا۔ کِس دا ڈھولا گیت گان، کِس دے آگے سیس نوائیا۔ کِس دے چرن کرن پرنام، بندنا ڈنڈاوت کپھڑی تھائیا۔ کِس دے ہون غلام، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ کِس دا سُنن پیغام، کِس دی چلن رضائیا۔ گوبند کہہ، بیاس اٹھ ویکھ نشان، نشانہ دیاں وکھائیا۔ اوہ شبداگتی سُنن گیان، چار جگ توں وکھری کرن پڑھائیا۔ اکو ایشٹ مَن سِری بھگوان، جو سب دا پتا مائیا۔ سچ پریتی امرت رس پین کھان، دوجی ترشنا نہ کھئے ودھائیا۔ سچکھنڈ نواسی کر پروان، لیکھا سب دا دے لگائیا۔ اُنحان نے ڈھولا گاؤنا "سوہنگ

مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان"، بھاگ اپنا لینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ کیہر سنگھ دے گرہ پنڈ زڑکا ضلع جالندھر ★

بیاس کہا اُنھاں دی کون جانے متگت، کون دیوے وڈیائیا۔ کون سمجھاوے برہم مت، برہم پڑدا کون اُٹھائیا۔ کون بھاگ لگاوے پنج ت، تتو دئے درڑائیا۔ کون رنگ رنگائے اپنی رت، لال گلالا دئے چڑھائیا۔ کون مارگ دسے سچ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ کون سہائے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے بنائیا۔ کون دیوے امرت رس، بن رسنا دئے چکھائیا۔ کون منوا کرے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ کون کھولے اندروں اکھ، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ کون پڑدا دیوے ڈھک، اوڈھن سیس ٹکائیا۔ کون لکھ چوراسی وچوں لوے کڈھ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کون سچ دوارے لئے سد، درگاہ ساچی دھام وکھائیا۔ کون حقیقت دیوے حق، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ کون میل ملائے نٹھ نٹھ، بھجے واپو داہیا۔ کون اوچاں نیچاں کھولے اکو ہٹ، سچ دوارا دئے وکھائیا۔ کون کھتری براہمن شوڈر ویش دین مذہب کھیڑا کرے بھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ گوبند کہا بیاس ایہ مہر کرے پُرکھ سمرتھ، دین دیال دیا کھائیا۔ اکو دے کے اپنا جس، ساریاں صفتاں اوسے وچ سہائیا۔ نام دا کھول کے ہٹ، وست دئے ورتائیا۔ اکٹھے کر چار ورن اک دوارے لئے سد، در دربارا اک وکھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے دس کے چھند، بند بند بندگی لیکھے لائیا۔ آگے دے کے سچکھنڈ دا اند، جوتی جوت جوت وچ ملائیا۔ کرے کھیل سورا سرہنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھگت ادھارنا اوس کول نرالا ڈھنگ، جگ چوکڑی لئے بدلائیا۔ کلجگ انت ہو بخشند، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، دھر دا بنا کے سنگ، سنگی ہو کے سگلا سنگ نبھائیا۔

★ ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

کلی کہے بھاگ لگا میری جھگی، جھگے ہر سنگت دے وسائیا۔ مینوں تیری ہتھ دھار نہ آئی چوہ جُگی، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ راہ تکائیا۔ میرے مالک تیری یاد وچ ہو گئی بُدھی، جوین جوانی دتی گوائیا۔ لتاں توں ہو گئی ڈڈی، بلہین اکھوائیا۔ ویکھدی رہی ودی سُدی، کیشنا سُکلا پکھ دھیان لگائیا۔ سوچدی رہی نال بُدھی، عقل نال وڈیائیا۔ مینوں رمز کھئے نہ سُجھی، بھيو نہ کھئے کھلایا۔ کیوں دھار رکھی گجھی، اپنا آپ چھپایا۔ بُن سپر نہیں رہیا دُدھی، دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ لکوں ہو گئی کُبی، سر نہ کھئے اُٹھایا۔ جگت وین وچ کھبھی، باہر نہ کھئے کڈھایا۔ روواں مار کے بھبی، ہوئیاں وچ جنایا۔ تیرے بنا کرے کھئے نہ آگھی، اگن آتھن نہ کھئے سرنایا۔ کیسے دھار سنسار نہیں میٹی دوجی، جگت جھگڑا نہ کھئے مُکائیا۔ شرع ختم نہ کیتی تیجی، تیجے نین نہ کھئے رُشنایا۔ مین جگ جگ راہ تکن گجھی، ویکھاں آگھ اُٹھایا۔ کون مینوں کرے نگھی، جگت ٹھنڈ وچوں پچایا۔ بڑی ہوئی جچی، دُکھاں دتا تپایا۔ مین کھرک اپنی گچی، دھوئن لئی چھلایا۔ وڈیوں ہو کے نکئی، اپنا آپ بدلایا۔ گر اوتاراں دیاں پڑھدی رہی چٹھی، جو اکھراں وچ گئے سمجھایا۔ نشان وینہدی رہی ائیں، پتھراں نال وڈیائیا۔ انت دُبتھڑ مار کے پٹی، بھڑی کر سُنایا۔ میرے ہتھ نہ آئی اوہ متی، جس وچ مِتر پیارے مل کے خوشی منایا۔ سمجھ نہ آئی تھتی، وقت نہ کھئے سہایا۔ میری دھار نہ کیسے نُجھئی، دردی درد نہ کھئے ونڈایا۔ پریم دھار نہ دتی مٹھی، رسیا رس نہ کھئے چکھایا۔ سب دے چرناں اُتے ڈھٹھی، جو تیرا نام سندیشہ لے کے آئیا۔ میری اگن نہ ہوئی مٹھی، تپش نہ کھئے بُجھایا۔ مینوں سارے اکھراں والی پڑھا کے گئے پٹی، راگان ناداں وچ دل پرچایا۔ مین تھوڑی تھوڑی جگدی وینہدی رہی مومبتی، تیرے نُور دی رُشنایا۔ آچل وچوں وینہدی رہی اکھیں، اپنی آگھ کھلایا۔ بن دی رہی سخی، کاہن جوڑ ملایا۔ جھلدی رہی پکھی، سوہنی سیو کھایا۔ تپاؤندی رہی بھٹھی، پکواناں نال رجایا۔ دیندی رہی کھٹی، جو اپنی ہتھیں کار کھایا۔ پھردی رہی تھی، چار کُنٹ واہو داہیا۔ لہدی رہی ہٹی، جگت جہان ویکھ وکھایا۔ کھوجدی رہی پتی، پتپریشور بے پرواہیا۔ تیری کھیل کیسے نہ دسی، بے انت کہہ کے گئے سُنایا۔ مین اتم ماندی تھکی، تھکاوٹ وچ گر لایا۔ جے تُوں صاحب سُلطان حقی، حقیقت دا دُھر دا ماہیا۔ بے دردا ذرا درس تے دے جا رتی، کیوں دُکھاں وچ تپایا۔ مین تیرے اُتے آس

سٹی، تیری ہو کے نین اٹھائیا۔ انت دُبٹھڑا ماراں اُتے پئیں، پٹے کھوہ کے رہی گر لائیا۔ جے کچھ نہیں دینا اپنے پیار دی دے دے چٹی، دُکھ سہہ کے تیرا شکر منائیا۔ مین بنا ویکھیوں چار جُگ تیرے سہارے وسی، دُو جا کنت خصم نہ کھئے ہنڈھائیا۔ تُوں اکھ ذرا نہ پٹی، نین نہ کھئے کھلائییا۔ نہ مین گوالن نہ مین جٹی، نہ گھمیارن نظری آئییا۔ نہ مین تولا ماشہ نہ مین رتی، وزناں وچ وزن نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا ویکھ وکھائییا۔ جھگی کہے مین چراں وچھنی، وچھڑی لے ملائییا۔ مین ویکھی تیری دین دنی، دُنیا دے مالک تیری بے پرواہییا۔ مین ویکھے تیرے رکھی مُنی، جنگلاں وچ پھرن مارن دھاپیا۔ مین ویکھے تیرے پنڈت گئی، ودوان رہے گر لائیا۔ مین ویکھے جنہاں چوٹی مُنی، مُنیشر جگت وچ اکھوائیا۔ مین ویکھے جیہڑے بیٹھے وچ سنی، سمدھی وچ اپنا آپ مٹائییا۔ تُوں پُکار کیسے نہ سنی، بے پرواہ ہو کے سب نوں رہیا ز لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت اپنی دے کھائییا۔ کُلی کہے مینوں جھگی کہے جگ، جُگ چوکرئی نام دھرائیا۔ مین سب کچھ دتا چھڈ، چھڈی جگت لوکائییا۔ مندر مسجداں توں ہو کے اد، وکھرا ڈیرہ بیٹھی لائیا۔ میرے سب توں پُرانے ہڈ، ہڈیاں دین دُبائییا۔ مین تیرے پیار دا نشانہ بیٹھی گڈ، جس نوں چار جُگ نہ کھئے اکھڑائییا۔ تُوں جُگ چوکرئی گر اوتار پیغمبر لوکات وچوں دتے کڈھ، حُکمے اندر گھلّ کے حُکمے وچ اپنے وچ ملائییا۔ میرا نشانہ سارے گئے چھڈ، بنا جھگی کیسے دے سرتے پڑدا کھئے نہ پائییا۔ وشنوں میرا گایا جس، پرہہ دا چرن جھگی اوس نوں نظری آئییا۔ برہمے میرا مانیا رس، پرہہ چرناں تھلے ملی سرنائیا۔ شنکر میرا گایا جس، جسدے اُتے پڑدا دتا پائییا۔ مین جگت وچ کُلی ککھ، سچکھنڈ وچ تیرا نور نور رُشنائییا۔ تیئی اوتار اندر گئے وس، واسطہ تیرے نال جُڑائییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد میرے اندر وڑے تھ، پڑدا جگت وچوں پائییا۔ نانک گوبند میرے واسطے لیکھ لیکھ کے گئے حق، حقیقت نال جنائییا۔ بھگت سہیلے مینوں دسدے رہے سچ، سچن ہو کے میرا سنگ نبھائییا۔ چار جُگ تُوں مینہوں رہیا بچ، گرمکھاں نال مل کے جھٹ لنکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دینا وکھائییا۔ جھگی کہے کچھ یاد کر لے نامے والا چھپر، چھپن والیا دیاں سمجھائییا۔ تینوں کیسے نہ لیا پکڑ، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئییا۔ جگت نال جگت دی لا کے ٹکر، ٹاکرے وچ گر اوتار پیغمبر دتے پھسائییا۔ بھگتاں نال بھگتاں وچوں ہو کے وکھر، وکھرے ہو کے بھگتاں میل ملائییا۔ مین وچھا کے بیٹھی رہی ستھر، چار جُگ دھیان

لگائیا۔ میرے روندی دے سُک گئے اٹھر، ہنچھو رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہو تُوں کیوں بنیوں ایڈا پتھر، پتھراں دے بناؤن والیا اپنی پتھری لے
 بلائیا۔ مین پڑھنا کوئی نہیں اکھر، ودیا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ مین چڑھنا نہیں کیسے سخر، چوٹیاں اُتے نہ ڈیرہ لائیا۔ رکھنا کوئی نہیں فکر، فقریاں
 وچ تیرا نام دھیائیا۔ مینوں لوڑ نہیں بازاں تتر، کلخی سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ مین کوئی چلاؤنا نہیں ذکر، فقرہ الفیے نہ کھئے پڑھائیا۔ ملما نہیں بننا
 پتل، کوڑی گنڈھ نہ کھئے دکھائیا۔ تیرے وچھوڑے وچ ہوئی ستھل، پریتی سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ کریا کر کے میرے اندر وڑ کے میرے اندروں
 نکل، مین ویکھاں چائیں چائیا۔ آد جگاد دکھا اپنی شکل، جس تُوں بے شکل کہے لوکائیا۔ سمجھے کوئی نہ عقل، ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا یقین
 ہووے حقل، حکمت دے درڑائیا۔ وچھوڑا کر دے قتل، دھر دا پریم لے پرگٹائیا۔ مین آئی تیرے پتن، تُوں دھر دا سچا ماہیا۔ سچ سنیہڑا
 آئی دسن، اکو وار دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جھگی کہے مین ویکھ ہوئی جھلی،
 جھلک اپنی دئے دکھائیا۔ مین ویراگن پھراں اکلے، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاہیا۔ بھوری کو دکھاوے اپنی گلی، بڈھی تُوں چھوہری لے بنائیا۔
 پرہو میری مت نہ رہی جھلی، دے مان وڈیائیا۔ ہن رہیں نہ اچھل اچھلی، چھل اپنا دے گوائیا۔ مین سیس دھر کے تلی، چوتھے جگ
 دوارے تیرے آئیا۔ جگ چوڑی گر اوتاراں پیر پیغمبران دیاں دندی رہی بلی، بلوان بلواناں نال لڑائیا۔ لوکات آئی تیری گھلی، حکمے اندر
 سیو کھائیا۔ ڈیرہ لاوندی رہی تھلیں، اسگاہاں وچ اپنا آپ چھپائیا۔ میرے وچ کیسے نے بالی نہیں کدے تیل دی پلی، جگت نور نہ کھئے
 چمکائیا۔ جے کوئی اندر وڑ گیا تیرا گھلیا ولی، اوہ وی اگھاں میٹ کے جھٹ لنگھائیا۔ سدا سدا وچھوڑے دی دھار میرے اُتے بنی، بیڑا بے
 نہ کھئے کرائیا۔ مین سب دیاں پھڑدی رہی کئی، آپ اپنا بل دھرائیا۔ لاوندی رہی گلیں، کتھا کہانی وچ وڈیائیا۔ قدماں نال پچھے لگ کے
 چلی، بھجی واہو داہیا۔ اندر وڑ کے رلی، اپنا آپ چھپائیا۔ انت پیش کھئے نہ چلی، سارے پلو گئے چھڈائیا۔ ویراگن ہو کے جھلی، پھری
 وانگ شوڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا میلا لے ملائیا۔ جھگی کہے کچھ ویکھ لے نیواں ہو کے جھک، اسماناں تُوں
 پرے ڈیرہ دے تجائیا۔ میرا تن وجود گیا سُک، ککھان والا روپ وٹائیا۔ مول نہ سکاں اٹھ، نربل نظری آئیا۔ میرے کول نہیں کچھ، خالی
 ہتھ نظری آئیا۔ برہوں ویراگن تُوں آ کے پچھ، اپنا پھیرا پائیا۔ کوئی پڑدا رہیا نہ لک، رو کے دیاں ڈھائیا۔ چار جگ میرا میٹیا کیسے نہ دکھ،

دردی درد نہ کھئے وندائیا۔ میرے سارے نشانے گئے اک، جگت تیر کم کسے نہ آئیا۔ جو آیا سو میرے اندر وڑ کے تیتھوں رہیا پُچھ، کِرپا کر بے پرواہیا۔ سارے ویکھے تیرے پُت، بچے بن کے جھٹ لنگھائیا۔ میں گودی رکھے چُک، سوہنی سیو کھائیا۔ تیری رکھ کے اوٹ، بیٹھی راہ تکائیا۔ چھڈے قلعے کوٹ، جنگل ڈیرہ لائیا۔ رہی نہ کوئی مؤج، مجلس دتی کھپائیا۔ تیری کردی رہی کھوج، کس بدھ ملے میرا ماہیا۔ لیکھا چُکے میرا مات لوک، پرلوک دئے وڈیائیا۔ ختم ہووے سوچ، سمجھ دئے بدلائیا۔ منسا پوری ہووے لوچ، لوچن اپنے نال رلائیا۔ درشن کراں روز، وچھوڑا دئے کٹائیا۔ میرا پورا کرے جوگ، جُگتی اپنی اک سمجھائیا۔ آیو بھوگدے بہت، نانا لوکھات رکھائیا۔ اتم ہونا پئے فوٹ، لیکھا سب دا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پورب وچھوڑا دے کٹائیا۔ پُرکھ اکال کہا جھگی تینوں کپھڑا دکھ، بن رسنا دے سمجھائیا۔ کپھڑا چاہیں سُکھ، مُکھوں دے درڑائیا۔ جھگی کہا تیرے درشن نال ہوواں خوش، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے بہتی بخشش کریں مینوں وکھا اپنے سٹ، جو دھر دے بھگت نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کہا کی اُنھاں گودی لویں چُک، اپنی سیو کھائیا۔ جھگی کہا میں چھاتی لوان گھٹ، پریم پیار ودھائیا۔ میرا سیر پئے پُھٹ، امرت رس چوائیا۔ گانا بتھاں نال گٹ، مؤلی ساہمنے نظری آئیا۔ اس توں پرے نہیں کُچھ، جس نوں وڈا کر صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ پُرکھ اکال کہا کیوں بھگتاں بٹھے گانا، جھگی مینوں دے جنائیا۔ جھگی کہا انھاں دا مالک سری بھگوانا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جنہاں دے خاطر ولیئے چھلیئے توں پھریا بانا، اپنا ویس وٹائیا۔ چھڈ کے دو جہاناں، گُرمکھ لئے ملائیا۔ بخش کے سچا مانا، چرن دتی سرنائیا۔ ہو کے گن ندھانا، وست امولک دتی ورتائیا۔ رس دے کے پریم پیار بداماں، بدلاں وچوں بدلی دئیں کرائیا۔ ایسے سگن نوں مندے گئے کرشنا راما، دھئے جوڑ کے واسطہ پائیا۔ تیئی اوتاراں رکھیا دھیانا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہو نانا، عرضاں گئے سنائیا۔ نانک گوہند منگدے گئے کھانا، ایہو آس رکھائیا۔ توں سب نوں دتا اک نشانہ، شبد نشانے نال درڑائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہو کے آواں والی دو جہاناں، یزگن ہو کے کھیل کھلائییا۔ جن بھگتاں پہلوں بٹھ کے اپنا گانا، گُرمکھ ساچے لوان بنائیا۔ پھیر دس کے دھرم نشانہ، سچ نشانہ دیاں جھلائییا۔ چرن کول کر پروانہ، پروانے دھر دے لوان بنائیا۔ اُنھاں دے واسطے رکھیا سگن مہانا، چار جُگ توں وکھرا مُکھ نوں دینا لائیا۔ جس نے ستجگ ہونا پردھانا، پردھانگی

چار کُنٹ بنائیا۔ اوسے دا لیکھ لکھانا، دُھر دی لکھت دئے گواہیا۔ چار ورن کرن پروانا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے جھگی جھگڑے والیئے ہور کی تیری منگ، مینوں دے سمجھائیا۔ کیسے گلوں نہ ہوویں تنگ، دُکھڑے دیاں گوائیا۔ تیرے اندر پاواں ٹھنڈ، پچھلی اگنی دیاں بُجھائیا۔ جھگی کہا میں ہُن کھوپرے وانگ نہیں رہنا بند، امرت اپنے وچ چُھپائیا۔ بہاویں سُولی اُتے ٹنگ، سیخاں اُتے دے چڑھائیا۔ روٹی دے لنگھے ڈنگ، پیٹ بھر نہ کھئے کھوائیا۔ رُلا دے وچ وربھنڈ، برہمنڈ دھکا لائیا۔ بدل لے اپنی کنڈ، کروٹ دے دکھائیا۔ میری اک عرض، جنہاں تُوں تُوں آپ سُنایا اپنا چھند، اپنا نام دِتا دِرڑائیا۔ اوہناں دا لیکھے لا لے بند بند، تیری بندگی توں پرے تیری اک سرنائیا۔ میں انہاں پچھے چار جُگ کندی رہی رنڈ، رنڈی ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ انہاں پچھے پاؤں لگی ڈنڈ، اُچی کوک دیاں سُنائیا۔ ٹٹیاں تُوں اپنے نال گنڈھ، تیرے نالوں نہ ہوئے جُداائیا۔ بہاویں مِنتاں وچ میرے گھس جان دند، دندیاں پیہ کے پھیر وی واسطہ پائیا۔ وڈا ہو کے چھوٹیاں دے اند، اند وچ تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے کی ہور تیرا خیال، مینوں دے جنائیا۔ اپنا دس سوال، آسا باہر کڈھائیا۔ جھگی کہا جن بھگت بنا اپنے لال، لال رنگ رنگائیا۔ ویکھیں شہنشاہ ہو کے چھڈ نہ جائیں کنگال، غریب نہانیاں گود اُٹھائیا۔ بہائیں اوس سچّی دھرم سال، جتھے گر اوتار پیغمبر بہے کے تیرے در تے سیس جھکائیا۔ میں انہاں دُکھیاں دا کیوں دسّی حال، چار جُگ دے بیٹھے تیرا راہ تکائیا۔ آگے تھوڑا تھوڑا دے کے بھگتاں جمال، چھن وچ آیا چھن وچ گیا اپنا مُکھ چُھپائیا۔ کی ہویا جے ناتا توڑیا کال، مہاکال کولوں بچائیا۔ کدی ساہمنے ہو کے جگت وچ تُوں اچے تک کیسے تُوں نہیں پُچھیا حال، چوری چوری اپنی کار کھائیا۔ کی ایہہ نہیں تیرے بال، جو تیرے پچھے سب کچھ بیٹھے گوائیا۔ گرتھاں وچ لکھاؤندا رہیاں میں بڑا پرتپال، گر اوتار پیغمبر بھے وچ ڈرائیا۔ آپ لک کے تڑپھاؤندا رہوں آنجان، دھرو ورگے جنگلاں وچ بھوائیا۔ کی تینوں نہیں آؤندی اپنیاں دی پچھان، کیوں اکھاں بند کرائیا۔ جھگی کہے انہاں دے جھگے وچ دیدے گیان، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ تُوں کوئی گدھے چراؤں والا نہیں بھگوان، سب دا پتا مائیا۔ جھگی کہے میں اوناں چر کھان نہیں دینے بادام، گری تیرے مُکھ نہ کھئے لگائیا۔ کوئی گانے بٹھ کے اینہاں ویاہنی نہیں نار رکان، گرہستی ہو کے آگے مارن دھاپیا۔ ایہہ تے اپنے چھڈن تُوں پھردے

مکان، گھراں باراں نوں جیندے اگاں رہے لائیا۔ اینہاں تیری صفتاں والی نہیں ویکھنی دکان، لاریاں والا اشارہ نہ نظری آئیا۔ جے ہونا این تے ہو مہربان، نہیں تے جا اپنا مکھ چھپائیا۔ بچے پالنے نہیں کوئی آسان، جھگی کہے پچھ میں جگ جگ دی بڈھڑی مائیا۔ سب نوں سُکھالا روان، روندیاں نوں ہساؤنا ایہ وی وڈی چٹرائیا۔ کرپا کر کے دے اپنا دان، داتا ہو کے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جھگی کہے اینوے ڈر نہ دیویں دھرم رائے دی وہنیا، چتر گپت دا بھہ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے پچھے ناتا توڑیا بہیناں بہنیا، سگل کٹب تجائیا۔ تینوں جان کے سچا سٹیا، ساتھ تیرا لیا بنائیا۔ تُوں چاڑھ اپنی نٹیا، ملاح ہو کے سیو کھائیا۔ جے بھکھا ننگا این آہ لے گرمکھ دا اک اک رپنیا، رپے دے بھپے چار جگ دے بھکھے بھر لے اپنے کپے، گرمکھاں دے بھنڈارے کدی نہیں مکے، جو تیرے اتوں وکے، اوہ ایتھے اوتھے سکے، صرف تیرے وچھوڑے وچ دکھے، دو جا دکھ لگے نہ رائیا۔ ایہ جگت مایا وچوں بھکھے، تیرے پچھے ماتا گریہ لٹکے رہے پٹھے، جھگی کہے تُوں اچے وی اینہاں نالوں رٹھیں، جیہڑے تیرے ویراگ وچ گئے کٹھے، انت لگ کے میری گٹھے، کٹھے ہو کے بیٹھے آئیا۔ اک ویراں کہہ دے گرمکھو تسیں میرے لاڈلے پتے، بچے تہانوں لیا بنائیا۔ جھگی کہے پھیر میں کہاں میرے اندر آ کے ستے، خوشیاں وچ زین لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا جھگی ہور کی منگنا، منگنیئے منگ لا تیری واری آئیا۔ جھگی کہے ہُن کی سنگنا، جگ چوکڑی بتھیری اکھ شرمائیا۔ اکو منگ اپنیاں بھگتاں تُوں لا اپنے انگنا، انگیکار لے بنائیا۔ جنہاں تیرا دوارا لنگھنا، دو جے در کدے نہ جائیا۔ اوہناں بن جا دھر دا سجننا، ساجن ہو کے ہو سہائیا۔ تینوں پتہ نہیں انت ایہہ کایا ٹھیکر سب دا بھجننا، تن وجود سدا نہ کھئے ہنڈھائیا۔ اینہاں پھیر مات لوک دی جھگی وچ کیسے نہیں وسنا، ماں پیو بہین بھرا ساک سجن نار کنت گھر نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال تیرے دوارے نسنا، تیری اوٹ تکائیا۔ جے اوس ویلے انہاں کولوں چھپنا، ہُن کاہنوں رسیا بھٹکائیا۔ پُرکھ اکال کہا جھگی میں ضرور اوہناں نوں گودی چکنا، جنہاں نوں گوداوری والے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ جھگی کہے میں ویکھیا پتھر اٹاں، جگت سانجھ نظری آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر نکلدا ویکھیا سٹا، تیرا کھیل کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبر ڈٹھا، اندھڑی تیری سیو کھائیا۔ کاغذ کورا ویکھیا چٹا، جس دا اکھر نہ کھئے بنائیا۔ تیرا کھیل کیسے نہ دسا، بھلی رسی لوکائیا۔

پُرکھ اکال میری جُگ جُگ دی ایہو اچھا، آسا دیاں سُنائیا۔ جِنّاں چر غریب نہانیاں کوجھیاں کملیاں مُورکھاں مُگدھاں اُتے کریں نہ رچھا،
 رچھک ہو کے اپنی گود اُٹھائیا۔ اوناں چر تیرا چھڈنا نہیں پچھا، بہاویں گھر توں دے دُرکائیا۔ مَیں کیہڑا آگے تیرا وصل جمال ڈٹھا، سُن سُن کے
 جھٹ لنگھائیا۔ ویداں پُراناں شاستراں سمرتاں قُراناں انجیلاں گیتا گیاناں گُرُوآں دے بیاناں دا پڑھدی رہی چٹھا، چٹھیاں وچ سُنیہڑے سُن کے
 تالیاں رہی لگائیا۔ مَینوں نہیں سی پتہ کیہو جہا بہگوان بہگتاں دا پتا، جیہڑا جنم دیوے بنا پتا مائیا۔ پر تیری یاد وچ جُگ جُگ پیندیاں
 رہیاں کھچاں، سِکاں وچ اکھ اُٹھائیا۔ آس اُٹھدی رہی اوس دے دوارے وکان، جو قیمت لے پائیا۔ جُگ چوکڑی کتے نہ دِسا، ہوئی نہ سچ
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ جھگی کہے پرہہ ویکھ مَیں نرالی جوگن، اپنا ہٹھ نہ اچے تجائیا۔ تیرا
 رس آئی بھوگن، ناتا بھوگیاں نالوں ٹرائیا۔ تیرے نام دی بن کے روگن، اپنا آپ دتا سُکائیا۔ مَینوں طعنہ دیون لوکن، بُری کہے لوکائیا۔ ماڑی
 کر کے سارے ٹوکن، بُری کہے کے پرے ہٹائیا۔ پر میری اکو آس اپنے بچیاں دے سر اُتے دینا اوڈھن، پڑدا اپنا نام رکھائیا۔ تھوڑے نظری آئے
 وچوں کوٹ کوٹن، جنہاں تیری اک سرنائیا۔ تیرا درس کر کے سچکھنڈ دوارے تیرے پہنچن، پوئچیاں توں پھڑ کے لینا چڑھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جھگی کہے پرہہو بھگت تیرے قبیلہ، بنس سربنس نظری آئیا۔ ٹوں انہاں اک وسیلہ، دُھر
 دا سچا ماہیا۔ سر اوڈھن دے دے پیلا، گوبند رنگ رنگائیا۔ سد تیرے ربن ادھینا، آگے نہ ہونے جدائیا۔ ٹھانڈا کرنا سینہ، وچھوڑا آگ
 بُجھائیا۔ انہاں مثال نہیں جل مینا، تڑپ جھلن نہ کھئے جدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ جھگی کہے جھگڑا
 سُن کے آگے گر اوتار، گجھے گجھے پھیرا پائیا۔ ککھّاں سڑیئے سانوں دے وکھال، ڈبیاں نوں تارن والا ماہیا۔ جھگی کہے جاؤ ویکھو اپنے
 مندر مسجد مٹھ شودوالے دھرم سال، لہو بے پرواہیا۔ غریباں دا مالک کدی بیٹھا نہیں اوڑھ کے دوشال، بھکھا ننگا گھر گھر پھیرا پائیا۔ دو
 جہاناں نالوں اوہنوں چنگے اپنے لال، جنہاں دے پچھے لال گوبند دے لیکھے لائیا۔ میرا مالک بے مثال، مسلیاں وچ مسلہ نہ کھئے سمجھائیا۔
 جھگی کہے اون چھڈ دتے جیہڑے جھٹکا کھاندے حلال، گواراں دھگا دتا لائیا۔ اوہ لے بھال، جنہاں دی گوبند شہادت دئے گواہیا۔ مَینوں
 آیں دِسا انہاں دے سدا وسنا نال، اکھ رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ جھگی کہے ٹہانوں وی سانوں وی ساریاں نوں آگے گیا ٹال، مٹول وچ اپنی

مٹک چھپائیا۔ ذرا ویکھو اُتے اسمان، اوس توں پرے مارو دھیان، اپنا سچکھنڈ ویکھو مکان، اوس توں چنگا ایہہ نشان، جتھے آیا مہربان، محبوب ہو کے مُحَبَّت وِچ مِلّائیا۔ باوَن دا دھیان، کنیا دا پکوان، بھگتاں دا بھگوان، گردِشَن پچھے گھر گھر درشن رہیا دکھائیا۔ بل نے انک کیتا دان، ساچے در نہ ہویا پروان، بالی کنیا کول اک نشان، اوس ویلے دا مُندری پنج پنج نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کچھ تُسیں دیو بیان، سارے کہن سِری بھگوان، ساڈے وچ نہ آوے دھیان، تیرا کھیل مہان، کتنی کتھ نہ سکے رائیا۔ سِری بھگوان کہے ہر سنگت اکو وار دے کے دان، پار کرا کے دو جہان، پُچا کے اوس استھان، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جھگی کہے جگ چوکری سدا نادان، حُکے اندر سیو کھائیا۔ بنا پرہو دے ایہہ کدے کر نہ سکن پچھان، بے پہچان پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جھگی کہے پرہو مین بڑا ویکھیا جھمبلا، جھبے جھبے دھیان لگائیا۔ دُنیا دا ویکھیا میلا، سرِشٹی بھری ہنہ لوکائیا۔ تینوں تکیا وِہلا، حُکے اندر وِشن برہما شو رہیا بھجائیا۔ سِری بھگوان کہے کھیلے مین اک بنایا چمبلا، شبدي دھار پرگٹائیا۔ جس دے رنگ کھیل کھمبلا، اچرج رچن رچائیا۔ جھگی کہے کیوں میرا ڈیرہ لایا وچ جنگل بیلا، اُچار باگھ یلے رہے ڈرائیا۔ جگ عاشقان چارھ کے تیلہ، سگن جگت والا منائیا۔ میرا پیار دسدے رہے محنوں لیلہ، شیری فرباد نال وڈیائیا۔ سوہنی مہیوال قول اقرار کیتا اُتے پتے کیلا، کیلا پھل سب توں چنگا نظری آئیا۔ ہیر رانجھا بن بن گئے سجن سہیلہ، جگت پیار نال وڈیائیا۔ سستی پُنوں ویکھ کے رنگ نولہ، مین تازی دتی لگائیا۔ پرہو چار جگ بنا تیریاں بھگتاں مین سب نوں اپنے وچوں باہر دکھایا، جگت واسنا والا میرے اندر رہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں لچھمن دا آیا ویلا، مہیوال ہو کے انت دھیان گیا لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لہنا ویکھ دکھائیا۔ جھگی کہے مینوں پاؤندے رہے وچ درختاں والی جھنگی، دکھتاں نال جھٹ لنگھائیا۔ رکھدے رہے ننکی، پڑدا پا نہ کھئے ڈھکائیا۔ بُندی رہی ٹھنڈی، جگت سیت نال ٹھرائیا۔ اک دِن گوبند دادو دیہریوں جاندیاں پے گیا اک ڈنڈی، اپنا قدم اُٹھائیا۔ اوتھے ڈیرہ لا کے کنڈھی، جوگندر سنگھ بیٹھا دھونی تائیا۔ اُس دی ماتا چوڈاں دِن پہلے ہوئی سی رنڈی، سوگ پتا والا ستائیا۔ گوبند نیڑے آ کے کریان کڈھ کے ننکی، ڈھال اُتے کھڑکائیا۔ اوسے ویلے چنتا والی اوہدے اندروں آسا ٹھی، بھجی واہو داہیا۔ ڈر دے نال اوہدی من واسنا گوبند چرنیں ڈھٹھی، سیس دتا جھکائیا۔ بھ وچ نکلی پیشاب ٹھی، مؤت

ساہمنے نظری آئی۔ گوہند ہولی جہی اوبدے اُتے کٹار مُٹھ رکھی، سہجے دتی دبائی۔ جس ویلے پُرکھ اکال بھاگ لگاؤنا کُلی ککھیں، تیرا میلا
 لَواں مِلائی۔ اوس ویلے تیری نار اوہ بنتی جیہڑی تیرے نال نہیں منگی، سریر دوہاں جانا تجائی۔ پھیر بناؤنا اگلے سنگی، اوس دی رام توں
 منگ منگی، بھیلنی دے نال رہ کے جھٹ لنگھائی۔ دوہاں دی جوڑی بنا کے چنگی، گر اوتار پیغمبران دینی وکھائی۔ مریدا اُسار کھان پین
 دی رہے تنگی، داداں اُسار داتا دُھر دا میل مِلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی
 اپنا حُکم اپنے ہتھ رکھائی۔ بیاس کہے جھوٹڑیئے مین وی آگیا پھردا، نو گھر دا بنیا پاندھی راہیا۔ کُچھ لیکھا یاد کر چر دا، مین وی دیاں
 سُنائی۔ تینوں پتہ جس ویلے گوہند میرے نالوں وچھڑدا، کنڈھے اُتے ہوئی جُدائی۔ تیرا رُوپ سی اوس ویلے چھاپیاں والی کِکر دا، تیرا انگ
 انگ کٹ کے جھوٹڑی لئی بنائی۔ اودھوت بھنگو پهلون نہا کے پھیر چکر نال لِبڑدا، آسن تیرے وچ رکھائی۔ کوئی چن سُنیا سی تُوں میرے
 مِتر دا، مینوں دے جنائی۔ جس ویلے گوہند وچھوڑا کیتا سی پیر والے کھوسے جوئے چھتر دا، چھتردھاری دتے مٹائی۔ نانا توڑ کے جگت
 واسنا بھڑ دا، کوڑی ترشنا باہر رکھائی۔ اوس ویلے کوئی سادھن نہیں سی لکھن دا، بنا رِوداس دے قلم ہتھ نہ کیسے پھڑائی۔ تُوں نہیں ویکھیا
 میرا حال پُن دا، کِس طرح دتی دُبائی۔ جھگی کہا مین تیتھوں پھلاں حال دساں کرشن دا، جتھے کِشتی والا نظر کھئے نہ آئی۔ نہ کوئی چِلا
 سی سیکھیا سیکھن دا، نہ سکیا کیسے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکم اندر اپنا کھیل کھلائی۔ جھگی کہے آ میرے
 ونگے ٹیڈھے ویر، پُھے سدھے تینوں دیاں وڈیائی۔ کی تینوں اپنے مان نیر، پانی جل دھار نال وڈیائی۔ کی تیرے وچ وسدا خواجہ پیر، ورن
 تیرا سنگ نبھائی۔ ذرا اندر ویکھ اپنی دلیل، تینوں دیاں درڑائی۔ ٹھاڈیاں وہنا وچ رُڑھ کے گئے شاہ حقیر، اپنا آپ مٹائی۔ تِساں لہاج نہ کیتا
 نال کپیر، زنجیر دتے پوائیا۔ پر بلاد نہ دتی دھیر، اپنی سیو کھائی۔ بُن کیوں لگی پیر، بھجیا واہو داہیا۔ بھراوا آگے کپھڑی ایتھے بھگتاں دی
 بھیر، کوٹاں وچوں تھوڑے نظری آئی۔ جنہاں دے سر تے اپنے نام دا بنھنا چیر، چیرا دینا سجائی۔ جنہاں دے چرناں دی اوٹ تگن کوٹن
 کوٹ رانجھا ہیر، عاشق معشوق منگن سرنائی۔ انہاں دی کیسے دے ہتھ نہیں تقدیر، نتھ نہ کیسے پھڑائی۔ جھگی کہے جھگی والے نے چاڑھنے
 چوٹی اخیر، جیہڑی جُگیں دھار ہتھ کیسے نہ آئی۔ ویرا نہ ہو دلگیر، بھین ہو کے تینوں اکھیا بھائی۔ اینہاں دے آگے آگے کڈھ لکیر، بن نک

دے نک گھسائیا۔ ایہہ اوس پرہو دے فقیر، جو بنا فقیریاں توں پار لنگھائیا۔ ایہہ سچکھنڈ دے امیر، دؤلت دے دھنی دتے بنائیا۔ ایتھے کئی دسے بھیڑ، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے پائیا۔ جھگی کہے مینوں بنایا لچھو، لچھمن سنگھ اکھوائیا۔ میں کچھ پرہہ دا حال دسوں، دسن لئی منگ منگائیا۔ جن بھگتو ایس نے تہاڈے تارنے پشو، جنہاں دا ددھ دوہ کے ہلٹ ہل جوہ کے پکوان رہے بنائیا۔ ایہہ لیکھا لیکھ کے گیا یسو، مسیح وسیع کر کے سمجھائیا۔ کچھ آسا رکھی کچھو، جس ویلے مندرا پٹھ ٹکائیا۔ کلجگ انت کرم دھرم شرم جگت تھو، کوڑی کرپا وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جگت واسنا جڑ پٹو، پٹنے والا نال ملائیا۔ گرمکھ بھگت کیسے دے بھاڑے دا رہن نہ دیوے تھو، اوہناں دا بہار اپنے کندھ ٹکائیا۔ سوانگی بنو اکھا تھو، نٹوآ ہو کے کھیل کھلائیا۔ سنت سہیلے درگاہ ساچی سٹو، سٹاں سہے جگت لوکائیا۔ اپنی کرنی توں کدے نہ ہٹو، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ہرجن وِرا لاہا کھٹو، جس کھٹکا دتا چکائیا۔ جھگی کہے جس ویلے میرے وچ بہے کے گرمکھاں کہو پچو، تہانوں بچے لیا بنائیا۔ بھیر میں خوشیاں نال نچوں، ٹپوں کدوں چائیں چائیا۔ بنا ہسٹیاں توں ہسٹوں، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ لہنا دینا پور کراؤں لچھو، لچھا مولی دے گواہیا۔ جھگی کہے جن بھگتو تہاڈے نال مل کے سدا وسوں، گھر دھر دے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہردے سب دے نام انیالے تیر نال پھٹو، پھٹڑ گھائل آپے لے پچائیا۔

★ ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ گرمیز سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

جھگی کہے گرمکھو وساؤ اپنا جھگا، اُجڑیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا مالک ہویا آگھا، اُنکلی اشارے نال نہ کھئے سمجھائیا۔ تہاڈے جیون دا سمجھائے مدعا، مُدّت توں وچھڑے لے ملائیا۔ ایسے آس نوں رکھ کے گیا بُدھا، دھیان نال دھیان جنائیا۔ کچھ آسا رکھے گوبند والا کجا، پڑیاں وچوں پڑدا پھول پھولائیا۔ تھوڑی جہی مِتّ کر کے گیا بابا بُدھا، تلک دین والا تل نظر اُٹھائیا۔ جس نے بھاگ لگاؤنا بُدھا،

سر سُدها صاحب سُلطان بے پرواہیا۔ اُس دا بھيو رہنا گجھا، بن بھگتاں سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سرگن توں نرگن رُوپ دھارنا دُوجا، دُوچے توں بن جائے تیجا تیجے دا گجھا، بھگت سارے لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔

★ ۱۶ مگھ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ رُزکا کلاں ★

جھگی کہے جن بھگتو ویکھو میرے کگھ، اپنی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ میتھوں نہیں وگھ، غریباں دا غریب میرے اندر ڈیرہ لائیا۔ اک دے ہووو وِس، دُوچے دی آس مٹائیا۔ درشن پاؤ ہس، ہستی بے پرواہیا۔ ایتھے نہیں بس، آگے ہونے سہائیا۔ آگے نہ جاوے ٹھ، سچ دوار ٹکائیا۔ سچ دوار نہ پاوے وٹ، آکو جہی دئے وڈیائیا۔ مانس جنم دا لاہا جاؤ کھٹ، ڈھیہہ کے آکو وار سرنائیا۔ جنم مرن توں جاؤ چ، چوراسی پھاسی نہ کھئے لٹکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پُرکھ سمرتھ، سمیاں دا مالک نظری آئیا۔

★ ۱۶ مگھ شہنشاہی سمت ۲ آتما سنگھ دے گرہ رُزکا کلاں ضلع جالندھر ★

جھگی کہے مینو پچھوں اشارہ دیندا چند، آگھاں رہیا پلائییا۔ کچھ مینو سنا چھند، جو پرہ بھگتاں کرے پڑھائیا۔ میں کپا دُور دُراڈا نہ پا ڈنڈ، بن چرناں توں ملے نہ کیسے وڈیائیا۔ اوہ رو کے کہے مینو حکمے وچ دتا ٹنگ، بدھا نہ کھئے چھڈائیا۔ میں سد منگاں رہیا منگ، درشن دے پرہ گوسائیا۔ جھگی کہے میں ایسے کر کے اپنے اندر کیتا بند، بن بھگتاں نظر کیسے نہ آئیا۔ سب ول کر کے کنڈ، برہمنڈ رہیا بھلائییا۔ تھوڑیاں پا کے ٹھنڈ، ہتیاں رہیا ستائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھردرگاپیا۔

★ ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بیبی پورو دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

چند کہے کیوں بیٹھا چھپ، چھپری اندر ڈیرہ لائیا۔ کیتا اندھیرا گھپ، جوتی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگی کہے بس وے ویرا چُپ، اینویں دئیں دُہائیا۔ صرف تارن آیا بھگت اپنے پُت، اپنی گود اُٹھائیا۔ سب توں بیٹھا لک، اکھاں والیاں توں اکھ لئی بدلائیا۔ چند کہیا ایہہ مینوں وڈا دکھ، بنا ویکھیاں دیاں دُہائیا۔ جھگی کہے پہلوں گردھارے گوتم کولوں پُچھ، جس نال دھروہ لیا کھائیا۔ رکھی کہے بھگتاں وچوں باہر کڈھو کُٹ، جو نیتر اکھ لئے بدلائیا۔ بھگتاں وچ بھگت مل کے بھگتاں دی منگن سکھ، بھگتاں دا بھگت ویری نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہارا ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پریم کور دے گرہ پنڈ ماہل گیہلے ضلع جالندھر ★

جھگی کہے پرہہ دسیں دھار چنگیری، مندیوں چنگے دینا بنائیا۔ ویکھیں کتے کپڑے رنگاویں نہ نال گیری، گردش وچ بھوائیا۔ تیری مہر نظر اک بتھیری، ہور آس نہ کھئے رکھائیا۔ جے آتما بنا لئیں اپنی چیری، چری وچھنی نال ملائیا۔ آپے چڑھ جائے تیری بیڑی، بیڑا آگے نہ کھئے رُٹھائیا۔ صاحب ستگر ہُن نہ لائیں ڈیری، ڈیریاں وچ رہ کے کئی جنم دتے لنگھائیا۔ سزا بھوگی بتھیری، ہندی ربی جدائیا۔ جنہاں پچھے ماری پھیری، پھر کے لینے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔

★ ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بیبی اودھی دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

جھگی کہے جن بھگتو تہاڈا ایہہ وبار، میں زانی سیو کھائیا۔ سانجھا ایہہ یار، یرانے دھر دے توڑ نہائیا۔ کلکی ایہہ اوتار، کلا رہیا بھوائیا۔ رسولاں دا سیکدار، امام نور خدائیا۔ ایہدے حکم دا کرو انتظار، حکمے اندر حکم بدلائیا۔ چرن دھوڑی منگو چھار، شہنشاہ شاہ دئے بنائیا۔ جگت بھکھ نہ ویکھو کنگال، جوت جمال کرے رُشنائیا۔ جھگی نہیں بھگتاں دی دھرم سال، دین دیاں ڈیرہ لائیا۔ جگ جنم دے

ٹھاڈے ویکھ کے حال، ہُن دی حالت دئے بدلائیا۔ مہربان ہو کے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ سارے اکو وار بولو "سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے"، جے جیکار دو جہان کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر اوتاری کھیل اپاری کِریال دیال ہو کے اپنی آپ وکھائیا۔

★ ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گرداور سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ★

جھگی کہے مینوں بناؤنا آسان، قیمت جگت نہ کھئے لگائیا۔ میرے اُتے آپ مہربان، پاربرسم بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پچھے بنے مہبان، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ سچ پریتی دیوے دان، بخشش آپ کرائیا۔ جگت دیوے وڈیائی مان، ناتا موہ تڑائیا۔ گرمکھاں کرائے پہچان، ہرجن سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جھگی کہے میرے اُتے لگے کوئی نہ دم، دمڑیاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں سیوا وچ پورا کران کم، نکمی ہو نہ جھٹ لنگھائیا۔ راج راجاناں گھروں دے کے ڈن، تختاں اُتوں لاہیا۔ اگتی آواز سنا کے کن، چوٹیاں دیواں مُنائیا۔ چھٹن دولت دھن، ویراگی روپ بدلائیا۔ اندروں پھیر کے من، منسا دیاں بھوئیا۔ اگتی لا کے تن، تت تندور تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ جھگی کہے راج راجاناں چھڈا گھر بار، فقیر دیاں بنائیا۔ تجاؤن محل اٹل منار، سُکھ آسن ڈیرہ ڈھاپیا۔ آون وچ اجاڑ، جنگل ڈیرے لائیا۔ میں اوہناں کران پیار، چھپر ہو کے سیس سُہائیا۔ میل دیواں نرنکار، جو میرے اندر وڑ کے دھیان لگائیا۔ رساں توں کر کے باہر، رسیئے نال جڑائیا۔ ککھاں دا محل اُسار، لکھاں دے مالک اپنے وچ چھپائیا۔ دساں سچ وبار، نرمانتا نال وڈیائیا۔ اکو لبھ پروردگار، سانجھا یار نور خدائیا۔ جس دے ملیاں اُترو پار، جگت شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے دتا آد جگادی اکو ور، وارتا اپنی رہی سُنائیا۔

★ ۱۷ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سینگھ دے گرہ پنڈ بِلگا ضلع جالندھر ★

جھگی کہے جو جگت تیاگی بن کے آوندے جوہ، پرہاساں وچ ڈیرہ لائیا۔ اوہناں نوں سچی دیواں سوہ، سہج نال سمجھائیا۔ جے پوتر کرنا رُوح، پاپاں پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکال اِکو متو سچّا ستگرُو، گردیو سوامی بے پرواہیا۔ جس دی دھار اپنی دھار وچوں ہندی شُرُوع، شرع سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جس نے تارے پرہلاد دھرو، دھروہ بھگتاں نال نہ کدے کمائیا۔ اوہدے دوارے گیا کوئی نہ مُڑو، سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ منتر اِکو دُھر دا پُھرو، فُرنّا اور رہن نہ پائیا۔ چوڑاسی وچ جم پھیر نہ مرُو، مر جیوت رُوپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال دے چرن پھڑو، دھوڑی ٹکا مستک چُھپائیا۔ ساچی منزل اگئی چڑو، جتھے آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کنت کنتوہل اِکو ورُو، نر نرائن سچّا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچا ہری دوارے سدا ترُو، تارنہارا پار کرائیا۔

★ ۱۷ مگھڑ شہنشاہی سمت ۲ درشن سینگھ دے گرہ رُڑکا کلاں ★

جھگی کہے جو شاہ سلطان میرے اندر آ کے وسدے، وصل کراواں دُھردرگاہیا۔ نزاکت وچ ہسدے، فراخت وچ وڈیائیا۔ لیاقت وچ نسدے، بھجن واہو داہیا۔ لہنے دینے لین جگت حق دے، خالی جھولی دیاں بھرائیا۔ تُوں ہی تُوں ہی راگ چپدے، من دا منکا بن مالا لین بھوائیا۔ لیکھے مُکن کوٹ پپ دے، پتت پُنت دیاں کرائیا۔ سنت سہیلے کدے نہ آگدے، تھکاوٹ رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ مارگ دساں سچ دے، کوڑ گُریارے پندھ مُکائیا۔ ڈھولے سناواں اگئی جس دے، وید پُراں تون پرے کراں پڑھائیا۔ اشارے دیواں اگئی آگھ دے، نیج نیتر لوچن نین کھلائیا۔ پیار بخشاں پُرکھ سمرتھ دے، پُرکھ اکال دیاں ملائیا۔ سچ گھرانے ویکھاں وسدے، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اِک وکھائیا۔

★ ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

جھگی کہے جس میرے اندر لایا ڈیرہ، ڈیرہ کوڑا گئے ڈھاپیا۔ وسیا کایا کھیڑا، کھیڑکی بند کھلایا۔ چکیا اندھ اندھیرا، پرکاش جوت رُشنایا۔ سچھیا تیرا میرا، میرا تیرا بھیو کھلایا۔ ڈبیاں بنھیا بیڑا، نوکا نام چڑھایا۔ کھلا کیتا ویہڑا، کایا کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ ستگر چرن وکھایا نیڑا، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ رکھایا۔ گلی کہے جو میرے اندر وڑدا، اپنا مان مٹایا۔ منزل حقیقی چڑھدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ درس اگتی کردا، توری جوت جوت رُشنایا۔ سرن چرن کول پڑدا، مان موہ تجایا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا پڑھدا، سو پُرکھ نرنجن رہیا سمجھایا۔ جگت جہان دُتر پار کردا، دُتیا بھاؤ نہ کھئے وکھایا۔ اکو روپ ویکھے ہر دا، ہری ہر پردے اندر نظری آیا۔ اگلا مارگ ملے دُھر دے گھر دا، گرہ مندر پڑدا دئے اٹھایا۔ جتھے دیپک جوت اگتی بلدا، نرگن جوت ہووے رُشنایا۔ جھگی کہے میرا متر اوس دوارے پھدا، بہ کے سوہنا آسن لایا۔ جتھے جگت وکار نہیں کوئی دہدا، بھے دیوے نہ کھئے لوکایا۔ پیالہ نظر نہ آوے کوئی مد دا، امرت امر رس پیایا۔ انت کنت بھگونت سنت بے انت پُرکھ اکال دین دیال اپنے گھر سد دا، صدقے واری ہونگھولی گھول گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پڑدے والا لوک وبار جگ دا، بھگت سہیلے کوٹاں وچوں لہدا، سبب اپنا نام رکھایا۔

★ ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بیبی نچھتر کور دے گرہ گورایا ضلع جالندھر ★

جھگی کہے گرمکھو تہاڈی جھگی کایا ماٹی چم، ہڈ ماس ناڑی مل کے دتی سہایا۔ تہاڈے انتر پون سواسی دم، اٹھے پھر ساہ چلائی۔ بھجن تھن والا من، بڈھی سوچن والی نظری آیا۔ سُنن واسطے سروں کن، اکھاں نیتر جگت تکایا۔ سُنکھن واسطے ناسکا بیڑا دتا بٹھ، کھان پین دا طریقہ مُکھ دتا وکھایا۔ تسیں بنو ساچے جن، بھگت اپنا ناؤں دھرائیا۔ کوڑی کریا بھانڈا دیو بھن، جوٹھ جھوٹھ پندھ مُکایا۔ نام بھنڈارا تہاڈے اندر دھن، انملا نظری آیا۔ جوتی تُوں دسے چن، دوس رین کرے رُشنایا۔ اکو پُرکھ اکال لو من، مانس ہو کے اپنا پندھ

مُکائیا۔ پھیر آؤنا پئے نہ کسے تن، نانا تئتاں والا ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بنک دوارا دئے سہائیا۔ جھگی کہے جن بھگنو تہاڈی کایا ماٹی جھگی سوہنی صاف، نہاتی دھوتی نظری آئیا۔ اندروں واسنا کرو صاف، صفا کوڑ دیو مٹائیا۔ مایا ممتا کرو صاف، لوہہ موہ وکار تجائیا۔ من ہنگتا کرو صاف، نون س اکھڑ جھولی پائیا۔ اکو کرو اکے دا جاپ، ایکو نام دھیائیا۔ اکو میٹنہارا پاپ، پنت پُنت وکھائیا۔ اکو نوارے روگ سنتاپ، دکھڑے درد گوائیا۔ اکو کرے پاک، رُوح بُت پوت وکھائیا۔ اکو کھولے تاک، پڑدا دئے اٹھائیا۔ اکو بنے ساک، سجن شہنشاہیا۔ اک دے بنو داس، داسی ہو کے سیو کھائیا۔ اکو منو پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا سب دا پتا مائیا۔ اکو ویکھو راس، سرتی شبدي گوپی کابن کھیل کھلائییا۔ اکو نور تگو پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اکو مندر کرو واس، سچکھنڈ ساچا درگاہ ساچی رہیا سہائیا۔ سیری بھگوان دے رہو ساتھ، پاربرہم اپنا میل ملائییا۔ اوسے وچ ملاؤ اپنی ذات، جس وچوں ہوئی جدائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک آد جگادی آپ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکرئی سب دا لہنا دینا دیوے ساکھیات، طریقہ ڈھنگ وکھرا وکھرا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۷ مگھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش سنگھ دے گرہ چیمے کلاں ضلع جالندھر ★

بیاس کہے پرہہ بخش اکھی ست، ست ستوادی ہو کے دیا کھائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ اُچا برہم مت، بھيو ابھیدا دے کھلائییا۔ ست دھرم جڑا ساچانت، نانا کوڑ گڑیار رہن نہ پائیا۔ نرویر ہو کے نراکار ہو کے نراکار ہو کے کھیل کر پُرکھ سمرتھ، مہا اکھ آپ جنائیا۔ تیری آتم پرما تم تیتھوں ہوئی وکھ، جگ جنم دے وچھڑے لے ملائییا۔ سچ دوارا ایکنکارا کھول اپنا ہٹ، شبد بھنڈارا دھر دربارے دے ورتائیا۔ نرگن ہو کے چار ورن اٹھاراں برن چار گنٹ اپنی دھار تھ، دوس رین اٹھ پھر دھر دی سیو کھائیا۔ ڈرمت میل جو اٹھسٹھ رہی پھیل شبد ستگر ہو کے کٹ، کایا کٹیا اندر گھر گھر کر صفائیا۔ تن وجود حق محبوب وکھا ساچا تٹ، سر سروور اکو اک پرگٹائیا۔ من وکار ہوئے

ہنکار گڑھ کوڑ کڑیاری جائے ڈھٹھ، لوہہ موہ ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ سنت سہیلے گڑمکھ سجن رکھ، گوبند ہو کے اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سہیلے اک اکیلے سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری اوٹ اک تکائیا۔ تیری اوٹ رکھی اکال، اکل کل دھاری ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہوئی بے حال، بیوہ روپ ہووے خدائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے جلال، جلوہ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ بن تیری کیریا لیکھے لگے کیسے نہ گھال، کیتی گھال تھاپن کھئے نہ پائیا۔ دُنیا اندر دُنیدار ہوئے کنگال، نام ونجارا ساچا ونج نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُکھیاں درد ویکھ آن، چھری کرد شرع بنی قصائیا۔ شرع کہے میرا کلجگ انت فتور، فتویٰ سب اُتے دتا لائیا۔ گھر گھر بنا کے گڑھ غرور، ہنکار دتا پرگٹائیا۔ ناتا جوڑ کے کڑیاری کوڑ، کُٹمب موڑھ دتا وکھائیا۔ کیسے دے انتر زرنتر اُچے نہ نام نور، تریا دی منزل حق نہ کھئے وکھائیا۔ سمرتھ پُرکھ تون سارے ہوئے دور، کروٹ سکے نہ کھئے بدلایا۔ صاحب ستگر دیوے نہ کیسے دھوڑ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ زرگن دھار آتم جوتی ویکھے کھئے نہ نور، ورن گوتی جھگڑا پیا لوکائیا۔ پاربرسم پتیرمیشور پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال دین دیال زرگن زرویر زراکار کیریا کر حاضر حضور، حضرت سوامی ہو کے انترجامی اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ انترجامی پُرکھ بدھاتے، تیری اک سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا توڑ ناتے، سچ سچ میل ملائیا۔ چوتھے جگ دے ویکھ اتم کھاتے، صدی بیسویں کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبر لکھ کے گئے گاتھ، قلم شاہی کاغذ جوڑ جڑائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھ، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ تیرا شبد کوئی نہ واچے، واچک گیان رہیا گر لائیا۔ مانس جنم ہووے نہ کیسے راسے، رستے چل کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ مہربان ہو پُرکھ ابناشی، ابناشی اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ اتم میٹ واٹے، وٹا لگا نام خدائیا۔ ست دھرم چلا ساچا راتھ، دُھر دا حکم آپ درڑائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت میل ملا اپنے سنت گڑمکھان پورے کر گھاٹے، کیسے دی منزل رہے نہ ادھوائے، چرن کول اُپر دھول صاحب ستگر پُرکھ اکم ایکنکار اکو بخش حق سرنائیا۔

★ ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سنتوکھ سنگھ دے گرہ پنڈ سوڈھیاں ضلع جالندھر ★

بیاں کہے گوبند دے کے گیا سندیشہ، صدیاں دا پہلے بھيو چکائیا۔ کلجگ انت کھیلے کھیل نر نریشا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس دا حُکم چلے آد جُگاد جُگ چوکڑی ہمیشہ، گر اوتار پیغمبر سکے نہ کھئے اُٹائیا۔ سیس جھکاؤندے برہما وشن شو گنپت گنیشا، دیوت سُر دھیان لگائیا۔ پیغمبر سجدیاں وچ کرن آدیسا، خاک قدماں دھوڑ رمائیا۔ سو جُگ چوکڑی نت نوت بدلے اپنا بھيسا، نرگن سرگن سرگن اپنی کھیل کھلائییا۔ لگھ چوڑاسی جیو جنت نبیڑنہارا لیکھا، برہمنڈ کھنڈ لہنا دینا دئے چکائیا۔ دو جہاناں بن کے آوے نیتا، نر نرنکار سچا شہنشاہیا۔ جس نوں سارے کرن آدیسا، ڈنڈاوت نمستے وچ سیس جھکائیا۔ سو ویکھ وکھانے لوکات پردیسا، پردیاں توں پرے اپنی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن زرویر دیا کھائیا۔ نرگن زرویر آپے (آپ)، پرہ کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی شبدي شاخ، جوت دھار رُشنائیا۔ نت نوت دسے آگما پاٹھ، ستجگ تربتا دواپر کلجگ کرے پڑھائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان بانی جس دی مہا والی گاؤندی گاتھ، ڈھولے صفتاں والے سُنائیا۔ سو کھیل کھلائے پُرکھ سمترہ، سوامی انترجامی پڑدا اپنا دئے اُٹھائیا۔ کرنا کراؤنا جس دے سب کچھ ہتھ، قُدرت دا مالک نظری آئیا۔ نرگن دھار ہووے پرگٹ، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھولے آکو ہتھ، نام ندھان سری بھگوان دئے ورتائیا۔ جن بھگتاں نیج نیتر کھول آگئی آگھ، لوچن دُھر دے کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے سہائیا۔ دین دُنی نالوں کر کے وگھ، وکھرا دھام اک وکھائیا۔ جس گرہ دیپک جوت جگے لٹ لٹ، اندھ اندھیر نہ کھئے وکھائیا۔ شبد سُنا آگئی انحد، نادى ناد دئے جنائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی جاتا انت ہووے پرگٹ، کنت سہاگی وپس وٹائیا۔ - - - - - کنت سہاگی آوے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں بخشے ٹیک، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ آتم پرما تم کرے بیت، پاربرہم برہم میلانے ملائییا۔ کوڑی کرپا کرے کھیت، سچ سچ اک سمجھائیا۔ درس وکھاوے نیتن نیت، نیج نین آگھ کھلائییا۔ لگھ چوڑاسی وچوں لئے ویکھ، ویکھنہارا پڑدا لاہیا۔ جنم جنم دی بدل دیوے ریکھ، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ جس دی یاد کر کے گیا گوبند دس دسمیش، شبد ترانیاں وچ گائیا۔ سو دھار اولٹا وپس، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ سمبل وسے آگے دیس، جس نگری دی ونڈ نہ کھئے کرائیا۔ مچھ

داہڑی نہ کھئے کیس، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کرے سدا ہیت، بتکاری دُھر دا نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنت سُپیلے رکھے دُھر دی چھایا ہیٹھ، کلجگ آگنی آگ نہ کھئے تپائیآ۔

★ ۱۷ مگھ شہنشاہی سمت ۲ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع جالندھر ★

آگنی آگ نہ سکے پوہ، صاحب ستگر دئے وڈیائیآ۔ جو پُرکھ اکال دا گیا ہو، ہر پردے وچ سہائیآ۔ کرے پرکاش ساچی لو، لوآں پُریاں توں باہر ڈیرہ دئے وکھائیآ۔ دھار رہن نہ دیوے دو، آتم پرما تم جوڑ جڑائیآ۔ شبد سناوے آگمی سو، ہنگ برہم دیوے درڑائیآ۔ جس دا بھو نہ جانے کو، مالک ملے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ سر رکھے ہتھ نرنکار، کلجگ اتم دیا کائیندا۔ نرگن نور جوت اُجیار، اُجلے گرمکھ ویکھ وکھائیندا۔ سچ پرتی دے آدھار، پورب لیکھا جھولی پائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ باہر، جم کی پھاسی آپ تڑائیندا۔ منڈل راسی کر کے پار، سچکھنڈ نواسی سچ دوارا اک سہائیندا۔ جوت پرکاشی ایکنکار، اک اکلا ویکھ وکھائیندا۔ ساچی منزل گھاٹی بھگتاں کرے پار، ادھ واٹی پنڈھ نہ کھئے جنائیندا۔ کلجگ زین اندھیری راتی میٹے وچ سنسار، نرگن نور چند چمکائیندا۔ جاگت سووت دیوے درس دیدار، مہربان مہر نگاہ نال پار کرائیندا۔ سنت سُپیلے گرمکھ سجن، جن بھگت کرائے دھوڑی مجن، ڈرمت میل دھووے اندر باہر بدن، بدلہ جنم جنم دا دئے چکائیآ۔ غریب نہانے آئے رکھن، دین دُنی وچوں کرے وگھن، نام بھنڈارے بھرے سکھن، نام آگما آئے دسن، تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سوہنگ جاپ برجن چین، جگ جیون داتا پُرکھ بدھاتا جاگرت جوت بن ورن گوت کایا کوٹ ساچے مندر اندر کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا جانے لوک پرلوک، گرمکھاں مٹا کے ہرکھ سوگ، چنتا چکھا وچوں باہر رکھائیآ۔

★ ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گردیو سینگھ دے گرہ پنڈ دُسانجھ خُرد ★

جھگی کہے پرہ جن بھگتاں ول جھاکیں، انڈٹھ اپنا پڑدا آپ اٹھائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم کھولیں بند کواڑی تاکی، پڑدا اوہلا کایا چولا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی خاکی، خالق پرتپالک ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ نام بھنڈارا امرت دینا بن کے دُھر دا ساقی، سجن سہیلا اک آکیلا نظری آئیآ۔ کیرپا کر مہربان محبوب پُرکھ ابناشی، پروردگار سانجھے یار تیری آس رکھائیا۔ نرگن نُوَر جوت ہووے پرکاشی، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ شبد اگتی ناد سنا انحد نادى، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ من واسنا کوڑی کیرپا کر بربادی، جگت وکار ہنکار رہن نہ پائیا۔ جوٹھ جھوٹھ جان تیاگی، ست سچ دے اُچائیا۔ بن تیری کیرپا سوئی سُر ت کيسے نہ جاگی، جوتی شبدی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ رُو ح بُت دوویں کر پاکن پلکی، دُرمت میل اندروں باہروں دے دھوائیا۔ تیری کھیل دو جہان کيسے نہ جاتی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جھگی کہے پرہ جن بھگتاں دے اگتی درس، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ اگلی پچھلی مٹے حرص، ترشنا کوڑی دے بُجھائیا۔ ملے وڈیائی اُتے فرش، عرشی پریم ہو سہائیا۔ منظور کر بینتی عرض، خواہش دلیل دتی درڑائیا۔ سچکھنڈ نیواسی کر ترس، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ دینا انا تھاں ونڈ درد، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ شرع چھری نہ کوہے کرد، قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لہنا دینا ویکھ وکھائیا۔ جھگی کہے جن بھگتاں کھول دے اندرلا راز، رحمت آپ کھائیا۔ پڑھنی نہ پئے کھئے نماز، روزیا وچ جھٹ نہ کھئے لنگھائیا۔ بدل دے سماج، سمگری سچ دے ورتائیا۔ سوئے جاون جاگ، آلس نندرا ڈیرہ ڈھائیا۔ اُچے اک ویراگ، ویری اندروں دے کڈھائیا۔ ہنس بُدھی نہ رہے کاگ، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیا۔ لوکات کر وڈ وڈبھاگ، بھاگ حصہ اپنا دے ورتائیا۔ جو چرن سرن سرنگ سرنائی گیا لاگ، جگت ترشنا آگ دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دوارے اکو منگ منگائیا۔ جھگی کہے جن بھگتاں اندر دے دے اپنے نام دی تُوَر، تریا توں پرے تُر ت اپنا درس دکھائیا۔ اکو جلوہ تگن تیرا نُوَر، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ آسا ترشنا میٹ کوڑ، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ چتر سگھڑ بنا مَوْرکھ مَوْرھ، پُرکھ اکال دین دیاں اپنے دھندے لائیا۔ نرگن نرُویر نراکار نرکار اپنی کیرپا کر ضرور، ضرورت سب دی پُوَر کرائیا۔ تیرا حُکم سدا منظور، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کایا ماٹی اگتی ت ت نہ تپے

تندور، ترے گن لیکھا دینا مکائیا۔ منوآ پائے نہ کھئے فنور، فیصلہ حق دینا سُنائیا۔ گڑھ رہے نہ کوڑ غرور، ہنگتا دینی مٹائیا۔ جدھر ویکھن اودھر حاضر حضور، حضرت ہو کے اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جھگی کہے صاحب سوامی دھر دے گردیو، گردیو آتما تیرا دھیان لگائیا۔ نام بھنڈارا دے اپنا میو، انرسیئے رس دے چکھائیا۔ تیرا لیکھا لکھ نہ سکے کوئی جہو، صفتاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک سد نہچل دھام وسین نہکیو، سنگھاسن آسن پُرکھ ابناشن سوہا پائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور کھول اپنا بھيو، پڑدا انتر نرنتر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اک اکلے دینا پرگٹائیا۔ اک اکلہ کھول دروازہ، جھگی تاک بند نہ کھئے کرائیا۔ تیرا نام غریب نوازا، رکھک ہو کے ہو سہائیا۔ شاہو بھوپ بن راجن راجا، رعیت گرمکھ ویکھ وکھائیا۔ بن تیری کیرپا کیرپا ندھان کھئے نہ جاگا، آس نندرا وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ کر کیرپا کیرپال ہو کے جن بھگتاں دُرمت میل دھو داغا، دغیاں توں لینا چائیا۔ تیرے نام دا رس مانن سچ سوادا، سدا دا امرت دینا مکھ چوائیا۔ جو چرن سرن ہر سرنائی لاگا، لگن اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت ستجگ تیرتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سر نرگن سرگن سرگن نرگن سکیا نہ کھئے اٹائیا۔

★ ۱۸ مکھ شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ رجندر سنگھ پیارے لال دے گرہ پنڈ دُسانجھ خرد ★

بھگت جھگی کہے میری بدل دے ریکھا، رکھیاں مُنیاں دا ناتا دیوان تجائیا۔ تیرا میت مُرارا اکو ویکھاں، جس اندر تیرا نور نظری آئیا۔ رہے نہ کوئی بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ تُوں مالک نر نریشا، نر نرائن تیری سرنائیا۔ کچھ لہنا دینا چکا دس دسمیشا، گوہند منگ منگائیا۔ سچ پیار دی قبول کر بھیٹا، بھٹڑ ہو نہ مکھ بھوائیا۔ میں تیرا اگمی نور نرالا دیکھاں، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ ناتا تٹ جائے مُلا شیخان، دستگیر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھگت سہیلا دے ملاییا۔ بھگتاں نال جوڑ ناتا، ناتواں ہو کے دیاں

دُہائیا۔ دین دُنی وٹے (پاسا)، سنگی جان تجائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتے پڑدا دینا اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر شبد اگئی کرن باتاں، بھيو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ کلجگ رین اندھیری راتا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ انت آخیری پوریاں کر آسا، آہستہ آہستہ ویلا گیا آئیآ۔ دین دیاں تیرے اُتے بھرواسا، پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ تیرا گرہ مندر ویکھاں ساچا، جس گھر وجے اک ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا دینا ملائیآ۔ ساچا میل ملاؤنا آپ، اپنی دیا کمائیآ۔ کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوئیآ۔ درس دکھاؤنا ساکھیات پڑدا اوہلا نہ کھئے رکھائیآ۔ امرت بوند پیاؤنا سوانت، رس رسیئے دینا چکھائیآ۔ نام ندھان وجاؤنا ناد، انراگی راگ الاہیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، کوڑ اندھیرا دینا مٹائیآ۔ بینتی تیرے چرن کول پاس، دھول اُپر منگ منگائیآ۔ لبھیاں ہتھ نہ آویں کیسے پرہاس، ٹلے پریت دین دُہائیا۔ جگ چوکرئی جگت دی پیندی ویکھی راس، گوپی کاہن ناچ دئیں نچائیآ۔ سینتا رام کٹدے ویکھے بن باس، بالملیک صفتاں کردا رہیا قلم نال شاہیا۔ بن تیری کرپا پوری ہوئی نہ آس، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ انت آخیر بے نظیر شاہ حقیر در ٹھانڈے درگاہ ساچی میری اک ارداس، عرض بینتی دتی سنائیآ۔ مہربان محبوب مُحبت وچ دیا کرنی آپ، جگت سنیہڑے دی لوڑ نہ کھئے رکھائیآ۔ تیرا ناؤں پُرکھ ابناش، گھٹ گھٹ رکھیں واس، ویکھنہارا سواس سواس، ساہ ساہ اپنی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میلا لینا ملائیآ۔ میل وچ دس مُحبت پیار، پیارے پریم اپنا رنگ رنگائیآ۔ تیری سنان اگم گُفتار، گُفت شنید دینا جنائیآ۔ پڑدا اوہلا دے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ہوئے رُشنائیآ۔ جُگاں دے وچھڑے یار، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ مینوں تیرے اُتے اک اعتبار، بے اعتبارا بن کے تون آپے پھیرا پائیآ۔ دُکھاں وچ تیرا اظہار، سُکھاں وچ تیری پُکار، مُنکھاں وچ دیاں سنائیآ۔ کرپا کر پروردگار، لوکھات دے ادھار، ادنے اعلے ویکھ وکھائیآ۔ بھگت سہیلے سنت سجن گُرمکھ گُرسکھ صوفی کر خبردار، بے خبراں خبر سنائیآ۔ تیری منزل ویکھن اُچ منار، جتھے نرگن نور جوت اُجیار، دیا باقی کملاپاتی تیرا اپنا آپ سوہیا پائیآ۔ منزل رہے نہ کھئے دُشوار، سطح انتر کر ہموار، بن اکھاں دے دیدار، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا رنگ رنگائیآ۔ جھگی کہے بھاگ لگا جن بھگت کایا گرھ، گرھی چمکور یاد کرائیا۔ جیہڑی منگ منگی گوبند دکھن دشا کھڑ، بن آواز دتی سنائیآ۔ اوہ پاتی پترکا بن اکھراں والی پڑھ، جس دا حرف حرُوف نہ کھئے

جنائیا۔ مہربان ہو کے کرپا کر، کرپال تیری اک سرنائیا۔ بھگت سُہیلے میل اپنے در، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ کوڑی کرپا جائے جھڑ، ہنگتا گڑھ دے ٹڑائیا۔ نام چلا شبدی تیر کمان اکٹا پھڑ، جس نوں ویکھے کھئے نہ جگت لوکائیا۔ آر پار آپے کر، بجر کپائی دے چرائیا۔ تیرا نشانہ نرائن نر، دو جہان نہ کھئے کھپائیا۔ پڑدے وچوں وکھا اپنا گھر، گھرانے کوڑے دے چھڈائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا آوے ڈر، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ گڑھی کہے میں کی دساں حالت چمکور، چم درشٹی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گوہند تکیا نال غور، پُرکھ اکال اکھ ملائیا۔ تیرا کھیل اکٹا ہور، اور کا اور دتا وکھائیا۔ تیرے ہتھ انہاں دی ڈور، جنہاں بھیٹا رہیا چڑھائیا۔ لگی پیتی نبھاؤنی توڑ، ٹٹی گنڈھ پوائیا۔ پُرکھ اکال تیری لوڑ، لوڑیندے سجن آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو دینا کھلائیا۔ گڑھی چمکور کہے میں کی دساں حال، حالت وچلی دیاں جنائیا۔ اگوں سندیشہ دتا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دتا جنائیا۔ گوہند میرے لال، تیرے لال اپنی گود اٹھائیا۔ انہاں نال کھیل کراں کمال، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے بن کے آواں دین دیاں، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ تیری شبدی دھار رکھاں نال، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ بنا سچی دھرم سال، کھتری براہمن شوڈر ویش لاکو رنگ رنگائیا۔ دے کے نام سُکھال، ٹوں میرا میں تیرا پڑدا اوہلا اندروں دیاں چُکائیا۔ جوتی جلوہ دے جلال، نورو نور کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گڑھی کہے گوہند دسیا پھیر، شبد اگتی اگم سُنائیا۔ کس بدھ کریں اپنی مہر، محبوب دینا جنائیا۔ کینی لاویں دیر، ویلا وقت کون اکھوائیا۔ کس بدھ گیڑیں گیڑ، چگر پھرے لوکائیا۔ لہنا دینا دئیں نیڑ، دھر دا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند ہُن تینوں جانا پئے ندیڑ، ناتا پچھلا دینا چُکائیا۔ کلجگ اتم پھیر لیاواں گھیر، شبدی جوت گنڈھ پوائیا۔ گرہ مندر گھر رکھاں نیڑ، دوجا دھام نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ گڑھی کہے گوہند خوشی نال پیا ہس، واہوا تیری بے پرواہیا۔ میں سب کچھ کر کے تیرے وس، اپنا پلو لیا چھڈائیا۔ آگے ندیڑ جاواں نس، پچھلا پنڈھ چُکائیا۔ اوتھے خاک کر کے اپنی بھس، بھسم قسم نال بدلائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گا کے جس، تیرے وچ سمائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، کی تیری بے پرواہیا۔ کُجھ اگلا بھیو دس، تھوڑا سماں بہتی منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن

گوبند، شبدی سُت دیاں جنائیا۔ پھر مات پتا دی ہووین کدے نہ بند، تت وجود نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا مالک اک مرگند، محبوب نور خُدائیا۔
 جیہڑا مالک نہیں اک ہند، برہمنڈاں کھنڈاں دا داتا نظری آئیا۔ تیری میٹے چند، سکلا سکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا کے جیو پند، سمبل نگری
 دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن اگئی راز، بن اکھراں دیاں سُنائیا۔ تیرے
 نال مل کے بدل دیواں سماج، کلجگ کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھائیا۔ ستجگ سچ رواج، رعیت اپنے نام رنگ رنگائیا۔ کیسے سپس رہن نہ دیواں
 تاج، راج راجان دین ڈہائیا۔ دین مذہب کران لاجواب، شرع سر نہ کھئے اٹھائیا۔ جگت ملے نہ کیسے حیات آب، آبرو سب دی خاک ملائیا۔
 ست ستوادی برہم برہمادی ہو کے کھولاں اکو تاک، دو جہان سری بھگوان پڑدا دیاں اٹھائیا۔ اج دا پورا کران واک، کوئی رہن نہ دیواں
 گستاخ، بنا بھگتاں ہوئے نہ کھئے معاف، سزا سب نوں دیاں بھگتائیا۔ جو کچھ کہنا سو ہن آکھ، گوبند کہا میں تیرے چرن کول داس، تُوں
 مالک خالق پرتپالک آپ، پاربرہم تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی
 انترجامی بھگت سُپیلا اک اگیلا ایکنکار ہر نرنکار کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنا کھیل کھلائیا۔ گڑھی کہے میں کیتی آپ نمسکار، نیوں کے
 سپس جھکائیا۔ واسوا تیرا ہویا دیدار، دید ہوئی رُشنائیا۔ رو کے کہا پکار، اچی کوک سُنائیا۔ کچھ بھيو دس سانجھے یار، در ٹھانڈے منگ
 منگائیا۔ جیہڑے جھوڑے نال تلوار، پھٹ گھاؤ کھا کے خوشی منائیا۔ کس بدھ انہاں نال کریں پیار، مُحبت کون جنائیا۔ گوبند کہا ذرا کر
 خیال، تینوں دیاں سمجھائیا۔ سدا بن دلال، وچولا ہو کے سیو کھائیا۔ میلان نال پُرکھ اکال، عقلاں توں پرے جس دی پڑھائیا۔ سچکھنڈ
 بہاواں سچّی دھرم سال، دھرم دوارا اکو دیاں وکھائیا۔ جس ویلے پتیرمیشور بدلے اپنی چال، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ اوس ویلے انہاں لیاواں
 نال، مانکھ جنم دوائیا۔ انتر دے کے شب گیان، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ چرن پریتی سچ دھیان، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ ناؤں رکھا کے
 بھگت میلان وچ جگت سری بھگوان، بھاگ اکلا دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اتم لہنا دینا مُکاوے آن، پورب لیکھا سب دا لیکھے پائیا۔

★ ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۲ ہرہجن سنگھ دے گرہ پنڈ ڈاڈیاں ضلع ہوشیار پُر ★

گڑھی چمکور کہا میں انت سُنیا سندیش، جو پُرکھ اکال گوبند دتا سُنائیا۔ جس دا لکھیا کیسے نہ لیکھ، کاتب قلم نہ کھئے اُٹھائیا۔ بھيو پا نہ سکے برہما وشن مہیش، شنکر سار کھئے نہ آئیا۔ سُن سکے نہ دیس پردیش، برہمند کھنڈ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ابناشی کرتے دیاوان ہو کے کہا میں کھیل کران سدا ہمیش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حُکم ورتائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ہو نریش، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ گر اوتار پیغمبران دیواں بھیج، حُکے اندر حُکم منائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، کایا ماٹی کران رُشنائیا۔ نرگن ہو کے لوان ویکھ، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ تیری سیوا دس دسمیش، دو جہاناں پور کرائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم جوتی جاتا دھر کے آواں بھیس، کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ سمبل وسان اگتے دیس، جس دی بنت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ شبدي جوتی دھار کھیلان کھید، نرور نرکار ہو کے اپنی کار کھائیا۔ لبھ سکن نہ چارے وید، شاستر سمرت نہ کھئے سمجھائیا۔ انجیل قرآن نہ پاوے بھید، چارے بانی پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ دھر سندیشہ دے نرکار، نرگن دھار دتا جنائیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، پُرکھ بدھاتا ہو کے کھیل کھلائییا۔ میں ویکھیا تُوں وارے سَت چار، چار یاری جھوٹے جگ دی جڑ پُٹائیا۔ اتم لہنا دینا دیواں نوار، کیتی گھال لیکھے لائیا۔ پرگٹ ہو وچ سنسار، سنسا اگلا پچھلا دیاں مٹائیا۔ تیرا شبدي کر جیکار، جوتی جلوہ کران رُشنائیا۔ محل اٹل اُچ منار، سچ دوار دیاں سُہائیا۔ دھر سندیشہ دے کے ایکا وار، اگم اتہاہ کران پڑھائیا۔ کلجگ اتم کر خوار، کوڑی کیریا دیواں ڈھائیا۔ ستجگ ساچا کر پیار، سَت ستوادی حُکم سُنائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُپر کر پیار، مہربان ہو کے دیاں رکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک سُنا کے نام جیکار، تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم کران پڑھائیا۔ منزل رہے نہ کھئے دُشوار، اوکھی گھاٹی پار کرائیا۔ صدی چوڈھویں میٹ اندھیار، نرگن نور کران رُشنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو کر کے گئے گفتار، گُفت شنید دیاں جنائیا۔ ساچا مارگ اگم اپار، اپر مپر ہو کے دیاں درڑائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دس کے اک منار، دھر دا مندر دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ گوبند کہا میری ویکھ اگتی گڑھی، گرمکھ سوہنے نظری آئیا۔ جنہاں تیرے پریم دی پٹی پڑھی، جگت ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ سیس قدمان اُتے ویکھے دھری،

دھرتی نالوں کرن جُدائیا۔ تُوں سچکھنڈ دوارے انہاں کھڑیں، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ پر ماتم ہو کے انہاں آتم وریں، وچولا ہو کے دیاں جنائیا۔ مُحبت وچ پریم دی لاؤنی جھڑھی، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ منزل حق محبوب کھڑیں، پروردگار دُھر درگاہیا۔ آون جاون لگھ چوراسی وچوں کرنا بری، جم کی پھاسی رہن نہ پائیا۔ میرے کولوں اپنی سیوا تیری سری، سرہند شہادت دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال کہا تیری گھال چار جُگ نالوں بڑی، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ مہربان ہو کے میں بھاگ لگاواں تیرے گُرمکھاں گھریں، گرہ گرہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوبند کہا مینوں نہیں کچھ لوڑ، خالی ہتھ دتے وکھائیا۔ میری پریتی نبھے توڑ، اپنا رنگ رنگائیا۔ گُرمکھ ساچے لینے جوڑ، جوڑے دُھر دے دینے وکھائیا۔ باہر کڈھنے وچوں مڑھی گور، گہر گمبھیر اپنے گہر وسائیا۔ تُوں کچھ ہور نہیں میں کچھ نہیں ہور، تُوں میرا میں تیرا تیرا نور میری جوت رُشنائیا۔ میں تیرے حُکمے اندر رہیا دوڑ، مات لوک بھجّاں واہو داہیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکال دین دیاں میرے گُرمکھاں جائیں بھڑ، بھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن تیرے ہتھ اگنی ڈور، شبدی تار تند نال بندھائیا۔

★ ۱۸ مگھ شہنشاہی سمت ۲ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ ڈوڈا ضلع ہوشیار پُر ★

جھگی کہے جن بھگتاں کر سنجوگ، دُھر سنجوگی دے وڈیائیا۔ وچھوڑا جنم نہ رہے روگ، کرم دا ڈیرہ ڈھائیا۔ دے درس اک اموگھ، سوچھ سرُپ نظری آئیا۔ جنم جنم دا پورا کر جوگ، جُگ چوکڑی تیری آس رکھائیا۔ ساچے نام دی بخش مّوج، خوشی کایا مندر پرگنائیا۔ آتم رس رسئیے دے بھوگ، کوڑی واسنا باہر کڈھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی نور ڈگمگائیا۔ بند کواڑی کھلے سوت، سوئی سرتی لے اٹھائیا۔ بھاگ لگا کایا کوٹ، کنچن گڑھ سہائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں تیری اوٹ، تیرے ہو کے تیری آس رکھائیا۔ ناتا تٹا دین دُنی لوک، سرشٹی نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاون سچ سلوک، نام ندھانا اک دھیائیا۔ سوامی انترجامی ہو کے کر چوج، کایا

چولی اندر بھاگ لگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے کھوج، گرمکھ اپنے گھر بھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر تیری بھگوان، بھاگ سب دا دئے بدلائیا۔ گرمکھاں اُپر ہو مہربان، اپنی دیا کمائیا۔ کوڑی کِریا میٹ جہان، جہالت اندرون دے کڈھائیا۔ اٹھ پھر دوس زین تیرا نام گان، گا گا شکر منائیا۔ نج نیتر لوچن درشن پان، وجے سچ ودھائیا۔ کایا کعبہ وکھا سچ مکان، مندر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیڑا دینا وسائیا۔ ساچا کھیڑا وسے کایا بنک، گرہ وجے نام ودھائیا۔ گھر سوامی ملے کنت، ٹھاکر اپنا پھیرا پائیا۔ چولی چاڑھ رنگ بسنت، دُرمت میل دھوائیا۔ نام جنائے بن کے پنڈت، بودھ آگادھ سمجھائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، چرن پریتی اک بندھائیا۔ در ٹھانڈے تیرے مِنت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جھگڑا ٹڑا نالوں نندک، گرمکھ سجن لے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر ہتھ رکھ سوامی، ہرجن ساچی منگ منگائیندا۔ پاربرہم پرہہ انترجامی، اک تیری اوٹ رکھائیندا۔ تُوں میرا مین تیرا دس اگئی بانی، سوہلا ڈھولا وچولا اک رکھائیندا۔ امرت رس نجھر جھرنا ساتنک ست دے پانی، کلجگ کوڑی کِریا اگن بھجائیندا۔ سُرُتی شبدی میل ملا دھر دا ہانی، چارے کھانی تیرا راہ تکائیندا۔ ساچی منزل دس آسانی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیندا۔ تُوں پرہم پُرکھ شاہ سُلطانی، شہنشاہ در تیرے الکھ جگائیندا۔ ہرجن ساچے در ٹھانڈے کر پروانی، پرہم پُرکھ پرہم تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ مائس جنم بن تیری کِریا قیمت نہ کھئے دوانی، ماٹی خاک جگت زلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں ساچی منزل دے رُوحانی، در ٹھانڈا اپنا آپ وکھائیندا۔

★ ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ ربیانا کلان ضلع ہوشیار پُر ★

جن بھگت کہے میں تیرا بردا، بندی خانہ دے ٹرائیا۔ بھيو کھلا اپنے گھر دا، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ امرت جام پیا اگئی سر دا، رس رسیئے دے چوائیا۔ نت نوت تیری آسا کردا، بھرواسا بخش سچ سرنائیا۔ سر چرن کولان دھردا، نیتر نینان نیر وبائیا۔ پرہوں وچھوڑے اندر مردا، جیون تیری جھولی پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرا ست سرُوپ لبھدا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،

صاحب ستگر سر میرے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ تیری اکو آس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنم جنم دی ترشنا بوجھا پیاس، اگنی آگ دے بوجھائیا۔ آتم ہو کے پرما تم ہو کے نرگن نرگن دے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جگ جیون داتے پُرکھ بدھاتے ساچی منزل دس اپنا گھاٹ، تٹ کینار ایکنکار اکو دینا دکھائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر کھڑے جوڑ کے ہاتھ، سچ دوارے خالی جھولی اپنی ڈاہیا۔ اوہ منڈل تیرا نرنکار ویکھنا خاص، جتھے خالص گرمکھ سو بھا پائیا۔ نہ کوئی گویاں والی راس، نہ کوئی کاہن ناچ نچائیا۔ نہ کوئی سینتا رام والا بنباس، جنگل جوہ اُجاڑ نہ کھئے بھوائیا۔ نہ کوئی سنساری وِدیا والی تلاش، اکھڑ وند نہ کھئے وندائیا۔ نہ کوئی پریت دسے کیلاش، سینگھاسن روپ نہ کھئے بدلائیا۔ اکو تیرا منگان نور جوت پرکاش، جس وچ مل کے اپنا آپ چھپائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار پُرکھ اکال دین دیال گھر ٹھانڈا دینا آپ، دو جے در دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا جن بھگت کہے من چاؤ گھنیرا میں سوہنگ جیبا جاپ، کوٹ جنم دے اترے پاپ، پاربرہم پتیرمیشور نظری آیا اکو باپ، پتا پوت گود لینا اٹھائیا۔ جوں بھاوے تُوں لینا راکھ، تیرا درس کراں ساکھیات، ست ستوادی اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہرجن ساچا در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ہر بھگت کہے میری ارداس، پرہہ بینتی اک جنائیا۔ سد سیوک رکھنا داس، گڑھ ہنکار دینا ٹڑائیا۔ دوس زین وسنا پاس، جاگت سووت ہونا سہائیا۔ شبد اگمی دسنی بات، نام ندھانا اک درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ اندھیری رات، ساچا چند نور کر رُشنائیا۔ سمرتھ سوامی صاحب ستگر میں تیرے نام دی گا کے گاتھ، چڑھیا اوس راتھ، جس دا رتھواہی بے پرواہیا۔ کلجگ ڈونگھا وہن سرشٹی کیسے نہ آویں ہاتھ، بھاگ ویکھے نہ کھئے ماتھ، ناتھ تریلوکی بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پاربرہم پتیرمیشور کر کِریا آپ، دُرمت میل کاٹ، قیمت پا اپنے ہاٹ، جگت ونجارے لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ تیرے ہاتھ، ہر پردے وس کے دھام اگما دس کے، گھر ٹھانڈا دینا دکھائیا۔

★ ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ پُرانی ڈرولی ★

بیاس کہے میرے سلطان، سو پُرکھ نرنجن تیری بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو مہربان، مہبان بیدوتیری اوٹ تکائیا۔ ایکنکارے دے دان، داتے دانی تیری آس رکھائیا۔ آد نرنجن ہو پردھان، جوتی جاتے جلوہ نور کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے دُھر دے کاہن، لکھ چوڑاسی گوپی لے پرنائیا۔ سِری بھگوان سچ جھلا اک نشان، دو جہاناں اپنا آپ پرگنائیا۔ پاربرہم برہم میلا میل آن، نرویر نراکار اپنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو پردھان، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا دے کے گئے بیان، لیکھ الیکھ نال درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر گا گا تھکے گان، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحیا۔ تُوں بے انت بے پرواہ کِریا کر والی دو جہان، جہالت کوڑی کِریا دے کڈھائیا۔ ورن برن دین دُئی ہوئی حیران، ہر پردے نظر کیسے نہ آئیا۔ کوڑی کِریا شرع پھرے شیطان، چار کُنٹ دہ دِشا بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان ہو مہربان، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ بیاس کہے کِریا کر میرے بھگونت، بھگون تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ بھلے جیو جنت سادھ سنت، پاربرہم پتپریشور تیرا بھيو کھئے نہ آئیا۔ ترے گن مایا کوڑی کِریا گرھ بنیا ہوئے ہنکت، ہنگ برہم بھيو ابھیدا سکے نہ کھئے درڑائیا۔ بودھ آگادھا دے کھئے نہ پنڈت، چارے کھانی چارے بانی نیترووے مارے دھاپیا۔ گر اوتار پیغمبر بھکھیا منگ کے گئے انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ تڈھ بن صدی چوڈھویں بنائے کوئی نہ بنت، سچ سوامی انترجامی ساچا راہ نہ کھئے جنائیا۔ سچ دوار ایکنکار ملے کوئی نہ سنگت، دُئی دوتی شریتی ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ در درویش تیرے در کرن مِت، مہربان محبوب مہر نظر لینی اُٹھائیا۔ جگ چوکڑی میٹھی چنت، جگت غم نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بیاس کہے میرے پتپریشور میت، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل دے ریت، سَتجگ ساچا دے پرگنائیا۔ جھگڑا رہے نہ شودوالا مٹھ مندر مسیت، گرودوارا اکو دے درڑائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، راؤ رنگ ونڈ وچ وربھنڈ برہمنڈ دے درڑائیا۔ کایا ماٹی ماتو ذاتی سب دی کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت دے بُجھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دس اپنا گیت، اگم اتہا بے پرواہ ساچا منتر دے درڑائیا۔ تیرا کھیل ویکھئے اندیٹھ، کروٹ بدل اپنی پٹھ، ستمکھ ہو کے نظری

آئیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا دو جہاناں سانجھا تیرا گیت، گہر گمبھیر بے نظیر تیرا راگ الاہیا۔ اِکو چہتر جھلے تیرے سیس، جگدیس دو جہان تیری شہنشاہیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا نشانہ دے کے گئے ٹھیک، واک بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ سو آسا منسا پوری کر اُمید، نرگن ہو کے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ بیاس کہے کِریا کر گن نِدھان، گنوتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچ جھلا اک نشان، نشانے جگت دے گوائیا۔ اِکو تیرا ناؤں گاوے رسنا جہوا زبان، بتی دند صفت صلاحیا۔ لکھ چوڑاسی نظری آدھر دا کاہن، مہربان اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ ہر گھٹ وسیا نظری آرام، سچکھنڈ نواسی اپنا پھیرا پائیا۔ عیسیٰ مؤسیٰ محمد جس دا سُنڈے رہے پیغام، کلمہ نغمیاں وچ سُنائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک جلوہ گر وڈ امام، نور ظہور دے چمکائیا۔ نانک گوہند جس نوں کردے گئے پرنام، منتر درڑاوندے گئے ست نام، واپگرُو کہہ کے واپوا تال وجائیا۔ سو دین دُنی دا بدل دے نظام، جھگڑا رہے نہ وچ عوام، اِکو گاون تیرا نام، ناؤں نرنکار اک سمجھائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، نرگن ہو کے ویکھ مار دھیان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ جُگ بدلنا تیرا حُکم آسان، نہ کوئی میٹے وچ جہان، گر اوتار پیغمبر سیس جھکان، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری آس رکھائیا۔ بیاس کہے کِریا کر پروردگار، جلوہ گر تیری وڈیائیا۔ کوک سُن محمد یار، چار یاری دئے دُہائیا۔ اُمت اُمتی باباکار، نمازاں روزیاں وچ دُہائیا۔ مُحبتِ ملے نہ کیسے دوار، در دربار نہ کھئے وڈیائیا۔ خالی دسے بھنڈار، حقیقت حق نہ کھئے ورتائیا۔ کائنات ہوئی گوار، عقل عقل مند نہ کھئے بنائیا۔ گیت سُنے نہ کھئے گفتار، باطن درس کھئے نہ پائیا۔ باہروں ویکھدے جگت مزار، نرگن میاں نظر کیسے نہ آئیا۔ مُخاطب کرے نہ کھئے سنسار، تعاقب حق نہ کھئے جنائیا۔ چوڈاں طبق روون زارو زار، ساچا سبق نہ کھئے پڑھائیا۔ چوڈاں صدیاں دا اِظہار، کھیل ویکھ دُکھیاں دے دلدار، بے دردی اپنی دیا کھائیا۔ ویلا وقت وچار، کوڑی کِریا ویکھ سنسار، ساچا چند نہ کھئے اُجیار، نورانہ نور نہ کھئے چمکائیا۔ تیرے چرن کول نمسکار، بیاس کہے مَیں روواں زارو زار، گوہند دسے کیسے نہ دھار، گرُمکھ تھوڑے پاون سار، لکھ چوڑاسی گوڑھی نیند سوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تَدھ بن لائے کوئی نہ پار، پار برہم پتیرمیشور پریم پرتی اندر پیا پریم ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہربھجن سنگھ دے گرہ آدم پُر ★

بیاس کہے کِریا کر سؤرے سرینگ، ہر کرتے تیرے ہتھ وڈیاٹیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر چاڑھ اکھا رنگ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ نام ندھان و جا مردنگ، کایا مندر اندر گرہ کر شنوائیا۔ بھيو کھلا ہنگ برہم، پاربرہم پرہہ پڑدا دے چکائیا۔ دین دُنی دا اکو دس دھرم، ورن برن رہے نہ کھئے لڑائیا۔ ساچی پوجا تیرا چرن، ایشڈیو سوامی دُھر دا نظری آئیا۔ آد جگادی کرنی دا کرن، کرتا پُرکھ ناؤں دھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نام دا ڈھولا پڑھن، تیرا دھیان لگائیا۔ کلجگ جیو جگت واسنا وچ لڑن، دھیچ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ انتر نیتر کھول ہرن پھرن، ساچے لوئن کر رُشناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دین دُنی دی دھارا دے بدلائیا۔ نیتر لوچن نین کھول پرہہ اکھ، درِشٹی سرِشٹی دے بدلائیا۔ سارے گاؤں تیرا نام جس، دوس زین دھیان لگائیا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیری مس، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ سب کچھ تیرے ہتھ، پر پُرکھ تُوں دیونہار گوسائیا۔ دُرمت میل کٹ، پت پُنیت دے بنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دس کے اپنا ہٹ، نام ندھان سری بھگوان دے ورتائیا۔ جھگڑا رہے نہ اٹھسٹھ، مندر مسجد شودوالے مٹھ نہ کھئے لڑائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی انترجامی گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا لیکھا گئے دس، دہ دشا کر جنائیا۔ زرگن دھار ہو پرگٹ، جوتی جاتے پھیرا پائیا۔ ست دھرم ستجگ لگا ست، کلجگ کوڑ کُریا جڑ اکھڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دے برہم مت، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ستگر تیرے ہتھ وڈیاٹیا۔ تیرے ہتھ وڈیائی دُھر زرنکار، سچکھنڈ نواسی تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں سارے ہوتے خوار، دھیچ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے پکار، درگاہ ساچی کوک کوک سُنائیا۔ کِریا کر پروردگار، بے پرواہ اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ لوکات بن سکدار، حُکم اپنا اک چلائیا۔ زرگن نور کر اجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ہوں بالک خدمتگار، تیری سیوائے کمائیا۔ سب نوں دس کے تیرا اک انتظار، لیکھا لکھتاں وچ لکھائیا۔ امام دین دُنی دے سکدار، خوشی غمی دے بدلائیا۔ چوڈاں طبق ہاباکار، چوڈاں ودیا دئے دُہائیا۔ ساچا اسم نظر نہ آوے حقیقی یار، شریکت وچ دے لوکائیا۔ مہربان محبوب اپنا کھیل کر اپار، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک قادر قدیم دے تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، مہربان دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حُکم دے دے پُرکھ سمرتھ، شبدي شبد فرمان جنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا لوکات وچوں جاوے نس، دھرنی دھرت دھول رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پرما تم سرشٹی درشٹی اندر دس، آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا نام ندھان سِری بھگوان سچ جیکار لگے الکھ، الکھ اگوچر پڑدا اوہلا بن وچولا دے اٹھائیا۔ ہر پردے اندر پرگٹ کر سچ، ہر گھٹ اندر نرگن نؤر کر رُشنائیا۔ دُرمت میل چار ورنان اندر کٹ، گھٹ گھٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ سب کچھ تیرے ہتھ، کرن کراونہار تیری وڈیائیا۔ جوڑ کے دوویں ہتھ، نمستے کہہ کے سِیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار ایکنکار نو نو چار وکھا ایکو ہٹ، دوجا در نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۹ مگھ شہنشاہی سمت ۲ تارو سنگھ دے گرہ پنڈ جندیرے ★

ست کہے کلجگ کوڑی کِریا لگا دکھ، چار ورن اٹھاراں برن رہے کُرائیا۔ انتر آتم ملے نہ کیسے سکھ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پھری دروہی مانس دیہی مانکھ، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا اندرون کدھے کھئے نہ پُٹ، ہنگتا گڑھ نہ کھئے ٹرائیا۔ سجن میت رہے لٹ، پریم مُحبت ناتا گئے ٹرائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر آئی پُھٹ، ایشٹ ہر نہ کھئے منائیا۔ ترشنا موہ وکار لگی بھکھ، آسا ممتا وچ ہلکائیا۔ پڑدا اوہلا کایا مندر کیسے نہ چکے لک، ست جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ کوڑا لیکھا دینا مکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کیتا اندھ، نج نیتر لوچن نین نہ کھئے رُشنائیا۔ من واسنا مکے کیسے نہ پنڈھ، دین دُنی بھجے واہو داہیا۔ آتم سیجا سہائے نہ کھئے پلنگ، سچ سنگھاسن بیٹھ خوشی نہ کھئے منائیا۔ دُھن انادی سُنے نہ کھئے مردنگ، شبد اگمی آواز نہ کھئے جنائیا۔ جوتی نؤر چمکے کھئے نہ چند، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ سچ سماوے نہ کھئے پرمانند، نجاند نہ کھئے رسائیا۔ رسنا جہوا بتی دند گا گاتھکے چھند، ڈھولے راگان نادان وچ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، انتر پڑدا دے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھ پر پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی انترجامی تیری آس رکھائیا۔ سچ وست رہی کیسے نہ ہتھ، چار کُنٹ دہ دشا خالی دسے لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو

مارگ گئے دس، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ سیو کمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ گئے تھک، تھکاوٹ وچ بیٹھے
 ڈھیریاں ڈھاپیا۔ من واسنا کیسے نہ ہووے وس، منسا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ حقیقت وچوں ملے کیسے نہ حق، شاہ حقیر پڑدا نہ کیسے اٹھائیا۔
 نرگن نور جوت ہووے پرگٹ، کایا ماٹی ہٹ بھاگ نہ کھئے لگائیا۔ شبد اگئی وجے کھئے نہ سٹ، سوئی سرتی نہ کھئے اٹھائیا۔ دُرمت میل دیوے
 کوئی نہ کٹ، پت پت پت نہ کھئے بنائیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں ورنان برناں کڈھ کھئے نہ وٹ، آتم انتر نرنتر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جگت
 نشان ملے نہ سچ سچ، جوٹھ جھوٹھ گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ کنچن روپ دیسے نہ کایا ماٹی کچ، ساڈھے تن ہتھ وجے نہ سچ ودھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہربان محبوب مُحبت وچ اپنا پریم دے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ جگ،
 جگ جیون داتے تیری اوٹ تکائیا۔ ترشنا لگی میٹ آگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ ہنس بُدھی رہے کوئی نہ کگ، مانک موتی دھر دا نام
 دے چُکائیا۔ اپنے ملن دی گیان نیتر کھول آگھ، پرتکھ ہو گوسائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو تیرا نام جیکار بولن الگھ، تُوں ہی تُوں ہی
 راگ الاٹیا۔ آتم پرماٹم دھار رہے کوئی نہ وگھ، پاربرہم برہم میلا لینا ملائیا۔ تیرا مارگ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سدا سچ، ست
 ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا بھیو گئے دس، ڈھولیاں گیتاں کلمیاں نغمیاں وچ گائیا۔ تیری مہما سدا
 اکتھ، بُدھی سمجھ سکے نہ رائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں حقیقت وچوں دیسے حقیقی حق، لاشریک پروردگار سانجھے یار در ٹھانڈے
 منگ منگائیا۔ نچھر دھار امرت بوند سوانتی دے رس، رستہ وابستہ ہو کے اپنا دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، کلجگ انت سری بھگونت، آتم پرماٹم میلا کرنا نار کنت، تیرا میرا میرا تیرا بھیو رہے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑی کریا رہے نہ
 لوکات، ماتر بھومی کر صفائیا۔ ست دھرم دی بخش دات، سَتجگ ساچا راہ چلائیا۔ ہر پردے اندر کر پرکاش، پڑدا دئی دویتی لاپیا۔
 امرت رس دے آب، حیاتی وچوں حیاتی دے بدلائیا۔ مانو ذاتی اکو کرے آداب، سجدہ حق دے درڑائیا۔ سچ مندر آگم وکھا محراب، محبوب
 اپنا پڑدا لاپیا۔ جگ چوکڑی سَتجگ تریتا دواپر گر اوتار پیغمبر تیرا دس دے گئے حساب، لیکھا لیکھ کے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کوڑی کریا دینی مٹائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ جہان، جہالت وچ دیسے جگت لوکائیا۔ دھرم

رہیا نہ کھئے نشان، گکرم وچ وڈیائیا۔ ورن برن ہونے حیران، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ کُراں، بھڑی بھڑی کر سُنائیا۔ تیرتھ تٹ نیتز نیناں نیر وہان، گنگا گوداوری جمنہ سُستی دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ اُتر پُورب پچھم دکھن بھرے بھلا سرب انسان، حقیقت حق نہ کھئے جنائیا۔ تیرا منتر نرنتر فرنیاں توں پرے دسے نہ کوئی بنا کان، دُهن آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ مایا ممتا سب نوں کیتا بے ایمان، بیوہ دسی جگت لوکائیا۔ سچ پریتی دُهر دی نیتی نرگن ملے کھئے نہ آن، سرگن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال دین دِیال صاحب سمرتھ پروردگار سانجھے یار، جوتی جاتے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا چار کُنٹ دسے سنسار، سنساری سر نہ کھئے اُٹھائیا۔ انتر دسے نہ کسے پیار، پریتی پریم نہ کھئے ودھائیا۔ منزل ملے نہ کسے حق نظر آئے نہ حقیقی یار، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ نرمل جوت نہ کھئے اُجیار، بنا تیل باقی نور ڈگ نہ کھئے مکائیا۔ دُکھاں وچ دُکھی ہونے دُکھیار، دردیاں درد نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا رہے نہ دھرت، دھرنی دھول دھول ملے وڈیائیا۔ چنتا سوگ مٹا ہرکھ، سانتک ست دے ورتائیا۔ مہربان کر ترس، غریب نانے دین دُہائیا۔ توں مالک والی اعلا عرش، پریم نور خُدائیا۔ نرگن دھار ویکھ پرت، پتپر مشیور بے پرواہیا۔ جوٹھ جھوٹھ من واسنا کوڑ کِریا سب نوں کرے غرق، گہر گمبھیر بے نظیر تیرا بھہ نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتاراں دی سیکھیا ساریاں کیتی ترک، پیغمبران سیس نہ کھئے جھکائیا۔ دین مذہب پے گیا فرق، ذات پات کرے لڑائیا۔ سرشٹی وچ درشٹی وچ اگلا سال دسے بڑا سخت، دُکھاں وچ رووے لوکائیا۔ راج راجان شاہ سلطان پینا بخت، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اُتر پُورب چڑھنا کٹک، پچھم ہاباکار رکھائیا۔ کچھ لہنا دینا فریدی کھٹک، مسودی نال ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھن اُپر عرش، جو بھوکھت گئے لکھائیا۔ کھیل ہونا اُتے فرش، دھرتی خاکی دئے دُہائیا۔ مہربان کر ترس، رحمت تیری بے پرواہیا۔ چھری چلے جگت مؤل نہ کرد، قتل گاہ نہ کھئے بناائیا۔ پرگٹ ہو مردانے مرد، مدد تیری منگ منگائیا۔ سچ بینتی نمستے وچ عرض، آرزو دتی سُنائیا۔ بنا بھگتاں ساچے سنتاں صوفی سنت فقیراں تیری کسے نہیں غرض، بے غرضی وچ لوکائیا۔ تیرا کھیل ہونا اسچرج، جگت بُدھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت

نوت لکھ چوڑاسی جیو جنت آتم پر ماتم دھار تیرے کول فرد، فرد ظلم شبدی دھار حُکے اندر برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر
مایا تن وجود کر پیار، وچ سنسار سانجھے یار دینا سُنائیآ۔

★ ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ مرزیاں نال پنڈ کادیاں ضلع گرداسپُر ★

گوشے نہ جُدا، سجدہ خُدا رحمتے الہیآ۔ مٹے کائناتے وٹا ملے حیاتے ابا، آبِ حیات تیری رحمت نظری آئیآ۔ مُحبتے غذا صحبتے سدا،
ظمیرے زماں کر رُشنائیآ۔ اولے ازاں بے خبرے نواں، مجبُو بے مُحبّت جلوہ گر تیری رُشنائیآ۔ نُوْرے نزا ظہورے جہاں عظیمیے اشاں،
عالیشان درے دربار سوبھا پائیآ۔ مرزائے مجبُو بے مُحبتے عروُج منزلے مقصود، درگاہ ساچی پڑدا دئے اُٹھائیآ۔ لیکھے لگے تن وجود، خاکی کلبوت
تیرا جلوہ ثبوت، غمے غم دے مٹائیآ۔ نُوْرے سبی، رازق رِزق رحیم اکھوائیآ۔ مٹائے صدی گولائے خُدی ویا ئے ردی، جلوہ نُوْر کرے رُشنائیآ۔
چوڈھویں صدی مجبُو بے مہدی مرزائے مالکان واحدے والی دو جہاں، سبق الہام، چوڈاں طبقے کلام، کائنات ایکا رنگ وکھائیآ۔ تن خاکی ماٹی
وجودے غلام، مُحبتے اسلام، حضرتے پیغام، وصیتے میدان، سلام اکو نُوْر خُدائیآ۔ بُت پرستی حرام، واحدے امام، دین دُنی دا مالک اکو
نظری آئیآ۔ دُولت خانہ دُعا گھر، ڈاک خانہ رحمت بے پرواہیآ۔ تحصیل ضلع اوسے دی بنا پر، جس رُوچ بُت وچ ٹُکائیآ۔ اوس نُوں مُلکو
مذہب ماٹی باپ پسر پدر واحد خُدا کر، خود اپنا آپ اوسے دی جھولی پائیآ۔ جس جُدا کر کے کیتا گداگر، کائنات سرِشٹی دُنیا جگت واسنا
گلی گلی دتا پھرائیآ۔ انت اوسے اتوں اپنا آپ فدا کر، واحد آگے دُعا کر، مُفلساں رضا کر، نماز تیرے در قبولے قُدرت قادر کادیاں نُوْر نظری
آئیآ۔ کادیاں قُدرت نُوْرے مرزا، مزار ویکھے جگت لوکائیآ۔ سنسار والی نہ مسجد نہ گرجا، گرہ بیٹھا نُوْرے خُدائیآ۔ جس دی چار جگ گر
اوتار پیغمبر کردے گئے چرچا، چرچاں وچوں ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ جنہاں نُوں سچ کلام دا سچ نام دا سچ پیغام دا سچ امام دا دُھردرگاہی مل
گیا خرچہ، کائنات وچوں قائم نظری آئیآ۔ جیوں وچ زندگی وچ مجبُو بے ملن دا صدقہ، پنج تن خاکی وجود تن ملی بُت وڈیائیآ۔ جس نُوں
اڈیکدا سنسار کد دا، قدیم دا راہ تکائیآ۔ اوہ وقت سہاونا کرے اج دا، اجل توں اک غزل نال سارے لئے پچائیآ۔ نبیاں نال میلا مُرشدان

مُرشداں نال مُریداں جوڑ ہُندا سبب دا، صدیاں دے وچھڑے مہر نگاہ پار کرائیا۔ جو مُحبت وچ پیارا اپنا محبوب کایا کعبے اندر سدّ دا، اُس دے اندر اگئی عرشی اوہ رباب وچدا، جس نوں تند ستار نہ کھئے بلائیا۔ مالک اوہناں پیاریاں سدّ دا، جنہاں دا وجود وجد وچ دئے دکھائیا۔ سو صوفی اوس دی مُحبت خوشی وچ نچدا، ملنگ ہو کے اندر رنگ چڑھائیا۔ سب دا لیکھا پورا ہونا حج دا، حاضر ہو کے مرزے دا محبوب مرزے راہیں سب نوں درس دکھائیا۔ جو ہر اک اندر وسدا، سریر اندر بے نظیر بیٹھا اپنا نور کرے رُشنائیا۔ بنا مُرشد توں تلاش کیتیاں کھوجیاں لبھیاں کیسے نہیں لبھدا، رحمت نال سہمت ہو کے احمق پار کرائیا۔ دئی دویتی شرعی جھگڑا مُکا کے جگ دا، پیاریاں پھیر حقیقت والے دوارے سدّ دا، لاشریک ہو کے حُکم اگئی اک سُنائیا۔ ایسے کارن سچیاں دا سچ سدا ودھدا، سدا سدا ملدی رہے وڈیائیا۔

★ مرزے دے مزار اُتے ★

مرزا صاحب حق زیارت، ضعیف جوان ایکا نظری آئیا۔ جس دی صفت کرے نہ کھئے عبارت، جگت تعلیم نہ کھئے وڈیائیا۔ سب توں پاک کایا عمارت، جس وچ محبوب مل کے مُحبت لئی نبھائیا۔ لبھنی پئی نہ کھئے سفارش، وچولا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جلوے ہویا تُعارف، نور نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کھیل کھیل وچوں سمجھائیا۔ حق زیارت مقامے حق، مُحبت دا مالک نظری آئیا۔ جگت آشا رہے کھئے نہ شک، شکوہ من نہ کھئے چٹرائیا۔ مل کے واحد ایک یک، یکطرف ہو کے خوشی منائیا۔ ویکھ انوکھی آگھ، پرتکھ بے پرواہیا۔ قہقہہ لگا کے اندر گیا ہس، باہروں مُسکراہٹ نظر کیسے نہ آئیا۔ پیار مُحبت وچ ہویا بے وس، واسطہ اکے نال جُڑائیا۔ آب حیات ملیا اگما رس، رستے وچوں رستہ دتا نور خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نظر نظر نال ملائیا۔ مرزا تن ماٹی خاکی نہیں مزار، جگت رنگ نہ کھئے وڈیائیا۔ مل کے حقیقی یار، حکمت دین دُنی گیا سمجھائیا۔ پیغمبراں دا سردار، مقامے حق حق بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا سارے کردے گئے انتظار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں وچ اظہار، سندیشے دیندے گئے گر اوتار، پیغمبر پیغام وچ سُنائیا۔ سو نوری نور نزاکار، ساڈھے تن ہتھ کرے اُجیار، محل اٹل سہائے اک منار، محبوب ہو کے مُحبت وچ رکھائیا۔

بن اگھاں کر دیدار، قدم بوسی دھر پیار، خاموشی وچ اپنا حال سنائیا۔ انت چھڈنا پئے سنسار، رُوح بُت سدا نہ رہے پیار، تیرا نور تیرے
 اختیار، اختلاف وچ رہن کدے نہ پائیا۔ تیرا برخوردار تیرے کلمے دا ادھار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نورے نوران والی
 دو جہان، اسم ازاں مہربان عالیشان شہنشاہ آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ اچھا سو جو اچھی طرح جائے جان، عقل توں آگے دھیان لگائیا۔ جتھے
 وسے نگاہبان، محبوب بے پرواہیا۔ پیغمبر جس دا جگت نشان، کلمے کائنات پڑھائیا۔ رسولاں دا امام، سدا بدلنہار انتظام، نظام اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھے مار دھیان، اگتی کلمے دا دئے کلام، کائنات سیکھیا اک عوام اُتر پورب پچھم دکھن اکو حکم ورتائیا۔ مرزا
 مرزے کرے پرنام، جس دا نواس حق مقام، کھیل زمیں اسمان، اعلیٰ ادنیٰ ویکھے دکھائیا۔ سو اچھا جس مُرشد مُرید بنا کے دید وچ دتا اک
 نشان، عید وچ اعلیٰ ملیا آن، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہنوں سدا لکھیئے خوشخط، خطوط خطا وچ نہ کھئے لیائیا۔ اندر کھاتے اپنے رکھے،
 عالماں فاضلاں آگے ٹکائیا۔ جو مُحبت جان حق، حقیقت دا راہ تکائیا۔ اوہناں نوں دیئے ہتھ، جنہاں نوں وصل ملے یار خدائیا۔ دین
 مذہب توں ہو کے وگھ، شرع زنجیر ٹرائیا۔ خداوند کریم رحمتان دا مالک سمجھ کے سچ، اکو اوٹ رکھائیا۔ جس دے سب کچھ ہتھ،
 وس خلق خدائیا۔ نبی رسول پیغمبر گر اوتار صوفی اوسے دا بھو رہے دس، پڑدا رہے اٹھائیا۔ رل مل کے مرزے دے محبوب دا مزار اُتے
 گائیے جس، جو حاضر ہو کے حضور دھر دا نور نور نورانہ کرے رُسنائیا۔ شکرئے وچ سدا نوازش، نوازش وچوں شکر شکر منائیا۔ اندر
 من کرے کوئی نہ سازش، جگت واسنا نہ کھئے لڑائیا۔ بچھے لگی آتش، سانتک ست دکھائیا۔ پیار مُحبت ہووے خالص، اکو رنگ رنگائیا۔
 کچھ تھوڑا لیکھا مرزا صاحب آیو بالک، چوڈاں ورکھ تن ماس نال ونڈائیا۔ پیغام دتا خلق خالق، خود حکم حکم وچوں جنائیا۔ جس نوں
 سمجھ نہ سکے کوئی آنجانت، جگت اکھراں نہ کھئے لکھائیا۔ قلم شاہی اٹھی نہ کیسے کاتب، کتبخانے دین دہائیا۔ جس ویلے خدا نے مرزے دا کیتا
 آپ تُعاقب، پچھے ہو کے پشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ بھو کھول اپنی معرفت، معاف کر کے گستاخ غصہ تن رہیا نہ رائیا۔ اپنے کلمے دی دے کے
 نیامت، اگلا بھو کھلا کے قیامت، متر دوست مُرید خدا دی دس کے امانت، جھولی سہجے دتے ٹکائیا۔ نال کہا مرزا تیرے نال محبوب مل

کے دیوے انہاں دی ضمانت، بری گھریں گھریں کرائیا۔ اینہاں کرے نہ کھئے ممانت، جنہاں دا اندر صحیح سلامت، ثابت مُرشد جنہاں توں نظری آئیا۔ جگت واسنا کوڑی کیریا مذہب پرستی رہے نہ کھئے علامت، سچ نال سچ دا میل ملائیا۔

★ ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پریم کور دے گرہ ٹھیکری والا ضلع گرداسپُر ★

جھگی کہے میری پوری ہووے آس، جگ جنم دی آس رکھائیا۔ کوڑی ترشنا بھجے پیاس، ممتا موہ ترپت کرائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی ملے پُرکھ ابناش، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ ساچے منڈل وکھاوے راس، پن گوپی کابن نچائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے خاص، خالص اپنے رنگ رنگائیا۔ لیکھے لا کے پون سواس، زرتتر انتر اپنا نام دئے سمجھائیا۔ کایا مندر دُھر دے کعبے کر کے واس، نواس استھان اکو دے درڑائیا۔ جس گرہ ہووے جوت پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ امرت رس نجھر دے کے آب حیات، حیاتی دئے بدلائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ اندھیری رات، ست ستوادی ساچا راہ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو گئے آکھ، بھوکھتاں وچ لکھت درڑائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا پورا کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی دیا کھائیا۔ ہرجن سنت سُپیلے پار کرائے جگت گھاٹ، پن ایکنکارا اکو اک وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آم پرما تم پاربرہم برہم دس اگتی گاتھ، گھر گمبھیر بے نظیر نام ندھانا سری بھگوانا اک درڑائیا۔ کوٹ جنم دے پورب میٹ کے پاپ، پتت پُنیت دئے بنائیا۔ نرگن زرویر نراکار نرکار جوتی جاتا درشن دیوے ساکھیات، کاغذات دا جھگڑا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ جھگی کہے میرے جاگن بھاگ، ملے مات لوک وڈیائیا۔ نرگن دیپک جوت جگے چراغ، کوڑ اندھیرا دئے گوائیا۔ شبدا اگتی سنائے ناد، دُھن انادی آپ پرگٹائیا۔ نجھر رس دئے سواد، امرت بوند سوانت چوائیا۔ نام ندھان سنائے راگ، انراگی تال وجائیا۔ جن بھگتاں سوئی سرتی جائے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ترے گن مایا میٹے آگ، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ ہنس بُدھی بنائے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر دُرمت میل دھووے داغ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ جھگی کہے میرے انتر ہووے پرکاش، پرکاشت ویکھاں جگت لوکائیا۔ میں جگ جگ بنی رہی داس،

سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ گر اوتار پیغمبران گئی آگھ، انتر آشا اک درڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہی بھاگھ، منسا منسا وچوں باہر کڈھائیا۔ کون میری کرے نجات، سر میرے ہتھ بٹھ کھائیا۔ کوک کوک رہی آگھ، دروہی دروہی کر خدائیا۔ سارے پا کے گئے وفات، تن ماٹی ہوئی جدائیا۔ ہر شبد سنائی آگئی بات، بن اکھراں دتا پڑھائیا۔ جس ویلے کلجگ انت سری بھگونت پُرکھ اکالا دین دیا جوتی جاتا آوے آپ، پاک پوت پوتر اپنا پھیرا پائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار سمبل رکھے واس، محل اٹل بن چھپر چھن آپ سہائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھے کھیل تماش، چوڈاں لوک چوڈاں طبق بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ جن بھگت سہیلا اک اکیلا نرگن سرگن دھار نظر آئے ساکھیات، صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیتر انتر پڑدا آپ اٹھائیا۔ جس دی مہا صفت لبھے نہ وچوں کیسے لغات، کاتب قلم شاہی لکھے نہ نال قلم دوات، کاغذ بھیو نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جگت پٹی پڑھا جماعت، حکم سندیشہ شبیدی دتا آگھ، آخر اخیر نراکھر دھار وکھر ہو کے اپنے وچ چھپائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پرہ ملن دی نیگی جہی جاچ، طریقہ ڈھنگ تھوڑا تھوڑا سمجھائیا۔ ایس توں پرے جن بھگتاں دسے اپنا واقعیات، واقف کار اپنے لئے بنائیا۔ جنہاں نوں پڑھنی نہ پئے کوئی کتاب، کتب خانیاں توں پرے سبق بن اکھراں آپ جنائیا۔ سچ منارا حُجرہ حق وکھا محراب، محبوب ہو کے مُحبت اپنی دئے درڑائیا۔ دو جہاناں مِت پیارا بن احباب، رباب بن تند ستار دے وجائیا۔ جھگی کہے میرا وسدا کھیڑا ہووے آباد، ملے مان جگت وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جھگی کہے میں بھگتاں ویکھاں چڑھا رنگ، رنگت ملے بے پرواہیا۔ آتم پرما تم ہووے سنگ، وجے نام ودھائیا۔ آتم سیجا سوہے پلنگ، سنگھاسن پُرکھ ابناشن دئے سہائیا۔ دُھن آتمک وجے مردنگ، انحد نادی راگ الاہیا۔ بھیو کھلے برہم ہنگ، پڑدا دئے چکائیا۔ کرے پرکاش بنا سورج چن، نور نورانہ نظری آئییا۔ راگ سنائے بنا کن، آگئی آواز جنائیا۔ بھانڈا بہرم دیوے بھن، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پنچ وکارے دیوے ڈن، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلکائیا۔ دیوے مان وڈیائی پنچ تت وجود تن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سوہا پائیا۔ وست امولک نام بھنڈارا دیوے دھن، دؤلت دُھر دی جھولی پائیا۔ خوشی نال ملائے غم، چنتاں روگ نہ کھئے ستائیا۔ لیکھے لاوے پون سواس دم، دامنگیر ہو کے پلؤ اپنا نام پھڑائیا۔ من واسنا کوڑی کریا رہے نہ بہرم، برہم ودیا

اک پڑھائیا۔ لہنا دینا رہے نہ کوئی کانڈ کرم، نہ کرمی ہوئے آپ سہائیا۔ جھگڑا مکائے ورن برن، ذات پات ڈیرہ ڈھاہیا۔ نج نیتر کھول کے ہرن پھرن، فُرنے من دے بند کرائیا۔ ساچی منزل دسے چڑھن، انتر انتر پینڈا دئے مکائیا۔ سچ دوارے دسے کھڑھن، ڈنڈاوت بندنا سجدہ اک سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دسے پڑھن، جگت و دیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جیوتیاں جگ جیوت دسے مرن، مر جیوت روپ وٹائیا۔ سنسار ساگر پار کنارہ دسے ترن، تارنہار ہوئے سہائیا۔ جھگی کہے میں اوسدے پکڑاں چرن، جو چرنودک دُھر دا دئے پیائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر سجدے کرن، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ وشن برہم شو مستک ٹکا دھوڑی لا کے درسن کرن، نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر ڈرن، رو سس سورج چند بھجن واپو داہیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھگتاں نال پورا کرے پرن، پر پُرکھ پر ماتم آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ستگر نور خدائیا۔ جھگی کہے مینوں امرت دیوے رس، رستہ اگلا دئے وکھائیا۔ میری منسا کرے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ میرے خالی ویکھے ہتھ، وست اگئی دئے ورتائیا۔ میری کھولے نیتر اکھ، جلوہ نور کرے رُشنائییا۔ میرا لہنا دینا جگت دھار ککھ، قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ سب نالوں ہو کے وکھ، واسطہ پرہ دے آگے پائیا۔ محل اٹل اچ منار راج راجاناں شاہ سلطاناں جاوَن ڈھتھ، جن بھگتاں گلی سدا ملے مان وڈیائیا۔ سوہنا لگے تیرتھ تٹ، کنارہ اکو دینا وکھائیا۔ جتھے نام تیرے دا ہٹ، ہٹوانے گر اوتار پیغمبر بیٹھے خوشی منائیا۔ تُوں صاحب ستگر مالک خالق پرتپالک پُرکھ سمرتھ، صاحب ستگر تیری آس رکھائیا۔ جوں بھاوے تُوں لینا رکھ، سرن سرنائی گئی ڈھتھ، میرا وجود نہیں تہ اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ نہ کھئے رکھائیا۔ لکڑی کاٹھ میری کٹ، اُتے مٹی خاک دتی سٹ، پڑدا پا کے جھپٹ، پٹنے والے توں کیتی جڈائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں رکھ، تیرے کول حقیقت حق، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی شاہ پاتشاہ شہنشاہ تڈھ بن دوْجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جھگی کہے پرہ دس اپنا راہ، رہبر ہو کے دے وکھائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مالک ہو کے بن ملاح، خالق ہو کے خلق پار لنگھائیا۔ کلجگ کوڑ اندھیرا گیا چھا، چار کُنٹ نہ کھئے رُشنائییا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرُودوار بُندے گناہ، تیرتھ تٹ نہ رہی صفائیا۔ تیرا ناؤں سرِشٹی درِشٹی وچوں گئی بُھلا، من واسنا

ہوئی ہلکائی۔ آتم پر ماتم نالوں ہوئی جُدا، نرگن نرگن میل نہ کھئے ملائیا۔ بھگت اُدھارنا سنت اُبھارنا گُرمکھ سوارنا گُرسکھ اُٹھالنا صوفیاں
 چلاؤنا اپنی رضا، رحمت وچ رحم دے کھائییا۔ تیرے پیاریاں رائے دھرم نہ دیوے سزا، چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھا، لاڑی موٹ نہ سکے کھا، تن
 ماٹی خاک تن وجود اپنے لیکھے لائییا۔ تُوں پروردگار خُدا، کدے نہ ہوویں جُدا، مہربان محبوب مُحبت وچ پڑدا دینا چُکائییا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی گھٹ گھٹ تیرا نُور نظری آئییا۔ جھگی کہے کِرپا کر میرے سوامی، سمبل
 سوہنی رُت سہائییا۔ اکل کل انترجامی، انتر ویکھ خلق خُدائییا۔ چار ورن بھلیا دُھر دی بانی، مایا ممتا ہوئی ہلکائییا۔ جھگڑا پیا جگت کھانی،
 انڈج جیرج اُتبھج سینج دئے دُبائییا۔ تیرے نام دی ہوئی بدنامی، اللہ واپگرُو رام نام گاڈ کہہ کے کرے لڑائییا۔ سچ دھرم نہ رہی نشانی، نِشانہ
 اپنا گئے بھلائییا۔ من واسنا ہوئی ابھانی، من کا منکا نہ کھئے بھوئییا۔ ہنگنا ہوئے بھرے گیانی، اگیان اندھیر نہ کھئے مٹائییا۔ جلوہ ملے نہ کیسے
 نُورانی، رُوحانی منزل نہ کھئے وکھائییا۔ جھگڑا پیا جگت جسمانی، غلامی سکے نہ کھئے کٹائییا۔ سارے کھندے اسیں وسدے دیس انامی، بدنامی
 تیری رہے کرائییا۔ بنا ستگر شبد مالک بنیا نہ کھئے زمیں اسمانی، جگت کلامی جگت دُنی وڈیائییا۔ جھگی کہے میری جھولی پانیکنامی، جن
 بھگتاں نال میرا ناتا لینا جڑائییا۔ میری جوہ نہ رہے بیگانی، گرہ مندر دینا وکھائییا۔ تیرا نرگن نُور دے نُورانی، ظہور بے پرواہییا۔ ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ میں دیندی رہی فُربانی، سیوک ہو کے سیو کھائییا۔ کلجگ انت ہوئی نانی، ڈھیہہ کے چرنی سیس نوائییا۔ جن بھگتاں
 ساچے سنتاں گُرمکھاں گُرسکھاں صوفیاں ساچی منزل دے رُوحانی، آتم پر ماتم نال ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائییا۔ جھگی کہے میرا انتر آ کے ویکھ، وچھوڑے وچ دیاں دُبائییا۔ بدل دے میری ریکھ، قسمت دے اُلٹائییا۔
 دھر کے آ بھیکھ، اولٹا ویس وٹائییا۔ تیرا لیکھا لیکھ کے گیا گوبند دس دسمیش، پُرکھ اکال دین دیاں گُرمکھاں نالوں نہ ہوئے جُدائییا۔ تینوں
 جھکدے وشن برہما مہیش، شنکر سیس نوائییا۔ پیغمبر گُرو اوتار کرن آدیس، نیوں نیوں لاگن پائییا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن
 دیوے سندیش، بے خبراں خبر سُنائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن جُگ چوڑی منگن ٹیک، دھوڑی مستک خاک رمائییا۔ تُوں آد جُگادی
 صاحب ستگر ایک، ایکنکار تیری اوٹ رکھائییا۔ سچ سہا اپنا دیس، سمبل سوہیا پائییا۔ گُرمکھاں دے بھیت، پڑدا آپ چُکائییا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، در ٹھانڈے پڑدا لاییا۔ جھگی کہے میرا کھلا کردے ویہڑا، صاحب سَنگر دے وڈیائیا۔ بھاگان بھریا ہووے کھیڑا، کھڑکی کُنڈی دے کھلاییا۔ نظری آویں نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائییا۔ جھگڑا رہے نہ تیرا میرا، ہنگ برہم دے سمجھائییا۔ پرما تم آتم کھیل گُرو چیرا، چیللا گُرا کو گھر وسائییا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تیرے حُکمے اندر گیڑا، چوراسی وچ بھوئییا۔ صدی چوڈھویں حقیقت وچوں کر حق نیڑا، پڑدا اوہلا آپ اٹھائییا۔ کوڑی کِریا ڈوب بیڑا، جوٹھ جھوٹھ دے مٹائییا۔ سَتجگ ساچا چار ورن اٹھاراں برن اکو راہ بتھیرا، بہ مذہباں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوئییا۔ جھگی کہے میرا کرم کر معاف، دُکھ رہے نہ رائیا۔ پُورب لہنا کر صاف، کوڑ روگ مٹائییا۔ مین سدا رہواں داس، سیوک ہو کے سیو کئییا۔ جو پیغمبر گُرو گئے آکھ، اتاراں نال ملائییا۔ اوس دا کھولاں راز، پڑدا دیاں اٹھائییا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، سَتجگ ساچا چند چمکائییا۔ سچ دوار کر نواس، نواس استھان اکو دے سمجھائییا۔ جس گرہ مندر گھر سوامی ٹھا کر کرتا نرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اکو رنگ رنگائییا۔ نام ندھان سِری بھگوان جن بھگتاں دے کے ساچی دات، داتا دانی خالی جھولی دئے بھرائیا۔ جھگی کہے میری انت آخیری بات، پُورا کر اپنا واک، بھگت سُپیلے بنا ساک، سبجَن دُھر دا نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، منوا رہے نہ کھئے گُستاخ، پُرکھ اکال اپنا دے وشواش، وشیاں وچوں جگت وشیشتا نال باہر کڈھائییا۔

★ ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پال سینگھ دے گرہ مکندا پنڈ ضلع امرتسر ★

بیاس کہے پُرکھ اکال کول اکئی چٹھی، جس نوں واپن والا نظر کھئے نہ آئییا۔ گوہند شبد دھار اکئی لکھی، حرف حرُوف سمجھ کھئے نہ پائییا۔ سمت شہنشاہی متی، مِتر پیارا رہیا درڑائییا۔ جس دی دھار انوکھی آئی، ایکنکار دتی سمجھائییا۔ ورن برن توں باہر سَنگر سیکھی، سیکھیا ساکھیات درڑائییا۔ جیہڑی آد جگاد جائے نہ بھٹی، ورن برن نہ ونڈ ونڈائییا۔ کھیل اکئی اندٹھی، جگ نیتر نہ کھئے رُشنائییا۔ جگت دوار

کدے نہ وکی، قیمت کرتا آئے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ بیاس کہے میں
 ویکھیا اکھڑ نرالا، نرگن نرویر نراکار دتا درڑائیا۔ مارگ دسیا پُرکھ اکالا، دین دیاں دتا سمجھائیا۔ ستجگ ساچی اولڑی چلے چالا، دو جہان
 وجے ودھائیا۔ ابناشی کرتا پاربرہم پتیرمیشور ہونے رکھوالا، پروردگار سانجھا یار دین دیاں دیا کمائیا۔ گرمکھ گرسکھ سنت سُپیلے سچ بہائے
 سچی دھرم سالا، دھرم دوار ایکنکار اکو اک پرگٹائیا۔ لیکھا جانے دو جہانان، برہمنڈان کھنڈان پُریاں لوآں پڑدا دئے اٹھائیا۔ نام ندھان سری
 بھگوان نوجوان سُنائے اگئی ترانہ، تریا توں پرے تار ستار اپنی آپ بلائیا۔ دُھن آتمک راگ اگم اتھاہ جنائے گانا، بن رسنا جہوا بتی دند ڈھولا
 آپ الاٹیا۔ دُھر سندیشہ نر نریشا کلمہ کلام دیوے اک پیغام، نغمہ اکو اک جنائیا۔ کھیل وکھا کے حق مقاما، نور نورانہ نور دئے چمکائیا۔
 ساچا مارگ دس آسانا، محل اٹل دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گرمکھ
 اپنے رنگ رنگائیا۔ بیاس کہے دُھر دی چٹھی دھرم فرمان، فُرنیاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ گرمکھ ویکھے چتر سُگھڑ سُبجان، سنت سُپیلے دُھر
 دے میلے لئے ملائیا۔ انتر آتم دے کے برہم گیان، پاربرہم برہم ودیا اک سمجھائیا۔ کوڑی کِریا میٹ نشان، دھرم ایمان اکو اک وکھائیا۔ سچ
 دوارا ایکنکارا نام ندھانا دے کے دان، کوڑ ایہمان دئے گوائیا۔ چرن دھوڑ مورکھ موڑھ کرا اشنان، دُرمت میل دئے دھوئیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ بیاس کہے میں تگے گرمکھ گرسکھ، گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ جنہاں
 دا لیکھا گیا لکھ، پُورب لہنا جوڑ جُڑائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم کرے بت، پاربرہم برہم اپنا رنگ چڑھائیا۔ ابناشی کرتا ہو کے وسے چت، من
 چت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ نرویر ہو کے درشن دیوے نت، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ ٹھاکر سوامی پُرکھ اکال بن کے پت،
 پتیرمیشور گود اٹھائیا۔ پورا کر بھوکھ، بھوکھت لہنا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار
 ایکنکار اکو اک وڈیائیا۔ بیاس کہے میں گرمکھان ویکھنا چڑھیا رنگ، رنگت اکو نظری آئییا۔ شبدي گوبند دیوے سنگ، سنگل شرع نہ کھئے
 رکھائیا۔ پُرکھ اکال لاوے انگ، انگیکار بے پرواہیا۔ نام ندھان وجاوے مردنگ، ناد اکو اک سُنائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم پڑدا
 دئے چُکائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی چم، چم درِشٹی دئے بدلائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے ترشنا تم، اگنی آگ دئے بُجھائیا۔ جنم مرن ہرکھ سوگ رہے

نہ غم، چنتا چکھا نہ کھئے بنائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے پون سواسی دم، دامن ہو کے ضامن ہو کے پلو اپنے نال گنڈھائیا۔ جھگڑا رہے نہ منوا
 من، من کا منکا دئے بھوائیا۔ ساچا نام سنا کے بنا کن، کرنی دا کرتا اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ست ستوادی سچ دوارا اک سہائیا۔ بیاس کہے میں گرمکھ تکنے آپ، اپنی اکھ کھلائییا۔ جنہاں دے انتر اکو جاپ، تون ہی تون
 ہی راگ الائییا۔ پُرکھ اکال من کے باپ، پتا پوت گنڈھ پوائیا۔ جنم جنم دا میٹ روگ سنتاپ، سنسے گئے چکائییا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پوتر
 ہو کے سیس جھکائییا۔ سچ دوارے بن کے داسی داس، سیوک ہو کے سیو کھائییا۔ جنم مرن دی پوری کر کے آس، آسا وچ بھرواسا،
 بھرواسے وچ مل کے سرب گنتاسا، گن دھر دا جھولی پائییا۔ جگ چوکری ویکھدا ربیا کھیل تاشا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ گئے پندھ
 مکائییا۔ انت کنت بھگونت صدی چوڈھویں پوری کرے خواہشا، مہر نظر آپ اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ بیاس کہے میں گرمکھان تگاں راہ، رستہ ویکھان جگت لوکائییا۔ روپ بنا کے تھل اسگاہ، بھجان واہو داہیا۔
 اٹاں پتھراں نال ٹکرا، اپنا پندھ مکائییا۔ ساچے بھگتاں ویکھان آ، آپ اپنی اکھ کھلائییا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال ملاح، بیڑا گوبند کندھ ٹکائییا۔
 جوتی شبدی سچ صلاح، مارگ اکو اک پرگنائیا۔ دوسر جانے کوئی نہ، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ سنت سہیلا رہے جگا، جاگرت جوت
 کرے رُشنائیا۔ جس تون کہندے واحد خدا، جلوہ گر لاشریک نور خدائیا۔ امام اماما بے پرواہ، کدے نہ ہووے بے وفا، جز ونڈ نہ کھئے
 ونڈائییا۔ سو جن بھگتاں بھگون ہو کے رہیا ملا، کرے کھیل اللہ الہ، عالمن اپنی دھار سمجھائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن واہ واہ، واہوا تیری
 بے پرواہیا۔ بیاس کہے جس سہایا اکٹا سچا تھان، دھرنی دھرت سمجھ کھئے نہ پائییا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دیلا جوتی جامہ رہیا
 پا، شبدی دھارا کھیل کھلائییا۔ گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے جن بھگت رہیا اٹھا، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائییا۔ پڑدا اوبلا بن وچولا
 شبدی رہیا چکا، چار گنٹ دہ دشا بن نیتر لوچن نین کرے رُشنائیا۔ امرت رس دھر دا جام حقیقی رہیا پیا، پاربرہم پتپریشور بوند سواتی
 آپ چوائیا۔ بیاس کہے میرے تٹ کنارے ڈیرہ لا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر اپنی کار
 کھائییا۔ بیاس کہے میں ویکھان حاضر حضور، ہر داتا بے پرواہیا۔ جس دا حکم سدا منظور، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ پندھ مکا کے نیڑا دور،

دور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ کلجگ میٹے کریا کوڑ، جوٹھ جھوٹھ کرے صفائیا۔ جن بھگتاں بخش کے اپنا نور، نور نورا نے چند چمکائیا۔ شبہ اگئی دے کے تور، توت اپنی کرے پڑھائیا۔ منوا رہے نہ کھئے مفرور، ڈوری شبدي تند بندھائیا۔ گرھ ہنکار توڑ غرور، غربت اندروں دئے کڈھائیا۔ نام خُماری دے سرور، سرتی شبہ نال ملائیا۔ آسا منسا جن بھگتاں کر پور، پورب لہنا جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سیوک بن مزدور، چاکر ہو کے ساچی سیو کمائیا۔ گرمکھاں چاڑھ کے رنگ گوڑھ، دُرم تَمیل دئے دھوائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ مؤڑھ، بندے اپنے لئے پرگٹائیا۔ جنم جنم دے بخش قصور، لکھ چوراسی وچوں پار لنگھائیا۔ جیہڑا جلوہ دتا موسے کوہ طور، سو نور گرمکھاں اندر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار اکو اک وکھائیا۔ بیاس کہے میرے تٹ کنارے لگا بھاگ، صدی چوڈھویں خوشی منائیا۔ گرمکھ جگدا ویکھیا چراغ، چراگاہاں ہووے رُشنائیا۔ جس دے اندر دُھن اناد، انادی آپ وجائیا۔ سُن اگئی آواز، خوشیاں ڈھولا گائیا۔ بدل کے جگت سماج، ساچی سیکھیا دتی درڑائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم اکو جاپ، جگ جیون داتا دئے درڑائیا۔ جنم جنم دا کرم کر معاف، دھرم اکو دے سمجھائیا۔ پاربرہم برہم دس کے اپنی جات، ذات پاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ پورا کر گوبند بھوکھت واک، واقف کار گرمکھ اپنے لئے بنائیا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، پڑدا اندروں دئے چُکائیا۔ صاحب ستگر نرگن نرویر نراکار نرکار نظری آئے ساکھیات، سوچھ سرؤپی شاہو بھوپی شاہ پاتشاہ اپنی دیا کمائیا۔ بیاس کہے مین ویکھاں کھیل کائنات، چار کُنٹ دہ دشا بنا آگھاں آگھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ بیاس کہے گرمکھ سوہنے سہاؤنے لگن چنگے، چار ورنان وچوں سوہا پائیا۔ جنہاں دے انتر نرنتر نرگن دھار ہو کے لنگھے، سچ سنگھاسن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ تُوں میرا مین تیرا گاؤندے چھندے، ساچا ڈھولا بے پرواہیا۔ تنہاں سہائے میرے کنڈھے، کنڈیاں وچوں مینوں باہر کڈھائیا۔ گرمکھاں نال میرے تٹ ٹھنڈے، اگنی کوڑ جگت بُجھائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے آئے میرے ونڈے، گنتی انکڑیاں وچ نہ کھئے گنائیا۔ اندروں دسدے نور خُدائی بندے، باہروں پنجاں تتاں والے سوہا پائیا۔ مین تکیا پُرکھ اکال اوہناں سنگے، سگلا سنگ بنائیا۔ گوبند چاڑھ چندے، نوری چند کرے رُشنائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے اپنے نال گنڈھے، بن ڈوری تند بندھائیا۔ سچ پریتی چرن دھوڑی نال رنگے، مستک ٹکے آپ

جُھپائیا۔ منزل حقیقی لاشریکی ہرجن پیارے لنگھے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا دُھر دربارا اکو اک وکھائیا۔ بیاس کہے میں دوارا تگیا ایک، ایکنکار دتا جنائیا۔ جتھے سب توں ملے ٹیک، ٹکیاں والی قیمت نہ کھئے پائیا۔ مالک خالق پرتپالک والی دو جہاناں نر نریش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکال ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دا اولٹرا ویس، گر اوتار پیغمبر اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دی یاد وچ فریاد کر کے گیا دس دسمیش، دہ دشا اکھ کھلائیا۔ سو صاحب ستگر آد جگاد جگ چوکرئی سدا رہے ہمیش، ہمساجن بھگتاں نظری آئیآ۔ جس توں جھکدے وشن شو برہما مہیش، ہمیشہ سیس نوائیا۔ سو وسنہارا سچکھنڈ اکمڑے دیس، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ کلجگ انت سری بھگوت جوتی جامہ دھار کے بھیکھ، ویس اولٹرا آپ وٹائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا بدلے ریکھ، رکھی مئی سارے دین دُہائیا۔ بیاس کہے جس دا کیسے نہیں پایا بہیت، بھیو سکیا نہ کھئے کھلائیآ۔ جن بھگتاں بخش کے چرن پریتی ساچی ٹیک، مہربان محبوب مُحبت وچ مہر نظر اٹھائیا۔ بیاس کہے میں سب کجھ رہیا ویکھ، بھاگ لگا ماجھے دیس، پردیسی ہوئی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوون بھگوان، اپنا کھیل کرے ویشیش، ویشیاں والا سمجھ کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ ضلع فروزپُر ★

جھگی کہے میرا واسا اگئی جنگل، جس دی جگہ نہ کھئے سمجھائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی رہے دُھر دا منگل، ناد انادی دُهن اُچائیا۔ گر اوتار پیغمبر بہ کے منگن، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ سچ پریم دی چاڑھ کے رنگن، رنگ رنگیلا تگن دُھردرگاہیا۔ ڈنڈاوت کر کے بدنن، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ لگ کے اوس دے انگن، انگیکار اکھوائیا۔ رس لے کے پرماندن، نجانند خوشی بنائیا۔ دُھر دا ڈھولا گا کے چھندن، راگ اگئی اک سُنائیا۔ سچ سندیشہ نر نریشا دسن، دہ دشا کر سنوائیا۔ پیار مُحبت وچ ہسن، ہستی اپنی لین بدلائیآ۔ سد میرے انتر نرنتر ہو کے وسن، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ جھگی کہے

میرا گھر اولاً، جُگ چو کڑی نظر کیسے نہ آئی۔ جس گِرہ وسے پُرکھ اکال اک اِکلا، ایکنکار ڈیرہ لائی۔ شبدی دھار پھڑائے پلا، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائی۔ دُھر سندیش نر نریش ایکنکار ایکا گھلا، نام ندھان سِری بھگوان دئے درڑائی۔ گرہ وکھا کے نہچل دھام اٹلا، محل اٹل کرے رُشنائی۔ جوتی دھار ہو کے بلا، دِپیک نُور کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا دئے سہائی۔ جھگی کہے میرا گرہ نرالا، نرکار دتا بنائی۔ سچ دوار سچی دھرم سالا، دوارا اکو دتا وڈیائی۔ مُریداں پُچھے مُرشد حالا، احوال سب دا ویکھ وکھائی۔ لیکھے لائے سب دی گھالا، قیمت کرتا اکو پائی۔ مارگ دس دھرم سُکھالہ، پڑدا اولا دئے چکائی۔ سنت سہیلا بن رکھوالا، ویکھنہارا تھاون تھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائی۔ جھگی کہے میرا دوارا دُھر دا بھگت، لوکات نظری آئی۔ سب تون اُجل دسے جگت، جاگرت جوت ہووے رُشنائی۔ وڈیائی ملے فرش، عرش وجے ودھائی۔ پوری ہووے حرص، ہوس دئے بھائی۔ کِرپا کر ابناشی کرتا کرے ترس، رحمت آپ کھائی۔ نرور ہو کے آوے پرت، پتیرمیشور بھیرا پائی۔ پوری کر کے شرط، شرع دین دئی دئے بدلائی۔ امرت میگھ امیوں رس دیوے ورکھ، وکھ کوڑی کِرپا باہر کڈھائی۔ لکھ چوراسی وچوں گُرمکھ سنت سہیلے لئے پرکھ، نام کسوٹی لئے لگائی۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے دیوے درس، بن اکھاں اگھ کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائی۔ جھگی کہے جن بھگت میرا دوار، در ٹھانڈا نظری آئی۔ جس گِرہ وسے آپ نرنکار، نرور ہو کے سوہا پائی۔ جوتی جوت کر اُجیار، محل اٹل کرے رُشنائی۔ شبد اناد دے دُھنکار، اگتی راگ سُنائی۔ بنا سخیان تون منگلاچار، گیت گوبند لائی۔ منزل رہے نہ کھئے دُشوار، حق حقیقت دئے سمجھائی۔ جھگڑا چکے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پرت ڈیرہ ڈھاپیا۔ جدھر ویکھاں نکاں سمترتھ پھرے سدا نال، دُھر دا سنگی اپنا سنگ نیہائی۔ لہنا دینا مُکا کے شاہ کنگال، غریب نانے کوچھے کلمے اپنے رنگ رنگائی۔ جُگ چو کڑی سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ جس دی کردی رہی بھال، ویراگن ہو کے بھجی واہو داہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرگن نُور تکیا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنا کھیل کھلائی۔ سچ دوارا جس دی سچی دھرم سال، در دروازہ دئے کھلائی۔ جن بھگتاں چرن پرتی دیوے دان، دیاوان جھولی پائی۔ منسا من رہن نہ دیوے ابھان، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھاگ لگا کے کایا سچ مکان، مقامے حق دئے وکھائی۔ ساچی جھگی جُگیں کرے پروان، میری آسا پور کرائی۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈا دئے وکھائیا۔ جھگی کہے جن بھگتاں ویکھاں گھر، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ در سوامی سوپے ہر، ہردے اندر ڈیرہ لائیا۔ شبدی دھار لئے بھڑ، سرتی اپنے نال جڑائیا۔ بن پوڑی ڈنڈے اندر جائے چڑھ، سچ سنگھاسن سوپھا پائیا۔ اپنی کرپا دیوے کر، کرنی دا کرتا پڑدا دئے اٹھائیا۔ امرت نہا اگے سر، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ بھگت بھگوان اکو سوپے در، دروازہ اندروں دئے کھلائییا۔ کوڑی کرپا پُٹ کے جڑ، چیتن سرتی دئے وکھائیا۔ خوشیاں نال دیوے ور، وارث ہو کے ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا اک سہائیا۔ جھگی کہے جن بھگتاں ویکھاں کایا جھگی، گلی کلا دھاری آپ بنائیا۔ جس وچ کھیل کر کے من مت بُدھی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رجو طمعو ستو دتی وڈیائیا۔ شبدی رمز رکھ کے گجھی، اشارہ نام ندھان چھپائیا۔ اپنی دھار رکھ کے گنگی، ناد دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ کلجگ انت جس ویلے اوڈھ پگی، ویلا وقت گیا آئییا۔ ابناشی کرتے اپنی کھیل آپے سُجھی، بنا سوچ سمجھ دتی کھلائییا۔ جن بھگتاں اپنے نال میل کے رُچی، رچنا اپنی دتی وکھائیا۔ کایا ماٹی کر کے سُچی، سچ سنجم دتا دیرڑائیا۔ نرگن دھار جوت نرنکار رہے نہ لکی، پڑدا اوہلا دتا اٹھائیا۔ جن بھگت بنا کے دُھر دے مُکھی، مُکھیئے اپنے آگے لگائیا۔ بھاگ لگا کے ماتا کککھیں، آون جاون دتا کٹائیا۔ ایتھے اوتھے رکھ کے سُکھی، آتم پرما تم وچ ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں منزل دے کے اُچی، اُچ اگم اتھاہ بے پرواہ سچکھنڈ دوار ایکنکار نراکار نرنکار اپنے گھر وسائیا۔

★ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گوبند کہے پرہہ ویکھ کھیل کلجگ کل دی، نرویر نراکار اپنا دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ سوامی حُکم دے جلدی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر فرمانا اک جنائیا۔ مہربان محبوب مُحبّت وچ چار کُنٹ دہ دشا اگ بُجھاواں بلدی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان ویکھ وکھائیا۔ دھار ویکھاں سمنڈ ساگر ٹلے پربت چوٹی جل تھل دی، اسگاہ پڑدے دیاں اٹھائیا۔ مایا ممتا جگت

ترشنا سرِشٹی درِشٹی پھرے چھادی، ہوئے ہنگنا کوڑی کریا کرے لڑائیا۔ جگت تقدیر بے نظیر شاہ حقیر کیسے نہ ٹلدی، مہربان محبوب تیرا
 درس کھئے نہ پائیا۔ اپنی کھیل چھڈ اچھل اچھل دی، دھار دس آگم اٹل دی، اوچو اوچ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند کہے پرہہ کلجگ ویکھ کوڑ گڑیار، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی
 ایکنکار، اکل کل دھاری اپنی دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں گر اوتار پیغمبر انت آخیری گئے ہار، تیرے در بیٹھے سیس نوائیا۔ حکم سندیشے
 اندر اکو ست دُلا ر کر تیار، ترے گن اتیتے ٹھانڈے سیتے اپنا حکم ورتائیا۔ میں جودھا سورپیر بلکار، نوجوانا مرد مردانہ دو جہاناں تیری سیو
 کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی صفتاں والا میرا تیرا کردے گئے اظہار، پڑدا چک کے حق
 حقیقت نہ کھئے درڑائیا۔ کریا کر سرجنہار، تیرے در کران نمسکار، حکم دے ایکا وار، بن کے جاواں خدمتگار، خادم ہو کے تیری سیو کھائیا۔
 دین دنی دی بدلاں دھار، جھگڑا مُکاواں وچ سنسار، دین مذہب دی رہے کھئے نہ خار، ذات پات راؤ رنگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ سندیشہ
 نر نریشا ایکا دیواں ایکا وار، دوچی دساں نہ کھئے گفتار، میل ملا کے سانجھے یار، جھگڑا دوت دیواں مٹائیا۔ سچکھنڈ تیرا دربار، جتھے جھکے
 گرو اوتار، پیغمبر سجدے کر کر گئے ہار، دھوڑی خاک چرن کول رمائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب کچھ تیرے اختیار، بے اختیار کلجگ
 انت دے لوکائیا۔ ساڈا بھوکھتاں والا پورا کر وبار، اچی کوک کوک گئے پکار، کل کلکی تیرا اک اوتار، جس توں سمجھے نہ کھئے سنسار، بدھی
 کرے نہ کھئے اظہار، عاقل عقل نہ کھئے چٹرائیا۔ اچی کوک کہاں پکار، سُن سوامی دھر دے یار، پتا پوت دے پیار، مہربان ہو کے مہر اکھ
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم دے درڑائیا۔ گوبند کہے پرہہ میرا ماچھوواڑے والا ویکھ حکم ناما، جو بن
 اکھراں دتا لکھائیا۔ جس دی اکھراں والی نہیں کلاما، کائنات نہ کھئے جنائیا۔ جس وچ جھگڑا نہیں دین اسلاما، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 کوئی نام نہیں وڈیایا کرشنا راما، عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوبند دھار نہ کھئے جنائیا۔ اکو منگیا تیرا ست سروپ دا اگتی جامہ، جوتی جاتے پُرکھ
 بدھاتے اپنا پھیرا لینا پائیا۔ ویکھیں کتے گوپیاں والا بنیں نہ کاہنا، لکھ چوراسی تیرا نشانہ، نرگن نور جوت مہانا، شبدی گوبند سورا ست تیرا
 سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گوبند کہے پُرکھ اکال مینوں آوندا

جوش، شبدی ہو کے چین لین نہ پائیا۔ سچکھنڈ نواسی کیوں بیٹھا خاموش، بھيو ابھیدا دے گھلائیآ۔ سرشٹی اندر ویکھاں دوش، نردوش لکھ چوراسی انتر انتر ویکھ وکھائیآ۔ جھگڑا رہن نہیں دینا کایا ماٹی چمڑی پوش، پچھلا لیکھا دینا مکائیآ۔ ایکا نام دی لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے سارے دینے اُٹھائیآ۔ کوڑی کریا من واسنا اندرون کڈھ کے کھوٹ، ممتا موہ دینا گوائیا۔ ہوئے ہنگتا کٹ کے روگ، ہنگ برہم دینا سمجھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا ہووے جوگ، جگت جوگیشر مُنیشر تپیشر اپنا راہ نہ کھئے وکھائیآ۔ ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی دس کے دُھر دی کھوج، مارگ راہ پنہدہ دینا سمجھائیآ۔ جھگڑا رہن نہیں دینا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دیاں سمجھائیآ۔ آتم پرما تم دس کے آگم سلوک، صلح گل دینا ملائیآ۔ گوبند کہے پرہہ میں سوڈا کرنا روک، جگت اُدھار نہ کھئے جنائیآ۔ چھڈ کے تیرا سچکھنڈ دُھر دا کوٹ، قلعہ اپنا لینا پرگنائیا۔ جتھے تیرا نُور جگے آگمی جوت، دپیک اور نہ کھئے رُشنائیآ۔ تتاں وانگ پھیر مرنا پئے نہ سرشٹی والی موٹ، آگنی بھیٹ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا حُکم دینا سمجھائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گوبند نہ کر جلدی، شبدی شبد جنائیآ۔ میری کھیل آد جگاد ول چھل دی، اچھل چھل دھاری اپنا ناؤں دھرائیا۔ کیسے تُوں خبر نہ دتی اپنے پل دی، پلکاں دے پچھے بہہ کے اپنا حُکم سُنائیآ۔ جیہڑی دھار گر اوتار پیغمبر سُنہیڑا گھادی، نبی رسولاں کلیمیاں نال سمجھائیآ۔ اوس دی کھیل کدے نہ ٹلدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو اپنا رہیا گھلائیآ۔ گوبند مینوں پُچھ لین دے تیئی اوتار، در ٹھانڈے آپ بہائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر کے تیار، طرح طرح دیاں جنائیآ۔ ویکھ کھڑے چرن دوار، بن سیس سیس جھکائیآ۔ میں حُکم دین لگا اپنی دھار، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیآ۔ اُٹھو ویکھو اپنا سنسار، دین دُنی راہ تکائیآ۔ اپنے ویکھو متر پیار، سجن لو اُٹھائیآ۔ کس تُوں دیندے رہے دیدار، سنٹکھ ہو کے سوہا پائیآ۔ آگے کیہڑا کرے سنہال، مینوں دیو جنائیآ۔ کیوں کوڑی کریا بدلی چال، چالاکى سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جیہڑا کلمہ نام آئے تسیں سکھال، کیوں بھلی سرشٹ لوکائیآ۔ کی تسیں جان نہ سکو سب دا حال، گھٹ گھٹ نہ ویکھ وکھائیآ۔ موڑ کے مینوں جواب دے تھان دسو سوال، حُکمے اندر طلب کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے کھیل وکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر اکھے پئے بول، پرہہ تیری بے پروا ہیا۔ ساڈا پورا ہویا قول، آگے لیکھا رہیا نہ رائیا۔ تیرا حُکم سندیشہ سُنا کے آئے اُپر دھول، دھرنی

دھرت دھول سیو کھائیا۔ کسے نال نہیں ماریا رول، ست سچ سچ سمجھائیا۔ ٹوں بیٹھا رہوں آپ اڈول، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ تولدا رہوں اکٹا تول، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈی سن اک ارداس، عرض بینتی دیئے جنائیا۔ تیرا نام شبد کلمہ سنیہڑا دے کے خاص، خالص تیرا نام آئے جنائیا۔ آپ بن کے داسی داس، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ نرگن نور کر پرکاش، شبدی ڈھولا ڈنک سنائیا۔ انت آگئے تیرے پاس، ناتا تت جگت ٹڑائیا۔ بھوکھتاں وچ لکھ کے واک، لیکھا تیرا آئے جنائیا۔ سو ویلا وقت ویکھ آپ، کی ساتھوں پُچھ پُچھائیا۔ ساڈے اُتے رہیا نہ کسے وشواش، وشیاں وچ لوکائیا۔ شاستر سمرت انجیل قرآن وید پُران سمجھ کتاب، کتبخانیاں وچ ٹکائیا۔ منزل رہی نہ حق محراب، محبوب تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ تیرے حکمے اندر کلجگ رہن دتا کھئے نہ پاک، پوت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ بن تیری کرپا کھلے کسے نہ تاک، پاک چاک روپ نہ کھئے بدلائیا۔ اسیں چھڈ کے سب دا ساتھ، تیرے چرن دھیان لگائیا۔ وست رہی نہ ساڈے پاس، ٹوں آپ دے کے آپے اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر کیہڑا مارے پھیرا، لوکات دیو سمجھائیا۔ کون مٹاوے انت اندھیرا، کلجگ کوڑ گڑیار ڈیرہ ڈھابیا۔ کون بھيو کھلائے تیرا میرا، پڑدا اندروں دئے چکائیا۔ تینی اوتار دسو کر کے وڈا جیرا، حکم سری بھگوان آپ سنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تہاڈے وچوں کیہڑا کرے نبیڑا، اُمت جا کے ویکھے چائیں چائیا۔ چوڈاں طبقات کیہڑا سہنجنا کرے کھیڑا، سہاونی رت بنائیا۔ کیہڑا بٹھے بیڑا، اپنا بل پرگنائیا۔ کون کرے مہرا، دین دُنی لئے بچائیا۔ دھرت مات دا پوتر ہووے ویہڑا، پاپ صاف دئے کرائیا۔ پیغمبر کہن ساڈا وقت بیتیا بٹھیرا، آگے ہمت رہی نہ رائیا۔ بن تیرے سہائے کوئی نہ ویلا، جگت اندھیرا نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ فرمان اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں پھیر کہواں وار دوجی، پیغمبراں رہیا سنائیا۔ دسو کس نوں کلا سُجھی، اپنی اپنی دھار دیو درڑائیا۔ کون جا کے پوت کرے بڈھی، سرشٹی اندروں دئے بدلائیا۔ سچ پریم دی لاوے رُچی، رچنا اکو دئے وکھائیا۔ واسنا من رہے نہ دکھی، ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ جیو جگت ترشنا وچ رہے نہ بھکھی، ترپت دئے کرائیا۔ میری رمز رہے نہ لکی، پڑدا دئے اٹھائیا۔ اٹھو کوئی تا دیو مچھیں، مُشکل جگت حل کرائیا۔ اوتار پیغمبر کہن پرہو ساڈی اوڈھ مکی، مُکمل دیئے درڑائیا۔ ساڈی صفحہ

جگت چوں اُٹھی، لوکھات نظر نہ آئیا۔ ٹوں سب دے اندر مت پا کے پُٹھی، کلمے دتے بھلائیا۔ شبدی دھار تیرے نالوں رُٹھی، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ آئیا۔ سنتاں ٹوں بھرم بھلیکھا پا کے ترے کٹی، ودیا وچ لڑائیا۔ تھوڑی جہی امرت دھار نجھر کیسے پُٹھی، پُٹھ دین مذہب وچ پھسائیا۔ دسم دوار دی معمولی پوہ پُٹھی، پھٹیاں اُتے دتے سوائیا۔ اپنے نام دی نیگی جہی دس کے ہٹی، جگت ونجارے ونڈاں وچ رکھائیا۔ ایسے کارن اتم سب ٹوں بھرنی پئی چٹی، سزا وچ لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں دس کے اکھراں والی پٹی، عبارتاں وچ اپنا نام دتا سمجھائیا۔ اندر رکھ کے جوت دی موم ہٹی، گھٹ کیتی رُشنائیا۔ دے کے نیگی اکھی، آخر اپنا آپ چھپائیا۔ تن ماٹی سب دا ساڑ کے ککھیں، مٹی گور وچ دبائیا۔ اسیں کتھا کہانی دسیئے سچی، صاحب تیرے آگے سُنائیا۔ چار جگ ساڈی پریتی جگت نال کچی، کنچن گرھ نہ کھئے سہائیا۔ ایسے کارن تیرے آؤن دی رمز دسی، کلجگ ویلا وقت درڑائیا۔ اسیں سب کچھ ویکھدے اپنی اکھیں، مندر مسجد شودوالے پھول پھولائیا۔ کیسے دوارے ملے نہ کھلاپتی، پتپریشور نظر کیسے نہ آئیا۔ من واسنا دُنيا پھردی تھی، ترشنا وچ ہلکائیا۔ دُرمت میل ساتھوں جاوے نہ کٹی، بہڑی کر کے دیئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دینا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کہندا تیجی واری، وارتا سب ٹوں رہیا دُہرائیا۔ اوتار پیغمبر کرو کوئی ہوشیاری، دُھر فرمانا رہیا سُنائیا۔ آتم پرماں دی جوڑو مات وچ یاری، یارانہ میرے نال لگائیا۔ دین مذہب رہے نہ کھئے سنساری، اکو برہم دینا جنائیا۔ سرتی رہے نہ کھئے کواری، شبدی کنت دینا وکھائیا۔ اگن رہے نہ بہتر ناڑی، امرت میگھ دینا برسائیا۔ دُھر دی دسنی اک سیکداری، شہنشاہ اکو دینا وکھائیا۔ جس دی کھیل اگم نیاری، دو جہاناں آپ کرائیا۔ ساچے نام دی کرو کوئی جیکاری، جیہڑا نام چار جگ نہ کیسے سمجھائیا۔ اپنی میٹو جا کے آپ بے اعتباری، اعتبار اپنا لؤ بنائیا۔ اوتار پیغمبر کہن دوئے جوڑ تیرے چرن نمسکاری، نو کہہ کے سپس نوائیا۔ قُدرت دے قادر تیرے قدماں بلہاری، سجدہ کر کے خوشی بنائیا۔ اسیں انت اخیر کہہ کے آئے اپنی واری، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ وڈ امام آوے سیکداری، دو جہاناں شہنشاہیا۔ سب دی میٹے مات لاچاری، کوڑ گڑیار ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے ویکھ اپنی لوکائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر کوئی دھارو جا کے جُسا، پنج تت دیاں وڈبائیا۔ دین دُنی ویکھ کے کیوں نہیں ٹہانوں پریم دا آؤندا عَصّہ، اپنا بل ودھائیا۔ سارے کہن ابناشی کرتے ٹوں کیوں

ہُن اپنی واری لُکا، اسیں دے کے آئے شہادت تیری گواہیا۔ بن تیری کِرپا پینڈا کسے نہ مُکا، اگلا پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ سو ویلا وقت جہان ڈھکا، صدی چوڈھویں دئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبرو کر لو سُوڈے بازی، سب نوں دیاں سمجھائیا۔ جے کوئی تہاڈے وچوں مات لوک جاوے مین خوشی ہوواں راضی، رازق رحیم ہو کے دیا کھائیا۔ اک سندیشہ دیواں خاصی، خواہش سب دی ویکھ وکھائیا۔ ویکھیو لوکھات جا کے بنیو نہ کوئی نمازی، نمازاں وچ نہ دھیان لگائیا۔ ویداں پُراناں دا بنیو کوئی نہ پاٹھی، مندران وچ ڈیرہ لائیا۔ سوانگی نہ بنیو کوئی تیرتھ تائی، جلاں نال وڈیائیا۔ رام کرشن دی گایو کوئی نہ ساکھی، پچھلا لیکھا نہ کھئے ڈہرائیا۔ چار جگ دی پڑھیو کوئی نہ پاتی، گرتھان پھول پھولائیا۔ جگت منزل نہ ویکھیو گھاٹی، پُرانے راہ نہ پھیرا پائیا۔ پچھلے ساتھی نہ لبھیو جماعتی، اکھراں گنت نہ کھئے گنائیا۔ اکو جا کے میرے نام دی مہا دسنی ساچی، سجن اکو دینا سمجھائیا۔ کوئی پو جے نہ پنجان تتاں والا بُت خاکی، نرگن جوت ایشٹ منائیا۔ مُشاں والی جا کے نہ ہنڈھائیو کھئے حیاتی، کھان پین دا سنبندھ نہ کھئے بنائیا۔ ویکھیو کتے جا کے من نہ لو سندھیا پرہاتی، اٹھ پھر اکو رنگ وکھائیا۔ کسے دی بنیو نہ جا کے داسی، سپس نہ کسے جھکائیا۔ آسرا تکیو نہ قلم دواتی، شرع نہ ونڈ ونڈائیا۔ نکئی جہی دین مذہباں والی پھیر نہ کھولیو ہاٹی، ہٹوانے بن کے جانا چائیں چائیا۔ اوتار پیغمبر کہن پرہہ کی کتھا کہانی آگھی، ساڈی سمجھ وچ نہ آئیا۔ اسیں دین والے سندیشے تیرے نام دی پاتی، بنا تیری پترکا ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پُرکھ اکال سچکھنڈ نواسی بن تیرے کوئی نہ دسے کھلاپاتی، پتپریشور دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم دینا ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو، مین اکو حُکم سُنائیا۔ تسیں ویکھو حق سو مبرو، کی ہر جو کل ورتائیا۔ پُرکھ اکالا وڈ بھرتبرو، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ میری دھار نکلے کسے نہ امبرو، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ انت آخری ویلا جے کچھ منگنا منگ لو، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اپنا آپ رنگ لو، رنگت دیاں چڑھائیا۔ جے لوڑ تے میرا سنگ لو، دو جہاناں سنگ نبھائیا۔ اپنی پریتی میرے نال گنڈھ لو، گنڈھی پھیر نہ کھئے ٹرائیا۔ جے سُکھ لینا میری دھار وچ مل کے اند لو، بنا سچکھنڈ دو جا دھام نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا حُکم اک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر کہن پرہو سائوں کچھ آگئی یاد، بینتی کر کے دیئے جنائیا۔ اسان سب نے ویکھیا تگیا گوبند کیتی اک

فریاد، ماچھوواڑے سؤلاں سیج ہنڈھائیا۔ چار جُگ دے سَتیاں دی سچکھنڈ دوارے کُھل گئی سب دی جاگ، نیترا اکھ بند نہ کُھئے کرائیا۔
 ڈھولا گایا تیرا وچ ویراگ، ویری مِتر سِجَن سرب تجائیا۔ میرا ہویا وڈ وڈ بھاگ، بنس سرینس تیری جھولی پائیا۔ خوشی ہوئی آج، پائے
 چیتھڑ دتے دکھائیا۔ تیرے نام دا وچا کے ناد، خوشی اپنی لئی بنائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال تُوں مار اکھی آواز، حُکم دتا سُنائیا۔ گوہند
 شبدی دھار اکھے سَت تیرا میرے اندر راز، دوجا سمجھے کُھئے نہ رائیا۔ کلجگ انت تیرے نال مل کے دین دُنی دا بدلان رواج، کلجگ جھگڑا
 کوڑ دیاں مٹائیا۔ حُکمے اندر دسّیا گوہند سمجھیں نہ خواب، سچ فرمانا آپ جنائیا۔ گوہند اوسے ویلے تیرا حُکم پیار نال لکھ لیا اوس وچ کِتاب،
 جس دا حرف سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں پرہو ویکھنا چاہندے تیرا گوہند والا سماج، خوشی نال دھیان لگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل دینا دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے تَساں سوہنی دتی دلیل، چّیو نڈھیو تھانوں دیاں وڈیائیا۔ تھادی
 عرض بینتی مٹاں اک اپیل، اپرمپر سوامی ہو کے دیا کھائیا۔ جس کارن بستر پہنے نیل، گوہند رنگ چڑھائیا۔ شبدی دھار کہہ کے آمین،
 عملان تون رہت دتی دکھائیا۔ بنس سرینس وار نہ ہویا غمگین، چنتا دتی گوائیا۔ میری دُھر دی لے تعلیم، چار ورنان کری پڑھائیا۔ سچ
 دوارا دسّ عظیم، عالی جاہ دتا درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تَسیں بھوکھت دا لیکھا لکھدے آئے قدیم، جو قُدرت دا مالک رہیا درڑائیا۔ جے
 سارے کرو تسلیم، نیوں کے سیس دیو جھکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال تیرے اسیں عزیز، بالے نڈھے نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکمے اندر حُکم پرگٹائیا۔ گر اوتار کہن پیغمبر سانوں منظور، خوشیاں نال سُنائیا۔ در تھانڈے تیرے حضور،
 حضرت سیس نوائیا۔ کلجگ انت بدل دستور، سَتجگ سچّا راہ چلائی۔ جھگڑا رہے نہ ممتا کوڑ، کوڑ واسنا دے گوائیا۔ چتر سگھڑ بنا
 مَورکھ موڑھ، دُھر دا نام اک جنائیا۔ تیرے چرناں دی سارے منگن دھوڑ، گیت گوہند دے الایا۔ دُھر دا جوتی بخش نور، اندھ اندھیر
 دے گوائیا۔ امرت رس دے سرور، ترشنا ترکھا دے بُجھائیا۔ ہنگتا گرھ توڑ غرور، نون س اکھڑ اک پڑھائیا۔ اسیں سارے تیرے
 مشکور، شکرئیے وچ خوشی بنائیا۔ موسیٰ کہے جس طرح مینوں نور دتا اُتے کوہ طور، ظہور وچ اپنا آپ دکھائیا۔ عیسیٰ کہے مینوں ہونا نہ
 پئے مجبور، مجبوری پچھلی دینی کٹائیا۔ محمد کہے حُکم بدلنا تیرا دستور، دست بدست سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، اپنا بھیو دینا کھلایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو پھیر نہ کریو روسا، میں سب نوں دیاں سمجھایا۔ میں کوئی چلہ تیر نہیں رکھنا گوشہ، کمان ٹنک کندھ نہ کھئے اٹھایا۔ میں کوئی ونڈ ونڈن نہیں جانا لوک پرلوکا، حصہ مذہب نہ کھئے بنایا۔ میں کوئی صفت والا نہیں سناؤنا سلوکا، اللہ واپگرُو رام کرشن اوم انک میرے نام صفتاں وچ وڈیایا۔ ایسے کارن جھگڑا پیا لوکا، انتر سب دا دتا بلائیا۔ پریم پیار توں کر کے کھوکھا، خدی وچ دتا لڑایا۔ ایسے کارن مینوں اپنے جان دا ملیا موقع، منگ تہاڈے کولوں منگایا۔ جے اچے وی تہاڈے وچوں جان دا رکھے کوئی شوکا، سر دیواں ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، حکمے اندر حکم چلائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک دوجے نال ہوئی ہوئی کرن صلاح، بنا رسنا جہوا بتی دند رہے سنایا۔ دسو ساڈے وچوں کپڑا بنے ملاح، بیڑا جگت جہان پتے لایا۔ کون بنے سہا، سہایتا کرے تهاؤں تھائیا۔ کوڑی کیریا دئے گوا، سچ سچ دئے پرگٹایا۔ تیئی اوتار نین رہے شرما، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد منہ وچ انگلاں رہے پا، طوبی طوبی طوبی کر جنایا۔ نرگن نانک ویکھے اکھ اٹھا، لوچن اپنا اک کھلایا۔ اشارے نال گوہند دتا سمجھا، اٹھ میرے نور رُشنایا۔ گوہند جودھا بانکا آگے گیا آ، سب نوں رہیا سنایا۔ گر اوتار پیغمبرو میں سب توں چھوٹا تہاڈا نکا بھرا، پتا پُرکھ اکال منایا۔ تسیں بھراوو کیوں رام اپنا آپ آئے اکھوا، کاہن بن کے گویاں جگت ہنڈھایا۔ کیوں ونڈاں آئے پوا، ایشٹ جگت بدلایا۔ موسے جے تُوں تکیا جلوہ گر خُدا، کیوں اپنی دسی چٹرائیا۔ عیسیٰ جے پھاسی آئیوں لٹکا، کیوں خُدا نوں خود اپنا روپ سمجھایا۔ محمد جے چار یاری آئیوں جنا، دعوه چوڈاں طبق ونڈایا۔ چوڈاں صدیاں دی حد بنا، اپنا آپ لیا مٹایا۔ گوہند کہہ میں نانک نور کر رُشنا، سب نوں دتا سمجھایا۔ پتا پُرکھ اکال آپ بنا، سیوک ہو کے سیو کھایا۔ جیہڑا مینوں کہے خُدا، پریشور کر کے ڈھولا گایا۔ اوس نوں دیواں اوہ سزا، چوراسی وچوں نہ کھئے چھڈایا۔ اکو پُرکھ اکال دی منگدا رہیا دُعا، اکو اوٹ تکایا۔ ہُن تسیں سارے کھئے ہوئے آ، بیٹھے تهاؤں تھائیا۔ کوئی اٹھو بل دھارو کلجگ وچوں ستجگ کرو رواں، مارگ ست وکھایا۔ کوئی پرہہ دا نام دسو جا کے نواں، جس دی گرتھ دین نہ کھئے گواہیا۔ میں سب نوں پُرکھ اکال دے ساہمنے کہواں، پڑدا اوہلا نہ کھئے رکھایا۔ سچ کرنیوں کدے نہ بہواں، ایہہ سکھیا میرے اندر آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا رنگ دئے رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گوہند پرہہ دے چھوٹے سٹ، سٹیاں دے جگایا۔ اسیں سارے

بڑے خوش، خوشیاں وچ رہے جنائیا۔ اپنے اپنے نام کلمے ولوں اسیں ہو گئے چُپ، آگے کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ دین دُنی دا میٹ جا کے دُکھ،
 دردیاں درد وندائیا۔ اودھروں بول پیا پرہہ ابناشی اچت، پروردگار تُوَر خُداِیا۔ سارے گوہند تُوں ملو جِہی پا کے گھٹ، پریم نال گلے
 لگائیا۔ مُکھوں آکھو عیسیٰ مُوسیٰ محمد دیناں مذہباں دی کڈھ دے جا کے پُھٹ، جھگڑا دویت رہے نہ رائیا۔ وکار گُریار اندروں کڈھ کُٹ،
 کھنڈا شبد نام کھڑکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا پنج تت سب دی اکو مؤلے رُت، رُتری اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گوہند کہے پرہہ تیرا مین اِک بُہینگی، بھومی اُپر سوہیا پائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ویکھ ننگی، اودھن سِیس نہ
 کھئے ٹکائیا۔ من واسنا ہوئی گندی، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ سچ ملے نہ کیسے انندی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین مذہب نہ مٹے ونڈی،
 جھگڑا ذات پات نہ کھئے گوائیا۔ من کامنا پھرے پکھنڈی، بھجے واہو داہیا۔ ساچے حُکم دی سمجھے نہ کھئے پابندی، بھے سر نہ کھئے رکھائیا۔
 کِریا کر سُوَرے سربنگی، پرہو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مین کھیل ویکھاں وچ وریہنڈی، برہمنڈی کھوج کھوجائیا۔ اکو چاڑھ کے تیرے نام دی
 رنگی، رنگت اگلی دیاں وکھائیا۔ دُرمت میل کڈھ دُرگندھی، سُگندھی سچ نام سائیا۔ اکو ڈھولا دس کے چھندی، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی
 کراں پڑھائیا۔ دیناں مذہباں دی نِکی نِکی ڈنڈی، ڈنڈاوت سیکھو پُرکھ اکل سچے شہنشاہیا۔ جس دے دوارے کدے نہ ہووے تنگی، دُکھ
 درد نہ لاگے رائیا۔ دیوے وست سدا امنگی، دیونہار بے پرواہیا۔ گوہند کہے مینوں نظری آگیا کُچھ لیکھا لہنا دینا چہی پوہ دینا گُرمکھ
 پنجھی، پنجے پنج پنج وار اٹھائیا۔ ایہہ دھار نر نرنکار اوس ویلے میرے نال گنڈھی، جس ویلے ماچھوواڑے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اِک ورتائیا۔ گوہند کہے ویکھیو گُر اوتار پیغمبرو میرا تت نہ سمجھیو وجود، ہڈ ماس ناڑی چمڑا نہ کھئے
 وکھائیا۔ میرا وسیرا وچ محبوب، جو مالک دُھردرگاہیا۔ جس دا سب توں نرالا جوت اکالا کلبُوت، کلمیاں توں پرے کرے پڑھائیا۔ مینوں
 ایتھے اوتھے دو جہاناں رکھے محفوظ، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہُن مین کوئی نہیں جا کے پڑھنا ہزارا درُود، کلمیاں والا کلام نہ کھئے سُنائیا۔
 جدھر ویکھو اودھر سدا مؤجُود، مُفلساں پار کرائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر نیست و نابُود، ستجگ ساچا دیاں وکھائیا۔ اکو ڈنکا وجا کے
 چارے کوٹ، نام نرنکارا دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا مالک اِک گوسائیا۔ گوہند کہے گُر

اوتار پیغمبرو میں کھیل دساں اپار، اپرپر سوامی رہیا جنائیا۔ ساچا حکم ورتے وچ سنسار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میرا سنگ نبھاوے
 آپ کرتار، قدرت دا مالک کرنی دا کرتا کریم قادر نور خدائیا۔ میں لیکھا لیکھاؤنا بھیو کھلاؤنا پڑدا لاہنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری جس
 نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، گوہند کی درساوینگا،
 سچ دے سمجھائیا۔ گوہند کہے میں تھادے کھولنے اوہ نین، جنہاں نیناں توں پرے بے پرواہ نظری آویگا۔ اک پرہو دے نام دی دس رسائن،
 دکھیاں دکھ دردیاں درد ایکو ایک مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا حکم
 ورتاویگا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گوہند توں دس دسنا کی کچھ، تھوڑا جہا دے سمجھائیا۔ گوہند کہے جس نے نو سو چرانوے چوکرے جگ
 تھانوں دے کے کایا والے بُت، بُتخانیان وچ دتا بھوائیا۔ پیار نال وبار نال مینوں بنا کے ست، ستیاں دتا اٹھائیا۔ ہُن جھولی پا کے میری سب
 کچھ، کچھو مچھو حیران سارے دتے کرائیا۔ تیئی اوتار پیغمبرو بھوایں تسیں سارے جاوو رٹھ، میں سب توں دتا سمجھائیا۔ میرا پُرکھ اکال
 دین دیال میرے اتے رہیا تھ، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ ہُن میں نہیں رہنا چپ، رہن دینا نہیں اندھیرا گھپ، نور نور دینا چمکائیا۔
 نو سو چرانوے چوکرے جگ پچھوں سمت شہنشاہی دو توں چھپی پوہ نوں پہلی وار ہُن خوش، خوشیاں دا رنگ دینا دکھائیا۔ اس توں
 پچھوں سرشتی دے مکھ وچ پینا تھک، دکھاں وچ دئے دہائیا۔ آپ پھیر جانا لک، بن گرمکھاں نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی
 اوس ویلے اسیں نیڑے آئے ڈھک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ گوہند کہہا جے میرے کول آ کے شیر وانگو جانا بک، پھیر لینا پندھ مکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ گوہند کہے حکم چنگا کہ فرمان، مینوں دیو سمجھائیا۔ ستگر شبد چنگا کہ تتاں
 والا انسان، کیہڑا ستگر لو منائیا۔ پرہ دا درشن چنگا کہ پڑھنا گیان، اکھراں نال رکھائیا۔ لینیاں ٹکراں پرہ دے بھیجے لبھنے کہ ملنا بھگوان،
 ایہ وی دینا سنائیا۔ وست لینی کہ کھوجنی دکان، ہٹو ہٹ پھول پھولائیا۔ منزل لینی کہ بند کرنی زبان، کتاں وچ انگلاں پا کے اندھیرے
 وچ اندھیرا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ گوہند کہے گر اوتار پیغمبر دسو یار، چار
 جگ دا پچھ دھیان لگائیا۔ کیہڑی چنگی سب توں کار، کرنی دیو درڑائیا۔ کی جنگلاں وچوں لبھ نرنکار، پہاڑاں پریتاں اتے ملے گوسائیا۔

کی تھلاں وچ دے دیدار، کہ جلاں وچ جوڑ جڑائیا۔ کی مندر مسجد شودوالیاں مٹھاں وچ کرے پیار، کہ گروڈواریاں وچ گودی رہیا اٹھائیا۔
 کی تٹاں کیناریاں اُتے دُرمت میل رہیا اُتار، نرمل روپ بنائیا۔ کی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں وچوں ہووے ظاہر، گرنٹھاں وچوں
 پرگٹ ہو کے اپنا رنگ دکھائیا۔ سارے دسو بول بنا زبان، کلام اپنی اپنی جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن طوبیٰ ساڈی اوہ مالک سب دا
 امام، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اسیں چار جگ دے اوہدے غلام، سیوا کر کر جھٹ لنگھائیا۔ جگ جگ ساڈے ہتھوں کھوہ کے انتظام، اک
 توں دوجے دوجے توں تیجے تیجے توں چوتھے ہتھ پھڑائیا۔ آپے سائوں گھلّ کے آپے کرے بدنام، اچرج کھیل رچائیا۔ آپے کلمہ نام دے کے
 سُنائے اپنی کلام، آپے کرے پڑھائیا۔ آپے سجدہ دس سلام، سیس دئے جھکائیا۔ اسیں ہار تھکے، گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ بنا اگے،
 شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن اندر ڈھکے، پڑدا پتھراں اٹاں والا پائیا۔ دروبی جے ملیا تے ملیا اپنے پتے، پتیرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن کلجگ انت اسیں ہو گئے ہکے ہکے، حیرانی ساڈے انتر آئیا۔ پتہ نہیں کیہڑے دواویوں آ کے جن بھگت بنا لئے اپنے سکے، سجن
 آپ اکھوائیا۔ ساچا مارگ اکو دسے، توں میرا میں تیرا ڈھولا لینا گائیا۔ مُصیبت وچ کسے نہ گھتے، پڑھن لکھن دا لیکھا دتا مکائیا۔ شبد تیر
 نرالے انیالے نال پھٹے، پھٹ کر کے پٹی اپنا نام بندھائیا۔ سچ پُچھو گوبند دے سریر بدلے شبدی روپ بن کے آیا اوسے دے وٹے، وٹاندرا
 سمجھ کسے نہ آئیا۔ وچولا وچ کوئی نہیں جیہڑا سوڈا کراوے نال ٹکے، قیمت جگت والی پائیا۔ حساب کیتا نہیں کوئی جمع تفریق لیکھا وچ
 بٹے، کسر نال کسر نہ کھئے اڈائیا۔ اپنی کھیل اپنے ہتھ رکھے، اگلا بھیو ابھید کسے نہ دسے، سارے گر اوتار پیغمبر در تے کر کے اکٹھے، اکٹھیاں
 کولوں پڑدا آگے پائیا۔ پوہ چھہی سب نے لے کے آؤنے چار جگ دے پچھلے سامبھے ہوئے بھتے، جیہڑے جنم توں پہلوں گر اوتار پیغمبراں دتے
 چھکائیا۔ کچھ لیکھا دسنا ترے دتے، دتاترے حال سُنائیا۔ کچھ حکم ملنا اگلے کتے، کتک کٹک نال وڈیائیا۔ کچھ درشن سنگھ نے ہتھ
 وچ رکھنے ترے کتے، نو اٹھاراں ونڈ ونڈائیا۔ لال سنگھ نے لیاؤنے پنج ٹکے، ٹانک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پنجھی سنگھ آؤنے ٹھے، ناں اگی پوہ
 درڑائیا۔ چھہی پوہ ہر سنگت نو سو چرانوے قدم بھگت دوار توں پچھے کر اکٹھے، وقت چار جوڑ جڑائیا۔ کیشن سنگھ نے ہتھ وچ رکھنے
 نکے نکے پنج وٹے، پُرکھ اکال دے اتوں دینے سٹائیا۔ گرمکھ سنگھ نے کپڑے پاؤنے پھٹے، روداس اپنا روپ بدلائییا۔ امرجیت دھاگا پا کے

سوئی دے وچ نکه، ساڈھے تن ہتھ لمبا لینا کرائیا۔ گرمیز سنگھ چوڈاں بادام لے کے پکے، پکی گنڈھ لال ٹاکی نال رکھائیا۔ تیج بہان لکھ کے چھ گھکھے، سر پگڑی اُتے سہائیا۔ سُرندر سنگھ مستک دھوڑ لا کے گھٹے، پنج نشان لینے اُچھائیا۔ سروپ سنگھ دو سب کٹ کے ادھے، ٹکڑے گل لینے لٹکائیا۔ منگل سنگھ رنگ کے کٹی جھکے، چار انگلاں نیلی دینی وکھائیا۔ موتا سنگھ ننکی پیریں نٹھے، قدم پنجھی پنڈھ مکھائیا۔ گردشن بستر لے کے چٹے، چنکے گوبند چرن بھیٹ چڑھائیا۔ جسبیر کور سوا رتی کیسر رکھے، سپتری پریم سنگھ اکھوائیا۔ ہربنس کور کھنڈ دے مار کے تن پھکے، مٹھا مکھ دئے سہائیا۔ تارا سنگھ ڈھائی قدماں زوداس نوں آگے دھکے، ہتھ سنگھ گرمکھ پٹھ ٹکائیا۔ بخشیش سنگھ لے کے چٹھو وٹے، گنڈھی ہلدی پنج رکھائیا۔ سُرچیت سنگھ نوں گلاس پانی جھٹے، ہتھ چلی نال بھرائیا۔ انگریز سنگھ چڑھ کے اُتے یکے، ڈھولے یاد وچ گائیا۔ چیلا سنگھ پہن کے کپڑے اچھے، نوں قدم پٹھے پیریں چلے واہو داہیا۔ آسا سنگھ لے کے چٹے وچھے، دوہاں نال دھوڑ دئے ڈھائیا۔ کشمیر کور کچا تند اک کئے، پچھلے جنم دا چھوٹا ویر نال سہائیا۔ پال سنگھ کابی لے کے ہتھ، نوں ڈھولا لئے گائیا۔ امیر چند گولے نوں چھڈے، زمین اتوں اسمان چڑھائیا۔ دلپ سنگھ پریم سنگھ جنیل سنگھ جوئے کے تن گڈے، نتھان ہتھ وچ اٹکائیا۔ سُرچن سنگھ امریک سنگھ سو سو میٹر چک کے سر ڈکے، سو سو جنم دا لیکھا لین گوائیا۔ خوشیاں والے آگے آؤن نٹھے، بھجن واہو داہیا۔ کھیل سارے ہونے اکتھے، سُن کے بھل کھئے نہ جائیا۔ ہرچرن بھوٹو نوں کھچے، نوں موکھ نال وڈیائیا۔ اگی کوڈیاں بھر کے نال سیکے، سوڈاگر سنگھ بھیٹا دئے چڑھائیا۔ تتان داتریاں دے دندے کر کے تیکھے، سُرچیت سنگھ بٹالیوں لے کے آئیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں اک دو جے نوں پیار نال کھچے، مُحبت سانجھی دئے بنائیا۔ صاحب سنگھ پھرے پچھے آگے، وچے وچ اپنا آپ گھائیا۔ اودھم سنگھ کالا دھاگا ہتھ کے گئے، تیڑ کچھرا دینا وکھائیا۔ سب توں شوہین گرمکھ مسسا سنگھ گھٹے وچ لٹے، دھوڑ مستک نال چھہائیا۔ ایسے کارن ہر سنگت اکو وار پُرکھ اکال دی چرنی وکے، قیمت اکو جیہی پائیا۔ پار کرا کے وڈے نکه، پردھ بالان دئے وڈیائیا۔ جن بھگتو تھادے جنم جنم دے کرم دے لیکھے کر کے چٹے، صاف ستھرے دیاں بنائیا۔ تھانوں جمن والی ماں کدے نہ پٹے، نیتر نین نیر نہ کھئے وھائیا۔ تسیں اوس تھان ٹکے، جتھے ٹکیاں والا گرو نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس دی گودی لٹے، جتھے لٹاں والا تھہر کھئے نہ پائیا۔ نوں سو چرانوے چوکری جُگ دے گرمکھو اکو وار کڈھ کے

سٹے، سٹے بازی جگت توں لینا پچائیا۔ تہاڈے لیکھ کسے قلم شاہی نال نہیں لکھے، دُھر دے حُکم نال بدلائیا۔ کیوں تُسیں میری سِکھیا اِکو سِکھے، ناتے جگت والے تڑائیا۔ تُسیں آگے تے میں تہاڈے پچھے، سیوا کر کے خوشی منائیا۔ پھیر مُڑنا نہیں کسے پچھے، مات لوک نہ پھیرا پائیا۔ اکھاں بند نہ جانیو دو جہان ایویں پئے دسے، نِکی جہی کھید نظری آئیا۔ تہاڈا نُور نُورانہ سوہنا دسے، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ تُسیں گُرمکھو پرہو پریم پیار دی چڑھ گئے چکھے، جگت چکھا نہ کھئے جلائییا۔ جُگ چوکڑی لبھدے رہے جسے، جسے تون باہر اسم اپنا دئے وکھائیا۔ تہانوں نہیں پتہ کیہڑی دھار نال تہانوں اندرون کھچے، رسنا والی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ کھیل کر کے تہاڈے وچے وچے، وچولا ہو کے آپ جڑائیا۔ لیکھے لا کے لہو مجھے، بوند رکت دئے وڈیائیا۔ ایہ رمز کیہڑا بوجھے، چار جُگ آگے ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوئی نام بھگتی پوجا پاٹھ سمرن دے لین نہیں آیا بھگے، مہر نظر نال نظریہ اندرون دئے بدلائیا۔

★ ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے میرا حُکمی کاج، چار جُگ تون وکھری دھار سمجھائیا۔ ستجگ ساچے ست دھرم دا وڈا رواج، چار ورن اٹھارن برن اِکو گھر گُرمائیا۔ سچ پریتی دُھر دی بھگتی نام ائملا دیواں داج، جگت واسنا کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ ساچی نئیا دُھر دے نام چڑھا جہاز، جیون جگت پار لنگھائیا۔ آتم پر ماتم دس سچ سماج، تن ماٹی خاک مات سنگ بنائیا۔ نام اگتی سنا اک آواز، سوئی سرتی شبد اٹھائیا۔ حُکمے اندر کھول کے راز، پڑدا اوہلا دیاں چُکائیا۔ جن بھگتاں ساچی ساجن ساز، ساجن ہو کے دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم رسیا ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں دینا اوہ اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ نرگن چاڑھ کے نُوری چند، جوتی جوت کراں رُشنائیا۔ بھو گھلا کے برہم ہنگ، پارہم دینا ملائییا۔ ناتا جوڑ کے سرشٹی تن، من اپنے رنگ رنگائیا۔ گُرمکھاں بیڑا بٹھ، کھیوٹ ہو کے کندھ اٹھائیا۔ نام بھنڈارا دے کے دھن، دھنی ساچے دئے وکھائیا۔ حُکمے اندر بنا کے جن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ ستگر شبد کہے میری اگتی دھار، دھرنی دھرت دھول جُگ جُگ آپ چلائییا۔

حُکم دیوے نر زرنکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ سَتجُگ ساچی کرنی کار، قُدرت قادر حُکم سُنائیا۔ نو کھنڈ دا اک بوہار، دیپ ستّ وجّ ودھائیا۔ مارگ دسّ اپر اپار، اپرمپر سوامی دئے سمجھائیا۔ بن سَتگر شبد کوئی نہ لاوے پار، جگت کہانی کھڑا نہ کھئے چھڈائیا۔ ساچا ہووے نہ کھئے منگلاچار، گیت گوہند نہ کھئے الاٹیا۔ دُھر دا حُکم سچّی سرکار، پُرکھ اکال آپ درڑائیا۔ بھگت بھگونت دا کھیل اپار، بُدھی جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ سماج وچوں منزل دُشوار، رواج وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سَتگر شبد کہے میرا گُرمکھ اکو دُولھا، دُلہن دُھر دی پریتی نظری آٹیا۔ لہنا دینا پُورب چُکاواں مولا، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان دا آد جُگادی اک اصولا، گر اوتار پیغمبر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جگت کھیل سرشٹی درشٹی وچ اصولا، حُکمے اندر ونڈ ونڈائیا۔ بنا ہر کِریا ہر ملے نہ کنت کنتوہلا، اندھٹھا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ ابناشی کرتا دین دیال مہر اندر دیوے اپنا جھولا، ہلارا ایکنکارا اکو اک وکھائیا۔ چرن پریتی بخش کے دھولا، دھوڑی خاک دئے رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ سَتگر شبد کہے نو نو چار پچھوں جن بھگتاں جوڑ جوڑاں، دو جہان ملے وڈیائیا۔ اپنی پوری کران لوڑا، لوڑیندے سجن ویکھ وکھائیا۔ باقی جواب ملے کورا، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ گُرمکھاں اپنے ہتھ رکھے ڈورا، ڈوری شبدي تند بندھائیا۔ ہرجن ویکھے بانکا چھوہرا، سُوہریر سوہبا پائیا۔ جس دا ناتا جُڑیا مورا تورا، میں ممتا گیا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد بخشے اک سرنائیا۔ سَتگر شبد کہے میرا حُکمی اک ملاپ، نرگن نرگن سرگن سرگن جوڑ جُڑائیا۔ سانجھا دس کے جاپ، تُوں میرا میں تیرا کری پڑھائیا۔ سَتجُگ دا مارگ تھاپ، تھاپی جن بھگتاں پُشت پناہ لگائیا۔ ناتا جوڑ کے دُھر دا ساک، سجن ساجن ویکھ وکھائیا۔ زرتت دوہاں دی اکو ذات، برہم پاربرہم درڑائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، سندیشے حُکمے اندر درڑائیا۔ سو پورا کرے واک، واقف کار دُھردرگاہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک دوارے وسے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جس آشا نوں رکھ کے گیا تریلوکی ناتھ، راما وششٹ نال صلاح پکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کردے گئے جھاک، نین نقاب وچوں اٹھائیا۔ نانک نرگن سرگن کہہ کے گیا ساکھیات، بن ہر کنت نہ کھئے وڈیائیا۔ گوہند سب نوں دے جواب، ڈوری پُرکھ اکال ہتھ پھڑائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا چُکاوے بن کے مائی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ ساچی وست امولک دیوے راس، بھنڈارا دُھر دا

اک ورتائیا۔ مُحَبَّت وچ پِرتی اندر پیار کر کے داسی داس، سیوا سیوک نال جُڑائیا۔ سانجھا اِکو گرہ واس، نج گھر وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوُن بھگوان، ساچا بخش اک دھرواس، دھرم دا دھرم دئے بنائیا۔

★ ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ارجن سینگھ جگجیت سینگھ سلیم پُرا ضلع ہوشیار پُرا ★

شبَد گوئند کہے کھیل ہووے مہانا، مہا گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت جگے دو جہاناں، نُور نُورانہ کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پھر کے بانا، بانی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گانا، گہر گمبیر بے نظیر پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دسے اک ترانہ، نام ندھانا سچ دِرڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن پروانا، خوشیاں اندر خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوئند شبَد کہے پرہ اگئی دسے گیت، ساچی سیکھیا اک دِرڑائیا۔ جُگ چوکڑی بدل کے ریت، دُھر دا مارگ دئے وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، مست خُماری دئے چڑھائیا۔ مانو ذاتی بدل کے نیت، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ اگنی تت کر کے ٹھانڈا سیت، بوند سوانتی مُکھ چوائیا۔ سچ دوار بخش پِرت، پِرتم اِکو دئے ملائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کِٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حاضر ہو کے کرے پڑھائیا۔ ساچے نام دی کر تبلیغ، طمع ترشنا دئے گوائیا۔ آسا منسا گر اوتار پیغمبران پوری کر اُمید، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی اپنی کار کھائیا۔ گوئند شبَد کہے ساچا اُچے اک جیکارا، جے جیکار کرے لوکائیا۔ وِشن برہما شو لاوے نعرہ، گر اوتار پیغمبر خوشی منائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں لگے پیارا، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ دھرنی دھرت دھول ملے سہارا، دھول پڑدا دئے اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت بٹھے دھارا، دھرم دوار اک وکھائیا۔ امرت رس بخشے اگم پُھارا، زرویر نرکار نرکارا آپ اُچائیا۔ گرہ مندر دس اک دوارا، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ ٹھاکر سوامی میل گِرو گِردھارا، پروردگارا دسے جلوہ نُور خُدائیا۔ پاربرہم برہم پتیرمیشور کر پیارا، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ ست سرُوپی وجا اک نگارہ، سوئی سُرئی دئے اُٹھائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے کھولنہارا، خالق خلق دئے جنائیا۔ ساچی سخیاں گرہ مندر اندر ہووے منگلا چارا، ناد وجے بے پرواہیا۔ کوڑی کِریا

مٹے وچ سنسارا، سچ سُچ دئے پرگٹائیا۔ اندھ اندھیر نہ رہے عُبّارا، عُربت مٹے جگت لوکائیا۔ پروردگار ملے سانجھا یارا، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک سُہائیا۔ گوہند شبد کہے ساچا کھیل دساں آگم، خالق خلق پلک دئے کھلائییا۔
 ترسنا کوڑ میٹ کے تم، طمعو رجو ستو ویکھ وکھائیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے غم، چنتا اندروں باہر کڈھائیا۔ لیکھے لا کے پون سواسی دم،
 دامنگیر ہو کے پلّو لئے پھڑائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم، چم درِشٹی دئے بدلائیا۔ گھر ساجن ملے ہم، پاربرہم برہم جوڑ لوڑیندا لئے جڑائیا۔
 نہکرمی ہو کے کرے اپنا کم، کرم کانڈ دا لیکھا دئے چکائیا۔ سرِشٹ سبائی دے کے اکو نام، نستے دُھر دی دئے سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا
 آگئی سنا کے راگ ساچے کُن، کرنی دا کرتا پڑدا دئے اٹھائیا۔ سنسار ساگر وچوں بیڑا دیوے بٹھ، نئیا نوکا اپنی اک چڑھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ گوہند شبد کہے دین دُنی بدل جاوے تقدیر، طبع سب دی
 ویکھ وکھائیا۔ شرع رہے نہ کھئے زنجیر، شریعت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ چار ورنان اکو دئے تعلیم، طلبے سارے لئے بنائیا۔ دین مذہب ونڈ نہ رہے
 تقسیم، حصہ دے نہ جگت لوکائیا۔ بھيو کھلاوے مالک آد قدیم، قُدرت دا قادر دیا کمائیا۔ محل اٹل وکھا کے اک عظیم، درگاہ ساچی سوہیا
 پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے گوہند کھیل اولّا، اللہ الہ دئے
 گواہیا۔ لیکھا جانے پُرکھ اکال اِکلا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پاوے سار جلاں تھلان، سمنڈ ساگر پھول پھولائیا۔ پھیرا بائے وچ جھلان،
 ڈلان غاران کھوج کھوجائیا۔ کر کے ول چھلا، اچھل چھل اپنی چال چلائییا۔ دیپک جوت ہو کے بلا، نرگن نور کرے رُشنائییا۔ شبدي دھار
 اندر رلا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پرما تم ہو کے آتم پھڑائے پلا، نرگن نرگن جوڑ جڑائیا۔ سچ سنديش نر نریش اپنے حکم اندر گھلا،
 گھائل کرے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوہند شبد کہے ساچا دھرم
 دا ہووے قانون، جگت دھار نہ کھئے درڑائیا۔ ساچے نام دا ہووے مضمون، کرے حق پڑھائیا۔ ستجگ بالا نڈھا اٹھاوے معصوم، سر اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ اپنا حکم دے نہ معلوم، بھيو ابھیدا دئے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا لوکات وچوں ہونجھ، حُجرہ حق دئے وکھائیا۔ نیتی رہے نہ
 کھئے دوج، دُتیا بھاؤ نہ کھئے بنائیا۔ اکو پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھا یار سرِشٹی درِشٹی اندر لئے بوجھ، بوجھیا دیپک آپ جگائیا۔ سچ

وکھا کے منزل حق مقصود، محبوب اپنا دئے ملائیا۔ چار کونٹ دہ دشا دسے مؤجود، محفل پریم پیار بنائیا۔ شبدی دھار دے ثبوت، ثابت
 صورت دئے ڈرڑائیا۔ لیکھے لاونہارا تن وجود، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔
 گوہند شبد کہے میں سب دا بننا وارث، لیکھا اکو گھر بنائیا۔ قدیم دی یاد وچ بھارت، بھاون سب دی کھوج کھوجائیا۔ ساچے نام دی بدل کے
 عبارت، اکھراں نال اکھر دینے پرگٹائیا۔ اکو وار کرا کے زیارت، جزیے ٹیکس توں لینے چھڈائیا۔ جن بھگتاں سچ پریم دی بخش لیاقت، مورکھ
 مؤڑھ مگدھ لینے ترائیا۔ آتم پرما تم دس رفاقت، نفاق اندروں دینا کڈھائیا۔ من ملیچھ نہ رہے ملاوٹ، پردیش دیش دینا وکھائیا۔ چار ورنان
 اک ڈنڈاوت، بندگی دھر دی دینی سمجھائیا۔ جتھے ملے نام سخاوت، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ جگت واسنا رہے نہ کھئے علامت، منسا من
 نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی ویکھ وکھائیا۔ گوہند شبد کہے میرا اکو اک
 ہوکا، حکم دھر دا اک جنائیا۔ سری بھگوان دا سچ سلوکا، سوہلا سب نوں رہیا ڈرڑائیا۔ آتم پرما تم ملن دا موقع، پورب لیکھا دئے مکھائیا۔
 بھاگ لگائے کایا ماٹی کوٹھا، ساڈھے تے ہتھ وجے ودھائیا۔ جن بھگت رہے کوئی نہ سوتا، ستیاں دیاں اٹھائیا۔ پورب جنم میٹ کے روسا،
 رٹھیاں لوں منائیا۔ پیار دس کے پریم پُرکھ دے موہ دا، محبت اکو نال بندھائیا۔ کھیل کر کے آتم پرما تم چھوہ دا، نرگن نرگن جوڑ جڑائیا۔
 جاپ دس کے سوہنگ سو دا، سرتی شبد وچ سمائیا۔ کر پرکاش اپنی لو دا، لوئن دھر دا دتا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند شبد کہے میں دسنا ڈھولا ایک، ایکنکار دیاں ڈرڑائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر رکھن ٹیک، نیوں نیوں
 لاگن پائیا۔ جگ چوڑی بدلے بھیکھ، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ کلجگ دیوے حق سندیش، دھر فرمانا حق سنائیا۔ مالک بن کے نر
 نریش، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، جنم مرن نہ ونڈ ونڈائیا۔ سو سوامی انترجامی کھولے بہیت، ابھیو دئے ڈرڑائیا۔ جن
 بھگتاں کر کے بہیت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں لہدے گئے کوٹن کوٹ کیتی کیت، قطعیاں وچ پھیرا پائیا۔ اشارہ کر کے گوہند
 دس دسمیس، دہ دشا گیا ڈرڑائیا۔ سو مالک رہے ہمیش، نرگن سرگن دھار چلائییا۔ کلجگ انت سری بھگونت صدی چوڈھویں جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا نرکار دھار کے ویس، بھیکھ اپنے وچ چھپائیا۔ سچ سنیہڑا دیوے سندیش، حکم حکمرانا آپ ڈرڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے

ویکھ، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ بھاگ لگا ساچے دیس، وجی حق ودھائیآ۔ ستگر شبد کہے پرہ کھیلیا کھیل وار انیک، انک کل دھاری اپنا پھیرا پائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت سمبل وسیا دھر دے دیس، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی شبدی دھار کرے ہیئت، بتکاری ہو کے نرنکاری ہو کے نراکاری ہو کے نرادھاری ہو کے پیج سواری ہو کے اپنی کار کھائیآ۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت امریک سنگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ★

ستگر شبد کہے پرہ کلجگ کیریا صاف کر کوڑا، چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ رہن کھئے نہ پائیآ۔ آتم پرما تم گیان دے مورکھ مگدھ موڑھا، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اک سنائیآ۔ چرن پریتی دھر دی نیتی سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی بخش چرن کول دھوڑا، مستک ٹگا ایکنکارے اکو دے لگائیآ۔ امرت رس نجھر جھرنا ست ستوادی بخش سرورا، صاحب سوامی انترجامی ترشنا بھکھ دے مٹائیآ۔ نرگن جوت بن ورن گوت نراکار نرنکار بخش اپنا نورا، پروردگار سانجھے یار جلوہ اپنا کر رُسنائیآ۔ گر اوتار پیغمبران واک بھوکھت کر پورا، پاربرہم پتدمیشور تیری اوٹ تکائیآ۔ جن بھگتان ساچے سنتاں صوفی فقیراں نام امولا رنگ چاڑھ گوڑھا، ایتھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جائیآ۔ مرد مردان سری بھگوان جودھا بن سورا، سورپیر بے نظیر اپنی دیا کھائیآ۔ دین دُنی جگت واشنا ممتا موہ کیتا مجبور، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار گرہ کرے لڑائیآ۔ دھر دے مالک خالق پرتپالک پنڈھ مکا دُورن دُورا، نیرن نیرا ہو کے اپنا رنگ رنگائیآ۔ آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت سمرتھ سوامی حاضر حضور، حضرت ہو کے پڑدا اوہلا دے اٹھائیآ۔ ساچا ناد سنا اپنی نورا، تریا تون پرے ترت اپنا میلا لے کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستگر شبد منگ منگائیآ۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ امریک سنگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ★

ستگر شبد کہے پرہ پاربرہم اگئی ٹھاکر، گہر گمبھیر تیری اوٹ رکھائیآ۔ دین دُنی ویکھ گہرا ساگر، جگت واسنا ڈبی وچ لوکائیآ۔ کیریا ندھان کیریا کر بھاگ لگا کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ بھینو اپنا دے کھلائیآ۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں نرم کرم کر اجاگر، ڈرمت میل

اندروں باہروں دے دھوائیا۔ ساچے نام دا ونج کرا سریشٹ سبائی بن سوڈاگر، سوڈا اکو ہٹ وکائیا۔ تیرے پیار دی ہر حُجرے اندر اُچے اک عبادت، مُجرے کوڑے دے مٹائیا۔ عقل توں پرے اپنی دس نام والی لیاقت، گنونت گن اپنا دے درڑائیا۔ سچ مُحبّت حق توفیق بخش اک نیامت، نر نرائن پرتکھ اپنی اکھ اٹھائیا۔ بن تیری مہر کِریا کوڑی کِریا کرے نہ کھئے ممانت، سریشٹی اندروں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ واسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تُدھ بن ہونے نہ کھئے سہائیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سرائیں پیارا سنگھ دے گرہ ضلع ہوشیار پُری ★

ستگر شبد کہے میرے بھگوان، آد نرنجن تیرا راہ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا چار گنٹ میٹ نشان، نشانہ اپنا دے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن پردے اندر تیرا ڈھولا گان، پھردے پھردے تیرا راہ تکائیا۔ جگت واسنا جھگڑا رہے نہ کھئے جہان، جہالت اندروں دے کڈھائیا۔ تُوں مالک کایا مکان، کعبہ گھر دا دے وکھائیا۔ جتھے دیپک جوتی جگے مہان، شبد ناد کرے شنوائیا۔ امرت رس ملے اگما پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ شرع شیطان، من چنچل نہ کھئے چٹرائیا۔ سچ پریم دا دس اک ودھان، ودیا توں پرے کر پڑھائیا۔ تُوں سب دا مالک ایکنکار آد جگادی نوجوان، پردھ بال روپ نہ کھئے وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا گا کے گئے گان، شاستر سمرت وید پُران قرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر ساجن تیری بے پرواہیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بلدیو کور دے گرہ کندھالا شیخا ★

ستگر شبد کہے میرے مالک پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دیندھ ٹھاکر دین دیال، اپنا پھیرا لینا پائیا۔ جگت واسنا سریشٹی وچوں نکال، کال مہاکال تیرے در تے بیٹھے سپس جھکائیا۔ تُوں آد جگادی دو جہاناں حکمران، شاہ سلطانا اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبران دیندا رہوں دان، جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ جھولی آپ بھرائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت مہربان ہو مہربان،

مِنت کر کے در ٹھانڈے سیس نوایا۔ چار گنٹ دہ دشا ایک حکم کر پردھان، پردھانگی اکو دے وکھایا۔ تُوں لکھ چوڑاسی سخیان دا پر ماتم آتم دا کابن، دُھر دا داتا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھایا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بھجن کُور دے گرہ پنڈ بیرم پُر ★

ستگر شبد کہے پرہ تیرے آگے میری عرض، بینتی کر کے دیاں سُنایا۔ سب تُوں دسے تیری غرض، تُدھ بن ہوئے نہ کھئے سہایا۔ صدی چوڈھویں پورا کر اپنا فرض، فیصلہ حق دینا سُنایا۔ کلجگ دشا ویکھ ہوئی اسچرچ، کتھنی کتھ نہ سکے رایا۔ جھگڑا پیا زنو مرد، مدد وچ ہوئے نہ کھئے سہایا۔ دیناں انا تھان دُکھیاں ونڈے کوئی نہ درد، بھو ساگر پار نہ کھئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، ست پُرکھ زرنجن درد دُکھ بھ بھجن، سب تیرا راہ تکایا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ترسیم سینگھ دے گرہ پنڈ خُردا ★

ستگر شبد کہے میرے صاحب سوامی، سلطان دُھردے دے وڈیایا۔ تُوں گھٹ نواسی انترجامی، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجایا۔ تیرا نام آگما دُھر دی بانی، بان انیلا تیر چلائیا۔ جھگڑا مُکا دے چارے کھانی، خالص اپنا حکم ورتایا۔ تیرا پد اک زربانی، زرویر ہو کے دینا سمجھایا۔ منوا کرے نہ کھئے شیطانی، شرع توں لینا پچایا۔ ساچی منزل دس روحانی، آتم پر ماتم ناتا لینا جُڑایا۔ لکھ چوڑاسی جھگڑا رہے نہ کھئے دیوانی، پورب لیکھا دینا مٹایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ تُدھ بن کرے نہ کھئے مہربانی، محبوب ہو کے مُحبّت وچ گود نہ کھئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سدا سدا سد چرن دھیان لگایا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ مرزا پُر دھاریوال ★

ستگر شبہ کہے پُرکھ اکال ویکھ دھرنی دھرت دھول، دھول دئے دُبائیا۔ پورا کر اپنا اقرار قول، ویلا وقت دئے گوابیا۔ سرتی اندر ستگر ہو کے مؤل، شبہی اپنی رت اک سہائیا۔ مانو ذاتی کر اچھل، مانس رہے کُرائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس اکٹا بول، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ کایا مندر اندر بن جگت نگاریوں وجا دے ڈھول، ڈنکا اکو کر شنوائیا۔ گھٹ سواسی وس کول، اوہلا پڑدا دے اٹھائیا۔ مایا ممتا رہے کھئے نہ گھول، جھگڑا دئی رہے نہ رائیا۔ تیرا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت پاندھا رول، مٹا شیخ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک ہمدردی ہو کے اپنا پڑدا کھول، حق جناب نقاب رہن کھئے نہ پائیا۔ دین دئی تول اپنے تول، نام کنڈا سچ ترازو ایکا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں دو جہاناں والی ہو کے آپے بھول، گھٹ گھٹ انتر نرنتر منتر اپنا نام جنائیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ رُوپووال ضلع ہوشیار پُر ★

ستگر شبہ کہے پرہہ ساچی دے سکھیا، لگھ چوراسی جیو جنت آتم برہم درڑائیا۔ نام بھنڈارا وست امولک پا بھچھیا، نرنتر انتر منتر اپنا دے سمجھائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ دھام وکھا اک انڈھیا، سچکھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی دے درڑائیا۔ دین دئی جگت سنسار دس مٹھیا، لوکھات تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں ڈھر دے سنتان پوری کر اچھیا، مایا ممتا موہ کوڑ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ستگر شبہ کہے میرے پر پُرکھ کرتار، کرنی دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کرپا کر ایکنکار، اکل کل دھاری اپنی دیا کھائیا۔ نام ندھانا بول ست جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ ستجگ ساچا ست دھرم دے ادھار، ادر اندر ودیا دے پڑھائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا رہے نہ کھئے وبھچار، وکار پنچ دُشٹ دوت نہ کھئے ستائیا۔ ہر پردے اچھے تیری دھار، تون ہی

توں ہی سارے راگ الاٹیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم گھر سوامی ٹھا کر دے وکھال، پڑدا اوہلا بن وچولا شبدي دھار چُکائیا۔ سنت سُہیلے گُرمکھ سجن ویکھ اپنے لال، جگ چوکرئی ستجگ تريتاً دواپر کلجگ جو بیٹھے راہ تکائیا۔ صاحب سواسی انترجامی مُرشد ہو ویکھ مُریدان حال، بے عیب خُدا جلوہ گر تیری آس تکائیا۔ صدی چوڈھویں سرشٹ سبائی کرے حال حال، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ سب دے سر تے کوکے کال، کلمہ حق نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، لیکھا سب دا دینا چُکائیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سُرندر سنگھ خیال سنگھ دے گرہ رُپو وال ضلع ہوشیار پُری ★

ستگر شبد کہے کَریا کر اتم وار ایک، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی بخش اپنی ٹیک، ٹیکٹکی اکو نام لگائیا۔ سچ مُحبّت ہر مہربان محبوب ہو کے مُریدان کر بھیٹ، مُرشد ہو کے مُفلساں پار لنگھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی دو جہاناں کھیوٹ کھیٹ، نئیا نوکا نام اک جہاز دینا وکھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن چار ورن اٹھاراں برن ویکھ، پڑدا اوہلا بن وچولا آپ اٹھائیا۔ بھاگ لگا دیاکما لوکات سمبل دیس، جس گھر رہیں سدا ہمیش، وشنوں شیش سارے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سب دا لیکھا دے چُکائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ نرگن ہو کے کٹ دے پیتا، سرگن بخش مان وڈیائیا۔ ایشٹ دیو پُرکھ اکال اک دا، ایکنکار سب نوں نظری آٹیا۔ جھگڑا رہے نہ کوڑی وکھ دا، وکھ امرت دے بنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن رُوپ بنا ساچے سکھ دا، سکھیا شبد نام پڑھائیا۔ ناتا جوڑ اپنے بت دا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بن تیری کَریا مانس جنم کھئے نہ جت دا، چوراسی پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا لیکھا گیا لکھدا، صفتاں وچ صفتی کر وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، نہکلنک نرائن مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ست سرُوپ اگئی پت دا، پتپریشور ہو کے پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دھٹا سنگھ دے گرہ پنڈ گلیاں ضلع ہوشیار پُڑ ★

پُڑکھ اکال دین دُئی میٹ دُکھ، سنسے روگ وچ دسے جگت لوکائیا۔ انتر آتم پرما تم دے ساچا سُکھ، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جگت ترشنا مایا ممتا رہے کوئی نہ بھکھ، امرت میگھ دینا برسائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ سجن زرگن نرور ہو کے گودی چُک، چار ورن اٹھاراں برناں وچوں آپ اٹھائیا۔ دُئی دویت شرع شرعیت ذات پات اوچ نیچ راؤ رنکاں دس اپنی اکو ٹک، ناؤں زرنکارا آپ درڑائیا۔ پاربرہم پتپریشور تیرے کول سب کچھ، انڈیھی دولت دے ورتائیا۔ کلجگ جیو بخش اپرادھی اناشی اچت، چیتن سرتی سب دی دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ دین دُئی اُتے کر مہر، غریب نایاں گود اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا لہنا دینا نیڑ، ہر پردے وچوں باہر کڈھائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ دھر دے کھیڑ، محل اٹل اکو سوہا پائیا۔ نظری آدور ڈراڈے نیرن نیر، نیچ آتم پرما تم پڑا دے اٹھائیا۔ شبد اگمی گھر آکیر، شیر بھیک اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُڑکھ اناشی گھٹ نواسی در تیرے ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ دین دُئی دس دے اکو راہ، ایکنکار آپ سمجھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم وکھا سچا راہ، رہبر ہو کے پڑا لاییا۔ دھر دا نام ندھان سری بھگوان اک سنا، انسنت سچ سندیشہ دے درڑائیا۔ کلجگ جیواں بخش گناہ، رحمت وچ اپنا ترس کھائیا۔ تیتھوں ہوتے سارے بے وفا، من واسنا بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ سب دے انتر امرت آب حیات پیا، نچہر رس دھر دا جھرنا دے جھرائیا۔ تون واحد اللہ واپگر رام گاڈ اک خدا، خدی دا جھگڑا دے چکائیا۔ جگ بدلنا تیری سدا ادا، کلجگ وچوں ستجگ دے پرگٹائیا۔ غریب نایاں نرور ہو کے ہو سہا، سہایتا کر کے عنایت نام بھنڈارا دے ورتائیا۔ ہر بھگت سہیلے تیتھوں رہن نہ مات لوک جدا، وکھرا ستھر نہ کھتے وچھائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں کر کیرپا لے ملا، آتم پرما تم پرما تم آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ تیری جوت اندر پن ورن گوت جان سما، اوچ نیچ ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ ساچا مندر دھر دربارا سچکھنڈ درگاہ ساچی دینا وکھا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر،

مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گر اوتار پیر پیغمبر سنت بھگت جگ چوکرئی برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سب تیرا تگن راہ، بن رسنا جہوا بتی دند رہے دھیا، دھیان وچ اندھ اگیان بیٹھی جگت لوکائیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ وطن سنگھ دے گرہ سرینہ پُر ضلع ہوشیار پُر ★

ستگر شبد کہے پرہ میری اک ارداس، آد جگاد دیاں سُنائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھ کھیل تماش، لوکات دھیان لگائیا۔ ست وست رہی کیسے نہ پاس، خالی دسے جگت لوکائیا۔ دین دُئی ہوئی اُداس، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو رکھ کے آئے تیری آس، جگ چوکرئی راہ تکائیا۔ کِرپا کر کے نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ بن تیری کِرپا کارج کدے نہ ہووے راس، رستہ رہبر بن کے نہ کھئے سمجھائیا۔ ساڈا رہیا نہ کیسے وشواس، وشیاں وچ ویکھی لوکائیا۔ کِرپا کر سرب گنتاس، بے انت بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ ہوں سیوک بالک نڈھے بچپن وچ تیرے داسی داس، آد جگاد سیو کمائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بن تیرے کارج آوے کوئی نہ راس، رکھیا کرے نہ کھئے تھاؤں تھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت لیکھا ویکھ پون سواس، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون پرے کھوج کھوجائیا۔ صاحب سوامی پُرکھ اکالے دین دیا لے چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دس اپنی گاتھ، کتھا کہانی دو جہانی دھر دی بانی دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال میرے انتر آئی حیرانی، خوشیاں نال دیاں درڑائیا۔ تیرے حکمے اندر کلجگ خوب ہنڈھائی جوانی، جو بن اپنا دتا وکھائیا۔ رنک راجاناں اندر بھر کے بے ایمانی، شرع شیطانی نال وڈیائیا۔ چار جگ دا جھگڑا دین مذہب دا پیا دیوانی، دعویدار گر اوتار پیر پیغمبر رہے اکھوائیا۔ تیرا جلوہ دسے نہ کیسے نورانی، نورو نور نہ کھئے رُسنائیا۔ چار جگ دی پچھلی گاتھا پڑھ پڑھ تھکے کہانی، قہقہہ لگا کے سارے مکھ رہے بھوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرے نام دی ہووے بدنامی، بدلا دے جگت لوکائیا۔ پرگٹ ہو شاہ سُلطانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ منزل دس اکو رُوحانی، رُوح بُت مل کے وجے ودھائیا۔ شبد سندیشہ دے اگم پیغامی، پیغمبران تون پرے سیکھیا دے سمجھائیا۔ جگت جیو رہے نہ کھئے

حرامی، کامی کرودھی دینے کھپائیا۔ بنا تیرے کیسے دی کرنی نہ پئے غلامی، سجدہ سیس نہ کھئے نوائیا۔ اپنے ملن دی منزل دس آسانی، احسان سر نہ کیسے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا دو جہانی، جہالت کوڑی کرپا جگت دے گوائیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہم سینگھ دے گرہ پنڈ ڈمانا ضلع ہوشیار پُڑ ★

ستگر شبد کہے سُن دُھر دے ٹھانڈے یار، پروردگار دیاں درڑائیا۔ حُکمے اندر دین دُنی کر دے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ واحد مالک دُھر دے واقف کار، واقعہ ویکھ جگت لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے دس کے گئے تیری دھار، نرگن نرور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی دھرت دھول رووے دھاہاں مار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کرپا کر سرجنہار، سر قدمان اُتے ٹیکائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا نوار، نورتی پرکرتی دے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر بن رسنا جہوا کرن پُکار، شبدي دھار کوک اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سب کچھ تیرے اختیار، بے اختیاری دے مکائیا۔ دُنيا وچ رہے نہ کوئی ڈراچار، ڈرمت میل سب دی دے دھوائیا۔ استری مرد کرے نہ کھئے وبھچار، جگت گُڑیار ناتا نہ کھئے جُڑائیا۔ ساچی سیکھیا اک سیکھال، بھگت سہیلے ویکھ اپنے لال، دین دِیال دیا کھائیا۔ کلجگ اندر ستجگ بدل دے اپنی چال، سوئی سُرُتی دے اٹھائیا۔ امرت جام دے پیال، پیا پریم ہو کے دے وکھائیا۔ سب دے سر تے کوکے کال، سجن میت دے کوئی نہ نال، ساک سجن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ستگر شبد اکو آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے صاحب سجن سمرتھ، گہر گمبھیر بے نظیر تیری سرنائیا۔ نرگن دھار ویکھ کھیل ہو پرگٹ، گھٹ گھٹ انتر کھوج کھوجائیا۔ ناڑ بہتر سب دی ابلے رت، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ جھگڑا پیا من مت، گرمت سارے گئے گوائیا۔ حقیقت ملے کیسے نہ حق، وست اگم نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا پیا مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرودوار نہ کھئے وڈیائیا۔ نیتز روندے اٹھسٹھ، تیرتھ تھ رہے کُرائیا۔ کر کرپا دین دُنی دے سچ، ست نال کر کُرمائیا۔ پاربرہم پرہہ پریشور کلاپت، تُوں اکو نظری آئیا۔ جُوں بھاویں تُوں لینا رکھ، صدی چوڈھویں چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں

ودیا بیٹھی نین شرمائیا۔ ایکنکار ایکو دس اپنا جس، منوآ سب دا ہووے وس، وکاری رہے کوئی نہ رس، ہنکاری بُرج جان ڈھٹھ، نرنکاری تیری جوت جگے لٹ لٹ، نور نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، ساچا نعرہ ایکا دس الگھ، جسنون کوئی نہ سکے لگھ، چار جگ توں ہو کے وگھ، سمرتھ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈاں ضلع ہوشیار پُر ★

ستگر شبد کہے پرہ جن بھگتاں اندر دے اپنا رس، رستہ بھلی سریشٹ سبائیا۔ دوس زین لاکو تیرا گاون جس، سو پُرکھ نرنجن ڈھولا بے پرواہیا۔ اپنے ملن دی گھلی رکھ اگھ، نیتز لوچن پڑدا لاپیا۔ نظری آ سدا پرتکھ، سنمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ تیرے نالوں رہن کدے نہ وگھ، دوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لاکو دے برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ وست امولک جھولی پا سچ، کوڑی کیریا دینی تجائیا۔ تیرا نام جیکارا بول کے الگھ، آپ اپنی خوشی بناٹیا۔ ساچا مارگ ڈھر دا دس، دہ دشا نہ کھئے بھوائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، ونجارے اپنے لے پُرگٹائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، رتن امولک ہرجن ہیرے لے اُچھائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، ستجگ تیرتا دواپر کلجگ تیرا دھیان لگائیا۔ بودھ آگادھ مہا دس اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ گھر سوامی تیرتھ وکھا اٹھسٹھ، امرت سروور اک پُرگٹائیا۔ گن ندھان وجا ند، انحد اپنی آواز سُنائیا۔ ساچی جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ کلجگ مایا ممتا موہ وچوں رکھ، رکھک ہو کے ہو سہائیا۔ کروٹ دے نہ جاویں ٹھ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تیرا راہ دُور دُراٹے رہے تگ، نیرن نیرا ہو کے پڑدا دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر بھگت ہرجن ہردے وس کے ہر مندر دے سہائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ بھگتاں نال کر اپنا پریم، پریتی آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ سنت ادھارنا تیرا نیم، نرنکار تیری بے پرواہیا۔ کچھ یاد کر کیتا قول اقرار کُنٹ ہیم، ہیم کُنڈ دئے گواہیا۔ لاکو بن ساک سجن سین، دوچی آس نہ کھئے تکائیا۔ تیرا نور نظری آوے عین، ظہور اپنے کر رُشنائیا۔ ٹوں مالک اعلا یامین، عظیم تیری ودیائیا۔ بھگتاں سمجھیں نہ کدے طرفین، دُتیا بھاؤ نہ کھئے رکھائیا۔ سدا تیرے ویراگ اندر رہن، ویری اندروں دینے کڈھائیا۔ اپنے نام دی دس کے رسین،

پارس لینے پرگٹائیا۔ کلجگ انت آخیر نیتز رو کے سارے پاؤندے وین، ویناں وچ زڑھائیا۔ مین سچ دوارے آیا تیرے کہن، ست بینتی دتی سُنائیا۔ بن تیری کِریا آوے کیسے نہ چین، سُکھ ساگر نہ کھئے سہائیا۔ جھگڑا مُکا جگت ہندوین، جس کارن گوہند دھار پرگٹائیا۔ کچھ لیکھا لیکھا بالمیک وچ رمائن، رام پرتھائے رام ہوئے سہائیا۔ کچھ وید ویاسا دس کے گیا راہ سُکھین، برندو وچ بندرابن سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کمائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں نال ہوویں نہ وکھرا، دوجا در نہ کھئے سہائیا۔ لارا دیویں نہ نام اکھراں، اپنا میلا لینا ملائیا۔ پئی پڑھاویں نہ نال اُنکلاں سطران، ورقے پھول پھولائیا۔ بھوری نام نہ دیویں قطرہ، کاتب بن نہ لیکھ سمجھائیا۔ یدھ وچ بنیں نہ اتھرا، اپنی عادت لینی بدلائیا۔ میرا لیکھے لاؤنا وچھایا ستھرا، یارڑے تیری سیج ہنڈھائیا۔ کچھ بیان دتا کرشن جن کنارے متھرا، متھن کر کے دتا درڑائیا۔ کچھ لیکھا دسیا اہلیا بنی پتھرا، سِلا رام چرن چھہائیا۔ میرے صاحب سوامی سجنّا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں تیرا دوار کدے نہیں تجنا، تیرے نالوں نہ ہووے جدائیا۔ بنا بھگتاں تیرا دیپ کدے نہیں جگنا، لوکات نہ کھئے رُشنائیا۔ ستجگ ساچا لوکات نہیں لگنا، بن گُرمکھاں تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ تیرے حُکم اندر کیسے نہیں بجھنا، شرع وچ سرشٹی ہوئی ہلکائیا۔ اکو کرنی نہیں کیسے بندنا، گر اوتار پیغمبران راہ نہ کھئے تجائیا۔ اباشی کرتے تیرا دوارا بنا بھگتاں سچکھنڈ کیسے نہیں لنگھنا، ساتھی ہو کے سنگ نہ کھئے بنائیا۔ بھکھاری ہو کے نہیں منگنا، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ تیرے نام دا پنہنا نہیں کیسے کنگنا، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ بنا بھگتاں توں تینوں سارا جگ پینا دجھنا، ڈنکا تیرا حُکم سُنائیا۔ چوراسی والا پا کے پھندنا، پھاسی سب دے گل لٹکائیا۔ کھیل وچ ور بھنڈنا، برہمنڈ ویکھ وکھائیا۔ تیری پریتی کوئی کچّا تند نہیں تندنا، جگت ڈوری نہ کھئے کٹائیا۔ بن بھگتاں دس کِس نوں نوں اپنا پریم ونڈنا، کِس دی جھولی دیویں بھرائیا۔ کِس دا چولا رنگنا، صاحب دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر شبد کہے بھگتاں نال کریں نہ چوری، ول چھل نہ کھیل کھلائییا۔ مین گلّ دساں کوری، سچ دتا درڑائیا۔ پُرکھ اکال جنہاں نے تیرے اُتے رکھی ڈوری، ڈنڈاوت کر کے سیس جھکائیا۔ نوں اُنھاں نوں آپے بھڑیں، تینوں لبھن کھئے نہ جائیا۔ جگت وکارا اُنھاں اندروں ہوڑیں، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ ناتا آتم پرما تم جوڑیں، ہووے نہ کدے جدائیا۔ پرہو تیری کِریا ہو نہیں جانی تھوڑی، انگت بھنڈارا نظری آئییا۔ سچ دوارے دا

سچ سوامی بنیں گھوری، گھر گھر اندر پھول پھولائیا۔ جن بھگت لوکھات بنا اپنے موہری، مہر اپنا نام لگائیا۔ ساچے مارگ جاویں توری، ٹرت اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن نہ کدے وچھوڑیں، وچھڑیاں اپنا میل کرائیا۔ ستگر شبد کہے بھگتاں نال کدی نہ کریں دوت، بہاونا اور نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا پریم کرنا عنایت، بخشش جھولی پائیا۔ چرن کول دے رہیائش، رحمت اکھ اٹھائیا۔ انہاں دی کریں نہ کدے آزمائش، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچے نام دی کریں ہدایت، جگت والی نہ کھئے پڑھائیا۔ چوراسی وچوں باہر کڈھیں کر کے رعایت، بھجن بندگی حساب نہ کھئے لگائیا۔ تیرے چرن دوارے آ کے رہے نہ کوئی نا لایق، لایق موركھ مگدھ لینے بنائیا۔ اکو تیری منگن حمایت، ہم ساجن ہو کے ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ رائے دھرم دی پئے نہ کوئی جرائت، جرم وچ بندھن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی شرع شریعت، شریعت وچ نہ کیسے پھسائیا۔ تیرے اُتے اک اُمید، اُمید آسا لئی رکھائیا۔ تیرا بدلے نہ کدے قانون قواعد، قاعدہ اپنا دینا درڑائیا۔ تُوں مالک پُرکھ اکال پروردگار واحد، وعدے خلاف نہ کدے اکھوائیا۔ تیرا نو سو چرانوے چوکری جگ پھیر آؤنا نہ ہووے شاید، پچھلا لیکھا سب دا دینا مکائیا۔ تیرے درس دا اکو ہووے مُفائد، مُفلساں پار کرائیا۔ لیکھا لیکھیں نہ نال کیسے قلم دوائت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چار ورن دی ویکھ بیٹھی جماعت، طُلبے دُھر دے نظری آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم کردے اکو وار سچ ہدایت، حدان توں پار دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں اپنے گھر وسائیا۔

★ ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ★

ستگر شبد کہے پرہ ویکھ کلجگ اندھیری راتی، زرتی رت ابناشی اچت نہ کھئے سہائیا۔ ست پُرکھ نرنجن پار برہم پتیرمیشور آتم پر ماتم دے کھئے نہ ساتھی، ست ستوادی ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساچی منزل اکم اتھاہ بے پرواہ تیری چڑھے کوئی نہ گھاٹی، محبوب مُحبت وچ مل کے درس کھئے نہ پائیا۔ ست سوامی انترجامی کریا کر کملا پاتی، گھر گمبھیر بے نظیر دیاوان اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ستجگ تریتا دواپر کلجگ کلمہ لکھ کے گئے قلم دواتی، بھوکھت لکھت ایشٹ دریشٹ سریشٹ وچ سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ

جھگڑا پیا ذات پاتی، دین مذہب راؤ رنک راج راجن شاہ سلطان سائتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کِریا کر دیناں ناتھ ناتھ اناتھی، دِیال ٹھاکر
 مہربان صاحب ستگر اپنا حکم ورتائیا۔ غریب زبانیان جگت کوچھیاں پُچھے کھئے نہ واتی، واتاؤرن بدلیا سرب لوکائیا۔ امرت ویلا کیسے نہ سوجھے
 سچ پرہاتی، تیرا ناؤن زینکار رسیا رسک نہ کھئے چکھائیا۔ گرہ مندر اندر دیپک جوت جگے نہ باقی، ساڈھے تین ہتھ ڈونگی کندر اندھ
 اندھیرا نظری آئیا۔ کِریا کر پروردگار سانجھے یار سچکھنڈ نواسی، ست پُرکھ زرنجن اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری کر آگھی، آخر
 اکھر نام وکھر اپنا اک درڑائیا۔ جگت جیوان جگیا سوآں بدل دے حیاتی، جیون وچوں جیون دے بدلائیا۔ آتم پر ماتم سگل بنا ساتھی،
 جگت وچھوڑا دینا کٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا کھیل ویکھیا بہہاتی، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سمرتھ مہما اکتھ بودھ آگادھ دینی جنائیا۔ ستگر شبہ کہے پُرکھ اکال ساچا دے سے کوئی نہ
 نور، دُھر دا چند نہ کھئے چمکائیا۔ آگتی ناد نہ اُچے تُو، تریا توں پرے ترت تیرا میل نہ کھئے کرائیا۔ سریشٹی دریشٹی گرہ بنیا ہنکاری غرور،
 غریت اندروں نہ کھئے کڈھائیا۔ ناتا جڑیا جوٹھ جھوٹھ کوڑ، مورکھ موڑھ چتر سگھر سچھے بیٹھے تینوں بھلائییا۔ من واسنا سارے کرن قصور،
 تیری قسم کھا کے جگت وبار بنائیا۔ گر اوتار پیغمبران دا بھل گئے دستور، ساچے مارگ چل تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ مانس جنم سب دا جاندا
 دے فضول، فضل رحمت اپنی دے کمائیا۔ کِریا کر دُھر دے کنت کنتوہل، جیو جنت سری بھگونت تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی شاہو شاباسی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ رکھائیا۔ ستگر شبہ کہے کلجگ
 میٹ کوڑا دُھندوکارا، دھرم دوار ایکنکار اکو دے گھلائییا۔ تیرے نام دا چار گنت اُچے جیکارا، تُوں ہی تُوں ہی سارے راگ الائییا۔ بن تیری
 کِریا دے نہ کھئے کنارہ، سنسار ساگر نئییا پار نہ کھئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبق روون زارو زارا، حضرت محمد چار یاری نال ملاییا۔
 عیسیٰ موسیٰ کڈھن ہاڑا، طوبیٰ طوبیٰ رہے سنائیا۔ ساچا دے نہ کھئے دوارا، درویش نیناں نیر وہائیا۔ کر کِریا سری بھگوان ویکھ اپنا
 سنسارا، زرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ زمیں اسماناں برہمنڈاں کھنڈاں ساچا دے آدھارا، سچ دوارا اک وکھائیا۔ کلجگ مورکھ موڑھ جیو رہے نہ
 کھئے گوارا، بڈھ بیپک وشیش نر زیش دینی کرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو بخش سہارا، سر صاحب ستگر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پتپریشور

بے پرواہ کلجگ کوڑی کریا سٹ ڈونگھی گارا، گہر گمبھیر بے نظیر شاہ حقیر پڑدا دے اٹھائیا۔ ین تیرے دوْجا کوئی نہ کرے پار اُتارا، اُتر پُورب پچھم دکھن سارے تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مایا ممتا موہ وکار جگت ہنکار ترے گن پنج تت لگا اکھاڑا، اگنی اگ سورے سرگ تڈھ ین مات نہ کھئے بُجھائیا۔

★ ۴ یوہ شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُڑ ★

پُڑکھ اکال گر اوتار پیغمبران کرے اشارہ، سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی رہیا اٹھائیا۔ اٹھو ویکھو کلجگ کوڑی کریا وچ سنسارا، چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ رہے گر لائیا۔ چار جگ دا تہاڈا ساچے نام والا بھلے سرب جیکارا، پریم پریتی اندر ڈھولا حق نہ کھئے گائیا۔ ساچی منزل ویکھے نہ کوئی نرگن جوت نظارہ، شبد ناد دھن نہ کھئے شنوائیا۔ مایا ممتا موہ ودھیا وکارا، گرہ ہنکارا دین دُنی نظری آئیا۔ وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پاوے کھئے نہ سارا، سمجھ وچ رمز نہ کھئے لگائیا۔ بانی بودھ کھولے نہ کھئے کواڑا، پڑدا اوہلا اندروں نہ کھئے چُکائیا۔ اٹھسٹھ رووے زارو زارا، تیرتھ تہ رہے گر لائیا۔ دھرنی دھرت دھول کرے پکارا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ ست دھرم نہ رہیا مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوارا، من واسنا دین دُنی پھرے ہلکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تگو ویکھو کھیل اپر اپارا، پاربرہم پتپریشور رہیا درڑائیا۔ ڈھر دا سجدہ کرے نہ کھئے نمسکارا، ڈنڈاوت وچ بندنا وچ بندگی نہ کھئے کھائیا۔ مانس جنم ماتو نہ کیسے سُدھارا، مُنکھاں اندر مانکھتہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھ کے رہ گئے ہکے بکے، لوکات بنا اگھاں اگھ کھلائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی اندر پیندے دھکے، دھرنی دھرت دھول دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ناتے تٹ گئے پتا پوت سکے، مات گود نہ کھئے سہائیا۔ سچ دوارے کوئی نہ وسے، کوڑی کریا بیٹھے سارے ڈیرہ لائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سارے پڑھ پڑھ تھکے، مکے مدینے بھجے واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر تیرا پڑدا کوئی نہ چُکے، چاکری وچ روون مارن

دھاپيا۔ کلجگ کوڑ گُريارا ويكھ ويكھ هسے، هستي سب نون دتي بھلايا۔ نو دوارياں اندر نوجوان هو كے وسے، واسطه اپن نال ركھايا۔ من واسنا وچ سارے پھسے، فرمانبردار نظر كھئے نہ آيا۔ جهگڑا مُكيا نہ تت اٹھ، اپ تيج وائے پرتھمي آكاش من مت بُدھ نہ كھئے درڑايا۔ هوئے هنگتا وک گئے هسے، قيمت کرتا نہ كھئے پائيا۔ مانس جنم رُل گيا گھئے، دُرمَت مِيل نہ كھئے دھوئيا۔ سَتگر درشن ساچے نيتر نال نہ كوئي تڪے، تقدیر سڪيا نہ كھئے بدلايا۔ سچ سرنائي كوئي نہ ڈھٹھے، ڈهاہ ڈھيري خاك اپنا آپ مٹايا۔ جگت وکار هنكار لوبھ ويهچار وچ سارے پھسے، بهرماں وچ ممتا رهي گرلايا۔ گر اوتار پيغمبر ويكھ كے اڪ دوچے نون ربه دسے، سچ اشارے نال جنائيا۔ سب كچھ لہنا دينا پھڑايے پُرکھ اكال دے هتھے، اپنا پلؤ لئيه چُهدايا۔ جنہاں نے ساڈے ناتے پيار والے چھڈے، مُحبت دُھر دی گئے تڑايا۔ اوہناں نون درس نہيں دينا كدے، قدام دے اُتے سيس نہ كھئے جهكاييا۔ كوٹاں وچوں تھوڑے گرمكھ بهگت سھيلے لبھے، جنہاں انتر آتم اڪ دھيان نظري آيا۔ سچ دوارے بہ كے سچے، سچن ويكھن بے پروا بيا۔ دُھر فرمانے اندر بدھے، بندنا اندر سيس جهكاييا۔ سچ دوارے سوہنے سچے، سچ سوامي مل كے خوشي بنايا۔ ديبك جوت هو كے جگے، نور نور نال رُشنايا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني كِرپا كر، اپنا كھيل ريبيا وكھايا۔ گر اوتار پيغمبر كہن تگيا جگت جہان، ويكھي سرب لوكاييا۔ ست دھرم دسے نہ كھئے نشان، نشانہ اگلا گئے بھلايا۔ ساچي سخي مليا كوئي نہ كاہن، سيتا سرتي رام نہ كھئے پرنايا۔ بنواسي بنيا جيو انسان، سنياسي بيراگي ويراگي تياگي سارے مارن دھاپيا۔ جلوہ تگيا نہ حق امام، مُلا شيخ مساك ربه گرلايا۔ ساچا كلمہ نہ سُنيا دُھر كلام، الف يے دا ليكھا نہ كھئے مڪايا۔ من واسنا دُنيا هوئي غلام، كائنات بندھن نہ كھئے تڑايا۔ ويكھ كے هوئے حيران، پریشان دسے خلق خُدايا۔ وگڑيا دسے نظام، حكومت حق نہ كھئے كھايا۔ محمد كہے صدي چوڈھويں وقت پہنچيا آن، ميري چلے نہ كھئے چترايا۔ گوبند كہے بيس بيسا هويا پردھان، حُكرمان دُھردرگا بيا۔ گر اوتار پيغمبر كہن كِرپا كرے سري بهگوان، مہربان ديا كھايا۔ ليكھا جانے جيو جہان، بھيو ابھيدا آپ گھلايا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني كِرپا كر، ديونھارا ساچا ور، دُھر دا حُكم آپ منايا۔

★ ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُڑ ★

پُڑکھ اکال ویکھ سرِشٹی دی درِشٹی انتر، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ فُرنَا پُھرے نہ کھئے آگتے منتر، منتو حل نہ کھئے کرائیا۔ دِپیک جوت نہ جگے نرنتر، نراکار نہ کھئے رُشنائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا مندر، کعبہ حق نہ کھئے جنائیا۔ من واسنا دہ دشا بھوے بندر، بندگی وچ بندہ بندھن نہ کھئے ٹرائیا۔ نیتر روندے سوریہ چندر، رو سس رپے گرلائیا۔ دھاپیں مارے آکاشاں والا امبر، سوّمبر سچ نہ کھئے رچائیا۔ کوک پُکارے اُپر منگل، دروہی تُوڑ خُدائیا۔ ممتا کئے کوئی نہ سنگل، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ کوڑی کِریا میٹے کوئی نہ دنگل، دغا چُکے نہ جگت لوکائیا۔ ساچے لائے کوئی نہ انگن، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ نام ندھان چڑھے نہ رنگن، رنگت کوڑی دئے مٹائیا۔ ساچا ملے نہ پرمانندن، نجاندن نہ کھئے وکھائیا۔ ٹٹی آوے کوئی نہ گنڈھن، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیا۔ ساچا ڈھولا گیت انوکھا نغمہ نام سُنائے کوئی نہ چھندن، کلمہ کائنات نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تگُو دھرنی دھول دھرت، دھرم دوارا دیو وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ سادھی پوری ہوئی شرط، ویلا وقت دئے گواہیا۔ پُڑکھ اکال کہے جودھے سوریہ مردانے بنو مرد، مدد دیوان تھائیں تھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ابناشی کرتے تڈھ بن ونڈے کوئی نہ درد، دُکھیاں دُکھ نہ کھئے مٹائیا۔ پُڑکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو اگلا کھیل کرو اسچرج، اچرج آگتی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اساں ہتھوں سٹ دتی دیناں مذہباں والی چھری کرد، قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ پُڑکھ اکال دین دیاں تیرے آگے اکو عرض، بیتی کر کے سپس جھکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا سرِشٹی وچوں کڈھ مرض، بیماری خواری رہن کھئے نہ پائیا۔ ڈھر دے نام دی مار رمز، اشارہ اکو اک وکھائیا۔ سب دی بدل دے سمجھ، بڈھ بیک دے بنائیا۔ تیرے ہتھ ستجگ دا جنم، کرم کوڑ دے گوائیا۔ سب دی چنتا میٹ بھرم، بھ اپنا اک وکھائیا۔ تیرے نام دا چار گنٹ دہ دشا ہووے اکو دھرم، مانو ذاتی دینا سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے ورن، برن کرے نہ کھئے لڑائیا۔ پُڑکھ اکال تیری اکو سرن، جگ چوڑی گر اوتار پیغمبر منگ کے گئے بھوکھتاں وچ تیرا راگ الاٹیا۔ تُوں کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک سب تُوں بخش اپنی سرن، چرن دھوڑی دے رمائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم

پر ماتم پاربرسم سارے مل کے ڈھولا پڑھن، اکو تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے تیری منزل چڑھن، سچکھنڈ دوارے ساچے وڑن، جوتی جوت بن ورن گوت اپنے وچ لینا سہائیا۔

★ ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ رام سنگھ دے گرہ پنڈ گالھڑیاں ضلع ہوشیار پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ تیرے نام دی کر کے آئے لکھت پڑھت، پڑدیاں وچوں پاربرسم تیرا بھیو کھلائیآ۔ کلجگ انت سری بھگوان تیرے نام دا لیندے سارے دھڑت، دھڑوائی سادھ سنت بیٹھے ڈیرہ لائیآ۔ کیتا عہد پورا ہویا شرط، قول اقرار تیرے ہتھ پھڑائیآ۔ تون جودھا سورپیر ایکنکارا اکو مرد، پاربرسم پتیرمیشور نظری آئیآ۔ غریب نہانیاں لوکات ونڈ درد، دیناں اناٹھاں دکھیاں ہو سہائیا۔ سب نون تیری دسے غرض، راہ تگے جگت لوکائیآ۔ دھر بینتی من عرض، چرن کول وچ سرنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے مکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دنی ربی رو، جاگت سووت رہے گر لائیآ۔ ساچے نام دا تٹا موہ، محبت کور جگت وڈیائیآ۔ تیرا بھیو نہ جانے کو، کاگ بدھی ہوئی ہلکائیآ۔ سچ پرکاش نہ دسے لو، اندھ اندھیرے بھجن واہو داہیا۔ آتم پر ماتم بھیو سمجھن دو، دوآ ایکے وچ نہ کھئے سہائیا۔ تیرا کوئی نہ جاوے ہو، ہوکا حق نہ کھئے درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ سرشٹ سبائی انتر آتم ویکھ سب، پڑدیاں وچوں پڑدے دے پھولائیآ۔ مہربان ہو کے پھیرا پا جھب، دور ڈراڈے دیر کھئے نہ لائیآ۔ گھر گھر گرہ گرہ تینوں رہے لبھ، سنت سہیلے بھجن تھاون تھائیآ۔ ناؤن نرنکار ایکا ایکنکار وجا ند، نادى دھن دے شنوائیا۔ کوڑی کرپا لوکات وچوں بدھ، بدلہ چکے خلق خدائیآ۔ سنت سہیلے سجن سد، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیآ۔ کی ہویا جے تیرا پیار محبت پریم نیم اندر گئے چھڈ، واسنا وچ سمجھی وست پرائیا۔ تون صاحب سلطان سمرتھ سوامی سورا سرگ، بخشنہار ایکنکار اکو اک اکھوائیا۔ جن بھگت سہیلے بنا اپنی ید، یاد پچھلی کھوج کھوجائیآ۔ کرپا کر کے انتر آتم دے اند، رس اکٹا مکھ چوائیا۔ تیرے حکم دے ہوون سارے پابند، شرع زنجیر دے کٹائیآ۔ تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاون سارے چھند، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاپیا۔ سرشٹی

درِشٹی رہے کوئی نہ رنڈ، میلا نرگن نرگن لینا ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی سَنگر پورے پُرکھ اکال دین دِیال تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دسیئے دُھر دا حال، حالت بدلی سرب لوکائیا۔ ساچا جلوہ دسے نہ کیسے جمال، نُر ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ دوارا ویکھے نہ کھئے اگئی دھرم سال، دُھر دی منزل چڑھ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کِریا پیا جنجال، جیون بندھن بند خلاص نہ کھئے کرائیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، تال اپنا رہیا وجائیا۔ بن مُرشد مُریداں کھئے نہ پُچھے حال، پورب لیکھا نہ کھئے مُکائیا۔ سچ بینتی تیرے آگے سوال، سوالی ہو کے سیس نوئیا۔ ویلا وقت سُنہنجا صاحب سمرتھ سنبھال، سبنا لہنا دینا دے چُکائیا۔ تُوں آد جُگادی دین دِیال، مالک خالق پرتپالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، سنت سہیلے گُرمکھ سجن بھکت بھگونت ہو کے بہال، کایا ماٹی ساچے انتر ویکھ وکھائیا۔

★ ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سُرچیت سِنگھ دے گرہ پنڈ کالو چانگ ضلع ہوشیار پُر ★

جُگ چوڑی پرہہ ہوئے دِیال، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ مہر نظر اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گُرمکھ سنت سہیلے جن بھکت لبھے اپنے لال، کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا موہ وکار توڑے جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کایا ماٹی ساچا مندر وکھاوے سچی دھرم سال، شِودوالا مٹھ اکو دُھر دا نظری آئیا۔ جس گرہ میلا ملے سِری بھگوان، ابناشی کرتا جوڑ جُڑائیا۔ نام ائملا وست امولک دیوے دان، گہر گمبھیر گئی گہند سدا بخشنند آپ ورتائیا۔ چرن دھوڑ کرا کے مجن اشنان، پتت پاپیاں دُرمت میل دھوائیا۔ گھر سُرَت سوانی شبد میل کے دُھر دا کاہن، منڈل راس اک وکھائیا۔ آتم پرماتم میلا ہووے دُھر دے رام، رمیا نیا لوکات پار کرائیا۔ پاربرہم پرہہ ہو کے دیوے امرت رس اکٹا جام، ضامن ہو کے جہاں توں لئے چُھڈائیا۔ ساچی منزل جن بھگتاں چڑھنی دسے آسان، اوکھی گھاٹی سرِشٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم ست ستوادی وکھائے اک نشان، سچکھنڈ دوارا آپ کُھلائییا۔ چرن پرتی دُھر دی ریتی دس

کے اک دھیان، من ہنکار وکار دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں بخشے مان وڈیائیا۔ جن بھگت پرہ تارے مات لوک، لُکیا بھيو آپ گھلائیآ۔ مائس مائس وچوں کر کے کھوج، مانکھ اپنا پڑدا لاییا۔ چرن پریتی دے کے دُھر دا جوگ، جوگیشر ساچے لے پرگٹائیآ۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دئے چُکائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس سلوک، سوہنگ ڈھولا دئے سمجھائیآ۔ من بُدھی دی رہن نہ دیوے سوچ، سمجھ رمز وچ چُھپائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچے مندر دُھر دے کوٹ، کنچن گڑھ اندر وڑ پُرکھ اکال آپ سہائیآ۔ ہوئے ہنگتا مایا ممتا کوڑی کَریا رہے نہ روگ، ست دھرم دا سچا راہ اکو دئے وکھائیآ۔ نام ندھان سری بھگوان دے کے ساچی چوگ، چُغلی نندیا تون لے بچائیآ۔ چرن کول اُپر دھول دس کے ایکا اوٹ، اوڑک اپنے رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، جُگ چوڑی نت نوت جن بھگتاں ہوئے سہائیآ۔ جن بھگتاں پرہ دیوے نام خُاری، مدرا رس نہ کھئے وکھائیآ۔ محل اٹل وکھئے اُچ اٹاری، سچکھنڈ ساچا نظری آئیآ۔ جس گھر جگے جوت نرنکاری، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیآ۔ شبد سُنائے دُھن بن تال تلوڑے اپنی دھاری، اُحد نادى ناد و جائیا۔ امرت رس نچہر جھرنا بوند سوانتی دیوے ٹھنڈی ٹھاری، ٹھا کر ہو کے سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ بھگت وچھل بن گردھاری، مُکند منوہر اپنا رنگ چڑھائیآ۔ جاگت سووت دیوے درس دیداری، نیج نیتز کر رُشنائیآ۔ مائس جنم انت ہونی نہ پئے خواری، رائے دھرم نہ دئے سزائیآ۔ چتر گپت لیکھ نہ کھئے وکھالی، پُورب لہنا اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جن بھگتاں جُگ جُگ پرہ ساچے پیج سواری، کلجگ انت ہوئے آپ سہائیآ۔ جنہاں دے انتر نرنتر دتی نام جیکاری، دُھر دا ڈھولا اک درڑائیآ۔ تنہاں سنسار ساگر وچوں جائے پار اُتاری، گھاٹ کنارہ تٹ اکو چرن کول وکھائیآ۔ جن بھگت سہیل گرمکھ کوئی نہ جنے دوجی واری، چوڑاسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ مات گرہہ اگن کھئے نہ ساڑی، جگت کُنڈ نہ کھئے تپائیآ۔ کَریا کرے آپ نرنکاری، نر نرائن دُھر درگاہیا۔ کلجگ انت بھگت اُدھارنا پرہ دی واری، وارتا گر اوتار پیغمبر گئے لکھائیآ۔ سو لہنا دینا پُورب قرض مقروض ہو کے سب دا ربیا اُتاری، اُتر پُورب پچھم دکھن ہر بھگت سہیلے ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا نام شبد ادھاری، ادھار اپنے سب نوں پار کرائیا۔

★ ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دلچیت سینگھ دے گرہ تلواڑا ضلع ہوشیار پُڑ ★

سری بھگوان کہے جن بھگت ادھاراں کلجگ اتم آپ، نرگن نرگن ہو کے دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے دیواں سچا ساتھ، پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ اتم نر جننا کے اپنی ذات، ظاہر ظہور کراں رُشنائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ساک سجن سین اک اکھوائیا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیری رات، ساچا چند نام چمکائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے آس، ترشنا کوڑ دیاں گوائیا۔ صاحب سوامی انترجامی ہو کے وسان پاس، پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ سب دا لیکھ لاواں سواس سواس، جو سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان دی جے دا ڈھولا گائیا۔ سچ دوارا کھول کے تاک، دُھر مندر دیاں وکھائیا۔ جتھے گر اتار پیغمبر رہے جھاک، راہ لوکات ویکھ وکھائیا۔ کون بھگت جنہاں دیوے پرہہ ابناشی اپنا ساتھ، نراکار ہو کے ساکار ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے اٹھائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگتاں رہن نہ دیواں توٹ، ترکئی دا لیکھا دیاں مُکائیا۔ گرُمکھ آلیوں ڈگا رہے کوئی نہ بوٹ، پھڑ بابوں گود بہائیا۔ ساچے نام دی لا کے چوٹ، چیٹک اپنا اک جنائیا۔ اندروں کڈھ کے کِریا کھوٹ، گھر سچ کراں رُشنائیا۔ پریم پیار دی دے کے موج، مؤجودہ ہو کے درس دکھائیا۔ سب توں وکھرا دس کے جوگ، جُگتی اپنا نام سمجھائیا۔ جنم مرن دا رہن نہ دیواں بوجھ، بہار سب دا اپنے کندھ اٹھائیا۔ آگے ہووے نہ کدے ویوگ، وچھڑیاں میل ملائیا۔ پچھے بہہ آئیو لئی بھوگ، پرہہ دا راہ تکائیا۔ آگے اتم پرماتم کر سنجوگ، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت کدے نہ ہووے نراس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ اندر وڑ دیواں وشواس، وشو اپنی کھیل وکھائیا۔ ساچے منڈل وکھاواں راس، سُرتی شبدی گوپی کابن رنگ رنگائیا۔ سب دے پُجاں نرگن ہو کے پاس، سرگن پڑدا آپ اٹھائیا۔ اسے دھرتی دا لہنا کچھ خاص، حُکمے وچ جنائیا۔ رام کٹ کے حُکم والا بناس، پنچوٹی دا وٹا ایتھ گیا لگائیا۔ اُس دے اُتے لیکھ کے سچے گاتھ، "سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان دی جے" جیکار سمجھائیا۔ دھرم دوار دی کر ارداس، بے پرواہ نال صلاح پکائیا۔ حُکم دے سرب گنتاس، کی تیری بے پرواہیا۔ اودھروں رو کے کہہ بیاس، دھاپیں مار جنائیا۔ میں پُرکھ اکال دا درشن کرنا ساکھیات، ویلا وقت دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

ساچی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کپے ڈھر دے رام دا رام لیکھا نال بھگت رام بنباسی، ابناشی آگلا رام اپنی دھار سمجھائیا۔ جس ویلے رام کیسے نہ ملیا پنڈت کاشی، تٹ کنارے نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ ہووے اندھیری راتی، پرہاتی وجے نہ کھئے ودھائیا۔ نُوَر نظر نہ آئے آکاشی، دھرنی دھول نہ کھئے رُشنائیا۔ اوس ویلے کھیل کرے آپ سرب گھٹ واسی، نواسی اپنی دیا کھائیا۔ بچن سُن کے بیاس دی نکل گئی ہاسی، خوشیاں وچ سیس نوئیا۔ ویلا وقت کیہڑا آسی، کون گھڑی وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے ساچی بھگتی دی چڑھے کوئی نہ گھاٹی، منزل ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سادھ سنت مُکاوے کوئی نہ واٹی، وٹیاں وچ زل کے سارے اپنا آپ دین تجائیا۔ اوس ویلے کھیلاں کھیل اپنی ذاتی، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جن بھگت سُھیلا سجن ہووے داس داسی، جس دی داستان آگے نہ کیسے لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، اپنی دھار آگم اپار آپے واجی، وچن پروچن اور نہ کھئے سمجھائیا۔

★ ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بوا دتا مل دے گرہ تلواڑا ★

بیاس کپے پرہہ جن بھگتاں کھول پڑدا، انتر اوہلا رہے نہ رائیا۔ ہرجن تیری منزل جائے چڑھدا، من واسنا سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ درشن پاوے تیرے گھر دا، جس گرہ زرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ تُوں ہی تُوں ہی رہے پڑھدا، پرما تم تیرا ڈھولا گائیا۔ امرت رس لوے تیرے سروور سر دا، بوند سوانتی دینی مُکھ چوائیا۔ کلجگ کوڑا لیکھا مُکا کل دا، ممتا موہ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں جھکڑا رہے نہ کپٹ چھل دا، اچھل چھل دھاری دینی مان وڈیائیا۔ بن تیری کِرپا نام سندیشہ کایا مندر کوئی نہ گھل دا، رسنا پڑھ پڑھ سرون سُن سُن تھکی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت لینے جکائیا۔ بیاس کپے سری بھگوان میں تگاں کلجگ چار کُنٹ اندھیرا، زرگن نوری جوت چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جگت واسنا ممتا موہ گِریا اُلٹا گِریا، مارگ سچ ست نہ کھئے وکھائیا۔ ترشن وکار پیا جھیرا، ہنگنا گرہ وچ لڑائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ کرے نہ کوئی حق نبیڑا، پُرکھ اکال دین دیاں سمرتھ سوامی انترجامی پاربرہم پتپریشور ملن کھئے نہ آئیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ بیاس کہے پرہہ بھگتاں دی انتر ویکھ خواہش، باہروں سمجھ کچھ نہ آئیا۔ جہڑے دوس زین تیری کرن تلاش، اٹھ پھر بہل ہو کے ڈھولے گائیا۔ تُوں ہی تُوں ہی مارن اک آواز، آپ اپنا گئے گوائیا۔ اوہناں دا اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کایا کجے کھول راز، رزق رحیم دے وڈیائیا۔ انتر مٹے اندھیری رات، نرگن نُوں جوت کر رُشنائیا۔ ساچے نام دی بخش اگئی دات، جو آد جُگاد جُگ چوکرئی گر اوتار پیغمبران رہیا ورتائیا۔ بنا رسنا جہوا توں دس اپنی گاتھ، نراکھر وچوں اپنا نام درڑائیا۔ اوکھی منزل رہبر ہو کے مٹا واٹ، جیون جُگتی ساچی بھگتی ست سچ اک سمجھائیا۔ کرپا کر پُکھ ابناش، سب کچھ تیرے ہاتھ، جن بھگت سہیلے تیرے داس، سیوک دُھر دے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سِری بھگوان کہے بیاس میں اپنی دیاکھاوانگا۔ سچکھنڈ نواسی پُکھ ابناشی ہو کے ویکھ وکھاوانگا۔ گھٹ نواسی نرگن دھار وپس وٹاوانگا۔ جُگ جنم دی پوری کر کے آسی، بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگاوانگا۔ مائس جنم کر رہراسی، رستہ دُھر دا اک وکھاوانگا۔ جتھے اکو پوے راسی، گوپی کاہن اپنی کھیل پرگٹاوانگا۔ جنم جنم دی میٹ کے واٹی، لکھ چوڑاسی پندھ مکاوانگا۔ ناتا جوڑ کے نرگن دھار کلاپاتی، پتہریشور ہو کے نظری آوانگا۔ گر اوتار پیغمبران جو لیکھا لیکھا قلم دواتی، شہادت وچ وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن کھانی بانی سرب بھگتاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر وکھاوانگا۔ ساچی کرنی پرہہ کار کھائیا۔ کلجگ انت پاوے سار سِری بھگونت، دیناں اناتھاں دین دِیال آپ اٹھائیا۔ مہا دس اگنت، دُھر دا ڈھولا منیا منت، ست ستوادی آپ سناویگا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہرجن میل کے ساچی سنگت، سگلا سنگ سورا سربنگ آپ اکھواویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھواویگا۔ بیاس کہے میری پچھلی اک عرضوی، بینتی کر کے دیاں سُنائیا۔ پُکھ اکال تڈھ بن ملے کوئی نہ ڈھوی، دُھر دی دھار نہ کھنڈ بندھائیا۔ کلجگ سرشٹی گوڑھی نیند سوئی، سوئی سرتی نہ کھنڈ اٹھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ لوبھ وکار پھری دروہی، بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ جن بھگت سہیلا دسے لوکات نہ کوئی، جو تیرا نام تیرے کولوں سُن کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا ابھیدا دینا کھلائییا۔ بیاس کہے کچھ میری پچھلی داستان، پورب لیکھا دیاں درڑائیا۔ کچھ لہنا دینا کرشنا کاہن، سِری

بھگوان بھگون تیرے در سُنائیا۔ جس دا لکھیا نہیں کسے بیان، قلم شاہی نہ ونڈ ونڈائیا۔ اُس نے اُنگلاں دا لا کے نشان، پنجه میرے وچ پھرائیا۔ مینوں سمجھ کے بال نادان، اگلا حکم دتا جنائیا۔ شبد اگئی بول کے بنا کان، میرے اندر دتا ٹکائیا۔ میں سُن کے ہویا حیران، پریشانی وچ اگھ کھلائیآ۔ نیوں کے لگا سیس جھکان، چرناں اُپر اپنا آپ ٹکائیا۔ اگوں سُن ہور فرمان، فرمانبردار کہہ کے مینوں دتا سُنائیا۔ تیرا وہن وگدا رہے وچ جہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری کھیل رہیا دکھائیا۔ بیاس کہے میں ہس کے کہا کچھ دے دے مینوں دان، داتا ہو کے جھولی پائیا۔ کاسن کہا میں بھو کھولاں مہان، مہما کتھ درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ انت آخر ست دھرم دا رہیا نہ کئے نشان، کوڑ کڑیاں وجے ودھائیا۔ اوس ویلے زرگن دھار ایکنکار کھیل کرے سری بھگوان، وشو اپنا پڑدا لاپیا۔ تیرا لہنا دینا انت آخر چکائے آن، مہربان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی بیتی کر پروان، پرم پُرکھ پر ماتم ہو کے آتم دھار دئے وڈیائیا۔

★ ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جیا لال دے گرہ تلوارا ★

بیاس کہے میری آسا بہ پُرانی، پُران شاستر وید میری دین گواہیا۔ گر اوتار تیرے بن کے آئے بانی، جگ چوگرے سیو کھائیا۔ سنت بھگت تیری دسدے رہے کتھا کہانی، خوشیاں والے ڈھولے گائیا۔ مہما کہندے رہے پون پانی، سندیشے دھر دے اگم جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا کردے گئے دھیانی، بن اگھان اگھ کھلائیآ۔ کاتب لیکھ لکھدے گئے بن بہ وِدوانی، تیری مہما صفت صفت سمجھائیا۔ رکھی مئی تپی ہٹھی میرے تٹ کنارے تیری لبھدے گئے نشانی، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ جوگ ابھياس اندر تیری کھوجدے رہے جوت نورانی، زرگن نرور تیرا راہ تکائیا۔ جیو جنت منگدے رہے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تون بے پرواہ ہو کے سچکھنڈ وسدا رہوں شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا آسن لائیا۔ میرے انتر جگ جگ آوندی رہی حیرانی، پریشانی انتر انتر ودھائیا۔ کوئی بھو نہ آیا پروردگار تیری کھیل مہانی، ابا نشی کرتے تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لیکھا دے مکائیا۔ بیاس کہے میں وینہدا رہیا جل جل دھار، پانی اپنا روپ دکھائیا۔ زڑھدا رہیا ٹلے پریت اُچے وینہدا رہیا ڈونگھی غار، تھلاں وچ اپنا پھیرا پائیا۔ کھوجدا رہیا پُرکھ اکال ابا نشی کرتا

دُھر دا یار، اپنی آسا اپنے نال رکھائیا۔ ویکھدا رہیا گرو اوتار، پیغمبران دھیان لگائیا۔ کردا رہیا شبدی تکرار، پُچھدا رہیا بھیا لایا۔ مینوں سارے سندیشہ دے کے گئے اپنی وار، اوتار تیئی گئے درڑائیا۔ پیغمبران ویکھیا اپنی دھار، بن اکھا اکھ کھلائییا۔ گرو کر کے گئے اظہار، اعتبار تیرے اُتے رکھائیا۔ میری کیسے نہ سنی پکار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ گوبند انت سندیشہ دتا ایکا وار، شبد انادی ناد وجائیا۔ آس نندرا وچوں کر کے خبردار، حُکم دتا جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن نرؤیر کھیل کھیل نرکار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شبدی دھار اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں جگت بڈھی سمجھ نہ کھئے سنسار، عقل ودیا چلے نہ کھئے چڑائیا۔ اپرمپر سوامی اپنا کھیل کرے اپار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دا پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ سو دین دیالا وڈ کیرپالا اکم اگمڑی کرے کار، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اگلا لیکھا دئے مُکائیا۔ بیاس کہے کوٹ کوٹن تپیشر میرے آوندے رہے کنارہ، تہ بہ کے خوشی منائیا۔ گاوندے رہے سناوندے رہے پرم پُرکھ دیاں وارا، وارتا تحریر وچ تقریر وچ درڑائیا۔ مین کردا رہیا نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پُچھدا رہیا دوارا، کون گرہ ملے بے پرواہیا۔ حُکمے اندر شبدی دھار کردے گئے اشارہ، دُھر دی سینت نال سمجھائیا۔ جس ویلے کل کلکی لئے اوتارا، امام امامان اپنا ویس وٹائیا۔ سو دو جہاناں پاوے سارا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ چار جُگ دا پُورب قرضہ لاپے ادھارا، لیکھا سب دا دئے مُکائیا۔ گھٹ بھیتر ویکھے وگسے پاوے سارا، انتر کھوجے تھائوں تھائیا۔ سچ سوامی ہو کے دیوے سہارا، سمرتھ ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ تیری دھار وچوں اپنی دھار دا دئے پُہارا، امرت میگھ بوند سوانتی مُکھ چوائیا۔ جس دا جانے نہ کھئے نظارہ، جگت ودواناں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ سو کھیل کرے نرنکارا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ نرگن ہو کے پاوے سارا، صاحب سوامی اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیا ابھیدا دئے کھلائییا۔ بیاس کہے مین کوٹن کوٹ ویکھے جتی ستی، تپیشر دھونیاں گئے تپائیا۔ میٹدے رہے نیتر لوچن نین اکھیں، جگت واسنا درشٹی بند کرائیا۔ پیار مُحبّت وچ بن دے رہے سخی، سیوک ہو کے ساچی سیو کھائیا۔ رہندے رہے جھگی پا کے ککھیں، محل اٹل جگت تجائیا۔ گھال گھال دے رہے ہتھیں، دوس زین ہتھ جوڑ سیس نوائیا۔ پڑھدے رہے نام اکھراں والی پٹی، سطران والا جوڑ جڑائیا۔ مالا منکیاں والی کھنڈے رہے کھٹی، کھٹکا اندرون نہ کھئے چُکائیا۔ سچ

وست دی لبھدے گئے ہٹی، ونجارے بن کے پھرے چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میل ہویا نہ کیسے کلاپتی، پتن بیٹھے سارے راون مارن دھاپیا۔ شبدی دھار کیسے نہ نیتز تگی، سچ سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میرا پُورب لیکھا دے وکھائیا۔ بیاس کہے میرے تٹ کنارے لاؤندے گئے دھیان، سُنّ سادھیان وچ سائیا۔ کردے گئے اِشنان، امرت سر سرور بنائیا۔ کھوجدے گئے رام، رمتا ہو کے بھجے واہو داہیا۔ لُکدے گئے کاہن، گھنیا اگھ اُٹھائیا۔ توڑدے گئے مان، اِہمان گئے مٹائیا۔ راہ تگدے گئے تیرا بھگوان، دوس زین اگھ کھلائییا۔ مین ویکھ کے ہندا رہیا حیران، پرہ تیری بے پرواہیا۔ سَنکھ ہو کے کیسے درس نہ دتا آن، سوچھ سرُپ نہ کھئے وٹائیا۔ تھوڑا بھگت دے کے گئے فرمان، نام سندیشہ اک جنائیا۔ اِشٹ دیو سوامی تیرا اتم سریشٹ وچ جہان، شاستراں توں آگے تیری پڑھائیا۔ جنہاں اُپر ہووین مہربان، محبوب ہو کے دیا کھائیا۔ سو سہجے ملن آن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میری بینتی کر پروان، چوتھے جگ دیاں دُپائیا۔ صدی چوڈھویں چار گنٹ دہ دشا پھرے شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ ہردے دے نہ کیسے وسیا رام، مُکھوں رام رام سارے گائیا۔ گھر نظر نہ آوے سخیاں دا کاہن، دُھر دے کاہن درس کھئے نہ پائیا۔ حق پیغمبر ملے کوئی نہ آن، محبوب مُحبت وچ حُجرے نہ کھئے سہائیا۔ رسنا جہوا والے ڈھولے گان، من واسنا جھٹ لنگھائیا۔ سَنگر کرے نہ کھئے پروان، پرہ پُرکھ نہ کھئے ملائییا۔ بھرے بھلے جگت وِدوان، وِدیا رتھی سچ نظر کھئے نہ آئییا۔ بیاس کہے مین منگاں ایکو چرن دھیان، اِہمان اور نہ کھئے رکھائیا۔ کیریا کر میرے مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ میرا پُورب لیکھا چُکے وچ جہان، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنکھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن دوسر اور نظر کھئے نہ آئییا۔

★ ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر دے گرہ تلواڑا ★

بیاس کہے پرہ سب دی پوری کر بھاونا، بھاوی بھے بھو نہ کھئے جنائیا۔ زرگن ہو کے آتم پکڑ دامنا، دامنگیر ہو کے اپنا میل ملائییا۔ من ہنکاری دُشٹ رہے نہ راونا، رام رمئییا ہو کے دے وڈیائییا۔ اکو نام ندھانا تیرا سب نے گاونا، گھر گمبھیر بے نظیر دینا سمجھائیا۔ پتپر میثور

اِکو راونا، رنگت دُھر دی دینی چڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جگت وکار پندھ مُکاوُنا، لوکھات دھرنی دھرت دھول رہن نہ پائیا۔ کایا ماٹی ساچا مندر دُھر مقام اِک سہاونا، سوہاؤنت دِپیک جوت کرے رُشنائیا۔ امرت رس جن بھگتاں جام پیاونا، نام خُماری دینا چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ بیاس کہے پرہہ بخش دے اپنا نُور، نُور نُورانے ہرجن ساچے دے بنائیا۔ اپنے نام دی دے دے نُور، تُریا توں پرے میلا لے ملائیا۔ جھگڑا رہے نہ کریا کوڑ، موہ وکار دینا گوائیا۔ ساچے چرناں بخش کے دھوڑ، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ اپنا درس دینا ضرور، سوچھ سروپ بدلائیا۔ چار گنٹ دہ دشا دسے حاضر حضور، پڑدا اوبلا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اِکو دینا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ بیاس کہے جُگ گئے پیت، تیرا دھیان لگائیا۔ گاگا تھکا گیت، ڈھولے ڈنک وجائیا۔ سوں سوں تھکا نیند، غفلت وچ اپنا آپ مٹائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ بدلدی ویکھی ریت، ریتوان تیری وڈیائیا۔ نظارہ ویکھیا مندر مسیت، شودوالے مٹھ کھوج کھوجائیا۔ جلوہ تگیا اُوج نیچ، ہست کیٹ پڑدا لاپیا۔ کلمہ نام سُنیا حدیث، حضرت گئے سُنائیا۔ کریا کر انت جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ بھگت سہیلے بنا اپنے میت، مِت پیرا ہو کے دے وڈیائیا۔ تیرے اُتے اِک اُمید، آمد وچ پریم ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ رحمت وچ کر بخشیش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ست ستوادی اپنی دیا کھائیا۔ دیا کما دے سوامی میرے، بے آس رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں انتر ہوون چاؤ گھنیرے، بھگون ہو کے ملنا چائیں چائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ کھیڑے، گرہ مندر اندر خوشی دینی وکھائیا۔ تیرے تٹ کنارے لائے ڈیرے، میرا تٹ کنارہ گئے تجائیا۔ پُرکھ اکال جے پُچھیں کیہڑے کیہڑے، کوٹاں وچوں بھ تھوڑے نظری آئیا۔ جنہاں ڈھولے گائے تیرے میرے، تیرا میرا راگ رہے الائیا۔ انت حقیقت وچوں حق کر نیڑے، سمرتھ اپنی مہر نظر اُٹھائیا۔ شبدا گئی چاڑھ بیڑے، نئیا نوکا جگت نہ کھئے دُبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بینتی تیرے آگے سُنائیا۔ بیاس کہے میری اتم اِکو لوڑ، لوڑیندے سجن پور کرائیا۔ ہرجن وچھڑے اپنے نال جوڑ، پورب وچھوڑا دے کٹائیا۔ گُرمکھ رہے نہ کوئی اندھیرے گھور، جگت واسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ سچکھنڈ نواسی آپے بہڑ، پُرکھ ابناشی ہو کے دیا کھائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں سدا تیری لوڑ، آسا وچ بیٹھے دھیان لگائیا۔ ہردے اندر زرتہر ہو کے وس کول،

بسنتر اگنی دے بُجھائیا۔ سُرتی شبدی جا مؤل، مؤلا ہو کے اپنا بھيو گھلائیآ۔ پچھلا یاد کر قؤل، رام راما گیا درڑائیا۔ لیکھا لہنا دینا مُکا دھرنی دھرت دھؤل، واسطہ رہی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں کر اڈول، ڈولدی دِسے سرب لوکائیا۔ بیاس کہے ویکھ قؤل اقرار، کرنی کرتے پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جس دے وچ بھگتاں نال پیار، بھگون ہو کے خوشی بنائیا۔ سنت سہیلے لے اُبھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست ستوادى بنا یار، یارڑا ہو کے رنگ رنگائیا۔ تیرا کردے رہے انتظار، بن اکھاں اگھ گھلائیآ۔ تون کیتا آن بے دار، ستیاں لیا اُٹھائیا۔ مانس جنم پیج سوار، سُرتی شبد ملائیآ۔ ہرجن رہے نہ کھئے گوار، موركھ مؤڑھاں دے وڈیائیآ۔ تیرا ناؤں سچا نرنکار، نرویر تیری سرنائیا۔ میرا لہنا دینا قرضہ دے اُتار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بیاس کہے اپنا لیکھا ویکھ اوس اگنی پتھر، جس دا رُپ نظر کیسے نہ آئیآ۔ جس دے کارن گوہند سٹا ستھر، تیری سیج سہائیا۔ جن بھگتاں نالوں رہیں کدے نہ وکھر، دوجے در نہ ڈیرہ لائیا۔ اوہناں تیری چوٹی چڑھنا سخر، منزل تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اوہناں دا کر فکر، جو تیرے نام دا فقرہ گائیا۔ اوہناں دی آتم دھاروں نکل، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ کلجگ جیو چار کُنٹ دہ دشا پٹن، نیتر روون مارن دھائیا۔ بن تیرے بھگتاں لیکھا کوئی نہ آوے نچٹھن، جگ چوگرئی رہی سمجھائیا۔ سب دی پوری کر دے منسا آسا اچھن، اچھیا وچ بھچھیا دے پائیا۔ تیرا بودھ آگادھا بودھ کیسے لیکھ وچ نہ آوے لکھن، قلم شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جگت نرالے تیرے بھگت دسن، دشا وچوں اپنا حصہ رہے ونڈائیا۔ جو سدھ تیرے دھرم دوارے آ کے وکن، قیمت اُنھاں لینی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ بدھاتے دات اپنی دینی ورتائیا۔ بیاس کہے جن بھگتاں اندروں کڈھدے وکھ، امرت رس دے چوائیا۔ مالک ہو کے پؤ دِس، دید اندر کر رُشنائیا۔ بن قلم شاہی لیکھا دے لکھ، نراکھر دھار میل ملائیآ۔ آگے جگ بیتڑے کیت، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ تیرا کھیل ہووے نت نوت، جگ چوگرئی تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں کر بت، بتکاری ہو کے میل ملائیآ۔ جنہاں تیری سکھیا لئی سکھ، سچا ڈھولا تیرا نام گائیا۔ اوہناں دا مالک بن پت، پوت اپنی گود اُٹھائیا۔ بھيو ابھیدا کھول انڈٹھ، جگت نیتراں توں پرے کر رُشنائیا۔ سد رہن تیری چھایا ہیٹھ، کلجگ اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ بیاس کہے میرا انت آخیری لیکھا مُکاؤنا مہینہ جیٹھ، سمت تن شہنشاہی نال وڈیائیآ۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، جن بھگت وسا اپنے دیس، پردیسی گرمکھ رہن
کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

اگی پوہ کہے میں چڑھیا اچھا، چار جگ دی اچھیا پور کرائیا۔ حکم سندیشہ دیواں سچا، زمیں اسماناں آپ سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین
دیال دا اگو پچہ، شبدي سُت دُلارا کھیل کھلائیآ۔ جس دا حکم آد جگاد کدے نہ ہووے کچا، دُھر دا پکا رنگ دینا چڑھائیآ۔ گر اوتار
پیغمبران اگو حکم دسا، دشا تون باہر دتا جنائیا۔ سچ پریم پیار دا تیار کر لو بھتا، سُگھڑ سُچجی سوانی رُوپ بنائیا۔ جس دا رس جگ
چوکرے کدے نہ چکھا، رسنا جہوا نہ کدے لگائیا۔ ہانڈی وچ کدے نہ پکا، اگی تاء نہ کھئے تپائیا۔ نیتر نین جگت نہ لبھا، سرشٹ درشٹ وچ
دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ جس نوں کھاوَنہارا آد جگادی اگو ابا، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس دی کدے نہ بدلے طبع، طبیعت سب دی دئے
بدلائیآ۔ بھے وچ رکھ دبا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ سو لہنا دینا مول چکائے بہہا، ہر سجن شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ اگی پوہ کہے میری کوئی نہ جانیو ودی سُدی، سُدھ بُدھ دے جنائیا۔ مان وڈیائی کرے نہ کوئی جگت بُدھی،
بُدھی واناں دیاں سمجھائیآ۔ اپنی رمز رکھ کھئے نہ گجھی، گھوریاں دیاں اٹھائیآ۔ پرہ دی دھار رہے نہ لکی، لوک پرلوک وچے ودھائیآ۔ گر
اوتار پیغمبران دھار اٹھاوے سٹی، ایکنکارا اگو دئے انگڑائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا وکھائیآ۔ اپنا لیکھا دسے
ہر نرنکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ جگ چوکرے وینہدا رہیا سنسار، سنساریاں تون پرے ڈیرہ لائیآ۔ حکمے اندر کردا رہیا وبار، ووباریاں دا
مالک نور خدائیا۔ سندیشہ دیندا رہیا وارو وار، شبدي دھار اکھراں وچ پرگٹائیآ۔ صفتاں وچ صلاباں دا کردا رہیا اظہار، ملاحاں دا رُوپ
گر اوتار پیغمبر جگت اکھوائیا۔ دیندا رہیا بھنڈار، بھورا بھورا جھولی پائیآ۔ کردا رہیا اُجیار، نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی حکمے اندر ہر کرتا آپ ورتائیا۔

★ ۲۱ پوه شهنشاهی سمت ۲ سنتوکھ سنکھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کرن تیاری، نرگن دھار سچکھنڈ دوار خوشی بنائیا۔ جوتی نور پرم پُرکھ دی بن ناری، اگم اگمڑے دھام اپنا ہار
 شنگار بنائیا۔ سیوا کرن الکھ اگوچر اگم اپاری، پتدمیشور بے پرواہ اگم اتھاہ ویکھنا چائیں چائیا۔ جگ چوکرئی جس دی بنی رہی پنہاری،
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیان گیتا انجیل قرآن کھانی بانی جس دا صفتان والا منگدی
 رہی بھنڈاری، در درویش ہو کے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر نرگن سرگن دھار جس تُوں کردے رہے نمسکاری، برہمنڈ کھنڈ
 پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سیس نوائیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ نرگن جوت کرے اُجیاری، واحد لاشریک حق محبوب
 بے پرواہیا۔ حُکمے اندر حُکم سندیشہ شبدی ستگر دیوے ایکو واری، اک اگلا سچ دوارا درگاہ ساچی دھام نیارا سچ دوارے آپ سُنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر سچکھنڈ دوارے لین انگرٹائی، جوتی دھار وچوں جوت پرگٹائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں رت سہنجی لوک مات آئی، دھرنی
 دھرت دھول ویکھن اگھ اٹھائیا۔ نو نو چار جس دی یاد وچ اپنی آسا منسا جگت لنگھائی، برہمنڈاں تون پرے جس دا دھیان لگائیا۔ سو
 صاحب سوامی انترجامی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اپنی کھیل رہیا رچائی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ حُکم سندیشہ نر نریشا دیونہارا
 تھاون تھائیں، تھان تھنتر گگن گگنتر اپنا بھيو گھلائی۔ تیئی اوتار کہن ساڈی واری آئی، وارتا پچھلی یاد کرائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے میرا
 حضرت بے پرواہ نور الاهی، لاشریک شرع تون باہر اپنا حُکم جنائیا۔ نانک گوبند کہے چرن کول ملے سرنائی، صاحب سلطان سیری بھگوان
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ سندیشے اندر رہیا بلائی، مہربان محبوب اپنی کار کھائیا۔ رل مل سارے گاؤنا چائیں چائیں، تون میرا میں تیرا ڈھولا
 اگم اتھایا۔ پچھلا لہنا دینا دینا مکائی، چار جگ دا لیکھا پرہہ دی جھولی پائیا۔ آگے چلنا ایکا حُکم رضائی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب ستگر پُرکھ اکال دین دیاں دھر دا مالک پرتپالک خالق اگو نظری آئی۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن بننا سچ سوانی، سہنجی دھر دی نظری آئی۔ سمرتھ سوامی لبھنا اگو ہانی، جو دھر دا بانی بے پرواہیا۔ جس دے حُکمے

اندر وشن برہما شیو سیو کہانی، دیوت سُر بیٹھے سیس نوائیا۔ کھیل رچیا چارے کہانی اندج جیرج اُتہج سینج ونڈ ونڈائیا۔ صفتاں وچ بول کے بانی، پرا پسنتی مدہم بیکھری دتی گائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نشانی، ترے گن مایا پنج تت کُرمائیا۔ جوتی شبدی کھیل مہانی، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دے چرن کول کردے آئے دھیانی، نج نیر نین اکھ کھلائییا۔ سو حکمران شہنشاہ شاہ سلطانی، دو جہاناں والی اک اکھوائیا۔ حکم سندیشے اندر دے کے قُربانی، فرمانبردار سارے رہیا اُٹھائیا۔ بن اکھاں لوکات مار دھیانی، چار کُنٹ دہ دشا جیو جنت سرب کُراٹیا۔ جگت وستو رسنا جہوا بتی دند پیٹ ادھار کھاندے رہے مہانی، شکر مہربان کرائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت لہنا دینا چکاوے دو جہانی، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل کرائیا۔ سیوا لائے آد شکت دھر دی دھرم بھوانی، دُرگا اشٹ روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبرو ٹھاڈا نانا تٹا پنج تت تن وجود نظر نہ آوے کھئے آلمے جاویدانی، شرع شریعت دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو حکم دیوے پُرکھ اکالا دین دایالا جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی بانی، شاستر سمرت وید پُران گرتھ انت کہن کھئے نہ پائیا۔ بُجھ نہ سکے کھئے ودوانی، چوڈاں لوک چوڈاں ودیا رہی کُراٹیا۔ جس دے پچھے دے کے آئے قُربانی، کربلیاں وچ اپنا آپ مٹائیا۔ سو سمرتھ سوامی ساچا مارگ دتے آسانی، احسان سِر نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اک اکلّا سچ محلا ست ستوادی آپ سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ اک دوجے نوں کرن اشارے، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ اُٹھو ویکھو لوکات جگت نظارے، بے نظیر سب دی نظر رہیا بدلایا۔ صدی چوڈھویں جگت دین دُنی پہنچی اوس کنارے، جس دا گھاٹ پتن نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جس دی یاد اندر اسیں لکھدے آئے بھوکھت سارے، کاغذ قلم شاہی جوڑ جُڑائیا۔ سو لیکھا مُکن لگا دھر دربارے، درگاہ ساچی اپنا حکم ورتائیا۔ کرنا کھیل وچ سنسارے، سرشٹی درشٹی توں باہر اپنا بھيو کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن زرویر نرکار اپنا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک دوجے نوں رہے دس، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اک دے ہوئے وس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سب کچھ اکو دے ہتھ، دیونہارا بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو چلایا رتھ، بن رتھوایی سیو کھائیا۔ جس دا نعرہ ڈھولا گاؤندے رہے الکھ، الکھ نرنجن صفتاں نال وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین

دیالا کھول آگما ہٹ، ونجارے سب نون رہیا بنائیا۔ جھگڑا مُکا کے چار ورن اٹھاراں برن دین دُنی نالوں کر کے وکھ، وکھرا حُکم رہیا سُنائیا۔ ساچی رچنا رہیا رچ، کلجگ کوڑی کریا ڈیرا ڈھاپیا۔ لیکھا مُکا کے مندر مسجد شِودوالے مٹھ، گرو دوارے تون باہر اپنا گھر بنائیا۔ جتھے نرگن نون جوت ہووے پرکاش، حق محبوب جگت نہ کھئے وکھائیا۔ بھگت سہیلے اک اکیلے لکھ چوراسی وچوں کر کے داسی داس، سیوا وچ سیوک دھر دی سیو لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، گر اوتار پیغمبراں کر کے سوادھان، سچکھنڈ دوار نرگن جوت بن ورن گوت آلس وچ رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بیبی پیارو دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن سری بھگوانا، پاربرہم پنڈرمیشور آگما حُکم دے جنائیا۔ تیرے حُکمے اندر کھیل ویکھدے رہے دو جہاناں، جگ چوگری تیرا دھیان لگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سُنیا دھر فرمانا، آگم آگمڑے دتا جنائیا۔ سمت شہنشاہی لوکات پردھانا، اک نالوں دو وجے ودھائیا۔ اسان کرنا تیار تیرا پکوانا، کچا پکا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کس وست دا ہووے کھانا، سرگن روپ نہ کھئے سمجھائیا۔ اسیں کھوج کھوج تھکے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ ساچا لبھیا نہ کھئے نشانہ، نشانے جگت گئے بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساڈی بینتی کر پروانا، پروردگار سانجھے یار حق خُدا واحد تیری اوٹ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن دھیان، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ کریا کر سری بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ کس وست دا پکے سچکھنڈ دوارے پکوان، جس نون رسنا جہوا بٹی دند سواد نہ کھئے بنائیا۔ سدا سدا سدنت نوت تیتھوں لے کے دان، لوکات مار جہات پنج تت تن خاک جگت وجود ہنڈھائیا۔ ساڈی اچھیا تیری بھچھیا بن تیری کریا کرے نہ کھئے پروان، نگاہبان دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ چار گنٹ دہ دشا تیرتھ تٹ شریعت وچ پھرے شیطان، شام اندھیرا ورن برن نظری آئییا۔ حُجرے حق حق محبوب تیرا پڑھے نہ کھئے کلام، کائنات قدرت دے مالک تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ لکھتاں وچ بھوکھتاں وچ دس کے آئے دھر امام، امام دا امام نور خُدائیا۔ جس نے دین دُنی دا بدل دینا نظام، ہندو مسلم سکھ عیسائی کھتری

براہمن شوڈر ویش رہن کھئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مانو ذاتی مائش مائکھ دسنا ایکو نام، ایکنکارا گرہ مندر اندر کایا ماٹی اکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر کرو سرتی، سر دھر دی دیاں جنائیا۔ درشن کرو اکال مورتی، جو اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جس دی کھیل سدا حاضر حضور دی، نرگن سرگن اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی آواز شبد اگئی تور دی، تریا توں پرے اپنا حکم دئے جنائیا۔ جس دے کول وست امولک چرن دھوڑ دی، جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دات بخش کے جوت اگئی تور دی، تور نورانہ کرے رُشناٹیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت کھیل میٹے کرپا کوڑ دی، کوڑ کٹمب دئے گوائیا۔ دھار چلائے اپنے دستور دی، دست بردار سارے دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جاؤ جاگ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ پرکھ انباشی اکو تگوت کنت سہاگ، دین مذہب دا لیکھا دیو تڑائیا۔ دنیا دا چھڈو رواج، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی توں باہر کرے پڑھائیا۔ تھادی سریشٹی سدا محتاج، تھادے اُتے پرکھ اکال دا راج، رعیت ہو کے سیس دینا جھکائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک واحد ماری اک آواز، ازاں بانگ نہ کھئے سنائیا۔ چرن کول اُپر دھول سارے ہو مُمتاج، نوازش وچ سیس دینا جھکائیا۔ پڑدا اوہلا کھولے تھادا راز، رحمت رحیم رحمان آپ کھائیا۔ چھبی پوہ جس نے گر اوتار پیغمبر بدل دینا سماج، سمگری تھادی تھادے کولوں اپنی جھولی پائیا۔ حُکے اندر شبد اندر چار جگ دا پورب پچھلا پُچھے جواب، اگلا حکم آپ سنائیا۔ جس دھار وچوں اکھراں والی بنائی کتاب، سو نیراکھر تھادے دین دنی تھادی کرے لاجواب، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو حُجرہ اکو وکھائے محراب، گروڈوارا اکو سوبھا پائیا۔ جس گرہ مندر اندر محل اچ اٹل منار شاہ پاتشاہ شہنشاہ سے حق نواب، پاربرہم پتیرمیشور بیٹھا سوبھا پائیا۔ اوتھے لوڑ نہیں اپ تیج وائے پرتھی آکاش، رجو طمعو ستو گن کم کیسے نہ آئیا۔ سو سوامی صاحب ستگر پرکھ اکالا دین دیالا اپنا ورتے سوانگ، سوانگی ہو کے اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی دھار پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، دھر فرمانے سیس نوٹیا۔ جگ چوکڑی چُکے ساڈا لہن، دینا دیوے بے پرواہیا۔ سمرتھ سوامی اسان درشن تگنا عین، حاضر حضور نظری آئیا۔ جس نوں لبھ نہ سکے شاستر سمرت وید

پران بالملیک والی رمائن، روداس چارا جس دی دئے گواہیا۔ جگ چوکرزی جس دا نام اک رسائن، رسیئے گرمکھ بھگت لئے پرگنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جس وایا وہن، اُتر پورب پچھم دکھن چار کُنٹ دھار بند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے انتر آئی حیرانی، نرنتر حکم ربیا جنائیا۔ کلجگ شرع دسی شیطان، ساچے مارگ چلے نہ کھئے لوکائیا۔ جگت جگیا سوآں اندر آئی بے ایمانی، سنت بھگونت مل کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ ساچا نام نشانہ تیر مارے کوئی نہ کانی، دئی دوتی پڑدا پار نہ کھئے کرائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا دیوے کھئے نہ پانی، بوند سواتی جام نہ کھئے پیائیا۔ انحد نادی دھن آتمک راگ سُنائے کوئی نہ بانی، دھر سندیشہ نہ کھئے درڑائیا۔ نرگن جوت جگے نہ کھئے نورانی، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ رسنا جہوا پرم پُرکھ پرماتم تیری پڑدے سارے کہانی، ڈھولے راگاں ناداں وچ سُنائیا۔ منزل حق چڑھے نہ کوئی تیرا درس کرے نورانی، انسانی جوانی کم کیسے نہ آئیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئی بدنامی، تیرتھ تھ رہے گر لائیا۔ دھرنی دھرت دھول آئی بانی، ہار وچ دے لوکائیا۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ کلجگ جھگڑا چار جگ دا انت میٹ دیوانی، گر اوتار پیغمبر شہادت سارے رہے بھگتائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر تیری لاشریک نظری آئے اوہ نشانہ، جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوبند حکمے اندر گئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دے ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اپنا کھیل پرگنائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر کرو یاد، پورب لہنا دینا جنائیا۔ جس کارن تہاڈا پنج تت کھیڑا کیتا آباد، تت تتان نال ملائیا۔ شبد اگئی اندر دے کے آواز، سُرتی اپنے رنگ رنگائیا۔ دین مذہب دا کر کے کاج، کرنی دا کرتا گیا سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پُرکھ اکالا دین دیا لا سمرتھ سوامی کھیل کرے بدل دیوے سماج، سماں سماپت اپنے ہتھ رکھائیا۔ تسیں لیکھا لکھ کے آئے نال قلم دوات، شاہی شہادت ربیا بھگتائیا۔ اُس دا سب دے کولوں منگنا جواب، جواب طلبی لئے کرائیا۔ کس بدھ کٹھے ہو کے سارے کرو آداب، سجدہ سیس جھکائیا۔ لیکھا دسو اپنا آپ، صلاحیگر دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کون جیو میٹ کے روگ سنتاپ، سنسے گیا گوائیا۔ کون ایشٹ دیو سوامی کر کے اپنا جاپ، جگ جیون داتے مل کے تہاڈی کرے وڈیائیا۔ کون رُوح بُت کر کے پلکی پاک، پنت پُنیت اپنا آپ دئے وکھائیا۔ کون بسمل ہو کے ہویا وسماں، ہم بستر سوبھا پائیا۔ کون انرس دیوے سواد، رس اکو اک چکھائیا۔ ہُن

لیکھا نہیں بدر دا کھانا ساگ، سوانگ ہور دتا بدلائیا۔ آگے بھگت سہیلے تہاڈی رکھدے تانگھ، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ ہُن تہاڈے کولوں پُرکھ اکال نے کھانا کھاج، جس دی خواہش سمجھ سکے نہ کھئے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا حکم دئے فرمائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سادھو سینگھ دے گرہ جیٹھووال ★

دُھر شبد کہے سُنو گرو اوتار، پیغمبران دیاں درڑائیا۔ چہی پوہ دا دوس لینا وچار، جس دا لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ پورب جنم دی بھوکھتاں والی اپنی ویکھو وچار، اکھراں توں باہر جس دی پڑھائیا۔ جس اچھیا نال منگاں منگدے گئے کل پرگٹ ہووے کلکی اوتار، نہکلنک کلنک سب دے دئے گوائیا۔ امامان دا امام ہوئے سرجنہار، جھگڑے تمام دئے چکائیا۔ نرگن نور جوت دا کرے اُجیار، جس نون جنے کوئی نہ پتا مائیا۔ جگت دوارا رکھے نہ کھئے آدھار، گرتھان اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ مندران کرے نہ کھئے پیار، اٹاں پتھراں نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو اپنا نام شبد کرے جیکار، جس شبد نال گر اوتار پیغمبر لئے بنائیا۔ حکمے اندر حکم کر لیکھا جانے سرب سنسار، سنساری بھنڈاری دیان والے اپنا حکم منائیا۔ کھیل کرے آپ کرتار، کرنی دا کرتا ویس وٹائیا۔ جس نون کھوجدے گئے لہدے گئے سدا جگ چار، چوکڑی اوٹ تکائیا۔ جس دا گرہ مندر ٹکانا سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی بیٹھا سوہا پائیا۔ پن دیوے باقی کھلاپاتی ہو اُجیار، نرگن نور ظہور کرے رُشنائیا۔ بے خبران کر کے خبردار، جگت سُنیا لئے اٹھائیا۔ تِس سوامی دا سماں بدلن دا سوہنا جہا توہار، بوہار دینا درڑائیا۔ کچھ لیکھا دتا عیسیٰ نون آیتوار، عنایت وچ بخشش جھولی پائیا۔ سوم دا سماں منگدے گئے جگ چار، وست ہتھ نہ کیسے بھڑائیا۔ وقت سہیلا رکھیا اپنے ہتھ نرنکار، نرگن اپنے وچ چھپائیا۔ انت سندیشہ دے کے ایکار وار، ایکنکار رہیا درڑائیا۔ ساریاں مل کے آونا سچ دربار، در دربار اک جنائیا۔ تہاڈے نال بھگتاں دا کرے پیار، وچولا بن کے اپنی خوشی بنائیا۔ ملنی دا وقت ہونا چار، سوریہ چڑھدے تون لہندے مکھ بھوائیا۔ چار جگ تون وکھرا ہونا وبار، جس نون بُدھی نہ کھئے سمجھائیا۔ تُساں بن کے آونا ہونہار، نوجوان روپ وٹائیا۔ جے کنت تگنا ہووے بن کے آونا نار مُٹیار،

جوبن بنتی رُوپ سہائیا۔ بن دیوے باقی نرگن جوت دا ویکھنا اُجیار، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ کھیل کرے آپ کرتار، کاریا کرم اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیل انوکھا اک وکھائیا۔ گر اوتار کہن کی رچنا آپ رچاوینگا، ہر شبد کہے کلجگ ویکھ جھوٹھا وہن، کی نرگن جوت پرگٹاوینگا۔ پُرکھ اکال کہے میں تھادا چکاواں لہن دین، اگلا لیکھا سب نوں آپ سمجھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا بھيو آپ گھلاوانگا۔ دُھر دا بھيو آپ گھلاوانگا۔ پڑدا اوہلا حق چکاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر آپ سمجھاوانگا۔ سچ سوَمبر اک رچاوانگا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اڈمب، دھرم دوارا اک پرگٹاوانگا۔ سوہنا سہا کے دُھر دا مندر، سچکھنڈ دوار وڈیاوانگا۔ بن بھگتاں جس دے لنگھے کوئی نہ اندر، لکھ چوراسی جُونیاں وچ پھراوانگا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، جوتی نُور ڈگمگاوانگا۔ گرمکھاں توڑ کے بجر کپاٹی جندر، چنتا غم سرب گواوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دہ دشا اکو حُکم مناوانگا۔ دہ دشا دیاکمٹایگا۔ پُرکھ ابناشی کھیل رچائیاگا۔ جیو جنت سمجھ کھئے نہ پائیاگا۔ سادھ سنت سرب تڑپھائیاگا۔ جل مین وچھوڑا آئیگا۔ ساچی تلقین اک کرائیاگا۔ بن بھگتاں یقین کیسے رہن نہ پائیاگا۔ گر چیلہ رہے نہ کھئے ادھین، فرار سب نوں آپ کرائیاگا۔ جھگڑا پئے نر مدین، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیاگا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنی دھار چلے مہین، مہینہ پوہ خوشی منائیاگا۔ گرمکھاں دے کے ساچی تعلیم، سیکھیا سنتھا سبق اکو اک پڑھائیاگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گھر مندر دس اک عظیم، عالی توں اعلاشانان دی شان بے پہچان مہربان اکو دیاکمٹایگا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اک نشان، نشانہ دُھر دا دیاں جنائیا۔ جتھے میلا بھگت بھگوان، گر چیلہ اکو رُوپ نظری آئی۔ نوں میرا میں تیرا ڈھولا گان، وجے سچ ودھائیا۔ پرما تم آتم کرے پروان، پروانہ دُھر دا دئے پھڑایا۔ پاربرہم برہم دے کے اک گیان، برہم ودیا اک سمجھائیا۔ اکو مندر دس مکان، مقبریاں توں کھڑے دتے چھڈایا۔ دُھر دا مالک نظری آئے امام، حکمران شہنشاہیا۔ جس نوں سارے

کردے آئے سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سُن کے دُھر پیغام، کلمے مات لوک سُنائیا۔ سو مالک دو جہان، نِرگنِ نِرویر اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں دیوے نامِ ندھان، گنوتتا جھولی پائیا۔ اٹھ کے ویکھو رام کاہن، سب نوں دیاں جنائیا۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیل مہان، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوار دے وڈیائیا۔ ہرِ شبد کہے بھگت بھگوان دا ویکھو سگلا رنگ، رنگت اِکو رہیا چڑھائیا۔ آتم سیجا بیٹھ پلنگ، سچ سنگھاسن دے وڈیائیا۔ نامِ ندھان و جا مردنگ، کوڑی اچھیا باہر کڈھائیا۔ آتم پرماتم ہو کے سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جنم جنم دی ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا میل ملائیا۔ ناتا توڑ کے بندی خانہ بند، بندگی اِکو رہیا سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاؤنا چھند، دُوچی لوڑ رہے نہ رائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں جانا لنگھ، سچکھنڈ دوار وڑنا چائیں چائیا۔ جگت کٹار کرنا پئے نہ کھئے جنگ، شبد سُرپر دے بنائیا۔ انتر انتر نرتت دے کے اک اند، پرمانند وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ ہرِ شبد کہے بھگت بھگوان دا ہُندا ویکھو ملاپ، میل مل خوشی منائیا۔ ملیاں رہے کوئی نہ پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم پرماتم بنے ساک، سرشٹ سبائی سگلا سنگ تجائیا۔ جو بھوکھتاں وچ آئے آکھ، آخر اوبو کار کھائیا۔ دُنیا نوں پڑدا پا کے صاف، اوبلا لیا رکھائیا۔ جن بھگتاں کر مُعاف، جنم جنم دی دُرمت میل دھوائیا۔ ساچا سوہلا دُھر دا ڈھولا سوہنگ دس کے جاپ، آتم پرماتم ناتا دِتا جُڑائیا۔ ساچی دھیرج دے وشواس، وشو اپنا رنگ رنگائیا۔ نِرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دِتا مٹائیا۔ مانس جنم کر کے راس، رستہ اگلا دِتا وکھائیا۔ گُرمکھ چڑھن اپنے گھاٹ، دُوچے پتن کھئے نہ جائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی مٹے واٹ، گرہ مندر ساچے دے پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں پوری کر کے آس، آسرا اِکو دِتا وکھائیا۔

★ ۲۱ یوہ شہنشاہی سمت ۲ رُپ سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے جن بھگتاں ہوئے سدا کِریال، کِریاندھ اپنی دِیا کھائیا۔ سچ دوار وکھا اک دھرم سال، دُھر دے دھام دے وڈیائیا۔ جتھے سوہن شاہ کنگال، راؤ رنگ وند نہ کھئے وندائیا۔ پُرکھ اکالا وسے نال، دین دِبال دِیا کھائیا۔ مانس جنم لیکھے لائے گھالی گھال، گھائل کر کے

کوڑ گڑیارا دئے مٹائیا۔ آپے ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد ہو کے پُچھے چائیں چائیا۔ جنہاں دے اندر سچ پریتی دا وجے تال، پریتم ہو کے دئے وڈیائیا۔ نانا توڑ کے جگت جنجال، جاگرت جوت دئے سمجھائیا۔ انت پوہ نہ سکے کال، جم کا بھہ نہ کھئے ڈرائیا۔ سب دا پورا کرے سوال، لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دے کے گئے احوال، سو داتا دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سہائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال مہربان، سد مہر نظر اٹھائیا۔ جگ جگ دیندا آیا دان، سنت سہیلا نام ورتائیا۔ بندا آیا کابن، گرمکھ گوپی جگت ہنڈھائیا۔ جھلاؤندا آیا نشان، کوڑ نشانے جگت بدلائیا۔ گاؤندا آیا گان، ستجگ تریتا دوپر کلجگ نام شنوائیا۔ کدا آیا حیران، حیرانی وچ کرے لوکائیا۔ کلجگ انت پورا کرے جو دیندا آیا پروان، پروانے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ جودھا سوریہ بن بلوان، بلدھاری پھیرا پائیا۔ سو لہنا دینا چکائے آن، انک کل دھاری ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں کر کلیان، قلم شاہی توں پرے لیکھا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چڑھاؤنہارا سچ بیان، مہربان ہو کے محبوب اپنی سیو کمائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پچن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے جگ جگ جن بھگت سہیلا چنگا، چنگی پرہ دے نال وڈیائیا۔ جنہاں دے چرن جھے گنگا، گوداوری خوشی منائیا۔ جگت ڈھولا گئے چھندا، ساچا راگ سنائیا۔ لیکھے لگا جنم دا کیتا دھندا، بندگی بندنا والی درڑائیا۔ پار کنارہ نظری آوے کنڈھا، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ پُرکھ اکال دیوے اک اندا، نیج آتم خوشی بنائیا۔ امرت میگھ برسے ٹھنڈا، کوڑی تپت بھجھائیا۔ ٹٹیاں پاوے گنڈھاں، وچھڑیاں لئے جڑائیا۔ لیکھے لائے مندا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آگے جم دا توڑ کے پھندا، پھاسی دئے گوائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہما، پاربرہم اپنے وچ ملائیا۔ لیکھے لگے جتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان پروان کرے کایا ماٹی چما، چرم دا جرم ککرم دا کرم اپنے لیکھے پائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر کرنی تیار رسوئی، رسوا جس دا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا رس جانے نہ کوئی، کوئن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ جیہڑی وست کیسے نہیں بوئی، اُتبہج روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پانی دھار کیسے نہیں چوئی، رسیا رس نہ کھئے بنائیا۔ کچھ آسا منگ منگی لوئی، کبیر جلاہا دئے گواہیا۔ کچھ محمد کیتی دروہی، خود خدائے دھیان لگائیا۔ انت گوبند کیتی عرضوئی، بینتی گیا سُنائیا۔ تڈھ بن ملے کھئے نہ ڈھوئی، ڈھوا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ چار جگ جس سرشٹی درشٹی اندروں ٹوبی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ اپنی جوت اک بلوئی، لوئن دتے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے کی وست کرو تیار، واستک دینا سمجھائیا۔ کس بدھ بھوگ لگاؤ نرنکار، نراکار ہو کے دینا درڑائیا۔ کی اوڈھن دیوو اُتے آہار، پڑدا کون رکھائیا۔ کی عرض دیو گزار، بینتی سچ سُنائیا۔ کس بدھ کرو نمسکار، بن سیس سیس جگدیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سمگری کی وکھائیا۔ ستگر شبد کہے کی وست جو سب توں ہووے اچھی، اچھی طرح دینا سمجھائیا۔ کس دوارے ہووے رکھی، کون گھر وڈیائیا۔ کیہڑی لے کے آوے سخی، سُخن پچھلا پور کرائیا۔ کون ویکھے اکھیں، بن نیتز نین کھلائییا۔ ساچے مارگ آوے تھی، بن کے پاندھی راہیا۔ کیہڑی صفتاں والی پڑھو پئی، کی بلنے والا گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا کون وکھائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر کون بنے رسویا، رسم اگلی دئے سمجھائیا۔ کون روپ ایکا ایکنکار ہویا، ہوکا دے کے دیو درڑائیا۔ کون سچ پرکاش کرے لویا، لوک پرلوک پڑدا دئے اٹھائیا۔ کون ساچی نیند بن غفلت سویا، آلس باہر کڈھائیا۔ کون کس بدھ لے کے آئے ڈھویا، ڈھولا گاوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھے توں آگے ہویا، آگے توں پچھا سب توں یاد کرائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سُبھاگوتی دے گرہ جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ دا بھوجن آگما رس، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جس نوں آسا نہیں کوئی رو سس، سورج چند دا تیج نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت جہان نہ آوے ہتھ، سرشٹی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اپنے انتر رکھے پُرکھ سمرتھ، دوسر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لبھ لبھ گئے تھک، کھوجیا واہو داہیا۔ حقیقت وچوں ملیا کوئی نہ حق، لاشریک اپنے وچ سمائیا۔ تھکے ماندے سارے گئے آگ، عقل بُدھی دی چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ انت کنت بھگونت چرناں اُتے سیس دتا رکھ، جگدیس تیری بے پرواہیا۔ نرگن دھاروں ساٹوں کر کے وکھ، لوکات سرگن تت دتا ہنڈھائیا۔ صفتاں والا گواؤندا رہوں جس، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی راہ چلائی۔ اپنا ناؤں دس الکھ، ڈھولے گھر گھر دتے سنائیا۔ اسپں دس کے آئے پُرکھ اکال ہووے پرگٹ، نرگن نرویر نراکار نرنکار جوتی جوت کرے رُسنائیا۔ سچ دھرم دا کھولے ہٹ، دوارا آکو اک سہائیا۔ جتھے راؤ رنگ جان وس، اُوچ نیچ ذات پات جھگڑا رہے نہ رائیا۔ آکو نام بھنڈارا دتے سچ، کھتری براہمن شوڈر ویش آپ ورتائیا۔ اپنا کھیل کرے پرتکھ، پاربرہم برہم دا مالک ہو گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی دسیئے اوس دی روزی، رازق رحیم رحمان اکھوائیندا۔ پرہ مالک دھر دا چوچی، جگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ گر اوتار پیغمبر بنا کے کھوجی، آپ اپنا آپ چھپائیندا۔ حکم سندیشہ دے کے لوک پرلوکی، برہمنڈ کھنڈ ڈنک وجائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے اک سلوکی، وشن برہما شو دھار پرگٹائیندا۔ پنج تت بنا کے کوٹن کوٹی، کوٹ گڑھ بنک دوارا آپ سہائیندا۔ اتم سب دی چڑھ کے چوٹی، چوٹ شبد نام لگائیندا۔ اتم پرماتم بن کے گوتی، پاربرہم برہم اپنا روپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں منزل دس کے سوکھی، آگلا پینڈا پندھ مکائیندا۔ ساچا میل ملا کے نرگن نور جوتی، جوتی جاتا دیاکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی آپے دتے روزی، وست اپنی آپ درڑائیندا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے میں ویکھی دھرنی بھومی، بھومکا سوہنی نظری آئیا۔ جس توں سمجھے نہ کھئے نجومی، ودیا وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھگت دوار کوئی کھیل نہیں معمولی، نہ معلوم اپنی کار کھائیا۔ چرن دھوڑ جنہاں مستک دیوے دھولی، دھرم دوار اک وکھائیا۔ انصاق وچ کدی نہ کرے بے اصولی، اصل دی نسل دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں ہوئی وڈی، وڈ وڈے دتی وڈیائیا۔ میں سریشٹ سبائی چھڈی، چھڈی جگت لوکائیا۔ وست امولک جن بھگتاں پریم دھار لہی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دے وہن وچ وہندی نو سو نڑھنوی ندی، ندیاں توں پار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوسے دے حکم اندر بدھی، بندنا وچ بیٹھی سیس نوئیا۔ سچ پریت پریم والی لگی، پیا پریا کر کے رہی بلائیا۔ اوسے دی بھگتاں دی بھگتی والی ویکھی دھار سچی، سجن ملیا دھر درگاہیا۔ میرے اُتے پون ٹھنڈی وگی، سانتک ست رہی کرائیا۔ چار جگ دی بھجی اگی، کوڑی تپت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر رہیا اٹھائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا سچا دھرم، دوارا دھر دا نظری آئیا۔ میرا اچا ہویا کرم، نہکرمی ہویا سہائیا۔ سنسا گیا بھرم، بھانڈا دتا بھنائیا۔ وڈیائی دتی تیرے اُتے بھگتاں لیا جرم، جنم پرہ دے لیکھے لائیا۔ اکو ڈھولا پڑھن، ساچا راگ الاٹیا۔ اکو دی رکھن سرن، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ سو تیرے اُتے چرن آیا دھرن، دھول رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے آیا پھڑن، پاندھی ہو کے پھاندی ہو کے نام ڈوری تند بندھائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گرمیت سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

گر اتار پیغمبر کہن بھگت سہیلے پرہ دے تگے بال، بالی بدھ ملی وڈیائیا۔ جنہاں دے انتر بدل گئی چال، چال نرالی دتی وکھائیا۔ اکو مندے پُرکھ اکال، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ اٹھ پر خوشیاں وچ وجاؤندے تال، طلب اور نہ کھئے رکھائیا۔ بینتی اندر اپنا دسدے حال،

احوال پچھلا نال ملائیا۔ پورب جنم دی پوری کر کے گھال، کرمان دا لیکھا رہے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبران وچوں بولے دوارکا واسی، فرمان اک سُنائیا۔ جن بھگت دی سیوا خاصی، خالص رنگ رنگائیا۔ جس دا ایشٹ اک ابناشی، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ سو اترے پار گھاٹی، منزل مکے جگت جدائیا۔ جس پورب متی آکھی، دواپر دئے گواہیا۔ اکلوتا بیٹا جس نوں جنمیا بدر دی چاچی، لہنا اوسے دا ویکھ وکھائیا۔ اوہ ودیا پڑھ کے کاشی، کشمیر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نرگن درشن ہویا راتیں، نور نور جوت رُشنائیا۔ اُس منگی اک داتی، پرہ آگے جھولی ڈاہیا۔ جویں سُداما تیرا ساتھی، اندرلا سنگ بنائیا۔ جے میری کریں راکھی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں گواں تیری ساکھی، سُخن پچن رسنا نال الاٹیا۔ تُوں دھر دا کلاپاتی، پتہریشور نظری آئیا۔ سری بھگوان کہا میں متاں آکھی، کلجگ انت اخیر اپنے رنگ رنگائیا۔ تیری بدل کے جیون والی حیاتی، حضرتان دے پچھوں تیرا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے نرنکار، نرویر دیا کمائیا۔ سُدامے دا چچازاد پیار، پورب لیکھ پرگٹائیا۔ بھگون دے ادھار، عدل آپ کمائیا۔ جگ وچوں جگ دی بدلی کر سنسار، سمند ساگر کھیل وکھائیا۔ بھگت سہیلا بن مُرار، مُراری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پچھلا کیتا قول اقرار، اپنا توڑ نہائیا۔ کرمان دا جنم سدھار، دیوے مان وڈیائیا۔ کل کلکی لے اوتار، کل کلکیش گوائیا۔ بالا ندھا نہا نیکی دس گفتار، گپت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا چکاوے بھگت بھگوان کرشن سُدامے یار، یار دا ادھار، چچازاد وچار، وچار دا پزار، ہری کا دوار، تن دا سنگار، گرمیت نظری آئیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بیبی چرنی دے گرہ جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے بھگنو تکو مؤل، مل قیمت کھئے نہ پائیا۔ پچھلی کرنی جاؤ بھول، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہر مارگ اک اصول، اپناؤ تھائوں تھائیا۔ جس دا حکم اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ شنکر مستک لا کے دھول، خوشی رہیا بنائیا۔ ہتھوں سٹ ترسول،

ترے بھون دھنی درشن پائیا۔ جس دا پنکھوڑا ہر بھگت رہے جھول، ہلارا دو جہاناں باہر وکھائیا۔ بن کے کنت کنتوہل، سیج سہنجنی رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے ہر بھگتی ویکھو رنگ، رنگت اگئی دیاں درڑائیا۔ آتم پرما تم مانو اند، اند اند وچوں وکھائیا۔ ساچا ڈھولا گاوو پن رسنا جہوا دند، تون میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ جنم جنم دا میٹے پنڈھ، آن جان دئے چکائیا۔ خوشیاں دا اکو دسے چھند، نام وچولا بن آپ سمجھائیا۔ نرگن سرگن وسے سنگ، سکلا سنگ بناٹیا۔ جن بھگت دوارا جائے لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پریم رنگیلا ویکھ پلنگ، پن پاوا چول دئے سہائیا۔ سچ ناد و جا مردنگ، راگ اپنا دئے اُچائیا۔ بھيو کھلا کے برہم ہنگ، ناتا جگت نالوں ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میتا ٹھانڈا سیتا سدا انتیتا سد بھاون سب دی ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے تکو کلجگ اتم ریتی، ریتوانان دیاں درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبرو دھیان مارو مندر مسجد مسیتی، گرودوارے ویکھ وکھائیا۔ کایا دسے نہ کھئے ٹھانڈی سیتی، اگئی تت سب تون رہی جلاٹیا۔ من واسنا ہنکاری ہوئی نیتی، وکاراں وچ لڑائیا۔ آتم دسے نہ کھئے ٹھانڈی سیتی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سمرتھ سوامی اپنی دیاکیتی، جن بھگتاں ہویا سہائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑی لا باغیچی، باغبان ہو کے ٹہنی رہیا مہکائیا۔ گرمکھ دھار کر اتیتی، ترے گن لیکھا رہیا چکائیا۔ ہرجن آتما سدا جیتی، جت ہار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، جنہاں انتر نرنتر ساچے نام منتر دی دیوے پریتی، پریم ہو کے توڑ نبھائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پال سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے کھیل ویکھو کرنی دا کرتا، کی کی اپنا رنگ وکھائیا۔ مالک بن کے دھر دا بھرتا، داتا دیاوان ہو جائیا۔ مان وڈیائی دیوے ساچے بھگتاں، بھاگ اپنا اپنے وچوں وکھائیا۔ ایکا رنگ رنگائے ساچی سنگتا، سنگل شرع زنجیر کٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ دویت بھاؤ من دا، منسا کوڑی رہیا گوائیا۔ لہنا دے کے ساڈھے تین ہتھ تن دا، سریر اخیر اپنے رنگ رنگائیا۔ گرہ سہا کے گرمکھ جن کا، جن اپنے گھر

وسائیا۔ بھہ رہیا نہ کوئی ڈن کا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ میل ملایا پاربرہم برہم کا، ناتا نرگن نرگن نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ساچا رنگ وکھائے چہر چہن کا، اندٹھڑا آپ چڑھائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بیبی مایو دے گرہ جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے ہر صاحب گن ندھان، آد جگاد وڈی وڈ وڈیائیا۔ مہربان ہو کے دیوے آگما دان، وست امولک نام بھنڈارا آپ ورتائیا۔ پریم پریتی اندر بھگت سہیلے کر پروان، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرم دوارے دا اک وکھا سچا نشانہ، نشانے کوڑے دئے بدلائیا۔ تون میرا میں تیرا انتر آتم دس کے سچ گیان، نرنتر روپ انوپ درسائیا۔ سو سنت سہیلے گرمکھ سوہنگ ڈھولا گان، جنہاں آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب ستگر دیا کھائیا۔ صاحب ستگر پُکھ اتھاہ، اکل کل دھاری ہر اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی چلائے راہ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے ملاح، نیا نوکا نام ہتھ پھڑائیندا۔ صفت صلاح بے پرواہ اپنی آپ جنا، شاستر سمرت وید پُران لوکات وڈیائیندا۔ اتم سب دی خاکی ماٹی کر سواہ، نرگن نرگن رنگ چڑھائیندا۔ سو سوہلا ڈھولا رہے گا، تون ہی تون ہی راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کھائیندا۔ گر اوتار پیغمبر ڈھولا گاون سوہنگ سو، دوجی کرن نہ کھئے پڑھائیا۔ جس دھار وچوں نکلے اتم اوسے وچ گئے سون، آس نندرا نہ کھئے بنائیا۔ ست سرُپ گئے ہو، ہوکا دے کے جگت لوکائیا۔ دیناں مذہبان نالوں توڑ کے موہ، مُحبت پرہ دے نال رکھائیا۔ نرگن دھار ہو کے نرگن گئے چھوہ، شہنشاہ وچ اپنا آپ سمائیا۔ جو بھگتاں اندر جگا جگنتر کرے لو، لوئن انترلا دئے کھلائیا۔ دوجا اور نہ جانے کو، ہر کا بھيو کھئے نہ پائیا۔ سو پُکھ اکالا دین دایالا لے کے آیا ڈھوا ڈھو، نام ندھانا رہیا ورتائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سواتی دیوے چو، چار جگ دے وچھڑے لئے ملائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جوت سرُپ وڈ بھوپ آپے ہو، گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت سنت سہیلے پار کرائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہرجیت سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ انت اندھیر ہویا اندھ، ساچا نام ہر کا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کوڑی کیریا جگت واسنا من وکاری دسے گند، آتم پر ماتم پر بہ دا ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ ساچا سوبلا ناد انادی بن رسنا جہوا سنے کوئی نہ چھند، پاربرہم برہم بھو نہ کھئے کھلائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نیواسی سب نوں سُتا دے کر کنڈ، کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ سریر اپنی کروٹ نہ کھئے بدلائیا۔ نیتر روندی ویکھی جمنا سُستی گوداوری گنگ، اٹھسٹھ تیرتھ دین دہائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ وجے نہ کوئی حق مردنگ، نام نگارہ ایکنکارا نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوار در ٹھانڈے بیٹھے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ ویکھی اندھیری رات، بھنڑی زین نہ کھئے سُہائیا۔ کیسے دا لیکھے لگا دسے نہ پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھاس وچ تڑپ رہی لوکائیا۔ سچ سروور امرت آتم مارے کوئی نہ ٹھاٹھ، نجھر رس دھر دا جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ سچ دوار ایکنکار صدی چوڈھویں ملے نہ کیسے ہاٹ، گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے روون مارن دھاپیا۔ ست سنتوکھ دھیرج سرشٹ سبائی تٹا تیت، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش ورن برن دین مذہب ذات پات جھگڑا پایا منمت، گرمت گہر گمبھیر بے نظیر سارے گئے بھلائییا۔ تیرے ملن دی پُرکھ اکال کھلی کیسے نہ اکھ، جگت نیتر ہنڈیاں تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ سمرتھ، کلجگ انت کوڑی ریکھ جگت بھیکھ دے گوائیا۔ جگ بدلنا تیرے ہتھ، ستجگ ساچا لے پرگٹائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر اکو نام اپنا دس، دو جی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو تیرا دوارا سب نوں سُجھے حق، لاشریک جلوہ نور کر رُشنائیا۔ بھوکھتاں اندر ستجگ تیرتا دواپر کلجگ تیرا آؤنا آئے دس، نہکلنک کل کلکی اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ موہ وکار جگت ہنکار کھیڑا کر بھٹھ، ست سچ دھرم اک پرگٹائیا۔ ہر بردا تیرا نام لے جپ، کوٹ جنم دا پپ دینا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا نعرہ دس الکھ، الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بہ دین دنی ویکھی سڑدی، چار گنٹ دھیان لگائیا۔ تیری منزل کھئے نہ چڑھدی، رُوچ بُت دوویں رہے گر لائیا۔ اتم بازی دسے بردی، بردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ایہ کھیل کلجگ کل دی، جس گیانی دھیانی ودوانی دتے بھلائییا۔ کوئی سمجھے نہ دھار نرائن نر دی،

وِشیاں والے گُرو سارے رہے منائیا۔ سمجھ آئی نہ تیرے گھر دی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بانی پڑھ کے جھٹ لنگھائیا۔ جو آتم پر ماتم تیرا درشن کردی، جوتی جوت جوت وچ ژشنائیا۔ اوہ من واسنا کدے نہ لڑدی، جھگڑا کرے نہ جگت لوکائیا۔ سچکھنڈ دوارے اکو چڑھدی، جس دی منزل بے پرواہیا۔ بن سیس سیس چرناں اُتے دھردی، دھرنی دھرت دھول دا لیکھ مُکائیا۔ وسنیک بنے اوس گھر دی، جس گھرانے وچوں گُر اوتار پیغمبر لوکات پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب ستگر تیری اوٹ رکھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن ساری سرِشٹی ویکھی، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ کوٹن کوٹ بنے بھیکھی، ویس گرواں والا وٹائیا۔ قلم شاہی نال بنے لیکھی، لیکھ تیرا رہے جنائیا۔ جنگلاں وچ بن پردیسی، بھجن واہو داہیا۔ ماٹی کھپہ نال کھیڈ رہے کھیڈی، دھونی خاک رمائیا۔ تیرا دسے کھئے نہ بھیتی، بھوجل وچ دسے لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیری جانے کوئی نہ نیکی، جس لکھ چوراسی وچوں مائس جنم دتا بنائیا۔ نرگن آتما اپنی بنا کے بیٹا بیٹی، گھر ساچے دتی وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پرہو امام، عملاں توں رہت ویکھ وکھائیا۔ دین دنی دا بدلیا ویکھیا نظام، نوٹ حق نہ کھئے وجائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا سارے ہونے غلام، غربت اندروں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ساچا سجدہ کرے نہ کھئے سلام، حق محبوب نہ کھئے منائیا۔ جدھر تکیئے ویکھئے گھر گھر دسے حرام، ہر کے پوڑے چڑھ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پرہو سانوں سب نے کیتا بدنام، بدی نیکی سب تیری جھولی پائیا۔ صدی چوڈھویں اسیں بن گئے عام، عوام وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ اتم دین دنی دا کھپڑا چھڈ کے تمام، تیری چرنی بیٹھے سیس نوائیا۔ کلجگ میٹنا ستجگ لاؤنا پُرکھ ابناشی تیرا کام، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی مہربان، سری بھگوان مہر نظر اٹھائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بال کور دے گرہ جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ تیرے بھگتاں جائے بلہار، جو سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار تیرا دھیان لگائیا۔ اسیں سیکھیا دیندے آئے ستجگ تربتا دواپر کلجگ چوکرئی جگ چار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی نال سمجھائیا۔ تیرا نام ڈھولا گیت سنگیت گاؤندے رہے اگئی وار، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ الاٹیا۔ حُکھے اندر سُنہیڑا دیندے رہے جگت سرشٹی سنسار، کائنات مخلوق خلق سُنائیا۔ واحد لاشریک تیرا کردے رہے اظہار، پارپرہم پتپریمیشور تیرا پڑدا مات اٹھائیا۔ تیرے نام دا بول کے اک جیکار، ناؤں نرنکار رہے سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سرشٹ سبائی ساری ہوئی بے حال، سرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ پن ہر نامے ہوئے کنگال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پن تیری کرپا ساچا نام ملے نہ کیسے سچا دھن مال، اتوٹ اٹت وست نہ کھئے ورتائیا۔ جگت مایا توڑے نہ کھئے جنجال، شرع شریعت وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا دے نہ دھر دا دھرم سال، جس گرہ چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر چار جگ دے بیٹھے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال سمرتھے، صاحب تیری سرنائیا۔ کلجگ انت اخیر ساڈے کچھ نہیں ہتھے، دوویں خالی ہتھ رہے وکھائیا۔ ناتا تٹیا تیرتھ اٹھسٹھے، گنگا گوداوری جمنا سُرسی رہی گر لائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے ہوئے بکے بکے، حقیقت نظر کیسے نہ آئیا۔ دین دُنی بھل گئی دھر دے مارگ دے، شاستر سمرت وید پُران پڑھ کے تیرا شکر نہ کھئے منائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا ست دھرم دی کر کے پتے، اتیاچاری دُشت وکاری جگت جیو بنے گوسائیا۔ تیرے نام پیار مُحبت وچ پن بھگتاں رنگ کوئی نہ رتے، رتڑی رت نہ کھئے مہکائیا۔ جگت جگیاسو جگت رساں وچ ستے، نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ کرپا کر ابناشی اچتے، پارپرہم پتپریمیشور تیری اوٹ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے پنجاں تتاں والے نہیں پرہو کوئی جسے، وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال دین دیال دیاندھ ٹھاگر سوامی دھر دا حُکم اک پرگنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرے آگے ارداس، بینتی حق سُنائیا۔ مہربان سرشٹی دا ویکھ تماش، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ ساچی وست نہ کیسے پاس، کلجگ کوڑی کرپا نال کرے لڑائیا۔ تیرے اُتے ربیا نہیں کوئی وشواش، وشیاں وچ ڈبی سرب

لوکائیا۔ شاہ کنگال سارے دسن اداس، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ منزل پوڑھی چڑھے کوئی نہ گھاٹ، سچ دوارا لنگھ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی کر کر پاٹھ، پاٹھشالا وچوں دین دیال نظر کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ ابنانشی گھٹ نواسی پاربرہم کملاپات، پتت ادھارن دینن اپنے رنگ رنگائیا۔ بن بھگتاں ساچے سنتاں تیرا دیوے کوئی نہ ساتھ، سرشٹ سبائی ناتا بیٹھی تڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار جگ وچ تُوں میرا میں تیرا جگو جگ سب نے گائی تیری گاتھ، سوہنگ ڈھولا دھر دا راگ الائیا۔ اللہ رام واپگرُو اوم کرشن تیرا اکھراں والا جاپ، نراکھر وچوں جگت دتا پرگنائیا۔ آتم پرماتم تیرا دھر دا ساک، بن آتم پرماتم تیرا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکری سرشٹ سبائی پتا باپ، پتپریشور نظری آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر کوڑی کریا دے مٹائیا۔ تیرا درشن کریئے ساکھیات، سوچھ سرُوپ شاہو بھوپ اپنا آپ دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ کر دے رچھیا، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن پا بھچھیا، نام ندھان سری بھگوان اکو دے ورتائیا۔ ساڈا پورا کر بھوکھت لکھیا، کلجگ اتم لہنا دینا دے مکائیا۔ سرشٹ سبائی دین دنی دے متھیا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ بن تیری کریا جگت جہان نہ جاوے جتیا، گر اوتار پیغمبر کوئن کوٹ گئے پھیریاں پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی وقت سہنجنا دے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا چلے نہ کوئی زور، جو رو زر ہویا ہلکائیا۔ کلجگ ویکھ اندھ گھور، اندھیرا چاروں گنٹ چھائیا۔ من واسنا پایا شور، شرع وچ شرع کرے لڑائیا۔ پُرکھ اکال انت آخیری تیری لوڑ، لوڑیندا ساجن اکو نظری آئیا۔ بن تیری کریا وچھڑیاں کوئی نہ سکے جوڑ، ناتا حق نہ کھئے جڑائیا۔ دین مذہب ذات پات اُچ نیچ راؤ رنگ چار گنٹ دہ دشا سارے مچاؤن شور، ہوکیاں وچ دے لوکائیا۔ لیکھا مکے نہ مور تور، تریا پد توں آگے تیرا راہ نہ کھئے دسائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی تینوں کوئی نہ سکے بہڑ، تیریاں صفتاں والے ڈھولے گا کے سارے شکر منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن تیری سب نوں لوڑ، بن لوڑ اک تُوں ہی نظری آئیا۔

★ ۲۱ پوه شہنشاہی سمت ۲ بیبی ننتی دے گرہ جیٹھووال ★

جُگ چوکرئی پرہہ بدلدا آیا آپ، آد پُرکھ ابناشی کرتا اپنی دیا کہاٹیا۔ نِت نوت جیو جنت سادھ سنت دسدا آیا جاپ، جگ جیون داتا ناؤں یزنکار اک درڑائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں دیندا آیا ساتھ، یزگن ہو کے سرگن سنگ بنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دسدا آیا گاتھ، چار جگ دی سکھیا اک سمجھائیا۔ اک اکیلا جن بھگتاں دیندا آیا ساتھ، سدا سدا سنگ اپنا آپ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سمرتھ مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو کٹ شرع زنجیر، دین مذہب لیکھا دے مکائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، حُکم اپنا دے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں بدل دے تقدیر، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ٹوں مالک خالق پرتپالک بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلاٹیا۔ سارے بیٹھے تیری لنگھ دہلیز، در دوارے سیس جھکائیا۔ ہوں بالے نڈھے تیرے عزیز، بالے دھر دے نظری آٹیا۔ پریم پیار مُحبت دی اکو دس تمیز، تمنا دین مذہب دے چُکائیا۔ تیرے پریم پیار دا کھانا ویکھیے لزیز، جس دا رس رسنا نہ کھئے چکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ایسے آشا وچ کردے گئے اڈیک، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں آگئی تریک، طریقہ اپنا دینا جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے دے اسیں وسنیک، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ کیوں لوکھات وچ آئے بن گئے شریک، ہندو مُسلم سکھ عیسائی روپ وٹائیا۔ سب نوں دے اک توفیق، تابعداری تیری مٹن چائیں چائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کر اُمید، زمیں اسماناں اکو کر رُسنائیا۔ تیرا حُکم چلے ٹھیک، ٹھاکر ہو کے لینا منائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ گاون گیت، سوہنگ ڈھولا اک الاٹیا۔ جس وچ جھگڑا رہے نہ ہست کیت، اوچ نیچ راؤ رنگ اکو نظری آٹیا۔ آتم پرما تم پاربرہم تیری اُچے پریت، دوجی ریت نہ کھئے وکھائیا۔ سدا رسیئے اتیت، ترے گن ڈیرہ دینا ڈھابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچے نام دا بخش بھنڈارا، بھنڈاری وشنوں منگ منگائیا۔ ساچے پریم دا دے کٹارا، شنکر سنگھاری دھیان لگائیا۔ ساچے نام دا کر اُجیارا، برہما برہم ویتا نیتر نین اکھ کھلاٹیا۔ چار جگ تیرا پیارا، چارے کھانی تیری سیو کھائیا۔ چارے بانی گاوے تیری وارا، ڈھولے صفتاں والے صفت صلاحیا۔ حُکھے اندر تیئی اوتارا، جگ جگ پھیریاں گئے پائیا۔

سِرِ نِوَاوَنِ عِيسَىٰ مُوسَىٰ مُحَمَّدی یارا، سجدیاں وچ ملے وڈیاںیا۔ نانک گوہند کرے تیرا اظہارا، شبد انادی ناد سُنائیآ۔ تیرا کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر کہن کھئے نہ پائیآ۔ بھوکھتاں وچ دے کے گئے اشارہ، لکھتاں وچ وڈیاںیا۔ کلجگ انت کل کلکی لئے اوتارا، انترجامی بے پرواہیا۔ جس دے سب کچھ ہووے اختیارا، بے اختیار ہووے لوکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر اوسے دا منگن دوارا، در ٹھانڈے سیس جھکائیآ۔ جگ چوکرئی دے کے گیوں لارا، حُکمے اندر حُکم سُنائیآ۔ سو ویلا وقت سُهَنجنا دے سنسارا، سچ سوامی گیا آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا من ہاڑا، سِر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ چھبی پوہ سہاگ ویکھیئے دہاڑا، وبار خوشیاں نال منائیآ۔ چھڈ کے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت ڈیرہ ڈھائیآ۔ اکو تکیئے بھگت دوارا، جس گھر بھگت بھگوان مل کے خوشی منائیآ۔ بھگتاں لے کے آئیے اپنی دھارا، بن ہتھ سیس رکھائیآ۔ بن تیرے کوئی نہ ویکھیئے پروردگارا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر جگ چوکرئی تیرا بنیا رہیا پنہارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ چارے کھانی چارے بانی اٹھسٹھ تیرتھ پانی تیرے چرن کول اُپر دھول دھرم دوارے آس رکھائیآ۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار وچ پنڈ جیٹھووال ★

اگئی پوہ کہے میں ہویا پروان، پران ادھاری دئے وڈیاںیا۔ سندیشہ دے کے دھر فرمان، فرمانبردار لیا بلائیآ۔ دس کے سچ گیان، اندرون کری پڑھائیآ۔ ہو کے مہربان، مہر اگھ کھلائیآ۔ بخش کے دھر دا دان، دھوڑی مستک دتی چھپائیآ۔ توڑ کے مان ابھان، نرمانتا وچ وسائیآ۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی میرے انتر آئیآ۔ جودھا سوربیر بن بلوان، بلدھاری اپنی کل ورتائیآ۔ لہنا دینا دیوے دو جہان، پورب سب دا جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ اگئی پوہ کہے میرا اکیاں دا سرتاج، شہنشاہ اکو نظری آئیآ۔ جس دا آد توں اک سماج، انت اک وڈیاںیا۔ جگ چوکرئی ویکھ کھیل تماش، شرع جگت اُچجائیآ۔ گر اوتاراں دے کے دات، پیغمبران آپ سمجھائیآ۔ جوڑ کے دھر دا نات، ساجن اک اکھوائیا۔ دس کے اپنی گاتھ، کرے حق پڑھائیآ۔ بن کے داسی داس، سیوک سیوا سچ کھائیآ۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ اگی پوہ کہے یاد آئی گوہند منگ منگی، وقت سہنجنا رہیا سہائیا۔ جس ویلے سرشٹی درشٹی ہووے ننگی، پڑدا سکے کھئے نہ پائیا۔ ساچے نام دی چار کُنٹ ہووے تنگی، تنگدست دے لوکائیا۔ اگی کرے کھئے نہ ٹھنڈی، جگت تپش نہ کھئے بُجھائیا۔ میرے لیکھ دی ویکھنی سندھی، سند تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تینوں ویکھن توں پُرکھ اکال دُنیا ہو جائے اندھی، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ واسنا ہو جائے گندی، سُگندھی سکے نہ کھئے پرگٹائیا۔ گرواں چیلیاں وچ پئے بھنڈی، وربھنڈی دئے دُبائیا۔ صاف رہے کھئے نہ دُنڈی، دُنڈاوت سچ نہ کھئے کرائیا۔ سادھ سنت ہون پکھنڈی، بھیکھادھاری روپ بدلایا۔ گوہند کہا میری دھار بخشنی پنجھی پنجھی، پنجھی پچھلی یاد کرائیا۔ جیہڑی وست ہر بھگت دوار پہلے سال ونڈی، اموک اپنی گولک وچوں باہر کرائیا۔ اُس دا رس جان سکے نہ کھئے پکھنڈی، پن گُرمکھاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ اگی پوہ کہے میں ویکھاں گوہند سورا، سُرتی توں پرے دھیان لگائیا۔ جس دا پچن ہووے پورا، پچیاں توں وار خوشی بنائیا۔ پُرکھ اکال جس دے حاضر حضورا، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ کلجگ ناتا توڑے کوڑا، کوڑ کُٹب دئے مکائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے رنگ گوڑھا، دُرمت میل دھوئیا۔ نام ندھان دے سرورا، حُماری اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچ اپنے رنگ رنگائیا۔ گوہند کہے میرے گُرمکھ پنچ اٹھن جوان، جونوتے نظری آئیا۔ سٹھاں سالان توں اُپر سارے کراں پروان، ندیڑ توں لیکھا اگلا اگلے اپنے ہتھ رکھائیا۔ ہتھ دنگوریاں والے نشان، پال سنگھ للیاں توں چل کے آئیا۔ آتما سنگھ مار دھیان، دُنڈا ساڈھے تین ہتھ اٹھائیا۔ جیون سنگھ پچھلا لیکھا آوے چکان، پورب لہنا پور کرائیا۔ دیوے حُکم حُکمران، بھگوان سنگھ نال ملائیا۔ اباشی کرتا ویکھے آن، آپ اپنی اکھ کھلائیا۔ بنتا سنگھ کر پروان، پنچ گرائیا وچوں لئے اٹھائیا۔ گوہند کہے میرے پنچ ہور ترکھان، باڈھی پچھلے نظری آئیا۔ جنہاں مینوں لیا پہچان، میرے ہو کے میرا ڈھولا گائیا۔ دوس زین کرے دھیان، نیتر اکھ کھلائیا۔ جنہاں وچوں ہر بھجن سنگھ ہویا پروان، نو وار کر اشنان، نو جنم دا پچھلا لیکھ مکائیا۔ مل سنگھ نال ندھان، بٹن سنگھ ہوئے پروان، بلونت سنگھ کر بلوان، پرگٹ سنگھ پرگٹ ہو کے ناتا لئے جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہے میرے پنچ ہور جوان، سوہنے بانکے نظری آئیا۔ بلی سنگھ وڈ بلوان، اجیت سنگھ بٹالیوں نال ملائیا۔

ناظر سینگھ ماڑی مُصطفا کر پروان، بوٹا سینگھ جوڑ جڑائیا۔ پنجواں نال ہووے پروان، ہرینس سینگھ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ گوبند کہہ میرے پنج ہور پنجے، پنجاں دیاں جنائیا۔ جنہاں وچوں آدھے سروں ہون گنجے،
 تیجا سینگھ پہلا نظری آئیا۔ گردھارا سینگھ او سے نال بجھے، پچھلی گنڈھ پوائیا۔ بہتا سینگھ نانا ہو کے آس رکھے، آسا سب دی ویکھ
 وکھائیا۔ بھاگ سینگھ جموں وچوں نٹھے، بھجے واہو داہیا۔ ہرچرن سینگھ چرن آ کے ڈھٹھے، ملے مان وڈیائیا۔ سب دے ناتے جڑ گئے سکے،
 شک پچھلا ربیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر ربیا اٹھائیا۔ گوبند کہے میرے مہربان، میں سب کچھ دیاں
 جنائیا۔ سچ دس کون چکے سچ نشان، نشانہ کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ ہووے وڈ بلوان، سورپیر اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دُھر دا حُکم دینا سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا نشانہ اٹھاوے بھگت، دو جا ہتھ کھئے نہ لائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دا نہیں وقت، ویلا سب
 دا گیا واپائیا۔ آتم پر ماتم دا ڈنکا وجے جگت، جاگرت جوت ہووے رُسنائیا۔ بھگت بھگوان دا رہن نہیں دینا فرق، فرقہ اندروں دینا بدلائیا۔
 جگت وبارا کر کے ترک، تڑت اپنا رنگ رنگائیا۔ سمکھ ہو کے دینا درس، حرص دینی مٹائیا۔ جیہڑا نشانہ اُپر عرش، اوہ فرش دینا
 جھلائییا۔ سمت شہنشاہی دا سہانا ہووے برس، سُلطانا اکو سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، دکھیاں روگ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوبند کہے سچ نشانے لاوے کون ہتھ، پُرکھ اکال دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیواں دس،
 دُھر دا حُکم جنائیا۔ تین مالویوں آن نَس، دوآبہ دو ونڈ وندائیا۔ تین ماجھے وچوں کرن جھٹ، اپنی لے انگرائیا۔ کان پُروں اک آوے نَس،
 اگلا پندھ مکائیا۔ ساچا کرے اکٹھ، شبدي جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مالویوں آوے
 سینگھ گجن، سجن کیور نال رلائییا۔ جاگیر سینگھ آوے نال ہسن، خوشیاں ڈھولا گائیا۔ دوآبے وچوں گردیو آوے ٹپن، سیو پچھلی پور
 کرائیا۔ تارو سینگھ ساچا نام آوے چن، سوہنگ ڈھولا دُھر دا گائیا۔ پشورا سینگھ میل آوے کٹن، نال گرانام بندھن پائیا۔ اوتار امرت
 رس آوے چکھن، شمع بھجی پھیر جگائیا۔ اوتار سینگھ کان پُروں آوے نچن، مکھ گھنگٹ لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ اگی پوہ کہے میں بولاں کوک گج، سچ سچ جنائیا۔ کیوں پچھے دتے چھڈ، ساتھی ہور نظری آئیا۔ جنہاں دے

سر تے نہیں پگ، چوٹی سیس رہے گندائیا۔ پریم اندر رہے لبھ، تگن تهاؤں تھائیا۔ پُرکھ اکال کِریا کر جھب، پچھلا آگلا پندھ مُکائیا۔
 حُکمے اندر اپنے سد، سدھنے دے ساتھی نظری آئیا۔ جنہاں قصائیاں گھر لنگھایا جھٹ، روزگار جگت والا بنائیا۔ اوہناں دے اندر لگا
 پھٹ، ٹکڑا ٹکڑا دئے دُہائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، تیری اک سرنائیا۔ پُرکھ اکال کریں نہ وکھ، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ بول کے دسیئے
 سچ، سُنہڑا سچ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ اگے پوہ کہے مینوں یاد آئی وششٹ والی
 سوٹی، جو رام ہتھ پھڑائیا۔ جس دی لال سنگھ نال جوٹی، پچھلا سنگی ویکھ وکھائیا۔ راج نرین سر رکھ کے کالی ٹوپی، ٹپا اکو نام
 سُنائیا۔ پرہ دے حُکم دی سوچ کیسے نہ سوچی، سمجھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ حُکمے اندر سُرستی نور دی مُننی نہیں چوٹی، واسنا کھوٹی دینی
 گوائیا۔ پُرکھ اکال دوارے ہووے کوئی نہ دوشی، نردوش دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہتھ سہائیا۔ اگے پوہ
 کہے مینوں تیرے دسدے سارے پتر دھی، دھیان سب دے ول لگائیا۔ تیرا لہنا دینا جی جی، جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری
 حد پار کرے کوئی نہ لہ، لایق بن کے دتے نہ کھئے چٹرائیا۔ ستجگ ساچے سانجھی رکھنی نیہ، استری پُرش اکو جہی دینی وڈیائیا۔ پریم پیار
 دا برکھ مینہ، میگھلا اپنی دھار وہائیا۔ آگے دس کرنا کی، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا آپ
 کھلائی۔ پُرکھ اکال کہے مین دیواں حق صلاح، حقیقت وچوں درڑائیا۔ بھگتاں بن ملاح، بیڑا پار کرائیا۔ جتھے استری پُرش دا لیکھا نہ، آتم
 برہم سرب سمجھائیا۔ در آیاں بخش کے سرب گناہ، پنتاں پُنت دیاں کرائیا۔ ساچی منزل دیاں چڑھا، جتھے سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اگے پوہ کہے پرہ پنجھی دس ہور سیوادار، جیہڑے سیوا سچ کھائیا۔ جنہاں دے گل
 وچ اک اک ہووے ہار، ہردے تیرا نام دھیائیا۔ پُٹھی سر تے بدھی ہووے دستار، پچھا آگے نال بدلایا۔ ہتھیاں وچ ہوون ہتھیار، مرضی
 آپو اپنی اٹھائیا۔ ایہ کچھ دُرگا دا وبار، اشٹبھج ویکھے چائیں چائیا۔ پُرانے مِتر اوہدے یار، گُرمکھ سوہنے نظری آئیا۔ پنج مالویوں لینے
 اُٹھال، چار دوآبہ سوبھا پائیا۔ چھ ماجھے وچوں مددگار، پنج جموں جوڑ جڑائیا۔ دو دلیوں لینے بھال، گُرگاؤں وچوں اک رلائی۔ اک
 اٹارسیوں لینا اُٹھال، پونے دی ونڈ اک سمجھائیا۔ آد شکت جوڑ کے ہتھ کر نِمسکار، دُھر دی بھوانی رہی جنائیا۔ انہاں دا ناں گوہند دی

نکلے وچوں دھار، قلم شاہی لیکھ نہ کھئے لکھائیا۔ گپتاں نال گپتاں دا ہووے پیار، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ تیرے دوارے منگی منگ بن
 بھکھار، بھچھیا دینی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ اگی پوہ کہے جے استری مرد دا
 سانجھا حق، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ پنجھی مرداں نال پنجھی اسطریاں رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چٹے رومال سب دے ہوون
 ہتھ، مہا سنگھ دا لیکھا نظری آئیا۔ سچے کھبے ہر سنگت دے لین ٹھ، سیوا کرن چائیں چائیا۔ ماجھے وچوں اوہ لینے جیہڑے بے دعویٰ لے
 کے آئے جھٹ، مرداں توں استری روپ بدلائیا۔ اُنھاں دا پچھلا جامہ گوہند دینا کٹ، ایہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے درشن دا لاہا جان کھٹ،
 ترس وچ بیڑا پار کرائیا۔ جیہڑا نو سو چرانوے قدم تیری دھار آوے ٹپ، ٹپے پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا اوہناں نال ناتا جڑے پگ،
 نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان اکو روپ نظری آوے سچ، کچ دا ونج نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ اگی پوہ کہے مینوں آگیا فرمان، ہر فرنا دتا بدلائیا۔ جیہڑے پنجے لکھے ترکھان، باڈھی جگت جنائیا۔ اوہناں دے ہتھ وچ
 ہووے تیر کمان، رنگ لال کالا دین وکھائیا۔ جیہڑے پنجے ہون بلوان، گل قمیض نہ کھئے جھپائیا۔ جیہڑے پیارے ہوئے پروان، بستر پیلے رنگ
 رنگائیا۔ جیہڑے گنجے نوجوان، پگڑیاں کچھیاں وچ ٹکائیا۔ پنج کرن اک دھیان، ہتھ چھاتی اُتے رکھائیا۔ نو پھڑ کے سچ نشان، سچی ران اُتے
 ٹکائیا۔ پنجھی پنجھی سُن سچا فرمان، سیوا کرن چائیں چائیا۔ سب دا کھیل ویکھ بھگوان، بھگتاں دی چال نرالی دئے وکھائیا۔ اس توں وڈا
 یُدھ ہونا نہیں کوئی گھمسان، دو جہاناں دی گھنن گھیری وچوں باہر کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر نو سو چرانوے قدم تہانوں پیچھے ملن آن،
 دُھر دے بھتے سیس اٹھائیا۔ ہر سنگت دا اس توں پہلوں پکيا ہووے پکوان، پگا ردھا کچا پگا پرہ اپنے لیکھے پائیا۔ سواد رس دتے نہ کھئے
 زبان، ماڑا چنگا کہہ نہ کھئے سنائیا۔ گرمکھ مل کے سارے اکو وار کھان، اڈو اڈی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دی راکھی کرے سری بھگوان،
 نکابسان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھوجن ویلے پنجے پیارے باہر کھچ لین کرپان، مکھ باہر ول تکائیا۔ ہر بھگت سپیلے سوہنگ ڈھولے گان،
 نعرہ اکو اک جنائیا۔ پُرکھ اکال ہووے مہربان، شبد سندیشہ دئے درڑائیا۔ کھان پین دا سوہنا سجیا ہووے دیوان، دیوان خانے سارے دئے
 کھپائیا۔ کھیلے کھیل نوجوان، مرد مردانہ آپ کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہر بھگتو تہانوں خوشیاں نال ورتان، ورتان دی وارتا نالوں نال لکھائیا۔

جھک کے ویکھن زمیں اسمان، بے زبان دھیان لگائیا۔ غریب نہانے کوچھے کھلے پرم پُرکھ دے بننے سرب مہان، مہانی اکو وار کھوائیا۔ جس نے کھادھا اُس پھیر نہیں آؤنا وچ جہان، جنم مات لوک نہ کھئے رکھائیا۔ سب دا آؤنا کرے پروان، گُرمکھ تیرا گوبند والا نشان، دو جہاناں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلنک نیہہ نر نرائن، ناری پُرکھ پرکھ اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۲ یوہ شہنشاہی سمت ۲ فوجا سنگھ دے گرہ پنڈ ملووال ضلع امرتسر ★

درگاہ ساچی محمد کر سجدہ، نیر بن نین نیر وہائیا۔ پروردگار سانجھے یار کھیل ویکھنا تیرے گھر دا، گرہ مندر وچے ودھائیا۔ میں درویش تیرا بردا، بندگی وچ بندھن گیا ٹڑائیا۔ تیرا کلمہ آیا پڑھدا، کائنات جگت سُنائیا۔ سر قدمان اُتے دھردا، قدیم دے قادر سیس نوٹایا۔ صدی چوڈھویں عرضوئی کردا، عاجز ہو کے منگ منگائیا۔ جگت جہان ویکھیا سڑدا، اگنی تت تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ محمد کہے میرے پروردگار، جلوہ گر نور الاہیا۔ میں تیرا خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ سدا خوشیاں دا اظہار، ظاہر ظہور تیری وڈیائیا۔ پچھے نو نو چار پیتے وچ سنسار، جگ چوکرئی پنڈھ مکائیا۔ تیرا ہونا سچ وبار، یوہ چھپی راہ تکائیا۔ میں عرض رہیا گزار، گزارش وچ سیس جھکائیا۔ ادھ وچ بیٹھے میرے چار یار، منزل چڑھ درس نہ پائیا۔ تیرا حکم وچ دُشوار، دُشمن اور نہ کھئے جنائیا۔ اوہ روون زارو زار، دروہی کرن خدائیا۔ جے کرپا کرے میت مُرار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اسیں وی سنگ چل کے لوکات اوہناں دا کریئے دیدار، جنہاں دی دید پُرکھ اکال ویکھ وکھائیا۔ چھڈ گئے مقبرے مزار، مسیتاں مندران توں ہو کے باہر، قلندراں توں پلے گئے جھڈائیا۔ اکو ڈھولا گا کے تیرا ویکھن سچ دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در بینتی دتی سُنائیا۔ محمد کہے میرے (احباب)، دھوڑی خاک اکو اک رمائیا۔ سچ پریتی بخش آب، آب حیات تیرا پریم نظری آئیا۔ میں بھن نہیں کھادھا کوئی کباب، کعبے وچ دے کے آیا دُبائیا۔ اکو تیرا سجدہ اکو تگیا احباب، سچ رباب تیرا نام وجائیا۔ تیری

صفت دی لکھ کے کتاب، تیس بتیسا ڈھولا گائیا۔ اتم ہو کے لاجواب، سر قدماں اُپر ٹکائیا۔ جس چار یاری نوں دتا خطاب، مخاطب ہو کے سارے دین ڈہائیا۔ بن تیری کرپا منظور ہوئے نہ کیسے آداب، دُور دُرائے بیٹھے دھیان لگائیا۔ تیرے ہتھ لہنا دینا حساب کتاب، کتبخانہ نہ کھئے چھپوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم دینا درڑائیا۔ پروردگار کہے سُن محمد نھے، حمد اپنی دیا جنائیا۔ صوفی سنت فقیر جس نے اپنی دھاروں جنے، جنک سپتری نال ملائیا۔ بھگتاں دھار پچھے پُرکھ اکال مئے، خوشیاں رنگ وکھائیا۔ اوہ آون تیرے کنے، دھوڑی چہار سیس ٹکائیا۔ ڈنڈاوت وچ پین لے، بھجاں اُنکلاں تگ ودھائیا۔ سواس لئے کوئی نہ دے، دامنگیر اکو ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھا یار صاحب سوامی انترجامی ایکنکار اکو مئے، منسا سب دی پور کرائیا۔ محمد کہے میرے انتر آیا اظہار، زیووزل دیاں جنائیا۔ تیری سُن اگئی گفتر، گفٹ شنید ویکھ وکھائیا۔ چار جگ تون وکھرا تیرا سماچار، صدیاں دا لیکھا رہیا مکائیا۔ قدیم دے قادر پروردگار، تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل ویکھاں اپر اپار، در گھر ٹھانڈے خوشی منائیا۔ نال سوہون چار یار، بھگت سہیلے سنگ نہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ آتما سنگھ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر ★

عسی کہے میں آساوند، یوحنا اپنے نال ملائیا۔ تیرے حُکم دا ہو پابند، پاکیزہ تیری سیو کھائیا۔ ماندا رہیا اند، صلیب لے کے خوشی بنائیا۔ گاؤندا رہیا چھند، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ لبھدا رہیا سنگ، جلوہ گر خدائیا۔ منگدا رہیا منگ، صدی بیسویں دئے گواہیا۔ پورب لیکھا گیا لنگھ، آگے سوہنی رت سہائیا۔ تیرا کھیل سورے سربنگ، میں سب نوں گیا درڑائیا۔ جس ویلے آوے مالک میرا خاوند، باپ پرتاپ لئے پرگٹائیا۔ میں نچاں بن ملنگ، بھجاں واہو داہیا۔ سیج سہاؤنی ہوئے نہ کھئے پلنگ، کھٹیا کھاٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ گاؤندا آواں چھند، تون میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ جتھے تیرے بھگت سہیلے ہوون چند، نور نور نال رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر

میرے ہتھ ٹکائیا۔ عیسیٰ کہا جس ویلے تیرے نام دا وجے گھڑیاں، میری گھڑی دے وڈیائیا۔ سٹیاں لے اٹھال، نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ حُکم دے دین دیاں، دیاںدھ آپ جنائیا۔ انت آخیری کر کے بھال، جگ وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ سمبل سہا کے سچ استھان، تھان تھانتر ویکھ وکھائیا۔ بھگت سہیلے لبھے وچ جہان، جہالت وچوں اپنی امانت باہر کرائیا۔ کٹھے کر اک میدان، جگت میداناں دا ڈیرہ دیوے ڈھابھیا۔ مین کھیل ویکھان مہان، میری آسا پچھلی چلی آئی۔ دو جہاناں یُدھ ہووے گھمسان، گھنن گھیر وچ لوکائیا۔ مین اتوں آواں اسمان، زمیں اُتے ویکھان گُرمکھ نووجوان، دُھر دے چیلے سوہا پائیا۔ جنہاں دی اندروں اکو رس بولے زبان، تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا گائیا۔ مین صرف یوحنا نوں دسیا مینوں حُکم دیوے رحمان، میرا مالک بے پرواہیا۔ جس دا کلجگ انت ڈھولا ہونا "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان"، جے جے جیکار کر کے گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ جس بھگتاں نال مل کے ہونا جگت نالوں بے پہچان، سنساری اکھ نہ کھئے تکائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، مہربان دینی وڈیائیا۔ چھبی پوہ دا دوس مہان، وقت چار وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پروردگار میرے محبوب، پرورش کیتی تیری وچ حدوڈ، حدان توں باہر تیرا کھیل سوہا پائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر ★

مُسا کہے مین ویکھن آواں اگئی اسم، اسماناں توں پرے پنڈھ مکائیا۔ جلوہ تگان بنا چشم، نور نور نال وڈیائیا۔ میرا دسن والا ہونا نہیں کوئی جسم، وجود کلبوت نہ کھئے رکھائیا۔ مین اوس نور دی قسم، جس نوں قسم کھا کے خُداوند کہے لوکائیا۔ جس دی مہر نال بھگت سہیلے مینوں دسن، سنت سہیلے نظری آئی۔ کچھ بور منگان منگدے برہما وشن، شنکر سیس جھکائیا۔ گر اوتار کاتب بن کے لکھن، صفتاں نال صلاحیا۔ سب دی پوری کرے اچھن، مالک بے پرواہیا۔ کلجگ اتھ کھیل بازی تلکن، پیر سمبھل کھئے نہ پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا سارے ولکن، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے تھوڑے نکن، نکے وڈے اکو رنگ نظری آئی۔ جنہاں دا پُرکھ اکال دُھر دا دسے متن، ساتھ رگھ ناتھ رہیا نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا کھیل آپ

ورتائیا۔ مؤسیٰ کہے میرا حل ہونے مسلہ، دلائل مسائل نہ کھئے رکھائیا۔ حقیقی یار دا ہونے وصلا، وصف اور نہ کھئے وڈیائیا۔ بھو کھولے اصلا، اصلیت دئے جنائیا۔ جس مینوں حکم دتا مؤسیٰ اک وار خوشی نال ہس لا، پھیر ویلا کدے نہ آئیا۔ میں سجدے وچ کہا جوں بھوے توں رکھ لا، رکھک ہو کے دیا کھائیا۔ پروردگار حکم دتا میرے حق اللہ، عالم توں پرے دتا سمجھائیا۔ جس ویلے مالک بن کے آواں حق خدا، خدی دا ڈیرہ دیوا ڈھاپیا۔ پھیر رہن نہ دیواں جدا، جز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ خوشیاں دا سماں دیاں وکھا، وقت سہنجنا سوہبا پائیا۔ دھر دے کلمے نال دیاں سمجھا، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ جس ویلے دھر دا حکم ہویا رواں، فرمان اکو اک درڑائیا۔ اوس ویلے تینوں کہواں، مؤسیٰ ہس کے خوشی لینی منائیا۔ اوہ ویلا وقت آگیا سماں، چھپی پوہ دئے گواہیا۔ توں درگاہ ساچی چوں جن بھگتاں وچ آن کے لینا دما، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ میرے نور دی نور اُچے شمع، دوجی اور نہ کھئے رُشنائیا۔ چنتا سوگ رہے نہ غما، غفلت نندرا نہ کھئے وکھائیا۔ اپنی رکھنی کوئی نہ طمع، تمنا امت والی نہ کھئے جنائیا۔ جس کارن گر اوتار پیغمبر کرنے جمع، جماعت سب دی اکو دینی وکھائیا۔ دین مذہب دا توڑنا بنا، تہاڈا لیکھا تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ مؤسیٰ کر کے نمسکار مٹا، دھر دے یار تیرے ہتھ تیری سب وڈیائیا۔ بن تیری مہر گر اوتار پیغمبر نکما، لوکات چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیری دھاروں نوری پُت جمّا، کوہ طور دتی سرنائیا۔ انت آخیری آواں بھٹا، بھجّاں واہو داہیا۔ کرپا کر میرے بھگونا، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری آد جگادی دھار بھگت بھگوان سہائے سماں، سمن سب دے رہیا کڈھائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دربارا سنگھ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر ★

پیغمبر کہن اسیں بیٹھے رہے کر کے صدق، صبر وچ تیری آس رکھائیا۔ تیرا نام کلمہ دے کے آئے سبق، سکھیا کائنات درڑائیا۔ حد ونڈ کے آئے چوڈاں طبق، شرع زنجیر پوائیا۔ نور دا نور نالوں پا کے فرق، فرقیان والا راہ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں لا کے شرط، شرطیہ تیرا نام

سمجھائیا۔ پروردگار آوے پرت، پتپریشور ویس وٹائیا۔ سو نواسی اُپر عرش، فرش دئے سہائیا۔ سب دے اُتے کرے ترس، رحمت کرے نؤر خُدائیا۔ چھری قصائی دِسے کھئے نہ کرد، قتل گاہ دئے مٹائیا۔ غریب نائیاں ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ دئے مٹائیا۔ اپنا کھیل کرے اسچرج، جس نؤں سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چار جگ دی پچھلی ویکھے فرد، گر اوتار پیغمبر سارے لئے بٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اساں ویکھیا نہ تیرا گرہست، سچ دوار سیو نہ کھئے کمائیا۔ لوکات آوندے رہے تیری وچ فہرست، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ مجازی وچوں حقیقی دسدے رہے عشق، عاشق معشوق آتم پر ماتم روپ درسائیا۔ اتم سارے تن وجود چھڈ کے آئے کھسک، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ انت اپنی دھاروں سارے گئے تلک، سچ دوارے نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار ایسے کارن رہے ولک، ین اکھاں نیترو رو دین دُہائیا۔ ساڈی خواری ہوئی ذلت، ہمسواری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرے دُھر دربار ساڈی منت، دویئے جوڑ واسطہ پائیا۔ ساٹوں بخش اوہ بمت، حوصلہ دے وکھائیا۔ اسیں آ کے ویکھئے تیرے بھگتاں دی ساچی سمت، جس دوارے بیٹھے سوہنے نظری آئیا۔ انتر غمی نہ ہووے چنت، روگ سوگ نہ کھئے وکھائیا۔ اُنھاں وچ ہووے کوئی نہ نندک، سارے تیرا ڈھولا گائیا۔ پریم پیار نال اسیں اوہناں نال جائیے چمٹ، گل وکڑی سوہنی پائیا۔ ایہہ سماں ہونا چار توں اُتے اک منٹ، گھڑی عیسیٰ کلاک والی کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ پیغمبر کہن ساڈے امام، آمد وچ تیرا درشن پائیا۔ بردے ہوئے غلام، سیوک سیوا سچ کمائیا۔ تیرا کھیل ویکھئے تمام، نیترو لوجن نین آگھ اٹھائیا۔ تیرے جھلدے ہون نشان، نشانے گرمکھ سوہیا پائیا۔ گاؤندے ہون گان، ڈھولا بے پرواہیا۔ نچدے ہون وچ میدان، سوہنی خوشی بنائیا۔ استری مرد دوویں ہون پروان، اکو مان دیوے وڈیائیا۔ پنج ویکھئے نوجوان، ہرجن سوہنے سوہیا پائیا۔ پنج تیرے باڈھی اوہ ترکھان، جو دھرم دوارے سوہیا پائیا۔ پنج تیرے اوہ بلوان، جیہڑے زور زیر زیر دنیا والی بیٹھے گوائیا۔ تیرے پنج اوہ نشان، جیہڑے نشانے اپنے گئے بدلایا۔ پنجان کر پروان، دیویں مان وڈیائیا۔ نؤواں بن کے کاہن، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ پنجھیاں میلا آن، پنجھیاں کر کلیان، دُھر دی بنت بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اساں ویکھنا ایہہ گھمسان، دھوڑ اڈے چائیں چائیا۔ تُوں ساٹوں کرنا پروان، سری بھگوان تیری

بے پرواہیا۔ اسیں وسنا نہیں کیسے مکان، شرے میدان تیرا درشن پائیا۔ بولنا نہیں نال زبان، دُھر دی دھار نال شنوائیا۔ ٹھیک سے نال پہنچئے آن، سر دینا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ساچا ویلا وقت دینا وکھائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جیون سینگھ، درشن سینگھ دے گرہ پنڈ ملووال ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن اسیں پہنچنا وچ قدماں، قدیم دی آسا پور کرائیا۔ انت اخیر میٹنا صدمہ، پچھلا روگ چکائیا۔ جن بھگت تھوڑے دسنے وچوں پدماں، ارباں کھرباں نہ کھئے وڈیائیا۔ جنہاں دے کارن پُرکھ اکال نے سانوں سدنا، لوکات دیا کھائیا۔ نام نگارہ اکو وچنا، ساچی خوشی لینی پرگٹائیا۔ بھگت بھگوان مل کے سوہنا سچنا، ہر سچن رنگ رنگائیا۔ دُھر دا دیک بن تیل باقی جگنا، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ اکو رنگ ویکھنا اعلیٰ ادنیٰ، جو آئن پرہہ سرنائیا۔ پُرکھ اکال نے چھپنا وچ بدنا، تتاں والا پڑدا پائیا۔ باہروں ویکھیاں کیسے نہ لبھنا، بھرے رہے لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسان گرمکھان دے نال اگانھ ودھنا، نو سو چرانوے چوکرئی جگ قدماں نال پور کرائیا۔ انت پہنچنا اوس پتنا، جس پتن دا مالک اک اکھوائیا۔ سر تے چکیا ہویا ہونا بہتنا، بہتا اگم اتھایا۔ جا کے بھگت دوارے رکھنا، اپنی بھیٹ چڑھائیا۔ جس دا رس ہر سنگت چکھنا، گرمکھان خوشیاں نال کھوائیا۔ اسان سیوا کردیاں مول نہیں ہٹنا، بھجنا چائیں چائیا۔ جس چھڈیا پاؤٹنا پٹنا، پٹی اپنی دئے درڑائیا۔ گرمکھان چاڑھ کے ساچا وٹنا، مستک ٹگا دئے چھپائیا۔ اندر وڑدیاں ساریاں سوہنگ ڈھولا رٹنا، زبان بند نہ کھئے کرائیا۔ ایہہ ایہو جہی ہونی گھٹنا، چار جگ پچھے ویکھن وچ کدے نہ آئیا۔ اس نوں کوئی کہہ نہ سکے رسنا، ودیا وچ ودوان نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا اوہ پورا ہونا بچنا، جیہڑا بن قلم دوات شاہی دتا لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ساچا مارگ اک دسنا، دسے توں اگلا انک آپ بدلائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گرے شاہ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن اسیں مستی وچ ہوئیے کھیوے، کھیوٹ کھیٹا ویکھ بے پرواہیا۔ جس دا نام رس دو جہان پیوے، جگ چوکڑی خوشی منائیا۔ جس دے نور نال لوکات جگ جگ جگے دیوے، دیکھ اندھ کر رُسنائیا۔ اُس دے کارن عرشاں دے اُتوں آئے دھرنی اُتے ہوئے نیویں، نیوں نیوں درشن پائیا۔ اُس دا بھگت سُہیلا آد جگاد جگ چوکڑی سدا جگ جیوے، چوراسی وچ کدے نہ آئیا۔ بلہاری اوسے دے قدماں کھیوے، اکو اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل اک وکھائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران میلا ویکھ ہویا دُھر دا، وجے سچ ودھائیا۔ اودھروں دھیان آیا دُرگا، اشٹبھج اکھ کھلائی۔ جس دا منتر سدا پُردا، اوہ مالک بے پرواہیا۔ جس دا رُپ سچے ستگر دا، ست ستواد وچ سمائیا۔ اوہ لہنا دینا چکاوے سب دا دُھر دا، پُرب دئے مکائیا۔ اُس دا حُکم کدے نہ مُڑدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ بھنڈارا گن بھرپور دا، اوگن دئے چکائیا۔ اوبدا درشن حاضر حضور دا، حضرتاں کرے پڑھائیا۔ اوبدا پرکاش اگمی نور دا، یرگن نور ڈگمگائیا۔ اُس دا کھیل سدا دستور دا، عدل انصاف آپ کھائیا۔ سب دی منسا پوردا، بھوانی کہے مینوں نشانی یاد پچھلی آئیا۔ گرہ توڑے سدا غرور دا، غُربت دئے گوائیا۔ رُپ دھار آپ مزدور دا، سیوا بھگتاں جگت کھائیا۔ جھگڑا میٹے کلجگ کور فنور دا، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ ویس وٹا کے حق محبوب دا، مُحبت سب دی آپ پرنائیا۔ جھگڑا مُکا کے تن وجود دا، وجہ اپنی دئے سمجھائیا۔ آد جگاد جس نوں کوکدا، دیوے اک دُبائیا۔ اوبدا کھیل ویکھنا موجود دا، کس بدھ بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جس دا نشانہ نہیں کیسے تیر بندوق دا، نام انیالا تیر چلائی۔ جس دا حُکم نہیں چوک دا، لیکھا چکے جگت لوکائیا۔ اوہ مالک دسے دو جہاناں کوٹ دا، کٹیا ساڈھے تن ہتھ اپنے رنگ رنگائیا۔ ول چھل کر کے پنج تت کایا بھوت دا، بھوت بھوکھ سارے ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے اپنی منزل مقصود دا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ میری آشا اوبو بوجھ دا، منسا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ دُرگا کہے میرا ایشٹ بھوانی، سرشٹی وچ سنائیا۔ میری کلجگ ایہہ نشانی، دیوے باقی نال رُسنائیا۔ میری بات کیسے نہ مانی، منن وچ کیسے نہ آئیا۔ ہر دا تکے نہ کھئے نور نورانی، جلوے وچ نہ کھئے سمائیا۔ میری جوہ ہوئی بیگانی، ویری دسے لوکائیا۔ میں بینتی اک سنائی، ویلا انت ویکھ

وکھائیا۔ پُرکھ اکال کر مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سگھڑ دسے نہ کھئے سوانی، سُچجی رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ میری آشا دسے پُرانی، نوان رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تُوں دُھر دا حُکمرانی، ایکا حُکم دے سُنائیا۔ مین ویکھاں نین دھیانی، اکھ پرتکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لہنا پور کرائیا۔ دُرگا کہے میرا لہنا کر دے پورا، پارہم تیری بے پرواہیا۔ سچ پرکاش بخش کے نورا، نور اکو اک وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ کے کوڑا، کوڑ کُٹب دینا گوائیا۔ تیرے چرن دی منگاں دھوڑا، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ مین سوہنا پاواں رنگلا، چوڑا، لال رنگ تیرا رُوپ درسائیا۔ تُوں ویکھیں حاضر حضورا، ہر اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آسا اپنے لیکھے لائیا۔ دُرگا کہے مین وساں سچ درگا، سچ دوارے دھیان لگائیا۔ مین چھڈے تھل اسگاہ، بیٹھی مُکھ بھوائیا۔ مین پیرتاں وچوں ماری ہا، ہوکا دے کے رہی سُنائیا۔ سُن میرے بے پرواہ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ انت ہوئیں سہا، سہایتا منگن در تے آئیا۔ جیہڑیاں کنجکاں نوں کواریاں رکھ کے کھانا رہی کھوا، خواہ مخواہ اپنی کار کھائیا۔ ہو کے بے وفا، وفاداری دتی چُکائیا۔ اتم رو کے ماراں دھاہ، اُبھ ساہ سُنائیا۔ ستاں ستوتیاں توں دیوے لئیں جگا، چار مُکھ چار چار ٹکائیا۔ مین ڈھولا لوان گا، سوہنا راگ سُنائیا۔ پچھلا لیکھا تیری جھولی دیواں پا، قدماں اُتے سیس نوئیا۔ سِدھی بھگت دوارے جاواں آ، سیوا کر کے جھٹ لنگھائیا۔ اندر چرن رکھن لگیاں پریم دے دِپک لینے جگا، ماچس گرمکھ سنگھ ہتھ پھڑائیا۔ پاٹے چیتھڑاں دا روداس دا لہنا دینا چُکا، چٹے بستر اوتھے دینے بدلائیا۔ مین ویکھاں نال چا، چاؤ گھنیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن تیرے چرناں ہور کتے نہیں بچا، بچیا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ کیشن سنگھ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر نال مل بھوانی دُرگا، دو جہاناں حُکم سُنائیا۔ ویکھنا کھیل اگمی ستگر دا، ست ستوادی پُرکھ ابناشی رہیا درڑائیا۔ جیہڑا وچھوڑا ہویا اند پُر دا، بھجے واہو داہیا۔ اوہو شبدی دھار آیا مُڑدا، نرگن نرویر پھیرا پائیا۔ جس دا سوہنا سنگ جڑدا، گرمکھ

سجّ نال ملائیا۔ راگ دس آگمی سُر دا، سٹیاں لیا اٹھائیا۔ کرے کھیل ہور دے ہور دا، ہوکا دے کے جگت جنائیا۔ لشکر جڑنا نہیں کوئی ٹھگ چور دا، بھگت سہیلے نظری آئیا۔ نانا جڑنا اکو ڈور دا، گنڈھ اپنا نام رکھائیا۔ کیشن سنگھ اک ٹہنا بھنّ کے لیاؤنا بوہڑ دا، پتے اگی رنگ وکھائیا۔ اُتے پڑدا ہووے دوہر دا، دو جہان ملے وڈیائیا۔ کلجگ لیکھا مکے اندھ گھور دا، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کرے کھیل اپنی لوڑ دا، دو جے سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ناد شبد وجے گھنگھور دا، ہر سنگت ڈھولا گائیا۔ دُنیا وقت دے مَخول دا، مُکھیئے گُرمکھ پار لنگھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن اسیں ڈنکا و جاؤنا اوس ڈھول دا، جو انحد توں پرے اپنی آواز سُنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن اسیں دُھر دے بنے ساتھی، سکلا سنگ بنائیا۔ پُرکھ اکال ساڈی مئی آکھی، بینتی لیکھے پائیا۔ سُنپڑے والی پاتی، گوہند دینی جنائیا۔ سُنہنجی ہونی راتی، بھنڑی زین ملے وڈیائیا۔ کرے کھیل کھلاپاتی، پتیرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ نو بنائونے بھاٹی، بھٹاں وانگ اپنا راگ سُنائیا۔ پنجاں ہتھ پھڑاؤنی اوہ باٹی، جیہڑا یاٹا گوہند اپنے وچ گیا چھپائیا۔ جل اُتے جگاؤنی اوہ باتی، جس نوں بے وطن سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ گوہند دے انگیٹھے والی اک سو اک نال رکھنی پاتھی، بھيو اگلا دے جنائیا۔ ایہہ سیوا کرے تتاں والے دی چاچی، بسنت کور وڈ وڈیائیا۔ آچ لاوے رام کاشی، کشمیر دا پچھلا نظری آئیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشی، پاربرہم پرہہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ پنج گُرمکھ گیرو کپڑیاں نال بنائے ویدانتی، وِدیا دا بھنڈارا آپ جنائیا۔ پنج دھرم دے بنائے پاتھی، جو سب دے آگے مل کے نعرہ لائیا۔ لیکھا جانے ہر صاحب کھلاپاتی، کامل مُرشد نور خُدائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکمے اندر نویں دسی جائے ساکھی، سُنن پچھلے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیوے باقی، باقاعدہ پچھلا مُول چُکائیا۔ اٹھ پھر اکو جہی کر پرہاتی، بھاونا اپنے نال ملائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہکلنک نرائن نر، سچکھنڈ دا سچا مل گیا ساتھی، جس نے اسو اُپر پاؤنی کاٹھی، کاٹھ گڑھ توں جگیر کور دا جنم دینا بدلائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن کُچھ آگے دے گھاٹی، منزل سوہنی دتی بنائیا۔ سوہنی ونڈ ہونی علاقے، تن خاکی رنگ رنگائیا۔ ایہہ کھیل دے اتفاقی، آگے سمجھ نہ کیسے سمجھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو سارے مل کے خوشیاں وچ لنگھائے راتی، جماعتی ہو کے اکو نام دھيائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گربخش سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن اسان اگلی وست لینی وچ جھنکے، بھگتاں دے پچھوں جھولی ڈاپیا۔ کچھ گوبند دا لیکھا نال گنگے، پُت سننا سنگھ دا نظری آئیا۔ جس دے ساتھی ہونے آئی مُنڈے، آئی سال توں ودھ عمر نہ کھئے رکھائیا۔ سب نے پگڑیاں وچ رومال ہونے ٹنکے، لڑ دو باہر ودھائیا۔ اک اک پُہل گلاب سب نے لینے سُنکھے، ویلا وقت چار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں وست لینی چنگی، چنگی طرح جنائیا۔ آئی گُرمکھ ہتھیار پہن جنگی، کھنڈے کریاں ہتھ اٹھائیا۔ بڈھا اوہناں دا کوئی نہ بنے سنگی، آئی چالی دے اندر نظری آئیا۔ سب نے رکھنے اُتے کندھی، موڈھیاں اُتے ٹکائیا۔ جیکاریاں وچ پاؤنی بھنڈی، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ سُنائیا۔ آئی قدم تے جا کے تلوار سب نے کرنی ننگی، ہتھ اُپر لینا اٹھائیا۔ ڈرگا ویکھے اپنی چنڈی، چنڈال رہن کھئے نہ پائیا۔ گُرمکھ پوئے کوئی نہ جنڈی، جٹا جوٹ نہ کھئے منائیا۔ اک دوجے دے سارے بن سنبندھی، سکلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان ودیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھنے سچے لاڑے، ہرجن بانکے نظری آئیا۔ جنہاں دے موڈھیاں اُتے ہون کھاڑے، ونڈ ستان والی گنائیا۔ کھلے چھڈے ہون داہڑے، صاف سُتھرے آپ بنائیا۔ وٹ مُچھاں ٹوں ہون چاڑھے، اکھ لال رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دے کڈھن ہاڑے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کیسے ٹوں دُکھ نہ لگے جاڑے، ہوا پون نہ کھئے ٹھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنے ہتھان نال دبائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا پورا ہووے حج، حاجت اور رہے نہ رائیا۔ ستان بیبیاں کول ہون چھج، ٹویں نکور نظری آئیا۔ ستان دے ہتھ وچ ہون پانی دے جگ، امرت بھر کے خوشی منائیا۔ ستان دا ایہہ نعرہ ہووے ٹوں ہی رب، پتپریشور نظری آئیا۔ ستان دا سوہنا ہووے اکو جہا گد، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میل لئی ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں چاہندے کرنا آدر، خوشیاں سیو کھائیا۔ ستان بیبیاں دے سر تے خالی ہووے گاگر، امرت دھر دا لے کے آئیے چائیں چائیا۔ ستان کول ہووے اُتے چٹی چادر، نیتر تھوڑے نظری آئیا۔ ستان کول لکھیا ہووے پرہو تیرے نام دے سرب سوڈاگر، ونجارے گُرمکھ نظری آئیا۔ ستان دا لیکھا چُکے جیہڑا قول اقرار کیتا نانک نال باہر، بندھن بدیاں لئیں

جھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیئے سچے ہوکے، حُکم اک سُنائیا۔ ستان گرُمکھاں دے ہتھ وچ ہوون ٹوکے، تکھی دھار بنائیا۔ ست چڑھ ہون اُتے کھوتے، چھمبہ دا لیکھا پچھلا دئے چُکائیا۔ ستان نے پُھلکاریاں پائیاں ہوون اُتے جھوٹے، نتھان ہتھان وچ ٹکائیا۔ ستان کسے ہون لنگوٹے، نچن ٹپن کڈن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دے بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں پچھلی ہور اڈیک، لیکھا دیئے جنائیا۔ ست بییاں لڑدیاں ہون وانگ شریک، طعنے ہوئی ہوئی سُنائیا۔ ستان متھ وچ لا کے لال لیک، سچے توں کھچے لین بنائیا۔ ست گلاساں وچ پانی پین لا کے جھپک، اکو وار دین مُکائیا۔ ست سوئی دھاگے نال پرہہ دا نام لیکھنا لا کے نیجھ، سوہنا تند پوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیئے ٹھیک، ٹھاکر دی بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستان بییاں دے کسے ہوون قمرکسے، دپتے لک نال بندھائیا۔ ستان دے کول ساڈھے تین ہتھ دے ہوون رسے، ودھ گھٹ نہ کھئے جنائیا۔ ست مٹھیائی دے لاؤندیاں آؤن گئے، خوشیاں نال کھائیا۔ ستان دی سوہنگ سوہنگ دھار چپے، اکو نام دھبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ست ویکھنے سُرے، بھورے موڈھے اُتے لٹکائیا۔ ستان دے کھلے ہوون جوڑے، وال پٹھ اُتے لٹکائیا۔ ستان دے متھ لال ہوون گوڑھے، سوہنا رنگ چمکائیا۔ ستان دے مستک ہووے دھوڑے، مٹی خاک سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دئے بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستان دے ہتھیں ہوون کڑے، سچے ہتھ لگائیا۔ ستان دے ست چھاپے ہوون پھڑے، کندیاں والے کندھ ٹکائیا۔ ستان دے ہتھ لکھت والے نام ہوون پھڑے، لال شاہی نال رنگائیا۔ ست اک دوجے نال ہوون جڑے، ہتھکڑی پگاں والی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیئے مار جھاک، سوہنی خوشی بنائیا۔ ستان بییاں دے سرتے ہووے اک اک پرات، خالی مکھ اُپر رکھائیا۔ ستان دے ہتھان وچ ہووے اک اک دات، لوہا لکڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستان دے ہتھ وچ ہووے اک اک چاک، نام لکھن دی خوشی اندر پرگنائیا۔ ستان دے ہتھان وچ ہووے اک اک کتاب، پڑھ پڑھ پرہہ دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دئے دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیئے آگے آگے، اپنا پندھ مُکائیا۔ ست گرُمکھ تکیئے

نڪے ڪاڪے، عمر نوَ سال توں وڏي نه ڪهڙي بنايئا۔ ستان دے وڪهڙے هون علاقے، گهرانہ اک نه ڪهڙي وڪهائيا۔ ست سوير توں بھڪھے رهن فاقے،
 رسنا ان نه ڪهڙي لڪائيا۔ ست خوشياں نال چلاؤن پٺاڪے، اپني خوشي منائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچا اپنا رنگ
 رنگائيا۔ گر اوتار پيغمبر ڪهن ستان بيبيان بٽهي هووے دھوتي، ساڙهي جگت ڪه ڪے گائيا۔ ستان دے بٽھ وچ هووے اک اک روئي،
 وڏي چهوئي نه ڪهڙي سمجھائيا۔ ستان نه لاه ڪے بانہ اُتے ٺنگي هووے ڪوئي، بٺن پڙدے وچ چُھپائيا۔ ستان دے بٽھ وچ ساڏھ تين بٽھ دي
 هووے سوئي، زمين نال ٺھڪرائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي ڪرني آپ ڪمائيا۔ گر اوتار پيغمبر ڪهن اسين گرمڪھ
 ويڪھن سٽے، جو ستيا وچ نظري آيا۔ بٽھان وچ هون خالي نوَ پاني والے بٽے، دوہاں ڪول دو پنج نال پنج سوہا پائيا۔ ستان نه سِراں تے
 چُڪے هون پھڙے، سوہني ونڌ ونڌائيا۔ ستان نه خالي بوتلاں وچون پُڙے هون گھڙے، بٽھيلياں اُتے ٺڪائيا۔ ستان نه پھڙے هوون وڙے، پٽھ
 بٽھان وچ دبائيا۔ ستان دے ڪھلے هوون چھڙے، بودياں والے نال ملايا۔ ستان نه جيڪارے ٻلا نه فتح، حُڪم دُھر درگاھيا۔ جوتي جوت
 سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، عجب ڪھيل آپ ورتائيا۔ گر اوتار پيغمبر ڪهن ستان بيبيان دا رنگلا هووے چوڙا، سُهگ سب دا دينا بنايئا۔
 ستان دے بٽھ وچ اک اک هووے مؤڙها، بيٺن وچ وڏيائيا۔ ستان دے اُتے هووے ڏپٽا لال رنگ دا گوڙها، دُرگا ويڪھ خوشي منائيا۔
 ستان دے ڪول هووے اک اک نڪا جها ڪتورا، رسي نال بندھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، دُھر دا حُڪم اک سنائيا۔ گر
 اوتار پيغمبر ڪهن ساڏي پوري هووے تانگھے، آسا خوشي بنايئا۔ ستان دے بٽھ وچ هوون سانگھے، سڄي ڪھي بٽھ اُٺائيا۔ ستان دے ڪول
 لے هوون ڏھانگے، دس فٽ توں گھڙ نه ڪهڙي لمبائيا۔ ستان نه جُتياں نوں لائے هوون گانڏھے، نوين نڪور نه ڪهڙي پائيا۔ ستان دے منہ وچ هون
 مُول نه داندے، ٻڏھڙے جگت سوہا پائيا۔ ست بڙے هوون پاندھے، بغلين ڪتاب ڪچھاں وچ لٽڪائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، ساچي ونڌ دے ونڌائيا۔ گر اوتار پيغمبر ڪهن پُرڪھ ڪال ويڪھي تيري مرضي، مزه ويڪھي چائين چائيا۔ ستان بيبيان دے بٽھ وچ
 هووے اک اک ڪڙھي، ڪچھڙ بچہ نه ڪهڙي اُٺائيا۔ ستان دے بٽھ وچ هووے اک اک برچھي، بُرچھا گردی دين مٽائيا۔ ستان دے ڪول
 هووے اک اک پرچي، جس اُتے لکھيا هووے گوہند ٽونهي پتا مائيا۔ ستان نه ڏھاڪے چُڪي هووے چرخي، تڪلا سِدھا نال ڪرائيا۔ جوتي

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی آسا ہووے پوری، پورے صاحب دینی کرائیا۔ اک مجھ ہووے وچ بوری، ہرجیت سنگھ اُس دے آگے سوہا پائیا۔ سلکھن سنگھ سر تے چکی ہووے بھوڑھی، صفحہ سب دی بند کرائیا۔ سرجیت کور آگے پچھے اپنی کیتی ہووے جوڑی، ریشیاں دا مان گوائیا۔ وریام کور چھٹا کٹ کے چوری، چورما پرہ نون دیوے کھوائیا۔ بہان سنگھ جھاڑو نال کرے مزدوری، صاف ستھرا تھان بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جیہڑے گرمکھ رہندے بگھے، آسن چرن کول رکھائیا۔ اُنحان دے ہتھ وچ خالی ہون کجے، چینی ڈھکن نہ کئے ٹکائیا۔ دربارا سنگھ کٹورا لے کے ددھے، پہنچے سہج سُبھائیا۔ گرو اوتار پیغمبر کہن مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دیاں رمزاں بچھے، گجھا رہن کئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے لائے بال جوان سارے بڈھے، بڑھاپے وچوں آپا آپ پرگٹائیا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال امرتسر ★

چھبی پوہ کہے میرا پورا ہویا سوال، نو سو چرانوے چوکری جگ دا سوالی خوشی منائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوئے اسیں خوشحال، خوشیاں وچ مل کے ڈھر دا ڈھولا گائیا۔ پرکھ اکال کہے میں ویکھے اپنے لال، بھگت سہیلے سوہنے سوہا پائیا۔ پاربرہم پتپریشور ہو کے پُچھیا حال، آتم برہم لیکھا دتا چکائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ جو گھال دے رہے گھال، سرگن ہو کے نرگن سیو کھائیا۔ سو سنت سہیلے لوکھت ویکھے آن، بے پہچان پھیرا پائیا۔ جنہاں دا درشت ایشٹ سرشت وچ ایک مالک سری سلطان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن خوشیاں ویکھیا دہاڑا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال اپنا تال وجائیا۔ جگ چوکری ساڈا پورا ہویا ہاڑا، نرگن نرویر نرکار نرکار آگے جو رہے واسطہ پائیا۔ پرکھ اگما بن ماٹی چما دین دیال سمرتھ سوامی سانجھا یار ویکھیا اوہ لاڑا، جس دا تن وجودت کلبوت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ جس دا دیندے گئے

لارا، کل کلکی اپنی کل انت ورتائیا۔ بھگت سہیلا لکھ چوراسی وچوں آپ ویکھے اپنا لاڑا، دُولھا دُولھو اپنے نال ملائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے اک پیارا، دین مذہب ورن برن وچوں باہر دتا کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں لے کے آئے اوہ بھٹا، جس وچ بھرم رہے نہ رائیا۔ جگ چوڑی کسے نہ ڈٹھا، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ رس کھئے نہ جانے پھکا مٹھا، جہوا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جن بھگتاں خاطر گوبند دے کے گیا چٹھا، ماچھوواڑے سچ سمجھائیا۔ میرا پر پُرکھ پر ماتم آوے اکو پتا، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ جس دا روپ نہ وڈا نہ نکا، جوت سروپی سوہیا پائیا۔ شبدي دھار ایکنکار کرے کھیل ہر سمرتھا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھی ساری کھیل، ہر خالق خلق کھلائییا۔ آتم پر ماتم کردا جائے میل، پارہم برہم میلا سچ سُبھائیا۔ شبدي ستگر چاڑھدا جائے تیل، سچ سوامی انترجامی اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون پتت پاون کڈا جائے جیل، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جس دا سوہنا وقت ہویا سہیل، سہنجے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں لے کے آئے کھانا، دُھردرگاہوں دُھردرگاہی دتا پُچائیا۔ جن بھگتاں رل مل ساچا کھانا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آگے مٹنا پئے سب توں بھانا، کتک دُھر دی دئے گواہیا۔ جھگڑا پینا راجا رانا، شاہ سلطانان دئے بلائییا۔ لیکھا کھئے نہ جانے جیو جہانا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کہن کھئے نہ پائیا۔ حکمے اندر گر اوتار پیغمبر صوفی سنت فقیر من دے گئے بھانا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پروردگار سانجھا یار پارہم پتپریشور چھبی دوس کرے سہانا، زٹری سہنجنی آپ سہائیا۔ جوت سروپ شاہو بھوپ نرگن دھار ایکنکار اکل کل دھاری پھر کے اپنا بانا، نہکلنک راؤ رنگ ڈنکا اک وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا کھیل ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن شاہاس، گُرمکھ وڈ وڈیائیا۔ سب دی پوری پنی آس، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دا وبار خاص، چار جگ نہ کھئے سمجھائیا۔ لیکھا لکھے نہ نال کوئی قلم دوات، کاتب چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا کھیل او سے دے ساتھ، سو سوامی آپ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا ویکھیا اگئی یار، گر اوتار

پیغمبر خوشی منائیا۔ جیکاریاں وچ سارے اُپر کھڑے کر دیو اپنے ہتھیار، ہتھو ہتھ ملے وڈیائیا۔ اک اکلّا ملیا میت مُرار، پتپریشور بے پرواہیا۔ دُرگا چرن کول جس دے کرے نمسکار، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ بن کے جھاڑو بردار، دوس زین سیو کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سُنے نہ کھئے گفتار، چوڈاں لوک چوڈاں طبق نہ کھئے شنوائیا۔ آگے ایکا حُکم چلے زینکار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ سوہنگ شبد ہونا جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ اُچی کوک جن بھگت بانہ دیو ہلار، جو دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر جس دے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ سو کھیل کرن آیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سارے بیٹھے سیس جھکائیا۔ سوہنا ویلا وقت لیا وچار، سمت شہنشاہی دو وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بھتے کر کے لیائے تیار، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ گرمکھو سوا اٹھ نوں سب نے ہونا تیار، کھانا اکو وار کھوائیا۔ غفلت وچ رہے کوئی نہ باہر، حُکم وچ حُکم نہ کھئے بدلائیا۔ کھان توں پہلوں اگی لوو جیکار، پنج پیارے مکھ باہر رکھائیا۔ ننگی کڈھ لیتی تلوار، طوبی طوبی خلق دئے دُہائیا۔ سمبھل سکے نہ پیر کوئی سرکار، جگت سیاست دئے دُہائیا۔ ایہ کھیل کرے کرتار، قُدرت دا مالک اپنا کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیا سب دا اکھیں حال، حالات پرہ نے دتا جنائیا۔ جنہاں نوں لکھ چوڑاسی وچوں لیا بھال، سرشٹی نالوں وکھڑے دتے بنائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھائیا۔ اللہ واپگرو نام ستّ رام دا اکو دسّ جیکار، آتم پرماتم دتا سمجھائیا۔ جس وچ دین مذہب دا نہیں کوئی وچار، دُنیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں نیوں نیوں کریئے نمسکار، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بھگتاں دا دربار، بنا سری بھگوان خالی نظر کدے نہ آئیا۔ جنہاں "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان" بولیا پنج وار، لوکات جنم وچ نہ آئیا۔ جھگڑا مُکا کے تیرتھ تٹ کینار، آتم سروور دتا نھائیا۔ کایا مندر دسّ کے سچا گردوار، کعبہ اکو دتا درڑائیا۔ جتھے اٹھے پھر ہووے شبد دھنکار، دوس زین آگتی ناد سُنائیا۔ امرت آتم ملے ٹھنڈا ٹھار، انڈٹھڑا جام پیائیا۔ نرگن دیا باقی کملاپاتی جوت کرے اُجیار، باہر ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا مندر ساچے اندر سوال، ساچے اندر ڈیرہ لائیا۔ سوئی سُرتی لئے اٹھال، ستگر داتا بے پرواہیا۔ گرمکھو تہاڈے نیڑ نہیں آؤنا کال، مہاکال نہ آگھ وکھائیا۔ تہاڈا دوارا اکو سچکھنڈ سچّی دھرم سال، جتھے دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی سارے کردے آئے اظہار، صفتاں نال صلاحیا۔

جس ویلے کلجگ انت سِری بھگونت جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اِکلا آوے ایکنکار، پروردگار سانجھا یار امامان دا امام نور خُداآیا۔ سب دا لہنا دینا پورب جنم دا لئے وچار، لگھ چوراسی وچوں سنت سہیلے گرمکھ آپ اُٹھائیا۔ سو ویلا وقت سہنجنا سوہنا لیا سنہال، سبھا سوہنی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گویند رنگ اپار، اپرمپر سوامی دتا وکھائیا۔ ماچھوواڑے والی دھار، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ جس پُری اند دتا اُجاڑ، اُجڑیاں دئے وسائیا۔ سب دی اندروں اکھ اگھاڑ، پڑدہ دئے چُکائیا۔ ساچی منزل چاڑھ، سچ دوارے دئے ٹکائیا۔ میلا کر کے ایکا ایکنکار، نانا جگت دیوے تڑائیا۔ جن بھگتو تْساں خوشیاں نال کھانا اچ آہار، جو تھادا امرت روپ نظری آئیا۔ چار جگ دا سانہ کے رکھیا جو پیار، مُحبت وچ تھادی انتر آتم دئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو تھادی اوہ اگھی روٹی، جیہڑی چار جگ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سرشٹی کھا کھا تھکی جگت بوٹی، آتم رس نہ کھئے چکھائیا۔ باہروں جگدی وینہدے جوتی، اندر نور نہ کھئے رُشنائیا۔ اکھاں نال اکھراں والی پڑدے پوتھی، نراکھر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ سنکھیا ودھی کوٹن کوٹی، بہ گنتی نظری آئیا۔ جن بھگتو تھادے بنا چڑھیا منزل کوئی نہیں چوٹی، سارے ادھ وچکار بیٹھے ڈیرے لائیا۔ کِریا کر کے جے کیسے نوں تھوڑا جہا دسیا دسم دواہی کوٹی، اشارے نال سمجھائیا۔ اوہ ہوئے دا ہو گیا روگی، ہنگتا وچ اپنا آپ مٹائیا۔ گرمکھو تھادے اندروں زرتہ ہو کے کڈھ دُرمت میل واسنا کھوٹی، کھوٹیاں توں کھرے لئے بنائیا۔ تھادے منشا جنم واسطے اچ دی اِکو دباڑی بہتی، بہتی بھگتی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال پار کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تْسیں سوہنے دسے جوان، جو بنوتے نظری آئیا۔ جنہاں دا اِکو اِک ایمان، دوْجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ نانا جوڑ سِری بھگوان، گھر ساچے سوہا پائیا۔ ملیا گرہ جتھے دیپک جوت جگے مہان، دوسر اور نہ کھئے رُشنائیا۔ جن بھگتو تْسیں سارے اچ گر اوتاراں پیغمبراں پاربرہم پتدمیشور دے بنے مہان، مہانی کھا کے خوشی بنائیا۔ انت بولو جیکارا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو وِشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ سارے پریم نال اپنا سانہ لو سامان، سے اندر سب کچھ پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پر پُرکھ بویا مہربان، مہربان ہو کے مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کِریا کری

سِری بھگوان، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ساڈی بینتی کری پروان، عرض عرضوئی جگ چوکڑی لیکھے لائیا۔ ساڈا لیکھے لایا در پکوان، جو دُھر درگاہ توں لے کے آئیا۔ جیہڑا جنم توں پہلوں سچکھنڈ اندر دیندا دان، مات لوک ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اسان اوس دا کیتا نہیں بیان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ نو ست چار کُنٹ دہ دشا نہ دسے کوئی نشان، ست سرُپ نہ کھئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں اسپں ہو گئے حیران، حیرانی ساڈے اندر آئیا۔ کریا حُکم شاہ سُلطان، دُھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ چار جگ دے پچھلے اُٹھو میرے بال نادان، ننھے بچے لوں جگائیا۔ پریم اندر ہووو سوادھان، حُکم وچوں حُکم سُنائیا۔ دھرتی اُتے ویکھو مار دھیان، پن اکھاں اکھ کھلائییا۔ کلجگ جیو سرب گرلان، دھیج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ تہاڈے نام دی لئی گئی دکان، اللہ رام واپگرُ اوم کرشن بھہ نہ کھئے رکھائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ ہویے بدنام، بدی کر کر سارے شکر منائیا۔ تیرتھ تٹ سچ نہ کھئے اشنان، گنگا گوداوری جمناسُستی رہی گرلائییا۔ تہاڈا رہیا نہ کوئی غلام، سیوا سچ نہ کھئے کھائیا۔ انتر چپے کوئی نہ نام، رسنا سارے کرن پڑھائیا۔ منوآ شرع وچ ہو شیطان، چار کُنٹ رہیا ستائیا۔ حقیقی سُنے نہ کھئے پیغام، پیغمبران سپس نہ کھئے نوائیا۔ جھگڑا پیا پین کھان، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ ست دھرم نہ رہیا نشان، نشانے سارے گئے گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسان حُکم سُنیا بنا کان، ابناشی کرتے دتا دِرڑائیا۔ چھڈو وسیرا اُپر اسمان، چلو زمیں اُتے خوشی منائیا۔ تہانوں سانجھا دسناں کلام، تُوں میرا مین تیرا راگ لائیا۔ جو بھوکھتاں وچ دے کے آئے پیغام، سندیشے مات سُنائیا۔ اُس دا وقت پہنچیا آن، بے خبراں خبر جگائیا۔ ذرا ویکھو مار دھیان، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ ساچے چڑھے نہ کھئے بان، کوڑی کریا رہی گرلائییا۔ کرے کھیل سِری بھگوان، بنا سمجھ سہج سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساتوں حُکم دتا اگتی، شبدي دھار جنائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی نکمی، نکرمن روپ بدلایا۔ من واسنا پھرے بہتی، بھجے واپو داہیا۔ جھگڑا پیا غریب دھنی، سانجھا گھر نہ کھئے دسائیا۔ سنسار اکھ ہوئی اٹھی، پُرکھ اکال درس کھئے نہ پائیا۔ اکھ پڑھدے صفیاں اُتے پتیں، پنجاں دا مالک ویکھ نہ خوشی منائیا۔ دین مذہب پئی پئی، حد حدود نہ کھئے تڑائیا۔ چکر بھری دسے کئی، پنت پُنیت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچی کھیل کیسے نہ مئی، منسا موہ وچ ودھائیا۔ دُھر دا راگ سُنے کوئی نہ

کتیں، صفتاں والے ڈھولے پڑھ پڑھ وقت لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم دتا اتھاہ، بھوری اپنی وچ بھوائیا۔ اٹھ کے تگو بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نون جگ چوکڑی آئے دھیا، اللہ واپگر رام کہہ کے ڈھولے گائیا۔ سو کھیل کرے خُدا، خود اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں میل کرے سدھا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو رنگ رنگائے وڈا نکا، پردھ بال نہ کھئے جنائیا۔ جن بھگتاں بن کے دھر دا پتا، گرمکھ ساچے گود اٹھائیا۔ نرگن ہو کے کرے اچھا، سرگن اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں حکمے اندر آئے بھجے، چلے واپو داہیا۔ ساڈے پڑدے اوہو کجے، جو آد جگادی دھر درگاہیا۔ سدا رہے سچے کھبے، آگے پچھے ہٹے سہائیا۔ اُس دے چرناں وچ سارے سچے، سوہنا در وڈیائیا۔ پریم پریتی اندر مدھے، مدھر دھن اگئی گائیا۔ لوکات آ کے اُس دے بھگت سہیلے لبھے، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم دتا جلدی، چھیتی دتا اٹھائیا۔ لوکات ویکھو آگ بلدی، کلجگ انت نہ کھئے بھجھائیا۔ ساری کھیل دسے چھل دی، کپٹ وکار وچ لوکائیا۔ پرہ دی دھار نہچل دھام اٹل دی، دھر سندیشہ آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا بھيو آپ کھلائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم دتا نرکار، نرگن آپ جنائیا۔ امرت بھٹا لے کے جاؤ وچ سنسار، بھجو واپو داہیا۔ وقت سہنجنا ہووے چار، چھبی پوہ ملے وڈیائیا۔ تہاڈا لہنا دینا دیواں قرض اُتار، آد شکت بھوانی باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ اشتبھج ڈرگا تیرا لیکھا تیری جھولی دیواں ڈار، پورب مول چکائیا۔ سارے ہو جاؤ خبردار، سچ دوار لؤ انگڑائیا۔ نرگن جوت ہو اُجیار، جگت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دوارے پہنچنا آن، بے پہچان حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ گر اوتار کہن سانوں حکم دتا بھٹا چکو اوہ، جیہڑا جنم تون پہلوں دیاں کھوائیا۔ جس نون کھا کے میری دھار جاوو ہو، نرگن سرگن روپ بدلایا۔ آتم ہو کے پرماتم جاؤ چھوہ، پرماتم چھوہ کے گر گر شبد جنائیا۔ جگ چوکڑی جو منگدے رہے موہ، مُحبّت دیاں سمجھائیا۔ سارے نیتز کھول کے تگو اگئی جوت دی لو، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں تون باہر دیاں سمجھائیا۔ غور نال ویکھو جتھے بھگت بھگوان اک نہیں دو، دوہاں دی دھار اکو نظری آئیا۔ دہاڑا ہووے سہنجنا سمت شہنشاہی چھبی پوہ،

ودی سُدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دی وست اگئی پچھلی کھوہ، امرت رس رُوپ دیاں بدلائیا۔ ساچے بھگتاں اندر دیواں چو، سیوا تہاڈے
 کولوں کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حُکم آوے ہوکا، اگئی آواز جنائیا۔
 جھگڑا جھڈ دیو چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوئی واچے نہ پچھلا پوتھا، پُستک سب دے ہتھ پھڑائیا۔ سارے میرا نام سُن لو
 سوکھا، جیہڑا چار جُگ نہ کیسے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو میرے بھگتاں نال سب نوں ملے موقع، پہلوں دتی نہ کیسے وڈیائیا۔ دُھر دا حُکم کیسے
 نہ روکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پرہ دی سوچ کوئی نہ سوچا، سمجھ وچ سمجھ نہ کھئے بدلائیا۔ آو اُتھو سب دی پوری کراں لوچا، لوچن
 نیناں دیاں درسائیا۔ جنہاں دی خاطر تہاڈا وقت بیتیا چوکھا، چارے جُگ لنگھائیا۔ سب نال کردا رہیا دھوکھا، اپنا بھینو نہ کیسے کھلایا۔
 صفتی نام دا لوؤندا رہیا گھوٹا، سہج سہج سمجھائیا۔ اپنے آپ دا کردا رہیا ٹوٹا، اللہ توں واپگرُو ونڈ ونڈائیا۔ کدی بندا رہیا چھوٹا، رام دو
 اکھراں وچ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھینو آپ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حُکم دتا نال زور،
 خوشی نال اُٹھائیا۔ حُکمے اندر تور، ثرت دتا درڑائیا۔ دُھر دا بھتّا لے جانا کول، کُل بھگتاں دتی وکھائیا۔ رہنا سدا اڈول، دُل کھئے نہ جائیا۔
 رہے نہ کوئی انہول، بھلیاں رہیا سمجھائیا۔ تولے کوئی نہ تول، اٹل دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک
 سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حُکم آیا شتابی، شرع وچوں سب نوں باہر دتا کڈھائیا۔ میرے نام دی لے جاؤ ساچی بھاجی، بھجن
 بندگی اکو دتی سمجھائیا۔ میں نویں ساچنا ساچی، ہرجن بھگت لئی اُٹھائیا۔ ویکھو گر اوتار پیغمبرو کوئی ڈھولا جا کے گایو نہ اپنا ماضی،
 پچھلا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ میرا نام سچا چار جُگ دا تازی، جس دی تحریری تقریر نہ کھئے بدلائیا۔ جس دی سمجھ نہ کھئے آوازی، دُھناں وچ
 نہ کھئے شنوائیا۔ وسے نہ کیسے محرابی، بند نہ کھئے کرائیا۔ چکھے نہ کھئے سوادی، رس نہ کھئے درڑائیا۔ گنتی والی نہ ہووے آبادی، اکھراں ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ گاوے کوئی نہ ڈھاڈھی، رباب سُر نہ کھئے سُنائیا۔ جانے کوئی نہ گاڈی، گر اوتار پیغمبر رہے گر لائیا۔ اکو دھار میری آدی، آد
 پُرکھ رہیا سمجھائیا۔ جس ویلے نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ دی کرنی ہووے بربادی، بدلہ سب دا دیواں چُکائیا۔ میری کھیل اگئی
 ڈاڈھی، دُنڈوٹ کرن والا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں سب توں وکھرا باڈھی، گھڑن بھننہار ہو جائیا۔ سب توں وکھرا سوانگی، میری سمجھ کیسے

نہ آئیا۔ شبِ سندیشیاں وچ تہاڈی ودھاؤندا رہیا تانگھی، آشا بھوکھ وچ بدلائیا۔ تہاڈی دھار میری باندی، بندھن پریم وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سائوں اکو دتا دھگا، خوشیاں نال بلائیا۔ سارے ناتا باہمی جوڑو سکا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو سچ پکوان پکا، سچکھنڈ دواویوں لو اٹھائیا۔ ویکھیو کوئی لے کے جائیو نہ مدینہ مکہ، مندران مٹھاں وچ ٹکائیا۔ کوئی گردوارے پھرے نہ تٹھا، بھجے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دساں پچن سچا، حکم اک درڑائیا۔ جنہاں بھگتاں نوں جگت جہان کرے تٹھا، کوڑ کہہ سمجھائیا۔ اوہ میرا دُھر دا بچہ، جو سوہنگ ڈھولا گائیا۔ میں لوں لوں اندر رچا، رچنا اپنی دتی وکھائیا۔ جیہڑا پریتی اندر کچا، چرن کول نہ لا کے رائیا۔ جو جگ جنم دا اچھا، تہاڈا وچھڑیا اپنے نال ملائیا۔ جے تہانوں نہیں اگلا پتہ، آؤ اکو وار سمجھائیا۔ بن آگھاں ویکھو بھگت دوار اکو سجا، سجن بیٹھا دُھر درگاہیا۔ جس دے پرگٹ ہون دی جانے کوئی نہ وجہ، نہ معلوم سارے رہے سُنائیا۔ کوئی جیکارا لاوے فتح، کوئی اللہ کہہ کے رہیا گائیا۔ کوئی رام کہے ساڈا سکا، کوئی اوم کہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ کوئی کرشن ٹیکے متھا، دھوڑی خاک رمائیا۔ کوئی ڈرگا اشدبھج سیوا کرے ہتھاں، اپنی سیو لگائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں اکو حکم دساں، انت آخیری آپ جنائیا۔ میں اوہناں دے اندر وساں، جیہڑے میرا دھیان لگائیا۔ لوکات پت رکھاں، رکھیا کران تھانوں تھائیا۔ وسیرا ویکھاں وچ ککھاں، گللیاں وچوں لوں اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اوہناں لئی لے کے جانا بھٹا، بھرم دینا گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ہر رگھڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بھٹا لے کے گئے آ، پہنچے چائیں چائیا۔ ویکھیا کھیل بے پرواہ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دتا درڑائیا۔ خوشیاں اندر ڈھولا لیا گا، بھگتاں نال وجی ودھائیا۔ پچھلا بولا لیا بدلا، وچولا اکو نظری آئیا۔ جس نے چولا لیا بدلا، جوتی نور کرے رُسنائیا۔ پڑدا اوہلا لیا رکھا، نظر کیسے نہ آئیا۔ ویلا وقت رہیا سہا، سہنجنی رُت وجے ودھائیا۔ سو ویلا گیا آ، جس دا جگ چوکرئی راہ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دا بھٹا بھگت دوارے لیا ٹکا، ٹکیاں والی قیمت کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دے حکمے اندر دتا ورتا، گرمکھ ساچے کھاؤں چائیں چائیا۔ جس دا بھيو جانے کوئی نہ، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سارے کرن والے ہاں وچ ہاں، دُھر فرمان نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دین دِیال اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گرمکھاں خوشیاں نال چھکے پرشادے، پرشاد

بھگتاں دتا ورتائیا۔ لہنے دینے چُکائے گوہند پُرکھ اکال والے دادے، دعوہ پچھلا پور کرائیا۔ اگلے کھیل اپنے سنگ گانڈھے، دوجی گنڈھ نہ کھئے
 پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساڈی سیوا دتی لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سیوا کیتی نال پریت، پریم ویکھ خوشی
 منائیا۔ بھگتاں دی سوہنی ویکھی ریت، چار ورن اکو در تے سوہیا پائیا۔ جھگڑا چھڈ مندر مسیت، کایا کجے خوشی بنائیا۔ تون میرا میں تیرا
 گاون گیت، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ سارے اندرون دے سے سیت، باہرون اگن نہ کھئے تپائیا۔ من واسنا آئے جیت، یقی جگت لوکائیا۔ پریم دا ڈھولا
 گاون گیت، گوہند تون ہی پتا مائیا۔ بیٹھ کے اک اتیت، ترے گن لیکھا لیا مکائیا۔ سری بھگوان کر بخشیش، رحمت دتی کھائیا۔ خوشیاں
 نال دتی اسپس، اشیرواد اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساڈا لیکھا پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ساڈی
 اک ارداس، عرضوئی سچ سنائیا۔ اسپس تیرے بھگت ویکھنے خاص، سانوں سارے دے وکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ پچھوں آئی
 اپہ رات، زڑی وڈ وڈیائیا۔ تیری ورتائی اگتی دات، داتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسپس تیری نکئی جیہی شاخ، چھوٹے بالے نڈھے نظری آئیا۔
 تیرا لیکھا لکھدے آئے قلم دوات، کاغذ نال شاہیا۔ اشاریاں نال دسدے آئے جگت جماعت، دیناں مذہباں وچ پڑھائیا۔ کھا کے آئے رسنا جہوا
 بہات، بھوجن جگت وڈیائیا۔ کردے آئے پاٹھ، سمرن وچ سمرن تیرا نام بنائیا۔ کھولدے آئے ہاٹ، وست ورتائی ڈھردرگاہیا۔ پُرکھ اکال تیری
 سمجھی اک نہ بات، پڑدا اندرون نہ کھئے چُکائیا۔ جگ چوکری بدلدا رہوں رواج، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری سیوا کھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر دینی اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسپس ویکھنے بھگت دُلا رے، دُولھے ڈھر دے نظری آئیا۔ جنہاں
 دے پچھے ساڈے پورے کیتے لارے، جگ چوکری لیکھ چُکائیا۔ سوہنے سچھے دسن لاڑے، ناری پُرش روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جنہاں دا
 کھیل ویکھیا دن دہاڑے، درگاہ ساچی وجی اک ودھائیا۔ اوہناں دا مانس جنم لگا کارے، کرتے قیمت آپے پائیا۔ ساڈے پورے ہوئے ہاڑے،
 ہوئے دتے مٹائیا۔ خوشیاں نال پیتے جگ چارے، آگے سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ساڈے ڈھڈاں دے اترے اپہارے، اندرلا دکھ دتا گوائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو دس، کیہڑے چنگے کیہڑے مندے، سانوں دے دسائیا۔
 کیہڑے وسدے تیرے سنگے، کیہڑے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ کیہڑے مانس تے کیہڑے بندے، کیہڑی استری روپ بدلائیا۔ کیہڑے سچکھنڈ

دوارے ٹنکے، کپڑے جوئیاں وچ رکھائیا۔ کپڑے تیرا دوار لنگھے، چرن بہہ کے سوہیا پائیا۔ پُرکھ اکال کپھا گر اوتار پیغمبرو جیہڑے چڑھ گئے میرے نام دے ڈنڈے، ڈنڈوت بندنا توں کپڑے دتے چھڈائیا۔ اوہ ایتھے اوتھے دو جہان سارے چنگے، بڈھے نڈھے اکو رنگ رنگائیا۔ سچے گھر وچ پُرکھ اکال ونڈ کھئے نہ ونڈے، شاہ حقیراں اکو گھر بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو سانوں پیا کُچھ شک، شک دے مکائیا۔ اسیں کدھر لئیے تگ، کون اکھ کھلائیا۔ پُرکھ اکال کپھا پہلوں چرن جاؤ ڈھٹھ، پھیر دیاں درڑائیا۔ پچھلا لیکھا چھٹو مندر مٹھ، شودوالے دھیان نہ کھئے لگائیا۔ پھر میریاں بھگتاں دا ویکھو اکھ، جو چاروں کُنٹ سوہیا پائیا۔ ایہہ ساریاں توں اتم تے سریشٹ جنہاں دے اندر میرے نام دا سچ، دوجی کرن نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو تُوں ہی تُوں ہی رہے جپ، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں ویکھ لین دے اینہاں دے مستک متھ، تیرے اندر وڑ کے ویکھ وکھائیا۔ تیئی اوتار کہن ایہہ بیٹھے اُتے ککھ، ککھان اُتے بیٹھے لکھان دا ڈیرہ گئے ڈھاپیا۔ پیر پیغمبر کہن ایہہ سب توں بھوئے وکھ، کلمیاں کلاماں توں پلُو گئے چھڈائیا۔ گرو گُردیو کہن انہاں دے اندر وڑ گیا سچ، جھوٹھی کِرپا گئے تجائیا۔ پُرکھ اکال نوں منّ کے باپ، پوت سپوتے بن کے سوہیا پائیا۔ جھگڑا رہیا نہ کیسے پاپ، ڈرمت میل دھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں چڑھدی جائے مستی، گُرمکھ نظری دُھر دے آئیا۔ نو کھنڈ وچوں بھگت دوارا جگت نوں دِسے چھوٹی بستی، اگا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اسیں کتھا کہانی دسیئے سچ دی، سارے رہے درڑائیا۔ جتھے پُرکھ اکال دی اکو جوت جگدی، دوجی ہووے نہ کھئے رُشنائیا۔ اوتھے قیمت کھئے نہ لگدی، درشن کیتیاں پار لنگھائیا۔ ایہہ کوئی دھار نہیں کھتری براہمن شوڈر ویش نائی کینے جٹ دی، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں نٹوے بھٹ دی، جگت سوانگی وِس نہ کھئے بدلائیا۔ ایہہ کوئی نظر نہیں بیرونی اکھ دی، پرتکھ کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو بھگتاں دے اندر پرہہ دی دھار ویکھو نچدی، جو نیچے کدے چائیں چائیا۔ انہاں نوں لوڑ نہیں کیسے سیج والے کھٹ دی، پٹنے دا مالک اکو نظری آئیا۔ جس نوں مدد پُرکھ سمرتھ دی، دوجے آس نہ کھئے تکائیا۔ اوہ جانے گھٹ گھٹ دی، گھاٹے سب دے پور کرائیا۔ گُرمکھو سنسار سریشٹی وچ دکھان دی اگ مچ دی، تہاڈا دکھ اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

گر اوتار پیغمبر کہن آہ کجھ بیٹھے دسن اندھیرے، کیوں آگھاں بند کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے اینہاں دے رام چندر توں پہلاں دے ڈیرے، راما دئے
 گواہیا۔ کرشن کہے ایتھے میرے دوارے کھیڑے، کھڑکی کُنڈا دیاں کھلائیآ۔ موسیٰ کہے اکیاں دے اندر میرے جھیڑے، جو مینوں نظری آئیآ۔
 عیسیٰ کہے اینہاں وچوں تھوڑے بتھیرے، جو گنتی وچ ستّ سوہا پائیآ۔ محمد کہے بتیاں دے میرے نال رہے جھیڑے، کدی مَنّ تے کدی
 مکھ جان بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گرو نانک کہے اینہاں وچوں دسدے سوڈے باز،
 کھوٹے کھرے اپنا کھیل وکھائیآ۔ گوہند کہا اینہاں وچوں دسدے چوری کھواؤندے میرے باز، چوری چوری میتھوں آپ چھپائیآ۔ کجھ
 ایتھوں دساں دی گھلی جاگ، جنہاں نوں اندپُری توں باہر اپنا میل کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دی ساجن لئی ساز، سجن سارے لئے
 بنائیآ۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں چلا کے اپنا رواج، رواداری ساری دتی مٹائیآ۔ کیشن سنگھا کی کھاج دا آیا سواد، سچ دینا
 سجھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرا کڈا چنگا سماج، جو سسے وچوں اپنا سماں بیٹھے بدلائیآ۔ ساڈے ہوئے دھنّ بھاگ، بھگوان تیرے نال
 چل کے تیریاں دا درشن پائیآ۔ سانوں آیں دسدا اینہاں دے اندر اوہ سواد، جیہڑا سمیاں توں ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ اینہاں دا خوشیاں والا مجاز،
 مذاق وچ ہسے جگت لوکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو اینہاں دا ویکھ کے جھگڑا فساد، اجّ دا ویلا سانوں رہیا بتلائیآ۔ سرشٹی دی کیسے
 نہیں کرنی امداد، دماغ سارے فیل کرائیا۔ چلے دُبنے جہاز، بیڑے دینے رُڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دی
 رکھنی لاج، لاجاؤنت اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھنے وڈے چھوٹے، سارے اکو رنگ نظری آئیآ۔ سب نے
 سوریہاں والے کسے لنگوٹے، جگت بھے بیٹھے چکائیآ۔ اندرو اندر سب نے اپنے نام پرہو والے سوچے، ماتا پتا والے نام سارے گئے بھلائیآ۔
 اوس دوار پہنچے، جتھے پُجیاں کیسے بوجا پائے دی لوڑ رہی نہ رائیآ۔ گرمکھو ویکھو کتے بھا نہ وک جائیو دوجے، کھتری براہمن شوڈر وپش
 ونڈ وچ رکھائیآ۔ کتے بند نہ ہو جائیو دین مذہب والے نکے جیہے کجے، برہمنڈ کھنڈ تھادے چرناں ہیٹھاں دبائیآ۔ تھادی رمز کوئی نہ بچھے،
 پرہو دا دوار کوئی نہ سجھے، پن بھگوان توں بھگتاں نوں کرے کوئی نہ اگھے، گنگے دسی سرب لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی دھر دا اکو نظری آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن گرمکھو ایویں آگے کردے نہ رہو ارداسے، متھا خاک

نال رگڑائیا۔ سارے ڈر گئے ٹھاڈے ہتھان وچ ویکھ کے تکھے گنڈاسے، دھار دھار گئے بدلائیا۔ سانوں خوشی ابناشی کرتے ساڈے بچن کیتے۔ ساچے، سچیاں سانوں جگت وچ دتا بنائیا۔ جے زوداس دے بستر نہ ہندے پاٹے، غریباں نوں کدے نہ گل لگائیا۔ گرمکھاں دے کدی کھلے نہ کدا جھاٹے، جنگلاں وچ پھرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تسیں سٹے ٹھاڈا پُرکھ اکال اکو جاگے، گھر گھر وچوں پھڑ کے اپنے کول لیائیا۔ تسان کیوں پھڑے دو سوتاں والے سانگھے، دونہ راہاں اُتے پیر نہ کھئے ٹکائیا۔ ٹھاڈے لے لے کوئی ویکھن والے نہیں سی ڈھانگے، دیناں مذہباں دے ڈھنگیاں توں دتا چھڈائیا۔ تسیں جگ جنم دے تھکے ماندے، بھجن بندگیاں کر کر اپنا آپ لیا سکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا لیکھا ربیا مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیری کڈی وڈی تڑپ، مُردیاں دئیں تڑپائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ٹھاڈے پچھے آیا پرت، پتپریشور ہو کے خوشی منائیا۔ میری کوئی چچیاں والی نہیں شرط، شرع دے اصول دیاں بدلائیا۔ بنا بھگتاں کدے کسے نوں ملن نہیں آیا اُتے دھرت، دھرنی اُتے پھیرا نہ پائیا۔ کدی نہ لبھا کسے نوں وچوں چرچ، چرکھیاں والیاں دین گواہیا۔ گرمکھو ٹھاڈے جنم دا میرے کول خرچ، کھاؤ کھٹو تے خوشیاں نال اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جدھر ویکھو گے اودھر ونڈاں درد، دکھیاں دا مالک نظری آئیا۔ بھگت ادھارنا پرہو دا فرض، گرمکھ اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ویکھیا تیرا عجب طریقہ، تکیا کھیل بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگتاں سکھیاں میرے کولوں پریتا، پریتم اکو رہے منائیا۔ جنہاں دا اندر ہویا ٹھانڈا سیتا، سیتا رام اوہناں دے گھر وچ سوہا پائیا۔ بھگتی دا بھنڈارا بھر دتا اوہناں دی جیب وچ کھیسے، بیسا دئے گواہیا۔ جس دوارے تے چرن دھوڑی منگے موسیٰ عیسیٰ، اچھیا اپنی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل ربیا دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرے بھگت رچے کہ بھکھے، اندروں ویکھئے دھیان لگائیا۔ سکھی کہ دکھے، دکھی ہو کے رہے کر لائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو میں ٹھاڈے لاریاں دے پچھے اپنی گودی چُکے، کوارے اپنے نال پرنائیا۔ تسیں ہن ہو جاؤ پرے سنگھاسن دی گئے، میں چاروں کُٹ سب نوں گودی لَواں ٹکائیا۔ جس میرا نام جیوا اوہنوں دھرم رائے کدی نہ ٹنگے پُٹھے، جنہاں وچ نہ کھئے بھوئیا۔ جگت مایا کوئی نہ لُٹے، لُٹیرے سارے اندروں دتے کڈھائیا۔ اوہناں دی پریتی پتپریشور نالوں کدے نہ ٹُٹے، جنہاں دی ٹٹی لئی گنڈھائیا۔ اٹھ پھر اکو نام

جُٹے، جوٹیاں گُرمکھاں نال رکھائیا۔ او گُرسکھو تہانوں وی نہیں رہن دیندا سکے، سارے اکو گھر وسائیا۔ بنا میری کِریا گر اوتار پیغمبر کوئی نہ کیسے توں پُچھے، پچھا پرت کے ویکھن کھئے نہ آئیا۔ جنہاں نے اج تاء دتے اُتے مُچھے، اکھاں لال کڈھ ڈرائیا۔ جنہاں دے تھے جُتے، اوہناں نے اپنی منزل لئی مُکائیا۔ ساریاں نوں در آیاں نوں اکو جہا پُچھے، فرق وچ نہ کھئے جُدائیا۔ اجے وی اک سو اؤنانوے انہاں وچوں رُسے، جے نال لَواں تے روون مارن دھاپیا۔ بن پرہ دی کِریا کیسے کم نہیں آؤندا پنج تت دا بُتے، مٹی خاک نہ کھئے وڈیائیا۔ اگے گیاں کوئی نہ پُچھے، سچ دوار نہ کھئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے رنگ نال رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھکتو روٹی کھادھی کہ دال، سارے دیو سُنائیا۔ غمی خوشی دا دسو حال، پڑدا دینا چُکائیا۔ پُرکھ اکال کہے جنہاں دے میں وسان سدا نال، اتتر ہو کے نرنتر روپ درسائیا۔ اوہناں اُتے کوئی نہ کرے سوال، جواب طلبی نہ کھئے کرائیا۔ اوہ میرا تگ کے جمال، جنم مرن دا لیکھا گئے چُکائیا۔ سدا کراں اوہناں دی پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے تہاڈے اوہ تہاڈے چلے گئے نال، بھکت بھگوان نال اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ایہہ اولٹری جہی چال، بھکتاں نوں پتہ نہیں آپے اوہناں دی سُرَت رہیا سنبھال، ماں پیو نوں پتہ نہیں تے آپے رہیا اُتھال، پیو پُت نوں رمز نہیں آپے بنائے اپنے لال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کیہڑے بیٹھے نال پاوے، کھبنا سجا دے سمجھائیا۔ گوبند کہہ پہلوں مینوں میٹ لین دیو جنہاں دتے بے دعوے، بدلی دیاں کرائیا۔ پُرکھ اکال کولوں سارے کرا دیواں سانوے، گنڈے اگے دیاں تُلایا۔ جنم جنم دے بدل کے ناویں، نوں جنم دیاں وکھائیا۔ جو سوہنگ ڈھولا گاوے، گا گا خوشی بنائیا۔ اوہ پُرکھ اکال پتیرمیشور اکو راوے، دوجی سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ گوبند کہے پرہو اٹھے تیرے بھکت کوئی کئے وچھے نہیں لاویں، جنم والی ہور نہ کوئی مائیا۔ تیرے بنا انہاں دی آتما نہ کوئی بناوے، پر ماتما بنا تن وجود کم کیسے نہ آئیا۔ بن تیری کِریا پت سرب گواوے، چلے نہ کیسے چٹرائیا۔ مُردے مرد نہ کھئے جواوے، جیون جُگت نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں کھڑھیئے کس دروازے، دربان ہو کے خوشی بنائیا۔ کیہڑے وقت سہنجنے جاگے، آلس نندرا نہ کھئے بنائیا۔ پُرکھ اکال کہے پہلوں میرے بھکتاں نوں مارو اک آوازے، واجا ڈھولک نہ کھئے کھڑکائیا۔ اوہناں دے صاف کرو ارادے، پوتر لو کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں مات لوک

وچوں ڈردے بھاجے، پلُو آئے چُھڈائیا۔ سانوں پتہ لگا تُوں پرکٹ ہویا دیس ماجھے، جو گوہند آیا درڑائیا۔ رچیا اگمی کا جے، کھیل نُوں خُدا ئیا۔
 اوہ کڈھ لئے جیہڑے وچ دوا ہے، دغا کیسے نال نہیں کھائیا۔ کُچھ لیکھا لیکھیا نانک با ہے، ہتھ چھاتی اُتے ٹکائیا۔ کُچھ گوہند ہتھ اُتے رکھ کے
 بازے، واج دتی لگائیا۔ میرے غریب نوازے، تیرے آگے دُہائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے میرے سیس اُتے ہووے تاجے، تاجاں والے دیاں
 مٹائیا۔ بھگتاں نال چلے اک روا جے، رضا وچ سارے لَواں چلا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کس بدھ کراوین حاجے، حضرت دے درڑائیا۔ پُرکھ
 اکال کہا جو بھگتاں دی رل جائے جماعتے، جہاں توں دیاں چُھڈائیا۔ جو پکوان کھائے میریاں بھگتاں دیاں سر تے چُکیاں ہوئیاں پراتے، پتاناں
 توں پار دیاں لنگھائیا۔ جس طرح وڈیوں چھوٹا چیر کے کُدا داتے، اصل دا رُوپ دئے بدلایا۔ ایسے طرح گُرمکھو تھادے پورے کُدا گھائے،
 گھٹیاں وچ رُلدیاں سچکھنڈ دوار دیاں بہائیا۔ تھادے کھا کے پریم والے باٹے، امرت رس دیاں چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرے بھگت کیہڑے، اوہناں دی قسم دے وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا جیہڑے میرے
 بھگت دوار دے آگے وچ ویہڑے، سارے اکو جہے دیاں بنائیا۔ جنم جنم دے چُکے جیہڑے، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ آوو تگُو ہو کے آگے
 نیڑے، نیوں نیوں دیاں وکھائیا۔ جیہڑے میرے حُکم دے آگے گھیرے، گھریاں توں باہر ٹپائیا۔ اوہ سجن بن گئے میرے، میں اوہناں دا پتا
 مائیا۔ جنہاں دے جُگ چوکرئی وڈے جیرے، صدی چوڈھویں راہ تکائیا۔ پھڑ کے باہوں ماں پیو وچوں نکھیڑے، بھیناں بہائیاں ناتے دتے
 ٹڑائیا۔ دے کے اپنے گیڑے، ناریاں نال کنت دتے لڑائیا۔ اوہ آگے ایس ویہڑے، جنہاں نوں بُرا کہے لوکائیا۔ پُرکھ اکال اوہناں پچھے بڈھا نڈھا
 ہو کے مارے بھیرے، اپنا جوہن اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 تیرے سنگھاسن دی کیہڑی چوُل، پرہ سہجے دے سمجھائیا۔ کتھے بہیں کنت کنتوہل، کنت دُھر درگاہیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے رہن دا
 میرے بہن دا بھگتاں دے اندر مُوَل، جتھے ویکھن کھئے نہ جائیا۔ اوتھے وڑاں اوتھے چڑھاں جتھے مینوں کوئی نہ جائے بھوُل، بھلیاں نوں اپنے نال
 رلا ئیا۔ آد جُگاد بھگت ادھارنا بنیا اک اصول، اصل نال وصل یار کرائیا۔ حُکم اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں کدے نہ جاواں
 بھوُل، بھلیاں اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا بن لیکھ نہ کیسے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیری

کتھے اوہ لکھت، جیہڑی بن اکھراں دئیں پڑھائیا۔ سانوں سنديشے دتے نال بھوکھت، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائيا۔ پُرکھ اکال کہے جے پُچھنا پہلوں اپنیاں دیناں مذہباں نوں میرا دسو اِشٹ، پھیر نیویں ہو کے سیس نوئیا۔ مین کوئی گرو نہیں جو بھوگاں جگت گریست، گریستیاں دا مالک خلق دا خالق پرتپالک سب دا پتا مائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرماٹا اسیں ایسے کر کے منگدے آئے وقت، بے وقت منگ نہ کھئے منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے ہن ویکھ لو سہنجنا میرا بھگت، جو بن بھگتی دتا بنائیا۔ جنہاں دے کارن آیا فقط، فقرہ اپنا نام سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو جیہڑی تُساں لیاندی وست، پریم نال ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگتو سری بھگوان جگ جگ ڈاڈھا، ڈنڈوٹ بندنا سجدہ سب نوں دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے نہیں مین پریم پیار مُحبت وچ سب نالوں ٹھاندا، بھلیاں نوں اگنی وچ تپائیا۔ مین دو جہاناں سانجھا، ونڈ وچ حصہ نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تُوں کی پیندا کھاندا، کی وست تیری بھیٹ چڑھائیا۔ اِناشی کرتا کہے جیہڑا میرا نام گاندا، مین اوسے نوں اپنا آپ تریپت وکھائیا۔ مین کوئی پنڈت نہیں مُلا نہیں گرتھی نہیں نہ جگت والا پاندھا، نہ کوئی حساب کتاب سمجھائیا۔ مین کوئی منگدا نہیں گو ڈھاندا، سیرا مندا کھا کے خوشی نہ کھئے بنائیا۔ مین کوئی جل پانی نال نہیں نہاندا، اپنا آپ پوتر دھوتی کچھہرے نال نہ کھئے رکھائیا۔ مین کوئی پہن دا نہیں تیڑ سلوار پجاما، چیتھڑ گل نہ کھئے رکھائیا۔ مین کیسے دا تایا چاچا تے پھپھڑ نہیں ماما، جگت سجن ساک نہ کھئے اکھوائیا۔ مین کوئی مجھیاں گائیاں چارن والا نہیں کاما، بیلیاں وچ اپنا پھیرا پائیا۔ مین کوئی ڈھولک کھڑکاؤن والا رکھیا نہیں دمامہ، دماں توں باہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ مین کوئی دیناں مذہباں والا رکھیا نہیں ودھانا، ودیا نال اپنا جھٹ نہ کھئے لنگھائیا۔ جد آواں تے وکھرا پھر کے جامہ، جگ چوڑی اپنا حکم ورتائیا۔ جیہڑا بھلیا اوہ بیگانہ، گر اوتار بڈھے اُف لک دھوہ دھوہ آہ آہ بہار سہا نہ جاندا، دین مذہب کندھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ گرمکھو کتے سمجھ نہ لو ڈراما، دھر دا نشانہ رہیا جنائیا۔ کتے جان نہ لو ایہہ پنجاں تتاں والا انسانا، پورن سنگھ کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جے سمجھو تے ایہہ وشنوں بھگوانا، تہاڈا پتا مائیا۔ تہاتھوں کوئی کھان نوں منگدا نہیں بدانا، بداماں نال اپنا بل نہ کھئے ودھائیا۔ نہ ایہہ گوپیاں والا شاما، نہ بناں والا راما، نہ پڑھن والا کلاما، نہ سلاماں وچ سیس جھکائیا۔ جے ویکھو شہنشاہاں دا شہنشاہ شاہاں دا سلطانا، سُنیاں نوں رہیا جگائیا۔ اچ گر اوتار پیغمبرو اُٹھو مین

بھگتاں نوں دین آیا انعامہ، نام ونڈ کے ہتھ رکھ کے کنڈ، کنڈیاں توں باہر لنگھائیا۔ کوئی نہ دیوے دنڈ، کوئی نہ کرے بھیکھ پکھنڈ، دوٹی دُشٹ دینے کھپائیا۔ ایہہ گرمکھ میرے چند، چندرما سوریہ جنہاں دا درشن پائیا۔ درشن سنگھ پھیر کے ویکھ کنڈ، ایہہ کوئی بھیکھ نہیں پکھنڈ، انہاں دا مالک اک بخشنند، دُھر دا صاحب اک گوسائیا۔ کی آکھو کے بڈھا، کی آکھو کے نڈھا، کی آکھو کے ڈڈا، سٹا کہ جاگدا، سب دے ساہمنے نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پائے اُف صدی چوڈھویں کوئی نہ ملے ڈھوئی، ڈھوآ لے کے ملن کھئے نہ آئیا۔ ساڈا رہیا نہ کوئی، کوئی کوک کوک کُراٹیا۔ پتہ نہیں ایس بھگتاں دی آتما کس طرح مویہی، مُحبت وچ لے پھسائیا۔ کیہڑی دھار اندر بوئی، بیج دُھر دا لیا پرگٹائیا۔ جو ایہدے ورگی ہوئی، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ سری بھگوان کہے میرے بھگتاں دی آتما سدا نویں نروئی، نرگن نظری آئیا۔ کیوں میرا بھیت جانے کوئی، سب کچھ کول ہُنڈیاں سارے دتے بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں نہ دے ڈر، ڈردیاں نوں ہور نہ دے ڈرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو پچھے وی تینتھوں آئے ڈردے، چار جگ دھیان لگائیا۔ تیرا نام آئے پڑھدے، پڑدیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ بنے رہے بردے، سیوا جگت کرائیا۔ دُنیا نال آئے لڑدے، ڈانگاں سوٹے کھاڑیاں برچھے دتے وکھائیا۔ ایہہ تیرے کھیل سی پچھلے سال پر دے، تھوڑے آگے دتے کرائیا۔ ہُن ویکھو گھرانے گھرانیاں نال سارے لڑدے، لڑدیاں نہ کھئے چھڈائیا۔ جن بھگتاں کاج ایسے طرح سردے، جگت شرع وچوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ساڈا دُھر دا آیا لنگر، تیرے حُکم نال لیائیا۔ کیسے رکھیا نہیں مندر، مٹھاں مسیتاں نہ کھئے پُچائیا۔ سدھا رکھیا بھگتاں دے اندر، سہجے دتا ٹکائیا۔ آگے ہُن نوں کھول دے اوہناں دا چندر، تیری واری آئیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگت نہیں اوہناں دے تار دینے پشو ڈنگر، جیہڑے میرے گرمکھاں دا درشن پائیا۔ میں ہُن نہیں آیا کیسے کولوں سنگن، جگت والا شرم حیا سارا دتا گوائیا۔ ضرور توڑانگا بھکتو تہاڈے بندھن، بندگی توں بنا اپنے بندے بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جے پرہو کرپا کرے اسیں وی اک دات آئے گرمکھاں کولوں منگن، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی بینتی دینی کروائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو اپنی دسو خواہش، سارے بھگت دھیان لگائیا۔ سارے کہن پرہو چار جگ دی ساچی آس، تیرے آگے رکھائیا۔ جنہاں نے پیتا اک اک گلاس، اوہناں گوہند دی نو نو سال

سیو کھائیا۔ جنہاں کھوتیاں اُتے مارے پلاک، اوہ محمد دے یار دین گواہیا۔ عرب وچوں ہویا اتفاق، اتھے لہنے دا بنیا ساتھ، ساتھی جھوٹیاں والے نانک دے ویلے دے قصائی، جنہاں اتم نانک دے نام دی پائی ڈہائی، ہتھوں چھری کڈھ پرے رکھائی، آس اکو رہے تکائیا۔ شبداگتی آواز آئی، ہُن ہونی پئے جدائی، جس ویلے آوے دُھر دا مابی، تہاڈا بیڑا دئے ترائیا۔ لال رنگ دئے چڑھائی، ہتھ واکاں دئے پھڑائی، جنہاں نوں ماردے رہے بن قصائی، قسم تہاڈی پچھلی دئے گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو کیوں موڈھیاں اُتے رکھائے بھورے، کیوں ہتھوں وچ پھڑائے کتورے، کیوں لال چڑھائے چوڑے، کیوں ویس وٹائے موڑھے، کیوں مستک لائے دھوڑے، کیوں رنگ چڑھائے گوڑھے، کیوں اک دو جے نال جوڑے، سانوں دے درسائیا۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ سرسے دے سنگی، گوبند نوں چھڈ گئے وچ تنگی، ادھ وچ جا کے منگ اک منگی، اندھیری رات جس ویلے بھلی ڈنڈی، اندروں واسنا نکلی مندی، ڈہائی دے کے کہا اسیں پھیر بنیئے تیرے سنگی، شبداگوبند کہا تہاڈی بات چنگی، گوبند دے دوارے کوئی ڈنگراں والی نہیں منڈی، سوڈا ہتھو ہتھ نہ کھئے وکائیا۔ جس ویلے آوے میرا سورا سرینگی، مین اوس دا ہوواں بھینگی، اوہ وی تہاڈے نال رلاواں جنہاں دے منہ وچ نہیں دندی، اوہ وی ساتھی جنہاں نے چرخے تند نہ پائی تندی، سب دا لہنا دیاں مکائیا۔ گر اوتار کہن پرہہ دس آگتی بات، بھيو دے کھلائییا۔ جنہاں فاقہ کٹیا دوس رات، تیرا دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ ساتھی ترلوکی ناتھ، دواپر دئے گواہیا۔ اوس ویلے جنگل وچ آئی اک رات، بنواس وچ جھٹ لنگھائیا۔ اگلے دن گھنٹیا شام ویلے ملیا آپ، اپنے بھنڈارے وچوں اُنھاں نوں دتا کھوائیا۔ نالے کہا شاباس، تہاڈا اگلا لیکھا دیاں درڑائیا۔ جس ویلے آیا شاماں دا شام آپ، تہاڈا بنے باپ، بھگتاں دا ودھائے پرتاپ، سوہنگ جپائے جاپ، سب نوں کرے پاک، اندروں کھولے تاک، شبدا سنیہڑا دیوے بنا ڈاک، سب دا پورا کرے بھوکھت واک، جگت کلاک سب نوں دئے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جنہاں ہتھیار پہنے جنگی، جنگجو لئے بنائیا۔ ڈرگا کہے مین اوہناں دے بھیٹ کیتی اپنی ڈنڈی، کٹاں دا بُندا نال رلائییا۔ جس ویلے کلجگ انت آوے سرینگی، بنا سُراناں تالاں توں اپنا نام دئے جپائیا۔ جیہڑا اوس دی حد گیا لنگھی، لنگھدیاں پار کرائیا۔ جتھے دین مذہب ذات پات اوچ نیچ رہے نہ کھئے پابندی، پابند بنا رسنا جہوا بئی دند آتما پرماٹما دا دئے کرائیا۔ جس دے نال جگ چوکڑی بندھی، گر اوتاراں دھار گنڈھی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر

اوتار پیغمبر کہن بھکتو کچھ آیا صبر، کہ بھکھے بیٹھے ایویں پرہو دھیائیا۔ جن بھگت کہن اسیں اوسے دا بُر، جوں بھاوے توں اپنے نال لے
 چلائییا۔ گر اوتار پیغمبرو میں شیر بر، بھکھیاں نوں سدا رجائییا۔ کیوں بھگتاں دے پھراں سدا مگر، تکرڑا ہو کے پاسے مار کے اندروں توڑ
 کے جندر، من بٹھ کے بندر، مٹی دا سُہا کے مندر، داہڑی کھول کے اپنا روپ نہ کھوئے وکھائییا۔ میں کوئی لاؤندا نہیں متھے نوں چندن، کیسے دی
 کردا نہیں بدن، جے آواں تے بھگتاں نوں سچکھنڈ دوارے ٹنگن، ادھ وچکار نہ کدے رکھائییا۔ جنہاں نے کھبے توں سچے کیتے کنگن، اوہناں
 دا مانس جنم اکلا بدل گیا بدن، جامہ باقی دتا مکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائییا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن کیوں گرمکھ لڑدے ویکھے وانگ شریکان، دھکا اک دو جے نوں رہے لگائییا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو اوہ ایں لڑدے ہن اسیں
 دیناں مذہباں دیاں بھگتیاں نہیں تریکان، کیسے عدالت وچ جا کے سلام دُعا نہ کیسے جنائییا۔ اسیں رہنا نہیں وچ اوچاں نیچاں، اکو پرہ دے
 رنگ سہائییا۔ جے لگن تے اوس دے نال پریتاں، جو پریم ہو کے توڑ نیہائییا۔ جس دا بھگت پھلواری غنچیاں توں باہر گلشن والا باغیچہ،
 سوہنا نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں پتہ لگا لیکھاری نے پھڑ لے
 تین گتے، ونڈ حکم والی ونڈائییا۔ پُرکھ اکال کہے ٹھاڈے تتاں لوکاں دے پاڑ دتے پٹے، پٹیداری رہن کوئی نہ پائییا۔ سب نوں سوا کے اُتے پھٹے،
 گرمکھاں دے کولوں سچکھنڈ ٹکائییا۔ جیہڑے اتوں لال نے سٹے ٹکے، ٹکیاں دی قیمت ستگر نام دے چکائییا۔ جس نے مارے وٹے، وٹنا
 دھر دا دے چڑھائییا۔ جس نے سوئی تاگا پایا نکے، جگت چوراسی وچوں باہر رکھائییا۔ جس نے تند کٹیا نال ہٹھے، پچھلے جنم دا لہنا دینا
 چکائییا۔ جنہاں نے پھڑے خالی تے، نو جنم دے وچھڑے لے ملائییا۔ جنہاں نے پٹے ڈکے، ایہہ گوبند دے باہروں دشمن تے اندروں پریم
 ودھائییا۔ ایہہ سارے مُسلمان چاچے تاپاں دے بھرا سکے، ملیر کوٹلے وچ سوہیا پائییا۔ جنہاں دا اندر سوہنگ دھار چے، اوہ روداس دے
 گوانڈھی سوہیا پائییا۔ بھکھے ننگے جس نے کر لے پکے، کچے تند دے گانڈھے نہ کھوئے ٹڑائییا۔ جنہاں نے توں ہی ساڈا مائی باپ ڈھولے چے،
 سٹیاں لے جگائییا۔ جنہاں دے ہتھ وچ رسے، رستیوں گھٹھے پھڑ کے ہتھ کے راپے لے پائییا۔ جنہاں دے دستارے سر اُتے پٹھے، مات گریہ
 دے وچ پٹھا سر نہ کدے لٹکائییا۔ جنہاں دے سراں اُتے رومال چٹے، چٹی دھاروں پار لنگھائییا۔ جنہاں پرہ ملن دی سکے، تینہاں ہار گل

چُھائیا۔ جن بھگتو ایہہ ویلا ملدا کدی تے کتے، قیمت وچ ہتھ کدی نہ آئیا۔ پرہو نوں کدی نہ بھاؤندے دغے، دغیاں والیو اندروں دغے لینے کڈھائیا۔ جنہاں دے ہتھ پھڑائی چٹے، چیٹک اگلا لئے لگائیا۔ جس دے تاگا بدھا کالا گئے، اوہ گوبند دے تیراں سال چرن گھٹ کے جھٹ لنگھائیا۔ جیہڑے ساچے دوارے آئے سدھے، مکھ اکھاں دھیان لگائیا۔ جنہاں دے موڈھیاں اُتے برچھے تیکھے، سوئی اُپر نہ کھئے ٹنگائیا۔ جس نے سر تے رکھے چھ کھکھے، چھیاں شاستراں توں ودیا باہر دتی سمجھائیا۔ ایہہ سب کچھ ویکھ کے جگت لوکائی دی باہرلی دھار پٹے، پائے پائے کر سُنائیا۔ مایا ممتا موہ کہے اسیں جائے کتھے، کون گھر سوہیا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے ہُن نہ لگو پچھے، پچھا لیا چُھائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال سب دی کرے رچھے، آد دا بڈھا مدھ دا دڈا، انت دا جوہنوتا سوہیا پائیا۔ ائے گر مکھو کوئی متو کے گگا، کیسے کولوں لوو کے بھگا، یاد رکھو میرا شبد سروپی چُکھا، جُگان دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ تھادّا نام شبد نال بٹھاں گڈا، جیہڑا دو جہاناں اڈا، اُچا ہو کے تھادے اندر وڑ کے کڈا، جس دی یاد کر کے گیا بڈھا، گوتم بڑ دے تھلے سیس نوئیا۔ پُرکھ اکال نے اوس دا سوار دتا پنج تے دا جھگا، نام بھنڈارا دے کے سُدھا، سدھیاں توں پرے دتا وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو توں کیہڑے کتے رُجھا، کُجھ سانوں بہیت دس گجھا، پُرکھ اکال کہے ائے گر اوتار پیغمبرو میرا کھیل کدے نہ مُکا، میں سب نوں رکھاں سُکا، بڑا خوش ہوواں تے بھگتاں نال تھانوں بھنڈارا کھواواں رُکھا، کھان پین والا گرو میرے در تے کدے نہ پائیا۔ میرا نور اکو پھٹا، جس دا جوہن کدے نہ ٹٹا، جگت جہان جائے نہ لٹا، پھٹاں جگت وچوں دئے کڈھائیا۔ جنہاں نے اتوں کیتیاں سٹاں، اوہناں دے اندر ہو کے پُچھاں، رُسیاں نال کدی نہ رُساں، وچھڑیاں لوں منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اچرج کرنی رہیا کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گر مکھو اسیں سارے اکو اکال دی جوتی، جوتاں والی دئے دُہائیا۔ سویرے سانجھی کریئے سارے روٹی، کھانا بھگت مینوں دین کھوئیا۔ ریت چلے نہ سادھاں دی جیندیاں دین والی موچھی، موچھیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تھادے اک ڈنگ دی پریتی ہتی، جُگان دا کیڑ گوائیا۔ ایہہ کوئی دینی نہیں آہوتی، پاؤنی نہیں بھوتی، ایہہ کھیل سب توں کسوتی، جس دی قسم نہ کیسے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں دتی سوچنا سوچی، ساڈی اندروں بدل گئی رُچی، اسیں ویکھن آئے کس بدھ بھاگ لگا ہر بھگت دوارے پرہ دے پتیں، پتن بیٹھے سارے پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرماں دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ گر

اوتار پیغمبرو کی ہندا کرم، ذرا بھگتاں دیو سُنائیآ۔ بھگت کہن ساڈی آتما دا پرماٹما دے وچوں ہویا جنم، نہکرمی وچ سَمائیآ۔ تئاں والا سریر
 ماتا پتا دا بھرم، رکت بوند جوڑ جڑائیآ۔ پُرکھ اکال کہے بھگتو میرا تہاڈے نال پرن، پاربرہم ہو کے برہم اپنے وچ سَمائیآ۔ تئیں اے دی لگے
 سرن، جو چکاوے مرن ڈرن، ترنی ترن داتا بے پرواہیا۔ گُرمکھ کہن پرہیو اسیں تیرا ڈھولا لگے پڑھن، دُوچے دوارے کدی نہیں لگے ورن،
 رستہ اور نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہیو کی تیرے بھگت،
 ساڈا سنگ بناؤن گے۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ میرا اگتی وقت، اوہ سوہنا وقت سہاؤن گے۔ جے تئیں نرگن دھار آئے جگت، تہاڈی جوت رنگ
 رنگاؤن گے۔ شہنشاہی دا دوجا سمت، سمے دا وقت سہاؤن گے۔ رہے نہ کوئی فرق، فرقہ اندروں سرب تجاؤن گے۔ اک دُوچے دا کر کے
 درس، ترشنا ترپت کراؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر کے اک وکھاؤن گے۔ جن
 بھگت ساچا میل ملاؤن گے۔ تئیں آئے اتوں عرش، جوت دھار اپنا کھیل کھلاؤن گے۔ اوہ ویکھن اُپر دھرت، بھگت دوارے سوہیا پاؤن
 گے۔ ایہہ کھیل ہووے اسچرج، اسچرج لپلا اک درڑاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے در
 سوہیا پاؤن گے۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈا سانجھا ہووے بھوجن، گھر اکو وجے ودھائیآ۔ ہنگتا دا رہے کوئی نہ روگن، کوڑ گڑھ دینا تڑائیآ۔ من
 واسنا کٹ کلجوگن، کلمہ دُھر دا دینا سمجھائیآ۔ نام دس اکادھ بودھن، بڈھی بییک دینی کرائیآ۔ سُننا کے سچ سلوکن، سوہلا حق اپنا نام
 درسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک درڑائیآ۔ دُھر دا حُکم کہے سارے بھگت گُرمکھ گُرسکھ خوشیاں نال
 سویرے تیار کرن پرشادا، سیوا سچ سچ کھائیآ۔ پورا ہووے گر اوتار پیغمبران ارادہ، حرص ہوس رہے نہ رائیآ۔ کھان پین دا لیکھا ہووے
 سادہ، جگت والی نہ کھئے وڈیائیآ۔ لیکھا جانے شاہو بھوپ راجن راجا، دُھر درگاہ دا پتا مائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گر اوتار پیغمبران بھگتاں سنگ کھواوے پکوان، پکوان توں بعد دیوے داد اندر امداد،
 سوئی سرتی جائے جاگ، ملے محبوب اک واحد، جس دا سب دے نال پورا ہووے عہد، مُعاہدہ اگلا نہ کیسے سمجھائیآ۔

★ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

گرمکھو ٹسیں کھٹن آئے، نیڑے ہو کے بولے بلھا۔ مُرشد دی مین سار نہ پایا، اپنے اندر بلھا۔ کوڑا جگت ویس وٹایا، ویس وٹایا چلھا۔ ہتھو ہتھ نہ کیسے کچھ پھڑایا، ممتا وچ رُلا۔ ویکھ حیران ہویا، شبد نوں ملیا سہلا۔۔۔ گرمکھ سوہنے نچے ٹپے کدے، خوشیاں وچ کوئی نہ تھکے۔ پچھلا لہنا مٹل چکایا، کوئی نہ جائے مدینے مکے۔ چرن دھوڑ اشنان کرایا، کھہڑا چھڈایا تیرتھ اٹھسٹھے۔ کایا مندر شبد اُپایا، جھگڑا مُکیا مندر مٹھے۔ چار جگ دے وچھڑے، کر کریا کیتے اکتھے۔ وقت اخیر تے، پرہہ کدے نہ تہاتھوں تھے۔۔۔ جن بہگتو خوشیاں نال نچو، نچ نچ خوشی بناواں۔ لکھ چوڑاسی گیڑ چوں بچو، قدام نال پار لنگھاواں۔ آگے پچھے تھو، دو جہاناں پندھ چکاواں۔ جے سوہنگ ڈھولا رٹو، سچکھنڈ سدا بہاواں۔ اکو اکو نام جیو، اکو اکو جاپ جیو، دوجا جاپ نہ کدے سناواں۔۔۔ بہنگڑا ویکھ آیا شنکر، تن رما بھوٹی۔ چار جگ دے چھڈ کے مندر، چھڈی دھونیاں والی آہوٹی۔ نام جپ کے سوریہ چندر، لک کے ویکھن چارے کوٹی۔ دھر دے سلسلے دی سار نہ آئی، بھولا ناتھ کہے مین کیتھوں بوٹی پیتی۔۔۔ آشنکر تینوں سچ وکھاواں، کی پیتا انہاں پیالہ۔ تہاڈے ہتھان وچ نہ کدے پھڑاواں، نہ کدے رکھاں کیسے دھرم سالا۔ دھردرگاہوں جنہاں دا لگا ناواں، اوہناں دا بن کے دین دیالا۔ چار جگ دے لیکھے مُکاواں، اکو دسیا سوہنگ نام سُکھالہ۔۔۔ جن بہگتو کھٹن آئے کھٹ کے جانا، ستمکھ سوہنا درس۔ جنم جنم دا لیکھ چکائے، میٹے اگلی پچھلی حرص۔ غریب نانے رنگ رنگائے، دیوے وڈیائی اُپر دھرت۔ گر اوتار پیغمبراں لیکھا پور کرائے، پوری کرے شرط۔ بنا پُرکھ اکال توں، کوئی نہ آوے پرت۔۔۔ گرمکھ کہن توں کی دینا، سانوں دے دس۔ اسیں تگدے اپنیاں نیناں، وچوں بہتے گئے نس۔ اوکھا ہو گیا مٹنا تیرا کہنا، جنان چر اندر نہ جاویں وس۔ مُشکل ہو جائے بھانا سہنا، دھیرج رہے نہ کیسے ہتھ۔ کریا کر کے جے بخشن آئیوں، وست بہنڈارا اکو گھت۔ پُرکھ اکال کہے، نو سو چرانوے چوڑی پھیر نہیں آؤنا پرت۔۔۔ گرمکھ کہن اسیں ویکھن نہیں آئے ڈھول ڈھمکا، جگت ڈگا نہ کھنڈے وڈیائیا۔ ساڈا ناتا جوڑ لے پکا، آگے ہیوے نہ کھنڈے جدائیا۔ درس کرا دے بنا اگھاں، راتیں سٹیاں لے ملائیا۔ جے پُرکھ اکال سچا، در آیاں پار کرائیا۔ جیہڑا تیرے چرنوں تھھا، اوہدا ہو سہائیا۔ سانوں دُنیا کرے تھھا، چرنی لگیاں دی توڑ نیہائیا۔ پُرکھ اکال کہے مین بہگت سہیلا کیتا اکتھا، آگے ہووے نہ کدے جدائیا۔ بہنگڑا

پاؤندے ہو جاؤ باہر، خالی میدان دیو کرائیا۔ آگے دا کچھ ہور وبار، مٹی سنگھ دی منسا پور کرائیا۔ لہنا دینا سدا جگ چار، دُھر دی دھار چلی آئیا۔ کرے کھیل آپ نرنکار، دُو جے سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

مہر نظر کہے سُنو سچ فرمان، دُھر دا دھرم دیاں جنائیا۔ چوڑاسی بییاں مرداں دی جگہ آگے آؤن وچ میدان، بتی سال توں چھوٹی آگے قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ سُنن حُکم سِری بھگوان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے پھردے تردے، جُگ چوکری اپنا بیٹھے پندھ مکائیا۔ حُکم دتے مالک دُھر دے، سچ سندیشہ اک درڑائیا۔ کلجگ کھیل ویکھنے کل دے، کُل مالک آپ سمجھائیا۔ جیہڑے گوبند بچن کیتے مُل دے، قیمت کرتا دئے چُکائیا۔ جو جُگ چوکری آئے رُلدے، تھوڑی بھگتی سیو کمائیا۔ سنساری دھار اندر آئے بھلدے، آگلا پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ اوہ کھیل ویکھن نرگن دے، نرور دئے سمجھائیا۔ ایہ لیکھے سارے اندر دے، جس نوں سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جس ویلے گوبند وپیر تردے، قلعہ کوٹ تچائیا۔ اوس ویلے ماتا گجری دے اندر فُرنے پُھردے، وچے وچ دبائیا۔ کچھ بچن کیتے لوڑ دے، سُت دُلا رے آپ درڑائیا۔ آگلا بھيو کھول دے، مینوں دے جنائیا۔ گوبند کہا ایہ کھیل آگم اتول دے، جس دا تول نہ کھئے ٹلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھن آئے نظارہ، جُگاں دا لہنا مکائیا۔ پور بلا لین آئے ادھارا، اقرار پرہ نال کرائیا۔ آج کھا بھگتاں دا بھنڈارا، لہنا رہے سمجھائیا۔ اکو گوبند سُت دُلا رے، پُرکھ اکال دا گیا جنائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم ہووے اندھ اندھیارا، جگ نور نظر نہ آئیا۔ ہاباکر کرے سنسارا، سرشٹی درشٹی اندر کُرائیا۔ دھرم رہے نہ کسے دوارا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پتا پُوت نہ کرے پیارا، نار کنت نہ سوہیا پائیا۔ سادھ سنت کرن وبھچارا، مُلا شیخ کوڑ کُرمائیا۔ پنڈت پاندھ پرہ دے نام دا منگن بھاڑا، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دا گھر گھر لگے اکھاڑا، سرشٹی درشٹی دئے نچائیا۔ گر اوتار پیغمبر چلے کوئی نہ چارا، چاروں کُنٹ رہی کُرائیا۔ کھیل کرے آگم اپارا، الکھ آگوچر بے پرواہیا۔ جس دا سارے منگدے گئے سہارا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ بھوکھتاں وچ لیکھ چوویاں اوتارا، جس نوں جنمے کوئی نہ مائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کرے کھیل گپت

ظاہرا، چوری ٹھگی وچ لوکائیا۔ وکھرا ہو کے سب توں نیارا، نرگن اپنی کل ورتائیا۔ اک بنائے بھگت دوارا، دُھر دربارا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے دُھر دے نٹھے، بھجے واہو داہیا۔ ساڈے پٹھے چُکے تھک کئے گردن والے پٹھے، ناڑی ناڑی دئے گواہیا۔ جن بھگت سہیلے ویکھے لوکات سچے، پریتی صاحب ستگر نال رکھائیا۔ آگئے اوسے دے کول نٹے، جس دی منزل آگے نہ کھئے وکھائیا۔ اک مُحبت وچ پھسے، دُوجی کرن نہ کھئے پڑھائیا۔ وک کئے اکو ہٹے، قیمت جگت والی رہے گوائیا۔ تُل کئے اکو وڈے، دُوجا ترازو نہ کھئے اٹھائیا۔ کریا کھیل پُرکھ سمرتھے، چھبی پوہ وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی ماتا گجری آئی وچار، گزریا حال دینا سُنائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے وید چار، پُران اٹھاراں نہ پڑدا لاہیا۔ گیتا گیان نہ اکھ سکی اگھاڑ، شاستر چھ نہ کھئے وڈیائیا۔ انجیل قرآن نہ سکیا کوئی اٹھال، باہوں پھڑ نہ کھئے اٹھائیا۔ گرتھیاں وچوں نہ آئی بھال، پنٹھیاں والے دین دُہائیا۔ جس دا جگت کھیل کمال، کامل مُرشد بے پرواہیا۔ اوہ جانے مُریداں حال، دُھر دا مالک نظری آئیا۔ حُکم دتا دُھر کرتار، قُدرت دا مالک آپ جنائیا۔ گوہند ہو کے آپ تیار، قدم اپنا لیا اٹھائیا۔ ساچا فتح بول جیکار، جیکارا اکو دتا لگائیا۔ گجری اٹھ کے دین لگی پیار، پُتر کہہ کے ہتھ اٹھائیا۔ گوہند کہا میرے اندر پُرکھ اکال، تُوں ہُن نہیں میری جمن والی مائیا۔ مَیں چھڈ جانا گھر بار، جھگڑے دینے مٹائیا۔ مَیں بن جانا کنگال، گُرمکھاں دے اندر وڑ کے جھٹ لنگھائیا۔ مَیں اکو دا بننا لال، جس دا جمال نہ کھئے مٹائیا۔ میرے کدی نہیں مُکنے سال، میری آیو نہ کھئے گوائیا۔ مَیں وسنا اوس دھرم سال، جتھے ورن برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گجری پھیر کہا آ میرے لاڈلے لال، گل وکڑی لوں پائیا۔ گوہند کہا مینوں پُرکھ اکال گودی لیا بٹھال، سُکھ بھُتا رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گجری کہے سُن میرے بانکے نوجوان، یچن نِکا دیاں سُنائیا۔ ایہ سوہنے دسن مکان، جو سیکھاں لئے بنائیا۔ ایہ وڈے وڈے پہلوان، جو بھکھے مر کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہ وڈے وڈے پردھان، ماجھے والے گئے مُکھ بھوٹیا۔ اوہ سُنن والے فرمان، نیویاں رہے پائیا۔ باہر ہندی قتل عام، چاروں کُنٹ پئے دُہائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کرے کمال، اپنی کل ورتائیا۔ گوہند کہا دھن بھاگ جے چُھن لگا جنجال، ناتا جگت نالوں ٹڑائیا۔ پھل لگن لگا میرے ڈال، چار کُنٹ محک دئے مہکائیا۔ میرا انت اک سوال، سُن لینا میری جگت والی مائیا۔

مینوں اجّ توں نہیں کہنا میرا لال، پتر آکھ نہ کدے بُلائیّا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیّا۔ گجری کِہا
 گوہند اوہ ویکھ ہاتھی گھوڑے، بدھّ نظری آئیّا۔ گوہند کِہا مین ہتھوں لاه دتے کنگان دے جوڑے، خاک وچ رلائیّا۔ مین سُنے اوہ
 دوہرے، جو دوہرا رنگ چڑھائیّا۔ کیوں تیغ بہادر پیا رسیا وچ بھورے، بھورا کھا کے جھٹ لنگھائیّا۔ کیوں گرو گرتھ وچ کاغذ رکھے کورے،
 بن ارجن سمجھ کسے نہ آئیّا۔ اک پُرکھ اکال دی لوڑے، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیّا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک
 اُٹھائیّا۔ گجری کہے ہُن چلنا کیہڑے راہ، رستہ نظر کھئے نہ آئیّا۔ کی بندھن لوں بندھا، بہار سر اُٹھائیّا۔ گوہند کِہا مین سب کچھ جانا لُٹا،
 جگت وست دی لوڑ رہے نہ رائیّا۔ سب نوں خالی ہتھ دینے وکھا، آپ گرمکھاں دے اندر وڑ کے جھٹ لنگھائیّا۔ جے کوئی پیار نال اپنی
 مُحبت دیوے کھوا، اوہنوں کھا کے جھٹ لنگھائیّا۔ تُوں اجّ توں میری نہیں توری ماں، تتاں والی دیاں سمجھائیّا۔ میری اوس نے پکڑی
 بانہ، جس نالوں نہ ہووے جدائیّا۔ ہووے وچ گجری دی نکل گئی دھاہ، ہتھ چھاتی اُتے رکھائیّا۔ کیوں پُری اند دتا چھڈا، دوہتھڑ مار کے
 دتی دُبائیّا۔ جیہڑا خوشیاں نال دتا وسا، اوہ آپے دتا ڈھاپیا۔ آگے سرسا وگے دریا، پون ٹھنڈی نال رلائیّا۔ گوہند کِہا سب کچھ دے بھلا،
 ہوس نہ کھئے ودھائیّا۔ بیڑے پار کراؤن والا مین اکو بڑا ملاح، جو آد جگاد پتن تے بیٹھا نظری آئیّا۔ میرے بنا کدی کم نہ آوے کسے دے
 خُدا، پر ماتما ملن کسے نہ آئیّا۔ مین شبد گوہند ہو کے پہلوں سب دا صاف کراں راہ، رستہ دیاں بنائیّا۔ پھر اوہناں لوں اُٹھا، جنہاں اپنا رنگ
 چڑھائیّا۔ سچ دوارے لوں ملا، ملنی ہر جگدیش کرائیّا۔ تینوں آگلا لیکھا دیاں سنا، بنا لکھ کے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، مہر نظر نال اک اُٹھائیّا۔ گجری کہے مین ویکھاں چار چوہیر، انت آخیری دھیان لگائیّا۔ چھڈن لگیاں نہیں لگی دیر، دُھر دا
 حُکم دتا سمجھائیّا۔ گوہند کِہا ایہ مین چھیڑی نیکی جہی چھیڑ، چھیڑ سب نوں دیاں کھپائیّا۔ میرا سمجھے کوئی نہ گیڑ، لکھ چوراسی رسیا
 بھوائیّا۔ پُرکھ اکال میرے اُتے رکھنی مہر، محبوب اکو نظری آئیّا۔ مین کسے دی چلن دینی نہیں زبر زیر، جو رو زر دینا مکائیّا۔ مین بر ہونا
 شیر کیہر، گھیرے وچ رکھاں لوکائیّا۔ لہنے دینے دیوان نیڑ، جھگڑا دیاں چُکائیّا۔ ایہ میری نیکی جہی کھیڈ، پُری اند توں شروع کرائیّا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم رسیا ورتائیّا۔ گجری دے اندر آیا اک اُتشاہ، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیّا۔ نیتر

ہنجهو دتا وكها، مڪھ نال ھوڪا اڪ سُنائيا۔ اوسے ويلے گوبند رومال چٹا ھتھ وچ دتا پھڑا، جل دھار صاف كرائيا۔ جے تينوں ماں بنن دا چا، دوجي واراں پھير بھي نال ملائيا۔ ميں لبھنا كيسے نہيں تھان، ايويں كرنی نہيں جھوٹھی بان، اشارے نال درڑائيا۔ ميں مندر آگتي رباں، جتھے جوبن ملدا نواں، بڑھاپا روپ نہ کھئے بدلایا۔ پُرکھ اکال دتے جے سماں، جے حُکم کرے تے بھگتاں سب کچھ ديواں، ديندياں توٹ رپے نہ رائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني كړيا کر، ساچي كرنی کار كمائيا۔ گجری كہا مينوں اندر بھل گئی اڪ زنجيري، جيھڑی سوہني نظری آئيا۔ گوبند كہا اوبدي كڑی ويكھ آخيري، جو نظر كيسے نہ آئيا۔ جس ويلے ميں پُرکھ اکال ميرے نال آگيا تقديري، تقدير بھگتاں دتے بدلایا۔ كيسے دی رہن نہيں دينی ميري پيري، ليکھے سب دے دينے مڪائيا۔ بھگتاں نوں وكھاؤنی نہيں كوئی گلي بھيڑی، كھلے راہ پار لنگھائيا۔ كی ھوگيا جے ول كر كے پربلاد نوں تارن دا بہانہ بنایا كيڑی، اوسے كيڑی نے ماچھوواڑے وچ آكے ميں كھيل ويكھنا آخيري، آخير وچ اوسے نوں گرمكھ ليٰنا بنائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني كړيا کر، سچ اپني کار كمائيا۔ گجری كہا ميں اندر رہ گيا اڪ دپٹا، جو تيرے پتا دتا بنائيا۔ گوبند كہا ميں اوس دے كارن مڑ كے آواں تھيا، اچرج كھيل بنائيا۔ بھيكھ دھاراں جگت والا جٹا، جٹاں جوٹاں سمجھ كيسے نہ آئيا۔ گرمكھاں دے پردے پھٹاں، تير نرالا اڪ چلائيا۔ وست امولك اندر گھتاں، ائٹڑی آپ ورتائيا۔ لكھ چوراسی كولوں پچاں، پڑدے اويلے پڑدا آپے پائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني كړيا کر، ساچا حُکم اڪ سُنائيا۔ گجری كہا ميرے انتر اڪ پياسا، سچ دياں سمجھائيا۔ گوبند ھُن نوں كيوں نہيں لنگھيا پياسا، چار جُگ دا ليكھا دے درڑائيا۔ گوبند كہا اڪ قدم چُكن نال پر بھو دے بھگتاں نوں پوے گھاتا، ايسے كر كے قدم نہ آكے ٹكائيا۔ جس ويلے كلجُگ دی مڪاؤنی واٹا، جھگڑا مڪاؤنا لوڪائيا۔ آگتي امرت دا ليواؤنا پاٹا، گرواں پينمبراں سر اٹھائيا۔ روداس دا ويكھ كے چيتھڑ پاٹا، پاربرسم دا ميلا ليٰنا ملائيا۔ نواں بنا كے ساك، ساكھيات كراں رُشنائيا۔ نوں ھُن ميں لے آكھا، آكے آكھراں والا، گوبند پھٹياں اُتے سوَن والا، كھا پی كے نہاؤن والا، رسنا نال گاؤن والا، فارسی پڑھاؤن والا، كاشی وچ گرسكھ پُچاؤن والا، بتھاں وچ كِتاباں پھڑاؤن والا، سطران اُتے اُنگلاں چلاؤن والا، ورقے اُلٹاؤن والا، ارداسے سُدھاؤن والا، پھر كدے نہ آئيا۔ جے آواں تے سب دا ليكھا مڪاؤن والا، اكو پُرکھ اڪال دا ڈھولا گاؤن والا، دوْجا جاپ نہ كھئے چپائيا۔ غريب نانیاں كو جھياں كھلياں پھڑ كے بابوں سچكھنڈ دوار

پُچاؤن والا، جُوہاں جنگلاں دا گیڑ مُکائیا۔ پُری لوءِ آکاش پاتال برہمنڈ کھنڈ بلاؤن والا، ہلونا شبد اکِ درڑائیا۔ رُسیاں نُونِ مناؤن والا، پُٹھیاں ٹنگیاں نُونِ پُچاؤن والا، لنگرے اندھیاں نُونِ راہے چلاؤن والا، جگت وکارا گندے مندیاں نُونِ گودی بہاؤن والا، بنا بندگی تون بندیاں نُونِ بندے بناؤن والا، بنا دُنڈیاں تون گرُمکھ پریم دی منزل ٹپاؤن والا، پاربرسم اپنا رنگ وکھائیا۔ گجری کپا او گوہند کپو جہا ویلا گُزرا، میرا اندر دئے دُہائیا۔ گوہند کپا ایہہ میریاں بھگتاں دا ویکھیں پھیر مُجرا، مُجھ مل کے ملنی بھگوان نال کرائیا۔ انہاں دا سوہوے حُجرہ، جنہاں نُونِ حُجت کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گجری کپا میرے اندر پیندا ہول، ہولی ہولی دیاں جنائیا۔ گوہند کپا میرا پُرکھ اکال نال قوُل، دُشٹ دمن دیاں درڑائیا۔ نُونِ نہ بن انبھول، اگلی اکھ کھلائییا۔ میرا وگُریا نہیں کُجھ رتی چوُل، کوٹاں گن بہتا نظری آئییا۔ میرا پرکاش ہونا اُپر دھول، دھرنی دھرت سوہا پائییا۔ ہُن میں صرف پنجاں نُونِ دے کے جانی پاہل، امرت روپ درسائییا۔ جس ویلے سری بھگوان نال مل کے آواں بھگتاں کول، نیڑے ہو کے درس دکھائییا۔ اونھے کی کوئی ڈھولی و جاوے ڈھول، ڈگیاں نال ڈنکا نہ کھئے کھڑکائییا۔ میں ہر گھٹ جاواں موُل، ایہہ میری بے پرواہیا۔ بن کنڈیوں تول کے تول، اپنے تکر دیاں چڑھائییا۔ سب دا کر کے بہار ہول، آپ بھجّاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے سوہا پائییا۔ گجری کپا مینوں کُجھ ہو گیا سنسا، سہج نال جنائیا۔ گوہند مینوں ایس جاپیا میرا وچھڑ جانا بنسا، سربنس سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ گوہند کپا ایہہ میرے صاحب دی بنتا، جس دی سمجھ کھئے نہ پائییا۔ کوٹن کوٹ وار میں آیا وچ جنتا، جگت جیو ویکھ وکھائییا۔ میرا لیکھا نہیں کوئی گنتا، اگت دین دُہائییا۔ میں اکِ نہیں گرُمکھ چار جگ دے اکھئے تارنے بنا کے پرہو دی سنگتا، دوُجا اشٹ نہ کھئے منائییا۔ او گجری تیرا پُت نہیں ہووے کسے دا منگتا، منگن دوارے کسے نہ جائیا۔ ہُن تھوڑا جہا کھیل ویکھنا اشارے والے جنگ دا، جنگجو گرُمکھ لئے بنائییا۔ جس ویلے گر اتار پیغمبراں اُتے ویلا آیا تنگ دا، تنگی سکے نہ کھئے کٹائییا۔ دُنیا وچ جھگڑا پیا بھکھ ننگ دا، بھکھیا نہ کھئے رجائییا۔ ستگرُو پاتشاہ ہو کے غریباں دے گھر پُرکھ اکال پھرے منگدا، گھر گھر جھولی ڈاہیا۔ ایہہ کھیل اوہو پُری اند دا، جس دا اند ہتھ کسے نہ آئییا۔ جو تئیاں گنڈھدا، گنڈھنہار گوپال سوامی سب نُونِ دئے سُنائییا۔ اوہ جس نے کھیل کرنا برہمنڈ کھنڈ دا، نو کھنڈ اپنا ڈنک وجائییا۔ ایہہ لیکھا نہیں کسے کچے تند دا، تندی تند

ستار نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہردے اندر اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گوبند اسیں سُنیا اک سلوک، جو صلح کُل دتا سمجھائیا۔ گوبند کہہا ویکھیو ہوئیو کوئی نہ ڈریوک، دیناں مذہباں والیو اپنا پینڈا لینا مکھائیا۔ سارے گرُ اوتار پیغمبر بنا گوبند توں متھے اُتے ہتھ رکھ کے کرن لگے سوچ، سوچی سوچ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گوبند کھول کے اپنا نیتر لوچن لوچ، لوچا سب دی رہیا درسائیا۔ او جے تسیں بھگت دوارے گئے پہنچ، پوچا پا کے کرے نہ کھئے صفائیا۔ ایتھے کوئی ماریا نہیں جاندا نردوش، دوشیاں در آیاں پار کرائیا۔ ویکھیو کوئی سنگ وچ رہو نہ خاموش، اپنا حال دینا درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسان جھگڑا پایا چمڑی والا پوش، دس کے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پھردے رہے مار کے لنگوٹ، اللہ واپگرُ رام گا گا ساڈے تھک گئے ہونٹ، انت مل کے نرمل جوت، جتھے ورن نہ کھئے گوت، بنا پُرکھ اکال دے کوئی نہ اوٹ، جس نوں گوبند پتا لیا بنائیا۔ گرسکھو ایس توں پرے ہور نہیں کوئی جوگ، بنا ستگرُ شبد توں کیسے نال نہ کریا سنجوگ، بنا پاربرہم برہم نال بھوگے کوئی نہ بھوگ، دُھر دا رس اندر وس نہ کھئے چکھائیا۔ گجری کہے گوبند میرے آئیڑے، تینوں دیاں درسائیا۔ پُری اند نوں پئے گھیرے، زور دُشمن رہے جنائیا۔ گرسکھ ویکھ تیرے کیہڑے کیہڑے، بیٹھے بل ودھائیا۔ گوبند کہہا میرے دو چار ہتھیرے، جنہاں دے میرے نال نیڑے، انہاں نوں مار مُکاوے حکم کیہڑے، حکم دا مالک پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جیہڑے چڑھ گئے میرے بیڑے، اوہ وسدے سدا صاحب دے نیڑے، گھیرے وچ کدے نہ آئیا۔ تھوڑا سماں رکھ لے جیرے، پرکاش ہونا وچ اندھیرے، کلجگ رین اندھیری نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ گجری کہے گوبند انہاں دا کدوں ہونا اؤنتریاں دا سیاپا، صفحہ دئیں مٹائیا۔ گوبند کہہا مینوں نال لے آؤن دے اپنا باپا، جس دی آپا بھیٹ کرائیا۔ اچے میں اوس دا نگا جہا کاکا، کایا کنچن اندر ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے میرے پُرکھ اکال دا دین دیاں دا ہونا وڈ پرتاپا، پرتاپی رہن کھئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا سانجھا دسنا جاپا، جگ جیون داتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوس ویلے پھیر ویکھیں کھیل تماشا، کھلی اکھیں دیاں وکھائیا۔ ساری دُنیا دا اُلٹا کے پاسا، پُشت پناہ بھگتاں ہتھ ٹکائیا۔ نالے دیواں آپ شاباسا، چاروں گنٹ ویکھاں چائیں چائیا۔ بن کے داسی داسا، سب دی سیوا لوں کھائیا۔ میرا نور دا اکو ہونا پرکاشا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ساتھ ہووے پُرکھ ابناشا، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ سب دا پورا کران گھاٹا، خالی

جھولیاں دیواں بھرائیا۔ جیہڑا امرت چکھایا وچ باٹا، اوہدا لہنا کلجگ دیاں مُکائیا۔ اگلا دے کے ساتھا، سگلا سنگ بنائیا۔ جو رکھی اندر
 آسا، اوہ وی پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گوبند کہا چھڈ دے دین دُنیا، دُنی ولّ دھیان نہ
 کھئے لگائیا۔ میرا مالک اک وڈ گن گنیا، جو داتا بے پرواہیا۔ جس نے پکار میری سُنیا، پھڑ باہوں لیا اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی رہیا پُنیاء،
 ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، جھگڑا مُکائے رکھیاں مُنیاں، مُریداں نالوں مُرشد مُرشدان نالوں مُرید سارے دئے سمجھائیا۔
 گجری کہا دس کس طرح بھلنا، بھل وچ ہوئے لوکائیا۔ گوبند کہا بن گرمکھاں توں ساچے کنڈے کیسے نہیں تُلنا، کنڈے ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ بنا
 ستگر شبد کیسے دا پینا نہیں مُلنا، دین دُنی دئے دُبائیا۔ اک جگت وکاری اندھیر جھلنا، چاروں کُنٹ دئے بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گجری کہا پائے کس طرح پار کران دروازہ، پچھے مُڑ مُڑ دھیان لگائیا۔ گوبند کہا آگے ویکھ تیرا غریب
 نوازا، سچکھنڈ نواسی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جیہڑا تیرے پُت نالوں پوتریاں توں پہلوں مارے واجان، شبدي حُکم اک درڑائیا۔ جس نے رچنا نواں
 کاجا، سوارتھ پرمارتھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دا سُنیہڑا دے کے آیا نانک وچ بغدادا، بدی والے سرب سمجھائیا۔ اُس دا کھیل ویکھنا تماشا،
 تماشین ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک وکھائیا۔ گجری کہے کڈا سوہنا پُر اند،
 سوہنیاں دتا بنائیا۔ اچ کر دروازے بند، کیتی سرب جدائیا۔ گوبند کہا او جگت ماتا گائیے اوس دا چھند، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جس نے دتا ایہہ جیو پند، پنج تت کری گُمائیا۔ دے کے دھارا امرت سِندھ، ساگر وبن دتا وہائیا۔ اوہ گجریئے ہُن نہیں تیری بند،
 پُرکھ اکال میرا پتا مائیا۔ ایہہ تتاں والی تیرے پچھے بھیج دینی اپنی چند، زندگی گرمکھاں لیکھے آئیا۔ پھیر پرگٹ ہو کے آؤنا وچ بند، بندو
 تُرک دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جیہڑی رباب ستگر نانک وجائی کنگ، کنگرے کنگرے دینی کھڑکائیا۔ جگت ماتا اک گلّ پہلوں میری ساریاں
 کرنی بند، بندک بنے لوکائیا۔ جس ویلے میرا مالک پُرکھ اکال حُکم دیوے مرگند، فرمان دُھر وڈیائیا۔ پھیر نہ مینوں نہ میرے بھگتاں توں کیسے
 توں رہے کوئی چند، چنتا دینی گوائیا۔ چرناں ہیٹھ بہہ کے کوٹن کوٹ سُرپت راجا اند، وشن برہما شو انگلی دے اشارے نال بھوائیا۔ پر
 بھگتاں گرسکھاں ساچے سنتاں دا بن بخشند، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ دین دُنی چار کُنٹ دے دشا نو کھنڈ ستّ دیپ اک لگائے حُکم دی نیکی

جہی چنگ، ساری سریشی دینی جلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم رہیا ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آ گئے بھجے، بھجن بندگی چھڈی سرب لوکائیا۔ اوہ پُرکھ اکال پروردگار سانجھا یار ساڈے پڑدے کجے، اوڈھن اپنا سیس ٹکائیا۔ پھر اسیں او سے دے حُکم دے بدھے، چلیئے سچ رضائیا۔ او سے دے حُکم نال آگئے سدے، بیٹھے پندھ مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کہن اسیں اج کھا کھا بڑے رجے، اٹھن دی واہ نہ رائیا۔ ساڈے پیٹ بھر بھر تھپے، چرناں بہار نہ کھئے اٹھائیا۔ گوبند کہہ ذرا نکو سارے آگے، پنج تت بیٹھا رگھپت نظری آئیا۔ بھجو تھو دُوڑو جیہڑے مارگ تھانوں دسے، جا کے ویکھو تھانوں بائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وارتا عبارتوں والی نہ کھئے لکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کوئی ہُن پڑھنی نہیں الفیے، قلم شاہی نہ رنگ رنگائیا۔ سدھا لاؤنا پروردگار نال نینہ، دُو جے سنگ انگ نہ کھئے جڑائیا۔ تن ماٹی اوہ کیتھے گئی جیہڑی کیتی کھیہ، خالص رُپ نرگن جوت بن ورن گوت بن کایا قلعے کوٹ سچکھنڈ دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار اپنے وچ ملائیا۔ دسو تھادے کدھر گئے یار، جیہڑے بنائے ہونہار، جگت دے سکدار، تتان دے دلدار، سچے دربار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دسیئے کینوں، ہور کوئی سُنن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے او کی لبھن چلے مینوں، تے ممتا جگت کھوج کھوجائیا۔ گوبند کہہ نہیں میں سب دیاں حدان بھنوں، ونڈ رہے نہ کھئے لوکائیا۔ جو اڑیا او سے نوں شبد دے حُکم نال ڈنوں، ڈنکا وجے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ گجری کہے ذرا آجا نیڑے جھک، کُن نال مکھ لگائیا۔ کی ساڈا دانہ پانی ایتھوں گیا مک، مینوں دے سمجھائیا۔ گوبند کہہ نہیں ایہ کھیل او سے دا جس دا میں بنیا پُت، پتا پُرکھ اکال نظری آئیا۔ تُوں پڑھ لے او سے دی ٹک، کُن وچ گوبند سوہنگ ڈھولا دتا سُنائیا۔ گجری سُن کے ہو گئی چُپ، اند وچ، پرمانند وچ، ست دے چند وچ، دین دیال بخشند وچ، بن دھیان گئی سمائیا۔ باہر سُنے نہ کوئی ڈنڈ، سورمے اک دُو جے دی وڈھن کنڈ، نالے گاوں ڈھولے چھند، گوبند اُچی چڑھ کے ویکھے جنگ، جگت نظر کیسے نہ آئیا۔ ایہ سوہنا پُر اند، جس نے بھگتاں دی منگی منگ، جنہاں کارن آوے سورا سربنگ، ستیاں لئے جگائیا۔ گجری کہہ اوہ کیہڑا ڈھنگ، طریقہ دے درسائیا۔ گوبند کہہ جدھر ویکھ ویکھ ویکھ جگت ماتا تین وار چن کہہ کے دتا دس، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ کی ہویا جے

تُوں مینوں شکم وچوں تتاں والا گوبند جمیا بہار اُٹھایا پیٹ، کھیوٹ کھیٹ پُرکھ اکال اِکو دُھر دا ماہیا۔ جس نُوں میں اندر ربیا چیت، اوس نال میرا ہیت، میں اوس دے رن وچ ہونا کھیت، کھتیاں دا لیکھا دینا مُکائیا۔ گجری کہا اِج چلیوں کپڑے پردیس، کر فقیری ویس اپنا پنہہ مُکائیا۔ گوبند کہا میں وسن چلیا بہگتاں دے دیس، جتھے رہواں سدا ہمیش، نہ کوئی کل نہ کلش، جگ چوکڑی سارے یاد رکھے دسمیش، دہ دشا دا مالک ہو کے نظری آئیا۔ میرا شبد سرُوپ پیچ، پیچاداری جگت دیاں گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا رنگ رہیا رنگائیا۔ گجری کہے دس کپڑے چلیئے راہ، رستہ دے سمجھائیا۔ گوبند پچھا لیا بہوا، ہاں ہوں نہ کھئے سنائیا۔ جدھر کھڑے بے پرواہ، اودھر جانا چائیں چائیا۔ میں اِج توں اوسے دی بھیٹا دتا کرا، اپنا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نانا لیا تڑا، کیتی جگت جُدائیا۔ اگلا کھیل کرے جس نُوں جانے کوئی نہ، لیکھا لکھت نہ کھئے درڑائیا۔ حُکمے اندر دیاں سُنا، شبد نُور جُدائیا۔ دوہاں نُوں نیہاں ہیٹھ دینا دبا، تیری جھولی پائیا۔ دوہاں نُوں میدان وچ سورپیر دیاں بنا، سُر نر جھکن تھائیں تھائیا۔ آپ اپنا اپنے دے لیکھے لا، لایق پتر ہو کے سیو کرائیا۔ گرمکھ سجن سارے دینے تجا، لشکر گھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ ننگی پیریں بھجنا واہو داہ، جیتھڑ پُرانے رہیا وکھائیا۔ سولان سیج ستھر لینا ہنڈھا، یارڑا سیج اک بنائیا۔ اک سنیہڑا دینا سُنا، انشنت آپ سمجھائیا۔ تیری کھیل میرے شہنشاہ، خوشیاں نال پور کرائیا۔ جے سُنین تے چڑھے چا، چاؤ گھنیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گجری کہا ایہہ کی دسیا حال، واج پُچھ پُچھ دتی لگائیا۔ ویکھیں مینوں اکھاں نال نہ دینئی وکھال، میتھوں جھلی نہ جائے جُدائیا۔ گوبند کہا چھڈ دے کوڑا جنجال، ممتا موہ نہ کھئے ودھائیا۔ دُھر دا حُکم لینا پال، پال سنگھ دا لیکھا پھیر بنائیا۔ تتاں والا اوسے دا بال، بن بہادر تیغ چلائیا۔ پھیر پھل لگے ساچے ڈال، ڈالی ڈالی رنگ چڑھائیا۔ جس ویلے کلجگ سب دے سر تے کوکے کال، حُکم سارے جان بھلائیا۔ دھرم رہے نہ کیسے دھرم سال، گردوار دوار نہ کھئے ودھائیا۔ کیسے کم نہ آوے ڈھال تلوار، دغیدار دسے لوکائیا۔ گوبند کہا میرا بچن کوئی نہ سکے پال، سچ روپ نہ کھئے سمائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئے بے حال، چاروں کُٹ کوک کُرا لائیا۔ جیہڑا ستگر شبد دلال، اوہ میرا روپ نظری آئیا۔ بھگت شہیلے لئے بہال، چوراسی وچوں لئے اُٹھال، سب دا پورا کرے سوال، جو سوالی در تے آئیا۔ گر اوتار پیغمبران رہے نہ کوئی مجال، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔

جنتھ تُوں میرا مین تیرا سانجھا وجے تال، تلواڑا اکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہہ میرے سورپیر بہادر، جودھے گرمکھ نظری آئیا۔ جنہاں نوں جنگ بہادر دیوے آدر، سب توں پہلوں شہیدی پا کے امیدان وچ آس رکھائیا۔ اوس دے اُتے چٹی چادر، اوس دا مالک کریم قادر، قُدرت دا کرتا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اند پُری وچوں گوہند تَرن لگا، لگے بدھے نال ملائیا۔ پُرکھ اکال نے دتا سدا، دُھر فرمان درڑائیا۔ گلوں چولا لاه دے جھگا، انت آخیری تیرا ویکھ وکھائیا۔ اپنا آپ کر دے ننگا، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ میرے پریم دا لے مزہ، رس ویکھ تُوں خُدائیا۔ تیرے کول نہیں آؤنی قضا، دو جہان تیرے چرناں ہیٹھ دبائیا۔ گوہند تُوں میرا اکو نُور دیک جوت جگا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ ویکھیں میریاں بھگتاں نال کدے نہ کریں دغا، دغے بازی دین دُنيا وچوں دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ گوہند کہہ پرہو مین تیرا پتر بال جوان، سوہنا بانکا نظری آئیا۔ جدوں ویکھیں نوجوان، جوبنوتنا سوہنا پائیا۔ سریشٹ سبائی بناواں اک میدان، مدھ وچ دوجا سنگ نہ کھئے رلائیا۔ حُکم تیرا میرا ہوئے فرمان، فُرن سب دا بند کرائیا۔ تُوں میرا رہنا نِگاہبان، نیترا اگھ کھلائیا۔ مین کسے دی مٹی نہیں آن، گر اوتار پیغمبر اُنکلاں نال بھوائیا۔ ایہہ کوئی کتھا نہیں آیا سُنان، جو ورتے ورتمان، سو لیکھا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد دے ڈنکے نال سریشٹ سبائی لئے اُٹھائیا۔ گوہند کہے گجری نہ کر انتر کلیش، جھگڑا دے مُکائیا۔ گوہند تیرا رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ مین ہو گیا اوس دے پیش، جو پُشت پناہ میری ہتھ ٹکائیا۔ مین ہُن وسنا اوس دے دیس، جس نوں سچکھنڈ کہہ کے سارے رہے گائیا۔ مین آد جُگاد جد ویکھو اک دا ایک، جو بھگتاں دیواں ٹیک، گرمکھاں بُدھ کراں بییک، ترے گن مایا نہ لاوے سیک، اندر وڑ کے دیواں بھیت، او جگت ماتا گجری کیوں ارجن سر وچ پائی ریت، کھلڑے کیس دتے وکھائیا۔ ویکھ ساڈے اوس نے لکھ لیکھ، جس دا نہ کوئی روپ تے نہ کوئی ریکھ، تتاں والا تے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایڈا رنگ رہیا رنگائیا۔ گوہند کہہ مینوں نین لین دے نپ، گجری دیاں جنائیا۔ دو جہان لین دے گھت، پنڈ کوڑ لوکائیا۔ ناتا جوڑ لین دے پگ، کدے نہ ہووے جدائیا۔ پرکاش کر لین دے سچ، نرگن نُور جوت رُشنائیا۔

میں مڑ کے نہیں آؤنا تٹاں والا سریر کچ، کنچن گڑھ بہن کے خوشی منائیا۔ اوس دا لینا رس، جو رستے رہیا بھوائیا۔ اوس دے نال مل کے جن بھگت دوارے جانا وس، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گجری کہا گوہند مینوں تیرا بڑا آوے موہ، مُحبت نظری آئیا۔ تیتھوں سب کچھ لیا کھوہ، اند پُری خالی دئے وکھائیا۔ گوہند کہا جگت ماتا توں ویکھیں میرے شہنشاہ دا شہنشاہی سمت دو، دو جہاناں توں پرے نظری آئیا۔ جس دی وار تھت و دیاں سُدیاں والی نہیں دھارنا والی چھپی پوہ، پوہ دا مہینہ تیرا ٹھر نہ جائے سینہ، تیرا گوہند اک نگینہ، جس دی قیمت کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے رنگ رہیا رنگائیا۔ گجری کہے میری دُھیں آگیا سیر، ہس کے حال سُنائیا۔ گوہند کہا میری بدل گئی تقدیر، تدبیر پرہہ جنائیا۔ میں چڑھ گیا چوٹی آخیر، جتھے منزل اکو نظری آئیا۔ اوتھے گر اوتار پیغمبران دی لگی کوئی نہیں بھیڑ، تھلے بیٹھے سیس نوائیا۔ اوتھے میرے سر تے نہیں کوئی چیر، سیس دستار نہ کھئے سہائیا۔ نہ کوئی کمان نظری آوے تیر، کھنڈا کٹار نہ کھئے لٹکائیا۔ نہ کوئی مذہبان والی زنجیر، جگت حد نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی دُکھ درد نہ بھیڑ، چنتا روگ نہ کھئے ستائیا۔ نہ کوئی شاستراں گرتھان دی بنہنی پئے پیڑ، نہ گرتھان کرے پڑھائیا۔ میں اوس دا پیتا سیر، جس توں سری بھگوان کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ پھیر کڈھ کے گاترے وچوں شمشیر، شبد رُوپ جنائیا۔ میں پہننے بستر نیل، نیلے والا رُوپ وٹائیا۔ پھیر پُرکھ اکال دے آگے کرنی اک اپیل، دتی سچ سُنائیا۔ میرے نال سانجھی کرے دلیل، آگے توں پُچھن گچھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جس ویلے اسیں پُری اند پُجے، ویلا وقت ویکھ وکھائیا۔ ساڈے اندر بھیو نہ رہے دُو جے، دُتیا رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ سانوں اکو دوارا سُجھے، جتھے وسے دُھر دا ماہیا۔ جس بھیو کھلائے گجھے، فرمانا اک درڑائیا۔ اسیں اوہلے رہے لکے، میدان وچ کھئے نہ آئیا۔ ساریاں دے بل سُکے، کربلے والے رہے گر لائیا۔ بناں والیاں دے بناں والے مان تئے، تیر کمان کندھیاں اُتے اٹھائیا۔ رتھواہیاں دے رتھ کسے نہ جتے، اسو راس ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ گلوں پھاسی والے رسے کسے نہ تئے، لٹکدے اوسے طرح نظری آئیا۔ محمد ورگے ویکھے جسے، طوبی طوبی دین دہائیا۔ پُرکھ اکال اتوں ویکھے نال عُصے، کیوں بیٹھے اکھ شرمائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تاء دیو مُچھ، مُشکل سب دی ویکھ وکھائیا۔ ہُن کسے دے رسن نہیں دینے نہیرنے

اُستری وچ کچھ، لباس سکے نہ کھٹے کٹائیا۔ وقت ویلا آخیری ڈھکے، بھیا ابھید آپ کھلائیآ۔ گر اوتار پیغمبرو تسیں اچے تک اک دوجے نال (رُسے)، دین مذہباں وچ وڑ کے جھگڑے وچ لوکائیا۔ جس ویلے گوبند دا شبدي نُوڑ پُھٹے، ہووے اک رُشنائیا۔ اوس ویلے بھگت بننے سچے، سچ سنجم اک رکھائیا۔ گرسکھ رہن نہیں دینے لکے، لکیاں لئے جگائیا۔ سنت سہیلے گُرمکھ سجن پار کرنے سکے، اپنے کندھ اُٹھائیا۔ آپ وڑ کے دوجے دے جسے، جسم دا اسم دی قسم بن چشم دینی بدلائیآ۔ لیکھے لاؤنے انڈھے، جیہڑے لیکھے کسے نہیں ڈٹھے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ہو گئے اویلے، چوری چُپکے ویکھ وکھائیا۔ گوبند کِس طرح اپنے بھگت جُڑاؤندا پُتے، پچے چھوٹیاں حُکم شبد کرائیا۔ کِس طرح ٹکڑ کھاوے رُکھے، بھکھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ جان تکیا گوبند سورا اکو بُکے، بکل وچ سارے لئے چُھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا رسیا درڑائیا۔ گجری کہے گوبند میں اک نو دین دی سُکا کے رکھی مولى، ثرن لگیاں مُکھ سگن دیواں لگائیا۔ گوبند کِہا ویکھیں جگت ماتا بھولی، بہرم وچ نہ پائیا۔ ایہہ تیری مولى نہیں میرے گُرمکھاں دی کئی جائے سولی، جم کی پھاسی رہن کھٹے نہ پائیا۔ بے شک ایہہ بڑی سی کولی، تُوں چیر پھاڑ کے ٹوٹے کر کے دُھپے دھر کے اندروں باہروں دتی سُکائیا۔ میں منزل ویکھاں چڑھ کے جتھوں میرے بھگت سہیلے آؤنے پڑھ کے، اکو دُھر دا نام دھیا ئیا۔ ہُن تُساں ساریاں نے بھانے جانے جر کے، پُری اند نوں چھڈ کے، مینوں کہے میں واری گھولی صدقے، سیوک سیوادار خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے رنگ وچ اپنا رنگ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیا اوہ سماں، سوہنا نظری آئیا۔ گوبند نوں کہندی کی اماں، جو امڑی جگت اکھوائیا۔ جس نے جنم دتا ماٹی چما، تن وجود وکھائیا۔ ساہ والا ویکھدی دما، نینان نال تکائیا۔ چنتا وچ کرے غما، غمگین ہو کے اپنا اندر اپنے وچ وکھائیا۔ گوبند کِہا گجری کوئی نہ کریں طمع، تمنا جگت نہ کھٹے رکھائیا۔ میرا پُرکھ اکال دین دیال مینوں کُردا منع، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ او اٹھ میرے لاڈلے چٹا، میرا نور تیری رُشنائیا۔ تیرے کول بھنڈارا میرے نام دا دھنا، دھناڈ دُھر دا دتا بنائیا۔ جس دے وچ رہے کوئی نہ بنا، لیکھا سب دا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا چلے حُکم رضائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھ کے کیتی صلاح، اکھٹے ہو کے متا پکائیا۔ کی حُکم دیوے بے پرواہ، دُھر دا مالک شہنشاہیا۔ گوبند

کہہ جاؤ اپنا پکڑو راہ، پرہ چرن دوارے بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ میں کدی نہیں ہون والا فنا، پھل سب نوں دیاں کھوائیا۔ حُکے اندر کدے
 کراں نہ نانہ، جودھا ہو کے خوشی منائیا۔ مینوں پُرکھ اکال نے دسیا اوہ داء، گر اوتار پیغمبرو چار جُگ نہ کیسے سمجھائیا۔ میں کوئی ہتھ
 وچ مالا نہیں لینی پھڑا، منکا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ تٹاں اُتے نہیں دینے بہا، وبنان وچ نہائیا۔ جنگلاں وچ نہیں دینے بھجا، ٹلیاں اُتے چڑھائیا۔
 گپھا دے اندر نہیں دینے دھکا، اندھیرے گھپ چھپائیا۔ سر وچ پاؤنی نہیں سواہ، اگنی نہ کھئے تپائیا۔ مہر نظر نال سب دے اکے وار بخش
 گناہ، تٹاں گناں دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ اندر وڑ کے سب دے رہواں، ربعائش نظر کیسے نہ آئیا۔ سدا پرہہ دا حُکم لے کے آواں نوں، پچھلی
 کراں نہ کھئے پڑھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں دے وچ بہواں، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے پیغمبران دا انت بدلیا سماں،
 سمجھ توں باہر رمز دیاں لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند کہہا گر اوتار پیغمبرو جاؤ چلے، ایہہ
 چلتر بے پروا ہیا۔ وسو اپنے جا محلے، محفل لو لگائیا۔ تسیں سدا ائے سُن لو کَلے کَلے، کلمیاں وچ پرہہ نوں گئے گائیا۔ میرا دوارا ایکنکارا
 پروردگارا ہر نرنکارا سانجھا یارا سانجھا یار ہو کے ملے، اک تون دو تون اک، دوہاں دی پوری سک، جس دا لیکھا سکے نہ کھئے لکھ،
 لکھتاں وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ ٹہانوں دے کے اکھراں والی نکئی جہی چٹ، سمجھا کے اک دوجے نوں دیو بھٹ، پٹ پٹ مردی رہے لوکھائیا۔
 گر اوتار پیغمبر پرمانند گوبند ولے تگن بٹ بٹ، اکھاں اکھاں پچھ چھپائیا۔ گوبند آؤن لگیاں اند پُری دی پٹ کے اک اٹ، اپنے چولے اندر
 لئی چھپائیا۔ سرسے وچوں آ کے اوہدے اُتے پائی اک چھٹ، تبا اُنکلی نال چوائیا۔ اوہ رو کے پئی پٹ، دتی انت دُہائیا۔ میرا لیکھا اگلا
 دے لکھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مینوں دسدا تیتھوں وچھڑ جانے سارے سکھ، اگلا ساتھ نہ کھئے دسائیا۔ گوبند کہہا نہیں میری میرے گرمکھاں
 نال نہیں کوئی وتھ، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گوبند نے کمرکسا لیا کھچ، سجا چرن تن وار ٹھکرائیا۔ تینوں اوتھ دیواں سٹ، جتھ چار ورن
 سیس نوئیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئی بھٹ، بھگت دوارا کہہ کے سارے ڈھولا گائیا۔ پھر آواں اوہدے وچ، نال پُرکھ اکال ملائیا۔
 گرمکھ رہن نہ دیواں کوئی زچ، چوراسی دا گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ سب دے اندر بنا مندر اندھیری کندر توڑ کے چندر، اپنے نام دی لکیر دیواں
 کھچ، لائن عین عین شاستر سمرت وید پُران رمائن انجیل قرآن وکھا نہ سکے تیس، گرتھاں وچوں گرہ نہ کھئے سمجھائیا۔ کڈھ کے وچوں کوڑے

وہن، ساچی سنگت وچ دساں بہن، اُوچ نیچ رہے نہ کھئے طرفین، سارے بنا کے بھائی بہن، اپنے رنگ دیاں رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائیآ۔ گوہند کہے گر اوتار پیغمبرو جاؤ اوس دے پاس، جو پاربرہم اکھوائیا۔ ایہہ میرا اکلے دا کم خاص، کمرکسا دتا کھچائیآ۔ مینوں کيسے دی لوڑ نہیں سب نوں دتا جواب، پہنچو دھردرگاہیا۔ مین اکو نوں کرنا آداب، اکو نوں سیس نوائیا۔ اکو رکھے لاج، اکو بے پرواہیا۔ اوسے نے رچیا کاج، اوبو ویکھ وکھائیآ۔ جس دا آد جگاد شبد اک سماج، دوجا سچ نہ کھئے جنائیآ۔ مین اوسے دا محتاج، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ مینوں خوشی ہوئی آج، سب نوں دیاں درڑائیآ۔ او گوہند کہیا گر اوتار پیغمبرو مین کوئی لولہا لنگرا نہیں اپہاج، سورپیر سوہنا بانکا نظری آئیآ۔ بنا میرے پُرکھ اکال دا، کوٹ سچکھنڈ دا، برہمنڈ دا، جیرج انڈ دا، اُتہج سیئج دا، آتما پرماتما دا، نرگن سرگن دا، تت سریر دا، بے نظیر دا، شاہ حقیر دا، پنج پیر دا، کدے نہ چلے راج، حکومت کرن والا ستگر شبد بنا نظر کھئے نہ آئیآ۔ ایہہ کوئی لیکھا نہیں چالاک دا، کوئی حساب نہیں قلم دوات دا، ایہہ کوئی جھگڑا نہیں شودوالے مندر مسجد مٹھ محراب دا، ایہہ کوئی حُکم نہیں دوزخ بہشت پُن صواب دا، ایہہ کھیل اوس حقیقی جناب دا، جو لاشریک آد جگاد نظری آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی اتم فتح، گوہند چلے پٹھ بھوائیا۔ گوہند کہیا پرہہ دا ست دُلارا اکو گجے، گجان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دا نور دو جہان جکے، میرے اندر کرے رُشنائیآ۔ مین کوئی گوہند ستگر بن کے سون نہیں آیا اُتے کيسے منجے، ستھر یارڑا سیج ہنڈھائیآ۔ جس نے میرے پڑدے کجے، قایم مقام بیٹھا درگاہ ساچی سوہا پائیآ۔ سارے اوسے دے حُکم اندر تسیں آئے بدھے، بندنا کر کے اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ جس نے گوہند کہیا پُری اند چھڈن توں پہلوں میرے گلوں لہائے جھکے، پڑدا اپنا اُتے پائیآ۔ اوس دے حُکم اندر پھیر آئے سدے، بستر پہن ویکھ نین اپنی اکھ کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا حُکم اک سُنائیآ۔ گوہند کہیا ماتا گجری جگت والی اُٹھ، چلیئے چائیں چائیا۔ مینوں گانا بٹھ سچے گٹ، پھڑ باہوں خوشی منائیآ۔ مین انہاں دی جڑ دیواں پُٹ، جیہڑے دُکھیاں رہے دُکھائیآ۔ مین بھگتاں گرُمکھاں سب کُچھ، پہلے اپنا گھرانہ دیاں لُٹائیآ۔ جے پُرکھ اکال مینوں لئے پُچھ، تے اپنا آپ اوسے دے آگے ٹکائیآ۔ ماتا جگت اک ویراں پھیر سُن لا اند پُر چھڈن لگیں توں پڑھ لے اک ٹک، توں میرا مین تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ ماتا گجری جگت والی کھول دے اپنی گت، دھیان پُرکھ اکال ول لکائیآ۔

گوبند تاء دے کے سبجی مُچھ، مُشکل بھگتاں پار کرائیا۔ کلجگ انت جس ویلے کویلے دا ویلا گیا ڈھک، بھرے بھلے لوکائیا۔ پیار رہے نہ
 مات پُت، پتا پُوت ہونے جُدائیا۔ من واسنا لگے دُکھ، ترشنا نہ کھئے بُجھائیا۔ بن پرہ دی کرپا جننی بھگت جنے نہ اپنی ککھ، ساچا نثر نہ کھئے
 پرگٹائیا۔ سادھ سنت ست وچ ملن والے سارے جانے لک، کتھا کرن والے پڑھ پڑھ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں اوس دھاروں پھیر آؤنا اٹھ،
 جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے لک، اپنا آپ چھپائیا۔ نرگن دھار بن کے سوت، سہاؤنی ساچی رُت، ابناشی اچت اپنے نال ملائیا۔ بھگت سہیلے
 گودی لینے چُک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گجری کہا مینوں اک ویراں
 نیناں وچو وچ لین دے نیر، اگھاں ہولیاں لوآن کرائیا۔ مینوں دُکھ لگے جس ویلے گرُمکھ گھتی جان وپیر، اندروں باہر چائیں چائیا۔ گوبند کہا
 کھنڈا کھچ کے میں پھیر دتی لکیر، ایتھے دا لیکھا ایتھے دتا مکائیا۔ آگے بدل دیواں تقدیر، حُکم سناواں دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ جگت ماتا سچ درڑاوانگا۔ حُکم دُھر دا اک سناوانگا۔ اگلا لیکھا ویکھ وکھاوانگا۔ شبدي دھار
 گوبند اکھاوانگا۔ پُرکھ اکال نال رلاوانگا۔ ساچا دیس اک سہاوانگا۔ نر نریش ہو کے پھیرا پاوانگا۔ پچھلا میٹ کے لیکھ، نوری راہ اک
 دھراوانگا۔ بھاگ لگا کے سمبل دیس، ڈنک وجاوانگا۔ پھیر کر اگتی کھیڈ، سمت شہنشاہی ورتاوانگا۔ جیہڑے اند پُری وچوں دتے بھیج،
 پھیر اپنے نال رلاوانگا۔ خوشیاں نال دے کے اک سندیش، سوہنا سوانگ آپ پرگٹاوانگا۔ سارے کر کے ایک دے ایک، اکو ڈھولا راگ
 سناوانگا۔ چرن پریتی بخش کے ٹیک، ٹکے دھوڑی مستک سب دے خاک رماوانگا۔ میں چھڈ کے سچکھنڈ دیس، پردیسی ہو کے مات
 لوک بھگت سہیلے رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھاوانگا۔ جگت ماتا
 تینوں کھندے سارے گجری، دُدھ پیاؤن والی بننا مائیا۔ تیری اند پُری باہروں اُجڑی، اندروں وسدی نظری آئیا۔ جے میری رمز کیسے بُجھ
 لئی، بُجھارت جُگ آگے رکھائیا۔ ایتھے کھیل میری نہیں مُک گئی، اگلا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ پھیر میں پرت کے آؤنا اک پُرکھ اکال دے نام دی
 ٹک لئی، دُوجا ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ اس دیہ اندر بے نظیر اندر باہروں آ کے بھگت دوارے وچ سُکھ لئیں، جتھے بھگت سہیلے ہو کے خوشی
 منائیا۔ گر اوتار پیغمبر ایہ بھجے آؤنے اوتھے بھگتاں دے ٹک لئی، پہلوں ٹوکرے سِراں اُتے بہار اُٹھائیا۔ گجری اوسے ویلے خوش ہوئی،

خوشی وچ تالی دتی لگائیا۔ پریم پرتی دے نشے وچ گٹ ہوئی، دکھڑا لیا گوائیا۔ گوہند نے اندر وکھایا ویکھ دین دُنی دی لٹ ہوئی، تیرا پُت لئی کدے نہ جائیا۔ جے آواں تے گرمکھاں دے سُکھ لئی، اپنی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گوہند دا اوہ وقت ویکھیا سہاونا، سوہنی خوشی بنائیا۔ بھگتاں دا پکڑیاں دامنا، دامنگیر نظری آئیا۔ پور کرائی کامنا، بھاونا ویکھ وکھائیا۔ چھبی پوہ رنگ رنگاونا، رنگت چڑھے نور خُدائیا۔ ستائی پوہ سب نے کھاہا کھاونا، کھا کھا ملی وڈیائیا۔ خوشیاں وچ گر اوتار پیغمبران بھگتاں دے اندر وڑ کے کہا تُساں پریم دا بھنگڑا پاون، دُھر دے ڈھولے گائیا۔ جس کارن گوہند ویس وٹاونا، پڑدا دئے چُکائیا۔ ساڈی انت آخری اِکو کامنا، اُچی کوک دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بینتی لگے سنان، سُن بے پرواہیا۔ ویکھیا کھیل مہان، خوشی دُھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑ لگا پچھتان، رووے مارے دھابیا۔ کوڑ راجا کوڑی پرچا کوڑا دسے جہان، کوڑی سرب لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گوہند جے سب دی اِکو وار لاہویں مکان، گھر گھر رون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سیاپے کرن جوں مایاں دے پُت مرے جوان، بھڑی بھڑی جگت وچ دُہائیا۔ اسیں ویکھئے خوشیاں نال کس بدھ وجے دوہتھڑاں والا تال، تلوڑا تیرا نام بنائیا۔ ماجھے والیاں دا جے بے دعویٰ دتا پاڑ، اینہاں دا سُن ہاڑ، ہاڑے کر کے رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گوہند کہے کلجگ کوڑی کِرپا کرو سیاپا، ماجھا پہلی ونڈ ونڈائیا۔ دوجا حُکم ملے دوآبہ، دوہرا تال وجائیا۔ تیجا مالوے پورا ہووے خواہا، جو ڈلے گوہند گیا سمجھائیا۔ چوتھے جموں اُچی کوک مارے چانگاں، بھڑی بھڑی کر سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈیاں پورن ہوون تانگھاں، آسا منسا پور کرائیا۔ گوہند شبد کہے میرے پُرکھ اکال دا ایہہ سوانگا، دوجا سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جن بھگتاں بھنگڑا پایا بھڑ کے سوٹے ڈاگاں، کھنڈا کھڑگ نال چمکائیا۔ بیبیاں پٹن نال زوراں مار کے چانگاں، سوہنا سنگ وکھائیا۔ ایہہ گوہند دے پریم دیاں تانگھاں، امرت رس اِک وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، بھگوان اپنا کھیل وکھائیا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن حکم آیا جوابی، سوال کرن دا وقت رہیا نہ رائیا۔ شرع توں باہر دسو جتھے عشق حقیقی ہووے نہ مجازی، دوہاں توں اگلی دھار سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھو بن کے پاندھی، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ کیوں بنا پُرکھ اکال سب دی پت جاندی، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ وڈیائی دسو نوکھنڈ پرتھی سچے تھان دی، تھنتر دیو درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن حکم آ رہیا شتابی، کھتری براہمن شوڈر ویش سمجھ سکے نہ رائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کیوں ہون دتی خرابی، کھوٹے کھرے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کیوں جھگڑا پے گیا ہندی اُردو انگریزی فارسی پنجابی، پنجاں توں باہر سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ کیوں جگت اندھیر جھلیا آندھی، اندھی ہوئی جگت لوکائیا۔ کیوں لالچ ودھیا سورن چاندی، کیوں سؤریہ چند سیس نوائیا۔ کیوں شاستر سمرت وید پُراناں سرتی باندھی، کیوں ایشٹاں وچوں ایشٹ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن حکم آوندا چھیتی چھیتی، شاید دا وقت رہیا نہ رائیا۔ مینوں دسو کپڑے کپڑے اندر دے بھیتی، مندران توں پرے ڈیرہ لائیا۔ کپڑی دسے بدی نیکی، نیکیاں وڈیاں وچ دیو سمجھائیا۔ کپڑی کھیل اگئی ویکھی، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ کیوں کلجگ کوڑ کڑیاں ہویا بھیکھی، پکھنڈی وجے ودھائیا۔ کیوں سچ دواویوں ہوئے پردیسی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری گا کے خوشی منائیا۔ کیوں سریشٹی دریشٹی ہوئی وحشی، انسان حیوان روپ بدلایا۔ کیوں سادھ سنت جگت مارن شیخی، من ہنکار نال چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُچھنہارا ساچا ہر، کیوں ترشنا ودھی من راجے دی بیٹی، گھر گھر رہی پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا بھيو آپ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے اُتے آوندى جاوے زردی، ذرا ذرا بھيو نہ آئیا۔ ساتھوں سانہہ ہوئی نہ اپنے گھر دی، دین مذہب نہ کھئے سمجھائیا۔ ساڈی اُمت نہ سدھی چلدى، چلتر ان وچ لوکائیا۔ ایہ کھیل کلجگ کل دی، اکلے پُرکھ اکال ورتائیا۔ چار کُنٹ اگنی بلدی، چار ورن نہ کھئے بُجھائیا۔ ایہ کھیل اچھل اچھل دی، جس دے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن حکم چھیتی رہیا بھيج، بھجن بندگی دی سُدھ رہی نہ رائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اپ تیج وئے

پرتھی آکاش دا کھڑا رہیا چھڈائیا۔ اپنے ہتھ رکھ دھر دا لیکھ، لکھت بھوکھت وچوں پرگٹائیا۔ دو جہاناں رہیا ویکھ، جگت نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ اک ہور دے دتا سندیش، دھردرگاہی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھر حکم آوے ویکھو کھیل اندر جن کا، گرمکھ کپڑا نظری آئیا۔ جس دا پیار نہ ہووے تن کا، تتاں والی نہ سیو کھائیا۔ انتر اکو پڑکھ اکال ہووے مندا، لوک لجا پرے ہٹائیا۔ پجاری رہے نہ سوریہ چن دا، ڈھولا اور نہ کھئے گائیا۔ سروتا رہے نہ سرون کن دا، انتر انتر خوشی بنائیا۔ جگ چوکڑی انت اخیر جاوے لنگھ دا، کلجگ کور کور مٹائیا۔ رس لوے کون اکھی پلنگ دا، سیج سہنجی سوہا پائیا۔ آتم انتر کون رنگدا، رنگ اکٹا اک چڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر پڑکھ اکالا دین دیا لا بھکھا نہیں ماٹی چم دا، چم درشتی تون پرے ایشی اکو اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اک حکم ہور دتا سکھالہ، جلدی جلدی دتا درڑائیا۔ جگ چوکڑی پرہ دا کھیل نرالا، نراکار آپ سمجھائیا۔ اتم آکے پڑکھ اکالا، اکل کل دھاری دئے سمجھائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر چار جگ دے کے گئے حوالہ، احوال اپنا دئے سمجھائیا۔ ستجگ سچ بدل کے چالا، چال نرالی دئے وکھائیا۔ اگی منکیاں دی سب گرمکھاں دے ہتھ وچ ہووے مالا، منکے منکے اُتے سوہنگ دھار لکھائیا۔ خالی رہے نہ کوئی بڈھا بالا، رنگ اکو اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں دسے اگلا وقت، جھٹ پٹ جنائیا۔ کھیل ویکھنا وچ جگت، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ کس بدھ تردے پھردے بھگت، بھگون سیوا اک کھائیا۔ اباشی ملن آوے اتوں عرش، عرشی پریم پھیرا پائیا۔ مان رکھائے اُپر دھرت، دھول دئے وڈیائیا۔ گوبند دی پوری کرے شرط، شرع دا لیکھا دئے مکائیا۔ دین مذہب دی رہے کوئی نہ تڑپ، کلمہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ قصائی بنے کوئی نہ کرد، قاتل مقنول لیکھا دئے چکائیا۔ نانک نرگن دھار دی من کے عرض، پورب لہنا جھولی پائیا۔ سب دا پورا کر کے فرض، فرض اپنا نال رکھائیا۔ گرمکھاں نال ونڈے درد، دردیاں دکھ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم دیوے نال غصے، زور نال جنائیا۔ سارے پھر پھر ویکھو لکھ چوراسی جسے، حصے بنے ونڈاں وچ پھرائیا۔ کپڑے ملے تے کپڑے رُسے، لیکھا دینا جنائیا۔ کپڑے میرے پریم پیار محبت وچ جئے، آتم پرما تم جوڑی رہے بنائیا۔ کپڑے گوڑھی نیند ستے، ستیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا

کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم آیا اک اخیر، آخر دتا جنائیا۔ اُٹھو بھجُو تھو چلو گھت وپیر، پھرو واہو داہیا۔ میرے ملن دی جو دس کے آئے تدبیر، طریقے لو آزمائیا۔ کس بدھ لیکھا مکے شاہ حقیر، اعلیٰ ادنیٰ بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے انتر لاوے چوٹ، چوٹی چڑھ کے آپ جگائیا۔ سولاں ہاڑ دینی رپوٹ، زبانی کلام نہ کھئے بنائیا۔ اس توں پہلاں سب کچھ لینا سوچ، پھیر گنجائش رہے نہ رائیا۔ کھول کے ویکھنے اپنے چوڈاں لوک، چوڈاں طبقاں گنڈا لاپیا۔ جیہڑے لکھ کے آئے سلوک، اوہ سوہلے پھول پھولائیا۔ سب نے جانا پہنچ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسان اجو جانا تھ، بھجنا واہو داہیا۔ ویکھنے مندر مسجد مٹھ، شودوالے کھوج کھوجائیا۔ پھیرا پاؤنا تیرتھ تٹ، چاروں گنٹ پنڈھ مُکائیا۔ جگت ودیا کھول کے ہٹ، ہٹوانے اندروں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں جا کے ویکھنا پربت چوٹی، جنگل جوہاں کھوج کھوجائیا۔ سب دے اندر تگنی واسنا کھوٹی، کھوٹے کھرے پھول پھولائیا۔ کون بنیا پرہہ دا گوتی، گوتم کہے ایہہ سیوا میری بن آئیا۔ کس دا میل ہویا نال جوتی، جوتان والے جس دے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں چڑھنا اُپر پہاڑ، بن قداماں قدم اُٹھائیا۔ ویکھنی ڈونگھی غار، بھوری بھوری پھول پھولائیا۔ سانوں کسے اُتے رہیا نہیں اعتبار، بے اعتباری وچ دُہائیا۔ سارے اکٹھے ہو کے کر دیئے نمسکار، نیوں کے سپس جھکائیا۔ ٹوں کریں کرائیں کرنیہار، کرتا پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی پینے وچ سنسار، تیری سیو کھائیا۔ اتم گئے ہار، چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ایہو بینتی کرنی سولہ ہاڑ، دوجی آس نہ کھئے بنائیا۔ کر کیرپا جے دیویں اک ادھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا ویکھیئے خوشی دا منگلاچار، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار گنٹ ویکھیئے پاپ، پتت ہوئی جگت لوکائیا۔ تن رہیا نہ کوئی پاک، نیتر نین نہ کھئے شرمائیا۔ سکلا بنے کوئی نہ ساتھ، ادھ واٹے دسے لوکائیا۔ اسیں ہئے دیئے اکھ، آخر تیری اوٹ تکائیا۔ بن تیری کیرپا سارے رہن گستاخ، پریم پریتی نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ ہوئی اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ بن تیری مہر جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ سانوں اکو

چاؤ تیرے بھگتاں دی ویکھیئے جماعت، جتھے دوجی پٹی نہ کھئے پڑھائیا۔ انہاں دا درشن کریئے ساکھیات، جو تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جے بھگت ویکھنے میرے، میں ممتا دیو گوائیا۔ دین مذہب دے رکھيو کوئی نہ جھپڑے، جھگڑا نظر نہ آوے نور خدائیا۔ پریم پیار دے چڑھ کے بیڑے، ساچا بیڑا دینا سہائیا۔ ستاراں ہار آوندا نیڑے، بھج بھج اپنا پنہہ مکائیا۔ پریم پُرکھ دے بھگت سہیلے گرمکھ گرمکھ اکو رنگ رنگے ہوئے جیہڑے، چیلار گر بھيو رہے نہ رائیا۔ اکی قدم تے گرمکھ اک اک منکا پھیرے، اکیاں اکیاں دا لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگت پھیرن اپنا منکا، منکا من پرہ دئے بھوائیا۔ ایہ لیکھا باہروں سریر تن کا، اندروں جن جن کا کھیل وکھائیا۔ تہاں ہووے نہ چہپر چہن کا، محل اٹل نہ کھئے وڈیائیا۔ کھیل ہووے پُرکھ اکم کا، اکمڑی کار کھائیا۔ لیکھا لاوے سواس دم کا، دامن اپنا نام پھڑائیا۔ ناتا تڑا کے کایا ماٹی چم کا، چم درستی دئے بدلایا۔ بھيو کھلا اکمی برسم کا، پاربرسم پرہ میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستاراں ہار کہے گر اوتار پیغمبرو ویکھيو آپ، پرہ اپنی خوشی وکھائیا۔ بھگتاں دے اندر ہووے اکو جاپ، رسنا اوہو ڈھولا گائیا۔ ہتھان وچ اک اک مالا ہووے صاف، کھتے توں سجے ہتھ لٹکائیا۔ اک اک مندري ہووے چھاپ، لوبا کنگن پائیا۔ پُرکھ اکال بنائے وڈ پرتاپ، پرتاپی بے پرواہیا۔ مہر نظر نال بنائے پارجات، ذاتی توں پرے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ستاراں ہار کہے گر اوتار پیغمبر ویکھيو سوڈا نقدی، ادھار دا کھاتہ نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال بن کے دردی، دردیاں درد وندائیا۔ جیہڑی رسنا سوہنگ ڈھولا آوے پڑھدی، اُس دا کرم دئے گوائیا۔ سدا منزل دیوے چڑھدی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستاراں ہار کہے پرہ دیاں بھگتاں مالا اکو دن پھڑنی، مڑ کے پھڑن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ منزل اوہ اکمی چڑھنی، جتھے چڑھ چڑھ کوٹن کوٹن تھکے، آگے راہ نہ کھئے وکھائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں دلی لٹارسی کان پُر وکھو وکھڑے ہونے جتھے، سوہنا روپ وکھائیا۔ بستر ہونے چٹے، چیٹک پرہ دا اندروں نظری آئیا۔ کھلے داڑھ سب نے ہون چھڈے، گوبند دئے گواہیا۔ جے آونا تے گرمکھو گھروں ہو کے پکے، نہیں تے آون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پھیر کابنوں ایویں خرچ کرنے ٹکے، ٹکیاں والی اپنی قیمت پائیا۔ سو

گُرمکھ سؤرا جو انتر انتر چپے، دُھر دا نام لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکلا لیکھا پھیر دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے
 جس ویلے بھگت سہیلے آؤن گے، ہر بھگتی کر وکھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا ڈھولا گاؤن گے، گاوٹ وجے ودھائیا۔ درس انوکھے رُوپ وچ پؤن
 گے، جس دا ویس نہ کھئے سمجھائیا۔ ساڈھے پنج دا وقت سہاؤن گے، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر
 نظر نال پار کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہہ کرنا کیوں وبارا، پرہہ سانوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے چار جُگ تون وکھرا ستاراں ہاڑا،
 بھگتاں پچھے منائیا۔ جس دا مان رہنا آگے جُگ چارا، چار جُگ منے سرب لوکائیا۔ سانجھا لگنا سب تون نعرہ، نر نرائن دینا درڑائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جن بھگتو سب نے آؤنا نال پریم، پریتی اک بنائیا۔ ستجگ دا ساچا نیم،
 تھادے نال مل کے دئے جنائیا۔ ایہہ اوہ مالا مالا جیہڑی گوبند نے اکیاں منکیاں والی پھڑی اُتے کُنٹ ہیم، ہماچل دے آچل وچ ڈیرہ لائیا۔
 ویکھیا کول نین، بن نین نین کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا رہیا وکھائیا۔ جن بھگتو بن کے آؤنا پریم پیار
 دے بھینگی، خوشیاں وچ ڈھولا گائیا۔ تھادے نال مل کے سدا کھیل کرنی بھرنگی، جس دا رنگ نہ کھئے سمجھائیا۔ کیسے دی رہن نہیں دینی
 کوئی بندی، بندیخانے دینے تڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دی سدھی کر کے ڈنڈی، ڈنڈاوت اکو دینی سمجھائیا۔ کوئی گُرمکھ سوانی ہر سنگت
 وچ رہن نہیں دینی گندی، کوڑ گُریار وچ وڑن کھئے نہ پائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت دی پریم پیار دی دھار اکو چنگی، جس دا یار تُوں خُدائییا۔
 مین اوس دا جو اندروں میرا سنگی، باہروں جیہیاں پاؤن والیاں تُوں ہتھ کدے نہ آئییا۔ میرے کول کیسے وست دی نہیں کوئی تنگی، ویلے نال
 سب تُوں دیاں ورتائیا۔ اچے پاؤن لگا وچ سنسار دے بھنڈی، بھنڈاں وانگ اپنا کھیل کرائیا۔ تھانوں تھیاں تُوں جاندا گنڈھی، گنڈھ اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ اکو وست مُحبّت والی تھاتھوں ونڈی، گُرمکھاں دی گُرمکھاں اندر ٹکائیا۔ تھانوں نہیں پتہ سچکھنڈ پُرکھ اکال نال کیہڑی کیتی
 سندھی، اوہ سند میرے اندر دتی ٹکائیا۔ حُکم دی لا کے پابندی، بنا حُکم تون باہر نہ کدے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچا کھیل دئے وکھائیا۔ جن بھگتو جاگنا جاگن ویلا آیا، ستیاں وچ ستا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس نے لکھ چوڑاسی جنم دواوا، وشن
 برہما شیو سیو لگائیا۔ اوہ بھگتاں دا سدا پتا مایا، سنت سہیلے اپنی گود اٹھائیا۔ دوس رین جس دا دائی دایا، آد جگاد جُگ چوکڑی سیو

کہاٹیا۔ اوس اپنا ویس وٹایا، کلجگ ویسوا دھار رہن کھئے نہ پائیا۔ سمت توں سمت بدلا جائے بدلی وچ عدلی اپنا حکم سنایا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دے آد جگاد جگ چوکرے نت نوت کر کر بت سدا سدا سد کارج کدا آیا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہرینس کور چک معافی ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ لوکات ویکھئے کہ سورگ بہشتی، چوڈاں لوک دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال کہے جتھوں تک میرے نام دی دیناں مذہباں وچ چلا کے آئے کشتی، نوکا جیو جگت جناٹیا۔ کلے والی اپنی جا کے ویکھو سرشتی، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائیا۔ ساچی دھار ویکھو برہم گرہست دی، پاربرہم مل کے سیج سہنجنی کون سہائیا۔ سچ وست امولک نام جس جس دی، تنہاں دی جھولی دینی پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ خبر سناواں پُرکھ اکال اک دی، پروردگار سانجھا یار جلوہ گر نور خدائیا۔ جس دی کتھا کہانی آد جگاد جت دی، ہار وچ کدے نہ آئیا۔ جس نوں ستجگ تریتا ڈاپر کلجگ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بانی لکھتاں وچ آئی لکھدی، قلم شاہی کاغذ سیو کہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کچھ ویکھئے جا، پُرکھ آگے دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوارے تگوانے اپنے تھان، جو پاک پوت آئے بناٹیا۔ جتھے اکھراں والا میرا رکھ کے آئے ناں، سطران وچ سمجھائیا۔ تیرتھ تٹاں جا کے ویکھو پچھلا گراں، پورب لہنا دئے درڑائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کون پکڑے تھادی بانہ، سجن ہو کے سنگ نبھائیا۔ انت اخیر بے نظیر تھادے کولوں منگے اک نیاں، انیائے دا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حکم دھر دا اک منائیا۔ گر اوتار پیغمبرو جا کے ویکھو اپنا دین، دیاںدھ درڑائیا۔ ساچی منے کوئی نہ این، حکمے اندر سیس نہ کھئے نوائیا۔ تھادا کلمہ کرے نہ کھئے تسلیم، ساچی تسبیح بن متعصبی ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ حقیقت اُتے کیسے نہ ربیا یقین، یامبین رسنا ڈھولے گائیا۔ نیتز تگوانے سب نوں بھلی سچ تعلیم، جگت ادھیائے وڈیائیا۔ محل اٹل آگم اتھاہ ویکھے نہ کھئے عظیم، درگاہ ساچی مقامے حق سچکھنڈ دوار جوتی دھار مل کے اپنا میل نہ کھئے ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۲ چتر کور پنڈ سدا ضلع گرداسپر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہو دس دے اگئی رستہ، نرگن ہو کے جائے چائیں چائیا۔ ساڈا پُستکان والا بنیا رہے بستہ، بنا اکھراں تون نراکھر دینا درڑائیا۔ دوس رین تیری خوشی اندر دھار دی دھار ہو کے جاوے نسا، بھج بھج اپنا پنہہ مکائیا۔ جو اکو تیرا نام پُرکھ اکال چیدا، جگ جیون داتے راہ تکائیا۔ سدا بھيو کھلاؤنا اندرلی اکھ دا، باہر لوچن چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ تکنا بھنڈارا اگئی سچ دا، جو اندر دتا ورتائیا۔ لہنا دینا ویکھنا حقیقت حق دا، دھر دے حاکم تیرے حکمے اندر سیو کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا انت آخیری راہ تکدا، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ لہنا دینا ویکھنا پُرکھ سمرتھ دا، پاربرہم کی اپنی رچن رچائیا۔ اکو ڈھولا سوہلا سنا ستگر شبد سچ دا، کلجگ کوڑی کیریا دئے مکائیا۔ منوآ من واسنا دہ دشا ویکھنا نچدا، تھوآ ہو کے اپنا سوانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تکیئے کی، سب کچھ دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے پہلوں ویکھو سب دی ساڈھے تے ہتھ سین، جو مانو مانکھ ونڈ ونڈائیا۔ پھیر ویکھو جو اپنا بیج کے آئے بی، نام کلمہ جگت سمجھائیا۔ کون بنیا شبدی دھار تھادا پتر دھی، ناتا تتاں والا ماتا پتا دی جھولی پائیا۔ ساچے مارگ چل کے ویکھی اکو لیہ، جس دی لیک نظر کیسے نہ آئیا۔ جنہاں دے کارن لوکات کھانا آندا پرہ، پرا پسنی مدھم بیکھری تون پرے دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھیل ویکھئے وسیع، جو وصیت وچ سب کچھ تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں تھادی پٹھ دیواں ٹھوک، پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ جا کے ویکھو مات لوک، کلجگ کی کی کرنی کار کھائیا۔ ست پریم دا گائے نہ کھئے سلوک، ہر دے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا کوٹ، کنچن گرہ نہ کھئے وڈیائیا۔ شبد ناد نہ وجے چوٹ، آتمک دھن راگ نہ کھئے سنائیا۔ من واسنا دور نہ ہووے کھوٹ، کھوٹے کھرے نہ کھئے اُچائیا۔ ملے پرکاش نہ نرمل جوت، اندھ اندھیرا دسے لوکائیا۔ جھکڑا پیا ورن گوت، دین مذہب کرے لڑائیا۔ پرہ ملن دی کیسے نہ آوے سوچ، بے سمجھ ہو کے مانس جنم رہے گوائیا۔ جاؤ گر اوتار پیغمبر اپنے اپنے گراہے جاندے لؤ روک، جے نہیں رُکدے تے مینوں دیو سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ساڈی

نستے، جگدیس سیس جھکائیا۔ اسیں لوکات جائے ہسدے، نرگن نؤر نؤر سمائیا۔ کھیل ویکھیئے سرشٹی دُنیا کائنات جگ دے، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ بھيو کھلائیے اپنی ونڈی حد دے، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ تیرے حکم اندر جگ چوکرے کوٹن کوٹ لد گئے، اپنا وقت وہائیا۔ کلجگ انت آخیر بے نظیر پُرکھ اکال دین دِیال اپنا سنگ دے، سگلا سنگ بنائیا۔ تیرے کھیل ہنگ برہم دے، پاربرہم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں ماٹی بھانڈے ویکھیئے چم دے، تتان اندر پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سُنہیڑا تیرا سُن خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال کہے سارے جاوو اٹھ، بنو پاندھی راہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھو لٹ، چار کُنٹ ہوئی ہلکائیا۔ من واسنا سب نوں لگا دُکھ، جگت طیب شفا نہ کھئے کرائیا۔ بھرے بھلا مانو ذاتی مُکھ، پاربرہم برہم میل خوشی نہ کھئے بنائیا۔ پڑدا اوہلا آگے رہے کوئی نہ لک، لُکيا بھيو دینا جنائیا۔ کون اکو پُرکھ اکال دے نام دی پڑھے شُک، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اکو اک سمجھائیا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۲ عدالت سنگھ آندلُو ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن اٹھو سارے چلیئے، چلت پرہ دا ویکھ وکھائیا۔ سچ سُنہیڑا سب نوں گھلیئے، حکم دیوے شہنشاہیا۔ نو ست ڈیرہ ملیئے، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن دھار ہو کے وچ سنسار دے رلیئے، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوبن جوانی وچ کدے نہ ڈھلیئے، اکو رنگ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی رچنا آپ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ تیرے در مؤجود، مُفلس ہو کے سیس نوائیا۔ پہلوں کیہڑی جائے کوٹ، اُتر پورب پچھم دکھن راہ تکائیا۔ پُرکھ اکال کہے چارے کُنٹ بن کے جاوو دُوت، اپنا بل رکھائیا۔ جا کے ویکھو پنج تت کایا کلبوٹ، کعبے والیو کایا حُجرہ پھول پھولائیا۔ ساچے نام دا دیو ثبوت، صبر صبوری کھوج کھوجائیا۔ حکم نال دسنا سب دا مالک اک محبوب، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتاران لنگھنی اپنی حدود، ورنان برنان والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کھوج کے ویکھنی حقیقی منزلے مقصود، شرکت وچوں باہر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر چار کُنٹ دا

ویکھو راہ، چوٹھا جگ دئے دُبائیا۔ سرِشٹ سبائی من واسنا ہوئی تباہ، تابعداری سچ نہ کھئے کھائیا۔ رسنا نال اللہ واپگرؤ رام سارے رہے گا، جہوا نال ڈھولے گائیا۔ آتم پر ماتم کر کے چڑھے کیسے نہ چا، چاؤ گھنیرا نہ کھئے جنائیا۔ جگت واسنا دُنیا دُنیا مذاق ربی اڈا، اخلاق دتا تجائیا۔ پُرکھ اکال نال دغا رہے کہا، گُردر مندر مسجد شِودوالے مٹھ بہہ کے کوڑی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ کوڑ گُریاری پئی وبا، روگ سکے نہ کھئے گوائیا۔ انت اخیر حُکم دیوے خُدا، خُدغرضی وچوں باہر کڈھائیا۔ جا کے ویکھو چار کُنٹ دہ دشا کِس دوارے لگی سبھا، جو سیدھا پربہ دا نام دھیائیا۔ نانا توڑ کوڑ گُریار ہوا، پربہ ساجن ہو کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم سندیشہ اک سُنائیا۔

★ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سبرا ضلع امرتسر ★

۴۳. گُر اوتار پیغمبر کہن اسیں جائے ضرور، ضرورت پربھو تیری ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکڑی تیرے نام دے سیوا وچ مزدور، چاکری کر کے تیری خوشی منائیا۔ پندھ مکائیے نیڑے دُور، دو جہان چرناں ہیٹھ دبائیا۔ تیری جوت دا کریئے نور، نور ظہور اک رُشنائیا۔ موسیٰ کہے میں بُن نہیں جانا اُتے کوہ طُور، بن چشماں چشم دینی کھلائییا۔ عیسیٰ کہے مینوں تیرا اسم اِکو قبُول، دُوجا نہ معلوم کھیل نہ کھئے جنائیا۔ محمد کہے تیرا حُکم شبد کلمہ نبیاں رسُولان دا قاتل مقتول، جنم کھڑگ کھنڈا کٹار دھار تیری نظری آئییا۔ پہلوں اپنیاں چرناں دی دے دھول، سچکھنڈ دوارے دیا کھائیا۔ پھیر اگلا دس اپنا سچ اصول، اصلیت دے درڑائیا۔ ساڈے جان اُون دا وقت ایویں نہ جائے فضول، قیمت اپنے گھر رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے تسیں پچے نھے معصوم، بالے چار جگ دے نظری آئییا۔ اس کھیل توں سمجھے نہ کھئے علوم، علم دے وچ نہ کھئے درڑائیا۔ پُرکھ اکال دا سب توں وکھرا قانون، قاعدے والی دھار نہ کیسے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔

★ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ پنڈ دبرجی ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی پشت پناہ دے دے تھاپی، تھپکی اکو دے لگائیا۔ جے ساڈا لہنا دینا مکاؤنا باقی، دین دیاں ویکھ وکھائیا۔ ہن اسیں جانا نہیں پا کے تن خاکی، تیرا نور جوت رُسنائیا۔ پڑھنی نہیں کوئی جا کے ساکھی، ڈھولا اکھری نہ کھئے گائیا۔ دیناں مذہباں اندر مار کے آؤنی جھاکئی، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے پھول پھولائیا۔ یاد کرا کے آؤنی گوبند والی انت آخیری پاتی، جس دا لیکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تگ کے آؤنا جو پرہو تیرے در دا بنیا فسادی، فیصلہ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ توں آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت جن بھکتاں بنیا رہیوں امدادی، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سانجھ کنت دین دنی دی ویکھ کے آئیے بربادی، بدلے وچ عدل تیرا منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوارے ربیا درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے اُتے رکھیں ہتھ، نگاہ مہر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال صاحب سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سب کچھ تینوں آن کے دیئے دس، دہ دشا پھول پھولائیا۔ کون بھلا کون گائے تیرا جس، کون تیری اوٹ رکھائیا۔ کون کھول کے اندروں اکھ، نیتر لوچن نین جگت نالوں پچھے ہٹائیا۔ کس دوارے ملے ست، سچ نال وجے ودھائیا۔ کھوج کے آئیے پنج تے، چارے گنٹ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار کھائیا۔

★ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سُندر سنگھ پنڈ رو سے ضلع گرداسپُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال تیرے چرناں ہوں واری گھولی، گھول گھما کے سپس نوائیا۔ اپنی دھار بنا نال وچولی، وچلا پڑدا دے اٹھائیا۔ سب توں اتم سریشٹ اتم پرما تم پرما تم اتم توں دس سچ بولی، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ نام کنڈا دے جس نال سریشٹ سبائی جائے تولی، اتول اٹل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کرپا کر کرنی دے کرتے اسیں ویکھے کھیل کُل، خالق تیری خلق پھول پھولائیا۔ تیرا آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت ستجگ تریتا دواپر کلجگ شبدا نام اٹل، دو جہاناں قیمت کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر نام ندھان اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے حکم دی انت اڈیک، جگ چوکرئی راہ تکائیا۔ سو ویلا وقت ہویا ٹھیک، ٹھا کر دھر

دے تیری بے پرواہیا۔ آگے تیری دس کے آئے تعریف، صفتاں وچ صلاحیا۔ اکھراں راہیں دسدے آئے پریت، پریم میل نہ کسے ملائیا۔ تُوں ہر گھٹ وسیں چیت، چیتن سُرتی لئیں کرائیا۔ بدل دیویں ریت، ریتوان تیری وڈیائیا۔ تینوں لبھدے مندر مسیت، شودوالے مٹھ کھوجن تهاؤں تھائیا۔ تیرا کھیل انیالا انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے مینوں آ کے دینا جواب، منگ اکو وار منگائیا۔ جگت محل ویکھنا اُچ محراب، دوارا دران والا پھول پھولائیا۔ سجن میت ویکھنا احباب، تن رباب کون وجائیا۔ سجیدیاں وچ کرے کون آداب، نمستے کہے کے شکر کون منائیا۔ سب نے آ کے دسنا صاف، سچ سچ درزائیا۔ جیہڑے تہاڈا نام لیندے ہوون سواس سواس، اوہ وی دینے جنائیا۔ مہر نگاہ نال کر دیواں معاف، معافی منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں بالک تیرے داس، جاچک ہو کے سیو کھائیا۔ شبدر رضائی تیرا کھیل تماش، بُدھی توں پرے تیری وڈیائیا۔ تُوں رچنا رچی آد جگ چوڑی جگاد، جگ دا مالک سوہیا پائیا۔ نوری اللہ بن کے واحد، وابگرُو اپنا نام دھرائیا۔ کلجگ انت اخیر اپنے آپ تُوں کر کے انتخاب، خواب سب دے پور کرائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں گگن پاتالاں بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ اکال روپ وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سب کچھ تیرے ہاتھ، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ بھوکھتاں وچ جوآئے آگھ، آخر سب کچھ تیری جھولی پائیا۔ انت لہنا دینا مُکا دے حساب کیتاں، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے دوارے اک آداب، ڈنڈاوت بندنا گرُو مہاراج، آتم برہم بنا سماج، جگت سمگری لیکھا دینا مُکائیا۔

★ ۳۰ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ میسم پُرا ★

وَرُن کہے میری ایہہ لوہڑی، دیوتیاں وچوں پرہہ دتی وڈیائیا۔ سب توں کر کے چوری، بوند سواتی میری جھولی پائیا۔ وست دتی زوری، زوراوَر بے پرواہیا۔ ہتھ پھڑ کے ڈوری، مہر نظر اٹھائیا۔ دیوت ویکھ ایہہ لگی دھار کوڑی، دھار اُسُر کرے لڑائیا۔ خدی ہنکار دی رلی جوڑی، جھگڑے وچ وڈیائیا۔ ساچی وست کسے نہ ملی بھوری، بہرماں وچ اپنا آپ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

مہر نظر نال دیا کھائیا۔ ورن کہے ساچے دوس ملی وڈیائی، میرے انتر وچی ودھائیا۔ بوند سوانتی پرہ نے جھولی پائی، بھنڈارا دتا بھرائیا۔
 شبداگتی آواز سنائی، سندیشہ دھردرگاہیا۔ سرشٹی نال ناتا رہیا جڑائی، جگ جیون داتا اپنی دیا کھائیا۔ پریم پیار مُحبت وچ وجدی
 رہے ودھائی، ساچا گھر آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ورن کہے میں امرت لے کے رس، رسیا
 ہو کے سپس نوائیا۔ جوڑ کے دوویں ہتھ، بندنا وچ خوشی منائیا۔ کھول کے اپنی اکھ، تکیا بے پرواہیا۔ سو خوشیاں وچ گیا ہس، غمی
 روپ نہ کھئے بدلائیا۔ شبداگتی دتا سچ، سچ دتی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کھلائیا۔ ورن کہے
 ساچے دوس موہے دتا دان، دیونہار دیا کھائیا۔ میرے انتر بخش گیان، بھو ابھیدا دتا کھلائیا۔ تیرا لہنا دینا زمین توں اُتے تھلے آسمان، حُکمے
 اندر بندھن پائیا۔ اوچاں نیچاں رہنا وچ درمیان، حُکمے اندر سیو کھائیا۔ بن تیری دھار اُچے نہ کھئے پکوان، رازق رزق رحیم تیرے ہتھ دئے
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حُکم اک سنائیا۔ ورن کہے حُکم دتا دھردرگاہ، دھر دی دھار جنائیا۔ سچ
 سندیشہ اک سنا، میری بنت لئی بنائیا۔ وست امولک اک وکھا، وکھری دھار درڑائیا۔ وایو اندر جل ملا، تھلاں دینی وڈیائیا۔ کھیل کرنا
 وچ جہاں، حُکمے اندر سپس نوائیا۔ تیری پُشت پناہ سدا رہواں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سدا جگ بدلدا رہواں نواں، چوگری اپنی کھیل
 کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی وست آپ ورتائیا۔ ورن کہے مینوں سد کے پاس، اپنے وچوں آپا دتا جنائیا۔
 ساچی وست پونجی لے راس، وست امولک آپ ورتائیا۔ میری مہر تیرے ساتھ، جل پانی روپ وٹائیا۔ دھرت توں جاوے آکاش، آکاش توں
 دھرت اُتے سہائیا۔ اکھا کھیل تماش، تینوں دتا درڑائیا۔ ورن کہے اوہ پوہ دا دن آخری خاص، اگلی تھت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ ورن کہے مینوں آئی اگتی بانی، بلہین دتی جنائیا۔ کھیل وکھایا پون پانی، بسنتر بھو
 چُکائیا۔ نظری آئی اگم نشانی، نشانہ دتا درڑائیا۔ میرا کھیل دھر جگت جہانی، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بخشش کر کے امرت رس
 جیوت جگ پانی، جھولی دتی بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لیکھا آپ سمجھائیا۔ ورن کہے میرے اُتے کریا
 کری، کریپال دتی وڈیائیا۔ میرے انتر لو دتی ہری، لو ہری آپ کرائیا۔ ایہ ویکھ دیوتیاں اوکھی ہوئی گھڑی، دُکھ اندرے اندر منائیا۔

جھگڑے وچ لڑائی ہوئی بڑی، مۆرکھ ہو کے جھگڑا پائیا۔ پُرکھ اکال کولوں منگ منگی کھری، جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ورن کہے میں منگتے کیتی آس، انتر دھیان لگائیا۔ کِرپا کر پُرکھ ابناش، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سب نون دے دات، جھگڑا کرے کوئی نہ رائیا۔ دوسر ہووے نہ کوئی گھات، گھاؤ اور نہ کھئے لگائیا۔ سب کچھ تیرے ہتھ پُرکھ ابناش، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کھا ورن دوویں جوڑ ہاتھ، بھجاں آگے ودھائیا۔ تیری جھولی پاواں دات، ساڈھے تِن سیر ونڈ ونڈائیا۔ جُگ چوکڑی رہوے تیرے ساتھ، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ورن کھا کینھ رکھاں سانہ، سچ دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال کھا ایہہ جل ساڈھے تِن سیر، کھاوت جکت والی بنائیا۔ بخشش والی مہر، تیری جھولی پائیا۔ بن میرے بھگتاں سب دا ہندا رہے بھیڑ، خوشی غمی وچ بدلایا۔ دیوتیاں کولوں چہڑائی چھیڑ، سگھڑ سیانے مۆرکھ دینے بنائیا۔ ورن کھا کی لیکھا دئیں نیڑ، حُکم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کھا نہیں لہنا چکاواں پھیر، ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ انت بندھائیا۔ چار جُگ دا رکھ کے گیڑھ، گیڑے وچ ویکھاں لوکائیا۔ کلجُگ اتم بن کے آواں سنگھ شیر، رُوپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ شبدی دھار جنم لوان نہ وچوں کیسے جیر، جیرج انڈ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ورن کہے میرے انتر کیتی لو ہری، لوڑیندا سجن پایا۔ خُاری بے انت چڑھی، خوشیاں رنگ رنگایا۔ سہنجنی ہوئی گھڑی، دین دیاں دیا کایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ورن کھا تیری بخشش ساڈھے تِن سیر پانی، پون پانی جس دی سیو کھائیا۔ پُرکھ اکال شبد سنائی اگتی بانی، بان نرالا دتا لگائیا۔ ایہہ لیکھا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سینج نال رلائییا۔ بن اس دے ہوئے ویرانی، ساچا سگھ نہ کھئے اُچائیا۔ ورن کہے میرے اندر آئی حیرانی، پریشان ہو کے سپس جھکائیا۔ کِرپا کر میرے شاہ سُلطانی، مہر نظر اٹھائیا۔ اس جل دی کی کھانی، مینوں دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس ویلے میں بھگتاں دا بن کے آیا بانی، پاربرہم ہو کے ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ پاربرہم کہے میرا کھیل تماش، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کلجُگ اتم آؤنا خاص، خالص اپنا نور کراں رُشنائیا۔ بھگتاں بناں داس، ساچا رنگ رنگائیا۔ تیری پوری کراں آس، منسا نال ملائییا۔ بھگتاں ہو کے

داس، ساچی سیو کھائیا۔ دھرم پریتی دے وشواش، اپنے گھر بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ ورن کہے پرہو میرے اندر کیتی لو، اپنی دیا کھائیا۔ شبدی دھار لیا موہ، مُحبت وچ جڑائیا۔ ساچا جاپ دے کے سوہنگ سو، سرتی دتی بدلائیا۔ ورگت کر نرموہ، اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ورن کہے مینوں کیتی لو ہری، اپنی دیا کھائیا۔ باقی تے اوکھی آئی گھڑی، دیوت کرن لڑائیا۔ میں پرہ دے آگے منت کری، ایہہ کی کھیل دتا رچائیا۔ پُرکھ اکال کہا مول نہ ڈریں، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ ایہہ کھیل کرنی کلجگ گھر گھریں، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی کرنی دین مذہب شرعی، شرع وچ ہلکائیا۔ ثابت رہے نہ کھئے صحیح، ست سچ نہ کھئے سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ ورن کہا پرہ ہری کیتی لو، ہر مندر دتا وکھائیا۔ امرت رس چو، بوند سوانت پلائییا۔ مارگ دس کے دو، جھگڑا پریم ونڈ ونڈائیا۔ سرشٹی نال کر کے دھروہ، بھگتاں رنگ رنگائیا۔ دھر فرمانا حکم دتا اوہ، جس توں نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ورن کہے میں آگے ہو، سپس دتا جھکائیا۔ پرہو تیرا کھیل جانے کو، کون ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں جنہاں بخشاں اپنا موہ، اپنے رنگ رنگائیا۔ سو میرا چرن کول پیون دھو دھو، اپنی میل گوائیا۔ سرشٹ سبائی لڑے ہو کے دو دو، جھگڑا رہے لوکائیا۔ سُکھ رہے نہ کسے گروہ، ہنگتا وچ دُہائیا۔ جو میرے جاون ہو، بردے وڑ کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ ورن کہا بھگتاں کیہڑی ہووے دھار، پرہ ساچے دے جنائیا۔ کیہڑا وقت ہووے سنسار، کون تھت وڈیائیا۔ کون در ہووے دربار، دروازہ کون کھلائییا۔ کون گاوے منگلاچار، دھر دا گیت سنائیا۔ کون ویکھے وگسے پاوے سار، مہر نظر آگھ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں سب کچھ کرنیہار، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ جس ویلے جگ چوڑی پیتے وچ سنسار، کلجگ اتم ڈنک وجائیا۔ چاروں گنٹ ہووے دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ امرت میگھ برسے نہ کوئی نال پیار، دُکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ سرشٹی درشٹی وچوں اپنا ایشٹ جائے بار، بردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ گر اوتار پیغمبر اچی کوک کرن پکار، سچ سچ سنائیا۔ کرپا کر پُرکھ اکال، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اوس ویلے آواں نرگن دھار، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگت سُپیلے لوں اٹھال، سرتی شبدی آپ جگائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، ایکا رنگ رنگائیا۔ بھگت دوار بنا سچی دھرم سال، در اکو دیاں وکھائیا۔ توں

میرا جل رکھنا سنبھال، جُگ چوڑی نہ کیسے پھڑائیآ۔ کلجُگ انت آخِر جن بھگتاں دیاں پیال، امرت رس بنائیآ۔ دین دُنی ہوئے بے حال، بہیل ہو کے مات گُرا لئیآ۔ ورن کہے میں پھیر کیتا نہیں کوئی سوال، سر دے کے اپنا سر بچائیآ۔ تیرے ہتھ تیری اولڑی چال، تُوں داتا بے پرواہیآ۔ دیناں بندھپ ہونا دین دِیال، دیاندھ تیری اوٹ رکھائیآ۔ ورن کہے میں کہواں لو ہری لوہڑی کہے جہان، لوہڑی کہن والا لوڑیندا سجن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تُوں پھلواڑی دا دے کے دان، واڑی اپنی آپ سہائیآ۔

★ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

برہما کہے شنکر دس کھیل پوری، شنکا وچ نہ کھئے رکھائیآ۔ جُگ چوڑی جیہڑی کھیل رہی ادھوری، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ بنی رہی کوڑی، جُگ چوڑی پندھ مکائیآ۔ بھيو دس کیوں تن بھوت لائی دھوڑی، خاکی خاک رمائیآ۔ کیوں جٹا جوت بدھی جوڑی، ول ہتھان والا پوائیآ۔ تیرا نور اگئی نوری، نور نورانہ نظری آئیآ۔ کِس بدھ کھیل ہوئی ضروری، ضرورت دے جنائیآ۔ کِس دی کریں مزدوری، کِس بدھ سیو کھائیآ۔ کِس دی سرن رہیں حضوری بیٹھا سیس جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر سندیشہ رہیا سُنائیآ۔ برہما کہے شنکر کچھ کھول کے دس بہیت، چار جُگ سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ کِس بدھ پر ماتم رہیا چیت، چیتن اپنا آپ کرائیآ۔ کپھڑا لگا بہیت، بتکاری دے درڑائیآ۔ کِس بدھ دسے نیتن نیت، گھر ساچے سو بہا پائیآ۔ کی ڈنڈاوت کریں آدیس، سندیش کی سُنائیآ۔ کی تکیں نر نریش، شہنشاہ شاہ پاتشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا حکم اک سُنائیآ۔ شنکر کہے سُن برہما، برہم توں پرے دیاں جنائیآ۔ جتھے رہے کوئی نہ بہرما، بہرما گڑھ نہ کھئے وکھائیآ۔ جگت کانڈ نہ ہووے کرما، نہکرمی رنگ رنگائیآ۔ ناتا ہووے نہ ماٹی چرما، چم درشتی نہ کھئے وکھائیآ۔ اکو پُرکھ اکال دی ملے سرنا، سرنگت اک جنائیآ۔ نمسکار ہووے اُپر چرناں، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیآ۔ بھے بھو رہے نہ ڈرنا، نہ رہے ہوئے سہائیآ۔ اکھڑ پئے کوئی نہ پڑھنا، نراکھڑ دھار جنائیآ۔ پوڑی ڈنڈا پئے کوئی نہ چڑھنا، منزل سچ دئے وکھائیآ۔ کھڑگ کٹار پئے نہ لڑنا، شبدي ڈنک اک وجائیآ۔ حُکھے اندر بھانا پئے جرن، دوجا راہ نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، دُھر دا کھیل رہیا درڑائیا۔ شنکر کہے برہمے کی کھول کے دساں، دسن وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ میریاں اپنیاں نہیں کوئی آگھاں، آگھاں اوہ
 جیہڑیاں دتیاں بے پرواہیا۔ او سے دے در تے وساں، گھر ٹھانڈے سیس نواٹیا۔ سر چرناں اُتے گھتاں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ برہما کہے شنکر توں تکدا، جو تکیا دے جناٹیا۔ میں کھیل سمجھنا حق دا، حقیقت دے
 درڑائیا۔ اوتھے اشارہ نہیں کوئی آگھ دا، پرتکھ روپ گوسائیا۔ کھیل آگما سچ دا، کوڑا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ مارگ آکو دسدا، دہ دشا توں
 پرے کرے پڑھائیا۔ کی پرہہ تیرا تیرے وچوں تینوں دسدا، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ کس بدھ پیچ تیری رکھدا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کی ڈھولا
 دسیا جس دا، صفتاں نال صلاحیا۔ کیہڑی منزل اندر رکھدا، کون دھام دئے ٹکائیا۔ کس ویلے آپ چکدا، چک کے گود سہائیا۔ کس ویلے
 وکھرا وسدا، وینہدیاں نظر نہ آتیا۔ کس ویلے بھنڈارا دیوے رس دا، آگمی جام پیائیا۔ کھیل دس پُرکھ سمرتھ دا، سچکھنڈ نواسی کی کی کھیل
 کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شنکر کہے میں کراں کی بیان، رسنا جہوا کم کیسے نہ آتیا۔ میرا پر
 پُرکھ سلطان، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جس دی بھومکا آگم استھان، سنگھاسن آسن اپنا آپ سہائیا۔ ایکا نام سُنائے آگمی دھنکان، انراگی
 راگ جناٹیا۔ میرے اُتے ہو کے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بن اکھراں توں دے کے گیان، سہجے دتا پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، بھيو ابھیدا دتا کھلاٹیا۔ شنکر کہے برہمے کی دساں بھگونت، برہمے سار کوئی نہ آتیا۔ مالک دُھر دا کنت، سبج دُھر درگاہیا۔
 میں ویکھ نہ سکيا انت، بے انت کہہ کے سیس نواٹیا۔ کیریا کر کے میرے انتر وڑ کے مینوں دسیا اپنا منت، توں میرا میں تیرا سوہنگ شبد
 دتا سمجھائیا۔ لیکھے وچ نہیں کوئی گنت، اکھراں جوڑ نہ کھئے چڑائیا۔ سسنا ہاں نہیں کوئی بنت، ٹپی ہوڑا نہ کھئے وڈیائیا۔ وديا والا نہیں کوئی
 پنڈت، برہمے تیری چلے نہ کھئے چڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا حکم دتا سُنائیا۔ شنکر کہیا برہمے میں کی بولیا
 بول، مینوں دے جناٹیا۔ برہمے کہیا ایہو وست میرے کول، پرہہ دُھر دی جھولی پائیا۔ دووین تُل گئے او سے تول، جس دا ترازو نظر کیسے نہ
 آتیا۔ برہمے کہیا شنکر کی ہور وست تیرے کول، پڑدا دے اٹھائیا۔ شنکر کہیا میرا میرے اندر گیا مؤل، دوجا روپ نہ کھئے جناٹیا۔ توں میرا
 میں تیرا ایہو دس کے بول، انبولت راگ سُنائیا۔ برہمے کہیا شنکر آ دووین کریئے قول، اقرار اپنے وچ چھپائیا۔ کچھ ریتی چلے اُپر دھول، تیری

میری گنڈھ نظری آئی۔ پُرکھ اکال سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہے اڈول، جگت دوارے ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائی۔ شنکر کہہ تیرا میرا ہویا اقرار، نانا اپنا لیا جڑائی۔ تُوں میرا میں تیرا پرم پُرکھ دا جیکار، جیکار وچوں پیار، پیار وچوں وہار نظری آئی۔ کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر رہیا جنائی۔ دوہاں نوں کر کے خبردار، بے خبراں خبر سنائی۔ نو سؤ چرانوے چوگری جگ ایہہ چن اندروں نہیں کڈھنا باہر، چار جگ نہ کیسے جنائی۔ جس ویلے زرگن ہو کے آواں وچ سنسار، جوتی جامہ ویس وٹائی۔ تہاڈا پورب لہنا لوں وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنڈیشہ اک سنائی۔ وشن برہما برہما وشن، وشا نظر کیسے نہ آئی۔ اپنی دھار آپے دسن، اپنا نور رُشنائی۔ پُرکھ اکال کولوں پُچھن، بے پرواہ دینا درڑائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سمجھائی۔ برہما کہے شنکر کی سنی ہور خبر، چھیتی دے سنائی۔ شنکر کہہ اوہ جبر، جابر بے پرواہیا۔ برہمے کہہ نہیں اوہ ضرور ساڈی پوری کرے سدھر، ساڈی آسا اپنے نال رکھائی۔ جگت وہار چلنا نال عدل، عدالت اپنی اک رکھائی۔ تت وجود بنا سجن، پنج ملے ودیائی۔ من مت بُدھ پدارتھ دینا رتن، امولک وچ ٹکائی۔ جگت کھیل کرنا اپنے یتن، یتھارتھ سیو کھائی۔ آتما دا بنا کے وطن، برہم دینا ٹکائی۔ من دا سہا کے پتن، کھیل دینا کرائیا۔ آپے سب دی پیج آوے رکھن، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر ساچی کار کھائی۔ شنکر کہے برہمے مینوں پے گئی ٹھنڈ، سیتل دھار نظری آئی۔ برہمے کہہ میرے نال پا لے گنڈھ، گنڈھ سکے نہ کھئے کھلائی۔ پُرکھ اکال کہہ جس دے نال تہاڈی جاوے ہنڈھ، اوہ ضامن وچ رکھائی۔ شنکر کہہ میں تیرا لاڈلا چند، اپنی دھاروں لیا پرگھائی۔ برہمے کہہ میں تیرا سوچھ سرُوپ دا اگمی دم، دامن پھڑ کے خوشی منائی۔ کچھ سانوں دس اپنا کم، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ دُھر فرمانے کہہ سری بھگون، اگمی حکم سنائی۔ میرے نال کئی لو بُنھ، نانا دُھر دا جوڑ جڑائی۔ جتھے چلے نہ چترائی کوئی واسنا من، ممتا موہ رہے نہ رائیا۔ کچھ سُننا پئے نہ سرون کت، پردے انتر دیاں درڑائی۔ کچھ لہنا پئے نہ دھن، جگت ونج نہ ونڈ وندائی۔ راہ تگنا نہ پئے سوریہ چن، اکو نور جوت ہووے رُشنائی۔ تہاڈا سب توں اتم سریشٹ کم، گنڈھ اپنے نال جڑائی۔ دے سکے نہ کھئے دن، سزا وچ نہ کھئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائی۔ برہمے شو گنڈھ لئی پا، پاربرہم نال ملائی۔

خوشی لئی منا، ڈھولا اِکو گائیا۔ تُوں مالک بے پرواہ، ہوؤں یاچک سیو کھائیا۔ اس دا کچھ بھيو دے کھلا، کِس بدھ کار کھائیا۔ اگوں کھا شہنشاہ، دُھر فرمانا دِتا دِرڑائیا۔ شنکر بھوٹی مل چرن کول سواہ، سوارتھ تیرا دیاں بنائیا۔ اس گنڈھ تُوں اپنا ہتھ لا، ہتھ لا کے ہتھ نال چھائیا۔ پھیر نیتراں آگے ٹکا، چاروں طرف بھوئیا۔ گاؤندا جا بن رسنا زباں، سوہنا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اِک سُنائیا۔ شنکر پھڑ کے گنڈھ اپار، اپنیاں آگھاں آگے ٹکائیا۔ ویکھیا آر پار، نظر نظر نال بدلائیا۔ اوہدے وچوں آیا جیکار، ڈھولا دُھردرگاہیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوجا جانے کھئے نہ کار، کرنی دا کرتا آپ سمجھائیا۔ نین کھول کے ویکھیا اوتھے ملی آگتی دھار، دھرم دی دھار آپ سمجھائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کر تیار، ہنگ برہم دِتا دِرڑائیا۔ سوہنگ روپ نظر آیا جوت نال جوت ہوئی اُجیار، اُجالا دین دِیالا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ شنکر کھا برہمے مین ویکھیا ایہہ جوڑ، جو گنڈھ لئی پوائیا۔ اندر ہور تے باہروں ہور، دووین کھیل کھلاٹیا۔ حُکمے اندر ساٹوں رہیا تور، ترت اپنا حُکم منائیا۔ اس دے آگے نہیں زور، زوراؤر شہنشاہیا۔ ساٹوں اس دی سدا لوڑ، سر ساڈے ہتھ ٹکائیا۔ لگی نہاوے توڑ، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو رہیا کھلاٹیا۔ برہمے کھا شنکر پُچھ گنڈھ دا کی بھا، بھگون دے جنائیا۔ سری بھگون کھا مین تھانوں لیا اپنا، اپنے رنگ رنگائیا۔ ایہہ گنڈھ وچ گواہ، شہادت دتی رکھائیا۔ سوہنگ اکھڑ دِتا لکھا، جو لیکھا بن قلم شاہیا۔ جس تُوں جانے کوئی نہ، نرگن نرگن کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ شنکر کھا پرہو ایہہ منکا دسے اِک، ایکنکار دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کھا اس دی دھاروں سب کچھ لینا سکھ، سکھیا دیوے دُھردرگاہیا۔ لیکھا بنے پتا پت، پوت سپوتے گود اٹھائیا۔ نرگن کرے بت، سرگن جوڑ جڑائیا۔ جس دا لیکھا برہمے دینا لکھ، چار جگ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دِتا چُکائیا۔ برہمے کھا شنکر پُچھ اِس گنڈھ دا کی وچار، پرہہ ساچے دے سمجھائیا۔ شنکر کر کے نمسکار، بندنا اندر سپس جھکائیا۔ کِریا کر میرے زرنکار، کچھ موہے دے دِرڑائیا۔ کیوں گنڈھ پائی اپار، اپرمپر سوامی بھيو کھلاٹیا۔ پُرکھ اکال کھا مین کھیل کھیلنا نرگن سرگن اِک توں دو ہو اُجیار، دو توں اِک اپنا روپ وٹائیا۔ دو اِک دا میلا وچ سنسار، دو اِکا جوڑ جڑائیا۔ جگ چوکڑی ورتے کار، کرنی دا کرتا

آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم سندیشہ اک سمجھائیا۔ حُکم دے سِری بھگوان، بھگوان دیا کھائیا۔ شنکر تینوں دتا دان، مہر نظر اُٹھائیا۔ تُوں اس تُوں کر پروان، تیری جھولی دتا پائیا۔ چار جُگ رہے نشان، جُگ چوکری حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ شنکر کہا اس دا کارج دس، ہر کرتے بھو کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہا اس دے نال جُگ چوکری میرا کرن جس، صفتاں والا نام صلاحیا۔ انتر لبھن رس، کھوجن چائیں چائیا۔ کھلاون خاطر اکھ، دوس رین سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا پڑدا آپ چُکائیا۔ دُھر دا پڑدا کھول آد نرنجن، ہر کرتا آپ جنائیا۔ شنکر تینوں دساں کرنا بھجن، اپنا نام دِرڑائیا۔ تیرے انتر میرے پریم دے ناد وجن، دوجی اور نہ کھئے شنوائیا۔ اکو نظری آواں سچا سجن، ناتا کوڑ اور درسائیا۔ سچ پریتی اندر رہنا مگن، ست سنتوکھ وچ سمائیا۔ جُگ چوکری کال مات لنگھن، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ شنکر کہا دسٹیا کھیل سُکھالہ، مہر نظر اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ منکا نہیں تیرے پریم دی مالا، مالک ہو کے تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جگت ریتی چلے چالا، مانس مانکھ راہ وکھائیا۔ صفتی دھار بنے دلالا، دیاوان نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکمے اندر حُکم ورتائیا۔ شنکر کہا کپڑا کرنا جاپ، جگ جیون داتے دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا تُوں میرا میں تیرا سوہنگ تھاپن دتا تھاپ، بنا پرماٹما آتما دوجی وست رہن کھئے نہ پائیا۔ سدا سُہیلا ہو کے وساں ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رسنا والے جہوا والے صفتاں والے لکھتاں والے بھوکھتاں والے بدلدے جانے پاٹھ، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ منکا منکا سب نے بھواؤنی گانٹھ، اُنکلی پوٹے نال ملائی۔ شنکر بن میری کِریا کسے دی مُکنی نہیں واٹ، جگت ریتی وچ جگت دیاں بھوائیا۔ شنکر کہا دس پُرکھ سمراتھ، ایہہ کیوں اپنی رچن رچائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ میرا کھیل تماش، دھندے وچ رکھاں لوکائیا۔ نت نوت جُگ چوکری بھگت سُہیلے اُٹھاواں خاص، خالص اپنے رنگ رنگائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دیواں دُھر وشواش، وشا اپنا دیاں سمجھائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دیاں مٹائیا۔ شنکر کہے میں ویکھاں تیرا حُکمے والا کیلاش، جس دا رُوپ رنگ نظر کسے نہ آئی۔ ہوں سیوک داسی داس، یاچک ہو کے سیو کھائیا۔ اک اگئی دس بات، میرے صاحب منگ منگائیا۔ تُوں کوئی لیکھا لیکھیا نہیں نال قلم

دوات، حُکمے اندر دتا درڑائیا۔ اباشی کرتے کہا شنکر میرا سب توں وکھرا بھنڈارا کاغذات، جس دا رُوپ رنگ رنگت وچ نہ کھئے وکھائیا۔ اوس دے اُتے سارے لکھاں حالات، حالت دو جہاناں اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ شنکر کہا میرے جگدیش، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا ذرا نیتر میٹ، تینوں دیاں وکھائیا۔ انتر پڑھ اک حدیث، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ پڑھن نال شنکر دی نکلی چیک، چیک چہاڑا دتا پائیا۔ اگلیاں جُگاں دے اُون والے نرگن توں سرگن گُر اوتار پیغمبر پرہ وکھائے ٹھیک، بنا سے توں سماں آپ جنائیا۔ نظری آئے نزدیک، بیٹھے پندھ مُکائیا۔ اباشی کرتے اتوں اکھاں دتیاں نیٹ، اُنگلاں نال دبائیا۔ نوری نظر آیا واحد لاشریک، نُور نُورانہ دُھردرگاہیا۔ جس دے وچ حق توفیق، توحفے وچ دئے وڈیائیا۔ اکھاں نوں ہور دبایا شنکر نوں ایں جاپیا جویں نو سُو چرانوے چوکرئی جُگ گئے بیت، دیر لگی نہ رائیا۔ چار کُنٹ اندھیرا دسیا تاریک، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اباشی کرتے نالوں ٹٹی ویکھی پریت، پیریت وچ لوکائیا۔ کسے دی کرے نہ کھئے تصدیق، دھرم دی شہادت نہ کھئے بھگتائیا۔ جگت واسنا سب نوں رہی گھسیٹ، مالا منکے سارے دین دُبائیا۔ آتم پرما تم ہونے نہ کھئے قریب، دُور ڈراڈے روون مارن دھابیا۔ ایہ کھیل ویکھ عجیب، شنکر اندر واسطہ دتا پائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہ میری ترتیب، جُگ چوکرئی رہیا بھوائیا۔ شنکر کہا کچھ میری اُمید، آسا وچ ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم دتا سُنائیا۔ شنکر کہے برہمے ایس گنڈھ دی کر پڑتال، اپنا دھیان لگائیا۔ برہمے کہا میں منگ منگان کولوں پُرکھ اکال، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ بن کے بچہ نہ لال، چرن کول سیو کھائیا۔ رو کے دساں حال، بہل ہو گُرائیا۔ کِرپا کر دین دیاں، مہر نظر اٹھائیا۔ ایہ تیری وست کس بدھ رکھنی سنبھال، سے دے مالک دینا جنائیا۔ من بینتی میرا سوال، سوالی ہو کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہا برہمے کر خیال، پاربرہم دئے جنائیا۔ جُگ چوکرئی کھیل کمال، ہر کرتا آپ کرائیا۔ منکے منکے نال میری گھالنی گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ برہما کہے میں گنڈھ ویکھی اولی، اول نظری آئیا۔ مینوں نظر آئی اکلّی، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پُرکھ اکال کہا برہمے ایہنوں رکھ شنکر دی اُتے تلی، اتوں اپنی تلی نال دبائیا۔ میرے پریم دی دے دیو بلی، بھینٹا مُحبّت وچ رکھائیا۔ پھیر ویکھو میری اگتی گلی، جتھے ہوکا

ملے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ برہمے گنڈھ شنکر تلی دتی رکھ، رکھ کے خوشی
 منائیا۔ اُتوں دتا دب، سہجے بہار ٹکائیا۔ دوہاں نوں نو سو چُرانوے چوکرئی جُگ دا اخیر دِسیا جھب، مدھ دا لیکھا دتا مُکائیا۔ اس دے
 درمیان گر اوتار پیغمبر سارے منکیاں والے پرہہ نوں رہے بہج، بھجن دی بھاجی جھولی پائیا۔ آپ وکھرا ہو کے جگ، ریتی مات وچ
 پرگنائیا۔ کھیل کر سرگ، نرگن نور دھار سمجھائیا۔ منکا مالا کھیل واسنا جگ، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ برہمے ویکھ کہا اوہ شنکر ویکھ لگی
 آگ، چاروں کُنٹ نہ کھئے بُجھائیا۔ ساچا در کسے نہ پئے لبھ، نیتربین ہوئے لوکائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں پڑا کوئی نہ سکے کج، سر ہتھ نہ کھئے
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھبو ابھیدا آپ کھلائییا۔ پُرکھ اکال کہا برہمے اُتوں دب نال زور، شنکر اُپر دے اُٹھائیا۔
 دوہاں نوں نظری آیا ہور دا ہور، نرگن نرور نور خُدائیا۔ جُگ چوکرئی بنیا دِسیا چور، چوری چوری کھیل کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا
 تور، دُھردرگاہی حُکم سُنائیا۔ اپنے ہتھ رکھ کے ڈور، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ اتم میل کے اپنا جوڑ، دونا دا اک دتا وکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہا برہمے اُتوں چُک لے ہتھ، شنکر اپنا ہتھ دے وکھائیا۔ دوہاں ہتھان اُتے
 لکھیا نظر آیا وگھ وگھ، سوہنگ روپ الاہیا۔ ہتھ نال ہتھ ملا کے پرہہ چرن گئے ڈھٹھ، ہتھ چرنان اُتے چُھپائیا۔ پرہہ نے چرن چُکے
 جھٹ، دوہاں نے تھلے دتے ٹکائیا۔ ابناشی کرتے کہا توں میرا میں تیرا لوو رٹ، روٹین رٹن لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایہہ میرا آد دا جس،
 انت میرے نال سمائیا۔ آگوں برہما بولیا جھٹ، بینتی دتی سُنائیا۔ توں میرا میں تیرا اس توں آگے ہور کچھ دس، سکھیا سچ جنائیا۔ شنکر
 کہا جوڑ کے دوویں ہتھ، تیری بے پرواہیا۔ سانوں وست دے وتھ، دُھر دی جھولی پائیا۔ جو تیرا نام اکنھ، اوہ پُرکھ اکال دے سمجھائیا۔
 ابناشی کرتا پیا ہس، سر دوہاں دے ہتھ ٹکائیا۔ چچو ہن جاؤ نس، سیوا کر کے جھٹ لنگھائیا۔ اک سرشٹی کرو اُتیت، اک سنگھار کے
 صاف دیو کرائیا۔ ایہہ حُکم دتا سچ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کھیل کراں ناتا جوڑ کے پنج تت، لکھ چوڑاسی ونڈ ونڈائیا۔ انڈج جیرج اُتبھج
 سینج وگھ وگھ، بھاندے اپنے دیاں گھڑائیا۔ نرگن نور دھار اندر رکھ، ناتا دُھر دا آپ جڑائیا۔ نرگن سرگن ہو کے آواں پرتکھ، اوتار پیغمبر
 گرو روپ بدلایا۔ دُھر دا نام سندیشہ دیواں جھٹ، شاستر سمرت وید پُراناں وچ جنائیا۔ نو سو چُرانوے چوکرئی جُگ کھیل کر جگت

ونجارے ہٹ، لوکھات ونج وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ برہمے کہا کی رکھیئے تیری یاد، دُھر فرمان جنائیا۔ شنکر کہا کھول دے راز، پڑدا آپ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہ منکا رکھنا سانہ، نو نو چار نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ شنکر کہا اس منکے دا کی بہیت، منکھ نوں لوڑ رہے نہ رائیا۔ برہمے کہا میں کُچھ لیکھا لکھنا وچ چار وید، وِدیا توں پرے کر پڑھائیا۔ شنکر کہا کی اس دا ہووے بہیت، ہتکاری دے جنائیا۔ برہمے کہا میں تگنا نیت نیت، نرگن نور اکھ کھلائییا۔ پُرکھ اکال کہا ایہ میرا تہانوں وچا پیچ، دوہاں نوں گنڈھ دتی پوائیا۔ اس دے وچ نہیں چھیک، سُرَاخ آر پار نہ کھئے بنائیا۔ جگت نیتر سکے کھئے نہ ویکھ، تہاڈے وچ دتا چھپائیا۔ کلجگ انت آخیری نو نو چار پچھوں تسیں مینوں کرنا بہیت، اپنے وچوں باہر کدھائیا۔ میں بن کے کھیوٹ کھیٹ، ساچی کرنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ سُنائیا۔ ابناشی کرتا کہے ایہ منکا نہیں گنڈھ، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ جگ چوکرئی ایسے دا جگت ریتی بنیا رہنا پکھنڈ، ساچی منزل نہ کھئے وکھائیا۔ اس دے نال کم کردے رہنے رسنا بتی دند، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ شنکر برہمے اکو تہانوں دسیا ڈھنگ، تہانوں اگے دسن دی آگیا نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے نو نو چار جاون لنگھ، پاندھی اپنا پندھ مُکائیا۔ میں نرگن ہو کے آواں سورا سربنگ، لوکھات پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگت بناواں اپنا سنگ، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نام بہنڈارا دیواں ونڈ، ایکنکارا ہو کے آپ ورتائیا۔ برہمے تہاڈی لیکھے لاواں اپنی دتی گنڈھ، گنڈھ بھگتاں نال پوائیا۔ دو اک دی کر کے ونڈ، اکیاں دا جوڑ جڑائیا۔ توں میرا میں تیرا لکھ کے چھند، سوہنگ ڈھولا دینا سمجھائیا۔ میرا نور چمکدا ویکھیو میرا بھگت سُہیلا چند، میری جوت جوت رُشنائیا۔ جنہاں دے اندر دینا اکو پرمانند، دوجا رس نہ کھئے وکھائیا۔ خوشی کرنا بند بند، بندگی اک درڑائیا۔ رسنا نال پاؤنی نہیں ڈنڈ، اچی کوک نہ کھئے لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا پور کرائیا۔ شنکر کہا پرہ بھگتاں دی کی ہووے پہچان، کلجگ انت دے سمجھائیا۔ برہمے کہا اوہ برہم میرا مہان، نور نور رُشنائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے جھگڑا پئے شرع شیطان، شریعت وچ دہائیا۔ ساچا سُنے نہ کھئے فرمان، کلمے کائنات جائے بھلائییا۔ گر اتار پیغمبر سچ دوار سرب گرلان، بیٹھن سیس نوائیا۔ جودھا سورا رہے نہ کھئے بلوان، بلدھاری بل نہ کھئے پرگٹائیا۔ جگ

چوڑی جو منگدے گئے دان، آسا منسا نال رکھائیا۔ سو دیواں وچ جہان، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ سنت سُپیلے وشن برہما شو ویکھنے نال دھیان، ہر دھیانی دئے درڑائیا۔ جیہڑا تہانوں نہیں دسیا بیان، اوہ بھیو دیاں کھلائییا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں میرا ڈھولا ہندا "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان"، بن میرے مات سکے نہ کھئے چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم اک سنائییا۔ پُرکھ اکال کہے برہما شنکر اکھیاں لوو گھٹ، پٹھیاں مٹھیاں نال دبائییا۔ بولنوں ہو جاؤ چپ، چرن دھیان رکھائیا۔ ویکھو اندھیرا گھپ، کلجگ انت دیاں سمجھائییا۔ کوٹاں وچوں میرے بھگت سُپیلے دھر دے پت، ننھے بچے سوہیا پائیا۔ جنہاں پڑھنی میری اکو ٹک، جو تہانوں دتی سمجھائییا۔ تسان گنڈھ بٹھی گھٹ، اوہناں دی جھولی دینی پائیا۔ اندروں دھار پینی پٹ، توں ہی توں ہی ڈھولا گائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لک، بھیو دیاں کھلائییا۔ اک منکے نال دوئے ایکے دا ہووے سکھ، اکیاں گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر فرمانا اک سمجھائییا۔ پُرکھ اکال کہیا اکھیاں ہور دیو دب، اپنا بل ودھائییا۔ دبڈیاں نو نو چار دی پار دسی حد، نو نو چار رہیا نہ رائیا۔ چاروں کٹ لگی آگ، گر اوتار پیغمبر نہ کھئے بچھائییا۔ سندیشیاں وچ گئے سد، بھوکھتاں وچ منگ منگائییا۔ ایہ کھیل ویکھ پُرکھ سمرتھ، نیترو رو نیر وہائییا۔ شنکر کہیا پرہو ساڈی ہوئی بس، بھڑی بھڑی گرلائییا۔ برہما چرن کول گیا ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا خاک رمائییا۔ جو کچھ سو تیرے وس، چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا گاؤندے ویکھے جس، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا دھیان لگائییا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا وسیا گھٹ، گرہ گرہ ڈیرہ لائییا۔ آد جگاد جگ چوڑی سب کچھ تیرے ہتھ، دو جا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، تیری بے پرواہیا۔ تیرا منکا سانہ کے رکھئے ڈھک، اندروں باہر نہ کدے کڈھائییا۔ جس ویلے حکم دیویں یک، دھر فرمانا آپ سنائییا۔ اسیں لے کے آئیے تھ، جس دوارے منگ منگائییا۔ تیری بھیٹا کریئے جھٹ، چرناں وچ ٹکائییا۔ سانوں بھگتاں دے سے وتھ، نو نو چار دئے گواہیا۔ جنہاں تیرا ڈھولا گاؤنا جس، تیرا نام دھیائییا۔ توں اوہناں ہونا وس، ناتا توڑ جگت لوکائییا۔ سوہنگ دھار اُپر رکھ، من کا منکا جوڑ جڑائییا۔ آپ نال ہونا پرتکھ، آد توں انت نظری آئییا۔ کسے نوں سمجھ نہیں آؤنی ککھ، ککھیاں توں ہوئی کرے لوکائییا۔ تیری مہا صفت کوئی گا نہ سکے بھٹ، بنا بھگتاں توں بھٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائییا۔ شنکر کہے میں

تکيا کی اکاڑ، اگا نظری آيا۔ برہمے کيا سمت شہنشاہی اپار، نظری آئے تریلوکی توں باہر، تتاں گناں ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ بھگت سہیلے لینے اٹھال، جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، دین دیاں دیا کھائيا۔ دوس دسے ستاراں ہاڑ، لیکھا جانے گرو کرتار، فُدرت دا مالک بے پرواہيا۔ جن بھگتاں دئے ادھار، اندر باہر کرے پیار، پریم ہو کے میل ملائيا۔ سوہنگ شبد دی چلے دھار، تُوں میرا میں تیرا ہووے جیکار، دو جہان سُن سُن خوشی منائيا۔ ویکھن آؤن گرو اتار، پیغمبران لے کے نال تسیاں لین اٹھال، کسب دین سمجھائيا۔ چلو تکیئے اک جمال، جس دا نور بے مثال، جن بھگتاں رہیا وکھال، وکھری کار کھائيا۔ جس دی کردے رہے بہال، بھیٹا کردے رہے وال وال، نکا وڈا سمجھ کچھ نہ آيا۔ سو سچ دوار سہا کے دھرم سال، جن بھگتاں کرے سنبھال، گرمکھ ویکھ کے اپنے لال، بنا لالچ توں اپنے رنگ رنگائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائيا۔ پُرکھ اکال کيا وشن برہما پھرو اپنے کن، ہلُونے زور نال لگائيا۔ ویکھو میری منزل چڑھ، سہجے دیاں وکھائيا۔ نرگن دھار وچوں لینا پڑھ، کراں سچ پڑھائيا۔ تُوں میرا میں تیرا پیار لینا ور، وست تہاڈی جھولی پائيا۔ کھیل وکھاواں اگے گھر، گھرانہ دیاں جنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دھردرگاہيا۔ پُرکھ اکال کيا وشن برہما شو تئے کن اپنے کھچو، بن ہتھان زور لگائيا۔ اوسے ویلے سوہنگ دھار نکلی اوہناں وچوں، جوت جوت وچ گھائيا۔ پُرکھ اکال کيا تئے دوہتھڑاں نال پٹو، اپنا بل دھرائيا۔ اوسے ویلے پھڑ کے کيا میرے چرن ٹکو، ٹکے دھوڑی دیواں لگائيا۔ کچھ اگلی سیکھیا سیکھو، سہجے دیاں سمجھائيا۔ کچھ لکھنا میتھوں سیکھو، لیکھ دیاں درڑائيا۔ آہ لے لو میری چٹو، چٹی دھار اک وکھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا بھيو آپ گھلايا۔ شنکر کہے میرے کن نوں ہندی پیڑ، بہتا لیا کھچائيا۔ برہما کہے میرے اندر نہ رہی دھیر، درد نہ کھئے ونڈائيا۔ وشنو کيا ساڈی بنی تقدیر، تدبیر دتی سمجھائيا۔ پُرکھ اکال کيا تئے نک نال کڈھو لکیر، لائن سیدھی سیدھی پائيا۔ مُکھوں کہو تُوں پاتشاہ اسیں تیرے وزیر، جگ چوکری سیو کھائيا۔ تُوں شہنشاہ اسیں فقیر، در منگتے جھولی ڈاہيا۔ تے کہن اسیں ہتھ ادھین، سر سکے نہ کھئے اٹھائيا۔ پُرکھ اکال کيا کہو تیرے حکم دا سانوں یقین، سر سکے نہ کھئے اٹھائيا۔ سارے متو سوہنگ تیری سچ تعلیم، اس توں پرے نہ کھئے پڑھائيا۔ مارگ اک مہین، بن کریا رہبر چل سکے کھئے نہ رائيا۔ اپہ کھیل آد قدیم، قدماں اُتے ڈھتھیاں رہیا جنائيا۔ جگ چوکری کرنا

تبدیل، وچولا اپنا نام بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ شنکر کہے میرا منکا دیوے ہلارا، سہج سہج مینوں رہیا ہلائیآ۔ کلجگ آیا انت کنارہ، ویلا وقت وقت نال وڈیائیآ۔ اپنا پورا کر ادھارا، قرضہ دے چکائیآ۔ پُرکھ اکال لے اوتارا، کل کلکی ویس وٹائیآ۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے سنسارا، سنساری رو کے دئے دُہائیآ۔ ہوئے جیو گوارا، سنگھاری مارے دھاپیا۔ کر منسکارا، دھوڑی رہے رمائیآ۔ پُرکھ اکال کہے نہ کریو گریعزارا، اپنا آپ کُہائیآ۔ میرا آد جگاد ووبارا، جگ چوکڑی کھیل وکھائیآ۔ سرشٹی جگ جگ لا لا کارا، دھندے وچ وڈیائیآ۔ کلجگ انت کھیل نیارا، نرگن نرور آپ سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ برہما شو کہن پرہہ اسیں منکا کرنا پیش، پچھلا لے کے آئیآ۔ جس دے اُپر تیرا لیکھ، سوہنگ ست سہائیآ۔ کچھ لیکھا دس کے گیا دسمیس، گوبند دُھر دا ماہیا۔ پُرکھ اکال میرے گرمکھاں کرے ہیت، نیتن نیت ویکھ وکھائیآ۔ لکھ کے آگما لیکھ، سانوں گیا پھڑائیآ۔ اس دا کیسے نہ دسیو بہیت، بنا پُرکھ اکال دوسر اور نہ کھئے جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیآ۔ برہما کہے گوبند میرے نال کیتی بات، راہ جانڈیاں مل کے خوشی منائیآ۔ اوہ ماچھوواڑے دی رات، مینوں پچھلی نظری آئیآ۔ شنکر کہیا مینوں یاد آ گیا واک، جو گوبند گیا سُنائیآ۔ تسیں کھول کے رکھو جاگ، آس نندرا نہ کھئے بنائیآ۔ پُرکھ اکال کھولن آونا تاک، لوکھت پھیرا پائیآ۔ جنہاں چوہ ورنان نوں وڈیائی دتی میں پہلی وساکھ، اک ست پنچ چھ جوڑ جڑائیآ۔ اوہناں دا جھگڑا بنا پُرکھ اکال نہ مٹنا ذات پات، دھرم دوار نہ کھئے سہائیآ۔ برہمے کہیا گوبند آہ ویکھ ساکھیات، میں سیوا وچ دیاں وکھائیآ۔ توں میرا میں تیرا پرہہ لکھ کے دتا بنا قلم دوات، میری شنکر نال گنڈھ پوائیا۔ سو توں وی دتا اکھ، سچ دتا درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ گوبند خوشیاں نال کر کے ہاسا، آگے بھجّا واہو داہیا۔ سچ پریم دا بخش دلاسا، دھیرج نال ملائیآ۔ میں پُچھن چلیا کولوں پُرکھ ابناشا، اپنا پنڈھ مکائیآ۔ کس ویلے سرشٹی دا ویکھیں کھیل تماشا، نرگن اپنا پھیرا پائیآ۔ مینوں رکھنا سدا ساتھا، دُھر دا جوڑ جڑائیآ۔ بن کے رہنا راکھا، سر میرے ہتھ ٹکائیآ۔ ٹیکان جا کے ماتھا، چرناں سپس جھکائیآ۔ اک دو کر کے باتاں، پھیر آواں ایسے تھائیآ۔ میں بہتیاں مارنیاں نہیں واٹاں، پاندھی روپ نہ کھئے بنائیآ۔ میں سچ سُنیہڑا اکھاں، آکو وار سمجھائیآ۔ جس پورا کرنا بھوکھت واکا، واقف کار لوکائیآ۔ اُس نال

جوڑنا ناتا، چھڈنی کوڑ لوکائیا۔ اُس نے تہاڈا ویکھنا کھاتہ، برہمے شو بھل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گوہند کہے مینوں رہیا بھاکھ، راہ جاندا دیاں جنائیا۔ تہانوں جاواں آکھ، سہجے سچ سمجھائیا۔ جس ویلے آوے کھلاپات، پتیرمیشور بے پرواہیا۔ اوس ہونا بھگتاں ساتھ، دوجے در نظر نہ آئیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ آتم پر ماتم بناوے سچا ساک، سجن ہووے نور خُدائیا۔ سب دی پوری کرے آس، ترشنا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک سہائیا۔ گوہند کہے وشن برہما شو کریو نہ کھئے چالاکی، چال نرالی دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اکال لکنا ساڈھے تن ہتھ تہ خاکی، سمبل ملے وڈیائیا۔ میری نکئی جہی پاتی، سنیہڑیاں وچ وڈیائیا۔ بھگتاں دا ہونا ساتھی، اگلا سنگ بنائیا۔ جس دے گرمکھ دھرم دے ہونے پاٹھی، نام جیکارا اک لگائیا۔ تہاڈی دوہاں دی لیکھے لاوے پیار والی گائھی، گنڈھ بھگتاں نال پوائیا۔ اگئی اگئی دی میٹ کے واٹی، دوا ایکا اپنا روپ سمجھائیا۔ ایہ کھیل ہووے بھیدھ بھانتی، پاربرہم پرہ ویکھ وکھائیا۔ بڑی سہنجنی دسدی برہمے شو سمت شہنشاہی تن دی اوہ راتی، جس نوں ہاڑ ستاراں کہے کے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرنا کھیل شبدي شبد جذباتی، آزادی گرمکھان نال پرنائیا۔

★ ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

منکا کہے میں مالا بن کے رہیا پھردا، جگ جگ بھجیا واہو داہیا۔ میرا گیتا رہیا گڑدا، پٹھا سدھا روپ بدلائیا۔ گھر لبھدا رہیا پریم پر دا، دوس رین کھوج کھوجائیا۔ میں وچھڑیا رہیا چر دا، برہما شو دین گواہیا۔ میں کیسے نہ وسیا پردا، آسن سچ نہ کھئے لگائیا۔ کلا کلا ہو کے رہیا کردا، اُپروں نیچے راہ بنائیا۔ حُکھے اندر رہیا رڑھدا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا آپ بنائیا۔ منکا کہے میری بن گئی مالا، شنکر جگت دتی وکھائیا۔ کیسے کھیل سمجھیا نہ ماضی حالا، رواجی جگت لوکائیا۔ اوم شنکر دی چدے رہے جاپ والی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ و سیریا رہیا کرتارا، کرتا میل نہ کھئے ملائیا۔ صفتی نام دا لیندے رہے سہارا، اشارہ دیوے دھردرگاہیا۔ سب توں باہر جس دا کنارہ، نٹیا نوکا نہ کیسے وکھائیا۔ سو کھیل کرے اگم اپارا، اپنا حُکم ورتائیا۔

وقت لنگھا کے نو نو چارا، جگ چوڑی پندھ مکائیا۔ نرگن زرویر لے اوتارا، پاربرہم پرہہ اپنا ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انتر آتم کر اجیارا، اندھ آگیان مٹائیا۔ میل ملا کے دھر دربارا، درگاہ ساچی دئے وکھائیا۔ جس گرہ بیٹھا پروردگارا، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ منکا کہے کیوں بنی مالا اٹھوتری، اٹھاں تتاں نال گڑمائیا۔ اس نوں جانے برہما دی چھوڑی، برہم ویتا جس سمجھائیا۔ شنکر دی آسا والی پوتری، پتن بہہ کے دھیان لگائیا۔ برہمے دی منسا والی دوہتری، دوہرا رنگ رنگائیا۔ شنکر نے سانہہ کے رکھی وچ جودڑی، برہما گودڑی وچوں باہر کڈھائیا۔ تھوڑا جہا اشارہ دتا سری بھگوان دامودری، تریتے جگ شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر اپنی کھیل کھلائییا۔ منکا کہے کیوں مالا ہوئی اجاگر، منکا منکا ونڈ ونڈائیا۔ وشن برہما پرہہ دے بنے سچ سوڈاگر، نام وست جھولی پائیا۔ بیٹھ کے انت اکاگر، پریم والی گنڈھ پوائیا۔ پار کنارہ کر کے ڈونگھے ساگر، در ساچے سوہما پائیا۔ بنا سواس چلے آواز بن آندر، انتشکر نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا روپ دتا سمجھائیا۔ منکا کہے میرا اوہ روپ، گنڈھ دھر دی نظری آئییا۔ برہما شنکر جس نوں جانن ست سروپ، سو مالک اک اکھوائیا۔ جس دس کے اپنی کوٹ، گرہ مندر دتا درڑائیا۔ بنا کے اپنے پوت، شبدی حکم سنائیا۔ لیکھا رکھنا نال پنج بھوت، تت جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ منکا کہے میری مالا ربی جگ چار، چوڑی سیو کھائیا۔ ہتھ پھڑی گرو اوتار، پیغمبراں گل لٹکائیا۔ کردے رہے پکار، انتر انتر ڈھولا گائیا۔ واہوا قدرت دے یار، تیری بے پرواہیا۔ میں کھیل ویکھدا رہیا سنسار، جگ چوڑی دھیان لگائیا۔ سب منگتے ویکھے بھکھار، پرہہ آگے جھولی ڈاہیا۔ منگدے رہے دیدار، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ ریتی دسدے گئے سنسار، مندر مسیتی سوہما پائیا۔ انت کہہ کے کوک پکار، اچی ڈھولا گئے جنائیا۔ نو نو چار دا اک سردار، شہنشاہ اکھوائیا۔ جو آوے اپنی دھار، جوتی نور کرے رُسنائیا۔ سب دی دیوے پیج سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پورب لہنا دینا دئے نور، نورتی وچ پرکرتی دئے بدلائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، ہو کے ویکھے تھاوں تھائیا۔ جن بھگتاں لاپے ادھار، قرضہ مول چکائیا۔ تھت شہنجنی اک وچار، ویلے وقت نال وڈیائیا۔ گرمکھاں کر پیار، بھگتاں دئے صلاحیا۔ منکا کہے ساچے سنتاں دے من دا بن کے یار، یاد اپنی وچ رکھائیا۔

میرا قرضہ دئے اُتار، پورب جھولی پائیا۔ برہما شو کر نمسکار، نیوں کے سیس جھکائیا۔ بھگت سہیلے تُوں میرا مین تیرا کرن جے جیکار،
مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیو جُلائی ضلع گرداسپُر ★

منکا کہے میرا کیسے نہ آیا حساب، چار جُگ بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ میری مہا لکھی نہیں کیسے کتاب، گرتھ شہادت نہ کھئے بھگتائیا۔ ساچا
دے سکے نہ کھئے جواب، پڑدا اوہلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جیہڑے مالا منکا پھیردے گئے آپ، ہتھیں کنگناں وانگ سجائیا۔ کردے گئے پرہو دا جاپ،
تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا گائیا۔ منگدے گئے کر کے ہاتھ، خالی جھولی آگے ڈھپیا۔ لے کے ڈھر دی دات، تھوڑی تھوڑی مات ورتائیا۔ بن کے
داسی داس، سیوا جگت کھائیا۔ منکا پھیر کے سواس سواس، ساہ ساہ دھیائیا۔ انت ملن دی رکھ کے آس، سارے گئے سُنائیا۔ پرہہ نرگن
نور جوت پرکاش، آد جُگاد رُشنائیا۔ کدے نہ ہووے وناس، جنم مرن وچ نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل
رہیا وکھائیا۔ منکا کہے مینوں گر اوتار پیغمبر رہے رکھدے، مالا میری نال بنائیا۔ تُوں میرا مین تیرا ڈھولا رہے چدے، بنا سوہنگ تون
دوُجا ساس نہ کھئے کڈھائیا۔ ہردے اُتے مینوں رہے رکھدے، پریتی نال ٹکائیا۔ بھنڈارے بھردے رہے جس دے، صفتاں نال صلاحیا۔ مین
ویکھے کھیل پُرکھ سمرتھ دے، جو اگتی کار کھائیا۔ جس نے جُگ جُگ راہ چلائے ستجگ تریتا دوپر کلجگ رتھ دے، رتھوہی ہو کے حُکم
ورتائیا۔ سارے اوسے دے چرناں بیٹھاں وسدے، اوسے دا نام جپ کے جھٹ لنگھائیا۔ منکا کہے جس ویلے نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ
ٹپدے، ٹپے پڑھ پڑھ تھکے لوکھائیا۔ اُس ویلے نعرے سُننے پیندے اک الکھ دے، الکھ اگوچر آپ جنائیا۔ جن بھگتاں درشن ہون پرتکھ دے،
پرہہ ملے بے پرواہیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پرما تم ڈھولا چدے، دوُجا راگ نہ کھئے الائیا۔ منکا کہے اسیں پجن دسیئے سچ دے، سچ سچ
سُنائیا۔ جو پرہہ دی چرنی وسدے، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ اسیں اوتھوں دُور ڈراڈے نسدے، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جو مارگ سائوں
دس دے، دہ دشا سیو کھائیا۔ جنہاں دے انتر پریم رس دے، رستہ اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دی
کار آپ کھائیا۔ منکا کہے جُگ چوکڑی رہے لنگھے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اک مالا پھیری سنجے، سندھیا وقت سہائیا۔ اک منکا وکھایا گوہند

مادھو داس بندے، وکھا کے اپنے وچ چھپائیا۔ اشارے نال کہا ایہہ سارا کھیل ہتھ سؤرے سربنکے، دوجا سار کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے صدی بیسویں لنگھے، اپنا پندھ مکائیا۔ دین دنی ودوانی ہون اندھے، جگت ودیا اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ مُلا شیخ مسائک پنڈت گرتھی ہوون گندے، پنت پُنت نہ کھئے جنائیا۔ سچ پیار دے وچن جندے، کوڑی کریا در کھلائیا۔ مالا منکے سب دے رہن ٹنگے، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بن اوڈھن سیس ہونے ننگے، پڑدا سکے کھئے نہ پائیا۔ پھرے دُبائی وچ وربھندے، برہمنڈ جگت کُرائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈے، آدھ واٹے دسے لوکائیا۔ اوس ویلے لکھ چوراسی وچوں پُرکھ اکال دین دِیال بھگت سہیلے بناؤنے چنگے، چنگی طرح اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دِیال سدا بخشندے، بخشش رحمت اپنی آپ کھائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپور ★

گوبند کہے میں پُر اند توں ہویا وکھرا، وکھری دھار چلائیا۔ میں اوپلے ہو کے نالوں اکھراں، اکھیاں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ پھوڑھیاں توں دُور وچھا کے ستھرا، ستھرا یارڑا اک سہائیا۔ نیتر ہنجھو چھڈ کے اتھرا، ست سروپی دھار وہائیا۔ جگت نشانہ چھڈ کے پتھرا، پتن ملیا بے پرواہیا۔ کھوجیاں ہتھ نہ آواں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ رکڑا، تھلاں وچ اکھ نہ کھئے ملایا۔ صفت دساں نہ وچ سطران، مہا گنت نہ کھئے وڈیائیا۔ سریشٹی نالوں ہو کے بے وطن، وطن ملیا دُھردرگاہیا۔ جس دا چار جگ کردے رہے یتنا، یتھا یوگ اپنی سیو کھائیا۔ مینوں چنگا لگا اوتھے وسنا، جتھے وصل نور خدائیا۔ میرا روپ سمجھیا کیسے نہ اصلا، اصل بھيو نہ کھئے چکائیا۔ رس اگمی جانے کوئی نہ رسنا، رستہ لبھے نہ کیسے لوکائیا۔ رسنا جہوا بتی دند کرے کوئی نہ جسنا، صفتاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ میں تجیا دنی والا پٹنا، گھر اکو ویکھ وکھائیا۔ جس گرہ دی کوئی نہ جانے گھٹنا، گھاٹی چڑھ نہ پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا دُھر دا سنگ بنائیا۔ گوبند کہے میرا کوئی نہ جانے پُر اند وچھوڑا، وشا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا جانے کوئی نہ جوڑا، جوڑی کیس دے نال بنائیا۔ میرا تکے کوئی نہ گھوڑا، جو چلے واہو داہیا۔ میں اوس دا بانکا چھوہرا، جس نوں شہنشاہ کہہ کے سارے گائیا۔ جس نرگن توں سرگن سسے اُپر لایا بوڑا، سوہنی ونڈ

ونڈائیا۔ ہنگ برہم بنا کے پوڑا، منزل اپنی دتی دکھائیا۔ مُحبّت پیار دی رکھ کے لوڑا، ناتا دُنی نالوں ٹڑائیا۔ حُکم دے کے اکو کورا، کوڑی
 کیریا ڈیرہ ڈھائیا۔ مان دے کے بانکا چھوہرا، شہرت اپنی اک سمجھائیا۔ کر پرکاش اندھیر گھورا، نور نور نال چمکائیا۔ ساچا بل دے کے
 جورا، جورو زر زیر کرائیا۔ پڑدا لاه کے تورا مورا، آپ اپنے انگ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔
 گوبند کہے کیوں پُری اند چھڈی، ناتا لیا ٹڑائیا۔ کیوں گوبند چلی نہ گدی، آگے گروُت نہ کھئے وڈیائیا۔ کیوں شبندی دھار بدھی، حُکمی
 حُکم شنوائیا۔ کیوں کھیل کیتا یدی، یک نعرہ اک سنائیا۔ ایہ ویلا وقت آوندا کدی، قدیم توں پرہ دی ریتی چلی آئی۔ میری دھار اوس
 نال بدھی، جس نوں بندنا کر کے سارے سیس جھکائیا۔ جس دا حُکم کدے نہ ہووے ردی، بدلی وچ نہ کھئے بدلائیا۔ اوس دے پریم دی
 سچی صدی، سدے دے کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، حُکم میرے اندر ورتائیا۔ گوبند کہا کیوں ہویا پُر
 اند الگ، سمجھ کیسے نہ آئی۔ کھوج سکے نہ کھئے جگ، بھیسو سکے نہ کھئے درڑائیا۔ راز سکے نہ کھئے لبھ، سمجھ وچ نہ کوئی چٹرائیا۔ جگت
 واسنا میٹ کے حد، مایا خواہش دتی تجائیا۔ پُرکھ اکال دا کر کے جج، حاجت اپنی ویکھ دکھائیا۔ سچ دوارے منگ کے منگ، منگی خوشی
 رائیا۔ کیریا کیتی سؤرے سرنگ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ شبد اگئی حُکم دتا اسو نیلے نہیں کسنا تنگ، زین پاکھر خوشی نال ٹکائیا۔ حُکھے
 اندر دے کے ڈھنگ، طریقہ اگلا دتا سمجھائیا۔ جگت گوبند تیرا شستراں والا جنگ، جگت کھیل لوکائیا۔ تیرا بھگتاں والا اند، اپنے وچ
 چھپائیا۔ گرمکھاں والا سنگ، جوت شبد وڈیائیا۔ نرگن نور دس کے ہنگ، پاربرہم پڑدا لاپیا۔ جس دھاروں آئے جم، تن وجود ملے
 وڈیائیا۔ بھاگ لگے ماٹی کچّ چم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حُکم اک سنائیا۔ گوبند کہے کیوں تجیا گھر بار، گھرانہ دتا
 تجائیا۔ اوٹ رکھ کے اک یار، یارانے کوڑے دتے مکائیا۔ پریم پریتی پہن ہتھیار، ہتھ جوڑ سیس نوئی۔ پُرکھ اکال کھچّ کٹار، کرتب اپنا دتا
 درڑائیا۔ اس دا لہنا دینا برس دو چار، پنج ست توں ودھ نہ ونڈ ونڈائیا۔ اگلا کھیل نال نرنکار، نرگن سرگن وچے ودھائیا۔ توں میرا میں
 تیرا دوہاں دا سانجھا بنے ہتھیار، جس دی سمجھ کھئے نہ دھار، کٹار تلوار کم کھئے نہ آئی۔ لہنا دینا مکاوے سرب سنسار، کوڑی کیریا کرے
 خوار، گرمکھ سجن لے اُبھار، انتر باہر کرے پیار، نرنتر نور کر اُجیار، منتر اک جیکار، دھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گوبند کر کے نسکار، منگی

منگ در بھکار، سب کچھ تیرے اختیار، دیونہارے سرجنہار، بے پرواہ تیری بے پرواہی تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن سرگن نرگن کرے اپنی کار، کرنی دا کرتا کائنات اپنا کھیل وکھائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپور ★

گوبند کہے پُرکھ اکال جانے وجیا، شاستر سمرت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس کارن پُری اند تچیا، ناتا کوڑ ٹرائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے سچیا، سجن پایا بے پرواہیا۔ جس دا نام دمامہ وجیا، چوٹ اگئی لائیا۔ اوسے دا آیا سدیا، گھر اوہو ویکھیا چائیں چائیا۔ سچ پریم دا ویکھ کے مزیا، اند اپنا لیا بنائیا۔ جس میرا پڑدا کجیا، اوڈھن سیس دتا ٹکائیا۔ اوس دے حکم اندر آد جگاد لگیا، دوس رین سیو کھائیا۔ سچ مہبت دی پی کے مدھیا، مدھر دھن اوسے دا نام دھئیایا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار سجن میت مُرارا اکو لبھیا، جس نال مل کے آد جگاد جھٹ لنگھائیا۔ ایتھے اوتھے نرگن سرگن کدے نہ کرے دغیا، دغا فریبی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا اپنا رنگ چڑھائیا۔ گوبند کہے کیوں چھڈیا جگت مندر، منتو سمجھے کھئے نہ رائیا۔ میں لنگھیا اوس اندر، جس دا قفل بند نہ کھئے کرائیا۔ اگئی ویکھی رنگن، نرگن نر جوت رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کوٹن منگن، انگنت وشن برہما شو جھولیاں ڈاہیا۔ پُری اند نالوں مینوں آیا چنگا اندن، اند ویکھیا ڈھردرگاہیا۔ ساچی دھوڑی دی لا کے چندن، مستک اپنی ریکھ بدلایا۔ بنا ہتھیاں توں کر کے بندن، بندے دی بندگی توں پرے پارہم وچ سمائیا۔ گا کے ڈھولا چھندن، سوہنگ سروپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا حکم رہیا ورتائیا۔ گوبند کہے کیوں پُری اند وچوں ہویا بھگوڑا، بھاجڑ دتی پائیا۔ اکو ہتھ بھڑا کے ڈورا، ڈوری اوسے نال جڑائیا۔ جس دا کھیل براہمن گوڑا، برہما ویتا سمجھ نہ رائیا۔ جگ چوکرئی جس دا نام ورتیا بھورا بھورا، بھور بھور گر اوتار پیغمبر گئے کھائیا۔ بنا تتاں توں اوس دا بنیا چھوہرا، بانکا نر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، حکم اندر کھیل ورتائیا۔ گوبند کہے کیوں پُری اندوں ٹھہا، خوشیاں ڈھولا گائیا۔ کیوں گرسکھان سرسے کھیل کھیلیا اکٹھا، خلق پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ کیوں دے کے دھیرج ہٹھا، ست سنتوکھ دتا

بندھائیا۔ پُرکھ اکال کِس بدھ مارے میرے اندر سٹان، شبدی شبد حُکم سُنائیا۔ تیرے سریر دا ہونا وٹا، بدلی شبد نال بدلائیا۔ مڑ کے کرنا پئے نہ رٹا، جھگڑا جھگڑنا پئے نہ نال لوکائیا۔ جیہڑا میرا نام نور لبھدے رتا، بھورا بھورا سرب ورتائیا۔ پھیر سب کچھ دیواں تیرے ہتھان، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ ہُن چھڈ دے مندر مینارے اٹان، ککھان نال نہ کھئے وڈیائیا۔ پھیر میں تیرے اندر وساں، جس نوں سمجھے نہ کھئے جگت شاستر شرع والی دُبائیا۔ اپنی رچنا تیرے نال مل کے ویکھان بنا اکھان، رکھک ہو کے رکھیا کراں تھاون تھانیا۔ قول اقرار کراں سچا، سچ سچ دیاں جنائیا۔ اصل وچ وصل وچ تُوں میرا شبدی پوت پگا، سْت دُلازا نرگن نظری آئیا۔ ایہہ کایا دا بھانڈا کچا، انت ناتا جائے چھڈائیا۔ گوہند سیس نوا کے کہا اچھا، تیرے حُکم اندر تیری سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سنیہڑا اک سمجھائیا۔ گوہند کہے اند پُر چھڈدیاں کیتی فریاد، فرمانبردار ہو کے سیس نوائیا۔ مینوں رس دے جو اگئی آد جگاد، جگ بدل کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال مار آواز، دُھر دی دھار اندر جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ایہہ گا اپنا راگ، دوجا سُنن کھئے نہ پائیا۔ سچ مُحبّت وچ سدا رکھنی آس، آسا وچ بھرواسا دتا بندھائیا۔ میری پون تیرا سواس تیرا سواس میرا پرکاش، وچ پرتھی آکاش سیس نوائیا۔ دساں کھیل بن تتاں میل نرگن نرگن تماش، خالق ہو کے خلق وچ کھلائییا۔ مہربان ہو کے دیواں شاباس، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہو کے دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب گنتاس، گنوتتا گہر گمبھیر بے نظیر نظر توں پرے، کرے کھیل اپنا ہرے، ہری ہر ہر ہر گوہند حُکم ورتائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی مہندر کور دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپور ★

گوہند کہے پُری اند دا آیا چیتا، چیتن ہو کے دیاں جنائیا۔ حُکم سُنیا پُرکھ اکال ہونا سب دا نیتا، نر نرنکار دُھردرگاہیا۔ لکھ چوراسی ویکھے اپنے کھیتان، چار گنٹ دہ دشا پھیرا پائیا۔ برہمنڈا کھنڈان کرے وینتا، پُریاں لوآ حُکم ورتائیا۔ لکھ چوراسی جانے لیکھا، اندج جیرج اُتہج سیتج بھول بھولائیا۔ کوڑی کریا میٹے بھیکھا، اکو ڈنکا نام سُنائیا۔ پڑدا لاپے دیس پردیسا، دو جہانان بھو چکائیا۔ شاہو بھوپ بن نر

نریشا، نر نرائن حُکم ورتائیا۔ جس نون سارے کرن آدیسا، سچ دوارے سیس جھکائیا۔ سو سدا رہے ہمیشہ، جگ جوکڑی اپنی کار
 کھائیا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، گرمکھ اپنے گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ گوبند کھا پُری
 اند اگئی آئی خبر، دُھر سندیش سُنائیا۔ جس دا پرکاش دو جہاناں اُتے امبر، آد انت سدا رُشنائیا۔ اوس دتا پیالہ صبر، مدھر جام پیائیا۔
 روپ دس اگئی بر، بابر شاہی دتی کھپائیا۔ لیکھے لا اپنا بنس سرینس بُر، لیکھا پچھلا مول چُکائیا۔ جیہڑی منگ محمد منگی ورن لگے وچ
 قبر، کعبے دے مالک قائل ہو کے تیری آس تکائیا۔ صدی چوڈھویں دینی بدل، بدل وچ عدل تیرا نظری آئیا۔ جگت واسنا کر قتل، نام کھنڈا
 شمشیر شرع کرے صفائیا۔ اوس دا کرنا یتن، یتھارتھ گوبند سیوا لائیا۔ جس دا اکو آد جُگادی وطن، بے وطن ہو کے بے وطنیاں اپنے گھر
 پُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ گوبند کھا میری انت اتتر سدھر، صدیاں دی پچھلی دیاں
 جنائیا۔ کوڑی کرپا ویکھ غدر، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ بینتی وچ کھا کرپا کر کر عدل، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کھا جس ویلے آویں
 میرے وطن، گھرانے ڈیرہ لائیا۔ پھیر بنا کے تیرا پتن، کنارہ دُھر دا دیاں سہائیا۔ نظارہ ویکھاں پن نیتر اکھن، اکھیاں پکھیاں تون ڈیرہ پرے
 لائیا۔ پیج مات آواں رکھن، سہج سہج اپنی کار کھائیا۔ سچ دیہرے آواں وسن، مندر محبوب ہو کے محل دیاں سہائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ گوبند کہے شبد اگئی کایا اندر پھریا، بھجیا واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دی دسی ساچی کرپا، پڑدا
 دتا اٹھائیا۔ گیڑا اکو وار گیڑیا، گردش رہی نہ کھئے لوکائیا۔ پریم پریتی پُھل کھڑیا، پنکھڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گھر ویکھ اکھا تھریا، سچ دوار
 سوہا پائیا۔ جو جگ چوکڑی چریں وچھڑیا، سہجے ویکھ وکھائیا۔ اپنی دھار وچوں نکلیا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ حُکم نال کھا گوبند اپنے
 سکھ لیا، جنہاں دیواں مان وڈیائیا۔ گوبند کھا پہلوں مینوں بھکھ پا، گرمکھاں نون رس دیاں چکھائیا۔ جنم جنم دی ترکھ مٹا، ترسنا دیاں
 گوائیا۔ ساچا مارگ اک لگا، اکو رنگ رنگائیا۔ ہن امرت جام جاواں پیا، امرت رس چکھائیا۔ دوجی وار تیری چرنی دیاں ٹیکا، ٹکے مستک
 اپنا نام لگائیا۔ پُرکھ اکال کھا کچھ خوشی نال کھوا، اپنی وست ورتائیا۔ گوبند کھا مینوں سد لین دے گواہ، باون آواز لگائیا۔ اوس آ کے
 سیس دتا جھکا، چرن دھوڑی چھار چھہائیا۔ پرہو اوہ ویلا وقت لین دے آ، مریدا پُرشوتم تیری مریدا دُھر دی چلی آئیا۔ جس ویلے نرگن

نور جوت کریں رُشنا، گوبند شبدی دھار اپنا نام ڈنک لئیں وجا، گرمکھ گرسکھ ہربھگت سُہیلے سہجے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، اپنا کھیل کھلا، کھیل وچ اپنا آپ کھلائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ مکھن سینگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپُڑ ★

گوبند کہے کیوں چھڈیا جگت اند پُر قلعہ، چار دیواری دتی تجائیا۔ پُرکھ اکال حُکم اکو ملا، دُھر فرمانا دتا درڑائیا۔ شبدی دھار رہنا نہ ڈھلا، تت سُکھ نہ کھئے چٹرائیا۔ میرے حُکم دا کٹنا چھلا، چلہ تیر کمان سہائیا۔ سُنجننا ہوئے ویلا، دُھر دے وقت وجے ودھائیا۔ تیرا مالک اک اکلا، سچکھنڈ نواسی نظری آئیا۔ جو منگنا منگ کے لے لا، دیونہار دیا کھائیا۔ جو کہنا رسنا نال کہہ لا، ہر سُن کے خوشی بنائیا۔ گوبند کہا میں تیرا بھانا سہنا، دوجی آس نہ کو ودھائیا۔ تیرے چرن کولان رہنا، ایہو میری وڈیائیا۔ تیرے دھام دوارے بہنا، استھان اکو سوہنا پائیا۔ درس کران بن نیناں، تیری اکھ میری رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا لینا بنائیا۔ گوبند کہے مینوں اگتی لگا ٹگا، بن ہتھان دتا کسے لگائیا۔ میرا روپ ہو گیا نگا، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ لیکھ انوکھا لکھا، لائن سطر ڈھائی ونڈ ونڈائیا۔ پُرکھ اکال کہا اٹھ میریا سیکھا، سیکھیا تینوں دتی درڑائیا۔ گوبند کہا دُھر دے بن دھرنی تون میرے پتا، دھرم دا ساک نہ کھئے بنائیا۔ سدا میرا پوریں پچھا، پچھوتا رہے نہ کھئے لوکائیا۔ میں تیرے دوارے وکا، قیمت آپے لینی پائیا۔ پُرکھ اکال کر کے پتا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اگلا کرایا چیتا، پڑدا دتا چُکائیا۔ جس ویلے ہوواں اکو نیتا، نر نرائن ویس وٹائیا۔ تیرا میرا میرے گھر ہووے ایکا، ایکنکار ہو کے کھیل کھلائیا۔ سیکھ ادھار نے تیرا مُحبّت والا ہووے ٹھیکا، دوجی شرع نہ کھئے بنائیا۔ تیرا گرمکھ پھیر جنے نہ مائی پیٹا، اگنی اگن نہ کھئے تپائیا۔ تون شبدی گوبند ست سچ دا کھیوٹ کھیٹا، ملاح دُھر دا دیاں وکھائیا۔ آد دا اُچیا، حُکم دا بیٹا، شبد دی شبدی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ساچی دے کے ست سچ دی بھیٹا، گوبند بھاو بھیٹا اپنے وچ رکھائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپور ★

گوبند کہے کیوں چھڈیا گوبند کھیڑا، اکھاڑا جگت والا بنائیا۔ کیوں پیا دویتی جھیڑا، جھگڑے وچ لڑائیا۔ کیوں سر سے ڈوبیا بیڑا، اپنا لیکھا بھیٹ کرائیا۔ کیوں اپنا بنس نکھیڑا، دھر دی ونڈ ونڈائیا۔ کیوں جگت ہویا اندھیرا، زین اندھیری چھائیا۔ کیوں اتم ہویا پھیرا، آگے گرو نہ کھئے وڈیائیا۔ کیوں گوبند بن کے چیرا، چری وچھئے جوڑ جڑائیا۔ کیوں ناؤں دھرایا سنگھ شیرا، شرع توں باہر پرگٹائیا۔ کیوں بن وڈ دلیرا، دو جہاناں رہیا بھوائیا۔ کیوں چھپا کے اپنا چھرا، جلوہ نثر کیتا رُشنائیا۔ کیوں شبدي بن کے کھیرا، بھبک دتی سُنائیا۔ کیوں نرویر ہو کے کرے مہرا، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ گوبند کہے کیوں پُر اند چھڈیا گراں، گرہ اپنی ویکھ وکھائیا۔ شبدي ستگر شبد کرائی ہاں، رسنا جھوا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کی سکھیا دتی ماں، جگت ماتا ہو کے رمز لگائیا۔ کیوں ہلونی پھڑ کے بانہ، پچیاں وانگ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ گوبند کہے یاد آئی پُرانی، پورب دیاں جنائیا۔ جس ویلے نرگن نانک سرگن نانک پہلی وار سُنائی اپنی بانی، اپنا نام جنائیا۔ کھیل دس کے پرے چار کھانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے ڈھولا گائیا۔ شبد ستگر دس ہانی، اکو رنگ رنگائیا۔ اپنا پریم امرت پانی، جام دھر دا دتا پلائییا۔ گھر بنا سکھڑ سُچجی سوانی، سوہنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کر مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ دس جامے بن کے رہنا بال آنجانی، تتاں والا سریر ہنڈھائیا۔ پھیر نرگن دھار آوے جوانی، جوہن اگلا لینا ہنڈھائیا۔ جس دی چار جگ دس نہ سکن نشانی، بھیو سکے نہ کھئے کھلائییا۔ اوس ویلے تیرا پیار نام مُحبّت میری ہووے مہانی، رس اگما اک وکھائیا۔ ایہہ کھیل پرے دو جہانی، سرشٹی دا رچیتا برہما بھیو کھئے نہ پائیا۔ کوئی جلوہ نہیں جسمانی، تتاں نال سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری جان جانی، جاننہار اپنی کھیل کھلائییا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ گرداس سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروریزر ★

گوبند کہے پُر اند پیا رو، بن نیتز نینان نیر وپائیا۔ تڈھ بن میری وات نہ پُچھے کو، سہائک نائک نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں ناتا توڑیا
 مُحبت موہ، بھیو ابھیدا دے کھلائیا۔ میرے اندر تیرا چرن گیا چھوہ، سرن ملی سرنائیا۔ دھرنی نے اپنا پاپ لیا دھو، دُرمت میل گوائیا۔
 تیرے پرکاش دی ہوئی لو، بن لوچن نظری آئیا۔ کیوں سب کُچھ لیا کھوہ، خالی بھنڈارے دتے بنائیا۔ میرے نال کر کے دھروہ، دُھر دا ناتا
 لیا جُڑائیا۔ کُچھ امرت رس اپنا چو، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل اک کرائیا۔ گوبند کہے پُر
 اند وپائے نیر، چھہر پریم لگائیا۔ کیوں بدل دتی تقدیر، تدبیر کی بنائیا۔ میں بن کے حقیر، شہنشاہ تیرے چرناں سیس جھکائیا۔ ساچے پریم
 دا دے سیر، امرت رس چکھائیا۔ ایہ تیرا ورشا تیری جاگیر، تیرے نام لگائیا۔ جتھے گُرمکھاں دی رہندی بھیڑ، اوہ خالی دوارے رہے
 گر لائیا۔ برسوں وچ میری اندروں نکلے پیڑ، دھیچ دھیر نہ کھئے آئیا۔ واسطہ پاواں کڈھ لکیر، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تُوں لیکھا جانے
 شاہ حقیر، شہنشاہ نُوں خُدائیا۔ تیرے آگے واسطہ حق آمین، کامل مُرشد ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم
 اک سُنائیا۔ گر گوبند کہے پُر اند ماری دہا، کوک کوک سُنائیا۔ مینوں دے کوئی نہ راہ، رہبر تیری جھلی نہ جائے جُدائیا۔ تیرے بنا کم نہ
 آوے خلق خُدا، خادم ہو کے جھولی ڈاپیا۔ میرا لیکھا دے بدلا، بدلی وچ عدلی روپ وٹائیا۔ ٹھانڈے در ہو سہا، سہایتا عنایت وچ جھولی
 پائیا۔ کیوں بیٹھا مُکھ بھوا، بن کروٹ لے انگڑائیا۔ میں واسطہ رہیا پا، تیرے چرناں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ گوبند کہے پُر اند ماری چیک، اچی کوک کوک سُنائیا۔ ہُن کد رکھاں اڈیک، دُھر دے مالک دسنا ماہیا۔
 کون ویلا وقت تاریخ، طریقہ دینا جنائیا۔ میرا انتر ہووے ٹھانڈا سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ گوبند کہے جِس ویلے تیرا میرا سانجھا ہویا گیت،
 پُرکھ اکال، اکو ڈھولا دئے سمجھائیا۔ تُوں بیٹھا رہنا اتیت، ترے گُن وچوں اپنا مُکھ چُھپائیا۔ اپنے انتر رکھنی میری پریت، باہر سرشٹی ہونے
 ہلکائیا۔ ساچے نام دی دے وصیت، اصلیت دتی درڑائیا۔ جس ویلے دین دُنی دی بدلی نیئت، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبران
 رہے نہ کھئے اہمیت، مان چلے نہ کھئے چُڑائیا۔ اوس ویلے سچ پیار دی بدلا ولدیت، ویس اویسا روپ وٹائیا۔ سچ اند دی بنا ملکیت، پور

پورن برہم درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر؛ نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۸ ماگھ، شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپور

گوبند کہے پُر اند کڈھیا ہاڑا، پائے پائے کر سنائیا۔ کتھے چلیا دھر دا لاڑا، لاڑی موٹ جگت کرے گرمائیا۔ مینوں دے کے لارا، بیٹھا مکھ بھوائیا۔ اگلا دے سہارا، سہجے رہیا جنائیا۔ جس ویلے آواں نرگن دھارا، نرور نال مل کے ویس وٹائیا۔ ڈنک و جاواں اپر اپارا، اپر مپر سوامی خوشی بنائیا۔ حکم دیواں وچ سنسارا، مہاسارتھی ہو کے آپ سمجھائیا۔ تیرا پورب لہنا دینا لیکھا جگت وچاراں، وچلا پڑدا آپ چکائیا۔ بھاگ لگاواں اوس دوارا، جس دوارے اپنا رنگ وکھائیا۔ ساچا اند کر اجیارا، پُر پُریاں توں باہر پرگٹائیا۔ جتھے بھگتاں ملے سہارا، سب نوں اپنے گھر وسائیا۔ میل ملا کے سرجنہارا، سر سر دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کیرپا کر کے پار کنارہ، اند اپنا دئے وکھائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ پچن کور دے گرہ پنڈ پدري ضلع فروزپور

گوبند کہا پُر اند رو کے کڈھے ترلا، طرح طرح سمجھائیا۔ صاحب ستگر سد رکھ اپنے چرناں، چرن دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ گوبند کہا اکو دھر دا ڈھولا پڑھ لا، بن وديا دیاں جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا یاد کر لا، یادداشت اپنی لے بنائیا۔ سچ دوار اکو مل لا، قدیم دا اگلا پنڈھ مکائیا۔ سچ اند اند اوس کر لا، جتھے مک کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی اپنا بھيو گھلائییا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ گرچرن کور دے گرہ فروزپُر ★

گوبند کہا پُر اند پائے، بھڑی بھڑی کر سُنائیا۔ تَدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئے، نئیا نوکا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُپر پکڑے کھئے نہ بانہے، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ساچا رنگ نہ کھئے دکھائے، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دُھر دا گیت کھئے نہ گائے، انراگی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ پُرکھ اکال نہ ویکھن آئے، بن گوبند گرہ نہ کھئے وڈیائیا۔ پُر اند کہے کیوں بیٹھا مُکھ چھپئے، چھپر چھن دے سہائیا۔ گوبند کہا ایہہ حکم بے پرواہے، دیونہارا دُھر درگاہیا۔ ہُن تیرا میرا سنگ رہے نہ رائے، اگلا سنگ اک بنائیا۔ جس ویلے مہربان محبوب کِریا کرے خُداے، خود مالک اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن دھار گوبند شبد نال رلائے، لوکات نرگن نور کرے رُسنائیا۔ سچ اند پُر اک وسائے، جس وچ بھگت بہہ کے سوہیا پائیا۔ ورن برن نہ ونڈ ونڈائے، ذات پات نہ کھئے رکھائے، اوج نیچ نہ کھئے اکھوائے، رنگ راجان نہ کھئے چترائیا۔ اکو ڈھولا سب نوں دئے سُنائے، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ویلا وقت دئے وڈیائے، بھگت دوار وجے ودھائیا۔ تیری آسا منسا پور کرائے، اماوس اندھیر دئے گوائیا۔ ساچا نوری چند چمکائے، نرگن جوت کرے رُسنائیا۔ بھگت سہیلے سنگ رکھائے، گرُمکھ اپنے گھر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شبدی دھار جوت اجیار، سچ وچولا آپ اکھوائے، جگت رولا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی کرتار کور دے گرہ، رٹول روہی والے، ضلع فروزپُر ★

گوبند کہا میرا سچا اند پُر، پُریاں لوآن توں پرے نظری آئیا۔ جتھے پُرکھ اکال وسے دُھر، سچکھنڈ نواسی بیٹھا سوہیا پائیا۔ در درویش منگتے اوتار پیغمبر گر، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ راہ تکن دیوت سر، وشن برہما شو اکھ اٹھائیا۔ نرگن نراکار نرویر نال جڑ، اپنا آپ بدلائیا۔ وست بھنڈارا رہے کوئی نہ ٹھٹھ، اتوٹ اٹھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ ساچا اک درسائیا۔ گوبند کہا میرا اند پُر اکھا احاطہ، چار دیواری نظر کھئے نہ آئیا۔ چھپر چھن نہ کوئی چھاتا، باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی نظری آوے تاکا، کواڑ بند نہ

کھئے کرائیا۔ نہ کوئی ویکھ سکے خاکہ، روپ رنگ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس گھر وسے پُرکھ ابناشا، زرگن داتا بے پرواہیا۔ سچ پریتی دے بھرواسا،
 نام صبوری صدق بنائیا۔ زرگن نُر کر پرکاشا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سب تون وکھرا رکھیا اپنا کھاتہ، دوجا ونڈ نہ کھئے کرائیا۔ سو وسدا رہے
 آد جگادا، جگ چوکرئی سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اند اپنا اک وکھائیا۔ گوبند کہہ میں اند پُر ویکھیا
 اگئی چنگا، چنگیائیاں بریائیاں وچوں باہر نظری آئیا۔ جتھے بیٹھا سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا آسن لائیا۔ اکو نام وجے مردنگا،
 دوجا تال نہ کھئے سنائیا۔ اکو ڈھولا اکو چھندا، کلمہ اکو اک صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دئے وڈیائیا۔
 گوبند کہے میں ویکھیا اند پُر اعلیٰ، عالیشان نظری آئیا۔ جس دا مارگ سچ سُکھالہ، بھگتاں دتا درڑائیا۔ جتھے نُر اک نرالا، بن تیل باقی
 کرے رُشنائیا۔ جتھے وسن شاہ کنگالا، راؤ رنگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے رہیا ٹکائیا۔
 گوبند کہہ میں ویکھیا اند پُر انوکھا، پرم پُرکھ دتا جنائیا۔ جس گھر ہووے کوئی نہ دھوکھا، بھرم وچ نہ کھئے بھلائییا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا،
 اکھراں اکھ نہ کھئے تکائیا۔ مارگ دسے سوکھا، ابناشی کرتا دئے چڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق نہ کھئے وڈیائیا۔ اوتھے اکو
 اگئی سُنیا سلوکا، ٹون میرا میں تیرا نام دھیائیا۔ شبد دھار ستگر ہوکا، حکم فرمانا اک سنائیا۔ ہونے پرکاش ساچی جوتا، نُر نوراہ
 ڈگمگائیا۔ دو جہان تون وکھرا کوٹھا، کائنات تون باہر دتا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دئے وڈیائیا۔ گوبند
 کہے میں اند پُر تکیا بنا اکھاں، ست سہنجنا نظری آئیا۔ جتھے پُرکھ اکال بیٹھا سخا، سہائک نائک ڈھردرگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر منگدے
 لکھاں، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ اکو نام جیکارا لگے سچا، سوہنگ دھن اک شنوائیا۔ کایا ماٹی دسے کھئے نہ بھانڈا کچا، تن وجود نہ کھئے
 وڈیائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھا، مہربان اپنا ڈیرہ لائیا۔ دیوے حکم الکھنا الکھا، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ چکنا پئے نہ تیر کمان بھتھا،
 جگت کٹار نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو ملے اگئی وتھا، وست اموک دئے ورتائیا۔ ٹون میرا میں تیرا سب تون اتم ہووے کتھا، رسنا کتھنی کتھے کھئے نہ
 رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھا، سمرتھ سوامی انترجامی گھر اپنے سوبھا پائیا۔ گوبند کہے میں اند پُر
 دا ویکھیا اند، اند دھر دا نظری آئیا۔ جتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی شستر نہ کوئی سند، سندھیا

رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی دین مذہب پابند، شرع شریعت زنجیر نہ کھئے بندھائیا۔ نہ کوئی دویت دئی کندھ، بہرمان وچ نہ کھئے بہرمائیا۔ نہ کوئی صفتاں والا چھند، اکو ڈھولا رہیا گائیا۔ نہ کوئی جگت کٹار جنگ، من واسنا نہ کھئے لڑائیا۔ اکو نظری آئے سورا سرینگ، دھر دا داتا بے پرواہیا۔ پریم پریتی چاڑھے رنگ، رنگت اپنا نام رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد دیوے سکلا سنگ، ساتھی ہو کے اپنا ساتھ نبھائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ کھیم سنگھ دے گرہ کوٹ کپورا ★

گوبند کہے اند پر توں اگلا ویکھیا سکھ، دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تجائیا۔ جگت واسنا دین دئی رہیا کوئی نہ دکھ، ممتا موہ تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن نرویر نراکار نرکار اُجل کیتا مُکھ، دُرمت میل دین دیال پاربرہم پرہ اپنی آپ دھوائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نیواسی اپنی گودی لیا چُک، سچکھنڈ دوار ایکنکار اپنا رنگ چڑھائیا۔ پڑدا اوہلا نرگن سرگن رہیا کوئی نہ لک، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنی دیا کھائیا۔ درگاہ ساچی سچ دوارے لیا پُچھ، مہربان محبوب مُحبّت وچ بلائیا۔ میں نرگن دھار ہویا خوش، شبدی ڈھولا راگ سنائیا۔ اکل کل دھاری تُوں میرا میں تیرا پُت، بنا پتپریشور دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کریا نانا تٹا پنج تت کایا بُت، سریشی دریشی وچوں باہر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سہائیا۔ گوبند کہے اند پر توں آگے ویکھیا گھر اگما، الکھ اگوچر دتا وکھائیا۔ جس دھاروں پن مات پتا دے جمّا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ سد جیوت رہاں بنا دماں، جنم مرن نہ رُوپ وٹائیا۔ وسدا رہاں بن کایا ماٹی چمّا، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش رجو طمعو ستو جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ نت جوبن ہنڈھاواں جگ چوڑی نواں، رُوپ رنگ ریکھ بھیکھ پرہ دے ہتھ پھڑائیا۔ کھیل وچ ویکھدا رہاں سماں، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھر دی کار کھائیا۔ لیکھے لا کے ست دُلا رے چوہاں، چار جگ دا لہنا دتا مُکائیا۔ مایا ممتا رہی نہ کوئی طمع، گھر گرہ گھرانے دتے تجائیا۔ لوڑ رہی نہ تیل باقی والی شمع، شمشان بھومی وچوں باہر ڈیرہ لائیا۔ سد اکو ڈھولا کہواں، تُوں میرا میں تیرا پُرکھ اکل پتا مائیا۔ سوہنگ دھار وچ رہواں، دوجا

رنگ نہ کھئے بدلائیا۔ سچ سنگھاسن اگمی سیجے سوان، ستھر یار اک ہنڈھائیا۔ امرت رس پریم پریتی اندر پیوان، ترشنا بھکھ جگت نہ لاگے رائیا۔ بن سیس جگدیس دوارے رہوان نیوان، سچکھنڈ دوارے درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ اگم اتہا بے پرواہ پروردگار ڈھولا گاوان، گیت گوبند اکو نام بنائیا۔ ساچی سیجا صاحب سوامی انترجامی اکو راوان، نار بہتار کنت، کنت کنتوبل ست ڈلارا اکو کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوار دتا وکھائیا۔ گوبند کہا اندر پرتوں اگلا ویکھیا گرہ، مندر ڈھر دا نظری آئیا۔ جتھے سو پُرکھ نرنجن نرگن ہو کے بھے، ہر پُرکھ نرنجن ہو کے اپنی کار کھائیا۔ ایکنکار ہو کے اپنی دھار وپے، آد نرنجن ہو کے نرگن نور کرے ژشنائیا۔ ابناشی کرتا ہو کے اپنا حُکم کہے، سری بھگوان ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ پاربرسم پتہرمیشور ہو کے اپنی وست آپے دئے، داتا دانی دین دیال وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس نے آد جگاد جگ چوکرئی کوئن کوٹ کیتے لے، سرگن نرگن اپنے وچ چھپائیا۔ وشن برہما شو جس دی سرنی ڈھے، در دوارے بھکھک ہو کے منگن تھاؤں تھائیا۔ کوئن کوٹ جگ شبدی دھار اچھیا اندر جس نے کیتے لے، اُتپت وچ اُپا جگت بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا مندر اک سہائیا۔ گوبند کہا اندر پرتوں کھیل ویکھیا اگلا، بھيو ابھیدا کہن کھئے نہ پائیا۔ جتھے آد جگاد جگ چوکرئی اکو چار منگلا، دوجا راگ ناد نہ کھئے سُنائیا۔ شرع زنجیر رہے کوئی نہ سنگلا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ڈھر دا سجدہ اکو ہووے بندنا، نو نمستے روپ نہ کھئے بدلائیا۔ مستک دھوڑی جگت للائی لائے کوئی نہ چندنا، سرگن دھار نہ بندھن پائیا۔ دین دیال سمرتھ سوامی پُرکھ اکالا اکو ایک ایک بخشنندا، بخشش رحمت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا دوارا بن بھکارا لال ڈلارا ہو کے منگنا، خوشیاں نال وست امولک ڈھر دی جھولی آپ بھرائیا۔ ست ستواد اپنی دھار دی چاڑھے رنگنا، رنگت وچ روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اک اگلا سہائے اپنا انگنا، انگیکار اکو نظری آئیا۔ جس دی چرن دھوڑ گر اوتار پیر پیغمبر کرن مجنا، بھگت سنت گرمکھ گرسکھ صوفی بیٹھے راہ تکائیا۔ جس دا نام نگارہ دو جہاناں تال وچنا، واجب اپنا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وڈیائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ دؤلت سنگھ دے گرہ پنج گرائیں ضلع فروزپور ★

گوبند کہے اند پُر توں آگے ویکھیا نُوں، نُوں نُوں نُوں نظری آیا۔ پُرکھ اکالا حاضر حضور، ہر جو بیٹھا سوہا پائیا۔ میری عرض بینتی کر منظور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جگ چوکڑی بھگت ادھارنا میرا دستور، نت نوت نرگن سرگن سیو کھائیا۔ پریم پریتی اندر ہوواں مجبور، مُشکل وچ خوشدل ہو کے رنگ رنگائیا۔ نام خُماری دیواں سرور، سُرتی شبد نال جڑائیا۔ سچ بھنڈارا بھراں بھریور، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ سنت سہیلے ویکھاں ضرور، ظاہر ظہور ہو کے کران رُشنائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار دُھر دربارا اک وکھائیا۔ گوبند کہے اند پُر توں آگے ویکھیا دُھر دا گھر، مندر سوہنا نظری آئیا۔ جتھے وسے نرگن ہر، ہری بیٹھا سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبران دیوے ور، وست امولک جھولی پائیا۔ حُکمے اندر سب کچھ رسیا کر، کرنی دا کرتا کھیل کھلائییا۔ محل اٹل اُچ منارے چڑھ، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ ساچی سیکھیا بن لیکھیاں سب دے آگے دیوے دھر، دُھر فرمانا اکو اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو توں میرا میں تیرا لین پڑھ، سوہنگ ڈھولا سارے گائیا۔ نرگن نال نرگن دی لگے جڑ، نرگن سرگن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار دیوے مان وڈیائیا۔ گوبند کہے اند پُر توں آگے تکیا راہ، دو جہانان پرے نظری آئیا۔ جس دا ابناشی کرتا اک ملاح، بیڑا اپنا نام چلائییا۔ صوفیاں جس توں کہا خدا، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جس دا نام ترانہ دُھر دی صدا، راگان ناداں باہر سوہا پائیا۔ اُس دی سمجھے کوئی نہ وجہ، واحد اپنی کار کھائیا۔ نرگن دھار سب دا ابا، بال آنجانے ویکھے تھاون تھانیا۔ دو جہان جس نے حُکمے اندر بدھا، بندگی وچ سارے سیس نوائیا۔ گوبند کہے میں اوس دا سُنیا سدا، شبدي حُکم وچ شنوائیا۔ سچکھنڈ دوار گیا بھجا، مات لوک وچوں اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کیسے نال نہیں کیتا دغا، کوڑ فریب نہ کھئے ہلکائیا۔ سچ دوارا دُھر دا لبھا، ناتا تٹا کوڑ لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال پریتی وچ لگا چنگا، سچ سوامی انترجامی اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ دئے وڈیائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ دلیپ کور دے گرہ سمالسر ضلع فروزپور ★

گوبند کہا اند پرتوں آگلا ویکھیا حق محلا، جس دی باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ پروردگار وسیا اک اگلا، اللہ جس نون کہہ کے سارے گائیا۔ دھام سہا کے نہچل اٹلا، دیونہار سرب وڈیائیا۔ شبدی دھار پھڑا کے پلا، اپنی گنڈھ پوائیا۔ اوس دی دھار وچ رلا، جگ نیتز نین ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ایہ کھیل اچھل اچھلا، شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن کھانی بانی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ دوار درگاہ ساچی مقامے حق اکو ملا، مالک محبوب ویکھ خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو اک سہائیا۔ گوبند کہا اند پرتوں بعد، اند اند وچ سمائیا۔ نرگن دھار ہو آزاد، دو جہاناں بھجاناں واہو داہیا۔ جن بھگتاں کرا پچھلی یاد، یادداشت اگلی رہیا جنائیا۔ بھيو ابھیدا کھول آغاز، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کے راز، رحمت حق کھائیا۔ ڈھر دا شبدا اگئی مار آواز، سوئی سرتی سٹی آپ اٹھائیا۔ بھيو گھلا پُرکھ ابناش، راہ مارگ رہیا وکھائیا۔ جس دا حکم پرتھمی آکاش، ہر گھٹ رکھ نواس، نرگن نور جوت پرکاش، آتم پرما تم اپنی دھار جنائیا۔ اوس گھر گرہ مندر سہاونے کیتا نواس، چھڈی سیج جگت پرہاس، یارڑے پوری کیتی آس، نانا توڑ کے پون سواس، پندھ مکا کے پرتھمی آکاش، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، سچ دوارے کر آباد، نرگن دھار نرگن کری امداد، آمد وچ اپنے وچ سمائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ راج سنگھ دے گرہ مکنتسر ضلع فروزپور ★

اند پرتوں آگلا گھر دسیا سہنجنا، گوبند ویکھ خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال ملیا آد نرنجنا، ابناشی کرتا ڈھر درگاہیا۔ ست پرتی کرایا مجنا، سروور اگم اتھانہ نھائیا۔ ٹھاکر ہو کے ملیا سجننا، سگلا سنگ بنائیا۔ بندگی دس کے اپنی بھجنا، بھاؤ بھيو پڑدا دتا اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے سدا وسنا، تھر گھر وجدی رہے ودھائیا۔ کرنا کھیل پرتھمی آکاشنا، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ نرگن نور جوت ہووے پرکاشنا، شبدی اپنا ڈنک سنائیا۔ نرگن دھار ویکھنا کھیل تماشنا، طمع ترشنا کوڑ مٹائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر کردے گئے اُپاسنا،

لوکھت دھیان لگائیا۔ سو لیکھا جانے سرب گن تاسنا، گہر گمبہر نؤر خُدائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سہائیا۔ گوہند کہے اند پُر توں اگلا ویکھیا سنگ، ہر سنگی دُھر درگاہیا۔ چاڑھ اگتی رنگ، رنگت دتی بدلائیا۔ آسا منسا پوری کر اُمنگ، ترشنا دتی مٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سُننا کے چہند، سوہنگ ڈھولا دتا جنائیا۔ نؤر وچ نؤر چاڑھ چند، نؤر نؤر وچ سہائیا۔ سچ دوار دا دے اند، اند پُری دا لیکھا دتا مٹائیا۔ جھگڑا رسیا نہ کوئی جنگ، کھڑگ کھنڈا نہ کھٹے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے گہر سوہا پائیا۔ گوہند کہے اند پُری دا کر کنارہ، پتن پچھلا دتا تچائیا۔ ویکھیا کھیل نر نرنکارا، سچکھنڈ دوار وجے ودھائیا۔ جوت سرؤپ اگم اپارا، الکھ اگوچر سوہا پائیا۔ سچ سنگھاسن شاہ سیکدارا، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ شبدي شبد اک جیکارا، دُھر سندیشہ راگ الاٹیا۔ مندر محل اٹل اُچ منارا، درگاہ سچ مقامے حق سوہا پائیا۔ کوٹن کوٹ در درویش کھڑے گر اوتارا، پیغمبر سیس نوائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکارا، دھوڑی ٹکے مستک خاک رمائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سمرتھ سوامی انترجامی دیونہارا، دے دے اپنی خوشی بنائیا۔ گوہند کہے میں ویکھیا سچا گہر بارا، پچھلا بھل گیا پیارا، آگے اپنا آپ پرہ دے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن کرے وبارا، بوہاری ہو کے دھار اپنی آپ بدلائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی پریتم کور دے گرہ پنڈ مدرسہ ★

گوہند کہے اند پُر توں ویکھی دھار اگلی، دو جہاناں پرے دھیان لگائیا۔ ناتا توڑ سرشٹی سگلی، دُھر سوامی انترجامی مل کے خوشی منائیا۔ پھیر ستھر یار سیج وچھاؤنی پئے نہ وچ جنگلیں، اُچی کوک نہ کھٹے سُنائیا۔ وست اگم اتھاہ اکو منگ لئی، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنے رنگ رنگ لئیں، رنگت اکو اک چڑھائیا۔ سچ دوارے ساچے سد لئیں، صدقے واری ہوں گھولی گھول گھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ گوہند کہے پُر اند توں اگلا ویکھیا رستہ، جگت

جہان پگڈنڈی دتی تجائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تکیا ہسدا، ہستی وچ مستی رہیا چڑھائیا۔ نام پیالہ دیوے اپنے رس دا، رسنا توں باہر صفت صلاحیا۔ اشارہ دے اگتی اکھ دا، جگ لوچناں توں نین لیا بدلائیا۔ کھیل دس سچکھنڈ پرتکھ دا، درگاہ ساچی دھام نیارے پڑدا دتا اٹھائیا۔ بھنڈارا کھول نور نورانے ہٹ دا، ونجارا ہو کے ونج دتا کرائیا۔ پڑدا لاہ کے لکھ چوراسی انتر آتم گھٹ گھٹ دا، چارے کھانی لیکھا دتا سمجھائیا۔ ناد وچا کے انحد اپنے ند دا، پرا پسنتی مدھم بیکھری لہنا دتا مکائیا۔ حکم دے کے کھیل دسیا الگ دا، تتاں والا ناتا دتا تڑائیا۔ جوڑا دسیا سورے سرگ دا، دوچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی کار کرائیا۔ گوہند کہا اند پُر توں آگے لیا تک، ہر کرتا نظری آئیا۔ زرگن دھار صاحب سمرتھ، پروردگار بے پرواہیا۔ حقیقت وچوں دسے حق، پرتکھ روپ گوسائیا۔ سچ جیکارا بول الکھ، الکھ آگوچر اپنا آپ دتا درڑائیا۔ میں چرن کول بن دھول گیا ڈھٹھ، بن دھوڑی مستک بکا ساچا لیا رمائیا۔ صاحب ستگر پکر اٹھایا جھٹ، بن ہتھان ہتھ لگائیا۔ تینوں رہن نہیں دینا وکھ، اڈرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ ناتا توڑ کے ماس ناری ہڈ، جوتی دھار وچ سمائیا۔ کی ہویا پُری اند آیا چھڈ، سچکھنڈ سوہنا مندر اک سہائیا۔ جتھے آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت میری چلے ید، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کوئی نہ سکے لبھ، کھوج وچ کھوجن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا زرگن زرویر آپ سُنائیا۔ گوہند کہا اند پُر توں آگے تکیا ایکنکار اوہ، اوڑک جس دی سارے اوٹ تکائیا۔ سرشٹی درشٹی نالوں بیٹھا ہو نرموہ، موہ مَحبت زرگن نال رکھائیا۔ جس دا لیکھا اور نہ جانے کو، کوئن کوٹ جگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی سُندے رہے سو، سو صاحب سوامی انترجامی اپنا بھيو گھلائییا۔ سچ پرکاش کر اگتی لو، لوئن توں پرے کرے رُسنائیا۔ جس دی دھار سدا دو، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ پرما تم ہو کے آتم جاوے چھوہ، شہنشاہ ہو کے وست امولک نام ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی گھٹ جوت پرکاشی، زرگن نور کرے رُسنائیا۔ گوہند کہا اند پُر توں آگے تکیا اک اکال، اکل کل دھاری نظری آئیا۔ جس مینوں بنایا لال، لال گلا لا رنگ چڑھائیا۔ کوڑی کیریا توڑ جنجال، جاگرت جوت وچ سمائیا۔ میری لیکھے لا کے گھال، کیتی گھال تھایں پائیا۔ سچکھنڈ دوارا

وکھا سچّی دھرم سال، سچ سنکھاسن آسن دتا لگائیا۔ جھگڑا مُکا کے کال مہاکال، دین دیاں دتی وڈیائیا۔ میرا حل ہویا سوال، منسا موہ دتا چکائیا۔ تتاں وچوں لیا جوال، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ بالا نڈھا بنا نوجوان، جوبن اپنا دتا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن سرگن آپ سنائیا۔ گوہند کہا اند پُر توں آگے کھلیا ویکھیا تاک، طاقتور پڑدا آپ اٹھائیا۔ جس دا دے کے آئے بھوکھت واک، واقعہ ویکھے چائیں چائیا۔ صاحب سوامی ہو کے دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، سوہنگ ڈھولا دتا درڑائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر کردے گئے جس دا جاپ، جگ جیون داتا جگتی جوگ اک جنائیا۔ گوہند کہے جس دی صفت وچ صفت گئے آگھ، آخر اپنی کار کھائیا۔ کلجگ اتم دیوے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ کوڑی کریا میٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند نور رُشنائیا۔ جن بھکت بنائے سچ جماعت، جملہ اکھڑ وکھڑ اکو نام پڑھائیا۔ محل اٹل اچ منارا سہائے اک محراب، محبوب ہو کے مُحبت وچ آسن لائیا۔ سچ سنیہڑا ستگر ہو کے دیوے آپ، گرمکھ گر گر آپ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے ڈھر دا ساتھ، سنگی ساتھی ہر کرتا اکو نظری آئیا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ مل سنکھ دے گرہ اکال گرھ ★

گوہند کہے پُر اند توں چنگا سچکھنڈ، درگاہ ساچی وجے سچ ودھائیا۔ جس گرہ مندر اندر بیٹھا نرگن روپ سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پروردگار سانجھا یار نور خدائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن نہیں کوئی ونڈ، تے وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ اکھراں والا نہیں کوئی گاون والا چھند، راگ ناد گیت سنگیت وجے نہ کھئے ودھائیا۔ اکو جوت نور اگتی چڑھیا چند، رو سس سورہ مکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا نہیں کوئی دین مذہب اوچ نیچ راؤ رنگ، ذات پات وچ ورہنڈ، لوک پرلوک گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار اک اکلا سچ سنکھاسن سوہیا پائیا۔ گوہند کہا اند پُر توں آگے ویکھیا مقامے حق،

حقیقت اِکو نظری آئیا۔ آد جُگاد جُگ چوؤکڑی نِت نوت پُرکھ اکال ملے سمرتھ، پاربرہم پتیرمیشور اِکو نظری آئیا۔ جس دا چار جُگ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے جس، رسنا جہوا بئی دند سوہلے ڈھولے راگ سُنائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی نرگن نروریر نرکار نرکار سچ دوارے ربیا وس، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ کوئن کوٹ دیوت سُر رکھ مَن سادھ سنت صوفی فقیر بے نظیر چرنی رہے ڈھٹھ، بن سیس جگدیش سارے رہے جھکائیا۔ چارے کہانی چارے بانی انتر نرنتر منتر جس دا نام رہے رٹ، بودھ آگادھ شبد اناد دُھر دی دُھن کرے شنوائیا۔ سو صاحب ستگر دین دیالا پُرکھ اکالا مارگ لاوے سچ، کلجگ کوڑی کیریا چار کُنٹ چار ورن اٹھاراں برن دئے گوائیا۔ کر پرکاش کایا ماٹی پنج تت کیچ، آتم برہم پاربرہم بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ گوہند کہہ اند پُر توں آگے ویکھیا آگم دوار، جس دا بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ جس توں سمجھ نہ سکے وید چار، شاستر سمرت کہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس در دے بھکھار، بھکھک ہو کے بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ سو دوارا ایکنکارا رکھ ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت آد جُگاد نہ کھئے تپائیا۔ نرگن سرگن وست دیوے داتا دانی بن تھار، تھر گھر پڑدا اوبلا دئے چُکائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت نرگن نروریر نرکار، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس دی آد انت جُگا جُگنت پاوے کوئی نہ سار، مہاسارتھی ہو کے دو جہاناں سِری بھگوانا اپنا رتھ چلائییا۔ کوڑ کیریا جگت مایا ممتا میٹے وبھچار، دُرمت میل اگنی تت بُجھائییا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن اٹھاراں برن دسے اک پیار، سُرقتی شبدي ناتا دئے جُڑائیا۔ دین مذہب ذات پات اُچ نیچ راؤ رنک سادھ سنت اِکو گھر دئے وکھال، جس گرہ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچکھنڈ نواسی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا شبدي ناد وجائیا۔ گوہند کہے اند پُر توں آگے منزل حقیقی چڑھیا، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ بن آگھاں بن اکھراں نراکھر اِکو پڑھیا، جس نے بھيو ابھیدا دتا کھلائییا۔ سچ وکھایا دُھر دا گھریا، گرہ مندر وجدی دسی ودھائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش پروردگار اِکو کیریا، ظہور ظہور وچوں پرگنائیا۔ چرن کول سچ سرنائی بن سیس دھڑ پڑیا، جوتی جوت جوت بھیت کرائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ حُکم آگما کیریا، کرنی دے کرتے قُدرت دے مالک دتا سمجھائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن من

واسنا سرِشٹی درِشٹی اندر کیوں لڑیا، بھاونہ ممتا موہ ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنَدیش نر
 نریش نرگن دھار آپ سُنائیا۔ گوہند کہے میں سُن اگتی فرمانا، ین رسنا جہوا بٹی دند جو پرہ نے دِتا جنائیا۔ بھيو اہییدا کھول دو جہانان،
 برہمنڈان کھنڈان پُریاں لوآن گگن گگنتران پڑدا دِتا اُٹھائیا۔ جس وچ سَتجگ دا سَت وکھایا اک نِشانہ، سَت دھرم دا سچا راہ جنائیا۔
 کلجگ کوڑی کِریا میٹے وچ جہانا، مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم دوسر دے نہ کھئے بیگانہ، تَت سریر تن وجود
 ماٹی خاک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایکا نام ایکا دان دیوے دُھر سری بھگوانا، سَت ستوادى اپنا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار کُنٹ دہ دِشا ورن برن اپنا رنگ چڑھائیا۔ گوہند کہا پُرکھ اکال دِتا دُھر سنَدیشہ، سنَدھی ہتھ کیسے نہ
 آئیا۔ تخت نواسی بن نریشا، نر نرائن دِتا سمجھائیا۔ گوہند شبد سَتگر پورا آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن جگت وجود کھیل بنائیا۔ جگ
 چوکرى نِت نوت میٹے لیکھا، بہرم بھلیکھا کوڑی کِریا دئے کڈھائیا۔ کلجگ انت چوڈاں صدیاں محمد ٹھیکا، ٹھاکر سوامی انترجامی سب دا پورب
 لہنا دئے مکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ رہن نہ دیوے بھیکھا، سچ سچ لوکات دئے اُچھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، دھرم دوارا اکو اک وکھائیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال دیوے دُھر فرمان، حُکم اندر حُکم بدلایا۔ جھگڑا میٹ زمیں اسمان، دین دُنی دئے
 بدلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن مانو ذاتی شبدی سَتگر اک گیان، من واسنا نہ کھئے لڑائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم پاربرہم برہم بھيو کھول مہان،
 مہما اکتھ پُرکھ سمرتھ دے سمجھائیا۔ ایکا نام دے گن ندھان، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی دے کرتار، قُدرت دا مالک دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا لوکات
 نوار، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ سچ سچ سَت دھرم ڈنک وجے سنسار، راؤ رنگ کر شنوائیا۔ اکو پُرکھ اکال دا ہووے جیکار، گر اوتار پیر پیغمبر
 جس دا ڈھولا گائیا۔ سچ دوارے آتم کرے نمسکار، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ویکھے وگسے ویکھنہار، گھٹ گھٹ اندر کایا
 مندر پھول پھولایا۔ گوہند وچولا شبدی شبد سنسار، سُرَتی سُرَت اکال مورت اکل کل دھاری اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کر
 خوار، پیس پیسے دے ادھار، سَتجگ سچ کر اُجیار، کلجگ اندھ اندھیر کوڑی کِریا دے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن رُوپ سِری بھگوانا، سرِشٹ سبائی درِشٹی اندر دیوے دانا، دیاوان دینن دین اکو اک اکھوایا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ آچھر سِنگھ دے گرہ پنڈ سیکھا ★

گوبند کہے میرا میلا نر نرنکار، سچکھنڈ نواسی دُھر دا پتا مائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی جس دا سیوادار، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ جُگ جُگ حُکمے اندر سیو کھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل وچ سنسار، لکھ چوڑاسی جیو جنت چارے کھانی پھول پھولائیا۔ چارے بانی شبد اگما بول جیکار، نام ندھانا سِری بھگوانا برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآن آکاش پاتالاں آپ سُنائیا۔ لیکھا جان پیغمبر اوتار، بھگت سنت صوفی فقیر انتر نرنتر پھول پھولائیا۔ شبد اناد بودھ آگادھ شاستر سمرت وید پُراں انجیل فُراں کھانی بانی بول جیکار، چار کُنٹ دہ دشا اکو نام سچ شنوایا۔ سچ سُهپلا اک اکیلا پرم پُرکھ پرماتم آتم کھیل کھلائے اگم اپار، الکھ اگوچر بے پرواہ اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دُھر دی سیو لگائیا۔ گوبند کہے سچکھنڈ نواسی میرا اکو میت، مِت پیارا نظری آئیا۔ جس دی سمجھ نہ سکے کھئے ریت، ریتیان بے پہچان بن رُوپ رنگ ریکھ سچ دوارے سوہیا پائیا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دیا لا بیٹھا رہے اتیت، کوٹن کوٹ وشن برہما شو دیوت سُر اپنی سیو لگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم نرگن زرویر نراکار نرنکار دس اگما گیت، سوہلا ڈھولا دُھر دا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ گوبند کہے سچکھنڈ نواسی میرا اکو سجن، صاحب سَتگر نظری آئیا۔ جس دے تال نگارے شبد اگمی وچن، انراگی اپنا راگ سُنائیا۔ جس دا تن وجود ماٹی خاکی نہیں کوئی بدن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ مقالے حق بیٹھا اپنی منزل، محبوب ہو کے مُحبت وچ کھیل کھلائی۔ جس دے دیک گُر اوتار پیر پیغمبر لوکھات سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ نرگن سرگن دھار جگن، جاگرت جوت بن ورن گوت نرگن نور کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا سدا سد اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہرچندر کور دے گرہ پنڈ سیکھا ★

گوبند کہے سچکھنڈ میں ویکھیا پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری بیٹھا سوہیا پائیا۔ جس دا نرگن نور جوت اُجالا، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوگری نت نوت حُکمے اندر بدلدا رہے چالا، چال نرالی اپنے ہتھ رکھائیا۔ دین دُنی نام سندیشہ دیندا رہے سُکھالا، پارپرہم برہم بھو ابھید اپنا آپ گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار اک اکلّا سچ محلا درگاہ ساچی اک وڈیائیآ۔ گوبند کہے سچکھنڈ دوارے تگیا پروردگار، پر پُرکھ پرما تم نظری آئیا۔ جو اک اکلّا واحد سرب سوامی مِت یار، درگاہ ساچی حق مقامے ڈیرہ لائیآ۔ مہربان ہو کے مینوں بنایا اپنا خدمتگار، خادم ہو کے خود ساچی سیو کھائیآ۔ نرگن سرگن دے آدھار، کایا ماٹی پنج تت تن وجود اپنا رنگ رنگائیآ۔ شبد انادی بول جیکار، دُھر فرمانا سری بھگوانا اپنا دتا سُنائیآ۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ وچوں کر کے باہر، ایکا رنگ دُھر دا دتا رنگائیآ۔ ساچی سیکھیا دے کے بھکھیا سچکھنڈ دوارے دتا سیکھال، من مت بُدھی تون پرے کیتی پڑھائیآ۔ پریم پیار مُحبت وچ نرگن دھار بنا کے اپنا لال، جوتی جوت اپنی گود اٹھائیآ۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں صاحب سمرتھ ہو کے کرے سنہال، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا دُھر دا نام اک درڑائیآ۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہرچندر کور دے گرہ پنڈ رکھالا ★

گوبند کہے سچکھنڈ دوارے تگیا پُرکھ ابناشی، پر پُرکھ بیٹھا سوہیا پائیا۔ سرشٹی وچ ویکھیا ہر گھٹ نواسی، گرہ گرہ اندر اپنا نرگن جوت کرے رُسنائیآ۔ برہمنڈاں کھنڈاں ویکھیا اگم جوت پرکاشی، پارپرہم پتپریشور اپنی کھیل وکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس دا بنیا داسی، سیوک ہو کے دُھر دی سیوا منگ منگائیآ۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکالا دین دیالا میری پوری کرے آسی، آسا وچ آشا اپنی نال ملائیآ۔ لوکات کلجگ انت سری بھگونت کھیل وکھائے اپنی گھاٹی، پتن کنارہ تٹ دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ بیس بیس ہر جگدیشا صدی چودھویں انت

آخِر بے نظیر لاشریک میٹے واٹی، نرویر ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ نو سٹ دیوے نام سندیشہ اگمی پاتی، تُوں میرا مین تیرا ڈھولا سب نوں دئے
 سُنائیا۔ جھگڑا مکے اوچ نیچ راؤ رنگ دین مذہب ذات پاتی، آتم برہم پاربرہم بھيو مائکھ ذاتی دئے جنائیا۔ نجہر دھارا امرت بوند دیوے
 سوانتی، امیوں رس اپنا آپ ورتائیا۔ کوڑی کیریا من واسنا میٹ اندھیری راتی، نرگن نرگن جوت نور کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے حُکم ورتائیا۔ گوہند کہے سچکھنڈ دوارے ویکھیا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اکو نظری
 آتیا۔ جس نوں کہندے سارے بے پرواہ، بے انت کر کے رہے گائیا۔ جو حُکمے اندر حُکم رہیا ورتا، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ سو کلجگ انت
 سِری بھگونت نرگن دھار بنے ملاح، برہمند کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر بیڑا آپ چلائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس نوں بھوکھتاں وچ آئے
 گا، لکھتاں وچ شہادت کئے بھگنائیا۔ سو نرگن نور جوت کرے رُشنا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس نوں جنے کوئی نہ ماں، پتا پوت نہ گود
 اٹھائیا۔ سو اپنا دینا لیکھا جانے دو جہاں، پڑدا اوبلا آپے دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 صاحب ستگر پُرکھ اکال اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ گوہند کہے سچکھنڈ دوارے ویکھیا سِری بھگوان، بھگون بیٹھا سوہا پائیا۔ جس
 دا جھلدا دھرم نشان، زمیں اسمان سپس جھکائیا۔ کوٹن کوٹ بیٹھے کاہن، سینتا دے رام دین دُہائیا۔ کوٹن کوٹ عیسیٰ موسیٰ محمد منگن دان،
 درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ نانک نرگن کر پرنام، نرائن مل کے وجے ودھائیا۔ گوہند کہا مین اُس دا جودھا سوربیر سٹ بلوان، شبیدی اپنا
 ناؤں جنائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں لوکات ہوواں پردھان، پرم پُرکھ ٹھاگر سوامی دیوے مان وڈیائیا۔ کوڑی کیریا موہ ممتا مایا وکار
 ہنکار میٹاں وچ جہاں، سچ سچ دھرم مارگ اک لگائیا۔ بڈھی بدل دیواں انسان، شرع رہے نہ کھئے شیطان، چار ورن اٹھاراں برن اکو دھرم
 دساں ایمان، نام بھجن بندگی اکو دیاں سمجھائیا۔ سب دا ایشٹ اکو ہووے سِری بھگوان، دو جے مئے کوئی نہ آن، کلمہ کائنات کرے نہ کلیان،
 آتم پرما تم پرما تم آتم پاربرہم برہم بھيو ابھید اُبھو درشٹی دیاں کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت بدلدا آیا ودھان، برہمند کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اپنا
 حُکم ورتائیا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ٹہل سنگھ دے گرہ ہسپتال روڈ ابوہر ★

گوبند کہے سچکھنڈ ویکھیا اگما دھام، دو جہاناں وکھرا سوہیا پائیا۔ جس گرہ وسے سب توں نیارا رام، پاربرہم پرہہ اپنا آسن لائیا۔
 حُکمے اندر جُگ چوُکڑی بدل دیوے نظام، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دے کے دان، وست امولک
 جھولی پائیا۔ نرگن سرگن کر پردھان، تن ماٹی خاکی ویکھ وکھائیا۔ امرت رس پیا کے جام، سچ خُماری شبد چڑھائیا۔ دُھر دا کلمہ دے
 پیغام، کائنات کرے شنوائیا۔ سو لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ صدی چودھویں حُکم دیوے حُکران، دُھر سندیشہ
 اک درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا ویکھ حرام، من واسنا ممتا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دی دھار اک
 سمجھائیا۔ گوبند کہے سچکھنڈ نواسی صاحب میرا سلطان، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جو کلجگ اتم کوڑی کیریا میٹے نشان، ستجگ ساچا
 مارگ چار ورن اٹھاراں برن اک وکھائیا۔ شرع شریعت وچ رہے نہ کوئی بے ایمان، آتم پر ماتم بودھ اگادھ دُھر دا ناد دئے سنائیا۔ تُوں میرا مین
 تیرا پاربرہم برہم دس کے ایمان، دھرم دوارا ایکنکارا سرشٹی درشٹی اندر دئے پرگٹائیا۔ انت اخیر بے نظیر ساچی دس اگئی کلام، کائنات دئے
 سمجھائیا۔ شبدي گوبند جودھا سورپیر مرد مردان، نوجوان حُکم منائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا لیکھا کرے جو دے کے گئے بھوکھتاں وچ بیان،
 مالک خالق پرتپالک ویکھ وکھائیا۔ دین مذہب دا رہن نہ دیوے کوئی غلام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، دُھر دا رنگ اک رنگائیا۔ گوبند کہے میرا پر پُرکھ پاربرہم، پتپریشور دُھردرگاپیا۔ جو آد جگاد جگ چوُکڑی کدے نہ لئے جرم، جوتی
 جاتا جلوہ گر نور خدائیا۔ جس دا سمجھے کوئی نہ ورن برن، ذات اذاتی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سو قدرت دا مالک کرنی کرن، کرتا پُرکھ آپ
 اکھوائیا۔ کلجگ انت دھرم ویکھے اُپر دھرنی دھرن، دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ ساچا رہیا نہ کیسے برن، پر پُرکھ اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ من
 واسنا جیو ہنکاری لڑن، نون س اکھ کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ ساچی منزل کھئے نہ آوے چڑھن، کایا مندر اندر پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ
 دشا دسے اندھیری کندر، سچ نام نرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ گوبند کہے چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی اندر دسے نگن، اوڈھن سیس
 نہ کھئے ٹیکائیا۔ دھوڑی ٹیکا مستک کھئے نہ لاوے چندن، لکھ چوراسی وچوں جم کی پھاسی نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر دین دیال دیندھ ٹھاکر سوامی انترجامی ہر گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ گوبند کہے سچکھنڈ نواسی میرا محبوب، مُحبت وچ سدا سائیا۔ جس دا اچ عرش عروج، مقامے حق نور رُشنائیا۔ سو لیکھا جانے کایا کلبوت، پنج تت پھول پھولائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کریا ویکھ وجود، حکمے اندر حکم دئے بدلائیا۔ کوڑی کریا دسے چارے کوٹ، دہ دشا ہوئی ہلکائیا۔ جیو جنت سادھ سنت من واسنا مارن جھوٹھ، ست سچ سکے نہ کھئے اپنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال صدی چوڈھویں انت کرے نیست و نابود، نہ معلوم اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوراسی جیو جنت گھٹ گھٹ انتر نرنتر جانے منز لے مقصود، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ رتے وال ضلع گنگا نگر راجستھان ★

گوبند شبد کہے پُرکھ اکال رہیا دس، دو جہاناں والی دین دیال دیا کھائیا۔ چار کُٹ دہ دشا رہیا کیسے نہ کوئی وس، من واسنا دین دئی ہوئی ہلکائیا۔ نج نیتر لوچن نین کھولے کوئی نہ اگھ، پرتکھ ملے نہ کیسے گوسائیا۔ حقیقت وچوں کھوجے کوئی نہ حق، پڑدا اوہلا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جگت ودیا پڑھ پڑھ گئے تھک، من واسنا بندھن کھئے نہ پائیا۔ ناڑ بہتر گھر گھر ایلے رت، رتن امولک پیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ دین دئی درشٹی سرشٹی ست نالوں ہوئی وگھ، ست سرُپ ست ستوادی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گوبند شبد کہے کی دساں بیان، بے انت بے پرواہ اپنی کھیل کھلائی۔ جس دا لیکھا لہنا دینا دو جہان، نرگن نرویر نراکار نرنکار اپنا حکم ورتائیا۔ سچ سندیشہ نر نریشا دھردرگاہی دیوے فرمان، حکم حاکم اک درڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن انتر نرنتر نرویر ہو کے کرے پہچان، من مت بڈھی توں پرے کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا جھگڑا مٹائے زمیں آسمان، چوڈاں لوک طبق سبق بن اکھراں اک درڑائیا۔ کریاندھ ٹھاکر سوامی کھیل کرے سری بھگوان، خالق خلق بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ گوبند شبد کہے میں دساں کی، کہن کچھ نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ستجگ بنھنہارا نینہ،

کلجگ کوڑی کریا جڑ رہیا اُکھڑائیا۔ لیکھا جانے لکھ چوڑاسی جنت جی، جیون جُکت برہمنڈ کھنڈ دئے بدلائیا۔ جھگڑا مُکا کے ساڈھے تِن ہتھ رِوداسے سین، سہج سوامی انترجامی بھيو ابھیدا دئے کھلائیآ۔ امرت میگھ برسے اگما مینہ، بوند سواتی کھلاپاتی پتیرمیشور آپ پیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى ہو سہائیآ۔ گوہند شبد کہے دُھر دا حُکم دیوے دِیال، دین دِیال دِیا کھائیآ۔ جس گُر اوتار پیغمبر اپنی دھاروں لئے اُٹھال، نرگن وچوں نرگن لئے اُچائیآ۔ ست دوارا کھول کے اِکو دھرم سال، دھرم دا مارگ رہیا پرگٹائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا بدل دینی چال، مایا ممتا موہ وکار رہن کھئے نہ پائیآ۔ نام نِدھان دو جہان دینا بے مثال، جس دی مِسل پچھلی نظر کھئے نہ آئیآ۔ چار کُنٹ دہ دِشا ورن برن اِکو ڈھولا گان، دُھر دا راگ برہم برہماد دئے سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائیآ۔ گوہند شبد کہے دیوے حُکم حُکمران، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ وست امولک دے کے دان، داتا ہو کے رہیا سمجھائیآ۔ کوڑی کریا میٹ وچ جہان، جہالت رہن کھئے نہ پائیآ۔ مانو مانکھ مائس میل ہووے انسان، حیوان بُدھی نہ کھئے بنائیآ۔ ہر گھٹ انتر نرنتر نور جگے مہان، دِپیک دِیا پِن باقی تیل ڈگمگائیآ۔ شبدی ناد سُنائے سچّی دُھنکان، انحد نادى راگ سُنائیآ۔ امرت رس دیوے پِن کھان، جگت کوڑی ترشنا بھکھ دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد انت دُھر دا کنت، لیکھے لائے ہرجن گُرمکھ ساچے سنت، بھگت بھگونت اپنے گھر وسائیآ۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ارجن سینگھ دے گرہ رتیوال ★

گوہند شبد کہے میرا مالک پُرکھ ابناش، آد جُگادی دُھردرگاہیآ۔ جو دو جہاناں کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ سو پُرکھ نرنجن اپنا کرے کھیل تماش، ہر پُرکھ نرنجن لئے پرگٹائیآ۔ ایکنکار منڈل منڈپ پا کے دُھر دی راس، آد نرنجن دِیا باقی کھلاپاتی آپ جگائیآ۔ ابناشی کرتا ویکھے کھیل تماش، سِری بھگوان پرگٹ ہو کے اپنی دھار چلائیآ۔ پاربرہم پرہہ اپنی پوری کرے آس، نرگن نرِویر نرکار اپنی کل ورتائیآ۔ وشن برہما شو بنا کے ساتھ، سگلا سنگ اُچائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ

کھلائیآ۔ گوبند شبد کہے میرا سوامی، پر پُرکھ پرہ دیا کھائیآ۔ گھٹ نواسی انترجامی، دو جہاناں ویکھ وکھائیآ۔ ساچے نام دی دھرم نشانی،
 نرگن سرگن آپ ورتائیآ۔ کلجگ انت بھیو ابھیدا کھولے کوڑی کریا میٹے بے ایمانی، شرع شیطانی ڈیرہ ڈھائیآ۔ جن بھگتاں منزل دسے اک
 آسانی، احسان سر نہ کھئے رکھائیآ۔ نو جیون دی نام ندھان دے جوانی، نانا توڑ کے ہوئے ہنگتا ہنگ برہم دئے سمجھائیآ۔ بخش کے پد
 نربانی، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے رنگ آپ رنگائیآ۔ گوبند شبد کہے میں پر پُرکھ دی ویکھاں
 کار، کرنی کرتا آپ کھائیآ۔ جس توں ویکھدے رہے سدا جگ چار، جگ چوکڑی دھیان لگائیآ۔ در درویش ہو کے منگدے رہے بن
 بھکھار، نر نریش دیونہار نرنکار اپنی کار کھائیآ۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پرگٹ ہو کے وچ سنسار، مہاسارتھی دھرم رتھ آپ چلائیآ۔ کھتری
 براہمن شوڈر ویش آتم پرما تم دسے اک پیار، پاربرہم برہم پڑدا دئے اٹھائیآ۔ دُتیا بھاؤ نہ رہے جگت دُتر دھار، الکھ نرنجن اگم اتھاہ اپنی کار
 کھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیکھیا اک سمجھائیآ۔ گوبند شبد کہے پرہ دیونہارا سیکھیا،
 اگمڑی کرے پڑھائیآ۔ جس دا لیکھ کیسے نہ لکھیا، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ دین دُنی دسے متھیا، تھر رہن کھئے نہ پائیآ۔ پریم پریتی پیار مُحبّت
 وچ بنے دُھر دا متیا، مٹر پیارا ہو کے اپنا سنگ بنائیآ۔ جس نے ستجگ تریتا دواپر کلجگ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نُٹھیا، نرگن
 سرگن سرگن نرگن اپنا حُکم ورتائیآ۔ جگ نیتر چار ورن اٹھاراں برن من واسنا جگت درشٹی اندر کیسے نہ دسیا، بھرے بھلی لوکائیآ۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی پاربرہم پتپریشور اپنی کھیل ورتائیآ۔ گوبند شبد کہے پرہ کرے
 کھیل اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول وچے ودھائیآ۔ نرگن نرؤیر ہو اُجیار، اُجالا کرے جگت لوکائیآ۔ کوڑی کریا میٹے دھواں دھار، دھرت
 دھول دھرم دئے سہائیآ۔ ساچے نام دا ست جیکار، ہر پردے دئے وسائیآ۔ من واسنا رہے نہ کھئے وکار، ممتا موہ دئے چُکائیآ۔ مانو مانو دے
 آدھار، اُدر دا لیکھا دئے مُکائیآ۔ نو نو چار دا قرضہ دئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھے تھائوں تھائیآ۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کرنی دا کرتا
 کھیل کرے اپار، قُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں
 بھگوان، ایتھے اونھے دو جہاناں سچکھنڈ نواسی سدا سیکدار، نام سندیشہ فرمانا دُھر دو جہاناں آپ سُنائیآ۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ سادھو سینگھ دے گرہ ۱ سی ۰ سی ۰ ضلع گنگانگر ★

گوہند کہے میں ویکھیا گہر گمبھیر گن ساگر، اگم اتہاہ نظری آئیا۔ جس دا نام ونجارا اک سوڈاگر، جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبران ونج کرائیا۔ نرگن دھار جودھا سورپیر بہادر، نرہے بھو سرب وکھائیا۔ دین دنی ویکھے اپنا ساگر، لکھ چوراسی جیو جنت پھول پھولائیا۔ نرگن سرگن نرویر نرکار نرکار دو جہاناں سدا حاضر، حضور حضرت اپنا کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا پڑا آپ چکائی۔ گوہند کہے پرہ ویکھیا سرب گناں بھرپور، اوتنا نظر کھئے نہ آئیا۔ وشن برہما شو جس دا نور، دیوت سر چمک چمکائی۔ گر اوتار پیغمبر جس دا پور، جگ چوکڑی بیڑے رہیا چڑھائی۔ لوکات نت نوت میٹے کوڑو کوڑ، سچ سچ دئے وڈیائی۔ سدا سپیلا حاضر حضور، گرہ گرہ اندر سوہا پائی۔ چتر بنائے مورکھ موڑھ، بھگت سپیلے اپنے رنگ رنگائی۔ ساچے سنتاں دے کے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے مستک خاک رمائی۔ من واسنا توڑ غرور، گرمکھ اپنے رنگ رنگائی۔ نام خجاری دے سرور، جگت ترشنا دئے بھجائی۔ محبت وچ بنے مزدور، چاکر ہو کے سیو کھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے رنگ سدا سائی۔ گوہند کہے پرہ ویکھیا دیال دین، دیاندھ اکھوائیا۔ جس دا مارگ آد جگاد مہین، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ نراکھڑ سچکھنڈ دواویوں دئے تعلیم، اکھراں والی لوکات پڑھائی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کدا آیا ترمیم، بدلی وچ عدلی اکو اک اکھوائیا۔ دین مذہب کدا رہیا تقسیم، حصیاں وچ اپنا حکم چلائی۔ جن بھگتاں بخشدا رہیا یقین، یک اپنا گہر وکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائی۔ گوہند کہے پرہ تکیا بے نظیر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس دی سمجھ سکے نہ کھئے تصویر، تصور موصور نہ کھئے کرائیندا۔ منزل چڑھے نہ کھئے اخیر، چرن کول گر اوتار پیغمبر بہ بہ شکر منائیندا۔ سو جھگڑا مکاوے شاہ حقیر، اوج نیچ اکو گہر وسائیندا۔ کلجگ وچ ستجگ ساچی بدلے تقدیر، تدبیر اپنا حکم ورتائیندا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے پیغمبر پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری حکمے اندر آپ سمجھائیندا۔ سجدے کرن شاہ فقیر، حقیر اپنے دھندے لائیندا۔ دین دنی بدل دیوے ضمیر، من واسنا کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ شرع رہے نہ کھئے زنجیر، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو روپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ گوہند کہے پرہ تکیا

انترجامی، لکھ چؤراسی ویکھ وکھائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر گاؤندے آئے بانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ناؤں دھرائیا۔ جس رچنا رچی چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج ونڈ ونڈائیا۔ جس سر سرور اٹھسٹھ تیرتہ بخشیا پانی، امرت رس اپنا آپ وکھائیا۔ سرت شبد شبد سرت ست دوار بنا ہانی، زرگن زرگن میل ملائیا۔ لیکھا جانے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ویکھنہارا تھائیا۔ جس دا بھيو سمجھے نہ کھئے جگت ودوانی، نیتراگھ تک سکے کھئے نہ رائیا۔ سو شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکال دُھر دا حُکم دیوے فرمانی، پاربرہم پتپریمیشور اپنی کل ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا دھرنی دھرت دھول اُپر رہیا خاک چھانی، چار کُنٹ دہ دشا ملے مان نہ کھئے وڈیائیا۔ انت اخیر بے نظیر صدی چؤدھویں میٹے جھوٹھ نشانی، ست سچ دھرم اپنا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں اُپر کرے مہربانی، مہربان ہو کے محبوب اپنی مُحبت وچ رکھائیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی لچھو دے گرہ ۳ سی ۰ سی ۰ ضلع گنگا نگر ★

گوبند کہے پُرکھ اکال بیٹھا نہچل دھام اٹل، سچکھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ زرگن نؤر دپیک جوت رہیا بل، آد جگادی برہم برہمادی ڈگمگائیا۔ شبد اگتی دُھر سندیشہ رہیا گھل، نام ندھان سری بھگوان اکو اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جاؤ رل، دُتیا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھو گھڑی پل، من واسنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ پندھ مُکاؤ جل تھل، مہینل اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا ویکھو کلجگ کوڑی کیریا کل، ورن برن روون مارن دھاپیا۔ مایا ممتا کپٹ وکار کرے چھل، ہوئے ہنکتا گرہ نہ کھئے تڑائیا۔ پنچ وکارا گھر گھر دسے ول، نام کھنڈا وچ برہمنڈاں ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ دُئی دویت شرع شرعیت میٹے کھئے نہ سل، صاحب سوامی مل کے خوشی نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نام سندیشہ نر نریشا زرگن نرور رہیا سُنائیا۔ گوبند کہا ویکھیا سچکھنڈ اُچ منارا، بن چھپر چھن سوہیا پائیا۔ جس گرہ وسیا سو پُرکھ نرنجن اگم اپارا، ہر پُرکھ نرنجن ڈیرہ لائیا۔ ایکنکارا کر پسارا، آد نرنجن جوتی جاتا

دگمگائیا۔ ابناشی کرتا جانے اپنی دھارا، سِری بھگوان ست ستوادی کار کھائیا۔ پاربرہم بن سیکدارا، حُکے اندر حُکم ورتائیا۔ وشن برہما شیو سیوادارا، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن نمسکارا، مستک ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ کھانی بانی کرے پُکارا، جُگ چوکرئی نیتر نینان نیر وہائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ کلجگ کوڑی کرپا ویکھ پَسارا، چار کُنٹ دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ ساچا سجن ملے نہ کھئے میت مُرارا، پرم پُرکھ پرماتم آتم جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن، راگان ناداں سوبلیاں ڈھولیاں وچ گائیا۔ بھيو کھلے نہ والی دو جہانا، گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار درس کھئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بھئے ویرانا، ویری گہر گہر اپنا ڈنک وجائیا۔ بن تیری کرپا ساچی دے نہ کھئے دھرم سالو، دھرم دوار ایکنکار اپنا دے وکھائیا۔ جتھے آد جُگاد جُگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ جھلدا رہے نام نشانہ، لوآن پُریاں نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت تون نظری آئیں اکو کھنا، مالک خالق پرتپالک بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا بدل دے زمانہ، ستجگ سچا راہ چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، مہربان محبوب سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوہند کہے پرم پُرکھ دا تکیا ایکا دھام، دوارا دُھر دا سوبھا پائیا۔ جتھے کدے نہ ہووے شام، بن سورج چند بھئے رُشنائیا۔ جس دا بدل نہ سکے کھئے نظام، آد جُگاد اکو حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبران دیوے پیغام، شبد سندیشہ نام سُنائیا۔ دین دُنی کرے انتظام، لکھ چوڑاسی اپنے کارے لائیا۔ آتم پرماتم کر غلام، مُحبت وچ اپنا رنگ چڑھائیا۔ ہر گھٹ ہووے جانی جان، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت مہا اگت سارے گان، گا گا تھکی سرب لوکائیا۔ منزل چڑھ کے مندر وڑ کے درس کھئے نہ پان، حرص وچ ہووس سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گوہند سورا حاضر حضورا، دُھر دی منگ منگائیا۔ گوہند کہے پرہہ دا ویکھیا گہر اگم، اگمڑی کھیل وکھائیا۔ جتھے ہڈ ماس ناڑی نہیں چم، چم درِشٹی روپ نہ کھئے بدلائیا۔ نہ کوئی ترشنا نہ کوئی تم، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی مرے نہ پئے جم، جننی گود نہ کھئے شہائیا۔ نہ کوئی پون سواس دم، ساہ ساہ ڈھولا نہ کھئے گائیا۔ اک اکلایکنکار اپنا آپ بیتھا مل، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُرکھ سمرتھ مہا اکتھ، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ گوہند کہے پرہہ دوارا تکیا ایک،

اک اکلے دتا وکھائیا۔ جتھے سب نوں ملے ٹیک، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ نرگن دا ساچا دیس، پردیسی سرگن اپنے وچ سہائیا۔ جگ چوڑی کرے اولڑا ویس، لوکھت پھیرا پائیا۔ نام ندھانا دے سندیش، سوئی سرتی دے اٹھائیا۔ کلجگ انت کوڑی کیریا میٹے کلش، کائنات کلمہ حق حقیقت اک سمجھائیا۔ حکمے اندر حکم سُنائے دیس پردیس، دو جہاناں آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی درشٹی اندر لے ویکھ، انتر نرنتر منتر اپنا اک اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت رہے ہمیش، جنم مرن کرم کانڈ وچ کدے نہ آئیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ قابل سنگھ دے گرہ ۱۸ بی ۰ بی ۰ ضلع گنگا نگر ★

گوہند شبد کہے صدی چوڈھویں کرے پکار، دروہی تیرا نام خدائیا۔ کیریا کر پروردگار، مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ ناتا تٹا محمدی یار، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ دھر دا کلمہ سکے نہ کھئے وچار، کائنات پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ امرت رس ملے نہ تیری دھار، آب حیات جام نہ کھئے پیائیا۔ ساچا رہیا نہ کھئے خدمتگار، خادم ہو کے سیو نہ کھئے کھائیا۔ اُمت اُمتی گئی ہار، رسول پیغمبر دین گواہیا۔ نبیاں سُنے نہ کھئے گفتار، گفت شنید کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ بینتی تیرے آگے نرنکار، نرگن نرویر دتی سُنائیا۔ مقالے حق کھول کوڑ، درگاہ ساچی پڑدا دے اٹھائیا۔ تیرا اکو نظری آئے سچکھنڈ دوار، جس گرہ بیٹھا سوہا پائیا۔ جوت نور کر اجیار، نور نورانہ چند چمکائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ اندھ اندھیار، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ من واسنا کرے نہ کھئے وبھچار، آتم پرما تم بھیو دے کھلائییا۔ ساچی منزل ملے حقیقی یار، لاشریک اپنا پھیرا پائیا۔ صدی چوڈھویں تیری طلبگار، پیغمبر تیرے طالب علم گئے سمجھائیا۔ انجیل قرآن کرے اظہار، صفتاں وچ تیرا ڈھولا گائیا۔ امامان دے امام سکدار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گوہند شبد کہے صدی چوڈھویں رہی کوک، دروہی تیرا نام خدائیا۔ جھگڑا پیا چارے کوٹ، دہ دشا ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کوڑ وکارا ودھیا جھوٹھ، مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ ست دھرم کر کے کوچ، دھرنی دھرت دھول توں پرے ڈیرہ لائیا۔ ساچی دے نہ کھئے بوجھ، سوجھ سمجھ نہ کھئے ودیائیا۔ جھگڑا پیا ایک

دوچ، ایکا رنگ نہ کھئے سہائیا۔ پڑدا لاه کایا پنج تت بھوت، تن ماٹی خاکی کر صفائیا۔ دین دُنی کر سلوک، صلح کل تیری اک سرنائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چوکرئی مُحبّت دا محبوب، سچ محراب دے سہائیا۔ جدھر تگاں اودھر موجود، حاضر حضور ویس وٹائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر نیست و نابود، ست دھرم دا سچا راہ وکھائیا۔ ستجگ سچے سچا دے وجود، وصل اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دین مذہب ذات پات ورن برن کلجگ انت آخری میٹ حدود، بندھن رہن کھئے نہ پائیا۔ گوہند شبد کہے صدی چوڈھویں نیتر رہی کھول، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ تُوں میرا میں تیرا گاوے بول، راگ اکھاں اکو گائیا۔ دُھر دے مالک آ میرے کول، لوکھت پھیرا پائیا۔ دُنی سٹی جگت انہول، تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ دُھر دا ڈنکا وجا ڈھول، نگارہ اکو ہتھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبران دا پورا کر قول، جو بھوکھتاں وچ گئے سمجھائیا۔ ہر گھٹ انتر آ کے مؤل، مؤلا ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ تیرا بھو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رؤل، مُلا شیخ مسائک سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دے ساچا ور، دین دیال تیری آس رکھائیا۔ گوہند شبد کہے صدی چوڈھویں منگاں رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاھیا۔ کریا کر سورے سرینگ، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ بھیکھ پکھنڈ، بھانڈا بھرم دے بھنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم برہم دس چھند، ساچا راگ اک الاہیا۔ دویت رپے کھئے نہ کندھ، ست ستوادی راہ چلائییا۔ نرگن نور جوت چاڑھ چند، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ مہربان ہو بخشنند، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوائیا۔ گوہند شبد کہے صدی چوڈھویں اپنی دسے خواہش، بھو رہی کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا دس کے گئے ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ بھوکھتاں وچ گئے اکھ، پرگٹ ہووے نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دی ورن برن نہیں کوئی ذات، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ سو کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ تیری ترکھا میٹے پیاس، بے آس دئے گوائیا۔ نرگن نور جوت کرے پرکاش، اندھ اگیان دئے چُکائیا۔ جھگڑا میٹے ذات پات، دین دُنی وچے ودھائیا۔ ساچی منزل دسے اپنا گھاٹ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو اک سہائیا۔ گوہند شبد کہے صدی چوڈھویں بن نیتر رہی تگ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کس ویلے میرا دیوے حق، پورب لہنا جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال ہووے پرگٹ، امام اپنا ویس وٹائیا۔ کوڑی کریا میٹے کھیل

بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سانگ ورتائیا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، چار ورنان اٹھاراں برنان اکو گھر وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سارے نام لین جپ، جیون جُکتی دئے بدلائیا۔ کر پرکاش دُھر دا سچ، ست ستوادی رنگ چڑھائیا۔ لیکھا جان کایا ماٹی کیچ، کنچن گڑھ دئے سہائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، پروردگار دُھر درگاہیا۔ اپنا نعرہ دسے الکھ، جیکارا اکو اک جنائیا۔ جس تون آتم رہے کھئے نہ وکھ، برہم پاربرہم مل کے وجے ودھائیا۔ دوہاں دا سانجھا ہووے جس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگلا مارگ دیوے دس، جس تون شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی ۰ بی ۰ ضلع گنگا نگر ★

ہر شبداگمی ست، آدن اتنا اک اُچائیا۔ جس دی دھار اباشی اچت، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تھر گھر سہاوے ساچی رت، سچکھنڈ بیٹھا سیس جھکائیا۔ پرگٹ ہٹے بن کایا ت بت، نرگن نرویر بنت بنائیا۔ جس تون جنی رکھے کوئی نہ ککھ، پُرکھ اکال اکو پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنی کل وکھائیا۔ ساچا شبدا ہر دُلارا، دُولھا اکو نظری آئیا۔ جس دا مالک ایکنکارا، اک اگلا بے پرواہیا۔ سچ پرگٹائے اپنی دھارا، آپ اپنا بھيو کھلائییا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا پڑدا آپ اٹھائیا۔ ساچا شبدا اگم اتھاہ، بے پرواہ آپ پرگٹائیندا۔ اکو پُرکھ اکال دیوے صلاح، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ نرگن نرویر بن ملاح، بیڑا دُھر دے کندھ ٹکائیندا۔ سچ وکھا کے ایکا تھان، تھان تھنتر آپ سہائیندا۔ دین دیال بن کے پتا ماں، پوت سپوتا گود ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیندا۔ دُھر دا شبدا آدی ایک، ایکنکار بنت بنائیا۔ وشن برہما شو دیوے ٹیک، ٹکے مستک آپ لگائیا۔ ترے پنج کھیلے کھید، اپنی کار کھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال وسائے دیس، پردیش اپنا بھيو چکائیا۔

مالک ہو کے دُھر نریش، حُکم دیوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستوادی آد
جُگادی اپنی کار کھائیا۔ ساچا شبد آد جُگاد، جُگ کرتا دئے وڈیائیا۔ کھیلے کھیل برہم برہماد، برہمانڈ اپنی کار کھائیا۔ دُھر وجائے ایک ناد،
اگئی راگ سُنائیا۔ چارے بانی دیوے داد، پرا پسنٹی مدہم بیکھری ڈھولا گائیا۔ چارے کھانی کھولے راز، اندج جیرج اُتہج سینج سوہیا
پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچا شبد نرگن دھار، نرُور پُرکھ اُچائیا۔
جس دا کھیل اگم اپار، کرنی کرتا آپ درڑائیا۔ نرگن سرگن پاوے سار، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جُگ چوکرئی لے اوتار، گر اوتار
پیغمبر رُوپ وٹائیا۔ سچ سنڈیشہ دیوے وارو وار، حُکم ایک دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
ستگر شبد ناؤں پرگٹائیا۔ ستگر شبد دین دِیال، دیاندھ اکھوائیندا۔ جس دے حُکمے اندر کال مہاکال، رائے دھرم سیو کھائیندا۔ ترے گن مایا
جگت جنجال، پنج تت بندھن آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑدا اوہلا آپ چُکائیندا۔
شبد گرو سدا بلوان، اک اِکلا اک اکھوائیندا۔ جُگ چوکرئی جھلئے نشان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ سرشٹی درشٹی
اندر دیوے گیان، وِدیا اگم اتہاہ سمجھائیندا۔ نراکھ وچوں اکھ کر پردھان، کائنات ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، ستگر شبد اِکو اک سوہیا پائیندا۔ ستگر شبد نور ہر دا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ جئے نہ مردا، مر جیوت رُوپ نہ کھئے
رکھائیا۔ نہ کوئی اکھ وِدیا پڑھدا، نہ کوئی سلوک سوہیلے ڈھولے راگ ناد جنائیا۔ جو چاہے سو جُگ چوکرئی کردا، کرنی دے کرتے دتی مان
وڈیائیا۔ نرگن توں سرگن رُوپ دھردا، ویس وٹاوے چائیں چائیا۔ لکھ چوراسی اندر وڑدا، گھٹ گھٹ ویکھے تھاوں تھائیا۔ سرت سوانی
بانی بن کے بھڑدا، سوئی موئی آپ جگائیا۔ بھيو گھلاوے ساچے گھر دا، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی شبد گر اک اکھوائیا۔ شبد گرو گھر گمبھیر، گور اپنی کار کھائیندا۔ جس دا لیکھا بے نظیر،
جگ نیتز نظر کھئے نہ پائیندا۔ جس نے بھگت سہیلے بنائے شاہ حقیر، کبیر اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ جو بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی آپ
پرگٹائیندا۔ کٹ دیوے شرع زنجیر، لاشریک میل ملائیندا۔ بخشش کر اک توفیق، توحفے گھر گھر آپ پُجائیندا۔ آتم دا بن کے دُھر رفیق، من

فریق پرے ہٹائیندا۔ جس دی کھیل اندر جگ چوڑی گئے بیت، سو ستگر شبد اپنی کار کھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بدلہارا
 نیت، نیتی وان اپنا حکم ورتائیندا۔ ستگر شبد کیسے بتھ نہ آوے مندر مسیت، گرو دوار ویکھن کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچا شبد پت پاون، پُنت اک اکھوائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوڑی
 سارے گاوں، صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر پکرن دامن، دامنگیر دو جہان بن جائیا۔ جو سرگن بنے زرگن ضامن، سو
 شبد وڈی وڈیائیا۔ ترشنا میٹ کے کامنی کامن، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ساچا شبد اکو اک سمجھائیا۔ ساچا شبد سدا سد ایک، اکو اک اکھوائیندا۔ جس دی دو جہاناں ٹیک، ٹکے مستک سرب
 لگائیندا۔ سب نوں کرنہار بیک، ڈرمت میل دھوائیندا۔ نیت نوت وٹئے ویس، اپنی کل دھرائیندا۔ سچ وکھائے اکھا دیس، در دروازہ آپ
 کھلائیندا۔ جن بھگتاں اندروں کھول کے بھیت، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ پُرکھ اکال دساوے نیتن نیت، نج نیتر اکھ کھلائیندا۔ تِس شبد گرو
 دا نہ کوئی مچھ داہڑی نہ کوئی کیس، مؤنڈ منڈایا نہ روپ بدلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا پڑدا آپ اٹھائیندا۔
 ستگر شبد سدا بہرنگا، رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ زرگن دھار سرگن سنگا، سگل سرشٹ سمائیا۔ پریمیاں دیوے اکم اندا، گھر امرت
 رس چکھائیا۔ بجر کپاٹی توڑ جندا، زندگی وچوں زندگی دئے بدلائیا۔ رس وکھا کے پرماندا، پرم پُرکھ نال ملاییا۔ مُحبت وچ چڑھائے ڈنڈا،
 ڈنڈاوت اکو دئے سمجھائیا۔ جگت وکارا کڈھ گندہ، کوڑی کریا دئے مٹایا۔ آتم پرما تم دسے دھر دا چھندا، ساچا ڈھولا اک سنایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر شبد کھیل کرائیا۔ ستگر شبد کھیل انوکھا، جگ چوڑی کھیل کھلائیندا۔ کیسے نال نہ کرے
 دھوکھا، دھکھدیاں پار کرائیندا۔ آد جگاد کدے نہ سوتا، آلس نندرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ اکو پرکاش تگے نرمل جوتا، جوتی وچوں اپنا آپ
 پرگٹائیندا۔ جس دا کھیل برہمنڈ کھنڈ کوئن کوٹا، پُری لوء حکم ورتائیندا۔ جو گھر گھر اندر لاوے چوٹا، سوئی سرتی مات اٹھائیندا۔ سو
 ستگر شبد آد جگاد جگ چوڑی نیت نوت اکو بہتا، بہتے گرواں ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جس دا نام ندھانا ہوکا، حکم دھر دا اک سناییندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو شبد اک پرگٹائیندا۔ ساچا شبد آد پُرکھ دی دھار، پرم پُرکھ وڈیائیا۔ جس نوں جھکدے

گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ وشن برہما شو بن بھکھار، منگن چائیں چائیا۔ جگ چوکڑی بن پنہار، ستجگ تربتا دواپر کلجگ سیوا
 رہے کھائیا۔ سو لہنا دینا جانے نو نو چار، چار کنت دہ دشا پھول پھولایا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی
 بانی صفتاں وچ کرے اظہار، ڈھولے سوپلے راگان ناداں وچ گائیا۔ سو شبد سب دا سانجھا یار، مُحبت آتما نال رکھائیا۔ منزل دُور کرے
 دُشوار، پینڈا اگلا دئے چُکائیا۔ بنا ستگر ویکھ سکے نہ کوئی وچ سنسار، جگ نیتر لہن کھئے نہ پائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے جنگل جوہ اُجاڑ
 پہاڑ، سُمند ساگر دین دُہائیا۔ جس اُپر کِریا کرے آپ کرتار، قُدرت دا مالک دیا کھائیا۔ تِس بن اکھاں دئے وکھال، گھر ٹھانڈے میل ملائیا۔
 دُھر دا شبد جگ چوکڑی دُھر دا دسے کلام، کلمہ کائنات درڑائیا۔ پیغمبران دئے پیغام، سندیشہ اک سُنائیا۔ بدل دیوے نظام، حُکمے حُکم
 بھوائیا۔ جس شبد نے کلجگ انت میٹنی اندھیری شام، جوٹھ جھوٹھ دئے مٹائیا۔ اوہ شبد سدا مہربان، مہر وچ سہائیا۔ سُنیا جائے نہ کیسے
 کان، رسنا نال نہ کھئے وڈیائیا۔ دُھن آتمک سچّی دُھنکان، دُھر دی دھار سنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد دُلا رے
 دتا ور، آپ اپنا وچ ٹکائیا۔ ساچا شبد بن گرو اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ سکے سمجھ، بُدھی وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ اُبھو اشارے والی رمز، رازق
 رِزق رحیم آپ سُنائیا۔ جیہڑا چلدا نہیں کیسے نال قدم، منزل دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے عدل، انصاق اپنا حُکم
 ورتائیا۔ جو گرو اوتار پیغمبران دیوے بدل، بدلی سب دی دئے کرائیا۔ جس دے آگے چلے نہ کوئی یتن، یتھارتھ سارے بیٹھے سیس نوائیا۔
 جس نے لکھ چوراسی کیتی بے وطن، وطن اپنا آپ چُھپائیا۔ جگ جگ اوہ جن بھکتاں پیج آوے رکھن، شبد گرو ویس وٹائیا۔ سنت
 سہیلے آوے چُکن، بن گودی گود اُٹھائیا۔ غریب نایاں آوے پُچھن، جو بیٹھن دھیان لگائیا۔ کوڑی کِریا آوے جڑ پُٹن، جھکڑا دئے مکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک شبد گرو وڈیائیا۔ شبد گرو آد جگادی سچّا، جس دا ساجن بے پرواہیا۔ جس نے گرو
 اوتار پیغمبر سہایا کایا ماٹی بھانڈا کچّا، کنچن گرھ وکھائیا۔ کیتا پرکاش پنجان تتاں، ترے گن اپنا رنگ رنگائیا۔ دُھر سندیش دتا پتہ،
 پتیرمیشور دتا درڑائیا۔ آتم پرما تم بنایا سکا، ناتا دتا جڑائیا۔ اوہ ستگر شبد نظر نہ آوے جگت والیاں اکھاں، نج لوچن نور کرے رُشنائیا۔
 اوس شبد نوں کدے کہو نہ اچھا، جو منزل منزل گھر نہ دُھر پُچائیا۔ ساچا چند اکو پُرکھ اکال دا پچّہ، جس نوں دوجی جنے کوئی نہ مائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوؤں بھگوان، سرب کلا سمرتھا، سمرتھ سوامی انترجامی گھٹ بھیتر لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ مہاں سینگھ دے گرہ ۲۵ بی ۰ بی ۰ ★

جو گر گوبند دا سیکھ، سیکھیا وچ سدا سائیا۔ اوہ ضرور انتر اپنا جانے بھوکھ، باہروں پُچھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اُس دے نرگن دھار اندر نچ سرُوپ پئے دکھ، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ پریتم ہو کے مالک اک، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ نام ندھانا دے کے چٹ، دھر سندیشہ آپ پرگٹائیا۔ گوبند سدا گرمکھاں دے رہندا وچ، وچھوڑے وچ کدے نہ آئیا۔ آد جگادی دھر دا پت، بالک گرمکھ گود اٹھائیا۔ جس دا کھیل نت نوت، جگ چوڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو آپ کھلائیا۔ جو گوبند سیکھ لیا اپنا، اپیاں اپنی وچ لگائیا۔ اُس دا وچھوڑا رہے نہ را، دتیا بھاؤ نہ کھئے جنائیا۔ سُرتی شبد لئے سما، سماپت کرے باہروں لوکائیا۔ نرگن نوڑ کرے رُشنا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ شبدي ناد دُھن شنوا، اگم کرے پڑھائیا۔ بھيو ابھیدا آپ کھلا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ سو سورا بے پرواہ، حاضر حضورا ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دُور دُراڈا پنڈھ مُکا، لوکات اپنا پڑدا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے رنگ سدا سائیا۔ گوبند ستگر کدے نہ وچھڑے، وچھوڑے وچ کدے نہ آئیا۔ سد گرمکھاں دی پریم دھاروں نکلے، باہروں ہتھ کيسے نہ آئیا۔ اوہ پُورب لیکھے جانے پچھلے، کرماں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پڑدے کھولے وچلے، ہوئے روگ گوائیا۔ جو گوبند دی سیکھیا ساچی سیکھ لئے، سو سیکھ ستگر وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھردرگابیا۔ گوبند ستگر سدا میلا، نرگن نرگن جوڑ جڑائیا۔ سُرتی شبدي کھیل گرو گر چيلا، تتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں اندر باہر گپت ظاہر دُھردرگابی بن کے سجن سہیلا، صاحب سوامی انترجامی اپنا جوڑ جڑائیا۔ بن گرسکھاں توں گوبند کدے نہ بیٹھے وِہلا، سد گرمکھاں اندر وڑ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ جیہڑا گوبند دا سیکھ بنیا، آپ اپنا گیا بدلائیا۔ اوہ نرگن دھاروں جنیا، ناتا

مات پت تڑائیا۔ اوس نراکھڑا کو پڑھیا، جس دی وِدیا ڈھردرگاہیا۔ ترے گن وچ کدے نہ سڑیا، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ سرن سرنائی اوس
 دی پڑیا، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ رہے بھو کوئی نہ ڈریا، بھیانک روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ امرت نہاوے ساچے سریا، ڈرمت میل دھوئیا۔ گوہند
 دا سکھ سدا گوہند دے گھر وڑیا، وچھوڑا رہن کدے نہ پائیا۔ نہ جیندا نہ مریا، مر جیوت اوسے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا در دئے دکھائیا۔ گوہند دا سکھ بنا بڑا اوکھا، چار ورنان سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اوہ جھگڑا چھڈ جائے چوڈاں لوکاں، چوڈاں
 طبقاں پندھ مکائیا۔ اوہ سُن لئے اک سلوکا، دوچا پچن سرون سُنن کدے نہ جائیا۔ اوہ رکھے اکو اوٹا، اوڑک اکو دھیان لگائیا۔ اوہدے اندر
 گوہند دی نام لگے چوٹا، چوٹی چڑھ کے درس دکھائیا۔ تیرے وچ نو جنم دی کھوٹا، کھوٹ اندروں نہ کھئے کڈھائیا۔ گوہند دے آنے وچوں
 باہر ڈگا بوٹا، پھڑ کے وچ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں پوستی ہو کے اند پُری تون باہر گھوٹن گھوٹا، بھنگ پی کے جھٹ لنگھائیا۔ اک دن گوہند
 شبد دا تیرے اندر وجا سوٹا، تیری سُرتی دتی ہلائییا۔ تُوں گھر جا کے ڈھاہ دتا پیو دا بنایا کوٹھا، وسدا گھر برباد دتا کرائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ گوہند سکھ سدا ملاپ، ملنی وچ وڈیائیا۔ جس دے انتر نرنتر
 منتر اپنا دیوے جاپ، کرائے سچ پڑھائیا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، سنتاپ دئے گوائیا۔ سچ سُنہڑا جائے اکھ، بن اکھراں آپ درڑائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے مکائیا۔ گوہند سکھ سدا پیاسا، انتر دھیان لگائیا۔ گوہند اُس دا سدا راکھا، دوس زین
 سیو کھائیا۔ دوہاں دے انتر کھیل کرے پُرکھ ابناشا، آپ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ گوہند ملن دی ایس جنم اچے نہ آئی جاچا، منزل راہ نہ کھئے دکھائیا۔
 اوہ لبھیا نہ پوجا پاٹھا، جیہڑا بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اچے کھلیا نہ اندروں تاکا، نو دوارے پندھ نہ کھئے مکائیا۔ گلاں باتاں والا سُنیا ساکھ،
 ساجن مل کے خوشی نہ اندر پرگٹائیا۔ گوہند ستگر سچے سیکھاں دے سدا ساتھا، سنگی ہو کے اپنا سنگ بنائیا۔ انتر پریم دا دے بھرواسا،
 بھرماں وچوں باہر کڈھائیا۔ گپت ظاہر دیوے ساتھا، سکلا سنگ بنائیا۔ جس نے گوہند شبد واچا، شمع اپنی گیا جگائیا۔ من واسنا
 کدے نہ ناچا، ترشنا جگت نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نت نوت اپنی کھیل کھلائییا۔
 گوہند جس سکھ تُوں دئے پیار، پریم ہو کے دیا کھائیا۔ اوہدے انتر کر اُجیار، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ وچھوڑے وچ وچھڑیا رہے نہ کوئی دن

چار، سدا گُرمکھاں مِل کے خوشی منائیا۔ پریتی اندر کدے نہ کرے اُدھار، وست ہتھو ہتھ پھڑائیا۔ پچھلے جنم دا کھیل نیار، ایس جنم وچ ویکھنا دھیان لگائیا۔ اندر وڑیا کام کرودھ لوہ موہ ہنکار، ترشنا ممتا نہ کھئے مٹائیا۔ کوڑی کریا نال پیار، جگت نال وڈیائیا۔ جنہاں دا ناتا گوبند جوڑیا نال، اوہ وچھوڑا سپہ نہ سکن رائیا۔ اوہ سدا سہیلا اک اکیلا گُرمکھاں دئے جمال، جوتی نور کر رُشنائیا۔ مُرشد ہو کے مُریدان پُچھے حال، در گھر ساچے پھیرا پائیا۔ گوبند توں وچھڑیاں گُرسکھاں توں کدے نہ پیتے کوئی سال، مٹکھ کوئن جنم جان بتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا دیوے تھاوں تھائیا۔ گوبند کہے میرا گُرمکھ میت، مِت پیارا نظری آئیا۔ جس دے نال میری چلے ریت، لوکات وجے ودھائیا۔ میں اوس نوں ملان ٹھیک، ٹھاکر ہو کے درس دکھائیا۔ اوہ جھگڑا مُکائے اوچ نیچ، ذات پات ڈیرہ ڈھاپیا۔ گُرسکھاں دا کایا مندر کران ٹھاندا سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ چرن پریتی بخش کے دُھر دی پریت، میلا دُھر دا لوان ملائیا۔ جگت وچھوڑا کٹ دھام وکھاواں اک اتیت، ترے گن لیکھا دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گوبند گر گر گوبند گوبند سکھ سکھ گوبند گوبند سکھ وچ سمائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سینگھ دے گرہ ۲۰ زید ضلع گنگا نگر ★

جن بھگت کہے پرہ تیری اوٹ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرا دھیان لگائیا۔ جگ واسنا کوڑی کریا اندروں کڈھ کھوٹ، پاربرہم برہم بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ شبدا اگئی لا گرہ مندر اندر چوٹ، سوئی سرتی ست جگائیا۔ ہووے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ من بُدھی دی رہے کوئی نہ سوچ، انہو اپنی دھار دینی جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ دین دُنی لوک پرلوک، تیرا نور نظری آئیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم گواں سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا دُھردرگاہیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کاچے کوٹ، کنچن گڑھ دینا سہائیا۔ باہر کرنی پئے نہ کھوج، نرتنر میلا لینا ملائیا۔ ممتا رہے نہ کوئی روگ، ہنگتا گڑھ دینا ٹڑائیا۔ سچ پریتی بخش اگئی جوگ، جگ جیون دا تے اپنی جگت اک جنائیا۔ آتم پرما تم مل کے ملے دُھر دی مؤج، اند پرمانند وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔

جن بھگت کہے پرہ میرے سمرتھ، سچ سوامی تیری آس رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ اگن رتھ، چار ورن اٹھاراں برن سڑدی دسے لوکائیا۔ من واسنا دین دنی درشٹی اندر رہی نس، جگت واسنا بھجے واہو داہیا۔ ساچا تیرا نام کیسے نہ آوے ہتھ، مندر مسجد شودوالے مٹھ تیرتھ تڈ دین گواہیا۔ ناڑ بہتر کایا ماٹی ساڈھے تڻ ہتھ کعبہ زرگن نور ملے کیسے نہ سچ، پرتکھ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ تیری آتم تیرے نالوں ہو کے وگھ، پنجاں تٹاں اندر وڑ کے تیرا نام بھلائیآ۔ مہربان محبوب محبت وچ کھول اپنی آگھ، نج نیتر لوچن نین کر رُشنائیآ۔ تیرا بھگت سہیلا سچ دوارے تینوں لبھ، ٹھاکر سوامی مل کے وجے ودھائیآ۔ جگت وکارا کوڑ کٹمب ممتا موہ دیوے چھڈ، ناتا جوڑے ڈھردر گاہیا۔ گرہ مندر اندر نام ندھان سری بھگوان تیرا جاوے وج، ناد انادی اپنی ڈھن سُنائیآ۔ نجھر دھارا امرت امیوں اپنا دے رس، رسنا جہوا چکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، سچا دوارا دینا دکھائیآ۔ جن بھگت کہے پرہ میرے داتار، دین دیاں تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ کریا کر سرجنہار، سر سر رزق سبائیآ۔ تیرا لہنا دینا دسدے گئے گرو اوتار، پیغمبر صفتاں وچ صلاحیا۔ بھگت سہیلے منگدے رہے وارو وار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے آگے جھولیاں ڈاہیا۔ کلجگ انت ویکھ وچار، سری بھگونت دیا کھائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش پردے اندر ودھیا وبھچار، کوڑی کریا وچ جگت لوکائیا۔ ساچا منتر سکے نہ کھئے اُچار، اُجرت وچ پنڈت پاندھے مُلا شیخ مسائک گرنٹھی پنٹھی تیری دھار سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیآ۔ جن بھگت کہے پرہ میرے ڈھر دے سوامی، پُرکھ اکال دین دیاں تیری بے پرواہیا۔ پاربرہم پتپریشور انترجامی، گھٹ نواسی تیری شہنشاہیا۔ شبداگتی سنا اپنی بانی، انیالا تیر چلائیآ۔ چرن پریتی بخش ڈھر دا پد زربانی، در گھر ساچے وجے ودھائیآ۔ گاتھا رہے نہ چارے بانی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری منزل دینی مکائیآ۔ جھگڑا چکے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سینج لکھ چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ اپنے ڈھر دے نام دی دے نشانی، جو ایتھے اوتھے دو جہاناں تیرا گرہ دکھائیآ۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ مہربان محبوب دو جہانی، مہر نظر آگھ اُٹھائیآ۔ بن تیری کریا تیرا بنے نہ کھئے برہم گیانی، جگت ودیا وچ زلی لوکائیا۔ اپنی منزل حقیقت والی دس آسانی، اصل وچ وصل یار دینا

خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتار
میل کر جوت نوری، آتم پرما تم اپنے رنگ سہائیا۔

★ ۲۳ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ سُرجیت سنگھ دے گرہ بنوالی ★

جن بھگت کہن پرہہ اناشی اُٹھ، سچکھنڈ نواسی ہو سہائیا۔ کلجگ اتم آ کے تُو، مہربان ہو کے مہر نظر اُٹھائیا۔ سرشٹی اندر رہیا
کوئی نہ سچ، جوٹھ جھوٹھ وچی ودھائیا۔ ست دھرم دا پینڈا گیا مُک، کلجگ کوڑی کِریا رہی کُرائیا۔ بھرے بھلا مانو مُکھ، پڑدا دُئی نہ
کھئے چُکائیا۔ انتر آتم ملے کیسے نہ سُکھ، جگت ترشنا اگ رہی تپائیا۔ شبد اگمی لگے کوئی نہ چوٹ، سوئی سرت نہ کھئے اُٹھائیا۔ ملے پرکاش نہ
نرمل جوت، اندھ اندھر نہ کھئے مٹائیا۔ من واسنا سارے رہے سوچ، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا پیا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چوڈاں
لوک، چوڈاں طبق رہے کُرائیا۔ ساچی بخشے کوئی نہ اوٹ، سر سمرتھ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اندروں نکلے کیسے نہ کھوٹ، پت پُنت نہ کھئے
کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہو کے دیا کھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کلجگ کوڑی کِریا میٹ پکھنڈ، دھرم دوارا
دے کھلائییا۔ سچ پریم دا بخش اند، دُکھ درد ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرے نام دا گائیے چھند، دوجی ودیا نہ کھئے وڈیائییا۔ کھیل ویکھ اپنا وربھنڈ،
برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ پن تیری کِریا ساچا چڑھے نہ کھئے نوری چند، کلجگ اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ مہربان ہو کے آتم پرما تم اپنے نام
رنگ، دُرمت میل دے دھوائیا۔ گپت ظاہر وس سنگ، سکلا سنگ بنائیا۔ بھیکھلا برہم ہنگ، نرگن نور کر رُشنائیا۔ ترشنا میٹ
بُکھ ننگ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی بنت دے بنائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ دیناں اُتے دیا کر، دیال ہو کے ویکھ
وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا آوے ڈر، کلجگ ممتا موہ رہی ڈرائیا۔ وکار اگنی وچ رہے سڑ، امرت میگہ نہ کھئے برسائیا۔ دوس زین پکار رہے
کر، سچ بینتی اک سُنائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر دتے گھل، نام سندیشہ اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ سب
دے نال کرے چھل، کپٹ وکاری روپ وٹائیا۔ جھگڑا پیا جل تھل، ٹلے پربت رہے کُرائیا۔ کیسے نہ دسے نہچل دھام اٹل، ساچی منزل چڑھن

کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ نرگن ہو کے آ، سرگن دیا کہائیا۔ صدی
 چوڈھویں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ست دھرم دی ساچی دے صلاح، دُھر فرمانا حکم سُنائیا۔ کوڑ کڑیارا ڈیرہ ڈھاہ، جوٹھ جھوٹھ
 رہن نہ پائیا۔ ساچا منتر نام اک درڑا، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی مل کے ڈھولا گائیا۔ ڈنکا دو جہان وجا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال
 کر سنوائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر سمجھا، کائنات کلمہ اک سُنائیا۔ بھيو ابھیدا پڑدا لاه، بھانڈا بھرم دے بھنائیا۔ نرگن نور جوت کر رُشنا،
 اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ تیرا لیکھا بے پرواہ، پارہم تیری سرنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن روون مارن دھاہ، ہاباکار کر سُنائیا۔ ساچی منزل
 حقیقی چڑھے کوئی نہ، نرگن تیرا نور نظر کیسے نہ آئیا۔ کِرپا کر محبوب مہرباں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے گنوتے تیرا
 ڈھولا رہے گا، گیت گوہند اک الاٹیا۔ تُوں سب دا مالک پرتپالک اللہ رام واپگرُو خُدا، خُدی دا ڈیرہ دے ڈھاپیا۔ محل اٹل اک سہا، جن
 بھگتاں اندر سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ لوکات آ
 کے ویکھ، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا بھیکھ، کوڑ پکھنڈ کرے لڑائیا۔ مالک دے نہ کیسے نریش، نر نرائن نہ نظری آئیا۔
 جیہڑی دھار بٹھ کے گیا گوہند دس دسمیش، پنچم اکو رنگ رنگائیا۔ تس دا پاوے کوئی نہ بھیت، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس کارن ارجن
 ستگر سر وچ پائی ریت، اگنی تت تپائیا۔ تس دا سمجھ کوئی نہ کھیل، خالق خلق بھيو نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ایکا دے سچ ور، بھگت سہلے تیرا راہ تکائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ اتم ویکھ اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ جھگڑا پیا
 دین مذہب ذات پات، پتپریشور تیرا میل نہ کھئے کرائیا۔ سچ دھرم دے چڑھے کوئی نہ راتھ، منزل حق نہ کھئے پُچائیا۔ آتم پرماٹم جوڑے کھئے نہ
 نات، پارہم برہم مل کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ ساچی ملے کیسے نہ دات، دُھر دی وست نہ کھئے ورتائیا۔ کلجگ بھیکھ ویکھیا بھہانت، چار
 کُنٹ ہوئی ہلکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا نرگن نرور آ کے دس اپنی گاتھ، بودھ آگادھ کر پڑھائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی پُرکھ سمرتھ،
 جُگ چوڈھری کھیل کھلاٹیا۔ ستجگ ساچا دس، آگلا رنگ دے رنگائیا۔ من واسنا کر دے وس، بُدھی بیک آپ بنائیا۔ سچ دھرم دا
 کھول ہٹ، نام ونجارا دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکو دینا سچا ور، بھگت سہیلے در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جن

بھگت کہن پر بھو کرپا ندھان، پتیرمیشور تیری آس رکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو نگاہبان، نرویر اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ بھلے جیو بال آنجان، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ گھر گھر شرع ہوئی شیطان، شریعت کرے لڑائیا۔ آتم برہم بھلیا گیان، ودیا وچ جگت جیو ہلکائیا۔ دھرم دسے نہ کیسے نشان، نشان تیرا گئے بھلائییا۔ کایا کعبہ نظر نہ آئے حق مکان، مقامے حق چڑھ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کرپا کر جودھے سورپیر نوجوان، مرد مردانے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھگت سہیلے تیرا راہ تکان، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ٹوں مالک خالق پرتپالک دو جہانا دھر دا کاہن، ابناشی کرتا نظری آئییا۔ انت اخیر بے نظیر نام ندھانا دے دان، وست امولک کایا گولک دے ٹکائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائییا۔ جن بھگت کہن پر بھو دے دے وست اپار، ناؤں نرنکارا دے سمجھائییا۔ انتر نرنتر کر پیار، مُحبت اپنے نال جڑائییا۔ ساچا مندر دے وکھال، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائییا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، راؤ رنگ اکو رنگ رنگائییا۔ کرپا کر دیناں بندھو دین دیاں، دیا ندھ تیری آس رکھائییا۔ جگ چوکری بدلدا آئیوں چال، ستجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا حکم ورتائییا۔ صدی چودھویں دین دنی ہوئی بے حال، بہل ہو کے رہی گر لائییا۔ بن مُرشد مُریدان کھئے نہ پُچھے حال، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ بھگت سہیلے ویکھ اپنے لال، گرمکھ گودڑی وچوں اپنی گودی لے ٹکائییا۔ ٹوں آد جگادی سدا پرتپال، پرتپالک تیری بے پرواہییا۔ سچ بینتی من سوال، سارے جھک کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ہر سنت سہیلے جن بھگت تیرا بیٹھے راہ تکائییا۔ جن بھگت کہن پر بھ کرپا کر ٹھاکر، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ جگت جہان ویکھ ڈونگھا ساگر، بن تیرے پار نہ کھئے لنگھائییا۔ بھاگ لگے نہ کایا گاگر، ساڈھے تین ہتھ وچے نہ کھئے ودھائییا۔ نام ونجارے کر سچے سوڈاگر، وست امولک دے ورتائییا۔ کوچھے کھلیاں نرمل کرم کر اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، جن بھگت سہیلے در تیرے منگ منگائییا۔ جن بھگت کہن پر بھ کرپا کرپال، زردھن سردھن دیا کھائییا۔ ٹوں آد جگادی دین دیاں، ٹھاکر دھر دا بے پرواہییا۔ سچ پرتی نبھ تیرے نال، ایتھے اوتھے دو جہاناں سوہیا پائییا۔ تیرا شبدا گرو ہووے دلال، نام وچولا لے بنائییا۔ اندر باہر وس نال، کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے نام دا وچے تال، انحد نادی راگ دے سنائییا۔ نجھر جھرنا امرت رس بوند سوانتی دے پیال، نام خُماری اک چڑھائییا۔ جلوہ جوت دا دے جمال، نورو نور کر رُشنائییا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، ہر ساجن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ تیرا تکیا اک سہارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر پار کنارہ، بھو ساگر بیڑا دے ترائیا۔ تیری اوٹ رکھ کے گئے گرو اوتارا، پیغمبر بھوکھتاں وچ گائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کل کلکی لے اوتارا، امام اماما پھیرا پائیا۔ کوڑی کرپا میٹے دھندوکارا، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو بخشے چرن پیارا، پریم ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ اندر کھول کے بند کواڑا، پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، بھو ابھیدا آپ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، جن بھگت سہیلے بھکھک ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ جن بھگت کہن پرہہ آ کے ویکھ، نیرویر دیا کھائیا۔ مات لوک تک اپنا دیس، پردیسی گرمکھ تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جامہ دھار بھیکھ، ویس اولڑا آپ وٹائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے روپ رنگ ریکھ، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دے سندیش، سوہلا سچ دے سمجھائیا۔ تینوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرے چرن کول آدیس، مستک دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں نال کر ہیت، بتکاری ہو کے اپنا جوڑ جڑائیا۔ تیرا درشن تکیے نیتن نیت، نج نیتر کر رُشنائیا۔ نام ندھانا دے سندیش، کلجگ سُنیاں لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے گھر لے وسائیا۔ جن بھگت کہن اسیں ویکھ ویکھ تھکے، دُور ڈراڈے دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبران قول اقرار کر سچے، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ تڈھ بن پت کھئے نہ رکھے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ سب دے چیتھڑ پُرانے پھٹے، نو جوین رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دُرمت میل نہ کوئی کئے، پت پت نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا مارگ چار ورن اٹھاراں برن آتم پر ماتم کوئی نہ دسے، دہ دشا بھو نہ کھئے کھلائییا۔ کلجگ رین اندھیری ویکھ مسے، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جن بھگت کہن اسیں تیرے چرن کول ڈھٹھے، ایشٹ اکو رہے منائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھے، صاحب ستگر تینوں مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت صفتاں والا جسے، جس وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرا رہی گائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ملکیت سنگھ دے گرہ پنڈ بنوالی ★

پُرکھ اکال کہے جن بھگتو گوبند سورا رہیا جاگ، آلس نندرا جگت نہ کھئے رکھائیندا۔ تہاڈے انتر نرتہر دُھر منتر اُچاوے اک ویراگ، ویری کوڑے اندروں باہر کڈھائیندا۔ پن رسنا جہوا امرت رس دیوے سواد، من واسنا کوڑی کیریا اگنی تت بُجھائیندا۔ مہربان ہو کے مُحبّت دی دیوے داد، آد انت سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نو نو چار دی رکھے یاد، اہل بھل وچ کدے نہ آئیندا۔ کلجگ کوڑی کیریا کرے برباد، سچ سچ لوکھات پرگٹائیندا۔ تہاڈے کایا مندر اندر وجائے رباب، پن تند ستار آپ ہلائیندا۔ ساچی بندنا سجدہ دے اک آداب، نو نمستے دُھر دی آپ درڑائیندا۔ سچ سرنائی جاؤ لاگ، لاگت کرتا نہ کھئے لگائیندا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر گوبند سب دی پکڑے واگ، چار ورن اٹھاراں برن اپنا حکم سنائیندا۔ پتت پاپیاں ڈرمت میل دھووے داغ، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک سنائیندا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو گوبند ستگر رکھو ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی دئے لگائیا۔ انتر باہر کرے بیک، پتت پتت لئے بنائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچم پنچ نہ کھئے ہلکائیا۔ سچکھنڈ دوار وکھائے ایکو دیس، جس گھر وشن برہما شو بیٹھے سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا اکو رہیا ویکھ، ویکھنہارا دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کرے دیونہارا ساچا ور، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے ساچے سنتو سچ دی ویکھو دھار، گوبند اکو نظری آئیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہیا ہنڈھائیا۔ نرگن سرگن سرگن پرگٹ ہووے وچ سنسار، ترے پنچ میلا سہج سُبھائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی کرے آپ اُجیار، مندر اندر ایکا سوہا پائیا۔ سو تہاڈی لیکھے لائے جنم جنم دی کیتی کار، پورب لہنا جھولی پائیا۔ مانس جنم نہ جاوو ہار، ہار جت وچ بدلائیا۔ میل ملانے نال ایکنکار، اک اکلا دُھر ملاہیا۔ کھیوٹ کھیٹا بن کے خبردار، بے خبراں لئے اٹھائیا۔ ساچی منزل دیوے چاڑھ، گھر گھرانے وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچا دے کے درس دیدار، دید عید کرے رُسنائیا۔ میلا ملیا رہے اگم اپار، اتہاہ اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کرے دیونہارا ساچا ور، صاحب ستگر میتا سجن اکو اک جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گرُمکھو گوبند کرو دھیان، سرتی سرت وچوں بدلائیا۔ جو دیونہارا سچ گیان، اگیان اندھیرا دئے مٹائیا۔ دھرم وکھاوے اک نشان، جو دو جہاناں رہیا

جھلائیآ۔ گوپی کاہن جس نوں سیس جھکان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ سو جودھا سُرورِ بلوان، اک اِکلا حُکم ورتائیآ۔ کلجگ انت کرے پہچان، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیآ۔ سچ پریتی دُھر دی نیتی دیوے اکما دان، داتا ہو کے آپ ورتائیآ۔ گُرمکھ مورکھ مؤڑھ رہے نہ کھئے آنجان، سُگھڑ سُچجے دئے بنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُہیلا اک اکیلا اکل کلدھاری اپنا رنگ رنگائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گُرسکھو گوبند سکھیا جاؤ سکھ، ساکھیات دئے وڈیائیآ۔ اُس دا پورا ہونا بھوکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ دو جہاناں ہووے جت، فتح ڈنکا اک وجائیآ۔ جن بھگتاں کرے پت، گُرمکھاں اپنے رنگ رنگائیآ۔ دُھر دا مالک بن کے پت، پُوت سپوتے اپنے گھر وسائیآ۔ پڑدا لاه کے گھر نیج، نیج نیتز کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک اپنی دیا کھائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گوبند تگو بے نظیر، جو نظریہ سب دا دئے بدلائیآ۔ جو ہر گھٹ منزل چڑھ کے بیٹھا اخیر، آخر اپنا رنگ رنگائیآ۔ دین دُنی دی جس بدل دینی تقدیر، تکبر میٹے خلق خُدائیآ۔ جس دے ہتھ نام کھنڈا شمشیر، کوڑی شرع دا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جن بھگتاں پیا کے امرت رس سیر، رسنا توں باہر اپنا رس چکھائیآ۔ جھگڑا رہے نہ کھئے امیر غریب، سب دا بنے پتا مائیآ۔ جو گُرسکھ ہویا عزیز، عاجز اپنے گھر وسائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گُرمکھ گوبند شبدي دھار گُرمکھاں کرے آپ تصدیق، دُجی شہادت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی دانو دے گرہ بنوالی ★

پُرکھ اکال کہے گوبند شبد سورا سرینگا، سب دا مالک نظری آئیآ۔ جس دا وسدا رہے سدا پُر اندا، اند اپنی دھار پرگٹائیآ۔ پرکاش ہندا رہے بن سوریہ چندا، بن منڈل منڈپ سوہیا پائیآ۔ لگدا رہے دو جہانوں چنگا، ساچا نور کر رُشنائیآ۔ میٹدا رہے بھیکھ پکھنڈا، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گُرمکھاں نام اگئی دیوے ڈنڈا، ساچے پوڑے آپ چڑھائیآ۔ دین دِیال بن بخشندا، بخشش رحمت سدا کھائیآ۔ من واسنا میٹ کے دھندا، سرتی شبد نال جڑائیآ۔ دُئی دویتی ڈھاہ کے کندھا، کنت کنتوہل دئے ملائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ وچ سمائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گوبند شبد اِکو پوجا، سِل پوجس کم کیسے نہ آئیآ۔ بھاؤ رہے نہ دُتیا دُوجا، گھر اِکو وجے ودھائیآ۔ سدا

سہارا اکے ستگر دا، جو ست ست وچ سہائیا۔ جس دا منتر دو جہان پُھردا، فُر نے من دے دئے گوائیا۔ اوہ سُکھ وکھائے سچ اندپر دا، جو پُریاں لوآں توں باہر لیا بنائیا۔ جس گرہ گیا گُرمکھ کدے نہ وچھڑدا، وچھڑیاں سوہنا جوڑ جُڑائیا۔ کرے پیار ساچے مِتر دا، مِتر پیارا جس یارڑے سیج ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر ساچا اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند شبد سب دا سرتاج، سر سر رزق سبائیا۔ غریب نہانیاں غریب نواز، کوچھے کملیاں گلے لگائیا۔ نام وست امولک دیوے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ دُھر دھرم دی دسے گاتھ، واہوا اکو نام سمجھائیا۔ جس دی مہا کردے کوئن جاپ، صفتاں وچ صلاحیا۔ سو شبد گُرو گُرو گوہند آپ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دا بن کے مائی باپ، گودی دُھر دی لئے سہائیا۔ گُرمکھاں چرن پریتی جوڑ کے نات، کوڑ کُٹب دئے تجائیا۔ جدھر ویکھن اودھر وسے ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ نرگن ہو کے وسے پاس، پُشت پناہ ہتھ بٹکائیا۔ گُرمکھاں دی من سدا ارداس، پردے اندر ڈیرہ لائیا۔ شبد سنا اگمی انحد اناد، نادی دُھن اُچھائیا۔ امرت رس دے سواد، کوڑی ترشنا دئے چُکائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، گھر مندر کرے ژشنائیا۔ رُوح بُت دوویں کرے پاک، مہر مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند شبد سرب دا میتا، مِتر پیارا نظری آئیا۔ جگ چوڑی جو بدلدا آیا ریتا، نت نوت اپنا حُکم ورتائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید پُراں اٹھاراں دھیائے گیتا، سو گوہند دُھر دا سچا ماہیا۔ جو لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت پرکھنہارا نیتا، نیتوان اپنی کھیل کھلائییا۔ گُرمکھاں نال سدا لگائے آتم دھار پریتا، پریتم ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ سو کلجگ انت جھگڑا مُکائے مندر مسیتا، مسلہ اکو دئے سمجھائیا۔ شرع رہے نہ دئی شریکا، شرکت کوڑی دئے کڈھائیا۔ اکو تاج ویکھے صاحب جگدیشا، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملائییا۔ بھيو ابھیدا کھولے پيس پيسا، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ پنڈھ مُکا کے اوچاں نیچاں، مانو اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سب دے وسنہار نزدیکا، نج گھر نج آتم نج گرہ نج مالک ہو کے سوہا پائیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی تیج کور دے گرہ بنوالی ★

گوہند شبد کہے میں جگ جگ لیکھا میٹاں جگ، جاگرت جوت کراں رُشناٹیا۔ گُرمکھاں درشن دیواں اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں کگ، من واسنا کاک نہ کھئے کُراٹیا۔ ممتا موہ میٹاں اگ، ترشنا ترکھا نہ کھئے تپائیا۔ سچ دوارے لواں سد، گھر ساچا اک سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر دس کے اکٹا پد، پتپریشور دیاں ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا مندر اک سہائیا۔ گوہند شبد کہے میں گُرمکھ سجن دیواں تار، تارنہارا اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی پاواں سار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حکم منائیا۔ بھگت سہیلے سجن لواں اٹھال، سنن اپنا پڑدا لاپیا۔ گُرمکھ بنا کے دھر دے لال، مہر نظر اک رکھائیا۔ گُرسکھاں مایا توڑ جگت جنجال، جاگرت جوت کراں رُشناٹیا۔ جھگڑا مکا کے شاہ کنگال، راؤ رنگاں اکو گھر وسائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں زرگن سرگن بناں آپ دلال، شبد وچولا اپنا ویس وٹائیا۔ سچکھنڈ دوار وکھاواں دھر دی سچی دھرم سال، جنھے پُرکھ اہناشی بیٹھا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا مندر دئے سہائیا۔ گوہند شبد کہے میں بھگتاں چاڑھاں رنگ، گُرمکھاں دیاں وڈیائیا۔ سہاواں آتم سیج پلنگ، جس دی باڈھی بنت نہ کھئے بناٹیا۔ تُوں میرا میں تیرا گواں چھند، زرتتر انتر اپنا نام جپائیا۔ بن سورہ چند چاڑھ کے چند، زرگن نور کراں رُشناٹیا۔ خوشی کراواں بند بند، بندھن کوڑا دیاں تڑائیا۔ ننکی ہون نہ دیواں کنڈ، پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ جو گُرمکھ گُرسکھ میرا دوارا آوے لنگھ، شوہ دریا نہ کھئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گھر اک سہائیا۔ گوہند شبد کہے میں گُرسکھ پار اُتاراں پور، پورب لہنا سدا چکائیا۔ سد وساں حاضر حضور، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، سچ سچ وچ سائیا۔ پریم پریتی بخش چرن دھوڑ، دُرمت میل دیاں دھوائیا۔ رنگ چاڑھ اکٹا گوڑھ، لال لال لواں اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، نام ندھانا دے کے تریا توں پرے تُوں، تُرت اپنا گھر وکھائیا۔ گوہند کہے میں گُرمکھاں دا آد جگادی سجن، میت پیارا دھر دا نظری آٹیا۔ چرن دھوڑ کراواں مجن، پت پت پت دیاں بناٹیا۔ لوکھات لجا آواں رکھن، کلجگ ہوواں آپ سہائیا۔ بیڑا لاواں پتن، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کھائیا۔ گُرمکھاں دے اندر آواں وسن، نیج آتم بہہ کے سوہیا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا میلا آواں دسن، سگلا سنگ بناٹیا۔

تیر انیالا آواں کسن، چلہ دُھر دا نام بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی مہربان محبوب مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گوہند کہے جن بھگت گُرمکھ میرا میت، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ گھر وکھا کے ٹھانڈا سیت، سچکھنڈ دوار دیاں جنائیا۔ جتھے بیٹھا رہواں اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو پُرکھ اکال دا سوہنا سہنجنا گیت، گا گا شکر منائیا۔ آتم پرما تم دس اگتی پریت، پتپریشور دیاں ملائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ستگر اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ گوہند ستگر کہے گُرمکھ آوس میرے نیڑے، نیرن نیرا نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کِریا مُکاواں جھپڑے، جھگڑا اور رہے نہ رائیا۔ گرہ وکھاواں ساچے کھپڑے، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ پُرکھ اکال چڑھاواں بیڑے، نئیا نوکا اکو نام وکھائیا۔ کلجگ کوڑی رین مٹ جان سرب اندھیرے، اندھ آگیان دیاں گوائیا۔ گھر اکو وسن گرو گُر چیرے، چیلار گرا اپنا کھیل وکھائیا۔ بھو رہے نہ تیرے میرے، تُوں میرا میں تیرا اکو رنگ دیاں رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن سرگن آپ سمجھائیا۔ گوہند کہے گُرمکھ تیرا میرا اکو روپ، نور نور وچوں پرگنائیا۔ دُھر دا مالک سب دا بھوپ، پتپریشور نظری آئیا۔ جس دا کھیل چارے کوٹ، دہ دشا حکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے جھوٹھ، ست دھرم دئے اُچائیا۔ گُرمکھ بنائے اپنے پوت، دھرم سپوتے گود اُٹھائیا۔ گرہ وکھائے اوچو اوچ، محل اٹل ہووے رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ دُتیا دوج، دوآ ایک پڑدا دئے چکائیا۔ گُرمکھاں دیوے ساچی سوجھ، رمز سمجھ وچ لگائیا۔ کر پرکاش کایا پنج بھوت، پنچم شبد دُھن کرے شنوائیا۔ گھر سوامی کرے بییک بُدھ، ٹھاکر ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ وست امولک دیوے سب کچھ، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جس گوہند تُوں یاد کردے رہے چارے جگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ انت اخیر دھیان لگائیا۔ سو صاحب سُہیلا اک آکیلا شبدی دھار نراکار نرویر ہو کے بھگتاں جائے پُچ، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دین دُنی نالوں بدل دیوے رُخ، رہبر ہو کے رستہ اپنا آپ سمجھائیا۔ پریم پیار مُحبت وچ گودی لئے چُک، چار ورن اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوار بنا کے اپنا ست، سوئی سُرقتی لئے جگائیا۔ نال ملا کے ابناشی اچت، گُرمکھ چاترک ترکھا دئے بُجھائیا۔ گوہند ستگر گُرمکھاں سدا دیوے سُکھ، جگت دُکھاں ڈیرہ

ڈھابیا۔ دین دُنی وچوں اُجل کرے مُکھ، جو گُرمکھ گوبند گائیا۔ سفلی کرے جنی گکھ، دھنّ دھنّ جنیندی مائیا۔ انت دے کے ساچی اوٹ، اوڑک اپنا رنگ چڑھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ آون جاون لگھ چوڑاسی جنم مرن گُرمکھاں میٹے سوچ، آسا منسا پوری کر کے لوچ، لوچن اپنے نال جُڑائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سچکھنڈ دوارے دیوے دُھر دی مؤج، مجلس پرہہ دے نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کر پرکاش نرمل جوت، جن بھگتاں گُرمکھاں گُرسکھاں ساچے سنتاں پار کرائے چوڈاں لوک، پرلوک توں پرے نرگن ہرے نروریر نراکار اپنے گھر لئے وسائیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ پیلی ضلع فروریزیر ★

دُھر سندیشہ دیوے سری بھگوان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اگتی شبدا لائیا۔ نرگن دھاروں گر اوتار پیغمبر ہووو سوادھان، پاربرہم پتیرمیشور بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیا۔ بن نیر لوچن نین اگھ مارو دھیان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال مات لوک دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ سرشٹی دی درشٹی اندر رہیا نہ ست گیان، مایا ممتا موہ وکار ہوئی ہلکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن صدق صبوری دے نہ کئے ایمان، نرگن نروریر نراکار نرکار درس کئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھکا جیو جنت جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت گرہ مندر اندر ویکھن کئے نہ پائیا۔ دین دُنی اوچ نیچ راؤ رنگ ذات پات شرع ہوئی شیطان، آتم برہم پاربرہم بھو نہ کئے گھلائییا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ بھوکھتاں وچ جو دے کے آئے بیان، دُھر سندیشہ نام ندھانا سری بھگوانا اک جنائیا۔ تس کلمے دی کرے نہ کئے پہچان، منزل حقیقی چڑھ چوٹی جر بھو نہ کئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر لوکات ویکھو مار جہات، جھاکی دُھر دی آپ جنائیا۔ ماتو ماتو دے نہ کئے اتفاق، پریم پریتی سچ نہ کو نبھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا دے اندھیری رات، نرگن نوری چند نہ کئے چمکائیا۔ جو لیکھا لکھ کے آئے نال شاہی قلم دوات، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ سچ پریم دی پا کے آئے راس، نرگن سرگن گوپی کابن نچائیا۔ سمرن دس کے آئے پوجا پائھ، جوگ ابھياس

جگت جُگت جنائیا۔ سچ سرور دس کے آئے تیرتھ تاٹ، امرت رس سوہیا پائیا۔ کلجگ جیو جنت انتر زرتتر کرے نہ کوئی واس، ناتا سارے رہے ٹڑائیا۔ جا کے ویکھو کھیل پرتھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ دھرنی دھرت دھول صدی چوڈھویں ہوئی اداس، بہیل ہو کے دئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اکِ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو دینِ دُئی، نو ست کھوج کھوجائیا۔ سچ پکار کسے نہ جائے سنی، شاہ کنگال روون مارن دھائیا۔ منزل چڑھیا دسے نہ کھئے رشی مئی، بھيو ابھیدا نہ کھئے کھلائییا۔ کایا مندر اندر کسے نہ اُچے اگئی دھنی، آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جگت وِدیا سرِشٹی بنی گئی، پڑدا اوہلا انتر نہ کھئے اُٹھائیا۔ مایا ممتا موہ وچ رُلی، دھیرج دھیر نظر کھئے نہ آئیا۔ بھاگ لگا دسے نہ کسے کایا کُلی، محل اٹل سوہیا کھئے نہ پائیا۔ من واسنا درِشٹی بھلی، سرِشٹی اِشٹ حق نہ کھئے منائیا۔ جیہڑی نام وست دے کے آئے ائلی، بن قیمت مات ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا نروریر نرکار نرکار آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو اپنے دین مذہب، محبوبُ مُحَبَّت وچ سُنائیا۔ نو ست دسے غضب، گہر گمبھیر ویکھو وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا سب نوں کیتا تعجب، حیرانی وچ لوکائیا۔ مندر مسجد مٹھ شودوالے گرودوار ربیا کھئے نہ ادب، سپس جگدیس نہ کھئے نوئیا۔ سچ دوارے چلے کسے نہ قدم، قُدرت دا قادر مل کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ من واسنا سارے کرن تصادم، عدل انصاف ہتھ کسے نہ آئیا۔ دُھر دے نام دی نراکھہر دھار پڑھے کوئی نہ غزل، نغمہ نام نہ کھئے سُنائیا۔ صدی چوڈھویں سب دے سر اُتے کو کے اجل، کال نگارہ ربیا وجائیا۔ جا کے دین دُئی دی عادت عبادت وچ دیو بدل، کوڑی کریا میٹو کوڑی شاہیا۔ لیکھا چُکے مقتول قاتل، قتل گاہ ڈیرہ ڈھاپیا۔ درگاہ ساچی دھام نیارا سچکھنڈ وکھاؤ اکو پتن، جتھے کھیوٹ کھیٹا بیٹھا بے پرواہیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرئی نِت نوت نرگن سرگن جن بھگتاں آوے پیج رکھن، ویس انیکا اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حُکم اکِ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر نو کھنڈ پرتھی ویکھو دیپ ست، ست ستوادی آپ جنائیا۔ کسے پردے اندر رہی نہ برہم مت، برہم پاربرہم مل کے وجے نہ کھئے ودھائیا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، اگنی تت سرب جلائییا۔ نج نیتر گیان کھلے کسے نہ اکھ، پرتکھ ملے نہ پرہہ گوسائیا۔ آتم پر ماتم توں ہوئی وکھ، پڑدا دُئی نہ کھئے چُکائیا۔ کلجگ کوڑ کُریار کھولیا ہٹ، من ونجارا تریشنا ربیا ورتائیا۔ دُئی

دویت شرع شرعیت میٹے کوئی نہ پھٹ، پٹی نام نہ کھئے بندھائیا۔ دُرمت میل چار ورن اٹھاراں برن سکے کوئی نہ کٹ، کٹاکش تیر نہ کھئے چلائیآ۔ دُھر فرمانا سچ سنندیشہ ساچا دیو دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سنندیشہ نر نریشا زرگن اکو اک سُنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو جا کے مندر مسجد شودوالے مٹھ گرُودوار، دھرنی دھرت دھول اُپر کھوج کھوجائیا۔ پنڈت پاندھے مُلا شیخ گرتھی پنتھی پاوو سار، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کھوج کھوجائیا۔ سب دے انتر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، ست وچ ست نہ کھئے سائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے وید چار، پُران اٹھاراں ڈھولا گائیا۔ گیتا گیان کر اُچار، اٹھاراں دھیائے ڈنک وجائیا۔ انجیل قرآناں بول نعر، حقیقت حق حق سُنائیآ۔ بانی بان انیلا دسن جگت ہٹھیار، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ سب دے انتر وِسرِیا کرتار، قُدرت دا مالک نظر کیسے نہ آئیآ۔ چار کُنٹ دسے وبھچار، جھگڑا پیا پُرکھ نار، پتا پُوت نہ کھئے وڈیائیآ۔ آتم پرما تم مل کے ہونے نہ کھئے منگلا چار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار اک سمجھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو کلجگ جا کے کوڑ پکھنڈ، چاروں کُنٹ نظری آئیآ۔ آتم سب دی ہوئی رنڈ، ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیآ۔ دُھر دا ملے نہ پرمانند، نجاند نہ کھئے رسائیآ۔ جوتی نُور نہ چمکے چند، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم گائے کھئے نہ چھند، بھرے بھلی سرب لوکائیآ۔ دُئی دویتی ڈھاپے کوئی نہ کندھ، پڑدا اندروں نہ کھئے اٹھائیآ۔ کایا چولی چڑھے کیسے نہ رنگ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ آون جاون لگھ چوراسی مکے کیسے نہ پندھ، لیکھا اگلا نہ کھئے مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ سمجھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کلجگ اندر ستجگ دسو ساچی دھار، دھرم دوارا اک وکھائیآ۔ ساچا شبدا بولو اک جیکار، نام ندھانا دینا سُنائیآ۔ ذات پات دین مذہب اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سُلطان جھگڑا رہے نہ وچ سنسار، آتم برہم برہم ویتا جنائیآ۔ مانو مانو ہووے اک پیار، مُنکھتا وچ مُنکھ کرے نہ کھئے لڑائیآ۔ سب دا ایشٹ ہووے ایکا ایکنکار، اکل کل دھاری اکو نظری آئیآ۔ جس دا نُور ظہور تینی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند جوت کرے رُشنائیآ۔ بھگت اٹھاراں دے آدھار، صوفی سنت میل ملائیآ۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سرب جیاں دا سانجھا یار، پروردگار نُور خُدائیآ۔ ستجگ ساچا سچ دھرم کرے جیکار، کلجگ کوڑ کڑیارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ حُکم اندر حُکم ورتے آگم اپار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ
چوکرے برہم برہماد دیونہار سچا فرمان، حکمران اکو نظری آئیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سینگھ دے گرہ پنڈ ڈوم والی ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو کلجگ کوڑی کِریا ویکھو سماج، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ کھوج کھوجائیا۔ مایادھاری بہرے بھلے
سنت سادھ، مُلا شیخ پنڈت پاندھا حقیقت وچ نہ کھئے سائیا۔ دُرمت میل اندرون دھووے کوئی نہ داغ، باہروں بگ بیڑا رُوپ سرب وٹائیا۔
من واسنا چار کُنٹ دہ دشا سرشٹی دی درشٹی کرے ناچ، سانک ست نہ کھئے ورتائیا۔ ہوئے ہنگتا لگی آج، تن وجود رہی جلائییا۔
دوارے وسے کیسے نہ ساچ، جوٹھ جھوٹھ گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ ستگر شبد سکے کوئی نہ واچ، رسنا جہوا بئی دند پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔
کوڑی کِریا میٹے نہ کوئی اندھیری رات، صدی چوڈھویں رہی کُرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو دس کے آئے گاتھ، سو سمرن پردے
ہرجن نہ کھئے وسائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم ملے نہ کھئے پُرکھ اناش، کرنی دا کرتا ناتا نہ کھئے جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
دیونہارا ساچا ور، حُکمے اندر حُکم سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو جا کے ویکھو بن اکھاں اکھ کھول، دُھردرگاہی آپ جنائیا۔ ساچے
کنڈے تلیا نہ کھئے تول، آپ اپنا بیٹھے گوائیا۔ جو میرے نام دا مار کے آئے ڈھول، دین دُنی جگت سُنائیا۔ سو وست رہی نہ کیسے کول، کایا
ماٹی بھانڈے خالی نظری آئیا۔ کلجگ من واسنا ماریا رول، ممتا وچ دُنی کیتی ہلکائیا۔ اس دا بھيو کوئی سمجھ نہ سکے پاندھا رول، مُلا
شیخاں رمز نہ کھئے لگائیا۔ تسیں ہر گھٹ اتر جا کے ویکھو موئل، دُھر دا موئل حُکم سُنائیا۔ جو بھوکھتاں وچ ستجگ تریتا دواپر کلجگ
تھاڈے نال کیتا قول، اقرار نامہ رہیا وکھائیا۔ جھگڑا پیا اُپر دین دُنی دھول، دھرت دھول دھرم دا راہ تکائیا۔ کوئی کرے نہ بہار ہول، مہر نظر
نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو دھرتی دی سُنو کوک، کوک کوک
سُنائیا۔ جگت ترشنا دتا پھوک، اگنی تت تپائیا۔ سانت رہیا نہ چار کوٹ، کوڑ کُٹب وچی ودھائیا۔ ست دھرم کر گیا کوچ، کوچا گلی

دیوے گواہیا۔ پریم رہیا نہ کیسے کایا پنج تت بھوت، بھوکھت اپنی شہادت رہیا بھگنائیا۔ ٹھاڈا پریم پیار سب دے اندروں گیا روٹھ، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نانا جڑیا جوٹھ جھوٹھ، پنج وکارا نال ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو جا کے ویکھو مندر مسجد شودوالے مٹھ، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا ویکھو تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُستی دئے دُہائیا۔ سادھاں سنتاں ویکھو دھیرج جت، ست ستوادی رہیا سمجھائیا۔ ماٹو ذاتی ویکھو برہم مت، کون پرہہ ٹوں مل کے اپنا رنگ بنائیا۔ من واسنا آگ لگی ویکھو اٹھ تت، تتو تت رہی جلائییا۔ حکم دیوے پُرکھ سمرتھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آ کے مینوں دسنا سچ، پڑدا اوہلا نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو اٹھ کے جاؤ تھ، ویلا وقت گیا آئییا۔ کلجگ کوڑی کیرپا کھیرا کرنا بھٹھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ ست دھرم دا ٹواں کھولنا ہٹ، ستجگ ساچا اک اُپجائیا۔ چار ورن اٹھاراں برناں اکو نام دینا دس، بنا پُرکھ اکال دوجا ایشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جو گوہند دے کے آیا مت، سو پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنندیشہ نر نریشا نرگن سرگن آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو جاؤ بنا قدم، تن وجود نظر کھئے نہ آئییا۔ ٹھاڈا نہیں کوئی تتاں والا بدن، جوتی شبدی دھار کھیل کھلائییا۔ جا کے مات لوک ویکھو وطن، بے وطنان دیو سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا لگی آگن، انت اخیر نہ کھئے بھجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ کرن بہیتن، بیتھارتھ دھر دا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پن کیرپا انتر آتم لگے کیسے نہ لگن، نج نیتر لوچن نین آگھ نہ کھئے رُشنائیا۔ کوڑ نگارے ہر گھٹ اندر وجن، ست دھرم نہ کھئے شنوائیا۔ سچ پریم دی اکو جا کے دسو بدنن، بندگی سجدہ میرا نام سمجھائیا۔ دین دیال صاحب پُرکھ اکال سدا بخشندن، بخشنہار بخشش رحمت اپنی آپ کھائیا۔ جگ چوکرئی گر اوتار پیغمبر حکمے اندر کرے نہ کھئے اُلنگھن، بھانے وچ سارے بیٹھن سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا جنائے اکو بھجن، بھاؤ بھاؤ بھگتی اپنے وچوں پرگٹائیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر کور دے گرہ پنڈ کھوپر ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو کرو صلاح، مشورہ زرگن دھار جنائیا۔ سرِشٹ سبائی دسو راہ، رہبر ہو کے پڑدا دینا چکائیا۔ دین دئی بنو ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ سچ جیکارا دینا سنا، انسنت راگ الاٹیا۔ گھر گھر انتر ویکھنا جا، زرنتر پنڈھ مکائیا۔ چار جگ دی بانی بنے گواہ، شہادت دُھر دی دئے بھگنائیا۔ لیکھا ویکھنا تھاور تھار، تھان تھنتر پھول پھولائیا۔ پُرکھ اکالا رہیا درڑا، دین دایلا دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبراں حکم دیوے ساکھیات، ظاہر ظہور کرے شنوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھو رُوح بُت ماٹی خاک، تن وجود کھوج کھوجائیا۔ کون دوارے کھلا تاک، کون گرہ وجے سچ ودھائیا۔ کون کرے کوڑ بلاس، کون ممتا وچ ہلکائیا۔ کون رکھے اکو آس، پیاس پریم وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُرکھ اکالا دین دایلا تھاکر سوامی دُھر دی دھارا اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہن دینا کوئی نہ پڑدا، اوبلا نظر کھئے نہ آئیا۔ حال ویکھنا گرہ گرہ گھر گھر دا، بند کیوڑی کُنڈا لاپیا۔ کون ساچا منتر نام پڑھدا، پردے ہر وسائیا۔ کون بھے وچ پھرے ڈردا، سیس جگدیش جھکائیا۔ کون اگنی تت ہووے سڑدا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ کون جگت وکارے ہووے لڑدا، خدی تکبر جوڑ جڑائیا۔ کون میری منزل ہووے چڑھدا، ساچے پوڑے اپنا قدم ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا کھیل اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیسے دی رہن نہ دینی خدی، خادم ویکھنے چائیں چائیا۔ پنت رہے کوئی نہ بدھی، وویکی بھيو دینا کھلاٹیا۔ انتر پھول کے ویکھنی رُچی، پڑدا اوبلا آپ اٹھائیا۔ کلجگ دھار رہے نہ دوجی، دُتیا بھاؤ دینا مٹائیا۔ دُھر پیار وچ رہے کوئی نہ دُکھی، دُکھ سُکھ وچ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو دُھر دی سکھیا، سرِشٹ سبائی پھول پھولائیا۔ پورب ویکھو اپنا لکھیا، بھوکھت دئے گواہیا۔ من واسنا جگ جیو کون جتیا، جاگرت جوت وچ سہائیا۔ پُرکھ اکال من پتیا، پتیرمیشور اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچن دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر اٹھ کے جاؤ جلدی، جل تھل مہیٹل ویکھ وکھائیا۔ دین

دُنی اگ بلدی، بالو ریت ربی تپائیا۔ من واسنا سب نوں چھلدی، اچھل چھل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دھار دسو نہچل دھام اٹل دی، مارگ اکو اک وکھائیا۔ اودھ مکے اتم کلجگ کوڑے کل دی، اگے اور نہ کھئے وڈیائیا۔ دھار پیاؤ امرت رس اگئی جل دی، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ کیسے خبر نہیں اچ کل دی، بھرماں وچوں بھرم نہ کھئے مٹائیا۔ جو آتم پرما تم نال رلدی، تِس دا رستہ دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل جانے جل تھل دی، مہیئل اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بلیر سنگھ سریس والا ضلع فروزپور ★

کلجگ کوڑی کِریا ویکھو کرنی، اپنی کار کھائیا۔ پرہ دی پئے کھئے نہ سرنی، اوٹ اک نہ کھئے تکائیا۔ جھگڑا پیا ورنی برنی، برہم مت نہ کھئے سمجھائیا۔ آتم پرما تم ملے ٹک نہ پڑھنی، شاستر سمرت ڈھولے گائیا۔ منزل حقیقی ملے نہ چڑھنی، جگت واسنا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ ساچی تاری ترے نہ کوئی ترنی، جگت ساگر پار نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل ویکھ وکھائیا۔ ساچا کھیل کلجگ کوڑی دھار، کوٹ کوٹ کُرائیا۔ کوڑ کوڑ پَسار، کُٹب دئے ڈہائیا۔ کیسے ملے نہ میت مُرار، ہر سجن دُھر درگاہیا۔ دین دُنی روندی زارو زار، گریازار لوکائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، بھرمیاں بھرم بھلائییا۔ مستک دھوڑی کیسے نہ ملے چہار، ٹگا نام نہ کھئے لگائیا۔ سچ دوارے دیوے نہ کھئے آدھار، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کھلائییا۔ ساچا کھیل کھیلن جوگ، جگتی اپنی آپ بنائیا۔ ہوئے لا کے سرشٹی روگ، ہنگتا وچ پھسائیا۔ گھر گھر دے کے چنتا سوگ، غمی وچ تپائیا۔ ساچی ملے نہ کیسے مَوج، ہر کا پریم نہ کھئے کھائیا۔ بُدھی ہوئے نہ کوئی بودھ، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ من واسنا دُنيا چُکے چوگ، ترشنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال ملے کیسے نہ اوٹ، ساچی سرن نہ کھئے لگائیا۔ بن ہر کِریا انتر نکلے کیسے نہ کھوٹ، کھوٹے کھرے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھیلے نرگن جوت، جگت جگ جگ جیو سمجھ کیسے نہ آئیا۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ چرنجیت کور دے گرہ بہاؤندی ضلع حِسار ★

گر اوتار پیغمبر پورب ویکھو بھوکھت، پاربرہم پنڈرمیشور پروردگار آپ جنائیا۔ بھيو ابھیدا کھولو سبائی سرشٹ، پڑدا اوہلا کایا ماٹی تن وجود رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سمجھاؤنا ایک ایشٹ، ایشٹ دیو آتما پر ماتم نال ملائیا۔ من واسنا کوڑی کریا رہے نہ کھئے بھرشٹ، بدھ بیک دینی کرائیا۔ نج نیت رنج گھر اندر مندر وڑ کے لینا ویکھ، پڑدا اوہلا کایا چولا دینا اٹھائیا۔ بھرے بھلا رہے نہ کوئی پنڈت پاندھا ملاً شیخ، جگت ودیا واسنا وچ نہ کھئے بلکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا لکھ چوراسی مندر وڑ کے ویکھو جا درویش، در در گھر گھر ایک الکھ جگائیا۔ جن بھگتاں سنگ کرنا اکٹا بیت، گُرمکھ گُرسکھ ہرجن صوفی سنت فقیر اپنے رنگ رنگائیا۔ جو سچ پریتی اندر اپنا آپ کر کے بیٹھا بیٹ، بھجن بندگی سمرن پوجا اپنے انتر رہیا دسائیا۔ جس نُوں جوتی جلوہ زرگن دھارا دینا تیج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پنجان تٹاں کرنی رُسنائیا۔ آتم پر ماتم سہاؤنی ساچی سیج، شبد انادی دُهن آتمک راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا بھوکھت لُو وچار، من مت بدھی توں پرے دسائیا۔ جو لکھ کے آئے سدا جگ چار، چوکرئی اپنا حُکم ورتائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، دو جہان دین گواہیا۔ حُکم سندیشہ سُنو سِری بھگوان، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کریا میٹو نشان، سچ دھرم دا مارگ دیو لگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پاربرہم برہم درشٹی اندر دے گیان، ایکا دوجا بھو دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب ستگر ٹھانڈا سیتا، دُهر دا میتا اک اِکلا ایکنکار کرنی اپنی آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ دین دُنی بدل دیو ریت، مندر مسیت بھيو کھلائیا۔ سچ سُنیہڑا دسو گیت، گوہند گر گر اک جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ اُوچ نیچ، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ ترے گن مایا وچوں کرنا اتیت، ترے بھون دھنی حُکم سُنائیا۔ کایا ماٹی تن وجود کرنا ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ من واسنا سب دی لینی جیت، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ ایکا رنگ رنگاؤنا ہست کیٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دین دیا لا پُرکھ اکالا پروردگار سانجھا یار درگاہ ساچی مقامے حق اپنی ساچی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے کرو خیال، حُکم حُکم وچ جنائیا۔ کوڑی کریا رہے

نہ کھئے دلال، شبِد وچولا اک بنائیا۔ حقیقت دسنی حق حلال، بے مثال دُھر دا راہ سمجھائیا۔ کلجگ اندر ستجگ بدل دینی چال، چال نرالی اک وڈیائیا۔ جو سنت سہیلے ستجگ تربتا دواپر کلجگ دُھر دے نام دی گھالنا آئے گھال، کیتی گھال لیکھے لینی لگائیا۔ سچکھنڈ دوار وکھاؤنا اکو دھرم سال، دوجا در نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نر ہر اپنا اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے لینا کھوج، ہر کھوجی رہیا جنائیا۔ پریم پیار دا دسنا چوج، چوجی پریم دئے وڈیائیا۔ نیج نیتر کھولنا لوچ، لوئن اکو دینا وکھائیا۔ آتم پرما تم دینی مَوج، کوڑی کیرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم دسنا اک سلوک، سوہلا دُھر دا اک درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبقات پنڈھ مکائیا۔ چوڈاں ودیا سکے کوئی نہ روک، الف یہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ دوارا دسنا اکو دُھر دا کوٹ، بنک دوارا سچا سوہا پائیا۔ نام ندھانا گھر گھر اندر لاؤنی چوٹ، سوئی سرتی جگت اٹھائیا۔ نرمل پرکاش کرنا جوت، جوتی جاتا رہیا جنائیا۔ کلجگ انت آلیوں کلجگ جیو ڈکے بوٹ، شبیدی دھار کر پیار لینے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، لیکھا جانے لوک پرلوک، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون پرے اپنا حکم سنائیا۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ پھلجیت سنگھ دے گرہ چندھڑ کلان ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو جا کے ویکھو میرے داس، جو داستان میری رہے سنائیا۔ جنہاں دے اندر گپت ظاہر وساں پاس، دوس زین گھڑی پل اپنا رنگ رنگائیا۔ نرمل نور جوت کران پرکاش، اندھ اندھیرا کوڑ مٹائیا۔ شبید اگمی سناواں ناد، انحد نادی دُھن اُپجائیا۔ بھيو کھلا کے برہم برہماد، پاربرہم ہو کے نظری آئیا۔ پن رسنا چہوا کراواں یاد، صفتان وچ صفت وڈیائیا۔ کوڑی کیرپا کر برباد، ست سچ جھولی پائیا۔ ترے گن بچھاواں آگ، اگنی تت گوائیا۔ گھر میل ملاواں سوامی کنت سہاگ، پتپریشور دُھردرگاہیا۔ ساچا کھیرا ہووے آباد، رت بسنت آپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر سندیشہ اک سمجھائیا۔ جن بھگت ویکھو میرا داس داسی، دہ دشا

کھوج کھوجائیا۔ دیوے حُکم پُڑکھ ابناشی، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ منڈل منڈپ ویکھو راسی، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ ہر گھٹ اندر منزل
 چڑھو گھاٹی، نو دوارے پندھ مُکائیا۔ امرت بوند ویکھو سواتی، نجر جھرنا جھرے کس کس تھائیا۔ میل ملاواں کلاپاتی، پت پتونتا
 دھردرگاہیا۔ نام سندیشہ دیوو دھر دی پاتی، نراکھہ اکھراں وچ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حُکم اک جنائیا۔
 داسی داس ویکھو میرا بھگت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جس دا سہنجنا ہووے وقت، ویلا وقت دے وڈیائیا۔ لیکھے لگی ہووے بوند
 رکت، پنج ت ملے وڈیائیا۔ انتر ہووے اکو وست، نوری نور نور رُشنائیا۔ بن اکھاں نچ نیتز دینا درس، ترشنا کوڑ جگت بُجھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جو جن ہووے پرہہ کا داس، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ چرن کول ملے نواس، جگت
 بھومکا رہے نہ رائیا۔ لیکھا مکے پرتھی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ اتم لہنا دینا دیوے پُڑکھ ابناش، ابناشی کرتا ہو سہائیا۔ نرمل جوت
 کر پرکاش، پرکاش پرکاش وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ گرمکھ داس صاحب ستگر دا
 چیلا، چیلا گر اکو رنگ سہائیا۔ سہنجنا ہووے گرہ مندر ویلا، واہوا وجے نام ودھائیا۔ دھام وکھائے اک نویلا، جس گھر بیٹھا سوہا پائیا۔
 آد نرنجن چاڑھ کے تیل، جوت نرنجن دے وڈیائیا۔ لیکھا جانے اک اکیلا، ایکنکارا نور خُدائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن سدا
 سجن سہیلا، سنگی ساتھی اک اکھوائیا۔ ہوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پرت بیلا، سمند ساگر لے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ جو سنت سہیلا صاحب ستگر پُڑکھ اکال دا بنے داس، دست بدست لہنا دے چُکائیا۔
 پورب جنم کرائے یاد، لیکھا دھر دا آپ درڑائیا۔ دُنی وچوں بدل دیوے سماج، اتم پرما تم بھیو کھلائییا۔ نام ندھان سنا ناد، انحد انراگی راگ
 سُنائیا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، مانکھ مانو دیا کمائیا۔ پڑدا لہ کے برہم برہماد، پاربرہم برہم جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک اُچائیا۔ داس بن دا جس انتر دیوے چا، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ صاحب ستگر بنے
 ملاح، کھیوٹ کھیٹا دھردرگاہیا۔ لکھ چوراسی وچوں لے ترا، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، پت پُنیت لے اُٹھائیا۔ لہنا
 دینا دے مُکا، نرگن نرویر نراکار نرنکار اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ داس بنے جو

ستگر میتا، مِتر پیارا دئے وڈیائیا۔ تن ماٹی کرے ٹھانڈا سینتا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ دیاکھائے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی ہوئے سہائیا۔ کوڑی کیریا اندر ست بدل دئے ریتا، ریتوان پڑدا آپ چکائیا۔ لیکھے لائے پچھلا پورب جنم بیتا، آگے چرن کول دئے سرنائیا۔ ساچا کلمہ نام دس دھر حدینا، حضرت ہو کے کرے اک پڑھائیا۔ لہنا دینا مکا کے اوچاں نیچاں، ذات اذاتی اپنا بھيو گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سہیلا اک اکیلا ایکنکار اپنی کار کھائیا۔ داس بن دا جس انتر پیار، پریمکا روپ لئے بدلائیآ۔ تس دا میلا ملے نر نرنکار، نراکار اپنا جوڑ جڑائیآ۔ کایا کعبے کھول کواڑ، قدرت دا قادر بھيو چکائیآ۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، اندھ اندھیر دئے مٹائیآ۔ منزل دور کرے دُشوار، گھر ٹھاکر سوامی مل کے خوشی بنائیآ۔ گرمکھ داس سنسار ساگر ہووے پار، نرمل کرم اُجاگر کرے ہر رگھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کرے وچ سنسار، مہاسارتھی ستجگ تریتا دواپر کلجگ بن رتھوہی رتھ چلائیآ۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ رگھیر سنگھ دے گرہ چندھڑ کلاں ★

گر اوتار پیغمبر ساچے بھگتاں کرنی پہچان، کلکاتی وچوں ویکھ وکھائیآ۔ جنہاں دے انتر اک دھیان، نیچ نیتراہ تکائیآ۔ مالک من سیری بھگوان، در ٹھانڈے سیس جھکائیآ۔ ناتا توڑ دنی جہان، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گان، سوہنگ سچ ودھائیآ۔ تینہاں لیکھا مکاؤنا زمیں اسمان، درگاہ ساچی سچ دوارا دینا جنائیآ۔ جھگڑا رہے نہ آون جان، چوراسی پندھ مکائیآ۔ سچ وکھاؤنا مندر مکان، جس گرہ نرگن نور ہووے رُشنائیآ۔ امرت رس دینا پین کھان، ترشنا بھکھ گوائیا۔ چرن پریتی دھر دی نیتی دینا دان، وست امولک اک ورتائیآ۔ جھگڑا رہے نہ جگت شیطان، من واسنا نہ کوئے ہلکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سندیشہ اک سنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جن بھگت ویکھو لوکھات جگ، جگ جیون داتا رہیا جنائیآ۔ جو راہ تگن سورے سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھیان لگائیآ۔ درس لوچن اُپر شاہ رگ، نو دوارے جگت لوکائیآ۔ منزل حقیقی چڑھ کے حد، کوڑی کیریا ڈیرہ رہے ڈھاپیا۔ دھر دے نام دا گاؤندے سد،

چھند آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال دی بن گئے ید، پُشت پناہ ہتھ دینا ٹکائیا۔ گُرمکھ رہن نہیں دینا کوئی الگ، جُگ جنم دا وچھڑیا
لینا ملائیا۔ سچ دوارے شبدي حُکم اندر لینا سد، ہوکا اکو اک سُنائیا۔ نام بھنڈارا دے کے مد، مدھر دُهن دینی سُنائیا۔ شبد آگئی وجا
ند، انحد نادى راگ اُچائیا۔ بن رسنا جہوا دینا سواد، بوند سواتی مُکھ ٹپکائیا۔ جس دھار وچوں نکلے آد، انت اوسے وچ دینا سائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنپہڑا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ساچے بھگتاں ویکھو مات، دھرنی
دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دے انتر میری یاد، نیج آتم دھیان لگائیا۔ برسو وچ مارن آواز، کوک کوک سُنائیا۔ اوہناں دے اندر وڑ
کے مندر چڑھ کے کھولنا راز، پڑدا دئی رہن نہ پائیا۔ پنچ وکارا کرنا برباد، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار بیوے نہ کھئے ہلکائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا سوال
جواب، حُکم اکو دینا سُنائیا۔ شبد گُرو کر امداد، ستگر پُرکھ اکال دینا ملائیا۔ سچکھنڈ دوارا بنا بھگتاں کدے نہ ہووے آباد، دوُجا وڑن
کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دی داد، وست اموک ہتھ پھڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر لوکيات سنت
سُپیلے لینے لبھ، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دے اندر دین مذہب دی کوئی نہ دے حد، منزل تکن بے پرواہیا۔ خوشیاں
وچ ہوون گد گد، گداگر من نہ کھئے بھوائیا۔ پریم پریتی اندر کوڑی واسنا کرنی بدھ، نام کھنڈا اک کھڑکائیا۔ کر پرکاش ماس ناڑی ہڈ، تتوت
نور رُشنائیا۔ اوہناں وڈیائی دینی لوکيات جگ، صدی چوڈھویں کھوج کھوجائیا۔ نام پیالہ دینا مدھ، امرت رس دینا چکھائیا۔ پوہ نہ سکے
اگنی آگ، ترے گن ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ساچے بھگتاں
اندر جانا وڑ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ سچ دوارے جانا کھڑ، نیج گھر اپنا قدم ٹکائیا۔ دھرم دوارا کھول کے در، پڑدا اوہلا دینا چُکائیا۔ اک
جیکارا بول کے ہر، ہردے اندر ہر جو دینا پرگنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پیار مُحبّت کر، کرم کانڈ دا جھگڑا دینا چُکائیا۔ آتم پر ماتم پھراؤنا لڑ،
پلُو دُھر دی گنڈھ بندھائیا۔ گُرمکھ سنت سُپیلا جن بھگت لینا ور، ناتا دُھر دا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اک لیکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر گُرمکھ گُرسکھ کھئے نہ ویکھيو غریب، جگت مایا نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ میرا ننھا بچہ
عزیز، جو دوس زین دھیان لگائیا۔ مُنشا جنم جس نُوں آئی تمیز، تمنا کوڑی گیا گوائیا۔ اکو جھکا سیس جگدیش، سر سیر اپنا بھیٹ چڑھائیا۔

اِکو نام سُنے حدیث، اِکو ڈھولا رہیا گائیا۔ سد بیٹھا رہے اتیت، ترے گن پندھ مکائیا۔ ٹوں میرا مین تیرا گاوے گیت، ہر پردے وچ سمائیا۔ مائس جنم جاوے جیت، جگ جیون داتا اپنے رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کہے گر اوتار پیغمبرو مین شبد سُنیہڑا دسنہارا ٹھیک، ٹھاکر ہو کے اپنا حُکم منائیا۔ بھگت سہیلا سنت ساجن گُرمکھ گُرسکھ جس دے انتر نرنتر لگی آتم پر ماتم پریت، تِس پریتم دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرے نِت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ گرچن سنگھ دے گرہ چندھڑ کلاں ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر جن بھگتاں دین دنی میٹو سوگ، چنتا غم رہے نہ رائیا۔ جگت ناتا تھے ویوگ، کوڑ گریارا پندھ دینا مکائیا۔ آتم پر ماتم ہووے سچ سنجوگ، دُھر دا میلا لینا ملائیا۔ چرن پریتی دس کے یوگ، ساچی جُگتی دینی سمجھائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی کوٹ، بنک دوار دینا سہائیا۔ دُھر دے نام دی لا کے چوٹ، سوئی سرتی دینی اُٹھائیا۔ اندر رہے کوئی نہ کھوٹ، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ آلیوں ڈگے اُٹھاؤنے بوٹ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دینا چُکائیا۔ امرت رس دینا آگما بھوگ، بھوگ بلاساں وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ دوارے دی بخشنی مَوج، میلا محبوب نال کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا دئے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جن بھگتاں چاڑھو اگئی رنگ، رنگت نظر کیسے نہ آئیا۔ جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ منگاں آئے منگ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ تنہاں مائس جنم برتھا مات جائے نہ لنگھ، مانو پڑدا دینا اُٹھائیا۔ حُکم دیوے سورا سرینگ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ سچ پیار مُحبت وچ بخش اک اند، اند آتما وچوں پرگٹائیا۔ ساچا نوری چڑھے چند، رو سس توں بنا کر رُشنائیا۔ گُرمکھاں خوشی ہوئے بند بند، بندی دے بندھن دیو تڑائیا۔ سچ دوارا ویکھنا لنگھ، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ آتم سیج سہاؤنی پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کروٹ لے بدلنی کنڈ، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ کِریا کرے دین دیاں صاحب بخشنند، پاربرہم پتپریشور

اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ ست ستوادی آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جن بھگت ویکھو میرے چاترک، جو انتر رہے بللائیا۔ جا کے کوڑی ترشنا میٹو ترکہ، ترپت دیو کرائیا۔ سچ دوار ملیو دھر دے سکھ، جو سکھیا اندر ساکھیات پرہ دا راہ تکائیا۔ جنہاں دا لہنا دینا سچکھنڈ دواویوں دتا لکھ، لوکھات سکے نہ کھئے بدلائیا۔ اوہناں دا مالک پرتپالک ایکنکارا اک، اکل کل دھاری نظری آئیا۔ جو انتر آتم پرما تم ہو کے کرے بت، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا سب دا لہنا دینا دئے نجٹھ، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست پُرکھ نرنجن رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر جن بھگتاں اندر تگو منزل اخیر، پوڑی پوڑی راہ نہ کھئے وکھائیا۔ جس گرہ ملے پیراں دا پیر، پارہسم پرہ بے پرواہیا۔ گرہ مندر بدل دیوے تقدیر، حکم حکم وچوں پرگنائیا۔ ساچی دس آپ تدبیر، طریقہ طرح طرح سمجھائیا۔ شرع کٹ زنجیر، شام اندھیرا دئے گوائیا۔ جس منزل تے چاڑھیا کبیر، کایا قبر وچوں باہر کڈھائیا۔ روداس دے ویکھ کے پاٹے چیتھڑ چیر، درگاہ ساچی دتی مان وڈیائیا۔ لیکھا مکا کے شاہ حقیر، حضرت اپنے رنگ رنگائیا۔ پڑدا کھولو بے نظیر، جگت نظر توں پرے دینا وکھائیا۔ جتھے سچ نام دی دولت دھرم خزانہ جاگیر، اتوٹ اٹھ رکھائیا۔ دیونہارا شاہ امیر، غریب نہانیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہے پُرکھ اکال جا کے ویکھو بھکھے ننگے، وشنوں سیوا کم کیسے نہ آئیا۔ برہمے تیری برہم دھار کرے دنگے، من واسنا نال لڑائیا۔ کیوں دھرم رائے پھڑ پھڑ ٹنگے، دیوے جگت سزائیا۔ چوراسی وچوں کھوجو مندے چنگے، جنہاں اندر پریم گوسائینا۔ جو رس مانے پرہ پُرکھ اندے، سانتک ست وچ سمائیا۔ جا کے کٹو کرمان دے پھندے، گکرمی رہن کھئے نہ پائیا۔ کچھ لیکھا لکھیا وچ دواپر سنجے، دھیان پرہ دے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر لوکھات جا کے ویکھو جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پرت جل تھل، بناں وچ اپنا پھیرا پائیا۔ کیوں سرشٹی خاک وچ گئی رل، درشٹی وچ ہلکائیا۔ روگ سوگ کیسے نہ سکے ٹل، تقدیر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ کلجگ کلوا کرے چھل، من چنچل نال ملایا۔ کیسے نہ دے نہچل دھام اٹل، سچکھنڈ دوارے سوہا کھئے نہ پائیا۔ کیوں کرنی دا کرتا بھگتاوے پھل، پورب لیکھا نال ملایا۔ کیوں ہر پردے اندر جگت آگتی رہی

بل، امرت میگھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو کیوں دین دُنی گئی بھل، ابھل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دُکھاں وچ گئی رُل، سُکھ سادھن نہ کھئے بنائیا۔ مائس جنم نہ پئے مُل، سادھنا سادھ نہ کھئے کرائیا۔ ساچے کنڈے کوئی نہ جاوے تُل، نام ونجارا رُوپ نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت ایتھے اوتھے دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش پاتالاں گگن گگننتران صلح کُل، صحیح سلامت صاحب ستگر اکو نظری آئیا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ آسا سینگھ دے گرہ پنڈ کھانگ ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر لوکيات لُو تگ، سنت بھگت گرُمکھ گرسکھ صوفی فقیر کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھنا حقیقت حق، لاشریک پروردگار سانجھا یار سچکھنڈ نواسی اپنا حُکم منائیا۔ کون انتر زرنتر ہو کے میرا نام رہیا جپ، پُرکھ اکالا دین دایالا اکو راہ تکائیا۔ پردے انتر نرموہ ہو کے وسائے سچ، ست ستوادی سیس جھکائیا۔ پڑدا لاه کے کایا ماٹی کچ، کنچن گرھ رُوپ رہیا بنائیا۔ کون من واسنا جگت ترشنا رہیا نچ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار بلکائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ویکھ سب کچھ آ کے دینا دس، بھيو ابھیدا دینا کھلایا۔ کون آتم انتر نجھر مانے رس، بوند سوانتی کون ٹپکائیا۔ دُھر دا درشن کرے نج نیتر کھول کے اکھ، آخر منزل چڑھ کے ویکھو ڈھولا گائیا۔ کون کوڑی کِرپا وکے جگت ونجارے ہٹ، پڑدا اوبلا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اک اکلایکنکار اکو ایک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جن بھگت سہیلے لینے لبھ، گرُمکھ گر گر کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دے انتر وجے میرے نام دا ند، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ دین دُنی دا ناتا بیٹھے چھڈ، چھٹی کوڑ لوکائیا۔ ہویا پرکاش کایا ماٹی ہڈ، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ مل کے میل سورے سربگ، در گھر ٹھانڈے خوشی منائیا۔ نور تگن اُپر شاہ رگ، نو نو چار ڈیرہ ڈھائیا۔ ترے گن پوہے کھئے نہ آگ، ممتا موہ نہ کھئے ستائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندے دُھر دا سد، چھند اکو نام بنائیا۔ پرم پُرکھ دی بن کے ید، یدی میرا

راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اک جنائیا۔ جا کے تگو پیغمبر گر اوتار، اوتر
 دھاری آپ جنائیا۔ کون حقیقی کرے پیار، لاشریکی شرکت رہیا گوائیا۔ ساچے کلے دا کرے اظہار، نام ندھانا دھردرگاہیا۔ منزل دُور کر
 دُشوار، دوتی دُشمن اندروں رہیا بھجائیا۔ میلا ملا کے دُھر زرنکار، زرگن سرگن وچ سائیا۔ بن تیل باقی دُھر دا دیا کر اُجیار، کملاپاتی مل کے
 وجے ودھائیا۔ سو سنت سہیلا گُرمکھ سجن لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت وچوں لینا بھال، گرہ گرہ اندر پڑا اوہلا چک کے ویکھنا
 چائیں چائیا۔ بھو رہن دینا نہ کوئی شاہ کنگال، شہنشاہ سلطان مالک خالق پرتپالک اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چودھویں چوداں طبق دسن
 بے حال، چوداں لوک رہے کر لائیا۔ ساچی گھالے نہ کھئے گھال، گھائل دسے سرشٹی سر سر چوٹاں کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے لبھنے گرسکھ سجن، ساجن دُھر دا آپ جنائیا۔ جو دھوڑی
 کردے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ جنہاں دے اندر نوری دیپک جگن، جوتی جوت ہووے رُشنائیا۔ سچ پریتی پُرکھ اکال دین دیال کولوں
 منگن، چرن کول ملے سرنائیا۔ کایا ماٹی چولا تن وجود خاکی رنگن، رنگت اکو دینی وکھائیا۔ حُکم دیوے سورا سرینگن، سچکھنڈ نیواسی اپنا
 حُکم ورتائیا۔ دین دُنی جا کے اکو دسو بدن، بندگی وچ مُچھندگی رہن کھئے نہ پائیا۔ دُھر دی چرن دھوڑی ٹکا لاوو چندن، جوت للاٹی کر
 رُشنائیا۔ کوڑی کرپا کلجگ کرنی کھنڈن، کھنڈاں پُریاں وچ اکو حُکم ورتائیا۔ کرپا کرے درد دکھ بھہ بھنجن، غریب نہانیاں کوجھیاں کملیاں اکو
 گھر وسائیا۔ ساچے سنتاں نیت نام پاؤنا انجن، وست امولک اک وکھائیا۔ کرے پرکاش جوت زرنجن، آد زرنجن پڑا لاپیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا مالک دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر گُرمکھ لینے جوڑ، جوڑی دُھر دی آپ بنائیا۔ سچ
 پریتی نبھاؤنی توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ کوڑ وکارے وچوں سرشٹی دینی موڑ، من واسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ کرنا پرکاش اندھ گھور، جلوہ
 نور کر رُشنائیا۔ زور رہے نہ پنج چور، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار مایا ممتا ترشن اگن نہ کھئے لگائیا۔ مانس رہے نہ کوئی ڈھور، رواداس چارا
 دئے گواہیا۔ میرا نام ساچی وست لے جائیو کول، گل مالک رہیا سُنائیا۔ چار کُٹ دہ دشا ڈنکا و جاؤنا اگمی ڈھول، دو جہاناں دینا سُنائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھرنی دھرت دھول بہار کرنا ہول، ہولی ہولی دُھر دا حُکم سُنائیا۔ گر

اوتار پیغمبر جا کے دیکھنے ساچے سنت، ست ستوادی بھیو چکائیندا۔ جنہاں دا پر م پُرکھ پر ماتم اِکو کنت، کنتوہل ساچی سیج سہائیندا۔ ساچی چولی چاڑھے رنگ بسنت، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون پرے اپنی بانی دھار جنائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو کھلائیندا۔ جھگڑا مُکا کے بہشت جت، سچکھنڈ دوارا اک وکھائیندا۔ جتھے کھیل کرے سری بھگوت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ دوچے کرنی پئے نہ کیسے مت، سر سمرتھ ہتھ آپ ٹکائیندا۔ گر اوتار پیغمبرو صدی چودھویں انت اخیر پریم پیار مُحبّت وچ سارے کر لو ہمت، حوصلہ اپنا نام بٹھائیندا۔ شرع شریعت وچ کرے کوئی نہ علت، عالم فاضل بھرے بھرم نہ کھئے بھلائیندا۔ گر اوتار پیغمبر نرگن دھار سچکھنڈ دوارے سارے کرن پُرکھ اکال دین دبال آگے مت، نیوں نیوں در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ کلجگ کوڑ خواری میٹنی ذلت، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی جگت ادھارنا تیری صفت، مہا اگت سکے نہ کھئے گائیا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیی نہال کور دے گرہ کمال پُر ضلع لدھیانہ ★

ہر کیرپا ہوئے سچا سنبندھ، گر شبد دئے وڈیائیا۔ مہربان محبوب دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کے چھند، سنسا کایا مندر اندر دئے گوائیا۔ نام ڈوری ٹٹی پریت گنڈھ، آتم پر ماتم سوہا پائیا۔ بھیو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم ہوئے سہائیا۔ میٹ کے ترشنا طم، کام کرودھ دئے چکائیا۔ جھگڑا رہے نہ خوشی غم، چنتا روگ نہ کھئے ستائیا۔ جنہاں دے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کریں اپنا کم، دامن ہو کے ضامن ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت آتم پر ماتم ناتا نرگن سرگن ساچی دھار بندھائیا۔ پُرکھ اکالا دیوے شکت، شخصیت اندرون دئے بدلائیا۔ جگ چوکرئی ویکھنہارا ویلا وقت، نت نوت کھیل کھلائیا۔ دیا کھاوے ساچے بھگت، بھگون اپنا رنگ چڑھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، درشتی اندرون دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میلا لئے ملائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کرنہارا ملاپ، آتم پر ماتم ویکھ وکھائیا۔

مہربان ہو کے دیوے اپنا جاپ، جگ جیون داتا پڑدا اوبلا دئے اٹھائیا۔ ترے گن مایا میٹے تاپ، ترشنا ترپت دئے کرائیا۔ رُوح بُت آپے کرے پاک، پتت پُنت بنائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ہووے ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ آتم پر ماتم کرے میلا، ملنی جگدیش اپنے ہتھ رکھائیا۔ اکو رنگ رنگائے گرو گُر چیلا، گوہند اپنی دیا کمائیا۔ صاحب سوامی سدا سہیلا، سجن اکو اک اکھوائیا۔ جگ چو کڑی کھیلے کھیل اویلا، اولڑی چال چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائییا۔ آتم پر ماتم میلن دا ڈھنگ، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ اندر پریم پریتی چاڑھ کے رنگ، ترشنا سچ ول ودھائیا۔ سو آتم نرگن نرور کولوں منگے منگ، اپنی جھولی آپ پھیلاییا۔ دیونہار سورا سرینگ، سہجے سہج دئے ورتائیا۔ کوڑ واسنا رہے نہ کھئے گند، پرمانند وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا گھر ساچے آپ کھلائییا۔ آتم دیوے آپ پیار، مُحبّت اک جنائیا۔ چوٹ اگئی مارے نرنکار، نرگن نرور آپ اٹھائیا۔ جگ چو کڑی کھیل کرینہار، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت، دس کے اپنی دھار، دھرم دوارا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر لئے جڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے سو آتم جڑدا، جس جوڑی دھر بنائیا۔ ایہہ کھیل اگئی شبد ستگر دا، جس دے ہتھ دتی وڈیائیا۔ اوہ لہنا دینا مُکاوے اندھ گھور دا، گھور اندھیر کرے رُشنائیا۔ لیکھا مُکاوے من ٹھگ چور دا، چورستیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ حُکم درڑائے اپنے زور دا، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ پردے اندر آپے بہڑ دا، بہڑی کردے لئے جھڈائیا۔ جنہاں نوں اپنے بھانے اندر توردا، ثریاں توں پرے لئے ملائییا۔ ایہہ لیکھا دھر سنجوگ دا، جگ چو کڑی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بدھی آپ سمجھائیا۔ ساچی بدھی ستگر فرمان، فرنے اندروں بند کرائیا۔ چرن پریتی اک دھیان، بے نظیر نظر دئے اٹھائیا۔ آتم ملاوا ہووے ساچے کاپن، نام بنسری اک سُنائیا۔ سُرتی میلا دھر دے رام، کایا بن وچوں آپ کرائیا۔ پیغمبران والا اگم پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے آپ سُنائیا۔ نرگن سرگن ستنام، واہوا گرو آپ پرگٹائیا۔ ستجگ بدل دیوے ودھان، دھر دی کرنی کار کمائیا۔ من توں پرے اک نشان، سہجے دئے پرگٹائیا۔ بن اکھراں دے گیان، اکھیاں دی اکھ کھلائییا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچا ناتا وچ جہان، جیون وچوں جیون دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم ملن دا ملاپ آد جگادی آپ، شبدا دا پرتاپ، اکم دا واک، واقف کار کرنی دا کرتا، قدرت دا مالک، خلق دا خالق، درشت دا ایشٹ، سرشت دا راہ، آتم دا ملاح، بے پرواہ اپنے نال جڑائیا۔

★ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن کور دے گرہ پنڈ رولی ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سرشت سبائی ویکھو آپ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ کون گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت دیوے دھر دا ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ کون آتم پرما تم چے جاپ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کون رُوح بُت کرے صاف، پت پُنت رُپ وٹائیا۔ کون بند کیوڑی کھول کے تاک، نج نیتر اکھ اٹھائیا۔ کون کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ ناتا جوڑ سجن ساک، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ کون من واسنا ہویا گستاخ، بھہ بھو نہ کھئے رکھائیا۔ کون جگت وکارے وکیا ہاٹ، جوٹھ جھوٹھ جھولی پائیا۔ جا کے ویکھو پرتھمی آکاش، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ کون دھر دا شبدا رہیا وچ، ہر پردے وچ ٹکائیا۔ کون سیوک بن کے دھر دا داس، دھرم دوارے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوار ایکنکار اپنا حکم سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سرشت سبائی ویکھو حالت، بھيو ابھیدا دیاں جنائیا۔ سچ کرے نہ کھئے عبادت، بندگی وچ بندہ نہ کھئے سہائیا۔ ممتا موہ لگی علامت، عالم علما سچ عمل نہ کھئے کھائیا۔ دھر دا نام ملے نہ کیسے نیامت، امرت رس نجہر جھرنا بوند سوانت نہ کھئے پیائیا۔ کوڑی کریا کرے بغاوت، بغلگیر کوڑ لوکائیا۔ ست دھرم پئی عداوت، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ صدی چودھویں سب دے سر تے کوکے قیامت، کال نگارہ ڈنک وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ فرمانا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین دنی دا ویکھو جا کے دھرم، صدق ایمان نظر کھئے نہ آئیا۔ من واسنا سرشتی درشتی اندر ہویا بہرم، شرع دویت پنڈہ نہ کھئے مکائیا۔ جنم کرم دا پورب لیکھا چکے نہ کیسے ورن، برن اٹھاراں رہے گر لائیا۔ درگاہ ساچی حق مقام ملے کوئی نہ سرن، سرنگت مات لوک نہ کھئے جنائیا۔ سچ دوارا دے نہ کھئے سچا چرن، چرنودک رس مکھ نہ کھئے چوائیا۔ نیتر کھلیا نہیں کیسے ہرن پھرن، کلجگ جیو جنت سادھ سنت رہے گر لائیا۔ رسنا جہوا بتی دند شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی اکھراں والے ڈھولے

پڑھن، نراکھڑ وست امولک جھولی کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین دُنی دا ویکھو بھوگ، کامنا وچ لوکائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے سنجوگ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ برہم دھار پاربرہم نالوں ہویا ویوگ، وچھڑیاں آگے نہ کھئے ملائیا۔ ساچا گائے نہ کھئے سلوک، سوبلا ہر نہ کھئے سمجھائیا۔ جھگڑا پیا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق رہیا کُرائیا۔ چوڈاں ودیا کرے کھئے نہ کھوج، انہو پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ سچ دوارے مانے کھئے نہ مَوچ، مجلس حق نہ کھئے وکھائیا۔ ہوئے ہنگنا سرشٹی درشٹی اندر لگا روگ، دوت دُور نہ کھئے کرائیا۔ نام ندھان رس ملے کیسے نہ چوگ، جُغلی نندیا اندرون باہر نہ کھئے تجائیا۔ سچ پریتی بخشے کھئے نہ جوگ، جگت جوگیشہر نظر کھئے نہ آئیا۔ بھاگ لاوے نہ کوئی بنک دواہی کوٹ، ساڈھے تِن ہتھ نہ کھئے ودیائیا۔ شبد لگے نہ کیسے چوٹ، چوری ٹھگی سارے رہے کھائیا۔ نظر نہ آئے کیسے نرمل جوت، ورن گوت پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ فرمانا حُکمے اندر حُکم سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو دین دُنی دا درد، دُکھاں وچ رووے لوکائیا۔ سچ بینتی سُنے کھئے نہ عرض، مہر نظر نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ رشی مُنی من واسنا رکھ کے غرض، گھر بار رہے تجائیا۔ ایہہ کھیل پرہہ دا اسچرح، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ اپنی بھوکھتاں والی ویکھو فرد، جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ دتی سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں شرع قصائی ہووے کرد، تکھی دھار ہر درڑائیا۔ کوئی نہ میٹے دین دُنی گرد، اندھ اندھیر نہ کھئے چُکائیا۔ جودھے سورپیر مردانے بنو مرد، لوکات مارو جہات ویکھو تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین دُنی دا ویکھو جھگڑا، مانو مانو کرے لڑائیا۔ مَورکھ مُگدھ ہویا جکیاسو سگلا، جاگرت جوت نہ کھئے جگائیا۔ لیکھا جانے نہ کھئے آگلا، بھانڈا بہرم نہ کھئے بہنائیا۔ سچ وست نام امولک کیسے ہتھ نہ آوے جنگلا، جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سارے روون مارن دھائیا۔ کیسے کایا گڑھ ہووے نہ چار منگلا، گیت گوہند نہ کھئے شنوائیا۔ سچ ڈنڈاوت سمجھے کھئے نہ بندنا، سجدے وچ سپس جگدیس نہ کھئے نوئیا۔ کائنات سرشٹ سبائی انتر ملے کیسے نہ پرماندنا، نجانند دا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھردرگاہی رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو دین مذہب سارے رہے رو، نیتز نینان نپر وہائیا۔ سچ پرکاش دسے کیسے نہ لو، اندھ اندھیر نہ

کھئے گوائیا۔ اگلا لیکھا سمجھے نہ کو، کوک کوک رہے گر لائیا۔ دُرمت میل سکے کھئے نہ دھو، پتت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ امرت رس نِجھر جھرنا سکے کھئے نہ چو، چور یار ٹھگ وکار گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ سرِشٹی نالوں کرے نہ کھئے نرموہ، مُحبت پرہ دے نال جُڑائیا۔ آتم پر ماتم سکے کھئے نہ چھوہ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا ایکا رانا ایکنکار اِکو اِک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو کایا مندر، مانو ذاتی کھوج کھوجائیا۔ پڑدا چُکو اندھیری کندر، نرگن نُر کرو رُشنائیا۔ بجر کپائی توڑو چندر، تالا رہن کھئے نہ پائیا۔ منوآ دہ دِشا بھجے نہ بندر، بندگی اِکو دینی سمجھائیا۔ آتم رس دیوو پرمانندن، پرم پُرکھ سمجھائیا۔ دُھر دی پریت ٹئی سارے گنڈھن، نام گنڈھ دینی پوائیا۔ دیوے حُکم سورا سربنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ جنائیا۔ سچ حُکم دی حُکم اندر گر اوتار پیغمبر کرے نہ کھئے اُلنگھن، بھانے اندر ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنو بھگوان، دین دِیال آد جُگاد جُگ چوکڑی نِت نوت صاحب سُلطان سورا سربنگن، پاربرہم پتپریشور پروردگار سانجھا یار، جلوہ گر نُر خدائیا۔

★ پہلی بھگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کرن نِمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سپس جھکائیا۔ سچکھنڈ نواسی آد جُگادی ایکنکار، سو پُرکھ نرنجن تیری بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرا ویکھ ٹھانڈا دربار، ایکنکار وجے ودھائیا۔ آد نرنجن تیرا اگم اتھاہ جوت نُر اُجیار، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سری بھگوان تیرا حُکم سدا سیکدار، پاربرہم تیرا بھيو کھئے نہ آئیا۔ شبدي سْت تیرا دُلا ر، دُو لھا دُھر دا نظری آئیا۔ وِشن برہما شو خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ اسپن چار جُگ دے پنہار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ تیرا نام سندیشہ دیندے رہے وارو وار، جُگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ نام اگمی بولدے رہے جیکار، نرگن سرگن سرگن نرگن بھيو کھلائییا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرا اظہار، صفتاں وچ سوپلے ڈھولے راگ لائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا پھردے رہے وچ سنسار، پرتھم پرتھمی اُپر سیو کھائیا۔

لیکھا ویکھدے رہے لکھ چوڑاسی جیو جنت اندر باہر، گپت ظاہر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی تیری اک سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن انت انت اک نمسکار، بے انت سیس جگدیس جھکائیا۔ اسیں نکلیئے تیری وچوں دھار، جنن والی نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت ہووے نہ کھئے آکار، ترے گن بندھن نہ کھئے رکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھیئے اگم اپار، اپرمپر تیری سیو کھائیا۔ تیرا حکم فرمانا دھر دربار، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ مقامے حق حق اقرار، اکل کل دھاری توڑ نبھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو سندیشہ بھوکھتاں وچ دے کے آئے پُرکھ اکال، صاحب سوامی تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ تیرے آد جگادی بردے، بندگی وچ سدا سیس نوائیا۔ اسیں سیوک تیرے گھر دے، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ نہ جمدے نہ مردے، جیون مرن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تیرا نور ہو کے کایا تت سریر اندر وڑدے، کایا ماٹی سوہیا پائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پرما تم نرگن نرور ڈھولا پڑھدے، دوجا گیت نہ کھئے الاٹیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن اگم اتہا بے پرواہ تیری سیجا چڑھدے، دوجا کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نرور نراکار نرکار مورت اکال تیرا درشن کردے، دوجی دید نظر نہ آئیا۔ مالک رہے نہچل دھام اٹل دے، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ تیرے حکم اندر سدا رہے پلدے، بردھ بال جوان روپ نہ کھئے بدلاٹیا۔ انت ویکھیئے کھیل کلجگ کل دے، اکل کل دھاری تیرے آگے ڈبائیا۔ پڑدا لاه دے مہیئل جل تھل دے، ٹلے پربت چوٹی سمنڈ ساگر ڈونگھی دھار بھور تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، گرہ مندر منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی بینتی کر منظور، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک حاضر حضور، نبی رسول تیری سرنائیا۔ گر اوتاراں کر قبول، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ چرن کول دے دے اپنی دھول، دھوڑی ٹکے مستک خاک رمائیا۔ تیرا آد سمجھیا نہ کیسے مؤل، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی کنت کنتوبل، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جگ بدلنا تیرا اصول، اصلیت اپنے وچوں پرگٹائیا۔ تیرا نام شبد حکم معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی چوڈھویں کھئے نہ جائے بھول، اہل دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرپا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن دھار نرگن دھاروں کر وکھ، لوکيات

بندھن پائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دو جہاناں گا کے آئیے جس، صفتاں وچ تیرا راگ الایا۔ سرِشٹی دی درِشٹی اندر کھول کے آئیے اکھ، پرتکھ تیرا نُوں درِسائیا۔ من واسنا تیرے نام کریئے وس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ ست دھرم دا کھولیئے ہٹ، چار ورنان اکو وست ورتائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دویتی رہے کھئے نہ وٹ، حد حدوڈ وند نہ کھئے وندائیا۔ ستجگ ساچا مارگ آئیے دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ حقیقت وچوں تیرا لبھے حق، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھگت سہیلے گرمکھ سنت ساچا راہ رہے نگ، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھائییا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آو نیڑے، سہجے دیاں جنائیا۔ پہلوں دین مذہب دے چھڈو جھپڑے، دُتیا بھاؤ نہ کھئے رکھائییا۔ نرگن دھار وسو میرے کھپڑے، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جیہڑا آد جگاد جگ چوکرئی حقیقت حق نیڑے، کوڑی کریا ڈیرے ڈھاپیا۔ سو سوامی انترجامی لیکھا جانے ظاہر گپت اندھیرے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیا ابھیدا آپ کھلائییا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آو آگے، بن قدماں قدم اٹھائییا۔ گر اوتار پیغمبر نیتر نیویں آگے ودھے، بن چرناں سیس جھکائییا۔ نرگن دھار دپیک جگے، جوتی جوت ہووے رُشنائییا۔ کوئی کرے نہ کیسے نال دغ، جگت فریب نہ وند وندائیا۔ تسیں سارے میرے حکمے اندر بدھے، بندنا سب نُوں دیاں سمجھائییا۔ اکو دے کے پرمانندے، نجاند وچ رکھائییا۔ جو لوکات آتم پرما تم پریتی ٹٹی جا کے گنڈھے، شبدی ڈوری تند بندھائییا۔ سانجھا نام جا کے وندے، اکھراں وکھری دھار نہ کھئے سمجھائییا۔ جن بھگت سہیلے چکے اپنے کندھے، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کھائییا۔ سنت سہیلے چاڑھے آگے ڈنڈے، پوڑی پوڑا میرا نام لگائییا۔ گرمکھ نیتر رہن مؤل نہ اندھے، نج نیتر نین اکھ کھلائییا۔ آتم پرما تم دھن آتمک راگ سناوے چھندے، سوہنگ ڈھولا اکو گائییا۔ گرسکھاں تن وجود کایا ماٹی جاون رنگے، جگت بھوٹی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سب دی آسا اکو پُرکھ اکال دی پریم پریتی منگے، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائییا۔ ویکھو کھیل سورے سربنگے، ہر کرتا آپ سمجھائییا۔ بجر کپاٹی توڑو جا کے جندے، زندگی وچوں زندگی دینی بدلایا۔ دھرنی دھرت دھول پاپ اپرادھاں نال کہیے، نیتر رو رو دئے ڈھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر فرمانا اک سُنائییا۔ گر اوتار پیغمبر کرن صلاح، بن مشورے مشورہ اک بنائییا۔ سارے اٹھو تگ ویکھو لوکات دا راہ، بن نیتر نین کھلائییا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی

بانی ویکھو گواہ، جو شہادت انت دئے بُھگنائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ اشٹاں وچ درِشٹی وچ سرِشٹی آئے سمجھا، نام یدھانا سِری بھگوانا کلمہ واحد اک جنائیا۔ جس دے نال بخشے جان سرب گناہ، کوڑی کریا بیوئے فنا، میلا ملے دُھردرگاہیا۔ اوس دا رہیا کوئی نہ تھان، تیرتھ تہ روون مارن دھاہ، اٹھسٹھ رہیا کُرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سر سکے نہ کھئے اُٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ ابناش، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ ہوں بالک نھ تیرے داس، بچے بچن تیری گود بکائیا۔ جگ چوکڑی ویکھیا کھیل تماش، حُکمے اندر سیو کمائیا۔ پریم پریتی اندر رکھ کے واس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ تُوں مالک داتا گہر گمبھیر سرب گنتاس، بے انت تیری وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ پرتمھی آکاش، چوڈاں لوک دین دُبائیا۔ چوڈاں طبق سچ وست نہ کیسے پاس، چوڈاں ودیا رہی کُرائیا۔ چوڈس چند نہ دیوے کوئی ساتھ، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکے سمرن پوجا پاٹھ، شاستر وید پُران پھول پھولائیا۔ تیرا نام خزانہ کیسے نہ ملیا ہاٹ، ونج کرن کھئے نہ آئیا۔ آتم پرماٹم جوڑے کوئی نہ نات، پریم پریم نہ کھئے نبھائیا۔ صدی چوڈھویں کوئی نہ پُچھے کیسے وات، گر اوتار پیغمبر کہن اسیں پلُو آئے چُھڈائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا پیا ذات پات، اوچ نیچ کرے لڑائیا۔ آتم سیجا ساچا بستر ملے کیسے نہ کھاٹ، سُکھ آسن سُکھ نہ کھئے اُپجائیا۔ امرت بوند نہ دیوے کھئے سوانت، اٹھسٹھ تیرتھ رہے کُرائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا درس پائے نہ کوئی اکانت، سچ سروپی ملن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے تیئی اوتار ہووو خبردار، خبر اگلی دیاں سُنائیا۔ جس نوں سمجھے نہیں جگ چار، چارے وید سار نہ آئیا۔ برہما بول نہ سکیا بنا زبان، اکھر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی گیان، ودیا توں باہر کرے پڑھائیا۔ سو سندیشہ دیواں ہو کے والی دو جہان، نرگن نرور کران پڑھائیا۔ ویکھو پرے زمیں اسمان، بے پہچان کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری نرگن دھاروں اُٹھیا سُتا، آس رہیا کھئے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ساڈا انت آخیری پینڈا مُکا، آگے وقت رہیا نہ رائیا۔ تیرا سُنھنجا ویلا ڈھکا، جو دین دُنی آئے سمجھائیا۔ ہُن بھیو رہے نہ لکا، پڑدا دینا اُٹھائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی اندر لکھ چوراسی بھریا دُکھا، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ من واسنا ہویا بھکھا، ترشنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ جننی بھگت

جئے کوئی نہ ککھا، نُوَر نُوَر نہ کھئے رُشنائیا۔ دس دس ماس سب نُوَر لٹکنا پیا پُٹھا، اگنی تت تت تپائیا۔ نُوں کِرپا کر ابناشی اچُتا، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ سرِشٹی انتر تیرا منتر کوئی نہ دسا، دہ دِشا کوڑ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت ستوادى دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنی چٹھی، بن اکھراں دیاں وکھائیا۔ جیہڑی قلم شاہی کاغذ نال کدے نہ لکھی، اکھراں جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جس دی دھار اندر گر اوتار پیغمبر پرہ دی سِکی، سِکھیا گوبند اک درڑائیا۔ اوہ کھیل سدا انڈھئی، جگ نیتر باہر رکھائیا۔ پُرکھ اکال دی سب تون وکھری متی، متر پیارا گوبند دس کے آیا سچے ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھ لو چار جگ دا پچھلا لیکھ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جس شبدي دھار اندر بدلدے رہے بھیس، ویس انیکا روپ وٹائیا۔ آوندے رہے لوکھات دیس، دِشا اپنی ڈیرہ لائیا۔ درشن کردے رہے نیت نیت، نج نیتر اکھ گھلائییا۔ ساچے نام دا پُچھدے رہے بھیت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اُس دا لیکھا انت آخر بے نظیر دس کے گیا گوبند دس دسمیس، دُشٹ دمن اپنا روپ بدلائییا۔ جس دا مالک اک نریش، نر نرنکارا نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑدا آپ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو پچھلی چٹھی دا ویکھو مضمون، مجموعہ سمجھ کسے نہ آئییا۔ جس دا دو جہاناں تون وکھرا قانون، قاعدہ رمز نہ کھئے لگائیا۔ اوس دے انتر اک اصول، اصلیت رہیا سمجھائیا۔ جس دے وچوں حکم نکلے معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تہاڈا مالک اکو کنت کنتویل، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو کچھ لینا سو اوسے تون کرنا وِصُول، وِصل یار اکو نُوَر خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا فقرہ اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا نام کلمہ سُنیا کلام، کائنات آئے درڑائیا۔ تینوں دس کے سب تون وکھرا رام، نیارا رہے جنائیا۔ چوڑاسی لکھ دا منّ کے کاہن، گوپی ہو کے سیو کھائیا۔ مقامے حق دا منّ کے اک امام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ بردے بن غلام، خادم ہو کے دھوڑی خاک رمائیا۔ صدق صبوری رکھ ایمان، بھروسہ آئے بندھائیا۔ تیرے نام دا نغمہ بول زبان، پرا پسنتی مدھم بیکھری کری پڑھائیا۔ لیکھا دس کے جیو جہان، جہالت اندرون دتی گوائیا۔ تیرا سمجھا کے اک نشان، نشانے کوڑے آئے بدلائییا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر دے کے گیان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، وست امولک جھولی پائیا۔ گر اوتار پیغمبرو

وست امولک دیوان سوہنگ سو، سوئی سرت دینی جگائیا۔ زرگن دھار جانا ہو، تت بندھن نہ کھئے پائیا۔ ٹھاڈا بھيو نہ جانے کو، بڈھی سمجھ سکے نہ رائیا۔ اپنی دھار نرمل جوت دیواں لو، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں توں باہر کران رُشنائیا۔ سرشٹ سبائی کيسے نال نہ کریو دھروہ، دویت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لکھ چوراسی کایا مندر اندر وڑ کے لینی ٹوہ، آتم سیجا پھول پھولائیا۔ امرت رس نچھر دھارا دینا چو، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار نالوں کر نرموہ، ناتا اکو نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سُنو حکم بے نظیر، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ کرنا انت اخیر، آخر دیاں سمجھائیا۔ دین دُنی دی بدل دینی تقدیر، تدبیر اکو اک وکھائیا۔ پہلوں اپنے شرع دے کٹو زنجیر، شریعت جگت رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال سب دا سانجھا پیر، جو پیغمبران کرے پڑھائیا۔ جس دی جگت نیتر نظر نہ آئے تصویر، تصور کر نہ کھئے سمجھائیا۔ کوڑی کریا جھگڑا میٹو ہست کیڑ، اوچ نیچ رہے نہ رائیا۔ من وکار رہے نہ بھیڑ، ڈرمت میل دیو دھوائیا۔ کایا کیڑ میلا رہے کھئے نہ چیر، پوت پاک دیو بنائیا۔ بنا ٹھاڈے مات لوک وچ ديسے نہ کھئے فقیر، جو فقرہ دُھر دا دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جھک کے کرن سلام، نمستے سیس جھکائیا۔ پرہو سُنیا تیرا پیغام، پیغمبران رہے نہ کھئے چٹرائیا۔ سیس نوئے بنان والا رام، بنسری والا کابن نین اٹھائیا۔ نانک زرگن کرے پرنام، گوبند سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال کلجگ انت بدل نظام، عدل عدالت اک لگائیا۔ ساڈے نام ہوئے بدنام، بدیاں وچ لوکائیا۔ تینوں سکے نہ کھئے پہچان، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ نیتر روندے ویکھ وید پُران، انجیل قرآن رہی گر لائیا۔ کہانی بانی ہوئی حیران، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جگت وِ دیا ہوئی پردھان، من انتر کرے لڑائیا۔ تیرا ديسے نہ کھئے سچ نشان، نشانے کوڑے جگت شاہیا۔ کریا کر سری بھگوان، بھگون دیا کھائیا۔ جودھے سوریپر نوجوان، مرد مردانے تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ سچ سندیشہ دے دے پُرکھ اکم، اکمڑا حکم جنائیا۔ سرشٹی ویکھ ترشنا طم، کامنا وچ ہلکائیا۔ جھگڑا ديسے خوشی غم، چنتا سوگ نہ کھئے مٹائیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا ہردے وسائے کوئی نہ جن، جنم وچوں جنم نہ کھئے بدلائیا۔ گرہ ہنکاری بھانڈا سکے کوئی نہ بہن، بہرم بھو نہ کھئے مٹائیا۔ بھاگ لگا ديسے کيسے نہ تن، کوئن کوٹ کلجگ

سادھ بیٹھے ڈیرے لائیا۔ لیکھا جانے نہ کھئے ہنگ برہم، پاربرہم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر انت اخیر صدی چوڈھویں ٹھانڈے در پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار تیرے دوارے دروہی دروہی روئے چہم چہم، چہہر بن اکھاں نیر لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ ویکھ اپنی لوکائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ہووو جوان، جوین اکو دیاں رنگائیا۔ سارے میرا ایشٹ متو ایمان، کامل مُرشد بے پرواہیا۔ جس دا سچکھنڈ دوارا دھرم جھلے نشان، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تھر گھر کھیل کرے مہان، گُرمکھ گُرم گُرم میل ملائیا۔ سو سندیشہ دیوے دُھر فرمان، فرمانبرداراں آپ جنائیا۔ جا کے ویکھو جگت جہان، نو ست کھوج کھوجائیا۔ سب دے اندر شرع وڑی شیطان، چُھری کوڑ جگت قصائیا۔ مایا ممتا کیتا بے ایمان، بیوہ دے لوکائیا۔ ترشنا میٹے کوئی نہ طعام، تمنا پور نہ کھئے کرائیا۔ گھر گھر ہندا ویکھو حرام، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ جو اپنی دے کے آئے کلام، کلمہ میرا نام سمجھائیا۔ اُس دی کرے نہ کوئی پہچان، پریتم پریم نہ کھئے لگائیا۔ اپنا ویکھو وگڑیا ہویا ودھان، بدیاں وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک اُپجائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو کی کریئے دھرتی جا، جگ نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا تھاؤں تھان، تھان تھنتر دئے دُبائیا۔ پیار رہیا نہ پُتر ماں، پتا پوٹ کرے لڑائیا۔ ناری کنت ناتا رہی ٹڑا، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ایہہ کی کھیل کیتا خُدا، خُدی تکبری وچ لوکائیا۔ ٹوں آد جُگادی مہرواں، محبوب تیری سرنائیا۔ گوہند کہے جُگ بدل دے نواں، نو نو چار پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ اکالے تیری سیجے سواں، سہنجنی رُت بنائیا۔ میں ویکھاں گھنیرا چواں، چاؤ گھنیرا نظری آئیا۔ سچ سنگھاسن تیرے حُکم اندر اکو بہواں، جتھے دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در درویش ہو کے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے گوہند سٹ دُلاں، سٹیاں دیاں جگائیا۔ اُٹھ ویکھ میرے ہُلاں، برہمنڈاں کھنڈاں توں پار دیاں وکھائیا۔ جس منزل چڑھیا نہ کھئے چُبار، گھر بہن کھئے نہ پائیا۔ تگیا نہ کیسے کِنار، نئیا تٹ نہ کھئے لگائیا۔ سو کھیل کرے نرنکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دے حُکم اندر وشن برہما شو کروڑ تیتیس دیوت سار، گر اوتار پیغمبر بھجن واہو داہیا۔ سیوا کرن سدا جُگ چار، چارے کھانی چارے بانی چارے ورنان دئے جنائیا۔ سو لیکھا جانے دُھر دربار، درگاہ ساچی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنی پھول کے ویکھو

پُستک، پُشت پناہ ہتھ لگائیا۔ جس وچ میرے نام دی کردے آئے اُستت، اکھراں نال جوڑ جڑائیا۔ مینوں ویکھ کے دسو منشاں وچوں کپڑا
 تہاڈا گرسکھ، گرمکھ روپ بدلائیا۔ جس دے اندر تہاڈے وچھوڑے دا دکھ، درد پریم ودھائیا۔ میٹ کے ترشنا بھکھ، آسا اک جنائیا۔
 ویکھو پڑدا او بلا نہ رکھو لک، میں ہر گھٹ ویکھن والا اک گوسائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ گرا اوتار پیغمبرو تہانوں لیا مول نہ
 پچھ، دھار وچوں نہ پھیر پرگنائیا۔ ہن رہن دینا نہیں چپ، لہنا سب توں منگ منگائیا۔ اُتھو ویکھو جا کے کلجگ اندھیرا گھپ، نوری چند
 نہ کھئے رُشنائیا۔ تہاڈی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن والی دُھر دی بانی گئی لک، پڑدا سکے نہ کھئے اُتھائیا۔ کیوں میں تہانوں بنایا سَت،
 تہاڈے سَت گرسکھ دتے سمجھائیا۔ گرا اوتار پیغمبر بن اکھاں توں اکھاں رہے پُٹ، لوکات ویکھ وکھائیا۔ جدھر تگن اودھر منمکھ، گرمکھ
 کوٹاں وچوں ورلا نظری آئیا۔ سب دی انتر نرنتر پریتی دھار گئی ٹٹ، رسنا والی باہروں دسے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نال مل کے ہویا
 کوئی نہ خوش، پڑھ پڑھ وِدیا جھٹ لنگھائیا۔ پنچ وکار اندروں کڈھیا کیسے نہ کُٹ، نام کھنڈا نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستوادی دھار جنائیا۔ گرا اوتار پیغمبرو لوکات دھرو دھیان، دیادھرم نظر نہ آئیا۔ ساچا رہیا نہ کھئے
 گیان، رسنا گوشت وچ لوکائیا۔ مندر ویکھے نہ کوئی چتر سُجان، سوئی سُرَت نہ کھئے اُتھائیا۔ نادی سُنے نہ کوئی دُھنکان، اخد ناد نہ کھئے جنائیا۔
 نرمل جوت جگے گھر نہ کیسے مہان، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ آتم پرما تم ملے کوئی نہ آن، وچھوڑا پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ سہائے مندر نہ کھئے مکان،
 ساڈھے تِن ہتھ وجے نہ کھئے ودھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے گان، انراگی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گرا اوتار پیغمبرو کیوں کایا
 مندر اندر کلجگ کوڑا وڑیا شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ کیوں دین دُنی ہوئی بے ایمان، بیوہ روپ بنائیا۔ کیوں بدلدا جائے نظام، نو بت حق نہ
 کھئے سُنائیا۔ اکو وار اکھھے دے دیو مینوں بیان، شبد اشارے منگ منگائیا۔ نہیں تے انت آخری چرنی کر سلام، سجدے وچ اپنا آپ مٹائیا۔
 کہہ دیو سب کچھ تیرے ہتھ بھگوان، صدی چوڈھویں ساڈی چلے نہ کھئے چڑائیا۔ اسیں دے دے آئے بلیدان، جگ جگ سیو کھائیا۔ ایسے
 کر کے تیرے آگمن وچ دس دے آئے جہان، بھوکھتاں وچ الاٹیا۔ کلجگ انت کنت بھگونت پرگٹ ہووے والی دو جہان، جو سب دا پتا مائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا پور دینا کرائیا۔ گرا اوتار پیغمبر کہن دین دُنی دی کر بدلی، بدلہ چُکے جگت لوکائیا۔ تُوں

پُرکھ اکال دُھر دا عدلی، انصاف تیرے ہتھ نظری آئیا۔ بھگت سہیلے گرمکھ سجن سنت دُلا رے کڈھ لئیں، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔
 شبدي حُکم اندر سچ دوارے سد لئیں، سدا دُھر دا اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال اوہناں پڑدا کج لئیں، جو تیرا نام دھیائیا۔ اپنی پریم پرتی اندر
 ہتھ لئیں، بندگی اپنی دینی سمجھائیا۔ نرگن ہو کے نرگن دھاروں جم لئیں، تئاں والی نہ بنیں جنیندی مائیا۔ گرسکھاں جنم پایا نہیں کیسے چم
 لئی، آتم پر ماتم لینا جڑائیا۔ پُرکھ اکال کل کلکی تُوں کلجگ اتم آؤنا اپنے کم لئی، کل کلیش دینا گوائیا۔ سب تُوں اپنے پریم اندر رنگ لئیں،
 رنگت اکو دینی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور اکو اک جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبر
 جاوو مات، اپنی بھومی ویکھ وکھائیا۔ جتھے ونڈاں ونڈ کے آئے دین مذہب ذات، تے وجود حد بنائیا۔ لیکھا لکھ کے قلم دوات، کاتب بن کے
 سیو کھائیا۔ اگلا دس حالات، ہر پردے آئے جنائیا۔ سو ویکھو اپنا جا کے بھوکھتاں والا واک، واقف کار رہیا سمجھائیا۔ اپنے اپنے دین
 مذہب دا کھولو اندروں تاک، بجر کپائی پڑدا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دی پوری کرنی آس، نراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھو بنیو نہ کوئی گستاخ،
 عَصہ گلہ نہ کھئے جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہر گھٹ انتر لئے واچ، واچنہار تھائوں تھائیا۔ ویکھنہارا کایا ماٹی پنج تے کاج، کنچن گڑھ پھول
 پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبر جاؤ گے،
 کلجگ اتم اپنا پندھ مُکائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ وکھاؤ گے، نرگن ہو کے پھول پھولائیا۔ دین مذہب دا پندھ مُکاؤ گے، جھگڑا ذات رہے نہ
 رائیا۔ سب تُوں اکو ایشٹ سمجھاؤ گے، اللہ واپگرُ رام کرشن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو ڈھولا گاؤ گے، جیکارا اک سُنائیا۔ اکو سجدہ سیس
 جھکاؤ گے، ڈنڈاوت بندنا اکو اک درڑائیا۔ اکو گرہ بہ خوشی مناؤ گے، مندر مسجد شودوالا ونڈ حد نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل اک پرکھاؤ گے۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پر بھو لوکھات جاواں گے، جگ جیون داتے تیرے آگے
 سیس جھکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاواں گے، گا گا جگت سُنائیا۔ نروریر نرکار نرکار جوت سرُوپی تیرا درشن پاواں گے،
 دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تیرے ٹھانڈے در خوشی بناواں گے، دو جے محل اٹل نہ کھئے رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارا اک سہاواں گے، مقامے حق
 سوہا پائیا۔ پروردگار تیرا نور چمکواں گے، ابناشی کرتے تیری مات رُشنائیا۔ پہلی چیترا اٹھ اٹھ دھاواں گے، چار کُنٹ پندھ مُکائیا۔ سمت

شہنشاہی دا شاہانہ رنگ چڑھاواں گے، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ تِروکی نوں پھڑ ہلاواں گے، تیجا سال دئے گواہیا۔ دیوت سُر سرب جگاواں گے، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ لوکات چارے گنٹ پھول پھولاواں گے، اُتر بُوْر پچھم دکھن پڑدا لاییا۔ تیرے نام دا ڈنکا اک وجاواں گے، اگتی راگ سنائیا۔ کوڑی کِریا جن بھگتاں نانا آپ تڑاواں گے، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ تیرا رنگ جھپٹی ہر کرتے اک رنگاواں گے، دوجی وار اُتر نہ جائیا۔ چارے ورنان جوڑ جڑاواں گے، کھتری براہمن شوڈر ویش میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب سوامی تیرے سرن ملے سرنائیا۔ تیری سرن اک تکاواں گے۔ پرہ تیرا ڈھولا گواں گے۔ شبد وچولا نام رکھاواں گے۔ پڑدا اوبلا سرب اٹھاواں گے۔ گرمکھاں دے اندر وڑ کے، امرت جام اک پیواں گے۔ صوفیاں دے در تے کھڑ کے، سُخن اک سناواں گے۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھ کے، آتم پرما تم جوڑ جڑاواں گے۔ اللہ ہو انا ہو اس توں پرے تیرا درشن کر کے، گلیاں دے ڈیرے ڈھاواں گے۔ جو شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی لوکات آئے دھر کے، دھرم استھان ویکھ وکھاواں گے۔ جو جیو پرانی جگت ودوانی تیرے پیار توں گئے ہر کے، ہردے سب دے پھول پھولاواں گے۔ جو تیری پریتی اندر پرما تم آئے مردے، مُردے جیوت جگت کراواں گے۔ سارے بن کے تیرے بردے، بندے بندگی والے اٹھاواں گے۔ جیہڑے من واسنا لڑدے، سب نوں دھرم رائے نال جڑاواں گے۔ گر اوتار پیغمبر کہن سمت شہنشاہی وچ تین اسان شاہ سلطان ویکھنے لڑدے، صلح دی صلاح پرے ہٹاواں گے۔ ایہ کھیل پُرکھ اکال تیرے گھر دے، دوجے خبر نہ کیسے جناواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، در تیرے سیس نواواں گے۔ گر اوتار پیغمبرو جے در میرے سیس نواؤ گے۔ ایشٹ اکو اک مناؤ گے۔ سریشٹ سبائی ویکھ وکھاؤ گے۔ لسٹ اپنی ویکھ پچھتاؤ گے۔ کیوں پنج تت سریر اندر آئے بھوگ کے گرہست، وجود پاک نہ کھئے بناؤ گے۔ اتم کر کے اوس نوں نشٹ، نشانہ میرے نال چلاؤ گے۔ میرا حکم آد جگادی سخت، سر آگے نہ کوئی اٹھاؤ گے۔ اگلے سمت دا ویکھو وقت، واقف کار ہو کے پڑدے لایو گے۔ کی حالت ہووے جگت، جگاں دے وچھڑے گرمکھ میرے نال ملاؤ گے۔ جنہاں نوں ڈھر دی دھار کہے بھگت، بن بھگتوں پار کراؤ گے۔ میری آد جگاد جگ چوکرئی زرگن سرگن دھار اگتی شرط، شرع دے وچوں سنت سہیلے باہر رکھاؤ گے۔ جنہاں دے کارن زرگن زرویر ہو کے آواں پرت، پتپریشور من کے سیس جھکاؤ گے۔ نہ کوئی

سوگ رہے نہ ہرکھ، چنتا غم ڈیرہ ڈھاؤگے۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ تہاڈی لین لگا پرکھ، کس بدھ اپنا پورا تول تلاؤگے۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال تیرا کھیل اسچرج، اچرج وچ اچرج ہو کے بن سیس سیس نواؤگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اک اگلا ایکنکارا پروردگار سانجھا یارا دھر دربارا آپ درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے لوکات کرو تصدیق، حُکم حُکم وچوں سُنائیا۔ کلجگ اندھیرا ویکھو تاریک، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساچے نام دی جو پا کے آئے بھیکھ، خالی ہتھ دے لوکائیا۔ جھگڑا پیا اوج نیچ، دین مذہب کرے لڑائیا۔ آتم پرما تم سمجھے نہ کھئے پریت، پرم پُرکھ میل نہ کھئے ملائیا۔ سوہنگ گائے کھئے نہ گیت، نانک نرگن نالوں ہوئی جدائیا۔ لیکھا مکے نہ کیسے سیس، سر سر دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ گھر ملے نہ کیسے اتیت، ترے گن پندھ نہ کھئے مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ سب نوں تیری اڈیک، پچھلا لیکھا گئے بھلائیا۔ کس ویلے آوے لاشریک، شرکت کوڑی دئے گوائیا۔ شبد وچولا بنائے بیچ، دو جہاناں بھيو چکائیا۔ لگھ چوراسی بدلے نیت، من واسنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنیہڑا اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ کی اشارہ دتا پہلی چیت، چاترک ہو کے دھیان لگائیا۔ سانوں سچ دا آوے ہیت، بتکاری ہو کے دینا سمجھائیا۔ بن تیری کیریا کھولے کوئی نہ بھيو بھیت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن چارے کھانی چارے بانی پڑا آگے نہ سکے اٹھائیا۔ کی کھیل کرنا لوکات دے دیس، دسنتر دینا سمجھائیا۔ کی حُکم کرنا نریش، نر نرائن آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا سچا ور، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گرو اوتار پیغمبر نھے یچے، بالے پچھلے نظری آئیا۔ تسیں مُحبت وچ سچے، پیار وچ وڈیائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے بھن کے آئے کچے، تن وجود کر جدائیا۔ میرے گھر وچ آ کے وسے، سچکھنڈ جوت وچ سائیا۔ جتھے کوئی پرکاش نہیں رو سسے، سو ریہ چند نہ کھئے رُسنائیا۔ نہ کوئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ دُنیداری دے پٹے، سنساری بھنڈاری سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی من واسنا کھلے ہٹے، کوڑ ونجارا ونج نہ کھئے جنائیا۔ اکو مل کے جوت پُرکھ سمرتھ، سچکھنڈ بیٹھے سوہیا پائیا۔ اٹھ کے ویکھو انت اخیر کلجگ تہاڈے دیناں مذہباں دے رتے، جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ کچھ لیکھا دسنا جو چھبی پوہ لیکھاری ہتھ پھڑائے ترے گتے، گت مت تہاڈی دیاں جنائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ تسیں سرشٹی دُنیا کائنات دے بنے رہے چچے، آگے تہانوں سب

دا باپو دیاں وکھائیا۔ تہاڈے بھوکھت کرنے سچے، سچ نال ملائیا۔ اکو دھار کر کے پکے، دھر دی گنڈھ دینی پوائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیناں
 مذہباں وچ پھیر کوئی نہ بھسے، لوکھات اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال نے سب توں لینا اگلا حقے، حق اپنا لینا جنائیا۔ جو ہر پردے وچ
 وسے، سو سب دا بنے پتا مائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سب نوں اکو نیتر تکے، اکھ وچو اکھ نہ کھئے بدلائیا۔ جگ چوکری صفتاں والے
 سالاہاں وچ گا کے آئے ٹپے، گا گا خوشی منائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت صاحب سلطان والی دو جہان لکھ چوراسی جیو جنت سادھ
 سنت نرگن سرگن دھار پیج رکھے، پنڈرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں چیتھڑ پُرانے رہن نہ دیوے بھٹے، اوڈھن نام دوشالہ اپنا سیس
 ٹکائیا۔ دوجی وار کھا شبد آیا گوہند دے وڈے، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ستگر دی قیمت کوئی نہ پاوے ٹکے، ہٹاں وچ نہ کھئے وکائیا۔
 کِریا کر کے مہربان جس ول تکے، تقدیر دئے بدلائیا۔ گر مگھاس سمرن پوجا پائھ دے کرن نہ دیوے رڈے، روٹین وچ اپنا نام چبائیا۔ کسے نے
 مننے نہیں سیل پتھر وڈے، اکھراں توں باہر نراکھ دھار سمجھائیا۔ جنہاں دے اندر پُرکھ اکال وسے، اوہ دوسر سیس نہ کدے جھکائیا۔ جو
 امرت نام ستگر رس چکھے، تس دی رسنا نہ ہونے ہلکائیا۔ جو صاحب دا درشن کرے اپنی اکھے، اوہ اکھ نہ جگت بدلائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھے، دھر سوامی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرا حکم چنگا، چار جگ سرنائیا۔
 اودھروں دھاباں مار کے رو پئی گنگا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جمنا سُرسی مُکھ کر کے ننگا، کوک کوک سُنائیا۔ گوداوری کہے گوہند میرے اندر
 ہندا دنگا، دغیباز بنی لوکائیا۔ کچھ میرا لیکھا لکھ کے آئیوں اُپر کنڈھا، ندیڑ گنڈھ پوائیا۔ پنج ویراں پھیر کے کھنڈا، میری اندروں سرت
 کھلائی۔ میں تینوں پہلوں سمجھن لگی تتاں والا بندہ، بندگی وچ نہ سیس نوائیا۔ تُوں ڈھولا گایا سوہنگ چھندا، میں اپنا آپ گئی بھلائی۔
 میرے انتر آیا اک اندا، جو اندپیری توں باہر دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا کھیل آپ کرائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن سوادھان ہویا شنکر، اپنی لے انگرائیا۔ میرا ڈنکا وچے نہ کسے کنکر کنکر، کِنکا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ دھریا روپ بھینکر،
 بھوپت بھوپ نہ کھئے چٹرائیا۔ ساچا رہیا کھئے نہ منتر، منتو حل نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال بنائی بنتر، سب دا مان رہیا مٹائیا۔ اپنا حکم دے
 نرنتر، سرشٹی دی درشٹی دتی بدلائیا۔ پرکاش ہووے نہ کسے اندھیری کندر، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ بھوٹی ملیاں تھے کسے نہ چندر، خاک

کم کيسے نہ آيا۔ من واسنا بهوے بندر، بندگی توں باہر وکھائيا۔ مستک دھوڑی لگے کيسے نہ چندن، دُرمَت میل نہ کھئے دھوئيا۔ ساچی کرے کوئی نہ بندن، بندیخانے وچ ديسے لوکائيا۔ بنا پُرکھ اکال توں کوئی نہ آوے تُئی گنڈھن، ساچا میل نہ کھئے ملائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سندیشہ اک سمجھائيا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اُٹھ کھلوتا برہما، پاربرہم دھیان لگائيا۔ ساچا رہیا کوئی نہ دھرما، دھرنی دھرت دھول گُرائيا۔ جھگڑا پیا ورنان برنن، اورن نہ کھئے وکھائيا۔ پُرکھ اکال دی رہے کوئی نہ سرنا، کوئن اشٹ جگت منائيا۔ ساچے راہ کيسے نہ چڑھنا، بہرے بھلی لوکائيا۔ تُوں میرا مین تیرا اتم پر ماتم ڈھولا کيسے نہ پڑھنا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے کرائيا۔ ملے وڈیائی نہ پرہو دے چرنان، سرن نہ ملے سرنائيا۔ کلجگ انت سرب کچھ سب نے ہرنا، چلے نہ کيسے چٹرائيا۔ برہما کہے مین اوس دا پلو پھڑنا، جو آد جگادی پتا مائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلائيا۔ وشنو کہے مین ویکھاں کی وشال، وشیا وچ لوکائيا۔ ساچا ديسے نہ کوئی لال، جو نادی سٹ اکھوئيا۔ ترے گن مایا پیا جنجال، مات لوک نہ کھئے ٹرائيا۔ مانو ذاتی ہوئی بے حال، بہل ہو کے رہی گُرائيا۔ ساچی ديسے نہ کوئی دھرم سال، دھرم دوارا سو بھا کھئے نہ پائيا۔ سرشٹ سبائی ہوئی کنگال، نام دھن نہ کھئے ورتائيا۔ پھل رہیا نہ کيسے ڈال، سنمل رُکھ لہرائيا۔ اتم سب دے سرتے کوکے کال، کلُو نگارہ رہیا وجائيا۔ پُرکھ اکال بدلن والا چال، چال نرالی اپنی اک سمجھائيا۔ لگھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لے بہال، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائيا۔ آپے ویکھے مُریداں حال، مُرشد ہو کے کھوج کھوجائيا۔ کِریا کرے دینا بندھپ دین دیاں، دیاندھ اپنی دیا کھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کھائيا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال کرنی کردا، قُدرت دا مالک نظری آيا۔ کلجگ انت ویس اگم دھردا، دھرنی دھرت دھول دھول سہائيا۔ جس دے آگے چارا کوئی نہ چلدا، چاروں گنٹ سیس نوئيا۔ سو کھیل کرے اگم اتھاہ اٹل دا، بے انت بے پرواہيا۔ جن بھگت انتر اتم سنگھاسن ملدا، سوہنی سہنجی سیج سہائيا۔ جھگڑا مُکا کے کوڑ وکار اچھل چھل دا، ست سیج دے سمجھائيا۔ ساچا مندر وکھاوے جتھے جوتی دیپک بلدا، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رائيا۔ امرت رس دیوے اگھے جل دا، پون پانی توں باہر لے وسائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہيا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو لیکھا دینا پئے اخیر، آخر شبدي

دھار سمجھائیا۔ لوکھات گھت کے ویکھو وہیر، چاروں گنٹ بھجّو واہو داہیا۔ ساچا کھیل بے نظیر، نظر توں پرے رہیا جنائیا۔ اپنے دین مذہب دی ویکھو جاگیر، جو تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ مار کے شرع لکیر، حد دتی درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، (ور داتا) سرب سہج سکھدائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو اپنے کوٹ، بنک دوارے پھول پھولائیا۔ دین دئی دی آ کے دینی ریوٹ، لیکھا حق سُنائیا۔ کس گرہ وجے سچ نام دی چوٹ، ڈنکا شبد سنوئیا۔ کس اندر بھریا ہنکار وکار کھوٹ، من واسنا ہلکائیا۔ کس مندر جگے اگئی جوت، نرگن نور نور رُشنائیا۔ کس گھر ہرکھ سوگ دی سوچ، چنتا غم ستائیا۔ کس دوارے پرہ ملن دی موج، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ کس دوارے جگت واسنا بھوگ، ترشنا وچ ہلکائیا۔ کس دوارے جھگڑا مُکیا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق ڈیرہ ڈھاپیا۔ کس دوارے میل ملاوا ہووے نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ملے چائیں چائیا۔ لوکھات گر اوتار پیغمبر سب دے اندر کرو کھوج، باہر ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن صاحب سمرتہ تیری مہا اکتھ سانوں اکو تیری اوٹ، اوڑک تیرے آگے سیس نوئیا۔ ساڈی رہوے کوئی نہ سوچ، سمجھ تیرے وچ سمائیا۔ تیرا دھر دا حکم اکو بہت، فرمانا دے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڈکری نت نوت نرگن سرگن گر اوتار پیغمبر تیرے نام دا لے کے جوگ، جگت جگیا سواں آئے جنائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

دھرنی دھرت دھول کہے میرے کٹ گناہ، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی دیا کھائیا۔ تیرا نام ندھان مرد مردان نوجوان سری بھگوان اک سُنان، چار گنٹ دہ دشا نو ست وجے ودھائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد برہم برہماد سُنا اپنی دھنہ، انحد نادی آتمک راگ سُنائیا۔ جگ چوڈکری پچھلے بخش گناہ، سیس جگدیس تیرے قدم ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں انت نہ رُلا، موركھ مُگدھاں توں پلّو دینا چھڈائیا۔ میں تیرا نام نہیں گاؤنا اتے بلان، ہردے اندر اک آواز اٹھائیا۔ مہربان محبوب تُوں صاحب سلطانا صلح کلا، کُل مالک دھردرگاہیا۔ جگت جگیا سواں

تیری دھار بھلا، اہل ویکھ وکھائیا۔ تیرا نام بھنڈارا امرت رس سب دے اندرون ڈلھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میری عرض، آرزو پچھلی دیاں جنائیا۔ جگ چوکرئی سب توں تیری رہی غرض، گر اوتار پیغمبر اوٹ تکائیا۔ توں غریب زانیاں کوچھے کھلیاں ونڈدا رہوں درد، دیناں اناتھاں ہو سہائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا فرض، دھر دی کھیل چلی آئیا۔ ساچے سنتاں مقروض لاہنا قرض، حساب بے باق دینا کرائیا۔ شبد آگئی اپنا نام دس انادی طرز، تریا توں پرے کر پڑھائیا۔ سچ جیکارا تیرا سنان شبد انادی بول گرج، کوک رہن کھئے نہ پائیا۔ توں جودھا سورپیر مردانہ مرد، مدد تیری اک تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، میرا لیکھا دینا بدلائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میری سُن پکار، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ راہ تگدی رہی تیرا جگ چار، چارے کُنٹ اکھ کھلائییا۔ سندیشہ دیندے گئے گر اوتار، پیغمبر راہ جنائیا۔ لیکھا لکھدے گئے اپنی وار، وارتا وچ لیکھ بنائیا۔ جس توں سمجھے نہ کھئے سنسار، سنساری بھنڈاری دین ڈبائیا۔ تیرا کھیل آگم اپار، اکھ آگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ اندھ اندھیار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا رہیا نہ کوئی دھرم دوار، کوڑی کرپا گھر گھر اپنا ڈنک وجائیا۔ زنو مرد کرے وبھچار، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ سرشٹی شرع توں ہوئی باہر، شاید تینوں ملن کھئے نہ آئیا۔ کھیل وکھا دے گپت ظاہر، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ صدی چودھویں تیری وار، واہوا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ قدرت دے قادر کرنی دے کرتے توں آد جگادی مُخطیار، مُفت اپنی دیادے کمائیا۔ مین رو رو بن اکھاں کراں گریہزار، بن نیناں نیر وہائیا۔ ڈنڈاوت وچ کراں نمسکار، بندنا وچ سیس جھکائیا۔ بینتی سُن میری سرکار، جگ جگ تیری شہنشاہیا۔ کوڑی کرپا دے نوار، جھگڑا جوٹھ رہے نہ رائیا۔ بینتی تیرے سچ دربار، درگاہ ساچی اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ہوؤلا بہار کرائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میری سُن لے کوک، نہکرمی کرم کمائیا۔ کلجگ مایا دتا پھوک، بن آگنی آگ لگائیا۔ دھرم رہیا نہ کیسے کوٹ، کایا کٹیا نہ کھئے سہائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کھئے سپوت، پتا پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ جھگڑا پیا کایا پنج بھوت، تت وجود ہووے لڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہو کے ٹٹھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جو جگ چوکرئی تیرے نالوں گئے رٹھ، سو بھگت سہیلے لے ملائییا۔ توں مالک خالق پرتپالک ابناشی اچت، چیتن دھار تیری نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دھر دا ور، میری

ریکھا دے بدلائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میں کراں پکار آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ تیرے در کھڑی محتاج، لوڑوند ڈھر دی چلی آئی۔ نرگن ہو کے رچیا کاج، سرگن ساچا راہ وکھائی۔ میری انت آخیری رکھ لاج، لجا دین دنی گوائیا۔ توں شاہ سلطان گرو مہاراج، پاتشاہ تیرا نام صلاحیا۔ میرا ڈبدا بیڑا پار کر جہاز، جہالت کوڑی دے مٹائی۔ ست دھرم دا دس اک رواج، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ رہے نہ رائیا۔ پریم پریتی اندر پرگٹا اپنا سماج، سچ سمگری جھولی پائی۔ بھگتاں بھگتی اندر کر کاج، قدرت اپنا رنگ رنگائی۔ شبد اگتی اندر دے آواز، باہروں سرون سنن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائی۔ دھرنی کہے میری دھوڑی خاک ویکھ بھسم، تیرے چرناں چھوہ کے خوشی منائی۔ میں آد جگادی سمجھیا اکو اسم، عالیشان تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری سوگند کھا کے گئے قسم، قاعدے نال درڑائی۔ کلجگ انت سری بھگونت ڈھر دا دوٹھا اکو ہونا کنت دنیا دی دھار خصم، جسم نظر کھئے نہ آئی۔ میں راہ تگاں تیرے پریم پریتی والے چشم، دور ڈراڈا دھیان لگائی۔ کون ویلا پت آویں رکھن، ڈھر دے مالک ڈھر درگاہیا۔ لوکات ویکھ اپنا وطن، بے وطن لے اٹھائی۔ صدی چوڈھویں کیسے نہ چلے کوئی یتن، یتھارتھ دیاں جنائی۔ کیسے دا پورا ہوئے نہ سمرن بھجن، بھجن بندگی وچ پندھ نہ کھئے مکائی۔ کوٹن کوٹ گھر بار جگت دوارے تجن، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑاں پھیرا پائی۔ پُرکھ اکال دین دیال بن تیری کیرپا کوئی نہ رکھے لجن، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائی۔ من واسنا سرشٹی ہوئی ککن، کاگ ہنس نہ کھئے بدلائیا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت سہیلے تھوڑے لبھن، جو تیرا راہ تکائی۔ کایا مندر اندر دیک جوت ہو کے جگن، نرگن نور جوت رُشنائی۔ تیرے پریم پیار دا اکو منگدے سگن، سکلا سنگ بنائی۔ آتم پرما تم لگی رہے لگن، ناتا سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے کلجگ وقت دے تھوڑا، بیٹھا پندھ مکائی۔ صاحب سوامی میٹ اندھیرا گھورا، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھابیا۔ جھگڑا رہے تہ نہ چورا، چاروں کُٹ کر صفائی۔ بھو کھلا دے تورا مورا، مہر نظر اک اٹھائی۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم بنیا رہے سچا جوڑا، جوڑی اپنے نال بنائی۔ شبد اگتی بخش انادی گھوڑا، لوآن پُریاں باہر دوڑائی۔ میرا بھاگ کر متھورا، متھیا دے سرب لوکائی۔ بسدھا کہے میرا گوہند والا کاغذ اچے کورا، جو مینوں گیا پھرائیا۔ اقرار قول کیتا جس ویلے آواں بن کے بانکا

چھوہرا، نوجوبن روپ بدلائیا۔ بھيو کھلا کے گاواں اکو دوہرا، دوہاں جوڑ جڑائیا۔ جن بھگتاں اپنے ہتھ وچ رکھاں ڈورا، ڈوری پُرکھ اکال نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سرن منگی اک سرنائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میری ارداس، بینتی اک سُنائیا۔ کِرپا کر شاہو شاہاس، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دین دُنی دی منزل کر دے راس، رستہ اک اُچائیا۔ تیرے اُتے تیری سرشٹی کرے وشواس، کوڑ وشیاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میری پوری ہووے آس، ترشنا دینی مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک دُوچے دا دیون ساتھ، مذہب دین نہ کھئے لڑائیا۔ تیرے نام دا نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ہووے اکو پاٹھ، پوجا اکو دے جنائیا۔ اکو تٹ کنارہ دے گھاٹ، اکو پتن بیٹھا دے دُھر دا ماہیا۔ میری انت آخیری میٹ دے واٹ، واتا ورن دے بدلائیا۔ تیرے گرہ نہیں کوئی گھاٹ، گھاٹا میرا پور کرائیا۔ جن بھگتاں نال جوڑ کے نات، رشتہ اکو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میں تیری یاچک، یکے بعد دیگرے سیو کھائیا۔ میں چھڈے وِ دیا دے واچک، انتر دھیانی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ مٹا دے کوڑا ناٹک، نٹوے اپنا سوانگ بدلائیا۔ اکو روپ دس دے واستک، وصل دس یار خدائیا۔ تیرے توں بنا رہے کوئی نہ عاشق، معشوق مشورہ نہ کھئے بنائیا۔ لیکھے لا سرب سواستھ، پون پون کھوج کھوجائیا۔ مانکھ رہے کوئی نہ ناستک، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ تیرا دھرم دوارے اکو پاٹھک، شبدي ستگر سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا مارگ دے سمجھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرا کر پورا اقرار، اک اکلے پے پرواہیا۔ جس تیرا ستھر ہنڈھایا یار، یارانے وچ گیا سہائیا۔ میری روندی دی سُن پکار، پورن برہم گیا درڑائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، آؤنا چائیں چائیا۔ ویکھنا جگت جیو منجھدھار، چارے گنٹاں کھوج کھوجائیا۔ تیری آسا منسا پوری کرے سنسار، سنسا روگ دئے چکائیا۔ سوئی سوئی کرے خبردار، موئی موئی آپ اٹھائیا۔ جس ویلے دروہی دروہی کرے چار یار، سنگ محمد نال بنائیا۔ چوڈاں طبق ہاباکار، ساچا سبق نہ کھئے پڑھائیا۔ منزل سب نوں دے دُشوار، دُشمن دوتی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ ستگر شبد نہ کرے کوئی وچار، وچلا بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ اوس ویلے کِرپا کرے آپ نرنکار، نر نرائن دُھر درگاہیا۔ دھرنی کہے سو وقت پہنچیا آن، ویلا دئے گواہیا۔ کِرپا کر میرے بھگوان، بھاگ حصہ تیری جھولی پائیا۔ ساچا بخش اک دان، دوئلتمند دے ورتائیا۔ توں سب دا مالک اکو کاہن، لکھ

چؤراسی آد جُگاد پرنائیا۔ سَتجُگ ساچا مارگ دس جہان، پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا گھر دینا وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرے اُتے کر دے رحمت، چرن کول سرنائیا۔ میری آشا تیرے پیار وچ سہمت، سہم اگلا دے چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ دھوتی تہمت، جگت ونڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ مَورکھ رہے کوئی نہ احمق، سب نوں ساچی سیکھیا دے جنائیا۔ تیرے نام دی اکم نیامت، سرشٹی درشٹی اندر دے ٹکائیا۔ ٹوں مالک صحیح سلامت، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ کلجُگ انت اخیر بے نظیر میٹ علامت، ممتا موہ ڈیرہ ڈھاپیا۔ سَتجُگ سچ بنا بناوٹ، گھڑن بھننہار سمرتھ تیری اوٹ رکھائیا۔ دیناں مذہباں رسم رواجان اندر میری ہوئی تھکاوٹ، آگے پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری جُگ جُگ دس کے گئے کہاوت، شبد اشارے نال سمجھائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار آ کے میٹے عداوت، عدل انصاف اک کھائیا۔ جھگڑا مذہب نہ دین کرے بغاوت، بغلگیر سب نوں لئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان سب دی شبدی دھار دے ضمانت، ضامن ہو کے چؤراسی وچوں پار کرائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلوندر کور پنڈ سریس والا ★

دھرنی دھرت دھول دھول کہے پرہہ ویکھاں تیرے میت، مَتر پیارے نر نرنکارے کھوج کھوجائیا۔ جو کلجُگ اندر بدلن تیری ریت، کھیل اگم اک پرگٹائیا۔ سد بیٹھے رہن اتیت، ترے گن لیکھا جگت چُکائیا۔ ڈھولا گاون ٹھانڈا گیت، ٹوں میرا میں تیرا رہے سُنائیا۔ دُھر دا کلمہ سُن حدیث، حضرت اکو سپس جھکائیا۔ تیرا کھیل ویکھ جگدیس، جگدیشر وچے ودھائیا۔ جن بھگتاں اندر سچ پریت، پاربرہم برہم تیرے نال رکھائیا۔ میں نت نوت رکھدی رہی اڈیک، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو کر کے گئے نصیحت، حُکم سندیشہ دُھر جنائیا۔ کلجُگ انت سری بھگونت پرگٹ کرے اگمی اصلیت، اصل اپنا کھیل وکھائیا۔ جس نے آتم دھار سب دی بدل دینی ولدیت، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ ساچے بھگتاں اپنے نام دی کر وصیت، حق حقوق اگلا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ جے ٹھو تگل ★

دھرنی دھرت دھول کہے تیرے بھگتاں منگاں سنگ، ساتھی ساچے دے اُچائیا۔ کلجگ اوڈھ رہی لنگھ، بیتی صدی دئے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر وجا کے گئے مردنگ، نام ڈھولا سوہلا تیرا راگ سمجھائیا۔ شبدی دھار دوڑا کے گئے ترنگ، چار کُنٹ دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ کھیل کھیل کے گئے سوریہر بھینگ، بھجان اپنا بل پرگٹائیا۔ تیرے نام دا دس کے گئے اند، نجانند وچ سمجھائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ کے کندھ، نہکرمی گئے وڈیائیا۔ سچ پرکاش چاڑھ کے چند، چند چاندنی اک جنائیا۔ تیرا کھیل سورے سرنگ، سد تیرے وچ سہائیا۔ میں منگدی اکو منگ، دھرنی دھرت دھول دھول واسطہ پائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ ساچا ڈھولا سوہلا نغمہ نام دس دے چھند، گیت سہاگی اک سنائیا۔ میرا خوشی ہووے بند بند، بندنا وچ سیس نوائیا۔ تیری سرن سرنائی آواں لنگھ، نمرتا وچ بینتی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھرم دوار دینا پرگٹائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ بھولے کے ★

دھرنی دھرت دھول کہے میرا بھگتاں جوڑنا ناتا، ناتواں ہو کے دیاں دُہائیا۔ پریم پریتی رکھن ساکا، سجن میلا سہج سُبھائیا۔ میرا کھلیا رہے تاکا، بند کواڑ نہ کھئے کرائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں پُرکھ سمراتھا، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ تیرے نام دی سن کے گاتھا، میرے انتر نرنتر بن فرنے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ دے چڑھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میں بھگت سہیلا ویکھاں تیرا سجن، دھر دا میتا نظری آئیا۔ جنہاں دے پڑدے آویں کجن، نت نوت ویس وٹائیا۔ تیری دھوڑی کرن مجن، جگت سروور نہاؤن کھئے نہ جائیا۔ پریم پریتی اندر رہن مگن، مارگ اکو دئے سمجھائیا۔ تیرا تگ اکھا وطن، وارتا تیری رہے گائیا۔ کلوا کرے کوئی نہ یتن، ظاہر ظہور ہوویں سہائیا۔ جنہاں پت آئیوں رکھن، پتیرمیشور پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا میلا لینا ملائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرا بھگتاں ہووے میل، ملنی جگدیس کرائیا۔ ویکھاں پرکاش بن باقی تیل، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی

ملے سجن سہیل، میتا اتینا ڈھردرگاہیا۔ جو وسے دھام نویل، جس دا اچرچ اگما کھیل، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا پڑدا دے چکائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کندن سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ پُر تھیڑی ★

دھرنی دھرت دھول کہے تیرے گرمکھ ویکھا بن اکھاں کھول کے اکھ، آخر اکو دھیان لگائیا۔ جنہاں دے انتر ہوویں پرتکھ، گھر سوامی ملیا صاحب گوسائینا۔ آتم کر کے اپنے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ ڈھولا سانجھا کر کے جس، وید پُراناں پرے کریں پڑھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، تیری مہا سدا اکتھ، جگ چوکڑی گا گا تھکی تیرا انت کہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں ہوویں وس، امرت دیویں اپنا رس، شبدا تیر انیالا ماریں کس، جگت کواڑا پار کرائیا۔ نرگن دھار ہو پرگٹ، کایا مندر اندر کھول کے ہٹ، وست امولک دیویں گھت، مہربان محبوب ہو کے آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا کھیل سدا اکتھ، رسنا جہوا بئی دند کہن کھئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے تیرے بھگتاں اندر ویکھاں پڑدا، پاربرہم پرہ بھو دینا کھلائییا۔ جنہاں نٹوں مارگ ملیا تیرے گھر دا، گھرانے کوڑے گئے تجائیا۔ سو سنت سہیلا تیری منزل چڑھدا، جگت دوار نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ دوارے ایکنکارے تیرے کھڑدا، بند کواڑا گنڈا لاپیا۔ جھگڑا رہے نہ سیس دھڑ دا، لیکھا مکے ناری نر دا، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ لیکھا مکے کلجگ کوڑی کل دا، منوا پھرے کوئی نہ چھلدا، اچھل اچھل تیری سیو کھائیا۔ ٹوں آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر گھلدا، حکمے اندر اپنا حکم بدلائیا۔ تیرا کھیل نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سینگھ دے گرہ پنڈ منہالا ★

دھرنی کہے میں تیرے گرمکھ ویکھے لال، اٹلے نظری آئیا۔ لیکھا مُکا کے کال مہاکال، کل کلکی راہ تکائیا۔ پورب جنم دی گھال گھال، سیوا تیری جھولی پائیا۔ شبد گرو بنا دلال، ونج دھر دا ونڈ ونڈائیا۔ سدا ویکھیں مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ انت بدل دے چال، چلت رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا حل کر سوال، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ اک وکھا سچي دھرم سال، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ جگت جنجال، جیون جگت دے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سجن دھردرگاہیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میں تیرے بھگت تگاں سورے، سورہ چند جس نوں سیس نوائیا۔ اوہناں دے انتر جوتی نورے، نور نورانے ڈگمگائیا۔ ناتا توڑ سرشٹی والے کوڑے، کوڑ کُٹب گئے تجائیا۔ تیرا چرن کول مستک لا کے دھوڑے، دھول دھر دی خاک رمائیا۔ چتر سُگھڑ سجان ویکھے موڑھے، مورکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دے قول اقرار یجن سُخن کیتے پورے، پورب جنان ویکھ وکھائیا۔ شبد اناد وجے تیری نورے، ثریا توں پرے تیری سکھلائیا۔ جدھر تگاں جن بھگتاں حاضر حضورے، ستمکھ بیٹھا سوہیا پائیا۔ کایا ماٹی ت وجود چولی چاڑھے رنگ گوڑھے، رنگ اولڑا آپ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھرم دوارا ایکنکارا پروردگارا سانجھے یارا دینا وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میں تیرے سنت سہیلے ویکھے، وکھری دھار چلائیا۔ جنہاں دے اندر اکو سرتی چیتن ہو کے چیتے، چت وت ٹھکوری رہن کھئے نہ پائیا۔ ست انادی بن کے بیٹے، پتا پوت گود سہائیا۔ سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن سیج اگھی لیٹے، آلس نندرا نظر کھئے نہ آئیا۔ روپ نظر نہ آئے کوئی ریکھے، لیکھے وچ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سمندر کور دے گرہ پنڈ چیمہ ★

پُرکھ اکال کہے اٹھ دھرنی دھرت دھول سوانی، سترئی دیاں اٹھائیا۔ ٹوں چار جگ دی سُندی آئی بانی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری ویکھے وکھائیا۔ بہار چُکدی رہی چارے کھانی، اندج جیرج اُتُبھج سیبج اپنے کندھ ٹکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سُناؤندی رہی کھانی، کہاوَت

دُھردرگاہیا۔ اٹھسٹھ سرور سینے اُتے ٹکاؤندی رہی پانی، جل جل وچوں پرگٹائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ لبھدی رہیوں شبد اگئی ہانی، جس دی آئیو سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دے حُکے اندر کھیل دو جہانی، نرگن سرگن کھیل وکھائیا۔ جس دے کارن گُر اوتار پیغمبر تیرے اُتے دے کے گئے قُربانی، قبران والے دین گواہیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل ویکھ بنا جسم اسم اسمانی، بن چشم دید رُشنائیا۔ ساچی منزل تگ رُوحانی، رحمت وچ درڑائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول صدی چوڈھویں تیری مُحبت ہوئی بیگانی، میت پیارا مت نہ کھئے بنائیا۔ نیترو کے کہے آد شکت بھوانی، بھجان والی دئے گواہیا۔ تیئی اوتار تیرے اُتے کھا کے گئے مہانی، لوکات پھیرا پائیا۔ پیغمبر رکھ کے گئے نشانی، مقبرے کعبے والے بنائیا۔ گُرو اُپدیشک بنے گیانی، ودیا برہم سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل جُگ چوکڑی سدا مہانی، مہا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے ودوانی، ودیا ودت نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ایکا ایکنکار کٹنہار غلامی، عُربت وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے در آپ سہائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پرکاش کور دلی ★

پُرکھ اکال کہے سُن دھرتی، دھرم دوارا دیاں وکھائیا۔ جس دے جُگ چوکڑی وچھوڑے اندر ڈھولے رہی پڑھدی، گیتاں نال وڈیائیا۔ ویراگن ہو کے رہی مردی، برہوں وچ گُرائیا۔ انتارو ہو کے رہی تردی، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ اوہ کھیل وکھاوے کلجُگ کور گُریارے کل دی، کلمیاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس گرہ اکو جوت بلدی، بل باون دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گرہ آپ سہائیا۔ دھرنی دھرت دھول اٹھ وکھاواں نیڑے، نیرن نیر جنائیا۔ لکھ چوراسی بھگت سہیلے کیہڑے، جو بھگون وچ سہائیا۔ چڑھ کے شبدی بیڑے، بن ونجھ مہانے تاریاں لائیا۔ انتر ہوون چاؤ گھنیرے، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میں سد وسان اوہناں دے ویہڑے، دوچے در نظر کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک سہائیا۔ دھرنی دھرت دھول تیرے اُتے سہایا مندر، گرمکھ ساڈھے تن ہتھ سوہا پائیا۔ جس دے وسان سدا اندر، انتشکرن ڈیرہ ڈھاہیا۔ چاڑھ

اگئی رنگن، دُرمَت میل دھوئیا۔ سِکھا کے اِکو بدن، بندہ بندی کھانیوں باہر کرائیا۔ جھکڑا مُکا کے جوہ جنگل، جاگرت جوت کران
 رُشنائیا۔ گھر سچ سنا کے منگل، منگلاچار دیاں وڈیائیا۔ شرع توڑ کے سنگل، سنگ اپنے نال بنائیا۔ کرے کھیل سورا سرینگن، ہر کرتا
 دُھردرگاپیا۔ دھرنی دھرت دھول ساچی دھوڑی دا لے لے چندن، مستک آپ رمائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دے ننگن، پڑدا اوہلا رہن کھئے نہ
 پائیا۔ کچھ لہنا دینا ویکھ زودا سے والے کنگن، پنڈت نال وڈیائیا۔ سو سورا کھیل کرے ورہنڈن، برہمنڈن کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ مندر اک سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے بھگتاں دا گرو دوار، گوہند شبد نظری آئیا۔
 جتھے دے نہ کوئی چار دیوار، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ سور یہ چن نہ کھئے اجیار، رو سس نہ کھئے وڈیائیا۔ پتا پوت نہ کھئے گفتار، گُفت شنید
 نہ کھئے پڑھائیا۔ رسنا جہوا نہ کوئی جیکار، ڈھولا گیت نہ کھئے سنائیا۔ کلمہ نغمہ کرے نہ کھئے اجیار، اجرت منگے کھئے نہ تھاون تھائیا۔ کرے
 کھیل آپ کرتار، کرنی دا کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ چرن پریتی بخش پیار، ریتی اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا گھر اک وسائیا۔ دھرنی دھرت دھول ویکھ میریاں بھگتاں گھر، مندر سوہنا نظری آئیا۔ جتھے وسے نرائن نر، دُھر کنت بے پرواہیا۔
 بھے چُکائے بھو ڈر، بھرماں گرہ ٹرائیا۔ سُرتی شبدي پھڑائے لڑ، پلُو گنڈھ نام پوائیا۔ نرمل دیا باقی کھلا پاتی اِکو دھر، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔
 لہنا دینا مُکائے تیئی اوتر، پورب لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔
 پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرت دھول ساچے بھگت دی مہا کردے پیغمبر گرو اوتار، شاستران نال وڈیائیا۔ جنہاں دا ناؤں سدا جگ چار،
 چوڑی کرے رُشنائیا۔ سو سجن سہیلے ویکھیں وچ سنسار، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ جنہاں دے اندر میرا دربار، درگاہ ساچی روپ بدلائیا۔
 اٹھے پھر ناد دُھن جیکار، انراگی راگ سنائیا۔ سد امرت ملے ٹھنڈا ٹھار، پریم رس نال ورتائیا۔ نرگن جوت ہووے اجیار، نورو نور کرے
 رُشنائیا۔ ساچا بھگت بھگون دے آدھار، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دیونہارا سدا دیدار، نین زالا اک کھلائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ سمرتھ ہو ٹکائیا۔ دھرنی دھرت دھول ساچے بھگتاں لا چندن، دھوڑی خاک رمائیا۔ تیری
 لیکھے لگے بدن، بندگی اک جنائیا۔ سچ دوارے آئی منگن، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دی ٹئی آیا گنڈھن، ناتا

دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ نام وِجاوَن آیا مردنگن، سندیسه اِکو اِک سُنائیا۔ پُرکھ اِکال دین دِیال ساچے حُکم دی کرے نہ کھئے اُلنگھن، بھانے اندر بھانا مَن کے شُکر منائیا۔ ایہہ کھیل وِچ وِربھنڈن، بھنڈی وِچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا دُھردرگابیا۔ پُرکھ اِکال کہے دھرنی دھرت دھول ویکھ میرے لاڈلے لال، گُرمکھ نظری آئیا۔ جنہاں دی لکھ چوڑاسی وِچوں کیتی بھال، کھوجے تھاوَن تھائیا۔ لیکھا رہیا نہ شاہ کنگال، کھلے کوچھے گلے لگائیا۔ پورا کر سوال، اگلا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جس دی جُگ چوکڑی کردے رہے بھال، سو نرگن اپنا وِیس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا اِکو رنگ چڑھائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُٹھ ویکھ جن بھگتاں الگ طریقہ، طرح طرح سمجھائیا۔ جنہاں دا مارگ نیکن نیکا، چڑھن کھئے نہ پائیا۔ پریم پیار اندر بھگتن تریکان، تاریکی اندھیرا نہ کھئے چُکائیا۔ پُرکھ اِکال کہے میرے شبدي حُکم دا اِک وسیقہ، لیکھک اِکو سوہا پائیا۔ جس آگے واسطہ پائے قرآن مجیدا، مجبوری اپنی رہی سُنائیا۔ پرہ بھلی تیری سرب حدیثا، حضرت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا بیس بیسا، صدی چودھویں اپنا رنگ چڑھائیا۔ تیرا بھگت سہیلا سدا رہے جگ جیتا، جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنو بھگوان، سر جھکے اِک جگدیشا، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔

★ ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سینگھ دے گرہ پنڈ نور پُر ★

آد جُگاد جُگ چوکڑی پُرکھ اِکال دی مرضی، مرضی اندر گر اوتار پیغمبر لوکات روپ دھرائیا۔ لکھ چوڑاسی آتم دھار جس نوں سدا رہے غرضی، پاربرہم پترمیشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نت نوت ساچے سنتاں دُھر دے بھگتاں آسا منسا سُنے عرضی، خواہش خصوصیت وِچوں پرگٹائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر کار لوکات آوے بن کے دردی، دین دِیالا ہر گوپالا اپنا وِیس وٹائیا۔ جگ واسنا کوڑی کِریا ممتا موہ وکار ہنکار رہن نہ دیوے فرضی، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ کھیل

ویکھے سرِشٹ سبائی جگ دی، چار ورن اٹھاراں برن انتر نرنتر پھول پھولائیا۔ کوڑی کریا میٹے من واسنا حد دی، حدود محدود اکو اپنا نام سمجھائیا۔ جس دی کھیل سدا سچکھنڈ دوار الگ دی، سو پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنی کار کھائیا۔ سچ خُماری دیوے نام اگئی مد دی، مدھر دُهن اپنا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جُگ چوکڑی مرضی کرے نرنکار، دو جہان حُکے اندر پھرائیا۔ سیوا لا گرو اوتار، پیغمبران کلمے دئے پڑھائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر کر کے خبردار، دُھر سندیشہ نام درڑائیا۔ اندج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی نرگن نور جوت کر اُجیار، دیا باقی کملاپاتی اکو اک دگمگائیا۔ شبدا اگئی دے انادی دُهنکار، انحد انراگی راگ سُنائیا۔ بھگت سُوپیلے گرو گُر چیلے پریم پریتی اندر لئے اُٹھال، مہر مَحبت وچ اپنے رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا بھاگ لگائے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ سچی دھرم سال، دھرم دوار ایکنکار اکو اک جنائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا دئے کھلائییا۔ مرضی اندر مریضاں دی مرض کرے بحال، جنم من دا لکھ چوراسی گیتا دئے مُکائیا۔ ساچی مرضی سدا چلے سری بھگوان، مانو مرضی کم کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سرب جیاں دا جانی جان، آنجانت اپنا بھيو کھلائییا۔

★ ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سنتوکھ سنگھ دے گرہ نور پُر ★

ساچی مرضی کرے بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام دان، وست امولک اک ورتائیا۔ امرت رس بخشے پین کھان، جگت ترشنا بھکھ مٹائیا۔ چرن پریتی بخش اک دھیان، آسا منسا وچ سہائیا۔ آون جاون چکا کے کان، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھرم دوارا وکھا نشان، سچکھنڈ ساچا دئے سہائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت سنت سُوپلا کر پروان، پریم پُرکھ پرما تم آتم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مرضی کرے ہر بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ آد جگادی دُھر دا کنت، جُگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ لیکھا جانے کلجگ انت، سری بھگونت لہنا سب دا ویکھ وکھائیندا۔

جن بھگتاں گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ میل ملا کے ساچی سنگت، پنچم ناتا توڑ ٹڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بودھ آگادھا بن کے پنڈت، نراکھر دھار اکھراں وچ سمجھائیندا۔

★ ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گرہ ناہا ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ کون بدھ دھریئے روپ، ریکھ بھیکھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے میری نرگن جوت ہونا ست سرُپ، چار کُنٹ دہ دشا نو ست اپنی دھار جنائیا۔ حُکے اندر کرنا کوچ، کوچا گلی لکھ چوراسی کایا ماٹی ویکھنی تھاون تھائیا۔ سیوا کرنی بن کے سچ سپوت، پتا پُرکھ اکال اک سمجھائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ کایا پنج بھوت، اتم پر ماتم لیکھا دینا سمجھائیا۔ ہر گھٹ انتر ویکھنہارا میرا شبد آگئی دوٹ، دو جہاناں والی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن راہ دس آگم سُکھالہ، سُکھ ساگر دیا کھائیا۔ جھگڑا مکے شاہ کنگالا، دین دیا لا ہو سہائیا۔ ترے گن مایا ممتا تے جنجالا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ دین دنی رہے نہ کھئے بے حالا، بہل ہو نہ کھئے کُرائیا۔ کایا مندر اندر وکھا سچی دھرم سالا، دھرم دوار اکو دے پرگٹائیا۔ جتھے نرگن دیپ ہوئے آجالا، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ پھیرنی پئے کوئی نہ مالا، من کا منکا دے بھوائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن جن بھگت ویکھ اپنا بالا، بالی بدھ لے اٹھائیا۔ نام آگئی رس حقیقی جام دے پیالہ، پیا پریم ہو کے دیا کھائیا۔ تیرا نور ظہور دسے جگت نرالا، نروریر نراکار نرنکار اپنا بھيو کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ٹھانڈے سپس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہتھ رکھ ساڈی پُشت پناہ، پُنه پُنه سپس نوائیا۔ تیرا مارگ دسیئے راہ، رہبر ہو کے سیو کھائیا۔ سرب دا مالک پر ماتم جلوہ گر نور خُدا، ظہور وچ تیری وڈیائیا۔ رمز اشارہ آئیے لا، لاشریک تیرا بھيو کھلائییا۔ سو پُرکھ نرنجن بن بے پرواہ، ہر پُرکھ نرنجن پڑدا دے اٹھائیا۔ تیرا لیکھا دو جہاناں تھاون تھان، تھان تھنتر تیری اوٹ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے جگت ملاح، کھیوٹ کھیٹا تون ہی

نظری آئی۔ کلجگ انت سِری بھگونت دردیاں درد وندا، دُکھ کلیش ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبر نام سندیشہ دیوان دُھر دا ڈھولا، بن ڈھولک چھینے لینا گائیا۔ جو بھاگ
 لگاوے کایا پنج تت چولا، چولی اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا بولا، انبولت راگ سنائیا۔ چار جُگ دا کراں پورا اقرار قولا،
 دھرنی دھرت دھول دیا کائیا۔ ہر گھٹ رمیا دسو جا کے مولا، گرہ گرہ بیٹھا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اک جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبر سُنو دُھر دا واک فرمان، فُرنیاں توں پرے کرے پڑھائیا۔ انہو
 درِشٹی وچ کر پروان، پروانہ دُھر دا دیاں جنائیا۔ جس دا لکھتاں وچ دے نہ کھئے بیان، ایشٹاں وچوں ایشٹ سب دا پتا مائیا۔ سو کھیل
 کرے والی دو جہان، پرتپالک تُوں خُدائیا۔ جودھا سورپیر بلی بلوان، حُکمے اندر حُکم ورتائیا۔ لیکھا جانے جاگرت جوت جیو جہان، گھٹ
 بھیتر ویکھے تھاوں تھائیا۔ حُکمے اندر حُکم کر بلوان، کوڑی کِریا میٹے نشان، نشانہ اپنا نام سمجھائیا۔ جیوان جنتاں سادھاں سنتاں ہوئے ہنگتا
 گُڑھ توڑو اِبھان، کایا مقبرے کرو صفائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دینا سچ گیان، سو سوامی انترجامی صاحب سُلطانا رہیا سمجھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اکو اک درسائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن وست اگتی دے دے
 آپ، پرہ اپنی دیا کائیا۔ تیرے وچوں تیرا اُچے جاپ، جگ جیون دا تے داتار اپنا بھیو کھلائییا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے پاپ، پنت پُنیت دئے
 بنائیا۔ چنتا روگ رہے نہ کھئے سنتاپ، سوئی سرتی شبد اُٹھائیا۔ بھوکھتاں وچ جو آئے آکھ، آخر سب دا لہنا دینا مکائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ
 سمراتھ، سچکھنڈ نواسی دُھر دا پتا مائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ تیری گاؤندے آئے گاتھ، گا گا راگ الائییا۔ کلجگ انت دُوئے جوڑ کے
 ہاتھ، چرن کول سیس جھکائیا۔ لہنا دینا دے پُرکھ اِبناش، اِبناشی کرتے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنو بھگوان، گُر اوتار پیر پیغمبر اکو رکھن دُھر دی آس، آسا وچ بھرواسا پرم پُرکھ اپنا دینا
 سمجھائیا۔

★ ۶ بھگن شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ پٹیالہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پتدیمیشور پروردگار تیری بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن کھیل تیرا اکتھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ نرگن نروریر نرکار نرکار نام ندھان سری بھگوان صاحب سوامی انترجامی تیرا آئے دس، بودھ آگادھ ناد دھن دھن آتمک راگ سنائیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا گنوتے تیرا گا کے آئے جس، صفتاں وچ لکھتاں وچ تیری کر وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچے شاہ سلطان، سو پُرکھ نرنجن تیری اک سرنائیا۔ حکمے اندر ویکھیئے دین دنی جگت جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت پھیرا پائیا۔ بھیو کھلائیے کایا ماٹی چام، درشٹی اندر سرشٹی پڑا آپ چکائیا۔ تیرا سن آگئی فرمان، نرگن دھار بھئے سوادھان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا اکو حکم دھر فرمانا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن دھار ایکنکار پروردگار دینا جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سُنو سندیشہ اگم، اگمڑی کھیل جنائندا۔ نام ندھانا چینا بنا رسنا جہوا بتی دند، دم سواس سواس ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ کھیل کرنا بنا ہڈ ماس ناڑی چم، چم درشٹی ڈیرہ ڈھائیندا۔ کوڑی کرپا جگت واسنا کھیڑا دینا بہن، پاربرہم بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ لیکھا جاننا تن وجود سرون سنے کوئی نہ کن، کائنات اندر جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر پُرکھ اکالا دین دیا لادیندھ ٹھاکر اپنا حکم سنائیندا۔ حکم سنائے سری بھگونت، ہر بھگون دیا کھائیا۔ ایک دیراؤنا دھر دا منت، گرہ گرہ اندر تال وجائیا۔ بھیو چکاؤنا جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گرہ توڑنا ہومے ہنگت، ہنگ برہم دینا اُپجائیا۔ دو جے در ہووے کوئی نہ منگت، وست امولک کایا گولک دینی ٹکائیا۔ شبدي دھار مہا دس آگت، نرکھر وچوں اکھر دھار دینی سمجھائیا۔ گرُمکھ ویکھنا دھر دا سنت، صاحب ستگر پڑا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اک اکلا سچ محلا سچکھنڈ درگاہ ساچی دھام نیارے اکو اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن وڈ داتے بے پرواہ، بے پرواہی تیری نظری آئیا۔ تون آد جگادی اک خدا، خدی سب دی دے مٹائیا۔ تیرے چرن کول دھیان رہے لگا، سیس جگدیس اک

نوائیا۔ تیرا لیکھا لکھے کوئی نہ قلم شاہ، کاتب روپ نہ کھئے دھرائیا۔ تُوں جلوہ گر اک رُشنا، لکھ چوڑاسی رہیا سمائیا۔ حُکمے اندر حُکم دے بدلا، بدلی ہووے خلق خُدائیا۔ سچ سندیشہ نر نریشا نغمہ اِکو دے سُننا، گیت گوبند تیری وجے ودھائیا۔ ہر گھٹ رمیا رام نظری آ، شام ہو کے بنسری اک سُنائیا۔ جیو جنت دُھر دی گوپی لے پرنا، آتم پرما تم اپنا جوڑ جُڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دے کھپا، مایا ممتا موہ وکار لوکھت رہن نہ پائیا۔ تیرے آگے کریئے سرب دُعا، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ تُوں خالق خلق آد جُگادی رہنما، رحمت تیری نظری آئیا۔ نت نو ت سَتجگ تریتا دوا پر کلجگ تیرے بندے رہے پیشوا، پیشتر تیرا حُکم آئے سُنائیا۔ سو ویلا وقت دو جہاناں سری بھگوانا گیا آ، گہر گمبھیر بے نظیر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں سرن سرنائی سرنگت تیری رہے تکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے کول چرن چرن کول دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تُوں صاحب پُرکھ آگم، الکھ آگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر صدی چوڈھویں بیڑا بنھ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے اپنی کار کھائیا۔ کر پرکاش کایا ماٹی ساچے تن، تن وجود کر رُشنا ئیا۔ نام سندیشہ نر نریشا اک سُننا بنا کُن، سروناں توں پرے دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سُلطان مہربان محبوب مُحبت وچ اِکو منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کِریا کر دُھر دے مالک، ملکیت دین دُئی تیری نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل عادت، عدل عدالت آپ کھائیا۔ ہردے اندر بخش عبادت، نام ندھانا دے جنائیا۔ تُوں سدا سدا صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ ممتا موہ میٹ علامت، عالم علما علم اِکو دے سمجھائیا۔ دُھر دا امرت بخش نیامت، اگنی تت دے بُجھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ بھیتر کایا مندر اندر گرہ اپنے نام دی دے ضمانت، دین دیال دیاندھ اپنی دیا کھائیا۔ پنجان تتان اندر تیرا آتم تیری امانت، دوجی وست نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری رحمت نال منوآ کرے نہ کھئے بغاوت، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر ہر جگدیش در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر م پُرکھ پرما تم، پتپریشور تیری بے پرواہیا۔ تیرے نام دا سمجھے نہ کھئے مہا تم، مہا کہن کھئے نہ پائیا۔ پڑدا کھلیا نہ کیسے سناتم، ست دوار پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ درس کرے کوئی نہ باطن، ظاہر ظہور نہ کھئے رُشنا ئیا۔ ساچا گھاٹ لبھ کیسے نہ پاتن، نئیا نوکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا منسا

موہ نہ مٹے واسن، وصل یار نہ کھئے وکھائیا۔ کِریا کر پُکھ ابناشن، ابناشی کرتے تیری اوٹ رکھائیا۔ جھگڑا مُکا پرتھمی آکاشن، گگن گگنتر تیری وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے عرضوی اندر آکھن، بینتی حق سُنائیا۔ پُکھ اکال کہے میں سُناں اگتی عرض، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ یرگن دھار ونڈاں درد، دردی ہو کے پھیرا پائیا۔ جودھا سُوَریہ مردانہ بن کے مرد، بدلہ سب دا دیاں چُکائیا۔ چار جُگ دا رہن نہ دیواں قرض، مقروض ہو کے لہنا جھولی پائیا۔ دین دُنی دا لیکھا کراں نپڑد، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ ساچے نام دا لئے کوئی نہ دھرت، گر گر ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ سب دی پوری کراں لیکھت پڑھت، بھوکھتاں وچوں بھوکھت دیاں سمجھائیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش پاتالاں زمیں اسماناں متناپئے اکو ایشٹ، ایشٹ آتما پرمتا اِک جنائیا۔ کچھ لیکھا لہنا دینا رام نال ویشٹ، ویشیاں توں پرے جس دا وِشا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنڈیشہ ست ستوادی اکو اِک سُنائیا۔ سُنو سنڈیشہ دُھر فرمان، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ جا کے ویکھو جیو جہان، گھٹ گھٹ انتر پھول پھولایا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگون ہو کے ویس وٹائیا۔ جو لیکھ کے آئے بیان، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ اُس دا لہنا دینا مُکائے سری بھگوان، بھاگ حصہ سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت ایتھ اوتھ دو جہاناں گھٹ نواسی سرب جیاں دا جانی جان، اُبھل بُھل وچ کدے نہ آئیا۔

★ ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلدیو کیشن دے گرہ پٹیالہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ اسپں کر کر تھکے یتن، کلجگ انت سری بھگونت سرشٹی درشٹی نہ کھئے بدلائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار تگے کوئی نہ اپنا وطن، بے وطن بے پرواہ ہوئی تیری لوکائیا۔ سچ کنارہ دھرم دوارا ویکھے کوئی نہ پتن، پاربرہم پتپریشور تیرا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا جگت وکاری ہسن، بوئے ہنگتا گرہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوٹھ جھوٹھ اپرادھ موہ وکار ممتا وچ وسن، وصل یار کرے نہ کھئے

خُداڻيا۔ چار کُنٺ ده دشا من واسنا کهتری براہمن شوُدر ویش اُٹھ اُٹھ نسن، دھیرج دھیر ست سنتوکھ سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ترے گن مایا پنج تت سریر بے نظیر لائی اگن، اگنی تت بوجھا برہم مت نہ کھئے درڑائیا۔ بن ساچے نام اوڈھن دین دُنی ہوئی نگن، سمرتھ سوامی انترجامی سیس جگدیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دے مالک خالق پرتیالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں صدی چوڈھویں چار ورن اٹھاراں برن پھر پھر تھکے، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ مندر مسجد شوُدوالے مٹھ گرُودوار تکے، نرگن ہو کے گرہ گرہ پھول پھولائیا۔ پندھ مکا کے ویکھے مدینے مکے، دُھر فرمانے اندر سیو کھائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سُپیلے تھوڑے دسدے سچے، دین دُنی ممتا موہ وچ ہلکائیا۔ نرگن دھار جوت سرُپ نج نین کوئی نہ تینوں تکے، گیان نیر اگھ نہ کھئے کھلائییا۔ سب دے چیتھڑ دسن پھٹے، پاربرہم پتیرمیشور تیرے چرن کول سیس نہ کھئے نوائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان دسن رٹے، جھگڑا دوت نہ کھئے مٹائیا۔ انت اخیر بے نظیر جیواں جنتاں سادھاں سنتاں پت کوئی نہ رکھے، مہربان محبوب تُدھ بن ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرے در دوار آئے نئے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مکائیا۔ ست دھرم دا ست ستوادی برہم برہمادی لوکات کھول اکو ہٹے، جگت ونجارا سرشٹی درشٹی اندر لے بنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بھانڈے رہن نہ دے کچے، کنچن گرہ گرہ مندر دے سہائیا۔ من واسنا ممتا وچ مٹل نہ نچے، من کا منکا دے بھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکری نت نوت سب کچھ تیرے ہتھ، سچ سوامی انترجامی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ستگر تیری اوٹ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ چاروں کُنٺ ورتی کل، کلمہ حق نظر کیسے آئیا۔ سجن میت کپٹ وکار کرے چھل، اچھل چھل دھاری تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پورب لہنا دینا لیکھا سندیشہ کچھ دے کے گیا باون بل، بھيو ابھیدا اگم اتھاہ کھلائییا۔ جس دا لیکھا پرے چار ویدا، برہم ویتا انت کہن نہ پائیا۔ لکھیا نہ جائے کیسے کتیا، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دِیال مندر اندر چڑھ کے کھول اپنا بھیدا، بھيو ابھید دینا درڑائیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار کِس بدھ کھیلیں کھیداں، خالق خلق اپنا حکم ورتائیا۔ آد نرنجن ابناشی کرتے مہربان مُحبت وچ دین دُنی دس اپنا دیسا، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اکو اک سمجھائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکری نت نوت رہیں ہمیشہ، مر جیوت

رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہاناں پر تھمی آکاش گگن گگنتر تیرے ہتھ لیکھا، لکھت بھوکھت ایشٹ دریشٹ وچ دے بدلائیا۔

★ ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ستونت کور دے گرہ پٹیاہ ★

گر اوتار پیغمبر گاؤ ڈھولا، نو ست آگتی راگ سنائیا۔ چار ورنان دسو اکو بولا، انبولت رہیا درڑائیا۔ سوہنگ شبد آتم پر ماتم بناؤ وچولا، وچلا بھيو جگت کھلائیآ۔ تن ماٹی وجود رہے کوئی نہ اوبلا، پڑدا دینا اٹھائیآ۔ ہر گھٹ رمیا نظر آواں مؤلا، امولک وست دینی ورتائیآ۔ کلجگ کوڑی کِریا رہے کوئی نہ گولا، سچ پریتی دینی سمجھائیآ۔ پریم پیار مُحبت وچ ست دھرم دا جا کے کھیلو ہولا، لال گلالا رنگ چڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ ست ستوادى اکو اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر میرے نام دا گاؤ گیت، ڈھولا دین دنی دیو جنائیا۔ لکھ چوراسی کایا ماٹی کرو ٹھانڈا سیت، اگنی تت بھجھائیآ۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ پڑدا دینا اٹھائیآ۔ پُرکھ ابناشی نظری آئے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا بھيو کھلائیآ۔ لیکھا مکے اوچ نیچ، راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر فرمانا آپ سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچ نام دا کرو جیکار، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیآ۔ سرتی شبد ہووے پیار، پریم پریتی اک وکھائیآ۔ کلجگ کوڑی کِریا رہے نہ کھئے وبھچار، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ ساچے مندر دیا باقی کھلاپاتی کر اجیار، نرگن نور دینا درڑائیا۔ انحد ناد دھنی سنے جیکار، شبد آگم شنوائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ناتا جوڑ سرب سنسار، سریشٹی دی دریشٹی دینی بدلائیا۔ صدی چوڈھویں چار کنت دہ دشا اتر پورب پچھم دکھن ہووے نہ کھئے خوار، خالص اکو رنگ دینا رنگائیآ۔ ستجگ ساچا ست کرے پیار، دھرم دوارا دھر دا دینا وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ سمجھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ساچے نام دا دسو سواد، انرس دئے جنائیا۔ جس نے کھیل رچیا آد، سو ویکھنہار برہماد، جگاد جگ اپنا حکم ورتائیآ۔ وست امولک دیوے داد، ہر کرتا آپ ورتائیآ۔ سریشٹ سبائی مالک خالق پرتپالک دسو نام اکو گاڈ،

رام رحیم اکو نظری آئی۔ بن سوہنگ شبد سَتَجُگ اندر دُو جی رہے نہ کھئے آواز، ازاں بانگ نہ کھئے سُنائی۔ ہنس بُدھی رہے نہ کوئی کاگ، کاگ ہنس رُوپ دینا بدلائیا۔ مندر وڑ کے اندر چڑھ کے آتم پرما تم کھولو راز، پاربرہم برہم بھیو دینا کھلایا۔ ست دھرم دا بدل دینا رواج، سماج اکو دینا دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا دھر دا رانا اکو اک سُنائی۔ گر اوتار پیغمبر میرے نام دا دیو ہوکا، حُکم دیوے دُھردرگاہیا۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق بھیو دینا کھلایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سچ سلوکا، سوہنگ ڈھولا بن ڈھولک چھینے دینا کھڑکایا۔ سَتَجُگ انتر نرتن پڑھنا پئے کیسے نہ پوتھا، بن پُستک اُستت میری دینی سمجھایا۔ شبد نگارے تن وجود لا کے چوٹا، چوٹی چڑھ کے پڑدا دینا اُٹھایا۔ گر مُکھ گر سیکھ ہرجن ہر بھگت مایا ممتا موہ وکار اندر رہے کھئے نہ کھوٹا، کوڑ کپٹ اندروں دینا کڈھایا۔ نرمل پرکاش کر کے جوتا، دیا باقی کھلاپاتی دینا ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار گر اوتار پیغمبران دیوے موقع، حُکمے انتر حُکم سُنائی۔ گر اوتار پیغمبر جا کے دسو رمز حقیقی، حقیقت وچوں درڑائی۔ پُرکھ اکال دی سچ پریتی، بنا پریت پریم پار نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ اتم اودھ رہی پیتی، سَتَجُگ ساچا لے انگریا۔ جھگڑا چُکنا ہست کیٹی، اوچ نیچ اکو رنگ دکھایا۔ مایا ممتا موہ نہ رہے پت پنتی، پت پاون ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لکھ چوراسی جیو جنت پرکھنہارا نیتی، نیتیان سری بھگوان آد جگاد اکو اک نظری آئی۔

★ ۷ بھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی کا کو دے گرہ پنڈ چُکی ضلع پٹیالہ ★

گر اوتار پیغمبر ساچا نام و جاؤ نگارہ، سوہنگ ڈھولا دینا سمجھایا۔ چار جگ توں وکھرا دسنا نعرہ، نر نرائن رہیا درڑائی۔ آتم دا پریمی پریم دسنا پیارا، پاربرہم پرہم برہم سجن دینا سمجھایا۔ نرگن دھار اگئی دے اشارہ، سوئی سرت دینی اُٹھایا۔ سریشٹ سبائی کرے ونج سچ وپارا، نام وست امولک دینی دکھایا۔ در ٹھانڈا دکھاؤنا دھر دربارا، درگاہ ساچی پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک سُنائی۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ڈھولا گاؤ کھر گمبھیر گئی گہند، سرگن دھار دیو سمجھایا۔ پُرکھ

ابناشی گھٹ نواسی آد جگاد سدا بخشند، بخشنہارا رحمت اپنی آپ کھائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ بنو نادی بند، جو بندرابن والا کاپن گیا سمجھائیا۔ نچھر دھار امرت رس پیو ساگر سندنہ، دھر پیالہ اکو جام پئائیا۔ من کامنا رہے نہ کوئی چند، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ بھاگ لگاؤ کایا ماٹی ساچے پنڈ، برہمنڈ کھنڈ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے گہر گمبھیر گنی گہند، دھر دا ٹھاکر بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر ساچا نام دسو ایک، ایکنکار رہیا درڑائیا۔ سریشٹ سبائی بڈھی ہوئے بیک، ڈرمت میل دھوائیا۔ سرتی شبد شبد ستگر دھار لے چیت، چاترک ترکھا بھجائیا۔ پڑدا لاہو نیتن نیت، نچ نین ہووے رُشنائیا۔ سچ پریتی اکو دسو بیت، بتکاری ہو کے سیو کھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا مٹے ریکھ، بھیکھ پکھنڈ دینا مٹائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا اکو دیوے سچ سندیش، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکرئی رہے سدا ہمیش، ست ستوادی اپنا حکم حکم وچ سمجھائیا۔

★ ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلدیو سنگھ، عجیب سنگھ دے گرہ پنڈ بوٹا سنگھ والا ضلع پٹیالہ ★

گر اوتار پیغمبر ویکھو ہر حضوری، ہر کرتا رہیا درڑائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش تگو نوری، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اکل کل دھاری سچکھنڈ نواسی دیوے منظوری، مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ لوکات چار کُنٹ دہ دشا پنڈھ مکاؤنا نیڑ دوری، نو ست اپنا پھیرا پائیا۔ سریشٹی دریشٹی اندروں کرپا ویکھنی کوڑی، پڑدے اوبلیوں پڑدا دینا چکھائیا۔ گرمکھ ساچے سنت جنان جن بھکتان مستک لگاؤنی اگنی دھوڑی، ٹکا اکو نام رمائیا۔ نام گھالنا سب دی لیکھے لاؤنی مزدوری، دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ آسا منسا در گھر ساچے کرنی پوری، پورن برہم دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، دھر دا رانا سری بھگوانا سچ فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین دنی دے اندر جا کے وڑنا، کایا کعبے ویکھ وکھائیا۔ سچ پرکاش اکو کرنا، نوری جلوہ نور رُشنائیا۔ نام ندھان سری بھگوان نغمہ عنایت والا پڑھنا، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوار ایکنکار دسنی اک سرنا، سرنگت برہم مت اکو سمجھائیا۔ جھگڑا

رہے نہ ذات پات دین مذہب ورنہاں برناں، بھو ابھیدا نرنتر انتر دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن سرب نمسکار، سچکھنڈ دوارے سیس نوائیا۔ نرگن دھار ہوئے خبردار، آلس یندرا غفلت نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ساڈا لہنا دینا وکھا پورب جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پڑدا دے اُٹھائیا۔ تیرے حُکم اندر پھریئے سرب وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو اپنے نال ملائیا۔ گرہ گرہ اندر مندر وڑ کے ویکھیئے تیری دھار، لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی گرہ مندر گھٹ بھیترا پاونہارا سار، سرب کلا سمرتھ مہا اکتھ تیری وڈیائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ اپنا دے آدھار، پشت پناہ ہر جگدیش اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی تیرے در منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو گر اوتار پیغمبر پرم پُرکھ دی دھار، بن اکھراں دیاں سمجھائیا۔ دو جہاناں توں وکھرا لیکھا بھو کھولاں اگم اپار، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ جاگرت جوت جوتی جاتا کرے اُجیار، نُور نُورانہ سری بھگوانا اکو اک ڈگمگائیا۔ لوکات مار جہات اک اکت سرشٹ سبائی پاوے سار، سار شبد سارٹھی نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کرن دھیان، اکتھے ہو کے سیس نوائیا۔ کرپا کر مہربان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھیئے وچ جہان، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائیا۔ بھو کھلائیے شاستر سمرت وید پُران، کھانی بانی پڑدا مات اُٹھائیا۔ سندیشہ دیئے اک فرمان، فرنیان توں باہر ہووے پڑھائیا۔ جس نُوں سمجھے نہ کھئے انسان، ہنسا ہنسا دووین لیکھا دئے چُکائیا۔ ایکا نام تیرا ہووے پردھان، پردھانگی مٹے کوڑی شاہیا۔ تیرا آد جُگادی کلمہ نوجوان، نوبت حق حق سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر پاربرہم پتپرمیشور تیرے دوارے دُھر دی منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سُرے سرینگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی دیونہارا اندن، اند اکو اک دے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ڈھاپیئے کندھن، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم دس کے ساچا چھندن، سوہنگ کریں سچ پڑھائیا۔ نرگن سرگن ٹئی آوین گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری بے پرواہیا۔

تیرے سنناں بھگتاں گُرمکھاں گُرسکھاں جوتی دھار ملیئے چندن، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت چار ورن اٹھاراں
 برن اکو کرن بدن، سجدہ سیس جگدیس اک جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ
 ابناشی تیری مہا توہے بن آئیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو گُر اوتار پیغمبر میرے نڈھے بال، دُھر سندیشہ دیاں جنائیا۔ لوکھات مار جہات دین
 دُنی دا ویکھو حال، انترگت سب دی پھول پھولائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا چار کُنٹ دہ دشا وجے تال، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہوئی ہلکائیا۔
 اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمناسرستی رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر رہی وبائیا۔ کیریا کر پُرکھ اکال، سچ بینتی من سوال، احوال بھوکھتاں
 والا درڑائیا۔ دین دُنی ہوئی بے حال، سب دے سرتے کوکے کال، لیکھے لگے کیسے نہ گھال، گھائل ہو کے سارے رہے سُنائیا۔ پھل دے
 کیسے نہ ڈال، جگت ریتی اولڑی چال، شبد ستگر نہ ملے دلال، جگت ونجارا کم کیسے نہ آئیا۔ ستگر سورا اک اٹھال، جو ستجگ ساچا
 کرے بحال، چرن پریتی نبھائے تیرے نال، دوجا در نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب
 ستگر مالک دُھر، نیتز روون دیوت سُر، سُرقتی شبد بن دین مذہب ادب نال تیرے نال نہ کھئے ملائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی تکیئے
 کی، کرتے قیمت تیری کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم دی دے کھئے نہ نیہ، نیوں نیوں سیس جگدیس نہ کھئے جھکائیا۔ جھگڑا کیسے نہ مکے ساڈھے
 تِن ہتھہ سین، بھگت سہیلا بن کے اکیلا درس کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا من واسنا پئی لی، مارگ حق نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دے مالک سدا پرتپالک خالق خلق تیری سرنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیئے
 جگت، جُگان دے وچھڑے دھیان لگائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے دُھر دے بھگت، جو بھگون وچ سمائیا۔ نام خُماری وچ ہوئے مست، مست
 دیوانے کہے لوکائیا۔ جھگڑا مُکا کے کیٹ ہست، ہستی اکو وچ سمائیا۔ زرگن دھار زرویر تیرا کرن درس، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے مل کے
 وجے ودھائیا۔ پندھ مُکا کے فرش عرش، عرشاں توں پرے زرگن ہرے در تیرا نظری آئیا۔ جنم کرم دی میٹ کے حرص، دوس زین رہے
 تڑپ، بھٹکنا جگت دتی گوائیا۔ تنہاں اُتے کر ترس، چنتا سوگ رہے نہ ہرکھ، گُرمکھ بن کسوٹیوں لینے پرکھ، نام ندھانا سیری بھگوانا اپنی
 رگر لگائیا۔ تیری منزل چڑھدیاں سنت سہیلا کوئی نہ جاوے اٹک، پنچ وکارا کٹک ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر

لاشریک پروردگار سانجھے یار خالق خلق ساڈی پوری کرنی شرط، نرگن دھار آئیوں پرت، لیکھا مُکاؤنا دھرنی دھول دھرت، دھول لہنا دینا چُکائیا۔ دین دیا لے ہر گویا لے تیرا کھیل ویکھیئے اچرج، اچرج وچوں اچرج اپنا کھیل دینا پرگٹائیا۔ تُوں جودھا سُو رپیر مردانہ مرد، اکو دُھر دی تیری مدد منگ منگائیا۔ کلجگ کورئی کیریا میٹ تشدد، تصوّر اپنا آپ دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر کہن نرگن دھار سارے ہوئے تعجب، حیرانی وچ پریشانی، پریشانی وچ بے ایمانی، دین دنی دامن ہتھ کسے نہ آئیا۔

★ ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ موہر سنگھ دے گرہ پنڈ بوٹا سنگھ والا ★

سو کہے میرا کھیل سمرتھا، سدا سدا سد وڈیائیا۔ ہنگ کہے میں گاواں تیری گاتھا، خوشیاں وچ سوہلا گائیا۔ سو کہے میں ویکھاں بنا آگھاں، رچنا اپنی پڑدا لاپیا۔ ہنگ کہے میں تیرے چرن دوارے وساں، دوجا در نظر نہ آئیا۔ سو کہے میں کھولان آگئی ہٹا، وست امولک آد جگاد ورتائیا۔ ہنگ کہے میں پریم پریتی لاپا کھٹاں، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ سو کہے میں ساچا دساں جسا، وید پُراناں مات اُچجائیا۔ ہنگ کہے میں ٹیکاں متھا، سیس جگدیش جھکائیا۔ سو کہے میں ہر گھٹ انتر وساں، سچ سنگھاسن سوہلا پائیا۔ ہنگ کہے میں تیرے آگے واسطہ گھتاں، نمرتا وچ منگ منگائیا۔ کس ویلے میل ہووے کٹھا، جوڑا جڑے دُھردرگاپیا۔ پریم پیار ہووے سچا، ست وچ سائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچا، کنچن گڑھ سُہائیا۔ سو کہے ایہہ کھیل اپنے ہتھ رکھاں، دوسر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نو نو چار بھو کسے نہ دساں، دہ دشا نہ کھئے شنوائیا۔ جوں بھاوے تاں اپنی کھیل وکھاواں بن آگھاں، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا نور، اور کھئے نہ پتا مائیا۔ سو کہے میں سرب کلا بھرپور، دیونہارا آگم اتھاپیا۔ دوہاں مل کے بنے ایکا پور، پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا حضور، حاضر ہو کے خوشی بنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے کور، کور کُٹم دیواں مٹائیا۔ ساچی دے کے آگئی دھوڑ، دُھر دا لیکھا دیاں بنائیا۔ سچ پریتی بخش سرور، سرتی اپنی دھار ملائیا۔ تُوں رہنا سدا مشکور، شکریتے وچ ڈھولے گائیا۔ تیرا دسے نہ کھئے قصور، جھگڑا تے نہ کھئے چٹرائیا۔ نو نو چار پچھوں ہووے منظور، محبوب ہو کے اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سو کہے میں صاحب سوامی، سرب کلا اکھوائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا نور نشانی، جگت جہان سوہا پائیا۔ دوہاں مل کے کھیلے کھیل دو جہانی، تت وجود وجے ودھائیا۔ سچ سندیشہ اگتی بانی، باون اکھراں باہر پڑھائیا۔ بودھ اگادھ اکتھ کہانی، صفتی ڈھولا گائیا۔ لہنا دینا ویکھاں تیری ترل جوانی، جوہن ڈھر دا اک وکھائیا۔ جوہ دے نہ کھئے بیگانی، گھر اکو اک پرگٹائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں زمیں اسمانی، برہمنڈ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا میرا نور اک نورانی، نرگن جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دئے وکھائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا حاجی، حُجرہ دے وکھائیا۔ سو کہے میں مالک آدی، عدل انصاف کھائیا۔ دوہاں مل کے جھگڑا چُکے حقیقی عشق مزاجی، مزے توں باہر اپنا آپ پرگٹائیا۔ صفت گاوے نہ کھئے ربابی، تند ستار نہ کھئے چٹرائیا۔ میلا کیسے نہ اور احبابی، سجن اکو نظری آئیا۔ لیکھا مکے سوال جوانی، نور نور وچ سمائیا۔ جس دی آسا رکھی نانک وچ بغدادی، بغلگیر ہو کے گیا درڑائیا۔ سو ہووے ہنگ امدادی، دوجا ساتھی نہ کھئے سمجھائیا۔ محل سوہے اک محرابی، مُحبت محبوب والی پرگٹائیا۔ اکھر وڈیائی نہ کھئے کتابی، شاہی توں پرے سچی شہنشاہیا۔ جوڑ دے نہ کھئے لوہی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ سو کہے میرا حق سندیشہ، حقیقت دئے جنائیا۔ ہنگ کہے میں سب کچھ دیکھا، تیری بے پرواہیا۔ جوتی دھار بدلی ریکھا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ انتر رکھیا اپنا بھیتا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ نو نو چار نہ کیتا چیتا، پڑدا اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ پھر کے ویکھیا دیس پردیسا، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چُکیا ٹھیکا، پٹیداری پنڈھ مکائیا۔ اللہ واپگرُو رام اوم رہیا کوئی نہ نیتا، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ جگ چوکرُی بدلدا رہیا ویسا، بھیکھا دھاری بے پرواہیا۔ ہنگ کہے بن میرے تیری کری کیسے نہ بھیتا، بھٹ سارے گئے گائیا۔ میں آد جگادی شبدی دھار وچوں نکلیا تیرا بیٹا، جس نوں دوجی جننے کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھردرگاہی تیری آس رکھائیا۔ سو کہے میں سرب سوامی میت، مالک اک اکھوائیا۔ ہنگ کہے میرے بنا چلے نہ کھئے ریت، چوراسی کم کیسے نہ آئیا۔ دوہاں مل کے بنے اکو گیت، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ بن بھگتاں کیسے نہ بنے میت، سجن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا رکھے نہ اوچ نیچ، راؤ رنگ اپنے گھر وسائیا۔ سب نوں کرے ٹھانڈا سپت، اگنی تت بُجھائیا۔ اکو دس حق پریت، پریم ڈھر

دا دئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سو پُرکھ نرنجن ہنگ کرے آپ بخشیش، بخشش دی دھار بخشش وچ اپنے نال رکھائیا۔

★ ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ چانن سینگھ دے گرہ پنڈ ہندولا ضلع کرنال ★

آتم پرما تم ملاپ ہووے اس حساب، جس حساب نون کتب خانہ نہ کھئے چھپوائیا۔ جس دا حصہ ونڈ نہ ہووے کوئی باب، ہندسیاں والا روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جس دا لیکھا لکھے نہ کوئی قلم دوات، شاہی شاہکار نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکرئی مہا صفت گاؤندے کوٹن کوٹ جاپ، رسنا جہوا بئی دند ڈھولا راگ الائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی لیکھا ڈھر دا جانے پلکی پاک، پت پتیت نور خدائیا۔ آتم پرما تم میلا ملے ہر جگدیشر آپ، آپ اپنا پڑدا اندرون دئے اٹھائیا۔ ترے گن مایا پنج تت وکارا ترے رہے کوئی نہ تاپ، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا اگنی آگ دئے بھجائیا۔ گرہ مندر اندر نرنتر نوری درس دیوے ساکھیات، من سازش ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ دوس رین اٹھ پھر جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کرے پرکاش، پاربرہم پترمیشور نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جو صاحب ستگر جن ہووے داسی داس، ہنکاری گرہ جگت جگ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے میلا لئے ملائیا۔ آتم پرما تم ملنا حساب نیکن نیکا، خطو کھتابت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو ستگر نال لگے سچ پریتا، پریتم ہو کے اپنا گھر وکھائیا۔ تن ماٹی کرے ٹھانڈا سیتا، سیتل دھار نچھر بوند سوانتی دئے ٹپکائیا۔ ٹھا کر ہو کے ملے اگنی میتا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ نہکرمی کرم کانڈ دئے کھپائیا۔ ساچا دے کے نرگن دھار اگنی کلمہ حق حدیثا، حضور حضرتان اک پڑھائیا۔ لہنا دینا مکائے ہرجن جیو جی کا، جیوت جنم مرن وچ بدلائیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے کھئے شریکا، شرکت اندرون دئے کڈھائیا۔ اکو شبد ستگر ہتھ حق توفیقا، ٹحفہ دیوے ڈھردرگاہیا۔ آسا منسا پوری کرے امید، آمد وچ خوشامد وچ مُرشد مُریدان رنگ رنگائیا۔ جے پیار نال وبار نال دھار نال اکو وار اندرون باہرون سیدھا کر لو دیدا، دیدہ دانستہ جوتی جاتا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ حساب اندر دسے اپنی کرنی، کرتے ہتھ

وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا جنہاں ٹک انادی پڑھنی، برہمادی ویکھ وکھائیا۔ صاحب سوامی لا کے اپنی سرنی، سرنگت دئے سمجھائیا۔ کوڑی کیریا اندروں جھڑنی، من وکارا دیوے مکائیا۔ منزل اکو حقیقی چڑھنی، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی آتم پرما تم پرما تم آتم اپنے وچ سمائیا۔ حساب کہے آتم پرما تم ویکھاں ملدا چنگا، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوں ترینی دی دھار گنگا، جمناسرستی اپنا آپ اپنے وچ چھپائیا۔ سو صاحب سنگر گرمکھاں دیوے اک اندا، نیج آتم اندا وکھائیا۔ بن سورج چند چاڑھ کے چندا، جوتی چند کرے رُشنائیا۔ بن بندگیوں بنا کے بندہ، بندنا دھر دی دئے سمجھائیا۔ من وکاری رہن نہ دیوے گندہ، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہما، پاربرہم وچ سمائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال آد بنایا آتم پرما تم چھندا، شام سندر جس نوں کہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ جس دی دھار نال گر اوتار پیغمبر توڑ کے بجر کپاٹی چندا، زندگی اپنی گئے بدلایا۔ سو صاحب سلطانا سری بھگوانا ناد انادی دُھن اُچندا، انراگی راگ سُنائیا۔ جو سچ سرنائی بے پرواہی چرن کول تکندا، طاقت نال صداقت نال بن عبادت پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔ آتم پرما تم جاوے مل، ملنی ہر جگدیس کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ تیجے تِل، لوئن تیجے پڑدا دئے اُٹھائیا۔ پریم پریتی ساچی ریتی اندر جگت وکارا جائے پل، در گھر ٹھانڈے مکھ چھپائیا۔ جو رس مانن دی کردے ڈھل، من واسنا اُنخان ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ میلا بھگتاں نال رکھائیا۔ آتم پرما تم آد جگادی جوڑا، جوڑی ہر جگدیس بنائیا۔ جنہاں کرے بھاگ متھورا، متھیا سریشٹی دئے گوائیا۔ لیکھا مُکا کے پنجان چورا، چوری چوری اپنا گھر اُچجائیا۔ پندھ مُکا کے اندھیر گھورا، سُکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ کر پرکاش تھوڑا تھوڑا، جوت نرنجن ڈگمگائیا۔ امرت بوند سوانتی رس دے کے بھورا بھورا، بہرم بھانڈا دئے بھنائیا۔ ساچے بھگتاں دی سد آپے رکھ کے لوڑا، لوڑیندا ساجن لئے ملائیا۔ جنہاں کیریا کر کے "سوپنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان" دیوے ساچا دوہرا، دوئے دا ایکا ایکے دا ایکنکار اکو رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم کایا پنج تت وجود نرگن دھار نہ ہوئے وچھوڑا، سرگن ناتا تئے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا جانے تورا مورا، میں ممتا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔

★ ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ، جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ کھرکا ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر سندیشہ سُنو دُھر دا، دُھردرگاہی کرتا آپ جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے دیوت سُر دا، رکھ مَن مُنیشتر تپیشتر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ سُنپہڑا اکو پُرکھ اکال ستگر دا، گرو گُردیو سوامی انترجامی آپ سُنائیا۔ جس دا منتر آد جُگاد جُگ چوگڑی نت نوت فرنا پُھردا، سرتی شبدی میلا میلے سہج سُبھائیا۔ سو نانا توڑے کلجگ کوڑ کڑیاری کِریا کوڑ دا، ست دھرم دیوے مان وڈیائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ ابناشی کرتے حاضر حضور دا، حضرت ہو کے کرے اگم پڑھائیا۔ وقت سُهجننا تگو ابناشی اچت تُوڑ دا، نر نرائن رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو کھیل دُھر دے خالق، صاحب سوامی آپ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اک اکل لا عدالت، پروردگار سانجھا یار پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ کوڑی کِریا من واسنا رہے نہ کھئے عداوت، عدل انصاف لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو کھیل پُرکھ اتھاہ اگم، اگمڑی کار کھائیندا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت کایا ماٹی چم، چم درشتی پھول پھولائیندا۔ لیکھے لاوے آتم پرما تم پون سواسی دم، دامنگیر بے نظیر اپنی کار کھائیندا۔ سنت سہیلے گرو گُڑ چیلے میل ملا کے ہرجن، بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگائیندا۔ کر پرکاش تن وجود کایا ماٹی چم، چند چاندنا اکو اک ڈگمگائیندا۔ بھيو کھلائے انت آخر آتم پرما تم ہنگ برہم، دھرم دی دھار ایکنکار اپنی کل پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن نر ویر نراکار نرکار اکو اک سُنائیندا۔ گر اوتار پیغمبر سُنو حُکم اندر فرمان، فرمایا توں باہر دیاں جنائیا۔ جس دی کرے نہ کھئے پہچان، سو بے پہچان اپنا حُکم ورتائیا۔ لیکھا جان دو جہان، جیون جُگت رہیا درڑائیا۔ حُکم سندیشہ نر نریشا دیونہارا اک گیان، اگیان اندھیرا کلجگ کوڑی کِریا وچوں باہر کڈھائیندا۔ من منسا رہے نہ کھئے ابھان، بے ایمان شرع شیطان آپ مٹائیندا۔ لیکھا جانے ہر گھٹ وسیا رام، شبد سندیشہ دیوے اک پیغام، پیر پیغمبر حُکم اندر حُکم اک ورتائیندا۔ نام حقیقی لاشریکی شاید مشاہد وچ دیوے اک جام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی فُدرت دا قادر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ تیری ویکھی حق حقیقت، حُکم سُنیا

دُھردرگاہیا۔ دین دُنی دی میٹے کون شریکت، شرع وچوں شرع دئے بدلائیا۔ ساچے نام دی دسے اصلیت، اصل وصل یار تیرا پیار نظری آئیا۔ جُگ چوکرئی اسیں کر کے آئے وصیت، لیکھا بھوکھت وچ سمجھائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت آخِر بے نظیر پُرکھ اکال دین دِیال لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت سب دی بنے اک ولدیت، ولد والدہ دُوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر در درویش در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن مات لوک ویکھی تیری جھلک، جھلی کیتی جگت لوکائیا۔ ست رہیا نہ کیسے خلق، خالق تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بدل نہ سکیا پلک، پلکان دے پچھے تیرا نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ نام خُمارى چڑھی کیسے نہ مست، دیوانہ در نہ کھئے سُہائیا۔ من وکارا کرے نہ کوئی نشٹ، نشیاں وچ ڈبی کوڑ لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دویے جوڑ کے ہست، ہستی وچ مستی دے وکھائیا۔ تیرا کھیل اُپر عرش کرپا کر اُپر فرش، صدی چوڈھویں آوے ترس، رحمت وچ رحم دینا کمائیا۔ جو سنت سُپیلے گرُمکھ سبجَن جن بھگت برہوں وچھوڑے وچ رہے تڑپ، تنہاں انتر میلا لینا ملائیا۔ پاربرہم پتپریشور پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی نرگن جوت کھیل ویکھنا پرت، پتپریشور اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے رہے بھٹک، انت آخِر پوری کر شرط، لیکھا مُکا دھرنی دھرت دھول اُتے فرش، فیصلہ دُھر دا حق سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی ونڈ درد، دکھیاں دکھ اپنے وچ سائیا۔

★ ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کرتار سینگھ دے گرہ قومی فارم ضلع کرنال ★

پُرکھ اکال گر اوتار پیغمبران دیوے تھاپی، بُشت پناہ بے پرواہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چار جُگ دا پورب حُکم سندیشہ دیوے سُنائے اگتی ساکھی، ساکھیات ہو کے پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ نرگن نروریر نراکار دو جہاناں پڑدا لاه کے تاکی، بیہو ابھیدا اچھل اچھیدا اگلا دئے چُکائیا۔ نرگن نرگن نروریر منو آگھی، آخر اپنا کھیل درڑائیا۔ لوکات مار جہات جیو جنت سادھ سنت ویکھو پنت پاپی، پاربرہم پتپریشور پروردگار سانجھا یار آپ سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نو ست ویکھنی اندھیری راتی، پرہاتی بیہو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا نر ہر نرائن اکو اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے کریو اگم خیال، جگت بدھی نہ کھئے
 چٹرائیا۔ جو سندیشہ دے کے آئے احوال، اول اللہ نور خدائیا۔ تس دا تکنا جا جمال، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ ساچے بھگتاں ویکھنی کیتی
 گھال، جو گھائل ہو کے دُھر دا نام دھیائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دینی سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ
 رنگ اکو گھر پرگٹائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اکو دسنی سچی دھرم سال، دھرم آتم پر ماتم دیوے مان وڈیائیا۔ کلجگ اندر ستجگ کرنا
 بجال، بے حال ویکھنی کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ صاحب ستگر اکل کل
 دھاری آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر لکھ چوراسی اندر جانا وس، وصل ویکھنا یار خدائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پار جانا نس، رہبر ہو کے رہیا
 جنائیا۔ نو نو چار تکنا ایکا اکھ، ایکنکار حکمے اندر حکم سمجھائیا۔ کس گرہ نور ہووے پرتکھ، پاربرہم برہم میلے جوتی جوت
 ڈگمگائیا۔ حقیقت وچوں کھوجنا حق، ست سچ نال سمجھائیا۔ دیوے حکم پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی انترجامی بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا
 آپ کھلائییا۔ منوآ سوانگی سوانگ کرے کوئی نہ نٹ، جگت کوڑ نہ کھئے لڑائیا۔ پڑدا لاہنا اٹھسٹھ، مندر مسجد شودوالے ویکھنا مٹھ، کایا
 بنک دوار کوٹ گرہ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا نر نرنکارا اک
 سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سرشٹی دی درشٹی لینی پھول، فُرن ویکھنا تھاون تھائیا۔ ہر گھٹ اندر جانا مؤل، مؤلا دُھر دا حکم سُنائیا۔ جو
 پُورب سب دے نال کیتا قؤل، اقرار پچھلا یاد کرائیا۔ سو لہنا دینا چکاؤنا اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول رووے مارے دھاپیا۔ دُھر فرمانا
 سِری بھگوانا ایکنکار اکو سُنائے بول، انبولت اپنا نام جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چار گنٹ دہ دشا دھرم دوارے وجے ڈھول، ڈنکا دسے دُھر
 درگاپیا۔ سچ دوار وچ سنسار ست سمگری نام دینا کھول، خالق خلق بن دھار پلک دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین دُنی لینی بھال، بھجنا واپو داہیا۔ واسنا ویکھنی شاہ کنگال،
 بھيو ابھیدا آپ کھلائییا۔ سب دا دسنا سچکھنڈ دوارے حال، حال احوال وچوں بدلاییا۔ صدی چوڈھویں بن دلال، پڑدا اوبلا دینا اٹھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرے نِت نوت نرگن سرگن سرگن دین دُنی بدلدا آیا چال، چال نرالی جوت اکالی اکل کل دھاری اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۲ رن سینگھ دے گرہ اجیت نگر ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر اپنی ویکھو نام دی گنجی، صدی چوڈھویں کم کیسے نہ آئیا۔ جو کھیل دسدے آئے چوہ جُگیں، جُگ چوکرے کر وڈیائیا۔ انت اوس دی اوڈھ پُگی، سماں رہیا سمجھائیا۔ کیوں کایا مندر اندر دھار ہوئی دوجی، نام نالوں حرام اپنا زور وکھائیا۔ ایہہ رمز دسو گجھی، گر اوتار پیغمبر اپنا پڑدا لاپیا۔ کیوں دین دُنی بدلی رُچی، من واسنا ہوئی ہلکائیا۔ آتم رہی کوئی نہ سُچی، سچ مارگ نہ کھئے دسائیا۔ وست امولک گئی لٹی، خالی بھنڈارے نظری آئیا۔ سوانی رہی کیوں سرت سٹی، شبدی جاگ نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا اپنا اکھراں والا گیان، صفتاں والا جو صفتاں وچ صلاحیا۔ کلجگ اخیر کوڑی کِریا ہوئی پردھان، شرع وچ شیطان کرے لڑائیا۔ کلمہ رہیا نہ کیسے زبان، نام ندھان نہ کھئے دھیائیا۔ مایا ممتا کرے حیران، لوہہ موہ کرے لڑائیا۔ کدھر گئے حکمران، دین مذہباں سار کھئے نہ پائیا۔ ویکھو اپنا کائنات کلمہ کلام، قائم مقام رہیا جنائیا۔ کیوں پُرکھ اکال ہون لگا بدنام، بدی نیکی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کیوں بھیٹا اندر ہو کے آئے قربان، حُکمے سیس کٹائیا۔ ذرا ویکھو جگت نشان، شمشان دسے لوکائیا۔ فرق رہیا نہ انسان حیوان، گن ندھان میل نہ کھئے ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیوں دُنیا بھلی، بہم وچ بہرمائیا۔ کیوں وست امولک ڈلھی، ہر رس نہ کھئے چکھائیا۔ کیوں اگ لگی کایا کُلی، ترے گن مایا رہی تپائیا۔ کیوں ممتا موہ وچ رُلی، ہنکار وکار وچ لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دے حُکم نال ڈرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیوں دین مذہب ہونے بے دین، ثابت دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں تہاڈے اتوں گیا یقین، یکے بعد دیگرے ویکھو دھیان لگائیا۔ کیوں نہ مینوں کرن تسلیم، سر سجدیاں وچ جھکائیا۔ کیوں بُدھی ہوئی ملین، ملیچھ

رُوپ وٹائیا۔ کیوں نیتر ہونے ناپین، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلایا۔ کیوں جھگڑا نر مدین، مُدعا سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیوں دین دُنی ہوئی بے ڈر، خطرہ خوُف رہیا نہ رائیا۔ کیوں تہاڈا چُھٹا لڑ، پلوُ شبد نہ کھئے پھڑائیا۔ کیوں ہنکاری بنیا گڑھ، گھر گھر کوڑ و جی ودھائیا۔ کیوں اگ لگی بہتر نڑ، ترشنا موہ ہلکائیا۔ کیوں بھلیا دُھر دا در، ساچا راہ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھيو آپ چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیوں دین دُنی پیا بہرم، ہنکاری گڑھ نہ کھئے تڑائیا۔ کیوں جھگڑا پیا کرم، کانڈ نہ کھئے گوائیا۔ کیوں نیتر روندے ورن، برن رہے گر لائیا۔ کیوں بھلی پریہ دی سرن، سپس جگدیس نہ کھئے جھکائیا۔ کیوں تہاڈے چُھٹے چرن، چرنودک ہتھ کسے نہ آئیا۔ کیوں جگت آشا ڈھولے پڑھن، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کیوں منزل دُھر دی سچ دوار نہ چڑھن، کوڑی کِریا بندھن پائیا۔ کیوں نرگن دھار درس نہ کرن، اشٹ اکھراں والا منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ فرمانا اک اُچائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں سرشٹی ہوئی تھوتھی، ست نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں اخیرى اوٹ رکھی اُتے پوتھی، پرم پُرکھ دا درس کھئے نہ پائیا۔ کیوں اکھراں والی سوچ سوچی، نرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کیوں آشا رکھی اُتے ناتھ تِروکی، تِروکی توں باہر دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، لیکھا جانے لوک پرلوکی، جگت جہان نرگن دھار ویکھ وکھائیا۔

★ ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سُرچیت کور دے گرہ اجیت نگر ★

گر اوتار پیغمبر ویکھو دین دُنی دوار، چار کُنٹ دہ دِشا نو کھنڈ پھیرا پائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا تگو زین اندھیار، ست دھرم سچ نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ورن برن من واسنا سرشٹی درشٹی اندر ہویا وِہچار، کوڑی کِریا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ آتم پرما تم نرگن جوت بن ورن گوت نظر نہ آئے نرنکار، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی مل کے وجے نہ کسے ودھائیا۔ ہوئے ہنگتا کوڑی کِریا گرہ دسے وِہچار، تن ماٹی خاک پنج تت وجود امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر

نریشا سچکھنڈ نواسی ایکنکار ایکو ایک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین مذہب ویکھو لوکھات، دھرنی دھرت دھول رہی گر لائیا۔ امرت رس کیسے ملے نہ بوند سوانت، کوڑ کامنا ہوئی ہلکائیا۔ ست دھرم رہیا نہ کیسے جماعت، ساچا ناتا ابناشی کرتے نہ کھئے جڑائیا۔ جو نام سندیشہ کلمہ دے کے آئے پیغام، حضرت پیر پیغمبر گر اوتار ڈھولا گائیا۔ شبد حقیقی دے کے آئے جام، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال بے پرواہ، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن سرگن سیوا آئے کہا، حکمے اندر تیرا حکم سُنائیا۔ دھر سندیشہ نر نریشا تیرا ڈھولا آئے گا، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی لوکھات سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم بھیو آئے کھلا، پڑدا اوہلا جیو جگت جگدیشر تیرا اک سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت تون بے انت مایا دتی پا، غفلت وچ بھلی سرب لوکھائیا۔ ست دھرم رہیا کیسے نہ تھان، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوار رہے گر لائیا۔ پاک پوت پوتر بھومکا رہیا کوئی نہ تھان، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سُستی نیتر رو رو رہی گر لائیا۔ جیو جنت سادھ سنت صدی چودھویں من واسنا بھری گناہ، پوت پاک پُنیت نظر کھئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نرگن زرویر نرکار نرکار سارے تیرا تگدے راہ، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ مہربان محبوب مُحبت اندر جوتی جامہ ویس وٹا، لوکھات کر رُشنائیا۔ تون سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی مقامے حق کل مالک شہنشاہ، حکمران اکو نظری آئیا۔ کلجگ اندر ستجگ ساچا مارگ دے لا، مایا ممتا موہ جگت وکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن ارداس، بن سیس سیس جھکائیا۔ کیرپا کر سرب گنتاس، پاربرہم پتپریشور تیری اوٹ تکائیا۔ صدی بیسویں چار ورن اٹھاراں برن کوڑی کیرپا ویکھی راس، من واسنا نٹوآ ناچ نچائیا۔ سچ وست تیرا نام رہی کیسے نہ پاس، پاربرہم پتپریشور تیرا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ پتا پوت کرے گھات، نار کنت نہ دیوے ساتھ، سجن میت سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ چاروں کُنٹ دسے اندھیری رات، ساچی رہی نہ کوئی جماعت، دین دنی کرے لڑائیا۔ پُرکھ اکال کلجگ انت سری بھگونت ویکھ اپنا کھیل تماش، خالق خلق اُپر فلک زمیں زماں دھیان لگائیا۔ مہربان محبوب ہو کے جن بھگتاں سنتاں اُتے کر ترس، گر مکھ گر سکھ ہرجن بھگت پریم پریتی اندر میل ملائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر پاربرہم پتپریشور

تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دسیئے ہر جو کوک، کوک کوک سنائیا۔ جھگڑا بیا کایا پنج تت کلبوت، دین مذہب بہرم نہ کھئے مٹائیا۔ واحد لاشریک تیرا دیوے نہ کھئے ثبوت، ایکنکار اک اکل نظر کیسے نہ آئیا۔ کیریا ندھان ٹھاکر سوامی کلجگ کوڑی کیریا کر نیست و نابود، نو نو چار دا لیکھا دے مکائیا۔ ستجگ ساچا ست دھرم دا دے وجود، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ صدی چودھویں کوڑی کیریا حکمے اندر کر موقوف، دھر فرمانا اک سنائیا۔ ساچے نام دا چار ورن اٹھاراں برن واسطے بدل دے حرؤف، محرؤف اپنے نال کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان سری بھگوان در تیرے ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ساڈا چُکیا جائے وقت، وار تہت دئے گواہیا۔ تیرا لیکھا ہووے وچ جگت، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ گرمکھ سجن ویکھ بھگت، سنت سہیلے آپ اٹھائیا۔ نرگن دھار آپرت، پتیرمیشور بے پرواہیا۔ جودھا سوربیر مردانہ بن مرد، مدد تیری منگ منگائیا۔ کوڑ قصائی بنی کرد، قتل گاہ دے لوکائیا۔ دینا اناٹھاں ونڈے کوئی نہ درد، دکھیاں دکھ دُور نہ کھئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ دے تشدد، ساتنک ست نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکا دینا دھر دا دان، دیاوان دین دیاں مہربان محبوب مُحبت وچ اپنا رنگ دینا رنگائیا۔

★ ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری ضلع گروکشیترا ★

ہرچرن سنگھ دی اکو پُرکھ اکال پتا ماتا، جگت جنی تتاں سیو کھائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور جس دا دیوے ساتھا، جگ چوکرئی ساچا سنگ نہائیا۔ شبدی دھار چڑھائے اپنے راتھا، منزل پار کرائے بے پرواہیا۔ گرمکھ گرسکھ کدے آوے نہ وچ گھاٹا، کمی رہن کھئے نہ پائیا۔ دھن بھاگ جو بھگت سہیلا اپنے جنم دی پوری کر کے جائے واٹا، تن وجود ماٹی خاک وچ زلائییا۔ جا کے ملے وچ نرگن نور جوت پرکاشا، پرکاش پرکاش وچ سہائیا۔ جے تسان ہرچرن دی بننا ماتا، اندرون غمی دینی کڈھائیا۔ اوس دا اوس دے نال ناتا، جو بھگتاں سدا گود وچ ٹکائیا۔ دین دنی دا مننا نہیں آکھا، پتیرمیشور ٹھاڈا سدا سہائیا۔ ایہ پھل لگا جگت ڈال ملی اگمی داتا، داتار ہو کے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ اپنے گھر وسائیا۔ ہرچرن سِنگھ جگت نہیں مریا، مر جیوت رُوپ وٹائیا۔ بھگتاں
 وچ بھگتی رُوپ ہریا، ہرِ ملیا سَجَن بے پرواہیا۔ جگت جہان دُتر تریا، سچکھنڈ بہ کے خوشی منائیا۔ جس نے اک وار سوہنگ ڈھولا
 پڑھیا، مات گربھ پھیر کدے نہ آئیا۔ منزل حقیقی چڑھیا، آون جاون پندھ چُکائیا۔ کھیل اگما پُرکھ اکال دین دِیال اپنا آپے کریا، کرنی دے
 کرتے اپنے گھر لیا بُلایا۔ ماتا دا جنمیا ہویا سریر اگنی وچ سڑیا، آتما پرمتما وچ سمائیا۔ اوس منزل تے چڑھیا، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے در ٹھانڈے لے ٹکائیا۔ گُرمکھ کدے نہ جمدا مردا، مرد مردانہ نظری آئیا۔
 ایہہ کھیل پُرکھ اکال دے گھر دا، ریتی گُرمکھاں نال بنائیا۔ جو اندر وڑ کے پھڑدا، نانا دُھر دا میل ملائیا۔ دروازہ کھول کے اپنے گھر دا،
 گُرمکھ سہجے لے لنگھائیا۔ ایہہ لہنا دینا نانا نرائن نردا، نار کنت جیو جنت سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔ ہرچرن سِنگھ دی سدا جوہن ورگی جوانی، ورگ جگت نہ کھئے لگائیا۔ اوس دا نام چار جگ
 دی بھگتاں وچ رہے نشانی، نشانے کوڑے جگت مٹائیا۔ بخشش وچ رحمت وچ دان دتا دُھر دے دانی، دیاوان اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اندروں کڈھ کے جائے پریشانی، پرمانند اپنا اند وکھائیا۔ ہرچرن سِنگھ دا پچھلا لیکھا،
 لکھت وچ وڈیائیا۔ ایہہ رائے بُلار دا بیٹا، گنڈھ نانک نال رکھائیا۔ جس نے نِمسکار وچ اپنا آپ پیش کیتا، پریم اندرے اندر ودھائیا۔ نرگن
 دھار کر کے بیتا، بتکاری ہو کے دتا سمجھائیا۔ تُوں وسنا اوس دیسا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پُورب لیکھا لیا جان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گُرمکھ بالی بُدھ نہ ہووے آنجان، جوہنوتنا
 سوہیا پائیا۔ جس دا مندر اک مکان، سچکھنڈ دوارا نظری آئیا۔ جوتی جوت مل کے میلا ملیا والی دو جہان، جگت جہان نانا گیا تڑائیا۔
 مات پت کوئی نہ ہووے حیران، بہین بھیا بھانا من کے خوشیاں وچ شکر منائیا۔ آگے بچیاں اُتے پُرکھ اکال ہووے مہربان، چھوٹیاں دکھ نہ
 لگے رائیا۔ سُکھی سُکھ شانت ملے وچ جہان، نشان دھرم دئے جھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، بردھ بالاں نوجواناں جیون حیاتی دا دے کے جاوے دان، زندگی وچوں زندگی آگے ہور بدلائیا۔

★ ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ موہن سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری ضلع کروکشیتر ★

گر اوتار پیغمبر ٹٹی دینی گنڈھ، پُرکھ اکال دین دِیال سچکھنڈ نواسی رہیا جنائیا۔ گرمکھ ساچے سنتاں اندر بخشنا اک اند، صوفیاں دُھر دا میل ملائیا۔ زرگن نور جوت چارہنا چند، رَو سس دا لیکھا دینا مُکائیا۔ بھيو گھلاؤنا پاربرہم برہم ہنگ، آتم پرماتم جھگڑا دینا چُکائیا۔ من وکارا کوڑی کیریا گرہ اندر کرنا کھنڈ کھنڈ، جوٹھ جھوٹھ اپرادھ ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ سچ بھنڈارا امرت رس نچھر دھار دینا ونڈ، بوند سوانتی اک اکانتی در ٹھانڈے آپ چوائیا۔ سچ دوار ایکنکار منزل حقیقی جانا لنگھ، نو دوار ایڑا پنگل سکھمن ٹیڈھی بنک جھگڑا دینا مُکائیا۔ پریم پریتی مُحبت وچ دینا پرمانند، نجانند وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ دُھر دا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سنت سہیلے لینے کھوج، مات لوک دھیان لگائیا۔ جو انتر آتم پرماتم لوچا رہے لوچ، لوچن نین گیان نیتر دینا گھلائییا۔ شبد انادی دُھن دینی آگادھ بودھ، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ پن رسنا جہوا بتی دند آتم پرماتم توں میرا میں تیرا دس سلوک، سوبلا ڈھولا اکو دینا سمجھائیا۔ پروردگار سانجھا یار پُرکھ اکال دین دِیال دس کے اگمی اوٹ، سچ دوارا دُھر دا دینا دکھائیا۔ کایا ماٹی اندر نرنتر پرکاش کرنا نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا رہیا سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی ورن گوت، دین مذہب اوچ نیچ کرے نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین دُنی دا انتر کرو پاک، پنت پُنت دیو بنائیا۔ بند کواڑی کھولو تاک، پڑدا اولا دیو چُکائیا۔ شبد اگمی انحد نادی و جاؤ ناد، انراگی راگ سُنائیا۔ امرت بوند دیو سوانت، اگنی تت دیو بُجھائیا۔ سوئی سُرتی جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ ہنس بُدھی کوئی نہ ہووے کاگ، وشٹا کوڑ نہ کھئے پھولائیا۔ بھيو گھلاؤ کایا ماٹی برہم برہماد، برہمانڈ اکو رنگ رنگائیا۔ ساچا سجدہ ڈنڈاوت بندنا دسو حق آداب، حقیقت وچ لاشریک دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گرُو اوتار پیغمبر دین دُنی دا اندر ویکھو مار دھیان، پن آگھاں آگھ گھلائییا۔ شرع کوڑ رہے نہ کھئے شیطان، ست دھرم دینا پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال ہووے سب دا نگاہبان، نرویر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں چار کُنٹ دہ دشا ہوئی حیران، حیرانی اندر سرب لوکائیا۔ جا کے صدق صبوری دسو حق ایمان، دھرم دوارا اکو دیو وکھائیا۔

سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سندیشہ دیوے دُھر دا حُکران، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اکِ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر دینِ دُنی دا اندر کرو صاف، امرت میگھ اکِ برسائیا۔ منوآ رہے نہ کھئے گُستاخ، بُدھی بیکِ دینی کرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اندر وڑ کے کھولو تاک، بجر کپائی کُنڈا لاپیا۔ امرت بوند دیو سوانت، ترشنا تریت کرائیا۔ نرمل جوت کرو پرکاش، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ساچے گھر وکھاؤ ساتھ، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ جھگڑا رہے نہ تہ آٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ ایکا رنگ دینا رنگائیا۔ ایہ کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا آپ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں انتِ اخیر بے نظیر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کوڑی کِریا سریشی دی دریشی اندروں دینی دھو، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ مایا ممتا موہ وکار وچوں کرنا نرموہ، مُحبت پُرکھ اکال نال سمجھائیا۔ پنچ وکارا گھٹ بہیتر رہے کوئی نہ گروہ، گرہ گرہ میٹنا چائیں چائیا۔ سچ پرکاش دی کرنی لو، لوئن نیتر نیج دینا کھلائییا۔ ساچا بیچ دینا بو، مہربان محبوب رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، حُکمے اندر حُکم رہیا سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر لکھ چوڑاسی کایا کپڑ انتر ویکھو ہویا پلِیت، پوت پاک دینا کرائیا۔ کلجگ اندر ساچی بدل کے ریت، مارگ دُھر دینا سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیت، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو رنگ وکھاؤنا مندر مٹھ شِودوالا مسیت، گرو دوارا اکو اکِ بے پرواہیا۔ جس گھر جھگڑا رہے نہ کھئے اوچ نیچ، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچے نام دی عیسیٰ موسیٰ محمد کرو تبلیغ، پیغام پیغمبر ہو کے اکِ سُنائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کراں امید، صدی چوڈھویں لیکھا لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے ہتھ اکِ توفیق، واحد اپنا حُکم سُنائیا۔ تسیں جگ چوکڑی بالے نڈھے بچے میرے عزیز، جوت نور وچوں ہوئے رُشنائییا۔ کلجگ انتِ سری بھگونت ساچا کلمہ اکو دسے حدیث، حضرتان دا حضرت کرے اگم پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اپنا اکِ پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر سریشٹ سبائی دیو اکِ سیکھیا، ساکھیات سری بھگونت رہیا جنائیا۔ اپنا پورب بھوکھت ویکھو لکھیا، ویلا وار وقت تہت نال وڈیائیا۔ سب دی پوری کرنی اچھیا، ترشنا دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون

بھگوان، آد جُگاد جُگ چوڑی نِت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی دھاروں آپے پُھٹیا، ایتھے اوتھے دو جہاناں ت ت وجود تن ماٹی خاک جنم کرم نہکرمی کرم نہ کھئے ونڈائیا۔

جنم کرم دا لیکھا پار، آون جاون لکھ چوڑاسی رہے نہ رائیا۔ چارے کھانی وچوں ہویا باہر، انڈج جیرج اُتبھج سینج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھرم رائے نہ ویکھے کھئے دوار، چتر گپت نہ لیکھ جنائیا۔ لاڑی مؤت نہ کرے شنکار، دوُلحا ویابون کھئے نہ آئیا۔ جنہاں ناتا جُڑیا نال کرتار، کرنی دا کرتا دئے وڈیائیا۔ کایا مندر اندر پاوے سار، ساڈھے تِن ہتھ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھار، نام ندھانا جام پیائیا۔ کوڑی کیریا دیوے نوار، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ منزل اگلی کٹ دُشوار، دوٹی دُشمن دئے کھپائیا۔ آتم پرما تم دس کے اک جیکار، نعرہ دُھر دا آپ الاٹیا۔ مرن توں پہلاں مائس جنم پیج دئے سوار، کرم دا لیکھا دئے چُکائیا۔ انت کنت بھگونت ویکھے وگسے ویکھنہار، دو جہاناں والی پرتپالک ہو کے سیو کھائیا۔ شبد ستگر اندر باہر گپت ظاہر سدا وسے نال، وچھوڑے وچ جوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ مہربان محبوب سچکھنڈ لے کے جاوے سچی دھرم سال، درگاہ ساچی اکو دھام وسائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں شاہ کنگال، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بن بھگتاں کسے نہ ملے اوہ دوار، دوارکا واسی جتھے بیٹھے آسن لائیا۔ جُگ چوڑی نِت نوت آد جُگاد نرگن سرگن سرگن نرگن پُرکھ اکالا دین دیا لا پار برہم پتپریشور پروردگار، صوفی سنت فقیراں جن بھگتاں اپنی گودی لے اُٹھال، ایتھے اوتھے دو جہاناں سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم وسن اک مکان، کایا مقبرے وچوں محبوب ہو کے اپنے نال ملائیا۔

★ ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ ستورا ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر ساچا تکنا بھگت گھرانہ، نو ست وچوں کھوج کھوجائیا۔ جتھے دسے نہ کھئے بیگانہ، اکو رنگ رنگائیا۔ جھلے دھرم نشانہ، سچ دوار پرگٹائیا۔ درس سری بھگوانا، حرص کوڑی دئے گوائیا۔ گن گاؤنا نام ندھانا، سوہنگ ڈھولا اک سمجھائیا۔ جس نوں نا پے نہ کھئے

پیمانہ، وزن وچ تول نہ کھئے ثلاثیا۔ ودیا توں باہر گیانا، اکھراں توں دُور پڑھائیا۔ کلمیاں دا حق کلاما، کائنات اُچھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ساچا اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھنا دوارا ایک، ایکنکارا جنائیا۔ جس گرہ بھگتاں ملے ٹیک، سہارا دُھردرگاہیا۔ کوڑا مٹے بھیکھ، ست وجے ودھائیا۔ گرُمکھاں کرے ہیٹ، گرُسکھاں رنگ رنگائیا۔ سچ دوارے دا کھولے ہیٹ، پڑدا آپ اُٹھائیا۔ نظری آوے نیتن نیت، ہر ٹھاکر شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کارے آپ لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھنا دوارا سچ، ہر سچن آپ سمجھائیا۔ جتھے بھاگ لگے کایا کنچن کچ، گرہ اک سہائیا۔ کِریا کرے پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ نام بھنڈارا دے وتھ، امولک آپ ورتائیا۔ بھگتاں سانجھا کر کے جس، سوہنگ راگ الاٹیا۔ دے کے نام رس، رستہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچن وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو وقت سہاونا، رُتڑی نال وڈیائیا۔ بھگتاں پوری ہووے بھاونا، پرم پُرکھ دیا کھائیا۔ میگھ برسے اگئی ساونا، نگاہ نر نرائن اُٹھائیا۔ مات لوک بنے ضامنا، دامن اپنے گنڈھ پوائیا۔ کوڑی کِریا میٹ شامنا، شرع شریعت وچوں باہر رکھائیا۔ جُگ جنم دی پوری کر کے بھاونا، پاربرہم برہم لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس گرُمکھ سچن راونا، تس دا لیکھا جگت واسنا وچ رہے نہ رائیا۔

★ ۱۰ بھگن شہنشاہی سمت ۲ سوڈاگر سنگھ دے گرہ پنڈ بھٹھ ماجرہ ضلع کرنال ★

جن بھگتاں انتر ویکھ پریم رس، گر اوتار پیغمبر خوشی بنائیا۔ سُنڈے پُرکھ اکال دا جس، دیون چار گنٹ وڈیائیا۔ کِریا کیتی پُرکھ سمرتھ، اپنی بوجھ بُجھائیا۔ نام بھنڈارا دے کے وتھ، وست امولک اک ورتائیا۔ نیچ نیتر کھول کے اکھ، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ پرگٹ ساکھیات نظر آئے پرتکھ، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ رین اندھیری میٹ کے مس، نوری چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہا دس نام آکتھ، دُھر دی سکھیا اک سمجھائیا۔ جن بھگتاں ویکھ پریم پیار، گر اوتار پیغمبر خوشی منائیا۔ پرا پسنٹی مدھم

بیکھری توں پرے دھار، وید پُراناں توں پرے سچ شنوائیا۔ شاستراں توں دُور جنہاں اِظہار، منزل حقیقی راہ تکائیا۔ جتھے اکھڑ سکے نہ کوئی وچار، نراکھڑ دھار درڑائیا۔ سو لیکھا جانے اگم اپار، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے رہیا اُبھار، گُرمکھ گُرم رنگ رنگائیا۔ منزل کٹ کوڑ دُشوار، ممتا موہ رہیا مٹائیا۔ ساچی سیکھیا اک سیکھال، سوہنگ سوہلا راگ الاٹیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ اپنے گھر وسائیا۔ شبد ستگر بنا دلال، جُگ وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ پُچھتہارا مُریداں حال، مُرشد ہو کے دیا کمائیا۔ سچ دوارا سمجھا سچّی دھرم سال، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ گُرم اتار پیغمبر جن بھگتاں اندر ویکھ حقیقی پریم، پریم پُرکھ سپس نوائیا۔ جن بھگت پُورا نبھاؤن نیم، ساچا سنگ نبھائیا۔ جو گوہند سیکھیا ملی اُتے کُنڈ ہیم، ہماچل آنچل دئے گواہیا۔ جو ناد سُنیا چوڈاں رتناں وچوں کام دھین، دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ جو اُپدیش دتا نرگن دھار بھگت بین، بینی پٹی اک پڑھائیا۔ سو کھیل ویکھیئے نین، کلجگ چاروں کُنٹ نظری آتیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ گُرم اتار پیغمبر کہن بھگتاں اندر ویکھیا نُور، نُورانہ نُور چمک چمکائیا۔ بیڑا بھریا ویکھیا پُور، پاربرہم پرہہ اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جگ نیتر تکیا حضور، حضرت دُھردرگاہیا۔ ناتا توڑ کے کِریا کوڑ، گُرمکھ کُٹب رہیا تراٹیا۔ پندھ مُکا کے نیڑا دُور، گھر ساچا اک سہائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا کٹ قصور، کامل مُرشد اپنا رنگ رنگائیا۔ اگنی تت نہ تپے تندور، امرت میگھ اک برسائیا۔ ساچا شبد بھنڈارا دے بھرپُور، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوہنا رنگ وکھائیا۔ گُرم اتار پیغمبر کہن بھگتاں اندر ویکھی دھار انوکھی، سرشٹی درشٹی نظر کیسے نہ آتیا۔ جس نُون لہدے کوٹن کوٹی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھیریاں پائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال چڑھ کے بیٹھا چوٹی، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ اندروں کڈھے واسنا کھوٹی، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کرے پرکاش نرمل جوتی، اندھ اندھیرا رہیا مُکائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کملیاں لیکھا لکھدا جائے رویداس چمارا موجی، جنم جنم دا گیڑ مُکائیا۔ ساچی منزل دس کے سوکھی، رہبر ہو کے رستے پائیا۔ کیسے نُون پڑھنی پئے نہ پوتھی، پُستک اپنا نام سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے چوڈاں لوکی، نام شبد سلوکی اک سُنائیا۔ انت اخیر بے نظیر سچکھنڈ دوارے بخشے اکو اوٹی، دوجا نظر کھئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے اپنا گھر وکھائیا۔ گُرم اتار پیغمبر

جن بھگتاں اندر مار کے ویکھنی جہات، بھرنگا بھیکھ وٹائیا۔ جنہاں دا میلا انتر نرنتر کھلاپات، پتیرمیشور مل کے وچی ودھائیا۔ دین دُنی دا رہیا کوئی نہ داس، جھگڑا چھڈیا جگت لوکائیا۔ پندھ مُکا کے پرتھمی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو تک نرمل جوت پرکاش، نور نور وچ سمائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی کر کے بند خلاص، بندی خانہ رہے تڑائیا۔ سدا سہیلا اک آکیلا پُرکھ اکال دین دِیال سدا وسے پاس، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا لیکھا پورب پورا کرے کاغذ شاہی نال قلم دوات، اکھراں نال اکھڑ جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن سہیلا اک آکیلا گھر ساچے رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گرمکھان اندر ویکھیا اکو رنگ، رنگت نظر کیسے نہ آئیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا گاوندے چھند، سنسا روگ رہے مکائیا۔ نج آتم پرما تم لے کے دھر دا اند، رس اکو ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے کوڑی کرپا من واسنا گند، سُگندھ پرہ کا نام بردے رہے ٹکائیا۔ سچ پرکاش دا تک کے چند، نور نور وچ رُشنائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی وچ اکو سیس جھکائیا۔ جنہاں دا لہنا دینا لیکھا دیوے دین دِیال پُرکھ بخشند، بخشش وچ رحمت آپ کھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم جگ جنم وچھڑی لکھ چوڑاسی وچوں لے گندھ، شبد ڈوری تند نرگن سرگن دھار آپ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آون جاون لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی میٹے پندھ، پاندھی ہو کے گرہ گرہ گھر گھر سب دا پندھ مکائیا۔

★ ۱۰ بھگن شہنشاہی سمت ۲ ہربنس سینگھ دے گرہ پنڈ ٹھیکری ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ تیرے بھگتاں ویکھیا اندر، بنک دوارا ایکنکار سوہنا نظری آئیا۔ پرکاش تکیا نور ظہور بنا سورہ چندر، چند چاندنا اکو نظری آئیا۔ سوہاؤنت سہاونا دسیا اگمی مندر، مند واسنا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ بھاگ لگا ویکھیا ڈونگی کندر، گندھ سُگندھ حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بحر کپاٹی کھلا تکیا چندر، زندگی وچوں زندگی رہے بدلائیا۔ منوآ من نہ بھٹکے بندر، بندنا بندگی اکو دھر دی نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دے لگے انکن، انگیکار اکو دھردرگابیا۔ سچ پریتی دھر دی دولت منگن، چرن کول دھیان لگائیا۔ کایا ماٹی انتر

ویکھی انوکھی رنگن، باہروں رنگت نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرے وچ سمائے پرمانندن، پرا پسنتی مدھم بیکھری پندھ گئے مکائیا۔ آتم پر ماتم زرگن دھار بن کے سنگن، سگلا سنگ اکو اک رکھائیا جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے بھگتاں تکیا اک مینار، مئی رکھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس گھر زرگن جوت دیا باقی اک اُجیار، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ دوار ایکنکار سوہیا تیرے نال، نالش ممتا دتی چکائیا۔ اکو رنگ تگے شاہ کنگال، سورے سربنگے تیری یاد وچ ڈھولا گائیا۔ جلوہ گر ویکھیا اگم جہال، پرکاش دا پرکاش سوہیا پائیا۔ جس دا دے نہ سکے کوئی احوال، کتنہی کتھ نہ سکے رائیا۔ سو سچ دوارا ویکھیا جن بھگتاں اندر دھرم سال، دھرم دوارا دھر دا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر کرتے تیری آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتاں اندر تکیا نور نورانہ، چشم توں باہر اسم نظری آئیا۔ جس گھر رہیا نہ کھئے بیگانہ، ویری مٹر تیرے وچ سمائیا۔ گا کے دھر ترانہ، تریا توں اگلا پندھ مکائیا۔ ویکھ کے دھرم نشانہ، بیٹھے سیس جھکائیا۔ لکھ چوراسی دا اکو پُرکھ اکال بن کے کابنا، سخی ہو کے ساکھیات سیو کھائیا۔ مست خُماری وچ ہو دیوانہ، دیدہ دانستہ تیرا درشن پائیا۔ تُوں صاحب سوامی آد جگاد جگ چوگری مہربانا، مُحبّت وچ محبوب دئے سرنائیا۔ تیرا سنت سہیلا نوجوانا، جوبن متا سوہنا نظری آئیا۔ جو تیرے نام دا وجائے اک دمامہ، دمان دا ڈنکا نال اُچھائیا۔ تنہاں دا لہنا دینا چکاؤنا وچ جہانا، جہالت کوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانا، ست دھرم تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں دا ویکھیا آشیانہ، سچ دوارے چرن کول سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر منسا وچ گر لائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچے بھگتاں اندر لیا تگ، جھگڑا تقدیر رہیا نہ رائیا۔ مل کے حقیقت حق، حُکم دھر دا مَن چائیں چائیا۔ نشانہ ویکھ کے یک، سر سر بیٹھے جھکائیا۔ شبد اگئی سُن کے خط، خطا اپنی معاف کرائیا۔ تُوں جانہارا مت گت، دھر دا مالک نور خدائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جس دی رکھے پت، پتپریشور مہر نظر اٹھائیا۔ تیرا بھگت کدے نہ ہووے تینھوں وگھ، وکھرا گھر نہ کھئے سہائیا۔ بن بھگتاں توں تیرا گائے کوئی نہ جس، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ اباشی کرتا خوشیاں وچ پیا ہس، ہستی وچوں اپنی ہستی بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کلجگ انت ہر بھگت سہیلے لوں رکھ، رکھک ہو کے رچھیا کران

تھاؤں تھائیا۔ جو ٹوں میرا میں تیرا گاؤندے جس، وید پُراناں توں پرے دیاں سمجھائیا۔ سو ساچے گرہ مندر اندر دُھر گھرانے رہے وس،
 جتھے چھپر چھنّ نظر نہ آئیا۔ تیج نہیں کوئی رو سس، جوتی نُوں ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں دے کے پُورب حق، حقیقت اگلی دیاں سمجھائیا۔
 میل ملا کے نال پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، زرگن دھار ہو پرگٹ، پاربرہم پتیرمیشور اپنا رنگ جن بھگتاں آپ چڑھائیا۔

★ ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ وریام سِنگھ دے گرہ ٹھیکری ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ دے وست اٹلی، پن قیمت کرتے ورتائیا۔ گرُمکھ دھار رہے کوئی نہ بھلی، اہل دینا سمجھائیا۔ بھاگ لگاؤنا
 کایا گلی، منزل دینی وڈیائیا۔ سرِشٹ سبائی من واسنا رلی، کوڑی کِرپا وچ بلکائیا۔ سچ نام دی امرت دھار دے اگتی چلی، چولا کایا رنگ
 بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دی دات اگم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن وست دے اپنی
 دات، داتے دانی دیا کھائیا۔ آتم پرما تم بچھے نات، ایشٹ اکو دینا وکھائیا۔ تیرا نُوں سب نوں نظری آئے جات، ورن برن نہ کھئے رکھائیا۔ تت
 سریر کر پاک، وجود محبوب ہووے صفائیا۔ جن بھگتاں کھیڑا کر آباد، بوٹا دُھر دا نام لگائیا۔ سُنّیاں مار آواز، جاگدیاں رنگ چڑھائیا۔ بدل
 دے سماج، سمے نال اپنا بھو کھلائییا۔ جن بھگتاں شوہ دریا ڈبے کدے نہ جہاز، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔ ٹوں آد جگادی شہنشاہ پاتشاہ
 مہاراج، پروردگار تیری اک سرنائیا۔ جگ چوکڑی تیرے مُحتاج، لوڑوند دے لوکائیا۔ تیرا حُکم بودھ آگادھ، وِدیا توں پرے پڑھائیا۔ تیرے
 نام دا اک رباب، رمز دُھر دی دے لگائیا۔ زرگن دھار ساجن ساز، سجن ہو کے ہو سہائیا۔ کوڑ کٹمب نہ رہے وواد، وکھ امرت دے بنائیا۔
 جو سرنائی تیری جائے لاگ، لگن اپنے نال بنائیا۔ سر سوامی رکھنا ہاتھ، پُشت پناہ ٹکائیا۔ آتم پرما تم گاؤندے رہن گاتھ، گا گا خوشی بنائیا۔
 کِرپا کر پُرکھ سمراتھ، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ تیرا کھیل الکھنا لاکھ، لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جو صفتاں وچ گئے آکھ، آخر سب دا پُور
 کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا رہیا جھاک، پن اکھاں آکھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں چرن دھوڑی دے خاک، مٹی خاک وچوں باہر کڈھائیا۔ سدا

کھول کے رکھ تاک، بند کواڑی گنڈا لایا۔ نرگن جوت ہووے پرکاش، سچ اُجالا اک پرگٹایا۔ پوری کرنی آس، اصل وچ اپنا بھو گھلائی۔ سدا سُہیلے وسنا پاس، جگت وچھوڑا دینا کٹایا۔ تیرے پیار دی رہے اک پرہات، سندھیا روپ نہ کھئے بدلائی۔ ایتھے اوتھے بنیا رہے نات، ناتوان ہو کے سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ نام بھنڈارا تیرا ڈونگھا کھات، دیندیاں توٹ کھئے نہ آئی۔ ہوں سیوک تیرے محتاج، مُحبت وچ سمائی۔ ساڈی قبول کرنی نماز، روزہ رضا وچ رکھائی۔ ساڈا لیکھے لاؤنا آداب، ادب نال وڈیائی۔ ساچے نام دا دے سواد، رس کوڑا دینا کڈھائی۔ جن بھگتاں رکھنی لاج، مہر نظر اک اٹھائی۔ گرمکھ لولھا لنگرا رہے نہ کھئے اپبج، دوجے در نہ منگن جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ اندر ہونا وساد، لوں لوں اندر اپنا پریم رنگائی۔

★ ۱۱ بھگن شہنشاہی سمت ۲ رندھیر سنگھ دے گرہ ارنائے ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر کہن شرع چھری قصائی بنی کرد، پاربرہم پتہریشور قتل گاہ دے لوکائی۔ دین دُنی ویکھ ہوئے اسیں اسچرج، اچرج لپلا پُرکھ اکال دین دِیال اپنی کی ورتائی۔ چار ورن اٹھاراں برن غریب نائیاں ونڈے کھئے نہ درد، روگ سوگ چنتا غم نہ کھئے مٹائی۔ جودھا سورپیر مردانہ نظر آئے کھئے نہ مرد، بھرے بھلی سرب لوکائی۔ مہربان محبوب جگ چوکڑی پورب ساڈی پوری کر شرط، شریعت دے مالک خالق پرتپالک اپنی دیا کھائی۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیرے آگے اگمی عرض، نہکرمی اپنا کرم دینا جنائی۔ کلجگ کوڑی کیریا دو جہاناں میٹنی گرد، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی آگھ کھلائی۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی کوک پکار کہیئے گرج، بن تیری غرض منسا پور نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پریم پُرکھ پریم دُھر دے یار، آد نرنجن درد دکھ بھنجن دیناں ناتھ تیری وڈیائی۔ چار کُنٹ دہ دشا سرگن دھار ہویا اندھیار، نرگن نور نور نہ کھئے رُشنائی۔ سرشٹی درشٹی اندر چار کُنٹ دے دکھیار، دین دِیال ہر گوپال امرت رس نچھر دھار نہ کھئے چوائیا۔ کھتری براہمن شوڈر وپش

نام ست ہوئی ہاہکار، مہربان سر ہتھ نہ کھٹے ٹکائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک سچ توفیق دے وچ سنسار، رفیق ہو کے اپنا سنگ بنائیا۔ آد انت جگا جگنت نرگن سرگن تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کرنی دے کرتے قدرت دے مالک بے خبراں کر خبردار، شبد انادی برہم برہمادی اپنی آواز سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی ابناشی کرتے اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تڈھ بن دوچا دے نہ کھٹے میت، کوڑ کٹمب ہویا لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دین دنی دی بدل دے ریت، مہر نظر نین اکھ اٹھائیا۔ تن مائی خاکی کر ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھٹے جلائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری کردے گئے اڈیک، بھوکھتاں وچ تیرا دھیان لگائیا۔ انت آسا منسا پوری کر امید، آمد خوشامد تیرے آگے تیری وست وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکالے دین دیالے نرگن اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنے نام دا کھول راز، رازق رزق رحیم تیری اک سرنائیا۔ ساچے شبد دا کر آغاز، غرض پچھلی پورب رہے نہ رائیا۔ جھگڑا چکے جگت نماز، سجدیاں توں پرے سکھیا دینی سمجھائیا۔ رسولاں توں باہر دے تیرا آداب، جس نوں کلمہ کائنات نہ کھٹے سمجھائیا۔ سچ محراب محبوب ہو کے وچا اک رباب، نام تندی تند ستار بلائیا۔ سچ دوار ایکنکار بخش اک اگتی آواز، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی پتیرمیشور پرم پُرکھ اپنی دھار بتائیا۔ گر اوتار پیغمبر وصل منگن تیرا ظاہر باطن، سرشٹی درشٹی اندر دے جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے کوک کوک اکھن، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ تیرا کھیل پرتھی آکاشن، برہمنڈ کھنڈ تیری اوٹ وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ منزل پوری کردا رہوں گھاٹن، حکمے اندر اپنا حکم بدلائیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر کوڑی کیرپا میٹ واٹن، ستجگ سچا مارگ دے وکھائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے تیرے ممتا موہ وچوں جاگن، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ترے گن مایا تن وجود لگی بچھے اگن، اگنی تت نہ کھٹے تپائیا۔ آتم پر ماتم مل کے ہوئے سچ سہاگن، نار کنت بھگونت اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوون بھگوان، ستجگ سچ بنا ساجن، ست دھرم دا مارگ اک وکھائیا۔

★ ۱۱ پہگن شہنشاہی سمت ۲ نرنجن سنگھ دے گرہ فارم ★

گر اوتار پیغمبر تگن سرشٹی بھلی برہم مت، پاربرہم پرہہ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ مارگ آئے دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ شبدی دھار گیان نیتر کھول کے آئے اکھ، نین اکو اک وڈیائیا۔ نام ندھان وسا کے آئے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ سہائیا۔ سو ساچی وست رہی کیسے پاس نہ وتھ، مایا ممتا موہ وچ سرشٹی ہلکائیا۔ چار کٹ دہ دشا ملے کوئی نہ سچ، جوٹھ جھوٹھ رہیا ڈنک وجائیا۔ من واسنا دین دُنی رہی نچ، جگت ترشنا موہ ہلکائیا۔ بھاگ لگے کیسے نہ کایا ماٹی رت، رتن امولک ہیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پھری دروہی نو ست، نو نو چار جگ بھڑی بھڑی کوک گر لائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کریا کر پُکھ سمرتھ، دین دیال سرب پرتپال تیری آس رکھائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج رہیا کوئی نہ یت، یتھارتھ تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے وکھ، پڑدا اندھ اندھیر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نام بھنڈارا کھول ہٹ، دیاوان دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سرشٹی انتر بھریا وکھ، رس امرت نہ کھئے چکھائیا۔ تامنا لگی ترکھ، ترشنا نہ کھئے بھجھائیا۔ ساچا رہیا کوئی نہ سیکھ، سیکھیا ستگر گئے گوائیا۔ جو شبد دھار گوبند گیا لکھ، پنچم مل وجے نہ کھئے ودھائیا۔ اشٹ بنیا پتھر اٹ، درشت اکھراں وچ پھسائیا۔ مانس جنم لے کوئی نہ جت، ہاردی دسے لوکائیا۔ دین دیال مئے کوئی نہ اک، ایکنکار ملن کھئے نہ جائیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا بھار چُکیا پٹھ، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی ہوئی پگلی، بوری دُنی نظری آئیا۔ کوئی سار نہ پاوے اگلی، پڑدا کوڑ نہ کھئے اٹھائیا۔ من واسنا گل وچ پائی بغلی، بغلگیر کوڑ نظری آئیا۔ پُکھ اکال تیرے بنا کرے کھئے نہ بدلی، کلجگ پندھ نہ کھئے چُکھائیا۔ شرع توڑے کھئے نہ سنگلی، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سرشٹ سبائی نیتر ہوئی ہین، کول نین نظر کیسے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا نر مدین، آتم مدعا سمجھے کھئے نہ رائیا۔ راؤ رنگ ہوئے غمگین، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جگت واسنا ہو ادھین، دوس رین بھجن تھاو تھائیا۔ سچ دوار دی بھلی اک تعلیم، چوڈاں ودیا چار ورن ہلکائیا۔ مایا ممتا بڈھی کیتی ملین، ملما کنچن

رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ سچ دوارا کرے نہ کھئے تسلیم، تسبیاں مالا والے رہے گر لائیا۔ تیرا کھیل آد جُگاد جُگ چو کڑی قدیم، قدرت دے مالک تیری بے پروا ہیا۔ ساڈا بھروسہ سچ یقین، یاد وچ تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت رنگ دے اکم نون، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پڑدا دے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا نام دے نہ سچ، رسنا جہوا جگت ہلکائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا ماٹی کچھ، کوڑا پڑدا دے اٹھائیا۔ دھرم دوارے دے کوئی نہ ست، ست پُرکھ نرنجن تیرا راہ نہ کھئے تکائیا۔ ناڑی ناڑی ابلے رت، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ جو مارگ آئے دس، گر اوتار پیغمبر کہن تِس چلے نہ کھئے رضائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری آس رکھائیا۔ دین دنی کر اپنے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ کلجگ زین اندھیری میٹ مس، نرگن نوری جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی دے آگھ، اکھراں توں باہر ودیا دے سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاون سارے جس، صفتناں وچ تیرا راگ الئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، مہا اکتھ اک پرگٹائیا۔

★ ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گرمیز سنگھ دے گرہ تھانیسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن آتم پر ماتم تیرا ڈھولا ہووے پڑھدی، گیت گہر گمبھیر اکو گائیا۔ سدا درویش منگتی رہے تیرے در دی، دوسر گہر کدے نہ جائیا۔ ہرہو وچھوڑے اندر بھانا رہے جردی، نیتر لوچن نین آگھ راہ تکائیا۔ پیار مُحبت وچ منزل آگئی رہے چڑھدی، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ ٹھانڈے در درویش ہو کے بنے بردی، بندگی وچ اپنا آپ نوائیا۔ سار پاوے پُرکھ اکال تیرے گہر دی، گرہ مندر ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ وجدی رہے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری آتما تیرا رکھہ اِشٹ، دوسر سیس نہ کدے نوائیا۔ نانا کوڑا توڑ سرِشٹ، مُحبت تیرے نال بندھائیا۔ ٹوں مہربان ہو کے کھلی رکھیں درِشٹ، مہر نگاہ نال پار کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے سورگ بہشت، دوزخ آگ نہ کھئے تپائیا۔ نام خُماری اکو دیویں مست، مُشکل ساری حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال دین دِیال تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری

آتما تیری مئے عین، حُکے اندر سیو کھائیا۔ جھگڑا رہے نہ مذہب دین، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ سچ دوارے کر یقین، یاد وچ اپنا آپ لگائیا۔ پروردگار سانجھا یار کر تسلیم، تسبیح مالا منکے دئے گوائیا۔ تیرا ویکھے محل اٹل شان عظیم، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے نرگن نور جوت پرکاش قدیم، قدرت دے مالک تیری اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در درویش ڈھیہہ پئے سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری آتما تیرا مانے رس، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا نور تیرا پرکاش، تیرے وچ سہائیا۔ تیرا مارگ تیری اکھ، نیج نیتر دینا کھلائییا۔ تُوں صاحب سرب کلا سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اکو نام ندھانا دس، جیو آتما تیرا ڈھولا گائیا۔ حصہ کرے کوئی نہ وگھ، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیری مہا سدا اکتھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی انت کسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے نام دا کھول ہٹ، در دروازہ اکو نظری آئییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری آتما اکو چے جاپ، بہہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں دھر دا بننا ساک، سجن نور الہییا۔ منوآ رہے نہ کھئے گستاخ، بڈھ بییک دینی کرائیا۔ نہکرمی ہو کے کرماں لینا واچ، پڑدا اوبلا دینا اٹھائییا۔ تَجھ بن دوجا نظر نہ آوے کوئی ساک، سجن ہونا دھردرگاہییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی تیرے آگے ارداس، بینتی دتی سُنائییا۔ ہر گھٹ اندر نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر دے مٹائییا۔ سرب ویاپی تیرا ویکھیئے وڈ پرتاپ، لکھ چوراسی جیو جنت اکو تیرا نام دھیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مانو ذاتی تت سریر وجود انتر نرنتر کر پاک، پت پُنیت دے بنائییا۔

★ ۱۱ بھگن شہنشاہی سمت ۲ بھان سنگھ دے گرہ نانک پُرا ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال اپنے نام دی دے اگتی چمک، نور نورانے نور کر رُشنائییا۔ کر پرکاش زمیں اسمان اُپر فلک، دو جہانان ڈگمگائییا۔ لکھ چوراسی انتر نرنتر ویکھ اپنی خلق، خود مالک ویس وٹائییا۔ جوت سروپ مہربان محبوب کھول پلک، پتیرمیشور اپنی کروٹ لے بدلائییا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر سب دی میٹ حرص، ہوس تپش جگت دے بُجھائییا۔ سنت سہیلے صوفی فقیر رہے ترس، مہبان بیدوجلوه گر اپنا نور کر رُشنائییا۔ کلجگ کوڑی کِریا چار کُنٹ دہ دشا رہے کوئی نہ اٹک، نام کھنڈا تیج پرچنڈا برہمنڈاں دے چمکائییا۔ سچ

سُہنجنا آد نرنجنا نرویر کر اپنا وقت، جگت ڈھیلا ویلا رہے نہ رائیا۔ ٹوں مالک خالق پرتپالک والی دو جہاناں اُپر عرش، عظیم اعظم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کیریا نِدھان ٹھا کر سوامی مہربان دین دُنی ویکھ اپنا جگت، جاگرت جوت کر زُشنائیا۔ گود اُٹھا گُرمکھ گُرسکھ سہیلے بھگت، بھگن ہو کے بھاگ کایا ماٹی دے لگائیا۔ اُوچ نیچ راؤ رنک رہے کوئی نہ فرق، فقرہ ڈھولا سوبلا نام اِکو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ساچن دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنی کھیل دس کرتار، قُدرت قادر دُھر دا دھرم دے جنائیا۔ جُگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ تیرا نُور ظہور لبھدے رہے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری بن بن پاندھی راہیا۔ کھوجدے رہے سدا جُگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پڑدے مات اُٹھائیا۔ صفتاں وچ کردے رہے اِظہار، کتھنی کتھ کتھ ڈھولے گائیا۔ سچ دوارے منگدے رہے بھکھار، نرگن سرگن سرگن لوکات ویس وٹائیا۔ پاربرسم پتیرمیشور اِکو مَندے رہے مددگار، دُوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ در درویش ہو کے کوک رہے پُکار، دروہی دروہی نام خُدائیا۔ جگت واسنا میٹ اندھ اندھیار، دُرگندھی سُنکدھی وچ بدلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن آتم پر ماتم دس اِک جیکار، ہاہاکار رہے نہ کھئے لوکائیا۔ نو ست دسے تیرا خِدمتگار، سیس جگدیس سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال دین دیاں سمرتھ سوامی انترجامی در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچے نام دی دے دے دھیر، دھیرج دھرم نال بندھائیا۔ شرع کٹ زنجیر، نام ڈوری تند بندھائیا۔ کوڑ کڑیارا میٹ اخیر، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ مُحبت وچ بدل دے تقدیر، تدبیر دین دُنی سمجھائیا۔ اِکو رنگ رنگا شاہ حقیر، بے نظیر مہر نظر اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کٹی جائے بھیر، اُوکھی گھاٹی پندھ مُکائیا۔ نیترووے کھئے نہ نیر، چہہر کوڑ نہ کھئے لگائیا۔ امرت رس نچھر دھارا بخش اپنا سیر، سرتی شبد نال ملائیا۔ ٹوں داتا دانی مالک خالق پرتپالک گہر گمبھیر، دُھر دا ٹھا کر اِکو نظری آئیا۔ ہوں بالک تیرے ادھین، سیوک سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ تیرا لیکھا یامبین، مُفلساں لے اُٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اِکو دے تعلیم، ساچا نام سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حُکم آد جگاد جُگ چوکرئی قدیم، قادر کرتے کرنی تیری اِکو نظری آئیا۔

★ ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گرہ نانک پُرا ★

گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے دُھر دے مُرشد، مُرید دید اندر تیرا راہ تکائیا۔ جن بھگت لوکيات تیری کردے اُفت، صفتان اندر تیرا نام وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنے ملن دی اوہناں دے فرصت، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ کوٹاں وچوں وِرا دِسدا کوئی گُرمکھ، گُرسکھ تیرے وچ سمائیا۔ جنم کرم دا سدا میٹنا دُکھ، دُکھیاں درد آپ وندائیا۔ جگت ترشنا رہے نہ بھکھ، سانتک ست دینا کرائیا۔ تُوں صاحب سُلطانا ابناشی اچت، پارہسم بے پرواہیا۔ بن تیری کِریا کسے ملے نہ سُکھ، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ سنت سُوپیلے رکھ کے تیری اوٹ، آسا کوڑی گئے تجائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے دُگمگائیا۔ راہ تگن تیرا مات لوک، نت نوٹ ویکھ وکھائیا۔ گا کے ڈھولا سوہنگ سچ سلوک، اپنی خوشی بنائیا۔ نام خُماری اندر کر مدہوش، جگت سوچ دی سمجھ رہے نہ رائیا۔ جنہاں دی انتر آشا رہی لوچ، لوچن نین دے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سگلا سنگ بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگت سُوپیلے ویکھ آپ، نرگن ہو کے دیا کھائیا۔ بن تیری کِریا ہوئے کوئی نہ پاک، پنت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ کِریال دیاں ہو کے کھول تاک، پڑدا اندروں دے اُٹھائیا۔ تُوں آد جُگادی آتم پرما تم سجن ساک، مِتر پیارا اکو نظری آئییا۔ بن تیرے نام اور دسے کوئی نہ گاتھ، وِدیا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ پِرتی جوڑ دے نات، نر نرائن بخش اک سرنائیا۔ بھوکھتاں وچ تیرا فرمانا آئے اکھ، سندیشہ دے کے دُھر درگاہیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت لیکھا جانے کملاپات، پتپریشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر درباری منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتاں آس چر کی، چریں وچھنے لے ملائییا۔ تیری کھیل اگئی دُھر دی، تھر گھر ساچے لینے ٹکائییا۔ سچ پِرتی دینی پِرتم پر دی، پیا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوت تگنی دھار نر دی، نرور نر دینا چمکائییا۔ امرت بوند سوانتی ہووے کِردی، نِجھر جھرنا دینا جھرائیا۔ سُرُتی من واسنا چار کُنٹ دہ دشا نہ ہووے پھردی، آتم پرما تم میلا لینا ملائییا۔ بن تیرے دین دیاں کوئی نہ بنے دِردی، دُکھیاں درد نہ کھئے وندائیا۔ اسپں آسا رکھی تیرے گھر دی، گھرانے اپنے گئے تجائیا۔ اکو مہر محبوب منگیئے ساچے ہر دی، ہر دے اندر اپنا رنگ رنگائییا۔ دین دنی کلجگ انت ویکھ سڑدی، اگنی تت نہ کھئے بُجھائییا۔ شرع مکے نہ چوٹی جڑ دی، مدھ بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ جو آتم پرما تم تیرا نام

سوہنگ ڈھولا پڑھدی، تنہا اپنا گرہ مندر دینا دکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹنی اچھل چھل دی، اچھل اچھل اپنا حکم دینا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری ساچی دھار سدا نہچل دھام اٹل دی، اٹل پدوی جن بھگتاں جھولی دینی پائیا۔

★ ۱۲ بھگن شہنشاہی سمت ۲ سنتا سنگھ ترن تارن ★

گر اوتار پیغمبر کہن بھگت دوارے دیپک جگیا دیا، تیل باقی باہروں نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سمترتھ سوامی اپنا کر حیا، مہربان محبوب مُحبت وچ دیا کھائیا۔ نرمل کر بھگت بھگوان انتر نرتتر جیا، جیون جُگت جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ سیا، صاحب سوامی انترجامی مہر نظر اٹھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک دو جہاناں پیا، پریم پیارا دُھر دا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ کی کہے دیا باقی، باطن اپنا حال سُنائیا۔ سہنجی دے لوکھات راتی، رُڑی جگت والی بدلائیا۔ سندیشہ سُنہڑا دیوے گوبند والی پاتی، پتن بیٹھا ویکھے دُھر درگاہیا۔ منزل اوکھی پوری کرے کوئی نہ گھاٹی، حق حقیقت نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے ساکھیاتی، صاحب سوامی انترجامی درس کھئے نہ پائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ بدل دے حیاتی، گُرمکھ گُرسکھ ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نرگن دھار بن امدادی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ساچے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کہے دیپک والی بٹی، پاربرہم بھو دینا جنائیا۔ مالک منگدی اکو کلاپاتی، پتپریشور ہو کے لینا پرنائیا۔ گُرمکھان نرگن دھار بناؤنی اپنی سخی، ساجن ہو کے سنگ بنائیا۔ درس دکھاؤنا نچ نیر لوجن نین اگئی اگھی، گیان نور کر رُشنائیا۔ ساچے مندر گرہ وبیر دینی گھتی، نیرویر ہو کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ نام بھنڈارا انمول بخشنا رتی، رتن امولک ہیرا گُرمکھ لینا اُچائیا۔ من واسنا چار کُنٹ دہ دشا جن بھگت رہے نہ تھی، شبد ڈوری تند لینا بندھائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیارا دے ہٹی، ونجارا منوا منسا اپنی سنگ رلائیا۔ تیرے نام دی پڑھے کوئی نہ پئی، نراکھر دھار سمجھ

کسے نہ آئیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمرتھی، مہربان دیا کماٹیا۔ تیری صفت ڈھولا گائے کوئی نہ بھٹی، کاتب قلم نہ کھتے چلاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری اوٹ تکاٹیا۔

★ ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ اوتار سینگھ چبیوال ضلع ہوشیار پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن دیا بتی کرے لو، لوآں پُریاں توں باہر تیری رُشنائیا۔ نرگن دھار آپے آئیوں ہو، ہوکا شبد نام سمجھائیا۔ جن بھگتاں سنگ اپنا کر موہ، مُحبت آتم پرما تم لینا جڑائیا۔ تڈھ پن بھيو جانے اور نہ کو، کوٹ برہمنڈ کھنڈ روون مارن دھائیا۔ تیرا نام سندیشہ سُن کے سوہنگ سو، سرب سوامی انترجامی تیری یاد اِکو دو جہاناں سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکالے دین دیا لے گھٹ نواسی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیا رکھ خواہش، بھيو ابھید جنائیا۔ پُرکھ اکال پوری کرنی آس، آسا منسا اپنے وچ سمائیا۔ ساچے بھگتاں کر تلاش، تالا اندرون دینا ٹرائیا۔ کسے نوں شو تکنا نہ پئے اُپر کیلاش، برہمے دا برہم پڑدا دینا اُٹھائیا۔ نرگن دھار اندر کر کے واس، واسطہ اپنے نال کرائیا۔ باہر دے دیکھ نالوں تیری جوت دا سدا رہے پرکاش، دوس زین اِکو نور رُشنائیا۔ سب دی آسا منسا پوری ہووے آس، اصل وچ وصل یار دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔

★ ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ دیدار سینگھ دے گرہ بہام ضلع گرداسپُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن دیا باقی کرے کی چمک، چند چاندنا نظر کھتے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا ویکھ چار گنٹ احمق، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کوٹاں وچوں تیری کِرپا نال تیرا بھگت سُھیلا تیرے نال ہووے سہمت، سمے دے مالک مہر نظر لینی اُٹھائیا۔ خلق دے خالق کرنی رحمت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جگ جنم دی لیکھ لاؤنی محنت، سچ مزدوری مُدتاں دی جھولی پائیا۔ جگت واسنا کوڑی کِرپا رہے نہ کوئی

علامت، صحیح سلامت اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ساچا اکو اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ کوڑی کِریا دِپیک ہون لگا گل، اندھ اندھیرا دئے دُہائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی اندروں تیرا نام گیا بھل، بہرم وچ بہرم رہیا کُرائیا۔ بھاگ لگا دے نہ کیسے گل، گل مالک کلمہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ بھنڈارا ہتھ نہ آوے وست انمولک ائمل، قیمت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگت دے مالک، جگ چوکرئی تیرا کھیل اہل، بھلیاں مارگ رستے لینا پائیا۔

★ ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سرُپ سینگھ دے گرہ ڈھڈی ضلع فریدکوٹ ★

گر اوتار پیغمبر کہن آد جگاد جگ چوکرئی جن بھگت دِپیک ویکھیا جگدا، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ ست پرکاش بناوے لوکات جگ دا، جگت جگیا سو جیواں راہ جنائیا۔ رستہ وکھاوے ڈھر درگاہ سچ دا، ست دھرم اک اپنائیا۔ لیکھا مٹاوے مکے کعبے والے حج دا، حضرت گھر وچ اک پرگنائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان راہ دسدا، ٹوں میرا میں تیرا کر پڑھائیا۔ گرہ ویکھے حقیقت حق دا، مندر ڈھر دے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بن بھگتاں بھوئے نہ کدے پرکاش، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال اُتے کرے نہ کھئے وشواش، وشو رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساچا بنے نہ کوئی سیوک داس، یاچک خادم روپ نہ کھئے وٹائیا۔ منزل پوڑی چڑھے کوئی نہ گھاٹ، جگت دوارا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ آتم پرما تم بنائے نہ کھئے ساتھ، سکلا سنگ نہ کھئے جُڑائیا۔ سوہنگ ڈھولا گائے کوئی نہ گاتھ، اکھراں والی جگت پڑھائیا۔ پُرکھ اکال مئے نہ کوئی پتا مات، پتپر میشور کنت کنتوہل نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتاں اپنا بھو کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتاں بنا چلے کھئے نہ راہ، رہبر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ ڈھر دی صفت سکے کوئی نہ گا، نام ندھان نہ کھئے شنوائیا۔ پُرکھ اکال نرگن دھار نہ جاوے آ، لوکات نہ کھئے

رُشنائیا۔ شبدی گر نہ بنے ملاح، بیڑا شوہ نہ پار کرائیا۔ کوٹ جنم دے بخشے نہ کھئے گناہ، پتت پُنت نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن نیتر لوچن نین اکھ کھلائیآ۔

★ ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ رُپو وال ضلع ہوشیار پُڑ ★

گر اوتار پیغمبر کہن بن بھگتاں چلے نہ کھئے چال، دین دُنی نہ کھئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال بنا مُریداں پُچھے کیسے نہ حال، در درویش نہ رُوپ وٹائیا۔ جھگڑا مکے نہ شاہ کنگال، اکو رنگ نہ کھئے سہائیا۔ ساچے مندر کرے کوئی نہ بہال، تن ماٹی کھوجن کھئے نہ پائیا۔ تن وجود ویکھے نہ کھئے دھرم سال، نو نو پندھ نہ کھئے مکائیا۔ گھر سوامی ملے نہ کیسے آن، محل اٹل نہ کھئے رُشنائیا۔ ناتا توڑے نہ کوڑ جہان، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ بن بھگتاں کم نہ آئے سِری بھگوان، ساچے گھر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنت سہیلے اک اکلّا اپنے گھر منکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچی کرے کوئی نہ بھگتی، بنا بھگتاں بھگون ملن کھئے نہ آئیا۔ جگت کھیل ویکھی جگ جگ دی، جیون داتا پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ تانس ویکھی کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اگنی آگ دی، اگلا بھو نہ کھئے چُکائیا۔ دُھن سُنے نہ کھئے اگنی ند دی، انراگی راگ نہ کھئے الاٹیا۔ حدود مکے نہ جگت واسنا جگ دی، جاگرت جوت کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جو آتما پرماٹما نال لگدی، لگ ماتر دا لیکھا جائے چُکائیا۔ سد اوسے دھار وسدی، جس وچوں وشن برہما شو سیو کھائیا۔ ویکھن کھیل سدا پرتکھ دی، پاربرہم پتیرمیشور اکو ہونے سہائیا۔ کلجگ انت گھڑی جس دی جس دی، وید پُراٹاں توں باہر صفت صلاحیا۔ نام خُھاری دیوے اپنے نام مد دی، مدھر دُھن اپنا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن مندر دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بن بھگتاں رکھے کوئی نہ آس، میلا ملے نہ بے پرواہیا۔ راہ تکے نہ کھئے پُرکھ ابناس، نج نیتر نین اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ساچا بنے کوئی نہ ساتھ، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاوے کوئی نہ گاتھ، چار جگ شاستر سمرت وید پُراٹاں انجیل قرآن دئے گواہیا۔ نرگن سرگن دھار بدلے نہ کھئے سماج، سمگری سچ نہ کھئے ورتائیا۔ اندر وڑ کے کھولے کھئے نہ راز، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ اگنی سُنائے

کوئی نہ ناد، انحد نادى ناد وجائيا۔ سوئی سرتى كسے نہ جاوے جاگ، آس نندرا نہ كھئے مٹائيا۔ بن بھگتاں لوکيات مٹے نہ كسے اندھیری رات، نوڑی چند نہ كھئے چمكائيا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی كریا كر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے گرہ وسائيا۔ جن بھگت كہن گر اوتار پیغمبر سُنو میت، ڈھر دی دھار دیئے جنائيا۔ پرہہ دی كریا نال بدلیئے ریت، كھمے اندر سیو كمائيا۔ اك دی پریتی اندر بھل گیا مندر مسیت، مندر مسجد مٹھ آس رہی نہ رائيا۔ سُن کے اگمّا گیت، گوبند وچ سمائيا۔ جھگڑا مُك گیا ہست كپٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپيا۔ مذہباں والی دُور كیتی لیک، لكیر فقیر نہ كھئے اكهوائيا۔ گر اوتار پیغمبرو تسیں ساڈی كرو تصدیق، شہادت اپنی دیو بھگتائيا۔ پُر كھ اكال نوں جا کے دسو ٹھیک، ٹھاكر تیرے بھگت تیرے وچ سمائيا۔ جنہاں دا اكو كلمہ نام حدیث، اكو نغمہ نام سُنائيا۔ سد بیٹھے رہن اتیت، ترے گن بھے نہ كھئے جنائيا۔ پنج تت كایا ماٹی كر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجائيا۔ سدا اكو ركھ کے چیت، چیتن سرتى آپ كرائيا۔ اسپں ویکھ کے اوپناں دی نیت، خوشیاں اندر اپنی خوشی بنائيا۔ پُر كھ اكال دین دیاں ساڈی پوری كر وصیت، پُورب لہنا لیکھا دے چُكائيا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی كریا كر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈا ڈھر دا نظری آئيا۔ گر اوتار پیغمبر كہن بن جن بھگتاں كھئے نہ كھولے بھيو، راز كُفت شنید نہ كھئے شنوائيا۔ بنا بھگتاں توں پُر كھ اكال نام دیوے كسے نہ مُفت، بھجن بندگیاں وچ لائی لوكائيا۔ سنت سھپلا رہن نہ دیوے كوئی سُسْت، سُنّیاں لئے جكائيا۔ نام ندھانا دے دُرست، دُور دُرّائے میل ملائيا۔ كوڑ وكار رہن نہ دیوے كُشت، كچن كایا گرھ سھپائيا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی كریا كر، دیونہارا ساچا ور، نہكلك نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوُكڑی وست امول امل اٹل اپنی آپ ورتائيا۔

★ ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بشن سنگھ، سیوا سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ★

جن بھگت كہن پرہہ كریا كیتی آپ، پاربرہم پتیرمیشور دیا كمائيا۔ سوچھ سرؤپی درشن دتا ساكھیات، نرؤیر نراكار نرنكار نرگن جوتى كر رُشنائيا۔ توں میرا مین تیرا آتم پرما تم دسیا پاٹھ، سوہنگ ڈھولا شبد وچولا اك اُپجائيا۔ پاربرہم برہم جوڑ کے ڈھر دا نات، دُئی دویتی

شرع شرعی لیکھا رہیا چُکائیا۔ ہونے سہائی اناتھاں ناتھ، دیناں ناتھاں دین دیاں اپنے رنگ رنگائیا۔ ساچی منزل چڑھا کے دُھر دے گھاٹ، پتن دوارا اکو اک وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ زین اندھیری رات، نرگن ساچا چند نور کرے رُشنائیا۔ گرمکھ ساچے سنت جناں لیکھے لاوے پون سواس، دمادم دامن اپنالے پھڑائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی اندر پاوے راس، سرتی شبدی گوپی کابن روپ درسائیا۔ مُحبت وچ محبوب مہربان پوری کرے آس، جگت نراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ پوری کیتی آس، آسا پئی نظری آئیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پرہت کرنا نہ پیا تلاش، چار کُنٹ دہ دشا اُٹھ نہ کھئے دھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لاگھٹ بھیترا کایا مندر اندر گرہ وسیا پاس، پرہ پُرکھ پرما تم آتم اپنا سنگ بنائیا۔ دھرم دوار ایکنکار اک اِکلا دے سچا وشواش، وشن برہما شو لیکھا رہیا مُکائیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا کھولے بنا قلم دوات، لیکھ لیکھا دُھر دا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے سچ دوارے آپ ملایا۔ جن بھگت کہن پرہ مہر کرے مہربان، نظریہ اندرون دئے بدلایا۔ بنا بھومکا توں دیوے اپنا دھوڑی دان، پن مستک لیکھا لیکھے قلم شابیہ۔ ست دوار ایکنکار وکھائے حق نشان، حقیقت لاشریک اپنی آپ سمجھائیا۔ دُھر سندیشے اندر دیونہار فرمان، فُرنیاں توں پرے پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنی سیوا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کل اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ دیونہارا دیون یوگ، جُگ چوکرئی جس دے حُکمے اندر سیو کھائیا۔ جن بھگت سہیلے کر کے دُھر سنجوگ، جنم کرم دے وچھڑے جوڑ جُڑائیا۔ سچ جیکارا دس اکما سلوک، صلح کل کل مالک اپنا رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم درشتی اندر پوش، سوچ توں پرے اپنی سمجھ دئے سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے دُھر دی موع، مجلس بھگتاں وچ رکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ مینارے کوٹ، دُھر دربارا اکو اک سمجھائیا۔ کر پرکاش نور نورانی نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویکھے تھاوں تھائیا۔ جن بھگت سہیلے کہن ابناشی کرتا کرے گرمکھ ساچے سنت جناں دی کھوج، کھوجی ہو کے چوجی ہو کے چولا اپنالے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، نام ندھان دیوے آگادھ بودھ، بودھ بُدھی اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس سنگھ دے گرہ او جلا ضلع کپورتھلا ★

گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگت سہیلے تھوڑے وچوں کھرب آرب، چار کُنٹ نظری آئیا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال ایکنکار ونڈے درد، دیناں ناتھ درد دُکھ بھے بہنجن اپنی دیا کماٹیا۔ مایا ممتا موہ جُھڈا کے لالچ درب، دغا دین دُنی دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ من ہنکار توڑ کے گرب، گریہواس دا جھگڑا رہیا چُکائیا۔ جودھا سُو رپیر مردانہ بن کے مرد، مُدتاں دے وچھڑے جوڑ جُڑائیا۔ پُورب جنم دی آسا منسا بینتی من کے عرض، عاجز عزیز اپنی گود اُٹھائیا۔ جنہاں چُھری حلال کرے کوئی نہ کرد، لکھ چوڑاسی قتل گاہ وچوں باہر کڈھائیا۔ ایکا نام سندیشہ دیوے گرج، غرور دین دُنی دئے مُکائیا۔ مانس جنم مہر وچ ہون نہ دیوے حرج، پردے اندر وس کے اپنا رنگ رنگائیا۔ کر کھیل جگت اسچرج، اچرج لایلا آپ ورتائیا۔ جُگ چوڑی پچھلی کڈھ کے فرد، لیکھے سب دے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ ہر نام سنگھ دے گرہ نور پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن بھگتاں اندر ویکھی نرمل بُدھ، بُدھ دی آسا پور کرائیا۔ لیکھے لا کے کرشن والا یُدھ، جھگڑا دین دُنی چُکائیا۔ رام دی رمز جانے کچھ، جو بنواسی ہو کے انتر انتر سُنائیا۔ بل دی دھارا رہی کُد، باؤن نال لئے انگرائیا۔ دُرگا دس رہی کچھ، اشارہ پچھلا یاد کرائیا۔ موسیٰ چرناں وچوں اُٹھ، نیتز نیر وپائیا۔ عیسیٰ کہے لیکھا دے کچھ، کشمکش دے جگت لوکائیا۔ محمد کہے میری پوری کر ٹک، صدی چوڈھویں ونڈ ونڈائیا۔ نانک نرگن کہے کلجگ دھار ویکھ لُٹ، تیرا نام لُٹے کوڑ لوکائیا۔ گوہند کہے میری آسا منسا کر خوش، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لیکھ چُکا جن بھگت لاڈلے سَت، گُرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ سب دا انت اخیر پینڈا رہیا مُک، آگے حُکم نہ کھئے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی میٹ دُکھ، دُکھیاں درد ونڈائیا۔ جن بھگتاں اُجل کر مُکھ، مُکھئے اپنے گھر وسائیا۔ پڑدا رہے نہ اوہلا لُک، لوک پرلوک دُنکا دے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ٹھانڈے تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا

وکھرا ویکھ گیان، اگیاننا دتی مٹائیا۔ دھرم دا ویکھ نشان، نشانے گئے بھلائیآ۔ جوتی نؤر مہان، رو سس شرمائیا۔ کاغذ قلم نہ دیوے کھئے بیان، آگمن تیرا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تون والی دو جہان، نرگن سرگن دوہری کھیل پرگٹائیا۔ تیرا وکھرا اکھراں تون کلام، کائنات کلمہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے تیرے غلام، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ اسپن سارے ہوئے بدنام، بیٹھے مکھ بھوائیا۔ کوڑی کیریا کرنی دے کرتے کر قتل عام، قاتل مقتول اپنا روپ دھرائیا۔ من واسنا سرشٹ سبائی کردے نیلام، خریددار گر اوتار پیغمبر تیرے در تے بیٹھے سوہیا پائیا۔ بدل دے نظام، نوبت اپنا نام سُنائیا۔ تیرے ہتھ دو جہاناں انتظام، حکم دھر دا اک منائیا۔ تیرا سندیشہ نو ست ہوئے پروان، پروانہ اپنا دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۴ بھگن شہنشاہی سمت ۲ بھگوان سنگھ اڑمڑ ٹانڈا ★

گر اوتار پیغمبر کہن تیرے بھگتاں ویکھی اندر پریت، باہروں سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ تیری دھار سدا اتیت، ترے گن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تون مالک سرشٹ سبائی جگ جیت، جگ جیون داتا کہہ کے تیرا شکر منائیا۔ تون حکمران جگدیش، جگدیش دو جہان اکھوائیا۔ لکھ چوراسی پرکھیں نیت، نیتوان نؤر خدائیا۔ کلجگ انت ستجگ دھارا بدل پیچ، وچلا پڑدا دے اٹھائیا۔ جو گنڈھ رکھی پیچ، وشن برہما شو تیرے ہتھ پھرائیا۔ جس دی چار جگ کردے رہے اڈیک، ستجگ تیرتا دواپر کلجگ اکھ کھلائیآ۔ سو ویلا وقت ویکھ تاریخ، تواریخ جس نون سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سارے در تے منگدے بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے بھگت ویکھے اندر دے کھوجی، کھوجت کھوجت دھیان لگائیا۔ تون مالک تکیا چوجی، کایا چولا رہیا سہائیا۔ تیرا جھگڑا نہیں جنجو بودی، ٹکا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن رکھیں گودی، گوبند ہو کے اپنی گود اٹھائیا۔ پن گرمکھاں کیسے نہ دتی سوجھی، سوچ سمجھ وچ رکھی سرب لوکائیا۔ تیری یاد کردے گئے ویدی سوڈھی، نعرہ جیکارا تیرا نام سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، تیرا بھے بھو دسے لوک پرلوی، سلوک اکو دینا سُنائیا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ریشم سنگھ دے گرہ خیرا مزہ ضلع جالندھر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ آسا منسا پوری کر دے منگ، مانگت بھکھاری درویش دھر دے دھیان لگائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ بیت گئے لنگھ، بن بن نت نوت پاندھی راہیا۔ صفتی نام ڈھولے گا گا لوکات اگئی چھند، اکھر کاغذ شاہی نال جوڑ جڑائیا۔ اگم اتہاہ بے پرواہ تیرا مان کے گئے اند، نجانند وچوں پرمانند دتا وکھائیا۔ بھيو کھولیا برہم ہنگ، ہمساجن ہو کے اپنا گھر وکھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر ہوئے تنگ، سگلا سنگ دین دنی نہ کھئے بنائیا۔ ساڈا انت اخیر بے نظیر نہ ہووے بھنگ، برہمند کھنڈ مل کے تیرا واسطہ پائیا۔ نرگن جوت اگم پرکاش نوری چارھ چند، سُکلا کیشنا پکھ وند نہ کھئے وندائیا۔ شبد اناد دھن برہما دنا بنا بتی دند، رسنا توں باہر اپنا رس دے وکھائیا۔ کروٹ لے کرنی دے کرتے بدل اپنی کنڈ، سنکھ ہو کے بنا منش منکھ اپنا درس وکھائیا۔ سچ پریت ٹھانڈے سیت تیرے نال گئی ہنڈھ، بخشند ہو کے بخشش رحمت ساڈی جھولی پائیا۔ یاد آئی وشن برہما دھار پریم والی گنڈھ، نرگن اندر نرگن سوہا پائیا۔ نرویر ہو کے سچ محبت وچ محبوب پیارے رنگ، دھر دے مالک اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر بیٹھے آس لگائیا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ منڈیانی ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن دھر دے مالک ویکھ منگیئے کی، قیمت پچھلی نہ کھئے چکائیا۔ جھکڑا پیا ساڈھ تین ہتھ ماٹی خاکی سپیں، ساول سُندر تیرا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ امرت دھار نچھر رس برکھے نہ کھئے اگما مینہ، جگت پیاس ترشنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ نرمل کرے نہ کھئے جیا جی، جیوت جیون مرتو توں پہلوں مرتک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، ساڈا ہویا مانگت ویلا، جگ چوکرئی آسا منسا لہنا پور کرائیا۔ جوت شبد دھار گرو گرو چیلا، چیلا گر ایکا رنگ سہائیا۔ سمرتھ سوامی انترجامی نظر آ دھر سہیلا، دھرم دوار ایکنکار اکو اک پرگٹائیا۔ جگ چوکرئی سد وسیا رہوں نویلا،

چؤراسی اندر وڑ کے، مندر چڑھ کے اپنا نور جوت چھپائیا۔ سَتَجُگ تریتا دواپر کلجگ تیری دھار قدرت دے یار آئے بھڑ کے، واحد لاشریک تیرا ڈھولا گائیا۔ تت وجود ماٹی خاک چھڈ کے جیوت ہوئے مر کے، جیون تیری جھولی پائیا۔ دُھردرگاہی بے پرواہی کھول بھیو اپنے گھر دے، گھرانہ گرہ مندر نج دوار ایکنکار اپنا اک پرگٹائیا۔ جو کلجگ انت اخیر بے نظیر بھگت سہیلے تیرا سوہلا پڑھدے، نام ندھان نوجوان مرد مردان تیرا راگ الاٹیا۔ سیس جگدیس تیرے چرن کولان دھردے، دھرنی دھرت دھول اُپر تیری آس رکھائیا۔ اوہناں دے کارج آتم پرما تم پرما تم آتم مل کے کر دے، قدیم دے مالک قدرت دے خالق خلق دے ثالث ضامن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان رو سس سورہ چند تیتھوں ڈردے، لوک پرلوک سلوک سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سری بھگوان جیو جہان نام ندھان نوان گھاڑت گھڑ دے، گھڑھن بھنہار سمرتھ مہا اکٹھ دے کے وتھ، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ تیرے کھیل ویکھئے آد جگادی نہکلنک نرائن نر دے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیر پا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک اُپجائیا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۲ راج کور دے گرہ جلوڈ ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن جگ چوگری تیرا جپ جپ تھکے جاپ، اکھاں اکھراں نال ملاٹیا۔ تینوں دسدے آئے پوت پاک، پنتان پُنیت بناٹیا۔ شبد اگتی ماردے آئے آواز، بن راگان نادان شبد راگ الاٹیا۔ مہربان مہر نظر کر ویکھ اندھیری رات، کلجگ کالی دھار چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چار کُنٹ دہ دشا ساچی دسے نہ کھئے جماعت، سچ ملاپ ساچے گھر نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں وست امولک کر عنایت، گُفت شنید اپنی آپ ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دپ دھر دا حکم کر ہدایت، حدیث کلمہ ابلیساں دے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر ساڈی پوری ہوئی شریعت، شرع شریعت تیری جھولی پائیا۔ تیرا نور نظر آئے ایکنکار اکو واحد، واحد کلمہ نغمہ نام ندھان دینا درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا ہویا عہد، عہدنامہ سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ مہربانا تیرے آگے ٹکائیا۔ تیرا حکم بدل دیوے طریقہ قانون قواعد، قاعدہ باقاعدہ علحدہ اپنے حکم وچ سہائیا۔ وقت سماں آگے ہور نہ ہووے زائد، زاہد مشاہد

دُھر دا حُکم دینا ورتائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جُگ چوؤکڑی انت آخِر کڈھ نتاچ، عدل عدالت اپنی اک لگائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کیسے نال کریں نہ کوئی رعایت، بے اصولی اندر کریں نہ کچھ عنایت، اصل وچ اپنا وصل یار دینا کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار تیری منگدے حمایت، ہمساجن وڈ راج راجن شاہو بھوپ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا بھگت سہیلا گرمکھ گرمکھ سنت ساجن رہے نہ کوئی نا لایق، نالیش وچ آتش جگت نہ کھئے جلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن لہنا دینا مُکا دے سب دا مُول، امل مُل قیمت آپے پائیا۔ تیرا حُکم کوئی نہ جاوے بھول، اہل بھلیاں دینا سمجھائیا۔ ستجگ ساچا مارگ اکو دس اصول، اصل وچ تیری نسل آتم نور نظری آئیا۔ تیرا نام سندیشہ حُکم اک معقول، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ انت لہنا دینا جھگڑا مُکاؤنا قاتل مقتول، فضول وقت نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوؤکڑی نت نوت گر اوتار پیغمبر نرگن دھار تیرا کردے بت، تون ٹھاکر سوامی ایتھے اوتھے دو جہاناں پت، جن بھگتاں اندر پریم دھار ایکنکار شبدی لاؤنی کھچ، نرگن دھار کایا ماٹی مندر وڑنا وچ، وچلا بھيو وڈ دیوی دیو بن سیو گرمکھان لیکھے دینا لائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہنس راج دے گرہ مکیریاں ضلع ہوشیار پُر ★

شبہ کہے میں تیرا ست دُلا، آدی نادی اک اکھوائیا۔ تھر گھر میرا دوار، سچکھنڈ تیرا درشن پائیا۔ وشن کہے میری وشو دھار، دُھر دی سیوا نظری آئیا۔ برہما کہے میرا برہم پسا، تیرا جوت نور رُشنائیا۔ شنکر کہے میں کھیل کھیلاں دھواں دھار، سنگھار کراں لوکائیا۔ ترے گن کہے میں بخشیش رحمت وچ کراں پیار، پریم تیری آس رکھائیا۔ پنج تت کہن تیرے حُکم دا آکار، اکل کل دھاری تیرا کھیل دُھردرگاہیا۔ پرکرتی کہے میں ویکھاں ویکھنہار، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نراکھر کہے میرے اُتے کیتا اُپکار، اگمی آواز جنائیا۔ بخشیش کر اگم اپار، اپرمپر دتی وڈیائیا۔ سماں کہے جاواں بلہار، جُگ چوؤکڑی میرا انگ بدلایا۔ ودیا کہے تیرا ادھار، ویدان نال صلاحیا۔ سرگن کہے تیرا

جوت نُوَر اُجیار، اندھ اندھیرا اندھ نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے پرتھی آکاش میرا سنسار، جل تھل بوند سوانتی چرن دھوڑی چہار، شہنشاہ اپنی اک پرگٹائیا۔ دھرنی دھرت دھول دے آدھار، حُکے اندر حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ شبد کہے میں تیرا ناد، انادی اک اکھوائیا۔ وشن کہے میں تیری یاد، ہر گھٹ سیو کھائیا۔ برہما کہے میں تیرا راز، جلوہ نُوَر اکھوائیا۔ شنکر کہے میں تیرا سادھ، سادھنا کران جگت لوکائیا۔ ترے گُن کہے میں تیری داد، دعوے نال منگ منگائیا۔ پنج تت کہن اسیں کایا کھیڑا کریئے آباد، سوہنی بنت بنائیا۔ پرکرتی کہے میرے بنا بنے نہ کھئے سواد، رسنا رس نہ کھئے جنائیا۔ نراکھر کہے میرے بنا آئے نہ کھئے آواز، جگت بنت نہ کھئے بنائیا۔ ودیا کہے میں ساچی ساجنا لئی ساز، سجن ملیا بے پرواہیا۔ سرگن کہے میرا نرگن دیونہارا دات، داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکے اندر کھیلے کھیل تماش، پُرکھ اکال ایکا نُوَر الاہیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ مُلکھ راج دے گرہ مکیریاں ضلع ہوشیار پُر ★

شبد کہے میں آدی سٹ، جاگت سووت رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ وشن کہے میں دھار اباشی اچت، چاترک ہو کے اکو آس رکھائیا۔ برہما کہے میں حُکے اندر سرِشٹی کران اُتپت، چارے کھانی سوہیا پائیا۔ شنکر کہے میں رہن نہ دیواں کوئی دُکھ، کایا ماٹی تن وجود کران صفائیا۔ ترے گُن مایا کہے میں کیسے دوارے کدے نہ جاواں مُک، پردھان ہو کے بھجّان واہو داہیا۔ پنج تت کہن بن ساڈے بنے کوئی نہ بُت، تن سریر نہ کھئے رکھائیا۔ پرکرتی کہے میرے نال سب کُچھ، پنجھی مل کے وجے ودھائیا۔ دُھر آواز کہے پرہہ دا پینڈا کدے نہ جاوے مُک، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن سرگن دھار آپے اُٹھ، اکل کل اپنی کار کھائیا۔ کھیل اندر کھیلے کھیل سب کُچھ، بیو ابھیدا اپنے وچ لکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ چڑھائیا۔ شبد سٹ کہے میں ایکنکار دا اک دُلارا، دُوُلحا دُھر دا نظری آئیا۔ وشن کہے میں وشو کران پیارا، واستک اپنا آپ سیو لگائیا۔ برہما کہے میں ویکھ برہم پَسارا، پاربرہم نیوں نیوں لاگان پائیا۔ شنکر کہے میں لہنا دینا چُکا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری اپنے نال ملائیا۔ ترے گُن کہے میرا سہاوا سدا رہے دہاڑا، دوہاڑی سو سو وار پُرکھ

اکال منائیا۔ پنج تت کہے میرا لگے ایہہ آگھاڑا، تن ماٹی خاک وجود من دیاں نچائیا۔ پرکرتی کہے میرا لیکھا نو دوارا، واسنا وچ آساں دیاں ملائیا۔ میرے حکم دا ہور نظارہ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اُپائیا۔ میرے پریم دا اک اشارہ، آسا منسا ہنسا وچ ویکھاں جگت لوکائیا۔ بُدھی توں پرے کھیل اپارا، اپرپر سوامی دتا سمجھائیا۔ نراکھڑ دھاروں جس ویلے سنان جیکارا، موراچھا ہو کے اپنا آپ مٹائیا۔ ایہہ لیکھا لکھن توں باہرا، جگ چوڑی سکیا نہ کھئے پرگٹائیا۔ کھوجدے گئے گر اوتارا، پیغمبر اپنی اکھ پر تکھ گھلائی۔ کاغذ قلم شاہی نال دے کے گئے اشارہ، شرع وچ شریعت اپنی بند کرائیا۔ ودیا دا لیکھ اکھراں دوارا، بُدھی دا مان نیکی بدی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی دھر دا کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پریم دیال دے گرہ میرٹھ ★

شبد ست کہے میں دھر دا دولا، آد جگادی ایک لیا اُچائیا۔ وشن کہے میں حکمے اندر کدے نہ بھولا، ائہل ہو کے سیو کھائیا۔ برہما کہے برہم دھار میرا مولا، مول منتر ملیا دھر دا نام جو دھردرگاہی دتا درڑائیا۔ شنکر کہے میرے کول شرع دی ترسولا، ترے بھون دھنی اپنی دات میری جھولی پائیا۔ ترے گن کہے میرا گنچہ سوہنا بھولا، پت پنکھڑی نظر کسے نہ آئیا۔ پنج تت کہن میرا آد اپنا اک اصولا، اصل نسل دتی جنائیا۔ پرکرتی کہے میرا رنگ ویکھے کنت کنتولا، پاربرہم پترمیشور بے پرواہیا۔ جس دا حکم اک معقولا، مکمل اپنی کار کھائیا۔ نراکھڑ دھاروں سچ پریم دا دیوے جھولا، جھلک اپنی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیش نر نریش ایکنکار اکو اک سمجھائیا۔ شبد ست کہے میں ست ستواد، ست دھارا وچ سہائیا۔ وشن کہے میں سیوا کران آد، آد جگاد جگ چوڑی حکمے سیس نوائیا۔ برہما کہے میرا نور پرکاش، برہم برہماد پاربرہم دتی مان وڈیائیا۔ شنکر کہے میرے توں پرے نہیں کوئی جلا، جو گھڑیا بھن وکھائیا۔ ترے گن کہے میرے بنا پنج تت کدے نہ ہون آباد، کھیڑا گھر نہ کھئے سہائیا۔ نراکھڑ دھار کہے میرے بن کھولے کوئی نہ راز، اکم آواز نہ کھئے پرگٹائیا۔ ودیا کہے میرے بنا کرے نہ کھئے سوال جواب، لکھت پڑھت بنا شہادت اور نہ کھئے بھگٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب

نوں دیونہارا دات، داتا دانی دُھر دا اک اکھوائیا۔ سارے میرا نگا جہا سماج، سماج وچوں کھول کے راز، گر اوتار پیغمبر لوان پرگٹائیا۔ جُگ چوکڑی نرگن سرگن دیواں دات، دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ کلجگ انت آخیری سارے ویکھو حُکے اندر پئی رین اندھیری رات، زُڑی زُت نہ کھئے بدلائیا۔ وشن برہما شو بن اکھاں لُوو جھاک، مایا ت من مت بُدھ پئی لڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو ساکھیات، صاحب سُلطانا اک سمجھائیا۔ ودیا دا لیکھا لیکھیا قلم دوات، کلجگ اتم کَم کسے نہ آئیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، اک اِکلا ایکنکارا اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حُکے اندر حُکم کر رائج، راجن راج اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ نرنجن سنگھ دے گرہ اجتوال ضلع فروزپُور ★

سُت شبد کہے میں دُھر دا سنگی، مانگت اِکو در دا نظری آئیا۔ وشنوں کہے میرا بھنڈارا ملیا وست امنگی، پُرکھ اکال دِتا ورتائیا۔ برہما کہے میری برہم دھار وچ ورہنڈی، سرشٹی دا سروپ نظری آئیا۔ شنکر کہے میں جیون ڈھاہ لوان کنڈھی، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ ترے گن کہے میں پاواں جگت پھندی، تند سکے نہ کھئے کٹائیا۔ پنج ت کہن ساڈا اگما خانہ بندی، باندی ہووے جگت لوکائیا۔ پرکرتی کہے میں سب توں چنگی، بن میرے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نراکھ دھار کہے میری دھار دُھر سُگندھی، ست سروپ وچوں پرگٹائیا۔ سرگن کہے اِکو حُکم دی ویکھ پابندی، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میری آد جگادی کھیل جُگ چوکڑی ڈنڈی، مارگ اِکو اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ آپ چڑھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا آد انادی ایکا رنگ، رنگت سکے نہ کھئے بدلائیا۔ دُھر دواربوں منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال بن بخشند، رحمت اپنی دتی کماٹیا۔ پرماٹم آتم بخش کے سوہنگ دھار چھند، ساچا میلا لیا ملایا۔ سُرتی شبدی پا کے گنڈھ، آتم پرماٹم جوڑ جڑائیا۔ نرؤیر ہو دیوے نہ کنڈ، کروٹ اپنی نہ کھئے بدلائیا۔ سدا سہیلا ہو کے سنگ، اپنا ساتھ وکھائیا۔ سچ پریم دا دے کے اند، اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ سچ نور دا چاڑھ کے چند، چند چاندنی آگھ بدلائیا۔ سچ دوارا

ایکنکارا لنگھ، گرہ آسن سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد ست کہے میں آد جگادی ستگر سچا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا پُرکھ اکال نال قول پکا، کچی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں لوکات برہمنڈ کھنڈ سچا، کوڑی کریا پرے ہٹائیا۔ میں بھاگ لگاواں جن بھگتاں کایا ماٹی کچا، کنچن گرہ دیاں سُہائیا۔ کیسے ہتھ نہ آواں مندر مسیت مدینہ مکہ، گردوارے ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرا کھیل اگم اتہا بے پرواہ رکھایا حقا، حقیقت اپنے وچوں سمجھائیا۔ میں نرگن دھار جوت نرنکار نال کر کے متا، مت متانتر جگت دیاں چکائیا۔ میرا کیسے توں سمجھ نہ آوے پتہ، پتپریشور سچ سینگھاسن اُپر آپ ٹکائیا۔ جس دے چار جگ شاستر وید پُران جگت گیان کردے کتھا، کتھن توں باہر کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر سیوا کردے یتھارتھ یتھا، یدپ اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ قلم شاہی اکھر کاغذ مل کے میری کردے کتھا، کتھنی نال اکتھ کہانی سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ دُھر شبد کہے میں دُھر دا دھرم، ورن برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہکرمی دھار جگت واسنا نہیں کوئی کرم، کانڈاں دا حصہ نہ کھئے بنائیا۔ میرا اکو پرم پُرکھ نال پرن، پرماٹم آتم دینا ملائیا۔ دین دئی دے مالک خالق پرتپالک تیرے تکنے چرن، چرنودک اپنے مکھ چوائیا۔ توں خالق خلق دا مالک کرنی کرن، قُدرت دا کرتا نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا سوہنگ ڈھولا پڑھن، جو انتر آتم پرماٹم میلا رہیا ملائیا۔ بن پوڑی ڈنڈے منزل ساچی چڑھن، بن بھجن بندگی درشن دے کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میری آد جگاد جگ چوکڑی بدلدی جائے پوجا، پوجس پوجس سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرے انتر دُتیا بھاؤ نہیں کوئی دوجا، ویس انیکا روپ وٹائیا۔ دُھر دا فرمان شبد اگم نام ندھان دساں گوچھا، انہو اپنا پڑدا آپ چکائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا ہر نرنکارا جن بھگت ورلے سوجھا، جس انتر نرنتر اپنا پڑدا دتا اٹھائیا۔ رسنا رس دس نہ سکے جوں رس گونگا، انرس اپنی دھار اپنے وچوں پرگٹائیا۔ میرا روپ رنگ ریکھ نظر نہ آئے جگت ڈھونڈا، ڈھونڈ ڈھونڈ تھکی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے بُت رُوح دا، مسیح دا مالک وسیع ہو کے اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میری سمجھ نہ کھئے کالم، حصہ نظر کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی بہ وِدیا والے عالم، علم نال اپنا عمل بنائیا۔ پریم پریتی مُحبّت

وچ دس کے گئے بلم، بالی بُدھ سمجھ کیسے نہ آئی۔ جُگ چوڑی ویس انیکا میری وکھری چالن، چار جُگ دی دھارا، اپنے وچ چھپائی۔ میرا کھیل سدا نر عالم، نر کار ہو کے اپنی کار کھائی۔ گر اوتار پیغمبر صوفی سنت فقیر سجدیاں وچ مُرشد من کے مینوں بھالن، مُرید ہو کے مُردا رُوپ بنائی۔ میرا لیکھا لہنا دینا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان حُکے اندر پھرائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی کوٹاں وچوں جن بھگتاں انتر دیواں چانن، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، مل کے اپنا نُوں کران رُشنائی۔ نرگن دھار سرگن پھڑاواں دامن، دامنگیر ہو کے دمان دا لیکھا دیاں مُکائی۔ جھگڑا مُکاوے ہو کے پنت پاون، پُنت پوت پنت دے کرائیا۔ جس نُوں جُگ چوڑی گر اوتار پیغمبر صفتاں راگاں ناداں کلمیاں وچ گاؤں، نغمیاں وچ نام ندھان شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، برہمنڈ کھنڈ جس نُوں آد جُگاد جُگ چوڑی سدا سپس جھکاؤن، لوک پرلوک بیٹھے دھیان لگائی۔

★ ۱۵ بھگن شہنشاہی سمت ۲ پری دیوی دے گرہ جھنڈے کیمپ جموں ★

شبد کہے میرا لیکھ اگئی لکھیا، اکھراں والا رُوپ نہ کھئے وکھائی۔ جتھوں گر اوتار پیغبران ملدی سیکھیا، دُھر اگئی آواز سُنائی۔ سچ بھنڈارا دیواں بھچھیا، وست امولک اک ورتائی۔ نیتز نین کیسے نہ ویکھیا، لوچن اکھ درس کھئے نہ پائی۔ بھو رکھ سدا انڈٹھیا، انڈٹھری کار کھائی۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دے کے چٹھیاں، سندیشے لوکات جگت جگت سمجھائی۔ بھو رکھاواں وڈیاں نیکیاں، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائی۔ شبد ستگر کہے میرا کوئی نہ جانے اوبلا، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائی۔ گر اوتار پیغمبر بھاگ لگاواں کایا ماٹی چولا، سرشٹی اندر درشٹی دیاں بدلائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند سناواں اکم سوہلا، سو سوامی ہو کے انتر آتم پڑدا لاپیا۔ اک اکیلا سنگی بھرنگی ہو کے وسان کولا، نیرن نیرا اپنا پنڈھ مُکائی۔ نو نُو چار پچھوں پُرکھ اکال دین دیاں نال مل کے "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے" سناواں ڈھولا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ہتھ کیسے نہ

آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ سَتگر شبد کہے میرا دُھر دا اک جیکار، جے جے کار گر اوتار پیغمبر رہے گائیا۔ میرا آد جُگادی اک دوار، گر اوتار پیغمبر در در اپنی الکھ جگائیا۔ میرا اک اِکلا سچ منار، گر اوتار پیغمبر جُگ چوکرئی تن ماٹی خاک ہنڈھائیا۔ سَتگر شبد کہے میرا لکھ چوڑاسی اک دیدار، گر اوتار پیغمبر اِشٹ دیو صفتاں والے ڈھولیاں وچ الاٹیا۔ شبدي دھار کہے میرا لیکھا اگم اپار، الکھ اگوچر دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر سجدیاں وچ کردے نمسکار، نمستے وچ ڈنڈاوت ڈنڈاوت وچ اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ مین فُدرت دا مالک خلق دا خالق میرا یار، ظاہر ظہور اپنا کھیل وکھائیا۔ جُگ چوکرئی نت نوت حُکمے نال بدل دیوے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک درڑائیا۔ سَتگر شبد کہے مین دیونہارا دان، داتا دانی اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر جھولیاں آگے ڈاھن، خالی بھنڈارے لین بھرائیا۔ مین بنیا ربواں کاہنناں دا کاہن، بنسری والے کاہن سارے سیس نوائیا۔ سب گھٹ وسیا رام، رام نیارا میری دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ میرا رُوپ اگم میرا لیکھا گھنٹیا شام، ساول سندر میرا حُکمی ویس وٹائیا۔ حُکمے اندر حُکم کرے انتظام، بدنام ویکھے جگت لوکائیا۔ شرع دا کلام کلمیاں دا امام، کائنات دا مالک داتا دُھردرگاہیا۔ ست دا اسلام سچ دا پیغام، پیغمبران رسولاں نبیاں نائب ہو کے کراں سیکھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، آد جُگادی درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے اک نشان، نشانے اندر اپنا ناؤں شبد سَتگر رُوپ پرگٹائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ امرجیت کور جگجیت سنگھ سرمیل سنگھ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر ★

سَتگر شبد کہے کوئن کوٹ کھوجی بنے حسابی، میرا بھیو کیسے نہ آئیا۔ میری تگ کے منزل محرابی، محبوب من کے سیس نوائیا۔ حُکمے اندر گر اوتار پیغمبر بنے رہے انقلابی، فرمانبردار ہو کے سیو کھائیا۔ دین دُنی دی اپنے حُکمے اندر رکھ کے بازی، بازی گر ہو کے دو جہان ڈنک وجائیا۔ آسا منسا جگت دھار بنا سماجی، سماں سمے نال ٹکرائیا۔ جُگ چوکرئی نت نوت ساچی وست بن بھگت کیسے نہ لادھی، لبھ

لہہ تھکے سرب لوکائیا۔ میں آد جگاد نت نوت برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال نرگن سرگن بنیا رباں پاندھی، بن قدم قدیم دا پینڈا آپ مکائیا۔
 میری دھار ایکنکار نال باندھی، بندنا وچوں بندنا گر اوتار پیغمبران دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دوارا اک سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے میری کھوج کیسے نہ آوے ہتھ، کھوجت کھوجت جگ چوکڑی گئے وہائیا۔ میری مہا
 جانے نہ کھئے اکنتھ، شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گر اوتار پیغمبر اشارے نال سمجھائیا۔ جگت و دیا گا نہ سکے
 جس، قلم شاہی لیکھ نہ کھئے پرگٹائیا۔ مہربان ہو کے جس دیواں اپنا رس، رستے دا رہبر ہو کے انتر اکھ کھلائییا۔ تس دا میلا ہووے جگت
 کِریا توں باہر جہب، جب اپنا رنگ رنگائیا۔ آسا منسا لہنا دینا لیکھا پور کران ہسہ، بے وطن دا یار محبوب اکو نظری آئییا۔ سچ دوار کدے
 نہ کران الگ، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر چڑھ کے تُوں میرا میں تیرا سناواں چھد، ڈھولا اکو اک پرگٹائیا۔ جگت وکارا
 کوڑ ہنکارا کران بدھ، بندنا وچ بندگی اکو اک اُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا دھر دا ور،
 دھر دا بھيو آپ کھلائییا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر آد جگادی منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ سچ پریتی اندر سرگن دھار اپنا
 رنگدے، نرگن نرکار ویکھ کے خوشی بنائیا۔ کر پرکاش اکھی چند دے، سوریہ چند دا لیکھا دینا مکائیا۔ ڈھولے گا سوہنگ چھند دے،
 سنساری نام صفتاں وچ وڈیائیا۔ رس مان اکھی سیج پلنگ دے، بن پاوا چول سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ جھگڑے مُکا کے کوڑ کڑیاریے
 من دے، منسا موہ وکار ہنکار جگت ناتا کوڑ ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے بھيو
 کھلائییا۔ ستگر شبد کہے میرا لیکھا اُچ محرابی، محبوب مل کے وجے ودھائیا۔ میرا پرَم پُرکھ دا اک آدابی، ادب نال گر اوتار پیغمبر دیاں
 سمجھائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت بدل دیاں شتابی، شاعران والی شرع دیاں اُلٹائیا۔ لیکھا رکھ کے پرے حقیقی تے مجازی، مزار توں پرے
 مزہ اپنا دیاں چکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں جن بھگتاں اپنے ملن دی سدھی دیواں آزادی، مہر نظر نال مہر وچ سمائیا۔
 تن وجود ماٹی خاکی ہون نہ دیاں بربادی، اُجڑا کھیڑا نیڑن نیڑا ہو کے آپے ویکھ وکھائیا۔ گر مکھاں اندر دھار رکھ کے سادی، سادھنا ساچی
 دیاں جنائیا۔ جنہاں دا میلا آد جگاد جگ چوکڑی میرا آدی، آدم ہوا جس نوں سیس نوائیا۔ کچھ لہنا دینا پچھلا لیکھے وچ رہیا جس ویلے

محمد دی ہوئی شادی، وقت سہنجا اپنا رنگ رنگائیا۔ اک گاون والا ڈھاڈھی، راگ اپنا رہیا سنائیا۔ تیرا کوئی چنگا نہیں جاپدا جانجی، لاڑے تیرا لاڑا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے ایہہ کھیل اپارا، تیس بتیس سکے کھئے نہ گائیا۔ قرآن شریف وچ اشارہ، بیان دیوے تینیواں سپارا، شپرو سیلا نظری آئیا۔ کھیل ہویا اپارا، ویکھن والا نظارہ، محمد دا اشارہ، محبوب ولّ دھیان لگائیا۔ قدرت دا اکھاڑا، فرصت دا دہاڑا، الفت دا واڑا، منگن آیا چائیں چائیا۔ لکڑبارا جس دے موڈھے اُتے اُتے کھاڑا، مستک کھڑی ہوئی گلزارا، مہک پریم پریتی وچوں پرگٹائیا۔ اُس دا ساتھی سجن جو رنگدار للارا، اگی سال عمر کوارا، رفیق نام لے کے سارے گائیا۔ اوس دے انتر آئی وچارا، محمد دے سر تے بٹھاں دستارا، میرا آگے ودھے پیارا، رنگ اکھاں وچ چھپائیا۔ کیرپا کری پروردگارا، فرنا دتا دھر دربارا، ویکھ نور جوت اشارہ، اچے بن نہ ونجارا، تیرا لیکھا ہور ادھارا، جنم لینا دوجی وارا، پرگٹ ہوویں وچ سنسارا، امام اماماں ہووے سیکدارا، کل کلکی لے اوتارا، جس دا محمد نوں سہارا، اوہ تیرا لیکھے لائے واڑا، رنگ چاڑھ اپر اپارا، حکم اپنا اک ورتائیا۔ سو لہنا دینا دیوے وچ سنسارا، زرگن جوت نور اُجیارا، بھيو کھلائے دھر دربارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے در لیکھ مکائیا۔ محمد اندر آئی یاد، محبوب دتا سنائیا۔ میں سنی اگئی آواز، راز دیاں کھلائییا۔ بن کلمیوں پڑھ نماز، سجدہ دتا کرائیا۔ پروردگار کھولی جاگ، صدی چوڈھویں دتی وکھائیا۔ جس دے اُتے تیرا ناز، اوہ کھیل کرے آپ جس نوٹوسنی منیا باپ، عیسیٰ کر کے اوسے دا جاپ، نور خدا خود وچ سمائیا۔ سو بُت کرے پاک، رُوح کرے صاف، اندر کھولے تاک، میٹھے پچھلی واٹ، منزل پوری کرے گھاٹ، لیکھا دھر دا دئے چکائیا۔ محمد اندر آئی آسا، اچھیا لئی پرگٹائیا۔ ایہہ کھیل اگم تماشا، ویلا وقت دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال کہہا میں جگ چوکڑی نت نوت لہنا دینا سب دا پورا کراں گھاٹا، گھاٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ کرنی دا کرتا ہو کے لوکات ماراں واٹا، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا میل لائے ملائییا۔ محمد کہہا میرا اوس دے نال پیار، جو پریتی اندرون رہیا وکھائیا۔ جس نے خوشیاں نال لیاندی دستار، دست اپنے رہیا اٹھائیا۔ پروردگار کہہا ایہہ تیرے آگے دا ادھار، وادھا تیرے نال ملائییا۔ جس ویلے پرگٹ ہو کے آواں سانجھا یار، چار یاری لیکھا دیاں چکائیا۔ مہربان ہو کے محبوب ہو کے مُحبت وچ اوسے دے سر بخشاں ایہہ

دستار، جس دی دستی دستاویز ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھ گرمکھ پورب لہنے دے کر عزیز، عظیم اعظم دیوے مان وڈیائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بکرم سنگھ دے گرہ تکھان ودھ ضلع فروزپور ★

ستگر شبد کہے حکم دیوے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیا۔ گر اوتار پیغمبر نرگن دھار بنو ملاح، کھیوٹ کھیٹا دھر دا بیٹا لے اُچائیا۔ آگے کرو نہ کوئی صلاح، مشوریاں وچ متا نہ کھئے پکائیا۔ حکمے اندر سپس دیو جھکا، اکھ پرتکھ ساہمنے نہ کھئے اٹھائیا۔ سجدیاں وچ کرو دُعا، قبول کرے دھر گوسائیا۔ زرویر ہو کے پکڑے بانہ، بل اپنا نال رکھائیا۔ جا کے ویکھو زمیں اسمان، آسن سنگھاسن رہیا اٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی ویشیش بدھی ہوئی کار، منمت رہی کرائیا۔ پاک پوت پتت کرے نہ کوئی ناں، نام ندھانا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سجن سہیلا بن کے سر دیوے نہ کوئی ٹھنڈی چھان، کلجگ اگنی تت رہی تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى برہم برہمادی دھر فرمانا اکو اک درڑائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ زرویر سنگھ نرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ کوچا نمبر ۹ ★

ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر اپنا اپنا بٹھو بہار، بہارت کھنڈ پہلی ونڈ ونڈائیا۔ نو نو کھول کواڑ، پڑدا اوہلا رہیا چکائیا۔ جنگل جوہ ویکھنا پہاڑ، ٹلے پرت پھول پھولائیا۔ حکمے اندر کرنی سچی کار، کرنی دا کرتا آپ سمجھائیا۔ جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو باقی رہیا ادھار، لہنے وچوں لہنا دینے وچوں دینا ویکھ وکھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ کھیل کرے سچی سرکار، کرنی دا کرتا اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دوار سچ سندیشہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنے اپنے ویکھو بستے، بستی لوکات پھول پھولائیا۔ جو مارگ رہے دسدے، دہ دشا کر پڑھائیا۔ اشارے کردے رہے اگنی اکھ دے، نیج نیتر لوچن

نیں کر رُسنائیا۔ ونجارے بن دے رہے میرے نام ہٹ دے، دھرم ترازو ہتھ اٹھائیا۔ بھو کھلاؤندے رہے پُرکھ سمرتھ دے، کھانی بانی ناد جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بھرے جس دے، ڈھولیاں وچوں سوہلے سوہنا راگ الاٹیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ورن برن تن وجود ویکھو تپدے، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار اک سمجھائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہرینس سنگھ دے گرہ پنڈ اجنود ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر اکو وار کرو تیاری، ترے گن اتینا رہیا جنائیا۔ نال رلاؤ برہما وشن شو سنساری، بھنڈاری سنگھاری بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اُتر پورب پچھن دکھن چار کُنٹ دہ دشا ویکھو اکو واری، ایکنکارا دھر دربارا در گھر ساچے رہیا سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ورن برن اندر ویکھنی جوٹھ جھوٹھ یاری، ممتا دا موہ وکار ہنکار بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کِریا رین میٹنی کلجگ انت اندھیاری، گیان نیت رنج لوچن دینا کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا ٹھاکر سوامی ہو کے حکم سنائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گردیپ سنگھ دے گرہ پنڈ دبرجی ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر آگے کرنی نہیں دیر، دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے رہیا جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سمرتھ سوامی کرے مہر، محبوب مُحبت وچ معقول حکم سنائیا۔ حکمے اندر سوادھان ہو دلیر، بھے بھو بھیانک نظر کھئے نہ آٹیا۔ کلجگ کوڑ کُٹب میٹنا گِیڑ، گِیڑا دھر دا دینا دوائیا۔ من واسنا کرے کوئی نہ ہیر پھیر، پُھرتی نال سرتی دینی جگائیا۔ ٹھاڈا مالک خالق پرتپالک ستگر شبد اکو شیر، بھک وچ چوڈاں طبق رہیا پلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کرتا ہو کے آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر

اُٹھو بلدھار، دھرنی دھرت دھول رہی کُرائیا۔ لہنا دینا جیو جنت ویکھو سنسار، لکھ چوڑاسی پھول پھولائیا۔ جس دی یاد وچ پیتے جُگ چار، فریاد وچ بینتیاں کر سُنائیا۔ سو لیکھا جانے دُھر دربار ہر کرتار، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی کرے سنبھال، لیکھا جانے شاہ کنگال، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ گُرمکھ بھگت سہیلے سنت ساجن ویکھے اپنے لال، بے حال کوکے کوڑ لوکائیا۔ دیناں بندھپ دیا وچ ہویے دیاں، دین اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں مارگ دسے اک وِشال، وِشیاں وچوں وِشا ساچا نام دُھر دا اک جنائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بوڑ سینگھ دے گرہ پنڈ پُریاں ضلع گرداسپُر ★

پُرکھ اکال کہے سب دی آسا منسا کران پُور، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ نرگن دھار جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے رہاں حاضر حضور، نرگن سرگن سرگن اپنی کھیل وکھائیا۔ من واسنا ہوئے ہنگتا کوڑی کِریا گڑھ توڑاں ضرور، وکار ہنکار دین دُنی لوکھات رہن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جیو جنت سادھ سنت آتم رسیئے کران قبول، کایا کعبہ حق دوآبہ اکو اک ایکنکار ہو کے دیاں جنائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار ہو کے کران منظور، مہربان محبوب مُحبت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ ست دھرم ست ستواد برہم برہماد ماتو بتھاں اک اصُول، اصل وصل دیواں یار خُدائیا۔ آتم پرما تم ناتا جوڑ کے کنت کنتوہل، سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن گھٹ نواسن ایکا ایک دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیشہ نر نریشا دو جہان سِری بھگوان پروردگار سانجھا یار اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں آد جُگاد سچکھنڈ نواسی عدلی، عدل عدالت مقامے حق اکو اک لگائیا۔ جُگ چوڑی نت نوت نرگن سرگن کُردا آواں بدلی، تبادلے وچ دھرنی دھرت دھول اپنی کھیل کھلائییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ انت اخیر پنڈھ مکے مزلو مزلی، منزل حقیقی لاشریکی اکو دیاں وکھائیا۔ جس کارن گر اوتار پیغمبران دھار سد لئی، دُھر سندیشہ نر نریشا نام ندھانا سِری بھگوانا اکو اک سمجھائیا۔ حُکمے اندر کھیل کھیلنا سمرتھ پُرکھ سرِشٹ سبائی جگ لئی، جاگرت جوت بن ورن گوت نرگن نور کر رُشنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ بہتر گرہ مندر تن ماٹی کایا وجود ویکھے تھائوں تھائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ باوا سینگھ دے گرہ پنڈ پُریاں ★

پُرکھ اکال کہے ساچے نام دا وجے اک نگارہ، نُوْت دُھر دی دیاں سُنائیا۔ جس نوں کاغذ قلم شاہی کھئے نہ لیکھنہارا، شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بیٹھے سیس نوائیا۔ لہنا دینا جیو جنت سادھ سنت کلجگ انت سری بھگونت لیکھے لاؤنا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری (سنگھاری) مل کے سارے دین گواہیا۔ دیا باقی کملاپاتی نرگن جوت کر اک اُجیارا، چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کِریا اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ لیکھا جانے سچکھنڈ نواسی دُھر دربارا، درگاہ ساچی مقامے حق اکو اک کرے شنوائیا۔ جو آد جگاد نت نوت حُکم سندیشہ دیندا رہیا گرو اوتارا، پیغمبران کلمہ کائنات سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن گھٹ نواسن اکو اک ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا حُکم اگم اتھاہ، دو جہان نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ ساچا شبدا ایکنکار اک بنا ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے لکھ چوراسی دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک دسے اک راہ، پاربرہم پتپریشور آد نرنجن ایکا جوتی نور کر رُشنائیا۔ ویکھے وگسے ٹلے پربت چوٹی جل تھل اسگاہ، سمند ساگر ڈونگھی کھائی پھول پھولائیا۔ گھٹ نواسی کایا مندر اندر نرتتر ہو کے پڑدا دیوے لاه، پاربرہم برہم بھيو اپنا دئے جنائیا۔ دُھر سندیشہ نر نریشا نرگن نروریر نراکار نرنکار سرشٹی درشٹی اندر دئے سنا، سرون سروتا سُنن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دیا باقی کملاپاتی اکو جوتی جاتا دئے جگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ امرت رس بوند سوانتی گرمکھ ٹھانڈے در دئے پلا، پیوت جیوت روپ لئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت لیکھا جانے دو جہان، مہربان محبوب اپنی کل ورتائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلوندر سنگھ دے گرہ پنڈ چند پُرانا ضلع فروزپُر ★

جن بھگت کہن پرہہ کرپا کر آپ، اپنی دیا کھائیا۔ جگ جنم دا رہے کوئی نہ پاپ، پت پُنیت دے بنائیا۔ بھاگ لگا تن ماٹی وجود خاک، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ نرگن سرگن ہو ساتھ، دُھر دا سنگ بنائیا۔ آتم پرما تم دس جاپ، جگ جیون داتے بھیو کھلائییا۔ جھگڑا مکے ترے گن مایا تینوں تاپ، تپش اگنی دے گوائیا۔ مہر نگاہ وچ محبوب رکھ ہاتھ، پُشت پناہ آپ ٹکائییا۔ سب دا پورا کر بھوکھت واک، لیکھا چکا دُھردرگاہیا۔ چرن پریتی اکو رہے نات، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائییا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ چندا سنگھ دے گرہ لتوں کلاں ضلع لدھیانہ ★

جن بھگت کہن اپنا بخش آپے نام، ناؤں ندھانا دے جنائیا۔ سچ حقیقی دے جام، رس خُماری نام چڑھائیا۔ محبت دے طعام، ترسنا بھکھ مٹائییا۔ ہوں بردے تیرے غلام، سیوک دُھر دے نظری آئییا۔ ساچی منزل دس آسان، اوکھی گھاٹی نہ کھئے چڑھائیا۔ تُوں آد جگادی دُھر دا رام، رمٹیا ہو کے میل ملائییا۔ تیرے چرن کول اک پرنام، بندگی وچ سیس جھکائییا۔ ہوں بالک ندھ نادان، بالی بدھ رہے گُرائیا۔ تُوں آد جگادی دیونہارا دان، نام بھنڈارا اک ورتائییا۔ سچ سندیشہ نر نریشا دے فرمان، فُرنیاں وچوں سرتی باہر کڈھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائییا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ واہکے ضلع ہوشیار پُر ★

گر اوتار پیغمبر تیرے آگے کرن ارداس، جن بھگت رہے جنائیا۔ سنت سہیلے تگن تیری آس، راہ اکھڑا دے وکھائییا۔ تُوں صاحب سوامی ہو کے وسنا پاس، انترجامی پڑدا دینا اٹھائییا۔ من واسنا کوڑی کرپا کرنی گھات، گھر اپنا دینا جنائیا۔ جتھے وجے اگنی ناد، دُھن ناد شنوائیا۔ سو لہنا دینا مکاؤنا کوڑی کرپا جگت رواج، سماج اگلا دینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دواویوں جھولی دینی بھرائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ راجا رام دے گرہ لاجپت نگر، دلی ★

جن بھگت کہن سچ بھنڈارا کر بھرپور، اونتہ رہن کھئے نہ پائیا۔ تون مالک صاحب حضور، شہنشاہ اکھوائیا۔ ساڈے بخش سرب قصور، من غرور دے تڑائیا۔ جگ جنم دے تیرے مزدور، نام اگئی سیو کھائیا۔ کلجگ ممتا رہے کوئی نہ کوڑ، جوٹھ جھوٹھ دینا مٹائیا۔ ساچی بخش کے چرن دھوڑ، ڈرمت میل دینی دھوائیا۔ لیکھے مکاؤ نے مورکھ موڑھ، مگدھ لینے سمجھائیا۔ آسا منسا کرنی پور، پورن برہم دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در گھر ساچا دینا سمجھائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ جگت سنگھ دے گرہ پنڈ چمنائوں، پوڑی گڑھوال ★

جن بھگت کہن پُرکھ اکال بخش دے دات، دیاوان دیا کھائیا۔ انت آخری پُچھ وات، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ تون میرا میں تیرا بنا رسنا تون اندر بخش اپنی گاتھ، اٹھے پہر وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن ساڈی لیکھے لا سرتی، کلجگ سٹیاں آپ جگائیا۔ تیری کھیل ویکھیئے دھر دی، سچکھنڈ نواسی دینی وکھائیا۔ مہر ہووے پورے ستگر دی، صاحب سوامی دیا کھائیا۔ مُحبت رہے نہ کوئی کوڑ دی، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ آسا منسا پوری ہووے بخشش کرنی چرن دھوڑ دی، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ بُدھ بیک کرنی گرمکھ مگدھ موڑھ دی، مورکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ بیڑی پتن پار کراؤنی جن بھگتاں دے پور دی، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ اسپں کھیل ویکھنی حاضر حضور دی، ہر کرتے دینی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صفحہ انت اٹھاؤنی کلجگ ملیچھ کوڑ دی، کُٹم موہ رہن نہ پائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۲ اوتار سینگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ★

جن بھگت کہن پرہ پوری کر منسا، مائس مانکھ جنم اپنے لیکھ پائیا۔ سوہنگ ساچی دھار روپ بنا ہنسا، ہستی وچوں ہستی دے بدلایا۔ پر ماتم آتم تیرا نور نورانی انسا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کر رُشنایا۔ تُوں ٹھاکر سوامی دُھر دا نرگن دھار کنتا، کنت کنتوبل سچ اصول اپنا دے سمجھایا۔ من واسنا کوڑی کیریا گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پڑدا اوہلا دینا چکایا۔ آد جگاد جگ چوکرئی تیرا لہنا دینا بھگت سہیلے جن کا، جنم مرن دا لیکھا دے مکھایا۔ لیکھا ویکھ کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ تن کا، ترے گن اتنتا ٹھانڈا سینتا اگنی ت ت دینی بچھایا۔ کر پرکاش اگنی چن کا، رو سس سورہ چن لوڑ رہے نہ رانیا۔ جھگڑا رہے نہ جگت واسنا چھپر جھن کا، محل اٹل اُچ منار سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اکو دینا وکھایا۔ لیکھا رہے نہ چنتا سوگ ہرکھ غم کا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار وکار اندرون دینا کڈھایا۔ اکو نام جیکارا شبدی دھارا دے دھن دھن دھن کا، دھرم دوار دُھر دربار اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت سہیلے در ٹھانڈے منگ منگایا۔ جن بھگت کہن ٹھاکر سوامی دُھر دے میت، جاگرت جوت پن ورن گوت رُشنایا۔ تیرا نام کلمہ دُھر دا سنیئے اک حدیث، حضرتتا دے حضرت پیغمبران دے پیغمبر اکو دس حق پڑھایا۔ آسا منسا جگ چوکرئی پوری کر اُمید، آمد وچ تیرے گرہ وجے ودھایا۔ تیرا جلوہ نور نورانہ تکیئے بنا اکھ دید، نج نیتر لوچن اکو دینا کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر صفتاں وچ تیری رکھ کے گئے اڈیک، بھوکھتاں وچ اپنا دھیان لگایا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کلجگ اندھیرا میٹ تاریک، چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ دے رنگایا۔ رسنا جہوا بئی دند سوہلا ڈھولا تیرا ناؤں نرنکارا گاوے گیت، گیت گوبند گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک سچ توفیق وچ دینا سمجھایا۔ جھگڑا مکے جگت واسنا کایا مندر مسیت، کایا کعبہ حق دواہ آب حیات جام پیایا۔ ایکنکار نرگن دھار آتم پر ماتم سجن سچ پریت، پریت ہو کے پریمی پریمکا اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت سہیلے در ٹھانڈے سیس نوایا۔ جن بھگت کہن پرہ بخش دے نام امولا رس، رستہ اکو نظری آیا۔ جگت واسنا منوا ہووے وس، واسطہ تیرے نال جڑایا۔ چار کنت دہ دشا دسیں پرتکھ، نرگن جوت ڈگمگایا۔ تیرے نام دا وجے ند، انحد نادی ناد سُنایا۔ سنت سہیلے گرمکھ میت

مُرارے ٹھانڈے دربارے لَینے سَدّ، سَدّا اِکو نام سنَدیشہ حُکم جنائیا۔ پُورب لہنا دینا چُکاؤنا صدی چوڈھویں لوکيات جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تُوں مہربان مَحْبُوب مَحَبَّت وِچ کھیل کریں سُوْرا سرِگ، بے انت کنت بھگونت تیری بے پرواہیا۔ تیرا تُوْر تُوْرانہ شاہ سُلطانا تِکّیئے اُپر شاہ رگ، دُھر دربارے ایکنکارے اپنا پڑدا دینا اُٹھائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی ساڈھے تِنّ بتّھے، ہڈّ ناری ناری نرگن تُوْر کر رُشنائیا۔ ہوں سیوک بالک خالق پرتپالک تیری دِسدے ید، یتھارتھ پدارتھ نام دُھر دا جھولی دینا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت سہیلا رہے نہ کھئے الگ، آتم پرماتم پرماتم آتم ناتا اپنے گھر جُڑائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ وست امولک پا کے جھولی، جھلک اپنی دے وکھائیا۔ ہوں سیوک آتم تیری گولی، آد جُگادی نِت نوت تیرا راہ تکائیا۔ دھنّ بھاگ کلجُگ اتم دسی اپنی بولی، تُوں میرا مین تیرا پڑدا اوہلا دینا چُکائیا۔ چرنگت سرنائی سرنگت گھول گھولی، آپ آپا وار وکھائیا۔ کایا بھاگ لگا دے چیتھڑ چولی، چمّ درِشٹی دے بدلائیا۔ تیری دھار پیار مَحَبَّت وِچ آتم پرماتم مولى، مولا ہو کے میل ملاؤنا سہج سبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سُلطان سِری بھگوان نُوْجوان مرد مردان، بھگت سہیلے تیرا راہ تکائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کِریا کر کِریا ندھان، کِریا ہو کے سیس نوائیا۔ جُگ چوکڑی بدلدا آئیوں ودھان، حُکمے اندر حُکم سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں چار کُنٹ دہ دِشا کوڑی کِریا ویکھ شِیطان، شرع شریعت وِچ دئے دُہائیا۔ شِرشٹی دی درِشٹی اِشٹی اِشٹ دیو سکے نہ کھئے پہچان، مَحْبُوب مِل کے تن وجود کرے نہ کھئے صفائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چوکڑی لیکھا جانیں دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ دُھر سنَدیشہ ایکا ایکا وار دے دے نُوْجوان، مرد مردان حُکمے اندر اپنا حُکم لوکيات دے بدلائیا۔ بھگت سہیلے سنت سجن گُرمکھ گُرمکھ صوفی فقیر بے نظیر در تیرے منگدے دان، چرن کول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوں بھگوان، انت اخیر ہونا مہربان، نکاہبان ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کِریا سینگھ دے گرہ کان پُر ★

پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں آد جگاد دیواں نام سنتوکھ، ست دھرم وچ سہائیا۔ چنتا مٹا کے ہرکھ سوگ، غمی وچوں غم خوار لوں بنائیا۔ پریم پریتی دے کے آتم پرما تم جوگ، جگتی جگت جہاناں باہر درڑائیا۔ ہوئے ہنگتا کٹ کے روگ، ہنگ برہم بھيو کھلائیا۔ سچ دوارے کر سنجوگ، سوئی سرتی شبد ملائیا۔ ٹھانڈے در بخش کے مؤج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچے کوٹ، کوڑ کُٹب دیاں گوائیا۔ ترسنا ترکھا نہ رہے کھوٹ، سوچ سمجھ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں سچ دسا کے دھیرج دھرم، دیاوان دیا کھائیا۔ لیکھا مُکا کے کانڈ کرم، کِریا دُھر دی اک وکھائیا۔ لیکھے لا کے مانس جنم، جھگڑا اگلا دیاں مُکائیا۔ سچ پریتی توڑ نبھا کے پرن، پتیرمیشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اک سرنائی بخشے ایکنکارا چرن، چرنودک دُھر دا جام پيائیا۔ سو سنت سہیلے حقیقی منزل چڑن، جگت دوارے پار کرائیا۔ بن ورن گوت درشن کرن، نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں انتر بخشاں ایکا رنگ، رنگت دُھر دی آپ چڑھائیا۔ نام ندھان و جا مردنگ، مُردے مُرید وچ سہائیا۔ مُرشد ہو کے لاواں انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ سنت سہیلا بنا دُھر دا فرزند، فرمانبردار فرمانے وچ کرائیا۔ نیج آتم دے کے سچ اند، ترسنا کوڑی بھکھ مٹائیا۔ جھگڑا مُکا کے جیو پنڈ برہمنڈ، گھر ٹھانڈا اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے در دیوے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں چنتا غم نہ رہے سوگ، ہرکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ بھيو مُکا کے لوک پرلوک، اوہلا اندروں دیاں چُکائیا۔ ست ستوادی دس سلوک، سوہلا اکو اک سنائیا۔ مکتی توں پرے دے کے مؤج، مؤجودہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کرنی پئے نہ کھوج، کھوجت کھوجت اپنے رنگ رنگائیا۔ آد جگاد جگ چوکری نت نوت پرم پُرکھ پرما تم آتم کدا رہے چوج، نرالی اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں کٹ کے مایا ممتا، ہم ساچن لوں بنائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، نون س اکھراں پڑھائیا۔ انگیکار کر کے اپنے انگ دا، انکن اپنے

لَواں ٹُکائیا۔ بھنڈارا دے کے اگئی اند دا، نجانند کراں رسائیا۔ پرکاش دے اگئی چند دا، سیتل دھارا اک سمجھائیا۔ بھيو گھلا کے بندگی
 وچوں بند بند دا، بندنا اِکو دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک امیوں رس اپنا اک
 چوائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگت ترشنا پوری کراں ترپت، ترے گن اتیتا دئے وڈیائیا۔ سچ سوامی بن کے اِشٹ، اِشٹ آتما اک سمجھائیا۔ تت
 وجوڈ کھیل سرشٹی گرہست، کایا ماٹی وجے ودھائیا۔ مہربان ہو کے مُحبت وچ کھولاں درشٹ، دید عید کراں رُشنائیا۔ شبدي دھار لیکھا
 لکھت، وششٹ رام گن سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن
 بھگتاں نرنتر دساں رام، رحمت اپنی اک کماٹیا۔ گھر دا بن کے گھنٹیا شام، شام سُندر سوہیا پائیا۔ پیغمبر بن امام، دُھر دا عمل دیاں درڑائیا۔
 کلمہ دے کلام، نغمہ اک سُنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا بنک مکان، مقبریاں وچوں باہر کڈھائیا۔ پریم پریتی اندر کرنا سچ انتظام، جُگ چوکرئی
 گر گر دھار دے کے نام، نمستے وچوں نمو دیاں پرگٹائیا۔ منزل دس آسان، اصل وصل یار کرائیا۔ قُدرت دا کر دام، دامن ہو کے گنڈھ پوائیا۔
 حُکم سندیشہ نر نریشا دے بیان، نرگن سرگن سرگن نرگن سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 بھگت وڈیائی دیوے مان، ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں انتر آتم کراں ٹھنڈا، میگھ دُھر دا اک برسائیا۔ لکھ چوڑاسی اتم
 پار کر کے کنڈھا، کنڈھی بیٹھی بیٹھا سب نوں پار کرائیا۔ دین دِیال بن بخشنا، بخشش رحمت اپنی اک ورتائیا۔ آد انت مدھ نت نوت دیندا
 آیا چھندا، سوہنگ ڈھولا بن وچولا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا
 نرگن دھار ایکنکار اِکو اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے بھگتاں دے کے دھیج جت، یتھارتھ اپنا بھيو گھلاٹیا۔ بنا ودیا دے کے برہم مت، بنا
 اکھراں اکھراں دیاں پڑھائیا۔ نام چڑھا کے اپنے رتھ، رتھواہی ہو کے سیو کماٹیا۔ پریم پریتی اندر دس کے جس، وید پُراناں کھپڑا دیاں چُکائیا۔
 نیج نیتر کھول کے اگھ، سرشٹی درشٹی دیواں بدلائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی سب کچھ میرے ہتھ، کرن کراونہار کرتا قُدرت دا مالک نظری
 آتیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، رکھک ہو کے رچھک ہو کے رکھیا کراں تھائیں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ست دوارا اِکو اک وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں اندر دے کے دھیج دھیر، دھرم دوارا اک وکھائیا۔

روداسا ویکھ کے پاٹڑ چیر، اندر نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ سچ نام دی کھچ لکیر، راہ اکو اک وکھائیا۔ جس گرہ بدل جائے تقدیر، تکبر دئے چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، اکو رنگ رنگائیا۔ نظری آئے بے نظیر، نگاہ نظر دئے بدلایا۔ لیکھے لا کے در مانگت فقیر، فقرہ اپنا اک سُنایا۔ جن بھگتاں اندر بدلن نہ دیوے ضمیر، گمبھیر ہو کے گہر گور کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد انت اخیر، آخر اپنی کار اپنے وچ سہایا۔

★ ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گردت سنگھ دے گرہ کان پُر ★

جن بھگت کہن پرہ اکو بھکھ پیاس، بے آس دئے گواہیا۔ دُھر سہیلے وسنا سدا پاس، اک اکلے اپنی دیا کھائیا۔ چرن پریتی پونجی بخشنی راس، رستہ مارگ اپنا دینا درسائیا۔ لیکھے لاؤنا پون سواس، ساہ ساہ تیری یاد نظری آئیا۔ تون داتا دانی سرب گنتاس، گنوتنا وڈ وڈیائیا۔ اگم اتھاہ الکھنا الاکھ، بے انت بے پرواہ شہنشاہیا۔ چرن پریتی جوڑنا دُھر دا نات، ندان اپنے رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم تیری ذات، دو جا ویس نہ کھئے وٹایا۔ سو سمرن دسنا جو تیری اگمی گاتھ، جس نون بدلے نہ کھئے لوکایا۔ جس دا جگ چو کڑی کرے نہ کوئی گھات، قاتل مقتول نہ روپ وٹایا۔ سدا بنیا رہے وشواش، وشیاں وچوں باہر کڈھایا۔ رُوح بُت دوویں کرے پاک، پتت پُنت دئے بنایا۔ گرہ مندر اندر کھولے تاک، پڑدا تن وجود چُکایا۔ تیرا درس ہووے ساکھیات، سخیاں دا روپ لینا اپنایا۔ محل اٹل ویکھیئے محراب، محبوب مل کے وجے ودھایا۔ سمرتھ سوامی پڑھنی پئے نہ کھئے کیتاب، کتب خانیاں دا لیکھا دینا چُکایا۔ کوئی وجاؤنی نہ پئے رباب، تند ستار اپنی دینی ہلایا۔ کوئی ویکھنا نہ پئے حصہ باب، نام ندھان سری بھگوان دینا سمجھایا۔ آگے منگے نہ کھئے جواب، سر اپنا ہتھ دینا ٹکایا۔ چوراسی وچ آؤنا نہ پئے جنم تون بعد، آباد کھیڑا دینا کرائیا۔ ساچا رس اگمی دینا سواد، انرس اپنا آپ چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، در گھر ٹھانڈے آس رکھایا۔ جن بھگت کہن وست دے اللہ بی خیر، محبان بیدوتیری اک سرناہیا۔ نرگن دھار بخشش وچ کر مہر، مُحبّت دے محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ تیرے دوارے دی دو جہاناں تون پرے ہووے سیر، در دروازہ دینا کھلایا۔ جگت

واسنا سنگ رہے نہ کھئے آیر غیر، کوڑی کریا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیرے پریم پیار دی اُچے اکو لہر، لہر لہر وچوں پرگنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی
 غیر، وکار بنکار دینا کھپائیا۔ خوشی بخشنی اٹھے پھر، گھڑی پل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، دُھر دی آسا منسا پور کرائیا۔ جن بھگت کہن پریم پریتی دے وتھ، واستک اکو منگ منگائیا۔ تیرا نام سُنئیے اکتھ، کتھنی کتھا
 کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نیرالا اعلیٰ عالم توں باہر دس رس، رستہ وابستہ ہو کے اپنا دے سمجھائیا۔ حقیقت وچوں حُکم نال دے حق،
 مہربان ہو کے مہر نگاہ اٹھائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن تیرا راہ رہے تگ، پرتکھ روپ مل گہر گمبھیر گوسائتیا۔ تیرا نور ظہور
 نظری آئے سچ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچھ، کنچن گڑھ سچ محلے چڑھ دینا سہائیا۔ منوا چار کُنٹ دہ دشا جگت واسنا
 مؤل نہ پئے نچ، نٹوا سوانگی اپنا سوانگ نہ کھئے ورتائیا۔ کرنی دے کرتے قدرت دے مالک سب کچھ تیرے ہتھ، دیونہار دے دے خوشی
 بنائیا۔ جن بھگت کہن کریا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی گرہ مندر اندر پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت سہیلا تیرا داسن داس، سیوک ہو کے اپنی سیو کمائیا۔ جن بھگت کہن
 دیندیاں آوے کوئی نہ توٹ، اٹھ بھنڈار دے ورتائیا۔ تیرے نام دی لگے چوٹ، سوئی سرتی دے اٹھائیا۔ کوڑی کریا رہے نہ اندر واسنا
 کھوٹ، من کا منکا دے بھوائیا۔ تیرا اکو نام جیکارا بن سروناں سُنیا جائے سلوک، سوہلا ڈھولا اکو ناد کر شنوائیا۔ بن نیتر لوچن نین تیرا جلوہ
 تکیئے جوت، پرکاش نال پرکاش دینا وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پاربرہم پتپریشور تیری رکھدے آئے اوٹ کوئی کوٹ، جگت وکار
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جگت وچھوڑا میٹنی سوچ، سمجھ رمز نال بدلائیا۔ جن بھگت
 کہن ساچی وست امولک دے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ اسپں کوئی منگدے نہیں وڈیائی والی کرامات، کرمان دا لیکھا دینا مکائیا۔
 دوس زین اٹھے پھر پریم پیار دی رہے پرہات، سندھیا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ سوئی سرتی شبدی دھار پئے جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔
 ترے گن مایا اگنی تت جلائے نہ کوئی آگ، مایا ممتا ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ انتر انتر تیرا اُچے اک ویراگ، ویری دوت دُشت کایا مندر اندر باہر
 کڈھائیا۔ دین دُنی ہووے تیاگ، سچ سرنائی جائے لاگ، لاگت بن سواگت کرنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت بن تیرا سماج، سے دے یاچک ہو کے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن اپنی دے دے پریم پیار دی جھلک، جھلی دے سے جگت لوکائیا۔ پڑدا لاه اُپر فلک، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ تیرا لیکھا ویکھئے وچ خلق، خالق مخلوق کھوج کھوجائیا۔ وچھوڑا ہووے نہ گھڑی پلک، پلکان دے پچھے بہ کے اپنا نور کر رُشنائیا۔ کھیل وکھا فرش عرش، عرشی پریم اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں جنم مرن دی رہے کوئی نہ حرص، ہوس اگلی دینی مٹائیا۔ رحمت وچ رحمان آ کے کر ترس، پُرکھ اکال دین دیا اپنی دیا کمائیا۔ آتم پرما تم دوہاں اکو جہی سانجھی غرض، غرض وند دوویں نظری آئیا۔ جن بھگتاں بھگونت ہو کے من عرض، آرزو ارداس بینتی تیرے آ کے سُنائیا۔ سنت اُدھارنا تیرا فرض، گرمکھ گر گر گود اُٹھائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں کھیل ویکھ اسچرج، چار کُنٹ دہ دشا نو نو چار رہیا گر لائیا۔ دیناں انا تھان وندے کوئی نہ درد، دکھیاں دکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جودھا سور مردانہ بن مرد، پیر رس اپنا دے چکھائیا۔ چھری شرع حلال کرے کیسے نہ کرد، قتل گاہ دا لیکھا دینا مٹائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اپنی بن اکھراں والی ویکھ فرد، بن حرف حرؤف دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نیرویر ہو کے ویکھ پرت، پتپریشور پاربرہم برہم میلا گرمکھ دھار لینا ملائیا۔

★ ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گرچن سنگھ دے گرہ لال بنگلا کان پُر ★

جن بھگت کہن دین دیاں پُرکھ سمرتھے، صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اناشی گھٹ نواسی تیری اوٹ تکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو نو چار پھر پھر تھکے، سرگن نرگن تیرے بنے پاندھی راہیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار ہوئے ہکے بکے، حقیقت حق نہ کھئے درڑائیا۔ سچ نشانہ سری بھگوانا ایکنکار تیرا کوئی نہ دے، دہ دشا دین دئی ہلکائیا۔ جھگڑا پیا مندر مسجد شودوالے مٹھے، گردوار گر گر نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پھری دروہی گنگا گوداوری جمنا سُرستی تیرتھ اٹھسٹھے، امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ منکا منکا من واسنا جگت سادھو تیرا نام رہے رٹے، رتن امولک کایا گولک ہتھ کیسے نہ آئیا۔ مائس جنم مائکھ ذاتی ملدا جائے گھٹے، کرنی دے کرتے قیمت

انت کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال تُدھ بن پِیج کوئی نہ رکھے، سر ہتھ سمرتھ چار گنٹ نہ کھئے ٹکائیا۔ ہوں بالک سیوک سرن سرنائی اکو تیری ڈھٹھے، سر سر تیری بھیٹ چڑھائیا۔ آد نرنجن جوت پرکاسے کوڑی کریا مایا ممتا موہ وکار میٹ رئے، نام ندھانا مرد مردانہ نوجوانا اکو دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار در تیرے الکھ جگائیا۔ جن بھگت کہن پرہ دیونہارے دُھر دے سوامی، سولی ہو کے الکھ جگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت انترجامی، پاربرہم پرہ تیری بے پرواہیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی اپنا حال دسے بے زبانی، اوجی کوک کوک سُنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا کوڑی کریا پردھان ہوئی مایا ممتا رانی، ہنکار وکار گھر گھر اپنا ڈنک وجائیا۔ ست دھرم دسے نہ کھئے نشانی، نشانہ سرشٹی درشٹی اندر اپنا گئی بھلائیآ۔ سنگھ سوار ہوکا لے اشٹبھج بھوانی، شستر بستر اپنے آپ وکھائیا۔ کریا کر شہنشاہ شاہ پاتشاہ دُھر سُلطانی، صلح گل مہر نظر اٹھائیا۔ سادھان سنتان اندر منزل رہی نہ کوئی رُوحانی، رُوح بُت پت پُنیت نہ کھئے بنائیا۔ رسنا جہوا بتی دند من واسنا سارے پڑدے بانی، بان انیالا تیر بجر کپاٹی پار نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا ویکھیا چارے کہانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ دین دُنی دی ویکھ انتر دھار بُدھی، بیک نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی دُکھی، ورن برن رہے گُرائیا۔ آسا ترشنا وچ بھکھی، ترپت کر نہ کھئے سمجھائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے ککھی، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ من وکارا کوڑا جام پیندے گھٹیں، انرس ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سمرتھ سوامی تیرے کولوں کوئی دھار نہیں گجھی، پڑدا اوہلا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکالے دین دِیالے مہربان محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگت کہن پرہ اپنے نام دا دے اک اِشانرہ، عیش و عشرت کوڑا دے مٹائیا۔ کلجگ انت اخیر دسے کنارہ، نئیا نوکا ڈولے تهاؤں تھائیا۔ کھیوٹ کھیٹا بن پروردگارا، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا مارگ دین دُنی دس اپارا، اپرمپر سوامی ہو کے دے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا گاون اک جیکارا، جیکارے اندر تیری دھار نظری آئیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو لہنا دینا ویکھ سرب سنسارا، سرشٹی درشٹی اندر پڑدا لاپیا۔ بھگت وچھل تیرا ناؤں گِرور گِرودھارا، گہر گمبھیر اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگت سُھیلا اک اکیلا در ٹھانڈے تیرے کرے نمسکارا، نو نمو جگدیش سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، پارہم پرہ اپنا بھیو دینا کھلائیا۔ جن بھگت کہن پرہ آ کے ویکھ دین دُنی لوکھات، ماتر بھومی دئے دُہائیا۔ سرشٹ سبائی بُدھی ہوئی کاگ، ہنس روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نیج نیتز کھلی کیسے نہ جاگ، آلس نندرا پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ دُھر دا نظر آئے نہ کوئی سادھ، جو سندیشہ تیرا نام سُنائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا ودھیا وواد، وکھ امرت روپ نہ کھئے بنائیا۔ پوتر رسیا نہ کوئی سماج، اگم شبدا سُنے نہ کھئے ناد، بودھ آگادھ کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ کوڑی کِریا بدل دے راج، اکو سیس جگدیس تیرے سوہے تاج، تخت نواسی پُرکھ ابناشی اپنا حُکم دینا ورتائیا۔ جن بھگتاں رکھ لاج، کوڑی کِریا بیڑا ڈوب جہاز، شوہ دریا دھگا دینا لگائیا۔ ست دھرم دھرنی دھرت دھول چلا رواج، آتم پرما تم ہووے کاج، سرتی شبدا پوے راس، گوپی کاہن آتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر دو جہان سِری بھگوان تیری منگن امداد، گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُر سب بیٹھے سیس نوائیا۔

★ ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بیبی مائیو امین شاہ کھاڑا ★

جن بھگتاں پوہ نہ سکے ترے گن مایا، ممتا موہ وکار رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہوئے سہایا، سمرتھ سوامی انترجامی سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چرن کول کول چرن اُپر دھرتی دھول دئے سرنایا، سرنگت اکو اک وکھائیا۔ کایا مندر اندر دئے سہایا، سوہاوت سِری بھگونت نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ شبدا دامن پلُو لئے پھڑایا، آتم پرما تم اپنی گنڈھ پوائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی پھند دئے کٹایا، رائے دھرم دئے نہ کھئے سزائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار ایک مندر دئے وکھایا، جس گرہ مندر اندر وسے بے پرواہیا۔ آد انت سگلا سنگ اپنے نال رکھایا، نانا توڑ کوڑا دین دُنی جگت جُدا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔ جن بھگتاں نیڑ نہ آوے ممتا موہ کوڑ، جگت وکارے وچوں باہر کڈھائیا۔ چرن پریتی بخش ساچی دھوڑ، مستک ٹکا نام خاک رمائیا۔ کایا چولی چاڑھے اپنا اگتا رنگ گوڑھ، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ کوٹ جنم دے معاف کرے قصور، پت پُنیت دئے کرائیا۔ آتم جوتی بخشے ساچا نور، اندھ اندھیرا اندرون

باہر کڈھائیا۔ نام خُماری نَجھر جھرنا امرت رس دیوے سچ سرور، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل دکھائیا۔ جن بھگت سہیلا رہن نہ
 دیوے کوئی دُور، دُور ڈراڈا نیرن نیرا در گھر ٹھانڈے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میتا
 ٹھانڈا سینتا اپنا گھر دکھائیا۔ جن بھگتاں دکھرا روپ نہ جانے کھئے نر ناری، نر نرائن اپنے رنگ رنگائیا۔ ایکا آتم جوت آد پُرکھ نرکاری، دوجا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی نت نوت ویکھے وگسے دُھر درباری، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت مہربان محبوب غریبان
 زانیاں کوچھیاں کھلیاں جائے تاری، تارنہار سمرتھ شبد ستگر اکو نظری آئیا۔ جنم کرم دا رہے نہ کھئے گناہ گاری، جو چرن سرن کرے
 نِمسکاری، کوٹ جنم دی ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اکو اک دکھائیا۔
 جن بھگتاں ڈرمت میل دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سچ دوار دکھا کے ہٹ، نام ونجارے لئے کرائیا۔ نَجھر دھارا امرت دے کے رس،
 رستہ اپنا دئے دکھائیا۔ پریم پیار مُحبّت وچ کھول کے آکھ، پرتکھ روپ ملے گوسائلیا۔ تون میرا میں تیرا آد جگادی سوہنگ ڈھولا دس، دہ
 دشا تون دکھرا مارگ دئے جنائیا۔ من واسنا شبدی دھار کرے وس، وصل دیوے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ہر بھگتن میتا اکو اک ایکنکارا نظری آئیا۔ جن بھگت ادھارے پردھ بال، جوہنوتا اپنے رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ
 کنگال، اُچ نیچ راؤ رنگ اکو گھر وسائیا۔ نام بھنڈارا دے کے دُھر دا مال، ائمٹری ڈولت آپ ورتائیا۔ گرمکھاں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ
 دئے سزائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں پریم پُرکھ پتپریشور وسے نال، دوس زین سگلا سنگ بنائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اکو دس کے سچی
 دھرم سال، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر جن بھگتاں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ ترے گن مایا جگت ریتی رہے نہ کھئے جنجال، مندر
 مسیتی لیکھا دئے مکائیا۔ گھر ٹھاگر سوامی مالک ملے آن، خالق پرتپالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جو جنم جنم پورب گھالنا آئے گھال، تینہاں کرم دا
 لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب
 جیاں بن پرتپال، دین دیال ہو کے ویکھ دکھائیا۔

★ ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ستونت کور دے گرہ کان پُر ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو جن بھگتاں دیواں اگتی دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ بنا اکھراں توں دے کے شبہ گیان، اگیان اندھیرا دیاں مٹائیا۔ بنا جگت نیتراں توں بخشاں نور مہان، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ بن رسنا توں امرت رس دیواں پین کھان، نجہر جھرنا اک جھرائیا۔ بن نشانیاں دھرم نشانہ وکھاواں جھلدا دے دو جہان، سرشٹی توں پرے درشٹی توں باہر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگت سہیلے کراں ٹھنڈے ٹھار، اگنی تت بھجائیا۔ لہنا دینا چکا کے پوریلے جگ چار، نہکرمی ہو کے اپنا کرم کمائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، دین دنی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مکا کے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ مُرشد ہو کے مُریداں پُچھے حال، احوال پچھلا دئے گواہیا۔ صدی چوڈھویں چار کُنٹ دہ دشا سب دے سرتے کوکے کال، کوڑ نگارہ رہیا وجائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوارے کرن سرب سوال، سوالی ہو کے اپنا حال سُنائیا۔ لیکھا جانے سچکھنڈ نیواسی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ سادھی آد انادی منگ، برہماد کھوج کھوجائیا۔ تُوں داتا دانی دیونہار سورا سربنگ، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر کلجگ کوڑی کیریا کر بھنگ، بھگون ہو کے اپنی اکھ اٹھائیا۔ تیرا نام شبہ اگم اتھاہ بے پرواہ ویکھیئے ترنگ، تریا توں پرے ترت اپنا حکم دے سُنائیا۔ دو جہان شبہ دمامہ وجے مردنگ، برہمنڈاں کھنڈاں آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگت سہیلے ویکھ اپنے چند، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگت سہیلے ویکھاں لوکيات جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ سنت سہیلے ہنس بناواں کگ، مانک موتی سوہنگ ہنسا چوگ چُکائیا۔ جگت واسنا کوڑی کیریا پار کر کے حد، محبوب ہو کے مُحبت وچ ملائیا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان ہو کے وجاواں ند، انحد نادى ناد سُنائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار ہو کے گرمکھ گر گر چیلے لواں سد، دھر سندیشہ نر نریشا اکو اک جنائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا جیو جگت رہے نہ کھئے الپگ، کوڑی کیریا ککرم کرم چرم وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست

ستوادی اپنا کھیل دکھائیا۔ جن بھگت کہن تیرا کھیل انوکھا پُرکھ اکال لینا تگ، تقدیر دینی بدلایا۔ چار جُگ دا گر اوتار پیغمبران لہنا دینا جھولی پاؤنا حق، حقیقت وچوں لاشریک اپنا پڑدا دینا اُٹھایا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ منزل منزل سارے گئے تھک، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ کِریا کر مہربان سری بھگوان پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ اک سمجھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی اندر تیرے نام دا اکو ہووے جس، صفتاں وچ تیرا ڈھولا گائیا۔ تیرا مانو تیتھوں رہے کوئی نہ وگھ، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا رس، رسیا ہو کے امیوں اپنا دینا برکھایا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیواں نام اگم اتھاہ، کاتب لکھن کھئے نہ پائیا۔ جس نال دین دُنی دا بدل جائے راہ، رہبر ہو کے ویکھ دکھایا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر دین دُنی دا بناں ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ اُٹھایا۔ ستجُگ ساچا مارگ لا کے نواں، نو ست کران رُشنایا۔ جن بھگتاں دی آتم سیجے نرگن دھار ہو کے سواں، سار شبد اپنا حکم ورتایا۔ پون سواس جن بھگتاں لیکھے لاواں دماں، دامن ہو کے ضامن ہو کے اپنی گنڈھ پوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دو جہاناں ڈھولا کہواں، لکھ چوڑاسی دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے ایکا مان، ابھان کوڑا اندروں باہر کڈھایا۔

★ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گربخش سنگھ دے گرہ مہو ضلع لکھنؤ ★

دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرے وڈ وڈ بھاگ، وڈبھاگی پایا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دواریوں آو بھاج، نرگن نور نرور ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ وشن برہما شو دیوت سر چھڈ کے آو سماج، دو جہاناں اپنا پندھ مُکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی پُرکھ اکال دا ویکھو سماج، ساچی دھار اک درڑایا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ سُنو اگمی آ کے ناد، پاربرہم پتیرمیشور ایکنکارا اک وجائیا۔ زمیں اسمان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھولو جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت اک اکلّا رہیا دکھایا۔ پنج تت ترے گن اپنی بُجھا کے آؤنا آگ، امرت میگھ بے پرواہ اپنی دھار رہیا دکھایا۔ بھگت سنت صوفی فقیر ویکھو آ کے دُھر دا کنت سہاگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پروردگار سانجھا یار جلوہ گر نور خدایا۔ جس نے کھیل کھیلیا اگم اتھاہ بے پرواہ آد، جُگ چوکری برہم برہما اپنی دھار چلائی۔

شبدا اگتی بودھ اگادھ سناونہارا انراگی راگ، ین رسنا جہوا بئی دند سویلے ڈھولے ڈھر دے آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کہے میری پُرکھ اکال کھولی اکھ، ین نیتز نین دتا کھلائیا۔ میں انتر دھارا بولان سچ، سُنیہڑا دیوان ڈھردرگابیا۔ جس نوں جگ چوکڑی زرگن سرگن دھار گر اوتار پیغمبر گئے سد، نام سندیشہ دے کے دو جہاناں دھیان لگائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک کرے کھیل سورا سربگ، شاہ سلطانا نگاہبانا اپنا بھيو کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبرو کیوں سوہی میری دھرت، دھرم دوارا نظری آئیا۔ کچھ رام وششٹ پائی شرط، شرع سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سپت رکھی کر کے ایتھے درس، اپنی ترشنا بھکھ مٹائیا۔ برہما نو دن رہیا بھٹک، شنکر چھ دن اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ وشنو وشنو دھار امرت برکھ، وشیش اپنا گن درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، لیکھا ڈھر دا رہیا سمجھائیا۔ دھرنی کہے میرے انتر ویکھو چاؤ گھنیرا، گھنیا ڈھر دا دئے وڈیائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیٹھی رہی کر کے جیرا، چار جگ اک دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مینوں دے کے گئے سُنیہڑا، شاستر سمرت وید پُراناں تون باہر کر پڑھائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں کلجگ انت اخیر ہویا اندھیرا، چار ورن اٹھاراں برن نج نیتز لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم پاربرہم پتپریشور جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا مارے اپنا پھیرا، اکل کل دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میرا دھرم دوار کھلا کرے ویہڑا، کوڑ گُریار جگت وپچار ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ سو وقت سُنہنجا آد پُرکھ ابناشی کرتا دسے نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا پڑدا آپ اٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرا انتر ہویا خوشحال، خوشی دو جہان نظری آئیا۔ کَریا کری دین دیال، دیاندھ ویکھ وکھائیا۔ جس دی یاد وچ جگ چوکڑی بیتے کال، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے آگے کردے گئے سوال، بھکھک ہو کے ڈھر دی منگ منگائیا۔ سو لیکھا جانے سچ سوامی آد جگادی میرے دوارے سچی دھرم سال، بھيو ابھیدا آپ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، لیکھا ڈھر دا دئے سمجھائیا۔ دھرنی کہے مینوں آئی یاد، چار جگ دا لیکھ سمجھائیا۔ رام وششٹ کیتی فریاد، انتر انتر اک سُنائیا۔ جس

کھیڑے نوں کر سکيا نہ کوئی آباد، آبادی جگت نہ کھئے ودھائیا۔ گا سکيا کوئی نہ راگ، چھٹی راگ رہے گر لائیا۔ سُن سکيا نہ کوئی ناد، جگت تال نہ کھئے وڈیائیا۔ سمجھا سکيا نہ کوئی سماج، پڑدا اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ سو کھیل ویکھیا تماش، پُرکھ اکال رہیا وکھائیا۔ جس دا لیکھا بودھ آگادھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ وششٹ کِہا سُن دسرتھ بیٹے رام، سچ سندیشہ دیاں درڑائیا۔ تیرا رُوپ ہونا گھنیا شام، ساول سندر کھیل کھلائیا۔ ویس وٹاؤنا پیغمبران دینا پیغام، عیسیٰ موسیٰ رنگ چڑھائیا۔ محمد دینا جام، کلمہ حق سمجھائیا۔ نانک نرگن دینا اکو نام، ناؤن نرنکارا آپ سُنائیا۔ اک دس دا کھیل مہان، دہ دشا وجے ودھائیا۔ گوہند سورا نو جوان، سَت دُلارا اک پرگٹائیا۔ جس دا لہنا دینا ہونا وچ جہان، دین دُنی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا آپ وڈیائیا۔ وششٹ کِہا سُن رام دُلا رے، آگلا لیکھا دیاں درڑائیا۔ جس ویلے لوکھات پتے جگ چارے، ستجگ تربتا دواپر کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہونے دُکھیارے، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ مایا ممتا گرھ بنا ہنکارے، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ سادھ سنت ہونے ونجارے، حقیقت حق نہ کھئے وکھائیا۔ کاغذ قلم لیکھا لیکھ سکے نہ کھئے نرنکارے، بھيو ابھید سکے نہ کھئے کھلائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی انت دیوے نہ کھئے سہارے، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ رام کِہا دس وششٹ، وشیاں تون باہر سمجھائیا۔ کی لیکھا ہونا سرشٹ، دین دُنی پڑدا دینا لاپیا۔ کی پُرکھ اکال دا ہونا ایشٹ، دیو آتما دینا سمجھائیا۔ کپڑا لیکھا بھوکھت، بھوکھت دا بن اکھراں دینا لکھت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، پڑدا اوہلا دینا چُکائیا۔ وششٹ کِہا میرا اک سندیش، سندھیا تون باہر دیاں جنائیا۔ ستجگ تربتا دواپر جس دھار بدلیا بھیس، ویس انیک وٹائیا۔ اوسے دا انت آخیر جامہ ہونا دس دسمیش، دہ دشا کرے شنوائیا۔ چار ورنان دینی ٹیک، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا جگت جہان چلائیا۔ پُرکھ اکال دا بنا بیٹ، پتا اکو اک منائیا۔ نرگن دھار کرنا ہیت، تتاں والی جگت جُدائیا۔ کھیلنا کھیل آگتے دیس، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جتھے آگھاں والائے کوئی نہ ویکھ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سو دیوے سچ سندیش، نام نِدھانا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ دھرنی کہے جس ویلے رام وششٹ کیتی بات، بھومکا ایہو نظری آئی۔ نہ دوس نہ رات، گھڑی پل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی قلم شاہی کاغذ لکھے گاتھ، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی تیجا دِسے ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ایہ کھیل اکم اتہاہ پُرکھ ابناش، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھلائی۔ دھرنی کہے میں سُن کے بات لیا پُچھ، رام وششٹ دینا جنائیا۔ تُساں دوہاں نے جانا اُٹھ، تن وجود پندھ مُکائیا۔ مینوں اگلا بھو دسو کچھ، ہو نانی سپس نوائیا۔ دوہاں نے مل کے سانجھی پڑھی تُک، سوہنگ ڈھولا دتا گائیا۔ دھرنی تیرا پُرکھ اکال میٹے دُکھ، کلجگ ویلا اتم نظری آئی۔ جس نے گوہند سورا بناؤنا اپنا سَت، سَت دُلارا اِکولے پرگٹائیا۔ ایہ کھیل ابناشی اچت، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سمت شہنشاہی سہائے تیری رُت، وار تہت سمجھ کسے نہ آئی۔ رام وششٹ کہا دھرنی ہُن کر جا چُپ، آگے چن نہ کھئے بنائیا۔ تیرا لیکھا ساڈے نالوں جاوے ٹُٹ، ٹٹی گنڈھ پُرکھ اکال نال پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دھرنی کہے مینوں ہور دیو دِلاسا، دھیرج دھیر اک بٹھائیا۔ میں ویکھاں کھیل تماش، یرگن سرگن وجے ودھائیا۔ میری پوری ہووے آسا، منسا منسا وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ رام وششٹ کہا سُن دئیے دھیر، دھرم دوار وکھائیا۔ کلجگ انت ویکھ اخیر، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ جس ویلے رہیا نہ کوئی پیغمبر پیر، پرا پسنی مدھم بیکھری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ شرع توڑے نہ کھئے زنجیر، چار کُنٹ بلکائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا دیوے بے نظیر، مہر نظر اپنی اک اُٹھائیا۔ بدل دیوے تقدیر، تدبیر اک سمجھائیا۔ تیرا کچھ لیکھا لکھ کے جانا کبیر، جُلاہا پھیری پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے مینوں دسو اک کہانی، کہاوت جگت رہے نہ رائیا۔ کی کھیلے کھیل شاہ سُلطانی، پتہر میسور بے پرواہیا۔ وششٹ کہا گوہند دا گرُمکھ تیری اک نشانی، نشانہ اگلا اک سمجھائیا۔ جس دے اندر ہرہوں کافی، تیر انیلا آپ چلائی۔ اوہناں دا مالک خالق پرتپالک بنے آپ بانی، سہارا کنارہ تیرا لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ رام کہا میں ہور کچھ لیا تگ، لیکھا اگلا دیاں سمجھائیا۔ دھرنی کھیل کرنا پُرکھ سمرتھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گوہند دھار کر پرگٹ، جوتی جاتا جلوہ نُور کرے رُشنائیا۔ وست امولک دے کے وتھ، نام بھنڈارا اک

بھرائیا۔ بھو ابھیدا کھول کے سچ، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، جیکارا بول کے اک الگھ، الگھ آگوچر آپ سمجھائیا۔ دین دنی توں کھیل کرنا وگھ، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ پُری اند دے
 اندر جانا وس، واسطہ پُرکھ اکال نال جڑائیا۔ اتم سب کچھ جانا چھڈ، خالی ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک اُچائیا۔ دھرنی کہے کچھ ہور آگلا دس بھو، پڑدا رہے نہ رائیا۔ ٹوں وڈا دیوی دیو، دیوت
 سُر تیری سرنائیا۔ میں ویکھاں دھام نہچل نہکیو، اٹل محل ملے وڈیائیا۔ جس ٹوں گا نہ سکے کوئی رسنا جہو، قلم شاہی بند نہ کھئے کرائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر فرمان سِری بھگوان اک اِکلا ایکنکارا اگم اپارا الگھ آگوچر اپنا آپ
 جنائیا۔ رام کہے سُن دھرتی آگلا دسّان حال، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کریا ہوئی کال، کام کرودھ لوبھ موہ
 ہنکار جگت ہلکائیا۔ سچ دوارے رہیا کیسے نہ نام، نام نرنکارا نظر کیسے نہ آئیا۔ پیغمبران سُنے نہ کوئی پیغام، صلح گل میل نہ کھئے ملائیا۔ چار
 ورن اٹھاراں برن ہوئے حرام، ہر دے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کوڑی کریا کرنا قتل عام، قاتل مقتول سکے نہ کھئے بچائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، اپنا ویس لئے پرگنائیا۔ دھرنی کہے کیوں ویلا ہوئے سہنجنا، مینوں دیو درڑائیا۔ کس بدھ ملے درد دکھ بھہ بھنجنا، وڈ داتا
 بے پرواہیا۔ میرے نیتز پاوے اگتی نام انجنا، اگیان اندھیر مٹائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ویکھاں سجنّا، مِتہر پیارا دھردرگاہیا۔ تریتا دواپر جس دے
 حُکمے اندر لنگھنا، کلجگ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کس بدھ اپنا کھیل کرائیا۔ رام کہا مینوں ایوں رہیا
 جاپ، سچ دیاں سُنائیا۔ پُرکھ اکال کرنا پرکاش، گوبند جلوہ نور رُشنائیا۔ بھو کھولنا کایا ماٹی خاک، پنچ تت وجے ودھائیا۔ نظری آؤنا
 ساکھیات، سوچھ سرؤپی رُپ وٹائیا۔ رُوح بُت کرنے پاک، پت پُنیت بنائیا۔ جن بھگتاں ہونا داس، گرمکھاں سیو کھائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ دھرنی کہے مینوں آیا نہیں یقین، دھیرج میری دے دھرائیا۔ مینوں دسّ اوہ تعلیم،
 جس ٹوں سکھ کے خوشی منائیا۔ رام کہا ٹوں اکو کر تسلیم، دو جے نظر کیسے نہ آئیا۔ کدے نہ ہووے غمگین، ہرکھ سوگ ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ نہ نر نہ مدین، جوتی جلوہ نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، حُکم سندیشہ اک سُنائیا۔

دھرنی اگوں پھیر کہا بول، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ میرا انت آخیری پڑدا کھول، بھيو رپے نہ رائیا۔ کِس بدھ پُرکھ اکال آوے اُپر دھوئل، نِرگن ہو کے تُوَر جوت کرے رُسنائیا۔ جس تُوں سمجھے کوئی نہ پنڈت پاندھا رُوَل، جگت وِديا نہ کھئے وِڈیائیا۔ جس دا گر اوتر پیغمبران وِجاوُنا ڈھول، سندیشے نِرگن سرگن آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، ساچی کرنی کار کھائیا۔ رام کہا دھرنی ذرا کر دھیان، اگلا لیکھ دیاں سمجھائیا۔ کی کھیل کرے سِری بھگوان، گوبند سُوَرا بھیجے نُوَجان، مرد مردانہ سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُری اند قلعہ بنائے مہان، مہا کتھ کتھ سمجھائیا۔ گرُمکھ سُوَری نُوَجان، سنت سہیلے گود ٹکائیا۔ انت سندیشہ دیوے آپ مہربان، دُھر دی دھار جنائیا۔ دین دُنی دا کوڑ چھڈ نشان، نِشانے پُرکھ اکال بنائیا۔ ممتا موہ وِکار رپے نہ نال، ہنکار گڑھ دئے تڑائیا۔ اِکو اوٹ رکھ اکال، دُوَجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ رام کہا دھرنی سُن ہور چن امول، امل دیاں جنائیا۔ جس دا تولے کوئی نہ تول، اتول اٹل اپنے ہتھ رکھائیا۔ گوبند وِجاوُنا اگئی ڈھول، ڈنکا وِجے دُھردرگاہیا۔ سب دے پڑدے دینے کھول، سویا کوئی نہ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، حُکمے اندر حُکم بدلائیا۔ رام کہے اِک ہور آئی وِچار، وِچرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ دھرنی رو کے کری نِمسکار، نیوں نیوں سیس نِوائیا۔ کچھ کِرپا کر میرے گِرور گِردهار، گہر گمبھیر پڑدا دے چُکائیا۔ کی کھیل کرے گوبند پرہہ دا سِت دُلاَر، دُوَلحا دُھر دا نظری آئیا۔ رام کہا ایہہ حُکم اگم اپار، جس تُوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جس نے چھڈ دینا سنسار، ناتا کوڑ دینا تڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ اِک رنگائیا۔ دھرنی کہا چن اِک دس آخیر، آخر منگ منگائیا۔ کِس بدھ آئے مینُوں دیوے دھیر، سِر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے اوہ مالک گہر گمبھیر، بے نظیر بے پرواہیا۔ جُگ چوکرے بدل سرب تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس نے کھنڈا ہتھ پھراوُنا گوبند اِک شمشیر، شرع زنجیر کٹائیا۔ ایکنکار اِکو پا لکیر، شاہ حقیر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا لہنا دینا تیری جھولی پائیا۔ دھرنی کہے مینُوں اچے نہیں آیا سنتوکھ، ست دے سمجھائیا۔ کِس بدھ میٹے میرا ہرکھ سوگ، چنتا غم گوائیا۔ رام کہا ایہہ پرہہ دا سب توں وکھرا چوج، چوجی پریتم ہو کے دیا کھائیا۔ جس دا کھیل لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ وِجے ودھائیا۔ تُوں رکھنی اوس دی اوٹ، اتم اوڑک اوہو لیکھے لائیا۔ جس دا ہونا اِک سلوک،

سوہنگ ڈھولا شہنشاہیا۔ تیری کرنی دا کرتا جانے جوگ، جو جوگیشراں تیرے در بہائیا۔ مہربان ہو کے جاوے پہنچ، پارہم اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا بہانا حُکم کوئی نہ سکے روک، گر اوتار پیغمبر سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ رام کہے آہ ویکھ لکھیا لیکھ، بن اکھراں دیاں سمجھائیا۔ نرگن دھار آوے تیرے دیس، دشا دستر پھول پھولائیا۔ لیکھا بناوے گوبند دس دسمیش، آپ اپنا پڑدا لاپیا۔ جس نے سٹ ڈلارے کرنے بھیٹ، بنس سرینس لیکھے پائیا۔ نظری آؤنا نیتن نیت، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا بھيو آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے مینوں اگلا دے بھروسہ، بہرم رہے نہ رائیا۔ رام کہہا پُرکھ اکال دے ہتھ وچ موقع، مکمل اپنی کار کھائیا۔ جس دا لہنا دینا لوک پرلوکا، زمیں اسماناں ہٹے سہائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھے اگھی کوٹھا، چوٹی اپنی دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رام کہہا گوبند سورا کھیل کھلاویگا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ایشٹ مناویگا۔ پُری انند سورا سربگ اک وساویگا۔ چاڑھ کے جوتی چند، اندھ اندھیر مٹاویگا۔ انتر آتم پرما تم گا کے چھند، سوہنگ ناد و جاویگا۔ جن بھگتاں چاڑھ اگھی رنگ، دُرم ت میل آپ دھواویگا۔ انت آخری چھڈ کے سنگ، ماتا گجری پجن الاویگا۔ جنہاں دے نال میری گئی ہنڈھ، اوہناں دا لیکھا پُرکھ اکال بناویگا۔ کوئی نہ پاوے بندی بند، بندنا اکو اک سمجھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھاویگا۔ مہر نظر ہر اٹھائیا۔ دین دیاں دیا کھائیا۔ پُری انند وقت سہائیا۔ گوبند سورا کھیل رچائیا۔ ماتا گجری پجن سُنائیا۔ داس داسیاں ونڈ ونڈائیا۔ منڈل راسیاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے رام اوہ کیہڑی ہووے داسی، گوبند دی مینوں دے سمجھائیا۔ کیہڑی چڑھے گھاٹی، منزل ویکھے بے پرواہیا۔ کس بدھ مئی اگھی، ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رام کہہا گوبند دا سی اک پریوار، ست اٹھ دا نظری آیا۔ چار گجری دے سیوادر، تن چار گوبند سیو کھائیا۔ اوہناں دی سُن پکار، دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں نون ویکھن آؤنا گرو اوتار، پیغمبر پھیرا پائیا۔ جس ویلے اندپُری تون ہونے باہر، سب نے تن جانے تجائیا۔ گوبند نے کھنڈے نال مستک دھوڑی لاؤنی چھار، مستک ٹکا اپنا نام بنائیا۔ اودوں دھرتی تون کریں پکار، کھلڑی مینڈھی کیس وکھائیا۔ کچھ لہنا

دینا دُرگا دا ادھار، اشٹبھج راہ تکائیا۔ ایہ کھیل دساں اپار، اپرپر ہو کے آپ جنائیا۔ منگی منگ چرن دوار، نہانی ہو کے سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم آپ سنائیا۔ دھرنی کہے اوہ کیہو جہا ہووے ویلا، رام مینوں دے سمجھائیا۔ وششٹ کہا جس ویلے ناتا تئن لگا گرو چیلا، چیلا گرو بیٹھن مکھ بھوایا۔ پُرکھ اکال دین دیال اکو ہووے سجن سہیلا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیل ہو نویلا، نرگن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رام کہے اوہ ویلا آونا جلدی، جگ بیتدیاں وقت نہ لگے رائیا۔ چار کُنٹ آگ ہونی بلدی، امرت میگہ نہ کھئے برسائیا۔ کھیل ویکھنی کلجگ کل دی، کلکاتی راجے ہون قصائیا۔ ایہ دھار نہچل دھام اٹل دی، پُرکھ اکال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ دھرنی کہے کی منگان منگ، موہے دے جنائیا۔ رام کہا جس ویلے اندپڑی توں باہر ہووے جنگ، کھنڈا کھڑگ سار ٹکرائیا۔ گجری نے رو کے پاؤنی ڈنڈ، کوک کوک سنائیا۔ ستاں اٹھاں داس داسیاں دا ہونا سنگ، چلن وابو داسیا۔ دروازیوں نو قدم تے سب دا پورا ہونا دم، سواس ساہ رہن کھئے نہ پائیا۔ ناتا تئے ماٹی چم، تن وجود سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ دھرنی توں رو کے چہم چہم، گوبند چرناں سپس دینا جھکائیا۔ میری میٹ دے ترشنا غم، چنتا دینی چکائیا۔ مینوں دس کے گیا وششٹ رام، سندیشہ اک سنائیا۔ تیرا لہنا دینا چکائے سری بھگوان، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ در تیرے منگن آئی دان، وست امولک دے ورتائیا۔ گوبند کہا نوجوان، سوربیر سمجھائیا۔ میں ہویا مہربان، محبوب نال مل کے وست دیاں ورتائیا۔ میرے گرمکھ میرے در ہوئے پروان، پروانے دھر دے ہتھ پھڑائیا۔ پھیر مانس جنم دیاں تتاں والا انسان، ہنسا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھرنی تیرے دوارے چل کے آون جھلاون سچ نشان، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ ودے چھوٹے بال آنجان، اکو رنگ رنگائیا۔ جنہاں مُحبت وچ دتا بلیدان، بل دے پچھلے وچھڑے باون دھار نظری آئیا۔ کچھ لہنا دینا نال کرشن کاہن، سدھے دے سجن رہے اکھوایا۔ سو گرمکھ ہونے پروان، بے پرواہ دئے ودیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ دھرنی وبا کے اکھوں نیر، حال بے حال سنائیا۔ گوبند کہا کلجگ ویکھ وقت اخیر، آخر دیاں درڑائیا۔ شانت رہے نہ کھئے ضمیر، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ چار ورنان نہ دے دھیر، لوبھ موہ ہنکار ہوئے ہلکائیا۔ سب دے پاٹے باہر دسن چیر، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ گر اوتار

پیغمبر جگت ویکھن وپیر، بھجن واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ گرو گوبند کہا آہ لے جا
 میری پریت، پریم ہو کے دیاں جنائیا۔ جس ویلے کلجگ وچوں ستجگ بدلی ریت، پُرکھ اکال نال مل کے وجی ودھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا
 سوہنگ ڈھولا ہونا گیت، دوجا ناد نہ کھئے شنوائیا۔ ساچے سیوک تینوں کران بخشیش، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ تُوں اُنحان دی رکھیں
 اڈیک، نیتر لوچن اکھ کھلائی۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہویا تاریک، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پتا پت بنے شریک، نار کنت کرے لڑائیا۔
 تِس ویلے گر اوتار پیغمبر سارے کرن آؤن تصدیق، شہادت لوکھت بھگتائیا۔ سو دھرنی تیری جھولی پاواں بھیکھ، گرمکھ گر گر اپنی گود
 اٹھائیا۔ جنہاں دا اتتر کرناں ٹھانڈا سیت، اگنی تت بھجائیا۔ پرپوں وچھوڑے اندر نکلی چیک، رو رو خوشی بنائیا۔ سب دی آسا منسا
 پوری کرنی امید، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سنائیا۔ دھرنی کہے میں ہوئی خوش،
 خوشیاں ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکال سہاؤنی رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ گرمکھ بھیجنے اپنے ست، جنہاں گوبند نال گرمائیا۔ جوتی دھاروں پینے
 اٹھ، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ پُرکھ اکال جانا تھ، دین دیال ہوئے سہائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنا دے کے گھٹ، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔
 اُنحان بدل کے اپنا رُخ، میرے گرہ جانا آئیا۔ میں گودی لوان چُک، خوشیاں نال اٹھائیا۔ پھر گوبند کولوں لوان پُچھ، بھيو دس دھر دے
 ماہیا۔ کیوں ساتھوں گیوں رُٹھ، دُور دُراڈا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گوبند کہا نال
 پیار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جاہ ویکھ اپنا گھر بار، گھرانہ تیرا دیاں بنائیا۔ گرمکھ میرا سدا تیار، سورپیر نظری آئیا۔ مینوں اکو جہا پُرکھ نار،
 ناری پُرکھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایہو ستاں اٹھاں دا پروار، سیوادار دھر دا نظری آئیا۔ ایہہ گلشن دی بہار، پھلواری مہکے دھردرگاہیا۔
 دھرنی تیرا قرض دینا اُتار، پورب لہنا جھولی پائیا۔ وششٹ رام ویکھے اکھ آگھاڑ، گھڑی سلکھئی سوہیا پائیا۔ جس دی آئی اتم وار، وارتا
 سب دی رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنا دئے وکھائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا اپنا پروار، پرم پُرکھ دتا
 وکھائیا۔ جس دا گوبند نال ادھارا، سوہنا جھولی پائیا۔ وڈیاں نیکیاں اکو جہا سہارا، بھيو ابھیدا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ پچیاں دا رونا اند پُری دا
 آخر نظارہ، نظر وچوں نظر دتی بدلائیا۔ خوشیاں دا دباڑا، گرمکھان دا آگھاڑا، گر اوتار پیغمبران دا وبارا، دھرم دوارا دھرتی دتا سہائیا۔ نام

دا ونجارا، پریم دا سہارا، جوت دا اُجیارا، شبد دا نگارہ رہیا وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنڈیشہ نر نریشا اِکو اک سُنائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرا پُورا ہویا قوُل، اِقرار پچھلا رہیا نہ رائیا۔ میری پُھلاوڑی گئی موُل، موُلا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پڑدا رہیا کوئی نہ اوہل، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ دُور دُراڈا چل کے آیا کول، نرگن اپنا پنڈھ مُکائیا۔ امرت رس نِجھر دھارا اگئی دے کے جائے پاہل، بوند سوانتی گوبند آپ چوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام نِدھان نُوَجان کایا مندر اندر وجا کے جائے اگئی ڈھول، سوئی سُرُتی آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے کیوں وڈیاں چھوٹیاں نکلی چیک، بہل ہو کے گُرائیا۔ گوبند دی دھار گوبند آمد دی اُمید، عملان توں باہر دئے وکھائیا۔ بن نیتراں توں نِج نین دی دید، درشن اِکو دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا کھیل اپار، اپرپر سوامی دتا وکھائیا۔ جس دا راہ تگدی رہی جُگ چار، چوکرئی اپنی اگھ کھلائی۔ جس دے منگتے گُراوتار، پیغمبر سیو کھائیا۔ وشن برہما شو بہکھار، در بیٹھے الکھ جگائیا۔ سو فُدرت دا قادر ویکھیا وچ سنسار، نرگن داتا جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ بھگتاں دا لہنا دینا دیون آیا اُدھار، گوبند وچولا شبدی سوہیا پائیا۔ گربخش سنگھ ایہہ تیرا نہیں پُرکھ اکال دا پرپوار، پتپریشور انتر آتم ہونے سہائیا۔ دوس رین جاگت سووت اپنا درس دئے دکھال، فرش اُتے حرص دئے مٹائیا۔ دھرنی اُتے دھرم دوارا سچکھنڈ دی سچّی بنی رہے دھرم سال، دُھر دا لیکھا اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت سہیلے ویکھے اپنے لال، دین دیال ہو کے اپنی گود اُٹھائیا۔

★ ۱۹ بھگن شہنشاہی سمت ۲ محل سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ★

سو پُرکھ نرنجن دیوے مان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہونے مہربان، نرگن داتا دُھردرگاہیا۔ ایکنکارا بخشے دان، داتا دانی دیا کھائیا۔ آد نرنجن ہو مہربان، جوتی جاتا جوت نُر کرے رُشنائیا۔ سری بھگوان مرد مردان، دُھر دا جودھا اِک اکھوائیا۔ ابناشی کرتا بن کے کابن، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ پاربرہم ہو پردھان، حُکمے اندر حُکم ورتائیا۔ لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ حُکم سنڈیشہ دے کے اِک فرمان، فرمانبردار لئے اُٹھائیا۔ گُراوتار پیغمبر کر کے سوادھان، سچ سنڈیشہ اِک سُنائیا۔ وشن برہما شو ویکھو آن،

دُھر دا مالک آپ سُنائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ بن اگھاں کرو پہچان، نِج نیترا اگھ کھلائیآ۔ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن ویکھو گیان، بھيو ابھيد آپ کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہیڑا اک سُنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا سیتا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی ریتا، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پرکھو نیتا، کھتری براہمن شوڈر ویش ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا پیا ہست کیٹا، آتم برہم بھيو کھئے نہ پائیا۔ ترے گن مایا پنج تت تپے انگیٹھا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ست دھرم دی دے کوئی نہ ریتا، کلجُگ کوڑ وجے ودھائیا۔ تن وجود کرے نہ کوئی پتت پُنیتا، پتت پاون میل نہ کوئی ملائیآ۔ رسنا جہوا گا گا تھکے رام سیتا، سرتی شبد نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک سُنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کہے ویکھو دین دُنی دا حال، گر اوتار پیغمبران اگھ کھلائیآ۔ ساچی دے نہ کھئے دھرم سال، دھرم دوارا دھرم نہ کھئے پرگٹائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا چلی اولڑی چال، ساچا مارگ نظر کیسے نہ آئیآ۔ سب دے سر تے کوکے کال، کوڑ نگارہ رہیا وجائیا۔ جیو جنت ہوئے بے حال، سادھ سنت رہے کر لائیا۔ پھل دے نہ کیسے ڈال، لکھ چوراسی سِمل رُوپ لہرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم اک سُنائیا۔ ایکنکار کہے گر اوتار پیغمبر سُنو سندیشہ ایک، ایکنکارا ہو کے دیاں درڑائیا۔ ساچی دے کیسے نہ ٹیک، دھوڑی ٹکے مستک نہ کوئی لائیا۔ بڈھی دے نہ کیسے بیک، پتت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا من واسنا ودھیا بھیکھ، پڑدا اوہلا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سچ سوامی کیسے نہ دے نیتن نیت، نِج لوچن نین اگھ نہ کھئے کھلائیآ۔ آتم پر ماتم کرے کوئی نہ ہیت، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیآ۔ مایا ممتا موہ وکار کھینڈن کھید، ہوئے ہنگتا گڑھ بنائیا۔ جس کارن ٹھانوں دتا بھيج، سرشٹی دی درشٹی کیوں لوکھات وچ بھرم بھلائیآ۔ ساچی مانے کوئی نہ سیج، پتیرمیشور انگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جلوہ ملے نہ تیج، اندھ اندھیرے دے لوکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ آد نرنجن کہے گر اوتار بن نیترا لوچن نین لو تگ، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ پاندھی بن بن گئے تھک، انت اخیر رہے کر لائیا۔ حقیقت ملے کیسے نہ حق، لاشریک جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ ساچا ونج کرائے کوئی نہ ہٹ، کوڑی کِریا چاروں کُنٹ نظری آئیآ۔ نیترا روون مندر مسجد شوڈوالے مٹھ، گردوار دین دُہائیا۔ دروہی تیرے نام کِریا

کر پُرکھ سمرتھ، واحد تیری اوٹ تکائیا۔ جھگڑا پیا دین دُنی جگ، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ من واسنا لگی آگ، ترے گن تت نہ کھئے
 بُجھائیا۔ بن کعبیوں کایا مندر اندر کرائے کھئے نہ حج، حق محبوبِ ملن کھئے نہ پائیا۔ دُهن آتمک سُنے کوئی نہ ند، جگت سُرنگے سارے رہے گائیا۔
 لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا دُهردرگاہیا۔ جس دی مہا سدا اکتھ، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنَدیشہ اکو اک سُنائیا۔ ابناشی کرتا کہے سُنو حُکم فرمان، فرمانبرداراں دیاں جنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی کولوں گیا
 گیان، سیکھیا سچ نظر نہ آئیا۔ کوڑی کِریا ودھی شیطان، شرع کرم کرے لڑائیا۔ دیا باقی نوری جوت جگائے کوئی نہ آن، اندھ اندھیر نہ کھئے
 مٹائیا۔ ساچا چھند سُنے نہ کوئی دُهنکان، دُهن آتمک انتر نہ کھئے اُچائیا۔ امرت رس کیسے نہ ملے پین کھان، ورن گوت دہ دِشا پھرے ہلکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار ساچھے یارا کھیل اکو
 اک درسائیا۔ ابناشی کرتا کہے سُنو سچ سنَدیش، سچکھنڈ دواویوں دیاں جنائیا۔ تُسیں چار جُگ دے لوکات بنے نریش، سَتجگ تریتا دواپر
 کلجگ اپنا حُکم ورتائیا۔ دیناں مذہباں وچ کردے رہے ہیت، آتم پر ماتم کھوج کھوجائیا۔ پُرکھ اکال دسدے رہے نیتن نیت، ہر گھٹ بیٹھا
 ڈیرہ لائیا۔ اندر وڑ کے منزل چڑھ کے کایا کعبے دسدے رہے بہیت، ساڈھے تین ہتھ بنک دوارا اک سہائیا۔ شاستر سمرت وید پُران قلم
 شاہی کاغذ اکھراں نال لکھدے گئے لیکھ، کاتب ہو کے میری سیو کائیا۔ کیوں کلجگ کوڑی کِریا چار گنٹ دہ دِشا ودھیا بھیکھ، مایا ممتا
 موہ ہویا ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ پارہسہ کہے سُنو حُکم حُکران،
 دُهردرگاہی آپ جنائیا۔ لوک پرلوک ویکھو مار دھیان، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ جو کلمہ دے کے آئے کلام، کائنات وچ سُنائیا۔ جو
 دس کے آئے شرع اسلام، اسم ساچا اک سمجھائیا۔ جو چیا کے آئے نام، رسنا جہوا من کا منکا بھوئیا۔ جو دے کے آئے پیغام، سنَدیشہ
 دُهردرگاہیا۔ جو کر کے آئے انتظام، حُکمے اندر حُکم جنائیا۔ کیوں صدی چوڈھویں سارے ہوئے بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ حُکم سنَدیشہ
 دیوے سری بھگوان، دُهر فرمانا اک سُنائیا۔ اٹھو ویکھو جیو جہان، کایا ماٹی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُنیا حُکم آگم، آگمڑے دتا درڑائیا۔ کلجگ انت اخیر سمجھنا اپنا کم، نہ کرمی دتا

سمجھائیا۔ اسیں منگدے نہیں کایا ماٹی چم، پنج تت تت نہ کوئی وڈیائیا۔ لہنا دینا نہیں پون سواسی دم، تن وجود نہ ویس وٹائیا۔ کریا کرنی سیری بھگون، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کریا کر جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھر دے کرتے کر بخشیش، رحمت مہر نظر دھر دی جھولی پائیا۔ دو جہاناں برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال ویکھیئے ٹھیک، ٹھا کر تیری ساچی سیو کائیا۔ دین دنی انتر نرنتر تکیئے اتیت، ترے گن انتر پڑدا پھول پھولائیا۔ کون سنت سہیلا جن بھگت تیرا گاوے گیت، آتم پر ماتم راگ الاٹیا۔ گرہ گرہ ویکھے مندر مسیت، ملاً مساک پنڈت پاندھے کھوج کھوجائیا۔ کون تیری مٹے حدیث، حضرت سیس نوائیا۔ انتر آتم رکھ کے بیٹھا اڈیک، منسا منسا وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیئے اپنا جگ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ نرگن دھار جوت سروپی جائے بھج، بن قدماں اپنا پندھ مکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگت سہیلے لئیے لبھ، صوفی سنت فقیر پھول پھولائیا۔ جو جگت واسنا کوڑی کریا پار کر کے بیٹھے حد، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ تیرا نور ظہور تکیا اُپر شاہ رگ، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ نام خُماری پی کے مد، مدھر دُھن سُن کے خوشی منائیا۔ من واسنا کر الگ، سمرتھ تیرے در تے بہ کے تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تیرا لہنا تیری جھولی پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیئے کلجگ لوکات، صدی چودھویں انت اخیر کھوج کھوجائیا۔ کیوں چار کُنٹ دہ دشا ہوئی اندھیری رات، ساچا نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ کیوں جھگڑا پیا دین مذہب ذات پات، کلمہ کائنات حق نہ کھئے سمجھائیا۔ کیوں آتم سیجا سوئے کوئی نہ کھاٹ، سچ سنگھاسن نظر کیسے نہ آٹیا۔ کیوں آون جاون لکھ چوراسی میٹے کوئی نہ واٹ، تیرے دھرم دوارے چڑھ کے تیرا درشن پائیا۔ کیوں رسنا جہوا بئی دند ہندو مسلم سیکھ عیسائی پڑھ پڑھ تھکے گاتھ، آتم انتر نجانند پرمانند وچ نہ کھئے سائیا۔ کیوں کوڑ کڑیارا چار کُنٹ دہ دشا کھلیا ہاٹ، ممتا موہ وکار گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ کیوں کھیل ہویا سوانگی بازی گر ٹٹو ناٹ، ساچا راہ نظر نہ آٹیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اسیں ویکھیئے کھیل تماش، طبع کوڑی پھول پھولائیا۔ پتپریشور پروردگار ساڈی پوری کرنی آس، آہستہ آہستہ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تیرے بھگت کریئے تلاش، کایا مندر پھول پھولائیا۔ جنہاں دے انتر

نرنتر تیرے ملن دی آس، پیاس پریم والی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو ویکھو لوکھات دی دھار، دھرنی دھرت دھول دیاں سمجھائیا۔ ساچا رہیا نہ کیسے پیار، مُحبت کوڑی دے سے لوکھائیا۔ نانا ٹٹیا کنت بہتار، سجن یار سنگ نہ توڑ نبھائیا۔ چاروں گنٹ ہاکار، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ جو سندیشہ دے کے آئے وارو وار، بہوکھتاں وچ سُنائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے آپ نرنکار، قدرت دا مالک دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر سب دے خالی دسن مزار، مقبرے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جا کے ویکھو دین دُنی دی اندرو اندر حالت، احوال پہلاں دیاں جنائیا۔ من کامنا کوڑی لگی علامت، عالم علم سکے نہ کھئے مٹائیا۔ من ہنکاری کرے بغاوت، گرہ گرہ کرے لڑائیا۔ ساچا دے نہ کوئی صحیح سلامت، جو صاحب مل کے خوشی منائیا۔ جا کے ویکھو دین مذہب سب دی ضبط ہوئی ضمانت، اکھری نام سنگ نہ کھئے بنائیا۔ انت اخیر آون والی قیامت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا حکم پرہو آد جگادی سچ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اسپں لکھ چوراسی ویکھئے کایا ماٹی بھانڈے کچھ، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ جو مارگ دین دُنی آئے دس، کیوں مانو ذاتی گئی بھلائییا۔ نیج نیتر کھلے کیسے نہ اکھ، لوچن بھئے نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم پرما تم کر کے وکھ، کوڑ گھرانہ رہے وسائیا۔ بن تیری کرپا پُرکھ سمرتھ، سچ دوارے ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ کلجگ انت اخیر بُرج ہنکاری جانا ڈھٹھ، چار گنٹ نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا حکم اگم اتھاء، آد جگاد دیاں سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے ملاح، ستجگ تربیتا دواپر کلجگ حکم ورتائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی لکھا، سندیش نریش دُھر فرمانے آپ سُنائیا۔ کیوں سرشٹی درشٹی بھلی راہ، رہبر ہو کے کیوں بیٹھے مکھ چھپائیا۔ اپنے اپنے دین مذہب انت آخری لو پچا، پچن اپنے رنگ رنگائیا۔ اکو ڈھیا باقی دے حکم دینا بے پرواہ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سب دی صفا دینی اٹھا، لوکھات رہن کھئے نہ پائیا۔ اگلا جگ چلنا نوان، ستجگ ساچے ملے وڈیائیا۔ دُھر فرمانا اکو کہواں، سندیشہ دُھردرگاہیا۔ انت اخیر بے نظیر پُرکھ اکال دین دَیال اکو رہواں، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ سب دی آتم سیچے سواں، جوتی جاتا ہو کے ڈیرہ

لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنندیشہ نر نریشا اکو اک سُنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھئے بندے خاکی ، خالص تیرا حُکم سمجھائی۔ کی کھیل ہونا اتفافی، بے پرواہ دتا درڑائی۔ اوکھی منزل دسے گھائی، اگلا پندھ نہ کھئے چُکائی۔ تیری یاد کردے رہے پُرکھ ابناشی، جُگ چوکڑی دھیان لگائی۔ تُوں نُور نُورانہ ہر گھٹ نواسی، گرہ گرہ سوہا پائی۔ کُچھ لیکھا ساڈے کول تیرا گوہند والی پاتی، پترکا دُھر دی نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دینا کھلائی۔ گوہند پاتی دسے کی، کاغذ قلم لکھن کھئے نہ پائی۔ کلجگ انت سیری بھگونت کوڑی کرپا جڑ اُکھیری (نیہ)، لوکات رین نہ پائی۔ ساچے دھرم دا دھرم دوارے بیجنا بی، اُتیت اپنا نام کرائی۔ جھگڑا مُکا کے ساڈھے تِن ہتھ سیں، محل اٹل کرے رُشنائی۔ دھرنی دھرت دھول گھرانہ کر وسیع، نوجوانا ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دے ٹھاکر تیری اوٹ تکائی۔ چٹھی کہے میرا لیکھ پتر، پتریاں توں باہر جنائی۔ پُرکھ اکالا دین دیا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن دھاروں آوے اتر، جس نون جنے کھئے نہ مائی۔ جس نے شبد دُلارا اکو بناؤنا پتر، پوت سپوتا ناؤں دھرائی۔ دُھردرگاہی چُکے کچھڑ، مہر نظر اُٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کھائی۔ اپنی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ شبد سٹ اک اُٹھال، حُکمے اندر حُکم منائی۔ کلجگ کوڑی کرپا لیکھا ویکھ شاہ کنگال، پچھا رہن کھئے نہ پائی۔ بھگتاں دس سچ سچ دھرم سال، دُھر دربارا اک وکھائی۔ جس گرہ دیک جگے بے مثال، مسل وچ نہ کھئے سمجھائی۔ دے سکے نہ کھئے احوال، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب مُحبت وچ آپ درڑائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن چٹھی دا انوکھا لیکھ، جگت لکھت نہ کھئے وڈیائی۔ جس وچ اگمڑا بہیت، اُبھو درشٹی آپ درڑائی۔ دین دیاں بھگتاں کرنا بہیت، جوتی جاتا ویس وٹائی۔ سچ سوامی سہاؤنی سیج، سینگھاسن آسن اک رکھائی۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش لیکھا دینا مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ ورتائی۔ دُھر دی کھیل کہے میرا سمجھے کوئی نہ سماں، سماپت ہندی ویکھے لوکائی۔ مین جُگ بدلدی آئی نت نوان، ستنجگ تریتا دواپر کلجگ رہن کھئے نہ پائی۔ مین شبد دھار بدلدی آئی اکھراں وچ دمان، دامنگیر ہو کے پندھ مُکائی۔ مین صدی چوڈھویں پھراں نال چواں، چاؤ گھنیرا اکو نظری آئی۔ کرنی کہے مین ویکھیا کرتا، قُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جو آد

جُگادی کھیل کردا، نِت نوٽ ویس وٹائیا۔ شبد اگئی ڈھولا پڑھدا، انراگی راگ سُنائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ مات دھردا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جو سانجھا یار قدیم چر دا، جس دا انت کھئے نہ پائیا۔ اوہ بھیو کھلاوے گھر تھر دا، سنت سُپیلے آپ اُٹھائیا۔ لیکھا جانے دُھر دے پر دا، پریتم ہو کے میل ملائیا۔ جن بھگتاں دس کے ساچا بردا، ہر گھٹ و سیا نظری آئیا۔ جتھے امرت جھرنا جھردا، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ اندھ اندھیر لیکھا نِبڑدا، نِرگن جوت ہووے رُشنائیا۔ لہنا دینا مُکا دے گوہند والے بُر دا، داس داسی سوہا پائیا۔ ایہہ کھیل اگئی شیر بُر دا، جس دی بھبک جھلے نہ کھئے لوکائیا۔ کلجُگ اتم سماں ویکھے عدل دا، انصاف اپنے ہتھ جنائیا۔ کلجُگ اندر سَتجُگ جن بھگتاں ویکھنا بدلدا، بدی دا لیکھا دئے مُکائیا۔ پرہہ دا بھیو پاؤنا کوئی مان نہیں وڈیائی والی عقل دا، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پرہہ دا رُوپ رنگ نہیں کسے شکل دا، شک وچ رکھے سرب لوکائیا۔ جنہاں دا نانا جوڑے آتما پرما تعلق دا، نانا اپنے نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں کھولنی اپنی اکھ، اکھراں توں باہر کراں پڑھائیا۔ ویکھنا پُرکھ سمرتھ، پتیرمیشور دُھردرگاہیا۔ جس دی مہا آد جُگاد اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جُگ چوکڑی چلاوے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ کلجُگ اتم ہو پرگٹ، جوتی نُور کرے رُشنائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ سنت سُپیلے میل کے سچ، سچن دُھر دے لئے بنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کیچ، کنچن گڑھ دئے سہائیا۔ لیکھے لا کے پنج ت رت، رتن امولک ہیرے دئے بنائیا۔ گرمکھاں آپے جانے مت گت، گرہ مندر سوہا پائیا۔ دیونہارا برہم مت، ودیا اکو اک جنائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نت، کوڑی سریشٹی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ رنگ کہے میں بھگتاں جوگا، جوگی جتیاں ستیاں نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہہ دی کِریا نال سد رنگدا رہیا چوغہ، رُوپ رنگ سکے نہ کھئے بدلایا۔ کلجُگ انت لکھ چوراسی وچوں تھوڑیاں دتا موقع، جنہاں مل کے اپنا بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیا۔ رنگ کہے میں چڑھاں چلؤل، چار ورنان سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک ایکا کنت کنتوہل، کرنی دا کرتا نظری آئیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی نِت نوٽ کدے نہ جاوے بھول، بھلیاں مارگ لائیا۔ جُگ چوکڑی بدلنا جس دا سچ اصؤل، اصلیت وچ اپنا حُکم ورتائیا۔ کوجھیاں کلمیاں غریب

نائیاں کرے قبول، جو جن چل آئے سرنائیا۔ مستک ٹکا دھوڑی دیوے دھول، دھرم دوارا ایکنکار اکو اک وکھائیا۔ سب دا آت جگا
 جگنت جانے مول، مُردے مُرید اپنے رنگ رنگائیا۔ گرمکھ ساچے سنت جن سچ دواویوں اپنی کرنی کرن وصول، دیونہار دُھردرگاہیا۔ جس
 دا شبد نام حُکم معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کھائیا۔ کرنی
 کہے میں ویکھیا آد جگادی ایک، ایکنکارا نظری آئیآ۔ جس دی گر اوتار پیغمبر رکھدے گئے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جن
 بھگتاں کرے بدھ بییک، بدھی اپنا بھيو کھلائیآ۔ ترے گن مایا لائے نہ سیک، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ جنم کرم دی بدل دیوے ریکھ، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ سدا وسے سچکھنڈ اپنے دیس، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جس کلجگ انت جوتی دھار جا کے دتی بھیج، گوہند رنگ
 رنگائیا۔ ماچھوواڑا دس کے سہنجی سیج، یارڑا دئے سہائیا۔ کچھ پُری اند دا لیکھ، انت انت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ پُری اند کہے مینوں یاد آئی دسیا وقت سہیلا، کِریا کھیل بے پرواہیا۔ رنگ
 چڑھیا گرو گُر چیلا، چار کُنٹ پئی دُبائیا۔ سجن سنگ نہ کھئے البیلا، لیکھا جانے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ پُری اند کہے میں ویکھاں اوہ وقت، سہنجنا نظری آئیآ۔ جس ویلے گوہند لیکھا دتا داس داسیاں
 فقط، چار تن چار وجی ودھائیا۔ اوہ بنس سرینسا سوہنا لگے جگت، جگ جیون داتا ویکھ وکھائیا۔ جس نوں آد کہندا بھگت، جگاد دئے
 وڈیائیا۔ لیکھے لگے بوند رکت، تن وجود صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُری اند کہے جس ویلے
 داسی داس وچھڑن لگا پریوار، بنس سوہنا نظری آئیآ۔ قلعے تون باہر بول جیکار، نعرہ اکو دتا سُنائیا۔ اُنی سال دا نوجوان، بچی پچہ نہ کھئے
 وڈیائیا۔ اُس دے انت آئی وچار، دھیان اندرے اندر ٹکائیا۔ گوہند دا سوہنا دسے شنگار، کلغی توڑا سوہبا پائیا۔ تن شستراں والے ہتھیار،
 بستر تن چمکائیا۔ کس ویلے گل اس دے پاواں اک ہار، اپنی خوشی بنائیا۔ چرناں اُتے کران نمسکار، دھوڑی خاک رمائیا۔ اگوں گوہند
 شبدي کر پیار، سہجے دتا درڑائیا۔ پچيو تھادا میرا رہیا ادھار، لہنا پُرکھ اکال ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے آواں دوجی وار، زرگن نوری جوت کر
 رُشنائیا۔ رام وششٹ دا لیکھا پورا کرنا وچ سنسار، جو دھرنی دھرت گیا سمجھائیا۔ سب دا لہنا دینا دیواں وارو وار، وارتا پچھلی آپ

دُہرائیا۔ تہاڈا اِکٹھا کران پریوار، پچھلے ساتھی میل ملائیا۔ اوہناں وچوں محل سنگھ رہ گیا باہر، جس کارن ہار ہتھ نہ آئیا۔ ایہہ کھیل اپر اپار، پرہہ اپنے وچ چھپائیا۔ سب نوں منزل پوڑے اکو چاڑھ، در تھانڈے دئے وڈیائیا۔ اگلا لیکھا ہور کرتار، گوہند دا ساتھی شاہ اسوار، جو سکلا سنگ بنائیا۔ اُس دا تھوڑا جہا اِظہار، لیکھے وچ کرنا ظاہر، اگلا لیکھا لیکھے کھئے نہ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ شاہ اسوار سورا گوہند دا سکھ ڈلارا، نام گپت وچ رکھائیا۔ اوس دے اندروں آیا اک اشارہ، فُرنے وچ منگ منگائیا۔ جے داس داسیاں کیتا پار کنارہ، میرا لیکھا دے مُکائیا۔ جے تُوں آؤنا نرگن دھار دوجی وارا، میرا ناتا جوڑ جڑائیا۔ میل میلنا اگم اپارا، الکھ اگوچر کھیل کھلائیا۔ دینا سپس جگدیس پیارا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی ویکھے وگسے ویکھنہارا، اِہل بھل کدے نہ جائیا۔ سب دا پورا کرے شبدی دتا لارا، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ سُرسی دا نور کر پیارا، بستی بھگتاں وچ بنائیا۔ اوسے ہار دا ہار شنگارہ، شنگار اپنا حُکم جنائیا۔ ایسے کارن کھچ کے لیائے وچ دوارا، دو جے سمجھ کیسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت ایتھے اوتھے دو جہاناں پاوے سارا، مہاسارتھی دھر دی سیوا اپنی آپ کھائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ اوم پرکاش کالرے دے گرہ جنگ پُرا نوں دلی ★

جن بھگتاں بخشے چرن دھوڑی، نام ٹکے مستک لائیا۔ ناتا تھے ممتا موہ وکار آسا کوڑی، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ سچ پریتی رنگ چڑھا دے تن ماٹی خاک گوڑھی، دُرمت میل اندروں باہر کڈھائیا۔ نام ندھان سِری بھگوان امرت رس سچ دیوے سروری، بن دین مذہب اپنے رنگ رنگائیا۔ سوچھ سروپ شاہو بھوپ ایکنکار دسے حاضر حضوری، نرگن نرکار نراکار ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت دھر دا کنت بھگت سہیلے تارے ضروری، ضرورت جگت جنم جگ چوکرئی پورب ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھاں کرے بُدھ بیک من مت بُدھ مورکھ رہے نہ کھئے موڑھی، سچجے دھر دے دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گھر شکور بستی نویں دلی ★

جن بھگتاں بخشے نام ندھان ست، ست ست دیا کمائیا۔ بن شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی دے کے برہم مت، پاربرہم پتیرمیشور اپنا بھو دئے کھلایا۔ بھاگ لگا کے تن وجود کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ کچ، کنچن گرھ محل اٹل چڑھ، سچ دوارے کھڑ، گھر اکو دئے سمجھایا۔ منوا جگت واسنا دہ دشا چار کُنٹ نہ جائے نچ، شبدی ڈوری اکو نام بندھایا۔ اکو نام جیکارا سچ دوارا اکو دس الکھ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی دیا کمائیا۔ بھو کھلئے گرہ مندر ہر گھٹ، پڑدا اوہلا بن وچولا دھر دا سوہلا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن میلے سہج سُبھایا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ کھیڑی ضلع پٹیالہ ★

جن بھگتاں بھوے کرپال، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ کایا مندر اندر ساڈھے تِن ہتھ وکھائے سچّی دھرم سال، بنک دوارا ایکنکارا اکو دئے وڈیایا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دسے جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال بیٹھے سپس نوائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت جو بدلدا آیا چال، چال نرالی جوت اکالی اکل کل دھاری اپنی بنت جنائیا۔ مُرشد ہو کے مُریداں ویکھے حال، مُدتاں دے وچھڑے وچھوڑے وچوں اپنے نال ملائیا۔ سب دی لیکھے لائے پورب جنم کرم دی کیتی گھال، مہربان ہر مہر نظر بن نین اگھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی ساچے رنگ آپ رنگائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ ارجن نگر جالندھر ★

جن بھگتاں پرہ دیوے آد جگادی ایکا جوگ، جگ چوکڑی بدلی ویکھے جگت لوکائیا۔ ساچے سنتاں کر کے دھر سنجوگ، آتم پرما تم لیکھا سہج سُبھایا۔ گرُمکھاں کٹ کے آتم ہوئے روگ، ہنگ برہم دئے سمجھایا۔ گرُسکھاں کر پرکاش نرمل جوت، ورن گوت ڈیرہ ڈھایا۔

مؤجیاں دس کے اپنی مؤج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ زرگن نرآدھار نرآکار شبدی دس کے اپنی گوہج، جگت ودیا توں باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دسنہارا اک سلوک، سوہلا ڈھولا بن وچولا اپنا آپ سنائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام انڈٹھی وتھ، وستو باہر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی مہاگر اوتار پیغمبر گئے دس، دس اٹھ ونڈ ونڈائیا۔ سو بھگت سہیلے بھگتی اندر میلے ہس ہس، ہستی وچ مستی نام خُماری دئے چڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا مایا موہ وکار کھیڑا کر کے بھٹھ، اگنی تے دئے بھجھائیا۔ سچ کنارہ ایکنکارا اکو دسے تے، نئیا نوکا نام اکو اک سمجھائیا۔ در آیا دُرمت میل دیوے کٹ، نام ندھانا سِری بھگوانا تیر انیالا آپ چلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سو پُرکھ زرنجن دیناں ناتھ درد دکھ بھے بہنجن، بھو ساگر کایا گاگر وچوں پار کرائیا۔

★ ۲۰ بھگن شہنشاہی سمت ۲ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ جٹوآ ضلع سنگرور ★

جن بھگتاں اپنا دسے سچ گھرانہ، گہر گمبھیر بے نظیر پڑدا اوبلا دئے چکائیا۔ جس گرہ دھر دا جھلدا سچ نشانہ، نساور گر اوتار پیغمبر اپنا آپ کرائیا۔ اکو نور جوت پرکاش سِری بھگوانا، بھاگ حصہ دوجا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سرؤپ دسے کاپنا، نام بنسری اگم اتھاک اکو اک سنائیا۔ نرآکارا نر نرآکارا نیارا دسے رام، رمییا رام سب توں رسیا سمجھائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے کلجگ جیو جگت جہانا، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ جن بھگت ویکھے لوکات مار دھینا، ساچے سنتاں پڑدا آپ اٹھائیا۔ گُرمکھاں دے کے آتم پرما تم دھر دا گانا، ناد انادی ناد سنائیا۔ گُرسکھاں بن کے جانی جانا، آنجانت اپنا بھو کھلائییا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا گڑھ توڑا ابھانا، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ شرع رہے نہ کھئے شیطانا، شریعت اصلیت وچوں سمجھائیا۔ امرت رس دے کے پینا کھانا، کوڑی کرپا اگن بھجھائیا۔ مہربان مہربان مہربان محبوب بھگت وچھل سِری بھگوانا، پُرکھ اکالا بھوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں دا جانی جانا، جانت آنجانت انڈٹھ اپنی کھیل کرائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ بھگوان پُرا ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں منزل دے کے اگئی چوٹی، چیٹک اپنا آپ لگائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، جوت جوت رُشنائیا۔ انتر کڈھ کے واسنا کھوٹی، کھوٹے کھرے لواں بنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اِکو گرہ بنا کے گوتی، ورن برن ڈیرہ ڈھابیا۔ گرُمکھ آتم رہے کوئی نہ سوتی، شبدا اِشارے نال اُٹھائیا۔ نام ندھان سنا کے ڈھر سلوکی، صلح کُل دیاں ملائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ ہرجن ہر بھگت صوفی سنت فقیر مانک موتی، اِملڑا لال اپنی جھولی پائیا۔ جس دی شہادت دوس زین دیوے روداس چھیارا موجی، مؤجودہ ہو کے اپنی کار کھائیا۔ صاحب سمرتھ اوہناں بنیا کھوجی، جنہاں دا مالک اِکو چوجی، پریتم مل کے وجے ودھائیا۔ ہوئے دا رہے کوئی نہ روگی، چنتا غم رہے نہ سوگی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میل ملانے ڈھر سنجوگی، ویوگ جنم جنم دا گئے گوائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ شریف گڑھ ضلع کرنال ★

جن بھگت کہن پرہہ کوڑی کیریا کلجگ میٹ دے دُکھ، مایا ممتا موہ وکار دے گوائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ جگت واسنا پوری کر بھکھ، ترے گن اتیتے ٹھانڈے سیتے اپنی دیا کھائیا۔ غریب نمانے کوجھے کلمے نرگن نرور اپنی گودی چُک، پرم پُرکھ پر ماتم آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو ایکا اپہناں اپنے نام دی دس تُک، پاربرہم برہم میلا لے ملائیا۔ جھکڑا رہے نہ چار گنٹ دہ دشا مانو منکھ، مانس اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر کلجگ کوڑی کیریا پینڈا جائے مُک، ستجگ ساچا دھرم در دوارے لے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سمرتھ سوامی انترجامی در تیرے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ اپنی سرشٹی اندر آ کے ویکھ، کلجگ کوڑ رہیا کُرائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ودھیا بھیکھ، ست دھرم نشان نہ کوئی جھلائیا۔ ممتا موہ وکار ودھیا ہیت، گڑھ ہنکار نہ کھئے ٹُرائیا۔ تیرا درس کوئی پائے نہ نیتن نیت، نیج نیتر لوچن نین اکھ نہ کوئی کھلائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر

ستجگ تریتا دواپر کلجگ دتے بھیج، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی گئے لکھائیا۔ تنہاں مل کے سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن تیری مانے کوئی نہ اگتی سیج، سچکھنڈ دوار ایکنکار نظر کیسے نہ آئیا۔ کیرپا ندھان ہو کے ویکھ لوکات اپنا دیس، دھرنی دھرت دھول نیترو رو رو رہی گرائیا۔ پتا پوت نہ رہیا بیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن دین دنی دی سن پکار، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہونے دکھیار، وبھچار کرے لڑائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ کرن ہاکار، دھر دا دھرم نہ کھتے پرگٹائیا۔ کاغذ قلم شاہی لیکھا لکھ کے گئے زرگن سرگن تیری دھار، بودھ آگادھ شبد ناد شنوائیا۔ سرگن دا لہنا دینا سکے نہ کھتے وچار، بڈھی بیک نہ کھتے کرائیا۔ من واسنا کوڑی کیرپا ہومے ہنگتا ودھیا ہنکار، بھگت پریم پاربرہم تیرا بھیو کھتے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی سچ دوار اکو تیرا نظری آئیا۔ جن بھگت کہن پرہہ صدی چودھویں ویکھ انت اخیر، آخر تیرا دھیان لگائیا۔ مانو ذاتی اندروں بدل گئی ضمیر، ظاہر ظہور تیرا درس کھتے نہ پائیا۔ شرع شریعت کتے نہ کھتے زنجیر، ہندو مسلم سکھ عیسائی جھگڑا پیا تھاؤں تھائیا۔ امرت رس نہجر جھرنا جھرے کھتے نہ نیر، ہوند سواتی مکھ نہ کھتے چوائیا۔ ہومے ہنگتا سرشٹی لگی پیڑ، دیناں اناٹھاں غریب زانیاں درد نہ کھتے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے دھر دربارے در تیرے الکھ جگائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سننا سنگھ دے گرہ پنڈ شریف گرہ ضلع کرنال ★

پُرکھ اکال کہے جن بھگت نہ کر گریہ زار، گرہ گرہ ویکھ وکھائیا۔ انت اخیر بے نظیر پاواں سار، سرب کلا سمرتھ مہما اکتھ دیاں درڑائیا۔ کوڑی کیرپا رہن نہ دیواں وچ سنسار، مایا ممتا موہ وکار دیاں مٹائیا۔ لہنا دینا پورب لیکھا چکاواں گرو اوتار پیغمبراں کولوں پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی پھول پھولائیا۔ کیوں دین دنی دیناں مذہباں والی گئی ہار، پردے ہر نہ کھتے وسائیا۔ ایشٹ دیو اندر ملے نہ میت مرار، منتر زرتتر سچ نہ کھتے سمجھائیا۔ ساچا ڈھولا بن وچولا شبدی دھار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو پرہہ ویکھنہارا لوکھات، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ انت کلجگ کوڑی کیریا میٹے اندھیری رات، سَتجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے سوہنگ گاتھ، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون پرے کرے پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ دین مذہب ذات پات، اُوچ نیچ راؤ رنک اکو رنگ رنگائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا دسے ایکنکار اک اِکلا کھلاپات، پروردگار سانجھا یار دو جہاناں نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی رکھدے گئے آس، سو سوامی انترجامی لکھ چوڑاسی ویکھے تھاوں تھائیا۔ جن بھگتاں بُجھائے جنم کرم دی لگی پیاس، ترشنا ترکھا ترپت وچ بدلائیا۔ نرگن تُوں جوتی جاتا کر پرکاش، کلجگ اندھ اگیان دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لیکھے لاوے پون سواس، ساہ ساہ جو ہر ہر رہے دھیائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگت ویلا وقت ویکھ انت، انتشکرن پرہہ سب دا ویکھ وکھائیا۔ کرے کھیل سیری بھگونت، پاربرہم اپنا حُکم چلائیا۔ جھگڑا رہے نہ جیو جنت، مانو مانو اپنا بھيو کھلائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درسائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، چار ورن اٹھاراں برن دئے سمجھائیا۔ سچ سوامی انترجامی مل کے دُھر دا کنت، سرتی شبد میلا دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا چار ویداں تون باہر دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر جن بھگت تگن راہ، رہبر دُھر دا اکو نظری آئیا۔ سب دا لہنا دینا پورب لیکھا دینا چُکا، پوربلا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اندر سَتجگ ساچا مارگ دینا لا، دین دُنی دی ریتی نیتی وچوں دینی بدلائیا۔ نام سندیشہ دُھر فرمان اک سُنا، چار کُنٹ کرنی اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا دھرم آدی کرم برہمادی ورن دینا درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو انت آخیر سب دی سُنناں پُکار، لکھ چوڑاسی انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ جو سندیشہ دے کے گئے گر اوتار، پیغمبر سُنہیڑیاں وچ سُنائیا۔ سو لہنا دینا پورب قرضہ دیاں اُتار، مقروض ہو کے اپنا فرض نبھائیا۔ کلجگ بھیکھ کوڑی کیریا میٹ وچ سنسار، اُوچ نیچ راؤ رنک اکو کرے دھرم جیکار، دُھر دربار اک وکھائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ سُنا کے باہاکار، ہوئے ہنگتا گڑھ دئے تڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پاربرہم برہم دس کے ست جیکار، اِشٹ دیو سوامی آتم پرما تم اپنا روپ درسائیا۔ جس دا لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی سَتجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار

پیغمبر لیکھا لکھنہار، بے انت بے انت کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا سانجھا یار کل کلکی لئے اوتار، نہکلنک اپنا ناؤں
 ڈنک دئے وجائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں کرے خبردار، آس نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ڈھر فرمانا سری بھگوان اکو اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو شبدی حُکم کرے خبردار، بے خبراں آپ سُنائیا۔ زرگن نؤر جوت کر
 اُجیار، اُجالا کرے سرب لوکائیا۔ بھگت وچھل بن خدمتگار، خادم ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے لئے اُٹھال، گُر شبدی
 میلا ڈھردرگاپیا۔ کلجگ اندر ستجگ دیوے اولڑی چال، جگت بڈھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال، اُچ نیچ راؤ رنگ اکو
 گھر بہائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنن دھرم دوارا وکھا کے سچی دھرم سال، مندر مسجد شودوالے مٹھ لہنا دینا دئے مکائیا۔ سو سوامی
 انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی گرہ بہیتر کایا مندر توڑ کے جندر نیچ آتم پرماہم ہو کے ملے آن، پون سواسی منڈل راسی کھیل پُرکھ ابناشی
 میٹے پچھلی واٹی، گھاٹی اگلی منزل اپنی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر نرمل جوت بن ورن گوت جگا کے کھلا پاتی، پتپریشور اپنی دیا کھائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بنتا سنگھ دے گرہ پنڈ مغل ماجرہ ★

جن بھگت کہن پرہ میٹ کوڑی شاہی، کلجگ کِریا دے کھپائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن ویلا دے سہائی، جگ چوکری ستجگ تریتا
 دوپر کلجگ تیرا دھیان لگائیا۔ ساچے سنت کہن دین دیاں ہو سہائی، سمرتھ سوامی انترجامی تیری اوٹ تکائیا۔ گُر مٹھ کہن گُر شبد ستگر
 دے گواہی، صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر دیا دے کھائیا۔ گُر سیکھ کہن گوبند سورے تیری آس تکائی، چار ورن اٹھاراں برن ڈیرہ
 (دے) ڈھاپیا۔ زرگن نروریر نراکار ڈھر دی جوت کر رُشنائی، اندھ اگیان دے مٹائیا۔ ساچا نام شبد دھن اُچے شنوائی، انحد انادی اپنا راگ
 سُنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی چار کُنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن دئے ڈھائی، ساتنک ست برہم مت پاربرہم
 پتپریشور کایا ماٹی اندر نظر کیسے نہ آئیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن جن بھگت سہ نہ سکن جدائی، نیچ نیتر لوچن نین راہ تکائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دین دیاں مہر نظر نین اُٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کلجگ کوڑی کرپا شوہ دریا دے روڑھ، ستجگ ساچا مات دے اُپجائیا۔ سُرتی شبدي انتر نرنتر کر جوڑ، من واسنا موہ وکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، دیا باقی کملاپاتی اِکو دے ٹکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار من واسنا چور، مایا ممتا ہوئے ہنگنا کوڑا گڑھ دے ٹڑائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکالے دین دیاں تیری پریتی لگی نہ تُوڑ، منجھدھار ادھ وچکار وچ سنسار نہ کھئے ٹڑائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں تیرے ہتھ وچ ڈور، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر پینڈا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب ساچن میت مُرار، اک اکلے ایکنکار، اکل کل دھاری تڈھ بن دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن پرہ کلجگ کوڑا میٹ پسارا، اُتر پُورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ تیرا ایکا نام نُور ہووے اُجیارا، چار ورن اٹھاراں برن خوشی منائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرے نام دا اِکو ہووے جیکارا، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی تیرا نام دھیائیا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا رہے نہ جیو گوارا، بڈھ بیگ شبد ٹیک دے کرائیا۔ مانس جنم مائکھ ذاتی منکھتا وچ جائے سوارا، سوارتھ پرمارتھ اپنا نام دے درڑائیا۔ دین دُنی انتر نرنتر کایا مندر اندر میٹ دُھندوکارا، دیک دیا کملاپاتی اک اِکنتی دے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر سُہیلے ساچن میت ٹھانڈے سیت در تیرے اک عرضوئیا۔ جن بھگت کہن پرہ کلجگ کوڑی کرپا انت آخیری کر ختم، خطا سب دی معاف کرائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آ ویکھ اپنا پتن، پتپریشور گر اوتار پیغمبر سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ انت آخیر بے نظیر چارے کھانی چلے کوئی نہ پتن، یتھارتھ تیرا میل نہ کوئی ملائیا۔ تیرا نُور جوت پرکاش نیتر کلجگ جیو موہ نہ تگن، پُستک پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سُہیلے سچکھنڈ تیرے دوارے وسن، واسطہ وابستہ ہو کے تیرے نال جڑائیا۔ پروردگار سانجھے یار آد نرنجن اُنھاں پت آیا رکھن، رکھک ہو کے ہو سہائیا۔ چرن دھوڑ دُھر دا کرا مجن، ماٹی خاک بن جوت للاٹی کر رُشنائیا۔ درگاہ ساچی دھام نیارے اِکو دسین دُھر دا سجن، دوچا میت مُرارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت سُہیلے لوکات آتم پرما تم رس چکھن، ہوکا سچ سلوکا تیرا نام سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، چار کُنٹ دہ دشا مایا ممتا دے گوائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کلجگ چاروں کُنٹ پایا زور،

جورُو زر کرے لڑائیا۔ من واسنا میٹ سکے کوئی نہ شور، شرع وچ شریعت ہوئی ہلکائیا۔ پنج وکارے کھیل کریا اندھ گھور، نرگن ساچا نؤر چند نہ کھئے چمکائیا۔ بن تیری کریا آتم پر ماتم سکے کوئی نہ جوڑ، سُرَت شبد نہ کھئے ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے ہتھ پھڑا کے گئے ڈور، جگ چوڑی لوکھت سیو کائیا۔ تُوں کلجگ انت سِری بھگونت نگاہ بان ہو کے کر غور، گہر گمبھیر بے نظیر نؤ کھنڈ پرتھمی ست دیپ سرشٹی درشٹی ویکھ وکھائیا۔ ٹھانڈے در دُھر دربار تیری ساچی لوڑ، لوڑیندے ساجن اپنا میلا لینا ملائیا۔ نرگن دھاروں نرنکار نرور ہو کے بھڑ، بھڑی بھڑی کر کے گرمکھ سنت سہیلے تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا انتر دُھر دا فرنا پُھرے پھور، من واسنا چار کُنٹ دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسانی ضلع کرنال ★

ستگر شبد نام پریتی دیوے گپھا، اٹلی دات وست امولک کایا جھولی اندر ٹکائیا۔ بدلنا پئے نہ کوئی پڑھ کے ورقہ صفحہ، مہربان محبوب ہو کے ناد دُھن شبد کرے شنوائیا۔ پیار مُحبّت وچ کر کے گرمکھ پگا، پاربرہم پتپریشور نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائیا۔ بھاگ لگاوے ساڈھے تین ہتھ کایا ماٹی بھانڈا کچا، کنچن گرہ اندر وڑ مندر چڑھ سچ دوار دئے سہائیا۔ گرمکھان نام بھنڈارا دے کے رتی نالوں رتن امولک رتا، رُت اگلی دئے اُچجائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ساجن میت بن کے سخا، صاحب سہیلا اک اکیلا اپنا رنگ رنگائیا۔ بنا صاحب ستگر جگت ونج وچوں کسے نہ ہووے نفع، کوٹن کوٹ وپاری خواری وچ بیٹھے روون مارن دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد گپھا دیوے دُھر دا ناد، انادی ناد سنائیا۔ گرمکھ سرتی جائے جاگ، جگ جیون داتا آپ اٹھائیا۔ برہوں وچھوڑے دیوے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ من منکا پھیر کے کایا مندر اندروں اپنا وکھائے اک تیاگ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دا جھگڑا دئے مکائیا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، کاگ ہنسا مانک موتی سوہنگ چوگ چکائیا۔ ریتی نیتی اندروں دوجا بدل دیوے سماج، سمگری جوت اکگری اپنی اک وکھائیا۔ ستگر پورا اندر وڑ کے، نؤ دوارے پار کر کے، ایڑا پنگل سکھنا پیراں بیٹھ چھڑ کے،

شرع دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ گپھا کہے میں سُننا ناد اگما شبد، انراگی دئے سُنائیا۔ جھگڑا رہے نہ دین مذہب، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اِکو پُرکھ اکال دین دِیال آتم پرما تم کرنا سیکھے ادب، آداب وچ سجدیاں سیس جھکائیا۔ صاحب ستگر سورا حاضر حضورا لیکھا جانے پورب عدم، عالمین عالم دُھر درگا پیا۔ کِریا ندھان ہو کے انتر انتر کورُی دھار دیوے بدل، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ لکھائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سرین سنگھ دے گھر پنڈ کلسانی ضلع کرنال ★

گپھا کہے میں ستگر ہتھ، دوسر نظر کدے نہ آئیا۔ سدا دیوے بھگتاں وتھ، گرمکھاں جھولی پائیا۔ جو بن رسنا لین چکھ، رس دُھر دا دئے وکھائیا۔ حقیقت وچوں نظری آئے حق، نعرہ الکھ اک لگائیا۔ من واسنا کر کے وکھ، بُدھ بییک دئے پرگٹائیا۔ دُھن آتمک راگ سُننا کے انحد، ناد ناد کرے شنوائیا۔ نرمل جوت پئے جگ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ ترے گن مایا میٹے آگ، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ درس وکھا کے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا بھو گھلائییا۔ جام پیا کے دُھر دی مد، نام خُاری اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راگ اک الائییا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پچن سنگھ دے گرہ پنڈ چباہ کرنال ★

انحد شبد کہے میری آد جگادی دُھر دی دُھنی، جگت حد توں باہر کران شنوائیا۔ میری آواز راز اندر بن بھگتاں کیسے نہ سُنی، سو وقت ویکھ جگت لوکائیا۔ رسنا نال گاؤندے کئے گاوت گاوت گنی، صفتاں وچ ڈھولے گائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ سنت سہیلے شبد ستگر لئے چنی، لکھ چوراسی وچوں ویکھ وکھائیا۔ جس کھیل نوں سمجھ سکے نہ کوئی رکھی مئی، پڑدا اوہلا نہ کوئی اٹھائیا۔ اوہ ستگر دھار دی ساچی دُھنی، پیار پیار وچوں پرگٹائیا۔ گائی جائے کدے نہ بلیں، رسنا نال نہ کھئے چٹرائیا۔ سُنی جائے نہ سروں کئیں، انبولت ناد وجائیا۔

کھیل ہووے کایا کُلی، ساڈھے تین ہتھ سوہیا پائیا۔ ایہہ وست سدا اٹلی، بن ستگر پورے کایا جھولی نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بیہو ابھیو آپ کھلائیآ۔ انحد شبد انادی دُھر دا، ہر کرتا آپ سُنائیآ۔ گُرمکھ مُرید ہووے مُردا، مر جیوت رُپ وٹائیآ۔ راگ سُنے اگئی سُر دا، سُرقتی شبد نال جُڑائیآ۔ ایہہ سندیشہ گوہند دسیا اندپر دا، گُرمکھان پڑدا آپ چُکائیآ۔ جو صاحب ستگر پرتی اندر جُڑدا، ممتا موہ وکار گوائیا۔ اُس دے انتر زرتتر شبد انادی فرنا پُردا، منوآ من نہ کھئے وڈیائیآ۔ ایہہ لیکھا آد جُگاد ستگر دا، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ جنہاں دا لیکھا بنیا دُھر دا، دُھر مستک دئے پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد ناد اک اُچائیآ۔ انحد شبد سدا ویراگی، پرہوں وچوں نظری آئیآ۔ جگت واسنا رہے تیاگی، ترے گن ڈیرہ ڈھائیآ۔ سُنے اگئی آوازی، رسنا جہوا نہ کھئے پلائیآ۔ جس نوں گائے کھئے نہ ڈھاڈھی، جگت تال نہ کھئے شنوائیا۔ ایہہ کھیل ستگر بازی، بازاں والا گُرمکھ اندر سہجے گیا ٹکائیآ۔ جو گُرسکھ سچے ستگر نوں پیار نال کر لئے راضی، رمز نال سمجھ دئے بدلائیآ۔ انحد شبد سُنے نال آزادی، بندھن رہن کھئے نہ پائیا۔ سو ہووے وڈ وڈبھاگی، بھاگ پُورب لیکھا لہنا نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھن انحد نادی ناد در آد جُگادی، ربابی احباب بن تند ستار سُرقتی شبد تال وجائیآ۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ کلونی نمبر ۱ ہزاری باغ★

جن بھگتاں لیکھا کرے پور، پورب سب دا لیکھے لائیآ۔ سچ دوار کر منظور، گھر بار دئے وڈیائیآ۔ ناتا رہے نہ کِریا کوڑ، پر ماتم آتم وجے ودھائیآ۔ جنم جنم دا کٹ قصور، ککرم کرم دا ڈیرہ ڈھائیآ۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، نام ندھانا اک سُنائیآ۔ سوہنگ شبد ست سرور، سوئی سُرقتی آپ اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حاضر حضور مہر نظر اک تکائیآ۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سردارا سینگھ دے گرہ، پنڈ راؤنی ضلع لدھیانہ ★

جن بھگتاں لہنا دینا پورب لیکھے لاوے، لاگت لگے کھئے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے دعوے، دعوت گرمکھاں گھر کھائیا۔ راؤ رنگ کر کے ساویں، گرمکھ رنگ چڑھائیا۔ ساچی چرن دھوڑی جو سنت سُہیلا نہاوے، دُرمت میل دھوائیا۔ سچ دوار چرن پریتی ملّ کے جاوے، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا اکو گاوے، گا گا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے گھر آپ وسائیا۔ جن بھگتاں پرہ پورب دیوے لیکھا، لیکھ اپنے حکم بنائیا۔ مہر کرے بن کے دُھر دا نیتا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پیار دے دُھر دا بیتا، ساچا نام اک سمجھائیا۔ جگ چوکری وچھڑیاں کیتا جیتا، جیتن کر کے اپنا بھو کھلائییا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچے دیسا، دشا دُھر دی دے سمجھائیا۔ نرگن نور جوت کر پرویشا، پرمیشور اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے گھر آپ وسائیا۔ جن بھگتاں پرہ اکو دیوے مان، وڈا چھوٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا سانجھا بن سری بھگوان، بھاگ حصہ دُھر دا آپ ورتائیا۔ جو ساچا ڈھولا دُھر دا گان، رسنا جہوا رس چکھائیا۔ دھرنی دھرت دھرم جھلائے سچ نشان، نشانہ اپنا اک اُچھائیا۔ پرہوں ویرارا اندر دیوے گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ سنت سُہیلے کر پروان، پرم پُرکھ پرہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کاکا سینگھ دے گرہ پنڈ لیہڑا ★

جن بھگتاں دیوے پورب دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وڈپائیا۔ لہنا دینا ویکھ سرب سنسار، سریشٹی وچوں گرمکھ رنگ رنگائیا۔ مانس جنم نہ آوے ہار، پردے (ہر) وسائیا۔ نرگن سرگن کر پیار، پریتم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جاتا کھول کوار، پڑدا اندروں دے اٹھائیا۔ سدا سُہیلا ہو کے وسے نال، گھر ٹھانڈے میل ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ چڑھائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ اندر سینگھ دے گرہ ہرنس پُرا ضلع پٹیالہ ★

ساچا رنگ چاڑھے اگئی، الکہ اگوچر دیا کھائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی چمی، چار ورن وجے ودھائیا۔ لیکھا مُکاوے ہرکھ سوگ غمی، غم خوار ہو کے دیا کھائیا۔ اگلی دھار دتے نویں، نو جوہن آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے در دتے وڈیائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گرمیز سینگھ دے گرہ پنڈ ہرنس پُرا ضلع پٹیالہ ★

ساچا در سہنجنا، گرمکھاں دتے آدھار۔ پرم پُرکھ آد نرنجنا، جوتی جاتا نور اُجیار۔ دیناں انا تھان درد دکھ بھہ بہنجنا، بھو ساگر کرے پار۔ چرن دھوڑ دے کے مجنا، دُرت میل دتے اُتار۔ جس آد انت جُگا جُگنت پڑدا کجنا، سو سوامی ویکھے وگسے پاوے سار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ ہرجن پیج دتے سوار۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گردیو سینگھ دے گرہ پنڈ ہرنس پُرا ضلع پٹیالہ ★

پیج سوارے آپ پرہہ، پاربریم وڈی وڈیائیا۔ گرمکھ سہیلے لوکات وچوں لبھ، کھوجت کھوجت اپنے رنگ رنگائیا۔ نام خُاری دے کے دُھر دی مد، مدُھر دُھن اک سُنائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ میٹ کے حد، گھر سانجھا دتے سمجھائیا۔ جتھے بودھ اگادھ شبدی وجے ند، دُوجا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساجن دُھردرگاہیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ نصیب کور دے گرہ پنڈ ہرنس پرا ضلع پٹیالہ ★

ہر سجن صاحب دھر دا میتا، مرن جیون وچ کدے نہ آئیا۔ جن بھگتاں لیکھا دیوے دھر دا کیتا، کرنی کرتا دیا کھائیا۔ جھگڑا مکا کے اوچا نیچا، راؤ رنکاں ہونے سہائیا۔ دھر دوارا دس کے انڈیٹھا، اگنی تت بھجھائیا۔ بھو کھلا کے ترے گن اتینا، ترے بھون دھنی پڑدا دے اٹھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دس سرشت سبائی اگنی ریتا، رہبر ہو کے اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا مالک اک اکھوائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بیبی امرو دے گرہ پنڈ ہرنس پرا ضلع پٹیالہ ★

دھر دا مالک کہے بھگت میرا نور، نوری چند نظری آئیا۔ جنہاں دا لیکھا مات ضرور، ذرے ذرے وچوں سمجھائیا۔ کایا ماٹی کر بھرپور، بھرم بھلیکھا باہر کڈھائیا۔ ست سچ ماٹی کچ امرت رس دیوے سرور، سرتی شبد نال ملائیا۔ گرہ رہے نہ ہنکار غرور، گرہ مندر اندر وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں پار کرائے نام بیڑے چاڑھ کے اپنے پور، پریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں لیکھا دے مکھائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ روڑا ضلع پٹیالہ ★

جن بھگت سدا جگ جیوے، جس شبد نام ملے وڈیائیا۔ نام ندھان امیوں رس پیوے، پیوت جیوت جگ ترشنا بھکھ مٹائیا۔ ہر سرنائی ساچی تھیوے، سرنگت ساچی نظری آئیا۔ جگ چوگری جن بھگت پرہو دے دیوے، پرکاش کرے دین دنی لوکائیا۔ ساچی مستی اندر رہن کھیوے، کھیوٹ کھیٹا ہو کے ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت پرہو دا نشانہ سچا، سچ بھگتاں وچ سہائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچا، کچے پکے دے بنائیا۔ نام بھنڈارا دے کے وتھا، وستو اپنی اک ورتائیا۔ بھو

کھول کے یوگ بیتھا، بیتھارتھ اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سوہنگ دس کے کتھا، کتھنی دا لیکھا دئے چُکائیا۔ میل ملا کے پُرکھ سمرتھا، سچ دوار آپ سہائیا۔ جن بھگت چار گنٹ دہ دشا من واسنا پھرے نہ تئھا، کوڑی کریا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہرجن بنائے اپنا بچہ، پوت سپوتا اپنے گھر وسائیا۔

★ ۲۲ بھگن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ برکت پُرا ضلع پٹیالہ ★

جن بھگتاں پرہ بدل دیوے جنم، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھا رہے نہ کھئے کانڈ کرم، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیا۔ پرہ پریتی دتے ساچا دھرم، ورن برن ذات پات پندھ مُکائیا۔ اباشی کرتا دُھر دی سرن، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساچی سیکھیا دُھر دا نام دیوے پڑھن، سوہلا ڈھولا اکو اک سُنائیا۔ سو گرمکھ سجن سنت سہیلے دُھر دی منزل چڑھن، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ نرگن نرویر نراکار پُرکھ اکال درشن کرن، جوتی جاتا ویکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار در وڈیائیا۔ جن بھگت پرہ دا آد جگاد سنگی، جگ جگ لوکھات ملے وڈیائیا۔ منزل حقیقی جائے لنگھی، کوڑ دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ منوا جھگڑا کرے نہ کھئے فرنگی، سانتک ست دئے کرائیا۔ نیتراکھ رہے نہ اندھی، دب لوچن دئے کھلائییا۔ رس دے کے پرمانندی، سکھ آتم پرما تم پرگٹائییا۔ آون جاون لکھ چوراسی رہے نہ کھئے پابندی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کایا ماٹی سدا رکھ ٹھنڈی، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے سنبندھی اکو نظری آئییا۔ جن بھگت سد پرہ دا رہے سیوادار، سر سر سیو کھائییا۔ بنیا رہے برخوردار، بالا نڈھا روپ وٹائییا۔ امرت رس پیندا رہے اپر اپار، نجھر جھرنا بوند سوانتی اک ٹپکائییا۔ گاؤندا رہے تُوں میرا مین تیرا جیکار، وجدی رہے ودھائییا۔ ساچی منزل چڑھ کے ویکھے اگم اپار، الکھ اگوچر اکو نظری آئییا۔ جس دی صفت کردے رہے گرو اوتار، پیغمبر ڈھولیاں وچ گائییا۔ شاستر سمرت وید پُرا انجیل قرآن کھانی بانی جس دا کردے رہے اظہار، سو سوامی انترجامی جن بھگتاں کایا مندر دئے سہائیا۔ نرگن نور جوت کر اجیار، اندھ اگیان دئے گوائیا۔ سچ دوارے کر پیار، سچکھنڈ ایکنکارا اکو دئے وکھائییا۔ شبداگتی انحد نادی دُھن

دیوے جیکار، جگت راگ نہ کھئے سکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت جن بھگتاں اُپر ہوئے
 آپ دِیال، دینن اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں پرہ سدا سہائے رُت، پت تہنی آپ مہکائیا۔ دھرم دوار بنا کے سَت، اپرادھاں وچوں باہر
 کڈھائیا۔ اُلٹا ہون نہ دیوے گرہہ رُکھ، نو دس اگن نہ کھئے تپائیا۔ لیکھے لائے جامہ مانس منکھ، لکھ چوڑاسی پندھ مکائیا۔ جنم کرم دا رہن نہ
 دیوے دُکھ، دُکھیاں اپنا درد ونڈائیا۔ آتم پرما تم پرما تم نچھر دھارا ساچا دیوے سُکھ، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ اُجل کرے ت ت وجود مات
 مُکھ، دُرمت میل دھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، کرے کھیل ابناشی اچت، چار جُگ جن بھگت سہیلے اپنی گودی چُک، سُکھ دُھر دا اک وکھائیا۔

★ ۲۲ بھگن شہنشاہی سمت ۲ میوہ سنگھ دے گرہ پنڈ کلاؤندی ضلع انبالہ ★

آد جُگاد جُگ چوکرئی جن بھگت ملدے سری بھگوان، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سکھ کے سچ گیان،
 اگیان اندھیرا اندروں دین کڈھائیا۔ سَت دھرم دا سچکھنڈ دوارے جھلدا ویکھن نشان، کوڑی کِریا مایا ممتا موہ وکار ڈیرہ ڈھائیا۔ خوشیاں
 وچ سدا گاؤندے رہن گان، پارہریم پترمیشور تیری اک سرنائیا۔ سوچھ سرُپ شاہو بھوپ گھر سوامی درشن پان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ
 تُلے پربت کھوجن کھئے نہ جائیا۔ امرت رس کایا مندر اندر ملے پین کھان، من واسنا موہ وکار ہنکار ترشنا دئے بُجھائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی
 جھگڑا مکے زمیں اسمان، پارہریم پت پریشور جوتی جوت جوت سمائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سنت سہیلے گرُمکھ سجن ویکھے آن،
 جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر شبدی دے کے گئے بیان، دُھر فرمانا بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ سو لہنا دینا
 لیکھا چُکاوے وچ جگت جہان، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ درگاہ ساچی دھام نیارے سچکھنڈ دیوے مان، کوڑ ایہان اندروں باہر کڈھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی بھگت بھگوان وسدے رہن

اِکو گرہ، سچ دوار سوہا پائیا۔ دُهن ناد اگئی آواز اِکو کہے، سوہنگ ڈھولا ساچا گائیا۔ کوڑی کِریا ممتا موہ وِکار کر کے لے، سَت سچ دھرم
 اِک اُپجائیا۔ کرے پرکاش شکتی شوئے، نرگن نُوَر نُوَر رُشنائیا۔ جھگڑا میٹے دویتی دوئے، ممتا موہ وِکار مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے در رکھائیا۔ بھگت بھگوان نرگن سرگن دھار رہن وسدے، وصل اصل دیوے یار خُدائیا۔ نام
 بھنڈارے ملن رس دے، رس دُھر دا اِک چوائیا۔ شبدی گیت ڈھولے گاؤندے رہن جس دے، سوہنگ راگ اگم اتھاپیا۔ کھیل ویکھدے
 رہن پرم پُرکھ سمرتھ دے، پتیرمیشور اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سچ پریتی اندر رہن ہسدے، ہستی وچوں ہستی لین بدلایا۔ تگ پرکاش نِج
 نیتر لوچن نین اگھ دے، آخر منزل چڑھ کے پرہ دا درشن پائیا۔ ونجارے بنے رہن ساچے ہٹ دے، جس گرہ اِکو نام خزانہ رہیا ورتائیا۔
 جن بھگتاں مزے مُک جان تیرتھ اٹھسٹھ دے، امرت آتم سچ سروور اِک اِشنان کرائیا۔ پینڈے رہن نہ مندر مسجد شِودوالے مٹھ دے، کایا
 کعبہ فُدرت دا مالک اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنی گود اُٹھائیا۔ بھگت بھگوان
 کلجگ انت اخیر راہ رہے تگ، ویلا وقت دئے گواہیا۔ صدی چوڈھویں گئی تھک، محمد رو کے مارے دھاپیا۔ گر اوتار پیغمبر اُچی کوک
 دسن سچ، سچکھنڈ دوارے حال حال کر سُنائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھ، مہربان محبوب سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جگ جنم
 دے وچھڑے جن بھگت سہیلے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھائیا۔ جو تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا رہے جپ، تنہاں جنم مرن اپنے لیکھے
 پائیا۔ جھگڑا رہے نہ دین مذہب ذات پات کوڑی کِریا کرنی وگھ، مایا ممتا موہ اندرون دینا کڈھائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار جوت
 سرُوپ شاہو بھوپ تیرے چرن کول جان ڈھٹھ، باہوں پھڑ اندر وڑ منزل چڑھ سچ دوار دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی تیری مہا سدا اکتھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل فُران کھانی
 بانی بیہو ابھیدا کہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پنجاب کور دے گرہ پنڈ کلاؤندی ضلع انبالہ ★

جن بھگت پُرکھ اکال دا اکو جاپ، جو آد جگاد جگ چوکڑی سکے نہ کھئے بدلائیا۔ انتر آتم دیوے سچا ساتھ، سگلا سنگ کایا مندر اندر آپ نبھائیا۔ امرت دھار بخشے نچھر بوند سوانت، کوڑی کریا پنچ وکارا اگنی تت بُجھائیا۔ دُهن آتمک اُچائے ساچا راگ، انحد نادی دُهن کرے شنوائیا۔ نرمل نوری جوت کرے پرکاش، اگیان اندھیرا اندرون دئے کڈھائیا۔ لیکھے لائے پون سواس سواس، ساہ ساہ اپنے وچ سہائیا۔ وست دیوے دُهر دی دات، دین دِیال دِیاوان نرگن دھار جھولی پائیا۔ جھگڑا مُکا کے دین مذہب ذات پات، اُوچ نیچ راؤ رنگ راج راجاناں شاہ سُلطاناں اکو گھر وکھائیا۔ سچ سنڈیشہ نر نریشا دُهر دی دیوے گاتھ، سوہنگ ڈھولا شبد وچولا دو جہاناں نظری آئیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم میلے کملاپات، پتپریشور پاربرہم اگم اتھاہ جوڑ جڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا رہن نہ دیوے اندھیری رات، ست دھرم دا سچا راہ شبدي ستگر بن ملاح اکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا دُهر دی بھچھیا نام بھنڈارا انمول امل جن بھگتاں جھولی پائیا۔ جن بھگت در ٹھانڈے دیوے مان وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ انتر آتم نرنتر پرما تم کدے نہ ہووے جُدائی، دُهر سنجوگی میلا میلے سہج سُبھائیا۔ اک اکلایکنکارا ہر نرکارا گھٹ بھیت کرے رُشنائی، روشن ضمیر بے نظیر اپنے در وکھائیا۔ نام دُهن شبد اناد وجدی رہے ودھائی، چنتا غم ہرکھ سوگ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت سہیلے ہر جس گاؤندے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا کایا مندر اندر نظری آئیا۔ جنہاں کارن پُرکھ اکال دین دِیال نرگن سرگن ہو کے مارے پھیرا، پتپریشور بے پرواہ اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں کٹنہارا لکھ چوڑاسی گیڑا، آون جاون پتت پاون اپنے لیکھے پائیا۔ جن بھگتاں گیڑا رہن نہ دیوے جم دی پھاسی، فیصلہ دُهر دا حق سُنائیا۔ چارے کھانی نانا توڑ لکھ چوڑاسی، چار کُٹ آپ بھوئے سہائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ منزل دیوے ساچی، آتم پرما تم میل ملائے سہج سُبھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی، ساڈھے تِن ہتھ دیوے مان وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا رہن نہ دیوے اندھیری راتی، ست پرکاش پُرکھ ابناش نرگن جوت نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگت سہیلے سچ دوار ایکنکار پروردگار سانجھا یار بنا کے سیوک داسن داسی، داستان اگلی دئے سمجھائیا۔ پورب جنم لہنا دینا لیکھا دیوے باقی، مہربان محبوب سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مات لوک مانس جنم منزل چڑھائے
ایکا گھاٹی، سچکھنڈ دوار ایکنکار اکو دئے وکھائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ چینچل سنگھ دے گرہ پنڈ مہون ضلع لدھیانہ ★

ستگر کِرپا پوجا سمرن سچا ڈھنگ، چار ورن اٹھاراں برن اکو روپ درسائیا۔ مہربان محبوبُ محبت وچ انتر آتم چاڑھ رنگ، نرویر
نراکار نرنکار اپنا بھو کھلائیا۔ شبد ناد دھن احد انادی وجائے مردنگ، بھو ابھیدا اچھل اچھل کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ سریر بے نظیر اپنا
نور کرے رُشنائیا۔ من کا منکا پھیر پڑدا لاپے ہنگ برہم، آتم پرما تم پرما تم آتم گھر ساچے نظری آئیآ۔ پنج وکارا گڑھ ہنکارا تن ماٹی خاکی
وجود کرے کوئی نہ جنگ، ترشنا ترکھا اگنی جگت نہ کھئے ستائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت ستجگ تربتا دواپر کلجگ بن پُرکھ اکال
دین دیال کیسے نہ ڈھابی اندھیری کندھ، مالا منکے سارے دین ڈبائیا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت جیو جنت رسنا جہوا گا گا تھکے بتی دند،
شاستر سمرت پوجا پاٹھ جوگ ابھياس تت سادھن وچ لوکائیا۔ ایکا ایک دیوے ٹیک کرے بڈھ بیک امرت رس دیوے نجھر دھار وگائے
پرمانند، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان محبوبُ سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد آد جگادی ساچی
پوجا، سمرن استری پُرش سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دے اندر بھاؤ رہے نہ کوئی دتیا دوجا، من واسنا دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ گھر سوامی
انترجامی نیتر لوچن نین کھولے تیجا، ترے گن مایا پڑدا دئے اٹھائیا۔ بن ستگر شبد کوئی نہ بنے ساچا میتا، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ گا گا
تھکے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دھیائے اٹھاراں گیتا، سوپلے ڈھولے راگان ناداں جگت وچ شنوائیا۔ مالا منکا سمرن پوجا
جگت واسنا گر اوتار پیغمبراں جگت چلائی ریتا، ریتوان سری بھگوان انتر نرنتر اپنا بھو اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس اُپر مہربان ہووے جگت
جگدیشا، لیکھا مُکاوے ہست کیتا، دیوے نام سدا اندیٹھا، جس نوں اکھڑ سارے رہے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، ساچا نام سچ دواریوں آپ پرگٹائیا۔ نام سمرن پوجا پاٹھ پڑھ پڑھ تھکے، مانو منکھ مانس چار کُنٹ دہ دشا رہے گر لائیا۔

سچ وست کیسے نہ ملے حقیقت حقے، اصل وچوں وصل یار نہ کھئے کرائیا۔ نچ نیتر لوچن نین جلوہ گر نور کھئے نہ تگے، سوچھ سرؤپی نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت ادھار وچ رسنا جہوا لائے رئے، گا گا اپنا راگ الائیآ۔ ساچا سمرن جس نٹوں رسنا جہوا کوئی نہ چپے، مالا منکا ہتھ نہ کھئے اٹھائیآ۔ جس دی دھار وچوں پُرکھ اکال دین دیاں سمرتھ سوامی انترجامی پروردگار سانجھا یار کایا مندر اندر نچ گرہ آپے لبھے، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ امرت رس نام ندھان دیوے سچ وست جام پیالہ مدے، مدھر دُھن انراگی اپنا راگ سُنائیآ۔ کوٹاں وچوں سنت بھگت گرمکھ گُرسکھ ستگر شبد پُورب جنم اپنے کارن آپ لبھے، کھوجت کھوجت ویکھے جگت لوکائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سمرن سمرتیاں توں باہر دئے سمجھائیآ۔ سمرن پُوجا جگت مالا، ہتھان پوٹیاں نال سیو کھائیآ۔ بن صاحب ستگر کھئے توڑ نہ سکے جگت جنجالا، بن گرو گُردیو انتر آتم پڑدا نہ کوئی لاپیآ۔ کلجگ کوڑی کِریا چار کُنٹ دہ دشا جیو جہان ہویا اندروں کالا، کالکھ ٹکا دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بن ویراگی جگت تیاگی جنان چر جیو نہ ہونے بے حالا، کنت سہاگی ملن کیسے نہ آئیا۔ من وکار کوڑ وچار چھڈ ہنکار کایا مندر اندر بناوے سچی دھرم سالا، دھرم دوارا اکو اک سوہبا پائیآ۔ سمرتھ سوامی انترجامی ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دسے راہ سُکھالا، ساچا منتر نرنتر جگا جگنتر اپنی دھار جنائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سمرن اندر شٹی درشت وچوں پرگٹائیآ۔ سچ سمرن پُوجا پاٹھ جس کرن دا چاؤ، انتر انتر اک دھیان لگائیآ۔ صاحب ستگر پُرکھ اکالا دین دیاں اک مناؤ، دو جوا ایشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند وچولا شبد بھیتر بھیتر وچ رکھاؤ، سُرتی سوئی لکے اٹھائیآ۔ من واسنا موہ وکارا ستگر جھولی پاؤ، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بن مالا منکے سمرن اجپا جاپ ویکھ وکھاؤ، سہاپت ہووے وچ لوکائیآ۔ پُتر دھی جگت واسنا وچ نہ کدے بھرماؤ، باہروں درشتی اپنے وچ سہائیآ۔ کایا مندر ساچا کعبہ اک سہاؤ، مقامے حق وجے ودھائیآ۔ چرن کول پِرتی آد جگادی ریتی دُھر دی نیتی اک اپناؤ، اپر پد سوامی اپنا بھیو دئے کھلائیآ۔ جگت دوارے نو تجاؤ، سُکھمن ٹیڈھی بنک ایڑا پنگل منہ دے بہار سُٹائیآ۔ سُرتی ڈوری شبد ستگر ہتھ پھڑاؤ، امرت رس نچھر دھارا چکھ، بوند سوانتی کول نابھ ٹپکاؤ، انحد نادی دُھن بن سروں کن گھر ساچے سُن کے خوشی مناؤ۔ نرگن جوتی کلاپاتی آتم پرکاش برہم نواس منڈل راس گوپی کابن کھیل کھلاؤ۔ سچ سنگھاسن آتم سیجا، پریم پِرتی بستر اک وچھاؤ۔ مان موہ

ابھان تَج، پرم پُرکھ پرماتم چرن دھیان لگاؤ۔ ٹوں ٹھاگر دین دُنی ویکھ گہر گمبھیرا ڈُونگھا ساگر، تَدھ پن دیوے کوئی نہ آدر، واسنا اپنی اک رکھاؤ۔ پن مالا منکے مندر اپنے چڑھ کے، درس کرو سچکھنڈ دوارے کھڑ کے، جتھے ملے وڈیائیا۔ مانس جنم لکھ چوڑاسی وچوں ملیا چارے کہانی جوئیاں وچ پھر کے، ستگر شبد ملالوا کرو واس ویکھو گہر تھر کے، تھر گہر واسی پُرکھ ابناشی ہرجن ساچے آپے میل ملائیا۔

جن بھگتو جے من کا منکا لو پھیر، منسا موہ جگت مٹائیا۔ صاحب تگن نیرن نیر، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ آون جاون جو کٹنہارا گیڑ، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھائیا۔ سو ستگر دین دیا لا گرمکھاں اُتے کدا سدا مہر، جو اٹھے پھر دوس رین اکو دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چار گنٹ میٹے اندھیر، ست دھرم ست ست جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پوجا سمرن کہے اسیں آد جگادی داس، جگ جگ پرہ دی سیو کائیا۔ جن چر کریا کرے نہ پُرکھ ابناش، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گر اوتار پیغمبر ستجگ تریتا دواپر کلجگ نام ندھانا شبد اگتی گئے اکھ، اکھراں وچ صفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ جس دی صفت نال ساچے رنگ دا ہووے پرکاش، دھول آکاش پنڈھ مُکائیا۔ ساچے سنت گرمکھ گرسکھ انتر انتر پریم پیار دی رکھن اک آس، ترشنا مُحبّت وچ بدلائیا۔ اُنجان دا لیکھے لاوے صاحب جاپ، جگ جیون داتا ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ترے گن تینوں تاپ، تپدے پردے شانت کرائیا۔ جنم کرم دا رہے کوئی نہ پاپ، ڈرمت میل دھوائیا۔ درشن وکھائے ساکھیات، نیج نیت لوجن نین اکھ گھلائییا۔ اوہناں مالا منکیاں دا رہے نہ کھئے پشچاتاپ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ جنہاں صاحب ستگر آگے بھیٹا کیتا اپنا آپ، وست امولک او سے دی جھولی پائیا۔ سو کریا کر کے اندر دیونہارا پرکاش، پرکاشت ہو کے ویکھے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، رُوح بُت پُنیت کرے پوت پاک، پت اُدھاری دیا کھائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ، پاکھر سنگھ دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ★

جن بھگتو پرہہ بخشے چرن کول اک دھیانی، دھیان گیان جگ چوکڑی جس دا راہ تکائیا۔ سچ پیار دُھر مُحبت نام وست دیوے اک نِشانی، ناؤں نرنکارا پروردگارا اک اِکلا آپ پرگنائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت جوین ونت سدا چڑھدی رکھے جوانی، پردھ بال رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دی صفت ہووے دو جہانی، سو سرگن نرگن اپنی کھیل وکھائیا۔ امرت رس نِجھر جھرنا بوند سوانتی جن بھگتاں دیوے ٹھنڈا پانی، پاربریم پتیرمیشور بے پرواہ اگم اتھاہ اپنی دیا کھائیا۔ جھگڑا رسن نہ دیوے اندج جیرج اُتُبھج سیتج چارے کھانی، خالص اپنا رُوپ دئے سمجھائیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑدا لاپے شاہ سُلطانی، شاہ پاتشاہ بھوپ بن رنگ رُوپ انڈٹھ اپنی کار کھائیا۔ گرُمکھاں کایا مندر اندر گرھ توڑے ابھانی، دُھر دی بانی ساچا راگ سُنائیا۔ مہربان مہر نگاہ نال بخشے پد نربانی، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اِکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنندیشہ نر نریشا نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ پنڈ کھیڑا ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں پرہہ دیوے نام اٹ، دوسر در منگن کھئے نہ جائیا۔ امرت جام پیائے اگما گھٹ، من واسنا کوڑی ترشنا دئے مٹائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی ناتا جائے چھٹ، لو چھٹکی پھیر لگائیا۔ امرت جام سری بھگوان نِجھر دھاروں دیوے گھٹ، بوند سوانتی کھلا پاتی آپ چوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے ساچا سُکھ، سُخن سجن اِکو دئے سمجھائیا۔ پڑدا اوبلا رسن نہ دیوے کوئی لک، سوچھ سروپی شاہو بھوپئی اپنا درس کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت دوارا ٹھانڈا دربارا دھام نیارا اِکو اک سہائیا۔ جن بھگتو پرہہ دیوے نام خُماری شبَد پِرتی مد، مند بھاگ دئے مٹائیا۔ ساچا ڈھولا سُنا کے دُھن آتمک راگ چھد، چھند سد آپ سُنائیا۔ جگت واسنا کوڑی میٹ کے حد، حدوُد محبوب اُچ عرُوج اپنی دئے وکھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت اُپر شاہ رگ، سچ دوار نرمل

جوت کرے رُشنائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا کے دُھر دا جج، محبوبُ مُحَبَّت وچ ساچا حُجرہ دئے سہائیا۔ جن بھگت رہن نہ دیوے کدے الگ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میلا لیکھا جان گرو گرو چِلا، چِلا گرو گوبند دھار وکھائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سُرندر سینگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں پر بھ دیوے اکو وست بن رُپ ریکھ رنگ، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ آتم سیجا سہا دُھر پلنگ، پاربرہم پتہر میسور اپنی دیا کھائیا۔ بن تال تلواڑیوں وچے دھرم مردنگ، سُر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے ترشنا تم، تامس سانتک راجس رجو طمعو ستو اپنا کھیل وکھائیا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈا بھرم دیوے بھن، پر پُرکھ پر ماتم آتم اپنا گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیش دُھر دربار دیونہار اک اکھوائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلبیر کور دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں نام بھنڈارا دے کے ہووے خوش، خوشحالی اندر لالی لالین اکو اپنا نام چڑھائیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر چار ورنان وچوں جن بھگت سہیلے لئے پُچھ، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پڑدا اوہلا رہن نہ دیوے لک، لایق نا لایق ویکھے تھاوں تھائیا۔ سچ دوار ایکنکار جن بھگت سہیلے بنا کے اپنے سَت، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، دُرمت میل پاپاں دئے دھوائیا۔ جنہاں پریم پیار مُحَبَّت وچ کلجگ انت اخیر بے نظیر مہاراج شیر سینگھ وشنو بھگوان پڑھی ٹک، تُرٹ درگاہ ساچی دھام نیارے سچکھنڈ دئے وڈیائیا۔ جن بھگت منزل منزل راہ وچ کدے نہ جائے رُک، رُکاوٹ وچ بناوٹ، بناوٹ وچ تھکاوٹ، تھکاوٹ وچ رُپ نہ کھئے بدلائیا۔ درگاہ ساچی دھام

نیارے پُرکھ اکال بنا کے اپنے سُت، سووت جاگت جاگت سووت اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہککنک نرائن
نر، مہاراج شیر سینگہ وِشنوُن بھگوان، جن بھگتاں نام بھنڈارا دے کے گھٹ، اوٹ اپنی اِکو اِک سمجھائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گنیشا سینگہ دے گرہ پنڈ کوٹ کلاں ضلع جالندھر ★

بیاس کہے پرہ تیرے بل بل جاواں، بلہاری سیس نوائیا۔ ڈھولا گیت خوشی دا گاواں، گا گا شکر منائیا۔ جن بھگتاں ویکھاں نال
چاواں، چاؤ گھنیرا دینا پرگٹائیا۔ سچ بینتی اِک سُناواں، پچھلی یاد آئیا۔ گرُمکھاں دا تول کر دے ساواں، آونا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے اُپر
سب دا دعوہ، جھگڑے کوڑے دتے تجائیا۔ کر پیار جوں پُتران ماواں، ماں پُتر توں پرے تیری دھار نظری آئیا۔ جتھے ملدیاں ٹھنڈیاں
چھاواں، سر سمرتھ ہتھ دینا اُکٹائیا۔ جُگ چوکری تیرا کھیل ویکھن آواں، نت نوت دھیان لگائیا۔ گرُمکھاں پکڑیں آپے باہواں، بل اپنا آپ
پرگٹائیا۔ کوئی رہ نہ جاوے نتھاواں، جو در تیرے سیس نوائیا۔ دُنیدار نہ ویکھیں کاواں، گرُمکھ ہنس لینا ترائیا۔ بیاس کہے میں آس وچ تیرا
راہ تکاواں، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا دُھر دا اِک سہائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ دھرم جیت سینگہ دے گرہ پنڈ ٹھکروال ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں تگ تگ تھکا، تھکاوٹ میرے انتر آئیا۔ جُگ جُگ مینوں ملدا رہیا دھکا، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر
پھیر گئے اکھاں، دُھر دا جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ میں کلجگ انت واسطہ گھتاں، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سچ وتھیا اپنی دساں، دہ دشا توں
باہر دیاں سُنائیا۔ اِکو اوٹ تیری رکھاں، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمرتھا، صاحب سوامی دُھر دا آیا دُھردرگاہیا۔ میں کوئی
سیوا نہیں کر سکدا ہتھاں، لٹان نال پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ میں کوئی ودھائیاں نہیں جٹاں، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ میں کوئی لوئیاں نہیں
اٹاں، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ میرے اندر تیرے پریم دیاں کھچاں، اٹھے پھر راہ تکائیا۔ میں مُحبّت وچ نکا، پریم وچ اپنا آپ وٹائیا۔ تُوں

پُرکھ اکال دُھر دا پتا، پتپریشور شہنشاہیا۔ میری پوری کر کے اچھا، جن بھگت لے ترائیا۔ چار کُنٹ بن بھگتاں سچ کوئی نہ دسا، جو ایشٹ تیرا لئی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بیبی ٹھاکری دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں آد آد آساوند، ترسنا پور نہ کئی کرائیا۔ میرے گا گا تھک گئے بنا دندان توں دند، بنا جہوا توں جہوا رسن ہلکائیا۔ مینوں سمجھ نہ آیا تیرا اگئی چھند، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا ناؤں گئے بدلایا۔ انت میٹ کے اپنا پنڈھ، سارے بیٹھے مکھ چھپایا۔ کرپا کر بدل اپنی کند، کروٹ اپنے وچوں بدلایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گیا لنگھ، وقت آخری ہو سہایا۔ جن بھگتاں بیڑا ڈے نہ کیسے دھار منجھ، موجودہ ہو کے لے ترائیا۔ نیتربین رہے کوئی نہ اندھ، اندھ اپنے لیکھے پائیا۔ کر پرکاش دُھر دے چند، چاندنا اپنا اک چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ رنجیت سنگھ دے گرہ پنڈ وڈالا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں ویکھنی بھگتاں دی نیکی جہی ہستی، جس دا واسدیو دھیان لگائیا۔ جس دی آس رکھی سکدیو مٹی وچ اپنی ہستی، ہسڈیاں ہسڈیاں پرہہ توں منگ منگائیا۔ وید ویاس پلک اٹھائی اگھ دی، پرتکھ پڑدا اک چکائیا۔ کلجگ انت آخر گھڑی ویکھی جس دی، صفتاں نال ڈھولے گائیا۔ بیاس کہے اوہ کھیل سہاؤنی ہووے اج دی، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ کچھ دھارا رام جانے وید رگ دی، رگھپت ہو کے آپ سمجھایا۔ کچھ لیکھنی دے بدھنا دی بدھ دی، بندگی وچ سپس نوائیا۔ کچھ آسا ڈرگا دی ضد دی، کھنڈے کھڑگ بھگوتیاں وچ سمائیا۔ کچھ آسا گوبند دی اتتر وچار گدھ دی، جو نیوں کے سپس نوائیا۔ کھیل ویکھنی انت آخر پُرکھ اکال اک دی، جو ایکنکار اپنا ناؤں پرگٹایا۔ بیاس کہے میری منسا پُرانی سک دی، سخر چوٹی چڑھ کے دیاں ڈبائیا۔ جن بھگتاں میلا میلیں اپنے ہت لئی،

ہتکاری ہو کے اپنے انگ لگائیا۔ جنہاں لکھ چوڑاسی سرشٹی درشٹی وچ جت لئی، ہار تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دھر دربارے منگ منگائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ تلوندر سنگھ دے گرہ، پنڈ وڈالا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے جن بھگت رہے کوئی نہ بیوہ، آتم پر ماتم لین پرنائیا۔ پچھلے چار جگ دی سیوا، کلجگ اتم لیکھے پائیا۔ تُوں وسنہارا سچکھنڈ دھام نہچل نہکیوا، نہ نرائن تیری بے پرواہیا۔ امرت رس اپنی دھار وچوں دے میوہ، مالک ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تینوں مندے گئے الکھ ابھیوا، کتھنی کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جن بھگتاں صفتاں وچ گائے کوئی نہ جہوا، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں آد جگاد دو جہاناں دیوی دیوا، دیوت سُر تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ صاحب تیری اک سرنائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گردیپ کور دے گرہ پنڈ پما ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں جگ چوکڑی رکھی اڈیک، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ میری آسا منسا پوری کر امید، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جس کارن گوبند دے اندر چھٹن لگیاں سوا پھر گلوں لاہی قمیض، تن خاکی نگن وکھائیا۔ کوئی کر نہ سکیا اوسدی تمہید، بیان وچ بیان نہ کھئے سنائیا۔ کی گرمکھاں کیتی وصیت، بن اکھراں دتی لکھائیا۔ اوہدا لیکھا جانے نہ کھئے اصلیت، کاغذ قلم شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بیاس کہے تیری آد جگاد بھگتاں نال میری ولدیت، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئی۔ ساچی سکھیا نام ندھانا دے نصیحت، نا لایق لایق آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دھرم دوارا ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہرنس سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھڈے ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں کی دساں داستان، اپنا کھیل آپے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں تیرے اُتے مان، ابھان اندر نہ کھئے وکھائیا، تیرے نام دا گاؤندے گان، گا گا شکر منائیا۔ اٹھے پھر رکھن دھیان، سُرتی سرت وچوں بدلائیا۔ تینوں مندے دُھر دا کاہن، گرمکھ گوپی ہو کے سیو کھائیا۔ ٹوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطان، داتا دانی دُھدرگاہیا۔ کلجگ انت کر پروان، پرم پُرکھ اپنی گود اٹھائیا۔ اٹھے پھر رہنا نگہاوان، دوس رین ہو سہائیا۔ نیڑے آوے نہ کھئے شیطان، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ جن بھگتاں ایکا اپنا راگ سنا دُھر دی دُھنکان، دھرم دوارا اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے سیس نوائیا۔ بیاس کہے سب دی پوری کر کے شرط، شرطیہ اپنا لیکھا دے مکائیا۔ جیہڑی منگ منگی رام کولوں بھرت، بناس جاندیاں سیس نوائیا۔ غریب زانیاں ونڈنا درد، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ جن بھگتاں قبول کر عرض، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ وچھوڑا رہے کوئی نہ مرض، مریض شفا دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بیاس کہے میں بہ کچھ ویکھیا تگ، پوریلے جگ دھیان لگائیا۔ کیسے پورا نہ کیتا حق، حُکم وچ سارے گئے تیری سیو کھائیا۔ کچھ وید ویاسا پا کے گیا شگ، سندیشہ ہوئی جہی اُچھائیا۔ لکیر کڈھکے نال نک، دھرتی اُتے ست نشان بنائیا۔ جس ویلے دھرم دا رہیا کوئی نہ جس، وید پُران نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس ویلے آوے پُرکھ سمرتھ، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جگ نیتر سکے کوئی نہ لبھ، کھوجت کھوجت سریشٹ سبائیا۔ سو بھگتاں لے سد، کیرپا کر کے میل ملائیا۔ لہنا دینا مول چکاوے ہبھ، ہم وطن ہم ساجن لے بنائیا۔ آگے رہن نہ دیوے الگ، وکھرا در نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ اک چڑھائیا۔ بیاس کہے اپنی بخشش کر بخشیش، بخشش وچ لہنا دے مکائیا۔ کچھ لیکھا یاد آیا محمد دسی حدیث، حضرت حق کری پڑھائیا۔ اُس نوں نظر آیا خفیف، کفیف کفن توں باہر سوہا پائیا۔ ٹوں بنا کے اپنا عزیز، اسم اعظم دتا سمجھائیا۔ اُس ویلے محمد نے ڈھائی منٹ گلوں لابی قمیض، سجدہ تیرے مستک سیس نوائیا۔ اندروں پرہوں دی نکلی چیک، اُچی کوک کوک سنائیا۔ اپنے حُکم دی کر تصدیق، طوبی طوبی دے دُبائیا۔ پُرکھ اکال کہا پُٹھے سِدھے نک دی کڈھ لیک، ست ست چوڈاں انک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ بیاس کہے میرا لیکھ کُچھ تیرے وچ کھيسا، جیب جس نوں کہے لوکائیا۔ اوس دے اُتے بیان دتا کُچھ عیسیٰ، ایشٹ تیرا اک جنائیا۔ صدی بیسویں سب نے پاؤنا اپنا کیتا، کرنی دا کرتا دئے سزائیا۔ بن بھگتاں کوئی نہ رہے جیون وچوں جیتا، زندگی والی دُنیا انت فنا نظری آئیا۔ تُوں سُنائی اک کُنیتا، کُن دتا دِرڑائیا۔ کُچھ لہنا مسیح نالونوسی ہور ودھیکا، وادھا دیاں جنائیا۔ آس رکھ کے بیٹھا اُمیدا، آمد وچ نین اُٹھائیا۔ راز کھول پوشیدہ، پُشکر دا لیکھا نال ملائیا۔ نُوں تگاں تیرا دیدہ، داستان اگلی دے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ بیاس کہے پرہہ اپنی پھول کے ویکھ جیب، جائز لیکھا دے سمجھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی کنیب، گرتھ گرہ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جس دے وچ نہیں کھئے فریب، دغا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ کُچھ لیکھا یاد آیا سپت رکھیاں کٹیا اک سیب، سبھا اپنی اک لگائیا۔ اوس وچوں آواز آئی پرہہ دا نام سمجھ سکے نہ کوئی چار وید، برسہا کہن کوئی نہ پائیا۔ چاروں گنٹ ہویا جوتی تیج، نُوں نُوں رُشنائیا۔ سوہنی دسی سیج، سینگھاسن بے پرواہیا۔ جس دھاروں گر اوتار پیغمبر دیویں بھیج، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ انت کر کے اپنا بیت، اگم شبد دتا سُنائیا۔ کُچھ لہنا دینا ویکھو لوکات دیس، چارے دشا پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ بیاس کہے مینوں یاد آئی پچھلی تیری شبد کہانی، شمع دُھر دی ہوئے رُشنائیا۔ کُچھ آسا رکھی ہری چند دی سوانی، رانی تارہ دھیان لگائیا۔ کُچھ سنی دھرو نے تیری اگمی بانی، بالی بدھ ملی وڈیائیا۔ کُچھ شنکر بخشیا نجھر امرت پانی، اپنا رس دتا دکھائیا۔ تیرا کھیل دو جہانی، جینہ جینہ ویکھاں سوہیا پائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں رہے نہ کھئے پریشانی، پرشن سب دے ویکھ دکھائیا۔ تیری آتما نہیں بیگانی، در اپنے لینا جڑائیا۔ تیری سدھراں بھری جوانی، جگ چوگری جوین وتی نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری نشانی، نشانے جگت گئے سمجھائیا۔ کلجگ انت کر پروانی، محبوب سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرے ملن دی اخیر منزل اک رُوحانی، تیرے درشن وچ وڈیائیا۔ تیرے دوارے دی تیرے گھر منظور ہوئے مہانی، مہان گرمکھ نظری آئیا۔ سب دا لیکھا ویکھ مستک وچ پیشانی، پیشتر اپنا بھیو کھلائییا۔ جگت جنم دی لیکھے لا قُربانی، کرماں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار بنا دھر دے انامی، انعام وچ پیغام اپنا آپ سُنائیآ۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے جن بھگتاں پچھے ماری واٹا، پاندھی بن کے پندھ مکائیآ۔ جنم کرم دا پورا کر دے گھاٹا، دیندیاں توٹ کھئے نہ آئیآ۔ جن بھگتاں کریا کر دے دین دیاں پُرکھ ابناشا، اپنی دیا کمائیآ۔ وست امولک پا دے کایا یاٹا، بھنڈاری ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جن بھگت رہے نہ کوئی نراسا، آسا سب دی پور کرائیآ۔ تیرا بنیا رہے بھرواسا، بھرم گڑھ دینا ٹڑائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ تیرا مندے آکھا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ توں سب دیاں پُچھنہارا واٹا، واقف کار دین دنی دُھر درگاہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سرن وچ ساچا سیس نوائیآ۔ بیاس کہے تیرے کول بھنڈارا امل، امل دے ورتائیآ۔ بھاگ لگا بھگتاں کُل، کُل تیری وچے ودھائیآ۔ جنم جنم دی بخش بھل، اہل ہو سہائیآ۔ سنت سہیلا کوئی نہ جاوے زل، زل دیاں لے اٹھائیآ۔ سچ ترازو تول دے تول، وزن محسوس نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت پھلواری تیرے ٹھکدے بھل، بنا بھگتاں تیری کُل نہ آگے چلائیآ۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ، تیج اندر سنگھ دے گرہ پنڈ وڈالا ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں کریا کرے دین دیاں، سو سوامی انترجامی ویکھ وکھائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، مائس مائکھ اپنے رنگ رنگائیآ۔ کایا مندر اندر وکھا سچے دھرم سال، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک سمجھائیآ۔ مُحبّت وچ اُچا گرمکھ اپنے لال، نام ندھانا رنگ چڑھائیآ۔ کوڑی کریا مایا ممتا موہ میٹ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ نرگن سرگن وسے سدا نال، سدا سہیلا اک آکیلا اپنا سنگ نبھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لہنا دینا لیکھے لائیآ۔ جن بھگت ایک رنگ رنگے سدا سدا سد، مجیٹھی آپ چڑھائیآ۔

دُھن راگ سُننا اُخذ، جگت شاستراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ امرت جام پیائے نِجھر جھرنا گھٹ، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ دِب نیترا گیان کھولے آگھ، نرگن نُوَر جوت کرے رُشنائیا۔ گھر صاحب سوامی پُرکھ اکال دین دِیال ملے سچ، جن بھگتاں پڑدا او بلا انتر دے اُٹھائیا۔ ملے وڈیائی تت وجود کایا ماٹی کچھ، کنچن گڑھ سُهِنجنا آد نرنجنا دے کرائیا۔ سدا سُهپلا اک اکیلا جن بھگتاں سر تے رکھے ہتھ، بال پردھ جوان بھے رہن کھئے نہ پائیا۔ نام بھنڈارا دے کے ساچی وتھ، دھن خزینہ اک پرگٹائیا۔ حُکھے اندر سدا رکھ، تُوں میرا مین تیرا آتم پرما تم جاپ جپائیا۔ لکھ چوراسی جم دی پھاسی کٹ، رائے دھرم ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کلجگ انت ہرجن ویکھے سجن سنت، سری بھگونت پڑدا او بلا آپ اُٹھائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بیبی سما کور دے گرہ پنڈ سنڑ ضلع جالندھر ★

بیاس کہے مین جگ چوکڑی تکدا رہیا سادھ، جو سادھنا وچ نرگن سرگن تیرا دھیان لگائیا۔ انتر نرنتر تیرا منتر کردے رہے یاد، رسنا جہوا دند نہ کھئے پلائییا۔ آسا تگدے رہے شبد وجے آگئی ناد، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ پُرکھ اکال بھيو کھلا بودھ آگادھ، بڈھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ کوڑی کِریا من واسنا اندروں نکلے وواد، جگت ہنکارا گڑھ دے تڑائیا۔ ساچے مندر ڈُونگھی کندر کھول دیوے راز، رازق رحیم مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پتپریشور تیرا دھیان لگائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بیبی چن کور دے گرہ پنڈ بوپارائے ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں جگ چوکڑی تکدا رہیا سنت، صاحب ستگر ساجن جو تیرا دھیان لگائیا۔ جل دھار وڑ وڑ کھوجدے گئے کنت، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پڑھ پڑھ تھکے تیرا اکھراں والا منت، منتو حل نہ کھئے کرائیا۔ گرہ تٹا نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو کھئے نہ پائیا۔ ساچے نام دی ملی کیسے نہ سند، ساچا رنگ نہ کوئی رنگائیا۔ جھگڑا پیا رہیا بہشت جنت، سورگاں ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے آگے کردے گئے منت، نیوں نیوں سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ چار جگ دی کہانی بانی تیری صفتاں والی لکھت، سندیشیاں وچ سدا ہوکا نام سنائیا۔ تیرا لبھ سکیا کوئی نہ ایشٹ، ایشٹ آتما پرماٹما جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی پُرکھ ابا نشی گھٹ نواسی ہرجن ساچے لیکھے لینے لائیا۔ بیاس کہے میں جگ جگ تیرے تکدا رہیا سنت فقیر، فقرہ تیرا ڈھولا گائیا۔ گھتدے رہے وہیر، چار کنت بھجن واہو داہیا۔ بدلے رہے ضمیر، من مت بدھی توں پرے اکھ کھلائییا۔ لبھدے رہے تدیر، تیرا طریقہ نام ڈھدرگاہیا۔ جھگڑا تگدے رہے شاہ حقیر، شرع وچ نہ کھئے لڑائیا۔ کس بدھ تیری نظر آوے تصویر، ین روپ رنگ ریکھ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اکل کل دھاری جوت زرنکاری جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری اوٹ تکائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بیبی بھجن کور دے گرہ جمشیر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے پرہ کلجگ انت اخیر توڑ دے بندھن، بندگی اپنی دے سمجھائیا۔ دھوڑی ٹکا مستک نام لا آگما چندن، پڑدا اوہلا کایا مندر اندر دے چکائیا۔ لگھ چوراسی آون جاون پت پاون رہے کوئی نہ پھندن، پھاسی جم گل نہ کھئے لٹکائیا۔ تُوں صاحب سمرتھ دین دیال سدا بخشندن، بخشش رحمت اپنی دے کمائییا۔ صدی چودھویں انت در ٹھانڈے تیرے وست امولک منگن، نام ندھان سری بھگوان اپنا دینا ورتائیا۔ درگاہ ساچی دھام نیارا در دروازہ تیرا لنگھن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان چرناں ہیٹھاں دین، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈا دینا سہائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہرینس کور دے گھر پنڈ کالا سنگھا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے جن بھگت آے جا اپنے دوار، دوارکا واسی جتھے بیٹھے سیس نوائیا۔ بندنا ڈنڈاوت سجدے کردے گرو اوتار، پیغمبر سر نہ کھئے اٹھائیا۔ وشن برہما شو بن بھکار، در تیرے الکھ جگائیا۔ نرگن جوت کھلاپاتی تیری ہوئے اجیار، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جس گھر کاغذ قلم کوئی نہ لکھنہار، کاتب روپ نہ کھئے دھرائیا۔ سو محل اٹل اچ آگم اتھاہ دئے وکھال، مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ ذات پات بھرم نہ کھئے بھلائیا۔ دھرم دوارا اکو دسے دھر دی دھرم سال، چار ورنان اٹھاراں برنان جس دھار وچ مل کے تیرا روپ سائیا۔ آ کے ویکھ مریداں حال، مُرشد ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ اندر ستجگ بدل دے چال، چال نرالی جوت اکالی اپنی کل دے پرگنائیا۔ جیو جنت مُردے سارے دے جوال، نام رس امرت امیوں جام پائیا۔ جن بھگتاں پورب جنم دی لیکھے لا گھال، لہنا دینا دھر دا جھولی پائیا۔ جگ چوکری گر اوتار پیغمبراں جو بھوکھتاں وچ دتا احوال، حال سب دا کھوج کھوجائیا۔ پاربرہم پتپریشور دینا بندھپ دین دیال، رکھک ہو کے آپ ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام دا ڈنکا اکو وجے تال، تار ستار نرگن نرنکار نراکار سُرتی شبدی شبد سُرت دینا پلائیا۔

شہنشاہی سمت ۲ (۲۰۲۳ یکرمی) دی لیکھت ختم

سوہنگ مہراج شیر سینگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہراج شیر سینگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہراج شیر سینگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہراج شیر سینگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہراج شیر سینگھ وِشنوُن بھگوان دی جے

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ (۲۰۲۴ بکرمی) ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پہلی چیت کہے پُرکھ اکال گر اوتار پیغمبر آگئے تیرے بچے، سمت شہنشاہی تن ترلوکی آئے تجائیا۔ جگ چوکڑی تیرے حکم اندر قول اقرار کیتے پکے، پاربرہم پتدیمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ نام سندیشے لوکات دے کے آئے سچے، دھر فرمان سری بھگوان تیرا اک سمجھائیا۔ کایا ماٹی ناتا توڑ کے بھانڈے کچے، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری دھار وچ سہائیا۔ در دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار ویکھ سرب اکٹھے، دُتیا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ سچ سرنائی بے پرواہی دُھردرگاہی تیری ڈھٹھے، مان وڈیائی نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دا لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی دیگرے بعد یکے، یاد وچ ناد تیرا گئے وجائیا۔ سو سوامی انترجامی در ٹھانڈے آئے سدے، حکم سُنیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے خوشی منائیا۔ پہلی چیت کہے آہ آگئے گر اوتار پیغمبر تیرے سُو رپیر، بیرتا اپنی چار جگ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے آئے گھت کے بن قدمان وہیر، بے نظیر تیرا پندھ مکائیا۔ پچھلی صاف کردے لکیر، فقیر رین کھئے نہ پائیا۔ حکم اندر حکم بدل تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے جنزیر، مذہب ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ تُوں شاہ سلطان سری بھگوان گہر گمبہیر، گہر گور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پچھلا لہنا مکا قدیم، قدرت دے مالک اپنا حکم سُنائیا۔ تیرا مندر رنگیئے سچ عظیم، عالیشان دو جہان نظری آئیا۔ جس وچ کرے نہ کھئے ترمیم، دھارا وچ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پہلی چیت کہے گر اوتار

پیغمبر ویکھے تیرے سُت دوارے، سُتیاں لیا اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال مِیں تکدا ربِیا نظارے، نِرگن تیرا کھیل ویکھ خوشی منائیا۔ میرے اِشاریاں وِچ کوئن وار میٹے جُگ چارے، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ اپنا پندھ مُکائیا۔ اِنگت ویکھے وِشن برہما شو دیوت سُر ونجارے، نِت نوت اپنی دِیا کمائیا۔ کوئن کوٹ گُر اوتار پیغمبر کاغذ قلم شاہی قادر قُدرت وِچ کاغذ بنے لکھارے، اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ حُکمے اندر چلے ویکھے سُوْرچ چند سِتارے، سطع بن پتہ اپنی کار کمائیا۔ جل تھل سُمند ساگر ویکھے پرِت تِلے اُچ منارے، پنکھٹ تیرا راہ تکائیا۔ صُوْفی سنت فقیر بھگت جن در درویش تگے بھکھارے، اچھیا وِچ بھچھیا منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال تیرے آد مدھ پورے ہوئے نہ لارے، سہارے وِچ کھیل کھلائیا۔ کلجُگ انت کھیل نیارے، جس دی پاوے کوئی نہ سارے، گُر اوتار پیغمبر کھڑے دوارے، دوئے جوڑ سیس نوائیا۔ چارے بانی کوکاں مارے، چارے کھانی ویکھ آگھاڑے، چارے جُگ کڈھن ہاڑے، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ تیرا لیکھا ڈھر دربارے، جتھے جگے جوت اگم اپارے، شاہ پاتشاہ نظری آئے اک سرکارے، دوْجا رُوپ نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا لیکھا دئے سمجھائیا۔ پہلی چیت کہے مِیں جُگ چوْکڑی سب دی ویکھی چنتا چکھا، غمخوار غم دُور نہ کھئے کرائیا۔ تیرا حُکم سندیشہ نر نریشا جُگ چوْکڑی تیرے حُکمے اندر لیکھا، ناتا جگت نال جُڑائیا۔ تیرے نُور ظہور چمتکاریاں وِچ دِسا، بے انت اپنا پڑدا نہ مُول اُٹھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر سارے چاڑھ کے اُتے چکھا، اگنی تت دِتا تپائیا۔ سب دے اندر اپنے آؤن دی پرگٹ کر کے اچھا، آسا ہور ودھائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ منگدے گئے بھچھا، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ تیرا حق دوارا ایکنکارا چرناں توں آگے کیسے نہ دِٹھا، بے انت کہے کے دھوڑی خاک رمائیا۔ سارے منّ کے گئے پتا، جس نے تن وجود ماٹی جوتی شبد دھار دِتا، جنم جنم نال ملائییا۔ تھوڑا تھوڑا حصّہ ونڈ کے قطعہ، کیتی حُکم گئے سُنائیا۔ انت آخِر دے کے پچھا، پسچاتاپ وِچوں باہر کڈھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی جگت نِشانی والا چٹھا، اکھراں نال سُنائیا۔ جو ٹکیاں نال جگت ونجاریاں ہتھ وکا، قیمت ٹھگان والی رکھائیا۔ جگت شاہی دا بدلدا رہیا سک، حکومت حُکم وِچ وٹائیا۔ گُر اوتار پیغمبر تینوں دس کے گئے ہکا، اکا ناؤں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا لیکھا دئے سمجھائیا۔ پہلی چیت کہے گُر اوتار پیغمبر ویکھ اپنے جودھ، بانکے سوئے نظری آئییا۔ جنہاں نے نِت نوت تیرے ارداسے سودھے، کلمیاں وِچ سیس

نوائیا۔ تن سریر بستر پا کے چوغے، وجود گئے ہنڈھائیا۔ گا کے سچ سلو کے، سولہ جگت سُنائیا۔ چرن کول تیرے دھو کے، چرنودک رسنا مُکھ لگائیا۔ نرگن نرگن دھار ہو کے، ایک تیرا نام سُننا انت سریشٹی وچوں گئے رو کے، بہانا من دُھردرگاہیا۔ سب نوں اِکٹھے دتے موقّعی، حُکم سندیشہ اِک سُنائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہوواں نرمل جوت ہو کے، تن سریر نہ کھئے رکھائیا۔ چار جگ دا لہنا دینا سب توں کھوہ کے، خالص اپنا حُکم ورتائیا۔ جگ چوکرئی جو بیچ آئے ہو کے، سب دا لہنا ویکھ وکھائیا۔ جو ڈھوآ آئے ڈھو کے، لوکھات دھرائیا۔ سب نوں انتر ویکھاں جوہ کے، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اِک سُنائیا۔ پہلی چیت کہے اپنے گر اوتار پیغمبر ویکھ سُریر سُلطان، مہاراجے پلکان والے نظری آئیا۔ تیری مندے رہے آن، سر سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرے نام دا دسدے گئے ودھان، جگت ودیا نال کُرمائیا۔ اکھراں والا دے کے گیان، صفتاں نال صلاحیا۔ سندسیاں وچ کہہ کے گئے مہربان، محبوب دُھردرگاہیا۔ دین مذہب ونڈ وچ جہان، مانو مانو نال لڑائیا۔ تینوں دس کے بے پہچان، رُپ رنگ توں باہر گئے درڑائیا۔ چگر چنہ نہ کھئے نشان، نیتر نین نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بیہو دئے کھلائییا۔ پہلی چیت کہے اپنے گر اوتار پیغمبر ویکھ جو کردے گئے یاد، ید تیری نظری آئیا۔ جس کارن توں رچنا رچی آد، مدھ اپنا حُکم ورتائیا۔ انت دسیا نہ کیسے جگاد، پڑدا آگے نہ کھئے اُٹھائیا۔ حُکمی سُن تیری آواز، شبدي ڈھولے گائیا۔ بن کِریا کھولیا کیسے نہ راز، بن رحمت رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ بن حُکم سُنے کوئی نہ ناد، دُھن دھرم نہ کھئے جنائیا۔ بن سندیشے کوئی نہ جائے جاگ، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرا سوہنا جہا سماج، گر اوتار پیغمبر نظری آئیا۔ جیہڑا کدے نہ ہووے برباد، جڑ سکے نہ کھئے اکھڑائیا۔ تیرے نام دا کردے سمرن پوجا پاٹھ، نام نیاز تیرا نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ پہلی چیت کہے کیوں گر اوتار پیغمبر سدے، سچ دے جنائیا۔ کیوں وشن برہما شو دست بدھے، بندنا سیس نوائیا۔ کیوں دیپک نرمل جوت جگے، تن سریر نہ کھئے وڈیائیا۔ کیوں گر اوتار پیغمبر لوکھات کوئی نہ بھیجے، چار کُنٹ پھیرا پائیا۔ کیوں منزل چڑھے نہ کوئی اُپر شاہ رگے، پردہ سکے نہ کھئے ہٹائیا۔ کیوں آم رس ملے نہ مزے، رسنا سواد نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا بھرم دینا مٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن چیت میرے سپوتے، دُھر شبد دیاں سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر میرے بوٹے، چوٹی جڑ

اپنے ہتھ رکھائیا۔ مات لوک حُکمے اندر گھلاں اندر دھرتی والی کوٹے، کُٹیا تن وجود بنائیا۔ سچ پریم دے دے کے ہوٹے، ہلارا دو جہان رکھائیا۔ اپنے نام دی بھچھیا پاواں ایہناں دے ٹھوٹھے، وست اگم ورتائیا۔ بند کرا کے کایا والے کوزے، حُکمے اندر پھرائیا۔ بھيو گھلا کے گوجھے، شبدي دُهن سنوائیا۔ ایسے کارن میریاں صفتاں اندر کوکے، کوک کوک سنائیا۔ کیسے سمجھ نہ آئی دوجے، پڑدا سکے نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر میری جوت دھار دا نُور، نُورانہ اک چمکائیا۔ نام بھنڈارا کر بھرپور، بھرم گڑھ ٹرائیا۔ پریم حُماری دے سرور، ست وچ رکھائیا۔ ساچی دے تُور، دُهن ناد سنوائیا۔ حُکمے اندر کر مجبور، بھانا سرشٹ منائیا۔ اتم ناتا توڑ کے کایا پنج تت کوڑ، اپنے وچ سمائیا۔ جو لیکھا لیکھ کے جان ضرور، ضرورت دُھر دی اک سمجھائیا۔ اک اکال کر مشہور، مشورے شبد گرو درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو دئے گھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر واسی میرے گھر دے، گھرانہ اکو نظری آئیا۔ جگ چوکرئی بن کے بردے، بندگی لوکيات درڑائیا۔ ساچی منزل دین دُنی دی چڑھدے، اُتر پورب پچھم دکھن پنڈھ مکائیا۔ حُکم دا ڈھولا اکو پڑھدے، جو حُکم وچ سمجھائیا۔ جگت وکارے نال لڑدے، ہنکاری گڑھ ٹرائیا۔ اکو سچ سندیش وچردے، وچلا بھيو گھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا کھیل اک سنائیا۔ اگلا کھیل بن سروتا، پُرکھ اکال دئے درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر میری دھار وچ لا لا تھکے گوطہ، آد انت کہن کھئے نہ پائیا۔ حُکمے اندر دے کے گئے ہوکا، سندیشہ دُھردرگاہیا۔ اکو گا کے گئے سلوکا، سوہلا ڈھولا اک جنائیا۔ کلجگ انت آخر نو نو چار پچھوں پُرکھ اکال اپنے ہتھ رکھے موقع، دوسر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ ساچی کھیل کرے ہر کرتا، مالک دُھردرگاہیا۔ زرویر ہو کے نُور دھردا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دا نام ڈھولا گیت کلمہ گر اوتار پیغمبر پڑھدا، سرگن ہو صلاحیا۔ سو پورب لیکھا لہنا پچھلا ویکھے چر دا، جگ چوکرئی کھوج کھوجائیا۔ کچھ قول اقرار شبدي ست گھر تھر دا، سچکھنڈ نواسی دئے درڑائیا۔ جس کارن زرویر ہو کے پھردا، زراکار ویس وٹائیا۔ اُس دا گیتا آگے گڑدا، جس نوں سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ پہلی چیت سن، گر اوتار پیغمبر در ہوئے اکٹھے، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سب دے کھول چوہ جگاں دے حُکماری دے پٹے، پٹنے والا سب دی کرے

اگوئیا۔ اچی کوک سناوے گر اوتار پیغمبرو تہاڈی قیمت پے گئی وچ ٹکے، اکھراں والے گرو ہٹاں وچ وکائیا۔ سب دے چیتھڑ ویکھو پھٹے،
 دھر دا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تسیں گر اوتار پیغمبر بن گئے بانیاں والے وٹے، جودھا سوربیر نہ کھئے اکھوائیا۔ اپنیاں دیناں مذہباں توں ویکھو
 تہاڈیاں سکھاں مُرداں دے اندر من نے پائے رٹے، جھگڑے وچ لوکائیا۔ تہاڈے ہندیاں اُنھاں دی میل کوئی نہ کئے، پت پت پت نہ کھئے بنائیا۔
 نور دے نہ کیسے آگھ، لوچن آگھ نہ کھئے کھلائییا۔ جے تسیں مُرشد اُنھاں دے پکے، مُرید پکے لؤ بنائیا۔ کابنوں صدی چوڈھویں سارے
 کھاندے دھکے، مکے مدینے سار کھئے نہ پائیا۔ ویکھو اپنے مندر مسجد شودوالے مٹھے، بن آگھاں آگھ کھلائییا۔ ٹھگ چور یار اندر پھردے تھے،
 حرام خور آگھ بدلایا۔ بہو بیٹیاں رہے تکے، پنڈت پاندھے مُلا شیخ گرتھی پنتھی پئی دُہائیا۔ آگے بنو نہ کھئے گر اوتار پیغمبر کچے، کچی
 یاری نہ کھئے نبھائیا۔ ایسے کارن میں انت اخیر پُرکھ اکال دے فیصلے دے، جو ماچھوواڑے گیا سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سارے
 کرنے اکتھے، لیکھا منگے تھاون تھائیا۔ ہُن کیہڑی کوٹے جاوو تھے، بھجیاں راہ نظر نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ اگنی مچے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔
 اوکھی دھار وچ پھسے، پھسیاں نہ کھئے چھڈائیا۔ وچوں محمد اُٹھ کے ہسے، تالی ہتھان دتی وجائیا۔ صدی چوڈھویں میری اُمت پئی ڈونگھے
 خطہ، اپنا حساب رہیا مُکائیا۔ اسیں انہاں کولوں آکے، جنہاں نوں پروردگار رہیا بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا
 کھیل آپ جنائیا۔ گوبند کہے گر اوتار پیغمبرو ہُن کھیل دسو اگلی، پچھلی کیتی پرہ نے منگ منگائیا۔ ٹلے پرہت تگو جنگلیں، کوٹاں دشا
 پھول پھولائیا۔ اپنی اپنی پھولو بغلی، بغلگیر رہیا سُنائیا۔ جس کارن تہانوں بھیجیا جگت لئی، جگت جگت درڑائیا۔ مُرداں لیاؤنا مُرشد
 دے حج لئی، ساچا کعبہ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا اپنا حُکم جنائیا۔ پہلی چیت سُن اُٹھ سُنٹیا جاگ، ہر
 کرتا آپ جگائیا۔ گوبند کہے اک میری سُن آواز، بے پہچان دیاں سُنائیا۔ پہلی چیت کہے مینوں کھول کے دسو راز، پڑدا اک اُٹھائیا۔ مینوں
 پورب لہنا سب دا یاد، بھل کھئے نہ جائیا۔ میں سب دے سُنے ناد، جو دھناں وچ سنوئیا۔ اُس دا کھیل ویکھنا آج، جو بھوکھتاں وچ
 درڑائیا۔ تگاں سچ تماش، حُکم دھردرگاہیا۔ اپنی دسو سارے خواہش، آسا کی ودھائیا۔ کی گچھ تہاڈے انت کول پاس، وست دیو جنائیا۔
 میرا دباڑا آیا خاص، خالص ہو کے سمجھائیا۔ میں رکھ کے بیٹھا رہیا وشواس، وشو اندر دھیان لگائیا۔ جس ویلے میرا کیتا پرکاش، برہمے دے

مُکھ وچوں گدھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ پہلی چیت کہے مینوں دِسدی پچھلی یاد پُرانی، پُورب دیاں دِرڑائیا۔ ایہہ شبد سَتگرُو کہانی، تَتان والی نہ کھئے چِٹرائیا۔ ایہنوں سمجھے نہ وِشنوں والی لچھمی سوانی، سوانگ اپنا جو وٹائیا۔ برہمے پاربرہم تون سُنی کہانی، سُرستی رو کے دئے دُہائیا۔ پاربتی شنکر دی بن کے رانی، شنبھو آگے واسطہ پائیا۔ ترے گن بن وڈی ودوانی، اپنے گناں وچ سمجھائیا۔ پنج تت کھیل مہانی، تتو تت وچ سمائیا۔ پہلی چیت کہے میری منزل اوہ رُوحانی، رُوح بُت تون باہر نظری آئیا۔ مین جد وسان تد وسان جوہ بیگانی، بوہو پربہ دے وچ سمائیا۔ میرا لیکھا جانے کوئی نہ قلم کانی، کائنات نہ کھئے سُنائیا۔ میری اوہ کلام امامی، عملاں تون رہت نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبران دا لیکھا سُندا رہیا زبانی، جہوا نال چِٹرائیا۔ مین پھردا رہیا زمیں اسمانی، آسن اپنا سد بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب نوں رہیا سُنائیا۔ چیت کہے تَسین کل ہوئے تیئی اوتار، بھلک سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تَسین بھلک چھڈ گئے سنسار، مین سال بسالا اپنا رنگ دکھائیا۔ میری نت کھڑدی رہے گلزار، خزاں بسنت روپ بنائیا۔ تَسین پیغمبر بن دے رہے یار، پروردگار اک منائیا۔ پھیر چھڈ کے گئے سنسار، ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ گرُو دس کر کے گئے انتظار، نمسکار سیس جھکائیا۔ تت سریر پورا کر اقرار، بے نظیر وچ سمائیا۔ مین سب دے نال کردا رہیا تکرار، حُکم وچ حُکم بدلائیا۔ میرا اوہ سہنجنا وار، جس وار دی وارتا اچے تگ نہ کیسے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چیت کہے مین آیا منگلوار، اپنا منگلاچار دیاں دِرڑائیا۔ پربہ نوں نمسکار کردے رہے تیئی اوتار، میرا تیوبار سارے جگت منائیا۔ مؤسیٰ نوں ایسے دن ہویا اُجیار، عیسیٰ اسم اک سمجھائیا۔ محمد نوں خواب دتا دکھال، حمد اک شنوائیا۔ نانک میل زرگن دھار، جوت نور رُشنائیا۔ گوبند آبا لیا سنبھال، پُرکھ اکال وچی ودھائیا۔ دُشٹ دمن ایسے دوس نہاتا اوس تال، جس نوں سہاوا آپ بنائیا۔ جس دی جگ چوکری کردے گئے بھال، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ متدے آئے سوال، بینتی سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا اک سمجھائیا۔ چیت کہے میری آئی منگلواری، وارتا دیاں جنائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال رہیا اِشتہاری، چار جگ پھڑن کھئے نہ پائیا۔ کھوجی کھوج کھوجدے رہے وارو واری، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھدے رہے لکھاری، کاتب ہو کے سیو کھائیا۔ جس دا نور آد جُگاد سدا

أُجیاری، نِت نوتِ ڈگمگائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے اپاری، اپرمپر سوامی بے پرواہیا۔ نرگن نُر جوت کر أُجیاری، ست دوارے سوہا پائیا۔
 جس دا گوہند شبد ادھاری، تن وجودِ ملی وڈیائیا۔ پورن پورن برہم پساری، پاربرہم کھیل کھلاییا۔ گوہند لہنا دینا ادھاری، پورب جھولی
 پائیا۔ آگے کھیل ہونی اپاری، اپر اپار دئے درڑائیا۔ سمت شہنشاہی تِن کرے تیاری، ترے گن داتے سیو کھائیا۔ خبردار کر سنساری
 بہنڈاری، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ شنکر کرے نہ کھئے غداری، جو گھڑیا بہن وکھائیا۔ پچیا رہے نہ کھئے اوتاری، پیغمبران لئے جگائیا۔ گروآں
 کر اُساری، شروع دی کھیل بنائیا۔ نو نو چار پچھوں آئی واری، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ رسنا دا رہے نہ کھئے پرچاری، پرچہ شبد دینا پائیا۔
 دینا مذہبان لینا اٹھالی، حکم سندیشہ اک سنائیا۔ اگلے کھیل دی ویکھو چالی، چال نرالی آپ جنائیا۔ جو گوہند گھال گھالی، تس دا لہنا دینا
 مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنے سوالی، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ تیرا کھیل جوت اکالی، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ سرشٹی دی درشٹی
 اندر بُدھی بالی، عقل شکل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم دینا سنائیا۔ سنائے حکم دھر سوامی،
 سمے سمے وڈیائیا۔ لیکھا جانے انترجامی، انترگت ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنی پوری کرو بھوکھت بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ لوکات
 ویکھو جا کے چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سینج پھول پھولاییا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ویکھو پانی، تٹ کنارے رہن کھئے نہ پائیا۔ سرتی شبدی
 ویکھو ہانی، گرہ گرہ پڑدا لاپیا۔ چتر سگھڑ سچجی ویکھو سوانی، جو پنپرمیشور کنت بندھائیا۔ پریم پریتی اندر ویکھو ندھی بالی، آنجانی
 روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر فرمانا حکم سنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنا ویکھو قول اقرار، اک اکلا رہیا
 درڑائیا۔ کلجگ نال کریو نہ کھئے تکرار، جھگڑے وچ نہ کھئے لڑائیا۔ دین دُنی ویکھو اپنا سنسار، سنساری بہنڈاری نال ملائیا۔ پہلی چیت
 رُت آگئی بہار، سہنجنی روپ بدلائیا۔ اکو حکم دینا انت آخری وار، وارث بن کے جاؤ چائیں چائیا۔ ایہ خوشیاں دا تیوہار، کرو اپنا وویار،
 لوکات ساچی کار کھائیا۔ اپنے اپنے لو اٹھال، جھگڑا چھڈ کے شاہ کنگال، میل ہونا دین دِیال، دین دُنی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ سُنو حکم بن قلم شاہی لیکھ، دست ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جا کے ویکھو دین مذہب دا
 دیس، جو دشا آئے ونڈائیا۔ موند موندائے تگو دھاری کیس، بودی جنجو سب دا پھول پھولاییا۔ شرع سنت تگو تگو جھوٹھا بھیس، بھیکھ

اندروں کھوج کھوجائیا۔ لیکھ تگوا اپنا جو لیکھ کے آیا دس دسمیش، آگے سکے نہ کھئے مٹائیا۔ حُکم دیوے اک نریش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، حُکم آکو اک سُنائیا۔ پہلی چیت سچ جناوانگا۔ انت آخیری حُکم دِرڑاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر مات گھلاوانگا۔ کوڑی کِرپا ویکھ کے آون اڈمبر، حساب کِتَاب سرب وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سُناوانگا۔ گر اوتار پیغمبرو ہووو خبردار، پچھلی خبر سُنائیا۔ جودھے سورپیر بنو سردار، سدا دیوے دُھردرگاہیا۔ لگھ چوراسی ویکھنی اندر باہر، نرگن سرگن پھول پھولائیا۔ چوٹی پربت ٹلے تکنا جنگل پہاڑ، جوہاں کندر پھیرا پائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش تگنے پُرکھ نار، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھا لیکھنا پاپی ایرادھی گناہ گار، جوٹھا جھوٹھا بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سنت بھگت کھوجنے نال پیار، پریم وچوں پریم پرگنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ویکھنا اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول ویس وٹائیا۔ انت آخیر بے نظیر سب دے سر تے دئے پیار، پریم ہو کے پریم جنائیا۔ پچھلا لیکھا ویکھو جس دے وچ تھت ملی سولاں ہاڑ، آگے ہور نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سُنو سچ نام دی تھاپی، پُشت پناہ دیاں لگائیا۔ تہاڈا ہن نہیں تن خاکی، پنج تت نہ ونڈ ونڈائیا۔ حُکمے والی گوبند پاتی، پترکا دتی سُنائیا۔ شبدی گھوڑے چڑھو راکی، رقبہ خلق خدائی دینا مٹائیا۔ ساچی چال رکھنی بانکی، قدم قدم نہ کھئے بدلایا۔ تہاڈی پوری کران بھوکھت واکی، واقف کار اگلے دیاں بنائیا۔ جیہڑی کتھا اچے نہیں واپی، سو واپک گیان دیاں دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن نمسکار، نمستے سجدہ سیس نوٹیا۔ تیری رحمت پروردگار، خدمتگار منگ منگائیا۔ مہر نظر لینی اٹھال، شاہ کنگال لینے ترائیا۔ ہوں بالک تیرے لال، ننھے بچے سوہا پائیا۔ کھیل ویکھئے جگت جنجال، لوکات پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے لئیے بہال، گرمکھ کھوج کھوجائیا۔ جگت اولڑی ویکھئے چال، کوڑ کوڑیاں پڑدا لاپیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ تکیئے دھرم سال، اٹھسٹھ بھجیئے واپو داہیا۔ کون حُکم دُھر دا رہیا پال، کون منمت وچ ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے تسیں ویکھو دین دُنی دا حال، میں حالت دیاں بدلایا۔ جھگڑا پاواں شاہ کنگال، نو کھنڈ دئے دُبائیا۔ پھل رہن نہ دیواں کیسے ڈال، پت تھنی آپ

ٻلاڻيا۔ شاھ سُطان ٻوڙي زوال، ٻه حال دين ڏهاڻيا۔ جوتي جوت سروپ ٻهري، آپ اپني ڪرپا ڪري، ڏهر سنديشه اڪ سنائيا۔ گر اوتار پيغمبر
 تسن ٻهڃنا واپو دا، چاره ڪنڻا ٻهول ٻهولائيا۔ ميں دين ڏني دياں ٻلا، دينان مذھبان وچ لڙائيا۔ الله واپگر رام اڪ دوڄ نال دياں لڙا،
 خدا خود خدي وچ اپنا ٻهيرا پائيا۔ ڪلجگ جون دياں ودها، سر اپنا ٻهڻه ٽڪائيا۔ ڪوڙ نگاره دياں وڃا، ڏنڪا جهوڻه نال سنوائيا۔ جوتي جوت
 سروپ ٻهري، آپ اپني ڪرپا ڪري، ڏهر دا حڪم اڪ سنائيا۔ ڏهر دا حڪم سن لو سخت، سختي نال درڙائيا۔ بڙا اوکها سمبھلنا وقت، ويڪتي دين
 ڏهاڻيا۔ ڪوڻا وچون چوڻا وچون ٻهري دا ورا ٻهونا بهگت، جس اپنا رنگ رنگائيا۔ سادھان سنتاں اندر رهن ديني ڪيسه شڪت، شڪ
 سب نوں دينا پوائيا۔ پوري دين ڏني دا اٿا ڪر ڪي تخت، گرو پڄي دينة بدلاڻيا۔ لھنا دينا دست بدست، جگت ادھار نه ڪو رکھائيا۔ جن
 بهگت ڪڻ ڪي جنم مرن دا ڪشڻ، ڪشڻ روگ دينا گوائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻهري، آپ اپني ڪرپا ڪري، ساچي ڪرني ڪار ڪمائيا۔ پهلي چيت
 ڪهه ڪيون آيا سمت تن، شهنشاهي ناو دھرائيا۔ پرڪھ اڪال ڪهه ميں سب دا لھنا دينا ليئا گين گين، دو جهانان ويڪھ وڪھائيا۔ ستجگ دا ساچا
 پرگت ڪرنا چن، ڏهر دا نور ڪر رُسنائيا۔ دين ڏني دھرتي دھرت دھول ليتي من، پيائش گر اوتار پيغمبر ٻهڻه پھڙائيا۔ حڪمي ڪھيل اپنا ڪرنا
 ڪھن، خالق خلق سمجھه ڪوئي نه رائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻهري، آپ اپني ڪرپا ڪري، ساچي دھار جنائے تن دن، ترے بهون دھني اپنا حڪم
 ورتائيا۔ پهلي چيت ڪهه ڪي ڪھيل ٻهوي سرشي، سریشڻ دے سمجھائيا۔ پرڪھ اڪال ڪهه جهگڙا پينا ٿانڪ جستي، اڪ دو سمجھه ڪيسه نه
 آيا۔ ڏهر دي دھار ڪيسه نه دسي، جگت وديا ٻوڙي ٻلڪائيا۔ اڪ صفا اٿھني ڪيس ڪيس دي، قسمت کون بدلاڻيا۔ جگت لوڪائي ويڪھني
 پٿدي، پٿن والا خوشي منائيا۔ جس دي دھار اگمي چڻ دي، بن اکھراں ليڪھ وڪھائيا۔ ڪچھ ڪھيل روداس دي اٿ دي، جس ملي مان
 وڌيائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻهري، آپ اپني ڪرپا ڪري، ساچي ڪرني آپ سمجھائيا۔ ساچي ڪرني ڪار ڪماوانگا۔ گر اوتار پيغمبر ڪھيل رچاوانگا۔
 نرگن سرگن سرگن نرگن اپني ڪل ورتاوانگا۔ بهگت سھيله گرمڪھ چن، ساچا نور جوت چمڪاوانگا۔ لڪھ چوراسي ويڪھ گن اوگن، پڙدياں
 اندرون پڙدے آپ اٿهاوانگا۔ گر اوتار پيغمبر قيمت پا ڪي مل، امل اپني ڪار ڪماوانگا۔ چار ورن اٿھاراں برن سمجھا اڪو گل، آتم پرما تم اپنے
 رنگ رنگاوانگا۔ جوتي جوت سروپ ٻهري، آپ اپني ڪرپا ڪري، ساچا حڪم اڪ سنواوانگا۔ ساچا حڪم اڪ سنائيا۔ دين ديال ديا ڪمائيا۔ ٻه

کِرپال ویکھ وکھائیکا۔ بے مثال ویس وٹائیکا۔ جگت اولڑی چال چلائےگا۔ جگت دلال رہن کھئے نہ پائیکا۔ گر اوتار پیغمبر چھڈ جگت
 دھرم سال، سچکھنڈ ساچے سچ وچ سائیکا۔ سب دے سر تے کوکے کال، کال نگارہ ڈنک وجائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیکا۔ دُھر دا حُکم اک سُنوانگا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹ مٹوانگا۔ ستجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ اپنا تول
 آپے تولو، کنڈا ترازو نام ہتھ پھڑوانگا۔ سارے مل کے اک دُھر دا نام بولو، سوہنگ سوہلا اک سُنوانگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش برن
 اٹھاراں پڑا کھولو، دیناں مذہبان جھگڑا مٹوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا در اک درسوانگا۔
 ساچا در اک درسائیکا۔ درگاہ ساچی بھو چکائیکا۔ سچکھنڈ دوارے پڑا آپ اٹھائیکا۔ مقالے حق سوہا پائیکا۔ لاشریک نور چمکائیکا۔
 پُرکھ اکال نظری آئیکا۔ پروردگار سانجھا یار اکھوائیکا۔ پاربرہم پتہرمیشور جوتی جاتا ڈگمکائیکا۔ چار کُنٹ دہ دشا نام سندیشہ اک
 سُنائیکا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ونڈے کوئی نہ حصہ، حساب کِتاپ پچھلا سرب مکائیکا۔ پریم پریتی ساچی رنگت سب دے
 اندر لا کے کھچا، کھچ اپنی اک سمجھائےگا۔ پُرکھ اکال بن کے پتا، پتہرمیشور جوڑ جڑائیکا۔ جیہڑا مارگ کیسے نہیں ڈٹھا، سو اگلا راہ
 وکھائیکا۔ پھڑ کے باہوں وڈا نکا، گھر اکو اک شہائےگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہڑا شاہ سُلطانا
 اک سُنائیکا۔ سچ سُنہڑا اک سُنوانگا۔ سسے اُپر ہوڑا بھو کھلاوانگا۔ ہنگ برہم آپے بھڑا، پاربرہم جوت چمکوانگا۔ شاہ سُلطانا دھگا
 لگنا تھوڑا، رُسا چینا ڈنڈ پواوانگا۔ ڈونگھی دھار پھیر کے گھوڑا، فرنگی واگان نال پلاوانگا۔ محمد دس کے جواب کورا، صدی چوڈھویں بھو
 چکوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل اک وکھوانگا۔ چیت کہے کی کھیل پرہو کراوینگا۔
 پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں کر کے ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھوانگا۔ دین دُنی دا ہونا کھیت، کھیل اپنی اک رچاوانگا۔ سچ دوار پرگٹا
 کے دیس، دشا اپنی اک سمجھوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سُنوانگا۔ سچ
 سندیش دی سُن کے بات، باون لئی انگڑائیا۔ سُن صاحب میرے کلاپات، تیرا میرا تیرا رُپ اکو نظری آئیا۔ پچھلا لیکھا کر یاد، بل
 نگری وچ سمجھائیا۔ پچیاں والی فریاد، تیری جھولی پائیا۔ تیرا سؤ ستاسی سادھ، بیٹھے راہ تکائیا۔ جیہڑا تیرا ناں اللہ واپگرُ رام یاد نہیں

کردے لے کے ناؤں گاڈ، ہور دا ہور بیٹھے بدلائیا۔ اوہناں دی بھگتی مٹل اوہناں دی آواز، جو سریشٹی وچوں وکھری دتی سمجھائیا۔ سچ
 بنا سماج، دُھر سمگری دتی ٹکائیا۔ اوہناں دے لہنے دا دے جواب، منگنہارے مانگت بیٹھے ڈیرے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ چیت کہے میں بھردا حامی، ہمساجن ہو کے رسیا جنائیا۔ توں پُرکھ اکال انترجامی، گھٹ بھیتر ویکھ
 وکھائیا۔ جگ چوکرئی سدا نہکامی، کرم کانڈ نہ کھئے وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبران کولوں تیری صفتاں والی سنی بانی،
 جو ڈھولیاں راگان ناداں وچ سنائیا۔ اشاریاں وچ تیری دسدے گئے نشانی، بھوکھتاں وچ لائیا۔ سو صاحب سلطان کلجگ اتم کر مہربانی،
 محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ باؤن کہے میرے باؤن، باؤن نظری
 آئیا۔ جیہڑے بالے نڈھے تینوں گاون، تیرے وچ سمائیا۔ تیرا دھیان لگاؤن، دوجا اسٹ نہ کھئے منائیا۔ تیرا پریم پیار کھاؤن، جگت بھوجن نہ
 کھئے وڈیائیا۔ توں بن کے بڈھا براہمن، بل دوارے ڈیرہ لائیا۔ پچھلے رشی بنے وچ ضامن، جموں والے دین گواہیا۔ تیرا ناؤں پنت پاون، پُنیت
 دے کرائیا۔ اک ہور ویکھ نشان، نشانی دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پورب لیکھا دے چکائیا۔ باؤن کہے
 راجے بل دا ویکھ چوبدار، کلیاں والا قمیض نظری آئیا۔ ہتھ وچ نیزہ اوہ ہتھیار، جو دربانان دے پھڑائیا۔ آگے ہو کے ہو جا ظاہر، جس
 نوں شبد وچ لیا منگائیا۔ ایہ کوئی رسنا دا نہیں تکرار، لکھ کے حکم نہ کوئی پچائیا۔ پچھلا ادھار، ساہمنے رسیا چکائیا۔ اوہ پنچے ہو جاؤ
 خبردار، بھین بھائی لو انگڑائیا۔ ٹھاڈے نال بنی بہار، سوہنا روپ وکھائیا۔ ٹھاڈا قرضہ دیاں اُتار، باقی اپنے وچ نہ کھئے چھپائیا۔ جنہاں پچھے
 گرمکھو ٹھاڈے گھر گھر دا کھادھا آبار، در در پھیرا پائیا۔ ایس ویلے نوں تگدے رے گرو اوتار، پیغمبر اکھ کھلائییا۔ اس توں اگلا ویکھو
 سال، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ روندے پھر نے شاہ کنگال، شرع وچ ڈہائیا۔ اوہناں دی کراں سنبھال، جنہاں سٹیاں لیا اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ باؤن کہے کچھ ہور کیتا قول، اچے تک نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ویلے زرگن ہو کے
 آویں اُپر دھول، دھرم دا روپ بدلائیا۔ کچھ لیکھا رکھیا گوبند نال جو جد انتر دتی پائیل، امرت رس چوائیا۔ کچھ لہنا دینا جو ہرینس سنگھ
 نے ہتھ کے لیاندے چول، جو گوبند دا جوڑا جھاڑ کے خوشی منائیا۔ کیسے نال مارنا نہیں رول، رولے وچوں بھگت لینے ترائیا۔ سب دا لہنا

دینا پھول، کُتبخانہ سب دا پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا کھیل آپ جنائیا۔ باؤن کہے ویکھ پنچے نہھے بچے، بال اوستھا نظری آتیا۔ اوہ اتم ہونے سچے، ساجن ملیا دُھردرگاہیا۔ تیرے راہ رہے تگے، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ لیکھے لاؤنے تت اٹھے، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ بھيو نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ باؤن کہے اوہ وڈی کنیا، جگت ملی وڈیائیا۔ جس دا پیار مُحبت وچ متیا، موہ وچ سرنائیا۔ پھیرا ماریا گھر گھر چھپر چھتیا، کوچھے کملیاں غریب نہانیاں گلے لگائیا۔ بھيو سمجھایا نہیں جگت نیترا انھیاں، ودواناں پڑدا آپ رکھائیا۔ جس دا ووبار تیوہار سدا جُگ چلیا، چلت کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوبلا دئے اُٹھائیا۔ باؤن کہے چار بھیناں تے اک ویر، پنجاں رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں گھر گھر گھت وھیر، دوٹی دُشمن میل ملائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کٹ شرع زنجیر، اُچ نیچ رنگ رنگائیا۔ اندروں بدل سرب تقدیر، تدبیراک سمجھائیا۔ ستگر شبد بن اگما پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کیتی پڑھائیا۔ جس منزل تے چڑھیا کبیر، قبراں دا لیکھا گیا مُکائیا۔ سو مارگ دتا بھگتاں اخیر، دو اکھراں نام درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سرنگت اک سمجھائیا۔ باؤن کہے ویکھ بالی بالا، بچپن کھوج کھوجائیا۔ اوہ بچے نڈھے تیرے پریم دی انتر رکھدے مالا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ جنہاں دے کارن مارگ کر سُکھالا، گُرمکھاں دے وڈیائیا۔ رہے نہ جگت جنجالا، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جھگڑا رہے نہ کال مہاکالا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ اُنھاں دا دسے احوالا، جو باؤن بھوجن تیار کر کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن باؤن میرے ست سرُوپ، بھرنگا دیاں جنائیا۔ اوہ بالے میرے میرے پوت، پتا پُرکھ اکال منائیا۔ جنہاں نے پیار دی مالا برہمے شو دا ست بنا سوٹ، سوُتردھاری آپ درڑائیا۔ - - - - - لیکھے لاؤنے شاہ کنگالا، کوچھے کِلے گود اُٹھائیا۔ سوہنگ دس کے نام سُکھالا، منتر انتر دتا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ باؤن کہے میری انت پُکار، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ میرا لہنا دتا اُتار، قرضہ موُل چُکائیا۔ کی بھگتاں دتا ادھار، دُھر دی بھیت چڑھائیا۔ کی آیا تینوں سواد، سچ دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ سری بھگوان کہے سُن باؤن سچ پیارے، ست دیاں سمجھائیا۔ جو بھگتاں دتا ابارے، آہر وچ دتا لگائیا۔

مینوں سواد نہیں آیا کوئن کوٹ جگ وچ سنسارے، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگت راہ تگدے رہے اپنی اکھ اکھاڑے، دِن دہاڑے ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے پدارتھ وشنوں کر نہیں سکيا تیارے، جگت بیج نہ کھئے اُپجائیا۔ اوہ ملے بھگتاں دے پیارے، مین کھا کھا خوشی منائیا۔ صرف اک وار ستائی پوہ تھوڑا کھا کے گئے گر اوتارے، وشن برہما شو تھائے ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ باؤن ایہہ کھانا شبدي دھار، جو شبد وچ سُنائیا۔ رويداس دا گھر ویکھ اپار، گُرمکھ گرہ وچے ودھائیا۔ سندیشے وچ دتا سکھال، سکھیا اک دِرڑائیا۔ کچھ کھانا دیو کھوال، گنتی گنت گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائیآ۔ سچ کھانا اک اکھا، آگن وچ سُنائیا۔ جس نوں گائے کوئی نہ دما، رسنا نہ کھئے وڈیائیا۔ رس مانے کوڑ نہ چما، چم درِشٹی نہ کھئے سمجھائیا۔ سمجھا سکے کوئی نہ اماں، دوسری مت نہ کھئے اکھوائیا۔ بھيو پا نہ سکے برہما، برہم مت انت نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ باؤن کی کھانا دساں پکوان، بھگتاں پگا لیا بنائیا۔ خوشیاں اندر ڈھولے گان، تُوں میرا مین تیرا وچے ودھائیا۔ چرن کول دھيان لگان، نیتر نینار نیر و بائیا۔ ناتا توڑ کے جیو جہان، پُرکھ اکال اک منائیا۔ باقی رُس گئے سرب مہمان، گُرمکھال نال پریم ودھائیا۔ ایہہ کھیل بڑا مہمان، جگ چوکڑی نہ کدے وکھائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ پچھوں نرگن نرور نرنکار ہو کے کرے آن، دو جے سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ بینتی کر پروان، پروانے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ دے کے دُھر فرمان، دھرم دی دھار دتی دِرڑائیا۔ شبدي دے کے گیان، سرتی سرت کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا جھولی پائیا۔ باؤن کہے مین ویکھیا کھیل اپارا، اپرمپر دتا وکھائیا۔ جگ چوکڑی نیارا، شاستراں باہر پڑھائیا۔ پورب دے ادھارا، لیکھا آپ مُکائیا۔ پنچاں میل دُھر دربارا، درگاہ ساچی رنگ چڑھائیا۔ جنم جنم دا قرض اُتارا، مقروض خوشی منائیا۔ بخشش وچ بخش چرن پیارا، چرنودک جام پیائیا۔ کاغذ قلم بن لیکھارا، دُھر دا حُکم اک دِرڑائیا۔ رکھیاں دا ادھارا، سب دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ باؤن کہے جن بھگتو ویکھیا ووبار، ووباری دتا وکھائیا۔ کِریا کھیل اپارا، اپرمپر بے پرواہیا۔ پاندھی بن کے آیا پندھ مار، پینڈا جگت مُکائیا۔ جنہاں دے گرہ کھادھا آبار، پیار اگلا لیا بنائیا۔ جنم لینا پئے نہ دوجی وار، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ اک نال تارے پریوار، پریم پُرکھ بے پرواہیا۔

بھگتاں دا سنگار، سوہنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے دیوے وڈیائیا۔ جن بھگتو تسیں دو جہاناں وچ
 امیر، امرپد دیاں وکھائیا۔ پُرکھ اکالا بن غریب، گھر گھر پھیری آیا پائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران پوری کر اُمید، آسا منسا وچ سمائیا۔ سیدھی کر
 کے دید، دید نور کرے رُشنائیا۔ گرہ گرہ سوہنگ ڈھولا گایا گیت، مندر مسیت پندھ مُکائیا۔ آگے مارگ دس آخر ٹھیک، ترے گن لیکھا
 دئے چُکائیا۔ جنہاں دی وچھوڑے اندر پیار اندر مُحبّت وچ نکلی چیک، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ گر مُکھ رہیا کوئی نہ نیچ، نیچوں اوچ دئے
 بنائیا۔ شبدی ڈوری گنڈھ لئی پیچ، سرتی نانا لیا جڑائیا۔ جن بھگتو کیسے دوارے منگن نہ جائیو بھیکھ، بنا پُرکھ اکال توں دیون والا نظر
 کھئے نہ آئیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کردے گئے اڈیک، جگ چوکڑی راہ تکائیا۔ سو ٹھاکر آیا ٹھیک، ٹھوکر نام دئے لگائیا۔ تھوڑا جہا سماں
 کٹ لؤ وٹ کسپس، کسر ساری دئے کڈھائیا۔ ٹھاڈی اندروں صاف کر دئے نیت، نگاہ وان ہو کے کرے صفائیا۔ گر مُکھ رہن نہیں دینا کوئی
 پلّیت، پوتر دینا بنائیا۔ اکو نام دی کر بخشیش، بھنڈارا دینا بھرائیا۔ بھگت ادھارن دی پرہ نوں سدا ریجھ، بن بھگتاں ملن کدے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ باون کہے کی کھادھا رُکھا سکا، سچ دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ویکھ کے
 اپنیاں پُتاں، سب کچھ دتا بھلائییا۔ اوبناں نوں اپنی گودی چُکاں، جنہاں نوں کلا کہے لوکائیا۔ مہربان ہو کے تٹھاں، راتیں ستیاں درس
 دکھائیا۔ آگے بھيو رہن نہیں دینا گجھا، شاہ سلطانان دیاں بلائییا۔ ویکھيو دین دُنی وچ پینیاں پُچھاں، کتھے وسے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ باون کہے پرہو تیرا کس بدھ بھگتاں تھال پروسا، پرم پُرکھ دے درڑائیا۔ کی کھانا دتا
 کوسا، اگنی نال تپائیا۔ سری بھگوان کہے مینوں پریم پیار ملیا بہتا، جس دا تول نہ کھئے تلائییا۔ میں چھڈ کے چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبقاں ڈیرہ
 ڈھائیا۔ چھڈ کے مندر مسجد شودوالے کوٹھا، تٹ کنارہ پندھ مُکائیا۔ گر مُکھاں دے اندر وڑ کے دتا ہوکا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ سوہنگ دس سلوکا، دھر دی کری پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پچھلا رہیا چُکائیا۔ باون کہے میں نہیں
 مندا، میری تسلی دے کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگت پہلوں اپنی دھاروں جندا، جوتی نور وچوں پرگٹائیا۔ پھیر مالک بنا تن دا، برہم نال
 وڈیائیا۔ چھڈ وسیرا چھپر چھن دا، در گھر ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ پرکاش دے کے اپنے نوری چن دا، جوتی جوت دگمگائیا۔ بھيو کھلا کے

ہنگ برہم دا، پاربرہم روپ پرگٹائیا۔ میرا کوئی ناتا نہیں ماٹی چم دا، آتم پر ماتم رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنڈیشہ نر نریشا ایکنکارا دھر دربارا پروردگار سانجھا یارا اک سُنائیا۔ باون کہے دس اُنخان دا حساب، کچھ لیکھا دے وکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی کڈھ اوہ کتاب، جو بن اکھراں دتی لکھائیا۔ رکھی کس محراب، کون دوارے دتی ٹکائیا۔ جس وچوں شبدا اگئی نکلے آواز، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ پُرکھ اکال کہے نہ سوال تے نہ جواب، نہ دشا تے نہ محراب، نہ اکھرتے نہ حساب، نہ ستار نہ رباب، جو کچھ ویکھے تے آیا آپ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگتاں دا بھگوان بھگوان بھگتاں دا باپ، باپ دا نام اُنخان دا جاپ، پرہو دا پرتاپ، پرتاپ دھرم دا ساک، اخلاق اپنا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دھر دا رہیا چکائیا۔ چیت کہے میرے اندر آگئی جنتا، کچھ مینوں دے درڑائیا۔ کی آگے کچھ سادھاں وچ رہن دیویں کینکا، کہ خالی بھانڈے کر وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے باون ایہہ میرا کھیل صرف تن دن دا، سرشٹی دی درشٹی وچوں ایشٹ دیاں بدلائیا۔ میں کوئی قدماں نال پیمانیاں نال ڈگریاں نال کدے نہیں مندا، میرا پوت بے ایمانہ نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت بدلنا میرا کھیل چھن دا، گر اوتار پیغمبر ایسے کر کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ چیت کہے میرا لیکھا آوے پچھلا آگے اکھاں، نین مؤند دیاں درڑائیا۔ جس ویلے گوبند سٹا سیج اُتے ککھان، خوشیاں آسن لائیا۔ میں ویکھ ویکھ ہسٹاں، دوہاں ہتھان تالی وجائیا۔ ویکھو پُرکھ اکال دا بچہ، ماچھو واڑے ڈیرہ لائیا۔ او سے ویلے گوبند نے میرے (سر تے ہتھ رکھا)، میری سرت دتی بدلائیا۔ جاں میں ایدھر تکیا پریم دا مل گیا گپھا، گفٹ شنید دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں قول وچ اقرار وچ پیار وچ یار دے نال ہو گیا پکا، پکی اگلی لئی کرائیا۔ گوبند توں گرو نہیں ہونا کچھا، پُرکھ اکال کہا میں تیرے کولوں کدے نہ نسا، وچھوڑا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوہنی رت سہائیا۔ چیت کہے میری آگئی رت بسنتی، میں دیواں مان وڈیائیا۔ میں ویکھاں دھر دا کنتی، ہر کنتا بے پرواہیا۔ جس دی دھار کھیل بے عیب نور وچ بے اتی، بیوہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ودیا وچ پڑھے کیا کوئی پنڈتی، گر اوتار پیغمبر کی سمجھائیا۔ جنہاں دی دھار او سے وچوں جمدی، انت او سے وچ سہائیا۔ اوہ خبر کی جانن اوس پرہ دے کم دی، جو دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جنہاں دی دھار ماٹی چم دی، تن وجود نال گرمائیا۔

اوہ کی کھیل سمجھن سِری بھکون دی، جو بھگتاں دے اندر رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اچھل اچھل دی، ول چھل اپنے وچوں پرگٹائیا۔ باون کہے پُرکھ اکال نہ بن باوا، بھیکھادھاری بھیکھ بنائیا۔ تیرے اُتے سب نے رکھیا دعوہ، گر اوتار پیغمبر اُدیک رکھائیا۔ کلجگ اتم سب دا پورب لیکھا ویکھ لے ناواں، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں تھوڑیاں دسیاں ماواں، جو بھگت سہیلے جن کے تیری جھولی پائیا۔ اُنھاں دا تول اپنے نال کر دے ساواں، کنڈا ترازو اور نہ کھئے وٹائیا۔ میں ویکھاں نال چاواں، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ باون کہا جس ویلے توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاواں، ڈھول ملدا دھر دا ماہیا۔ جس دیاں بھگتاں تھلے باہواں، بھجاں اُتے رکھائیا۔ اوہ تگے اُنھاں دیاں راہواں، رستے کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتو تہانوں کڈھیاں وچوں ڈار کاواں، کاگاں توں ہنس دتا بنائیا۔ جنہاں پچیاں دے پچھے تہاڈے گھر گھر جا کے کھاواں، در در بھوگ لگائیا۔ اُنھاں نوں درگاہ سچکھنڈ دوار ساواں، جنھے سُنّیاں نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوبند کہا ایہ مینوں نہیں منظور تیری مزدوری، جو بھگتاں سیو کماٹیا۔ باہروں تن دی پریت کوڑی، جھپیاں دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ کیسے کم نہیں آونی کھادھی تلی ہوئی پوڑی، گھرت نال چٹرائیا۔ جنان چر پُرکھ اکال دین دیاں گرمکھاں دے اندر چاڑھیں رنگت نہ گوڑھی، نرگن جوت نہ کریں رُشناٹیا۔ اپنا درس نہ دیویں نوری، راتیں سُنّیاں آپ اُٹھائیا۔ اوناں چر آسا نہیں ہندی پوری، ترشنا سکے نہ کھئے بھجائیا۔ ایہ دُنیا ہووے کوڑی، ناتا تھے لوکائیا۔ جے مستک لاویں ٹکا دھوڑی، دُرمت میل اندروں باہر دھوائیا۔ پرہو تینوں سارے یاد کردے تیرے بنا بھگتاں دی کرے نہ کھئے مشہوری، لجا رکھن کھئے نہ آتیا۔ کی ہویا جے مؤسے نوں سُنّیا کوہ طوری، منہ دے بہار گرائیا۔ جن بھگت چاہندے سانوں منزل اکو جہی کر دے نیڑ دوری، وچھوڑا رہے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں کھلوتے کد دے، زین رہی وپائیا۔ پُرکھ اکال کہے تُسیں کس نوں لہدے، مینوں دیو سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بھکھے تیرے ند دے، اپنا نام دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے ویکھو ونجارے نہ بنیو جگ دے، تتاں نال پریت ودھائیا۔ پُجاری نہ بنیو آگ دے، ترشنا نال رکھائیا۔ تُساں حکم سُنّے حقیقت حق دے، سندیشہ اک درڑائیا۔ پہلوں دین مذہباں دے جھگڑے جانے چھڈ کے، لوکات پھیر پھیرا پائیا۔ آگے لیکھے رہن نہیں دینے اڈ اڈ

دے، ونڈاں ونڈ نہ کو رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنَدیشہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جاؤ گے کپڑی کوٹ، سچ سنَدیشہ دیاں درڑائیا۔ سارے کہن اسیں سارے تیرے سپُوت، پتا پُوت تیرے (آگے) اک عرضوئیا۔ تیرے حُکم نال کرنی کھوج گلی (کوچ)، کھوج ویکھیے جگت لوکائیا۔ ساڈے وچ رہے نہ کوئی دُوج، دُنیا بھاؤ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دوارے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبرو آہ لؤ اگئی پاتی، بن پترکا دیاں جنائیا۔ جا کے ویکھو اندھیری راتی، کلجگ کوڑ وچی ودھائیا۔ ساچا دے کھئے نہ ساتھی، دُھر دا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تہاڈے نام دا رہیا کھئے نہ پاٹھی، کلمہ حق نہ کھئے درڑائیا۔ منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، ادھواٹے بیٹھی لوکائیا۔ کلجگ کھیل بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ پرہوں تیر نشانے مارے کھئے نہ کاتی، کوڑی کِریا قتل نہ کھئے کرائیا۔ کیسے گھر دے نہ دیا باقی، کملاپاتی ملن کھئے نہ آئیا۔ جا کے گھر گھر مارو جھاتی، نو دوارے پرے پھول پھولائیا۔ وست ہتھ آوے کیسے نہ ساچی، سچ سنجم بیٹھی مکھ چھپائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دِیال کرے نہ کوئی کیسے دی راکھی، چوبدار خبرداری دا ڈنک نہ کھئے وجائیا۔ گر اوتار پیغمبر ستجگ تریتا دواپر کلجگ تھوڑے سمے دے کر کے بھیجے الاٹی، آرڈر دُھر دا اک سُنائیا۔ دیناں مذہباں دے بن کے گاڈی، رستہ چھوٹا ایہہ پرگٹائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دے بن کے ڈھاڈی، ڈھولے راگان ناداں وچ سُنائیا۔ جیوان جنتاں دے بن امدادی، مدد کر کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کرنا لوکات، سانوں دے سمجھائیا۔ کچھ پہلے لکھ کے آئے قلم دوات، گرتھان ونڈ ونڈائیا۔ دین دُنی کی کر کے آئے بات، مذہباں رنگ رنگائیا۔ شرع دی دے کے آئے دات، اپنا حُکم منائیا۔ منزل مُکی نہ کیسے واٹ، پڑدا آگے نہ کھئے چُکائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے رسنا جھواتے (ودھیا واد وواد)، وِدیا وچ ہلکائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر انترجامی کیسے نہ ملیا کملاپات، پتیرمیشور درس نہ کیسے وکھائیا۔ دروبھی جھگڑا پا کے آئے ذات پات، مانو مانو نال لڑائیا۔ پروردگار سانجھے یار تن ماٹی خاکی وجود ہویا نہ کیسے پاک، پت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ جدھر ویکھیا جدھر تکیا تیرا جھگڑا فساد، فیصلہ سچ نہ کھئے کرائیا۔ کچھ لیکھا لیکھا نانک نے وچ بغداد، بغل وچ بغلگیر چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شہنشاہی سمت دے چیت، تِتاں لوکاں توں باہر دیاں درڑائیا۔ جس ویلے برہمے سِت نے کیتا

ہیت، سنت گمار اکھ گھلائیآ۔ براہ نے تکیا نیت، یکے پُرش ہاو غریب نرائن دتی وڈیائیآ۔ کپل مَن کر کے بھیٹ، دتا ترے دھیان لگائیآ۔ رکھودیو دسیا بہیت، پرتھو پڑدا لاپسیا۔ متس وکھائی کھیڈ، کچھپ رنگ رنگائیآ۔ دھنتر لکھیا لیکھ، باون حکم سنائیآ۔ باون منگن آیا کر کے ہیت، پورب آس رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی دھار دے پرگٹائیآ۔ باون کہے میرا کوئی نہیں ہور چرچا، اکو منگ منگائیآ۔ گر اوتاراں پیغمبراں آگے جو اپنے نام دا پایا پرچہ، جگ چوکڑی حل نہ کھئے کرائیا۔ ایسے نوں سمجھ کے اپنا خرچہ، لوکات جھٹ لنگھائیآ۔ مینوں آیا کچھ ہرکھا، باون ربیا سنائیآ۔ اوہ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگارے سانجھے یارے کچھ بھیو کھول اپنے گھر دا، بہید دے درڑائیآ۔ کس بدھ بھگتاں دی آتم وردا، روپ دھریں نرائن نر دا، ساچی منزل اُتے چڑھدا، توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، سُرتی شبد وچ ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، کیوں کھانا کھاویں گھر گھر دا، در در اپنی الکھ جگائیآ۔ باون کہے کیوں گھر گھر الکھ جگاؤنا این۔ در در ڈنک وجاؤنا این۔ راؤ رنگ سمجھاؤنا این۔ اکو ناد وجاؤنا این۔ برہما آپ اٹھاؤنا این۔ بھگتاں راز گھلاؤنا این۔ بندھنا وچوں کڈھاؤنا این۔ پھندنا مات تڑاؤندا این۔ نوری چندنا اک چمکاؤندا این۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگاؤندا این۔ باون، نو نو چار پچھوں اپنی دیاکھاوانگا۔ جیہڑا بھیو تسان نہ کھلویا وچوں، اپنا نام سمجھاوانگا۔ جس دے دوارے سارے وکو، ہٹ اوہو اک گھلاوانگا۔ جس در تے جگ چوکڑی سرب نچھو، سو پڑدا آپ اٹھاوانگا۔ جس نوں یاد کرنا نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں، سو نہکلنک اکھاوانگا۔ جس دا نام کلمہ گا کے دوہتھڑا مار کے پٹو، پٹنے والے نال جوڑ جڑاوانگا۔ جس دے چرناں وچ لٹو، لٹاں والیو لٹکدے پھڑ اٹھاوانگا۔ ایہ کھیل میرا انڈٹھو، انڈٹھری کار کھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوجا سنگ نہ کوئی رلاوانگا۔ کیوں سنگ نہیں دوجا رکھدا، پرہ ساچے دے درڑائیآ۔ مینوں رہنا چنگا وگھ دا، گھر ٹھانڈے ڈیرہ لائیآ۔ میرا نیڑا حقیقت حق دا، حکمے وچ سمجھائیآ۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبرو جھگڑا پے جائے دین مذہب شک دا، شنکر برہما وشن چلے نہ کھئے چترائیآ۔ چار جگ میرا راہ تکدا، چارے کھانی اکھ گھلائیآ۔ چارے بانی کھیل کرے بھٹ دا، راگان ناداں وچ شنوائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال دا سادہ جہا روپ ہندا کیسے جوہن والے جٹ دا، جس دا بھیو کھئے نہ پائیآ۔

ایہہ بھنڈارا ایہہ خزانہ اوسے دے ہٹ دا، جتھے توٹ رہے نہ رائیا۔ بن بھگتاں توں لاہا کھئے نہ کھنڈا، کھٹکے وچ لوکائیا۔ کلجگ جیواں نشہ دتا کورے گٹ گٹ دا، حلق توں تھلے ہلکا دتا کرائیا۔ گرمکھاں پیالہ دتا آگتے تیرتھ تٹ دا، نجھر دھارا وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگت اوسے دا رس چنڈا، جس دا رستہ ویکھے خدائیا۔ ایہہ کھیل لکھنے لکھ دا، لکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ جو نت نوت ہر گھٹ اندر وسدا، وصل دیوے یار خدائیا۔ جن بھگتاں پیج رکھدا، ہوئے انت سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا رہیا چکائیا۔ باون کہے کی پروسے تھال، کی تینوں دتا کھوائیا۔ کیوں کلجگ اندر ستجگ بدلی چال، چال نرالی اک پرگٹائیا۔ کیوں بھگت سہیلے لے اٹھال، سرشٹی درشٹی اندر سوائیا۔ کیوں ایک رنگ رنگتے شاہ کنگال، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھائیا۔ کیوں مارگ دسیا سکھال، سوہنگ ڈھولا دتا پڑھائیا۔ کیوں توڑ کے مایا جنجال، جن بھگتاں ناتا لیا جڑائیا۔ پُرکھ اکال اپنا کھول کے دس احوال، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں بھگتاں نے چھڈ دتی اٹاں پتھراں والی دھرم سال، مئی تے مستک نہ کھئے گھسائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ بن گئے میرے لال، جنہاں دا مکھ گوہند پونجھیا نال رومال، شاہ کنگال رہن کھئے نہ پائیا۔ وڑ گئے اوس سچی دھرم سال، جتھے دیپک جوت جگے بے مثال، سورج چند نظر کھئے نہ آئیا۔ اُنھاں دا اکو بڑا دلال، بن ونجارا لے بہال، لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکری نت نوت کر کر پت، ابناشی اچت پاربرہم پتپریشور پروردگار سانجھا یار لاشریک حق توفیق، اپنا رنگ رنگائیا۔ پیغمبر کہن پروردگار تیرا کلمہ پڑھدے نبی رسول، رسم دھر دی چلی آئیا۔ تیرا سجدہ کر قبول، قبل تیرا دھیان لگائیا۔ تیرا فرمانا سن معقول، مکمل کائنات درڑائیا۔ تیرے چرناں دی لے کے دھول، مستک ٹکے نام چھپائیا۔ کیوں بدلدا جائیں اصول، اصل دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تسیں سمجھ نہ سکے کون قاتل تے کون مقتول، مکتیاں وچ مکت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک درڑائیا۔ چیت کہے مینوں چاؤ گھنیرا، گھنیا شام گیا درڑائیا۔ جس ویلے ٹھاکر سوامی آئے میرا، مہربان ویس وٹائیا۔ اُس دا بھیو جانے کیہڑا، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جن گر اوتار پیغمبر اکٹھا پور کر کے اک چڑاؤنا بیڑا، نیا نؤکا جگت رہن کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب دا رہن نہ دیوے جھپڑا، جھگڑا مکے جگت لوکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک وساوے کھپڑا، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ آتم پرما تم نوں

نیڑے کر کے کہے تُوں میرا مین تیرا، گھر دوہاں دا اِکو ڈیرہ، اِگے ہو جائے حق نیڑا، ویہڑا سانجھا نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دا نام بتھیرا، جتھے نہ کوئی گرو نہ کوئی چیرا، جوتی جوت جوت وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی دھردرگاہیا۔ پُرکھ اکال کہے نہ کوئی مُرید تے نہ کوئی مُرشد، مُردا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دے کول پُرکھ اکال دی اُفت، اِکو نام دِھیائیا۔ اُنحان نُوں جنم مرن دی نہیں فُرست، جوئیاں وچ نہ کدے بھوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھرم دوارا اِک وکھائیا۔ نہ کوئی نام نہ کوئی کلمہ، ڈھولا رسنا کھئے نہ گائیا۔ نہ کوئی وہم تے نہ کوئی بھرما، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ نہ کوئی ذات نہ کوئی برنا، نہ کوئی ورنان ونڈ ونڈائیا۔ جنہاں نُوں اِکو پُرکھ اکال دی مِل گئی سرنا، دُو جے سیس نہ کھئے نوائیا۔ اوس منزل اُتے بھگتاں چڑھنا، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے راہ تکائیا۔ اوتھے اللہ واپگرُ رام کسے نہیں پڑھنا، اکھراں نال نہ کھئے لکھائیا۔ بھگتو بنا اکال جوت وچ کسے نہیں رلنا، تتان والا گرو کَم کسے نہ آئیا۔ گرُمکھ کدے مات نہیں مرنا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچ سرنائیا۔ چیت کہے کیوں آیا بھجّا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کچھ اِس دی دس وجہ، بھيو دے کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں تیری مندے رضا، حُکمے وچ سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہے مین بھگتاں دے دواویوں اُنحان دے پکوان دا لین آیا مزہ، مذاق دُنیا نال اڈائیا۔ جنہاں نُوں دینی کسے نہیں سزا، دھرم رائے نہ اکھ اُٹھائیا۔ اوبنن دے پریم پیار دا بدھا، چلیا دھردرگاہیا۔ درس دے کے اُپر شاہ رگا، نو دوارے لیکھا دتا مُکائیا۔ گرسکھاں پڑھنا پئے نہ ک کھ گ، گھر اِکو دینا سمجھائیا۔ جتھے نہ کوئی پچھا تے نہ کوئی اگا، اِکو رنگ سہائیا۔ دِپیک جوت پرکاش اِکو جگا، آکاش توں باہر رُشنائیا۔ جن بھگتاں اوتھے دتا نہیں کوئی دغا، ایتھے فریباں توں باہر کڈھائیا۔ دواے والیو رہن نہیں دیندا اِکلا، مالوے والیو بھتا وچ گپھا، مُل سب دا بن قیمت دیاں چُکائیا۔ جموں والیو ٹھاڈا تیراں سو ستاسی دا جتھا، باؤن ویلے دا سوہیا پائیا۔ ماجھے والیو تُسیں گوبند دا بھلیا بھتھا، تیر کمان نظر نہ آئیا۔ بیاس کر کے ٹھٹھا، ہوکیان نال جنائیا۔ دُھر دا شبد آد دا ستگر دو جہاناں دا سکا، سجن اپنے ویکھ وکھائیا۔ ذرا کھول کے ویکھو اگھاں، بھيو ٹھاڈا ٹھاڈے وچوں دساں، باہروں لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پریم وچ بردے اندر وساں، ہنکار وچ منوآ ہو کے نچاں، وبھچار وچ ناتا کر کے کچّا، دھیان وچ بنا کے اپنا پچّے، لیکھا اگلا دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم

اک سُنائیا۔ باوَن کہے کچھ پُکار کرے تھالی گلاس، جس وچ جل ان دیاں ٹکائیا۔ کچھ اس دا لیکھا دس خاص، سہجے دے سمجھائیا۔ کیوں آیا تیرے اُتے وشواش، وشیاں توں باہر وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہے باوَن ایہہ بل دے اندر دی بات، جس دے چرن وچ اکو لیکھے لگی رات، باقی جیون جیون وچ گوائیا۔ جس ویلے ویلا آیا پرہات، یرگن دھار نے کیتی بات، ذرا ویکھ اُٹھ اِکانت، اک اکلا نظری آئیا۔ جس دے کول اگمی آچ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُلطانا نوجوانا مرد مردانہ سِری بھگوانا بے پرواہیا۔ سمت شہنشاہی کہے میں آیا تیجا، ترے گن ویکھ وکھائیا۔ کلجگ لاڑا سوہنا بنیا جیجا، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جوٹھ جھوٹھ جگت وکار اوس دا دے گیگا، بچن وچ کھیل کھلائی۔ مایا ممتا موہ وکار کرے اوس دیاں ریجھاں، گڑھ ہنکار سوہنا گھر بنائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار وچ پتیجا، پتیرمیشور گیا بھلائی۔ پچھلا سماں پچھے بیتا، آگے بدلدی جائے ریتا، نہ کوئی سبجے رہے نہ میتا، چاروں کُنٹ تپے انگیٹھا، کوڑا منوا ہووے ریٹھا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اکلا رہیا جنائیا۔ لیکھا اکلا آوے آگے، آگوں پچھے دھیان لگائیا۔ جس دا کھیل اوسے نوں پھے، دوجا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ باوَن کہے تیرے آئے سدے، حکمے اندر حکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا دے مکائیا۔ سب دا لیکھا کردے پورا، پرہ تیری بے پرواہیا۔ کلجگ کارج رہے نہ ادھورا، آدھ واٹے نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا میٹ دے کِریا کوڑا، کوڑ کُٹب دینا گوائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مَورکھ موڑھا، بڈھ بیک آپ کرائیا۔ سچ پریت بخش دے دھوڑا، ٹکے مستک نام رمائیا۔ نظری آ حاضر حضورا، حضرت ہو کے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم اک سُنائیا۔ دُھر دا حکم کہے سُنو اگمی آواز، ازان بانگ توں باہر نظری آئیا۔ جس دے انتر زرنتر دا راز، منتر اک درڑائیا۔ بھيو بودھ آگادھ، بڈھی توں پرے سمجھائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ ویکھ سماج، سمگری سچ دے ورتائیا۔ جن بھگتاں دا لیکھے لا کے کھاج، آہار پوتر دے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میلا آپ ملائی۔ دُھر دا میلا کرے ملاپ، ملنی جگدیش کرائیا۔ ستجگ سچ دا دے کے ساچا جاپ، جگ جیون داتا بھئے سہائیا۔ سچ سندیشہ دے کے آپ، آپ اپنا بھيو چُکائیا۔ دُھردرگاہی بن کے باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ ایتھ اوتھ دے کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ سب دی پوری کر کے آس، ترشنا دئے مٹائیا۔ لیکھے لا کے

جل دا اک گلاس، ترشنا ترکھا دئے گوائیا۔ جو پکوان لیا چاکھ، چسکا اگلا دئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا اپنا
 آپ چُکائیا۔ اپنا لہنا دینا دیون یوگ، جُگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں گھر گھر لا کے بھوگ، گر درشن ملے مان وڈیائیا۔ کشمیر دا
 میلا ڈھر سنجوگ، جگجیت وجے ودھائیا۔ جس دا نام گایا اک سلوک، سُکھونت سُکھ اُپجائیا۔ دوندر گیا پہنچ، بالی بالا سوہیا پائیا۔
 جن بھگتاں دی میٹ کے جنم مرن دی سوچ، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک
 اُٹھائیا۔ مہر نظر کہے پرہ دیویں تار، ترت اپنی دیا کمائیا۔ بھگتاں دے گھر دا پورا کر وبار، ووباری ہونا سہائیا۔ تیرا اگلا کھیل نیار، نرنکار
 نظری آئیا۔ جو وقت سہاؤنا ستاراں ہاڑ، ودی سدی وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگت سہیلے لینے اُہار، انتر اپنا نام درڑائیا۔ کر کے خبردار،
 آس نندرا وچوں لینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا حُکم اک سُنائیا۔ ڈھر دا حُکم ساکھیات، نرگن دھار سوہیا
 پائیا۔ جو دُشٹ دمن گیا اکھ، ہیم گنڈ آواز سُنائیا۔ مالا منکا جس دے وچ نہ کھئے سُر اکھ، اُپر سُرکھ رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں
 دا سچا ساتھ، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ اندر باہر کرنا پوتر پاک، پُنت پت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر
 اپنا ہتھ رکھائیا۔ سوہنگ دھار کہے میرا پھیر مالا منکا، من دی کران صفائیا۔ کچھ لیکھا سریر تن کا، اوہ وی دیاں درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ
 جیون جن کا، جم دند نہ کھئے لگائیا۔ سُننا پئے نہ راگ کن کا، سروناں تون پرے کران شنوائیا۔ ہووے پرکاش اگھی چن کا، نور جوت
 ڈگمگائیا۔ بہم رہے نہ ہنگ برہم کا، برن اکو نور درسائیا۔ ناتا توڑ کے ماٹی چم کا، ورن برن پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا ہور سُنائیا۔ سوہنگ کہے میرا روپ کمال پاتی، پتپریشور دتا بنائیا۔ میں ناتا جوڑنا بھگتاں دی اُتے چھاتی، شہنشاہ
 حُکم رہیا سُنائیا۔ اگلا بننا ساتھی، پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ منزل چڑھنا گھاٹی، پوڑا اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر
 نظر اک اُٹھائیا۔ سوہنگ دھار کہے مینوں کوئی نہ جانیوں اکھڑ، اکھڑاں تون پرے نظری آئیا۔ جس دوارے گوہند وچھایا ستھر، سولان
 سیج ہنڈھائیا۔ جس دی ذات پات کوئی چہن نہیں چگر، ورن برن نہ کھئے اکھوائیا۔ سوہنگ کہے میں اوسے دا محبوب اوسے دا فقر، اوسے
 دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر سنڈیشہ اک سُنائیا۔ سوہنگ دھار کہے جس ویلے گوہند کری آرزو، عرض

دتی سُنائیآ۔ سبّا اُپر کر کے بازو، بازاں والے آواز لگائیآ۔ پُرکھ اکال تیرے ہتھ ترازو، تولنہارا نانک گیا درڑائیآ۔ بن تیری کِریا بنے کوئی نہ سادھو، سادھنا سکے نہ کھئے کرائیآ۔ جگت بھیکھ ویکھنے وادھو، وادھا ہووے لوکائیآ۔ کچھ چن دس کے گیا دادو، گویند اشارے نال درڑائیآ۔ کلجگ کورّی کِریا بننا جادو، سادھ سنت جگت واسنا ہوئے ہلکائیآ۔ صدی چوڈھویں انت اخیر نہ کوئی پیغمبر نہ پیر نہ کوئی دیوے کیسے دھیر نہ کوئی رہے آگو، آگمن وچ راہ تکے سرب لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیآ۔ سوہنگ کہے مینوں نہ سمجھو اکھراں والا شبد، جہوا نال گاؤن والا مینوں نہ کھئے وڈیائیآ۔ نہ کوئی میرا دین نہ کھئے مذہب، ذات وچ شرع نہ کھئے بنائیآ۔ میں اکو پُرکھ اکال دا کراں ادب، آداب وچ سیس جھکائیآ۔ اوس دے ویکھاں چرن قدم، قدیم توں میری ریتی چلی آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیآ۔ سوہنگ دھار کہے میں کدے نہیں سٹی، جگ چوڈکری چلی آئیآ۔ میری اکو نال رُچی، جس رچنا دتی رچائیآ۔ میں آتما اوس دی سُچی، سوہنی سوانی سوہیا پائیآ۔ میں مات لوک کرن آئی بُتی، تن وجود سیو کھائیآ۔ تتاں اندر لُکی، ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ دھنّ بھاگ جے میری وات پُجھی، چل کے آیا دُھردرگاہیا۔ میں ہُن نہیں جانا لُئی، ٹھگ چور سارے دینے بھجائیآ۔ میں ہُن نہیں رہنا رُٹھی، پرہہ مل کے وجے ودھائیآ۔ میں کیسے نہیں لکنا گٹھیں، پڑدے وچ نہ کھئے چھپائیآ۔ میں پھرنا ادّی اُچی، دو جہاناں بھجّان واہو داہیا۔ میری آسا منسا پور کیتی آگے رہواں مول نہ دکھی، درداں دا ڈیرہ ڈھائیآ۔ جن بھگتو تُسیں وسنا سدا سُکھی، سُکھ ساگر وچ سمائیآ۔ پرہہ نال مل کے پھیر آؤنا نہیں کیسے دی ککھی، اگنی آگ نہ کھئے تپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ سوہنگ دھار کہے جن بھگتو کیوں ہتھ نوں پاؤنا چھلا، بھيو دیاں گھلائیآ۔ جس ویلے محمد نوں اپنا نام دسیا اللہ، نور کیتا رُسنائیآ۔ پُرکھ اکال اشارہ دتا چوڈاں طبق نگا جہا محلا، انگلی پہلی لئی اُٹھائیآ۔ محمد نے بے سرتی وچ کہا تیرا ہو جائے بھلا، جس مینوں کچھ دتا درڑائیآ۔ پروردگار کہا میرے حُکم دا پینا ہلا، حُکم چلے دُھردرگاہیا۔ اوس ویلے جگت جہان ہونا چھلا، سرتی کم کیسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلائیآ۔ محمد کہا ایہہ کی کیتا بیان، مالک دے جنائیآ۔ میں نہا تیرا آنجان، اللہ تیری وڈیائیآ۔ پروردگار کہا تینوں دیواں اک نشان، انگلی گنڈھ پوائیآ۔ ایہنوں چُم نال زبان، رسنا چاروں طرف گھائیآ۔ پھیر تینوں لکھنی

دساں قرآن، قلم ایتھے ایسے ہتھ پھڑائیا۔ قلم دے پچھے رکھاں شیطان، شرع وچ پھسائیا۔ تیرا ناتا جگت جہان، اسم وچ جنائیا۔ قسم وچ محبان، بیدواپنی کھیل کھلائییا۔ بی کھیر یا اللہہ الہی نور رحمان، رحمت دے کھائییا۔ ثابت رہے نہ کھئے ایمان، عمل چھڈے لوکائییا۔ سُن میرا فرمان، کلمہ اک جنائیا۔ اکھیں میٹ مار دھیان، آگا دیاں وکھائییا۔ صدی چوڈھویں نظر آئی ہویا حیران، حیرانی وچ گر لائییا۔ دین دُنی ہوئی بے ایمان، بیوہ رُوپ وٹائییا۔ پیر پیغمبر چھڈ گئے میدان، شاہ علی نہ کھئے سہائییا۔ مہینہ روندا ویکھیا رمضان، نیتر نیر وپائییا۔ بیس تیس نین شرمنا، اکھ نہ کھئے اٹھائییا۔ ہو کے نگاہبان، پروردگار دتا درڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائییا۔ دُھر فرمان آیا ایہہ چھد نہ ویکھ چھاپ، جگت مُندری نہ رُوپ وٹائییا۔ سریشٹی وچ ودھنا پاپ، پنت ہووے لوکائییا۔ اتار پیغمبراں دا بھلنا جاپ، اگلیاں گرواں دی نہ کھئے وڈیائییا۔ رُوچ بُت رہنا کھئے نہ پاک، کوڑی کرپا ہوئے ہلکائییا۔ گر گر تئنا ساک، جسم جسم خوشی منائییا۔ اسم اسم نہ کھئے اتفاق، عزیز سر نہ کھئے جھکائییا۔ مُرید ہونے گستاخ، مُرشد بیٹھن سر چھپائییا۔ اوس ویلے کچھ محمدا کھیل کرنا آپ، ٹھوکر تیرے سپس ٹیکائییا۔ تسیں میرے فرمانیاں دی مات لوک بھیجن والے ڈاک، چٹھی رسین نظری آئییا۔ اوہ قرآن مجید خط نہیں خطوط نہیں ست نہیں ثبوت نہیں نکا جہا کاٹ، چھوٹے جہے کڑے وچ دینا سنائییا۔ جس ویلے بے ایمانی دی ودھی جماعت، پھیر میرے آؤن دا ہووے اتفاق، دین دُنی وچ ہووے نفاق، گستاخ سارے نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ جنائییا۔ محمد کہا دس میرے محبوب، مُحبت وچ جنائییا۔ تیرے آؤن دا کی ثبوت، بیو دے کھلائییا۔ تیرا عرش اک عروج، درگاہ ساچی سوبھا پائییا۔ پروردگار کہا میں کر کے اپنا کوچ، کوچا گلی دو جہان ویکھ وکھائییا۔ پکڑ اٹھاواں اپنے پوت، سپوتے نال ملائییا۔ محمدا جبرائیل میکائیل عزرائیل اسرافیل پھیر میں رکھنے نہیں کوئی دوت، سدھا اپنا نام چپائییا۔ جدھر ویکھن اودھر موجود، تہاڈے سارے حکم کرنے موقوف، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ میرا مُرید دید وچ رہے نہ کھئے بیوقوف، بیوہ نوں سیوا وچ لگائییا۔ حضرت عیسیٰ کہے تیرے کول کی پرؤف، مینوں دے درڑائییا۔ نور الہی کہا تہاڈے سارے لے کے حقوق، حکم نال حکومت دیاں بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت رہیا بنائییا۔ چھلا کہے کیوں میرا بنیا ناتا، بھگتاں نال وڈیائییا۔ جس ویلے گویند پنجان چھکایا امرت باٹا، لوہا چھلا انگلی نال چھپائییا۔ کر کے پورا گھاٹا، لہنا جھولی

پائیا۔ پچھلی مُکا کے واٹا، اگلا حُکمِ درڑائیا۔ جس ویلے آوے پُکھ سمراتھا، میرا داتا دُھردرگاہیا۔ دین دُنی دا بدلنا ساکہ، ساچی کار کھائیا۔ دُھر دے نام دا دس کے پاٹھا، پوجا دینی سمجھائیا۔ لہنا مُکا کے اٹھ ساٹھا، امرت سروور دینا نُہائیا۔ کر پرکاش جوت للاٹا، نُور نُور دینا چمکائیا۔ مار کے منزل واٹا، پندھ دینا کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے رنگ دے رنگائیا۔ گوہند کہے ایہہ چھلا پانا لوبا تار، تارنہارا ویکھ وکھائیا۔ جس نے لہنا دینا مُکاؤنا جگ چوڑی وارو وار، وارتا اپنی دے جنائیا۔ بھگتاں کرے پیار، مہربان ہو سہائیا۔ سب کچھ اپنے کر اختیار، مُختار نامے حُکمِ وچِ درڑائیا۔ کر کے کھیل اپار، بدل کے جگت وکار، بول کے اک جیکار، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی دے کھائیا۔ چھلا کہے مینوں پائیو سچے ہتھ، اُنکلی پہلی نظری آئیا۔ اس دا لہنا نال جو بیٹا رام دستھ، بنواسی نظری آئیا۔ اوہ رکھے سدا ساتھ، اپنے نال وڈیائیا۔ جس ویلے گیا بھیلنی پاس، اُنکلی اتوں دتا لاپیا۔ اوس پچن پُچھیا خاص، شبدا اشارے منگ منگائیا۔ رام کہہ میں بھگتاں داس، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ ساچی دساں بات، باطن آپِ درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ انتِ اخیر آوے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اوس ویلے جن بھگتاں پرہہ بخشش کرے دات، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنا کھیل وکھائیا۔ چھلا کہے مینوں کوئی نہ کہو رنگ، پریم پریت وچ بنائیا۔ میں بدل دینے دُندار دے کنگ، کنگرے کنگرے مردنگ و جائیا۔ کوڑی کِریا دا کرنا ایند، حُکمِ دُھردرگاہیا۔ بھگتاں دے بھگت بناؤنے فرینڈ، عیسیٰ دے گواہیا۔ جس دا نشانہ جانے کوئی نہ ہیڈ، ہیٹ ٹوپ دے نہ کھئے گواہیا۔ دُھر سندیشہ کرنا سینڈ، سینڈ سٹارم وچ جنائیا۔ کوئی پڑدا اوہلا رہن نہیں دینا بیہائینڈ، بھيو ابھیدا دینا کھلائییا۔ نہ کوئی مائینس کرے نہ مائینڈ، مڈل دا لیکھا دینا چکائیا۔ عیسیٰ کہے مینوں یاد آئی اک لائیٹ، گوڈ نے حُکمِ دتا کائیٹ، جس نوں کوئی لکھ نہ سکے رائیٹ، انتر انتر نرتن نرتن منتر دی ہونی فائیٹ، ڈائیڈ ویکھنی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ اپنی کار کھائیا۔ رنگ کہے مینوں کوئی نہ کہو راؤنڈ، میری سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا کھیل ہونا وچ گراؤنڈ، گاڈ گڈ حُکمِ سُنائیا۔ دُنیا سرشٹی کائنات ورلڈ ویکھنی وچ گراؤنڈ، فراگ ڈاگ وانگ نچائیا۔ کسے نے سُنیا نہیں آواز کہ ساؤنڈ، سُن توں مَن توں دُھن دُھن توں گن نہ کھئے جنائیا۔ سارے حُکم توں ہونے آؤٹ، پیر پیغمبر رہنا کوئی نہیں

ٹاؤٹ، ٹکیاں والے سارے دینے بھجائیا۔ دین دُنی ہوئی بلائند، رنگ کہے میرا لیکھا نال رگھپت، رگھنسیو دیاں جنائیا۔ مینوں لبھدا گیا سُرپت، اند اندراسن اُتے کھوج کھوجائیا۔ میرے وچ بھری اوہ گُرمَت، جیہڑی گوبند گُرمکھاں دے وچ ٹکائیا۔ اگے دھیرج دینا اوہ ست، جو ستگر شبد نال جُڑائیا۔ دُرمَت میل اندروں کڈھ، کورّی کِریا لیکھا دئے گوائیا۔ انت اخیر بے نظیر پت لئے رکھ، پتیرمیشور دُھردرگاہیا۔ چھلا کہے میں بولاں سچ، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لہنا دئے وکھائیا۔ سوہنگ دھار کہے جن بھگتو آئیو سوہنے بن کے چٹے، شبدي رنگ رنگائیا۔ اپنے جنم جنم دے نکدے ویکھیو سٹے، سٹیبازی رہے نہ جگت لوکائیا۔ اکو رنگ رنگائے وڈے نکے، پردھ بال ملے وڈیائیا۔ تھادے کارن چڑھ کے چکھے، چنتا تھادّی دتی گوائیا۔ جے گُرمکھ آ کے اکو نعرہ سکھے، دوجی پڑھنی نہ پئے پڑھائیا۔ منزل اوس حقیقی ٹکے، جتھے سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ سچ سینگھاسن دُھر دے لئے، پرہہ چرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پہلی چیت رُت سہائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں نو نو چار پچھوں آیا بھوندا، بھوجل وچ ویکھاں جگت لوکائیا۔ جگ چوکڑی اپنی نیندے سوندا، مینوں سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال اپنا ڈھولا گاؤندا، سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان جیکار لگائیا۔ لیکھا مُکاوے جگ چوکڑی میں ہوں دا، ہنکار گڑھ تڑائیا۔ میں ویکھاں کھیل چاؤ دا، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری سیوا دتی لگائیا۔ سمت کہے میرا کوئی نہ جانے سماچار، گر اوتار پیغمبر دُھر دا ایڈیٹر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ کوئی ٹیچر سکھیا سکے سکھال، ون تُو تھری فور ہور دا ہور نہ کھئے سمجھائیا۔ پڑھن والے سارے دسدے چور، چوری چوری یاد کر کے مسلے جگت جنائیا۔ جن بھگتو جس ویلے پرہہ نوں پئے تھادّی لوڑ، نرگن ہو کے آواں چائیں چائیا۔ جد تگوتے نواں نکور، بڈھا بالا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جس نال لائی اوس نال نیہاوے توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے تڑائیا۔ جگ چوکڑی وچھڑیاں ناتا لیا جوڑ، لوڑیندا ساجن ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ ذرا تگ کے ویکھو نال غور، پلکان توں پچھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل آپ وکھائیا۔ سمت کہے میں کلجگ کوڑ کرنا سماپت، سب نوں دیاں جنائیا۔ ست دھرم کرنا ستھاپت، سنستھا جگت جنائیا۔ ممتا موہ رہن نہیں دینی علامت، عالماں علم دینا گوائیا۔ جن بھگتاں دے کے نام نیامت، نر نرنکار نال ملائیا۔ جن بھگتو کدی کیسے دی کریو نہ خوشامد،

جگت دوارا منگن کھئے نہ جائیا۔ دیناں مذہبان وچ بغاوت، صحیح سلامت دُھردرگاہیا۔ تہاڈی ستگر شبد دی دے کے ضہانت، بری آگے توں آگے لئے کرائیا۔ اوتھے ایتھے کیسے دی کیا چلے لیاقت، بُدھی والی سوجھی کم کیسے نہ آئیا۔ جنہاں دی آپ کرے رفاقت، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ دئے رنگائیا۔ سمت کہے میرا اکو سندیشہ، صدیاں دیاں وچھڑیاں دیاں سُنائیا۔ بھگت اُدھارنا پرہہ دا پیشہ، پیشینگوئیاں وچ اوتار گرو پیغمبر گئے سمجھائیا۔ جس دا اکو سچکھنڈ دیسا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ کلجگ انت وٹا کے ویسا، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران دا پورا کر کے ٹھیکا، ٹھاکر ہو کے آگے اپنا حُکم ورتائیا۔ کیسے دی رہن نہیں دینی بھیٹا، بیٹا گوہند شبد اکو سوہا پائیا۔ جو آد جگاد جگ چوگری سب دا کھیوٹ کھیٹا، کھٹکے توں پار دئے لنگھائیا۔ جس نوں یاد کیتا ارجن جس ویلے سر وچ پئی ریتا، نیتا دُھر دا من کے دھیان لگائیا۔ اوس دتا اک سندیشہ، شبد شبد وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتاں کرن آواں ہیٹا، گر اوتار پیغمبر بھانے وچ سائیا۔ جگت نرالی شاستر سمرت وید پُراناں توں باہر اگتی دُھر دی کھیٹا، کھلاڑی ہو کے آپ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس کارن لوکات جن بھگتاں بھیجا، سو بھجن بن سجن ساچا دئے سمجھائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ مہندر سنگھ پنڈ جھٹ ★

سمت شہنشاہی کہے پرہہ بھگت اُدھار، ادر وچ پھر نہ کھئے آئیا۔ جنہاں تیرے نام دا بولیا جیکار، نعرہ دتا لگائیا۔ جنم مرن توں کر باہر، لکھ چوراسی پنڈھ مکائیا۔ نج نیتر لوچن دیندا رہیا دیدار، اکھ پرتکھ کھلائییا۔ دُھر دا بن کے سجن میت مُرار، مِت پیارا ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بچن کور پنڈ جھٹ ★

جن بھگتاں دے سہارا سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پترمیشور سانجھے یارا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے نام دا اک اُدھارا، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ ٹھانڈا دے دُھر دربارا، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ہر، سچ تیری سرنائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ کلونت سنگھ بستی پٹھانا ★

سمت کہے جن بھگتاں دے مان، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ تیرے نام دا آئے اک گیان، اگیان اندھیرا دے چُکائیا۔ تیرے دھرم دا ویکھن نشان، نشانے جگت جان بھلائییا۔ تیرا گیت ڈھولا بھگت اکو گان، پریت تیرے وچ سمائیا۔ تُوں داتا دانی آد جگادی مہربان، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اگلا دینا مُکائیا۔ اگلا لیکھا مُکاوے بھگت، بھگوان ہو سہائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوڑے جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تیرا نواس اُتے عرش، فرش تیری اوٹ تکائیا۔ مہربان کر ترس، رحمت وچ رحم دے کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ہر، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گرینس کور پنڈ چبّا ضلع امرتسر ★

در ٹھانڈا تیرا دربارا، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جتھے وسے اک اگلا ایکنکارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن جوت ہووے اجیارا، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ تخت نواسی شاہ سیکدارا، شہنشاہ ہو کے ڈیرہ لائیا۔ تیرا حکم چلے سدا جگ چارا، چوکڑی میٹے نہ کھئے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ہر، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ جگندر کور لوٹے کلونی ضلع انبالہ ★

تڈھ بن دوجا دے نہ اور، رُوپ انوپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ تُوں مالک گہر گور، گمبھیر تیری سرنائیا۔ جن بھگت کر کے بیٹھے صبر، سنتوکھ تیرا نام پرگٹائیا۔ تُوں سورپیر بہادر شیر بر، بھبک نام دے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا مُکاؤنا کایا ماٹی قبر، کعبہ اکو دینا سہائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بال سنگھ پنڈ بھگوان ضلع امرتسر ★

تیرا کعبہ حق محراب، محبوب بے پرواہیا۔ جتھے نظر نہ آئے کوئی آفتاب، سوریہ چند نہ کھئے زُشنائیا۔ نہ کوئی مِتر دِسے احباب، سجن سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ نہ کوئی تند ستار وجے رباب، سُر تال نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی بھن کھائے کباب، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ساچے نام دا دینا اک سواد، انرس اپنا آپ چکھائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ اتم چند پنڈ تلواڑا ضلع ہوشیار پُڑ ★

انرس تیرا سدا انڈٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں دیوے کر کے ست، پریم پیار وچ بُلانئیندا۔ من ٹھگوری کرے نہ چت، چیتن سُرتی آپ اُٹھائیندا۔ درشن دے کے نت نوت، اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دینا سب کچھ، دُھر دی ساچی منگ منگائیندا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ مُنشی رام پنڈ میانی ضلع ہوشیار پُڑ ★

دُھر درگاہ دی ساچی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرے نام دا ملے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ خوشی ہووے بند بند، بندگی دینی سمجھائیا۔ پڑدا رہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا مکاؤنا خوشی غم، چنتا دینی باہر کڈھائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی پرکاشو پنڈ سالووال ضلع گرداسپُر ★
چنتا غم نہ رہے ہرکھ، سوگ وچ نہ کھئے سہائیا۔ زرگن دھار دینا درس، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ بھگتاں اُپر کرنا ترس، مہربان ہونا
سہائیا۔ بینتی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زرگن دھار آؤنا پرت، پتہریشور
بے پرواہیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی پنی سالووال ضلع گرداسپُر ★
پتہریشور دین دیاں، دیاںدھ تیری سرنائیا۔ ٹوں ٹھاگر ہوں کنگال، سیوک اپنا لینا بنائیا۔ نام بھنڈارا دینا سچا دھن مال، مالک،
خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ منجیت سنگھ دیدارے والا فروزپُر ★
در تیرے رکھی آس، آسا پور دینی کرائیا۔ ممتا من نہ رہے پیاس، پریم پیالہ جام دینا پیائیا۔ منوآ من نہ رہے گستاخ، کوڑی کِریا ڈیرہ
ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درس دینا ساکھیات، زرگن نور جوت کر رُشنائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ جرنیل سنگھ پنڈ سلاں والی تلونڈی ضلع ہوشیار پُر ★
زرگن جوت تیرا نور، نور نورانے سوہا پائیا۔ آسا منسا بھگتاں پور، پورن برہم دینا سمجھائیا۔ ناد اُچا ساچی ثور، ثریا توں پرے
کر پڑھائیا۔ سولی چڑھنا نہ پئے وانگ منصور، منسا وچ انس لینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گرچرن سنگھ جموں ★

سر ہتھ رکھنا سوامی، سدا سدا دھیان لگائیا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے پار گرامی، پرا پسنتی مدھم بیکھری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تُوں مالک دُھر امامی، سچ دوارے سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں کٹ سرب غلامی، چاکر اپنے لینا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا نظری آئیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ اجیت سنگھ جموں ★

در تیرا دے سہنجنا، سوبھاؤنت ستوادی ست۔ کِریا کر آد زرنجنا، جن بھگتاں دے برہم مت۔ تُوں داتا دانی درد دکھ بھے بھنجنا، وست امولک دے سچ۔ تیرے نام دا نیتر پئے انجنا، کوڑی کِریا ڈرمت میل کٹ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان پُرکھ سمرتھ۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ سنت رام پنڈ گوکلے چک جموں ★

سمرتھ سوامی انتر بدھ جان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھگت سہیلے مات پچھان، بے پچھان دیا کھائیا۔ اپنے نام دی پا آن، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا سارے گان، گا گا خوشی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آدی نادی ہونا مہربان، مہر نظر نال تکائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ ہردیپ کور فتح ننگل گرداسپُر ★

مہر نظر تگ محبوب، مُحبّت وچ سرنائیا۔ تیرا اکو عرش عروج، عالیشان سوبھا پائیا۔ جتھے بھگت رہن محفوظ، دکھ درد نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت واسنا میٹ حدوڈ، حد اپنی دے سمجھائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گردت سنگھ پنڈ رام دوالی ضلع امرتسر ★
 ساچی حد دس حدود، جتھے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے تن کلبوت، جسم اسم نہ کھئے بدلائیا۔ اکو رنگ دسے چارے کوٹ،
 دہ دشا وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چکاؤنا کایا پنج بھوت، بھلیکھا اندروں باہر کڈھائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی مہندر کور پنڈ سوسانا ضلع ہوشیار پور ★
 بھلیکھا رہے نہ کایا اندر، انتشکرن دینا بدلائیا۔ کوڑی کرپا توڑ کے جندر، جیون وچوں جیون دینا سمجھائیا۔ منوا من نہ رہے بندر،
 شبد ڈوری دینا بندھائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا کندر، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگت سہیلے در تیرا آئے منگن، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔
 کرپال ہو کے چاڑھ رنگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی
 منظور کر بندن، بندگی وچ بندنا بندی چھوڑ اپنے لیکھے پائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی گرام کور پنڈ سوسانا ضلع ہوشیار پور ★
 کلجگ آیو لکھ چار ہزار بتی، شاستراں والے دین گواہیا۔ جنہاں اکھراں نے پُرکھ اکال ویکھیا نہیں کملاپاتی، نرگن نور نہ درس پائیا۔
 سندیشیاں والی سمجھاؤندے جگت پاتی، پترکا دھر دی اک اُچائیا۔ ایہ کھیل صاحب سمرتھی، ہر کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ کلجگ آیو اکھراں ونڈ، شاستر شرع وچ سمجھائیا۔ بھيو جانے نہ کھئے سورا سرینگ،
 پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دے حکمے اندر جگ چوکڑی رہے لنگھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ جسوت سنگھ پنڈ بہام ضلع ہوشیار پُڑ ★

کلجگ آیو دس رہے بے انت، صفتاں نال وڈیائیا۔ جس دا لہنا دینا آد انت، جگ چوکڑی حُکم ورتائیا۔ جو بہگت ادھارے ساچے سنت، ستگر اپنی دیا کمائیا۔ جو لیکھا جانے جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ جو آد جگادا بودھ آگادھا پنڈت، دُھر دی سکھیا دئے سمجھائیا۔ سو لیکھا جانے بے انت، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس ویلے ارجن لکھن لگا گرو گرتھ، جگت نیتر بند کرائیا۔ میلا ملیا نال کنت، پنیرمیشور جوڑ جڑائیا۔ اودھروں ملی اکو سنتھ، سکھیا اک سُنائیا۔ کوڑی کریا لہنا چکے چار لکھ (بتی) سہنس، بھيو ابھیو وچوں پرگٹائیا۔ جس ویلے گوہند واریا اپنا بنس، سرینس دئے لٹائیا۔ ور دیوے چار ورنان پنٹھ، برن اٹھاراں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیپی پریم کور بڈھے کوٹ گرداسپُڑ ★

ساچی کرنی کرے کرتار، کلجگ آیو دئے سمجھائیا۔ شبد سنديشہ دُھر دربار، نہر ساچا آپ سُنائیا۔ گوہند سورا کر تیار، ڈنکا اکو اک وجائیا۔ کلجگ ہو کے خبردار، اپنے بل لے انگرٹائیا۔ پُرکھ اکال ویکھنہار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دی جگ چوکڑی وکھری کار، شاستر سمتر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار کرن نمسکار، پیغمبر سیس جھکائیا۔ سو لیکھا جانے دُھر دربار، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر سنديشہ اک سُنائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ پرتاپ سنگھ پنڈ سنیاں والا ★

دُھر سنديشہ کہے جس ویلے گوہند کسیا کمرکسا، قاصد شبدی نظری آئیا۔ جس دیاں ویکھن والیاں نہیں آگھاں، مکھ دند نہ صفت صلاحیا۔ فرمانا دیوے دُھر دا سچا، سُنہڑا اک جنائیا۔ سُن میرے لاڈلے بچے، بچیا لیکھا تیری جھولی پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بھانڈا کچا،

تیرے چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ گوہند کھڑ کھڑا کے ہسّا، تلی تلی نال ٹھکرائیا۔ پُرکھ اکال آیا نسا، زرگن نرور نر جوت کر رُشنائیا۔ اٹھ ویکھ مدینہ مگہ، کعبے پڑا لاییا۔ محمد سُخن کہے سچّا، کوک کوک سُنائیا۔ پروردگار سولان سہنس جو لیکھا تیرا ڈھکا، گوہند چلے نال اٹھائیا۔ شبدی مینوں لکھ دے پٹا، فرمانبرداری سیو کھائیا۔ چوڈاں سد تیرا لاہا کھٹّا، کھٹکا میٹ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دینا آپ سمجھائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سردارا سنگھ پنڈ روٹے فروزپُر ★

کلجگ کہے میری آیو ہزار بتی لکھ چار، چارے وید دین گواہیا۔ چارے کُٹ کرے پُکار، اُتر پورب پچھم دکھن کوک سُنائیا۔ چارے ورن ہاباکار، دھیچ دھیچ نہ کھئے رکھائیا۔ چارے کھانی رووے زارو زار، نیتر نینان نیر وبائیا۔ چارے بانی کرے پُکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری دئے دُہائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کرنا وچ سنسار، سنساری بھنداری نال ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لہنا دینا پور دئے کرائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ شام سنگھ پنڈ ننگل ضلع فروزپُر ★

کلجگ کہے میری آیو تیرے حُکم والی لمبی سچّی، کرم دھار دے سمجھائیا۔ جو تینوں بھاوے اچھی، چنگی طرح درڑائیا۔ کُچھ لیکھا جان جس ویلے متسی روپ وٹایا مچھی، دھڑ ماتو نظری آٹیا۔ کُچھ لیکھا ویکھ جس ویلے مؤسے پئی غشی، کوہ طور وڈیائیا۔ کُچھ پڑا کھول جس ویلے محمد بونجا سال داہڑی کیتی رتی، اگلا رنگ رنگائیا۔ کُچھ سندیشہ بول جس ویلے نانک پاندھے پڑھائی پٹی، بن اکھراں اکھڑ وڈیائیا۔ کُچھ پورا تول تول جس ویلے ارجن گر قلم کاغذ اُتے رکھی، در ساچے سیس نوٹیا۔ کُچھ پڑا بھول جس ویلے گوہند منگ منگی، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ جس کارن کھیل ہونا بھرنگی، بھيو کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال کہے کلجگ تیرا لیکھ حُکمے اندر مُکاواں لکھ چار ہزار پنجی، زرگن ہو کے اپنے وچ چھپائیا۔ کراں کھیل سورا سربنگی، پرگٹ ہو کے دھردرگاہیا۔ کلجگ تیری دھار میٹاں دو رنگی، کُرنگی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ تیج کور پنڈ ولور، ضلع فروزپور ★

کلجگ کہے سُن میرے دُھر دے یار، در تیرے سیس نوائیا۔ میتھوں بھوگے نہیں جانے لکھ چار، بتی ہزار نہ سیو کھائیا۔ میں سورپیر بناں سکدار، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جھگڑا رکھاں نال گرو اوتار، پیغمبران دیاں بلائیا۔ شاستراں دی شرع کراں خوار، ایہہ دینی مان وڈیائیا۔ پڑھن سُنن والے کرن وبہچار، سانک ست دھیج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ سادھاں سنتاں اندر واڑ دیاں کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، سنگھاسناں اُتے آسن دیواں ڈلائییا۔ درشتی سرب کراں وبہچار، ککرم نال گرمائیا۔ سہاوے کوئی نہ سچا تال، دھرم سال نہ کھئے وڈیائیا۔ پوری ہووے نہ کیسے گھال، کوٹن کوٹ بھجن واہو داہیا۔ ترے گن پا کے سرب جنجال، جگ جیون داتا دیاں بھلائییا۔ پرہو تیری سیوا کراں کمال، بہتا سمان تھوڑے وچ بھگنائیا۔ تُوں من بینتی میرا سوال، در ٹھانڈے دتا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی گرمیز کور پنڈ مکھن ونڈی ضلع امرتسر ★

کلجگ کہے میں ویکھاں تیری دُھر دی پُری، مہربان دیا کھائیا۔ اپنے نام دی دے دے اک پُری، اندر میرے دے ٹکائیا۔ ہتھ پھڑا دے دویت والی چھری، سرشت ذبح دیاں کرائیا۔ اباشی کرتے میں دُنیا کرنی نگری، شاستراں دی چلن نہ دیواں کھئے چٹرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں اندر دھی بھین کوئی نہ جانے گُری، نیتراکھ نہ کھئے شرمائیا۔ اوس ویلے میری بیڑی جاوے رُڑھی، بہتا پندھ نہ کھئے نہ وکھائیا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت دی سرتی ہووے جُڑی، جوڑی دُھر بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سُرِ ندر کور اچ ایم ٹی پنچوا ڈسپینسری پنڈ چھینا والی ضلع امرتسر ★

کلجگ کہے پرہو میں بنا منگتا، میری جھولی دینی بھرائیا۔ میں دین دنی گڑھ بناواں ہنگتا، ہنگ برہم سرب بھلائیآ۔ میرا جھگڑا تن وجود کایا ماٹی ہووے جنگ دا، جودھے اندروں لوں پرگٹائیآ۔ کیسے دے اندر رس رہن نہ دیواں اند دا، سکھ وچ نہ کھئے سہائیآ۔ نشانہ اندروں مٹاواں سوریہ چند دا، تارا مندل نہ کھئے رُشنائیآ۔ پڑدا پا کے دویتی کندھ دا، بھرمان وچ دیاں بھلائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال کوڑی کریا وچ چار لکھ میتھوں نہ لنگھدا، ہزار بتی نہ سیو کھائیآ۔ مینوں رستہ دس میرے پنڈھ دا، چھیتی دیاں وکھائیآ۔ توں سدا تٹییاں گنڈھدا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا کوٹ برہمنڈ دا، پُری لوء کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر سندیشہ اک سُنائیآ۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ ملکھا سنگھ ۳۶ جے ۰ بی ۰ پنڈ گنگا نگر ★

پُرکھ اکال کہا سُن کلجگ میرے ننھے بال، حُکم دیاں سُنائیآ۔ جگت چلنی اولڑی چال، نرالی اک درسائیآ۔ درشٹی کرنی بے حال، سرشٹی سُدھ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا پاؤنا نال گرو اوتار، پیغمبران دینا بلائیآ۔ گرتھان سکے نہ کھئے وچار، ودیا جگت کر ہلکائیآ۔ شاستران رہے نہ کھئے پیار، آستک ناستک روپ وٹائیآ۔ ممتا وچ کرنے گرفتار، موہ وچ پھسائیآ۔ سنیاسی رہے نہ کھئے آچار، سُرت شبد نہ کھئے جڑائیآ۔ چار کُنٹ ست دھرم دا تھوڑا اختیار، مُختار مینوں دتا بنائیآ۔ مُحبّت رہے نہ کیسے یار، نار کنت پوے لڑائیآ۔ مات پت پتا پوت کھئے نہ دیوے دھار، دھرم دوارا نہ کھئے سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیآ۔ سُن کے یچن لکھ چار پیا رو، ہزار بتی دئے دُہائیآ۔ کلجگ آگے گیا ہو، ہوکا دے سُنائیآ۔ پُرکھ اکال کہا تسان دوہاں ہونا نرموہ، مُحبّت جگت نہ کھئے بنائیآ۔ میں ساچا ڈھوا دیواں ڈھوے، ویلے وقت نال دیواں وڈیائیآ۔ ست دھرم ایمان ایشٹ درشٹی وچوں سب دا لوں کھوہ، خالی کراں لوکائیآ۔ گرو چیللا اک دو جے نال کرے دھروہ، دروہی دروہی خُدائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیشہ اک سُنائیآ۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ وچنت کور پنڈ زڑکا ضلع جالندھر ★

سچ سندیشہ سناوے اک اکلّا، اکو وار درڑائیا۔ جس نوں مندے دھر دا اللہ، عالمین اکھوائیا۔ سچ سندیشہ تِس نے گھلا، محمد دتا جنائیا۔ صدی چوڈھویں پھڑ لے پلا، گنڈھ نرگن دھار پوائیا۔ پھیر ہونا اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ اجیت کور پنڈ کڑالا ضلع کپورتھلا ★

چار لکھ بئی ہزار رو کے مارے دھاہ، پائے اف سنائیا۔ شاستر سمرت ساڈا بھيو جانے کوئی نہ، پڑدا اندروں نہ کھئے اٹھائیا۔ باہروں لکھتی بنے گواہ، نرگن دھار لہنا دینا نہ کھئے بھگتائیا۔ بھڑی پرہ نے اپنا حکم دینا ورتا، ساڈی چلے نہ کھئے چترائیا۔ لیکھا جانے توری خدا، خود مالک دھردرگاہیا۔ جتنی آيو چاہے اتنی لے بھگتا، حکمے اندر حکم بدلایا۔ جویں پاپیاں تون بھگت لے بنا، مہر نظر اٹھائیا۔ ایسے طرح کلجگ دی ڈرمت میل چھیتی دے دھوا، جو چل آیا سرنائیا۔ جس نے چار لکھ ہزار بئی دتے لکھا، اوسے نے آگے سب دا لیکھا دینا مکھائیا۔ محمد بنایا گواہ، نانک نرگن نال رلا، گوہند شہادت اک بنائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ را، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ کرائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہزارا سنگھ پنڈ پنڈوری ضلع امرتسر ★

شاستراں اتے جو لکھیا، اوہ لیکھ آگے نہ کچھ بتائیا۔ اوسے نوں پڑھ پڑھ آپ لیندے سکھیا، ساکھیات پرہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ جس نے جگت جہان دسیا متھیا، جس ویلے چاہے جگ دے بدلایا۔ اپنا کھیل آپے نچھیا، جگ چوڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا آپ سنائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی چرنو پنڈ بھسے ضلع امرتسر ★

جے پُچھو پرہہ کیوں کرے جلدی، چھیتی وقت مُکائیا۔ حُکمے اندر چار کُنٹ اگ بلدی، شاستر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کیسے خبر نہیں اگلے پل دی، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہہ دھار نہچل دھام اٹل دی، درگاہ ساچی سچ دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک دِرڑائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہرینس سنگھ چوَنک مونی کروڑی گلی بوٹا سنگھ والی ضلع امرتسر ★

ساچا حُکم کہے میں آ گیا، آیا دُھردرگاہ۔ کلجگ سکھیا جو سکھا گیا، نرگن سرگن بن ملاح۔ گر اوتاراں جو لڑا گیا، پیغمبران جھگڑا پا۔ شاستراں دے پچھوں انجیل بائبل جو لکھا گیا، صفتان نال صلاح۔ گرو گرتھ گنڈھ پوا گیا، اگلا رنگ چڑھا۔ جو گویند ویس وٹا گیا، ورنان برنن ڈیرہ ڈھاہ۔ جس طرح کھتری براہمن شوڈر ویش سب دے اُتے چوٹی آپ رکھا گیا، مُچھ داہڑی کیس سہا۔ ایسے طرح کلجگ وچوں ستجگ آپ بدلا رہیا، جس نوں سمجھے کوئی نہ۔ اوسے دا حُکم جو حُکمے اندر سب کچھ لکھا رہیا، لیکھا اگلا میٹے کوئی نہ۔ مہربان محبوب مُحبت وچ سب کچھ بنا رہیا، آپے سب دے پڑدے دئے اٹھا۔ کیوں ہر گھٹ دے اندر ڈیرہ لا لیا، برہم روپ رُشنا۔ دُھر دا شبد اک آواز سنا رہیا، لکھ چوراسی نال اپنا اک اپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کما۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ مہندر سنگھ پنڈ بکے ضلع امرتسر ★

جے پُچھو کلجگ دی کی نشانی، انت دیاں سمجھائیا۔ سب دی جوہ ہوئی بیگانی، گھر دا مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنا بھيو سمجھے نہ کھئے پرانی، شاستر پُراں پڑھ کے نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جیہڑی منزل پرہہ نے رکھی آسانی، تس پچھے دیوانی ہوئے لوکائیا۔ ایہہ کھیل نرمل نرَویر رُوحانی، رُوح بُت مل کے وجے ودھائیا۔ شاستر روپ جویں تت وجود جسمانی، جو ہوون والا فانی، جو ودیا دا ودوانی، برہم گیانی دی پرے دھار نہ کھئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بھجن سنگھ پنڈ دھنگالی ضلع جموں ★

کلجگ دے اتم کی ہووے وبار، سارے مستک ہتھ رکھ کے سوچاں وچ سوچ رہے ٹکائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ دوارے پاوے کوئی نہ سار، مہاسارتھی کی اپنی بنت بنائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ کوئن کوٹ اترے پار، لیکھا سب دا دئے مکائیا۔ کرم گگرم دھرم ادھرم ویکھے ویکھنہار، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک اُچائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی سورنو پنڈ کرتو وال ڈھائے وال ضلع امرتسر ★

کلجگ انت آخیری کیوں آیا آخر، اکھر دین ڈھائیا۔ جس ویلے گویند پہلے دن نیلے اُتے پائی پاکھر، آسن اک سہائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال بن کے کاتب، بن اکھراں جوڑ دتا جڑائیا۔ نرگن دھار بن کے واقف، بیو ابھیدا دتا کھلائییا۔ کوڑی کریا ودھاؤنی طاقت، زور بل نال اُچائیا۔ جس نے چھیتی چھیتی ودواناں دی بدل دینی لیاقت، عقل دی چلے نہ کھئے چڑائیا۔ دین دُنیا کرنی ساقط، نندک دُشت ڈراچار بدلائیا۔ سچا رہے کوئی نہ عاشق، معشوق مشورہ نہ کھئے سمجھائیا۔ کچھ ہور لیکھا جس ویلے وشنوں چرن دھریا اُتے باشک، شیش دتی ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ تارا سنگھ پنڈ گنٹی ضلع بٹھنڈا ★

کلجگ کہے باشک مار رہیا پھوک، سانگوں پانگ رہیا بلائییا۔ کلجگ تھلے رہیا کوک، کوک کوک سُنائیا۔ ویکھو کھیل پنج بھوت، تت وجود ہووے لڑائیا۔ جھگڑا دسے چارے کوٹ، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ شاستر سمرت جس دا دیندے گئے ثبوت، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ مالک محبوب، مہربان اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے ہو موجود، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ انت کر کے نیست و نابود، جڑ دئے

اُکھڑائیا۔ سَتَجُگ اُٹھاوے اپنا پُوت، سپُوتا اِک جگائیا۔ نال دے کے شبد دُوت، دو جہاناں دئے پھرائیا۔ پچھلا لیکھا کر موقُوف، قُقل اندروں تالے دئے کھلائییا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، گُٹیا ساچی کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے جوٹھ جھوٹھ، سَت سچ وچ سَمائیا۔ مہربان آپے تُّٹھ، دیاوان دیا کَمائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی بُت، زِرگن نُوَر جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ کِشن جیت سِنگھ پنڈ لُہارا ضِلع جالندھر ★

پُرکھ اکال کہے میرا کھیل انوکھا، انہو وچ رکھائیا۔ صفتاں والا شاستر سِمرت وید پُران دُھر دا پوتھا، گرتھاں نال وڈیائیا۔ میرے نام دا دیونہارا ہوکا، جو سندیشہ دیاں سُنائیا۔ اگے دا جانے کوئی نہ موقع، کی کرتا کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سرِشٹی درِشٹی دئے بدلائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ موہن سِنگھ پنڈ کادیاں ضِلع گرداسپُر ★

جُگ بدلنا دُھر دی ریت، ریتیاں جنائیا۔ راتی سُنٹیاں دِنے اُٹھدیاں سب دی بدل دیوے نیت، بدلی وچ دیر نہ کوئی لگائیا۔ سوامی ہو کے وسے چیت، چیتن کر کے لئے جگائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دس کے گیت، سوہنگ دھار وچ سَمائیا۔ زِرگن زِرُویر نِراکار اتیت، ٹھانڈے سیت دئے کرائیا۔ من واسنا گُرمکھ جاونہ جیت، جگت جوگ جُگت دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اِک سُنائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ گیان چند پوُنہ شہر ★

چار لکھ ہزار بٹی حُکمے اندر مکے پنڈھ، سال بسال روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ایہہ کھیل سورے سرینگ، آد جُگاد اپنے ہتھ رکھائیا۔ سَتَجُگ ساچا دئے اند، اند آتما وچ پرگٹائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سب دا ہووے چھند، نو کھنڈ دئے سمجھائیا۔ کوڑی کِرپا میٹے پنڈھ، سَت سچ جگت پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے پرگٹائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ نرندر جیت کور پنڈ کھتیار پُر ضلع شاہ جہان پُر یو ۰ پی ۰ ★

ستجگ ساچا مات لوک جاوے لگ، لاگت نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں اندر پریم ستار جائے وج، انحد نادى ناد سُنائیا۔ بن مکے کعبیوں کایا کعبے ہووے حج، حضرت ملے دُھردرگاہیا۔ امرت جام نجر دھار پیائے رج، کوڑی ترشنا بھکھ مٹائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ایکا رُوپ رنگ، رنگت اپنی دئے چڑھائیا۔ سیج سُنجنی ویکھ پلنگ، سچ سِنگھاسن سوہا پائیا۔ شبد اناد و جا مردنگ، مرد مردانہ کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نام سندیشہ اک سُنائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سر جیت کور پنڈ ویکے پُر ضلع امرتسر ★

نام سندیشہ دیوے ہر گھٹ بھیتر، گرہ گرہ آپ جنائیا۔ کنچن سونا کرے پیتل، پیت پیتمبر آپ سُنائیا۔ دُھردرگاہی ٹھاکر میتل، متر پیارا دیا کھائیا۔ ساچے نام دا دس کیرتن، کیرتیاں کِرت اک سمجھائیا۔ حُکمے اندر لکھ چار ہزار بتی بیتن، بیتل دھار اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر سوہنا اک اُچائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ گرداس مل پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

گھر سوہنا سُنجننا، ٹھانڈا دُھر دربار۔ جس گرہ پرکاش ہووے آد نرنجننا، نرگن نور نور اُجیار۔ ٹھاکر سوامی وسے درد دکھ بھے۔ بھنجننا، پتپریشور پروردگار۔ او سے دے حُکمے اندر کلجگ مات لنگھنا، سر سکے نہ کھئے اُٹھال۔ ستجگ ساچا دیپک جگنا، اندھ اندھیرا مٹے غبار۔ ڈنکا وجے وچ برہمنڈنا، ورہنڈ کرے خبردار۔ لیکھا دُھر سورے سرہنگنا، کھیل کرے نرگن زرویر نراکار۔ سچ پرکاش دیوے چندنا، کایا ماٹی ہو اُجیار۔ سرشٹ سبائی دسے بندنا، بندی خانہ توڑ گڑھ ہنکار۔ نام بھنڈارا ساچا ونڈنا، دین دُنی بنائے یار۔ پچھلی کِرپا مکے بندنا، اگلا ست دھرم ہوئے اُجیار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل آپ کرتار۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ روشن لال پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

کرتار کہے میں کرنی دا کرتا، قدرت میری دھار نظری آئی۔ جگ چوکڑی میرا بردا، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ حکمے اندر گھلدا، حکمے اندر سدّ وکھائی۔ جویں ماتا گکھوں بال جمدا، آیو وڈی چھوٹی کر وکھائی۔ جویں بھرواسا نہیں کیسے ماٹی چم تن دا، آیو مانو سو سال توڑ نہ کھئے نبھائی۔ ایسے طرح کلجگ کوڑی کریا حکمے اندر بھندا، حکمران دھردرگاہیا۔ جو پُرکھ اکال کچا نہیں کن دا، اپنی کرنی کار کھائی۔ جس نوں گر اتار پیغمبر مندا، نام ندھان ڈھولا گائی۔ اوہ کھیل کرے اپنا کم دا، داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ کھلائی۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ مایا رام پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

ستجگ ساچا جو کرے آپ پرچلت، چلتر میٹے کوڑ لوکائی۔ سو لیکھا جانے ہلت پلت، اتتر باہر ویکھ وکھائی۔ سرشٹی نوں گیان دیوے فُرنے توں پہلوں پلک، پلک وچوں خلق دئے سمجھائی۔ جو کرے پرکاش اُتے فلک، دھرنی دھرت دھول سہائی۔ بھگتاں نال کر کے سانجھا تعلق، ناتا بدھاتا لئے جڑائی۔ جوتی نور دی دے کے ڈلھک، اگیان اندھیر مٹائی۔ مہر کر نرگن نگاہ وان آون نہیں دیندا اگلی بھلک، چہن وچ اپنا بھید چُکائی۔ جس ویلے ستجگ ساچے سچ دھرم دا دتا تلک، ٹکا دینا لگائی۔ بھگت سہیلا کوئی نہ جاوے کھسک، شبد ڈوری نال جڑائی۔ جو سندیشہ دے کے گیا رام وششٹ، بھید ابھید کھلائی۔ سرشٹی دی کھولے درشٹ، پڑدا آپ چُکائی۔ بھایوں کوئی سادھو سنیاسی ویراگی تیاگی بیراگی جٹا جوٹ دھاری بھایوں کوئی بھوگن والا گرہست، سمجھ سہجے دئے سمجھائی۔ جے مہربان مہر کرے پار کرے مؤرکھ مؤڑھے نندک، پتت پاپیاں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے حکم نال سمجھائی۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سُرندر پال پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

ساچا حُکم دُھر دا فُرنا، بُھرتی نال سرب اُٹھائیا۔ سَتگر شبد نوں کدے پئے نہ تُرنا، لکھ چوڑاسی اندر وڑ کے سُنیاں لے اُٹھائیا۔ جس دوار جائے اوس گھروں خالی کدے پئے نہ مُڑنا، پریم پریتی لے کے آئیا۔ ساچے سنتاں بھگتاں ست نال سدا پئے جُڑنا، جو ست وچ سمکے پرہ دا درشن پائے، تنہاں دے کلجگ نیڑ نہ آئے، سَتجگ روپ نہ کھئے بدلانے، اکو رنگ وکھائیا۔ مَورکھ مُگدھ سمجھائے، پتت پاپی ترانے دُشٹ دُراچاری اُٹھائے، گُرمکھ کرمچاری کرم کانڈ توں باہر لیکھے لائیا۔ سَتجگ ساچی رُت سہائے، ابا نشی اچت ویکھ وکھائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ جُگندر کور پنڈ بھولے ضلع جالندھر ★

سَتجگ ساچا مارگ دسے دھرم، دوارا اکو دئے درڑائے۔ ماتو ذاتی تیرا نور نیرالا برہم، پاربرہم رُشنائے۔ ساچی پریتی تیرا کرم، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائے۔ کوڑا گڑھ رہے نہ بہرم، پڑدا آپ چُکائے۔ سَتجگ ساچے دے کے جنم، آپ بنے جنیندی مائی۔ لیکھا میٹ کے ورن برن، ساچا رنگ اک رنگائے۔ ہر کرتا کرنی کرن، فُدرت ویکھ وکھائے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک کھائے۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ گرتخت سینگھ پنڈ لوڈووال ضلع لدھیانہ ★

سچ دوارا کھولنا، ہر کرتے ہو دیال۔ نام جیکارا اک بولنا، نال رلا کے بھگت سہیلے لال۔ ساچے کنڈے ترازو تولنا، سنت سہیلا سجن اُٹھال۔ کوئی رہے نہ پڑدا اولنا، جھگڑا مُکنا شاہ کنگال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دھرم آپ وولنا، متھ سرب سنسار۔ کلجگ آیو کوڑی کِریا نال رہی لک، جگت اپرادھاں دتا کھپائیا۔ جس دا لیکھا اوسے دا سُکھ، ساگر گہر گمبھیر پرگٹائیا۔ کلجگ

بدلن وچ سَتجُگ پرگٹاؤن وچ کرے نہ کوئی دُکھ، کلیش وچ کلپنا نہ کھئے ودھائیا۔ ایہہ لیکھا اوبدا جس نے لکھ چوڑاسی جیو جنت بنائے نال مائس منکھ، تت وجود ماٹی خاک دتی وڈیائیا۔ سو دھرم دوارا ایک ایکنکارا وکھائے سچ سچ، سَت سَت نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت نرگن نروریر نراکار پروردگار سانجھا یار دھر دربار دھرم نشانیوں کدے نہ جاوے اک، انیالا تیر چلائییا۔

★ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۳ سادھو سنگھ پنڈ جھامکے ضلع امرتسر ★

مہر کرے پرہہ اکو داتا، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ آد جگاد جگ چوڑی لکھ چوڑاسی جیو جنت گیاتا، پاربرہم پتپریشور دھردرگاہیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی گاؤندی گاتھا، اکھر سوپلے ڈھولے راگان ناداں وچ کرن شنوائیا۔ تِس دا حکم سندیشہ نرگن سرگن دو جہاناں ہووے ساچا، سَت ستوادى برہم برہمادی شبد انادی حکم سنائیا۔ گُرمکھ ساچے سنت جنان انتر آتم مٹے اندھیری راتا، دُئی دویتی پڑدا لاییا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا پورب لیکھے وچوں پورا کرے گھاٹا، مہر نظر نگاہبان آپ اُٹھائییا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی پنت پاون میٹے واٹا، مات گرہہ اگنی تت نہ کھئے تپائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اک اکلایا ایکنکار دھر دربار آپ درڑائییا۔ مہر نظر کرے بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سنت سہیلے مات پچھان، گُرمکھ اپنے رنگ رنگائییا۔ گُرسکھان دے کے دھر دا دان، نام بھنڈارا جھولی پائییا۔ دُھن آتمک راگ دیوے دُھنکان، انحد نادى ناد وجائییا۔ امرت رس بخشے پین کھان، تریشنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے آن، گرہ مندر وجے ودھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان محبوب مُحبت اپنی اک درڑائییا۔ مہربان مہر کرے سرب سوامی، نر نرائن نظری آئییا۔ جو لکھ چوڑاسی کایا مندر اندر گھر بھیتر انترجامی، گرہ لیکھا ویکھ وکھائییا۔ سو سچ سہیلا اک اکیلا اگم اتھاہ سنائے اپنی بانی، بان انیالا تیر چلائییا۔ دھرم دوار ایکنکار وکھائے سچ نشانی، جگت نشانہ کورڈا دئے مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہر مہر نظر اُٹھائییا۔ کرے مہر

دُھر دا سبجَن، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ سچ پریتی بخشے دُھر دا مَجَن، کوڑی دُرمت میل دھوئیا۔ جُگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں پڑدے آوے کجَن، لوکھات ویس انیکا رُوپ وٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچا مارگ آوے دسَن، سَت ستوادى سَت کرے پڑھائیا۔ گرہ مندر اندر نِج آتم پرما تم دیوے سچ اندن، رس اِکو اِک وکھائیا۔ آون جاون پنت پاون توڑے بندھن، جم کی پھاسی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ مہربان مہر کرے ہر کرتار، قُدرت دا مالک نظری آئیا۔ جس دوارے وشن برہما شیو کھڑے بھکھار، دیوت سُر سِیس نِوئیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن دیدار، کاغذ قلم شاہی لکھنہار، کاتب اپنی سیو کھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ پنہار، جُگ چوکڑی سیو کھائیا۔ ترے گن مایا پنج تت دیونہار آدھار، سچ سوامی اپنی دیا کھائیا۔ وست امولک کایا گولک دیوے ڈار، نام ندھانا سِری بھگوانا اِکو اِک ورتائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ٹھگ چور یار، کام کرودھ لوبھ موہ اندروں باہر کڈھائیا۔ نُو دوارے پینڈا مکے بہار، سُکھمن ٹیڈھی بنک جھگڑا دئے مُکھائیا۔ اِڑا پنگل ہووے شرمسار، اگیان اندھیر نظر کھئے نہ آئیا۔ امرت رس دے کے ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی کھلاپاتا اِک چوئیا۔ شبد ناد دے سچّی دھنکار، انبولت راگ الاٹیا۔ جوتی نُوں کر اُجیار، سچ ظہور دئے وکھائیا۔ مہر وچ سب کچھ بخشنہار، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نِواسی آد نرنجن نُوں کرے رُشنائیا۔ مہر پرپھ دی جو رہیا لوڑ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ تِس سَتگر شبد جوڑے جوڑ، سرتی اکال مورت نال ملائیا۔ لگی پریت نبھاوے توڑ، کوڑی کِریا کر صفائیا۔ جھگڑا رہے نہ مور تور، برہم پاربرہم وچ ملائیا۔ کرے پرکاش اندھیرے گھور، نوری چند چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گرہ اِک وکھائیا۔ مہر اندر کرے مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ سچ دوار وکھائے سچّی دھرم نشانی، نشانہ تیرا اِک چلائییا۔ بخشنہار پد نربانی، ترے گن اتیتا دُھردرگاہیا۔ جس دا کھیل جگت مہانی، مہا اکھ نہ کھئے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، خالق پرتپالک اِک اکھوئیا۔ مہر کرے ہر مہر دا داتا، دیاوان وڈیائیا۔ درس وکھا کے اِک اِکانتا، گھر ساجن بے پرواہیا۔ من واسنا کوڑی کِریا توڑے ناتا، سَت سچ اِک سمجھائیا۔ جن بھگتاں پُوریاں کرے آسا، نراسا رہن کوئی نہ پائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی کار کھائیا۔ گر مُکھان دیوے دُھر دا ساتھا، گُرسکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ جو سَتگر شبد مئے آکھا، نیوں نیوں

سپس نوائیا۔ تِس دا اندروں کھولے تاکا، بجر کپائی دئے نِٹائیا۔ درس وکھائے ساکھیاتا، ہر سجن شہنشاہیا۔ پورا کرے اگلا پندھ پچھلیاں واٹاں، ادھوٹے رہن کوئی نہ پائیا۔ مہر اندر مہربان ہر کرتا جن ساچے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے ہر مہربان ورن برن جاتا پاتا، آتم پرما تم پاربرہم برہم اپنے وچ سمائیا۔

★ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر بھجن کور دے گرہ پنڈ بھگوان پرا ضلع امرتسر ★

چیت کرے موہے چاؤ گھنیرا، اندر مندر وجے حق ودھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار بنھن والا بیڑا، پاربرہم پتپریشور اپنی دیا کھائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ویکھن والا اپنا کھیڑا، پُریاں لوآں آکاش پاتال گگن گگنتر پھول پھولائیا۔ وقت آخری بے نظیری لاشریک کرے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ پہلی چیت کہے میں جاواں بلہار، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ نرگن نور جوت کر اُجیار، آتم پرما تم پڑدا دئے اُٹھائیا۔ بھگت سہیلا بن کے میت مُرار، گر چیلہ اپنے رنگ رنگائیا۔ شبد سندیشہ نر نریشا دیوے ایکنکار، اک اگلا آپ درڑائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، وسنہارا ٹھانڈے دربار، پروردگار نور خدائیا۔ لہنا دینا ویکھ گرو اوتار، پیغمبران بھو ابھیدا ربیا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی کار کھائیا۔ چیت کہے میرے انتر انتر آوے خوشی، نرتنر ملے بے پرواہیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی دین دنی دی بدل دینی رُچی، رچنا اپنی دینی سمجھائیا۔ من وکاری کوڑی سرشٹی بڈھ بیک کرنی سچی، ست دھرم نہکرمی ہو کے اپنا کرم دینا سمجھائیا۔ سرتی رہے کھئے نہ سٹی، شبدی ڈنک راؤ رنگ کرے شنوائیا۔ اگلی رمز رہے نہ گجھی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک وکھائیا۔ پہلی چیت کہے میں ویکھیا پروردگار، بے پرواہ نور خدائیا۔ جو وسے سچکھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جگ چوکری نت نوت آد جگاد لیکھا جانے سرب سنسار، مہاسار تھی اپنی کھیل کھلائییا۔

نرگنِ نرورِیرِ جوتی جاتا ہو اُجیار، پُرکھِ بدھاتا اپنا حُکمِ ورتائیا۔ سنت سہیلے گُرمکھِ گُرسکھِ جن بھگت لئے بہال، صوفی فقیرِ آپ اُٹھائیا۔ ساچا مارگِ دس سُکھال، نانا توڑِ کلجُگِ کوڑی کِریا شاہِ کنگال، دلالِ اِکو دُھرِ دا نامِ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہرِ، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہرِ، سچِ دوارا دُھرِ دربارا اِکو اِک سہائیا۔ چیت کہے میں خوشیاں وچِ تگالِ راہ، بن اگھاں اگھِ اُٹھائیا۔ صاحبِ ستگرِ شبدِ گوبندِ ملے ملاح، بیڑا نیا نؤکا جگت ساگرِ وچوں پار کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتمِ پرما تم دئے سچِ صلاح، پاربرہمِ برہمِ میل لئے ملائیا۔ جنمِ کرمِ دے کئے پتتِ پاپیاں گُناہ، پُنیتِ بنِ مندرِ مسیتِ لئے بنائیا۔ ساچا مارگِ دئے وکھا، جتھے وسے بے پرواہ، منزلِ حقیقی اِک سمجھائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہرِ، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہرِ، صاحبِ ستگرِ لیکھا بنا اگلا، دُھرِ پوربِ لہنا دئے چُکائیا۔ چیت کہے میں ویکھِ ہوواں خوشحال، پُرکھِ اکالِ اگمّی کھیل کھلائیا۔ کلجُگِ کوڑی کِریا توڑے ماتِ جنجال، ترے گنِ اتینا ٹھانڈا سینا اپنا حُکمِ ورتائیا۔ چار ورنِ اٹھاراں برنِ کایا مندرِ وکھائے سچّی دھرمِ سال، دُھرِ دا کعبہ اِک جنائیا۔ جسِ گرہِ دیپکِ جوتِ جگے بے مثال، مسلِ وچِ مسلہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہرِ، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہرِ، ستِ ستوادِی دُھنِ آتمکِ راگِ الاٹیا۔ چیت کہے میرے انترِ آئے اگمِّ وچار، شاسترِ سمرتِ ویدِ پُرانِ کہنِ کھئے نہ پائیا۔ جو گوبندِ کیتا قولِ اقرار، بنِ قلمِ شاہی کاغذِ لیکھِ لکھائیا۔ سو جانے ستِ پُرکھِ نرنجنِ اپنی دھار، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ نرگنِ نرورِیرِ ہووے اُجیار، اجوئی رہتِ ویسِ وٹائیا۔ نو تو چار پاوے سار، ساجن بن کے دُھردرگاہیا۔ بھگت سہیلے لئے اُٹھال، لکھِ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ آپے ویکھے مُریداں حال، مُرشد بنے دُھردرگاہیا۔ جھگڑا مُکا کے کالِ مہاکال، سوالِ اپنا حل کرائیا۔ چیت کہے میں دینا سربِ احوال، دُھرِ درباروں منگِ منگائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہرِ، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہرِ، نہکلنکِ نرائنِ نر، مہاراجِ شیرِ سینگھِ وشنوؤں بھگوان، آدِ جُگادِ جُگِ چوکرّی نِتِ نوٹِ نرگنِ سرگنِ سرگنِ نرگنِ کھیل کرے کمال، کرنی دا کرتا قُدرتِ دا مالکِ اپنا بھو اپنے وچِ رکھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی پریتو دے گرہ پنڈ سٹھیالا ضلع امرتسر ★

درشن کرن جو آئی ستگر سنگت، گرمکھ گرسکھ سنگی ساتھی نال رلائیآ۔ تن وجود کایا ماٹی خاکی اندر باہر چاڑھے رنگت، نام ندهانا سیری بھگوانا اپنا رنگ چڑھائیآ۔ موہ وکار کوڑی کریا توڑے گرہ ہنکت، ست سچ برہم مت اک سمجھائیآ۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی بودھ اکادھا اکو پنڈت، پاربرہم پتپریشور پروردگار سانجھا یار دُھر دی سکھیا اک سمجھائیآ۔ سنت سُپیلے ساجن میت بن پُرکھ اکال دین دِیال دُوچے در نہ ہوون منکت، گوہند سورا حاضر حضورا شبدی دھار وست امولک کایا گولک سرب آپ کُکائیآ۔ جھگڑا مُکاوے دوزخ بہشت جت، جاگرت جوت بن ورن گوت ست سروپ شاہو بھوپ اک درسائیآ۔ میل ملائے دیاکھائے پتپریشور دُھر دے کنت، سنت ساجن دُھر دا جوڑ جُڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نیشا، اک اکلایکنکار، اکل کل دھاری اپنا آپ جنائیآ۔ درشن کرن جو سنگت آئی کر اکٹھ، سوہنا ستگر روپ بنائیآ۔ دھیرج سنتوکھ انتر ملے ہٹھ، کوڑی کریا ممتا موہ وکار مٹائیآ۔ شبداگتی دُھن انادی وجے سٹ، آتمک راگ اک سنائیآ۔ نچھر جھرنا امرت رس سچ دواویوں دیوے جھٹ، امیوں رس اپنا جام پیائیآ۔ دُرمت میل نو دواویوں جاوے کٹ، کٹرا کایا گرہ اک سُہائیآ۔ جس گرہ ٹھاکر سوامی پُرکھ اکالا رہیا وس، دین دِیالا سوہیا پائیآ۔ نچ نیتر لوچن کھول کے اکھ، پرتکھ ملے ہر گوسائیآ۔ گرمکھان نالوں کدے نہ ہووے وکھ، گرسکھان سنگ نہ کدے تڑائیآ۔ دوس زین اٹھے پھر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گرہ مندر ویکھ وکھائیآ۔ درشن کرن خاطر ہر سنگت ہویا ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیآ۔ صاحب ستگر دا پریم پریتی اندر کرنا جاپ، جگ جیون داتا دئے مان وڈیائیآ۔ نانا توڑے ترے گن کوڑی کریا جگت سنتاپ، پت پندت دئے بنائیآ۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پرما تم بنا کے دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ سورا سرینگ اپنا آپ جنائیآ۔ جنم جنم دا کرم کرم دا لیکھا لہنا دینا پورا کر کے گھاٹ، پتن دُھر دا سجن اک وکھائیآ۔ مہربان محبوب مُحبت وچ ہووے داسی داس، سیوک یاچک اپنا کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچ پرکاش، اگیان اندھیرا دئے مٹائیآ۔ ہر سنگت سد درشن رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیآ۔ پُرکھ اکال دین دِیال دیوے اک اند، اند اپنے وچوں پرگٹائیآ۔

گُرمکھ گُرسکھ ہر سَجَن ویکھ اگمی نوری چند، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ خوشی کرا کے بند بند، بندگی بندنا اک درڑائیا۔ بن ستگر پیار
 جیون لوکات کیسے دا نہ جاوے ہنڈھ، تن وجود ماٹی خاکی پوچی پاچی کم کیسے نہ پائیا۔ جو سچ دوار دُھر دربار در ٹھانڈا جائے لنگھ، منزل
 وچوں اپنی منزل لے بدلایا۔ انتر نرنتر منتر گائے چھند، سنسا روگ چکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی پائے گنڈھ، بھیکھ پکھنڈ
 کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگت وچ ہر سَجَن سد سہائیا۔ ہر سنگت
 تن وجود باہروں درس کوئی نہ لوڑے، درشن اکو دیاں درڑائیا۔ سُرتی شبد ستگر جوڑے، جوڑی بنے دُھردرگاپیا۔ در آیاں غریب نواز
 کدی کیسے نہ موڑے، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھورے، جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مکائے ٹھگ چورے،
 چوڑاسی دا لیکھا دئے مکائیا۔ انت کنت بھگونت پاربرہم پتیرمیشور انترجامی ہو کے بھڑے، ہرجن گُرمکھ سنت ساجن ست مُحبّت وچ آپ
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ہر، ہر سنگت ہر ہر رنگ وکھائیا۔ ہر سنگت جو آئی چل، قدم قدم
 پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ اکال تنہاں دے ول، ولولے اندروں ویکھ وکھائیا۔ تت وکار چُھڈا دے چھل، کوڑ کُریارا پینڈا دینا مکائیا۔ سچ دوارا لینا
 مل، بن گوبند پُرکھ اکال دوْجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جو وسے جل تھل، مہیئل اپنی کار کھائیا۔ کرے پرکاش گھڑی پل، آد جگاد وچے ودھائیا۔
 نہچل دھام بیٹھا مل، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ سو آتم پرما تم ست سروپ ہو کے جائے رل، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا میل ملائیا۔ سچ
 پریم دا شبد اگمی امرت نام دُھر دا دیوے پھل، پھلی بھوت سرب کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دوارا دُھر دربارا اکو اک درڑائیا۔ ہر درشن سدا ہر سنگت اندر، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس سہایا ساڈھے تن ہتھ نو
 دوارے دا مندر، مندر دے اندر کندر اپنی لئی بنائیا۔ کریا ندھان کریا کر کے گُرمکھان توڑن لگا جندر، زندگی وچوں زندگی اپنے نال بنائیا۔
 من واسنا کوڑی کریا دہ دشا بھوے مول نہ بندر، بندگی وچ مچھندگی اکو دئے سمجھائیا۔ پینڈا مُکا کے پرکاش سورہ چندر، نوری جوت بن
 ورن گوت کرے رُشنائیا۔ ساچی وست امولک اگم اتہا بے پرواہ کولوں گُرمکھ سدا منگن، مانگت ہو کے اپنی جھولی ڈھاپیا۔ سو مالک
 خالق پرتپالک دین دایلا وڈ کیرپالا پریم پرتی چاڑھے رنگن، رنگ انڈٹھرا آپ چڑھائیا۔ ہر سنگت ہر ستگر مل ہر دوارے دوہاں دی

سانجھی اکو جہی بدن، بندیاں ورگا بندہ بندیخانے دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت سرگن نرگن نرگن سرگن کرے کھیل سورا سرینگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھر دا مالک اک اکھوائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ سٹھیالا ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال سُنو بیان، گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیا۔ سرِشٹی اُتے ویکھو مار دھیان، چار گنٹ دہ دشا اکھ کھلائیآ۔ ہردے اندر رہیا نہ کیسے گیان، کوڑی کرپا جگت ہلکائیا۔ نیتروندے شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن دئے دُہائیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئی مہان، محبوب مل کے خوشی نہ کھئے بنائیا۔ من واسنا شرع پھرے شیطان سرِشٹی درِشٹی اندر کیتی ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ نر نریشا سچکھنڈ نواسی اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار ویکھو لوکھات اُتے دھرت، دھرنی دھول رہی کُرائیا۔ جھگڑا پیا اُتے فرش، اللہ واپگرُو رام دسے لڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھر دے کرم دی ویکھو اپنی فرد، پاربرہم پتپریشور دھر فرمانا سری بھگوانا جو سرگن دھار نرگن نرُویر آگے کر کے آئے عرض، نرُویر کولوں منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر دھر فرمانا ویکھو پورب اتہاس، ہر کرتا آپ دِرڑائیا۔ جس وچ حکم سندیشہ لکھیا خاص، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے کلجگ انت صدی چوڈھویں ہوئے اندھیری رات، ساچا نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین مذہب جھگڑا میٹے (نہ کھئے) ذات پات، مایا ممتا موہ وکار ہنکار کرے لڑائیا۔ ساچی وست نام امولک رہے کیسے نہ پاس، سادھ سنت سری بھگونت دھر دے کنت ملن کھئے نہ آئیا۔ آتم پرما تم پاربرہم پتپریشور جوڑے کوئی نہ نات، سرتی شبدی میلا میلے کھئے نہ - - - - - نہ تن وجود وچے ودھائیا۔ جو بھوکھتاں وچ گئے آکھ، لیکھاں وچ لیکھا لکھیا ساکھیات، قلم دوات شاہی جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ سو لہنا دینا منگے پُرکھ ابناش، شاہو بھوپ سرب گن تاس، سچکھنڈ نواسی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دھار اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنے مذہب دین اسلام، لکھ چوراسی اندر وڑ کے کایا مندر پھول پھولائیا۔ من واسنا کوڑی

کِریا ممتا موہ سچ وگڑیا نظام، نوبت نام حق نہ کھئے سُنائیا۔ جگت وِدیا درِشٹی ہوئی پردھان، سوان وانگ پھرے ہلکائیا۔ سچ محبوب دا دیوے نہ کوئی گیان، انتر آتم نرنتر زرویر بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ کوڑی کِریا جوٹھ جھوٹھ اپرادھ ڈنک وجائے آن، سوئی سرتی نہ کوئی جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر فرمان اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی دھرنی، دھرتی اُپر دھیان لگائیا۔ جھگڑا پیا ورنی برنی، پاربرہم برہم بھیو کھئے نہ پائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا آئے کوئی نہ چرنی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ اپنا وقت لنگھائیا۔ ساچی منزل درگاہ ساچی ملے کیسے نہ چڑھنی، جگت وکار پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم پاربرہم پئی ملے کیسے نہ پڑھنی، اکھراں والی وِدیا کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن دھار اک اُجائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا لاہ کے ویکھو پڑدا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آپ جنائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر دین دُنی لوکات ویکھو سڑدا، اگنی آگ تنوت نہ کھئے بُجھائیا۔ بھیو کھئے نہ کھولے میرے گھر دا، گرہ مندر اندر پڑدا نہ کھئے چُکائیا۔ بھانا کوئی نہ دسے زردا، سیس جگدیس نہ کھئے نوائیا۔ سچ دوارے سچکھنڈ کوئی نہ وڑدا، آدھ واٹی دسے لوکائیا۔ ملے میل نہ نرگن نراکار نرویر نرنکار نر دا، تُئی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ رسنا جہوا بتی دند جیو جہان جگت جگیا سو ہووے پڑدا، بن بھگت بھگون وچ (مل کے) بھگوان ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم حُکمران اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنے کھول کے ویکھو بستے، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ جس وچوں دیناں مذہباں دے تہانوں دسے رستے، مانو مانو ونڈ ونڈائیا۔ فُرنے اشارے دسے اگئی اک دے، نج نیتر لوچن نین اکھ نہ کوئی کھلائیا۔ نام بھنڈارے دتے سچ دے، رام اللہ ستنام وایگرُو آپ ورتائیا۔ کیوں کوڑے ہوئے کایا بھانڈے ماٹی کچ دے، کنچن گڑھ نہ کوئی سہائیا۔ من واسنا اندر جیو جنت جگیا سو سادھ سنت پھردے نچدے، ترسنا تریپت نہ کوئی کرائیا۔ وسیرے مکے نہ آتم پر ماتم الگ دے، سرتی شبد نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیشہ نر نریشا اک اکلا آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر پُرکھ اکال منگے سب توں باقی، چار جگ دا لیکھا دینا وکھائیا۔ کی سیکھیا دتی تن وجود خاکی، کون منتر آئے درڑائیا۔ کون جام پیایا بن کے ساقی، امرت جام پیایا۔ کس بدھ پڑدا لاپیا بجر کپاٹی کھول تاکی،

نرتیر میرا انتر دے سمجھائیا۔ کون رس بوند چوائی سواتی، اگنی تت بُجھائیا۔ کس بدھ جگا کے آئے نرگن جوت دیا باقی، گھر گھر وچ کر
 رُسنائیا۔ کس بدھ حُکم سندیشہ منّ کے آئے آکھی، آخر وچ اپنا تن وجود تجائیا۔ کی لیکھا لیکھ کے آئے قلم دواتی، نام صفتاں وچ صلاحیا۔ کی
 رنگ چڑھائے تن پوشاکی، پرا پسنتی مدھم بیکھری کری کی پڑھائیا۔ کی منزل دس کے آئے گھاٹی، رہبر جگت اکھوائیا۔ سو لہنا دینا سچ دوار
 ایکنکار پروردگار سانجھا یار منگے حُکم اخلاقی، اتفافی اپنی کار کھائیا۔ کیوں کلجگ انت اخیر دین دُنیا بدلی حیاتی، ہدایت کم کیسے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا ساچا رانا دُھر دربارے آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں دُنیا
 بھلی، مینوں دیو سمجھائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا کُلی، ساڈھے تین ہتھ نہ کھئے وڈیائیا۔ کیوں کوڑ اندھیری جھلی، منکا سمرن پوجا پاٹھ کم کیسے نہ
 آئیا۔ کیوں امرت دھار ڈلھی، نجھر دھار رس نہ کھئے چکھائیا۔ کیوں ممتا موہ وکار وچ رُلی، سچ سنگھاسن چڑھ کے پرہہ دا درس کھئے نہ
 پائیا۔ کیوں جگت وکارا لایا بلیں، آب حیات جام نہ کھئے پیائیا۔ کیوں کوڑے کنڈے تلی، سچ ترازو کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لہنا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں کلجگ کوڑی کریا کیتا زور، جورو زر رہیا
 گر لائیا۔ جھگڑا پایا اندر پنج چور، شرع شیطان کرے لڑائیا۔ کیوں چار کُنٹ ہویا اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کیوں تُساں
 تُرت شبد نہ بٹھی ڈور، آتم جوڑ جُڑائیا۔ اس دا اتر دیو موڑ، سچ سندیشے منگ منگائیا۔ میں اگلا کھیل کرنا کُچھ ہور، جس دی چار
 جگ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اندر ستجگ دینا تور، تُرت اپنی کار کھائیا۔ اپنا نام سندیشہ دے کے نواں نکور، چار جگ دا لہنا دینا
 مکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے بول، انبولت راگ دینا سمجھائیا۔ سچ بھنڈارا آد جگاد میرے کول، جگ چوڑی نرگن دھار سرگن رہیا
 ورتائیا۔ سچ جیکارا دُھر دا نعرہ پڑدا دیوے کھول، خالق خلق دے پچھے آپ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں رہے نہ کھئے انبھول، دُھر دا ڈنک
 کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت سری
 بھگونت دُھر دا کنت دیوے شبد نام انمول، ائمٹری وست ستجگ دست دھرم ارتھ جھولی پائیا۔ جو ستگر نام پیار دا روگی، مانو مائکھ
 نظری آئیا۔ جو انتر آتم رس دا بھوگی، سچ سکہ راہ تکائیا۔ جو نرگن زوریر دھار پڑھے پوتھی، بن اکھراں آواز الاٹیا۔ تِس دا ہووے میل

سنجوگی، دُھر میلا لئے ملائیا۔ پُرکھ اکال چُکے گودی، بن بھجان بھجان ٹکائیا۔ اتر آتما جائے سودھی، پت پوت دئے بنائیا۔ پندھ مُکائے لوک پرلوکی، دو جہاناں ڈیرہ ڈھابیا۔ پچھلی رہن نہ دیوے سوجھی، سمجھ وچوں باہر کڈھائیا۔ پندھ مُکا کے جگت تریلوکی، برہمنڈاں کھنڈاں لہنا دینا دئے دوائیا۔ انت ملا کے اوس نرمل جوتی، جوت جوت وچ سائیا۔ جتھے بھگت بھگوان دی اکو گوتی، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ لہنی پئے نہ کھئے کوٹھی، جگت سنگھاسن نہ کھئے وچھائیا۔ کھانی پئے نہ کھئے روٹی، ترسنا ترکھا نہ کھئے تپائیا۔ پریم وچ پریمکا رہے نہ سوتی، پریم پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت روگ دئے گوائیا۔ جن بھگت روگ جائے لتھ، وسورا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس اُپر کریا کرے پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اُٹھائیا۔ ساچا مارگ کایا مندر اندر وڑ کے دیوے دس، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ دُھن آتمک راگ سُنائے اپنی سد، چھند اکلا دئے جنائیا۔ جگت دوارا رہے کوئی نہ حد، من وکارا ڈیرہ ڈھائیا۔ نیچر جھرنا امرت دیوے اپنا رس، رستہ اکلا دئے کھلائییا۔ موہ وکار ہنکار غدار اندروں جائے نس، سانتک ست ست کرائیا۔ نیچ نیتز کھول کے اکھ، پڑدا دئے چُکائیا۔ نام ندھان مار کے سٹ، سوئی سرتی لئے اُٹھائیا۔ گھر جوت کر پرگٹ، نور نور وچ رُشنائیا۔ کریپال ہو کے دیال ہو کے روگی دا روگ دیوے کٹ، دوت رہن نہ دیوے پھٹ، بھاگ لگاوے کایا مٹ، جوت جگاوے لٹ لٹ، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ جیہڑا روگی روگ والا ہووے سچ، تس بھاگ لگے کایا ماٹی کیچ، پُرکھ اکال دین دیال ستگر پورا لوں لوں اندر جائے رچ، ساڈھے تن ہتھ ساڈھے تن کروڑ روم روم بیٹھے سیس نوائیا۔ جو روگی ہووے بیمار، راہ تگے نین اُٹھائیا۔ تس دی پاوے نہ کھئے سار، چارے کُنٹاں ویکھ وکھائیا۔ بھگت ادھارنا نرگن دی کار، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ سُنٹیاں لئے اُٹھال، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ ایکا گھر وکھائیا۔ جوتی جلوہ دے جمال، اندھ اگیان دُور کرائیا۔ ساچے پریم دی اگتی پڑی دھرم مریض نوں دیوے کھوال، جس دے کھادھیاں خاوند دا وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ اوہ گُرمکھ گُرسکھ سجن میت مُرار پرہ دا لال، لال لال اپنا رنگ رنگائیا۔ لے کے جاوے سچکھنڈ سچی دھرم سال، جتھے گر اوتار پیغمبر نرگن جوت بن ورن گوت بیٹھے آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا روگی اندر پرہ دا موجی، بدھی توں پار سوجھی روزی پرہ دا نام کھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ کھتے ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ دین دنی ویکھ ہوئے حیران، چار کنت دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ثابت رہیا نہ کیسے دا دھرم ایمان، سچ سچ سنجم حق نہ کھتے کھائیا۔ من واسنا کوڑی کریا ممتا موہ وکار ودھیا شیطان، شرع شریعت مانو قابلیت دتی مٹائیا۔ سجن میت پتا پوت ہوئے ایمان، ساچا سنگ سورے سربنگ نہ کھتے نبھائیا۔ جو شاستر سمرت وید پُران راہیں دس کے آئے ریت، دھر سندیشہ نر نریشا نر زینکار تیرا اک سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پھرے دروہی مندر مسیت، شودوالا مٹھ کوک کوک سنائیا۔ نیتر رووے ذات پات دین مذہب اوج نیچ، راؤ رنک سانتک ست نہ کھتے کرائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے کوئی نہ گیت، پاربرہم پتپریشور تیرا درس کھتے نہ پائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ٹھیک، آون جاون لگھ چوراسی پنڈھ نہ کھتے مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا چلے کوئی نہ چارا، کلجگ اپنی کل ورتائیا۔ چاروں کنت دے دھواں دھارا، تیرا نام ساچا چند نہ کھتے چمکائیا۔ دھر دا شبد نہ کیسے وچارا، سرتی شبد نہ کھتے جڑائیا۔ امرت رس ملے نہ کیسے ٹھنڈا ٹھارا، اٹھسٹھ تیرتھ دین ڈھائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ کوڑی کریا دے وبھچارا، کام کرودھ لوہ موہ وکار ہنکار ہلکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچکھنڈ نواسی پروردگار سانجھے یار تیرا دے نہ کیسے دربارا، درگاہ ساچی حق مقامے ملن کھتے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، بیس بیسے ہر جگدیسے تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں اتم دے حد، دھتے جوڑ سیس نوائیا۔ کلجگ کوڑ نگارہ رہیا وچ، چار کنت دہ دشا کرے شنوائیا۔ ساچا کرے کوئی نہ حج، کایا کعبہ نہ کھتے رُشنائیا۔ دھن آتمک سنے کوئی نہ ند، انحد نام نہ کھتے شنوائیا۔ سچ دوار ایکنکار بھے کوئی نہ سچ، ساجن میت تیرا نام گیت سنگیت تال نہ کھتے وجائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم تیتھوں ہوئی اڈ، پاربرہم برہم میل نہ کھتے ملائیا۔ تن وجود کایا ماٹی خالی دسن ہڈ، نام رباب حق احباب ساچی تار نہ کھتے ہلائیا۔ صاحب سوامی انترجامی شاہ پاتشاہ شہنشاہ ساڈا نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، بے آب بے آب سارے رہے سنائیا۔ ----- گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا بھلیا سب ٹوں سجدہ، سیس جگدیش نہ کھتے جھکائیا۔ دھرم دوار دا رہیا نہ کوئی بردا، خادم ہو کے ساچی سیو نہ کھتے کھائیا۔

مالک بنیا نہ کوئی تیرے گھر دا، سچ دوارے وڑن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا وچ جیو جہان جائے ہڑھدا، نئیا نوکا نام ہتھ کسے نہ آئیا۔
 سچ سوامی سمرتھ کنت بھگونت ہو کے نہ وردا، کوڑا ناتا جڑیا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر اپنے آگے کرو ہتھ، پن ہتھوں ہبھ اٹھائیا۔ اگلا لیکھا دیواں دس، پن
 ودیا پن اکھراں کر پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر سب دا لہنا دینا ہونا بس، پچھلے بستے دینے بندھائیا۔ اگلا حکم دینا یک، یاد دھر دی
 اک سنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مارگ اکو دینا دس، چھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ کوڑی کریا ممتا موہ وکار ڈرمت میل
 دینی کٹ، ست سچ اندر دینا ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھرم ونجارے کھولنا ہٹ، لکھ چوراسی جیو جنت وست امولک دئے
 ورتائیا۔ وشن برہما شو دیوت سر برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان لوک پرلوک چوڈاں لوک آون تھ، عیسیٰ موسیٰ
 محمد سیس جگدیس جھکائیا۔ ایکا نعرہ ایکنکارا دو جہانا پن رسنا جہوا گیت گوہند بولنا سچ، گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا
 یار دئے سمجھائیا۔ ستجگ ساچی دھار ایکنکار لوکات دیوے رکھ، نرگن نور جوت کر پرتکھ، پاربرہم پتہریشور شبدی دھار اک پرگٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیشہ نر نیشا نر نرائن اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو پُرکھ اکال دا حکم
 بے نظیر، جگ نیتہ نظر کسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بدل اپنی تقدیر، تدبیر اپنی دے درڑائیا۔ چار کنت دہ دشا شرع کٹ زنجیر،
 شاہ حقیر اکو رنگ رنگائیا۔ منزل دس اخیر، آخر اپنا حقیقی میلا لے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک
 سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا ربیا نہ بھو، بھو وچ نہ کھئے لوکائیا۔ جھگڑا ربیا نہ میں ہوں، ہنکار گڑھ سرشٹ اُچائیا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال تیرا بھلیا سب نوں ناؤں، ناؤں نرنکارا نہ کھئے گائیا۔ وبھچار ہووے تھائیں تھائوں، تھان تھانتر دین دُہائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاؤں، کاگ
 وانگ گر لائیا۔ بھاگ لگا نہ کسے کایا ماٹی ساڈھے تہ ہتھ گاؤں، دھرم مندر نظر کسے نہ آئیا۔ پرہہ ملن دا رکھے کوئی نہ چاؤ، شاستر سمرت
 وید پُران انجیل قرآن پڑھ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ دین دنی پرمارتھ سوارتھ بھلی اپنا راہو، رہبر لیکھا یاد نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی پُرکھ اکال دین دیال گر اوتار پیغمبر در تیرے عرض سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سنو

سندیشہ اگم فرمان، چار جُگ لیکھ لکھت نہ کھئے بنائیا۔ کوڑی کریا بدل دینا ودھان، ستجگ ساچا راہ چلائیآ۔ سچ دوارا ایکنکارا اکو دسنا دھرم استھان، جتھے پوجا ہووے بے پہچان، جھگڑا رین نہیں دینا دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ لیکھا دینا مکائیآ۔ آتم پرما تم پاربرہم پتپریشور ڈھولے سارے گان، تُوں میرا میں تیرا اکو نام وجے ودھائیآ۔ سچ سندیشہ نر نریشا حکمے اندر فرمانا دینا زمیں اسمان، ضامن ہو کے اپنی کار کھائیآ۔ ست دھرم چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ جھلنا اک نشان، دھرم دوارا ایکنکارا اکو اک پرگٹائیآ۔ جس گرہ مندر ہندو مسلم سیکھ عیسائی اکو ایشٹ متن آن، دوجا راہ نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد انت جگا جگت سری بھگونت دھر دا کنت دیونہارا منیا منت، منتر انتر نرنتر جیو جنت سادھ سنت آپ سمجھائیآ۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جوت شبد ادھار مہاراج پورن سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

خوشی مناؤن چار جُگ دے پچھلے بھگت، بھگونت مل کے خوشی منائیآ۔ کریا کر والی عرش، عرشی پریتم تیری اک سرنائیا۔ نگاہ وان ہو اُپر دھرت، دھول دے وڈیائیآ۔ جو تیرے درس رہے ترس، نیتر لوچن نین راہ تکائیآ۔ اُنحان میٹ اندروں تڑپ، بھٹکن دے گوائیا۔ آہ بھرے کوئی نہ سرد، سانتک ست دے ورتائیآ۔ تُوں جودھا سورپیر مردانہ مرد، بے پرواہ اکھوائیا۔ سچ بینتی سُن عرض، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جن بھگتاں ونڈ اپنا درد، دردی ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک سمجھائیآ۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ امرجیت سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

پچھلے بھگت دین سندیشہ، خوشیاں وچ جنائیا۔ تیری بے پرواہی نر نریشا، سچ سچی شہنشاہیا۔ کلجگ اتم کھیل نرالا ویکھا، ویکھ ویکھ وجے ودھائیا۔ دھر فرمان سُنیا اُپدیشا، چار جگ توں باہر کری پڑھائیا۔ نرور ہو کے ملیو اکو نیتا، نج نیتراکھ کھلائیا۔ پن پوجا پاٹھ بندگیوں لہنا لیتا، پورب جنم دے وچھڑے لئے ملائیا۔ لکھ چوراسی وچ نہ بھلیا چیتا، اہل تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سرجیت سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیتھوں بلہار، آپ اپناگھول گھٹایا۔ تیرا کھیل اگم اپار، کتنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویس وٹایا۔ نرگن لہدے رہے وچ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ کھوجدے رہے شاستر سمتر وید پُراں، گیتا گیان راہ تکایا۔ کلجگ انت کریا کیتی مہان، مہروان پرہہ اپنی دیا کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت سہیلے ویکھے آن، گر چیلے بوجھ بھجھایا۔ ست دے اک گیان، اگیان اندھیرا دتا مٹایا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولے سارے گان، سب دے انتر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھر دوار در تیرے ملے وڈیایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بشن کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن کلجگ ویکھیا کھیل نرالا، نرگن تیری وڈ وڈیایا۔ ساچا مارگ دس سکھالا، کلجگ کوریا وچوں باہر کڈھایا۔ ترے گن توڑ جنجالا، برہم مت اک سمجھایا۔ کایا مندر وکھا سچی دھرم سالا، پڑدا اوبلا دتا اٹھایا۔ مُرشد ہو کے مُریدان پُچھ حالا، حالت ویکھی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ رنجیت کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا سہنجنا دسیا طریقہ، طاقتور دتا درڑائیا۔ مارگ وکھایا نیکن نیکا، نج گھر اپنی تاڑی لائیا۔ دین مذہباں توڑ شریکا، شرارت اندروں دتی کڈھائیا۔ اپنی دس حق توفیقا، یک حکم اک سنائیا۔ ترے گن دھنی بن اتیتا، ترے بھون ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا کھئے نہ میٹے کیتا، ہر کرتے تیری سرنائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جاگیر کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیری ویکھی اگمی کیرپا، کیرپال تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں جنم مرن دی کٹ کے پیتا، بمل روپ دتا بنائیا۔ مارگ دس کے ساچے سیکھ دا، سیکھیا اکو دتی درڑائیا۔ ایشٹ مننا پُرکھ اکال اک دا، ایکنکار سیس جھکائیا۔ جو ہر گھٹ اندر دسدا، لگھ چوراسی رہیا سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سرجیت کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہن تیری ویکھی مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں دے کے نام نشانی، نشانے پچھلے دتے بھلائییا۔ مارگ دس کے آلے جاویدانی، راہ اکو دتا سمجھائیا۔ جس دی منزل حق آسانی، مشکل آگے نہ کھئے ٹکائیا۔ جوہ رہے نہ کھئے بیگانی، بیوہ روپ نہ کھئے اکھوائیا۔ گھر ملے شاہ سلطانی، شہنشاہ دھردرگاپیا۔ جتھے جوہن ملدا نویں جوانی، پردھ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں کھوا اپنی مہانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گرہ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہن تیرے چرن کول بلہار، آپاگھول گھائیا۔ جس کھولیا سچ دوار، درگاہ ساچی روپ بدلائیا۔ بخش کے حق پیار، پریم پریتی اک درڑائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ بہال، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ مُحبت وچ بنا کے لال، سپوتے گود اٹھائیا۔ جگت جگت دی بدل کے چال، مارگ آگلا دتا سمجھائیا۔ کریا کھیل کل کمال، کامل مُرشد اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ سنگر شبد بن دلال، ونج اکو دتا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہرجیت سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہے وڈ داتے بے پرواہ، بے پرواہی تیری نظری آئیا۔ جن بھگت بن ملاح، کھیوٹ کھیٹے بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ساچا مارگ دس نواں، سانجھ اپنے نال رکھائیا۔ درگاہ ساچی لا کے ناواں، نر نرائن دتی وڈیائیا۔ جن بھگت گرمکھ رلے نہ ڈار کاواں، کاگ ہنس دتے بنائیا۔ میل ملائیں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سلگھن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا کھیل آگم اپار، اپرمپر سوامی نظری آئیا۔ کریا کیتی وچ سنسار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں دے ادھار، ادر دا لیکھا دے مکائیا۔ ست نام دس جیکار، شبد اکو اک سنائیا۔ نو نو چار توں کر کے پار، پریم پُرکھ اپنا میل ملائیا۔ جنم مرن دا دکھ نوار، چوراسی پھند کٹائیا۔ ساچا دس کے منگلاچار، دھر دا سوہلا اک اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک درڑائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بہان سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا کھیل عجیب، عجب نرالا نظری آئیا۔ جن بھگتاں دے کے اک نصیحت، دُھر فرمانا سچ سُنائیا۔ آتم پر ماتم جانو اصلیت، بیہو ابھیدا دتا کھلائیآ۔ پُرکھ اکال سچّی ولدیت، آد جگادی نظری آئیا۔ اس دے وچ وڈ قابلیت، کامل مُرشد اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بدل دتی طبیعت، طیب ہو کے ویکھ وکھائیآ۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پریم سنگھ تے وریام کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا مارگ ویکھیا سچّا، سچ تیری سرنائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچّا، کنچن گڑھ وڈیائیآ۔ درس دکھائیں اندرلی اکھا، پرتکھ روپ گوسائیا۔ حقیقت ویکھیں حقا، کوڑی کِریا پنڈھ مُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار اک اُپائیآ۔ جن بھگت کہن تیرا ویکھیا دُھر دا رس، جو رستہ دئے درڑائیآ۔ بن واسنا کر کے وسّ، واسطہ اپنے نال رکھائیآ۔ پریم پریتی اندر رچ، رچنا اپنی دئیں سمجھائیآ۔ بول جیکارا اک الکھ، الکھ اگوچر دتا سمجھائیآ۔ آتم پر ماتم رہے کوئی نہ وکھ، دُھر دا ناتا جوڑ جڑائیآ۔ دھرم دوار کھول کے ہٹّ، ونجارا ہو کے وست ورتائیآ۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، سچ دوارے سوہا پائیآ۔ بھگت سُہیلے جوڑ کے ہتھ، بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا ٹھانڈا دربارا، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ جتھے دپیک جوت اُجیارا، تیل باقی نہ کھئے وکھائیآ۔ نہ کوئی رسنا جہوا گاوے منگلاچارا، شبد انادی دُھن پرگٹائیآ۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، تخت نواسی سوہا پائیآ۔ لیکھا جان گرو اوتارا، پیغمبراں اپنی کار سمجھائیآ۔ جگ چوکڑی زرگن سرگن لے اوتارا، اوترا اپنا بیس وٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ایشر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیری آد جگادی ویکھی دھر دی وادی، وعدہ اپنا پور کرائیا۔ جن بھگتاں بن امدادی، نرگن ہو کے اپنا بھيو کھلائیا۔ ساچی سکھیا دے ابلادی، علیحدہ اپنی کار کھائیا۔ جنم کرم دی پوری کر کے بازی، ڈنک اپنا اک سنائیا۔ منوآ رہے کھئے نہ غازی، گہر گمبھیر بھے وکھائیا۔ پچھلا لیکھ چکا کے ماضی، محبوب اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو ابھیدا اگلا اک کھلائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بنتا سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا ڈونگھا ویکھیا راز، رزق رحیم رازق تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں ساچنا لئی ساچ، ساچن ہو کے ہو سہائیا۔ لیکھا چکا کے وضو نماز، سجدہ اکو دتا سمجھائیا۔ جگت جگ بدل کے ساچ، سمگری اکو دتی وکھائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کے گاتھ، دھر دی ودیا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ اندر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیری سوہنی ویکھی کرنی، قدرت قادر وچ نظری آئیا۔ جو بھگت سہیلے لگے تیری سرنی، سرنگت اکو دتی وڈیائیا۔ اکو ٹک پئے پڑھنی، پاٹھشالا کایا مندر دتا سہائیا۔ اکو منزل پئے چڑھنی، تیرے چرن کول ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ایکنکار دھرم دوار در ٹھانڈے آس رکھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ تارا سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال

جن بھگت کہن تیری ویکھی وڈی نیکی سیکھیا، ساکھیات دتی درڑائیا۔ جن بھگتاں پا کے دھر دی بھچھیا، بھرپور رہیا وکھائیا۔ چاروں کُنٹ اکو نور دسیا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جو ورن برن ذات پات وچ کدے نہ جاوے بھٹیا، پاربرہم برہم اپنا روپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل اک وکھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہرچرن سنگھ دے گرہ جیٹھووال

جن بھگت کہن تیرا ویکھیا کھیل اپارا، اپرمپر سوامی تیری بے پرواہیا۔ اسیں زلے آئے وچ سنسارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مدھ اپنا پھیرا پائیا۔ چھن بھنگر تیرا ویکھدے رہے نظارہ، جوتی جوت جوت نال رُشنائیا۔ کلجگ انت تیرا کھیل اپرا، اپرمپر سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرم دوار وچے ودھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جرنیل سنگھ دے گرہ جیٹھووال

جن بھگت کہن تیری ویکھی چال نرالی، بانکے سوہنی نظری آئیا۔ تیرا کھیل جوت اکالی، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ جس بھگت ساچے سرت اٹھالی، سوئی آپ جگائیا۔ اپنے پریم دی دے کے لالی، کوڑی کرپا دتی دھوائیا۔ ترے گن ناتا توڑ جنجالی، جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ ساچے در بنا سوالی، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا نظری آئیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پرکاش کور دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن توں مالک دھردرگاہ، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جگ جگ کردا رہوں نیاں، لوکات عدل عدالت اک وکھائیا۔ تیرا لیکھا بے پرواہ، بے پرواہی وچ اپنا حکم ورتائیا۔ ستجگ تریتا دواپر تیرا لاؤندے رہے دھیاں، دوس (رین) سیوا وچ وقت لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، تده بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بشن سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہن تده بن اور نہ دے دوجا، دتیا بھو نظر کیسے نہ آئیا۔ جس بدھ جن بھگتاں بھيو کھلا گوجھا، رمز سمجھ نال ملائیا۔ پڑدا اوہلا ربیا نہ لکا، لایق نا لایق اپنے رنگ رنگائیا۔ اجل کر کے مکھا، دُرمت میل کری صفائیا۔ پیار نال بنا کے اپنا ستا، ست دُلا رے گود اٹھائیا۔ جگ جنم دا ربیا کوئی نہ رٹھا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تیرا کھیل ابناشی اچتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پریم کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا سُنیا اک سلوک، سوہلا دھردرگاہیا۔ جس دا میلا نال نرمل جوت، تت تت نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ورن گوت، گوتم بدھ بدھی توں باہر گیا سمجھائیا۔ جتھے سمجھ سکے نہ کوئی سوچ، سوچ سوچ دتی درسائیا۔ جو تیرے درشن نوں رہے لوچ، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دھرم دوارا ایکنکارا ایک تیرا دینا وکھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ڈاکٹر مانک سنگھ امرتسر ★

جن بھگت کہن تیرا ویکھیا حکم اپار، فرمانا دُھردرگاہیا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ سر سکے نہ کھئے اٹھال، وشن برہما شو دیوت سر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اتم ہو کے آپ دیال، دین دیا کھائیا۔ بھگت سپیلے ویکھ لال، لالن اپنا پڑدا لاپیا۔ جگت اولڑی چل کے چال، بھو ابھید دتا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائییا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہرنس سنگھ بستی اڈا ضلع جالندھر ★

جن بھگت کہن بھگتاں دسیا اپنا راہ، رحمت دتی کھائییا۔ دُھردرگاہی میلا لیا ملا، ملاوٹ وچ نہ کھئے رکھائییا۔ ستگر شبد بنا گواہ، شہادت اپنی اک بھگتائییا۔ چار گنٹ دہ دشا پھیرا پا، پھرت پھرت ہر سجن کھوج کھوجائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در بدن سیس نوائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بنتا سنگھ یو۔ پی۔ ★

جن بھگت کہن تیری ویکھی حق بندگی، بندنا دتی درڑائییا۔ دوسر رہے نہ کھئے مُشندگی، مُشکل حل کرائیا۔ دھار وکھری رہے نہ ہنگ برہم دی، پاربرہم سرنائییا۔ کر پرکاش آگے چنّ دی، نور نور وچوں رُشنائییا۔ لیکھے لائیں جو بھگت جن جننی جن دی، جنم توں باہر ہوویں سہائییا۔ آس پور کرائی پرتھو والے انّ دی، گرہ گرہ بھوک لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائییا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ گردت سینگھ دے گرہ پنڈ رام دوالی ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہن تُوں کرنی کرتا فُدرت دا مالک، شہنشاہ اکھوئیا۔ کلجگ اتم بن کے ثالث، فیصلہ دُھر دا اک سُنائیا۔ جن بھگت سُوپیلے ویکھ کے ثالث، ماٹی خاک وچوں باہر کڈھائیا۔ کوڑی نندرا میٹ کے آس، اصلیتِ دتی سمجھائیا۔ دھرم دوار بنا کے بالک، بچپن اپنی گود رکھائیا۔ سدا سُوپلا بن پرتپالک، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ گندن سینگھ پنڈ پنڈوری وڑپچ ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہن تُوں کرنی دا کرتا، ایکنکارا اک اکھوئیا۔ نہ جتے نہ مردا، جنم مرن ویس نہ کھتے وٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے وڑدا، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ دیک جوت ہو کے بلدا، زرگن نور کرے رُشنائیا۔ شبد سندیشے گھلدا، جگ چوکڑی کرے پڑھائیا۔ مالک بن کے نہچل دھام اٹل دا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرا سوہنا نظری آئیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بلجندر کور دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا در سوہنا، بادھی بنت نہ کھتے بنائیا۔ تیرا روپ انوپ ست سروپ موہنا، جو موہے جگت لوکائیا۔ جس جگت وکار دُرمت میل پاپاں کپڑ بھگتاں دھونا، اندر باہر کری صفائیا۔ امرت رس نچھر دھار چونا، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ کرے پرکاش تیجے لوٹنا، اکھ پرتکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ دوندر کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا مارگ دے سوکھا، سوہنا سچا نظری آئیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، اکو ڈھولا دتا سمجھائیا۔ جو بھاگ لگائے کایا ماٹی کوٹھا، بن چھپر چھن وچے ودھائیا۔ کرے پرکاش نرمل جوتا، نرگن نور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سرچیت سنگھ، گرسرن سنگھ سلطان ونڈ گیٹ امرتسر ★

جن بھگت کہن تون دھردرگاہی رنگ رنگیلا، مادھو دھر دا نظری آئیا۔ جن بھگتاں کلجگ اتم بن وسیلہ، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ اوچاں نیچاں غریب نایاں کوچھیاں کملیاں اکٹھا کر قبیلہ، بنس سرپنس دتا سہائیا۔ جگت نایاں بن وسیلہ، وستو اپنی دھار سمجھائیا۔ جھگڑا رہیا نہ نر مدینا، ناری پُرش اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھرم دوارا دتا وکھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ راج کور پنڈ ناتھیوال ضلع فروزپور ★

جن بھگت کہن اساں ویکھیا غریب نوازا، غریب ناناے گلے لگائیا۔ ست دھرم دا سچ کھول دروازہ، درگاہ ساچی پڑدا رہیا اٹھائیا۔ جن بھگتاں رکھنہارا لاجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نرگن ویس اکٹا لوکات ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دھار آپ بندھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیری ساچی دھارا، دھرنی دھرت دھول نظری آئیا۔ چار ورنان اک پیارا، مُحبت بے پرواہیا۔ اوچان نیچان جھگڑا
مُکاوین وچ سنسارا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا بول جیکارا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیری
سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محلا اچ اٹلا اکو اک دسائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جگجیت سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن در تیرے نمسکار، نو نو سیس نوائیا۔ در تیرے کھڑے بھکھار، بھچھیا دینی ورتائیا۔ راہ تكدے رے نو نو چار،
جگ چوگری دھیان لگائیا۔ کون ویلا کل کلکی لے اوتار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جو پیج جائے سوار، سوارتھ اپنے نال رکھائیا۔ جگت سماج
وچوں کڈھ کے باہر، گھر اپنا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لہنا دے چکائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ گرمیت سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن پورب لہنا دتا، دیونہار وڈیائیا۔ بھگت پوری کرے اچھا، اچھا پورن آپ اکھوائیا۔ سچ دوارے آپے دسا، پڑدا اوہلا
اٹھائیا۔ نظری آیا اک دا ہکا، حکمت اپنی اک جنائیا۔ روپ دھار کے وڈیوں نگا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ گرمکھاں بن کے
دھر دا پتا، پتپریشور سیس سہائیا۔ آگے کدے نہ دیوے پچھا، پچھوں پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
وکھائے دھام اک انڈٹھا، انڈٹھری کار کھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بلوندر کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا اولّا ویکھیا سوانگ، سوانگی دتا وکھائیا۔ جن بھگتاں پوری کر کے تانگھ، ترشنا دتی مٹائیا۔ آگے دینی پئے کیسے نہ بانگ، وُضو نماز نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت و جاؤنا پئے کوئی نہ ناد، سنکھاں دُهن نہ کھئے شنوائیا۔ کھڑکاؤنا پئے کوئی نہ ساز، ساجن اکو نظری آئیا۔ کایا مندر اندر مار آواز، دُهر دا میلا لینا ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہرہجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہن تیرا سوہنا ویکھیا تیویار، دہارا نظری آئیا۔ تیرا پاک پوتر آہار، ہر ہر دے کرے صفائیا۔ تیرا سچ دھرم پرچار، پرچون دے ونجارے دے مٹائیا۔ تیرا نام شبد جیکار، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ تیرا کھیل آگم اپار، الکھ آگوچر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُهر دا ور، در تیرا سوہنا نظری آئیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن در سوہنا دے سہنجنا، سوہاؤنت رمنیک۔ کر کِریا آد نرنجنا، تیرے وچ حق توفیق۔ تون داتا درد دکھ بھہ بہنجنا، بھو ساگر وچ اتیت۔ تیری دھوڑی ہووے مجنا، لیکھا رہے نہ اوچ نیچ۔ تون آتم پڑدا کجنا، اپنا مارگ دس باریک۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے جن بھگتاں کر تصدیق۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی جگیر کور پنڈ کاٹھ گڑھ ضلع پٹیالہ ★

جن بھگتاں کر تصدیق دے شہادت، شادیاں دے وجائیا۔ تیرے نام دی کرن اک عبادت، اول اللہ نظری آئے نور خدائیا۔ تیرے
مُحبت پیار دی اُنجان انتر اک امانت، عملان دے وچ رکھی چھپائیا۔ تُوں کِریا کر صحیح سلامت، صاحب تیری بے پرواہیا۔ تیرا نام رس
مُکھ چوان اگم نیامت، نج نیر ہونے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی نظر اک اٹھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ست پال فریداباد ★

پُرکھ اکال کِہا، جن بھگتو دیاکھاوانگا۔ جو جنم جنم دا وچھڑ رسیا، تِس اپنا میل کراوانگا۔ جس اک وار میرا نام لیا، لکھ چوراسی
وچوں باہر کڈھاوانگا۔ جو اک واری میری سرن پیا، سچکھنڈ دوار ٹکاوانگا۔ جو اک وار میری جوہ گیا، جاگرت جوت وچ رکھاوانگا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈے رنگ رنگاوانگا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی بہندر کور پنڈ کڑیالا ضلع امرتسر ★

در ٹھانڈا اک درساوانگا۔ برہمنڈ پنڈھ چکاوانگا۔ ٹئی گنڈھ جوڑ جڑاوانگا۔ پرمانند وچ ٹکاوانگا۔ جس گایا سوہنگ چھند، بندی بند نہ
کھئے رکھاوانگا۔ اوہ لگا میرے انگ، انگیکار آپ ہو جاوانگا۔ ستجگ چاڑھ کے نواں چند، بھگت سہیلے آپ چمکاوانگا۔ جنہاں دواویوں
بھوجن کھادھا منگ، منگل اُنجان دا ڈھولا گاوانگا۔ ساچی منزل جاوان لنگھ، اندر اکو اک سہاوانگا۔ جتھے آتم سیج پلنگ، سچ سنگھاسن
سوہیا پاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھاوانگا۔ ساچی کرنی کار کھاویگا۔ دین دیاں ویکھ وکھاویگا۔
بھگت سہیلے میل ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لہنا سرب چکاویگا۔ پورب لہنا چکاون آیا، ہر سجن دھر دا

میت۔ جگت ترشنا میٹے مایا، ممتا موہ وچوں کرے اتیت۔ جن بھگت سہیلے جوڑ جڑایا، ستجگ سچ چلائی ریت۔ باون دا لہنا دینا پور
 کرایا، بل دی توڑ نبھائی پریت۔ پچیاں دا پچن لیکھے لایا، رحمت کر بخشیش۔ ستجگ دے انت دا بھوجن کلجگ اتم کھایا، کھا کے گایا
 بھگتاں دا گیت۔ پچھلا قرضہ مقروض لاپیا، بیٹھ کے دھام اتیت۔ سمت شہنشاہی تن وجے ودھایا، کریا کھیل پرہو انڈیٹھ۔ چار چیت دی
 رت سہایا، سہنجی دے پُنت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشہار اک پریت۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جگندر کور گوال ٹولی فروزپر چھاؤنی ★

چار چیت کہے کیوں میرے وچ ہووے ارداسا، انت ارداس سدھائیا۔ ایہ نو سو چرانوے چوڑی جگ دا تماشا، طمع دے وچوں
 باہر رکھائیا۔ جس دا کھول نہ سکے کوئی خلاصہ، خالص سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ لہنا دینا جانے پُرکھ ابناشا، ہر کرتا دھردرگاپیا۔ جس جنم
 جنم دا بھگتاں پورا کیتا گھاٹا، لہنا مول مکائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں اوچاں نیچاں اکو اتم برہم جوڑ کے ناتا، اکو دتی مان وڈیائیا۔ سچ پریم پیار دا
 بھوجن کھادھا، خوشیاں وچ خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشہار سچی سرنائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ترپت کور گوال ٹولی فروزپر چھاؤنی ★

چار چیت کہے جن بھگتاں دا لیکھے لاؤنا رکھا سکھا، جو بھیٹا دتا کرائیا۔ جنم جنم دا میٹنا دکھا، دلدر دتا گوائیا۔ اجل کرنا مکھا، مکھ
 ڈھولے صفت صلاحیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بناؤنے اپنے پُتا، پتپریشور گود اٹھائیا۔ جے تُوں مہربان ہو کے تٹھا، کوجھیاں کملیاں لینا ترائیا۔
 گرمکھاں نال کدے کریں نہ غصہ، غصہ جسے وچوں باہر کڈھائیا۔ سدا بھگتاں دے پیار دا رہیں بھکھا، پریتی وچ پریم پریم ورتائیا۔ انت
 اخیر ویلا اوہ ڈھکا، جس دا جگ چوڑی راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ کشمیر سنگھ پنڈ سدا ضلع گرداسپُر ★

پُرکھ اکال کہے میرا پورا ہویا وبار، وابوا وجی ودھائیا۔ سب دا لہنا دتا اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ باون آ کے کر
نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ بل کہے میں ہویا خبردار، اپنی لے انگڑائیا۔ اپنی کرنی کر بحال، گرمکھ بہل ہو نہ کھئے کُرائیا۔ جے کھان
پین دا قرضہ دتا اُتار، سچ پریم دا ادھار باقی نظری آئیا۔ ساچے بھگتاں سدا گود رکھیں بہال، درگاہ ساچی دھام سُہائیا۔ جنہاں خوشیاں نال
تینوں دتا کھوال، پگا بھوجن بھاجیاں وچ ملائیا۔ اُنھاں دا ہون نہ دیویں زوال، جگت زاویئے وچوں باہر کڈھائیا۔ اینگل آف ڈیسینٹ کوئی
نہ ڈگری کرے وچار، پیانہ پیائش نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جاگیر سنگھ پنڈ سدا ضلع گرداسپُر ★

پُرکھ اکال کہے سُن باون، بار بار سمجھائیا۔ میں بن کے پنت پاون، پاپیاں رسیا ترائیا۔ پھڑا کے اپنا دامن، دماں دا لیکھا پور کرائیا۔ بن
کے دھر دا ضامن، درگاہ ساچی دیاں ٹکائیا۔ وکھا کے سچ نشان، نشانہ اک اکو جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا
ہتھ رکھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار وچ جیٹھوال ★

سر رکھاں ہتھ اپنا آپ، اپنی دیا کھائیا۔ جنہاں جپیا دھر دا جاپ، جگ جیون داتا اوٹ تکائیا۔ اوہ انتر کر کے پاک، پوتر دیاں
وکھائیا۔ باہروں دسن ماٹی بُتلے خاک، انتر نور جوت رُشنائیا۔ باون اس دا لیکھا دسنا پہلی وساکھ، جو گوبند آس رکھائیا۔ کی آگے ہونا

پاٹھ، کی ڈھولا جگت شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں لیکھے لائے گرہ گرہ پکوان، چوڈاں ماس پورا کر کے پورب دان، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ پرساد کہے اپنی رسنا لا بھوگ، بھگون دیا کھائیا۔ تیرا درس ہووے اموگھ، پڑدا دینا چُکائیا۔ تیرے نام دا ملے جوگ، جُگتی اک درسائیا۔ گرُمکھ راہ تگے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پندھ مُکائیا۔ جنہاں تیرا گایا سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ اُنھاں کدے نہیں تن تیتھوں منگنی موکھ، سورگ بہشت دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ کر کِرپا اتم میلنا اپنی جوت، جنہوں ہووے نہ کدے جُدائیا۔ ایہ اُنھاں بچیاں دی آخری چوگ، جو باؤن دوارے آس رکھائیا۔ سو ویلا وقت گیا پہنچ، روداس چارا دئے گواہیا۔ ہر سنگت وکھا اپنی مؤج، مُعاوضہ پچھلا دے چُکائیا۔ تیری کرنی نہ پئے کھوج، خود کھوج کے لے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں توں بھوگ لگائے نہیں جانے روز، اک وار دا لیکھا درگاہ ساچی لینا پائیا۔ آگے ویکھدے رہن تیرے چوج، چوجی پریم تیری خوشی منائیا۔ بھگتاں اُتے بھگتی دا سٹیں کدے نہ بوجھ، مہر نظر نال پار کرائیا۔ ہووے دا رہے کوئی نہ روگ، ہنگتا دینی گوائیا۔ جنہاں تیرے بھوگ دا اک ارداسا لیا سودھ، سواسا اُنھاں دا لیکھے پائیا۔ گرُمکھاں نال کریں نہ کدے کرودھ، لوبھ وچ کدے نہ آئیا۔ سدا بخشیں اپنی مؤج، مجلس اپنی نال بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ باؤن کہے میرا لہنا مُکیا اُدھار، ادم کیتا بے پرواہیا۔ اُنھاں بچیاں پائی سار، جو چار بہیناں تے اک بھائیا۔ اتم لیکھا پورا کر ووبار، ہر سنگت دتی وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی دا لہنا دے اُدھار، عدل انصاف دتا کرائیا۔ اپنا گلشن ویکھ بہار، ٹہنی پت پُھل مہکائیا۔ جو بھگت سہیلے کیتی خدمتگار، خادم اپنی جھولی پائیا۔ آگے تصادم ہووے وچ سنسار، جھگڑے وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ باؤن کہے جنہاں دا اج ہويا ووبار، باؤن دے ساتھی سارے نظری آئیا۔ کوئی سجن میت مُرار، کوئی مات پت اکھوائیا۔ کوئی بہیناں بھئی نار، کوئی سٹ دُلا وڈیائیا۔ کچھ اوہ جنہاں نے باؤن دا کیتا دیدار، نیت درشن پائیا۔ کچھ اوہ جنہاں پنجان نے بھوجن کیتا تیار، سوہنا پریم ودھائیا۔ اوہ کنیا بال آنجان، تیرویں سال خوشی منائیا۔ جس دا ضامن وچ چمیار، گرُمکھ روپ بدلایا۔ اوہ سے گردرشن دا ووبار، چھوٹیاں وڈیاں ملی وڈیائیا۔ ساچی سبھا دا جن بھگت بن شنگار، روپ انوہ بدلایا۔ وڈے چھوٹے اک دوار، در دوارا دھر دا

اک دکھائیا۔ جن بھگت چؤراسی وچ جنم لئے نہ وچ سنسار، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ پُرکھ اکال اپنا دے اعتبار، بے اعتباری دے گوائیا۔ راتی سُنّیاں پھڑ اُٹھال، درس دیدِ عید دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ باؤن کہے میری کئی ہوئی صاف، پلّو میل رہی نہ رائیا۔ جو سہجے گیا اکھ، پرہہ داتا پور کرائیا۔ میں اوسے دا نواس، شاخ نرگن وچ سمائیا۔ جس دی کوئی نہ سمجھے بات، باطن کرے پڑھائیا۔ جن بھگتو جگ چوکرّی دی بھگتی نالوں اج دی چنگی رات، رتہ دیوے دُھردرگاپیا۔ کسے کم نہ آؤندی جے تھوڑی بہتی مل جاوے کرامات، جگت کرماں وچ پھسائیا۔ دھنّ وڈیائی جنہاں دا پُرکھ اکال جوڑیا نات، نانا اپنے نال بنائیا۔ درشن دے کے ساکھیات، سخیاں دا منگل آپ سنائیا۔ جن بھگت انت رہن نہ دیوے کوئی اداس، اداسی وچوں سواسی ہوئے سہائیا۔ جن بھگتو گُرمکھو گُرسکھو تُسیں ایس جنم دی بھگتی وچوں ہوئے پاس، پرچہ مہر نظر اک پائیا۔ لیکھا منگیا نہیں حساب وچ کسے قلم دوات، اکھراں ہندسیاں وچ نہ پُچھ پُچھائیا۔ آپے بخش کے اپنے پریم دی دات، آپے لہنے دیوے پائیا۔ تہاڈے حصّے اکو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے دے کے دات، گاتھ اپنی دتی درڑائیا۔ اس توں وڈی کوئی دھار نہیں پوجا پاٹھ، سمرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو پنج واراں دیوے اکھ، پنج تتاں دا لیکھا جائے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو پریم پیار نال تہاڈے کول کرے ایہہ نیگی جہی بات، جس بات وچوں کملاپات نظری آئیا۔

"چار ماگھ سمت شہنشاہی اک توں لے کے چار چیت سمت شہنشاہی تین تگ چوڈاں مہینے ہر بھگت دے گرہ جا کے بھوگ لگایا اتے باؤن دا کیتا قول پور کرایا، جیہڑا بل سمے اوس نے چار بھیناں تے اک بھرا نوں بل نگری وچ ور دتا سی۔ جنہاں دا ہُن جنم دا نام - گردشن کور، دوندر کور، کشمیر کور، جگجیت کور، سکھونت کور ہن۔"

★ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہکت دوار وچ پنڈ جیٹھووال ★

آد پُرکھ دُھر دے جناب، شبد سَتگر تیرا رہیا جنائیا۔ اگلا پچھلا ویکھ حساب، آد مدھ پھول پھولائیا۔ بن اکھراں والی کھول کتاب، کاتب جو لیکھی بن قلم شاہیا۔ کراں بینتی وچ اک آواز، راگاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اپنا پھول پھولائیا۔ آد پُرکھ سُن میری عرض، سَتگر شبد رہیا جنائیا۔ کیوں شرع چُھری بنائی کرد، قتل گاہ آپ پرگٹائیا۔ تینوں کدے نہ آیا درد، بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیا۔ پُرب پھول کے ویکھ فرد، پڑدا اپنا آپ اٹھائیا۔ ساچا کھیل دساں اسچرج، اچرج لیل تیری نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا آپ پرگٹائیا۔ آد پُرکھ دُھر دے سوامی، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ گر اوتار پیغمبران ویکھ اپنی آبادی، گنتی بنا ہندسیاں دے سمجھائیا۔ صفت کراؤن دی تینوں پے گئی وادی، وعدیاں وچ سارے رہیا بھرمائیا۔ بن میرے تیرا دوجا سَت نظر نہ آوے کوئی نادی، ناد صفتاں سُران والا وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا آپ وکھائیا۔ سَتگر شبد کہے میں منگن لگا دات، داتے لینا دھیان لگائیا۔ تیرا میرا قول اکو واک، واقف کار دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن نرگن سچا ساتھ، آدی سنگ بنائیا۔ میں صفتاں والی کدے نہ گاوں گاتھ، راگاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ پڑدا کھول کے ویکھ آپ، اپنے وچوں آپ پرگٹائیا۔ کون پُوت کون باپ، کون گودی رہیا سہائیا۔ کون صفت کون جاپ، کون رہیا صلاحیا۔ کون سجن کون ساک، کون سنگ نہائیا۔ کون حکم کون واک، کون فرمان رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا کھوج کھوجائیا۔ سَتگر شبد کہے ذرا ویکھ اپنا حصہ، گنڈھ دُھر دی اک کھلائییا۔ جیہڑا لیکھ اگئی لکھا، آد مدھ نہ کسے درڑائیا۔ بندا رہوں وڈا نکا، رُپ انو پ ویس وٹائیا۔ صفتاں والا لکھدا رہوں چٹھا، آپ اپنا اپنے نال پرچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ آپ وکھائیا۔ سَتگر شبد کہے سُن صاحب دُھر سوامی، دھرم دوارے دیاں جنائیا۔ تُوں میرا انترجامی، میں سب تُوں دیاں سمجھائیا۔ کیوں اُچے تیری بانی، کون دھار پرگٹائیا۔ کیوں نہیں لیکھا رکھیا زبانی، کیوں قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ کیوں رمز اُچائی رُوحانی، رحمت آپ کھائیا۔ کیوں وسیں جوہ بیگانی، تتاں وچ سہائیا۔ کیوں تت کریں فُربانی، اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا تُوں دے درسائیا۔ سَتگر شبد کہے کیوں بندا رہوں

ملاح، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیا۔ کیوں بدلدا رہوں صلاح، حُکم حُکم نال جنائیا۔ کیوں زرگن ہندا رہوں رُشنا، سرگن سوہا پائیا۔ کیوں گرو اوتار پیغمبر رہوں اکھوا، کی تیری وڈیائیا۔ کیوں ہر گھٹ رہیا سما، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ کیوں صفتی ڈھولے رہیا گا، چارے بانی ڈنک وجائیا۔ کیوں لاؤندا رہیں سب نوں داء، دردی ہو نہ درد وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے سُنائیا۔ ستگر شبد کہے کی تیری مریدا، آد مدھ سمجھ کسے نہ آئیا۔ کی تیری آوازا، جگ جگ گرو اوتار پیغمبران کریں پڑھائیا۔ کی تیرا سماجا، ساچا مارگ دے درسائیا۔ کی تیرا رواج، رسم کی بنائیا۔ کی تیرا کاجا، کرنی کی کمائیا۔ کی تیرا واجا، اگمی سر بلائیا۔ کی تیرا سوانگا، بھیو دینا کھلائیا۔ کی تیرا ناما، زینکار دینا جنائیا۔ کی تیرا کاما، نہکرمی دینا وکھائیا۔ کی تیرا دمامہ، گھر ساچے آپ وجائیا۔ کی تیری پہچانا، پڑدا دینا اٹھائیا۔ کی تیرا گانا، بن رسنا ڈھولا لائیا۔ کی تیرا بانا، روپ انوپ دھرائیا۔ کی تیرا فرمانا، حُکمے اندر سُنائیا۔ کی تیرا کمانا، چلا دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دے چکائیا۔ ستگر شبد تُوں کیوں بنیا کرتا، کرنی دے سمجھائیا۔ تُوں کیوں بنیا ہرتا، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ تُوں کیوں دو جہاناں تردا، بھیو ابھید کھلائیا۔ تُوں کیوں نہیں جمدا مردا، نور جوت رُشنائیا۔ تُوں کیوں نہیں اپنا آپ پڑھدا، اپنی سمجھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دے اُپائیا۔ ستگر شبد کہے میں بننا نہیں ہوجھا، دلیری نال درڑائیا۔ تُوں کیوں بنیں وڈا چھوٹا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ کیوں ہوویں کھرا کھوٹا، اپنا آپ بدلائیا۔ کیوں منزل چڑھیں چوٹا، ساچا گھر سُہائیا۔ کیوں کھیل کھلائیں لوک پرلوکا، رچنا رچن رچائیا۔ کیوں گاویں اک سلوکا، سچ دینا سمجھائیا۔ کیوں سُنائیں اپنا پوتھا، سرگن کر پڑھائیا۔ کیوں مندر سُہائیں کوٹھا، تت سریر وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا آپ دے درسائیا۔ ستگر شبد کہے کی پونجی تیری راس، مہربان دے سمجھائیا۔ کی تیرا کھیل تماش، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کی تیری اگلی پچھلی آس، پڑدا دے چکائیا۔ کی تیری نرالی خواہش، اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے اگم ڈلارے، دُولھے دیاں جنائیا۔ میرے کھیل سدا نیارے، زراکار ہو زینکار اپنی کار کمائیا۔ میرے حُکم والے لارے، فرمان وچ وڈیائیا۔ انک کل دی دھارے، دھرم دوار پرگٹائیا۔ سچ دوار ونجارے، اپنا ونج کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو اپنا دے سمجھائیا۔ شبد گرو

تُوں کدے نہ بنیں گرو، گردیو نظر نہ آئیا۔ تیرا میرا لیکھا کھئے نہ جانے شروع، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرا حُکم کدے نہ مُڑو، نہ کوئی میٹے
 میٹ مٹائیا۔ میری دھار تیرے نال جُڑو، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو پچھلا دئے کھلائیا۔ شبد
 ستگر اِکو اک بنایا، تینوں دیاں درڑائیا۔ تیرے وچوں تیرا نُور اُچایا، نُور نُور رُسنائیا۔ پنجان تتاں کھیل کھلایا، کھیل بے پرواہیا۔ کِرن
 اِکو اک ٹکایا، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اشارے وچوں اشارہ اِک پرگٹایا، ساچا حُکم نہ کیسے سمجھائیا۔ رمتا رمتا کھیل کرایا، اگمتا اپنے وچ
 چھپائیا۔ جمدا مردا گرو نہ کھئے اکھوایا، ستگرُو نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا دئے سمجھائیا۔ ستگر
 شبد تھوڑی کر وچار، وچر کے دیاں جنائیا۔ جیہڑے گھلے تئی اوتار، تریمت وانگ سیو کھائیا۔ انہاں تُوں تیرا دتا اشار، تیرا حُکم سُنائیا۔
 آپ وس کے باہر، دروازہ اندروں دتا کھلائیا۔ قطرہ دے کے امرت دھار، قاتل دتے پرگٹایا۔ اشارہ دے کے نرادھار، نراکار کھیل وکھائیا۔
 پا نہ سکن تیری سار، سار تھی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تتاں وچ کر پیار، رتاں وچ رنگ رنگائیا۔ ماتا پتاں وچ سوال، گودی گود ٹکائیا۔ جگت پا
 جنجال، بنس وچ وڈیائیا۔ کھیل کر شاہ کنگال، اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا دئے سُنائیا۔ ستگر
 شبد جو تئی اوتار بھیجے، بھجن بندگی تیری وچ لگائیا۔ میری چڑھیا کوئی نہ سیجے، انگیکار نہ کھئے اکھوایا۔ تتاں والی کھیل کھيڈے، نُور
 نال چمکائیا۔ حُکم اندر تور کے سیدھے، مارگ اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا راہ اِک درسائیا۔ ستگر شبد
 تیرے پیار دا پاؤندے رہے گرتا، تن وجود سریر ہنڈھائیا۔ تیرے پیار دا فرنا پُھردا، میرا بھيو کیسے نہ آئیا۔ مین کھیل کھیلدا رہیا ٹھگ چور
 دا، چوری سب دے نال کھائیا۔ روپ بدلدا رہیا ہور ہور دا، نُور چشم نہ کھئے جنائیا۔ تیرے حُکم اندر رہیا توردا، دُھر دا مالک بن
 گوسائیا۔ کھیل کردا رہیا اپنی لوڑ دا، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ مین کرنی دا
 کرتا، کرنہار کرتارا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا بردا، تُوں میرا برخوردار۔ مین تیرا لہواں پڑدا، تُوں انہاں کریں اُجیارا، مین مالک تیرے گھر دا، تُوں
 انہاں دیویں سہارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دساں اگم اپارا۔ میرا لیکھا سدا اپارا، اپرمپر ہو کے دیاں جنائیا۔ ایہہ نکے
 نکے گرو اوتار، پیغمبر تیرا نُور چمکائیا۔ سب کُچھ دے کے تیرے اختیار، مُختار نامے دتے لکھائیا۔ کھیل کردے رہے سدا جگ چار،

چوڙڙي اپني ونڊ ونڊائيا۔ اڪھرا نال ڪرڊي رپي پيار، صفتاں وچ صلاحيا۔ ڪاتب بن لڪهار، لڪھ ڪي ديندي رپي گواپيا۔ جو حڪم ڊتا
اشار، اشاري نال سُنائيا۔ اوبو گاؤندي رپي وچ سنسار، تيري نام توں بنا نام بدلايا۔ جے ميں اڪ واراں اپنا دساں دوار، دوارا بدل ڪھڙي
نه جاتيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اپنا رنگ آپ وڪھائيا۔ سُن سَتگر شبد ڪي آئي تينون سوچ، بن ٻڏهي رهيا ڊرڙائيا۔
اپني منسا پوري ڪر لوچ، بن لوچن لے ٽڪائيا۔ جس دي ڪرڊي رپي ڪھوج، ڪھوجي بن جگت لوڪائيا۔ جمدي رپي روز، رازق رحيم
رپرواپيا۔ دسدے رپي نرمل جوت، نور نورانه نور رُشنايا۔ جس دي ورن نهين ڪوئي گوت، ذات پات نه ونڊ ونڊائيا۔ پھير ڪيون مذھبان
دا سر تي چڪ ڪي بوجھ، اپنا آپ ٻھلايا۔ ڪيون صفتاں والے نام دا لا ڪي ڪي روگ، اڪھرا وچ ميري ونڊ ونڊائيا۔ ڪيون سب نه
منگياں اڪو دھر دا جوگ، اڪو سيس نوائيا۔ ڪيون حدان بنا ڪي ڪي قلعہ ڪوٺ، ڪوئي ڪوٺ بهم ٻھلايا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني
ڪرپا ڪر، تيرا ليڪھا اڪ سُنائيا۔ سَتگر شبد پيغمبراں دا سُن لے حال، سھجے دياں سُنائيا۔ وڪھري تيري چال، نرالي ونڊ ونڊائيا۔ تٽاں والا
وجا ڪي تال، دھرنی دھرت دھول دھول سھائيا۔ اپني نام دا رکھ سوال، نام ڪلمياں وچ بدلايا۔ اشارياں وچ شرع خوار، شريعت وچ
بندهائيا۔ تيري صفت دا دے احوال، اپنا ڪمال وڪھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، دھر سنديش اڪ سُنائيا۔ سَتگر شبد
گر اوتار پيغمبر تيرا پچھلا بھائي چارا، حڪم نال سُنائيا۔ جو منگدي رپي تيرا دوارا، دوارڪا واسي سيس نوائيا۔ تون ونڊدا رپون بھنڌارا،
تھوڙا تھوڙا جھولي پائيا۔ ديندا رپون چمتڪارا، نور ڪرن ڪرن رُشنايا۔ بندا رپون ونجارا، جگت ونج ونڊائيا۔ دسددا رپون جيڪارا، صفتاں
والا نام سمجھائيا۔ ديندا رپون ٻھارا، پون پون باهر ڪڏھائيا۔ ڪر ڪي ڪھيل جگت نيارا، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچا
رنگ اڪ رنگائيا۔ سَتگر شبد گر اوتار پيغمبر تيري اڪ سرنگي، تٽاں والي ڊتي بنايا۔ وچ اپني پريم دي پا ڪي تندي، تند رباب ڊتي وجائيا۔
مُحبت دي دھار دس ڪي چنگي، چنگي ڪري پڙھائيا۔ تيرا ڪھيل دس ٻھرنگي، رنگت ڊتي رنگائيا۔ حڪم دي لا پابندي، دينان مذھبان ونڊ
ونڊائيا۔ جگت دھار وبا ڪي ڪنڏھي، ڪناره ڊتا وڪھائيا۔ بن تيري ميري منزل ڪي نه لھي، تت ڪم ڪي نه آيا۔ جوتي جوت سروپ هر،
آپ اپني ڪرپا ڪر، چڪر وچ چڪر لوائيا۔ سَتگر شبد ايه ڪھيل نرالا چڪر، چاڪر سارے دياں سمجھائيا۔ سارے ڪرڊي رپي يتن، يتھا يوگ

سیو کھائیا۔ میں تیرا سب ٹوں دسیا پتن، نوکا جگت نام چڑھائیا۔ آپ بیٹھا ربیا اپنے وطن، بن روپ رنگ سوہیا پائیا۔ نت نوت سارے لہن، راہ ویکھن تھائوں تھائیا۔ جیہڑے گر اوتار پیغمبر اکھراں والا تیرا میرا نام چین، انخان توں دُور بیٹھا گوسائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ تڑپھن، ویراگی روپ بنائیا۔ درس دیدار نوں بھٹکن، نیتر میٹ دھیان لگائیا۔ ستگر شبد تیرے میرے وچ نہیں کوئی اٹکن، جگت جاپ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں تیرا کنارہ ٹوں میرا پتن، باقی سارے دسن پاندھی راہیا۔ پنج تت وجود اندر جو نچن، شبد اشارہ حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ ستگر شبد کہے میری کھیل پُرانی، پُورب چلی آئیا۔ کچھ اگلی دس کہانی، قہقہہ لا کے منگ منگائیا۔ تیرے چرن کول میری اک نشانی، نشانہ اور نہ کھئے تکائیا۔ تت کھیل ہوئی بیگانی، جپ جگ نہ کھئے وڈیائیا۔ کی تیری دُھر دی بانی، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے تتاں والا چھڈ دے جھگڑا، سچ سچ دے درڑائیا۔ کی کھیل تیرا اکلا، اکم دینا جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر اپنی دھار والے سدّ لا، سدّا اپنا اک سُنائیا۔ اپنا نور اوہناں وچوں لہ لا، لاہ سب نوں دے پُچائیا۔ جھگڑا مکا لے پچھلی حد دا، دین مذہب مٹائیا۔ پھر لیکھا دساں سب دا، سہج سہج جنائیا۔ میرا کھیل پنج تت نہیں کوئی پانی آگ دا، آسا اور نہ کھئے ودھائیا۔ دوسر نام کوئی نہ چیدا، جہوا ونج نہ کھئے وڈیائیا۔ جے نوں ست دُلا را اکو بپ دا، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ پھیر لہنا دینا حق دا، حقیقت دئے درڑائیا۔ آگے لیکھ رہے نہ شک دا، بہرم دینا چُکائیا۔ جو تیرا میرا نام چیدا، سو میرے وچ سمائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، سمے نال اُچائیا۔ ویلا نہیں ستجگ تریتا دواپر کلجگ والے رتھ دا، جگ جگ ویس دیس پردیس نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے گہر گمبھیر، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بن شبد ستگر و بنے نہ کھئے سریر، تن ماٹی وجے نہ کھئے ودھائیا۔ تیرا لیکھا بے نظیر، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ بن تیری کریا پڑھے نہ کھئے تعلیم، حکم حق نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی دئے جنائیا۔ ستگر شبد دُھر دا حکم ستگر ساتھی، شبد گرو جس گائیا۔ گوہند شبد جو دُھر دی دھار آکھی، بن اکھراں دتی سمجھائیا۔ میری آد مدھ دی پاتی، پترکا اک پرگٹائیا۔ جس نوں دوجا پڑھے نہ کھئے جماعتی، طلبا نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھے کوئی نہ بن کے ساتھی، صلاح کار نہ کھئے وڈیائیا۔

شبد دھار میرے گوبند اپنی یاد کر لا آکھی، آخر دیاں درڑائیا۔ جس ویلے نوری دھار چڑھیوں گھاٹی، منزل اپنی پور کرائیا۔ در دوار تگ کے کلاپاتی، پتیرمیشور سیس نوٹیا۔ ڈھولا گایا بن کے بھاٹی، راگ ڈھردرگاہیا۔ نظر آیا کوئی نہ ڈھاڈھی، دو جا ناد نہ کھئے سنائیا۔ تیرا کھیل ویکھ بہ بھانتی، بھاون اپنی دتی سمجھائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ ابناشی، گہر گمبھیر گوسائیا۔ آد جگادی میرا ناتی، پتا ماتى اک اکھوائیا۔ میری من آخیری باقی، باطن دیاں جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر مٹ گئے جو تن وجود ہنداؤن خاکی، ماٹی چم نظر نہ آئیا۔ تیرا کھیل سدا بہ بھانتی، بھيو ابھیدا دئی کھلائییا۔ میری دھارا اندر آسی، آشا دیاں سنائیا۔ تُوں مالک خلق آکاشی، پرکاش نور خدائیا۔ تُوں کوئی ستگر نہیں پون سواسی، ساہ وچ سمائیا۔ تیری منزل کدے مکے نہ واٹی، انت کہن کھئے نہ آئیا۔ تُوں دین دیال ناتھ انا تھی، زرویر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا وکھائیا۔ شبد کہے میں گوبند، ستگر روپ جنائیا۔ بن مات پت توں تیری بند، نور جوت رُسنائیا۔ تُوں گہر گمبھیر اکم سیندھ، ساگر سمجھ نہ رائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے چند، غم نہ کھئے بدلائیا۔ تن وجود سریر نہیں کوئی بند، نت نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں داتا گہر گمبھیر گنی گہند، شہنشاہ اکھوائیا۔ تیرے ہتھ رباب نہیں کوئی کنگ، مردنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند شبد کہے تُوں جوت اکالا، اکل کلا اکھوائیا۔ میرا تیرے آگے سوالا، سوا پھر منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کوئی دے نہ سکے احوالا، پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ میں تیرا اکو نڈھا بالا، بالک دھر دا نظری آئیا۔ سد وساں تیری دھرم سالا، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ میں کوئی گواں چارن والا نہیں گوالا، گوردھن ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میں کوئی پکڑی نہیں مالا، سمرن وچ سمرن نہ کھئے بنائیا۔ میں کوئی گھالنی نہیں گھالا، اپنا آپ مٹائیا۔ سد وساں تیرے نالا، ایہو آس رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا وکھرا رہے نہ کھئے نرالا، نراکار آکار نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پتن دینا سہائیا۔ گوبند شبد کہے نہ میں گرو تیرا اوتار، نہ پیغمبر نظری آئیا۔ نہ شرع دا سکدار، نہ مذہبان کران اگوائیا۔ نہ پڑھاں تیرا اشتہار، نہ صفتاں وچ وڈیائیا۔ نہ کران کدے پکار، رو رو حال سنائیا۔ نہ بناں کدے لکھار، نہ کاغذ قلم چلائییا۔ نہ منگان کدے دوار، در در الکھ جگائیا۔ جد تُوں اک ویراں میرے نال پا لیا پیار، پھر ٹٹ کدے نہ جائیا۔ سانجھا کر کے اک جیکار، آدی ڈھولا دتا سنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دے نہیں کوئی اختیار، اختلاف وچ کدے نہ

آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم اک منائیا۔ سَتگر شبد کہے گوہند دھار نہیں گستاخی، غُصہ نہ کھئے رکھائیا۔ مَیں آس دسّاں ساچی، ساجن دیاں دِرڑائیا۔ تیری میری دھار کدے نہ ہووے کاچی، آد انت تٹ کدے نہ جائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا ساتھی، سگلا سنگ نیھائیا۔ بِن میرے پرہو تیرا بنے کوئی نہ پاٹھی، تیرا آدی نام کھئے نہ گائیا۔ جُگ چوکرئی کھیل کھیلنا سورپیراں نال راٹھی، رجواڑے ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گوہند شبد کہے اک ویکھ اپنا ورقہ، واحد دیاں جنائیا۔ جتھے بھيو کھلے تیرے گھر دا، گھرانہ اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر نہیں کوئی لڑدا، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی وکھرا وکھرا نام پڑھدا، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ تُوں آد انت مدھ جوت وچوں جوتی دھردا، نور وچوں رُشنائیا۔ جو چاہے سو کردا، کرنہار وڈیائیا۔ مَیں تیرے آگے نہیں ڈردا، بھے تیرے چرنا دتا رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوہند شبد کہے پرہ نور، تورا نے بے پرواہیا۔ میری منسا کر دے پوری، آسا تُوں ہی دتی اُچائیا۔ میری ست دی دے مزدوری، دھر دی جھولی پائیا۔ مَیں چھڈ کے دُنیا کوڑی، کُٹب دتا تجائیا۔ مستک لا کے تیری دھوڑی، دھر دا میل ملائیا۔ رنگن چاڑھ کے گوڑھی، گوڑھا رنگ رنگائیا۔ آگے رہے نہ کھئے مجبوری، مُشکل حل کرائیا۔ بِن میرے کرے نہ کھئے مشہوری، مشورہ لین کھئے نہ آئیا۔ چار جُگ دے گر اوتار پیغمبر اپنی ولہیٹ کے گئے پنج ت ت دی پھوڑھی، صفحہ نظر کیسے نہ آئیا۔ مکھن کھاندے گئے چوری، رسنا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا رنگ دے رنگائیا۔ گوہند شبد کہے مَیں تیرا دُلارا، دُولھا دھر دا نظری آئیا۔ تُوں میرا پروردگارا، پرم پُرکھ اکھوائیا۔ میرے نال تیرا نہیں کوئی لارا، سماں سماں وڈیائیا۔ لیکھا نہیں کوئی جُگ چارا، چارے وید بھيو نہ آئیا۔ مَیں تیرا سمجھاں اگم اشارہ، شرع توں باہر دِرڑائیا۔ پورب لہنا دے ادھارا، اگلی منگ نہ کھئے منگائیا۔ تیرے پریم پیار دا اوہ دہاڑا، دوس دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے بنا کے دھر دا لاڑا، سِر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار وکھا اکھاڑا، اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اپنا دے چُکائیا۔ گوہند شبد کہے میرے دیاندھ دیاو، دامنگیر وڈیائیا۔ تینوں مینوں کپھڑا بھالو، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تیرا وعدے والا سمت ہویا چالو، چال سب دی دینی بدلائیا۔ تیری گھال کپھڑا گھالو، گھائل ہندی دے لوکائیا۔ تیرا یچن کپھڑا پالو، فرمانبردار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، آسا منسا میری ویکھ وکھائیا۔ شبد گوبند کہے آہ ویکھ اپنا حُکمنامہ، حُکھے وچ سُنائیا۔ جس وچ رہے نہ کھئے بیگانہ، نُور اِکو نظری آئیا۔ تیرا کھیل دو جہاناں، دوسری دھار پرگنائیا۔ جس کارن پہلوں پچیاں دا دے کے گیا بیانا، قَوْل اِقرار کرائیا۔ اوہ اپنا پھول کے ویکھ خانہ، خالق خلق پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جتھے اُچے اِک ترانہ، طرح طرح دا راگ نہ کھئے الائیا۔ نظری آئے سِری بھگوانا، بھگوان داتا بے پرواہیا۔ اپنے حُکم نال اپنا بدل دے زمانہ، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ تیرا ہونے وقت سُهانا، سُهَنجنا ویلا سوبھا پائیا۔ میرے کول اِک ہور پروانہ، پرم پُرکھ دیاں وکھائیا۔ جس نوں تکنا نال دھیانا، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ اُس دے وچ لکھی کلاما، کلمہ نُور الاہیا۔ میرا پریم دا ہونا اِسلاما، اِسم اُور نہ کھئے جنائیا۔ جھگڑا دُنی مکے تاما، تامس دینی گوائیا۔ تتاں والا گرو کرے نہ کھئے حراما، حرامی سارے دینے مٹائیا۔ اپنے ہتھ لے کمانا، کامل مُرشد اِک اکھوائیا۔ گوبند تیرا میرا اِکو ہونا بانا، باہمی ناتا لیا جُڑائیا۔ تیری میری آشا دے کوئن پھرنے راما، شام بھجن واہو داہیا۔ سب دا بدل دینا نظاما، ناظم اِکو دینا سمجھائیا۔ گوبند کہہ میرے شہنشاہ سُلطانا، صاحب تیری سرنائیا۔ میرا سیکھ رہے نہ کیسے دا غلاما، سیوا سیس نہ کیسے جھکائیا۔ جے ملے تے تیرا اِک نشانہ، نشانیا اپنی دینی درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند تیرا میرا سانجھا ہووے گانا، دوُجا راگ نہ کھئے الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گوبند شبد تتاں والے گرو ہو گئے مُردے، مُردیاں پھیر نہ کھئے جوائیا۔ تیرے میرے حُکم پھردے تُردے، دو جہاناں بھجن واہو داہیا۔ تیرے بیڑے چڑھے کدے نہ رُڑھدے، جگت جہان نہ کھئے دُبائیا۔ میرے دواویوں خالی کوئی نہ مُردے، جنہاں اپنی دیا کمائیا۔ ایہہ کھیل دوہاں دی لوڑ دے، لوچا سب دی ویکھ وکھائیا۔ حُکم رہنے نہ رسنا والے زور دے، شبدي تند بندھائیا۔ جیہڑے اکھراں نوں رہے گھوٹدے، گھٹ اپنی جان بھرائیا۔ جیہڑے شبدي دھار رہے لوچدے، لوچن اگلا اِک کھلائیا۔ جن بھگتاں وقت سُهائونے مَوچ دے، مجلس پرہ دے نال لگائیا۔ بے شک اِکو ڈھولا بول دے، دُھر دا راگ سُنائیا۔ ایہہ وسنیک ہو گئے اوس دے کول دے، جو اِک اِکلا سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر اپنا اِک سمجھائیا۔ گوبند شبد کہے پُرکھ اکال اتم ذاتی، آد انت اِک اکھوائیا۔ جس دا کھیل بہہ بدھ بھاتی، بھيو بھاو نہ کھئے درڑائیا۔ میری منسا والی پوری کرے اکھی، آخر دیا کمائیا۔ سمت شہنشاہی تِنّ دی تتاں لوکاں توں باہر وساکی، وصل ملے یار خُدائیا۔ گُرمکھاں دیوے سچ سوغاتی، ست وست

ورتائیا۔ چرن پریت جوڑ کے ناتی، سنگ آگلا آپ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ شبہ گوہند کہے تٹان والے گرو سانہ، سمہل سکے کھئے نہ رائیا۔ سارے دسدے بانجھ، نور نور نہ کھئے پرگٹائیا۔ سوانگی تیرا سانگ، سارے رہے دکھائیا۔ کلجگ انت آخیری کانگ، سب نوں رہی رڑھائیا۔ حق سنے نہ کوئی بانگ، راز نماز نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے ستگر شبہ، شرع تیری دیاں بدلائیا۔ آگے اکو دس کے ادب، عدل آپ کھائیا۔ جھگڑا میٹ کے دین مذہب، مزہ اپنا نام چکھائیا۔ کوڑی کرپا کر کے جذب، ست سچ دیاں پرگٹائیا۔ مینوں لوڑ نہیں کوئی مدد، مدعا سب دا ویکھ دکھائیا۔ من واسنا میٹ تشدد، انتر کران، صفائیا۔ موہ وکار کر کے ہتک، تعلق کوڑ دیاں ٹڑائیا۔ دھر فرمانا دے کے سخت، کلیش کبخت دیاں گوائیا۔ آگے اکو دا آؤنا وقت، ساچے ویلے وجے ودھائیا۔ جس سرشٹ اپائی جکت، سو ویکھے بے پرواہیا۔ ملنا سیدھا آ کے بھکت، بھگون دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا دئے چکائیا۔ ستگر شبہ دھر دے بچے، بچے اکو نظری آئیا۔ باقی سارے بھاندے کچے، تن وجود سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جوں بھاوے توں رکھے، رکھیا کر کے تھاوں تھائیا۔ جگ چوکڑی کھیل پُرکھ سمرتھے، ستجگ تربتا دواپر کلجگ آپ ہندھائیا۔ انت آخیر بے نظیر شبہ دلارے تینوں لیائے اوہناں دے وٹے، جو واٹان گئے مکائیا۔ سب دے پورے کرے عرصے والے پٹے، مُنیاد نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنے رنگ رتے، رتن امولک لئے بنائیا۔ رتن امولک دھر دا ہیرا، ہر سجن نظری آئیا۔ بھکت وچھل گہر گمبھیر گئی گہیرا، گوہند بے پرواہیا۔ جس دا نرگن دھار اگتی چیرا، سیس دستار نہ کھئے سمجھائیا۔ صفت گاوے صفتاں والا کبیرا، جو کبیر جلاہے رہیا سمجھائیا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویرا، تسبیح مالا نہ کھئے لٹکائیا۔ شاہ کنگال نہ دے امیرا، امراید اک جنائیا۔ جس دی میٹے نہ کھئے لکیرا، حکم حکم نہ کھئے بدلائیا۔ سو کھیل کرے بے نظیرا، مہربان محبوب دھردرگاہیا۔ جن بھکتاں امرت رس دے کے نیرا، نیرا کار اپنا رنگ رنگائیا۔ فقرہ پڑھا کے پیراں فقیرا، فکر آگلا دتا مکائیا۔ ستجگ ساچی دس تدبیرا، طریقہ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے وقت دئے وڈیائیا۔ ستگر شبہ تیری سارے دین شہادت، گر اوتار پیغمبر گواہ نظری آئیا۔ تیری انت ہووے اک عبادت، آواز اک سنائیا۔ توں رہنا صحیح

سلامت، جنم مرن نہ روپ بدلایا۔ جن بھگتاں دینی سدا ضمانت، دو جہاناں ہو سہائیا۔ کلجگ انت انت ہونی قیامت، قیام مقام نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ہرجن سانہ کے رکھے اپنی امانت، ایمانداری وچ اپنے گھر پُچائیا۔

★ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے پُرکھ اکال میرے نرویری، نراکار نرنکار دیاں درڑائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں میں دیون لگا ڈائری، دو جہاناں سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ تیرا بھیو کھلائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر پھر کے ویکھے بن کے شہری، شرع شریعت بھول بھولایا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا پرم پُرکھ پرماتم آتم سناواں گمبھیر گہری، گور پڑدا دیاں اٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر تیرے نام دے بنے ویری، دوت در ملی وڈیائیا۔ صحیح سلامت سچ عدالت لگا ایکنکار اپنی اک کچھری، سچکھنڈ دوارا لاکو اک سہائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار کر ڈھیری، کوڑی کرپا تیرے آگے ٹکائیا۔ ست ستوت سری بھگوت دھر دے کنت کلجگ انت کیوں لگائی اپنی دیری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھرم دوارے بھیو کھلائیا۔ ستگر شبد کہے میرے بھگوت، بھگوت دیاں جنائیا۔ ویکھیا کھیل تیرا جگا جگنت، نت نوت تیرے حکمے اندر پھیرا پائیا۔ تیرا نام سندیشہ دیندا رہیا منیا منت، جگ چوکرئی آپ درڑائیا۔ لکھ چوراسی نار سہاگن ہنڈھاؤندا رہیا بن کے کنت، کنتوہل تیری بے پرواہیا۔ دھرم دوار وچ سنسار بناؤندا رہیا انتشکرن انتر سنت، ست ستوادی بھیو کھلائیا۔ بودھ آگادھا بندا رہیا پنڈت، نراکھر اکھر دھار درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچ دوار درگاہ ساچی تیری رت سہائیا۔ ستگر شبد کہے میں دیون لگا اک رپوٹ، دھرم سندیشہ دیاں درڑائیا۔ سچ نگارے لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے سب نوں دیاں اٹھائیا۔ وشن برہما شو دیوت سر گر اوتار پیغمبر جو لوکھات ہو کے آئے کوٹی کوٹ، آگنت تیرا نرگن سرگن روپ دھرائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار تیری ملے وچ نرمل جوت، جوتی جاتے

پُرکھ بدھاتے تیری دھار وچ سمائیا۔ سب دے حُکمے اندر کڈھن لگا کھوٹ، خیر خیریت تیری بے پرواہیا۔ ٹھوکران نال ہوکران نال ہلا کے چوڈاں لوک، پرلوک اپنا پڑدا لایا۔ کیسے دی رہن نہیں دینی سوچ، سمجھ وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے پریم دی مان کے مَوج، منزل ویکھی خلق خُدائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہ آئی ہوش، جُگ چوکڑی گئے پھیریاں پائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرے چرناں تھلے گئے پہنچ، سمکھ اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرا پوٹ سپوٹا نوجوانا مرد مردانہ سٹ دُلارا ایکا بہت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سرب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی خلق خالق میرے خوئت، کنت کنتوہل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوار ایکنکار درگاہ ساچی پڑدا دینا اُٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میں لاہن لگا پڑدا، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو تیرا بندا رہیا بردا، بدلی وچ تیرا حُکم سُنائیا۔ سیس جگدیس بھانا رہیا جردا، ظاہر ظہور تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا نام سندیشہ صفتاں والا ڈھولا اکھڑ رہیا پڑھدا، جس نوں نام کہے لوکائیا۔ توں کیسے بھیو نہ دتا اپنے گھر دا، انت کہن کھئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل اکھڑ ہر دا، ہر تیری بے پرواہیا۔ جو اُچیا سو رہیا ڈردا، بھے بھو وچ سرنائیا۔ سر قدمان اُتے رہیا دھردا، پن سیس جگدیس وڈیائیا۔ پن رسنا جہوا بتی دند نرگن دھار عرضاں رہیا کردا، خدمتگار سیو کھائیا۔ منزل منزل رہیا چڑھدا، حقیقت حق راہ تکائیا۔ تیرا کھیل اکھڑ نر دا، نر ہر کہن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر پڑدا آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے میں دسن لگا بھید، بھاوننا دُھر دی دیاں جنائیا۔ جس نوں سمجھ نہ کھئے کتیب، وید وجہ نہ کھئے درڑائیا۔ لکھ سکیا کھئے نہ لیکھ، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گر اوتار پیغمبر مان کے سیج، سجن کہہ کے ڈھولا گائیا۔ تیرے نور دا لے کے تیج، جلوہ جوت رُشنائیا۔ حُکمے اندر بھیج، حُکمے اندر وچ سمائیا۔ میں سب کچھ رہیا ویکھ، جُگ چوکڑی کھیل کھلائییا۔ دُھر دا بنیا دھرمی کوئی نہ نیک، نیکا اپنا آپ کرائیا۔ جے پُرکھ اکال سب نوں دینوں اپنی ٹیک، ٹیکا مستک اکو دھوڑی خاک رمائیا۔ پھر کیوں وکھرا وکھرا دسدے دیس، دشا حصہ ونڈ ونڈائیا۔ کیوں بھرم بھلایا وشن برہما شو مہیش، دیو دیوا سرنائیا۔ کیوں نرگن سرگن کیتا بیت، اوترا کار کھائیا۔ کیوں پیغمبران کھیلی کھید، خالق خلق نور کر رُشنائیا۔ کیوں گرو گُردیو دتا تیج، ستگر اپنا نور چمکائیا۔ کیوں نہیں دھار دسی ایک، ایکنکار بھیو کھلائییا۔ سارے تیرے ہندے ویکھے بھیٹ، آپ آپا گئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا ویکھ وکھائیا۔ سَتگر شبد کہے میں پچھلا بیتیا دساں کال، جُگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 میں لیکھا جاناں ماضی حال، قدیم میری بے پرواہیا۔ جس دا سمجھے نہ کھئے سوال، جواب دین کھئے نہ آئیا۔ سارے گھالدے گئے گھال، سیوا
 وچ سیو کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نھے نھے بال، بچپن وچ اپنا آپ مٹائیا۔ تیرے نام دا و جاؤندے گئے تال، سندیشہ تیرا مات سُنائیا۔
 ترے گن توڑ دے گئے جنجال، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ نام سندیشہ سُناؤندے گئے وار، اکھراں وچ وڈیائیا۔ صفتاں وچ کردے گئے بہال،
 لکھتاں وچ صلاحیا۔ تیرا تگ کے تھوڑا نُور جمال، ضامن اپنا آپ کرائیا۔ حُکم دے حُکمی بن مہمان، بے زبان ویس وٹائیا۔ کلمہ نام سندیشہ
 دے کلام، شبدي راگ الاٹیا۔ حُجریاں وچ کرن پہچان، بن نیترا اکھ گھلاٹیا۔ دھرم دی دھار ایمان، عمل رہت سرنائیا۔ بردے بن غلام،
 خادم سیو کھائیا۔ دین مذہب دا دسدے گئے نظام، نوبت حق جنائیا۔ کلجگ انت ہونے بدنام، بدی سکے نہ کھئے مٹائیا۔ حقیقی دے سکے
 کوئی نہ جام، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ لیکھا پچھلا مُکا تمام، طمع ترشنا نہ کھئے ودھائیا۔ سب دا وگر گیا انتظام، حُکمران نہ کھئے شہنشاہیا۔
 دھرم دے نہ کھئے نشان، باون دھار نہ کھئے جھلاٹیا۔ انت میرا اک پیغام، پرا پسنٹی مدھم بیکھری توں پرے دیاں درڑائیا۔ سُن بینتی سری
 بھگوان، بھگون تیرے در شنوائیا۔ دیناں بندھپ نوجوان، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا
 دیاں سمجھائیا۔ سَتگر شبد کہے پُرکھ اکال آ ویکھ اپنے نھے بچے بھولے، اوتار پیغمبر گرو دیاں وکھائیا۔ جیہڑے تیرے نام دے گا کے آئے
 سوہلے، ڈھولے کلمیاں وچ جنائیا۔ جنہاں دے انتر نرگن ہو کے مؤلیں، سرگن رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگائیں کایا چولے، چوجی پریتم کھیل
 کھلاٹیا۔ شبدي دھار ہو کے بولیں، انبولت راگ الاٹیا۔ صدی چوڈھویں سارے ڈولے، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ سچ وست کسے نہ
 کولے، کائنات دئے دُبائیا۔ دیناں مذہباں بائے رولے، سر ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ کرم گکرم ہووے اُپر دھولے، دھرم دوار بیتھا مُکھ چھپائیا۔ جگت
 نیا سب دی ڈولے، تٹ کنار نہ کھئے سہائیا۔ ہُن تگ بیتھ کے اوہلے، عالم گیر رہے گر لائیا۔ بنا تیرے شبد ست سچ کوئی نہ بولے، بھرے
 بھلی جگت لوکائیا۔ دھرم دوار رہے نہ کوئی وچولے، وچلا لیکھا گئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لہنا پھول
 پھولائیا۔ سَتگر شبد کہے اپنے گر اوتار پیغمبر ویکھ نھے، بچپن تینوں دیاں وکھائیا۔ جیہڑے تیری میری دھار آگئی جنے، جنیندی جوت

اگئی مائیا۔ ایکا راگ سُنایا بنا کئے، انبولت ڈنک وجائیا۔ لگا بھاگ وجود تنے، تن محبوب تیری سرنائیا۔ انت آخر سب دے خالی دسدے
 کنے، پلّو گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ جنہاں دے پنج تت ٹھیکر کایا بھنے، انت جوت وچ ملائیا۔ اوہناں دا حُکم کیہڑا منے، جو ساکھیات نظر کیسے
 نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر ویکھ اپنی
 دھار، دھرنی اُتے نظر کھئے نہ آئیا۔ جوت جوتی دا شمار، ہندسا انک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بن تیری کِریا نور نہ کھئے اُجیار، ظہور وچ نہ کھئے
 رُشنائیا۔ چار جُگ دے پنہار، پورب سیوا سیو کھائیا۔ تیرا کھیل سچے ٹھہیار، ٹھاکر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرا لیکھا جُگ چوکڑی چار، چار
 کُنٹ تیری بے پرواہیا۔ در ٹھانڈے کھڑے گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ ساڈا لیکھا رہیا نہ وچ سنسار، سنساری بھنداری دیون نال
 گواہیا۔ خدمت کردے خدمتگار، خادم ہو کے تیری سیو کھائیا۔ لیکھا پورا ہویا ستجگ تریتا دواپر کلجگ جُگ چوکڑی چار، چار ورن
 وچ سمجھائیا۔ انہاں دا رہیا نہیں کوئی اختیار، اختلاف وچ لوکائیا۔ دین مذہب ذات پات کوڑی کِریا ہویا وبھچار، دھرم پرچار نہ کھئے
 شنوائیا۔ مُلا شیخ مساک پنڈت پاندھے گرتھی ہوئے گناہ گار، غفلت وچ گہری نیند سوائیا۔ مطلب وچ تیرا نام رہے اُچار، رحمت وچ
 سیس نہ کھئے نوائیا۔ میں سب نوں کرن آیا خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو پُرکھ اکال دا سچا دربار، درگاہ دُھر دی اکو
 نظری آئیا۔ جتھے نام دا ونج وپار، دوجا ہٹ نہ کھئے کھلائییا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، قلم شاہی نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنديشہ نر نریشا نر نرنکارا ایکنکارا پروردگارا دُھر دربارا، اکو اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو
 مار کے ویکھو دھیان، دھرم دوارے دیاں جنائیا۔ سرشٹی وچ رہیا نہ کوئی ایمان، بھرے بھلی کوڑ لوکائیا۔ اکھراں والا نظر نہ آئے گیان، اگیانی
 دین دُہائیا۔ منوآ من پھرے شیطان، شرع وچ لڑائیا۔ ساچی منزل ملے نہ کیسے مکان، پڑدا حق نہ کھئے اٹھائیا۔ محبوب دی کرے نہ کھئے پہچان،
 نِج نیترا کھ نہ کھئے کھلائییا۔ امرت رس چکھے نہ کھئے زبان، ترشنا وکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر
 دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ ستگر شبد کہے میں کرنا نہیں لہاج، لہجے نال جنائیا۔ جُگ چوکڑی بدل دینا سماج، سے نال سمجھائیا۔ گر
 اوتار پیغمبرو تگوا اپنا رواج، جو رسم دتی سکھلائییا۔ ساچا کرے نہ کوئی آداب، سیس جگدیس نہ کھئے نوائیا۔ مایا کارن کوڑے کاج، دھرنی

دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ نظری آئے نہ گرو مہاراج، راج راجان شاہ سلطان دین دہائیا۔ حُجرہ سوہے نہ کوئی محراب، حقیقت حق نہ کھئے وکھائیا۔ نام ندھان نہ وجے رباب، تندى تند نہ کھئے بلائیا۔ سارے کھول کے ویکھو اپنی جاگ، جگہ جگہ پئی لڑائیا۔ دُرمت میل کوئی نہ دھووے داغ، انتر صاف نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دئے وکھائیا۔ ستگر شبد کہے سُنو تیئی اوتار، اکو وار جنائیا۔ دُنیا دے بن کے دُنیدار، دعوه دُنی وچ وکھائیا۔ رام رام دا بول جیکار، کرشن کرشن دے گیت سُنائیا۔ اوم اوم دا دے ادھار، شنکر شنکر ڈنک کھڑکائیا۔ اتم سارے ویکھو اپنا نین آگھاڑ، اکھ پرتکھ اٹھائیا۔ ساڈھ تِن ہتھ کایا سب دی ہوئی اُجاڑ، مندر دے نہ کھئے رُسنائیا۔ دِپیک جوتی سکے کھئے نہ بال، ورن گوتی بہرم بھلائیا۔ سُرُتی سوتی سکے نہ کھئے اٹھال، سندیشہ سچ نہ کھئے سُنائیا۔ کلجگ نے سب دی بدل دتی چال، چال نرالی دتی وکھائیا۔ دھرم دی کرے کوئی نہ بہال، کوڑ وِبھچار وجے ودھائیا۔ جھگڑا پیا دھرم سال، مندر مٹھ رہے گرلائییا۔ اوتار گرفتار کرے کیسے نہ آن، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اٹان پتھراں کاغذ شاپیاں کردے سارے نمسکار، نمو نمو سپس جھکائیا۔ نظر آئے نہ کیسے نراکار، جس دا نور جوت رُسنائیا۔ ستگر شبد کہے میں سارے کیتے لاچار، لاچاری سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے سُنو پیغمبر میت، مترو دیاں جنائیا۔ تھادی رہی نہ دُھر دی ریت، مارگ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جھگڑا پیا جگت مسیت، مسلہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ مُلا دے نہ کھئے اتیت، کلا کوڑ سوہیا پائیا۔ صدی چوڈھویں سارے ہوئے پلپت، پلک اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ کلمہ سمجھے کھئے نہ گیت، واحد نور نظر کھئے نہ پائیا۔ مہر ہوئے نہ کھئے بخشیش، رحمت رحم نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ ستگر شبد کہے اُٹھو ویکھو ستگر جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ لگی آگ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ ساچا نام نہ وجے ند، انحد نادى ناد نہ کھئے سُنائیا۔ پڑدا کوئی نہ سکے کج، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ سنت واسنا اندر والی بھگ، بھاونا بہرم وچ بہرمائیا۔ چڑھ کوئی نہ اُپر شاہ رگ، رستہ منزل ہتھ کیسے نہ آئیا۔ یت ست دا ٹٹیا تگ، ہتھیا ہتھ نہ کھئے کھائیا۔ صدی پيسویں تیس سارے ہو گئے اڈ، دامنگیر دامن ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ حُکمے اندر گئے چھڈ، خالی ہڈ کر لوکائیا۔ آگے ہو کے ویکھو ودھ، مات لوک دھیان لگائیا۔ کیسے نہ ملے امرابد، پتپریشور ملن کھئے نہ جائیا۔ کوڑی

کِریا پئے اندھیری کھڈ، پھڑ باہوں پار نہ کھئے کڈھائیا۔ ستگر شبد کہے میں ہوواں گد گد، گداگر دے لوکائیا۔ بھیکھادھاری پھردے وگ،
 واگی نظر کھئے نہ آئیا۔ کپھڑی گلوں گئے بھج، بھجن بندگی وچ جگت پھسائیا۔ ڈرمت میل کوئی نہ دھووے ڈب، ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔
 کیوں لہنا دینا مکیا بھہ، ہمساجن سنگ ٹڑائیا۔ کلجگ جیو پڑے بگ، ہنس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ مایا ممتا مکھ وچ دے کے ڈڈ، ڈنڈوت
 اپنی گئے بھلائیا۔ سب دی کیتی ہو گئی رد، راہ اکو بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑ اندھیری رہی وگ، واگاں ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ ویکھو کھیل
 سورے سرگ، سُرتی سب دی ربیا بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم اک جنائیا۔ ستگر شبد کہے سارے
 دسو اپنی نیکی، نیکیاں وڈیاں اک وڈیائیا۔ کس نے ویابی رام رام دی بیٹی، نار کنت روپ سہائیا۔ کس نے منزل چڑھ کے ویکھی چھیتی،
 شرع زنجیر کٹائیا۔ کپھڑا پرم پُرکھ دا ہویا بھیتی، بھرماں وچوں اپنا بھرم مٹائیا۔ کپھڑا بنیا دیسی کون ہویا پردیسی، کون دیس سہائیا۔ کپھڑا اپنے
 نام دی مار کے گیا شیخی، اکھراں والا نام چپائیا۔ کپھڑا کر کے جگت وچ تیجی، تیج اپنا گیا ودھائیا۔ پرہ نے سب نوں ڈنڈی دسی
 ٹیڈھی، سدھا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ کیسے سمجھی دھار نہ ایہدی، جو ایدھر اودھر رہیا بھوائیا۔ تھوڑی رمز لگا کے سوڈھی ویدی، ویدی
 سوڈھی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو دسو جلدی،
 جل ترنگ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایتھے کھیل اکو گل دی، گل وکڑی کھئے نہ پائیا۔ دھار رہے نہ کھئے چھل دی، چھل کپٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ ایہ
 مسل مسلے والی حل دی، حالت اپنی دیو جنائیا۔ کیوں ایہ دھار ہوئی کلجگ کل دی، کلمے سارے دتے بھلائیا۔ تہاڈے ہنڈیاں کیوں
 دیناں مذہباں والی آگ بلدی، کیوں نہ سکے بھجائیا۔ کی تہانوں لبھے دھار نہ جل دی، پرہ دا سوما بے پرواہیا۔ کی گھڑی آگئی تہاڈے اتم
 پھل دی، جو بھوکھتاں وچ سنائیا۔ کی تہاڈی طاقت نہیں کوئی چلدی، چلت ویکھی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آگلا
 لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دس دیو چھیتی، شرع اپنی دیو سمجھائیا۔ کیوں ہوئے مات پردیسی، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی
 ڈھولا گائیا۔ کیوں زرگن سرگن بنے ویسی، چولا ماٹی پنج تت خاک ہنڈھائیا۔ کیوں دتے نام سندیشی، سندھیا ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اتم لیکھا ربیا مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سن شبد دُھر دے دُولھے، دُلہن ہو کے دیئے جنائیا۔ تیری دھار

پھلے پھولے، پھلواری تیری نظری آئی۔ تیرا آد تیرا مولے، انت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا نور کنت کنتولے، کنت بے پرواہیا۔ کی ساتھوں لہنا دینا و صولے، کی باقی رہیا کڈھائیا۔ اسیں تیرے حکم دے ماندے رہے جھولے، جھلک تیری نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساڈا لیکھا دے چکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن شبد ساڈے صاحب، سلطان تیری سرنائیا۔ اسیں تیرے بنے نائب، حکمے وچ وڈیائیا۔ انت مات لوک وچوں ہو کے غائب، در تیرے ڈیرہ لائیا۔ تیرا کھیل عجب عجائب، نرالا دے درڑائیا۔ ساڈی کر حمایت، مہر نظر اٹھائیا۔ جو شرع دس کے آئے شراعیط، کلمیاں وچ پڑھائیا۔ نام دی کر کے آئے عنایت، اکھراں وچ سمجھائیا۔ سچ دوار کر کے رہایش، مندر اک وکھائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں دی کر کے آئے پیمائش، جوجناں وچ سمجھائیا۔ ساڈی کر نہ انت آزمائش، در تیرے سپس نوائیا۔ جو ڈھر دی ملی ہدایت، سو مات لوک آئے سنائیا۔ اسیں دھرم دوار دی تیرے در تے آئی پنچائت، پنچم دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، گھر سجن میل ملائیا۔ ستگر شبد کہے میں سنی اگمی آواز، جو بن اکھراں دتی سنائیا۔ اس وچ انوکھا راز، سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ سانجھا ہویا جواب، جواب طلبی نہ کھئے کرائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لیا خواب، خالص دیاں درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ٹھاڈا لیکھا ویکھن آیا آپ، جس اپنی کار کھائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کہے کے آئے باپ، گر اوتار پتا پُرکھ اکال سنائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں سدا پاک، پتت پُنیتا دئے وڈیائیا۔ جس دا چار جُگ نرگن سرگن دھار کردے آئے پاٹھ، صفتاں وچ صلاحیا۔ جس نے دین مذہب نام کلمے دھرم شرع تہانوں کیتے۔ الاٹ، اللہ واپگرؤ رام اپنا نام سمجھائیا۔ چھوٹے چھوٹے دے کے پلاٹ، وکھا کے جگت والا گھاٹ، جوت جگا کے وچ للاٹ، دیا باقی کھلاپاتی کر رُشنائیا۔ دھیرج دے وشواش، حکم سندیشہ دے کے خاص، آگے ودھا کے ہور آس، آہستہ آہستہ اپنی کار کھائیا۔ بُن اوسے دا پرکاش، جیہڑا کدے نہ ہووے ناس، جس نوں کہندے پُرکھ ابناش، گھٹ نواسی نام دھرائیا۔ جس دی منڈل پاؤندے راس، گوپی کاہن داسی داس، رام سینتا کوٹن چرناں پاس، نو نو سپس نوائیا۔ اوہ ویکھے کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستگر شبد کی آیا موقع، مُکمل دے سمجھائیا۔ ساڈی کتھے رہ گئی نوکا، جو نئی نام والی چلائی۔ شبد کہا گوہند دا ڈھئیے دا اکو ڈھونکا، ڈھول نال سنائیا۔ جیہڑا چھڈ کے گیا

پٹنا پاؤنٹا، پاٹل اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ستگر شبد اکو بہتا، جو جگ چوکڑی اپنا حکم منائیا۔ جس نے لکھ چوڑاسی کایا مندر
 اندر ماریا اپنا غوطہ، گہری بھوری پھول پھولائیا۔ جس دا نام شبد دو جہاناں اکو سوٹا، سٹ دھر دی دئے لگائیا۔ کلجگ جیو رہن نہ
 دیوے کوئی کھوٹا، کوڑی کریا کرے صفائیا۔ مایا ممتا بھنے لوٹا، لٹیا سب دی دئے رڑھائیا۔ جن بھگتاں انتر سچ پریم پیار دا پھیر کے پوجا،
 دُرمت میل دئے دھوائیا۔ گرُمکھ پُرکھ اکال دا ویکھے پوٹا، گرِسکھ گوبند لئے اٹھائیا۔ جس دی آد جگاد جگدی جوتا، جاگرت جوت کرے
 رُشنائیا۔ اوسے دا حکم لوک پرلوکا، چوڈاں طبق رہے گرلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن ستگر شبد ساڈی ارداس، بینتی اک سنائیا۔ آرزو دئیے خاص، خصوصیت وچ سمجھائیا۔ جیہڑا لیکھا لیکھیا پیاس، بے آس دتے
 ترائیا۔ جس دے پریم دی لگا پیاس، ترشنا دئے مٹائیا۔ جس نوں یاد کردے کئے خاص، خالص نور خدائیا۔ ساڈا اکو اتے وشواش، جو
 وشیاں توں باہر پتا مائیا۔ جس دے چرناں وسیئے پاس، کروٹ سکے نہ کئے بدلایا۔ آد انت نہ ہووے ناس، جنم مرن نہ ویس وٹائیا۔ داتا
 دانی سرب گن طاس، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ پروردگار ہو پاک، اللہ شہنشاہیا۔ سدا دیندا رہے شاباس، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ اوس نوں
 اک آداب، سر سجدہ سپس نوائیا۔ جس دا نانک لیکھا دسیا بغداد، بغلگیر نور خدائیا۔ انت آؤنا وچ پنجاب، پنجاں دا مالک بے پرواہیا۔
 جس نے کدے نہیں ہونا برباد، نیست و نابود کرے لوکائیا۔ انت بھگتاں دی سنے فریاد، جگ چوکڑی وچھڑے میل ملایا۔ اندر وڑ کے
 وجاوے رباب، تند ستار نام پلائییا۔ مٹر پیارا بنے احباب، سجن دھردرگاہیا۔ شاہو بھوپ ہو نواب، سپس جگدیش تاج سہائیا۔ جس دی
 سب توں پرے آواز، رسنا بند نہ کئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر کہن گر، گر اپنا
 اک جنائیا۔ جو مالک دے دھر، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ نرگن دھار آوے تر، ترت اپنی کھیل کرائیا۔ جس دا منتر جاوے پھر، فرنا
 بے پرواہیا۔ اُس لہنا دینا چکاؤنا جو چھڈ کے گیا اندپر، پُریاں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ کر پرکاش اندھیرا گھور، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ کلجگ
 کوڑی کریا ویکھے چور، ٹھگی پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں پئے بہڑ، بہڑی بہڑی کرے لوکائیا۔ نرگن نرویر کر کے ویکھے غور، گہر گمبھیر پھول
 پھولائیا۔ جنہاں نوں لوکات دتا تور، تریا توں پرے کر پڑھائیا۔ اوہناں دی پوری کرے لوڑ، لوڑیندا ساجن نظری آئیا۔ نرگن دھار لئے

جوڑ، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو اپنی اپنی دسو کار، کرنی کی کھائیا۔ سارے کرن پکار، کوک کوک سنائیا۔ راہ تکدے گئے پروردگار، ایکنکار اکھ اٹھائیا۔ میلا ملے سانجھے یار، دھرم دوارا سو بھاپائیا۔ جتھے جوت نور اُجیار، سورج چن نہ کھئے رُسنائیا۔ کرپا کرے آپ کرتار، قُدرت کرتا دیا کھائیا۔ ساچا ونج دسے وپار، سوڈا ہٹ وکائیا۔ حُکم دیوے بن سکدار، سُلطان شہنشاہیا۔ بردے بنیئے برخوردار، بردے بن کے سیو کھائیا۔ عدل انصاف کرے سنسار، مُنسف ہو کے ویس وٹائیا۔ کوڑی کرپا کرے گرفتار، گُفت شنید کھوج کھوجائیا۔ ساچے سنتاں لے اُبھار، گرُمکھاں گود اٹھائیا۔ مُنمکھاں دئے دُرکار، رائے دھرم ہتھ پھڑائیا۔ لہنا دینا چکاوے جگ چوکڑی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آسا پور کرائیا۔ نرگن زرویر لے اوتار، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ جس دی رمز سمجھے نہ کھئے سنسار، چوڈاں ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ دروہی دروہی کرے پیغمبر نمو نمو گرُو اوتار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ مہربان محبوب کرے اگئی اپنی کار، کرنی دا کرتا بھئے سہائیا۔ ساچے بھگتاں لے اُٹھال، لکھ چوراسی وچوں پھول پھولائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھائیا۔ ورن برن توڑ جنجال، جیون جُگت دئے جنائیا۔ آ کے ویکھے مُریداں حال، مُرشد داتا نور خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُن ستگر شبد سوامی، سچ دئیے جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دا انترجامی، جو انتر زرتار اپنا منتر کرے پڑھائیا۔ سندیشیاں وچ دسدا رہیا بانی، بان نرالا انیالا تیر چلائیا۔ سگھڑ سیانی سچجی بناؤندا رہیا سوانی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اپنی انت کنت بھگونت دس کے گیا نشانی، نشانہ سب دے اندر لائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کلجگ اتم سب دی جوہ ہونی بیگانی، نو کھنڈ ست دیپ مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ آتما رہی نہ کیسے دی رانی، بھتے کنت پرنائیا۔ اپہ لیکھا لیکھا نہیں کوئی زبانی، زباناں والیاں توں دتا لیکھائیا۔ کچھ مسلہ کچھ اصلا گوہند دسیا جن پچیاں دی دتی فربانی، کرماں دا گیڑ چکائیا۔ پرم پُرکھ دا ملنا نہیں آسانی، اصل وچ اپنا نور کرے رُسنائیا۔ جس ویلے خالق خلق وچ شرع دی کرے شیطانی، سریر وچ شرارت دئے ٹکائیا۔ سب دی بُدھی کرے نادانی، عقل آتما بھئے ہلکائیا۔ مرداں والی نہ رہے جوانی، جوہن سکے نہ کھئے ہنڈھائیا۔ چار جگ دا جھگڑا پئے دیوانی، بنا ستگر شبد حُکم نہ کھئے سنائیا۔ منزل کیسے نہ رہے رُوحانی، جسمانی جگت ملے وڈیائیا۔ کام کرودھ دی لہر ہووے

طوفانی، سادھاں سنتاں دئے رُڑھائیا۔ پنڈتاں رہے نہ کھئے ججانی، ضامتی آگے نہ کھئے اُٹھائیا۔ چلہ چڑھ نہ کیسے کہانی، تیرے نظیر نہ کھئے اُٹھائیا۔ رولا پینا چارے کہانی، چارے بانی دئے دُہائیا۔ اٹھسٹھ (پوتر) رہے نہ کھئے پانی، سرور بیٹھن مُکھ چھپائیا۔ اوس ویلے پرکاش ہونا اک اسمانی، جس نوں سمجھے نہ کھئے جسمانی، جس نے اندروں کڈھنی بے ایمانی، نشانی اپنی دینی درڑائیا۔ کوڑی کیریا رہے نہ گلانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستگر شبد سُن انت آخیری بات، باطن دئے جنائیا۔ کلجگ آئی اندھیری رات، زین اپنا ویس وٹائیا۔ من واسنا ہوئی کمذات، نار ویسوا بھجے واہو داہیا۔ ساچا حرف نہ لبھے وچوں کیسے لُغات، لگ ماتر سارے کئے بھلائییا۔ کھیڑا دسے نہ کوئی آباد، گرہ مندر نہ کھئے سہائیا۔ ساچا وجے نہ کوئی ناد، دُهن آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی پڑھدیاں سُندیاں سارے ہونے برباد، بندہ بندگی وچ نہ کھئے سہائیا۔ مارگ چلے نہ کھئے سماج، رواج کلجگ دتا بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ سنديشہ اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر کرو ہتھ کھڑے، بن ہتھان ہتھ اُٹھائیا۔ اسیں پچھلے جگ بھوگے بڑے، آگے لوڑ رہی نہ رائیا۔ اسیں دین مذہب دے چھڈے دھڑے، دھرم دا دھڑا اک اپنائیا۔ جیہڑا اکھڑ پچھلے جنم دا گوبند لیکھ نرائن سنگھ گڑھی چمکوڑ پڑھے، اوہ اکھڑ یاد کیسے نہ آئیا۔ گوبند کہا جس ویلے میرا میرے وچ جوت دھرے، دھرنی اُتے کرے رُشنائیا۔ اُس دا سُت کدے نہ مرے، دُلارا اکو نظری آئیا۔ اپنے نام دے پاوے کڑے، کڑیاں کرم دیاں دئے کٹائیا۔ جیہڑے پریم پریتی وچ جڑے، جڑ اُنجان دی سچکھنڈ دوار لگائیا۔ آگے ہو کے پھڑے، سنمکھ نظری آئیا۔ مالک ہو کے ورے، وارث ہو کے لئے بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ گوبند حُکم دتا اک آخیر، آخر اک سُنائیا۔ اوس ویلے کول ہو کے سُنیا اک کبیر، قبران دا لیکھا گیا مُکائیا۔ حق دی پڑھ تکبیر، تدبیروچ دھیان لگائیا۔ پیغمبران دا پیغمبر پیران دا پیر، نبیاں دا نبی، رسولان دا رسول نور خُدائیا۔ جتھے نہ کوئی شرع نہ زنجیر، دین اسلام نہ کھئے ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ سنديشہ اک سُنائیا۔ گوبند کہا میرا سچ سنديشہ، صدیاں توں پہلاں دیاں سُنائیا۔ جس ویلے آوے نر نریشا، نر نرائن بے پرواہیا۔ جن بھگتاں مُکا کے لیکھا، لہنا دینا جھولی پائیا۔ گر اوتار پیغمبران چُکا کے ٹھیکا، حُکم اپنا اک سُنائیا۔ سب دا سانجھا کرے سوہرا پیکا،

سوہرا بھٹیا آپے نظری آئی۔ وسے اگمڑے دیسا، دیسنتر کھوج کھوجائی۔ جو رہے سدا ہمیشہ، ہمساجن بے پرواہیا۔ اندرون کڈھے
 بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جس دا شبدي دھار گوہند بیٹا، جگت جنے کھئے نہ مائیا۔ دو جہاناں کھیوٹ کھیٹا، پتن اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ حکم اک اُچھائی۔ گوہند کپا میں اپنے سیس دا بدل کے تاج، کلغی دتی چمکائیا۔ جس ویلے بھگتاں
 دا بدلے رواج، پُرکھ اکال نال وڈیائیا۔ دُشٹ دمن دا کھولاں راز، پڑدا ہم کُٹ اُٹھائی۔ جیہڑے اکھراں دا کیتا جاپ، پتھراں وچ وڈیائیا۔
 وشن برہما دا لہاج، پُرکھ اکال گنڈھ پوائیا۔ اوس دا پرتاپ، پترکا اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار
 کمائی۔ ساچی کرنی کہے میں سب کچھ کردی، کرتے دتی وڈیائیا۔ آد جگاد کدے نہ مردی، گر اوتار پیغمبران راہ چلائی۔ میں اوس صاحب
 دی بردی، جو اپنی بندنا دئے درڑائی۔ میں اوس دوارے چڑھدی، جتھے اکو بیٹھا دھردرگاہیا۔ میں اوسے دا ڈھولا پڑھدی، دو جا راگ نہ کھئے
 الائی۔ ایہ کھیل اچے اچ کل دی، جگ چوکرئی نہ کھئے واپیا۔ جیہڑی دُشٹ دمن دھار جوت تیج نال پلدی، پلک پلک وچ رُشنائیا۔
 سندیشہ دھرم دوار گھادی، اگم اتھاہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا رنگ رہیا وکھائی۔ (رنگ کہے) میں سب نوں
 رنگا، میری رنگن بے پرواہیا۔ در اکو پُرکھ اکال منگدا، جو دیونہار (اکھوائیا)۔ سچکھنڈ دوار لنگھدا، درگاہ ساچی پڑدا لاپیا۔ جتھے دیپ
 اگما جگدا، رنگن تُوں ہووے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر چرناں وچ ویکھنا ڈھٹھدا، بیٹھے سیس نوائیا۔ میرا مالک مینوں ہووے سدا،
 اشارے نال لئے بُلایا۔ پُرانا میرا قول پتہ نہیں کد دا، قُدرت دا ملاح، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائی۔
 رنگ کہے میں اوہ رنگیلا، جس دی رنگت بخشی بے پرواہیا۔ جس ویلے گر اوتار بناؤن لگا قبیلہ، قبران توں پہلاں اپنا حکم سُنایا۔ میرا نام
 تہاڈا وسیلہ، وصل اپنا دتا سمجھائی۔ میرا تُوں چھیل چھبیل، بردھ بال نہ روپ وٹائی۔ جس دی ونڈ کرے نہ کھئے مہینہ، گھڑی پل نہ کھیل
 کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا بھيو آپ کھلائی۔ رنگ کہے میں رنگن یوگ، میرے پرہ دتی وڈیائیا۔ چرن پرتی
 بخش کے جوگ، جگت دتی سمجھائی۔ میں کدے نہیں وڑیا وچ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دتی وڈیائیا۔ کسے نہیں وڑیا قلعے کوٹ، مندر مٹھ
 نہ ڈیرہ لایا۔ میں کسے کول نہیں گیا پہنچ، اپنا پنڈھ نہ کدے مکائی۔ اکو پریم پیار دی مستی وچ مدہوش، مدھر دُهن رہیا گایا۔ جد پرہو

کِریا کرے جن بھگتاں دا رنگاں پوش، کھلڑی اولڑی دیاں بنائیا۔ نہیں تے بیٹھا رہاں خاموش، خوشیاں وچ ڈھولا گائیا۔ پرہو تُوں میرا مَی
 تیری جوت، دُو جا نُوں نہ کھئے رُشنائیا۔ جے مَیتھوں کراؤنی تے کراویں بھگتاں کھوج، دُو جے گھر کدے نہ جائیا۔ گر اوتار پیغمبر حسیاں وچ
 حدان وچ قداں وچ یڈاں وچ دیندے کھوج، پرہو تیری کھوج ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آسا پُوں
 کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دے رنگ تُوں چنگا، لال آدی نظری آئیا۔ کُچھ اُٹھ رُو داس میرا لیکھا نہیں نال گنگا، گنگوتری دئے دُہائیا۔
 کون بل راجے دان منگا، باوَن آس رکھائیا۔ کُچھ لیکھا بال بھینگا، نکیاں وڈیاں سوہیا پائیا۔ کُچھ لہنا گوبند دھار کھنڈا، کھڑگ کرے
 شنوائیا۔ کوئی قول پُری اندا، اند اند وچوں سمجھائیا۔ لیکھا کوئی نہ جانے بندہ، بندھن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ کھیل کرے سورا سرینگا، ہر
 کرتا دُھردرگاہیا۔ لہنا دینا لیکھا دوآبے والیاں سندا، سند ماجھوواڑے دئے گواہیا۔ نکئی چیوٹی بھوجن اک ڈنگا، دانہ گوبند بھیٹ چڑھائیا۔
 اُس ویلے ویکھن والا پُرکھ اکال اکو پنڈا، جو بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر
 نظر کہے مَی بے نظیر، نظراں توں باہر سوہیا پائیا۔ میرا لیکھا نال دستگیر، دستبردار کران لوکائیا۔ میرا لیکھا نال اوس شمشیر، جو شمع کوڑ
 دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا کہے میرا لیکھ اولّا، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال
 آد جُگادی اک اکلّا، جُگ جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ دھرم دوار سہا اٹلا، گر اوتار پیغمبر ربیا سہائیا۔ سچکھنڈ دوار وسا محلا، گرہ مندر
 کرے رُشنائیا۔ نام سندیشہ اکو گھلا، گھائل کرے کوڑ لوکائیا۔ جس دا نُوں الہی اللہ، عالم کرے پڑھائیا۔ دِپیک جوت ہو کے بلا، جوتی
 جوت ڈگمگائیا۔ اپنی دھار وچوں ڈھلا، ڈھال گوبند ہتھ ٹکائیا۔ کوڑ کُٹم میٹ کے دلا، دلبر اپنا لیا منائیا۔ کر کے ول چھلا، کلجگ اتم
 ویس وٹائیا۔ بھگتاں پریتی اندر رلا، نرگن نُوں نُوں رُشنائیا۔ لیکھا جانے جلا تھلا، محل اٹل آپے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سب دے لہنے ربیا مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن شبد گرو گُردیو، دیو آتما تیری جھولی پائیا۔ ساڈی پوری ہو گئی سیو،
 سماں سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ بولن والی ربی کوئی نہ جہو، تن ماٹی خاکی گئے ہنڈھائیا۔ ساڈا مالک الکھ ابھیو، اگوچر شہنشاہیا۔ جس دی
 کردے آئے سیو، سیوک روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم ربیا سُنائیا۔ ساچا حُکم دیوے سلطان، ستگر

داتا دُھردرگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا آگے نہ کوئی بیان، لکھت پڑھت نہ کھئے جنائیا۔ اوس دے آگے سوئپیا ایمان، جس دھرم دتا درڑائیا۔
 اسیں رہے نہ گوپیاں والے کاہن، سینتا رام نہ ڈنک وجائیا۔ مسلہ رہیا نہ کوئی امام، نوبت نام نہ کھئے شنوائیا۔ پرہ دی سیجے سب نے سوئا
 کرنا اک بسرام، سیج سہنجی سوہیا پائیا۔ آگے اکو سب دا ہونا حکمران، جو حکم آپ جنائیا۔ جن بھگتاں کرے پہچان، نو ست ویکھے
 تهاؤں تھائیا۔ سانوں دینا نہ پئے پیغام، اکھراں وچ اکھڑ سمجھائیا۔ جس نے بدل دینا نظام، حکم اک ورتائیا۔ کلجگ اتھ ہو مہربان، مہر نظر
 اٹھائیا۔ اپنی دس آپ پہچان، گرمکھ ستیاں لے جگائیا۔ جھگڑا مکا کے زمیں اسمان، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھرم وکھا کے اک نشان،
 نشانے سارے دئے بھلائییا۔ نام دس کے اپنا نوجوان، نو ست دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار
 کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ہویے خلاص، خلاصی لئی کرائیا۔ سب کچھ سوئپ پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے جھولی پائیا۔ اکھئے سچکھنڈ
 کر کے واس، درگاہ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ نرگن جوت ویکھیے پرکاش، کلجگ انت ہووے رُشنائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ کوئی شاخ، پت تہنی ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ جوں بہاوی تیوں لے راکھ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گوہند کہے مینوں این رہیا بہاکھ، شبد دھار سمجھائیا۔ جیہڑا پچھلا مہینہ
 لنگھیا وساکھ، وساکھی گوہند والی منائیا۔ جیٹھ اوس دا پرکاش، جس پنج جیٹھ کھیل کھلائییا۔ جھگڑا مکا کے ذات پات، نور نورانہ
 ڈگمگائییا۔ جوتی جاتا پرگٹ ہو کے آپ، اپنی کل وکھائییا۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، پت پُنیت دئے کرائیا۔ حکم آگلا دیوے
 صاف، گنجھل گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ سب نے کھول کے رکھنے تاک، کایا ماٹی اندر کُنڈا لاپیا۔ صاحب ستگر چڑھنا اپنے شبدي راک، جیٹھ
 مہینے گھر گھر پھیرا پائیا۔ راتیں ستیاں مل کے آوے آپ، گرمکھ گر گر آپ اٹھائیا۔ شبد سندیشے سب نوں بھیجے ڈاک، چٹھی رسائن نہ کھئے
 رکھائییا۔ آتم پرما تم جوڑ کے نات، ناتا آگلا لے بنائیا۔ گرمکھو تہاڈے انتر امرت مارے تھائے، سروور اک پرگٹائییا۔ تہاڈی منزل پوری ہوئی
 واٹ، وٹنا نام دا دئے لگائییا۔ ڈرمت میل دینی کاٹ، کٹاکش اپنا نام وکھائییا۔ جنہاں سوہنگ گائی گاتھ، جگت گاتھا توں لے پچائییا۔ دھرم
 دوار دا دیوے ساتھ، کرم گوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا
 سماں گیا پیت، پیتی کی جنائیا۔ آگے پرہ دی چلنی ریت، مندر مسیت نہ کھئے وڈیائیا۔ جیہڑی وشن برہمے پہلی وار گنڈھ لئی پیچ، دُشٹ

دمن منکا دتا بھوائیا۔ اُس دی سارے کردے گئے اڈیک، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ اٹھائیا۔ سو وقت آیا نزدیک، ہاڑھ ستاراں سوہیا پائیا۔ مالا منکے بولن ٹھیک، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ مستانیاں دے اندروں کڈھاں چیک، کوک کوک سُنائیا۔ جنہاں ٹوں آگے نہیں آئی (پرتیت)، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ نہ کوئی کلمہ نہ حدیث، حضرتان توں پرے گھر وکھائیا۔ جتھے وسے ہر جگدیش، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کران اُمید، امراپد جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ مالا کہے میں نہیں مندی، جگ چوکرئی سارے گئے زور لگائیا۔ میں شینگار بنی رہی تن دی، سادھ سنت دتے بھلائییا۔ میں چور بنی رہی کئی دی، جو کتاں وچ پرہ دا نام سُنائیا۔ میں کھیل ویکھدی رہی نیترا تھ دی، جو اکھیں میٹ کے لبھن بے پرواہیا۔ میں کھوج کھوجدی رہی چہر چہن دی، جنگل جوہ پھیرا پائیا۔ جس ویلے صورت ویکھی گوہند چن دی، میرے چن توں چن ہووے رُشنائیا۔ اوس ویلے بھگتو میں تہاڈے واسطے آساں رہی منگدی، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ میں راہ تکدی رہی سورے سرہنگ دی، جو سُرتی دئے بدلائیا۔ تہاڈی کھیل ہنگ برہم دی، پاربرہم وچ ملائییا۔ نو سو چرانوے چوکرئی پچھوں جن بھگت جنی پرہ دے حُکم نال جمدی، کھیل جگت توں باہر نظری آئییا۔ تہاڈی گھڑی لنکھی غم دی، خوشی خوشی وچ پرگنائیا۔ تسیں آس نہیں رکھنی کیسے ماٹی چم دی، چم درشتی دیاں بدلائیا۔ تہاڈی انگلی اوہو کم دی، جو چھلا ستگر والا پائیا۔ اگی مگھر والی آس سمت سولاں وچ منگدی، کیشن سنگھ دئے گوائیا۔ روداس دھار اک ڈنگ دی، چووی مگھر گرمکھ گرہ ملی وڈیائییا۔ میں بنا بھگتاں بیڑا نہ کیسے دا بٹھدی، بھکھیاں نہ کدے رجائیا۔ گرمکھو ایہہ دھار اکلے اکلے دی چلنی تہاڈے ان دی، سوا سوا سیر گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی دا کرتا دئے وڈیائییا۔ مالا کہے میں ہونا چٹی ددھ، ددھا دھاری دیاں کھپائیا۔ اوتھے جانا پُچ، جتھے بنا اکال دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جن بھگتاں دی نرمل ہووے ددھ، بیک ویکھ خوشی منائیا۔ میرا کارج ہووے سُدھ، سدی ودی نہ کھئے وکھائیا۔ اگلا پینڈا جاوے مُک، گرمکھ مالا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے دی اکو ٹک، دو جہاناں پار کرائیا۔ اوس دا بنائے دلارا ست، جو گوہند نور کرے رُشنائیا۔ جس دے کول سب کچھ، کچھ مچھ گیا ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک دِرڑائیا۔ مالا کہے کیسے ٹوں نہیں معلوم، نہ

معلوم دیاں جنائیا۔ گرمکھو تسیں بچے اے معصوم، نہہ نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دا سب توں وکھرا مضمون، جس توں سکے نہ کھتے پڑھائیا۔ جس نے بدل دینا قانون، دو جہاناں ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال نظر دئے بدلائیا۔ مالا کہے میں آؤنا اوس ہتھ، جس ہتھ ملے وڈیائیا۔ مینوں ویکھے پُرکھ سمرتھ، دو جے نظر کیسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان دا سانجھا گاواں جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ بھگتاں دی اندر وڑ کے کھولاں اکھ، بجر کپائی دیاں ٹڑائیا۔ مالک وکھاواں پرتکھ، داتا دھردرگاہیا۔ نو کھنڈ پرتھی دے بھانڈے کر کے سکھ، سکھنے سادھ سنت دتے کرائیا۔ پرہ دا سمت کوئی نہ سکے لکھ، لکھ کروڑی خاک دینے ملائیا۔ جن بھگتاں کھول کے دھرم دا ہٹ، سچ ونجارا جوڑ جڑائیا۔ چار جگ جیہڑے گر اوتار پیغمبراں توں گئے تھ، پھڑ کے سہجے میل ملائیا۔ ہارھ ستاراں کر اکٹھ، اکٹھیاں پڑدا دینا کھلائیا۔ کر پرکاش جوت لٹ لٹ، لٹاں والے سارے دینے رُلائیا۔ جگت واسنا دا لیکھا ٹھپ، نام ٹھپا دینا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ویلا دئے سہائیا۔ مالا کہے جن بھکتو میں آواں بھجی، بھجن بندگی دیاں کھائیا۔ میری سمجھ نہ آئی کیسے چوہ جگی، چار ورن اٹھاراں برن میری رمز رہی گجھی، بن گوبند بھو نہ کھتے کھلائیا۔ مینوں پھڑ کے اندروں کیسے دی دھار رہے نہ دو جی، دویت وچ نہ کھتے لڑائیا۔ مالک نال ملا کے رُچی، رچنا اگلی دیاں وکھائیا۔ گرمکھ دھار کر کے سچی، سچ سنجم دیاں درڑائیا۔ مینوں کدے کوئی گرمکھ کلی نال ٹنگے نہ پُھی، بستیاں وچ نہ کھتے بندھائیا۔ سچ پُچھو میں جگ چوڑی سب دے نالوں رہی رُھی، اکھ نال اکھ نہ کھتے ملائیا۔ کوئن کوٹ بہا کے وچ گٹھیں، پوٹے پوٹیاں نال گھسائیا۔ میری یاری بھگتاں نالوں کدے نہ ٹٹی، کبیر جُلاہا اندروں دئے گواہیا۔ روداس چار توں اک دن لے کے میں چھٹی، پڑدا چک کے پرہ دا درشن پائیا۔ میں اوس دن دی گئی لٹی، اپنا آپ گواہیا۔ میری ٹٹی ویکھو جتی، بھجی پھراں وابو داہیا۔ جن بھکتو تھائے گھراں توں کھا کے روٹی رُکھی، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں بھاگ لگاؤنا اوہناں کککھیں، جس لکھاں وچوں ملی وڈیائیا۔ جس تھانوں اگلے گھر وساؤنا سکھی، سچکھنڈ دوارے و جی ودھائیا۔ کچھ لہنا ہور پنج مُکھی، پنجاں نال دیاں رلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک سنائیا۔ مالا کہے مینوں نہ کہو تسبیح، مُتعب وچ نہ کھتے لڑائیا۔ میں پڑھن گئی کدی نہیں عربی، علم وچ نہ کھتے شنوائیا۔ میری ویکھی کیسے نہیں وردی، جگ جگ ویس وٹائیا۔

ستجگ تریتا دواپر کلجگ میں سب توں رہی ڈردی، اندر وڑ کے جھٹ لنگھائیا۔ کلجگ وچ شرم نال مردی، مُلا شیخ مسائک مینوں پھڑ کے جھوٹھیاں قسماں رہے کھائیا۔ میں پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار آگے پائی اپنی عرضی، آرزو اِکو دتی سُنائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور جے سچ پُچھیں میری بھگتاں نال مرضی، دو جے نال کدے نہ کراں کُڑمائیا۔ میرے منکے پھیرنے جگ دی کھیل کوڑ کُڑیار ہڑھدی، ہوئیاں نال سُنائیا۔ جے سچ پُچھیں میں دُشت دمن دے ہتھ وچ تیرا ناؤں پڑھدی، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ مینوں سُرَت خبر پرہو تیرے گھر دی، گھرانے گرمکھاں دے بہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ مالا کہے میں ہون آؤنا سہاگن، اپنا روپ بدلایا۔ جو گرمکھ کلجگ اتم جاگن، نج نیتز آگھ کھلائییا۔ سُرَتی اندروں ہوئے ویراگن، ویری کوڑ مٹائیا۔ مارن سچ آوازن، ساچا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر میرے ہتھ رکھائیا۔ سِر میرے ہتھ رکھے پروردگار، مالک دُھردرگاہیا۔ میں آواں اوس دربار، جس در اِکو تُوں نظری آئییا۔ صوفی سنت فقیر گاون حق جیکار، ڈھولا دُھردرگاہیا۔ کراں آ کے نِمسکار، دُنڈاوت بندنا سیس نوائیا۔ تُوںہی مہربان مالک اِک بھگوان، جن بھگتاں دے پہچان، بے پہچان پڑدا لاییا۔ وقت سہنجنا ہووے آن، زُٹری اِک مہکائیا۔ سوا سیر سوہے پکوان، پاربرہم تیرا جس سُنائیا۔ آگلا کھیل ہونا مہان، جس دا بیان نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ مالا کہے میں ہور دساں وچار، جس نُوں وچرے کوئی نہ رائیا۔ جس ویلے چڑھی اُتے پہاڑ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ویکھ جنگل پہاڑ، پرہاس رہیا ڈرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آگھ رہیا کھلائییا۔ مالا کہے میں چڑھ گئی اوس چوٹی، جتھے چوٹیاں رہے مُنائیا۔ راہ تگن کوٹن کوٹی، گُٹیا سمجھ کسے نہ آئییا۔ پرہہ دا دسے کوئی نہ گوتی، جوت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ تھوڑی جہی سمجھ مینوں دتی زوداس چمارے موجی، مُشکل حل کرائیا۔ میں رکھ کے ہتھ اُپر ٹھوڈی، سوچاں وچ اپنا آپ ڈُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رہیا وکھائیا۔ مالا کہے میرا منکا پیا بول، برہمے شو رہیا سُنائیا۔ آؤ میرے کول، کُل مالک دیاں درڑائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی پول، خالی گھر نہ کھئے وکھائیا۔ تولنہارا دُھر دے تول، تولا اِکو نظری آئییا۔ سد بیٹھا رہے اڈول، درگاہ ساچی دھام سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ مالا کہے میرے اندر لگی آگن، برہوں رہی ستائیا۔

جس ویلے ہیمنڈ جوتی لگی جگن، نثر کرے رُشنائیا۔ میں کہا کچھ لے کے جاواں سگن، بھجّاں چائیں چائیا۔ پیراں توں ہوواں نگن، لال اوڈھن سیس ٹکائیا۔ اوس نوں جاواں سدن، جیہڑا ویکھیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نوں کہندے گوپال موہن مؤرت مدن، نثر وچ چمکائیا۔ جس دے نگارے دو جہاناں وجن، تال تلوارا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میری سیوا دتی لگائیا۔ مالا کہے میں لے کے سر تے لال چنی، بھجّاں واہو داہیا۔ مینوں ویکھن رکھی مئی، کندراں وچ اکھ کھلائی۔ میں ہس کے کہا تسیں روو اکھ وچ دے گھسٹی، لوچن سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تسیں لہدے پرہ نوں وچوں دھتی، آسا وچ وڈیائیا۔ موركھو (تسیں) گاؤندے نال بلیں، میرے منکے رہے گھنائیا۔ میں اوس دے چرناں اُتے رُلی، جیہڑا پرہ دے بھانے وچ اپنا آپ لگائیا۔ جس دے اُتے امرت دھار ڈلھی، وہن وگے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ مالا کہے میں جانا کول دُشٹ دمن، دامن آچل اپنا نال بندھائیا۔ سوہنا وکھاؤنا جا کے چمن، گلشن اک مہکائیا۔ جتھے پریم دا ہووے امن، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ کوڑی کیرپا والے کبن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اوس دوارے دا کرنا جا کے مجن، اپنا پھیرا پائیا۔ جتھے لہہ جائے میرا سجن، خوشی مناواں چائیں چائیا۔ پھیر کتے نہ جاواں لبھن، برہمنڈ کھنڈ پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ مالا کہے جاں میں کری پہچان، اپنی اکھ کھلائی۔ میں ویکھ کے ہوئی حیران، میرا نین رہیا شرمائیا۔ بنا تتاں توں نوجوان، سورا سوہنا نظری آئیا۔ مُحبت وچ مہربان، محبوب رہیا ملائی۔ میں بن کے بال نادان، سیس دتا جھکائیا۔ اوس ہس کے کہا کی لیندا پین کھان، پڑدا دے اٹھائیا۔ میں اندر ماریا دھیان، نگاہ چرن کول ٹکائیا۔ ہتھ آگئے میرے بادام، دُشٹ دمن آگے ٹکائیا۔ سچ کر کے سچ کیتا پروان، ست دتا سمجھائیا۔ او مالا، بنا میرے کیسے نہ آوے گیان، تیری کرنی کم کیسے نہ آئیا۔ میرا گوہند ہووے نشان، کلغی والا ناؤں پرگٹائیا۔ ست ڈلارا وچ جہان، مالک بنے دُھر دا ماہیا۔ چلہ لے کے تیر کمان، شستر دھاری ویس وٹائیا۔ چھڈ کے مندر مکان، دین دُنی دا پندھ چُکائیا۔ خاندان دا دے کے بلیدان، بنس سرہنس دئے لٹائیا۔ گرمکھاں ہو کے مہربان، اپنی گود اٹھائیا۔ آگے دے کے جاوے فرمان، سندیشہ اک سُنائیا۔ جس ویلے میرا آوے سری بھگوان، نرگن داتا دُھردرگاہیا۔ لہنا دینا چُکاوے وچ جہان، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ اک دو دا میلا کرے آن، جوڑا جٹ کھوپرا دئے گواہیا۔ ایہہ اوس دی

ہووے پہچان، ماچھوواڑے جائے سمجھائیا۔ اک چوٹی کر پروان، دوآبے والیاں دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ مالا کہے میں گئی خالی ہتھ، دھوڑ چرناں نظری آئیا۔ دُشٹ دمن پٹ کے اکھ، میرے ول نین اٹھائیا۔ میں تکیا اُپر چھت، چہر چہن نہ کھئے چھائیا۔ تھلے ویکھیا جھٹ، دھرنی دھرت دھول دھول نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے انتر وجی سٹ، سُرتی دتی بدلائیا۔ میں بھج کے گئی تھ، چٹا رومال ہتھ اٹھائیا۔ چرن کولان اُتے ڈھٹھ، صاف سُتھرے کر کے دھوڑی مستک لائیا۔ میری کھل گئی اکھ، اگلا لیکھا دتا وکھائیا۔ اک ہوئی جہی چپیڑ ماری جھٹ، میرا پاسا دتا بدلائیا۔ مالا کہے میں دوویں ہتھ مار کے اُتے پٹ، دُبٹھڑ دتی لگائیا۔ دُشٹ دمن کہہا کھلیے ویکھ کنارہ تٹ، صدی بیسویں دتی سمجھائیا۔ پرگٹ ہویا پُرکھ سمرتھ، جگت جگدیش نظری آئیا۔ جاں تکیا بھگتاں دے اندر رہیا وس، دوجا تھان نہ کھئے سُہائیا۔ مالا کہے میرے منکیاں دی چال ہو گئی بس، اگلا قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مالا کہے جس ویلے میں کھئی ایہہ کھئی، میرا کھٹکا رہیا نہ رائیا۔ دُشٹ دمن نے میریا اکھاں اُتے ہتھ دتی پیلی پئی، پٹنے دا لیکھا دتا سمجھائیا۔ کھلیے ہن کدی نہ بھریں کسے دی چٹی، چار جگ دا لیکھا دتا مکھائیا۔ میں چرناں اُتے ڈھٹھی، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ اوس ویلے اک دے کے سُنڈھ دی گھئی، میرے مکھ نوں دتی چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال پار کرائیا۔ مالا کہے میں ویکھیا ایہہ نظارہ، اپنی نظر لئی بدلائیا۔ نظر آیا کلجگ انت کنارہ، کاہن بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ پیغمبراں چلے کوئی نہ چارا، صدی چوڈھویں دے دُہائیا۔ دھرم دے نہ کسے مندر مسجد شودوالے مٹھ گردوارا، گردیو سوامی ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ امرت جل نہ دے ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت تپائیا۔ میں اندرے اندر کری پکارا، کوک کوک دتی دُہائیا۔ کرپا کر میرے پروردگارا، تیرے قدماں سیس ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مالا کہے جس ویلے میں کر کے ہٹی پکارا، انتر انتر آواز سُنائیا۔ اودھروں اک نیتی آیا جس دی آئیو برس اک سو چار، مالا منکے رہیا بھوئیا۔ مینوں کھندا تون کیتھوں آئی گوار، جنگل وچ اپنا پھیرا پائیا۔ جے تون ہوویں نار مُٹیار، کندراں وچ سُٹائیا۔ بن کے وبھچار، تیرا دھرم دیاں گوائیا۔ اُس آگوں کر کے نمسکار، (کیہا) تون میرا پتا مائیا۔ میں اُس دے چرناں تون بلہار، جیہڑا دھار تھلے اپنا سیس ٹکائیا۔ اوس کہہا تون کر نہ ہنکار، میں پت دیاں مٹائیا۔ میرے منکیاں دا ویکھ کھڑکار، اک

سو اٹھ اک سو اٹھ رہیا ہلائی۔ اودھروں دُشٹ دمن نے کہا پرے ہٹ ڈراچار، اکیاں توں بنا ملے نہ کسے وڈیائی۔ اوسے ویلے ہو گیا
 خبردار، نیتز نیناں نیر وہائی۔ چرناں اُتے ڈگا مُنہ دے بہار، میری بھل لینی بخشائی۔ بھاویں ہُنے دے مار، بھاویں آپ اپنے نال سدا لے بتائی۔
 مینوں وکھرا رہنا دُشوار، دُشمن من میرا قصائی۔ تُوں جتیا میں گیا ہار، ہردے ہر لیا وسائی۔ مالا سٹی ہتھوں باہر، خالی تاڑی دتی وجائی۔
 دُشٹ دمن نال پھڑ کے پیار، چھاتی نال لگائی۔ تیرا لیکھا وچ سنسار، پرہ دے نال جڑائی۔ پچھلی کر وچار، بل در سُہائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دے چکائی۔ جوگی کہے میری آئیو اک سو چار برس، پچھلی گئی وہائی۔ منکیاں نال رہیا ترس،
 میری آسا نہ پور کرائی۔ اج سٹ دتے اُتے فرش، خاک وچ ملائی۔ میری پوری کر دے بھٹک، تیرے ہتھ وڈیائی۔ دُشٹ دمن کہا تُوں
 رہنا بے کھٹک، کھٹکا رہیا نہ رائی۔ جس ویلے پُرکھ اکال دا آوے وقت، ویلے وقت نال وڈیائی۔ لہنا دینا پورا ہووے وچ جگت، جگ
 جیون داتا تیرا لیکھا دئے مکائی۔ تینوں ناری دا جامہ پاؤنا پئے فقط، ایہ فقرہ سکے نہ کھئے بدلائی۔ جنم توں بعد تیری بائی دین پچھوں ہونی
 مرگ، مرگ توں پرے سورگ توں پرے ساچے در دئے وڈیائی۔ جوگی کہا ہور میری عرض، اوہ وی دیاں سُنائی۔ پرہ درشن دی مینوں
 غرض، ایسے کر کے گردشن گھر جنم دوائی۔ مرن توں پہلوں کریں ترس، مہر نظر اٹھائی۔ مالا پئی تڑپ، اُچی کوک کوک سُنائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پورب لیکھا دینا مکائی۔ مالا کہے میری عرض کر منظور، مہر نظر اٹھائی۔ ستگر سدا بخشے قصور،
 پاپیاں پار لنگھائی۔ تیرا دُھر دا ایہ دستور، دُشٹاں ہوئیں سہائی۔ توڑ گڑھ غرور، جس سکھیا دتی سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، اگلا لیکھا دینا دکھائی۔ مالا کہے میرا رکھ مان، نہانی ہو سُنائی۔ جے جنم دیویں وچ جہان، جہان اگلا تیرا نظری آئی۔ جے
 ہوویں مہربان، مہر نظر اٹھائی۔ زندگی دا دے کے دان، اپنے رنگ رنگائی۔ دُشٹ دمن کہا اگلا کھیل مہان، گوبند ہتھ وڈیائی۔ جیہڑا
 ماچھوواڑے کرے کلیان، بن کے دھرم گوسائیا۔ اوہناں جنم دیویں جہان، جو چیوٹی روپ نظری آئی۔ اوہناں دا لہنا کر پروان، شب
 سندیشے سوبھا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جنم کرم دئے وڈیائی۔ مالا کہے ہوون وڈ بھاگ، وڈ بھاگ ملے وڈیائی۔ جے
 تیرا جوت جگے چراغ، دیپ ہووے رُشنائی۔ اونجا پوہ نہ سکے آگ، اگنی تے نہ کھئے تپائی۔ دوجا ہور نہیں جو تیرے توں آوے بعد، تیرا نور

دُھر دا نظری آئیآ۔ مُشکل نہیں اک کھیڑا کرنا آباد، تن اُجڑیا گھر وسائیآ۔ تیرے پریم دا ہووے سُہاگ، تیرا نیم وجے ودھائیآ۔ ماجھا مالوا اکتھا ہووے ساک، وستو سوہنی بھیٹ چڑھائیآ۔ پوریلے جنم دا اتفاق، میلا اپنے وچوں ملائیآ۔ لہنا دینا کرے باق، حساب اگلا رہیا کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری جن بھگتان کدی ہون نہ دیوے اداس، اداسی وچوں جم کی پھاسی دئے کٹائیآ۔

★ ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستجگ کہے پرہ میری اک منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم دا بخش سنگ، کوڑی کریا پندھ مکائیآ۔ پریم پریتی چاڑھ رنگ، اندٹھڑے آپ رنگائیآ۔ تیرا میلا ہنگ برہم، پاربرہم دُھر دے سچ گوسائیا۔ جن بھگتان دے جنم، جرم میرے نال ملائیآ۔ جھگڑا مکے چار ورن، برن شرع نہ کھئے لڑائیآ۔ پُرکھ اکال تیری ہووے سرن، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیآ۔ انتر ڈھولا ساچا پڑھن، حکم دُھردرگاہیا۔ اپنا قول اقرار پورا کر پرن، پریم پُرکھ شہنشاہیا۔ در ٹھانڈے آیا سرن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا مارگ اک اُچائیآ۔ ستجگ کہے پرہ بخش سہارا، سہائیتا تیری نظری آئیآ۔ ست دھرم دی چلے دھارا، دوت اندرون دینی چکائیآ۔ گھر مندر ہووے اُجیارا، گرہ بھیتر تیری رُشنائیآ۔ تیرے نام دا اک جیکارا، جوگی جوگیشر ڈھولا گائیآ۔ ٹوں سب دا سانجھا یارا، لاشریک اک اکھوائیا۔ تیرے در میری نمسکارا، ڈنڈوت بندنا سیس جھکائیآ۔ پاربرہم بے عیب پروردگارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا راہ دینا چلائیآ۔ ستجگ کہے پرہ میری پا دھرم دی گنڈھ، دھرماتما بھگت لے پرگٹائیآ۔ جنہاں نال میری پریتی جائے بندھ، آگے ڈور نہ کھئے ٹرائیا۔ تیرے پرکاش دا چمکے چند، نور نورانہ ڈگمگائیآ۔ جدھر ویکھاں دے سنگ، سکلا سنگ بنائیآ۔ تیرے حکم دا ہووے اکو کارج اند، اند کارج کرم کانڈ وچوں باہر کڈھائیآ۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کاجی ونگ، واہوا تیری وجے ودھائیآ۔ ٹوں صاحب سورا سرننگ، سُرتی سُرت نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا رستہ دینا کھلائیآ۔ ستجگ کہے میری آسا منسا بُندی رہے پوری،

پورن برہم دینا درڑائیا۔ جگت ناتا سدا تیری حضوری، حاضر ہر گھٹ سوہا پائیا۔ میری لیکھے لاؤنی مزدوری، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جن بھگتاں دسنا سرشٹی دنیا کوڑی، کوڑ کٹب بن تیری کیرپا کم کیسے نہ آئیا۔ تیرے نام دی اک ہووے مشہوری، مشورہ گر اوتار پیغمبر گئے سمجھائیا۔ کلا رہے نہ کھئے ادھوری، عدل انصاف دینا وکھائیا۔ ساچی بخش کے چرن دھوڑی، ٹکا نام دینا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستجگ کہے پرہ مینوں انت دے دلاسا، وار پہلی منگ منگائیا۔ تیرے چرن رہے بھرواسا، بہرم مٹے کوڑ لوکائیا۔ میں بن کے داسی داسا، سیوک ساچی سیو کھائیا۔ جن بھگتاں دیواں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جو سوہنگ گاون گاتھا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ ستجگ کہے میرا جوڑ رہے جڑدا، بھگتاں نال وڈیائیا۔ تیرے دوارے خالی کوئی نہ مڑدا، موہر اپنا نام دینا لگائیا۔ کٹ اندھیرا اندھ گھور دا، کوڑی کیرپا ممتا چور دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا مارگ دینا سہائیا۔ ستجگ کہے میرا مارگ ہوئے سہیلا، سہنجنا اکو نظری آئیا۔ گرمکھاں دا گرمکھاں نال ہووے میلا، کوڑی دے جگت گڑمائیا۔ تیری دھار دا آتم ہووے چیلا، پرما تم ایشٹ اک منائیا۔ تیرا راہ ہووے نویلا، نو نو سمجھ کیسے نہ پائیا۔ تون ٹھا کر سجن سہیلا، صاحب سنگر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستجگ کہے میرا لہنا تیرے ہتھ، دیونہار تیری وڈیائیا۔ تون صاحب پُرکھ سمرتھ، سوامی دھردرگاہیا۔ جن بھگت پیارے بخش اپنا رس، رستہ اکو دینا وکھائیا۔ منوآ من کر کے وس، واسطہ دھرم دوارے آپ جڑائیا۔ سد تیرا گاون جس، صفتاں نال صلاحیا۔ تون وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ میرا کھلا رکھنا ہٹ، ونجارا گرمکھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا مارگ پرمارتھ سوارتھ ایکا دس، ٹیک وچ ٹکا مستک لائیا۔

★ ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ چیلا سنگھ دے گرہ ریزیڈینسی روڈ جموں ★

ستجگ کہے میری نمسکار، نمستے نمو نمو سیس جھکائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم پروردگار، پاربرہم پتیرمیشور تیری اک سرنائیا۔ نراکھر بخش اپنی دھار، اکھراں وچوں اکھر دے بدلائیا۔ نرگن نور جوت کر اجیار، اجالا دے سرب لوکائیا۔ ہوں مالک خالق پرتپالک تیرا

خدمتگار، سیوک یاچک روپ وٿائيا۔ بهگت وچهل گروور گردهار، گهر گمبهر اپنا پڙدا دينا اٿهائيا۔ سچڪهند دوار ڪراڻ پڪار، ست ستوادي برهم برهمادي اپني جهولي ڏاهيا۔ ڪرني دے ڪرتے قدرت دے مالڪ رحمت بخش بخشهار، سچ سوامي انترجامي تيري اوٽ تڪائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، سچ دوار ايڪنڪار در ٿهاندے سيس نوائيا۔ ستجگ ڪهے ميري بندنا ڏنداوت، سجده سيس جهڪائيا۔ مهربان محبوب صحيح سلامت، صاحب سلطان تيري سرنائيا۔ کلجگ ڪوڙي ڪرپا ميٺ علامت، عالماں علم اپنا دے سمجھائيا۔ نام بهندارا بخش اڪ نيامت، وست امولڪ دے ورتائيا۔ پنڀرميشور لگھ چوراسي جيو جنت تيري امانت، سادھ سنت ست دهرم دے سمجھائيا۔ ممتا موه ميٺ قيامت، ڪال نگاره رهيا ڏرائيا۔ مورڪھ موڙھ ويڪھ جيو آنجانت، بڏھ بيڪ دے پرگٽائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، سچڪهند نواسي پڙڪھ ابناشي گھٽ نواسي اپنا نور ڪر رُشنائيا۔ ستجگ ڪهے پرهم ست دهرم ڪر تعمير، در ٿهاندے سيس نوائيا۔ منزل چوٽي دے آخير، آخر اپنا رنگ رنگائيا۔ دين ڏني بدل دے تقدير، تدبير اپنا نام سمجھائيا۔ جهڪڙا رهے نه شاه حقير، حُڪم اڪو اڪ سنائيا۔ امرت آتم بخش ٿهاندَا نير، دُرمت ميل دے دهوائيا۔ تيري اوٽ تڪدے گئے پيغمبر پير، پرا پسنتي مدھم بيڪھري ڏهولا گائيا۔ ڪوڙي ڪرپا شرع توڙ زنجير، ذرہ ذرہ ڪر رُشنائيا۔ لهنا دينا جگ چوڪڙي مڪا قديم، عظيم عالیشان اپنا نظام دے وڪھائيا۔ ست دهرم دي ڪر ترميم، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، در ٿهاندے الڪھ جگائيا۔ ستجگ ڪهے پرم پڙڪھ ميري سلام، صحيح سلامت سيس جهڪائيا۔ ست ستوادي اڪ امام، عملاں توں ربت نرگن نور دهر درگابيا۔ در بردا بن غلام، چرن ڪول اُپر دهول سيس جهڪائيا۔ ساچا مارگ دس آسان، نرگن هو مهربان، محبوب اپني ڪار ڪمائيا۔ بهگت وچهل بهگوان، آتم درس دينا جيو جهان، جاگرت جوت ڪر رُشنائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، نهڪنڪ نرائن نر، مهاراج شير سنگھ وشنون بهگوان، در ٿهاندے دهرم دوار در درويش آس رکھائيا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیبی رام کور دے گرہ چھمب جموں ★

ستجگ کہے سری بھگوان میں ہویا منگتا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا توڑ گڑھ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پاربرہم دے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم دوار بنے سنگتا، بھگت بھگوان لینا پرگٹائیا۔ کوڑی کریا کل کلیش رہے نہ بھکھ ننگتا، ست سنتوکھ ین ورن گوت دینا اُچائیا۔ بھو ابھید کھلاؤنا ساچے سنتا، ست ستوادى برہم برہمادی اپنا پڑدا دینا اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت بنا دھر دا کنتا، مالک پرتپالک خالق اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ستجگ کہے پرہ ست دھرم پھڑا لڑ، پلو اپنا نام گنڈھ پوائیا۔ کایا مندر اندر ویکھ وڑ، ساڈھے تین ہتھ بنک دوارى کھوج کھوجائیا۔ بھو کھلا چوٹی جڑ، استھول لیکھا دے سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دین دنی درشتی سرشتی اندر جاوے پڑھ، جگت و دیا بہرم دینا تڑائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی ساچے گھر، گرہ مندر دینا سہائیا۔ ٹوں صاحب سوامی انترجامی مالک پرتپالک نرائن نر، سرنگت تیری اک سرنائیا۔ کریا ندھان ٹھا کر سوامی گھر گمبھیر اپنی کریا کر، بے نظیر نظر مہر اُٹھائیا۔ چار کنت دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر اکو نظری آئے ہر، ہر جو ہر پردے اپنا نام دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار ٹھانڈے دربار ایکنکار ایک منگ منگائیا۔ ستجگ کہے میرے پُرکھ اکال دینا بندھن، بندگی عرض میری عرضوئیا۔ آد جگاد جگ چوکرى نت نوت صاحب بخشندن، رحمت رحیم رام اپنی دینی کرائیا۔ تیرا کھیل کھیل کے گئے ترلوکی نندن، مکند منوہر لکھی نرائن تیری وڈ وڈیائیا۔ ست دھرم ست ستوادى مستک ٹکا لا چندن، سُگندھی اپنا نام دے بھرائیا۔ کلجگ جیو کوڑ گڑیا ہنکاری وکاری آتم پرما تم ٹٹی گنڈھن، ناتا دھر دا دے بنائیا۔ سچ پریم پیار مُحبت وچ کایا چولی رنگن، اندر باہر گپت ظاہر دُرمت میل دینی دھوائیا۔ سچ دوار پروردگار دھر دربار آیا منگن، حق محبوب اُچ عروج عرش فرش تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھرم دوار وچ سنسار دینا پرگٹائیا۔ ستجگ کہے پُرکھ اکال دین دیاں ویکھی کلجگ کوڑی کریا کوڑ، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت و دیا سُگھڑ سیانے کیتے موركھ مؤڑھ، پردے ہر سکے نہ کھئے وسائیا۔ شاہ سلطان تیرا چمکے کھئے نہ ٹور، جلوہ جوت نہ کھئے رُشنائیا۔

دھرم دواویوں من منسا ہوئی مفرور، نو دوار پھرے ہلکائیا۔ بن تیری کرپا ساچی ملے نہ چرن دھوڑ، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ غرور، عُربت اندرون دے کڈھائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھا لہنا دینا دے ضرور، بیس بیسا ہر جگدیشا بیٹھا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچ سرشٹی درشٹی ایشٹی اپنا ایشٹ سمجھائیا۔ ستجگ کہے میں سچکھنڈ دوارے منگاں منگ، درگاہ ساچی سیس نوئیا۔ تیرے حکمے اندر جگ چوڑی رہے لنگھ، بیتیا کال دئے ڈھائیا۔ سچ دھرم دا ملے نہ کیسے اند، پرمانند نہ کھئے سہائیا۔ آتم پرماٹم پاربرہم برہم گائے کوئی نہ چھند، تون میرا میں تیرا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ جگت وکار واسنا گھر گھر بھری کوڑی کرپا گند، سچ سگندھ نظر کھئے نہ آٹیا۔ امرت آتم نجھر دھار سچ دیوے نہ کھئے اند، بن رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ نرمل جوت چمکے کوئی نہ چند، بن سورہ ہوئے رُشنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت صاحب سلطان ہو مہربان اپنا دے سنگ، سگلا سنگ سورے سرینگ اپنا دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچا راہ ویکھ دکھائیا۔ ستجگ کہے پرہ پرکھ پرہ کر اپنی مہربانی، مہربان محبان بیدوتیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ شیطانی، شریعت وچوں اصلیت دے پرگنائیا۔ جن بھگتاں منزل دے رُوحانی، رُوح بُت دوویں کر صفائیا۔ تیرا جلوہ نور اسمانی، جسمانی پڑدا دے چکائیا۔ جوہ دے نہ کھئے بیگانی، ویری اندرون دینے کڈھائیا۔ چار جگ دا جھگڑا میٹ دیوانی، حکم دھر دا اک سنائیا۔ تیرا نام نرنکار پرگٹ ہووے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال تیرا ڈھولا گائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر دسن نام ندھانی، ناد دھر دا اک وجائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ بے ایمانی، بیوہ رہے نہ کھئے لوکائیا۔ سچ دوارا دس گرہ اک پد نربانی، نرویر پرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دھرم دینا پرگنائیا۔ ستجگ کہے میں منگن آیا ایکنکار ایک، اک اکلّا ویس وٹائیا۔ دین دنی سرشٹ سبائی بخشنی اپنی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی دے رمائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا کر بڈھ بییک، پت پُنت دے کرائیا۔ ترے گن مایا پنج تت لا نہ سکے سیک، اگنی آگ دینی بُجھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ دوار ایکنکار کھولنا بہیت، بھيو اپنا دینا سمجھائیا۔ نج نیتر لوچن نین جن بھگت لین ویکھ، گھر سوامی انترجامی نظری آٹیا۔ سوہنا سہنجنا آد نرنجنا تیرا لگے دیس، دشا دسنتر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگ چوڑی

بدلنا تیرا اکھا نیرالا کھیڈ، خالق خلق اپنا حُکم دینا ورتائیا۔ جس کارن گر اوتار پیغمبر رہیا بھیج، لوک پرلوک سوہلا اپنا نام اک سُنائیا۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی مانتی لکھ چوراسی سیج، آتم پرما تم اپنا جوڑ لینا جڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نظری آویں نیتن نیت، نج لوچن نین اکھ کر رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، سَتجگ کہے میں نیوں نیوں کران آدیس، سپس جگدیس اک جھکائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ لال چند دے گرہ جموں ★

سَتجگ کہے کرپا کر جوت زرنکاری، نراکار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آد جگاد تیری سیکداری، دو جہاناں حُکم منائیا۔ تیرا کھیل آگم اپاری، الکھ آگوچر تیری شہنشاہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا گڑھ توڑ ہنکاری، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ تیرے نام دی ہووے اک جیکاری، گھر گھر کایا مندر اندر وجے ودھائیا۔ دین مذہب جھگڑا رہے نہ کھئے سنساری، دئی دویت ڈیرہ ڈھاپیا۔ مانس جنم سب دی پیج دے سواری، مہربان سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سَتجگ کہے کلجگ پچھوں میری آوے واری، وارتا اگلی دے درڑائیا۔ ساچے پیار دی بخش خُماری، بیماری اندروں کوڑ مٹائیا۔ تیرے نام دا ہوئے آدھاری، عادت ممتا دے بدلائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم لگے یاری، یارانے کوڑے دے چُکائیا۔ خادم سیوک ہو کے سیوا کران ٹمہاری، در تیرے سپس نوایا۔ سچ مُحبت بخش آپ پیاری، پر پُرکھ پرما تم اپنی دیا کماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر پرکاش بہتر ناڑی، جوتی نور ڈگمگائیا۔ سَتجگ کہے کرپا کر پریم چوجی، چرن کول دھیان لگائیا۔ ٹوں آد جگاد آگادھ بودھی، بُدھی توں پرے تیری پڑھائیا۔ منزل حقیقی دے سوچی، سوچ سمجھ اپنی اک سمجھائیا۔ ٹھا کر بن کے دھر دا موجی، مجلس اپنی دے دکھائیا۔ ممتا دا رہے کوئی نہ روگی، رنگ ساچا نام رنگائیا۔ تیری دھوڑ دا مڑکھ مڑھ ہووے جوگی، جوگیشر تپیشر اپنی سرن لگائیا۔ ٹوں ہر گھٹ انتر نرنتر مٹیا کھوجی، کھوجت کھوجت ویکھ دکھائیا۔ آتم پرما تم میل ملاؤنا تیرا گھروگی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت وچھوڑے وچ رہے نہ کھئے وجوگی، پڑدا اندروں دینا اٹھائیا۔ تیرا نام جیکارا لوک پرلوک سُنے سلوکی، سوہلا سچ دینا سمجھائیا۔

سَتَجُگ کہے تیرے نام دی چار جُگ توں آکے وکھری ہووے پوتھی، نِراکھڑ اکھڑ اپنا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دینا سہائیا۔ سَتَجُگ کہے میری بینتی اک ارداس، عرض آرزو نال جنائیا۔ سَت جوت دا کر پرکاش، پرکاشت ہووے لوکائیا۔ کوڑی کرپا اندھیر جائے وناس، ابناشی اپنی اکھ کھلائی۔ آتم تیری ہووے داس، پرما تم ساچی سیو کھائیا۔ چرن پریتی دے وشواس، وشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ تیرے ملن دی ہووے پیاس، ترشنا بھکھ دینی چکائیا۔ ساچے منڈل وکھا اپنی راس، گوپی کاپن وچے ودھائیا۔ مایا ممتا کر گھات، گھاؤ اپنا نام لگائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سَتَجُگ سچ ہووے رُشنائیا۔ لیکھا لکھ اپنے لیکھے والا قلم دوات، کاتب اور نہ کھئے بنائیا۔ دین دُنی بدل حالات، علم عالم اک جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کائنات، کلمہ حق دینا سُنائیا۔ سچ بینتی تیرے پاس، پاسا دین دُنی اُٹھائیا۔ میری پوری کرنی آس، ترشنا ترکھا نہ کھئے تڑپائیا۔ سَتَجُگ کہے میری ایہو نگی جہی بات، باطن بھيو دینا کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت مارگ دینا لائیا۔ سَتَجُگ کہے میری بینتی کر منظور، صاحب سوامی دھیان لگائیا۔ تُوں مالک حاضر حضور، حضرت دُھردرگاپیا۔ کلجگ لیکھا مُکا ضرور، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ سَتَجُگ تیرے دھرم دا بنے مزدور، کرم دی کوڑی میل دھوائیا۔ تیری جوت دا ویکھ کے نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو کے بخش قصور، نگاہ اپنی آپ اُٹھائیا۔ سَتَجُگ کہے میں منگدا تھوڑا، وڈ داتے تیری اوٹ تکائیا۔ بھگت بھگوان دا بنے جوڑا، جگتی اپنی دینی سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ مورا تورا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاپیا۔ منظور ہووے کلجگ انت سسے اُپر ہوڑا، ہنگ برہم پڑدا دینا اُٹھائیا۔ تیرا ناؤں سدا ناؤں نیکورا، جُگ چوکڑی بدل کدے نہ جائیا۔ کلجگ کوڑ جھگڑا مُکا ٹھگان چورا، من منسا دے مٹائیا۔ سچ سُنا اگلا اپنا دوہرا، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ تیرا ہووے نہ کدے وچھوڑا، وچھڑیاں لینا ملائی۔ روداس چمار جو ڈھوئے ڈھورا، لیکھے وچ دئے گواہیا۔ تیرا منتر پھرے اکو پھورا، فُرنے سارے دینے چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جُگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن تیری دھار تیری لوڑا، لوئن اپنا دے کھلائی۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ امرو دیوی دے گرہ جموں ★

ستجگ کہے پرہ میری پوری کر دے اچھا، نراچت اپنی دیا کمائیا۔ ساچے نام دی پا بھچھا، بھکھک بنے لوکائیا۔ جو وشن برہما تیرا نام سکھا، سکھیا سرشٹی دینی درڑائیا۔ جو وشنوں دھار لکھا، قلم شاہی نہ کھئے سمجھائیا۔ توں پر ماتم مالک دھر دا اکا، ایکنکار نظری آئیا۔ تیری دھوڑ دا لگے ٹکا، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ سب توں یاد کرا دے اپنا پچھا، جس گھر وچوں دتا پرگٹائیا۔ پڑدا رہے نہ وڈا نگا، نور نور کر رُشنائیا۔ مانس جنم سب دا جائے جتا، ہار پردے وچوں دینی کڈھائیا۔ سچکھنڈ نواسی توں سب دا دھر دا پتا، پتپریشور بے پرواہیا۔ اپنے حکم دا ویکھ چٹھا، چٹھی رسین گرا اوتار پیغمبر گئے سمجھائیا۔ کھیل کر اک اندٹھا، جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بھيو کھئے نہ پائیا۔ تیرے چرن کولان وچ لٹا، دھوڑی خاک رہیا رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرم دوارے آس رکھائیا۔ ستجگ کہے میری دھار تیری گولی، سدا سد سیو کمائیا۔ تیری وست اک انمولی، انملڑی نظری آئیا۔ سب دی رنگ کایا چولی، چیتھڑ پُرانا دے بدلائیا۔ آتم پر ماتم دس کے بولی، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ سچ بہار جائے مؤلی، مؤلا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگے اُپر دھوولی، دھرنی دھرت دھول وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا وکھائیا۔ ستجگ کہے توں داتا دیون یوگ، یکتی اپنی دے سمجھائیا۔ بھکت بھگوان ہووے سنجوگ، جگ وچھڑے لے ملائیا۔ بھاگ لگے کایا کوٹ، قلعہ گرہ بنک دوار دینا سہائیا۔ تیرے نور دی گھر گھر جگے جوت، پرکاش ہووے لوکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ورن گوت، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ توں صاحب ستگر ابناشی کرتا اکو بہت، بہہ گروآں لیکھا دینا مکائیا۔ کلجگ انت اخیر آ کے پہنچ، پہچان کر پڑدا دینا اٹھائیا۔ ممتا رہے نہ کوئی سوچ، سمجھ بڈھی نہ کھئے سمجھائیا۔ اپنے ملن دی آسا منسا پوری کر لوچ، لوچن اندروں دے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام خُماری وچ رکھ مدہوش، مدھر دھن اپنا راگ سنائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ اجیت سنگھ دے گرہ جموں ★

ستجگ کہے پُرکھ ابناش میرے سمراتھا، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ ہوں بالک ناتھ انا تھا، دینن سیس جھکائیا۔ سگلا منگان دُھر دا ساتھا، سچ ملے سرنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہووے پاٹھا، پاٹھشالا اِکو دے وکھائیا۔ آتم جوتی بن جاتا، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ سرب کلا کل گیاتا، گیان اپنا دینا درڑائیا۔ پاربرہم برہم جوڑنا ناتا، وچھوڑا پچھلا دینا مٹائیا۔ تیرا مارگ نظری آئے ساچا، سچ سنجم دینا وکھائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی گڑھ کاچا، کنچن روپ دے وکھائیا۔ منوآ من نہ پھرے ناچا، سوئی سرتی شبد جگائیا۔ لہنا دینا مُول چُکا ہتھو ہاتھا، اُدھار وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، گھر سچ ملے سرنائیا۔ ستجگ کہے میں آیا کی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگن، شہنشاہ اکھوائیا۔ سچ پیار دی چاڑھ رنگن، رنگت دے بدلائیا۔ لیکھا ویکھ روداسے مٹیا گنگا والا کنگن، وست امولک جھولی پائیا۔ سچا بخش اک اندن، اند اپنا دے وکھائیا۔ ملے وڈیائی وچ وربھنڈن، برہمنڈ ہووے شنوائیا۔ نوری جوت دا چمکے چندن، چند چاندنا سیس جھکائیا۔ سچ کرم دی کرے نہ کھئے اُلنگھن، عالم علم نہ کھئے بھرمائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اِکو ہووے بدن، بندگی اپنی دے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ڈھئے کندھن، دھرم دوار دینا پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے خوشی وکھائیا۔ ستجگ کہے میں منگن کی آیا، اپنی اچھا دیاں جنائیا۔ کوڑی کِریا لیکھا مُکا ترے گن مایا، پنچم پنچ کر رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سب دے اُپر رکھ چھایا، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ تن وجود صاف کر دے کایا، گڑھ اِکو اک وکھائیا۔ سچ نام دا مردنگ دے وجایا، ناد اِکو اک شنوائیا۔ تیرا کھیل بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دے کھپایا، ستجگ سچ دھرم پرگنائیا۔ دوئے جوڑ بدن سیس نوایا، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ وڈ وڈیایا، وعدہ پورا لینا کرائیا۔ کامل مُرشد مُریدان ہو سہایا، مدد تیری منگ منگائیا۔ جلوہ نوری کر رُشنایا، روشن ضمیر ہووے لوکائیا۔ در ٹھانڈے سیس جھکایا، دھوڑی ٹگا خاک رمائیا۔ ویلا وقت دے سہایا، سہنجنی رُت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در ٹھانڈے منگان دان، داتے دانی دیاوان، در تیرے دُھر دی جھولی ڈاہیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گیان چند خیروال جموں ★

ستجگ کہے تُوں شہنشاہ سُلطانا، پاتشاہ اکھوآیا۔ جودھا سُو ریر مرد مردانہ، مالک دُھردرگاہیا۔ جلوہ گر نُوں نُوں نُوں، سچکھنڈ تیری رُشناہیا۔ بھگت وچھل سِری بھگوانا، جُگ جُگ وپس وٹاہیا۔ کلجگ اتم ہو مہربانا، پڑدا دے اٹھایا۔ در ٹھانڈے دے نہانا، ستجگ اپنی جھولی ڈاہیا۔ تُوں پر م پُرکھ بِننا دانا، ہرکھ سوگ دینا چُکایا۔ تیرے دھرم دا جھلے اک نشانہ، نشانے کورے دینے مٹایا۔ نو ست چے اکو گانا، گہر گمبھیر ڈھولا بے پرواہیا۔ مست خُماری وچ جن بھگت رہے مستانہ، مستی وچ ہستی دے بدلاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سرب جیاں گھٹ جانی جانا، جاننہار تیری اوٹ تکایا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ یُہمن سنگھ دے گرہ جموں ★

ستجگ کہے مین سچ دوارے پُچھدا، مانگت ہو کے منگ منگایا۔ اپنا بھيو دس پرہ گجھ دا، پڑدا اگلا دے اٹھایا۔ ساچا مارگ دس سُکھ دا، دُکھ کلجگ دے مٹایا۔ تیرا نام ندھانا اُچے اکو ٹک دا، ایکنکار دینا پرگٹایا۔ جس نال لکھ چوراسی آون جاون پینڈا جاوے مُکدا، جونی وچ نہ کھئے بھوآیا۔ وقت سہنجنا ہووے ساچی رُت دا، پت تہنی آپ مہکایا۔ لیکھا رہے نہ ترشنا بھکھ دا، بھاون سب دی پور کرائیا۔ بھگت بھگوان ناتا بنے پتا پت دا، پتیرمیشور اپنی گود اٹھایا۔ تیرا کھیل ویکھا ابناشی اچت دا، چار ورن اٹھاراں برن دینا سمجھایا۔ بہرم بھلیکھا رہے نہ لک دا، اپنا رنگ دینا رنگایا۔ ہوئے پرکاش تیری جوت دا، اندھ اندھیرا دینا مٹایا۔ مین دُھر دی سوچ سوچدا، سچ سچ سُنایا۔ اکو درس پُرکھ اکال لوچدا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منایا۔ جھگڑا رہے نہ ہرکھ سوگ دا، چنتا غم نہ کھئے ستایا۔ لیکھا بنے تیری مَوج دا، مجلس بھگتاں وچ بنایا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے تینوں پھرے کوئی نہ کھوجدا، کایا مندر اندر پڑدا دینا اٹھایا۔ پندھ مُکاؤنا لوک پرلوک دا، سوبلا سچ سلوک سُنایا۔ جھگڑا رہے نہ یوجن کوس دا، برہمنڈ کھنڈ لیکھا دینا مُکایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے سپس نوائیا۔ سَتَجُگ کہے میں منگان ایکا وست، نام دُھر دا دینا درڑائیا۔ جس وچ جھگڑا رہے نہ کیٹ ہست، اُچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ اک جیکارا ہووے عرش فرش، دو جہان سوہلا گائیا۔ مہربان کرنا ترس، محبوب تیری بے پرواہیا۔ نو نو چار رہیا تڑپ، نو کھنڈ رہیا گرلایا۔ ست دیپ رہیا بھٹک، ست بھاونہ نہ کھئے سمجھائیا۔ امرت میگھ اکو برس، اگنی اگ دے گوائیا۔ سچ بینتی من عرض، آرزو دتی درڑائیا۔ جگ چوکڑی بدلنا تیرا فرض، کلجگ لیکھا دے مکائیا۔ جن بھگتاں ونڈ درد، دردی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چھری شرع رہے نہ کرد، قتل گاہ کر صفائیا۔ ممتا موہ میٹ گرد، گردش رہے نہ جگت لوکائیا۔ گر اتار پیغمبران نال تیری شرط، شرع وچوں شرع دے بدلائیا۔ نیرویر ہو کے آئیوں پرت، پترمیشور ویس وٹائیا۔ بھگت بھگوان رہے کوئی نہ فرق، فقرہ اکو دینا سُنائیا۔ جگت واسنا کر کے ترک، تڑت اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ سَتَجُگ کہے میرا نگا جہا خیال، دلیل دلبر دیاں جنائیا۔ ست دھرم دا دس احوال، دین دیاں دیا کھائیا۔ کلجگ انتر نرنتر بدل دے چال، ست دھرم راہ پرگٹائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ اکال، اکل کل دھاری ویکھ وکھائیا۔ میں نڈھا تیرا بال، نہا ہو کے سپس نوائیا۔ من بینتی سچ سوال، جواب وچ تیری سرنائیا۔ ساچا مارگ دے وکھال، وکھری کر پڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دے دھن مال، نام ندھانا جھولی پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کر سنبھال، سمبل بہ کے ویکھ وکھائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، گُرمکھ اپنے گھر وسائیا۔ اکو شبد دے دلال، وچولا دُھر دا نظری آئیا۔ جلوہ جوت ہووے جال، جعالی رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ سچ بھنڈارا اک کھوال، نام پدارتھ رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ سَتَجُگ کہے میں منگان وست انوکھی، آسا اپنی دیاں درڑائیا۔ پرم پُرکھ تیری منزل ملے سوکھی، ساچا مارگ دینا لائیا۔ پڑھنی پئے جن بھگت کھئے نہ پوتھی، اکھر اکو دینا سمجھائیا۔ جس وست نوں لبھدے کوئن کوئی، کوٹ گڑھ کایا بنک دینی وڈیائیا۔ منزل محبوب چڑھ کے چوٹی، چیٹک پچھلا دینا گوائیا۔ گُرمکھاں اندر واسنا رہے کوئی نہ کھوٹی، کھوٹے کھرے دینے بنائیا۔ آتم پرما تم تیرا گوتی، ورن برن ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار تیری جگدی رہے جوتی، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُسنائیا۔ تیرا نام سندیشہ سارے گاون لوک پرلوکی، پرم پُرکھ تیری اک وڈیائیا۔ چرن پریت ساچی ریت اکو دس

اوٹی، اوڑک اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا پُورا کر روداس چارے موجی، غریب نانے کوجھے کھلے اپنے گل لگائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ★

ستجگ کہے کرپا کر میرے مہربان، مالک خالق پرتپالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ نشان، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا ڈھولا سچا گان، گات گا گا خوشی بنائیا۔ صدق صبوری ساچا بخش حق ایمان، بے ایمان رہے نہ کھئے لوکائیا۔ دُھر دا کلمہ دس اصل وچ اسلام، پیغام اپنا اک سنائیا۔ دھرم دواریوں دے دان، وست امولک اک ورتائیا۔ سب دا مالک نظری آکھن، گوپی لگھ چوراسی جیو جنت پرنائیا۔ ڈنکا وجے دُھر دے رام، رمیئا نئیئا اپنی دے وکھائیا۔ دین مذہب دا رہے نہ کھئے غلام، شرع شیطان نہ کھئے لڑائیا۔ ساچا مارگ دس آسان، اصل وصل بخش نور خدائیا۔ درگاہ ساچی تیرا ہووے قیام، قیامت ڈیرہ دے ڈھابیا۔ شبد حقیقی دے جام، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ستجگ ساچے آس رکھائیا۔ ستجگ کہے میری پوری کر آسا، منسا ممتا موہ دے مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا بنے بنسا، سربنس اپنا لینا پرگٹائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا ہنکاری گڑھ نہ رہے کنسا، سنسا اپنا بھو دینا کھلائییا۔ سچ دھرم سچ بنا بنتا، ہوئے ہنگتا ڈیرہ دینا ڈھابیا۔ بودھ آگادھا شبد انادا بن پنڈتا، پاربرہم برہم ودیا دُھر دی دینی جنائیا۔ سوامی ٹھاکر جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا بیٹھا دھیان لگائیا۔ ستجگ کہے پرہم میرے مہربان محبوب، مُحبت تیری نظری آئییا۔ ساچے نام دا دے ثبوت، صبر صبوری جھولی پائیا۔ جھگڑا رہے نہ پنج تت کایا کلبوت، کلمہ اکو دینا درڑائیا۔ ہر گھٹ نظری آ موجود، مجلس بھگتاں وچ رکھائیا۔ تیری منزل اک مقصود، جلوہ نور ہووے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر نیست و نابود، ست سچ لے پرگٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دے حدود، موجود ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی تیری اوٹ تکائیا۔

سَتَجُگ کہے میں منگاں وست اپار، اپرمپر سوامی دینی جھولی پائیا۔ تُوں سرب جیاں دا سانجھا یار، نِرَویر پُرکھ نِراکار وڈی وڈیائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا کر خوار، مایا ممتا موہ وکار دے گوائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول رہے نہ دھواں دھار، دھرم دوار دینا پرگٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم بولے سرب جیکار، اِشٹ دیو سوامی انترجامی اِکو دینا وکھائیا۔ تیری مہا صفت صلاح بودھ اگادھ کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر نِمسکار، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ صدی چوڈھویں دے ہاہاکار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار تیری اوٹ تکائیا۔ سَتَجُگ کہے میں رکھی اگتی آس، ترشنا جگت نہ کھئے ودھائیا۔ ساچے منڈل ویکھاں تیری راس، گوپی کاہن اِکو رنگ وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پاربرہم برہم گاوے تیری گاتھ، گہر گمبھیر بے نظیر تیرا ڈھولا اِک سُنائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار تیرا دے واس، واسطہ سب دے نال جُڑائیا۔ تیرا نُور ہووے پرکاش، گرہ بہیتر ڈگمگائیا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیری رات، زُٹری اپنی دے سہائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اِک بے جماعت، ناتا آتم پرما تم لینا بندھائیا۔ مانو مانو کرے کھئے نہ بات، پنچ وکار ڈیرہ اندروں دینا ڈھاپیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، ڈھولے صفتاں وچ صلاحیا۔ سو پورا کرنا بھوکھت واک، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جگت ودیا کھول نہ سکے تاک، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سَتَجُگ کہے پرہہ تیرے در منگاں اِک اِنصاف، عدل عادل لینا کھائیا۔ منوآ رہے نہ کھئے گُستاخ، ممتا کوڑ دینی مٹائیا۔ ست دھرم کر پرکاش، نِرگن نُور کر رُشنائیا۔ مانو سمجھے تیری ذات، اذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نظری آوے اِک پرہات، سندھیا تیرا راہ تکائیا۔ نین کھول پرتمہی آکاش، گگن گگنتر پڑدا دے اُٹھائیا۔ شبد اگتی سُنا آواز، ناد دُھن کر شنوائیا۔ ست دھرم تیرا مُحتاج، بیٹھا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا مارگ دس خاص، خالص اپنا راہ وکھائیا۔ سَتَجُگ کہے میں رکھ کے بیٹھا اُدیک، اپنا دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناشی کلجُگ اندھیرا میٹے تاریک، جلوہ نُور کرے رُشنائیا۔ تیرا حُکم میرے جگدیش، جگت مالک نظری آئیا۔ جھگڑا چُکے بیس بیس، صدی چوڈھویں حدیث رہی گر لائیا۔ چھتر رہے نہ کیسے سیس، شاہ سُلطاناں خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نِرگن سرگن دینا سمجھائیا۔ سَتَجُگ کہے

میں راہ ربیہا تک، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ کوڑ اندھیرا جگت وکارا کر بھٹھ، اٹھسٹھ دین دہائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسجد شودوالا مٹھ، گرو دوار نہ کھئے لڑائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کھول اپنا ہٹ، منوآ نٹوآ نٹ نہ سوانگ ورتائیا۔ دُرمت میل دینی کٹ، کٹاکش اپنا تیر نام چلائییا۔ سب دا لہنا دینا تیرے ہتھ، لکھ چوراسی بیٹھی سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار سچی سرکار اکو نظری آئییا۔ ستجگ کہے میں لینی سچ صلاح، رحمت تیری منگ منگائیا۔ دو جہاناں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر میرے گواہ، شہادت عبادت وچ دین بھگتائیا۔ تون نور نورانہ اک خُدا، خُدی تکبری دے مٹائیا۔ تیرا آتم تیتھوں نہ ہووے جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچا مارگ اک سکھا، سکھیا دینی تھاون تھائیا۔ کلجگ جیواں بخش گناہ، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مالک پرتپالک تَدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ ستجگ کہے تَدھ بن دوجا اور نہ دسے ہور، ہر جو اپنی دیا دینی کھائیا۔ نام پریتی بخش کوڑی کرپا رہے نہ کوئی چور، ٹھگوری من کھئے نہ پائیا۔ تیرے ہتھ اکھی ڈور، شبدی تند لینا جڑائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر تیری لوڑ، مہر اپنا نام دینا لگائیا۔ مٹے زین اندھیرا گھور، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن تیری لوڑ، ایتھے اوتھے دو جہاناں سری بھگوان اک سہائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پرکاش چند دے گرہ جموں ★

ستجگ کہے پرہو میں تیرا بردا، بندنا وچ سیس جھکائیا۔ بھکاری بن کے تیرے در دا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی الکھ دیاں جنائیا۔ جگت جیو جہان ویکھ سڑدا، میری اندرون نکلے دھاپیا۔ تیری منزل کھئے نہ چڑھدا، آدھ وچکارے لئی جائے لوکائیا۔ سچ دوارے کوئی نہ کھڑدا، محبوب میل نہ کھئے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار دینا وکھائیا۔ ستجگ کہے میرے صاحب سورے سربگ، شاہ سلطان تیری سرنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ساچی کرنی سارے گئے تچ،

اپ تیج وائے پرتھی آکاش رہے کُرائیا۔ کوڑ نگارہ ده دشا رہیا وچ، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ شاہ سلطان رہے بھج، بھجن بندگی کم کسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کیریا وچوں کڈھ، مہربان مہر نظر اکھ اٹھائیا۔ اپنی منزل دس حد، حدود پچھلی دے مکائیا۔ جاگرت جوت جگے جگ، جگ جیون داتے دینی وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر نرگن دھار تینوں گئے سد، راگاں ناداں وچ ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلے تیری ید، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شنکر آچاریہ مندر سری نگر ★

دھرنی کہے میری دھار پربت چوٹی، پاتھر پاہن نال وڈیائیا۔ وشن برہما شو جگدی جوتی، نرگن نور نراکار رُشنائیا۔ ست دھرم دی اکو اوٹی، سہارا دو جہان سمجھائیا۔ بھگت بھگوان دی پڑھے پوتھی، نراکھر اکھر وچ بدلائیا۔ منزل ملے اگتی سوکھی، رہبر اپنا راہ جنائیا۔ دُرمت میل جائے دھوتی، پت پُنت دئے کرائیا۔ سرتی رہے کسے نہ سوتی، نام ڈنکا کرے شنوائیا۔ جس بھومکا نوں کھوجدے گئے کوٹن کوٹی، جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر اپنی دھار جنائیا۔ اوس دی کھیل کسے نہ سوچی، سمجھ بڈھی نہ کھئے چٹرائیا۔ راہ تکدے لوک پرلوکی، برہمنڈ کھنڈ اکھ اٹھائیا۔ کچھ لہنا دینا کرشن ناتھ تریلوکی، لوآن پُریاں باہر سمجھائیا۔ کجھ آسا روداس چارے موچی، کبیر جلاہا ویکھ وکھائیا۔ ہر گوبند مٹی دی بنا کے کوٹھی، ساڈھے تین ہتھ وکھائیا۔ نرور ہو کے نراکار تیری دھار دسے ہتی، بہ رنگاں وچ سائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگت ایو بیٹی چوکھی، چار کُنٹ ہاباکار کرائیا۔ صدی چودھویں سب اُتے گھڑی آونی اوکھی، آخر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جگت ودیا جس منزل نہیں پہنچی، حقیقت حق نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پورب لیکھا رہیا سمجھائیا۔ دھرنی کہے میری دھرنی دھرت، دھول سوہبا پائیا۔ وشنوں دھار آوے پرت، پتپریشور بے پرواہیا۔ جس دی برہما نال شرط، شنکر دئے وڈیائیا۔ لیکھا جان فرش عرش، زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ کلجگ اتم کر کے ترس، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ میری آسا منسا میٹے پچھلی حرص، ہوس دئے گوائیا۔ پورب لہنا دیوے قرض، مقروض آپ چُکائیا۔ سچ جیکار دی بول کے طرز، ترانہ اکو دئے سُنائیا۔ تیئی اوتاراں حضرت موسیٰ عیسیٰ

محمد دس گرو پوری کرے عرض، آرزو پچھلی کھوج کھوجائیا۔ اپنا کھیل کر اسچرج، اچرج لیا دئے ورتائیا۔ دھرنی تیری پوری ہووے
 عرض، غریب نوازا ویکھ وکھائیا۔ بیس بیسا پورا کرے فرض، فیصلہ حق دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب پڑا
 دئے اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا دھرم دوار، دوارکا واسی دئے وڈیائیا۔ بہیم کر کے نمسکار، یدھسٹر دتا درڑائیا۔ کھچ کے اک لکار، لکیر دتی بنائیا۔
 اگلا کھیل کرے کرتار، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ودھے وچ سنسار، چار ورن کرے لڑائیا۔ ساچا دھرم نہ رہے جیکار،
 پریم پریتی نہ کھئے وکھائیا۔ دین مذہب ہوئے خوآر، مندر مسجد شودوالے مٹھ دھرم ست نہ کھئے پرگٹائیا۔ مٹلا شیخ مساک پنڈت پاندھے
 گرتھی پنتھی کرن ہاباکار، انتر زرتتر منتر سچ جان بھلائییا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کنت دہ دشا مانو ذاتی ہوئے وبھچار، کرم کانڈ سچ نہ
 کھئے رکھائیا۔ درشتی اندر سرشتی ہووے دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں پھیر کران پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو
 میری پاون سار، مہاسارنھی ویکھ وکھائیا۔ سچ سندیشہ دین ایکنکار، اک اکلے آپ جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا جگت واسنا ویکھ بہار، مایا
 ممتا موہ وچ دین دنی ہلکائیا۔ ساچا دھرم کرے نہ کھئے پرچار، پرچہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ اشٹ متے نہ کھئے گرو اوتار، پیغمبران راہ نہ کھئے اپنائیا۔
 کرپا کر گرو گردھار، گہر گمبھیر کھیل کھلائییا۔ کرے عرض منظور دھر دربار، درگاہ ساچی ہوئے سہائیا۔ پروردگار سانجھا یار، جلوہ گر
 نور رُشنائیا۔ محبان بیدو بی خیر یا اللہ ویکھنہار سرب سنسار، سرب سوامی انترجامی پڑا اوہلا دئے اٹھائیا۔ ویکھنہارا ویکھے وگسے پاوے
 سار، پریت چوٹی پھول پھولائیا۔ ہر گوبند کر کے گیا پکار، پاتی پترکا بن اکھراں اک لکھائیا۔ قدرت دے قادر کرنی دے کرتے سرشتی دے
 مالک بھگتاں دے بھگوان تیرا کھیل اپار، اپرپر سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دُنیا دا ہاباکار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا
 سب دا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میری آسا منسا، پورب دیاں جنائیا۔ پچھلا لہنا آد اتنا، جگ چوکرپی راہ تکائیا۔ کون ویلا پُرکھ ابناشی
 آوے دھر دا کنتا، پتدمیشور ویس وٹائیا۔ سرشت سبائی دُکھی ویکھے جنتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہنگ
 برہم دئے سمجھائیا۔ کچھ لیکھا گوبند نال کشمیری پنڈتا، کیشو بینتی گیا سنائیا۔ بیس بیسے جگت جہان ہونا ننگتا، اوڈھن سیس نہ کھئے
 ٹکائیا۔ کشمیر بے نظیر روپ دھارے سرشت سبائی جنگ دا، انگ دین دنی دئے ہلائییا۔ اوس ویلے میرا لہنا ہووے سورے سربنگ دا،

سرِشٹی خوشیاں وچ اپنی اکھ کھلایا۔ شنکر نو وار اس دھار اتوں لنگھدا، ترسول نال ترے بھون دھنی گیا سمجھایا۔ تیرا لیکھا پرے ہووے سورج چند دا، چند چاندنی نہ کھئے رُشنایا۔ جوت پرکاش برہمنڈ کھنڈ اکو منگدا، زرگن نور ڈگمگایا۔ سو ویلا وقت آیا اوس اند دا، جو اند پرمانند وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا دھر دا پور کرایا۔ دھرنی کہے میری آسا منسا پوری، میرے انتر ملے وڈیایا۔ جلوہ تکیا جوت نوری، نورانہ ملیا دھردرگاپیا۔ جس نے لیکھ مکاؤنا جگت واسنا کوڑی، کریا پچھلی دئے گوائیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑی، ٹکے مستک نام رمایا۔ چار کُنٹ دہ دشا گڑھ توڑ غروری، غُرت اندروں دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑدا دئے اٹھایا۔ دھرنی کہے میرا وڈ وڈ بھاگ، پایا پر پُرکھ بے انت۔ جس نے کلجگ کوڑی کریا میٹنا چراغ، مایا ممتا موہ وکار کرنا انت۔ دین مذہب ذات پات میٹنا داغ، گڑھ توڑنا ہووے ہنگت۔ اُتر پورب پچھم دکھن چار کُنٹ دہ دشا شبدي حکم لاؤنی آگ، ناتا رہے نہ کیسے سجن ساک، شاہ سلطاناں جیو جہاناں پکڑے کوئی نہ واگ، شرع شریعت لیکھا ہوئے شیطانا۔ میری آسا منسا پوری کرے میرا دھر دا کنت سہاگ، نو ست ست نو جگت جیو ہوئے ویرانہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لہنا دینا دھرنی دھرت دھول گر اوتار شبدي دھار نراکار نرکار نرور پورا کرے نشانہ۔

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شاہی چشمع سیری نگر ★

یہ پانی ہے آبِ حیات، چشمع چراغ دئے جلائیآ۔ آنسو ویا نہ ہو بے تاب، رحمت خُدا دئے کمائیآ۔ مہربان محبوب مہر نظر کرے آپ، دل درد دئے مٹائیآ۔ پورا کرے خواب، زندگی زندگی وچوں بدلائیآ۔ دکھ روگ نہ رہے عذاب، سزا کوڑ نہ کھئے بھگتائیآ۔ تن وجود سوہے محراب، کلمہ حق دئے سنائیآ۔ بخشے بے نظیر تن پوشاک، عزیز لئے پچائیآ۔ پانی نال تن ہووے پاک، وجود وجد ملے بے پرواہیا۔ حرص ہووس وچ تڑپے نہ بے آب، آبِ حیاتِ والا قطرہ قطرہ دیوے وڈیائیآ۔ چشمع چشمیے دید، چیشے چستان نور خُدائیآ۔ محمدے بے زادے

نوادے نوید، نوستے نزاکار نؤرے الہیہا۔ حمدو تمہید زیارتے عید، اعظم عالیشان بے پرواہیہا۔ مُغلّائے اُمید، داستانے ندید، آستانے وسید، وصلے وسوک وصیت یار خدائیا۔ حضرتے محبوب، کلاتے محدود، جزباتے ثبوت، صبرے عروج، عرشے خنوس، خوستو تزا، تہزیے زوان زوالے نشان دئے مٹائیا۔ مُقدّسے پاک، ملتے اتفاق، ذلتے نفاق، شمیمے شمع رُشنائیا۔ اظہارے اظہارے تو زیرے زواک، زنجیرے نکاک، لغزل ضمیمے، زنائے زاہدے ضمیر، زوبو زمائے، یشا استوائے، چیں اسطے امیر، ظاہرے ظہیر، واحدے وحید بے پرواہیہا۔ آسائے اُمید، ہوسے خوشید، شاہانے آمدید، دُعائے رسید، وابستہ تاغیز، تازیرے آزیرے بے خُدا خُدی خود خادم ہوئے سہائیا۔

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پوتر استھان سِری گرو ہر گوبند صاحب سِری نگر ★

ستگر شبد دُھر دا بچن بلاس، نام ندھان وجے ودھائیا۔ ہر گوبند رکھ کے گیا آس، پاتشاہ شاہ سچا شہنشاہیہا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، دُھر کرتا نؤر خدائیا۔ سچ دوارے پاوے راس، منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجائیا۔ لیکھا ویکھے پرتھی آکاش، گگن گگنتر پڑدا لہیہا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پوری کرے آس، آسا ترشنا سب دی میٹ مٹائیا۔ سچ دوارے اگئی منزل پہنچے گھاٹ، نشانہ اکو دئے وکھائیا۔ جس ویلے ہووے کلجگ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ورن برن دین مذہب اک دوجے دا کرے گھات، مارگ سچ راہ سرب بھلائیہا۔ صدی چوڈھویں مُکن والی ہووے واٹ، محمد نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ہر گوبند ویکھے کھیل تماش، گہر گمبھیر مل کے نرگن نؤر جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا لیکھا دئے درڑائیا۔ شبدي دھار بچن بلاس ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ ہر گوبند پُرکھ اکال دی رکھ کے ٹیک، ست جوت مستک کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا نرگن دھار دھارے بھیکھ، پاربرہم پتہرمیشور بے پرواہیہا۔ جس نؤں گُر اوتار پیغمبر کرن آدیس، سچکھنڈ دوارے درگاہ ساچی نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سو سوامی انترجامی کلجگ اتم کورزی کِریا ویکھے ریکھ، رکھیاں مُنیاں پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سِری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ چل کے آوے ایس اگھے دیس، جس دی دشا ونڈ سمجھ کیسے نہ آئیہا۔ جس گرہ تن ماٹی خاکی پیار مُحبّت وچ چولا کرے پیش، چولا اپنالے بدلایا۔ پریم پیار

مُحَبَّت چرن پرتی دس کے ہیت، ہر گوبند دُھر دا حُکم دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُورب لیکھا آپ سمجھائیا۔ پچن بلاس کرنا چنگا، گُرمکھ گر گر وچ سہائیا۔ ہر گوبند وجائے اک نام مردنگا، ناد دُھن کرے شنوائیا۔ جس دوارے غریب نہانی کوچھی کلی کایا ماٹی چولا رنگا، رنگت اپنا نام رنگائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہما، پاربرہم اپنا پڑدا لاپیا۔ سو ہر گوبند اپنا ویس دھار کے نواں، زرگن نال زرگن ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ آگے بدلن والا سماں، سماپت ہندی ویکھے جگت لوکائیا۔ کچھ آؤن والا سب نون غما، زندگی چنتا وچ وکھائیا۔ پُرکھ اکال ہر گوبند دی دھار اپنا نور جگاؤنی شمع، شبے روز کرے رُشنائیا۔ گُرمکھ پچن بلاس جس نے مٹاں، من دی مٹا گیا مٹائیا۔ ہر گوبند نام بھنڈارا دیوے دھنا، پُرکھ اکال پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ اج تون کچھ مارگ چالو ہونا نواں، نو کھنڈ پرتھی اپنا حُکم سُنائیا۔ سچ دوار وچ رہ کے کسے نے مایا دی نہیں کرنی طمع، مٹا اندرون دینی کڈھائیا۔ نہیں تے لیکھا دینا پئے جہاں، رائے دھرم ہتھ پھڑائیا۔ ستگر دھار شبدا پیار جگت واسنا دُور بنا، کتا وچ سمجھائیا۔ ویکھو گُرمکھ بن کے گُرسکھ بن کے ہرجن بن کے نیتربین رہے کوئی نہ اٹھا، اندھ اگیان اندرون دینا کڈھائیا۔ تھادے کایا مندر اندر اپنے نور جوت پرکاش دا چارھ چٹا، دوس رین اٹھے پھر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی بھومکا ویکھ خوشی منائیا۔ ستگر شبدا پچن بلاس دی ریت، بودھ آگادھ ملے وڈیائیا۔ ہر گوبند دھار گُرمکھاں اندرون صاف کرے نیت، پتت پُنت دئے کرائیا۔ سب نے بیٹھے رہنا اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھائیا۔ صاحب سمرتھ سب نون بخشنہار بخشیش، رحمت وچ رحم آپ کھائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکری گر اوتار پیغمبر نت نوت کردے گئے اڈیک، راہ رہبر ہو کے مات کُکھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایالا ویکھنہارا ہر گوبند دھام انڈیٹھ، نرالا جوت اکالا اکل کل دھاری داتا دُھردرگاہیا۔ جانی جان سب کچھ آپے آپ، سبناں وچ سہائیا۔ جس دا نت نوت ستگر دھار شبدا جاپ، سرتی سرت دئے کھلائییا۔ گُرمکھاں کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم بنا کے ساک، سجن ہووے شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہر گوبند جنہاں دے پردے دا بنیا ساک، سجن کوڑے گئے تجائییا۔ ایہ وی ہر گوبند دا واک، جو لیکھا رہیا لکھائییا۔ دُھر دا حُکم شبدا دی دھار آوے اتفاق، اتفاقیا اپنا ویس وٹائییا۔ جس نون بڈھی وان سکے کھئے نہ واچ، واچک گیانی بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ ایہ سہنجنی بھومکا

گرمکھاں دی سوہنی گاتھ، بھگون نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آنجانت جانہارا ہر گھٹ ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ کدے نہ کرے بس، بستہ ہتھ نہ کدے وکھائیا۔ جنہاں دے پردے ستگر گیا وس، اوہ ڈھولے گاؤں چائیں چائیا۔ امرت آتم نچہر لے کے رس، رسنا دا سواد دیوے تجائیا۔ نیج لوچن کھول کے اکھ، نرگن سرگن نانک درشن پائیا۔ ہر گوبند آپے ہو جائے وس، گرمکھاں دے اندر اپنا روپ پرگٹائیا۔ ستگر دا شبد بھنڈارا دو جہاناں دا ہٹ، لکھ چوراسی جیو جنتاں رہیا ورتائیا۔ گرمکھو ملے تے مل کے کچھ لاہا لو کھٹ، ویلا گیا پھیر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ایہ کھیل پُرکھ سمرتھ، دھر دے حکم نال اپنا حکم چلائیآ۔ آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت گرو چیلہ گرو بھگت بھگوان بھگوان بھگت دوویں اک دوجے دا گاؤں جس، صفتاں وچ صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار اپنا رنگ رنگائیا۔ ساکھیات گرو دا روپ سدا سکھ، گوبند دے کے گیا وڈیائیا۔ جس نے پُرکھ اکال منایا اک، دوسر سیس نہ کدے جھکائیا۔ ناتا جڑیا پتا پوت پت، پتپریشور اپنی گود اٹھائیا۔ سو گر گوبند گرمکھاں نال سدا کرے پت، پردے اندر وس کے رس امرت جام پیائیا۔ گرمکھ سدا رہنے نت، جگ چوکرئی وجدی رہے ودھائیا۔ اپنا ویلا اپنا وقت گرمکھو آپے لینا نچھ، ستگر پُشت پناہ سب دی ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب ویاپی ہر گھٹ اندر رہیا دس، جو ستگر نیت نال ویکھ جگت لوکائیا۔

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دھرم ارتھ روڈ سری نگر ★

پچھلا سماں بیتیا وچ سنسار، صدی سدوی دے گواہیا۔ لہنا دینا پورا ہو رہیا گرو اوتار، پیغمبران سنگ نبھائیا۔ حکم چلے اک نرنکار، پروردگار کرے شنوائیا۔ کلمہ حق ہووے جیکار، حقیقت کائنات درڑائیا۔ گدی رہے نہ کھٹے وچ سنسار، گداگر ہوئے لوکائیا۔ حکم ملے دھر دربار، مقامے حق صفت صلاحیا۔ اللہ نور اک اجیار، اجالا کرے خلق خدائیا۔ رحمت وچ کرے پیار، پتپریشور بے پرواہیا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا مالک سریشٹ دا خالق پاوے سار، عدالت اپنی اک وکھائیا۔ جس نوں سجدے کردے گئے پیغمبر گر اوتار، نمسکار

سپس جگدیس جھکائیا۔ سو سوامی انترجامی نرگن نور کر اُجیار، اُجالا اِکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچا لیکھا چلے کائنات، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ چار ورنان کر اتفاق، مارگ راہ رہبر دُھر دا دئے سمجھائیا۔ پچھلا لیکھا سب دا کر بے باق، لہنا دینا جھولی پائیا۔ اِکو دس کے نوری ذات، نور نور کرے رُشنائیا۔ ساچے کلمے دی کر وضاحت، وُضو اپنا دئے درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے نفاق، نسبت حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دے حُکمے اندر کرے طلاق، طالب اپنے لئے بنائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، وقت اگلا دئے سمجھائیا۔ اِکو منزل رہے گھاٹ، پوڑی ڈنڈا نہ کھئے چٹرائیا۔ اِکو پوجا سِمرن دس کے پاٹھ، کلمہ لاشریک اِک سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ کے واٹ، پندھ پچھلا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم دیوے دُھردرگاسیا۔ جگت ویکھے دین دُنی دی دھار، پڑدا دین مذہب اُٹھائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ پاوے سار، کعبہ حق محرابا بھيو کھلائی۔ اِکو جلوہ نور دسے دیدار، دید عید چند آپ چمکائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، پروردگار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ گدی دار رہے کوئی نہ ٹھاگر، مارگ اِکو دئے وکھائیا۔ ست دھرم دا نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ ایکا ونج کرائے دین دُنی سوڈاگر، وست امولک آپ ورتائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ گاگر، گھر گمبھیر بے نظیر کرے رُشنائیا۔ جن بھگتان سنت صوفی فقیران دسے آپ اپنا سادھن، مارگ سیدھا اِک سمجھائیا۔ جو کایا مندر اندر وجود کعبے اندر محبوب اپنا ارادھن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کرے کھیل شاہو بھوپ شہنشاہ نوابن، نوبت اِکو حق نام وجائیا۔ صدی چوڈھویں دُنیا ہوئی بے آبن، آب حیات مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا راہ اِک وکھائیا۔ ساچی گدی کدی نہ ہووے ناس، ناستک سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جس دا پرَم پُرکھ کرے پرکاش، جگت لوچن نین دئے وکھائیا۔ ہرجن کدے نہ ہووے اُداس، بھرم وچ نہ کھئے بھرمائیا۔ سِمرن کرے سواس سواس، صاحب ستگر راہ تکائیا۔ سو سوامی کھولنہارا جاگ، انتر نرنتر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سچ مُحبّت دا دے ویراگ، ویری اندرون دئے کڈھائیا۔ ترے گن بُجھا کے آگ، امرت میگھ اِک برسائیا۔ گھر میل کے کنت شہاگ، در ٹھانڈے جوڑ جُڑائیا۔ شبد دُھن سُنائے آواز، سُنئیاں آپ اُٹھائیا۔ مندر چڑھ کے کھولے راز، رحمت حق کھائیا۔ ساچا دوارا کر آباد، گھر اگلا

دئے دکھائیا۔ گلشن دکھاوے اگمی باغ، جتھے خزاں روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی گدی دھرم دھرم حق حق سدا چلائییا۔ ساچی گدی کدے نہ جاوے تٹ، سد ٹٹیاں جوڑ جڑائیا۔ دھرم دا بھاگ کدے نہ جاوے نکھٹ، ورتے بے پرواہیا۔ پرہہ پیار دا پینڈا کدے نہ جاوے مک، منزل دے دھردرگاہیا۔ جناں چر پرہو رہیا خوش، اپنا حکم دتا ورتائیا۔ آگے بدل کے دھرم دا رخ، کوڑ گڑیارے دتے ٹٹھائیا۔ تسیں اپنی منگو سکھ، آتم پر ماتم نال جڑائیا۔ اندر اوہلا رہے نہ لک، مکھ نور ہووے رُشنائیا۔ سچ دھار دی اُچے سچ، کوڑ کپٹ دینا مٹائیا۔ جس بوٹا لایا او سے دتا پٹ، گدی دا مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ کیتے لوکھات گئے اٹھ، گر اوتار پیغمبر پیر پیراں پھیریاں پائیا۔ سنسار ساگر بھریا دکھ، دکھاں وچ لوکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سُنائیا۔ ساچا ورتے حکم سدا سنسار (جگ)، جگ چوکرئی دنی دار نال ملائییا۔ کلجگ اگنی لگی آگ، مانو مانکھ رہی جلائییا۔ جگت وکاری گدی کوئی نہ بے سچ، بھگت بھگوان دئے وڈیائییا۔ دھرم دا پوت رہیا کوئی نہ آج، آج دا دوس دئے گواہیا۔ آگے کایا کعبے سب توں پہلا حضوری حج، مکہ مدینہ سوہیا پائیا۔ جتھے نوری چراغ بن تیل باقی رہیا جگ، شمع نور کرے رُشنائیا۔ گدی دار گدی گئے چھڈ، ناتا تٹا جگت لوکھائیا۔ پرماتھ سوارتھ دووین ہو گئے اڈ، وکھری کار کھائیا۔ منزل پوری ہو گئی حد، آگے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکمے اندر حکمی کار کھائیا۔ ستگر کرپا ہوون ٹھیک، دوا دارو دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ انتر اُچے اک پریت، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنی دھن سُنائیا۔ ساچا ڈھولا گاؤنا گیت، سوہنگ اکھڑ نراکھڑ دھار اُچائیا۔ ست دھرم دی ساچی چلے ریت، ریتوان سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھ درد دئے گوائیا۔ دکھ درد جائے لتھ، کایا ماٹی تن وجود ہوئے صفائیا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، آسا بینتی وچ پور کرائیا۔ ساچا مارگ اکو دس، دہ دشا دئے بدلاییا۔ وست دے کے دھر دے ہٹ، امولک اکو اک ورتائیا۔ نام ندھان مار کے سٹ، دکھ اندروں دئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دے کے ہتھو ہتھ، اندر باہر گیت ظاہر کرے صفائیا۔ ست دھرم کہے میرے راجن راج، شاہو بھوپ تیری اک سرنائیا۔ تیرے ہتھ تیرا پرتاپ، وڈ پرتاپی دھردرگاہیا۔ سچ دوارے پرگٹ کر اپنا جاپ، جگ جیون داتے دے سمجھائیا۔ سرشٹی اندر میٹ تینوں تاپ، ترے گن مایا اگنی تت تپائیا۔ ممتا موہ وکار رہے نہ پاپ، پنت پُنیت

دئے کرائیا۔ دین دنی دا بدل حالات، حال ماضی لیکھا دئے چُکائیا۔ لہنا لیکھ بن قلم دوات، کاغذ قلم شاہی نیترو روئے مارے دھائیا۔ ماؤ ذاتی ہووے اک سماج، سمگری اکو اک ورتائیا۔ اپنی مُحبت دے کر مُحجاج، کائنات پڑدا دے اُٹھائیا۔ دوُجا کرے نہ کوئی سوال جواب، مُخاطب اپنے نال کرائیا۔ تیری منزل حق حقیقی محراب، محبوب اپنا نُور دینا چمکائیا۔ ساچا سجدہ اک آداب، نمستے کہہ کے نمسکار وچ سرنائیا۔ تند ستار و جا رباب، ریوُل امام تیری سرنائیا۔ تیرا پیار بن احباب، سجن میت نظری آئیا۔ لیکھا ویکھ نانک نال بغداد، بغلگیر پڑدا دینا اُٹھائیا۔ دستگیر ہونا دستیاب، آفتاب نُور راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار سانجھے یار پروردگار درگاہ ساچی حقیقت حق صلاحیا۔ ست کہے ست دھرم دا بخش سلوک، ثالث اپنا نام رکھائیا۔ نُور کر کایا کلبوت، کعبہ اکو اک وکھائیا۔ تیرا حُکم اک مجبُوط، چوڈاں طبق نہ کھئے تڑائیا۔ پچھلا لیکھا کر موقُوف، معروف اپنے نال کرائیا۔ خطرہ رہے نہ کوئی خوُف، بھہ ڈر نہ کھئے جنائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک پتدیمیشور سب دا کھونٹ، خاوند اکو دُھردرگاپیا۔ سچ دوارا جانا پہنچ، بے پہچان اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار تیری آس رکھائیا۔ سچ دوار کہے میرے مالک صلح گل، گل عالم تیرا راہ تکائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا لیکھا دے وچ قیمت مل، مُلا شیخ مساءک نیترو نین آگھ کھلائییا۔ صاحب سوامی پُرکھ اکال اک ائبھل، بہرم وچ بھلی سرب لوکائیا۔ آب حیات امرت رس نجر دھاروں سب دی گیا ڈلھ، بوند سوانتی مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ بن کِریا چار کُنٹ رہی رُل، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ ماؤ بوٹا دھرم دا گیا بُل، پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گرہ مندر اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ سچ کہے میرے محبوب، مُحبت وچ محو تیرا راہ تکائیا۔ منزل دس اُچ عروُج، عرش فرش تیری سرنائیا۔ کوڑی کِریا کر نیست و نابود، جڑ ممتا دینی اُکھڑائیا۔ سانجھی کر سرب حدوُد، شَرکت اندروں دینی مٹائیا۔ جہاں کہاں دسے موجود، حاضر ناظر نُور لاپیا۔ تیری منزل اک مقصود، مقصد سب دا حل کرائیا۔ تیرا نُور بن وجود، بن تتار کرے رُشنائیا۔ پیغمبر دین ثبوت، نییاں نال گواہیا۔ لیکھا ویکھ جگت مخلوق، خالق خالق پڑدا لاپیا۔ دین دنی تیری مطلوب، مُطلع کر دے سمجھائیا۔ کُچھ لیکھا لہنا دینا جھگڑا پینا مغرب وچ جنوُب، جناب عالی اعلیٰ اک حُکم سنائیا۔ حضرتے حضرتانے

اک خطوت، بن الفیہ لکھائی۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی کلبوت، کلمہ ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ تبسمے تلازینے زویول زلائے زانے زوت، ذبے زانے بے پرواہیا۔ آسینے نشے کوت، گشتانے، پُشتے، چو، چاشے، ززی، جويزور، زیزا، زیارے ظاہرے ظہورے نورے نوران نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا درے در دربار دیرانے اک درسائی۔

★ ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ درگاہ حضرت بل، آثار شریف، مولوی ابدل کبیر دے ساتھ سری نگر ★

شکریئے اندر مہر محبوب شکرانہ، شکوا رہے نہ رائیا۔ پروردگار خدا واحد کیسے نہ سمجھے بیگانہ، شرکت اندروں باہر کڈھائی۔ رحمت وچ رحم قدمان دا کرے طلسمانہ، نور نور نور رُشنائی۔ خالق دا خلق مخلوق دا مالک صاحب اک سلطانا، دوجا جز ونڈ نہ کوئی ونڈائی۔ امرت دا امرت اک نشانہ، آب حیات حیاتی دئے بدلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، شکریئے اندر شکریہ دئے سمجھائی۔ شکریئے اندر کرو شکر گزار، گزارش وچ وڈیائی۔ حضرت محمد صاحب کر کے گئے اظہار، حکم سندیشہ اک سنائی۔ صدی چوڈھویں امامان دا امام مہندی ہووے اوتار، سکدار سب دا نظری آئی۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سانجھا کرے پیار، دویت رہن کھئے نہ پائی۔ واحد کلمہ پڑھے کائنات، واحد نور اک رُشنائی۔ سب دی اکٹھی ہووے جماعت، وکھرا رہن کھئے نہ پائی۔ مقدس دھام ملن دا ہویا اتفاق، نفاق اندروں دینا کڈھائی۔ خداوند کریم رحمت وچ بخشے اتفاق، مؤاے مبارک سب نوں دئے صلاحیا۔ ویلا وقت سہنجنا آج، صوفیان نال صوفی مل کے ڈھولا گاون بے پرواہیا۔ شکریئے وچ پروردگار دا اک آداب، سیس اکو اک نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھ کے درگاہ ساچی دھردرگاہی دا درے دربار خوشی منائی۔ سچ شکرانے دا ایہہ ثبوت، صبر صبوری اکو نظری آئی۔ نور اُپے اکو کایا کعبے کلبوت، کلمہ اکو اک شنوائیا۔ حق خدا سب دا محبوب، مالک بے پرواہیا۔ جدھر ویکھو اودھر موجود، انسان انساناں نال ملائی۔ جو کدے نہ ہووے نیست و نابود، آبرو سب دی لئے بچائی۔ تھوڑے سمے تک دین مذہب دی میٹ دیوے حدود، رنگ اکو اک وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائی۔

مذہب سیکھاتا ہے خُدا کے آگے کرو دُعا، رحمت منگو دُھردرگاہیا۔ مہربان محبوب کدے نہ کرے جُدا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا سانجھا پیارا اک خُدا، خُدی اندروں دئے کڈھائیا۔ قدمان اُتوں ہووو فدا، فیصلہ حق دئے سُنائیا۔ اوس دے کلام دی اک صدا، کلمہ حق حق جنائیا۔ واحد مالک سب دا ابا، نُور نُور وچوں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے کے سچ مُحبّت دا مزہ، رس انرس دئے وکھائیا۔

پوتر نام آپ دا ابدل کبیر، قبل از دینا جنائیا۔ کون وقت کائنات شرع تھے زنجیر، واحد کلمہ لین گائیا۔ ساری دُنیا دا سانجھا ہووے اکو پیر، پیغمبر نُور خُدائیا۔ دسے اک تدبیر، طریقہ دُھردرگاہیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، اکو رنگ رنگائیا۔ ساچا کلمہ پڑھے تکبیر، طبع اندروں دئے بدلائیا۔ ذبح کرے نہ کھئے شمشیر، شمع نُور کرے رُشنائیا۔ کی کھیل ہونا صدی چوڈھویں اخیر، حضرت محمد صاحب گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا ربیا کھلائییا۔

★ مؤلوی ابدل کبیر نے اُتر دتا ★

جناب پورن سنگھ جی مہاراج سے آج درگاہ شریف میں ملاقات ہوئی اور ہم نہایت خوش ہوئے اور اُن کے ساتھ جو رُکن تھے وہ بھی قابلِ ذکر اور قابلِ ملاقات تھے۔ میں آج کے دن کو خوش نصیب سمجھتا ہوں کہ مجھے اپنے مُحترم مہاراج پورن سنگھ جی سے ملاقات ہوئی اور ویدتولوجد کا مسلہ نہایت اچھے طریقے سے ادا فرما کر تمام کائنات کے اِتہاد کا درس دیا ہے۔ خُدا سب انسانوں کو اِتہاد کی توفیق بخشے اور سردار حضرتوں کو مُسلمائوں کے ساتھ نہات وابستگی ہے کیوں کہ بابا فرید میاں میر اُن کے مُکمل تعلقات گرو گرتھ صاحب میں موجود ہیں اور مُفصل مذكور ہیں۔ آخر میں مہاراج پورن سنگھ اور اُن کی جماعت کا شکر یہ ادا کرتا ہوں کہ انہوں نے مجھے ملاقات کا شرف بخشا ہے۔

★ مہاراج جی ولوں سوال ★

کیا آپ نے دیکھا ہے جلوہ گر کا اوہ دربار، جتھے نثر نثر رُشنائیا۔ واحد کرے صوفیاں دا انتظار، حضرتان راہ تکائیا۔ بنا گلشن توں رہے بہار، محبوب اپنا وجد دئے وکھائیا۔ اللہ ہو دا اک جیکار، نعرہ دُھردرگاہیا۔ ملے میل قدیمی یار، جو قدرت دا مالک نظری آئیا۔ ایک کلمے دا کرے اظہار، لیکھا مکائے بن قلم شاہیا۔ اوس دربار دا کرو کچھ اظہار، جو ویکھیا نثر الاہیا۔ ساچی درگاہ جے لے کے گئے تشریف، جلوہ جلوے وچ سائیا۔ اوس دی کرو تعریف، صفتان نال صلاحیا۔ کس پیار مُحبت وچ لگی پریت، کون طریقہ لیا اپنائیا۔ ساچا کعبہ تگ کے حضرت حضور والی مسیت، مسلہ اکو سُنیا جس دا مسائل جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ سلسلے وار دسو ترتیب، عجیب کی کھیل نثر الاہیا۔ جس دی پیر پیغمبر حضرت حضرات سارے سجدیاں وچ پڑھدے عید، عیدگاہ عقیدت والی نظری آئیا۔ ذرا اوس دی کرو تائید، جے دربار ویکھیا دُھردرگاہیا۔ جے خدا دے بنے عزیز، عالیشان دیو سمجھائیا۔ سب نثر آ جاوے تمیز، حکم اکو دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کچھ اگلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ساچی درگاہ دا جے کیتا دیدار، دیدہ دانستہ ویکھ وکھائیا۔ کی گلشن دے گزار، کی مہک مہک مہکائیا۔ کی کھیل کرے محمد یار، حضرت چوہ یاراں ونڈ ونڈائیا۔ اللہ ہو اکبر اک آواز، نماز وچ نوازش دئے وکھائیا۔ ذرا کھول کے دسو آغاز، کی مرتبہ بیرواہیا۔ کی ہووے اوتھ آداب، کون سجدہ سر سر جھکائیا۔ محبان بیدو بی خیر یا اللہ الاہی نثر نظری آئیا۔ جو سدا سدا صلح کلا، سلل آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔

پھر پھر آمین، آمد وچ راہ تکائیا۔ دل وچ دل دا یقین، یک اکو نظری آئیا۔ خدا دی حق تعلیم، نبی طلیباں کرے پڑھائیا۔ مالک دُھر قدیم، قدرت دا نظری آئیا۔ حضرت دا دوارا عظیم، عالیشان سوہا پائیا۔ بن کے اک دسے مسکین، مشورہ لینا پکائیا۔ جس دی ہندی سدا تلقین، حکم دیوے دُھردرگاہیا۔ اوہ سدا سدا پھر پھر لیکھا اک دا دو تے دو دا اک آمین، عامل کامل تُعارف وچ مُرید مُرشد جوڑ جڑائیا۔ مُرید مُرشد ہووے تعلقات، نثرے چشم نثر رُشنائیا۔ سانجھا کرے جذبات، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا لیکھا صفتان وچ لیکھا جائے قلم

دوات، شاہی الفیے ونڈ ونڈائیا۔ سو مالک سب دے ساتھ، اِکو نظری آئیا۔ اِج دی یاد رکھنی جماعت، شبے روز اگمی رات، کائنات سو بہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے سرب واقعیات، واقف کار دین دُنی نظری آئیا۔

ہم دُعا کرتے ہیں دَآئے عزیز، اعظم عظیم بے پرواہیا۔ جو کائنات کرے تعمیر، خالق خلق مخلوق دُہردرگاہیا۔ وہ صلح کرے کشمیر، کشمکش دئے گوائیا۔ مہر کرے مہربان محبوب بے نظیر، نظریہ اندروں دئے بدلائیا۔ سب دی بدل دیوے تقدیر، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی سب بن بھائی بھائی۔ سب دا مالک اِکو واحد خُداوند کریم، جس نوں اللہ رام واپگرُو کہہ کے سارے رہے گائیا۔ سارے اوسے دے عزیز، اندر بخشے اِک تمیز، طمع کوڑی دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، رحمت منگے رحم کرے مالک دُہردرگاہیا۔

★ درگاہ شریف وچ اِک مُسلمان نے دُدھ دتا اُس پرتھائے ★

بغیر چینی سے مٹھا آیا سواد، مٹھت ملی بے پرواہیا۔ پیار مُحبت دا گرہ رہے آباد، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ حقیقی ملے داد، لاشریکی راہ وکھائیا۔ خُداوند کریم تہاڈی کردا رہے امداد، مہر نظر نظرے نیاز دیوے جھولی پائیا۔ آپ کے گھر کا دُدھ ہے گوکا، سفید سوہنا نظری آئیا۔ اچی کوک دیو ہوکا، حضرت اِکو منو نور خُدائیا۔ جس دا وقت آ گیا موقع، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ غفلت وچ رہے کوئی نہ سوتا، نندرا لینی کھلائی۔ سندیشہ دیوے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات وچے ودھائیا۔ اگے ہووے نہ رُوپوشا، پڑدا نقاب سب دے اندروں دئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں پروردگار ملن دا سب نوں موقع، مُکمل حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل خلق وچ پرگنائیا۔

★ ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ مُسلمان درویش نال مندر کھیر بھوانی سِری نگر ★

کھیل نرالا ویکھو عجب عجیب، عجب طرح سمجھائیا۔ پردے اندر دے تہذیب، طریقہ دتا درڑائیا۔ باہروں مُفلس دے غریب، اندر مُحبت نُور الاہیا۔ پچھلا لہنا دے قدیم، پُورب لیکھا نظری آئیا۔ بھگتاں دا بھگتی وچ یقین، یکے بعد دیگرے ہوئے سہائیا۔ جنم جنم دی ہندی رہے تقسیم، ونڈ تتاں والی وکھائیا۔ دُھر دی دھار سدا مہین، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ محبوب لیکھا پھر آمین، پاربرہم پتپریشور بے پرواہیا۔ آد شکت کھیل نوین، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ نُور انتر نرنتر نُور پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ساچے منڈل اگئی راس، گوپی کابن خوشی منائیا۔ نراکار جوت پرکاش، ویکھے تھائوں تھائیا۔ پڑدا کھولے پُرکھ ابناش، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ پنڈت جی کچھ ساچی دسو گاتھ، ارتھاں وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کی دھار آد شکت بھوانی، دُرگا ایشٹ دیو اکھوائیا۔ کی چتربھج نُور نُورانی، شستردھاری سوہیا پائیا۔ سنگھ اسوار سدا جوانی، جوین وتی وڈ وڈیائیا۔ کی بھیٹا منگے قُربانی، سیوا کون رُپ سمجھائیا۔ کی لیکھا رکھے چارے کھانی، انڈج جیرج اُنُبھج سینج اپنا بندھن پائیا۔ کی منزل دیوے رُوحانی، آتم برہم پڑدا لاییا۔ کی لیکھا لکھے قلم نشانی، شاستر سمرت دین گواہیا۔ کی ویدان ویکھے پرہو دی مہربانی، پڑدا اک اُٹھائیا۔ مارگ ویکھو اک آسانی، اصل اک سمجھائیا۔ بودھ ویدیا دے دسو ودوانی، لیکھا اگلا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل کھیلے دُھردرگاہیا۔ ساچی بھومکا ویکھو استھان، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیا۔ کیوں ہوئی پروان، ملی مان وڈیائیا۔ پرگٹ کی نشان، نشانے دیو سمجھائیا۔ کس بدھ ایشٹ ہويا پردھان، ملی مان وڈیائیا۔ سرشٹ دا کی گیان، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ وششٹ رام دی کی پہچان، تن سریر توں باہر کرے رُشنائیا۔ ساچا مندر سوہے مکان، شوالا مٹھ وچے ودھائیا۔ کس بدھ بھگتی ملے دان، بھگون جھولی پائیا۔ مُحبت وچ پیار دا دسو گیان، نرنتر انتر درشٹی پڑدا رہے نہ رائیا۔

★ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ تیج بھان دے گرہ پنڈ شیخ سر بخشی نگر مارکیٹ ضلع جموں ★

ستجگ کہے میرے شہنشاہ شاہ سوار، شاہی دُھر دی دینی وکھائیا۔ ایکنکار چرن کول کران نِمسکار، نِستے سیس جگدیس جھکائیا۔ کرنی دے کرتے پُرکھ کرتار، پروردگار تیری وڈیائیا۔ در ٹھانڈا ویکھ دربار، درگاہ ساچی سیس جھکائیا۔ بینتی عرض رہیا گزار، گزارش وچ شنوائیا۔ زِرگن جوت کر اُجیار، اُجالا ہووے جگت لوکائیا۔ مین بنان خِدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ اپنا رنگ رنگ کرتار، قُدرت تیری نُوڑ خُدائیا۔ تیرے پریم دا ہووے جیکار، آتم برہم سمجھائیا۔ کوڑی کِریا کر گرفتار، حُکم دُھر دا اک سمجھائیا۔ مین ممتا دینی مار، مرد جن اک وڈیائیا۔ نُحف دے پروردگار، وست اموک جھولی پائیا۔ ست دھرم دا ہونے وبار، ووباری کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، - - - - - ستجگ کہے پُرکھ اکال بخش در ٹھنڈا، سینتل دھار اک پرگٹائیا۔ آتم پرما تم پریم پُرکھ دے اندا، اند اند وچوں وکھائیا۔ سچ پرکاش نوری جوت وکھا چندا، برہمنڈ کھنڈ ہونے رُشنائیا۔ بھيو کھلا ہنگ برہما، برہم ہنگ دینا سمجھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سانجھا ہووے چھندا، سنسا کوڑا دینا گوائیا۔ تُوں دھار پا گنڈھا، گہر گمبھیر اپنا جوڑ جُڑائیا۔ من واسنا میٹ دنکا، وِبھچار رہے نہ کھئے لڑائیا۔ تیرا نام اگئی کھنڈا، کھڑگ اکو نظری آئیا۔ جس تُوں سمجھے کوئی نہ بندہ، بنا بندگی بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ ہرجن رہے کوئی نہ گندہ، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔

★ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رام پیاری دے گرہ پنڈ بدی پُر ضلع جموں ★

ستجگ کہے مین منگاں دھرم دوار، اوٹ تیری اک رکھائیا۔ چار ورن ہووے پیار، دوت اندروں دینی کڈھائیا۔ شرع چھری نہ کوئی کٹار، شک رہے نہ کوئی لوکائیا۔ تیرا نُوڑ ہووے چمتکار، احمق موڑھ دینے مٹائیا۔ گلشن کھلے سو بہار، گل بھگت لینا پرگٹائیا۔ در تیرے ہووے نِمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیری مُحبّت دا طلب گار، راہ تیرا اک تکائیا۔ کِریا کر سچی سرکار، ست ستوادی ہو سہائیا۔ ستجگ کہے مین ڈھیہہ پیا دوار، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در اکو دینا

سُہائیا۔ سَتَجُگ کہے میرے پرم پُرکھ ابناشی، ابناشی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجُگ کوڑی کریا کر بند خلاصی، بندنا اپنی دے سمجھائیا۔ ساچے منڈل پا راسی، آتم پر ماتم گوپی کاہن روپ بدلایا۔ ہوں سیوک تیرا داس داسی، سچ دوارے سیو کھائیا۔ منسا پوری کر آسی، اصل اپنا آپ وکھائیا۔ منزل پوڑی چڑھیا گھاٹی، گھاٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجُگ اتم مکے (واٹی)، پینڈا پندھ دینا مکائیا۔ سَتَجُگ سچ چلاؤنی گانھی، گہر گمبھیر آپ سُنائیا۔ مین مٹاں تیری آگھی، آخر نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ اتم سریشٹ بھگتاں ہووے ذاتی، ذات اپنی نال ملائیا۔ دوس زین رکھیں پر بھاتی، سندھیا روپ نہ کھئے بدلایا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک پاربرہم پتپریشور کھلاپاتی، سچکھنڈ نیواسی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام کلمہ اک ہووے صفاتی، جذبہ جذباتی اپنا دینا پرگھائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شو سنگھ بخشی نگر مارکیٹ پنڈ شیخ سر والا جموں ★

سَتَجُگ کہے پرہہ نرگن دھار بن ساقی، سگلا سنگ بنائیا۔ مین مٹاں تیری آگھی، نردھن ہو کے سیو کھائیا۔ پڑدا کھول تاکی، اوہلا دے چُکائیا۔ میلا میلا مائس تہ خاکی، خالص اپنی دیا کھائیا۔ کلجُگ انتر بدل دے حیاتی، آب حیات جام پیائیا۔ چرن پریتی بخش ناتی، ناتا تئے کوڑ لوکائیا۔ لیکھا حساب رہے نہ باقی، پورب دینا چُکائیا۔ آتم برہم تیری ذاتی، پاربرہم سرنائیا۔ ہوں سیوک داسن داسی، در دوارے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ساچا سوہا پائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رام چند دے گرہ بخشی نگر مارکیٹ جموں ★

سَتَجُگ کہے اپنے نام دی دے مستی، مسرت اندر دے وکھائیا۔ تُوں مالک فرشی عرشی، اعلیٰ ادنیٰ لئے اٹھائیا۔ مین مٹاں رضا تیری مرضی، مرض کوڑی دینی مکائیا۔ پرہوں ویراگی بننا دردی، دردوند تیری سرنائیا۔ میری منظور کر عرضی، آرزو خواہش دتی وکھائیا۔ ست دھرم دی کلا ہووے چڑھدی، چار گنٹ وجے ودھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سریشٹ سبائی ڈھولا ہووے پڑھدی، پتت پاون تیرا اکو نام

دھیائیا۔ سار پاویں گھر گھر دی، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ تیری کھیل نرائن نر دی، اوتر اپنا پڑدا لاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دربارا اک سہائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گردت سنگھ دے گھر چہمب والا ضلع جموں ★

ستجگ کہے کریا کر پرہہ گنوتے، گھر گمبہر بے پروا بیا۔ اسپن تیرے در دے منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ گرہ توڑ ہوئے ہنگتے، ہر دوارا اک وکھائیا۔ جس دوارے بھگت سہیلے لنگھدے، سنت ساجن مل کے وجے ودھائیا۔ جھگڑے رہن نہ بدھی من دے، ممتا موہ دینا مٹائیا۔ پرکاش دے اگتی چن دے، نوری چند ہووے رُشنائیا۔ سروتے رہن نہ جگت من دے، انحد انادی دُھن دینی اُچائیا۔ ستجگ ساچا بیڑا بٹھدے، بنہنہار تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دوارے آس رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہہ دے دے نام دلایا، دلدار دلبر اپنی دیا کھائیا۔ پرم پُرکھ میری پوری کر آسا، ترشنا دینی گوائیا۔ لہنا دینا چکا مستک ماتھا، لیکھا اگلا جھولی پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن گاون تیری گاتھا، اکھر اکو دینا پڑھائیا۔ منزل منزل مکے واٹا، پاندھی پندھ نہ کھئے پھرائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتا، ست دھرم سچ کر رُشنائیا۔ ہوں بالک اناتھ اناتھا، دین ہو کے دین دیاں آس تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دی کر بند خلاصا، دھر دی بندگی وچ جگت مچھندگی دے گوائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ خزان سنگھ دے گرہ رنبیر سنگھ پُرا ضلع جموں ★

ستجگ کہے کریا کر دھر دے رام، رحمت وچ کلجگ دے بدلائیا۔ نگاہبان ہو دھر دے شام، شام اندھیرا دین دنی دے مٹائیا۔ نام سندیشہ دے اگتی پیغام، پیغمبران دے مالک حکم سنائیا۔ تیرا نام ندھانا ملے حقیقی جام، من واسنا مایا ممتا موہ دے مٹائیا۔ بھاگ لگا کایا

ماٹی چام، ماٹو ذاتی ملے وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی ساچی کرے نہ کھئے پہچان، پڑدا انتر نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑی کیریا سارے ہوئے غلام، عُربت اندروں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ گرہ گرہ دسے چار ورن حرام، اٹھاراں برن دین دُہائیا۔ ساچا سجدہ کرے نہ کوئی سلام، ڈنڈاوت بندنا سیس جگدیس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے منگ منگائیا۔ سَتجگ کہے پرہہ بخشش کر دُھر دے میت، مِت پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ایک تیرا نام ڈھولا ہووے گیت، ہر ہردے اندر اپنا ناؤں دینا چمکائیا۔ جگت واسنا جھگڑا مُکا مندر مسیت، کایا کعبہ ایکنکار اِکو دینا وکھائیا۔ ست دھرم دی چلے ساچی ریت، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا جیو جنت سادھ سنت اِکو اِک گائیا۔ سچ دوار ایکنکار بخش اپنی حق پریت، پاربرہم پتیرمیشور پروردگار سانجھے یار پڑدا اندروں دینا اُٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات اُچ نیچ، راؤ رنگ دین مذہب کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ ساچا کلمہ اِکو دس حدیث، حضرتان دے حضرت حاضر حضور بھیو دینا چُکائیا۔ ڈنڈوت بندنا اِکو ہوئے جگت جگدیس، دوسر سر نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی مہربان محبوب مُحبت وچ تیرا نام ڈھولا گیت کلمہ اِکو گائیا۔ سَتجگ کہے پرہہ مہربان ہو نگاہبان، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ شیطان، شرع وچوں دین دُنی باہر کڈھائیا۔ ساچی منزل دس آسان، رحمت وچ اپنا راہ وکھائیا۔ نام ندھانا سیری بھگوان سُننا بنا کان، دُھن آتمک اپنا ناد کر شنوائیا۔ دِپیک جوت جگے گھٹ سوامی تیرا اِک مہان، تیل باقی کملاپاتی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بُدھ بیک ہووے جیو جگت جہان، ملیچھ رہن کھئے نہ پائیا۔ شبدی سُرَت سُرَت شبدا میلا ہووے گوپی کاہن، گھنٹیا نئی اپنی دے چلائی۔ کلجگ کوڑی کیریا انت میٹ نشان، نشانے کوڑے دے چُکائیا۔ ساچا مارگ کر پروان، پروانہ اپنا نام در در دے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، سَتجگ ساچا تیری آس رکھائیا۔ سَتجگ کہے پرہہ ویکھ دین دُنی اندھ، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ نوری چمکے کھئے نہ چند، سوریہ چن سیس نوائیا۔ ساچا ڈھولا دس اِکو چھند، شہنشاہ کر پڑھائیا۔ خوشی ہووے بند بند، بندگی اِکو دینی سمجھائیا۔ ہووے ہنگنا ہنکار وکار دوتی ڈھاہ کندھ، ممتا موہ دے چُکائیا۔ پڑدا رہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم اپنا روپ دینا درسائیا۔ چنتا مٹا ہرکھ سوگ غم، گہر

گمبھیر بے نظیر اپنا رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ وچوڈ تن، شرع زنجیر دے کٹائیا۔ نام بھنڈارا وست امولک بخش اکو دهن، دهرم دوار دے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر پاربرہم پتپریمیشور ست دهرم دا بیڑا بٹھ، کلجگ کوڑی کیریا اپنے وین دینی وائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، آسا منسا دُھر دی پور کرائیا۔ ستجگ کہے پرہ پوری کر آسا منسا، من ممتا رہے نہ رائیا۔ جن بھگت دھار بنا سوہنگ ہنسا، ست ستوادی اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ جگت وکار رہے نہ ہنگتا، ہر پردے کر صفائیا۔ بودھ آگادھ بن کے پنڈتا، نراکھر اپنا دینا جنائیا۔ در درویش ہو کے منگتا، جھولی رہیا ڈاپیا۔ سچ پیار دے اند دا، اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ لہنا دینا مکا کلجگ کوڑی کیریا گند دا، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گن گگنتر تیرا حکم ہووے مندا، سپس جگدیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی پنج تن دا، چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اکھ آگچر آگم اتھاہ بے پرواہ، در تیرے اکھ جگائیا۔ ستجگ کہے کیریا کر میرے صاحب ستگر، پرکھ ابناشی تیری اوٹ تکائیا۔ لہنا دینا پورا کر دُھر، دُھر مستک لیکھا دے بنائیا۔ قول اقرار یاد کر جو گوبند نال کیتے اند پُر، پُر اند وچوں پڑدا دے چکائیا۔ تیرا راہ تگن دیوت سُر، وشن برہما شو بیٹھے اکھ کھلائییا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی نرگن دھار وچوں آپے تُر، تُر اپنا میل ملائییا۔ تیرا منتر نو نو چار فرنا جائے پُھر، من واسنا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ اتم تیری لوڑ، لوچن نیتر لوئن اکھ دب اندروں دینا کھلائییا۔ آتم پرماٹم پرماٹم آتم وچھڑیاں لینا جوڑ، پاربرہم برہم میلا لے ملائییا۔ لہنا دینا مکے کلجگ اندھیرا گھور، گرہ مندر کایا اندر کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ پنج چور، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان نرگن نرویر ہو کے بھڑ، نراکار نرکار ستجگ ساچا غریب نوازا در ٹھانڈے منگ منگائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رنیاں رام دے گھر پنڈ کھوئے ضلع جموں ★

ستجگ کہے میری نرگن دھار لا جڑ، بوٹا دھرم دوار لہرائیا۔ نراکھ دھار تیری ودیا لوں پڑھ، اکھراں وچ ڈھولا صفت صلاحیا۔ ساچے مندر جاواں وڑ، تت سریر سوہیا پائیا۔ بھگت سہیلے لوں پھڑ، ہرجن اپنا میل ملائیا۔ اکھ جگاواں تیرے در، درویش ہو کے رہیا جنائیا۔ کریا کر نرائن نر، کل کلکی ہو سہائیا۔ سچ نہاواں دھر دے سر، سروور اکو دینا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دینا دکھائیا۔ ستجگ کہے میرا دھرم دا لگے بوٹا، جھکھڑ اندھیر پوہ سکے نہ رائیا۔ تیرے پریم دا ملے ہوٹا، ہلارا اکو نام رکھائیا۔ ڈنکا وجے چارے کوٹا، گمب گرمکھ دینے بنائیا۔ میں تیرا پوت سپوتا، ست دلارا اک اکھوائیا۔ سرشت سبائی ویکھنا گلی کوچا، گھر گھر پھیرا پائیا۔ بھاگ لگاواں کایا ماٹی پنج تت بھوتا، بھاشا اپنی دینی سمجھائیا۔ خالی رہے کوئی نہ ٹھوٹھا، سچ سچ سدا دیاں ورتائیا۔ ناتا توڑ کے جوٹھا جھوٹھا، دھر دا دھرم دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم کہے میں مات ہوواں اُتت، پتیرمیشور تیرا نام جنائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج دینا ست، ست ستوادی اپنی دیا کھائیا۔ دھرم پریتی جوڑ نہ نت، ساک سجن اک اکھوائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاواں گتھ، گھر گمبھیر دیاں سنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر کے ستھ، ستھر یارڑا اک ہنڈھائیا۔ بھگت سہیلے کراں وکھ، لکھ چوراسی وچوں اٹھائیا۔ تیرے ملن دی کھلے اکھ، آخر منزل ملے بے پرواہیا۔ ہردے اک وساؤنا نام سچ، سچ دینا آپ پرگٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دینا سہائیا۔ لوں لوں اندر جانا رچ، رچنا اپنی دینی دکھائیا۔ تیرا ہلارا ویکھاں کھلاپت، پتیرمیشور تیرا روپ سچ سروپ سچ دوارے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، (مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان)، سرب کلا سمرتھ، تیرے نام دی مہا اکتھ، کتھ کتھ جس وید پُراناں گائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ سیوا رام دے گرہ پنڈ کھوئے ضلع جموں ★

ستجگ کہے میرا مؤلے پت ٹہنی، مہک تیرا نام نظری آئیا۔ بھگت بھگوان میلا ہووے سرت شبد ہانی، احوال اپنا دینا سمجھائیا۔ نام چلے چارے کھانی، چارے بانی سپس جھکائیا۔ امرت جل بخشے اکھا پانی، پون پانی سوہا پائیا۔ میری ہووے ترل جوانی، جون تیرا اک ہنڈھائیا۔ ساچا دھرم دے نشانی، نشانہ اپنا دینا وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کٹ غلامی، زنجیر شرع رہے نہ رائیا۔ تیری مہا گواں عوامی، عوام اکو دیاں سمجھائیا۔ منسا رہے نہ کھوئے شیطانی، شرع دیاں بدلائیا۔ جوہ دے نہ کھوئے بیگانی، گھر گھر تیری وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں منزل ملے رُو حانی، رُو ح بُت خوشی بنائیا۔ تیرا نور چشم اسمانی، رحمت میگھ برسائیا۔ جیواں جنتاں کٹ پریشانی، حُکم دھر دا اک سنائیا۔ تیرا گرہ ویکھاں آلے جاویدانی، مندر دھر دا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا رنگ دینا چمکائیا۔ ستجگ کہے دھرم دا لاؤنا پھل، پھل پر پھلت دینا کرائیا۔ اپنے دوارے پا کے مل، قیمت نام والی چکائیا۔ بھگت بھگوان اچے ساچی گل، گل مالک ہونا سہائیا۔ تیرا تینوں کوئی نہ جائے پھل، بھلیاں راہ وکھائیا۔ سچ دوارا جائے کھل، گھر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کولان ملے دھول، دھول دی دھار دینی بدلائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کھوئے ضلع جموں ★

ستجگ کہے سچ سُگندھی دے خوشبو، ڈرگندھی باہر کڈھائیا۔ پوتر ہووے بُت رُو ح، رحمت تیری نظری آئیا۔ بھگت بھگوان پرگٹ کر ہو پھو، ہرجو اپنا پڑدا لاپیا۔ جدھر تگاں نظری آویں توں، توں ہی توں ہی سارے ڈھولا گائیا۔ صفت گیت مہا گاوے مائس منہ، مکھ اُجل دینا کرائیا۔ خالی رہے کوئی نہ جوہ، چاروں کُنٹ وجے ودھائیا۔ ہووے پرکاش لوں لوں، ساڈھے تِن کروڑ رُشنائیا۔ مالک اکو نظری آوے ستگرُو، گردیو سوامی بے پرواہیا۔ بن تیری کیریا ستجگ مارگ کدے نہ ترو، تار ستار نہ کھوئے پلائییا۔ نام فرنا بن تیرے کیسے نہ پھرو، فرمانبردار نظر کھوئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی دھاروں خالق خلق کدے نہ مُرو، جنان چر اپنا پڑدا نہ دئیں اٹھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے نظری آئیا۔ سَتَجُگ کہے میرے اندر بھر دے رس، رستہ اِکو دے وکھائیا۔ پچھلا مارگ ہووے بس، بستے سب دے بٹھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اِگے کھول آکھ، اکھراں توں باہر کر پڑھائیا۔ تیرا ڈھولا گاون جس، صفتاں نال صلاحیا۔ چرن دوارے آون نس، پِن قدماں پندھ مُکائیا۔ سچ جیکارا بول آکھ، اکھ اگوچر تیری منگن اِک سرنائیا۔ دھیچ سنتوکھ دینا تپ، (جپ) اِکو دینا جنائیا۔ جو سرنائی جائے ڈھٹھ، تِس دا لیکھا دینا مُکائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ نُور خُدائیا۔ تیرا تیرے کولوں ہووے کدے نہ وکھ، وکھرے اپنے نال جُڑائیا۔ سَتَجُگ دووین جوڑ کے ہتھ، سیس جگدیس قدماں اُتے ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنُوں بھگوان، میرا دھرم دا کھول ہٹ، وست اموک اپنی دینی ٹُکائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ وکیل سینگھ دے گرہ پنڈ ہنسا ضلع جموں ★

سَتَجُگ کہے پرہہ کلجگ کوڑ کُریاریاں میٹ حدان، پردا سب دا صاف کرائیا۔ دھرم ریتی وچ سنسار ودھاں، چار ورنان پندھ مُکائیا۔ نرگن زرویر نرکار نرکار تینوں اِکو سدان، انت اخیر دھیان لگائیا۔ تیرے حُکم اندر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دو جہان بدھا، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں چار گنٹ سرِشٹ سبائی درِشٹی اندر کرے دغا، ٹھگ چور یار رُوپ وٹائیا۔ سچ سوامی انترجامی تیرے نام دالئے کوئی نہ مزہ، مذاق وچ بیٹھے اپنی پت گوائیا۔ سچ دوار پروردگار ڈھر دے کعبے کرے کوئی نہ حجا، حضرت حضور جلوہ نُور درس کھئے نہ پائیا۔ پاربرہم پندرمیشور برہم دھار تیرا نُور کسے نہ لبھا، من مت بُدھ رہی گُرائیا۔ مایا ممتا موہ وکار جگت ہنکار اندھیر وگا، جوٹھ جھوٹھ اپنی لہر وکھائیا۔ صاحب سُلطان سری بھگوان تیری چلے کوئی نہ رضا، رازق رزق رحیم تیرا بھے نہ کھئے وکھائیا۔ نام ندھان نُوجوان مرد مردان سچ وجا اپنا ندا، انحد نادى ناد سُنائیا۔ کر پرکاش نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ جگہ جگہ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جن بھگت درشن دے اُپر شاہ رگا، شہنشاہ بجر کپائی پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ تکائیا۔ سَتَجُگ کہے پرہہ کوڑی کرپا کلجگ اتم میٹ، مئی خاک چھانے جگت لوکائیا۔ مایا ممتا نال بھریا کسے نہ

پیٹ، دھیرج دھیر ست سنتوکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ آد نرنجن کرنی دے کرتے دھرنی دھرت دھول اُپر بن کھیوٹ کھیٹ، جگت ملاح بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ ست دھرم جیو جنت سادھ سنت جگت واسنا وچ بیٹھے وچ، کایا ماٹی خالی بھانڈے دین دُہائیا۔ دین مذہب ذات پات ورن برن مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار تیرتھ تٹ آن کے ویکھ، ناری پُرش نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت وکاری ہنکاری بنیا بھیکھ، ست دھرم دا راہ نہ کھئے پرگٹائیا۔ ست سوامی کلجگ انت کوڑی کیریا بدل دے ریکھ، رکھی مئی اپنی دھار دین دُہائیا۔ تیرا سوہنا لگے ست ستوادی اکو سمبل دیس، جس گرہ مندر اندر نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ اپنی بینتی دُھر دی آرزو گزارش وچ کیتی پیش، پیشتر پیشینگوئی گر اوتار پیغمبر گئے جنائیا۔ تُوں صاحب سلطان سدا مہربان آد جگاد جگ چوکرئی رہیں ہمیش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ حکم اندر تیری سیو کھائیا۔ چرن کول اُپر دھول ڈنڈاوت بندنا اک آدیس، سجدیاں وچ اپنا سر سر جھکائیا۔ تیرا راہ تگے وشن شو شنکر مہیش، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنا پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر سنڈیش، ساچا نام اک سمجھائیا۔ ستجگ کہے سُن بینتی اک پکار، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ کلجگ اتم لہنا دینا پورب قرض اُتار، لیکھا پچھلا جھولی پائیا۔ ستجگ دا ساچا نام تیرا ہووے جیکار، ہر پردے اندر اپنا نور دینا پرگٹائیا۔ ساچا مندر ساڈھے تِن ہتھ کایا کعبے کر اُجیار، دیا باقی کھلاپتی اپنا آپ اک پرگٹائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی بخش ٹھنڈی ٹھار، ٹھاکر سوامی جنم جنم دی ترسنا بھکھ مٹائیا۔ جن بھگت سہیلے دین دُنی دے وچوں کڈھ باہر، ذات پات ورن برن کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نرگن نور نور کر اُجیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ستجگ ساچا ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ ستجگ کہے پرہہ کیریا کر میرے انتر، باہر منگ نہ کھئے منگائیا۔ تیرا روپ ویکھاں نرنتر، نگاہبان ہونا سہائیا۔ وجے ڈنکا گکن گکنتر، گہر گمبھیر بے نظیر پڑدا دینا اُٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو آتم پر ماتم ہووے نرنتر، من منسا اپنے وچ چھپائیا۔ ست دھرم دی سچ صلاح بناؤنی بنتر، ساچا حکم دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کلجگ کوڑی کیریا کایا کپڑ بدل دے بستر، نیل بسن بنواری باون دھاری نر نرنکاری نرگن سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ لچھمن سینگھ دے گرہ پنڈ سئ کلان ضلع جموں ★

ستجگ کہے تیرا گاواں اک سلوک، سوہلا سچ نام درڑائیا۔ ڈنکا وجا کے چوڈاں لوک، پرلوک دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو اوٹ، اوڑک سب دا پتا مائیا۔ جس دا پرکاش نرمل جوت، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ دسے من بُدھی دی سوچ، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ مہربان ہو کے دسے اپنی کھوج، محبوب ہو کے پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جس دا بھانا سکے کوئی نہ روک، حُکمے اندر سارے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا اکھ کھلائییا۔ ستجگ کہے بے پرواہ دھرم دے داتے، دیاوان دیا اپنی دینی کمائیا۔ بخش اکھی اپنی گاتھے، گہر گمبھیر ہووے پڑھائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری راتے، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ سب دا نظری آوے اکو پت ماتے، پتپریشور بے پرواہیا۔ دھرم دوارے جوڑ نا تے، نرائن اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا شبد بن تیری کرپا کوئی نہ واچے، بردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا چکا مستک دھر دے ماتھے، مدھر دھن اپنی اک سمجھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گلوت سینگھ دے گرہ پنڈ سئ کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے میں پچھلی وکھاواں چٹ، چٹھی اپنے اندروں پرگنائیا۔ جس ویلے اس بھومکا اُتے آئے سبت رکھ، مئی اپنا پھیرا پائیا۔ اتری نوں اپنا ویلا گیا دس، بہاردواج دھیان لگائیا۔ نظری آیا پُرکھ اکال اک، ایکنکار دُھردرگاہیا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ تہت، وار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پارپرہم سب دا پت، پتپریشور دئے گواہیا۔ جس دا کھیل نوت نت، نرگن سرگن حُکم منائیا۔ سو کروٹ لے بدلے پٹھ، توری مُکھڑا اک چمکائیا۔ کرے کھیل جگت انڈٹھ، انڈٹھڑی کار کمائیا۔ جن بھگتاں پاوے بھچھ، وست امولک نام ورتائیا۔ منسا پوری کرے اچھ، نراچھت اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ ستجگ کہے سبت رکھی لایا آسن، ست وچ سمائیا۔ دھیان دھر کے پُرکھ ابناشن، اپنی اکھ کھلائییا۔ جگ چوکڑی کھیل تماشن، نرگن سرگن وجدی رہے ودھائیا۔ بھید کھلایا باطن،

پڑدا رہیا نہ رائیا۔ ویس وٹا کے پرم پُرکھ پرماتم، جوتی جاتا ڈھردرگاہیا۔ جس نون سمجھے کوئی نہ دھرم سناتن، مذہب ونڈ نہ کھئے وڈائیا۔ نانا جوڑے ڈھر دا آتم، اتم اپنا رنگ چڑھائیا۔ ڈھر دا بنے سجن ساکن، سرگن سر بندھ اپنے نال رکھائیا۔ رُوح بُت کرے پاکن، پتت پُنیت دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نور کرے پرکاشن، پرکاشت ہو کے ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پچن سنگھ دے گرہ سئ کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے سپت رکھی بیٹھے آ، عالم سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا گئے گا، گا گا خوشی منائیا۔ کِریا کیتی بے پرواہ، پاربرسم پڑدا دتا اٹھائیا۔ کلجگ اتم دتا وکھا، ساکھیات ویس وٹائیا۔ جوتی جاتا نوری خدا، خود اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر لہنا دئے مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ چار گنٹ ایکا ڈنک وجا، ورن چار کرے پڑھائیا۔ ساچا مارگ اک سمجھا، سمجھ بڈھی دئے بدلائیا۔ لیکھا مُکا کے آدم حوّا، رواں اپنا آپ کرائیا۔ جن بھگت سہیلے لئے اٹھا، چوراسی آسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ دھرنی دھرت دھول دئے سہا، سوبھاؤنت چرن ٹکائیا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا دئے مُکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا حُکم اک سنائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کھیو دیوی دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

ستجگ کہے سپت رکھی بیٹھے کے کرن صلاح، مشورہ اپنے نال کرائیا۔ ویکھو ڈھر دا اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جس نون جگ چوگری رہے گا، گر اوتار سیس نوائیا۔ سو سب دا پتا ماں، پُرکھ اکال سوبھا پائیا۔ کلجگ اتم ویکھو دیوے سچا ناں، ناؤن نرنکارا آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں ہوئے سہائی تھاون تھان، تھانتر پڑدا دئے اٹھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں پکڑے بانہ، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کان، سوہنگ ہنسا جاپ چائیا۔ ساچا دیوے اک مکان، مقامے حق حقیقت وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے رنگ آپ رنگائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پری دیوی دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

ستجگ کہے سپت رکھی کرن بات، باہمی ناتا جوڑ جڑائیا۔ کلجگ ویکھنی اندھیری رات، پُرکھ اکال دتی وکھائیا۔ جھگڑا دسے ذات بات، دین دُنی ربی کُرائیا۔ دُھندوکار ہویا آکاش، پاتال پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ راہ پوے نہ کوئی راس، رستہ بھلے کوڑ لوکائیا۔ دھرم رہے نہ کھئے وشواش، وشے وکار بھری لوکائیا۔ سچ وست نہ ہووے پاس، پاسا دین دُنی اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے رنگ رنگت اک پرگٹائیا۔ ستجگ کہے سپت رکھی کرن دھیان، دھیانی دھیان لگائیا۔ ایکا نام شبد سُنن سچا گیان، اگیان اندھیرا سرب مٹائیا۔ شبد وچّی سچّی دُھنکان، انادی ناد سُنائیا۔ کلجگ اتم کھیل ہونا مہان، مہا اکتھ اکتھ دِرڑائیا۔ پرگٹ ہووے سری بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے جیو جہان، ودوان رمز نہ کھئے لگائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، پاربرہم اپنی دھار چلائی۔ بھگت سہیلے کرے پہچان، سچ دوارے اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آتم پرماتم دیونہارا دان، دانی داتا اکو اک ایکنکار نظری آئی۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیلا سنگھ دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

سپت سُرکھ کہن چنگی دسی بھومی، ستجگ دھار سوبھا پائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے نجومی، تہت وار نہ ونڈ ونڈائیا۔ پرہہ کھیل کرے نہ معلومی، پڑدا اپنا آپ اُٹھائیا۔ لہنا دینا چُکائے بھگت معصومی، گرمکھ بالے رنگ رنگائیا۔ سار پاوے نہ کھئے رکھی مئی، مؤن دھاری دین دُہائیا۔ سرشٹ سبائی چوٹی جائے مئی، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے دسن پرہہ بھگتی وچ گئی، گہر گمبہر گود اُٹھائیا۔ جنہاں دے انتر ساچے نام دی دیوے دُھنی، دُھر دا راگ اک سُنائیا۔ امرت رس لائے اگما بلیں، جگت ترشنا پیاس بُجھائیا۔ پُھلواری اکو جائے پُھلی، مؤلے رُت ہر رگھڑائیا۔ بھاگ لگے ساچی گلی، قلم شاہی نال لکھائیا۔ جگت اندھیری چاروں کُٹ جھلی، جھلک کرے نہ کھئے

رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، گرمکھان دیوے وست نام ائملی، کرنی دا کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بنتی دیوی دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

اتری کہے مینوں ساچی ملی اطلاع، حُکمے اندر حُکم سنائیا۔ شبدی مشورے دتی صلاح، حُکم صاحب دتا فرمائیا۔ کلجگ اتم دتا وکھا، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ سرشٹی بھری دسے گناہ، عییاں وچ لوکائیا۔ جھگڑا پیا پتر ماں، پتا پوت کرے لڑائیا۔ نار کنت نہ ربی ہنڈھا، بے وفا رُوپ وٹائیا۔ سادھ سنت من وکارا رہے ودھا، ہنکار گڑھ بنائیا۔ نظری آئے نہ کیسے خُدا، خادم رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ آتم سب دی دسے جُدا، پرما تم جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ساچا کھیل کر اکا، سوتنتر سوتنتر کرے لوکائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پرتاپ سینگھ دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

بھاردواج کہے میں پینڈا ویکھیا مُکدا، کلجگ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جگت جہان ویکھیا (دُھکھدا)، دھواں دھار لوکائیا۔ کوٹاں وچوں بھگتاں پیار ملے سُکھ دا، سُخن سُنن دُھردرگاہیا۔ نام لے کے ایکا تُک دا، تُریا توں آگے ڈیرہ لائیا۔ جتھے پینڈا نہیں یوجن کوس دا، حد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پرکاش ہووے نرمل جوت دا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ناتا جُڑے ابناشی اوس دا، جس دی اُسنت شاستر سمرت وید پُران رہے گائیا۔ جو دو جہاناں ہر گھٹ تھان نرگن سرگن ہو کے پہنچدا، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پریم پریتی سدا بھگتاں لوچدا، لوچن نین اندروں اکھ کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، رس دیوے اپنی مَوج دا، امرت میگھ اک برسائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دیوا سینگھ دے گرہ پنڈ سئ کیمپ ضلع جموں ★

بہار دواج کہے میرا بھیو کھلایا گوجھا، رمز اندر دتی لگائیا۔ بھو رہیا کوئی نہ دوجا، دتیا دھار نہ کھئے بنائیا۔ پچھلا لیکھا کر کے مؤندا، نین مؤند دتی وڈیائیا۔ بھیو کھلا کے بُت رُوح دا، رُوح توں پرے دتا سمجھائیا۔ جتھے وسیرا نرگن دھار ہوہو دا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوتھے حساب کتاب نہیں کیسے گرو دا، اکھراں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شبد سندیشے وچ کہا تینوں کھیل وکھاواں کلجگ انت ستجگ شروع دا، شاید وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، دھر دی کرنی آپ کھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پورن سینگھ دے گرہ سئ کیمپ ضلع جموں ★

اتری کہے اکھی دھار آئی اتر، اتر پورب پچھم دکھن میرا بھیو کھلایا۔ ہس کے کہا آلاڈلے پتر، پتا پوت گود اٹھایا۔ اٹھ ویکھ کلجگ پینڈا لگا مکن، مکے وست جگت پرائیا۔ گر اوتار پیغمبران پرہ جو لگا پچھن، حکمے اندر حکم سنائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا لگا (اٹھن)، بھجے واپو داہیا۔ مایا ممتا بوٹا لگا سکن، پت ٹہنی نہ کھئے لہرائیا۔ ستگر شبد اکو لگا بکن، بھبک شیر نام لگائیا۔ سوہنگ ڈھولا دس کے اکھی ٹکن، دھر دا حکم رہیا سنائیا۔ سنت سہیلے آوے گودی چکن، پھڑ باہوں گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، دھر فرمانا اک سنائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہنس راج دے گرہ پنڈ سئ کیمپ ضلع جموں ★

اتری کہے میرے اندر آئی جھلک، جھلا دتا بنائیا۔ میں تکیا اُپر فلک، بنا اکھاں اکھ کھلایا۔ میرے مستک لگا تلک، تل اپنا دتا وکھائیا۔ جگت خواری دسی ڈلت، کلجگ اتم پئی ڈھائیا۔ ساچی کیسے نہ ملے خلعت، کپڑ کوڑ جگت ہنڈھائیا۔ پریم پیار رہیا نہ ملت،

مُحَبَّتِ وِجِ مُحَبَّتِ نَه كُھِے بِنائِیا۔ مَن وِكار كَرِے عِلَّت، شَرَعِ وِجِ لُڑائِیا۔ نَظَرِی آئی اِكُو سِمَت، سِجِ سِوَامِی دِتی سَمجھائِیا۔ بِنِ بَھگتاں ہِوِوے نَه كِيسے ہِمَّت، ہِرِدے ہِرِ نَه كُھِے وَسائِیا۔ مِیں نِیوں كے كِیتِی مِنت، سِیسِ دِتا جَھكائِیا۔ اِنت رَہی كُوئی نَه چِنَت، چِنِتا چِكھا وِجِ جِلائیَا۔ جِوتِی جِوتِ سِرُوپِ ہِرِ، آپِ اِنِی كِرِپَا كَرِ، اِیكا دِینَا سَاچَا وِر، نِہِكلنك نِرائِن نَر، مِہاراجِ شِیرِ سِنِگھِ وِشِنُونِ بَھگوانِ، اِنِنا حُكْمِ آپِ وِر تائِیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ اندر سینگھ دے گرہ پنڈ سئ کیمپ ضلع جموں ★

بہاردواج کہے میں روندی ویکھی بھدر، نیناں نیر وہائیا۔ کلجگ اتم پوری ہووے کیسے نہ سدھر، سدھنا دھار بنے نہ کھئے لوکائیا۔ جگت وبھچار دسے غدر، گدا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ست دھرم رہیا نہ قدر، قدرت قادر نہ کھئے منائیا۔ عدالت کرے کوئی نہ عدل، انصاف سچ نہ کھئے کھائیا۔ جگت اندھیرا چھایا بدل، دھواں دھار کرے لوکائیا۔ سچ پریم ہویا قتل، کوڑ پردھان ڈنک وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرِپَا كَرِ، كَھیل سَاچَا ہِرِ، نِہِكلنك نِرائِن نَر، مِہاراجِ شِیرِ سِنِگھِ وِشِنُونِ بَھگوانِ، اِنم سب نُونِ كَرِے مُعطلِ، اَكے ہِو نَه كُھِے بچائِیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دھیرو دیوی دے گرہ پنڈ سئ کیمپ ضلع جموں ★

سپت سُرکھ کہن ساڈی اندروں گھلی سُرُتی، سُنِیاں لِیا اُٹھائِیا۔ دَھار جِنائِی پُورے سَتِگر دِی، گُرُو گُرِدیو جِس نُونِ سِیو کِروائِیا۔ مَان وِڈِیائِی رَہی نَه دِیوت سُر دِی، سِر سِکے نَه كُھِے اُٹھائِیا۔ دُھر دِی دَھار کدے نَه مُڑدِی، اَكے ہِو نَه كُھِے اُٹھائِیا۔ جِگت گَھاٹِ وِیکھی سَتِ دَھرم تَھڑ دِی، سِجِ نَظَرِ كُھِے نَه آئیَا۔ سِرِشٹی شِوہ دِریائے جائے زُرْھدی، باہوں پَھڑ نَه كُھِے اُٹھائِیا۔ وِڈِیائِی مُکی بَھگتِ بَھگوانِ کُل دِی، کُل مالکِ ہِوئے سَہائِیا۔ جِو اِیكا کِنڈے تُلدی، اتول اٹل ترازو اپنے لئے ٹِکائِیا۔ جِتھے دَھار نِہیں كُوئی بُھل دِی، بُھلیاں رَاہِ وِکھائِیا۔ گُرْمُکھاں پُھلوڑی پُھلدی، مَوْلے رُتِ اگم اتھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرِپَا كَرِ، نِہِكلنك نِرائِن نَر، مِہاراجِ شِیرِ سِنِگھِ وِشِنُونِ بَھگوانِ، جِگتِ سِرِشٹی وِکھائے رُلدی، سَاجن سَارِ كُھِے نَه پائِیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ راجو دیوی دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

سپت سُرکھ کہن اسیں بدادی ویکھی ریکھا، رکھیشراں دتا جنائیا۔ پُرکھ ابناشی دھاریا بھیکھا، ویس اپنا لیا وٹائیا۔ سمبل وس کے ساچے دیسا، ساڈھے تِن ہتھ کری رُشنائیا۔ سب دا پورا کر ربیا لیکھا، لیکھا لیکھے وچوں لیکھے پائیا۔ گر اوتار پیغمبراں آگے رہے کوئی نہ ٹھیکا، ٹھا کر اپنا حُکم ورتائیا۔ شبدی سٹ دُلا را بیٹا، حُکمران اک سمجھائیا۔ دو جہاناں بنے نیتا، نکیاں وڈیاں ویکھ وکھائیا۔ ایکنکار اکو دسے ٹیکا، ٹگا مستک نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیسا، پردیس اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دھرمو دیوی سئ کیمپ ضلع جموں ★

سپت رکھ کہن سانوں حُکم آؤندا، آوے آگئی دھار۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندا، ہووے شبد سچّی دُھنکار۔ سچ فرمانا اک سناؤندا، درشن پاواں سانجھے یار۔ چار جگ دا لہنا دینا چُکاؤندا، لیکھا ویکھے گر اوتار۔ ساچا مارگ اک سہاؤندا، ایشٹ منو ایکنکار۔ بھگت سہیلے میل ملاؤندا، جگت جگدیشر کر وچار۔ جگ جنم دے وچھڑے میل ملاؤندا، ٹئی گنڈھنہار۔ نرگن سرگن رنگ رنگاؤندا، شبد ملاوا دین دیاں۔ در گھر ساچا اک سہاؤندا، نام ندھانا وجے تال۔ بھگت وچھل آپ اکھواؤندا، نر ہر نرائن سچّی سرکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کیریا کر اپر اپار۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ چوڑھ سنگھ دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

سپت سُرکھ کہن ساڈے انتر دھار لبھی، پرہہ رمز دتی لگائیا۔ وچار کرو پرے بُدھی، جتھے جگت نہ کھئے پڑھائیا۔ نیترا آکھ کرو اُچی، ٹلے پریت پندھ مکائیا۔ جتھے ایکم دھار ہووے سُچی، سچ سرُوپ سہائیا۔ جگت جیو دے کھئے نہ دُکھی، درد وچ نہ کھئے تڑپھائیا۔ وست نظر آئے کھئے نہ مُٹھی، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دشا دے کھئے نہ گٹھی، اُتر پُورب پچھم دکھن ناؤں نہ کھئے پرگٹائیا۔ اکو پُرکھ اکال نال ہووے رُچی، منسا من نہ کھئے وکھائیا۔ ناتا پریم نہ ہووے پُتیں، ساک سبّج نہ یاد کرائیا۔ ایشٹ ہووے نہ کایا بُتیں، تٹ کینار نہ کھئے سہائیا۔ آواز سُنے اکو تُکی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُورب لہنا سب دا ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ وکیل سنگھ دے گرہ سئ کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے ست دھار ویکھی ساچی رکھی، ریکھا دھرم دی نظری آئیا۔ اُتم ہوئی پرہہ دی سیکھی، سیکھیا سمجھی دُھردرگاہیا۔ پریم پیار دی بن کے اگئی، سرگن نرگن جوڑ جڑائیا۔ جس دی دھار جہان تیکھی، ترے بھون دھنی وڈیائیا۔ لیکھے لائے دھرنی خاک مٹی، چرن دھوڑ چھہائیا۔ دھار اگئی بخش کے چٹی، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جگت سہاؤنی ساچی متی، متر پیارا بھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، واجنہارا آد مدھ دی اپنی چٹھی، لیکھا ویکھ کے حُکم سُنائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ انگریز سنگھ دے گرہ سئ کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے کچھ منسا رکھی رکھو دیو، اٹھاں تتاں دھیان لگائیا۔ کِرپا کرے الکھ ابھیو، بھید اپنا دئے کھلائییا۔ سب دی لیکھے لاوے سیو، سیوک اپنے کھوج کھوجائیا۔ جنہاں نے گایا رسنا جہو، پردے اندر حد بنائیا۔ تنہاں دیوے دھام نہکیو، نہچل اپنا گھر وکھائیا۔ رس دے کے اگما میو، ترسنا بھکھ دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیو آتما پرماٹما اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ سوہا سینگھ دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

سپت سُرکھ کہن اسان کیتی جوڈڑی، جسم جان سیس نوائیا۔ کھیل ویکھیئے تیری مؤج دی، حُکم اگلا دینا سمجھائیا۔ ساری سرشٹی تینوں کھوجدی، رسنا جہوا رہے گائیا۔ کینھے کھیل پرکاش دھار جوت دی، جوتی جاتے دینی سمجھائیا۔ منزل دس اپنی اوٹ دی، اوڑک اپنا رنگ رنگائیا۔ سٹ اُچے تیرے نام چوٹ دی، چوٹی چڑھ کے پڑدا لاپیا۔ خُماری دے اک مدہوش دی، ناد دُھن اپنا نام سُنائیا۔ کس بدھ بدلی ہووے کایا ماٹی پوش دی، پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ کی کھیل ہونی کلجگ اتم مات لوک دی، لوک پرلوک دھیان لگائیا۔ کی مہا ہونی صفت سلوک دی، سوہلا دُھر دا دے سُنائیا۔ کی بھگتی ہونی دھرم پیار جوگ دی، جُگتی اک پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا دینا وکھائیا۔ سپت سُرکھ کہن کی دھار ہونی وشن برہما شو سُرپت اند دی، اند اندراسن دئے بدلایا۔ کی دھار ہونی بھگت بھگوان بند دی، نرگن سرگن وجے ودھائیا۔ کی وڈیائی ہونی بھارت ہند دی، بھيو اگلا دے کھلایا۔ کی سرشٹی اُتے گھڑی آونی چند دی، چنتا چکھا غم ستائیا۔ کس بدھ پوجا مکنی شولنگ دی، شمع جوت نور ہووے رُشنائیا۔ کی دھار اُچنی گہر گمبھیر گنی گہند دی، بے نظیر دینا درڑائیا۔ کی امرت دھار وگنی ساگر سندھ دی، در گھر ساچے سوہا پائیا۔ کی وڈیائی ہونی بھگتاں جیو پنڈ دی، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، کی بخشش ہونی صاحب بخشند دی، بخشش اپنی دینی سمجھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہرنامو دیوی دے گرہ پنڈ سئ کیمپ ضلع جموں ★

سپت سُرکھ کہن اسپں ویکھی دھار ست سنجوگی، وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ پورب جنم دے تگے جوگی، جُگت اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچے رس بنا بھوگی، آتم پرما تم میل ملائیا۔ چوراسی دا رہن دیوے کوئی نہ روگی، جس بخشے سچ سرنائیا۔ سچ بھنڈارے دا بن کے مودی، مُدّتاں دے خالی دئے بھرائیا۔ جس تارنے ویدی سوڈھی، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ جن بھگتاں چُکے گودی، گوداوری دا لہنا پور

کرائیا۔ بال انجانیاں دیوے سوجھی، سوئی سُرَت اُٹھائیا۔ پندھ مُکا کے لوک پرلوکی، سلوک ساچا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے دے کے روٹی، سہارا اکو اک بنائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پریم چند دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

ستجگ کہے مینوں سارے کرن اشارے، سنکیت بن اکھ کُھلائیا۔ پرہ دے کھیل ہونے نیارے، نیانکاری ویکھ وکھائیا۔ کلجگ لیکھا دیوے انت کنارے، نئیا دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ ستجگ ساچا دھرم آپ ادھارے، نہکرمی کرم کرائیا۔ جن بھگتاں کرے سچ پیارے، پریتی اپنی اک وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس جیکارے، جیون جگت دئے بدلائیا۔ خوشی مناؤن گر اوتارے، پیغمبر رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا سب دا جانے دھرم دوارے، دوارا اکو اک سہائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے گر اوتار پیغمبر صوفی سنت فقیر سارے گئے کہندے، قہقہہ لگا کے خوشی منائیا۔ سیس جگدیش بھانا گئے سہندے، ساہ ساہ ہر ہر نام دھیائیا۔ چرن کول سرنائی سارے گئے بہندے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پرہ دا کھیل ہونا اُتر پورب پچھم دکھن چڑھدے لہندے، چار گنٹ اپنا ڈنک وجائیا۔ جگت وکاری کوڑی کرپا محل ویکھے ڈھپندے، مٹی خاک کھیہ اڈائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ اکو گاہ ویکھے گہندے، گہر گمبھیر اپنا حکم ورتائیا۔ جگت ہلارے ویکھے کوٹی کوٹ واری نیں دے، وہن مایا ممتا موہ وچ واییا۔ انت اخیر سچ جیکارے ویکھے اکو جے دے، جے جے جیکار کرے خدائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت تھوڑے جوڑے رہ گئے، رہبر اپنے نال ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے پے در پے دے، پاربرہم پرہ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رام لال دے گرہ پنڈ سئ کیمپ ضلع جموں ★

اتری کہے میں سُنیا اگئی ڈھولا، ہر شبد ہوئی شنوائیا۔ سب توں وکھرا نرالا بولا، "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے" دتا لگائیا۔ میں سنتاں دا بن وچولا، سب نوں دتا سُنائیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے گولا، ڈنکا دتا و جائیا۔ دین دیاں در بدلدا ویکھیا چولا، نرگن نور جوت رُسنائیا۔ سرِشٹی اندر پڑدا اوہلا، بھگتاں نور کرے رُسنائیا۔ نام ندھان بنا وچولا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ گر اوتار پیغمبراں اقرار پورا کرے کولا، کول نین اپنے رنگ رنگائیا۔ مان وڈیائی بخش کے اُپر دھولا، دھرم دوار دئے وکھائیا۔ مالک خالق پرتیالک بن کے دھر دا مؤلا، ملکلموت دا ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اول اولاکو نام سمجھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ نانک چند دے گرہ پنڈ سئ کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے سارے کردے گئے پکار، ہوکے حکم والے سُنائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دسے باباکار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ممتا موہ دسے وبھچار، ککرم کوڑ لڑائیا۔ ناتا نئے پُرکھ نار، نار کنت سیج نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ستجگ کہے سارے گئے کوک، کل مالک اُتے اوٹ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں جگت جہان سویا گھوک، جاگرت آگہ نہ کھئے کھلائییا۔ دھرم دوارے (بنیا) کھئے نہ پوت، پتیرمیشور ملن کھئے نہ آئییا۔ جھگڑا رہے کایا پنج تت بھوت، دین مذہب کرے لڑائیا۔ امرت جام کیسے نہ ملے گھٹ، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ پُرکھ اکال نالوں سب دا ناتا جائے تٹ، بن بھگتاں بھگوان رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جیو جہان بھاگ جانے نکھٹ، ساچی وست ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے پرم پُرکھ دے تھوڑے دسنے ست، اپرادھی دسے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ابناشی اچت چاترک ہرجن اپنے لئے بنائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رویلا رام دے گرہ پنڈ سئ کیمپ ضلع جموں ★

پیغمبر فرمان دین حدیثی کلمے، کائنات درڑائیا۔ خود خُدا مات گریہ کدے نہ جنے، نُور نُورانہ نُور کرے زُشنائیا۔ کرے پرکاش صُوفی سنت فقیر من میں، منسا اپنے وچ سہائیا۔ دیپک جوت جگائے تن میں، ترے گُن لیکھا دئے مُکائیا۔ شبد انادی راگ سُنائے سُرُتی نرنتر کُن میں، بن اکھاں کر پڑھائیا۔ آؤن دیوے کدے چنتا (نہ) غم میں، غمخوار ہوئے سہائیا۔ رس دیوے پون سواس دم میں، دامن اپنا اک پھڑائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم میں، چمن گلشن اپنا اک مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، اپنا حُکم اک ورتائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ جھنڈو رام دے گرہ پنڈ جیوڑیاں ضلع جموں ★

پیغمبر کہن اسیں سُنایا روزے شب، شیب شباب اک سمجھائیا۔ نُور الابی رحائل رب، رحمت حق کھائیا۔ جس دی دھار اناالحق، سرمَد حضرت علی گواہیا۔ دوزخ جگت وکھائے آگ، بہشت بحث نہ کھئے رکھائیا۔ آوازے یاد لگا کے سد، نعرہ نُور الاہیا۔ واحد وجد مُحبت محبوب دیوے مد، نظرے مہر کرم اٹھائیا۔ نُور اُجیار ہو کے آوے جد، جذبہ اپنا اک پرگٹائیا۔ قدیم عظیم در سمجھے کھئے نہ قد، قُدرت قادر اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، صاحب سُلطان سورا سربگ، سبب اپنا اک وکھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شانتی دیوی دے گرہ پنڈ سئ کیمپ ضلع جموں ★

پیغمبر کہن قدیم سُنیا نغمہ، عنایت کیتی دُھردرگاہیا۔ سیس جھکاؤنا دسیا قدما، قایم اپنا حُکم کرائیا۔ صُوفی دسیا نردھن ادنی، اعلیٰ اول نُور الاہیا۔ جس سچ سرنائی لگنا، لاگت کرتا نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دوار آگے سدنا، سدھنا نیوں نیوں لاگے پائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی

بدنا، بدی اندروں دئے کڈھائیا۔ سچ مُحبتِ پیار محبوب چاڑھکے رنگا، رنگ اِکو دئے وکھائیا۔ جگت جہان پئے نہ منگنا، در درویش نہ الکھ جگائیا۔ سچ دوار اِکو لنگھنا، منزل ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار نہ مرنا نہ جمنّا، جوت سرُویی جوتی جاتا کھیل وکھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیلو رام دے گرہ سئ کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے مینوں کردے آئے سارے یاد، یاد وچ آسا مات رکھائیا۔ اُچی کوک سناؤندے آئے آواز، نام ندھانا راگ الاٹیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال مینوں کرے آباد، جڑ میری دئے لگائیا۔ بھگت سُہیلے سجن بنائے سادھ، سادھنا انتر میری آپ کرائیا۔ نام دے کے بودھ آگادھ، اگلی کرے سچ پڑھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا وجا کے ناد، انحد اپنا راگ سُنائیا۔ سوئی سرتی گُرمکھاں جائے جاگ، جگ جیون داتا آپ جگائیا۔ ہرہوں دے کے اِک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ دین دُنی دا دیوے تیاگ، کنت سُہاگ اِک ملاٹیا۔ سچ سرنائی جاون لاگ، چرن کول اِک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، اپنا ساجن رہیا ساج، سجن ہو کے اپنے گھر وسائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گرا رام دے گرہ سئ خُرد سرداری کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے میریاں منگدے گئے منگاں، دِن رات تیرا راہ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھدے گئے دنگا، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ اوتار سناؤن پچھلا چھندا، نام صفتاں والا وڈیائیا۔ نیتر نیر ویاے گنگا، گوداوری جمنّا سُرستی دھار گنگا چھپر اِکو اِک وکھائیا۔ سچ دوار کیسے نہ دسے ٹھنڈا، ٹھاکر درس کھئے نہ پائیا۔ بن پُرکھ اکال بندگی وچ پورا ہونے کھئے نہ بندہ، بندھن سکے نہ کھئے کٹائیا۔ دین دِیال سدا بخشندا، پنت پاپی لے ترائیا۔ سچ دوارے دیوے اِک آندا، اند اپنا نام جپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار اِک وسندا، وشو اپنا گھر بنائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کیشن لال دے گرہ پنڈ سئ خُرد سرداری کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے مُرشد دسدے گئے مُریداں، مُدّت توں بھيو کھلائیآ۔ جس دیاں مندے گئے عیدان، عبادت وچ دھیان لگائیآ۔ سارے کردے رہن بقریداں، چُھری کرد اُٹھائیآ۔ اوس دیاں سارے رکھو اُمیدان، کامل مُرشد نظری آئیآ۔ درشن دیوے دیدان، دائم مقام اپنا اک سمجھائیآ۔ سچ دھرم دی دسے تہذیب، تالا اندرون دئے کھلائیآ۔ میل ملائے سچ حبیبان، ناتا اپنے نال جُڑائیآ۔ جو لیکھا لیکھا قرآن مجیدان، مسلہ اکو دئے سُنائیآ۔ ساڈیاں اکھراں والیاں نصیحتان، نصیحت اکو اک رکھائیآ۔ شاہی اکھراں نال پائیاں لیکان، کاغذ قلم جوڑ جُڑائیآ۔ صدی چوڈھویں مقامے حق سب نے بھگتیاں انت تریکان، عدالت اکو نظری آئیآ۔ اوس وچ ہونیاں حق توفیقان، حُکم دھر دا اک سُنائیآ۔ رُوحان رہن نہیں دینیاں بدیاں والیاں پلپتیاں، پاک پاک رسولاں ویس وٹائیآ۔ صوفیاں بخشے سچ وصیتان، حاصل اپنا آپ وکھائیآ۔ چار جگ دیاں بدل دیوے ولدیتان، واحد والد اکو نظری آئیآ۔ جھگڑا مُکا کے جگت والیاں مسیتان، کعبہ اکو دئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دیاں کرنہار تصدیکان، حُکم اپنا اک چلائیآ۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ نندو دے گرہ پنڈ سئ خُرد سرداری کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے میرا تكدے گئے رستہ، رہبر رحجن دوویں دھیان لگائیآ۔ پھولدے گئے اگم دا بستہ، ورقہ صفتان والا اُٹائیآ۔ بھنڈارا لبھدے گئے اگمی رس دا، پڑدا اوہلا چُک چُک اگھ اُٹھائیآ۔ میں سب نوں ویکھ کے رہیا ہسدا، ہستی پرہ دی اک تکائیآ۔ خوشیاں وچ رہیا ہسدا، بھجیا چائیں چائیاں۔ چار جگ رہیا دسدے، تریتا دواپر کلجگ نال ملائیآ۔ سب دا ویلا صفتان والے جاپ دا، جگ جیون داتا دھر دا حُکم منائیآ۔ جس ویلے پرکاش ہووے نرگن دھار آپ دا، اپنا ویس وٹائیآ۔ میرا لہنا دینا ہووے پوتر پاک دا، پُنتا اکو رنگ وکھائیآ۔ حُکم چلے انصاف دا، عدلی عدل اک کھائیآ۔ جھگڑا رہے نہ من گستاخ دا، ممتا موہ دئے گوائیا۔ لہنا دینا پورا ہووے گر اوتار پیغمبر حساب دا، انکڑے انتر نہ کھئے وکھائیآ۔ ایکا نور چمکے پُرکھ اکال دھر دے مہاراج دا، راج راجان سیس نہ کھئے اُٹھائیآ۔ وقت سہنجنا ہووے شہنشاہی

تاج دا، تختِ نواسی تختہ دئے اُلٹائیا۔ سجدہ حُکم ہووے آداب دا، ادب وچ مخلُوق خُدائیا۔ وصل پُورا کرے پُن صواب دا، اصل اِکو اِک جنائیا۔ مُخاطب لیکھا ہووے خطاب دا، خدمت سب دی پُور کرائیا۔ ڈنکا وجے اِک جناب دا، اعلیٰ ادنیٰ سیس جھکائیا۔ آواز نکلے اگتی رباب دا، احباب گُفت شنید کرے شنوائیا۔ گر اوتار پیغمبرِ مل کے سچ سندیشہ اِکو اِکھدا، آخر اکھّر اِک درڑائیا۔ وقت سہنجنا ہووے پُرکھ اکال پرتاپ دا، جلوہ نُور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ساچا نام سچکھنڈ نواسی آپ الاپدا، دھرم سندیشہ اِک سُنائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دیوا سینگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

ستجگ کہے دو جہان میرا شردھالو، شردھا منسا اِک رکھائیا۔ پرم پُرکھ میرا دِیالو، دین دِیال دیوے وڈیائیا۔ کرپاندھ بنے کرپالو، کِرتیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ نام ندھان دے کے دُھر دا سالو، سمبل اپنا گھر سہائیا۔ میرا مارگ ہونا چالو، چار ورن وجے ودھائیا۔ ہر بھگت سہیلا ساچی گھال گھالو، گھائل ہندی ویکھاں لوکائیا۔ اگنی ریت تپے بالو، بلم نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے پڑدا لابیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیبی چنو دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے میرا راہ تگدے پیر فقیر، فقیریاں وچ ڈھولے گائیا۔ مین کٹنی شرع زنجیر، شاعران دی شاعری دینی گوائیا۔ بدل کے تقدیر، تدبیر دینی سمجھائیا۔ بھيو گھلا کے بے نظیر، نظریہ نظر دینا بدلایا۔ میل ملا کے دستگیر، دست بدست جوڑ جڑائیا۔ نام بھنڈارا بخش جاگیر، دھن دولت اِک ورتائیا۔ آسا منسا پوری کر کبیر، کامل مُرشد اِکو دینا ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، میرا دوارا کرے تعمیر، پتھر اِٹ نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گوڑھا رام پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے مینوں لوچدے سنت سجن، بن ساجن راہ تکائیا۔ میں واس کراؤنا پرہ دے دھوڑی مجن، ڈرمت میل دھوائیا۔ جن بھگتاں آواں سدن، سدا گھر گھر نام سنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں زوریر ہو کے آواں لبھن، حکم من کے دھر گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا مالک بے پرواہیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کرپال سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے مینوں اڈیکن وڈے چھوٹے، زمیں اسمان دھیان لگائیا۔ میں ویکھنے کھرے کھوٹے، کایا کٹیا سب دی پھول پھولائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ سنت شہیلے تھوڑے چنکے بہتے، جو پرہ دا ڈھولا گائیا۔ مایا ممتا نیند کدے نہ سوتے، سرتی شبد وچ سمائیا۔ منزل چڑھ آگئی اوکھ، در گھر ساچے سوہا پائیا۔ جس دوارے کوئی نہ روکے، رکنی کرشن دی دئے دُبائیا۔ اچے تگ نہ اوتھ پھنچے، تن وجود جگت ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مان وڈیائی دیوے اوسے جو اُستت وچ اسم اکو اک منائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دؤلت رام دے گرہ پنڈ کوٹلی رائیاں ضلع جموں ★

ستجگ کہے میرا دھیان لاؤندے گئے نال اکھاں، اکھیاں والے اپنی اکھ کھلائییا۔ وسیرا کر کے گلّیاں ککھّاں، کا کھا گا توں آگے کری پڑھائییا۔ میں ویکھ تماشا بہہ ہسّاں، خوشیاں اندر اپنی خوشی پرگٹائییا۔ اک سنیہڑا سب نوں دسّاں، بھو اگلا دیاں چکائییا۔ میں اوس سرنائی چرناں اُپر ڈھٹھاں، جو ڈھاہ ڈھیری سب نوں خاک بنائییا۔ جس نے بھاگ لگاؤنا تے اٹھاں، آتم نؤر پرماتم اپنا نؤر رُشنائییا۔ لیکھا جانے گرہ مندر سوامی گھر جٹاں، جٹا جوٹ دھاری ہتھ کسے نہ آئییا۔ جیکارا بول لکھا، لکھ اگوچر اپنی کار کھائییا۔ جس دی چار جگ بھاکھیا دیندے بھکھا، بھوکھتاں وچ صلاحیا۔ اوہ اپنی دھار وچوں آوے مسّاں، مسیا رین اندھیری دے مٹائییا۔ جس نوں کھوجدے کروڑی لکھاں، اینگت دھیان لگائییا۔ اوہ کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، سمرتھ سوامی اپنا حُکم ورتائییا۔ کلجگ انت سب نوں مارے دھگا، دھرم دی دھیر نہ کھئے دھرائییا۔ لیکھا مُکاوے مدینہ مگہ، مقبرے مُرشدان ویکھ وکھائییا۔ جھگڑا مُکاوے اٹھسٹھاں، تیرتھ تٹاں ڈیرہ ڈھابیا۔ بھے درڑائے مندر مٹھاں، مسیتان مستی نہ کھئے بنائییا۔ مان گوا کے راگیاں بھٹاں، بھٹکنا سب دی کھوج کھوجائییا۔ لاٹاں والی ویکھے جٹاں، میڈھی سیس پھول پھولائییا۔ بھیکھ سوانگ رہے نہ کوئی نٹاں، پرہہ دا بھرم نہ کھئے بھلائییا۔ ستجگ کہے میں سچ دی قیمت سچ دوارے وٹاں، جھوٹھ ہت نہ کھئے کھلائییا۔ لاہا بھگت دوارے کھٹاں، بھاگ گُرمکھاں نال رکھائییا۔ اس توں آگے کچھ نہیں پتہ، پتپریشور کی کی کار کھائییا۔ میں نکا نہا نڈھا اکو بچہ، بچپن اوسے دی جھولی پائییا۔ جس نے لکھ چوراسی بھانڈا بھٹنا کچّا، حُکم اکو اک ورتائییا۔ دو جہاناں پا کے تٹھا، برہمنڈ کھنڈ دینے بھوائیا۔ گُرمکھاں لہنا دینا دیوے حقا، حقیقت اپنی اک سمجھائییا۔ شاہ سلطانان مُل نہیں پینا ٹکا، دھرنی دھرت دھول نہ کھئے وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شبدی تیر انیالا مارے پھٹا، پھٹ گھاؤ گھائل کرے جگت لوکائییا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پرکاش چند دے گرہ پنڈ مکھووالی ضلع جموں ★

ستجگ کہے مینوں بھگت جن کرن پسند، پاتشاہ شاہ دئے وڈیائیا۔ جنہاں دے اندر اُچے اک اند، سُکھ ساگر کایا گاگر نظری آئیا۔ بھگتی وچ گھساؤ نے پیندے نہیں دند، سوہنگ ڈھولا گا کے ملے بے پرواہیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں نہیں پیندے پنڈھ، مُسافراں سفر نہ کھئے جنائیا۔ کوڑ کڑیارا ویکھنا نہیں پیندا رنگ، سچ مچھی آپ رنگائیا۔ نرگن دھار جوت ویکھ کے چند، چمک احمقاں دئے وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گا کے چھند، شہنشاہ مل کے خوشی منائیا۔ پڑدا رہے نہ ہنگ برہم، ہنگتا گرہ تڑائیا۔ مایا موہ میٹ کے منسا من، ممتا اندروں باہر کڈھائیا۔ جو بھگت سہیلا میرے سمے اندر پئے جم، جنی جن سوہا پائیا۔ تس نام بھندارا ملے دھن، دھن لیکھا لیکھے دئے لگائیا۔ دکھڑا سہنا پئے کوئی نہ تن، وجود وصل اک وکھائیا۔ گرہ ہنکاری بھانڈا دیوے بھن، بھے بھو وچ بخشے سرنائیا۔ نرگن دھار ساجن بن کے ہم، ہر سجن لے اٹھائیا۔ چنتا سوگ میٹ کے غم، غمخوار دیوے وڈیائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم، چم درشتی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے پرکاش نیر اٹھ، اندھ اندھیر رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ مایا دیوی دے گرہ پنڈ مکھووالی ضلع جموں ★

ستجگ کہے میں کلجگ انت ویکھیا حیران، حیرت گھر گھر نظری آئیا۔ من ونجارا جگت ویکھیا بے ایمان، بیوہ کیتی سرب لوکائیا۔ پھری دروہی شرع شیطان، سنجم سچ نہ کھئے وکھائیا۔ ممتا موہ یڈھ ہووے گھمسان، کٹب کوڑ دے لوکائیا۔ سورپیر نظر نہ آیا کوئی نوجوان، کھڑگ کھنڈا نام ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے رہے اپنے انت بیان، بھگون آگے سیس جھکائیا۔ ساچا ایشٹ ساڈا منے نہ کھئے وچ جہان، درشت اندروں نہ کھئے کھلائییا۔ یاد رہی نہ رسولاں کلام، اصل وصل نہ کھئے سمجھائیا۔ بردے بری ہو گئے غلام، حکمی بندھن جگت تڑائیا۔ کیریا کر دھر دے اک امام، انت تیری اوٹ رکھائیا۔ چڑھا اپنا اک نشان، نچھاور نشانے تیرے اتوں کرائیا۔ دھندوکارا میٹ زمیں اسمان، گردو غبار رہے نہ رائیا۔ مُحبت وچ ہو مہربان، محبوب اپنی دیا کھائیا۔ بھگت سہیلے وچوں پہچان، بے پہچان نظری آئیا۔ نو

کھنڈ پرتھی دے بیابان، رنگت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ٹوں داتا داتار سیری بھگوان، ساکار نراکار اپنا کھیل وکھائیا۔ دُھر دا مارگ دس آسان، آشا سب دی ویکھ وکھائیا۔ تیرے اتوں سارے ہندے گئے فربان، کربلے وچ کعبے والے سیس نوئیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبقات خالی دے میدان، وارث والی سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے دینا دان، نام ندھان اپنا اک ورتائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دیوی سنگھ دے گرہ پنڈ مکھووالی ضلع جموں ★

ستجگ کہے کلجگ پینڈا جائے مکدا، مکھیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت سنسار بھریا دے دُکھ دا، دردیاں درد نہ کھئے وندائیا۔ بھاگ اُدے ہووے نہ کیسے ککھ دا، جنی جن نہ کھئے وڈیائیا۔ کیسے دا گھیرا مکے نہ اٹے زکھ دا، اگنی گرہ نہ کھئے بھجھائیا۔ غریب زانیاں گودی کوئی نہ چکدا، چار ورن رہے گرلائیا۔ جھگڑا پیا پیو پت دا، مات پت دئے ڈبائیا۔ ویلا ملے نہ کیسے سکھ دا، سُغن سارے گئے بھلائیا۔ پُرکھ اکال اگئی دھاروں آپے اٹھدا، نرگن تور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑا آپ چکائیا۔ ستجگ کہے کلجگ ہندا جاندا بتیت، بتی کہانی دئے ڈبرائیا۔ جگت مانو ہندا جائے پلپت، پلک خلق نہ کھئے گھلائیا۔ جھگڑا ودھدا جائے اوچ نیچ، نیچ اوچ نیچ نہ کھئے بنائیا۔ مایا ممتا سرشٹی رہی پیس، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ساچا کلمہ بھلیا حدیث، حضرت ہر نہ کھئے ملائیا۔ درشٹی دے نہ کوئی سرجیت، جیون مرن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سچ دوارے رہی نہ کوئی پریت، پتپریشور اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ ساجن دے نہ کوئی میت، متر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سر جھکے نہ کوئی جگدیس، جگت واسنا جیو ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اتم بدل کے اپنی پیٹھ، پاسا دین دُنی ولوں بدلائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی ست ۳ لچھی دیوی دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں ★

ستجگ کہے کوک پکارے جبرائیل فرشتہ، فرش عرش مدھ رہیا کرائیا۔ حضرت دین دُنی ٹن لگا رشتہ، محمد مُصاحب ہو کے رہیا سُنائیا۔ صدی چوڈھویں وقت مُکیا آہستہ آہستہ، ویلا وقت نیڑے آئیا۔ پروردگار کھیل کرے دیدہ دانستہ، مقام اپنا اک سمجھائیا۔ لہنا مکے دوزخ بہشتا، لیکھا پُورب پھول پھولائیا۔ پڑدا لہوے رسنا جہوا والے ایشٹا، اکھر آخر منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ جبرائیل کہے کی دیواں میں پیغام، پیغمبر سجدہ سیس جھکائیا۔ دھواں دھار زمیں اسمان، اسم نظر کیسے نہ آئیا۔ وکار یدھ ہووے گھمسان، گھمن گھیر بھور نظری آئیا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی میرے اندر چھائیا۔ صفہ اُلدی جائے قرآن، کاہ کایا کعبہ قبل قابل بھیو کھئے نہ پائیا۔ چار کُٹ دے ویران، ویری مُرید مُرشد رُپ وٹائیا۔ ندی نوح چڑھ طوفان، مُلا شیخ طوائف رُپ گئے بدلایا۔ نزدیکی دے نہ کھئے مہمان، ناتا کوڑ کوڑ ہویا ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم رہیا ورتائیا۔ جبرائیل کہے میں کی دساں سوال، جواب طلبداری وچ لوکائیا۔ محمد پورا ہون لگا خواب، خواب خبر رہیا سُنائیا۔ پروردگار دین والا عذاب، عصمت سب دی رہیا لٹائیا۔ شاہو بھوپ بن نواب، نوبت اپنا نام سمجھائیا۔ قول پورا کرے بغداد، نانک بغلگیر وڈیائیا۔ شرع ہندی دے آزاد، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیوے حُکم ایکنکارا ایکا واحد، عہد اپنا پور کرائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ مایا کور دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں ★

ستجگ کہے پیغمبر کردے ویکھے چرچا، چرچاں توں پرے اپنا آسن لائیا۔ پروردگار پایا اگئی پرچہ، جس دا حل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بھیو کھلایا ساڈا درجہ، ترتیب وار دتا سمجھائیا۔ اپنا ویکھو اگلا خرچہ، وست گنڈھ کون بنھائیا۔ پھری دُہائی اُتے فرشا، فلک خلق کوک کوک سُنائیا۔ دُھر دا مالک اُپر عرشاں، عرشی پریم ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں سب دیاں پوریاں کرن لگا حرصاں، ہوس سب دی

میٹ مٹائیا۔ جس نون یاد کردے رہے مہینیاں وچ برساں، برسی اپنی رہیا دکھائیا۔ دین دنی دیاں میٹن والا مرضاں، طیب داتا ڈھردرگاہیا۔ سب دیاں منظور کر کے عرضاں، آرزواں دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ مذہباں دیاں رہن نہیں دینیاں غرضاں، اُمتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ قلم شاہی سانجھیاں کر کے طرزاں، تار ستار دینی پلائیآ۔ جس دیاں دو جہاں غرضاں، آساں وچ بیٹھے راہ تکائیا۔ اوہ ساچی سکھیا دیوے زنا مرداں، زنجیر شرع آپ کٹائیا۔ قصائیاں کول رہن نہ دیوے کرداں، قتل گاہ نہ کھئے دکھائیا۔ جگ چوکرئی کڈھ کے پچھلیاں فرداں، فیصلے حق دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے گھر گھر دا، گرہا گرہ در سارے پھول پھولائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں ★

ستجگ کہے پرم پُکھ اپنی پرگٹ کر اک نشانی، نشانے دو جہاں بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر تیری جوہ دس کے گئے بیگانی، سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی اپنی کھیل کھلایا۔ تیرا بھيو ابھید کھولدے گئے شاستر سمرت وید پُرانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا سوہلا راگ سُنائیا۔ اتم جھگڑیاں وچ ویکھیا چار کُنٹ دہ دشا چارے کھانی، چارے بانی ست ستوادی راہ بھلی جگت لوکائیا۔ سرتی شبد ملے میل نہ ساچے مندر ڈھر دے ہانی، پردے ہر نر نرائن نہ کھئے وسائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن امرت رس ملے کیسے نہ پانی، نجھر جھرنا بوند سوانتی مکھ نہ کھئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ ضلع جموں ★

ستجگ کہے سچکھنڈ تیرا کھیل اولّا، کامل مُرشد نظری آئیآ۔ ستجگ کہے سچ دھرم دا پھڑا اکو پلا، پلک اپنی لے بدلایا۔ بھيو گھلا الاہی نور اللہ، پروردگار تیری کرے نہ کھئے بے وفائیا۔ چوڈاں طبق بن ساچے کلمے سبق ہویا جھلا، جھلک تیری نظر کھئے نہ پائیا۔ جو سندیش نر نریش بھوکھتاں وچ گھلا، سو گھائل کرے جگت لوکائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں چار کُنٹ دہ دشا پھلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار در درویش اپنی آس رکھائیا۔ سَتَجُگ کہے میرے دین دُنی دے مالک، پتپریشور تیری اک سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا بدل دے عادت، عدل انصاف اپنا اک کرائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پرما تم واحد دس عبادت، ساچا راہ اک سمجھائیا۔ ممتا من وکار رہے نہ کوئی علامت، علم عالماں پڑدا دینا اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر، بے نظیر لاشریک اکو دینی حق ضمانت، ضامنی اور نہ کھئے بھرائیا۔ تیرا ناؤں نرنکار نراکار اکو ہووے سچ نیامت، پھل امرت رس دینا چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کرپا کرم کانڈ دی میٹ بغاوت، بغلگیر ہمساجن شاہو بھوپ وڈ راج راجن رحمت اپنی اک کھائیا۔

★ پہلی باڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد کرے خبرداری، سچکھنڈ دوار دھر دی خبر بے خبر سُنائیا۔ نرگن نور جوت جوت اُجیاری، اکل کل دھاری اپنی کار کھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا سکداری، بھوپت بھوپ نور الہیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار لیکھا جانے اپنی دھاری، بھو ابھیدا پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ نر نریشا نراکار ایکنکاری، بے پرواہ بے پرواہی دئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرو تیاری، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پتپریشور اپنی کار کھائیا۔ سَتگر شبد کہے سُنو حکم سندیشہ ایک، ایکنکار دئے درڑائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکرئی ویس، رُوپ انوپ شاہو بھوپ لئے وٹائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن جس دی رکھدے آئے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دو جہان سری بھگوان ربیا ویکھ، درگاہ ساچی پڑدا اوہلا آپ چکھائیا۔ سَت ستوادی برہم برہمادی شبد انادی پاربرہم پتپریشور نرگن دھار نرویر نراکار نرنکار بہگت وچھل جن بھگتاں کرے ہیت، نیتن نیت درس دکھائیا۔ لوکھات مار جہات ویکھو اگمی ایشٹ دا کھیل، خالق خلق آپ کھلائییا۔ جوتی جلوہ نور نورانہ دے کے تیج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کرے رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن آتم پرما تم گرمکھاں مان کے سیج،

سجَن آد نرنجن در دوارا ایکنکارا آپ سُهائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنندیشہ نر نریشا نر ہر اِکو اِک درڑائیا۔ سَتگر شبد کہے گُر اوتار پیغمبر اُٹھو کرو تیاری، ترے گن اتیتا دئے وڈیائیا۔ لیکھا ویکھو اپنا وارو واری، وارتا پچھلی سرب دُہرائیا۔ جُگ چوُکڑی جس دی کردے رہے انتظاری، آمد وچ خوشامند وچ سیو کھائیا۔ سو پُرکھ اکالا پاربرہم پتیرمیشور پروردگاری، واحد لاشریک جلوہ نُور کرے رُشنائیا۔ جگت اندھیرا میٹنہار رات کالی دھاری، دھرم دوارا اِک سُهائیا۔ لہنا دینا چُکائے صدی چوُدھویں کلجگ انت سِری بھگونت بیس بیسا ہر جگدیشا شاہو بھوپ وڈ سیکداری، دُھر فرمانا نوجوانا مرد مردانہ آپ درڑائیا۔ جس دا لیکھا لیکھ نہ سکے کوئی کاغذ قلم شاہی کاتب بن لیکھاری، کائنات پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ انتر زرتتر اپنا پڑدا رہیا چُکائیا۔ گُر اوتار پیغمبر لوکھات مس، تاریک اندھیرا نظری آئیا۔ کِرپا کرے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا سَتجگ تربتا دواپر کلجگ ورنان برنان وچ گاؤندے آئے جس، صفتان وچ ڈھولے گیت الاٹیا۔ سو اپنی دھار آد نرنجن ہو پرگٹ، ایکا نُور کرے رُشنائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا وچ سنسارا کھول کے اپنا ہٹ، وست امولک دھرم دوارے آپ وکھائیا۔ سچ سوامی انترجامی گرہ بھیتز کایا مندر اپنا مارگ دس، ساچا مارگ اِک سمجھائیا۔ جن بھگت سُهیلے گُرُو گُر چیلے نج نیتز کھول کے اکھ، پرتکھ میلا میلے دُھر گوسائٹیا۔ جیہڑا وقت سُهنجنا نِت نوت رہے تگ، سو حقیقت ویکھو حق، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دوارا اِک کھلاٹیا۔ سَتگر شبد کہے مین دساں اگئی دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ نرگن نُور کرے اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں کر پیار، پریم پریتی اِک سیکھائیا۔ راہ دس ایکنکار، اکل کل دھاری اپنی کارے لائیا۔ تُوں میرا مین تیرا بول جیکار، ناتا آتم پرماتم رہیا ملائیا۔ سچ سنندیشہ دے کے وچ سنسار، سوئی سرتی آپ اُٹھائیا۔ لہنا دینا پورب قرضہ دئے اُتار، مہر نظر بے نظیر اِک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔ سَتگر شبد کہے ویکھو اُٹھ کے اِک نظارہ، مہر نظریہ رہیا بدلایا۔ نرگن نرور لئے اوتارا، اوترا اپنی کار کھائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور ہو اُجیارا، جگت اندھیر رہیا گوائیا۔ صدی چوُدھویں پاوے سارا، عیسیٰ موسیٰ محمد نیتز نیتان اکھ کھلاٹیا۔ باقی رہے نہ تئی

اوتارا، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ لہنا دینا پورا کرے، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔
 ستگر شبد کہے ویکھو کھیل اگمی نور، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جو سرب کلا بھرپور، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جس دا ست ستوادی دستور،
 سچ سچ سمجھائیا۔ جگ چوکڑی جس لیکھے لائے پور، نیا نوکا اپنا نام چلائییا۔ سو سوامی ہو کے حاضر حضور، حضرت اپنا حکم ورتائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو آیا وقت، بنا اکھراں دیاں جنائیا۔ جلوہ
 تگو وچ جگت، جگ جیون داتا کھیل کھلائییا۔ جس دی سرگن دھار سارے شکت، شرع حکم وچ منائیا۔ جو دے اتے فرش، عرش اپنی
 کار کھائییا۔ جن بھگتاں دیوے درس، پڑدا اوہلا اکھ کھلائییا۔ نیرویر ہو کے آئے پرت، پترمیشور بے پرواہیا۔ سب دی پوری کرے شرط،
 شرع اگلی رہیا درڑائیا۔ جن بھگت سہیلا کوئی نہ جائے بھٹک، بھاونہا بھاؤ دئے بدلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا
 ہتھ بٹھائییا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو پرہ سُنیا تہاڈا ہاڑا، جگ جگ دھیان لگائییا۔ لیکھا ویکھے دھر دربارا، درگاہ ساچی پھول
 پھولائییا۔ جتھے اور نہ کھئے لکھارا، کاتب روپ نہ کھئے دھرائیا۔ سو شہنشاہ سمرتھ پُرکھ نیارا، نرکارا پھول پھولائییا۔ لہنا دینا پورا کرے ادھارا،
 ادھیاتم کھوجے تھائوں تھائیا۔ پرگٹ ہو وچ سنسارا، سنساری بھنداری لیکھے رہیا مکائییا۔ شنکر پاوے سارا، صاحب سلطان ہوئے سہائیا۔
 اٹھو ویکھو نین لوچن کرو دیدارا، در گھر اکو اک کھلائییا۔ جتھے توں میرا میں تیرا آتم پرما تم بولے جیکارا، جے جے کار نور الہیہا۔ پروردگار
 ساچا یارا، توفیق حق سمجھائییا۔ صدی چوڈھویں پار کنارہ، حق امام اک سکدارا، چوٹی سب دی پھول پھولائییا۔ لیکھا دینا جن بھگتاں اپر
 اپارا، اپرپر سوامی ہوئے سہائیا۔ اٹھو ویکھو تگو دوس ستاراں ہاڑا ہر ہر دے ہرجو ڈیرہ لائییا۔ بھيو رہے پُرکھ نہ نارا، پردھ بال ونڈ نہ کوئی
 ونڈائییا۔ سب دا سانجھا کرے پیارا، اپرپر بن کے آپ ونجارا، سوڈا اکو ہٹ وکائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ
 رکھائییا۔ ستگر شبد کہے اٹھو ویکھو کھیل اگم، الکھ اگوچر آپ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈا میں تکیا کایا ماٹی چم، چم درشتی آپ بدلائییا۔
 نانا توڑ وجود تن، تتان دا لیکھا دتا مکائییا۔ دین مذہب دا ہرکھ سوگ رہے نہ کوئی غم، کائنات دا کلمہ اکو دئے سمجھائییا۔ جس دا نور اوسے
 دا چن، ظہور اپنا رہیا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک سُنائییا۔ ستگر شبد

کہے سُنو سندیشہ، ہر سدا اک جنائیا۔ نرگن دھار بدل کے ویسا، بھیکھادھاری بھیکھ پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر کے ٹھیکا، اگلا لہنا دئے چُکائیا۔ اتم پر ماتم دُھر دا بن کے نیتا، نرگن نرگن دئے سمجھائیا۔ وشن برہما شو کر لو چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ ساچا منکا کرنا بھیٹا، جس دی گنڈھ نہ کھئے کھلائییا۔ جس دا لیکھا جانے ستگر شبد پُرکھ اکال دا بیٹا، گوبند وجدی رہے ودھائیا۔ جن بھگتاں پورا کرنا لیکھا، لکھیا لیکھ کھوج کھوجائیا۔ سچ دوار سہاؤنا دیسا، کوڑا ناتا جگت تجائیا۔ جس دا بھگت اُدھارنا پیشہ، سو پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ سچ سینگھاسن ساچے لیٹا، مندر اکو اک وڈیائیا۔ کلجگ اتم بن کے دُھر دا کھیٹا، کھیوٹ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرو شتابی، شرع وچوں باہر سمجھائیا۔ لیکھا جانو نانک والا بغدادی، بغلگیر دسے خُدائییا۔ جس دا اکو نور امدادی، آمد وچ راہ تکائیا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کرنا ماضی، حال دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ مُلا شیخ قاضی، اکھراں وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گا سکے نہ کوئی بھٹ ربابی، تند ستار نہ کھئے جنائیا۔ سمجھ آوے نہ عشق حقیقی مجازی، مزے توں باہر دھار پرگٹائیا۔ جن بھگتاں نال ہو کے راضی، رضا اپنی وچ رکھائیا۔ دُھردرگاہ دا بن کے باڈھی، تن وجود کرے صفائیا۔ شبدي دھار بنا کے نادی، ناد دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہووو سوادھان، ویلا وقت لئے انگڑائیا۔ جس نے جھگڑا رہن نہیں دینا گوپی کاہن، سیتا رام اپنے وچ سمائیا۔ شرع رہے نہ کوئی شیطان، مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سارے تعجب نہ ہوئیو حیران، حیرانی وچ نہ کھئے آئیا۔ ایہ کھیل سری بھگوان، کرنی دا کرتا آپ کھائیا۔ جس نے دین دُنی دا بدل دینا ودھان، واحد اپنا حکم منائیا۔ ساچا دھرم دس اسلام، اسم اعظم اک پرگٹائیا۔ مُحبّت وچ ہو کے مہربان، محبوب کرے رُشنائییا۔ جھگڑا مُکا کے زمیں اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق ڈیرہ ڈھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگننتر دُھر دا دے کے نام ندھان، وست امولک آپ ورتائیا۔ وشن برہما شو کرے پروان، پروانے پچھلے پھول پھولائیا۔ لیکھا مُکائے سری بھگوان، انڈٹھ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھرم دوارے سوبھا پائیا۔ ستگر شبد کہے میں سناواں سچ سنگیت، سگلے سنگیو دیاں جنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنی پچھلی چھڈیو ریت، مندر مسیت نہ کھئے وڈیائیا۔ ستگر ساچا سچ دھرم ساچی دیوے نیت، نیتوان ویکھ

وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پاربرہم برہم دا دسنا گیت، آتم پر ماتم لئے پرنائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا منسا پوری کرے اڈیک، ترسنا پچھلی دئے گوائیا۔ سو وقت سہیلا اک اکیلا وقت آئے نزدیک، دُور دُراڈا اپنا پنہہ مُکائیا۔ جن بھگتو لوکھات دوس ہاڑھ ستاراں ٹھیک، ٹھا کر ہو کے اپنی کار کمائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے اوچ نیچ، راؤ رنگ کرے تبلیغ، پریت اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دو جہاناں حق نصیحت، وصیت سب دی پھول پھولائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو تکیئو اکو ہستی، جو ہست کیٹ رہیا سہائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں نام خُاری مستی، مست دیوانے دئے بنائیا۔ جس بھگتاں ساڈھے تن ہتھ سہاؤنی ہستی، کایا گڑھ کرے رُشنائیا۔ مالک ملے دُھر دا عرشی، فرشی خلق روپ بدلایا۔ برہما شو گویند والی تہاتھوں منگی اوہ پرچی، جیہڑی راہ جاندا گیا پھڑائیا۔ جس اُتے کھیل پرہو دے گھر دی، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی دھار اچھل اچھل دی، ول چھل اپنی دھار کمائیا۔

★ ۱۶ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر درشن کرن آئے پیر دے، دعوہ پچھلا نال رکھائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال کیسے نہ لہے، جگ چوکڑی راہ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر حُکمے اندر بدھے، بندنا اپنی دتی درڑائیا۔ دین مذہباں ونڈ کے حدے، حصے جھولیاں وچ ٹکائیا۔ جگت جیکار نہ کہن کدے، قدیم دا لیکھا دئے درڑائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا جگ جنم دے وچھڑے سدے، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ سدا رہے تہاڈے آگے، آگلا لیکھا آپ بنائیا۔ درس دیدار دے دیوے مزے، مذاق ویکھے جگت لوکھائیا۔ جو سرن سرنائی لگے، سگن نال اپنے گھر بہائیا۔ وچھوڑا مؤل نہ دیوے کدے، قدماں وچ لئے ٹکائیا۔ دیکھ ہو کے جگے، جگت نرالی چال دتی پرگٹائیا۔ سچ دوار دے مالک ہر بھگت بنا کے وڈے، وڈیائی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگت پیار وچ کہے او میرے لاڈلے دڈے، دُنڈاوت سب توں وکھری دیاں سمجھائیا۔ تہاڈی داغ لگے کدے نہ پگے، پگڑیاں والیاں گرواں دا لیکھا دتا مُکائیا۔ انتکال جگت نگارے اوہدے وجے، جس توں واجاں مار کے سارے گئے گائیا۔ لہنا دینا لیکھ مُکا کے جگے،

ہمساجن دھام درسائیا۔ گُرمکھاں نال کدے نہ کرے دغ، دغیباز نیارے دھام درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ درس دیدار دی منگے پریم پریتی موکھا، مُکھ مستک ویکھ خوشی منائیا۔ چنتا غم مٹا کے ہرکھ سوگا، دُکھ دلیر ڈیرہ ڈھائیا۔ اگلا وقت رہن نہ دیوے اوکھا، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرے ہو کے پہنچا، پنچم میتا دُھردرگاہیا۔ گوہند لا کے اپنا ڈھونکا، ڈھئیے دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ نام ندھان چلا کے نوکا، ہرجن ساچے رہیا چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک سہائیا۔ درس کرن نال کیسے نہ ملدا، جُگ چوکڑی رووے دھابیں مارے دیوے حال دُہائیا۔ بن بھگتاں محبوب مالک میلا کرے کیسے نہ دل دا، دلیری ویکھے جگت لوکائیا۔ ایہ کھیل اگئی چھن دا، وشن برہما شو شنکر توں پرے رہیا درڑائیا۔ ایہ نور الہی اپنے چن دا، چگر چھن ورن برن ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ خوشی سُبھاگ دِہاڑا لیکھا ہووے دن دا، دہ دِشا کھوج کھوجائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نو سو چرانوے چوکڑی جُگ بھگتاں واسطے رہیا گندا، جگت ترسنا اور نہ کھئے رکھائیا۔ نرگن دھار نرور نرکار نرکار ہو کے ملدا، خلت نام دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے گھر دئے وڈیائیا۔ درس کرن جوآئے آج، آگے اجل توں لئے پچائیا۔ فیصلے والا سُن کے سوال جواب، جواب طلبی سب دی پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبرو جس دا لیندے رہے خواب، پڑدا اگلا دئے چُکائیا۔ جن بھگتاں دی دُھردرگاہی کھول کیتا، بن اکھراں لیکھا دئے درڑائیا۔ دُھردرگاہ دا دے کے آب، امرت رس اک چکھائیا۔ میل ملانے آپ مہاراج، راجن راج چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ مان وڈیائی گرسکھ سنت سہیلے سچ سادھ، جنہاں چرن کول سرن دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ درس کرن دی جوآئے خاطر، خطرہ گئے مُکائیا۔ گوہند لیکھے لگی اگئی پاتر، لہنا پُرکھ اکال دئے درسائیا۔ سنت سہیلے بنائے چاتر، چاترک اپنے لئے پرگٹائیا۔ ست دوار دس کے پاتن، نئیئا نوکا نام چڑھائیا۔ جنم کرم دی پوری کر کے آسن، آشا اچھیا وچ سمائیا۔ سچ دوارے کر کے واسن، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ منزل پوڑی چاڑھ کے گھاٹن، گرہ مندر دئے وکھائیا۔ جن بھگتو جیہڑا کھیل آگے رکھیا باطن، اوس دا پڑدا دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نرگن نرکار بن کے سجن ساکن، سخیاں دا لیکھا اکو نظری آئییا۔

★ ۱۶ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہکت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن درشن سنگھ لکھے لکھاری، گرداس گوید گود گاند راہ تکائیا۔ جو حکم ملیا دھر نرنکاری، نرآدھاری دتا درڑائیا۔
 اسپس ویکھ کے آئے سرشٹی درشٹی ساری، کھوجی بودھی ویکھی جگت لوکائیا۔ دھرم دا ربیا نہ کھئے آچاری، وبھجاری کیریا کرم کمائیا۔
 جگت دُباگن دسے ناری، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ دھرم دوار نہ کھئے جیکاری، ہاباکار خلق خدائیا۔ پیج ربیا نہ کھئے سواری، چرن
 دھیان نہ کھئے ٹکائیا۔ سیل پوجس ویکھی خواری، دھرم استھان سری بھگوان نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسپس پھردے پھردے تھکے، بن کے پاندھی راہیا۔ حکمے اندر ہو کے پکے، پارہرم در بیٹھے سیس نوائیا۔
 جو چن کریئے سچے، ست نال سنائیا۔ اسپس برہمنڈ کھنڈ سارے کچھے، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ چار کٹٹاں پھرے نئے، رستہ ویکھیا جگت
 لوکائیا۔ وکار ہنکار وچ من واسنا اندر پھسے، فیصلہ حق نہ کھئے سنائیا۔ ممتا موہ وچ گرے، گرہستی وبھچار روپ وٹائیا۔ رسنا جہوا
 کھاندے ویکھے وچھے کٹے، چھریاں روپ بغل قصائیا۔ سب دے جیتھڑ پُرانے پھٹے، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ ساڈے نام دی قیمت پاؤندے
 ٹکے، ہٹو ہٹ وکائیا۔ دین مذہب اک دوجے نوں کردے ٹھٹھے، ٹھوکران نال ٹھکرائیا۔ ساڈی مان وڈیائی کوئی نہ رکھے، سچ پریم نہ کھئے بنائیا۔
 اسپس ویکھ کے آئے نرگن آکھے، سرگن سارے بیٹھے بھلائییا۔ پرہو کیوں دھوکھے وچ رکھیں، سچ دئیے سنائیا۔ ساڈے پورے ہوئے لوکات دے
 پٹے، پٹنے والا کرے اکوائیا۔ مان ربیا نہ تیرتھ اٹھسٹھے، سٹھ سال دی آیو سب دی دئے دُبائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 ساچی کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گرداس دس کی کچھ لکھت، گردیو کول سمجھائیا۔ گرداس کہے ٹھاڈی اوس کول فہرست، جو
 فیصلہ حق سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تسیں بھوگن والے گرہست، تٹان نال وڈیائییا۔ کیوں کلجگ اتم سارے رہے خسک، پلؤ اپنا رہے
 چھڈائییا۔ کچھ یاد کرو جگ آباد کرو اپنے مستک لگا ویکھو تلک، منکے والی انگلی پھیر نہ کھئے گھسائییا۔ ٹھاڈا لہنا دینا نہیں ٹانک نہیں
 جِست، اک دو نہ ونڈ ونڈائییا۔ تسیں وڑے نہیں کسے بہشت، سورگاں وچ سنھ نہ کھئے لگائییا۔ ذرا تگواگمی ایشٹ، اشٹابکر دئے گواہیا۔
 کچھ لیکھا یاد کرو جس ویلے مات لوک دے ملدے رہے ٹکٹ، راہ دھرم دا اک جنائیا۔ چوٹیاں اُتے پیکٹ وچ بند ہو کے سہاؤندے رہے

اپنی پکٹ، دوار دھرم ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک درسائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہن دسیا بنیا سچ، سچ سچ درڑائیا۔ پڑدا رہے نہ کایا کچھ، اوبلا دینا مٹائیا۔ پرہہ دا حکم مننا پک، جس پختہ دتا سنائیا۔ حقیقت لبھی کتوں نہ حق، حکم سنے نہ کھئے ڈھردرگاپیا۔ سب دے اُتے پے گیا شک، سنسا بہرم نہ کھئے مٹائیا۔ جان اندر ویکھیا تگ، تقدیر سکے نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا حکم ڈھردرگاپیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں پھرے چھیتی چھیتی، چھتردھاری کھوج کھوجائیا۔ تیرے حکمے اندر دین دنی دے بھئے بھیتی، بھوراں وچ چرن ٹکائیا۔ پرہو ساڈی کسے یاد رہی نہ نیکی، نکے وڈے سارے رہے بھلائییا۔ من واسنا جگت دوار دی بیٹی، کلجگ جیواں گئی پرنائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں وچ ویکھی، سوہنا ناچ نچائیا۔ سادھ سنت بن بہہ بھیکھی، بھگون بھٹکنا وچ بھوائیا۔ تیرے دواریوں سارے بھئے پردیسی، کارن نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لہنا پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھی چار کٹ دی کوٹ، کٹیا نظر کھئے نہ آئییا۔ دہ دشا سب دے اندر جھوٹھ، ست سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا نظر نہ آیا کوئی پوت، پتا پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ اسیں کر کے آئے کوچ، کوچا گلی کھوج کھوجائیا۔ سب دے انتر دسے دوج، دتیا بھاؤ نہ کھئے مٹائیا۔ تیرے حکمے اندر سب کچھ لیا بوجھ، من مت بُدھ اندر ویکھ وکھائیا۔ خالی دسے کایا پنج تت بھوت، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دینا وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گرداس کی دینا لکھ، لکھت پچھلی دئے گواپیا۔ بنا گوبند توں گوبند دا رہے کوئی نہ سکھ، سکھیا جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ بنا بھگت توں بھگت رہے نہ رکھ، مئی مون نہ کھئے سرنائیا۔ ساچا منے ایشٹ کوئی نہ اک، جس وچ انیک گئے سمائیا۔ من دی سرتی اندر سارے رہے ٹک، ٹکا مستک دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ گوبند کہے میرے کول پچھلی تیری چٹ، چٹھی رہیا وکھائیا۔ اپنا کھیل آپے نچٹھ، ایہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار سارے رہے پٹ، کوک کوک سنائیا۔ اگے حال دسیئے کس، قسمت سکے نہ کھئے بدلایا۔ اسیں کوڈیاں اُتوں گئے وگ، قیمت مل رہیا نہ رائیا۔ برہم پیار کرے کوئی نہ بت، بتکاری روپ نہ کھئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں سارے دے گئے پٹھ، کروٹ وچ کروٹ آپ بدلایا۔ ہن پچھئے کس کس، قسم سمجھ کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی اسیں لگے لکھاؤن، لیکھا قلم بنائیا۔

گرداس کہا کی مینوں آوو سناون، سنیہڑا دھام ڈھردرگاہیا۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ اپنی کرنی آئے کراون، بدلی آپ کرائیا۔ ہُن ایہہ میری دھار وچ آنا چاہون، نانا چھڈن جگت لوکائیا۔ اکلا سماں میری جوت وچ سماون، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ لہنا اور نہ جانے گن اوگن، گن اور نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا حکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈی کی رپورٹ، سچ دیو سُنائیا۔ سارے کہن اسیں ویکھے قلعے کوٹ، بنک دوارے پھول پھولائیا۔ ساچا نور نہ ملیا جوت، پرکاش اندھ نہ کھئے مٹائیا۔ ساڈے اندر پے گئی سوچ، سمجھ نال نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہہ پرہیو تیرا اکھی چوج، نرالے پریم دتا کرائیا۔ سائوں لائے سرشٹی دی وچ کھوج، آپ بیٹھا حکم سُنائیا۔ کلجگ اتم ساڈے وس دا نہیں روگ، روگی کیتی سرب لوکائیا۔ پھر کے ویکھے چوڈاں لوک، لکيا رہن کھئے نہ پائیا۔ بن تیریاں بھگتاں تیرا گائے نہ کھئے سلوک، سوہلا سچ نہ کھئے سُنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اسیں اوس دوارے گئے پہنچ، نرگن دھار پندھ مُکائیا۔ ساڈی منسا رہی کوئی نہ لوچ، لوچن اکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ اسان سماں ویکھیا ہت، جگ چوکرئی پندھ مُکائیا۔ اتم ہو کے تیری گوت، تیرے وچ سمائیا۔ تُوں داتا نرمل جوت، نرگن نور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دئی سب جھاکئی، پڑدا رہیا نہ رائیا۔ ویکھیا تن وجود خاکی، جسمان اسماں پھول پھولائیا۔ کسے گرہ ملیا نہ کملاپاتی، پتیرمیشور سوہیا پائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ مایا کارن بن گئے پاٹھی، پوجا ٹکیاں نال کمائیا۔ ملا شیخ کوڑے قاضی، قسماں جھوٹھیاں رہے کھائیا۔ حقیقت دا نظر نہ آیا کوئی نمازی، روزہ رکھ کے وقت گوائیا۔ کعبے چڑھیا کوئی نہ حاجی، حضرت سیس نہ کھئے جھکائیا۔ دین دئی ہوئی داغی، دغ وچ لوکائیا۔ سب دی ہاردی دسے بازی، بازاں والا حال رہیا سُنائیا۔ سچ دوار رہیا کھئے نہ راگی، ڈھڈاں کوڑیاں رہے کھڑکائیا۔ پُرکھ اکال اکو بن جائے سب دا گاڈی، گارڈینان دا لیکھا دئے مُکائیا۔ کوڑ گریاراں دی ودھ گئی آبادی، ست سچ بیٹھا سیس جھکائیا۔ اسیں کسے دے رہے نہ امدادی، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ایویں پھر کے آئے بن کے پاندھی، پھیرا جگت لوکائیا۔ بن تیری کیرپا سرب جیاں پت جاندی، ہووے نہ کھئے سہائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا دسے آندھی، چند نور نہ کھئے چمکائیا۔ من واسنا ہوئی پھاندی، بندھن سارے رہی پائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ تیرا باندی، جو بندنا تیری سیس نوائیا۔ تیرا کھیل اولڑا سوانگی، سوانگ اپنا دے وکھائیا۔ ساڈی آسا تھکی ماندی،

دھرم پُن نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک اُچائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی دسیئے جگت عادت، عمل چھڈیا جگت لوکائیا۔ بن تیری کِرپا سب تے آئے قیامت، قیامگاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں بھگت تیرے امانت، صحیح سلامت سوہیا پائیا۔ اسیں صرف ایہناں دی دینی ضمانت، جیہڑے چرن تیری سرنائیا۔ ساچا بخش نام نیامت، رس اپنا دے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے مینوں لکھتی دیو بیان، لیکھا بن قلم شاہیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈے بھگوان، سری سر تینوں سیس جھکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی وچوں سائوں تئیاں اکاسیاں اُتے تھوڑا جہا مان، جو ساڈا دھیان لگائیا۔ جنہاں وچوں تین تینوں پروان، بھائی گرداس دئے گواہیا۔ باقی دا صاف دے نشان، نشانے گئے بھلائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد کہے بتیاں دا ثابت ایمان، بتی دند نال وڈیائیا۔ اک تیری کرے کلیان، کلمہ اکو تیرا گائیا۔ اس نے روزہ رکھیا نہیں وچ رمضان، نماز وچ نہ سیس جھکائیا۔ کدی بولیا نہیں نال زبان، مکھ راگ نہ کھئے الائیا۔ سد تیرا سندا رہے پیغام، کلام نور الاہیا۔ تیرا کھیل وڈا امام، محض تینوں دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ گرو دس کہن کی دسیئے پاربرہم، پرہو تیری وڈیائیا۔ اک سو پنج دا ثابت دے دھرم، جنہاں نوں دھرم ملی وڈیائیا۔ اکانویاں دا گوبند نال جنم، چوڈاں نانک سنگ نبھائیا۔ باقی سب دے اندر بہرم، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ ساڈے نیتر آوے شرم، نین اکھ شرمائیا۔ تیرا حُکم کلجگ کوڑی کِرپا بدل دتا کرم، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ اسیں میٹ کے آئے ورن برن، ورنان برناں لگی جگت لڑائیا۔ گوبند لیکھا دس کے آیا تیرے چرن، اپنی پوجا نہ کوئی کرائیا۔ سچ دا دسیا پڑھن، دین مذہب نہ ونڈ وندائیا۔ جو تیرا درشن کرن، اوہنا جنمے کدے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کہن رل کے، رلا وچ رہن نہ پائیا۔ اکو دپیک جوتی جل کے، تیرا نور کرے رُشنائیا۔ اسیں کھیل ویکھئے جل تھل کے، دو جہاناں پھول پھولائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے تگے جو تیری سرنی پلدے، پلک نہ جھلن جُدائیا۔ جنہاں دے لہنے دینے کلجگ کل دے، کل کلکی تیری اوٹ تکائیا۔ اسیں تیرا حُکم سندیشے رہے گھلدے، جگ جگت سُنائیا۔ اتم تیرے وچ رلدے، ناتا توڑ خلق خُدائیا۔ ہُن مسلے نہیں حل دے، حالت رہے جنائیا۔ تیرا بھانا رہے جھلدے، سر سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھيو دینا کھلائیا۔ گر

اوتار پیغمبر کہن دین دُنیا ویکھی خالی، خالی کیتی خلق خُداِئیا۔ بن تیرے آگے رہے کوئی نہ مالی، غنچہ گل نہ کھئے کھلائیا۔ چار جُگ اسان گھال گھالی، بہ تیری سیو کھائیا۔ تیرے نام دی کردے رہے دلالی، جگ ونجارے روپ بدلایا۔ اتم در تے کھڑے سوالی، اپنا حال سُنائیا۔ ویلا وقت ویکھ حالی، ماضی اپنی نگاہ ٹکائیا۔ تیری مُحبتِ ملے نہ بہالی، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کلجُگ زین اندھیری کالی، کلمیاں والے دتے بھلائیا۔ پت رہے کسے نہ ڈالی، سنمل رُکھ دین دُہائیا۔ تیری چال پرہو نرالی، جُگ چوکرئی بدلدی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ دے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اپنے دتے بتا، بہتیاں وچوں تھوڑے نظری آئیا۔ جیہڈے مَن ساڈی رضا، راہ تیرا رہے تکائیا۔ تُوں واحد اک خُدا، خود خبر دے پُچائیا۔ تیرے نام دی گاؤن صدا، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ آگے چلا اپنی رضا، رازق رحیم ہو سہائیا۔ تیرا نام وڈ الاہ، اللہ اپنی کار کھائیا۔ ساچا مارگ دس راہ، رہبر اکو بن گوسائیا۔ ساچے بھگتاں لے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ آگلا مارگ دے لگا، حُکم اپنا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسان دسیا حال حقیقی، حق دتا جنائیا۔ پرہو تھوڑیاں دی ویکھی پرتی، اک ست نال سمجھائیا۔ آگے بھگتاں دی رکھنی ریتی، جو مندر مسیتی رہے تجائیا۔ تیری کھیل سدا انڈٹھی، جُگ چوکرئی چلی آئیا۔ لہنا دینا پورا کر دے چیوٹی، گر مگھ گر گر رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم دینا سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گر گوہند، تیرے نال وڈیائیا۔ تیرا لیکھا گہر گمبھیر ساگر سِندھ، قلم شاہی نہ کوئی سمجھائیا۔ تُوں مالک گئی گہند، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ سب دی مٹا دے چند، چنتا دے چُکائیا۔ تیرا روپ دھار سِنگھ، جس دی ونڈ نہ کسے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ گوہند کہے میں کران پُکار، پُنه پُنه سیس نوئیا۔ پرہو تیرا کھیل اپار، جُگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ اسیں سارے ویکھ کے آئے تیرا سنسار، بن کے پاندھی راہیا۔ ساچے پری لے بہال، لیکھے وچ دتے جنائیا۔ آگے آپ کر سنہال، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھائیا۔ دھر بینتی اک محبان، سوال جواب نہ کھئے وکھائیا۔ آگون بول کہا بھگوان، شبد سچ شنوائیا۔ گر اوتار پیغمبر بول بنا زبان، سیس نوا کے سیس جھکائیا۔ کیوں ساڈا اِشٹ اک ایمان، مالک نور خُداِئیا۔ دین مذہب شرع نہ رہے شیطان، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا سانجھا اک استھان،

در دوار اِکو سوبھا پائیا۔ مالک نوجوان، سوریپر اکھوئیا۔ جیہڑا کلجگ اتم آوے وچ میدان، مدد منگ نہ کھئے منگائیا۔ جھگڑا مکا زمیں
 آسمان، دو جہاناں کھیل وکھائیا۔ ساچے نام دا بنا ودھان، حکم اپنا اک چلائییا۔ ساچے بھگتاں کر پروان، پروانے دُھر دے دئے پھڑائیا۔ سُرتی
 شبدی میلا میلے ہانی ہان، جوتی دُھر دی جوڑ جڑائیا۔ ساچا بن اگئی کاہن، گوپی بنا گوالیاں لئیے پرنائیا۔ ساچا ہو کے سچ امام، عملان
 دے عمل رہیا بدلائیا۔ دے کے دُھر فرمان، سندیشہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ساچے بھگتاں نال ٹھاڈا نشان، بنا نشانے نشانہ سکے نہ
 کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو کی تیرا نشانہ، نشانیاں والے دے
 جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا بھگت کدے نہ ہووے بیگانہ، دوجا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اوہدا کھیل جگت جہانا، جسم ضمیر نہ کھئے بدلائیا۔ انتر
 باہر گاوے میرا گانا، ساچا ڈھولا اک صلاحیا۔ دُھر درگاہے دیوے مانا، ماہی ہو کے مُحبّت وچ کھوج کھوجائیا۔ ویلا وقت کران سہانا،
 سوہنا رنگ رنگائیا۔ پرگٹ ہو کے وچ جہانا، جہالت کوڑی دیاں مٹائیا۔ اتم آواں وچ میدانا، ڈنکا اِکو اک وجائیا۔ کرے کھیل آپ مہانا،
 مہما اکتھ اکتھ سنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تُساں سولان ہاڑھ پھیر ہونا روانہ، لوکات راہ تکائیا۔ اپنے اپنے نام دا لے کے جائیو نال پیمانہ، پیمائش
 اگلی دئے سمجھائیا۔ جس نواں بناؤنا بھگتاں دا خانہ، خانگاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ایکا ڈنک وجاؤنا دمامہ، دمان دا لہنا دینا مکائیا۔ تُساں اترنا
 اتوں آسماناں، زمیں اُتے، اپنا آپ ٹکائیا۔ میں پھر کے جوتی جامہ، شبدی گوہند نال اٹھائیا۔ ساچا مارگ دسنا آسانا، اصل دینا جنائیا۔ او
 تگو لکھ چوراسی دا دھرم دا کاہنا، جس دی گوپی انگ نہ کوئی لگائیا۔ جس دا بھگتی نال بھریا نہ کدے خزانہ، جگ جگ بھگتاں سد آپ
 ورتائیا۔ اوس نے بدل دینا زمانہ، حکمے اندر حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے حکم نال اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن چلو چلیئے جگ، پرہو ریتی ویکھ وکھائیا۔ سچ دوارا ویکھیئے سچ، جتھے سجن دُھردرگاہیا۔ گرداس کہا راہ وچ ویکھو لگی آگ، چوڈاں
 طبق رہے گر لائیا۔ میری قلم نے رستہ بند کیتا شاہ رگ، روداس چیمارا نال گواہیا۔ کلجگ ہنس بڈھی ہوئی کگ، ساچا رنگ نہ کوئی
 رنگائیا۔ آگے کھیل سورا سربگ ہر کرتا آپ درڑائیا۔ جس نے بھگت سُہیلے سد، سدا شبد حکم سنائیا۔ پریم پریتی اندر لئیے بدھ، بندنا اِکو
 دتی جنائیا۔ دین دنی نالوں کر الگ، اگم کتھا رہیا سنائیا۔ او اِکو کرو ج، بن کعبہ کعبہ رہیا پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال لو لبھ، گوہند ملے

دُھردرگاہیا۔ رام دوارے بہو سچ، کاہنا بنسری دئے سُنائیا۔ ساچی منزل کرو جج، محبوب تگو نور خُداہیا۔ جگت وبار دیو چھڈ، چُھٹے کوڑ لوکائیا۔ جن بھگتو نعرہ لاؤ اڈ، وکھرا رہن کوئی نہ پائیا۔ ستگر مالک اک سربگ، الپگان لئے ترائیا۔ کوئی رہے نہ بگڑا بپ، کوڑ ویس نظر نہ آیا۔ سب دا لہنا میٹے ہسہ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ پرگٹائیا۔ سچ حُکم آپ پرگٹاوانگا۔ گر اوتار پیغمبران سرب وکھاوانگا۔ جگت ریتی نیتی آپ بدلاوانگا۔ وشن برہما شو گنڈھ جو گئی پیچی، جن بھگتاں کولوں کھلاوانگا۔ سوہنی پُھلواری لا باغیچی، گوہند اپنا پھیرا پاوانگا۔ جیہڑا خُون کڈھیا وچوں چیچی، چم درشٹیاں وچوں بدلاوانگا۔ تَسین اگلا سال کڈھنا وٹ کسِسی، کچیچی سب دی آپ کھلاوانگا۔ تہاڈی تَن نہ دیوے پریتی، پتِریاں دے اُتوں لیکھا سرب مُکاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کر وکھاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر نال لیاوانگا۔ نرگن دھار نور چمکاوانگا۔ شبد ناد دُھن سُناوانگا۔ جن بھگتو تہاڈے بنا کے اگلے گن، پچھلا لیکھا صاف کراوانگا۔ اگلا لہنا مُکا کے ہُن، ہاں ہوں پندھ مُکاوانگا۔ جے لکھ چوڑاسی وچوں لئے چُن، آگے اپنے رنگ رنگاوانگا۔ ہور رہے نہ کوئی رکھ مَن، سب دا مان بھگتاں آپ دواوانگا۔ ستجگ ساچی چلے گل، مالک ہو کے پار لگاوانگا۔ گرمکھ کوئی نہ جائے رُل، جس دے مالا ہتھ پھڑاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر تہاڈا تول نہ سکن تول، تولا اکو نظری آوانگا۔ تَساں گاؤنا سوہنگ بول، اندر وڑ کے آپ بدلاوانگا۔ دو جہاناں وجے ڈھول، ڈنکا اکو ہتھ اُٹھاوانگا۔ جدھر تگو وسان کول، نیڑا دُور پندھ مُکاوانگا۔ سچ دوار تہاڈا کھول، جن بھگتو دو جہان آپ پرگٹاوانگا۔ تَساں بیٹھے رہنا اڈول، نو کھنڈ اپنی کار کماوانگا۔ ہر پردے اندر موں، موں تندی گنڈھ پواوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے رنگ سچ رنگاوانگا۔ ساچا رنگ اک رنگاوانگا۔ لکھ چوڑاسی وچوں پرگٹاوانگا۔ گر اوتار پیغمبران سوہنے (سنگ)، بھگت بھگتی روپ وکھاوانگا۔ جیہڑے کیسے دے کولوں نہیں کچھ منگدے (منگ)، اوہناں دی جھولی آپ بھراوانگا۔ تہاڈی سرتی نال جاوے ہنڈھ، پچھلیاں تئیاں آگے نال جڑاوانگا۔ وشن برہما شو دی کھول کے گنڈھ، جن بھگتو گنڈھ تہاڈی جوڑ جڑاوانگا۔ سچ پیار دی دے کے گنڈھ، پلو اپنے نال جڑاوانگا۔ جن بھگتو ویلا یاد رکھنا ساڈھے پنج، پنجاں دے پنچے آپ لگاوانگا۔ اکیاں اکیاں دا ہووے سنگ، گوہند دی اگی سرب وکھاوانگا۔ استری پُرش اکو روپ نور چند، بردھ بال نہ ونڈ ونڈاوانگا۔

جیہڑا مار کے آیا پندھ، پاندھی ہو کے پار لنگھاوانگا۔ تُساں سوہنگ گاؤنا چھند، تُھاڈے من کا منکا آپ بھواوانگا۔ اکی قدم جانا لنگھ، اکی اک ونڈ ونڈاوانگا۔ چھوٹیاں بالیاں اندر دے کے اند، بنا منکے توں ممتا موہ چکاوانگا۔ اوہناں دی آتم سیج سہا پلنگ، ساڈھے تِنّ سال توں اندر چھوٹیاں سب دے اندر ڈیرہ لاوانگا۔ جنہاں بردھاں نوں چلداں چلداں آجائے کھنگھ، اوہناں دے سواسے آپ چلاوانگا۔ جنہاں نے کرنا وچ پکھنڈ، اوہناں نوں سٹھ دِن توں بہتی عمر نہ ہور بھگتاوانگا۔ ایہہ ویکھن والا اکو اند، بھیکھیاں بھیکھاہاریاں بھیکھ گواوانگا۔ اوہ جن بھکتو کیسے نوں جھوٹھ دا کھان دینا نہیں اک ڈنگ، ڈنڈا اپنے ہتھ اُٹھاوانگا۔ اوس دوارے دیواں تنگ، جتھوں جگ چوکڑی جوئیاں وچ بھواوانگا۔ جس کارن مارن آیا پندھ، سو گر اوتار پیغمبراں کھیل وکھاوانگا۔ آگے کر کے اپنے وچ بند، بندیاں توں بندے اپنے پھیر بناوانگا۔ کیسے نے ستاراں ہاڑھ نوں کرنی نہیں کوئی سنگ، سوہنگ ڈھولا سب دی رسنا وچوں کڈھاوانگا۔ جیہڑا دھوکھے نال بلاوے دند، اوہدے دنداں توں پچھے ساہ رکھاوانگا۔ جو لیکھا گیا سمجھا کے پُری اند، اند پُری دا واسی ہو کے اند پُری پھیر وساوانگا۔ جتھے گرمکھ چمکے چند، اوتھے گوہند نظری آوانگا۔ تُسیں میرے تے میں تُھاڈا انگ، انگیکار آپ ہو جاوانگا۔ بھگت اُدھارنا پرہہ دا وکھرا ڈھنگ، ڈھاڈیاں کولوں راگ نہ کوئی الاوانگا۔ تُھاڈا لیکھا رہے نہ کریر جنڈ، جیرج اند وچوں باہر کڈھاوانگا۔ تُساں اکو گاؤنا چھند، چھندے بچے آپ بناوانگا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سدا بخشنند، بخشش رحمت آپ کھاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کوں چلے دھار، دھرنی اُپر دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے ساچی ویکھنی نگاہ مار، نگاہبان نال رلائیا۔ اکیاں دا سکدار، اکو اک نظری آئیا۔ جموں والیاں کر خبردار، سب توں آگے دئے لگائیا۔ ماجھے والیاں سرت سنہال، پلُو دھرم دی گنڈھ پوائیا۔ دلی اٹارسی پونہ کان پُر مہو پیج سوار، جوڑی دھر دی جوڑ جڑائیا۔ دوآبے والیاں پچھ کے حال، پسچاتاپ دئے مکائیا۔ مالوے والیاں کر خیال، پچھوں دھگا آپ لگائیا۔ ایہہ کھیل کرے کرتار، اپنی کار کھائیا۔ گوہند پھیر کرے سوال، شبدي حکم سمجھائیا۔ پرہہ اگلا لیکھا دے وکھال، کس بدھ بدلیں جگت لوکائیا۔ ابناشی کرتا دئے احوال، حوالہ اگلا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کرنہار سدا پرتپال، پرتپالک پالکی اپنی اک بدلائیا۔

★ ۱۷ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ جلوں چلن دے سمیے لکھت ★

ستاراں ہاڑھ دُھر درگاہوں آئے اوتار پیغمبر گر، گوہند شبدی دھار روپ پرگٹائیا۔ وشن برہما شو ویکھن دیوت سر، مَن جن بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹنی ٹھگ چور، مایا ممتا موہ وکار مٹائیا۔ من واسنا رہن نہ دینا شور، شرع دی شرم دینی بدلائیا۔ ساچے مارگ چار ورن اٹھاراں برن دینا تور، تریا توں پرے اگلا امراپد سمجھائیا۔ تسیں آتم پرما تم نہیں کوئی ہور، جوتی نور نور رُشنائیا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا شبد اگتی بٹھے ڈور، دو جہان سری بھگوان نرگن دھار ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنڈیشہ نر نریشا نرگن نروریر نراکار سانجھا یار سچکھنڈ دوارا اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیئے کھیل مہانا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس دا ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکھراں والا گاؤندے آئے گانا، صفتاں والے ڈھولے جگت سُنائیا۔ سو پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی پاربرہم پتیرمیشور نرگن جوت پھر کے بانا، نروریر ہو کے اپنی کھیل کھلائییا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر، بے نظیر شبد اگتی دُھر دا بن اماما، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ جگت جہان میٹے راجا رانا، نام کھنڈا وچ پُریاں لوآں آپ چمکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سب نوں مٹنا پئے بھانا، سیس جگدیس آگے سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار شبد انادی برہم برہمادی اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن نو سو چرانوے چوکڑی جگ کر دے رہے اڈیک، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دھرم دوارے منگدے رہے بخشیش، چرن کول دھیان لگائیا۔ نرگن دھار چلائی اپنی ریت، آتم پرما تم اپنا بھیو کھلائییا۔ ستجگ ساچے جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، شودوالا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے گاؤن گیت، مانو ذاتی مندر تن وجود دینا وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، راؤ رنگ ایکا رنگ وکھائیا۔ ست ستوادی تیرے در تے منگدے آئے بھیکھ، بھکھیاں بھچھیا جھولی دینی پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دُھر دے کنت، آتم کرنی ٹھانڈی سیت، ترے گن مایا پنج تت پنج وکار نہ کھئے جلائییا۔ ساچا کلمہ دُھر دا نام شبد اگتی دسنی اک حدیث، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھٹ انت نرنتر کروٹ بدل اپنی پیٹھ، سٹمکھ ہو کے نور نور کر رُشنائیا۔ سچ دوارا ٹھانڈے دربار پروردگار سانجھے یار رحمت وچ کر بخشیش، مہر نظر

بے نظیر اپنی اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہاڑھ ستاراں اسپں پہنچے ٹھیک، ٹھاکر پچھلا لیکھا مول مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسپں آگے تیرے سدے، شبدی نور جوت رُشنائیا۔ تیرے حُکے اندر بدھے، در ٹھانڈے سپس جھکائیا۔ اسان مارگ تیرے پچھلے بدلے ویکھنے آگے، اگلا راہ اک سمجھائیا۔ کس بدھ بھگتاں در درس دیویں اُپر شاہ رگے، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرے نام دا ڈنکا ہر گھٹ پردے اندر وجے، انحد نادى ناد کرے شنوائیا۔ امرت نام بھنڈارا دیوے دھرم دی دھار مدھے، مدھر خُماری اک چڑھائیا۔ ست پرکاش ویکھنے چار کُنٹ وچ جگے، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ بن تیری کریا تیرا دوار کیسے نہ لہے، کھوج کھوج تھکی لوکائیا۔ صدی چوڈھویں ہوئے سارے ہکے بکے، پس پسا دئے گواہیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے تیرے سنگ تھوڑے ہوئے اکھے، جنہاں دے آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ دیناں مذہباں دے میٹ کے رٹے، رٹن تیری اک لگائیا۔ سماج جگت وبار پچھلے چھڈے، چھڈی کوڑ لوکائیا۔ منزل اک حقیقی لنگھے، جتھے ملدا بے پرواہیا۔ آتم سیج سہاویں پلنگے، در دروازہ اک گھلائییا۔ جتھے لوڑ رہے نہ کیسے پنڈے، بودھ آگادھ کر پڑھائیا۔ تیرا بھگت تیرا پریم اکو منگے، من کا منکا دینا بھوائیا۔ آسا منسا پوری کرا جمنا سُرستی گوداوری گنگے، تیرتھ تٹ دین دُہائیا۔ کلجگ جیو بن ستگر شبد ہوئے اندھے، نج نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی پوری ہووے منسا، ممتا جگت رہے نہ رائیا۔ تیرا بھگت سہیلا ہنسا، نام مانک موتی چوک چُکائیا۔ من ہنکاری رہن نہیں دینا کنسا، کاپن اپنا ڈنک دینا سُنائیا۔ رام رگھونس سہاؤنا ہنسا، سینتا سرتی جوڑ جڑائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد سجدہ کرے وار اگتا، دھوڑی خاکی خاک رمائیا۔ نانک گوہند دوار بن کے ساچی سنگتا، سنگ ملیا دُھردرگاہیا۔ کلجگ انت اخیر سماں جائے لنگھدا، جگت و دیا سمجھ کھئے نہ آئییا۔ جن بھگتاں بھيو کھولنا ہنگ برہم دا، پاربرہم اپنا نور چمکائیا۔ پرکاش کرنا نوری چند دا، سوریہ چند نہ کھئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہے جن بھگتو ٹھاڈے پچھے ستجگ تریتا دواپر آیا منگدا، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک پریتی ٹھاڈی کایا اندر باہر منگدا، رمز اکو اک لگائیا۔ اک اک منکا وارث بنیا اگلے پنڈھ دا، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ آدی لیکھا برہما شو دھار گنڈھدا، جسدا بھيو نہ کھئے سمجھائیا۔ ٹساں رس لینا پُرکھ اکال اند دا، پرمانند وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ جگت وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھن آئے کھیل مہان، مہا اکتھ نہ کھئے سُنائیا۔ جس نوں سمجھے نہ وِدیا دا گیان، اکھراں وچ لیکھ نہ کھئے پرگٹائیا۔ کاتب دئے نہ کھئے نشان، قلم شاہی نہ کھئے چٹرائیا۔ شاستر سِمرت ہوئے حیران، وید پُراں آکھ شرمائیا۔ ایکا حُکم دیوے حُکران، جو نِرگن داتا دُھردرگاہیا۔ جس دی سارے کردے آئے کلیان، نام کلمہ ڈھولے گاٹیا۔ در تے منگدے آئے دان، بھکھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ بھوکھتاں وچ دیندے آئے بیان، لکھتاں وچ اک سندیش سُنائیا۔ سو کھیل کھیلے والی دو جہان، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ اسیں اُس دا سُنن آئے فرمان، جو بھگتاں کرے پڑھائیا۔ جن بھگتو آتم پرما تم دُھر دا نانا گوپی کاہن، تتاں توں پرے سنگ نبھائیا۔ سو سوامی انترجامی ہنگ برہم دیوے مان، سِری بھگوان اپنا روپ سمجھائیا۔ خوشیاں وچ گر اوتار پیغمبر ہاڑھ ستاراں دُھر دا ڈھولا اِکو گان، جن بھگتاں مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنو بھگوان، ستجگ ساچا مارگ دے وچ جہان، جگت بدلی سمجھ سکے نہ کھئے انسان، مہربان دُھر دی کرنی کرتا آپ کھائیا۔

★ ۱۷ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال جلوس دی سماپتی سمیے دا شبد ★

گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیا عجب نظارہ، جس نے نظریہ دتا بدلائیا۔ نِرگن نُوں ہویا اُجیارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دُھر درگاہیا۔ جس دا سوہے سچکھنڈ دھرم دوارا، مقامے حق نُوں رُسنائیا۔ شبدي بولے سچ جیکارا، دُوجا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ چار جگ جس دیاں گاؤندے آئے واراں، راگاں ناداں وچ صلاحیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا نِرگن دھار لے اوتارا، اوتر اپنی کار کھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے سچ جیکارا، جے جے کار اک سنوائیا۔ تو نو کھول کے بھگت دوارا، بھگوان اپنا بھيو کھلائییا۔ ساچے سنتاں کرے پیارا، ست ستوادى پڑدا لاہیا۔ گرمکھ گر گر دیوے ہلارا، شبدي اپنا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیا سچکھنڈ دا رنگ، رنگت دُھر دی نظری آئییا۔ آتم پرما تم ہویا سنگ، نِرگن نِرگن وجے ودھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا گیا لنگھ، منزل اپنی پنڈھ مُکائیا۔ جتھے جگت وکارا کرے کوئی نہ جنگ، ممتا موہ نہ کھئے وکھائیا۔ شبد انادی وجے مردنگ، دُھن آتمک راگ

سُنائیا۔ سب توں وکھرا دس کے ڈھنگ، بھگت سُپیلے رہیا اُٹھائیا۔ اتر آتم نرنتر بخش کے اک اُمنگ، منسا اگلی دئے سمجھائیا۔ سچ سُنجنی سیجا ویکھو پلنگ، جس دی باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ کرے پرکاش سوریہ چند، نرگن نُر ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھی ہاڑھ ستاراں تھت، سمت شہنشاہیا۔ پُرکھ اکالا دُھر دا مت، دین دیا لا دیا کھائیا۔ پروردگار سانجھا کرے بت، رحیم رحمت آپ کھائیا۔ جن بھگتاں بن کے مات پت، گود سُنجنی اک سُنھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچی سب تُوں دیوے سکھ، ورن برن نہ کھئے رکھائیا۔ اتم دیوے کدے نہ پٹھ، پر ماتم میلا ہر گھٹ تھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت سب دا کارج لئے نچٹھ، اور دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں دیندا آیا بھکھ، وشن برہما شو دیوت سرُ سیو لگائیا۔ جس دی مہا اندر کتھا کہانی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لئی لکھ، قلم شاہی کاغذ جوڑ جُڑائیا۔ سو کھیل کرے اک انڈٹھ، جس دا بھيو کسے نہ آیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کھوج سوا گٹھ، رام وششٹی پڑا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا ایکنکارا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن ویکھ بھگت سُپیلے، سخیاں مل کے وجے ودھائیا۔ ایکا رنگ رنگے گرو گُر چیلے، چیلہ گر بھيو نہ رائیا۔ جس تُوں کہندے وسے دھام نویلے، سو ہر گھٹ اندر اپنا نُر کرے رُشنائیا۔ سنت کنت بنائے آپ سُپیلے، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اچرج کھیل پرہو پرہ کھیلے، خالق خلق اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دین مذہب دے پاؤندے آئے حصے، ماتو ماتو ونڈ ونڈائیا۔ اللہ واپگرُ رام کرشن گاڈ تیرے صفتاں والے قصے، جگ چوکرُی دُھر دا حُکم سُنائیا۔ اکھراں وچ پتھراں وچ سطران وچ دس کے آئے پُرکھ اکال پاربرہم پتیرمیشور دُھر دا سوامی اے، ایکنکار نراکار اک اکھوائیا۔ جس دے حُکم سندیشے کہانی بانی وچ لکھ، لکھت بھوکھت نال وڈیائیا۔ سو انت کنت بھگونت صدی چوڈھویں کلجگ سب دے کڈھ سٹے، سٹیبازی کوڑی ویکھ وکھائیا۔ دین دنی دی دھار ویکھ مسجد مندر شودوالے اٹے، گرو دوار پن پتھر پانی دھار پھول پھولائیا۔ نو کھنڈ شبد دھار اک آکیلا تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا سکھ، آتم پر ماتم نال ملائیا۔ سو من وکار کایا ماٹی ساڈھ تے بتھ کھیرا جتے، نو دوار دا اندروں باہروں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔

گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے لوکھات، متا دُھر دا اک پکائیا۔ ویکھنا کھیل کھلاپات، پتپریمیشور کرنی کی کھائیا۔ نرگن ہو کے کرے کھیل
 تماش، سرگن گوپی کابن نچائیا۔ سینتا رام کھیل ویکھیئے وچ پرہاس، جنگل جوہ پہاڑ اُجاڑ ٹلے پرت کھوج کھوجائیا۔ لہنا جانے پرتھی آکاش،
 گگن گگنتر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر جس دی گاؤندے گاتھ، ڈھولا سوہلا راگ اکو اک سُنائیا۔ سو صاحب ستگر
 شبدی داتا سب دا بدل دیوے سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم کرے اگھی کاج، کرنی دا کرتا جوڑ جڑائیا۔ کلجگ
 کوڑی کریا جن بھگت رہے نہ کوئی مُحتاج، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھاس اکو دئے سمجھائیا۔ مالا منکا من کا کر کے داسی داس، داستان نام
 دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا حکم سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں
 دین مذہب دے کر کے آئے جھیڑے، جھگڑا پایا وچ لوکائیا۔ ونڈ کر کے کایا کھیڑے، کلمے نام دتے بدلائیا۔ مندر مسیت بنائے دہرے،
 شودوالے ونڈ ونڈائیا۔ نرگن دھارا کر کے پیرے پھیرے، سرشٹی درشٹی دتی بھلائییا۔ جن بھگتاں دین دیال کر کے مہرے، مہربان مہر نظر
 اُٹھائیا۔ کایا مندر اندر کر کے حق نبیڑے، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو رنگ رنگائے سنجھ سویرے، سندھیا روپ نہ کھئے بدلائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھے سجن گرمکھ پرہ دے سارے، پریم
 اکو رہے منائیا۔ جنہاں دے اندر نام نگارے، تریا دی دھار رہے سمجھائیا۔ امرپد دے حق نظارے، بن تت وجود سمجھائیا۔ بنا شمع دپیک
 جوت ہوئے اُجیارے، جو ساچا نور ڈگمگائیا۔ بن راگاں ناداں سُنائے اپنی دھنکارے، جس دی سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ سو کرنی دا کرتا قدرت دا
 مالک کرے کھیل اپارے، الکھ اگوچر اپنا روپ وٹائیا۔ سنت سہیلے کر کے اکھئے اک دوارے، دوارکا واسی دا لہنا رہیا مکائیا۔ جیہڑی منگ
 منگی سینتا رام پرہاس وچکارے، پرہو دیوے مان وڈیائیا۔ جس کارن موسیٰ ڈگا منہ دے بھارے، کوہ طور ہوئی رُشنائیا۔ جس کارن عیسیٰ
 صلیو دے لئے ہلارے، حبیب ویکھے دُھردرگاہیا۔ محمد بول کے حق جیکارے، نعرہ حق حق سُنائیا۔ نانک گوہند بن ونجارے، وجہ پرہ دی
 گئے سمجھائیا۔ بن ساچے بھگتاں منزل چڑھے نہ کھئے چُبارے، چوٹھے پد نہ کھئے سمائیا۔ پڑھ پڑھ تھکن جیو گوارے، من منسا متا وچ ہلکائیا۔
 اکھراں توں باہر کھیل نرنکارے، نراکھڑ اپنی کل جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر

کہن ویکھیا کھیل عجیب، عجب نرالا دتا دکھائیا۔ جس دی کردے آئے تائید، حُکم سندیشے جگت پرگٹائیا۔ آسا منسا رکھدے آئے اُمید، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ جس دے پچھے تن ماٹی خاکی کر کے آئے شہید، شہادت نام والی بھگتائیا۔ سو صاحب سوامی ہر جگدیش، کل کرتا ویس وٹائیا۔ جس دا کلمہ اک حدیث، حضرتان کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے صدی پیسویں پیس، بسمل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ساچا دس کے ڈھولا گیت، گہر گمبھیر رہیا ملائیا۔ ست دھرم چلاؤنی ریت، ورن برن نہ کھئے لڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ سوہا پائیا۔ ستگر شبد ملے اتیت، ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ جن بھگتاں مانس جنم جانا جیت، جنہاں جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کپٹ، اکو رنگ دئے رنگائیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حدوڈ پچھلی دئے گوائیا۔ جس دی یاد اندر جگ چوڑی گئے پیت، سو بھو رہیا کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیا پرہ دا کھیل اکٹا، الکھ اگوچر دئے وڈیائیا۔ کرے کھیل تن ماٹی چما، چم درشتی رہیا بدلایا۔ جن بھگتاں میٹ کے ہرکھ غما، چنتا سوگ توں باہر رکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے ماٹی چما، آتم پر ماتم سب دا نور خدائیا۔ دین مذہب دا رہے کوئی نہ بتہ، بندگی اکو رہیا جنائیا۔ ساچا نام سناوے بنا کتاں، سُرتی شبد نال ملائیا۔ گرمکھ نیتربین رہے کوئی نہ اتھا، نج لوچن کرے رُشنائیا۔ من واسنا دیوے ڈتہ، نام کھنڈا ہتھ چمکائیا۔ سنت سہیلا پار اترے جوں جٹ غریب دھننا، مہربان سر مہر ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی سکھیا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ دی سنی دھر دی سکھیا، لیکھا اور نہ کھئے جنائیا۔ جگت جہان جانو متھیا، تن وجود ڈیرہ ڈھائیا۔ پُرکھ اکال دھر دا متیا، پتیرمیشور دھردرگاہیا۔ جیہڑا کھیل کرے نت نوتیا، جگ چوڑی ویس وٹائیا۔ ساچے سنتاں کرے بتیا، انتر آتم جوڑ جڑائیا۔ لیکھا مُکاوے وڈیاں نکیا، بردھ بالان بھو نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے دوارے سچ، ملے سچ وڈیائیا۔ جتھے جھگڑا دے نہ ماٹی کچ، کنچن گڑھ اکو دئے وکھائیا۔ منوآ نو دوارے نہ جائے نچ، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ سِدھا بھگتاں کھولے اندروں اکھ، گیان نیتر نیتی ہو کے نظری آئیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گاواں جس، دھر دا نام صفت صلاحیا۔ امرت نام بھنڈارا دیوے رس، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ ساچے نام دا کھول کے ہٹ، دھر بھنڈارا اک ورتائیا۔ جیون دی منزل جگت دا اتم دس کے

ت، کنارہ اِکو دئے سمجھائیا۔ جتھے جیکارا ہووے الگھ، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس نظری آئیا۔ کھیل کھیل پُرکھ سمرتھ، نرگن نرویر شہنشاہیا۔ جس نوں کھندے پرمیشور پت، پتپرمیشور نظری آئیا۔ اوہ پرت کے آیا وٹ، وطن مات لوک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہیڑا اِک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگت پردے اندر دھیاؤندے، گیان دھیان وچ لگائیا۔ دھیان گیان وچ سماؤندے، شرع وچون بدلائیا۔ بن رسنا اگئی گیت گاؤندے، گہر گمبھیر الاہیا۔ نیج نیتر درشن پاؤندے، جوتی نُور نُور رُشنائیا۔ باہروں نرمل چٹے نظری آؤندے، دُرمت مَیل دھوائیا۔ انتر پاربرہم مناؤندے، پریم پریم وچ سَمائیا۔ منزل منزل قدم ٹیکاؤندے، دھرنی دھرت دھول سوبھا پائیا۔ پچھلا لہنا دینا مَول چُکاؤندے، کرمان دا روگ رہے نہ رائیا۔ اکل کل دھاری اِک مناؤندے، کرنی دے کرتے سیس نوائیا۔ سانجھے یار درشن پاؤندے، جگت گرو ڈیرہ ڈھاپیا۔ دُور ڈراڈے نیرن نیرے آؤندے، اندج جیرج اُتبھج سینج لگھ چوراسی ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ سوامی درشن پاؤندے، انترجامی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگتاں ہتھ وچ ویکھی مالا، مالک ملیا دُھردرگاہیا۔ جو ترے گن مایا توڑے جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کایا مندر وکھائے سچّی دھرم سالا، دیا باقی کھلاپاتی نرگن جوت دئے چمکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کال مہاکالا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جنم مرن دا حل ہووے سوالا، آون جاون لیکھا دئے مُکائیا۔ جس نوں کھندے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری دُھردرگاہیا۔ جس دا نُور اشدبھج جوت جوالا، نُور نُورانہ سوبھا پائیا۔ سو ترے بھون دھنی ہو کے مہربانا، محبوب اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں ہتھ کے دُھر دا گانا، وشن برہما شو آسا پُور کرائیا۔ جنہاں نے مل کے گایا دُھر دا گانا، سوہنگ ڈھولا اِک الاہیا۔ جس نوں ناپ سکے نہ پیمانہ، پیمانہ وچ نہ کھئے لیائیا۔ سمجھ سکے نہ کھئے انسانا، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ دُھر دا مان دیوے نام ندھانا، نشانہ اِکو اِک دیوے لگائیا۔ جس دھاریوں پرگٹ ہووے کرشنا راما، رام راما اوسے دا جس گائیا۔ اوہ لیکھا لہنا جانے دو جہاناں، لگھ چوراسی پھول پھولائیا۔ کلجگ اتم جوت سرُپی پھرے بانا، باون بھیکھ لیا بدلائیا۔ کوڑی کِریا میٹے جگت نشانہ، دھرم دوارا اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سُنہیڑا اِک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو ستاراں ہاڑھ راتی، رُڑی دھرم مہکائیا۔ کھیل کرے کھلاپاتی، پتپرمیشور

دُھردرگاہیا۔ جس نے اپنے بناؤ نے دھرم دے ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھی، پڑدا اندروں دئے چُکائیا۔ جن بھگنو تْسیں سِری بھگوان دے آد جُگادی جماعتی، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ سنگ نبھائیا۔ تہاڈا کھیل سدا بہہ بھانتی، دھرو پربلا د دیوے گواہیا۔ کبیر جُلاہے سُنو ساکھی، زویداس چار ڈھولا گائیا۔ جنک تکیا ساکھیاتی، صاحب سوامی سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے پاتی، پترکا نام لکھائیا۔ جو آد جُگاد جگ چوکرے سب دی بدل دیوے حیاتی، ہر مندر اکو اک وکھائیا۔ سو کلجگ اتم جھگڑا میٹے کائناتی، کلمہ دُھر دا اک پرگٹائیا۔ نرگن جوت جگائے تُوں کرے اگتی باقی، دپیک تیل لوڑ رہے نہ رائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشی، ابناشی اپنی کار کھائیا۔ جو ہر گھٹ اندر ہویا واسی، وصل دیوے یار خُدائیا۔ رُوح بُت کرے پاکن پاکی، پنت پُنت دئے بنائیا۔ جن بھگنو تہاڈا میل ہویا اتفاقی، فاقے وچ مرے لوکائیا۔ ساچی منزل چڑھنا گھاٹی، جگت جہان پندھ مُکائیا۔ آون جاون میٹ کے واٹی، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ بھگتائیا۔ گر اوتار کہن مالا منکا کرے پُکار، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ کِریا کر میرے نرنکار، نرگن نرویر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر تیرا کردے رہے شنکار، رشی مئی اپنے نال ملائیا۔ میرے منکیاں دی پاؤندے رہے چھنکار، جنگلاں وچ بلائیا۔ مینوں لے کے وڑدے رہے ڈُونگھی غار، کندراں وچ ڈیرہ لائیا۔ اکھیں میٹ کے کردے ہاباکار، دروہی دروہی تُوں خُدائیا۔ علم عالم وچ گئے ہار، عالم علم بھيو کھئے نہ پائیا۔ میں جگ چوکرے ہندی رہی خوار، مۇرکھ مۇڑھ دھگے رہے لگائیا۔ مینوں پھڑ کے کرن جگت وبھچار، مایا ممتا موہ وکار ہلکائیا۔ ساچا مندر کرے نہ کوئی اُجیار، گھر سوامی ملن کھئے نہ پائیا۔ میں صدی چوڈھویں ہونئی بڑی دُکھیار، مُلا شیخ مسائک میرا مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ پندت پاندھ گئے ہار، گرتھی گریا نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا ملے نہ کھئے میت مُرار، پریتی سچ نہ کھئے کھائیا۔ میں اتم کران پُکار، رو رو حال سُنائیا۔ سماجاں والے کرن خوار، ہنگتا وچ جگت لڑائیا۔ مینوں پرہو تیرے بھگت چاہیدے دو چار، لکھ چوڑاسی وجے ودھائیا۔ انہاں دا ناتا جوڑ میرے نال، جنہاں دے نال میرے من دی نالش رہی نہ رائیا۔ میں سُنواواں اپنا حال، حالت اک بتائیا۔ کلجگ اتم ہونے کنگال، نام دھن پلُو نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نہ کھئے اُٹھائیا۔ مالا کہے میرے بھگونت، بھگون تیری سرنائیا۔ سب دا توڑ گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تُوں اکو

بودھ اگادھا پنڈت، ودیا تیری سیو کھائیا۔ سب دے انتر نرنتر دس اکو منت، فرنا من دا بند کرائیا۔ در درویش کردا مِتت، سپس جگدیس
 اک جھکائیا۔ چارے دشا ویکھ کے سمت، دین دنی لئی تکائیا۔ ساچی رہے کیسے نہ خلعت، خالق خلق نہ کھئے منائیا۔ جگت خواری دسے
 ذلت، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ میری انت اخیر من لے مِتت، سچ دوارے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک
 دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آتم دھار بخش اپنی ملت، ملاوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔
 ستگرُو سنت سہیلا سچ سپاہی، جس دا سپاہ سالار اکو نظری آئیندا۔ ارجن یدھشٹر دین گواہی، شہادت لچھمن کولوں بھگتائیندا۔
 گوبند پھڑ کے بنایا دھر دا راہی، رستہ اک جنائیندا۔ جس دا نشانہ اُکے کدے ناہیں، تیر انیلا اک لگائیندا۔ بجر کپائی پار کرائے سہج
 سُبھائی، سُکھمن ٹیڈھی بنک آپ لنگھائیندا۔ ایڑا پنگل پندھ مُکائی، رستہ اگلا آپ سمجھائیندا۔ ساچا نور کرے رُشنائی، نیج نیتر ڈگمگائیندا۔
 امرت رس جام پیائی، ترشنا بھکھ گوائیندا۔ جس نے بنا دھرم سپاہی، وردی دھر دی نام پہنائیندا۔ جس دا لباس سمجھے کوئی ناہیں، سو
 جم کی پھاس کٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم آپ سُنائیندا۔ ستگر سپاہی کدے نہ پھڑے کھنڈا، تلوار دھار
 نہ کھئے چمکائیا۔ اوہ شبدی روپ اترے وچ برہمنڈاں، پُریاں لوآں کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی وچوں اکو پرہہ دا پیار لبھے چنگا، دوجی
 ریت نہ کھئے جنائیا۔ اُس دے اندر امرت دھار وہے گنگا، گوداوری سیو کھائیا۔ سو سوامی ہووے سنگا، ساجن ہو کے توڑ نہھائیا۔ جُگ
 جُگ سنت سپاہی کوڑی کرپا دا میٹے دنگا، من وکار ہنکار دئے گوائیا۔ امرت آتم دیوے انندا، پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جے کیسے نے
 ویکھنا سپاہیو ایہہ ست رنگ دا ڈنڈا، جس نے ڈنڈوت دین دنی دینی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ
 ٹُکائیا۔ ستگر شبد کہے سپاہی کدے نہ پھڑے بندوق، نشانہ اکھ نہ کھئے ٹُکائیا۔ اوہ بنا اکھان توں ویکھے چارے کوٹ، دہ دشا پھول پھولائیا۔
 جد آوے تے میٹے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا دئے مٹائیا۔ چار ورنان کر کے سوٹ، ست پُرکھ دئے ملائیا۔ بنائے ساچے پوت، پتا پُرکھ اکال
 دیوے وکھائیا۔ جھگڑا ربن نہ دیوے نیچ اوچ، اوچ نیچ ایک اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک
 سُنائیا۔ ستگر شبد کہے میرا سپاہی نوجوان، جوبنوتتا نظری آئیا۔ جس دے ہتھ نام کمان، چلہ تیر کمان چڑھائیا۔ کوڑی کرپا توڑ گمان،

عُربت اندروں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا مٹا دیوے زمیں اسمان، چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقات پندھ مُکائیا۔ انتر نرنتر وکھا کے سچ مکان، کایا کعبہ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سپاہی آپ پرگٹائیا۔ سچ سپاہی ہووے سنت جودھا، سُرپیر نظری آئیا۔ جس دے اندر ہووے گیان بودھا، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ اِکو نام گاوے سلوکا، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ جو کلجگ دے انت صدی چوڈھویں سنت سپاہی دے ملن دا مل گیا موقع، بن کے دیو وکھائیا۔ اوتھے چلے کوئی نہ سوچا، سمجھ دا لیکھا دے مُکائیا۔ ستگر دے چرن لگ کے جن بھگتو سپاہی بنا نہیں کوئی اوکھا، جس دی پٹھ اُتے اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اِک سمجھائیا۔ سپاہی کہے میں لینی اوہ سکھیا، جیہڑی چار جگ نہ کیسے سمجھائیا۔ لینی اوہ بھچھیا، جیہڑی ہتھال نال نہ کوئی ورتائیا۔ دینی اوہ سکھیا، جس دا حرف نظر کوئی نہ آئیا۔ جس دے نال دو جہان جاوے جتیا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ ساچا سپاہی کدے نہ (وڈھاوے پٹھیا)، ستمکھ اپنے پیار دی شہادت دے بُھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اِک وکھائیا۔ سنت سپاہی ہویا سُرپیر، اندروں بل پرگٹائیا۔ تیرے انتر پھڑ لاوے نام تیر، من دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ ایہہ تن وجود تیری جاگیر، آتم پر ماتم مل کے لینی بنائیا۔ جے سنت سپاہی نہ ہندا کبیر، قبران دا لیکھا کون مُکائیا۔ شرع دا کٹے کون زنجیر، شاستراں توں باہر کرے کون پڑھائیا۔ مہر نظر نال بدلے تقدیر، تدبیر اپنی دے سمجھائیا۔ سنت سپاہیو تہاڈا اِک پاتشاہ تُسیں اوس دے سارے وزیر، تصویر اپنے اندر لو ٹکائیا۔ جگت ولوں دِسو حقیر، حُکم مٹو چائیں چائیا۔ ساچے سنتاں دی پریم نال پیار نال مُحبت نال بدل دیوے ضمیر، ضامن ہو کے اپنا پلُو لے پھڑائیا۔ فقیریاں والے اکھراں والے پتھراں والے کدے نہ بنیو فقیر، چنتا وچ جھٹ نہ کوئی لنگھائیا۔ جے اوس دے نام دی بن لائن توں ویکھو لکیر، نا لائق توں لائق دے بنائیا۔ جس نوں کٹے نہ کھئے سمشیر، تلوار دھار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بنا سنت سپاہی بنیاں لہدی نہیں منزل آخیر، ملے میل نہ بے پرواہیا۔ ایہہ سنت سپاہی دی ویکھو بٹھدی دھیر، دھیانی دھیان نال لگائیا۔ نرگن دھارا سدا سچّی گنی گہیر، سچ سچ ویکھ وکھائیا۔ جے اچے تگ نہیں آئی دھیر، اندروں اُتوں دے وکھائیا۔ جیہڑی کتھا کہانی کیسے نہیں دسی پیر، سو صاحب سلطان دے درڑائیا۔ جیہڑی سوانی ستگر نال نہیں ملی آخیر، اوہدا ناتا لے جڑائیا۔ جے تہاٹوں پریت لگے سچّی وانگ کبیر، میلا سہجے لوان ملائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائی۔ جے تُساں نے پریم پیار اندر ہتھ جوڑے، جوڑی دُھر دی دیاں بنائی۔ جتھے پہنچ نہ سکن اسو گھوڑے، ہاتھی گج نہ کھئے وڈیائی۔ جتھے گاؤندے نہیں سوہلے ڈھولے، راگاں نال ناد نہ کھئے وجائی۔ جتھے نہیں کوئی ٹھگ چورے، تے وجود نہ کھئے وکھائی۔ ستگر شبد سنت سپاہیاں نوں آپے بہڑے، بھہ بھیانک وچ ہوئے آپ سہائی۔ سورپیر بہادر کوڑی کِریا دے دن رہ گئے تھوڑے، ساچے سپاہیاں مل کے ڈیرہ دینا ڈھائی۔ ٹھاڈی منزل وچ کوئی نہ اٹکاوے روڑے، رُوح بُت دی اندروں کرے صفائی۔ آتم پرما تم مل کے دوویں ہو جان کورے، کوڑی کِریا رہے نہ رائی۔ تُسیں نوجوان بن کے دُھر دے چھوہرے، شمع اپنی لو جگائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سپاہی سچا لیکھا دئے سمجھائی۔ سنت سپاہی ہتھان نال کدے نہیں لڑدا، گھسنن مُکی نہ کھئے لگائی۔ اوہ اوس منزل تے چڑھدا، جتھے قدم نہ کھئے ٹکائی۔ شبد دھار نال من وکار پھڑدا، پھڑ کے منہ دے بہار سُٹائی۔ پریم نال کہے تُوں روپ اوس ہر دا، جو ہر پردے ڈیرہ لائی۔ تُوں وچھڑیاں چر دا، چوراسی وچ بھجیں واہو داہیا۔ جے کدے ویکھیں گھر صاحب تھر دا، تھڑے تھڑکیاں پار لنگھائی۔ آگے ہن ویکھو گیڑا کوں گڑدا، بھگت سہیلے سنت سپاہی سارے لئے اٹھائی۔ دھیان کرے گیان کرے اپنی مہر دا، مُحبّت دا محبوب اکو نظری آئی۔ جیہڑا روپ دھریا شیر دا، بھک اپنی دئے سمجھائی۔ پورن ہو کے ساچے سنتاں کوں گھیر دا، گھرنا اندروں دئے کڈھائی۔ پورب جنم ویکھ کے من دے منکے پھیردا، کرم دا لیکھا رہیا جھولی پائی۔ اندر مندر کایا کعبہ اکو رنگ وکھائے سنجھ سویر دا، گھڑی پل نہ کھئے ونڈ وندائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سپاہیو تھادے پچھے نو کھنڈ پرتمی اُتے راج راجاناں شرع شیطان دی چھیڑ چھیڑدا، جُوہ بیگانی ساریاں رہیا وکھائی۔

جن بھگتو میل ملیا سری بھگوت، بھگوت اپنے رنگ رنگائی۔ پوتر صاف کرے انتشکرن انت، انتر آتما کر رُشنائی۔ سچ سوامی مل کے دُھر دا کنت، سیج سہنجی دئے سہائی۔ شبد دھار بنا کے سنت، ست ستوادی جوڑ جڑائی۔ نراکار بنا کے پنڈت، اگم اتہاہ کرے پڑھائی۔ ستجگ ساچی بنا کے سنگت، ست دھرم اک پرگٹائی۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے جنائی۔ کوڑی کِریا رہن نہ دیوے کوئی نندک، ٹھگی ٹھگ نہ کھئے کھائی۔ من کلپنا کرے کوئی نہ علت، شرع وچ نہ کھئے لڑائی۔ سرب دی سانجھی کرے سمت، اُتر پورب

پچھم دکھن اکو گھر وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش ہووے ملّت، میلا ملے سہج سُبھائیا۔ ہرکھ سوگ غم نہ رہے چنت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ پرہہ ملیاں دوّجے آگے کرنی پئے نہ منّت، در در سپس نہ کھئے نوائیا۔ گرُمکھو ساچی منزل چڑھنا اپنی سِمّت، مارگ لینا بے پروا بیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ جن بھگت تیرے انتر دیوے بھگتی، بھاونا پرہہ اپنے نال ملائیا۔ تیری آتما نُور اگنی شکتی، شاخ دُھر دی نظری آئیا۔ تیرا مالک خالق اکو عرشی، شاہ سُلطان وڈ وڈیائیا۔ دیوے مان وڈیائی اُپر دھرتی، دھرتی دھرت دھول وجے ودھائیا۔ تینوں سمجھ آوے اپنے گھر دی، پڑدا اندروں دئے اُٹھائیا۔ ٹھنڈی دھار ملے سروور سر دی، نجھہ جھرنا دئے جھرائیا۔ جیہڑی کامنی کلپنا وچ (ہڑھدی)، ہڑھ دے وہن دئے وبائیا۔ دین دُئی ویکھو سڑدی، چار کُنٹ اگنی تت تپائیا۔ بن بھگتاں آتم پر ماتم ڈھولا کھئے نہ پڑھدی، ساچا گیت نہ کھئے الائیا۔ ویکھو کھیل اگئے گھر دی، جو ہر بردا رہیا بلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دھرم اک وکھائیا۔ جن بھگتو ساچا ویکھو اکو دھرم، دھرم آتما اک سمجھائیا۔ جس دی ذات پات نہیں کوئی ورن، برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو سنت سہیلے اکو نام ندھانا پڑھن، سری بھگوانا راہ تکائیا۔ سو منزل لاشریکی حق حقیقی چڑھن، واہوا مل کے وجے ودھائیا۔ سچ دوارے بن ونجارے کرو پرن، من ممتا دُور کرائیا۔ اکو پُرکھ اکال دین دِیال دے پرسنے چرن، چرنودک لینا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا رہیا وکھائیا۔ جن بھگتو تُساں سُنیا سچ سنڈیشہ، سنت سہیلے رہیا جنائیا۔ بھگت اُدھارنا جس دا پیشہ، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرئی سدا رہے ہمیشہ، جوتی جاتا پُرکھ ابناشی سچکھنڈ نواسی دُھردرگاہیا۔ سو کلجگ کوڑی کِریا مایا ممتا موہ وکار جوٹھ جھوٹھ مُکا کے لیکھا، دیس پردیسا کھوج کھوجائیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی آتم پر ماتم کرا کے ایکا، اکو کایا مندر دئے وکھائیا۔ جس دے انتر رہے بُدھ بییکا، وویکی اپنی کھیل کرائیا۔ صاحب سُلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ہووے سب دا نیتا، نج نیتر لوچن نین اگھ دئے کھلائیا۔ کوڑ کُٹب چار کُنٹ مکے اتم ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے اتم سب دا لہنا رہیا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ جن بھگتو سچ دوارا ویکھو ایک، ایکنکار اک پرگنائیا۔ جتھے بھگتاں ملے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی نام لگائیا۔ جوٹھا جھوٹھا نہیں کوئی بھیکھ، بھرم وچ کرم نہ کھئے جنائیا۔ سو تہانوں ساچی دسے

اک آدیس، عدل انصاف دئے درڑائیا۔ جس دا پیار مُحَبَّت وچ وسدا رہے سچکھنڈ دیس، درگاہ ساچی حق مقامے مُکمل اپنی کار کھائیا۔ لیکھا جانے وشن برہما شو گنپت گنیش، دیوت سُر سُرپت اِنْد اِنْدراسن سچ سِنگھاسن کھوج کھوجائیا۔ سو سب دی سُرْتی کرے بیک، جیہڑا اکال مورتی اپنی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتو جو سندیشہ دتا اندروں لال، لال رُپ اندروں دئے وکھائیا۔ جس دی کایا مندر سچّی دھرم سال، مندر دُھر دا وجے ودھائیا۔ دپیک جوتی جگے بے مثال، مسل دا مسلہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا لہنا پچھلا ماضی سو لیکھا ویکھے حال، اگلا پڑدا دئے کھلایا۔ بھيو کھلائے اگلے سال، اگمن وچ راہ تگے جگت لوکھائیا۔ جس لیکھ لکھاؤنا شاہ کنگال، راج راجاناں شاہ سُلطاناں خاک ملایا۔ دین دُنی دا بدل دینا نظام، ودیا دا (ودھان) دینا بدلایا۔ اکو نام ندھانا سب نوں کرنا پئے پروان، پروانہ دُھر دا شبد سُنایا۔ جن بھگت جودھا سُرپر نوجوان، مرد مردانہ لئے اُٹھایا۔ سندیشہ دیوے راتیں سُنیاں آن، بنا کتاں راگ سُنایا۔ لیکھا جانے سِری بھگوان، بھگوان اپنا حُکم ورتایا۔ جیہڑا سَتجگ تریتا دواپر کلجگ بنیا رہیا بے پہچان، سو پڑدا اوہلا بن وچولا شبدی ڈھولا دئے سُنایا۔ دیونہارا ساچا دان، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ سچ سخی دا بن کے دُھر دا کابن، گھنیا بن نیا سرشٹی درشٹی دئے چلائی۔ جس نوں حضرتان پیغمبران مَنیا امام، عملان دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، جگت زنجیر شاہ حقیر دئے مٹایا۔ تُوں میرا میں تیرا توری تُوں دا بھوئے اسلام، اِسْم اعظم دئے جنایا۔ بنا اکھراں تون دس کلام، کلمہ اکو دئے وکھائیا۔ جنہاں اللہ واپگرُو رام کرشن کیتا بدنام، اوم کہہ کے جھگڑا رہے پائیا۔ اُنھاں دے کایا مندر اندروں حرامی نظر کھئے نہ آئیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں دے دینا پیغام، دو جہاناں کر شنوائیا۔ منزل دس کے اک آسان، گُرمکھ ویکتی ویکھ کسان، قسمت سب دی دینی بدلایا۔ جھگڑا مکے دین دُنی تمام، طمع دا کرے کوئی نہ مان، امام اکو دینا درسائیا۔ لیکھا سمجھا انجیل فُراں، پڑدا لاپے وید پُراں، شاستراں دی جڑ بن اکھڑ پڑھ پڑدا دئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک پرگٹایا۔ سچ سندیشہ دتا ہیرا لال، لال رُپ رہیا سمجھائیا۔ سب دا مالک اکو محبوب، پاتشاہ دُھر درگاہیا۔ جس دے نام دا دُنکا وجے چارے کوٹ، کایا گُنیا سب دی پھول پھولایا۔ لوکھات وچوں کڈھ دیوے جوٹھ جھوٹھ، سنت سہیلے دئے اُٹھایا۔ جنہاں دے پیریں

کوئی تسمیاں والے ہونے نہیں بوٹ، نام دا ڈنڈا دئے لگائیا۔ سُرتی دیوے کایا پنج بھوٹ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کرے رُشنائیا۔ کچھ لہنا دینا جانے سری بھگوان ، جس دا جس رو سس رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ساچا حکم آپ سُنائیا۔ ساچا حکم چلے ایکنکار، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ ویکھو پُرکھ اکل، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چار، گر اوتار پیغمبران اپنا حکم سُنائیا۔ سو بھگت سہیلا اک اکیلا پرگٹ ہووے اگم اپار، الکھ اگوچر پڑدا دئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں بخش کے اک پیار، ساچا مندر اک وکھائیا۔ جتھے گرمکھ سوہے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ کوڑی بدل دیوے چال، ست دھرم دی کرے سنہال، چار ورن کرے پرتپال، بالک اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ جن بھگتو بھگتی دا ویکھو مؤل، اٹل آپ سمجھائیا۔ شنکر دی تگو ترسول، جو ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ دُھر دا چن نہ جانا بھول، اٹھل دئے وڈیائیا۔ ستگر چرن ایکو دھول، دھوڑی ٹگا خاک رمائیا۔ سب دا مالک اک کنتول، کنت نور خُدائیا۔ جس نے بدل دینا اصول، اصلی اکو راہ وکھائیا۔ دینا مذہبان منگے نہ کھئے محسول، کایا کرم نہ کھئے جنائیا۔ دُھر دا حکم دیوے معقول، چار کُنٹ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا حکم آپ سُنائیا۔ جن بھگتو کرو دھیان، ادھیاتک بھيو گھلائیئندا۔ اکھراں توں پرے دیواں گیان، اگیان رین کھئے نہ پائیندا۔ ست دھرم دا اک نشان، نشانہ نر نرائن جھلائیئندا۔ جس نوں جھکدے زمیں آسمان، برہمنڈ کھنڈ آکھ نہ کھئے اٹھائیئندا۔ گر اوتار پیغمبر کرن پروان، پرا پسنتی مدھم بیکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیئندا۔ چارے کھانی چارے بانی دے بے زبان، زیر زیر ونڈ نہ کھئے ونڈائیئندا۔ سو لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن اپنی کار کھائیئندا۔ چار کُنٹ دہ دشا بھئے حیران، حیرانی اندروں باہر نہ کھئے کڈھائیئندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیئندا۔ جن بھگتو جو بولیا دھرم پیار، رسنا جہوا گائیا۔ تِس دا انتر اک ادھار، نرنتر نور چمکائیا۔ نمنترن وچ آئے دربار، بھگت دوارے سوہیا پائیا۔ پورب جنم دا لہنا رہیا اُتار، مقروض قرضہ رہیا چُکائیا۔ مئی وششٹ دا دے ادھار، رام گفتار نال شنوائیا۔ ایڈھیا دا حقدار، دستھ دا رتھوہییا۔ سیوا کیتی نو برس مہینے چار، کُشلیا نِت نِت سیس نوایا۔ سُمتری دے کے اک پیار، سہجے دتا سمجھائییا۔ لچھمن رام جوڑ اپار، اپرمپر پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، بھو ابھیدا ربیا کھلایا۔ جن بھکتو بھو ابھیدا دسے آپ، آپ اپنی دیا کھایا۔ جس رام دا رام نال ساتھ، رام رام وچ سمایا۔ اوس
 دس کے اپنی گاتھ، گاتھا اگلی دتی درڑایا۔ مہینہ نظر آوے وساکھ، تھت پنجویں سوہبا پائیا۔ ساڈھے تنّ دا وقت اندھیری رات، نگری
 ایڈھیا وجی ودھایا۔ رام نے سہجے کیتی بات، ہنس مکھ دتا سنایا۔ اٹھ ویکھ میرے بھرات، بھراتا دیاں جنایا۔ کلجگ کوڑی دسے
 جماعت، انت سرب دکھدایا۔ ناتا جڑیا کسے نہ کھلاپات، کھل نین درس کھئے نہ پائیا۔ تیری ہور ودھاواں آس، ترشنا آپ ملائی۔ تگ اُپر
 میرے آکاش، نرگن نور نور رُشنایا۔ جتھے نہیں کوئی ذات پات، ورن برن نہ کوئی درسایا۔ اکو مالک پُرخھ سمراتھ، سب دا داتا اک اکھوایا۔
 اوہ ویکھنہار کھیل تماش، جگ جگ ویس وٹایا۔ جس نے کلجگ اتھ جوت کرنی پرکاش، تتوت کرے رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ رام کِہا سُن میرے میت، مِت پیارے دیاں جنایا۔ جس ویلے تریتا دواپر گیا بیت، ریتیان نظر
 کھئے نہ آئی۔ جھگڑا پینا مندر مسیت، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ کھیل مکے نہ اُچ نیچ، نیچوں اُچ نہ کھئے بنایا۔ اوس ویلے کھیل کرنا ہر
 جگدیش، جگدیش اپنا پھیرا پائیا۔ جس دے آد جگاد جگ چوکرئی چھتر جھلے سیس، شاہ پاتشاہ سلطان حکم سنایا۔ صدی پیسویں
 ہووے ٹھیک، ٹھاکر پرگٹے دھردرگاہیا۔ تون اُس دی رکھنی اڈیک، مانس مانس جنم بدلائیا۔ پہلے جگت دی دیوے پریت، پریت وچوں پریت
 اپنی دھار وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لہنا دئے درڑایا۔ پورب لہنا دسے اک، اکل کل دھاری آپ جنایا۔
 جیہڑا بن اکھراں تون رام نے لکھیا لیکھ، لیکھا سکے نہ کھئے مٹایا۔ کلجگ اتھ دھار کے اپنا بھیکھ، ویس اولّا لیا کرائیا۔ جن بھگتان مان کے
 سیج، سنگھاسن اکو ربیا سہایا۔ سچ پریتی کر کے ہیت، مُحبت اپنے نال پرنائی۔ دُھر دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، نئی نام جگت چلائی۔
 دُھر فرمانا دے سندیش، ستیاں لیا اٹھایا۔ جس کارن بڑا ہویا پیش، پچھلا جنم دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ساچا حکم اک سنایا۔ سُن روپ لال بڑا، بہتر ناڑی وجے ودھایا۔ ساچی کایا دا اندرون پھولے تیرا پترا، سچ دئے وکھایا۔ جیہڑا لیکھ لبھا
 نہیں وچوں ڈھائی سطران، سطح تون اتوں دئے درڑایا۔ جتھے لیکھا نہیں کوئی سیل پتھرا، بحر کپائی پڑدا دئے اٹھایا۔ جنم مرن دا نہیں خطرہ،
 لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھایا۔ آگے رہن نہ دیوے وکھرا، دوجے گھر نہ کھئے بیٹھایا۔ جس منزل تے جگت جیو نہیں کوئی اپرا، سہجے دینا پُچائیا۔

گُرمکھ باہروں رہے کوئی نہ بغلا پیرا، ہنس روپ وجے ودھائیا۔ کچھ جھگڑا ویکھو وچ بصرہ، بستی سب دی پھول پھولائیا۔ نو کھنڈ
 پرتھی دا کڈھ کے نمبر خسره، حد حدود دینی جنائیا۔ سری بھگوان کول دو جہاناں چھجرہ، جس دی لائن لکیر سمجھ کیسے نہ آئیا۔
 کلجگ کوڑی کیریا کرے پدھرا، پدماں دا لیکھا دئے مکائیا۔ جن بھگتو تھادیاں پوریاں کر کے سدھرا، سدا سنگ دئے رکھائیا۔ جگت جہان
 ویکھو غدرا، گداگر بنے لوکائیا۔ ماتو پھرے وانگ ڈنگرا، ڈھور بھجن واپو داہیا۔ کیسے دا رہنا نہیں دین مذہب دا جنگلا، چار دیواری
 کوڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ پرکاش بدلنا سوریہ چندا، منڈل منڈپ ویس وٹائیا۔ پرہو نے ویکھ وکھاؤنا ڈونگی کنڈرا، ٹلے پربت بھجے واپو داہیا۔
 جن بھگتو تھادے اندر کایا مندر توڑ کے چندرا، زندگی دا جیون دینا بدلایا۔ تھادا تن وجود بنا کے متھرا بن بندرا، سرتی شبدی گوپی کاہن
 دینا نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا دھرم اک پرگٹایا۔ جن بھگتو پرہ دا ہووے دھرم دوارا، دھرم اکو اک
 سمجھائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے ونجارا، شریعت بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کوڑی کیریا کرے کنارہ، شوہ دریائے دئے زڑھائیا۔ ست دھرم دا ہووے
 جیکارا، ستجگ ساچالئے انگرٹایا۔ پریم پریتی بھگتی ملے حق پیارا، پریمی پریم اک سکھائیا۔ کھیل کرے گیت ظاہرا، اندر باہر پڑدا لاپیا۔
 جس نوں سجدے کردے نو نو نمستے وچ ڈنڈاوت پیغمبر گر اوتارا، سچ دوارے سیس جھکائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے وچ سنسارا،
 سنساری بھنڈاری نال ملائیا۔ سچ پریتی ڈھر دی ریتی لوکات چلے اپنی وارا، وارتا اگلی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن دھار ایکنکار پروردگار سانجھا یار خلق خدائی آپ درڑائیا۔ جن بھگتو ویکھو حق
 محبوب، صوفی سنتاں میل ملائیندا۔ جس دا عرش اک عروج، عالیشان سوہا پائیندا۔ منزل دیوے اک مقصود، مسلہ اکو اک درڑائیندا۔
 جس دی صفت کرے ہزارا درود، حضرت ہو کے پھول پھولائیندا۔ کلجگ اتم صدی چودھویں کوڑی کیریا شرع کرے نیست و نابود، نام
 ڈنکا اک سنائیندا۔ جھگڑا رہے نہ ایکا دوج، دتیا بھاؤ میٹ مٹائیندا۔ چار ورتاں دے کے ایکا سوجھ، من بڈھی تون پرے آپ پڑھائیندا۔
 بھاگ لگا کے کایا پنج تت کلبوت، کلمہ اکو اک سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان، لیکھا جانے اپنی کوٹ، دشا بھگتاں پھول پھولائیندا۔

★ ۱۸ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار پند جیٹھووال ضلع امرتسر ★

مالا کہے میں سچ دوارا بیٹھی ملی، نہ معلوم دیاں جنائیا۔ برہوں ویراگن ہو کے جھلی، جھلک تگی بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی کوٹان دی لیندی رہی بلی، تن ماٹی خاک دے سُکائیا۔ کیسے نوں لبھن نہیں دتی یار والی گلی، گل وکڑی گل نہ کھئے پائیا۔ تسبیح پھڑ کے ہوکا بھریا اعلیٰ، اللہ آگے سیس نوٹیا۔ تیری کھیل ہووے بھلی، بھرم گڑھ ٹڑائیا۔ میں جھگڑا ویکھیا دلی، دلدران سنگ رکھائیا۔ صوفی سیس رکھے کوئی نہ تلی، تلوار خنجر رہی ڈرائیا۔ پروردگار مہربان نہیں چھلی، اچھل چھل دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ جیہڑی وست امولک سچ پیار والی گھلی، گھر گھر دتی ورتائیا۔ اوہ مایا ممتا موہ وچ رلی، رستہ پچھلا گئی بھلائییا۔ بھاگ لگے کیسے نہ کایا ماٹی گھلی، خلق خالق دے دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک چڑھائیا۔ مالا کہے میری جگ جنم دی آسا پئی، پایا پرم پُرکھ کرتار۔ جس نے دُھر دربار پُکار سنی، سُن پُکار لیا اوتار۔ لگھ چوراسی وچوں ہر سنگت ساچی چنی، چار ورنان دے ادھار۔ نام ندھان دی لا کے دُھنی، جگت میٹے دھووان دھار۔ لہنا دینا ویکھے جگت جگیا سو سنی، سو بھاؤنت ہر سکدار۔ بھاگ لگاوے اپنی کُلی، کلمے دا کرم کرے نہ کھئے وبار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا اک دوار۔ مالا کہے میں ویکھیا آد جگادی مالک، ملک ملک کھیل کھلائییا۔ دھار بناؤندا رہیا خلق، خالق خلق وچ سہائیا۔ واسا رکھ کے اُپر فلک، فرمانا دُھر دا دے فرمائیا۔ کلجگ اتم پوری کر کے شرط، شرع رہیا بدلائیا۔ زرگن دھار آیا پرت، پتیرمیشور ویس وٹائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے غرض، غریب نہانے گود اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا راگ دس کے اگھی طرز، ناد اکو دتا وجائیا۔ میں ویکھ کے خیران ہوئی اسچرج، اسچرج لیلایا کی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ مالا کہے میں ویکھیا شہنشاہ ملوک، مالک دُھر درگاہیا۔ سچ پریتی بخش سلوک، صلحکل نظری آئییا۔ بھيو چکا کے چارے کوٹ، دہ دشا کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں اندر رہن نہ دیوے جوٹھ جھوٹھ، در پڑدا دے اٹھائیا۔ اکو رنگ رنگائے تانا پیٹا سوت، سوتردھاری ہوئے سہائیا۔ سچ دوار بخشے رسوخ، رخصت جگت ولوں دوائیا۔ پچھلا حکم کر منسوخ، اگلا دُنکا دے وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا رہیا اٹھائیا۔ مالا کہے میں ویکھ ہوئی خوشحال، خوشیاں وچ راگ الاٹیا۔ پرہہ پایا دین دیال، دینان

دیا کمائیا۔ بھگت سُہیلے تگے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ دھرم دوار سچّی دھرم سال، گھر ٹھانڈا اک سُہائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، اگنی
 تت نہ کھئے تپائیا۔ سب دی پوری کرے گھال، تپسوی تپ نہ کھئے بنائیا۔ جگت ریتی بدل کے چال، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ دے کے نام شب
 وِشال، وِشیا دا لہنا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ مالا کہے میں ویکھیا بھگت بھگوان دا ملاپ،
 ملن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ دوہاں دا سانجھا تکیا جاپ، جگت دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ اکو چنگی لگی بات، جو باطن پڑدا رہی اُٹھائیا۔
 سُہنجی ہوئی رات، بھنڑی زین خوشی منائیا۔ گرمکھاں دتی دات، داتے دانی آپ ورتائیا۔ سیکھیا دتی ساکھیا، سہج دتا سمجھائیا۔ ہر
 بھگت بنیو نار نہ کوئی کم ذات، بنا کنت کنتوہل ساچی سیج نہ کھئے سُہائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا پاؤنی وفات، فاتحہ پڑھے سرب لوکائیا۔ لیکھا
 جانے طلوع آفتاب، خالق خلق اُپر کرے رُشنائیا۔ مالا کہے میرا اُس دے چرن اک آداب، جو ادب نال بھگتاں دئے وڈیائیا۔ آگے رہے نہ کھئے
 عذاب، عجب دا لیکھا دئے چُکائیا۔ سَتجگ توہیں ساچنا ساچ، ساچن گرمکھ جوڑ جڑائیا۔ کھیلے کھیل ایکنکارا اکو واحد، واہوا جس دی
 وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ مالا کہے میں دوویں ہتھ ملدی، اپنی خوشی بنائیا۔
 کھیل ویکھ پچھلے کل دی، کلمے کلام گئی بھلائییا۔ جس ویلے ہر سنگت چلدی، چال چلن سوہنا نظری آئیا۔ اندروں دھار نکلے کپٹ چھل
 دی، وِشیاں دا وِشا دئے بدلائیا۔ وست ملے آگے پھل دی، پھل پھلواڑی آپ مہکائیا۔ آشا پوری ہوئی بل دی، باون دئے گواہیا۔ گوہند دھار
 رہے چلدی، چلت ویکھے لوکائیا۔ جو آتم پرما تم وچ رلدی، راہ اکو اک تکائیا۔ اُس دے اندر جوتی بلدی، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ رہیا چڑھائیا۔ مالا کہے میرا لہنا دینا مُکایا بھگتاں، بھگتی پوری دتی کرائیا۔
 دُھر دا حُکم سُنایا نال ارتھاں، ارتھی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ زرگن دھار ویکھی ہر تھاں، تھان تھنتر سوہیا پائیا۔ اکو رنگ چڑھایا ناری مرداں،
 مدد لے کے دُھر درگاہیا۔ سَتجگ ساچا لاپیا پڑدا، اوبلا دتا اُٹھائیا۔ راہ دسایا دُھر دے گھر دا، جتھے ملے دُھر درگاہیا۔ جو سوہنگ ڈھولا
 پڑھدا، مالا کہے میں اُس دے چرناں سپس جھکائیا۔ جو گرمکھ اک وار مینوں پھڑدا، مُڑ کے پھڑن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ صاحب سُلطان جس

نوں نرگن ہو کے وردا، سو سرگن ہو کے اپنا کنت ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھو کھلائے اگلے در دا، در درویشاں لئے بُلایا۔

★ ۱۸ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ رات دے سے ★

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، سچ ست تیری شہنشاہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن حکمران، حکم تیرا دُھردرگاہیا۔ ایکنکارے نوجوان، تیرا رُوپ انوپ الاہیا۔ آد نرنجن وڈ بلوان، سُو رپر تیری وڈیائیا۔ ابناشی کرتے کھیل مہان، نرور اپنی کار کھائیا۔ سیری بھگوان وڈ بلوان، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ پاربرہم ست نشان، ست ستوادی آپ جھلائییا۔ سچکھنڈ دوارا کھول مہان، مہر اپنی اک کھائیا۔ تھر گھر بخش اکھا مان، نگاہبان ویکھ وکھائیا۔ شبدي دھار نوجوان، سچ دوارا اک شہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رُوپ آپ پرگٹائییا۔ سو پُرکھ نرنجن گہر گمبھیر، گر اپنی کھیل کھلائییا۔ ہر پُرکھ نرنجن بے نظیر، نظر توں پرے کرے رُشنائیا۔ ایکنکارا لیکھ جان شاہ حقیر، حکم اپنا اک ورتائییا۔ آد نرنجن دُھر دا پیر، پرا پسنٹی مدھم بیکھری کرے پڑھائییا۔ سیری بھگوان بخشنہارا دھیر، دھیرج دھرم دھار پرگٹائییا۔ ابناشی کرتا چوٹی منزل چڑھ بیٹھا آخیر، اکل کل دھاری اپنی کار کھائیا۔ پاربرہم پرہ بن کے دستگیر، دست دست نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ پرگٹائییا۔ ساچا کھیل کرے ہر میتا، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد سہج انڈیٹھا، دُھر فرمانا اک سُنائییا۔ دو جہاناں بدلنی ریتا، گر اوتار پیغمبر نال رلائییا۔ سچ دوار وکھاؤنا ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھئے تپائییا۔ جھگڑا مٹاؤنا اوچا نیچا، آتم برہم اک سمجھائییا۔ ساچا کلمہ دے حدیثا، حضرت ہو کے کرے پڑھائییا۔ پرگٹ ہو کے جگت جگدیشا، جگدیشر اپنا راہ چلائییا۔ لہنا دینا پورا کرے محمد موسیٰ عسیٰ، اصل دا اصل نور خدائیا۔ گر اوتار پیغمبران جھولی پائے پچھلا کیتا، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ رُوپ دھار کے نیکن نیکا، وڈ وڈا دئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا بدلے نام نال طریقہ، شرع ڈھنگ نظر کیسے نہ آئییا۔ حکم رہے نہ رام سیتا، رادھا کرشن نہ کھئے شنوائیا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیتا، مسلہ حق دئے درڑائییا۔ دُھر دا کلمہ دئے حدیثا، حاضر ہو کے کرے پڑھائییا۔ پنڈھ مکٹے بیس بیسا، بستر سب دے پھول پھولائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل اک وکھائییا۔ ساچا کھیل کرے

کرتار، کرنی کرتا آپ درڑائیا۔ جس نون لبھدے رہے جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ کھلائیآ۔ (بندنا) کردے آئے وچ سنسار، نمسکار سجیدیاں وچ سیس جھکائیآ۔ شاستر سمتر وید پُران بانی بول کردی آئی اظہار، سو ظاہر ظہور کرے رُشنائیآ۔ جس دے سب کچھ اختیار، اخلاق کوڑا دئے مٹائیآ۔ دھرم دا نام بول جیکار، اللہ واپگرُو نام اِکو بول سمجھائیآ۔ ساچا مندر اِک وکھال، در دوارا اِک سہائیآ۔ جتھے وسن شاہ کنگال، اوچ نیچ دا جھگڑا رہے نہ رائیآ۔ دِپیک جوتی جگے بے مثال، دیا باقی کھلاپاتی اِکو ڈگمگائیآ۔ جن بھگتاں پوری کرے گھال حل ہونے سوال، سے دا لیکھا دئے مکائیآ۔ دیناں بندھپ ہونے دِیال، در درویشاں کرے پرتپال، پرتپالک خالق ثالث ہو کے اپنی کار کھائیآ۔ آپے ویکھے مُریدان حال، مُرشد بن کے دین دِیال، دیندھ ٹھاکر سوامی اِکو ہونے سہائیآ۔ کلجگ اتم بدل دیوے چال، ستجگ ساچی سہائے دھرم سال، دھرم دوارا ایکنکارا اِکو اِک پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محلا ہر کرتار اِک وکھائیآ۔ ہر کرتا دھر کرتار، مہربان محبوب اِک وکھائیآ۔ نرگن نور جوت اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ شبدي دُھن ناد جیکار، دو جہاناں آپ سُنائیآ۔ وشن برہما شو کر خبردار، دیوت سُر سرب اُٹھائیآ۔ لہنا دینا مول چکا گرو اوتار، پیغمبر قدماں اُپر آپ سُنائیآ۔ اُٹھو ویکھو نیتر کھولو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری پچیا رہن کھئے نہ پائیندا۔ کلجگ انت سِری بھگونت لے اوتار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کل آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محلا اِکو اِک سہائیآ۔ سچ محل سہائے آپ، آپ اپنی دِیا کھائیآ۔ تون میرا میں تیرا دس کے جاپ، جگ جیون داتا ہونے سہائیآ۔ دوجا نظر نہ آئے پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھاس نہ کھئے وکھائیآ۔ رُوح بُت کر کے پاک، پت پت پت دئے بنائیآ۔ بند کواڑی کایا مندر اندر کھول کے تاک، نور نور کرے رُشنائیآ۔ تون میرا میں تیرا اتم پرماٹم بنائے اِکو سجن ساک، ساک سین ہونے اِکو سہائیآ۔ بھگت بھگوان، اِک دوجے دے ہوون داس، داستان اگلی دئے درڑائیآ۔ سچ دوار ایکنکار نرکار کرے واس، پرکاش اپنا اِک پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا در اِک کھلائیآ۔ سچ کہے میرا کھلیا دروازہ، درویش ملے وڈیائیآ۔ کِرپا کرے غریب نوازا، ہر کرتا شہنشاہیآ۔ جس نے آد جگاد جگ چوکڑی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیغمبر لگھ چوراسی ساجن ساچا، وشن برہما شو حکمے اندر سیوا لائیآ۔ سو سوامی انترجامی نرگن لوآں پُریاں کھنڈاں

برہمنڈاں پھرے بھاجا، جوتی جاتا سب توں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت انتشکرن سب دا رچیا کاجا، کرنی دا کرتا اپنی کار کھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دہ دشا نو ست مٹے اندھیری راتا، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ گرمکھ ساچے سنت جنان پورب جنم دیاں پوریاں کرے آسان، اصل وچ اپنا نور درسائیا۔ گھر گھر مندر اندر گوپی کابن وکھاوے ساچی راسا، منڈل منڈپ وجے اک ودھائیا۔ جھگڑا مکائے دیناں مذہبان ذاتاں پاتاں، پتن اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائیا۔ ساچا میلا کرے آپ، اپنی دیا آپ کھائیندا۔ نرگن دھار وڈ پرتاپ، پرم پُرکھ ویس وٹائیندا۔ ساچی دھر دی لے سوغات، نام اٹلا آپ ورتائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، گھر گمبھیر بھيو کھلائیندا۔ سچ دھرم چلاوے راتھ، کلجگ کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جن بھگتاں پوری کر کے آس، آسن اکو اک وکھائیندا۔ کسے لبھنا پئے نہ وچ پرہاس، جنگل جوہ نہ کئے پھرائیندا۔ کرپا کرے سرب گنتاس، گنوتتا ویکھ وکھائیندا۔ ساچی منزل دے کے گھاٹ، گھاٹا پورب جنم کرم دا جھولی پائیندا۔ آون جاون لکھ چوراسی میٹ کے واٹ، وٹنا اپنا نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیندا۔ ساچا حکم دیوے فرمان، فرنا اندروں بند کرائیا۔ بھگتاں میل سری بھگوان، بھگون اپنی کار کھائیا۔ کھنڈا کھڑگ نہ کئے کرپان، کرپاندھ ہئے سہائیا۔ جودھا سورپیر نوجوان، نوبت اپنا نام جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرے سوادھان، ستیاں لئے اٹھائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، دو جہاناں والی آپ وکھائیا۔ چار جگ جو گاؤندے آئے گان، رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ سارے اوس دی لاؤ میزان، گن گن دیو سمجھائیا۔ کس دا قایم رہیا دھیان، کون اصل روپ وٹائیا۔ کون کدا رہیا پچھان، پن اکھراں کر پڑھائیا۔ کیہڑا دیندا رہیا گیان، اگیانیاں اندھ اگیان مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے حکم سنائیا۔ سچ دوارے حکم دیوے ایک، ایکنکار آپ سنائیا۔ کلجگ انت چار کٹ کیوں ودھیا بھیکھ، بھیکھادھاری ڈیرہ لائیا۔ ترے گن کیوں لائے سیک، پنج تت رہی جلائی۔ گر اوتار پیغمبر اندر وڑ کے دسو بیت، پڑدا اوہلا دینا اٹھائیا۔ جس کارن ارجن سیس وچ پوائی ریت، تئی توی وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے سن میری عرض، آرزو دیاں درڑائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا فرض، فرمانبردار لینے بنائیا۔ سب دی پوری کرنی آسا منسا غرض، غریب نہانے گود اٹھائیا۔ اپنی کھیل دسنی

اسچرج، اچرج لیلآ آپ وکھائیا۔ ٹوں جودھا سُرپیر مردانہ مرد، مُدّتاں دے وچھڑے لینے ملائیا۔ شرع چُھری پوہے کسے نہ کرد، قاتل مقنول دوہاں ہونا سہائیا۔ نو ٹو چار دی ویکھ لا فرد، بنا اکھراں کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ حُکم کہے میرا حُکم سچا، سچ دیاں درڑائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کایا ماٹی بھانڈا کچّا، کوڑی کِریا پھول پھولائیا۔ کون دوارے دھرم دی دسے ستّا، ستّ دیپ پڑدا دینا لاہیا۔ کون نام رنگن اپنا چولا کر کے بیٹھا رتا، رتن اموک تیرا سوبھا پائیا۔ کون مُحبّت اندر پھرے ٹھا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ کون سیوا کرے ہتھاں، چاکر خاک روپ بدلایا۔ کون درشن بائے اکھاں، نیتر لوچن نین آپ کھلایا۔ کون راگ گائے وانگ بھٹاں، بھٹناگر اپنا تال وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ دُھر فرمان کہے تیئی اوتار آؤ آگے، اگلا بھو کھلایا۔ پچھلے چار جگ دے ویکھو مزے، مذہباں ولّ دھیان لگائیا۔ جس کارن سارے نئے، شبد حُکم درڑائیا۔ ساچی دھاروں آئے بھجے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ نرگن دھار سنگ سچے، ساجن اکو جوڑ جڑائیا۔ ذرا تگو کپڑا سنت بن میری کِریا چڑھیا اُپر شاہ رگے، نو دوارے پنڈھ مُکائیا۔ کون تہاڈے پیار اندر اپنی سرتی بدھے، بندنا اکو سیس نوائیا۔ کپڑی کارے لائے دھندے، دھرم دینا سمجھائیا۔ کیوں تہاڈے ہُنڈیاں ایشٹاں والے ہوئے گندے، من ممتا وچ ہلکائیا۔ اکھاں نال وکھاوو چنگے، جپڑے پرہ نوں سیس جھکائیا۔ پریم دھار ہوون ٹھنڈے، اگنی ت نہ کھئے تپائیا۔ منزل پوڑی چڑھن ڈنڈے، حق حقیقت کھوج کھوجائیا۔ جتھے پرکاش نہیں سوریہ چندے، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ دین مذہب نہ کوئی پابندے، رام کرشن سیس نہ کھئے جھکائیا۔ پتھراں والا مندر کوئی نہ لنگھے، مٹھاں متھا نہ کھئے گھسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ دُھر دا حُکم سُنو نال سختی، ساکھیات دیاں درڑائیا۔ اپنا کھوجو جگت ویکتی، ویکھو تھائیں تھائیا۔ بنا پرہ دے کس دی پوری ہوئی بھگتی، بھگون مل کے خوشی منائیا۔ نرگن جوت لے کے شکتی، شرع دا بندھن گیا کٹائیا۔ مل کے پریم عرشی، عرشاں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ منظور کرائے عرضی، آرزو اپنی رہیا وکھائیا۔ سار پا کے ساچے گھر دی، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ دھار ویکھ نرائن نہ دی، نرکار نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا منگ منگائیا۔ تیئی اوتار کرو جلدی، اپنا لیکھا دیو درڑائیا۔ چاروں کُنٹ اگنی بلدی، کیوں نہ مات سکے بھجائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی کوٹ کل دی، کپٹ وچ ویکھو

لوکائیا۔ سار پاؤ جل تھل دی، مہیئل پڑدا دیو اُٹھائیا۔ کھیل ویکھو گھڑی گھڑی پل پل دی، پلک دے پچھے کی رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیشہ رہیا سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سُنو سندیشہ اپنی ویکھو سندھی، سند سب دی رہیا جنائیا۔ کیوں من واسنا کوڑی کِریا ہوئی گندی، کرم کانڈ وچ ہلکائیا۔ کیوں شرع دی پا پابندی، پاربرہم نہ میل ملائیا۔ کیوں نہ تند ستار وچے تندى، تلوڑا دسے دُھردرگاہیا۔ کیوں آتم ہوئی رنڈی، ہر کنت نہ کھئے ہندھائیا۔ ذرا اپنی اپنی پھر کے ویکھو لوکيات ڈنڈی، ڈنڈاوت تھادی گئے بھلائیا۔ چار کنت دسے پاکھنڈی، جوٹھ جھوٹھ وچى ودھائیا۔ سیس بہار چُکيا نہ اپنی کندھیں، ہتھ خالی رہے کرائیا۔ سیتا سرتی واہ کے بیٹھی رہی کنگھی، نیتر نینان کلجگ کجل دھار سہائیا۔ تن شنگار (بن دی) رہی چنگی، چاروں کنت ویکھ وکھائیا۔ کیسے نہ ملیا دُھر دا سنگی، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ منوا من بن فرنگی، گھر گھر کرے لڑائیا۔ کیوں نام دی ہوئی تنگی، تنگدست لوکائیا۔ کتھے گئی بھوانی چنڈی، چنڈالان کرے نہ کھئے صفائیا۔ کیوں نیتر اکھ ہوئی اٹھی، نین نہ کھئے رُشنائیا۔ چوراسی کٹے کھئے نہ پھندی، پھاسی گلوں نہ کھئے لاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم اک سُنائیا۔ تئی اوتار کہن پرہہ سانوں لین دے جھاک، جھاکى چار کنت وکھائیا۔ اپنا کھول لین دے تاک، پڑدا پڑدے وچوں اُٹھائیا۔ جدھر ویکھئے دسے کوئی نہ ساک، سجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ست دھرم ہویا ناس، جگت برہم مت نہ کھئے درڑائیا۔ زرگن نور نہ کھئے پرکاش، اندھ اندھیرا گیا چھائیا۔ لیکھ لگے کیسے نہ پون سواس، ساہ ساہ نہ کھئے سمائیا۔ کوڑی جگت پیندی ویکھی راس، گوپی کاہن بن کے تیرا سانگ ورتائیا۔ سیتا رام بن کے پھرن وچ پرہاس، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ تئی اوتار کہن اسیں تیرے داس، داستان سارے رہے سُنائیا۔ جے ویکھئے اُپر تیرا پرکاش، آکاشاں توں پرے تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ اوتار کہن کی دسے اُپر دھرت، دھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ ساڈی پوری ہوئی شرط، شرع دا لیکھا دے مکائیا۔ ساڈی اکو اک عرض، بینتی رہے سُنائیا۔ تیرے کول سب دی فرد، پچھلا پڑدا لئے چُکائیا۔ غریب زانیاں ونڈ درد، دکھیاں اناٹھاں ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سری بھگوان کہے ویکھو محمد موسیٰ عیسیٰ، عمل دیاں درڑائیا۔ کلمیاں والی کھوج حدیثا، حضرت توں پڑدے آپ چُکائیا۔ کی کہے قرآن مجیدا، تیس بتیسا کرے پڑھائیا۔ کی لہنا دینا ایہدا، عدم

ایتاد دیاں درڑائیا۔ کی تہاڈے نال قؤل کیتا پوشیدہ، سہجے دینا سمجھائیا۔ کی لے کے حق رسیدہ، رستہ آئے درڑائیا۔ کیوں سیدھا نہیں کردے دیدہ، دائرہ ویکھو دین مذہب گوسائیا۔ کیوں راز ہویا پیچیدہ، پڑدا اوہلا دیو اٹھائیا۔ ویکھو تہاڈے اُتے رہیا نہ کیسے دا عقیدہ، عقل دی جگت چلے چٹرائیا۔ نظر آئے نہ کوئی میتا، نسل تہاڈی گئی نس بدلائیا۔ تہاڈے کول جیہڑی وصیتا، وصل دے یار خدائیا۔ جس نے سب دیاں بدل دینیاں طبیعتاں، طبھا دتی بدلائیا۔ لیکھا مکائے کعبے والیاں مسیتا، مسلہ اپنا دینا سمجھائیا۔ سب دا خالی کر کے کھپسا، خصم نے پڑدا دینا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر دسو جگ حالت، زرگن زرویر منگ منگائیا۔ کیوں دھرم دے اندر ہوئی جہالت، نانک گویند دیو سمجھائیا۔ تسیں دس کے آئے اک زینکار صحیح سلامت، پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔ دھرم دی دھار جگت امانت، عملاں وچ خلق خدائیا۔ صدی چوڈھویں سارے کرے خیانت، کرنی کار نہ کھئے کھائیا۔ بانی پڑھ پڑھ کیوں منوا کرے بغاوت، تن وجود کرے لڑائیا۔ کتھے گئی نام والی سخاوت، جو سخیاں دے کاہن دئے ملائیا۔ دسو کس دی دینی ضمانت، اتم لو چھڈائیا۔ فرضی کھیل نہیں بناوٹ، دھر دا مالک آپ جنائیا۔ تن وجود نہیں سجاوٹ، کپڑا اوڈھن نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی دھار آپ سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ہوئے اکٹھے، اکھ اکو وار اٹھائیا۔ جس کارن لوکات گئے تھے، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ میرے نام دے دے کے آئے پتے، پتیرمیشور اک سمجھائیا۔ جو ہر گھٹ اندر وسے، سب توں نرالا جوت اکالا سچکھنڈ نواسی دھردرگاپیا۔ سو کس بدھ کلجگ انت میٹے رین اندھیری مسے، مسلہ سب دا حل کرائیا۔ کنت بھگونت زرگن سرگن پت رکھے، پتیرمیشور دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آؤ ہوئے سرب بھرا، بھرم ویکھیئے سرب لوکائیا۔ جو شرع آئے سمجھا، دھرم آئے درڑائیا۔ جو نام آئے چیا، اکھراں وچ لکھائیا۔ جو مارگ آئے لگا، مانس مانس ونڈ ونڈائیا۔ جو ڈنکے آئے وجا، ڈھولے ناد شنوائیا۔ جو دوارے آئے اُچا، مندر مسجد شودوالے مٹھ ناؤں دھرائیا۔ جو دس کے آئے نام جدا جدا، حصے اکھراں والے پائیا۔ اج اوسے توں سارے ہوئے فدا، قربانی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ حق مالک اوہ خالق پرتپالک اوہ داتا بے پرواہ، پروردگار اک اکھوائیا۔ جلوہ گر خدا، خدی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سارے چلیئے اوہدی وچ رضا، رمز نال رمز لئے ملائیا۔ جس نے ساری سرشٹی دینی

پڑھا، اندر وڑ کے کرے پڑھائیا۔ ساچا بیڑا دینا چلا، نوکا اپنا ناؤں رکھائیا۔ اکو رباب دینی وجا، تند ستار دئے پلائیئا۔ جو رويا سواس ساہ
 ساہ، صاحب ڈھردرگاہیا۔ اوسے نوں کہا اللہ اللہ، عالمین نور خدائیا۔ سجدیاں وچ آئے سیس جھکا، مکتباں وچ کر پڑھائیا۔ جوتی جوتی
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کہے کی کرنا، کرم کانڈ دیو درڑائیا۔ کپڑا پلو پھڑنا، پلک پلک وچ رُشنائیا۔
 کپڑا اکھڑ پڑھنا، نراکھڑ کھوج کھوجائیا۔ کپڑے گرہ وڑنا، در ساچے وجے ودھائیا۔ کون ملے سرنا، سرنگت کون اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن پُرکھ اکال دے اکو چرناں، دوجا ایشٹ نہ کئے منائیا۔ نوں میرا میں تیرا سب نے مل کے ڈھولا پڑھنا، نرگن دی نرگن کرے پڑھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہُن سُنئیے اگلا ناؤں، نر نرکار ربیا درڑائیا۔ وسیئے اوس
 گاؤں، جتھے بھگت سہیلے سوہا پائیا۔ تکیئے اکو پتا ماؤں، پاربرہم نور خدائیا۔ مانئیے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ کئے تپائیا۔ اوس دا ویکھیئے
 اکو راہو، جو رہبران دئے وکھائیا۔ خدی دا مالک اک خداؤ، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ جے اوس نے سانوں بھیجیا ڈھردرگاہوں، ڈھری
 اپنی اُتے بھوائیا۔ پھر لے گیا پھڑ کے باہوں، تتان نالوں کر جڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا کھیل ربیا وکھائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن کریئے اک صلاح، مشورہ اپنے نال ملائیئا۔ سارے مئیئے اک رضا، سر صاحب اک جھکائیئا۔ خوشی ہوئیے جے پُرکھ اکال بنیا
 اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ ٹکائیئا۔ اسیں ایہناں دی شہادت دئیے بھگتا، جو بھگت سہیلے پرہہ دا نام دھیائیئا۔ اپنا پلو لئیے چھڈا، لوکات نہ راہ
 تکائیئا۔ جس نے جگت جہان لیا اُچا، اوسے دی جھولی پائیئا۔ اوہ چلاوے جویں رضا، اپنا حکم ورتائیئا۔ اسیں ویکھیئے تھاوں تھان، کس
 بدھ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ لئے سمجھائیئا۔ ویکھ کے کھیئے واہو وا، واہو تیری بے پرواہیا۔ ایسے کر کے تینوں کہا الاہ، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا بھو آپ کھلائیئا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہُن کریئے منظور، حکم مئیئے ڈھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑی کیریا پرہہ
 میٹے آگے فتور، ساڈا زمہ رہے نہ رائیا۔ مایا ممتا بھریا پور، نئیآ آپے دئے ڈبائیئا۔ اسیں بینتی کریئے ضرور، ضرورت اپنی پور کرائیا۔ پرہو جن
 بھگتاں دے بخشیں سرب قصور، دکھیاں درد گوائیا۔ اوہ تیرے تیرا دسے نور، نور نور رُشنائیئا۔ تیرے نام دی سندنے نور، تریا توں پرے
 کھوج کھوجائیئا۔ در بردے بن مزدور، سیوک ہو کے سیو کھائیئا۔ نوں سرب کلا بھرپور، شہنشاہ وڈیائیئا۔ ہونا سہائی نیڑے دور، دور

دُرّادا پندھ مُکائیا۔ جو چڑھ کے گئے تیرے پور، بیڑا پار لنگھائیا۔ جنہاں دا راہ تگے منصور، اناالحق ڈھولا گائیا۔ شنکر سٹ کے اپنی ترسول، منکا ہتھ رہیا پھڑائیا۔ برہما قول نہ گیا بھول، وشنوں وشو سیو کمائیا۔ ایہناں دا لہنا دینا دینا مول، لیکھا پچھلا جھولی پائیا۔ عدل عدالت کرنی تیرا اصول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسان جھگڑا چھڈیا قدیم، قدرت دے مالک تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم کر دے ترمیم، طریقہ اپنا اک درڑائیا۔ تیرا مارگ سدا مہین، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ اسیں سارے کریئے یقین، یکے بعد دیگرے سیس جھکائیا۔ سب توں اتم سوہنگ تیری تعلیم، جو جنم توں پہلوں سب توں دئیں سمجھائیا۔ تیریاں بھگتاں کہیئے آفرین، خوشیاں نال سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی کر منظور دُعا، دوہری دھار جنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ وبا، آدم حوا سار رہی نہ آئیا۔ ساچا نام کر رواں، حکم حکم وچ سنائیا۔ تیرا جگ ویکھیئے نواں، تیرے نام وجے ودھائیا۔ سب دا بدل دے سماں، سپاٹ ہوئے لوکائیا۔ منوا کوڑ رہے نہ پما، گوبند دھوکھا رہن کوئی نہ پائیا۔ ایشٹ رہے کوئی نہ چما، چمن گلشن اپنا دے مہکائیا۔ دین مذہب رہے نہ بتا، حد حدود نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں نوں کہے پرہو آ میریا چنّاں، پتا ہو کے پوت گود اٹھائیا۔ اپنا نام سنا بنا کتا، سروتے اندرون لے بنائیا۔ ممتا دی رہے کوئی نہ طمع، تانس دینی کڈھائیا۔ پون سواس ویکھو دماں، دامن اپنا نام پھڑائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سب دا لہنا جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو گر پیغمبر اوتار، سندیشہ دُھردرگاہیا۔ جس کارن آیا وچ سنسار، زرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ سو لیکھا دساں اگم اپار، اکھ اگوچر بھيو گھلائییا۔ پورب جنم دے وچھڑے لئے بہال، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ بھگت سُپیلے بنا کے اپنے لال، لال لال رنگ رنگائیا۔ مُرشد ہو کے پُچھیا حال، مُریداں اپنا جوڑ جڑائیا۔ سب دی لیکھے لا کے پورب گھال، جنم کرم دا لہنا جھولی پائیا۔ امرت سہا کے تال، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ در مندر اک وکھال، بھگت دوارا سوہیا پائیا۔ جتھے وسن شاہ کنگال، اکو رنگ رہیا رنگائیا۔ اس توں پرے نہیں کوئی دھرم سال، دھرم دوارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس گرہ پرگٹ ہووے دین دیاں، غریب نمانے گلے لگائیا۔ ایتھے اوتھ دو جہان کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے سیو کمائیا۔ سب توں وکھری نرالی دس کے چال، چاروں کُنٹ کرے پڑھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبرو میرے ویکھو سجن میت، بھگتی وچ وڈیائیا۔ جنہاں دے اندر وسیا اکو گیت، سوہنگ ڈھولا دتا سمجھائیا۔ اوہ ناتا چھڈ گئے مندر مسیت، کایا کعبہ خوشی منائیا۔ جگت واسنا ہو اتیت، ترے گن اتیتا ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم لا کے پریت، پریم اکو رہے منائیا۔ پچھلا لیکھا سب دا گیا پیت، اگلا مارگ اک درڑائیا۔ سب دی گنڈھ گئی پیچ، برہما شو دئے گواہیا۔ اج توں بھگت کوئی نہ رہے نیچ، نیچاں توں اوچ دتے بنائیا۔ نہ کوئی ہست رہیا نہ کیٹ، کیٹاں دے کیٹ دتے ترائیا۔ سو مائس جنم گئے جیت، جنہاں ملیا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو میرا کھیل اگم کا، اگمڑی کار کھائیا۔ جس بھگت نے پھیریا منکا من کا، من کا روپ بدلائیا۔ میں ذمیوار ہویا انہاں دے تن کا، آتم اندروں کھوج کھوجائیا۔ روپ بناواں ساچے جن کا، جن جنی دیواں وڈیائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیواں من کا، ممتا موہ مٹائیا۔ لیکھا مک جائے شرع غم دا، غمی وچ خوشی دیاں بدلائیا۔ بھيو گھلا کے زرتہ برہم دا، پاربرہم ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو جنہاں پھنیا چھلا، شالا دتی وڈیائیا۔ اوہناں دی سیوا کرے تھادا اللہ، علیحدہ رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہ دا بھگت کدے نہ ہووے اگلا، نرگن سدا سنگ نبھائیا۔ جس آتم پھڑایا اپنا پلا، پلو گنڈھ نہ کھئے کھلائیا۔ سرشٹی نال کر کے ول چھلا، اچھل چھل اپنی دھار چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبرو جنہاں نے بھڑی اکیاں منکیاں والی مالا، مالک دُھر دا دئے وڈیائیا۔ اوہ کوئی رہیا نہ ادنی اعلیٰ، اکو رنگ دتے رنگائیا۔ جس نوں تسیں کہندے خدا تعالیٰ، اوہ انہاں دے تالے اندروں دئے کھلائیا۔ آپ بنا کے اپنے بالا، گودی دُھر دی دئے ٹکائیا۔ چار جگ توں وکھری چلا کے چالا، چال نرالی اک پرگٹائیا۔ ساچا منتر اک سُکھالا، سو پُرکھ نرنجن دتا سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا داغ رہے نہ کالا، دُرمت میل آپ دھوئیا۔ سچ دوار سچ سچی دھرم سالا، در اکو اک کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو جنہاں مالا لئی پھڑ، دوہاں ہتھ وچ لٹکائیا۔ اوہ منزل پرہ دی گئے چڑھ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ توڑ کے کوڑا گڑھ، گھر ساچے سوہا پائیا۔ بن اکھراں توں نوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا پڑھ، برہم پاربرہم مل کے وجے ودھائیا۔ بنا سرور نہاؤن ساچے سر، جتھے سُستی جمنا گنگا گوداوری نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی

قلعہ کوٹ دسے گڑھ، بنک دوار نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، اپنی کِریا کر، ساچا بھيو رہیا کھلائیآ۔ گر اوتار پیغمبرو آو ویکھو بھگتاں جوتی، جوت اکو نظری آئیآ۔ پرم پُرکھ دے مانک موتی، اکے سپّ وچوں باہر کڈھائیآ۔ دھرم دے بن گئے گوتی، گوتم نینان نیر وبائیآ۔ رَوَداس چمارا موچی، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ بٹوارا کڈھ کے واسنا کھوٹی، کھوٹے کھرے نال رلائیآ۔ رَوَداس چڑھ کے منزل چوٹی، چوٹ شبد کرے شنوائیا۔ بدر سُدامے لوڑ رہی نہ دھوتی بودی، بودھ آگادھ کری پڑھائیآ۔ سب دا ٹھاگر اکو مؤجی، پرہہ ملیا دُھردرگاہیا۔ جس نے وکھری کھوج کھوجی، سنت سہیلے لئے اُٹھائیآ۔ اپنے نام دی دے کے روزی، بھکھیاں دتا رجائیآ۔ او گرُمکھو تہاتھوں وڈا نہیں کوئی جوگی، جُگتی پرہہ نے دتی سمجھائیآ۔ تہاتھوں وڈا نہیں کوئی وچوگی، جنہاں نے بھین بھرا دتے تجائیآ۔ تہاڈے توں وڈا نہیں کوئی بیدی سوڈھی، جو اکو پُرکھ اکال دھیان لگائیآ۔ تہاڈے توں وڈا پرہوں دا دسے نہ کوئی روگی، جو وچھوڑے اندر راہ تکائیآ۔ جنہاں نوں پرہہ نے دتی سوجھی، سُنّیاں لیا اُٹھائیآ۔ آگے خوشیاں نال بیٹھیو وچ گودی، گوداوری کنڈھ گوبند دے کے گیا گواہیا۔ تہاڈی خاطر نرگن دھار نرگن نانک کولوں چلایا خانہ مودی، مُدّتاں دا لیکھا رہیا مکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار پیغمبرو آو ویکھو مالا کی کُچھ کہندی، کہہ کہہ رہی سُنّائیآ۔ جان تکیا تے بھگتاں چرناں ڈھپندی، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوئیآ۔ نیویں ہو ہو بہندی، نیتز نین آکھ شرمائیآ۔ جیہڑی دھار جُگ جُگ بھانا سہندی، سد بھانے وچ سہائیآ۔ انہاں دے چرن دھوڑ مالا کہے مینوں لگے مہندی، رنگ رنگیلا رنگ رنگائیآ۔ جنہاں دا راہ جُگ چوکڑی رہی وینہدی، بن نینان نین اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو دئے کھلائیآ۔ مالا کہے میری پوری ہوئی مُنیاد، مُنیاں رکھیاں توں کھڑا لیا چھڈائیآ۔ میرے وڈے ہوئے بھاگ، بھگتاں ہتھ وچ لئی ٹکائیآ۔ میں اندروں گتی جاگ، سوئی سٹی نے آکھ کھلائیآ۔ آیا اک ویراگ، ویراگن ہو کے دیاں دُہائیآ۔ جنہاں نوں ملیا کنت سہاگ، پرہہ داتا بے پرواہیا۔ انہاں دا بدل دتا سماج، اندر وڑ کے آپ سمجھائیآ۔ سُنّائی آگمی آواز، ڈھولا دُھردرگاہیا۔ کیسے نوں پڑھنی پئے نہ کوئی نماز، مصلا ہیٹھ نہ کھئے وچھائیآ۔ اکو بخش کے اپنی دات، داتے دانی دتا سمجھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنی گاتھ، گہر گمبھیر ہووے سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا گرہ آپ وکھائیآ۔ مالا کہے میرے اترا آئی خوشحالی، خوشیاں وچ جنائیآ۔ میرے تن

وجود چڑھی لالی، لال رنگ دتا رنگائیا۔ جن بھگتاں پوری ہوئی گھال گھالی، گھالنا وچ پئے لوکائیا۔ گرمکھو مینوں پھیرنا پئے نہ وار باہلی، بہتا
 حصہ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ مالا کہے جن بھگنو تہاڈا ہریا ہویا وویار، وویاری
 دتا کرائیا۔ پھیر مالا پھیرنی پئے نہ وچ سنسار، سنساری بھنداری توں پرے دتا پہنچائیا۔ جنم لینا پئے نہ دوجی وار، مات گریہ نہ اگن تپائیا۔
 کسے نوں کرنی پئے نہ نمسکار، چرن دھوڑ نہ کھئے رمائیا۔ تہاڈا بھانڈا گھڑنا نہیں کسے گھمیار، ٹھٹھیار چک نہ کھئے بھوائیا۔ کایا مندر وچوں کڈھ
 کے سچکھنڈ مندر لینا بہال، دوارا اکو اک سہائیا۔ تہاڈی خوشیاں دی وجنی چھال، برہمنڈاں دا پنڈھ مکائیا۔ جس گرہ وسے سنگھ پال،
 پاربرہم وچ سمائیا۔ جگدیشا منجیتا وسے نال، سورن سورن روپ درسائیا۔ پنجواں مل کے نال گردیال، نانک لیکھا پور کرائیا۔ پنج پروان
 ہوئے پردھان، پنجے درگاہ سوہن پائیا۔ پنجاں دا جھلدا اک نشان، پنچم گرو دئے گواہیا۔ پنجاں دے پچھے جانے پچھلے لال، جو گرمکھ سوہنے
 نظری آئیا۔ ہارہ ستاراں لئے بہال، سمت شہنشاہی تین دئے گوائیا۔ تہاڈی پوری کیتی گھال، کلمیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اتم گودی لئے
 سوال، جتھے ستیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ گرمکھو ہور بنائیو نہ کوئی دلال، ٹکیاں والا گرو کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ساچا گھر دئے وسائیا۔ مالا کہے میں ہتھ رہ گئی ملدی، پسچاتاں وچ پچھتائیا۔ مینوں سمجھ نہ آئی کل دی، کی کلجگ وچ کھیل
 کھلائی۔ میں دھار نہ سمجھی اک گل دی، کیوں گل وکڑی بھگتاں نال پائیا۔ مینوں رمز نہ دسی پچھلی بل دی، باون کی کی حکم سنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی کرنی آپ درڑائیا۔ مالا کہے میری رون لگی اکھی، ہنچھواں ہار بنائیا۔ جس ویلے میرے
 بھگتاں میری دھار دسی، سوہنگ اکھر دتے لکھائیا۔ میں منہ دے بہار ڈھٹھی، اپنا آپ مٹائیا۔ ویکھی جگ جنم دی سنگت ہوئی کٹھی،
 اکٹھیاں اکو رنگ چڑھائیا۔ جیہڑی چار جگ کسے نہیں پڑھائی پئی، پرہہ بٹنے والے نال مل کے دتی سمجھائیا۔ ایہو کھیل لگی اچھی، اچھی
 طرح ویکھ وکھائیا۔ مینوں کتھا کہانی یاد آئی جس ویلے پرہہ سرگن روپ دھریا مچھی، مچھ اپنا نام پرگٹائیا۔ اوس ویلے لے کے اک رسی،
 رسم اگلی دتی بھگتائیا۔ میں ایسے کارن آئی نسی، بھجی واہو داہیا۔ بھگتاں نال مل کے پرہہ ویکھاں کھلاپتی، پتیرمیشور بے پرواہیا۔ اوس
 دے چرناں ہوواں ستی، ست اپنا اک درڑائیا۔ گرمکھ پھیر بھرے کوئی نہ چٹی، سزا کجھ نہ کھئے بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، میری کرنی لیکھے پائیا۔ مالا کہے میری پوری ہو گئی منسا، آسا رہی نہ رائیا۔ گرمکھ ویکھیا ہنسا، جو سوہنگ ڈھولا گائیا۔ بھگت بھگوان دا بنیا ہنسا، ہنسرے والے سیو کھائیا۔ میرے اندر رہیا کوئی نہیں سنسا، شک وچ نہ کھئے جنائیا۔ دئی دویت رہی نہ ہنسا، رنگ اکو دتا رنگائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے پورا نسچا، اعتبار اپنا لیا جمائیا۔ ساچا روپ ویکھیا دھر دے سکھ دا، کھلے داڑھے خوشی منائیا۔ جس ویلے لکھاری لیکھ لکھدا، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ جھگڑا رہیا نہ مندر اٹ دا، پتھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لہنا مکیا گوہند چٹ دا، جو برہما شو گیا پھڑائیا۔ مالا کہے جن بھگتو جو پرہ دے چرنی ٹکدا، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ اوہ پیارا ہو جاوے اک دا، ایکنکار ہوئے سہائیا۔ آون جاون جھگڑا مک جائے نت دا، لکھ چوراسی رہے نہ رائیا۔ اوہ پچہ بن جائے اوسے پت دا، جس نوں پتپریشور کہہ کے سارے گائیا۔ اوہلا رہے نہ کیسے پٹھ دا، کروٹ آگے نہ کھئے بدلائیا۔ سچ دوارے ساچے ٹکدا، منزل ملے دھردرگاہیا۔ لکھ چوراسی وچوں لہنا دینا کس کس دا، مالا کہے کون قسمت لے بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جو بھگت بھگت دوارے وسدا، دشا دے دیش گئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دئے وسائیا۔ مالا کہے میں خوشیاں نال ہسنا، ہس ہس دیاں جنائیا۔ جن بھگتو تساں سری بھگوان نال وسنا، دوہاں دی سوہنی لگے کڑمائیا۔ سانجھی کرنی اکھنا، اکھ اکھ نال جڑائیا۔ کوئی گرہ رہے نہ سکھنا، ہر جو ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ پچھا دے مؤل نہیں نسننا، اپنا مکھ بھوائیا۔ مد ماس نہیں رسنا چکھنا، چاہ چرم دئے بدلائیا۔ جیہڑا کیسے نوں لبھنا نہیں پاؤئے پٹنا، اوہ تہاڈے اندر ڈیرہ لائیا۔ مانس جنم دا لاہا کھٹنا، کھوٹے کھوٹے لئے بنائیا۔ سوہنگ ڈھولا اکو رٹنا، رٹے کوڑے دئے مٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے وسنا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مالا کہے چھڈیو جھگڑے جگت کعبے، جگت دشا نہ کھئے وکھائیا۔ جیہڑے چل کے آئے وچوں دواہے، مالوے نال مل کے وجی ودھائیا۔ گرمکھ پرگٹ ہوئے ماجھے، جموں دا ضامن دھردرگاہیا۔ دلی اٹارسی جس نے سادھے، کان پُر کاہن کرے رُشنائیا۔ مہو محبوب دے کے آب، آب حیات دئے پیائیا۔ گرگاؤں گر کے شبدا سادھے، ستگر دیوے مان وڈیائیا۔ پرتپالک ہو کے لکھ چوراسی وچوں کاڈھے، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جنہاں نے سوا سیر دے بھوجن کھادھے، بھجن بندگی لوڑ رہی نہ رائیا۔ اس دا لیکھا انگد نوں اک دن دسیا نانک باہے، بابل دی دتی گواہیا۔ جس ویلے گر اوتار

پیغمبران دے نام سرِشٹی دے پردے وچوں گواچے، لبھیاں ہتھ کھئے نہ آئیا۔ اوس ویلے میں آتما دے بدل دینے سارے چاچے، چاچو رہن کھئے نہ پائیا۔ آپ اپنی سادھنا سادھے، ستگر داتا دھردرگاہیا۔ نرگن نر جوت جگا کے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گا کے، بھگت سہیلے لئے اٹھائیا۔ اکو دین مالا ہتھ پھڑا کے، جنم دا لیکھا دئے مکائیا۔ پچھوں سرِشٹی نے گاؤ نے سا کے، گائیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جو آئے گئے درشن پا کے، پاک پوتر دتے بنائیا۔ جیہڑے گرمکھ گھر بیٹھے دھیان لگا کے، اگلے پینڈے دتے چُکائیا۔ جو چرن دھوڑ سرورر گئے نہا کے، دُرمت میل دھوائیا۔ جو ٹھگی چوری گئے کما کے، لکھ چوراسی وچ بھوائیا۔ کیوں مالوے والیاں نؤں اکتھا کیتا آواز لگا کے، انہاں وچوں اکیاں دی مؤت اگلے مہینے نظری آئیا۔ سیوا نال جگت بچا کے، بچیاں دے بچے نال رلائیا۔ ساچا کھیل آپ کھلا کے، خوشیاں وچ دئے وڈیائیا۔ جن بھگتو جانا شکر منا کے، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ جس نے ٹہانوں درشن دتا آ کے، عقلاں والیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جگت و لوں تْساں پایا اپنا آپ گوا کے، طعنے دیوے کوڑ لوکائیا۔ پُرکھ اکال ویلا جائے سہا کے، سوہنی ساچی بنت بنائیا۔ بھگت سہیلے بھگتی وچ سما کے، سمرتھ ہوئے سہائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے دا نام چپا کے، جاپاں تون دتا چھڈائیا۔ ساچی منزل اک چڑھا کے، درگاہ ساچی دتا ٹکائیا۔ اتم جوتی جوت ملا کے، جوت جوت وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مالا منکے سب دے ہتھوں سٹا کے، آگے سٹیاں آپ جگائیا۔ چرن پریتی اک درسا کے، درس دیدار دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہاڑھ ستاراں سب دا وقت سہا کے، سہنجنے گرمکھ لئے بنائیا۔

★ پہلی ساؤن شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن لیکھ رہیا نہ باقی، بکتا روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ تن وجود پنج تت رہیا نہ ماٹی خاکی، خاک ویکھی جگت لوکائیا۔ گھوڑا شبد نام رہیا نہ راکی، اسو شاہ سوار نہ کھئے دوڑائیا۔ سیوک جن نظر نہ آئے داسی، داستان نہ کھئے ڈہرائیا۔ منزل محبوب ملے نہ کھئے گھاٹی، دروازہ در نہ کھئے کھلائییا۔ نرگن دھار دے کوئی نہ ساتھی، سرگن سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ شبدی ستگر متی کوئی نہ اکھی، آخر پینڈا گئے مکائیا۔ جگت واسنا ویکھ گستاخی، غصہ غم جگت ڈبائیا۔ کئے کھئے نہ جم کی پھاسی، فیصلہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ من وکار ممتا مدرا ماسی،

مسئلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ تیرا نور نظر آئے نہ جوت پرکاشی، پرکاش تگے نہ خلق خدائیا۔ نیتربین ہویئے آکاشی، آکاش پاتالان پندھ نہ کھئے چکائیا۔ جگ چوکری تیری گا گا تھکے ساکھی، ساکھیات نظر کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری شرح دی مئی آکھی، آخر لیکھا رہے مکائیا۔ نراکھہر دھار ویکھیئے تیری پاتی، پتیرمیشور بے پرواہیا۔ کتھنی کتھ نہ سکے باتیں، باطن بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ جیون جگت نہ رہیا حیاتی، جگت جوگ نہ کھئے وڈیائییا۔ پنڈت رہیا نہ دھرم دا کاشی، کعبہ قبل نہ کھئے کھلائییا۔ منڈل دے سے کوئی نہ راسی، گوپی کاہن نہ ناچ نچائییا۔ تیری دھار کیسے نہ واجی، واجک کرے نہ کھئے پڑھائییا۔ ڈھولا گاوے کوئی نہ باڈی، بکتا وچ سارے دین دہائییا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناشی، اکل کل دھاری سمجھ کھئے نہ آئییا۔ نمسکار دیئے جوڑ کے مستک ماتھی، دھوڑی بن دھرتی دھرن دھول سہائییا۔ اگم اتھاہ سُنکے گاتھی، گہر گمبہر کھوج کھوجائییا۔ سُرتی شبد کیسے نہ جاگی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائییا۔ جگت سادھ بنیا نہ کھئے ویراگی، ویری اندرون باہر نہ کھئے کڈھائییا۔ اشٹ کرے کوئی نہ راکھی، سر ہتھ نہ کھئے ٹیکائییا۔ چاروں کُنٹ دے سے اُداسی، مُسکراہٹ وچ مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ بھیو چُکے نہ آن باٹی، پڑدا انتر نہ کھئے لاپییا۔ کیرپا کر کھلاپاتی، پتن بیٹھے سیس نوائیا۔ لیکھ ویکھ اگئی راتی، رُڑی اپنے نال ملائییا۔ جھگڑا رہے نہ کاغذاتی، قلم شاہی کر صفائییا۔ حُکم رہے نہ حُکم والی گاتھی، رسنا جہوا نہ کھئے چٹرائیا۔ تیری کھیل ویکھیئے ڈاڈھی، ڈنڈاوت اکو دینی درڑائییا۔ دروہی تیرا سوہلا گا سکیا کوئی نہ ڈھاڈی، گر اوتار پیغمبر ڈھڈان تن گئے وجائییا۔ تیرے رُوپ دا نظر آیا کھئے نہ باڈھی، باڈی گاڈ تیرے سارے سیو کھائییا۔ انت ویکھے اوسے کھاڈی، جس دی خندق نہ کیسے خدائییا۔ تیرا نور اگئی آدی، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا حُکم اک شہزادی، شاہزادہ اکو رہیا سُنائییا۔ جس دی وشن برہما شو آبادی، آباد کاری دُھر دی ونڈ ونڈائییا۔ بن لیکھے یاد رکھے یادی، یدپ اپنی کار سمجھائییا۔ نرگن دھار وڈ سوانگی، سگلی اپنی کار کھائییا۔ تیری کھیل سدا دواپی، محرابی محبوب نور خدائییا۔ تیرا حُکم طلب جوابی، طالب علم سارے سیس نوائیا۔ لیکھا دے سکے نہ کھئے حسابی، گنتی وچ گنت نہ کھئے گنائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور دے سے نہ کھئے امدادی، کامل نظر کھئے نہ آئییا۔ تیرا شبد سدا اِتھادی، اِتادک جوڑ جُڑائییا۔ تیرا نور سدا انادی، نادان رہیا وجائییا۔ تیری رحمت منسا اندر کھاڈھی، ترسنا ترکھا بُجھائییا۔ کلجگ اتم ماری آوازی، سندیشہ نام سُنائییا۔ گر اوتار پیغمبرو سب دی منسوخ ہوئی آراضی، عرض آرزو آگے رہے نہ رائیا۔ حُکم

بدل دینا ماضی، مزہ اگلا آپ چکھائیا۔ تُسیں خوشی رہو ہُن راضی، رضامندی وچ سیس جھکائیا۔ اِکو در دے بنو حاجی، نمازی نو سیس
 جھکائیا۔ جیہڑی اپنے نام دی میرے در توں دتی بھاجی، بھجن بندگی وچ سمجھائیا۔ اوہ وی چرن کول وچ آگئی، اگیا وچ سیس نوائیا۔
 لیکھا رہیا نہ چھٹی راگی، رگ سب دی صاف کرائیا۔ نام دا رہن دینا کوئی نہیں باغی، بانگ ازاں نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھک بنیو نہ کھئے دماغی،
 دماں دا لیکھا دتا مُکائیا۔ مالک بن کے دُھر دا گاڈی، گارڈیئن سارے دتے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم
 اِک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیسے چلے نہ کھئے استقراریا حق، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا قلم شاہی توں سب دا لیکھا ہونے فک، رہن بیع نہ
 کھئے وڈیائیا۔ اِکو حُکم اندر دتا دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ اِکے نرگن دھار جاوو وس، واسطہ جگت نالوں تڑائیا۔ ناؤں نرنکارا لؤ جپ، اکھراں
 والی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ نانا توڑ پریم نو ست، گھٹ اپنے رہیا وکھائیا۔ تت وجود رہیا نہ اٹھ، رکت بوند نہ جوڑ جڑائیا۔ کھیل ویکھو اِک
 الگھ، جس دا لیکھ نہ کھئے لکھائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سب دی کرے صفائیا۔ نِمسکار کرو جھٹ، جھٹکا حلالی کیسے دی دیوے نہ کھئے
 گواہیا۔ دیناں مذہباں والا میٹنا پھٹ، پٹی اِکو نام بندھائیا۔ دھرم دوار ویکھو ہٹ، ہٹوانے صفحہ لؤ اُٹھائیا۔ اِکو کلمہ لینا رٹ، اِکو ڈھولا
 نام صلاحیا۔ اِکو کھیل ویکھنا سچ، ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اِک سُنائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر ست دھار دی ویکھو پگی، پختہ سب نوں رہیا بنائیا۔ دُھر دا مالک کمالپتی، پتیرمیشور جوت نور رُشنائیا۔ اِکو درشن کرو
 اگھی، نیر لوچن اگھ کھلائییا۔ اِکو کابن دی بن کے سخی، سخاوت وچ جھولی ڈاہیا۔ جس نے کتھا کہانی دسی، جگ چوکرئی کری پڑھائیا۔
 صفتاں والے نام پڑھا کے پٹی، پٹنے پٹا گیا لکھائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا لیکھا پینا ٹی، ٹوآ اپنا سانگ ورتائیا۔ جس دا بھيو پائے کوئی نہ
 رتی، رت سب دی دئے سکائیا۔ اِکے توں گر اوتار پیغمبر کرے نہ کھئے کیسے دی گتی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پُرکھ اکال دا لیکھا کتھا کہانی دو
 جہاناں سچّی، مرد مردانہ آپ درڑائیا۔ سنسار دھار نرگن آپے رہیا کئی، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دُھر دا حُکم اِک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا پورا ویکھو عہد، عدالت اِکو اِک جنائیا۔ ویلا پھیر ملے نہ شاید، شاہ سلطان رہیا جنائیا۔ دُھر
 دا حُکم ہونا راج، رعیت نام دئے بدلائیا۔ سب دا شبدي حُکم کڈھ نتاچ، لیکھا وکھو وکھ وکھائیا۔ جو بخشش نام کیتا عنایت، رحمت وچ

ورتائیا۔ تسیں اوس دی کردے آئے حمایت، ہمساجن ہو کے سنگ بنائیا۔ کلجگ اتم کوئی نہ کرے روایت، روادار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو کرو دھیان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آپ جنائیا۔ جگ چوگری اکھراں والا گیان، سطران وچ سطح دتی سمجھائیا۔ مارگ دس جیو جہان، رستہ رہبر اک درڑائیا۔ حکم دے کے حکمران، حکمے اندر سرب بھوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بدلدا آیا نظام، نویت جگو جگ سنائیا۔ کیسے دا مان رہے نہ ابھان، کلام کلمیاں پڑدا اٹھائیا۔ سرب بنا اپنے غلام، دھر سندیشہ دتا سنائیا۔ مالک بن کے حق امام، آمد اپنی دتی سمجھائیا۔ لیکھا دس کے شمع توں دُور رہن والا شام، اندھ اندھیر پرے کرے رُشنائیا۔ جس دا لیکھا سمجھے نہ کھئے انسان، بدھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا پچھلا لیکھا، لکھت بھوکھت دئے گواہیا۔ جو وسے درگاہ ساچی سچکھنڈ دیسا، بنا دیہے توں دیہے بدلائیا۔ روپ رنگ سمجھے کوئی نہ ریکھا، رکھی مٹی رہے گر لائیا۔ مؤنڈ مُنڈائے نہ دھاری کیسا، چوٹی سیس نہ کھئے کٹائیا۔ جس نوں پوجے وشن برہما شو دیوت سر گنپت گنیشا، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ گر اوتار پیغمبران دے کے نام سندیشہ، سدے دین دُنی جنائیا۔ چار ورن دا دے کے ٹھیکا، ٹھاکر ہو کے دتا سمجھائیا۔ اتم ویکھو سارے کر کے ایکا، ایکنکار سب دا پتا مائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کر لو چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ ٹھانوں گھلّیا اگیتا پچھیتا، اتر پورب پچھم دکھن حکم سنائیا۔ اکو شبد اگتی گوبند دھار پُرکھ اکال دا بیٹا، جس نوں جنمے نہ کھئے مائیا۔ اوہ آد جگادی دھر دا کھیوٹ کھیٹا، کھیٹا اُتے سوَن کدے نہ آئیا۔ پلنگ دوشالے اُتے کدے نہ لیٹا، تکیہ سیس نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو جد تگوتے سب دا نیتا، نیتراں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ جس دے کولوں اکھراں والا پُچھدے آئے لیکھا، بھوجل پار دا راہ تکائیا۔ چرن کول در دوار جس دتا سچکھنڈ دیسا، اپنا مُکھ نہ کیسے وکھائیا۔ نہ پرگٹ کرن والا دسیا بیٹا، جس پیٹ وچوں گر اوتار پیغمبر لئے پرگٹائیا۔ سب نوں تھوڑا تھوڑا دے کے حصّہ، ہستی جگت والی بنائیا۔ پھر اپنے حکم اندر کھچا، خیرخواہ بنی نہ کھئے لوکائیا۔ آو کھیل ویکھو اک انڈٹھا، انڈٹھا دیاں درڑائیا۔ جیہڑی جگت جہان دے کے آئے سکھا، سکھاں دے اندروں کر نہ سکی صفائیا۔ مُرشدو تیر ماریا جو مُردیاں اندر تکھا، بنا تیر تلوار لڑائیا۔ جس دا نُور دھار اگتی نکا، نرگن زرویر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنا دیس، اکو دیاں درڑائیا۔ ورقیاں والا میرے آگے رکھ دیو اُپدیش، جو اکھراں وچ جگو جگ بدلایا۔ مالک تگو اک نریش، نراکار اکھوائیا۔ جس دا آد جگاد ہیٹ، پریم وچ وڈیائیا۔ شبد آگتی دے بہیت، بیہو ابھید کھلایا۔ سچکھنڈ دوارے دھرم دوارے بن جاؤ ایک، جھگڑا دین مذہب تجائیا۔ شرع دا رہن دینا نہیں کوئی ریٹ، رٹ وچ مُنیاد نہ کھئے ودھایا۔ سب نوں اکو مٹی پئے ٹیک، ٹکے مستک اتوں لینے لایا۔ اپنا آپ آپے کر دیو بہیت، بیٹا آگے لین کھئے نہ جائیا۔ اکو دھر دا مالک رہے سیٹھ، جو داتا دھردرگاہیا۔ ہن انتظار کرنا پئے کیسے نہ ویٹ، ویٹو وچ اپنا حکم سنایا۔ کیسے نے کھان نوں لبھنے نہیں جگت مٹھائیاں والے کیک، کلک سب دی اک سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبرو کرو کدم بوسی، لہنا قدیم چکایا۔ جس دی چار جگ تگدے آئے خوشی، شبدی شبد نہ کھئے لایا۔ جس دی صفتاں والی پڑھدے آئے پوتھی، چار جگ جنایا۔ جس دے نام دی پھڑدے آئے سوٹی، راہ جگت وچ پرگٹایا۔ جس دی جگدے آئے جوتی، پنج تت رُسنایا۔ جس دی سر تے رکھدے آئے بودی، دھوتی جنجو نال وڈیائیا۔ جس دی منزل دسدے آئے اوکھی، رہبر ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا بیہو کھلایا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو حکم اک اشتہاری، اشارے نال سمجھایا۔ جس نوں منسوخ کرے نہ کھئے سرکاری، اعلیٰ ادنیٰ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دی اکو اداکاری، عدل انصاف وچ لے نہ کھئے گواہیا۔ جو سب دا جوت ادھاری، جوتی جاتا دھردرگاہیا۔ جس دے چار جگ بنے رہے وگاری، واگان اوسے ہتھ پھڑایا۔ کردے رہے تابعداری، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ کاغذان والے بن لکھاری، اکھراں والی کری پڑھایا۔ دس کے آئے جوت نرنکاری، نراکار نور لایا۔ جس نے تہاڈے نال لگائی یاری، نبھا کے اتم دتی وکھایا۔ تہاڈی بھوکھتاں دی ادھاری، سہجے رہیا چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھردرگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کیوں چھڈیئے قبضہ، حکم کون بدلایا۔ بڑی مُشکل نال بنائے مذہبا، تن وجود کر لڑایا۔ پُرکھ اکال کریں کیوں غضبا، دھر دی دھار حکم سنایا۔ تیرا کھیل عجیب اجبا، نراکار نظری آیا۔ سانوں بڑا لگا صدمہ، سد کے دتا سنایا۔ اسیں جھکدے تیرے قدماں، قدرت دے مالک ہو سہایا۔ تیریاں گاؤندے آئے نظماں، صفتاں وچ صلاحیا۔ دسدے آئے رماں، اشاریاں وچ پرگٹایا۔ کیوں ساڈیاں بند کیتیاں

نبض، نبی رسول رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کیوں حکم دیویں سخت، سختی نال درڑائیا۔ کی اوہو آگیا وقت، جس دی پیشینگوئی آئے سُنائیا۔ ساڈا لیکھا مُکن لگا جگت، ناتا تئے لوکائیا۔ گوہند کِہا گر اوتار پیغمبرو پرہ نے پرگٹ کرنے اپنے بھگت، بھگون دیا کھائیا۔ ساڈی سب دی پوری ہو گئی شرط، شرع دا لیکھا رہیا مکائیا۔ چلو ہُن اِکھئے ہوئے اُتے عرش، فرش دا جھگڑا رہیا چھڈائیا۔ دین مذہب کریئے ترک، ترت اوسے دا ڈھولا گائیا۔ جس دا کھیل سدا اسچرج، اچرج لپلا رہیا ورتائیا۔ غور نال تگو نہ اوہ زانی نہ اوہ مرد، مرد مردانہ اِکو نظری آئیا۔ جس دا پیار بھگتاں دا درد، گرُمکھاں گود کھائیا۔ کیسے دا ہون نہ دیوے حرج، حرجا نے سب دے جھولی پائیا۔ ساڈی پوری کر کے غرض، غریباں ہوئے سہائیا۔ جیہڑے نام دے ڈھولے گائے نال طرز، طرح طرح نال سمجھائیا۔ جو بینتی کردے آئے عرض، نمستیاں وچ سیس نوائیا۔ اوسے کارن آیا پرت، پتپریشور ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو پچھلی اپنی ہدایت، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ جو بخشش کیتی عنایت، رحمت جھولی پائیا۔ اُس دی کر اشاعت، اشارے نال درڑائیا۔ اپنے دیناں مذہباں دی کرو پپائش، ویکھو خلق خدائیا۔ کون مقامے حق کرے رہیائش، سچکھنڈ دوارے ڈیرہ لائیا۔ اپنی کرنی دی کرو آزمائش، پڑدا اپنا آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی ویکھ لئی نائش، نمونہ پسند نہ کھئے کرائیا۔ لیکھا لکھیا نال قلم دوائت، دعویدار دینے مٹائیا۔ ہُن سارے بنا پئے اک جماعت، اِکو حکم دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بن اکھراں بولن بولی، انبولت راگ الایا۔ کی کھیل اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول وکھائیا۔ کس دی رت اگتی مؤلی، مؤلا ہو کے دئے وڈیائیا۔ محمد کِہا میری رُپئے وچوں رہ گئی پاؤلی، پاؤلی اوہ وی لئے گوائیا۔ موسیٰ کِہا میتھوں پھیر نہیں پیندی رولی، ہوکا دے نہ کھئے جنائیا۔ ایسے کِہا میری گنڈھ اچے نہ کھولی، صلیب صاف نہ کھئے کرائیا۔ نانک کِہا سب دی خالی ہوئی توئی، جس دی طلب نہ کھئے درڑائیا۔ گوہند کِہا جیہڑی دھار پرہو نے ڈولھی، بنت اگلی لئی بنائیا۔ مینوں لوڑ رہی نہ دین دی پاہلی، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ نام پیالہ پیایا بنا کولی، کول ناہ دتا اُٹائیا۔ جس دی صورت کالی گوری کدے سولی، سُندر شام کوئن دئے بنائیا۔ اُس دی سمجھ کے اِکو بولی، ہلارے سارے گئے بھلائییا۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈے نام دی دھارا چار

جُگ دی پراؤہنی، رین کٹ کے اپنا پندھ مُکائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ سب دی ہاڑھی ساؤنی، رُت سے نال بدلائیا۔ آگے مُنیاد نہ کسے ودھاؤنی، وادھا وچ نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال نے اپنی کھیل وکھاؤنی، کلاڈھار لئے انگرائیا۔ آتم پرما تم اپنے رنگ رنگاؤنی، رنگت اک وکھائیا۔ کرماں دی رہے نہ کھئے اڑاؤنی، مہر نظر نال پار کرائیا۔ سادھاں دی ہونی نہیں کوئی چھاؤنی، چہہر اپنا نام لگائیا۔ جن بھگتاں دی پوری کر کے بھاؤنی، بھاؤ بھيو دئے سمجھائیا۔ گُرمکھاں دی رُسی آتما آپ مناؤنی، اپنی گود اُٹھائیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں کار تے کاؤنی، جو کلجُگ وچ کھنبہ جائے بلائیا۔ جنہاں دی کرنی اوہناں دی جھولی پاؤنی، بنا بھجن بندگی پار لنگھائیا۔ کوئی کتاب حساب وچ نہیں پڑھاؤنی، اکھراں والی نہ کھئے لڑائیا۔ پچھلی کتھا نہیں کوئی دُہراؤنی، سطران اُتے اُنکلاں نہ کھئے پھرائیا۔ در آئی درویشاں والی سنگت پار لنگھاؤنی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ امرت رس دی دھار چُنکھاؤنی، بنا ماتا دے سیر دئے پیائیا۔ جُگ جنم دی وچھڑی گُرسکھ آسا آپ پرچاؤنی، پرچہ نام والا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی رُتری رُت سہاؤنی، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ گُراوتار پیغمبر کہن کی ساڈی مُک جاوے حدیثا، حد جلدی گئی آئیا۔ گوہند شبد کہے سب دا خالی ہویا کھپسا، مات لوک وچوں خِسکو چائیں چائیا۔ جیہڑا پچھلا وقت پیتا، او سے دی خوشی لوُ منائیا۔ آگے لہاظ نہ ہونا موسیٰ عیسیٰ، محمد تیری چلے نہ کھئے صفائیا۔ رام کرشن جی اپنی میری جھولی پا دیو ریتا، سینتا سرتی دین نہ آئیو ودھائیا۔ نانک گوہند اکو امرت رس پیتا، پیت پیتمبر لینا سہائیا۔ جو مرضی سو پُرکھ اکال نے کیتا، کرتب تہاڈے ویکھے تھاون تھائیا۔ تہاڈیاں منسا پوریاں کر اڈیکان، اوڑک اپنے وچ ملائیا۔ گُراوتار پیغمبرو چار جُگ وچ تُسیں میرے نام دا کر نہ سکے ٹیکا، دُھر دا حُکم نہ کھئے سمجھائیا۔ کی ہویا جے بھيو دسدے رہے جی کا، جیو توں باہر میری رُشنائیا۔ لمیاں لمیاں دس دے آئے تاریخان، طریقے نال درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان گُرو گرتھ بنا کے مات لوک وسنیقہ، گواہی شہادت والی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر مہر مہربان ویکھ وکھائیا۔ سَتگر شبد کہے گُراوتار پیغمبرو تُسیں پرہ دے نام دے رہے فروش، فروخت کر کے آئے وچ لوکائیا۔ نام دے اندر تہانوں چڑھدا رہیا جوش، جوش وچ جھگڑا کیتا لوکائیا۔ دین مذہب دا لا کے دوش، دوشی دوشیاں وچوں پرگٹائیا۔ آپ بیٹھ کے اڈول خاموش، خواہ مخواہ سب نوں دتا پھسائیا۔ آپ ہو کے روپوش، سب دی پُشت پناہ دتی تھکرائیا۔ کسے نوں

اکھراں والا دس کے کوش، صفتاں وچ صفحے دتے اُٹائیا۔ کسے نوں دس کے درد والا نردوش، دوشیاں دتے سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے گر
 اوتار پیغمبرو تہاڈا ماٹی چم دا بدل کے پوش، پوشیدہ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ ویکھیو ہُن کریو نہ کوئی روس، روسے دینے گوائیا۔ جھگڑا رکھیو
 نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جیہڑا وقت بھوگ لیا بہت، شکر کر کے سپس نوٹایا۔ آگے سارے گایو اک سلوک، سو بلا
 دُھردرگاسیا۔ جس نوں جانے کوئی نہ پنڈت کوک، کوک کوک نہ کھئے سُنائیا۔ جس دا سوڈا سدا روک، اُدھار دا لہنا رہیا مُکائیا۔ گرجیاں
 وچ لہیو کوئی نہ پوپ، پُترو تہانوں دتا سمجھائیا۔ حکم دُھر دا دتا تھوک، تھاکر پتھر نظر کھئے نہ آئیا۔ کسے لہیو نہ قلعے کوٹ، مندر مٹھ نہ نین
 اُٹھائیا۔ آگے ہونی نہیں کوئی چھوٹ، چُھٹی دین والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حکم اک سُنائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن کی پرہو تُوں سب دا اکو ابا، مالک نظری آئیا۔ کی تیرا کھیل آد انت مدھا، جگ چوکرئی ویس وٹائیا۔ تیرا سچ سُنیہڑا
 سدا، کی حکمے اندر سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہا اکو شبدی میرا پچھ، جس دا بچپن اپنی جھولی پائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تُوں اُس دا نور بھانڈا کچھا،
 جو تن وجود وچ ٹکائیا۔ اپنے پریم دا دے کے رسا، رسنا وچوں کیتی پڑھائیا۔ حکمے اندر مینوں کہہ کے اچھا، جگت لیکھ آئے لکھائیا۔ مین
 تہاڈے اندر وسا، وس کے دتا دکھائیا۔ جس ویلے وچوں نسا، تہاڈا سنگ رہیا نہ رائیا۔ تہاڈا تن مٹی گھٹا، خاک جگت اُڈائیا۔ دین مذہب
 دا پوا کے رٹا، راہ دکھرا دتا درسائیا۔ اپنے نام دا دے کے اک اک ٹکا، ٹکر دتی دکھائیا۔ کسے نوں سور کھویا کسے نوں کھویا کٹا، کٹک سب
 دے اُتے چڑھائیا۔ سب دا پھوڑ کے ماٹی مٹا، مٹک رہن دتی نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر کوئی سورما ہتھ مار کے دسو اُپر پٹا، بنا پٹنے والے
 توں جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جس دے اُتے مین اپنا لایا تھپا، تُوں میرا مین تیرا دتا لکھائیا۔ اکو نام پرگٹ کر کے سوہنگ ٹپا، ٹاپوآں دا جھگڑا دتا
 چُکائیا۔ نہ کوئی سیل پوجے نہ وٹا، نہ کوئی مندران لبھ مٹھاں، نہ کوئی اکھراں کرے کٹھا، نہ کوئی تیرتھاں پھرے نٹھا، نہ کوئی راگ گاوے مل کے
 بھٹاں، نہ کوئی کسے توں لین جاوے متاں، نہ کوئی اگن تپاوے تتاں، نہ کوئی کسے دوارے جھاڑو دیوے ہتھاں، جن بھگتاں اکو بچن دساں سچا،
 سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا کھیل اک دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی ساڈا رہیا نہ زور، جورو
 زر بدلائییا۔ پُرکھ اکال کہے اپنا ویکھو اندھیرا گھور، گھور کلجگ بھول پھولائییا۔ تہاڈے مُرید تہاڈے چیلے ہوئے چور، چوری تہاڈے نال کھائییا۔

اندروں پریتی سکے کوئی نہ جوڑ، باہروں سارے سیس جھکائیا۔ جس مارگ تُسیں آئے تور، تُریا پد دی کر پڑھائیا۔ اوس منزل چڑھیا کوئی نہ توڑ، تُئی گندھ نہ کھئے پوائیا۔ ایسے کارن سب نوں پُرکھ اکال دی پئی لوڑ، لوہڑے وچ لوکائیا۔ ذرا تگ کے ویکھو نال غور، مندر مسیت دئے دہائیا۔ کیسے نہ منتر پُھرے فُرنا پھور، فُرنا من نہ کھئے بندھائیا۔ کلجگ کایا اندروں ہور تے باہروں ہور، ہور دا ہور رُوپ بدلایا۔ جھوٹھ مار دے سنت کہن سانوں اندر شبد ہووے گھنگھور، سنکھ دُھن شبدی ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا گھلائیآ۔ گر اوتار پیغمبر اپنا ویکھو اک سماج، سمجھ جگت پھول پھولایا۔ جو دس کے آئے رواج، روایت وچ درڑائیا۔ کر کے آئے کاج، ناتا سچ ملائیآ۔ اُس دا رہیا نہ کھئے مُحتاج، جھگڑا پیا کوڑ لوکائیا۔ ثابت رہیا نہ کوئی سادھ، سادھنا سِدھ نہ کھئے بنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ تن وجود دی وکھالے والی بنا کے سادھ، باہروں نیتر بند کرائیا۔ سرتی گھنے وچ دماغ، دماغ من دے نال لڑائیا۔ من دا سمجھے نہ کھئے حساب، چاروں کُنٹ رہیا بھوائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تُسیں دسو کیہڑا ساچے اسو گھوڑے چڑھ کے گیا چرن دے کے وچ رکاب، رُقہ حُکم نام سُنائیا۔ کِس سکھ نے تہانوں کیتا آداب، بنا سجدیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی رہیا سمجھائیا۔ گرُو اوتار پیغمبر کہن تینوں دسیئے کی حساب، کُتبخانہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ حقیقی دِسے نہ کھئے محراب، محبوب وصل نہ کھئے وکھائیا۔ سجدہ نظر نہ آئے کوئی آداب، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ مِتر پیارا نظر آئے نہ کھئے احباب، رباب ستار نہ کھئے بلائیآ۔ بنا رسنا تون بند ہويا جواب، کائنات کلمہ کلام نہ کھئے اُچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سُلطان تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے پیغمبرو کیہڑی پڑھی الف، مُتبرک مینوں دیو جنائیا۔ جس دا لیکھا یکطرف، دِشا ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جو سب دے نال ہو جائے صرف، صفحے پتے نہ گنت گنائیا۔ توری نور رہے نہ فرق، فقرہ دئے جنائیا۔ پوری کرے شرط، شرع شرع پرگٹایا۔ دھام وکھائے اُپر عرش، عالیشان اک بنائیا۔ رحمت کرے ترس، نگاہ نگاہبان نال ملائیآ۔ اوس الف دا کیہڑا فرض، فرمانبردار دیو درڑائیا۔ کی خُدا نوں پئی غرض، غرض اُس دی دینی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھ دینا سُنائیا۔ پیغمبر کہن اسان الف پڑھی عالمین، علم نظر کھئے نہ آئیآ۔ جس دے وچ تیری تعلیم، طالب علمان نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ وسے گھر عظیم، عالیشان رُوپ درسائیا۔ جیہڑی آد تون

سدا قدیم، قدرت دے مالک تیری دھار نظری آئی۔ اوسے اُتے کر یقین، لوکھات تیری دئیے گواہیا۔ جیہڑی بدل نہ سکے کدے قدیم، قاعدہ اپنا اک پرگٹائی۔ اوسے دے ہو ادھین، اعلیٰ ادنیٰ سیس نوائیا۔ تُوں کرتا اک کریم، قادر نُوں خُدائیا۔ تیری درگاہ کریئے تسلیم، تسبیح مالا نہ کھئے لٹکائیا۔ جس دا سب توں وکھرا سین، نظارہ نظریہ دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے سمجھائیا۔ پیغمبر کہن تیرے الف دا کی ارادہ، دُھر دے مالک دینا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اس دے نال کرو وعدہ، واحد ہو کے بھيو گھلائی۔ جُگ بدلنا جس دا قاعدہ، قواعد قانون رہیا درڑائیا۔ سب توں وکھرا ہو علیحدہ، علیحدگی وچ پڑدا دئے چُکائیا۔ شبدي دھار کر مُعابدہ، مُعزز عاجز لئے پرگٹائی۔ ایکو شبدي دھار بنا نائیندا، شب و روز ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ پیغمبرو سُنو حُکم عالی جاہ، اللہ عالمین درڑائیا۔ جس نُوں کہندے واحد خُدا، خالق خلق نُوں خُدائیا۔ اُس دا حُکم اِکو سدا، سدا سد دئے سُنائیا۔ چاروں کُنٹ رہے گداگر گدا، فقیر فقرہ ڈھولا گائیا۔ صدی چوڈھویں دیوے مزہ، مذاق دین دُنی اڈائیا۔ نُسناں چلنا اوس دی رضا، رحمت وچ حُکم سُنائیا۔ چوڈاں طبق ویکھو قضا، قیامت اپنا ویس بدلائیا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ پیغمبر کہن ساڈی اِکو اک آشا، عرشی پریم دھیان لگائیا۔ محمد خوشیاں نال کیتا ہاسا، ہستی ویکھ خوشی بنائیا۔ چوڈاں طبق کھول خلاصہ، کھلی نگاہ دتی ودھائیا۔ اک کلمہ اگئی آکھا، آخر دتا درڑائیا۔ جس دا لیکھ کیسے نہ بھاکھا، پڑدا سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ سندیشہ دے کے دُھر جنایا آپا، اپنا حُکم سُنائیا۔ کلجگ اتم ویکھاں کھیل تماشا، نرگن نُوں جوت رُشنائیا۔ تیرا پورا کران خواہا، حُکم حُکم وچ بدلائیا۔ دُھر دا مالک ہو کے آقا، اِکو اک نُوں رُشنائیا۔ صوفیاں صاف کھول کے تاکا، تقدیر تدبیر نال بدلائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھاں واٹا، وارث ہو کے کھوج کھوجائیا۔ اِکو نُوں کران پرکاشا، دو جہاناں چند چمکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم بن کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ نہ کلمہ رہے نہ گاتھا، نہ پوجا پاٹھ سرنائیا۔ نہ سیس جھکے نہ ماتھا، نہ وُضو وچ چٹرائیا۔ محمد جس نے من لیا میرا آکھا، آخر منزل دیاں پُچائیا۔ جتھے مذہب نہیں کوئی ذاتا، شرع دی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتا، سُوَرچ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی ماتا، نار کنت نہ سیج سہائیا۔ نہ کوئی کلمہ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھا، نہ

کوئی مندر مسجد مٹھ راہ تکائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں دا اکو ساکا، سجن سین نہ کھئے بنائیا۔ اکو میل کلاپاتا، پتیرمیشور نظری آئیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی سرب کلا سمراتھا، بھنڈار اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ اوس ویلے سب دیاں پوریاں کران آشا، آہستہ آہستہ ویکھ وکھائیا۔ گویاں والیاں رہن نہ دیواں راساں، جھوٹھا کابن نہ کھئے نچائیا۔ تیرتھاں اُتے مارنیاں پین نہ واٹاں، گنگا گوداوری جمن سُرستی کایا اندر دیواں وہائیا۔ کا کھا دیاں پڑھنیاں نہ پین جماعتاں، سوہنگ اکھڑ اک سمجھائیا۔ دھرم دوار دا کھول دے کھاتہ، خطرے وچوں باہر کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبران سب دا باہمی جوڑ کے ناتا، ناتواں سارے لواں اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ کے جھاکن، جھاکی بھگتاں آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دیاں پوریاں کرے آساں، خواہشاں خاص اپنے وچ ملائیا۔

★ ۶ ساون شہنشاہی سمت ۳ کپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپور ★

پُرکھ اکال کہے سُن ستگر سچے، شبدی دھار تیری وڈیائیا۔ ستجگ ڈلارے اٹھ اگتی بچے، پاربرسم پتیرمیشور ربیا اُٹھائیا۔ بھگت سُہیلے ویکھ جو دین دُنی راہ رہے تکے، تقدیر تدبیر پرہ دے ہتھ پھڑائیا۔ سچ پیتی اندر پھردے نئے، چار گنٹ دہ دشا پندھ مُکائیا۔ مہر مُحبت وچ ہنس مُکھ ہو کے ہستے، ہستی ہستی وچوں بدلایا۔ نیج نیتر لوچن راہ تگن آگے، آخر اپنی آگھ کھلایا۔ سچ دوار ایکنکار بیٹھے دھرم دوار پتن پتے، پرا پسنٹی مدھم بیکھری ڈیرہ ڈھابیا۔ امرت دھار اگم اپار ایکا دتے رے، رستہ وابستہ ہو کے دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک اُچائیا۔ ستجگ ساچے اٹھ ڈلارے، شبدی دولہا نال ملایا۔ لوکات ویکھ وچ سنسارے، مہاسارتھی دیوے مان وڈیائیا۔ پاربرسم پتیرمیشور کیرپا دھارے، نر نرائن نر ہر اپنی دیا کھائیا۔ کھیل کرے بھگت وچھل گِرور گِر دھارے، گہر گمبھیر بے نظیر انتر نرنتر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں ہاباکارے، بیس پسا نیتر نینان نیر وہائیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کھئے دوارے، تن نگارے چوٹ نہ کھئے لگائیا۔ نرمل جوت نہ جوت جوتی جگت اُجیارے، اجل غزل نہ کھئے بدلایا۔ گاوت گا گا دماں والے جیو ہارے، دُھن آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیشہ

اک سمجھائیا۔ ستجگ ساچے اٹھ ہو تیار، ترے گن اتینا ربیا جنائیا۔ جن بھگتاں جا کے کر نمسکار، بن سیس سیس جھکائیا۔ در درویشا
 بن بھکھار، بھکھک ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ اچی کوک کوک پکار، سوہلا ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ لہنا دینا موٹل ویکھ سنسار، سنساری
 بھنڈاری تیری دین گواہیا۔ شنکر ہویا خبردار، ترسول طرح طرح اٹھائیا۔ کرنی دا کرتا کھیل کرے کرتار، قدرت دا مالک اپنی کار کھائیا۔
 چار کنت دہ دشا اتر پورب پچھم دکھن دینا اُتار، مہربان محبوب محبت وچ سمجھائیا۔ گرمکھاں منزل رہے نہ کھئے دُشوار، دوتی دُشمن اندرون
 دینے کڈھائیا۔ اکو ستگر شبد ہووے پیار، پیا پریم ملے ڈھردرگاہیا۔ جس دی ودیا وچ ودت پا سکے نہ کوئی سار، اکھراں وچ اکھ نہ کھئے
 کھلائییا۔ سو سوامی انترجامی تینوں کرے خبردار، بے خبراں خبر پُچھائییا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے گئے پکار، پُنے پُنے سیس جگدیش نواہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا ایکنکارا اکو اک سُنائیا۔ ستجگ ساچے اٹھ ہو
 سوادھان، ہر ستگر آپ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی آتم پرما تم میل اکٹا کاہن، سرتی میلا ہووے سہج سُبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس
 گان، جگت ودیا اور نہ کھئے پڑھائیا۔ کایا مندر نظری آئے حقیقت والا مکان، لاشریک شرکت وچوں باہر دینا سمجھائیا۔ سچ سندیشہ دینا
 اک امام، کامل مُرشد دسنا ڈھردرگاہیا۔ دو جہان سناؤنا ڈھر پیغام، پیغمبران کر پڑھائیا۔ ست دھرم دا جھلاؤنا اک نشان، ست ستوادی
 رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر سندیشہ اک اُچھائیا۔ ستجگ ساچے اٹھ کر دلیری،
 دیاوان دیا کھائیا۔ چار کنت دہ دشا پا پھیری، فرمانبردار ہو کے سیو کھائیا۔ من واسنا اپنی کر چیری، چراں دے وچھڑے لینے ملائییا۔
 بھگت بھگوان جگت جہان نہ لاون ڈیری، ڈنداوت بندنا اکو دینی درڑائیا۔ ست دھرم دی سچ ملاح چلاوے بیڑی، نئی نؤکا اکو اک پرگنائیا۔
 کوٹاں وچوں گرمکھ سخی چڑھے کیہڑی کیہڑی، کور کٹمب دا ناتا مات تڑائیا۔ گرمکھاں بستر رنگنے پئے نہ نال گیری، گو غریب نائیاں ہوئے آپ
 سہائیا۔ زرگن دھار زرویر ہو کے پائی پھیری، نراکار ہو کے کرے رُسنائیا۔ جن بھگتاں اکو رنگ وکھائے سنجھ سویری، سندھیا روپ نہ کھئے
 بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک سُنائیا۔ ستجگ ساچے سچ دوار
 بن کاما، کرماں توں رہت رہیا درڑائیا۔ ڈھر سندیشہ دے پیغام، چارے بانی توں باہر دینا سمجھائیا۔ جس کارن زرگن دھار پھریا بانا، باون

لہنا دینا لیکھا جھولی پائیا۔ ست سرؤپی ہو کے رام، سینتا سُرتی ست رہیا پرنائیا۔ شبدي دھار بن کے کاہنا، گوپی گر گر انگ لگائیا۔ نور نورانہ بن امامان، عملان توں رہت ويکھے خلق خُداييا۔ کلجگ رين اندھیری ميٹے شاما، شمع گل ہووے تهاؤں تھائنيا۔ جودھا سورپير مرد مردانہ، مَدعا سب دا پھول پھولائيا۔ نو کھنڈ پرتمھی ست دپ کرے ويرانہ، ويري گرہ گرہ کرے لڑائيا۔ صدی چوڈھویں بدل دیوے زمانہ، نام ضمانت سب دی ضبط کرائيا۔ دين مذہب نہ رہے اسلاما، اسم اعظم اکو دئے سمجھائيا۔ چار ورن اٹھاراں برن دے نہ کھئے بیگانہ، آتم برہم پڑدا اوبلا آپ اٹھائيا۔ تُوں میرا مین تیرا سب نے گاؤنا گانا، گا گا اپنا رنگ رنگائيا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اُچائے ترانہ، تریا تریمت کوڑی دھار دئے کھپائيا۔ جن بھگت سُھیلا ہووے مستی وچ دیوانہ، دیا باقی کھلاپاتی اکو اک کرے رُشنائيا۔ مُحبت وچ محبوب ہووے مہربانا، مالک خالق پرتپالک اک گوسائنيا۔ ساچے جام دا کھول کے میخانہ، آبے حیات دُھر دا جام دئے پلائيا۔ ساچا مارگ دس آسانا، انسانان پنسا وچوں باہر کڈھائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائيا۔ ستجگ ساچے لوکيات اُٹھ تگ، تکوا اکو اک رکھائيا۔ تیری جھولی پاوے تیرا حق، حقیقت اگلی دئے سمجھائيا۔ مہربان پُرکھ سمرتھ، سماں سمے وچوں بدلایيا۔ دُھر دا حُکم مہا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائيا۔ ست سچ چلاؤنا رتھ، رتھواہی ہو کے دیوے مان وڈیائيا۔ جن بھگتان اندروں کھولنی اگھ، آخر اکو نور نظری آئيا۔ تُوں میرا مین تیرا سارے گاؤندے ہوون جس، صفت سالاہاں وچ وڈیائيا۔ کلجگ کوڑی کِرپا مایا ممتا موہ وکار کھپڑا کرنا بھٹھ، اگنی تت جگت وکار دینا تپائيا۔ گرُمکھاں دے کے برہم مت، میلا سہجے دینا کرائيا۔ گھر ملے کھلاپت، پتپریشور دُھردرگاہيا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن پت لئے رکھ، رکھک ہو کے رچھیا کرے تهاؤں تھائنيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، بھگتان کولوں کدے نہ ہووے وگھ، وکھری اکھراں توں پرے کرے پڑھائيا۔

★ ۷ ساون شہنشاہی سمت ۳ سَرین سینگھ دے گرہ ندھاں والی ★

ست کہے جن بھگتان پوری کران منسا، ممتا موہ وکار مٹائيا۔ سوہنگ جاپ جپاواں ہنسا، بڈھی کاگ دیاں بدلایيا۔ بھگت بھگوان بناواں ہنسا، گرہ مندر اندر اکو وجے ودھائيا۔ من ہنکار رہے نہ کنسا، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھاپيا۔ کر پرکاش وچوں سہنسا، سہج گن دیاں

سمجھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم بھیو کھلائیا۔ جھگڑا مُکا کے جگت وکاری من کا، مندر سوہنا اک سُہائیا۔ لہنا چُکاواں ساڈھے تِن ہتھ کایا تن کا، تتوت بھیو کھلائیا۔ پرکاش ہووے آتم برہم کا، پاربرہم پڑدا اک اُٹھائیا۔ لیکھا مکے آون جاون لکھ چوراسی جنم کا، بھانڈا بہرم بھیو بھنائیا۔ پھل ملے پرہہ سرنائی سرن کا، سرنگت اِکو اک وکھائیا۔ نیتر کھول ہرن پھرن کا، فرمانبردار ویکھ وکھائیا۔ مارگ دساں اگئی منزل چڑھن کا، پوڑی ڈنڈا اِکو اک پرگٹائیا۔ وقت سُہیلا ہووے تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سوہلا پڑھن کا، جگت وِدیا نہ کھئے چُڑائیا۔ مارگ دس چار ورن ایکا دھرم کا، درہم برہم کوڑی کریا دیاں کرائیا۔ سماں وکھاواں سچ دوارے کھڑن کا، بند کوڑی کُنڈا آپ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ست کہے میں دیواں سچ ثبوت، صدق صبوری صابر اک جنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پنج تت کلبوت، پڑدا اوہلا بن وچولا، اندروں دیاں اُٹھائیا۔ نرگن جوت نراکار میل محبوب، مُحبت وچ محو اپنا گھر وکھائیا۔ جس دا عالیشان اُچ عروج، عرش فرش سمجھ کیسے نہ آئیا۔ حقیقی دس منزل مقصود، مقامے حق بھیوے رُشنائیا۔ پڑھنا پئے نہ ہزارا درود، حضرتان دا لیکھا دیاں چُکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی تن وجود، وجد وچ وصل اِکو دیاں کرائیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا رہے نہ کھئے حدود، در دروازہ غریب نوازا ایکنکارا اک کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کریا کر نیست و نابود، ست سچ لئے پرگٹائیا۔ ست کہے میں دیواں ساتھ سکلا، سنگی ساتھی اِکو دیاں ملائیا۔ بھیو کھلاواں پاربرہم برہم دھار اگلا، پڑدا اوہلا کایا مندر اندر رہن کھئے نہ پائیا۔ کھوجنا پئے نہ کیسے تِلے پریت چوٹی جنگلا، کایا مندر اندر اِکو وجے ودھائیا۔ نام بھنڈارا بن بھکارا پئے نہ منگنا، ائلی دات انڈیھی جھولی پائیا۔ سچ پریتی چاڑھ اگئی رنگنا، رنگت وچ ہوئے ہنگتا گڑھ ٹرائیا۔ سچ دوارا سچ سوامی اِکو پئے لنگھنا، چار کُنٹ دہ دشا نہ کھئے بہرمائیا۔ سچ پریتی چرن دھوڑی مستک ٹِگا لاوے چندنا، دُرمت میل اندر باہر کرے صفائیا۔ ویلا وقت ایتھے اوتھے دو جہانان بھیوے سُہنجنا، سوہاوت سِری بھگونت دُھر دا کنت دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹِکائیا۔ ست کہے میں آد جُگادی میتا، مِتر پیارا ایکنکارا اِکو دیاں وکھائیا۔ جُگ چوکرئی بدلنا جس دی ریتا، رہبر ہو کے راہ زناں کرے صفائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ترے گن مایا پنج تت ویکھے انگیٹھا، کایا مندر

اندر بھيو ابھيدا آپ گھلائيآ۔ نت نوت جگ چوڪڙي ويڪهنپارا نيچن نيچا، اوچو اوچ اگم اتهاہ اپنا ويس وٺائيآ۔ پورب لہنا ليڪھ چڪائے گھٹ نواسي بنباسي رام سيتا، سخي کاہن اپني کار کمايآ۔ جھگڙا رهن نہ ديويے کوئي مندر مسجد شودوالے مٿھ مسيتا، مسله اصلا اڪو اڪ پرگٽائيآ۔ جن بھگتاں ياد آون نہ ديويے پچھلا وقت پيتا، باطن وچ بيٺل مُقدس دھام اڪ سڻائيآ۔ مہربان محبوب مُحبت وچ کر کے ٺھانڏا سيتا، اگني تت کايا کچڙ دئے بڻھائيآ۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني جوت دھر، نہکنڪ نرائن نر، مہاراج شير سنگھ وشنون بھگوان، ست دھرم سچ کرے بخشيدشا، بخشش رحمت سہمت سہمت ہو کے سماں اپنے نال رکھائيآ۔

★ ۷ ساون شہنشاہي سمت ۳ سُلڪھن سنگھ دے گرہ رُکنا مُونگلا ضلع فروزپور ★

ست کہے ميں بھگتاں کراں بهيت، پرہيو پريتم نال ملائيآ۔ درس کراواں نيتن نيت، نيچ نيتن نين اگھ گھلائيآ۔ اندر وڙ کے ديواں بهيت، کايا کعبہ پڙدا آپ چڪائيآ۔ من واسنا کوڙي کريا کراں كهيت، رنہومي نام کھنڏا چمڪائيآ۔ ترے گن مايا لا نہ سکے سيڪ، اگني تت نہ کڙے تپائيآ۔ سچڪھنڏ دوار دساواں اڪو ديس، جس گھر وسے بے پرواھيا۔ نام ندهانا دئے سنديش، اگھر وگھر کرے پڙھائيآ۔ ٺون ميں تيرا ليڪھ کے ليڪھ، آتم پرماتم پرماتم آتم بندھن آپے پائيآ۔ ست دھرم دي ساچي دس کھيڏ، ستجگ ساچا راہ چلائيآ۔ چار ورن اٿھاراں برن ايڪا نام دس کے رسنا جھو، کلمہ کائنات اڪ پڙھائيآ۔ پاربرہم پتپرميشور دس کے دھر دا ديوي ديوي، ديوت سر جس ٺون سيس جھڪائيآ۔ مالڪ خالق پرتپالڪ ملاواں سچڪھنڏ نواسي نہكيو، نہچل آسن سچ سنگھاسن سوبھا پائيآ۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، دھر دا رنگ اڪ رنگائيآ۔ ست کہے ميں بھگتاں دساں ست، ست ستوادي پرہيو ملائيآ۔ انتر نرنتر دے کے برہم مت، پڙدا دئي ديوت اٿھائيآ۔ دھيرج سنتوڪھ دے کے ست، سٽياں ديواں اٿھائيآ۔ ساچا مارگ اڪو دس، دہ دشا دين دني سمجھائيآ۔ جن بھگتاں کھول کے اندرون اگھ، نيچ نين نور دياں چمڪائيآ۔ ٺون ميں تيرا سارے گاؤن جس، ڏھولا دھر دا صفت صلاحيا۔ حقيقت وچون سب دي جھولي پاواں حق، حڪم دھر دا اڪ منائيآ۔ ستجگ تريتا دواپر کلجگ سرشٽي گئي تھڪ، درشٽي اندر بھار نہ کڙے اٿھائيآ۔ صدي چوڏھويں ليڪھا دس، پُرکھ سمرتھ پاربرہم

پتیرمیشور بھیو دیاں گھلائیآ۔ جس دا سچ دوار اِکو اک ہٹّ، گر اوتار پیغمبران ونج رہیا کرائیا۔ سو سجن سہیلا اک اکیلا ایکنکار ہو پرگٹ، پتیرمیشور اپنا روپ بدلائیآ۔ نام اگئی شبد ندھانا مارے سٹّ، ٹھوکر ٹھاکر آپ لگائیآ۔ کلجگ کوڑی کیریا ہوئے ہنگتا بُرج جاوے ڈھٹھ، سچ سچ ملے مان وڈیائیآ۔ جھگڑا رہے نہ تیرتھ اٹھسٹھ، پاوے سار مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرودوار گر گر پڑدا لاپیا۔ نرگن دھار نرویر نرنکار کھیل کرے بازی گر نٹ، سوانگی بہرنگا اپنا کھیل وکھائیآ۔ جس دی مہا صفت کلمہ کائنات کوئی گا نہ سکے بھٹّ، بھٹکنا سب دی دئے چُکائیآ۔ سنت سہیلے گرمکھ گر گر کر اِکٹھ، اِکٹھا لہنا دینا جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ مہا اکتھ، بودھ آگادھ بُدھی تون پرے کرے پڑھائیآ۔

★ ۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۳ رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ★

ستجگ کہے مہربان محبوب تیرے حکمے اندر اُٹھان، پاربرہم پتیرمیشور نرگن نرویر تیری سیو کھائیآ۔ بھگت سہیلا اک اکیلا نوجوان مرد مردان ہو کے تٹھان، نو نو چار اندر باہر گپت ظاہر پڑدا دیاں اُٹھائیآ۔ جام حقیقی امرت رس جن بھگتاں دیواں بن گھٹان، گہر گمبھیر بے نظیر کایا مندر اندر آپ ٹکائیآ۔ جوتی شبدی دھار دو جہان سری بھگوان ویکھان چار کُنٹ دھرنی دھرت دھول گھٹان، آکاش پرکاش برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ پھول پھولائیآ۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن سنت سہیلے سجن جا جا پُچھان، دوس زین اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی دیا کھائیآ۔ ستجگ کہے پرہ تیرے حکم اندر جاواں نس، نرگن دھار نرویر لے انگڑائیآ۔ گرمکھ ساچے سنت جنن پوری کران آس، آسا ترشنا مایا ممتا موہ اندرون باہر کڈھائیآ۔ آتم پرما تم ساچے منڈل وکھاواں تیری راس، گوپی کاپن اِکو گرہ سوہیا پائیآ۔ نرگن جوت بن ورن گوت کران پرکاش، آتم برہم پاربرہم دیاں درڑائیآ۔ تون میرا میں تیرا ساچی دس کے گاتھ، سوہلا ڈھولا بن وچولا اِکو اک سنائیآ۔ سچ دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار تیرا کھولاں ہاٹ، در دروازہ غریب نوازا اِکو اک گھلائیآ۔ شاہو بھوپ ست سرُوپ سچکھنڈ دوار دساں تیرا راج، درگاہ ساچی مقامے حق حقیقت وچ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ کوڑی کیریا بدل دینا سماج، سچ سمگری جوت اِکگری اِکو اک پرگٹائیآ۔

سَتَجُگ کہے میرے پرم پُرکھ پاربرہم دین دایلا، دیاندھ تیری اک سرنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہونا میرا اک رکھوالا، رکھک ہو کے رچھیا کرنی
 تھاوں تھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرے حُکے اندر ترے گن مایا توڑاں جگت جنجالا، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ ست دھرم دا ساچا مارگ
 دساں رہبراں راہ سُکھالا، من وکارا راہ زن رہن کھئے نہ پائیا۔ دُھردرگاہی بے پرواہی تیری نظر آوے اکو دھرم سالا، دھرم دوار ایکنکار وچ
 سنسار دینا سمجھائیا۔ جس دھاروں نکلے آد شکت جوتی جلوہ نُور جوالا، اشٹبُھج سینگھ سوار روپ بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا
 دیندے گئے احوالا، انراگی ہو کے اپنا راگ الاٹیا۔ سو صاحب سَتگر لیکھا جانے دو جہاناں، سری بھگوانا اپنی کار کھائیا۔ میرے اُپر ہونا
 مہربانا، سَتجُگ ساچا نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کلجُگ کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ ہووے روانہ، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کھئے نہ پائیا۔
 دھواں دھار رہے نہ زمیں اسمانا، ایکا جلوہ نُور چند کرے رُشنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پاربرہم برہم گائے ساچا گانا، گاوت گاوت اپنا رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سنندیشہ نر نریشا نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا آپ سُنائیا۔
 سَتجُگ ساچا کہے میں تیرا فرمانبردار، سیوک دُھر دا نظری آٹیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ بیتیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری نیترو روون
 مارن دھاپیا۔ گر اوتار پیغمبر بن بھکھار، در تیرے ٹھانڈے بیٹھے سیس جھکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پائے کھئے نہ
 سار، سمجھ وچ رمز نہ کھئے لگائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ تٹ کینار رہیا نہ کھئے پیار، گنگا گوداوری جمن سُرستی نیترو نین اکھ شرمائیا۔ بیس بیسے ہر
 جگدیسے تڈھ پن پائے کھئے نہ سار، کلجُگ کایا کپڑ دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ دیا باقی کملاپاتی گرہ مندر اندر کرے نہ کھئے اُجیار، جگت اندھیرا
 اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ میں ننھا پچھ تیرا سیوادار، سَتجُگ ساچا نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن تیرا اختیار، حُکے اندر
 حُکم دے بدلائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، سچ سنندیشہ نر نریشا اکو دینا پرگٹائیا۔ جس نوں سجدیاں وچ سارے کرن نمسکار، نمو
 نمو سیس جگدیش جھکائیا۔ تیرے حُکم دا ہووے اک جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ تیرے چرن کول بلہار، بل بل اپنا آپ وکھائیا۔ منزل
 منزل مُشکل رہے نہ کوئی وچ سنسار، ساگر سِندھ دُھر دی پار کرائیا۔ کلجُگ کوڑی کریا میٹ مایا ممتا موہ ہٹ بازار، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سَتجُگ کہے میں تیرا پچھ بال نادانا، بال اوستھا سیس

نوائیا۔ کِریا کر سِری بھگوانا، تیری اوٹ تکائیا۔ ست دھرم دا جھلے اک نشانہ، نشانے نشیاں والے بدلائیا۔ لکھ چوڑاسی نظری آکو کاہنا، شبہ بنسری دُهن کر شنوائیا۔ پیغمبران دا پیغمبر دے پیغام، دُهر کلاما اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے دُهر دربارے در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ ستجگ ساچا کہے پُرکھ اکال دین دیاں پا دے بھکھیا، در درویش در گرلایا۔ ساچے نام دی دے دے سکھیا، سکھ ستگر نال ملایا۔ جیہڑا لیکھا گوبند بن اکھراں ماچھوواڑے لکھیا، کاغذ قلم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ نرگن دھار وکھا دے اگمی چٹیا، جس دا مضمون قانون وچ نہ کھئے پرگٹایا۔ بن تیری کِریا چار جگ کیسے نہ دسیا، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن سکے نہ کھئے سمجھایا۔ سو انت اخیر بے نظیر جن بھگتاں دے ہسیا، ہستی وچ مستی اپنا نام رکھایا۔ کروٹ لے بدل لے پٹھیا، ستمکھ ہو کے جلوہ نور کر رُشنائیا۔ بن تیری کِریا کلجگ انت اخیر نہ جائے نُجھیا، لہنا دینا دینا لینا سکے نہ کھئے مُکائیا۔ تُوں پُرکھ اکال سمترتھ سوامی پاربرہم پتپریشور سب دا پتیا، پتت ادھارن آکو نظری آتیا۔ جگت بازار ہٹ کدے نہ وکیا، کرتے تیری قیمت کھئے نہ پائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈٹھیا، جگ نیتر سکے نہ کھئے درسائیا۔ دُهردرگاہی بن متیا، مٹر پیارے سانجھے یارے ہری دوارے اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتان ست دھرم دی پا بھچھیا، وست امولک نام ندھانا آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا مُکاؤنا وڈیاں نکیاں، لیکھے وچوں لیکھا اپنا دینا سمجھایا۔

★ ۸ ساون شہنشاہی سمت ۳ گردیو سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ★

ستجگ کہے ساچی دے دھرم دی دات، دو جہاناں ملے مان وڈیایا۔ کلجگ میٹاں اندھیری رات، کوڑی کِریا اندر کر رُشنائیا۔ دُهر دا نام پرگٹاواں ساچ، ناؤں نرکارا اک درڑائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کاج، کنچن گڑھ ساڈھے تِن ہتھ سوہیا پائیا۔ آتم پرما تم آکو نظری آئے نات، جگت ورن برن نہ کھئے لڑایا۔ سچ پریتی دُهردرگاہ جڑے نات، پتپریشور ملے بے پرواہیا۔ جو گر اوتار پیغمبر جگ چوڑی گئے آکھ، اکھراں وچ تیری صفت صلاحیا۔ سو کھیل وکھاواں ساکھیات، صاحب ستگر تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ملے آب حیات، صوفی

سنت فقیراں فقرہ اِکو اِک سُنائیا۔ پُرکھ اکل دین دِیال پوری کر آس، آہستہ آہستہ در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ہووے پرکاش پرتھی آکاش، تریلوک سلوک اِک سُنائیا۔ ساچے منڈل سُنجنی ہووے راس، گوپی کابن سُرتی شبدی وجے ناد، ہوؤں بالک ہوؤں ہاں تیرا داس، یاچک ہو کے دھرم دی سیو کھائیا۔ ساچی منزل ویکھاں چڑھ کے گھاٹ، تٹ کنارہ اِکو نظری آئیا۔ تُوں میرا مین تیرا ناؤں نرنکارا اُچے ساچی گاتھ، گہر گمبھیر بے نظیر اِکو حُکم دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد تیری آس رکھائیا۔ سَتجُگ کہے پرہ پرم پُرکھ چاڑھ رنگ، رنگت اگلی دے وکھائیا۔ بھيو کھلا برہم ہنگ، ہنگتا اندروں گڑھ ٹرائیا۔ نرگن دھار نرگن ہووے سنگ، دو جہاناں سنگ بنائیا۔ نام ندھان وجے مردنگ، ڈھنی ناد کرے شنوائیا۔ دُئی دویت بہرمان ڈھاہ کندھ، کنچن گڑھ بنک دے وڈیائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سریشٹ سبائی جنا چھند، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ بن رسنا جہوا بئی دند دے اند، انتر آتم اپنا رس چکھائیا۔ کروٹ لے بدل کے کنڈ، سنمکھ ہو کے سَت سرُوپ کر شنوائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ پا ٹھنڈ، کلجُگ وچ اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ سَت دھرم کہے اِکو تیرے نام دی ہووے سُنکندھ، چار کُنٹ دہ دشا اِک مہکائیا۔ نیج آتم دے اپنا اند، اند اِکو اِک وکھائیا۔ نرمل جوت چمکے چند، کلجُگ اندھ اندھیر دینا مٹائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں وچ ورہنڈ، برہمنڈ وجے ودھائیا۔ سچ دوار ایکنکار اپنا لنگھ، نو دوار خاکی ماٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ سُرَت سوانی ہون نہ دیویں رنڈ، کنت سہاگی اپنی دیا کھائیا۔ دین دِیال صاحب بن بخشند، رحمت میری جھولی پائیا۔ سَتجُگ کہے سَت دوار بھکاری ہو کے رہیا منگ، مانگت ہو کے اپنی جھولی ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سورے سرہنگ صاحب سلطان جگت جہان تیری اوٹ تکائیا۔

★ ۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۳ دلی دربار وکھے ★

گر اوتار پیغمبر کہن اسیں سیوک اُس دے، جس دی اُستت جُگ چوگرے نرگن سرگن دھار پرگٹائیا۔ رُوپ دھردے رہے جوتی دھار شبدی سَت دے، دُھر فرمانا دو جہاناں شبد نشانہ اِک سمجھائیا۔ ایتھے اوتھے رہے پُچھدے، نر نرنکار آگے نرگن دھار سپس نوائیا۔ کِس بدھ نو نو چار پینڈے مُکدے، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پڑدے اوپلے رسن کھئے نہ لک دے، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا

دے کھلائیآ۔ کایا ماٹی بھانڈے ویکھ سچ دے، سچ سنجم اک سمجھائیآ۔ مایا ممتا موہ وکارا جیو جہان رہے کٹھدے، اگنی تت تت وجود وچ جلائیآ۔ من ہو کے لکھ چوراسی وچوں تیرے نال رہے رُسدے، آتم پرما تم ناتا نہ کھئے جڑائیآ۔ اپنی کرنی اپنے وچوں لُتدے، من ہنکاری وکاری اپنے نال ملائیآ۔ جھکڑے میٹے نہ کھئے تیرے وچھوڑے دُکھ دے، دردیاں درد نہ کھئے گوائیآ۔ کیوں جامے بدلے رہے منکھ دے، دیوت ماٹو روپ وٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا ساچا ور، درگاہ ساچی منگ منگائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں نور اوس الہ دے، جو اللہ عالمین اکھوائیآ۔ اسیں ونجارے آد جگاد صفت صلاح دے، ڈھولے مہا راگاں ناداں وچ گائیآ۔ ونجارے بنے رہے نرگن دھار جگت ملاح دے، جو نئیآ نوکا اپنا نام چلائیآ۔ خادم سیوک ہو کے اپنے بے پرواہ دے، جو پاربرہم برہم اپنی سیوا رہیا لگائیآ۔ مالک بن دے رہے دیناں مذہباں والے راہ دے، رہبر ہو کے رستیاں ونڈ ونڈائیآ۔ بھکھاری بنے رہے ڈھردرا گہبی اگنی شاہ دے، جو شہنشاہ دیونہار اک اکھوائیآ۔ راگ سناوندے رہے اوس دے راہ دے، جو ناؤں نرنکارا آپ پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اوسے دی دھار، جو ڈھر دا مالک اک اکھوائیآ۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چوکڑی ویس وٹائیآ۔ نرگن سرگن لے اوتار، ترے گن اتینا بھيو مٹائیآ۔ جس دی مہا کاغذ قلم نہ لکھنہار، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیآ۔ سو سوامی انترجامی آتم پرما تم ساچا یار، ناتا اکو اک وکھائیآ۔ جگ چوکڑی کردے آئے اظہار، صفتاں نال صفتی صفت صلاحندا۔ جگت دھار کرا کے آئے آدھار، ووبار وچ اپنی کار کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم لے اوتار، نراکار اپنا روپ وٹائیآ۔ اپنے ہتھ لے اختیار، اختر بختر دختر نظر کھئے نہ آئیندا۔ جنی جن نہ سکے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری در سیس نوائیآ۔ لیکھا لیکھ کرے اپنے سچ دربار، ڈھر دربارا ایکنکارا اکو اک پرگٹائیآ۔ جس دی جگت و دیا کھئے نہ پاوے سار، مہاسار تھی اپنا کھیل کھلائیآ۔ بھگت وچھل بن گردھار، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا رنگ رنگائیآ۔ اُتر پورب پچھم دکھن چار کُنٹ دہ دشا پاوے سار، انڈج جیرج اُتبھج سیتج پھول پھولائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی انت کنت بھگونت چرن کول نمسکار، نمستے وچ رستے سب دے آپ بدلائیآ۔ ایکا حکم دے ڈھر دربار، درگاہ ساچی کرنی کار اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اجیار، اُجرت لیکھا سب دا

جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوں بھگوان، سب دا لیکھا کر کے آر پار، حُکمے اندر اک سیکدار، شاہو شاہ آپ پرگٹائیندا۔

★ پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

سچکھنڈ دوار درگاہ ویکھو دُھر، دُھردرگاہی بے پرواہی آپ جنائیندا۔ اوتار پیغمبر اُٹھو گر، گہر گمبھیر بے نظیر دُھر فرمانا اک سُنائیندا۔ وِشن برہما شو انگڑائی لُو دیوت سُر، صاحب سُلطان سِری بھگوان نُو جوان مرد مردان آپ جگائیندا۔ شبد اگئی ویکھو چڑھ کے گھوڑ، دو جہاناں مرد مردانہ پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ تگو کھیل نرالا اتم ہور، ہر کرتا کرنی دا مالک پرتپالک خالق اپنا پڑدا آپ چُکائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی نرگن سرگن دھار جس دے حُکمے اندر ڈور، نروریر نراکار اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی آپ سُنائیندا۔ پیغمبر گر ویکھو بنا اکھاں اوتار، ہر اوتری آپ جنائیندا۔ جُگ چوکڑی لہنا دینا رہیا اُتار، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ شبدی شبد سُنے جیکار، دُھن اگئی آپ پرگٹائیا۔ جس دا کاتب بنے نہ کھئے لیکھار، کاغذ قلم شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ صفتاں وچ نہ کھئے اظہار، کتھنی کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائیآ۔ بھيو ابھیدا کھولے سِری بھگونت، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لیکھ جنائے دُھر دا کنت، کنت کنتوہل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبرو جس بنائی تہاڈی بنت، گھڑن بھنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس دا ڈھولا نام گاؤندے آئے جُگا جُگنت، ستجگ تربتا دواپر کلجگ سندیشہ راگ الاٹیا۔ بھيو کھلاؤندے آئے منیا منت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ اُٹھو ویکھو گرُو اوتار، پیغمبران رہیا سُنائیا۔ کلجگ بدلدی جائے دھار، دھرنی دھرت دھول نیتر لوچن نین اکھ کھلائیآ۔ کرے کھیل اگم اپار، اپرپر سوامی اپنا حُکم ورتائیا۔ لہنا دینا سب دا رہیا وچار، نہکرمی ہو کے کرماں کرے صفائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک رہیا درڑائیا۔ سچ سندیشہ دیوے اک اکلا، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار

پیغمبر نرگن دھار ویکھو میرا سچ محلا، چار دیواری چھپر چھن شہنشاہ نہ کھئے بنائیا۔ دیپک جوتی دھار وچوں بلا، بلدھاری رہیا پرگنائیا۔
 نت نوت کھیل کردا رہیا اچھل اچھلا، چار جگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دھر دا کنت نرگن دھار سب نالوں چھڈا کے
 پلا، پچھلی ریتی رہیا بدلایا۔ شبدی حکم سنا کے اکو ہلا، حالت سب دی دئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبرو اٹھو ویکھو کر دھیان، ہر دھیانی آپ جنائیا۔ میرے دھرم دا ویکھو نشان، نشانی رہیا بدلایا۔ سخیاں
 ویکھو ملدا کابن، مہربان محبوب اک گوسائیا۔ جیہڑا بولے نہ کدے رسنا نال زبان، بتی دند نہ کھئے ہلایا۔ جس دا ایشٹ دھرم نہ کھئے ایمان،
 سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ انکڑیاں وچ لا سکے نہ کھئے میزان، ہندسیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا
 دھردرگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر ہونے حیران، حیرانی سب دے اندر آئیا۔ کی کھیل ہویا وچ جہان، لوکات وچی ودھائیا۔ پُرکھ اکال مہربان، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ سب دا بدل دتا ودھان، وادھا اپنا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی دا کرتا آپ سمجھائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کھولو آگھ، آخر آپ جنائیا۔ پرہ دا کھیل ویکھو پرتکھ، پاربرہم رہیا درڑائیا۔ جگت نظارہ تگو سچ، سچ دیاں سمجھائیا۔ لوں
 لوں اندر گیا رچ، جن بھگتاں ڈیرہ لائیا۔ حقیقت دس کے حق، حکم دتا سنائیا۔ اکو مننا پُرکھ سمرتھ، دوجا ایشٹ نہ کھئے ودھائیا۔ نام بھنڈارا
 دے کے ہٹ، خالی دتے بھرائیا۔ شبد آگئی لا کے سٹ، ستے لے اٹھائیا۔ دُرمت میل کٹ، پتت پُنیت دئے بنائیا۔ مایا ممتا مٹا کے حد، گھر
 ساچا اک وکھائیا۔ سری بھگوان بنا ید، جن بھگت لے بنائیا۔ اپنے حکمے اندر سد، سندیشہ اکو رہیا سنائیا۔ وکھرا رہے نہ کھئے اڈ، گھر
 ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ دیا کرے سورا سربگ، مہربان دھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا لگی آگ، اتم سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ کی حالت ہوئی
 جگ، جگ جیون داتا رہیا سنائیا۔ بن بھگتاں کیسے نہ ملنا امراید، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ آئیا۔ سب دی پچھلی کیتی ہونی رد، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ دھر فرمانا سُنو ایک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جن بھگتاں بخشنی اکو ٹیک، ٹکے
 مستک خاک رمائیا۔ انتر کر آپ بییک، دُرمت میل دھوئیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جن بھگتاں وکھانی اکو
 سیج، سچکھنڈ پڑدا لاپیا۔ جس گھر رہواں ہمیش، آد انت سائیا۔ جنم کرم دی میٹاں ریکھ، مہر نظر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، سب نون رہیا وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر تگوراه، ہر رہبر آپ جنائیا۔ وقت سہاؤنا گیا آ، وجے حقیقت حق ودھائیا۔ سارے ڈھولا لوگا، جو نرگن دتا سمجھائیا۔ بن سیس تون سیس لو جھکا، نین اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ منو اک رضا، رحمت کرے بے پرواہیا۔ واحد سچ خدا، خود مالک رہیا درڑائیا۔ ساچا مارگ ہونا رواں، رحمت آپ کھائیا۔ کھیل ویکھو نوان، نو نو چار پندھ مکھائیا۔ شبدي حکمے اندر کہوان، رسنا نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ سنگھاسن ڈھر دے بہوان، آسن اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا حکم اک اُچھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک دوجے نون کرن اشارہ، بن اکھان اکھ اٹھائیا۔ ویکھو رل نظارہ، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ جس نون کہندے رہے نر نرنکارا، نرگن نرور نور خدائیا۔ اوہ ہویا اک اُجیارا، اُجل سب نون دئے کرائیا۔ کرے کھیل اکھ اپارا، اکھ اگوچر ڈھردرگاہیا۔ جس دا حکم نہ کیسے وچارا، وچر وچر تھکے جگت لوکھائیا۔ سو دیونہار سہارا، سہانک اکو نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرے پار کنارہ، نئیئا نوکا مایا ممتا موہ ڈبائیا۔ ساچا مارگ دس سنسارا، مہاسارتھی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا چلے کوئی نہ چارا، چارے جگ ویلا رہیا وہائیا۔ اگلا حکم چلے سچی سرکارا، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ سارے مل کے کرو نمسکارا، نیون نیون سیس جھکھائیا۔ پُرکھ اکال چوویوان اوتارا، جس نون جنے کھئے نہ مائیا۔ جس نے بھگتان دا کھولیا بھگت دوارا، بھگون آپ پرگھائیا۔ مارگ لا کے اپرمپارا، اپرادھی دتے ترائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈا لہنا دینا ستاراں ہاڑھا، ہاڑیاں وچوں پور کرائیا۔ ساچے بھگت دا چمکدا ویکھو تارا، تارا سنگھ پہلی ویراں درشن پائیا۔ جو بن کے آیا دھرم دوار دا لاڑا، لاڑی موٹ نہ کھئے پرنائیا۔ دوآبے والیاں لا اکھاڑا، نو جنم دا لیکھا دتا چکھائیا۔ درشن کر کے ایکنکارا، اک اگلا رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو ویکھو بھگت، بھگون رہیا درڑائیا۔ جس نون مان وڈیائی دتی جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ تہاڈی پوری کر کے شرط، شرع دتی بدلائیا۔ پچھلا لیکھا رہیا نہ فرش، عرش تگور نور الاہیا۔ ادھار رہیا کوئی نہ قرض، لیکھا دتا مکھائیا۔ ایہو کھیل پرہو اسچرج، جو جگ جگ آپ ورتائیا۔ سب دی میرے کول فرد، پاربرہم رہیا درڑائیا۔ سمے نال منظور کراں عرض، آرزو سب دی لیکھے لائیا۔ تہاڈی بھگتان رہی نہ غرض، غریب نائیاں ہونے آپ سہائیا۔ جن بھگتان مارے کوئی نہ مرض، مریض بنے نہ کھئے لوکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

سوہنا رنگ رہیا دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ ویکھو میرا دُلا رَا سَت، سَتیاں رہیا جگائیا۔ بن کے دھار ابناشی اچت، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ مینوں ملیا اوہ سُکھ، جس دی سگندھی سدا مہکائیا۔ پہلی واراں پہلا سِکھ، سِکھیا سب نوں رہیا دِرڑائیا۔ جن بھگتو میں بھگت دواریوں گیا نہیں اُٹھ، مریاں وچ نہ مرن رکھائیا۔ میرا مالک گیا تھ، جو اپنی گود اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دا بوٹا چُک، درگاہ ساچی رہیا ٹکائیا۔ امرت جام دے کے گھٹ، گھٹ اپنے گلے لگائیا۔ راہ وچ جانڈیاں جس ویلے میں سوہنگ پڑھی ٹک، رائے دھرم سیس نوائیا۔ شنکر لیا پُچھ، خوشی نال بُلاییا۔ برہما بدل کے اپنا رُخ، بھجیا واہو داہیا۔ وشنوں رہ نہ سکیا چُپ، کوک کوک رہیا دِرڑائیا۔ میں کہا مینوں اکو اوس دی اوٹ، جو اوڑک سب دا پتا مائیا۔ اوسے ویلے پُرکھ اکالا دین دیا گیا پہنچ، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ در رہیا ٹکائیا۔ سچ در ویکھیا چنگا، سوہنا نظری آئیا۔ نہ کھئے ڈھول وجے مردنگا، نہ کھئے رسنا راگ سُنائیا۔ نہ کھئے تیرتھ دے گنگا، نہ کھئے مٹھ کرے رُشنائیا۔ نہ کھئے ونڈ ہووے برہمنڈا، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے کھڑکائیا۔ نہ کھئے سوریہ نہ کوئی چندا، نہ کوئی پکھ رہیا بدلائیا۔ نہ کھئے تن وجود انگا، نہ کوئی بستر تن چُھپائیا۔ نہ کھئے مُلا شیخ پنڈا، نہ کھئے شاستر رہیا پڑھائیا۔ نہ کوئی منزل پوڑی ڈنڈا، نہ کھئے جوگ دھیان کرائیا۔ اکو ویکھیا صاحب بخشندا، پارہم برہم گوسائیا۔ دیونہارا سچ انندا، انند اند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا گھر رہیا دکھائیا۔ گرُمکھ ویکھ سچا گھرانہ، ہر کرتا آپ دکھائیا۔ جتھے وجے اکم ترانہ، تریا توں پرے رہیا سُنائیا۔ دوسر دے نہ کھئے بیگانہ، ونڈن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نور جوت نشانہ، زوریر رہیا جھلائییا۔ اکو کلاپت سب دا کاہنا، کول نین نین کھلائییا۔ اکو مرد اکو مردانہ، دوجا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ اکو حقیقت حق مکانا، چھپر چھن نہ کھئے چُھپائیا۔ اکو شاہو بھوپ سلطانا، محبوب دھردرگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر جسدے در بھئے پروانہ، پڑدے سب دے رہیا اُٹھائیا۔ جدھر ویکھاں ادھر گاؤندے گانا، توں میرا میں تیرا دوسر راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ جن بھگت کہے میں سنگھ اوہ تارہ، جس دی طرح طرح وڈیائیا۔ میں چھڈ کے بھگت دوارا، بھگتو بھگتاں راہ دکھائیا۔ کوئی بھلے نہ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری آگے چلے نہ کھئے چترائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے سیوادارا، در بیٹھے سیس نوائیا۔ نیوں نیوں کر رہے نمسکارا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ میں ویکھ کے عجب نظارہ، تہانوں رہیا

سُنائیا۔ آو ویکھو میرا ایکنکارا، جو اک اکلّا دئے وڈیائیا۔ ویکھو مینوں کوئی نہ کہو ماڑا، چنگا کر کے ڈھولا لینا گائیا۔ مین نو جنم دا پھڑیا ہویا لاڑا، شبدی گھوڑا لیا چڑھائیا۔ سُن لئیں میری رِوداس چمارا، گِرمکھا دیاں سُنائیا۔ پر ماتما نالوں تیرے نال چنگا بندا ویکھیا بوبارا، بوباری دتا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ تارا سنگھ کہے مین ویکھیا کھیل عجیب، عجب دیاں جنائیا۔ اندر شو دی ویکھ ترتیب، برہمے ملی وڈیائیا۔ شبدی دھار پرہو قریب، نسبت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سانجھی دس پریت، پریت رہیا جنائیا۔ پُری لوء سارے گاؤ گیت، سوہنگ ڈھولا دھردرگاہیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیت، اوج نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ سب دے پر ماتما وسیا بیچ، وچلا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گھر رہیا سہائیا۔ مین ویکھیا گھر انوکھا، اچھی طرح جنائیا۔ جتھے کوئی نہیں دھوکھا، دھکھدیاں اگن بھجائیا۔ جن بھگتو پرہ نے مارگ دتا سوکھا، سہجے لئے اُٹھائیا۔ کوئی پڑھنا پئے نہ پوتھا، پُستک بغل نہ کھئے ٹکائیا۔ کوئی رکھنا پئے نہ روزہ، نمازاں وچ نہ وقت لنگھائیا۔ جیہڑا ہو گیا پرہو جوگا، جُگان دا لہنا دئے مکائیا۔ سوہنگ نام دا دے کے چوگا، جُغلی نندیا توں باہر کڈھائیا۔ مین بھگت دوارے دیواں آن کے ہوکا، حُکم دھر دا اک سُنائیا۔ مین راہ وچ جاندیاں کوتا لکھی چوڈاں لوکاں، لُکیاں دیاں سُنائیا۔ ہتھ تے ہتھ مار کے کہا کسے نوں ملیا نہیں آگے ایہہ موقع، مُکمل ملے دھردرگاہیا۔ جیہڑا بھگتاں صاف کرے آپ اپنا کوٹھا، گُٹیا تن وجود سہائیا۔ مین اشارہ دے کے نال پوٹا، سب نوں گیا درڑائیا۔ کسے کم نہیں آؤنا جگت وُضو والا لوٹا، لُٹی جائے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا دکھائیا۔ مین ویکھیا کھیل نرالا، نراکار دکھائیا۔ جس ویلے ملیا سنگھ پالا، پلک اپنی آپ بدلائیا۔ اشارہ دتا آگوں گردیالا، سہج نال سمجھائیا۔ بیٹھ دوہاں وچالا، حال دتا سُنائیا۔ ویکھو کھیل جگدیش نرالا، جگت کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ مین دوہاں دے بہ گیا وچ، اپنی خوشی بنائیا۔ جان ویکھیا تے رُپ اک، جوت نور رُسنائیا۔ صاحب سلطان گیا دس، جو جگت ویس وٹائیا۔ دھیان ماریا سب نوں سٹا دے کر پٹھ، پن بھگتاں نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگتو تہاڈے بھگت دوارے دی اٹ، رِوداس نال صفائیا۔ گوبند دی بنا اکھراں والی چٹ، چاترک اپنے لئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھو آپ کھلائییا۔ ساچا بھو آپ کھلاؤندا اے۔ دین دیال دیا کھلاؤندا اے۔ پڑدا اوہلا آپ چکاؤندا

اے۔ سچکھنڈ دوار سُہاؤندا اے۔ نراکار جوت جگاؤندا اے۔ سچ سنگھاسن سوہا پاؤندا اے۔ جن بھگتاں راہ تکاؤندا اے۔ گر اوتار
 پیغمبر آپ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتاؤندا اے۔ ساچا حکم اک ورتاویگا۔ گہر گمبھیر
 کھیل کھلاویگا۔ بے نظیر پڑدا اٹھاویگا۔ شاہ حقیر رنگ رنگاویگا۔ شرع زنجیر توڑ، مارگ اکو اک وکھاویگا۔ امرت آتم بخشے سیر، جگت
 ترشنا روگ گواویگا۔ سنگھ تارا کہے میں ملیا نال کبیر، قبران دا حال سرب جناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، گہر ساچا اک سُہاوانگا۔ گہر ساچا اک سُہائیگا۔ اباشی کرتا دیاکھائیگا۔ در در دا لیکھ مکھائیگا۔ گہر گہر دا بیو کھلائیگا۔ جو
 سوہنگ ڈھولا پڑدا، سو سچکھنڈ آپ لیائیگا۔ بن پوڑی منزل چڑدا، پُرکھ اباشی گود بہائیگا۔ جن بھگتو میں بڈھا ہو کے آیا تردا، شوہ
 دریا نہ کھئے اٹکائیگا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پار آیا کردا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیگا۔ جس ویلے کھیل ویکھیا سچکھنڈ دوارے گہر دا، گہر
 سوہنا اک سُہائیگا۔ اباشی کرتا ویکھیا وردا، کھوئت کنت سوہا پائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے رنگ وچ سمائیگا۔
 جن بھگتو دساں حال، کتھا آگم جنائیا۔ متو اک سوال، سولی رہیا درڑائیا۔ کیسے نوں کھائے کوئی نہ کال، مہاکال نہ بھے وکھائیا۔ میں خیران
 ہویا میری کردا آیا سنبھال، ہر گھٹ ہو سہائیا۔ میں ہتھان دا کنگال، دھنی دتا بنائیا۔ مینوں چنگی لگی چال، جیہڑی بن بھگتوں پار
 لنگھائیا۔ سیدھا لے کے جاوے سچکھنڈ سچی دھرم سال، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ایکا ہتھ وچ رکھیا اوہ رومال، جس دی گوبند دئے
 گواپیا۔ جس ویلے اُتے پاؤندے لال دوشال، اوسے ویلے ہوئے سہائیا۔ پھیر بڈھا نڈھا اکو جہی مارے چھال، اپنا بل دھرائیا۔ شبد ستگر
 ہووے نال، نا لائق لائق لئے بنائیا۔ کوئن کوٹ روپ وجدے ویکھے تال، تلواڑے دین دُہائیا۔ راہ وچ روندے ویکھے گورکھ مچھندر ورگے
 دلال، دردی درد نہ کھئے ونڈائیا۔ سادھ سنت لیٹے ویکھے اپنی اُتے کھال، خالص روپ نہ کھئے بدلائیا۔ آگے ہو کے رو کے کہا روال، سمت
 چوڈاں دا حال دے سمجھائیا۔ کی گوبند بدلی چال، وپس لیا وٹائیا۔ تارا سنگھ کہے میں ہس کے کہا شاستراں ویداں وچوں بھال، کیوں
 میتھوں پُچھ پُچھائیا۔ میں کوئی کیسے دی گھانٹی نہیں گھال، ایویں اپنا نہ وقت لنگھائیا۔ میں اوتھ پھنچنا جتھے میری آپ کرے پہچان، دوجا
 ملن کھئے نہ آتیا۔ جے ملیا تے ملنا نال سری بھگوان، دوجے ہتھ نہ کدے ملائیا۔ جو آد جگاد گر اوتار پیغمبران دا کابن، گرمکھ سخیان سدا

پرنائیا۔ میں اوسے دا نشان، نشانہ بن کے چلیا پاس دُھردرگاہیا۔ لوکھات وچ بنیا رہیا مہان، پراہنیاں وانگ جھٹ لنگھائیا۔ ہُن منزل ملی
 آسان، چڑھیا چائیں چائیا۔ میں سوُنا جا کے نال آرام، بنا چرن توں چرن گھٹنے اُتے ٹکائیا۔ نالے ویکھاں اپنا ججمان، براہمن ہو کے پچھلا
 حال سُنائیا۔ جن بھگتو تہاڈی اوتھے وی کریا کروُن کلیان، سب دے حال سُنائیا۔ اکال پُرکھ کُچھ کہہ رہیا تارا سنگھ جے تیرے پچھوں بنتا
 سنگھ لے آواں کپتان، کسے نوں کوئی روس رہے نہ رائیا۔ میں ہس کے کہا پرہوُ میں براہمن بڑا شیطان، ٹھگی رَوَداس نال رکھائیا۔ پُٹھے
 سدھ پکڑ کے کان، پھر وی اپنا داؤ لگائیا۔ اگے منگدا رہیا ٹھگ دا رہیا ججمان، ضامن تینوں وچ بنائیا۔ ہُن تیرے دوارے پہنچیا آن،
 میرا پچھلا لیکھا جھولی دینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در تیرے آس رکھائیا۔ تارہ سنگھ کہے میں براہمن اوہ پنڈا،
 پچھلی دیاں جنائیا۔ جس دے ہتھ وچ ہندا ڈنڈا، تیری ڈنڈوت کر کے ٹھگی نال جھٹ لنگھائیا۔ گنگا دا یاد کر لا کُنڈھا، چالی ویہ دین
 گواہیا۔ میں پنڈیوں ہو کے ننگا، تیرا جس سُنائیا۔ جے پرہوُ توں پہلوں ہندا چنگا، نو جنم نہ ملدی سزائیا۔ توں بڑا گوسائیں ٹھنڈا، گہر
 گمبھیر اکھوہیا۔ آہ کھول لے اپنیاں گنڈھاں، تیرے اگے رہیا ٹکائیا۔ ہُن میں کوئی بندگی کرن والا نہیں بندہ، نہ تتاں وچ ٹکائیا۔ توں میرا
 نور میں تیرا چندا، بنا چند نہ ہووے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کُچھ لیکھا دے سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے
 بچے، گرمکھ دیاں درڑائیا۔ تیرے ناتے توڑ کے کایا کچے، کنچن گرھ دتا سہائیا۔ پریم پریتی بندھن پا کے، پاربرہم برہم اپنے وچ ملائیا۔
 اگے کھیل ویکھنے اچھے، اچھی طرح رہیا درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا لاپنہ نشے، خُماری ممتا دینی مٹائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ کے سچے، ساجن
 اپنے لینے بنائیا۔ مارگ دُھر دے دینے دسے، دہ دشا کر پڑھائیا۔ تن وجود صاف کرنے اٹھے، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ نال
 ملائیا۔ شرع دُنی دے میٹھے رٹے، رتن اکو نام جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے پورے کر کے پٹے، پٹنے والے توں دینا لکھوایا۔ سب نوں مارگ
 اکو دسے، دشا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھرم دوارا اک کھلائیا۔ پُرکھ اکال تیرا ویکھیا دوارا دھرم، در ٹھانڈے
 وجی ودھائیا۔ جتھے لیکھا نہیں کرم، نہکرمی پڑدا دتا چُکائیا۔ پھیر نہ ہووے جنم، جنمے کوئی نہ مائیا۔ اکو ملے سرن، سرنگت دُھردرگاہیا۔
 اکو ڈھولا ملے پڑھن، توں میرا میں تیرا دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو منزل ملے چڑھن، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جتھے پُرکھ اکال پاربرہم

پتہ میسور پروردگار سانجھا یار آوے پھڙن، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ کی لیکھا لیکھے پاوینگا۔ در ٹھانڈے آپ بہاوینگا۔ تھکے ماندے گود بکاوینگا۔ آوندے جاندے کھیل وکھاوینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کی کرنی کار کماوینگا۔ پُرکھ اکال آپ سناؤندا اے۔ بھيو ابيو اک کھلاؤندا اے۔ پڑدا اوہلا آپ چکاؤندا اے۔ گُرمکھ ساچے آپ اٹھاؤندا اے۔ درگاہ ساچی آپ پھراؤندا اے۔ سچ سینگھاسن اک سہاؤندا اے۔ جوتی جاتا ویس وٹاؤندا اے۔ پُرکھ بدھاتا کل ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اکلا بھيو آپ کھلاؤندا اے۔ اکلا بھيو سچ کھلاوانگا۔ پڑدا اوہلا آپ اٹھاوانگا۔ بن وچولا ویس وٹاوانگا۔ شبدي ڈھولا راگ الاوانگا۔ مؤلا ہو کے ویکھ وکھوانگا۔ دھرنی دھرت دھول دھولا بھاگ لگاوانگا۔ گر اوتار پیغمبران کیتا قولاً توڑ نہاوانگا۔ سرشٹی درشٹی اندر جو رولا آپ پواوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک سناوانگا۔ تارا سینگھ کہے مین اک لیکھ لیکھا کیسے گھر نہ رہے توا پرات، پُراتن دیاں جنائیا۔ سری بھگوان جے نکئی جہی من لئیں بات، تینوں دیاں درڑائیا۔ مین ہو کے آیا اکانت، چھٹی جگت لوکائیا۔ جوت سرُپی مار جھات، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ساچیاں بھگتاں دا وکھا دے کھات، لیکھا دے درڑائیا۔ جے اوہ تیرے تے تیری اوہ ذات، کیوں کریں مات جدائیا۔ پہلوں اپنیاں بھگتاں نوں کر پاک، اندر وڑ کے کر صفائیا۔ مین بھگتاں ولوں نائیندا آیا تیری پہلی پٹی پڑھ کے پہلی وچ جماعت، دوجی پٹی نہ کھئے سمجھائیا۔ جے تون سوہنگ دسی گاتھ، کیوں اندر وڑ کے بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ مین ہن کوئی مٹی نہیں ہونا خاک، جھگڑا رہیا نہ رائیا۔ مین ہتھ بٹھ کے نہیں ہونا داس، چرناں اُتے نہ سیس نوائیا۔ تون میرا مین تیرا تون میرے پاس، پڑدا اوہلا رہیا نہ رائیا۔ اٹھ ویکھ جیہڑے لوکھات تیری رکھ کے بیٹھے آس، اٹھے پھر دھیان لگائیا۔ تینوں سارے کھندے باپ، جنم والی اکو مائیا۔ مین تھوڑا تھوڑا لیکھا لیکھا رہیا نال قلم دوات، ناتا تیرے نال رکھائیا۔ تون اندر وڑ کے دسی جاچ، مین یاچک ہو کے تیری سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، میری من اک عرضوئیا۔ گُرمکھ کہے او دھر دے بھگوان، سچے دیاں درڑائیا۔ سچکھنڈ نواسی اپنے پیاریاں نوں دے دان، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ جنہاں نوں تیرے اُتے مان، ابھان اندرون دینا کڈھائیا۔ تیرے شبد دی سنن دھنکان، جگت راگاں سنن کھئے نہ جائیا۔ اپنا مارگ دے آسان، کیوں جنگلاں وچ پھرائیا۔ تون

کاہناں دا کاہن، تیرے اُتے جنہاں دا ایمان، مُرید اپنی گود اُٹھائیا۔ تارا سنگھ کہے میں ویکھ کے ہو گیا حیران، حیرانی میرے انتر آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر لینی اُٹھائیا۔ گُرسکھ کہے میرا ہاڑا، دروہی دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگارے سانجھے یارے جن بھگتاں ویکھ مات اکھاڑا، کھڑے تیرا راہ تکائیا۔ تیرا نور تگاں کدے نہ تھکاں ویکھاں وچ بہتر ناڑا، ناڑی ناڑی تیرا رُپ نظری آئیا۔ من بھگتاں دا اشارہ، دیدے دُھر دا نام نظارہ، کلجگ کردے پار کنارہ، نیا نؤکا اپنا نام چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا راہ دے وکھائیا۔ گُرمکھ کہے کی پرہو تُوں ہو گیا بڈھا، بل رہیا نہ رائیا۔ کی پرہو تُوں ہو گیا ڈڈا، بھج سکیں نہ رائیا۔ کی پرہو تُوں ڈریں کولوں یُدھا، گر اوتار پیغمبران سدا لڑائیا۔ کی تُوں نہیں ویکھدا کی حال ہندا اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول رہی کُرائیا۔ کی تُوں مندر مسجد شودوالے مٹھاں وچوں لین گجھا بھگا، حصہ اپنی جھولی پائیا۔ تُوں لارا دیندا آیا چوہ جگا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پار کرائیا۔ تیرا بھگتاں نالوں وچھوڑے والا اچے پینڈا نہ مُکا، مُکمل دے سُنائیا۔ کیہڑی گلوں سچکھنڈ دوارے لکا، کیوں نہ نرگن جوت کریں رُسنائیا۔ پرہو ہن دا بھگت تیرے آگے کوئی نہیں ڈاہویگا حقہ، چلم آگے نہ کھئے ٹکائیا۔ کوئی نہ تن بھوت خاک ملیگا سکا، متھے تلک نہ کھئے وکھائیا۔ کوئی نہ مندر مسجد شودوالے مٹھاں ٹیکے ہو کے پٹھا، شاستراں اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ کوئی نہ سادھاں سنتاں کول جا کے جائے لٹا، اپنا بھیٹ کرائیا۔ جا کے مل اپنیاں پُتاں، جو بچے تیرا راہ تکائیا۔ جے میں تیری جگہ ہوواں تے سب تُوں گودی چُکاں، اپنے گلے لگائیا۔ پھیر پین نہ دیواں ماواں دیاں کُکھاں، اگنی کُنڈ نہ کھئے تپائیا۔ اوتھے جا کے سٹاں، جتھے جنمے کھئے نہ مائیا۔ اونہاں نالوں کدے نہ ٹٹاں، جو تیرا ڈھولا گائیا۔ جے میں تکڑا ہوواں تارا سنگھ کہے پرہو تیرا گل گھٹاں، تینوں سمجھ دیاں سمجھائیا۔ تُوں نہیں جاندا کی ہندا وچھوڑے دا دُکھا، گُرمکھ وچھڑیا کیوں جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی آپ لے انگرائیا۔ گُرمکھ کہے پرہ نہ کر اپنی مرضی، بھگت مریض دین دُہائیا۔ ویکھیں کتے ستگرُو نہ بنیں فرضی، فیصلہ حق دینا جنائیا۔ ساچے پریمیاں دا ہوویں غرضی، غرض اپنے نال ملائییا۔ میں لکھاؤن لگا شبدي دھار اگمی عرضی، آرزو اک سُنائیا۔ جِناں چر جن بھگتاں بنیں نہ دردی، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ اوہناں چر میری دھار رہیگی لڑدی، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں کدے نہ ہووا الغرضی، سہجے دیاں سُنائیا۔ جیہڑی آتما تُوں میرا میں

تیرا سوہنگ ڈھولا ہوئی پڑھدی، پڑدیاں دے اندر چڑھ کے لوں ملائیا۔ ایہہ کھیل میری اپنے گھر دی، گھر گھر وچ ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دیواں سرنائیا۔ گرمکھ کہے میں سب کچھ تینوں کہنا، کہہ کے دیاں سُنائیا۔ جا کے ویکھ اپنے نیناں، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ مُشکل ہو گیا بھگتاں جگت واسیاں وچ بہنا، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اکو بھانا تیرا سہنا، ایہو آسا رہے تکائیا۔ اپنے نام دا پا دے گہنا، سچ شنگار وکھائیا۔ پُورب جنم دا دے دے لہنا، مانس جنم وجے ودھائیا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے شاستر سمرت وید پُراں رمائنا، کھانی بانی ڈھولے صفتاں والے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت بیٹھ جا سدا اتیت، پُرکھ اکال رہیا جنائیا۔ پچھلا ویلا گیا بیت، آگے دیاں مان وڈیائیا۔ ست دوارا دس کے ٹھانڈا سیت، آگنی تت دیاں بُجھائیا۔ اکو گھر وکھا کے ہست کیت، اوچ نیچ میل ملائیا۔ آتم پرما تم دس کے گیت، سوہنگ ڈھولا اک سُنائیا۔ نانا توڑ کے مندر مسیت، کایا کعبہ کر پرگٹائیا۔ آپ وسان انتر نرنتر بیچ، جوتی تُوڑ کر رُسنائیا۔ لیکھ مُکا کے بیس بیس، بستری سب دے دیاں بندھائیا۔ حُکم چلے اک جگدیس، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ ایہہ کھیل آگنی انڈیٹھ، جگت بُدھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں نال بنا پریت، پریت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اکو کلمہ دس حدیث، ہر پردے کراں رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل آگنی انڈیٹھ، انڈیٹھری کار نر نرنکار اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ★

برہمنڈ کھنڈ خوشی مناؤن، خوشخبری اک سُنائیا۔ پُرکھ ابناشی درشن پاؤن، پاربرہم پرہہ مل کے وجے ودھائیا۔ بن قدماں سیس جھکاؤن، سر مستک ٹکے خاک رمائیا۔ برہم ویراگی نیت نیناں نیر وپاؤن، چہر ویکھ دُھردرگاہیا۔ ابناشی کرتا لگا فرماؤن، دُھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ ملے حُکم اُنجا پوُن، پوُن پانی سیو کھائیا۔ حُکمے اندر حُکم آیا بدلاؤن، بدلی عدل وچ رکھائیا۔ اکو کلمہ آیا دِرڑاؤن، نام ندھانا اک سُنائیا۔ سوہنگ ڈھولا آیا چپاؤن، جگجیوت جیولے ترائیا۔ ساچا مندر آیا سہاؤن، سوامی ہو کے سوہا پائیا۔ بھگت شہیلے آیا پچاؤن، بچے اپنی گود اٹھائیا۔ امرت جام آیا پیوُن، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ در دروازہ آیا کھلاؤن، غریب نوازا ویکھ وکھائیا۔ جُگ جنم دیاں وچھڑیاں آیا

مِلاؤن، ہرِ مِلاپی ہونے سہائیا۔ جگت وچھوڑا آیا کٹاؤن، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ دھرم دوارے آیا بہاؤن، اگلا پچھلا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت آیا جگاؤن، نرگن نؤر کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابيدا رہيا کھلائيا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اسين ويکھ ہونے خوشحال، خوشخبری بے خبراں خبر سُنائيا۔ بھگت وچھل دیناں دا گوپال، گوبند میلا میلے سہج سُبھائیا۔ نرگن سرگن بن رکھوال، جگت جہان ہونے سہائیا۔ سچ دوارا کھول سچي دھرم سال، دھرم دا مارگ اک پرگٹائيا۔ جس دا دیندے رہے احوال، گر اوتار پیغمبر راگ سُنائيا۔ سو لیکھا جانے شاہ کنگال، ہرِ کرتا دُھردرگاہیا۔ پرگٹ ہو کے دُھر سُلطان، سُنٹیاں لے اُٹھائيا۔ گر اوتار پیغمبران کولوں لے کے آپ کمان، کمان چلہ تیر اکو نام پرگٹائيا۔ حُکمے اندر سُننا پئے فرمان، فرمانبردار سارے لے کرائيا۔ ہرجن رہن نہ دیوے کوئی نادان، نج نیتر کرے رُشنائيا۔ کام واسنا میٹے کوڑ شیطان، شرع دے بدلائيا۔ ہنسا دا روگی رہے نہ کھئے انسان، آسا منسا اپنے نال ملایا۔ تون میرا میں تیرا دس پہچان، بے پہچاناں پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائيا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اسين ويکھ وجدے ڈھول مردنکے، مردانگی اکو دی نظری آيا۔ کوٹن گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو ويکھ پیریں ننگے، پن دشا بھجن واہو داہیا۔ جگ چوکرئی جگت جہان جیواں وچ لنگھ، سما کال اپنا روپ بدلائيا۔ جگت واسنا اُدے رہے پتنکے، بھورے بھوراں وچ بھوئيا۔ مانس مانکھ تت سریر وجود ويکھ بندے، بندگی وچ بیٹھے سیس نوئيا۔ کلجگ انت سری بھگونت کھیل کیتے بہ ڈھنگے، بھيو سمجھ کھئے نہ رائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، ساچے گرہ دے وڈیائيا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اسان سُنیا دُھر دا ڈھولا، ڈھول ماہی دتا سُنائيا۔ شبدي دھار بن وچولا، ستگر اکو نظری آيا۔ آتم پرما تم دس کے بولا، بولی جگت دتی بدلائيا۔ پڑدا رہے کوئی نہ اوہلا، انتر آتم ويکھ وکھائيا۔ سدا وسنہارا کولا، کول کول بوند ٹپکائيا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چولا، چوجی پریم ويکھ تهاؤں تھائيا۔ سچ دوارا ايکنکار ہو کے آپ کھولا، خالق خلق دے سمجھائيا۔ سرشٹی درشٹی اندر پا کے رولا، رہبر راہياں دے بھلائيا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر کے قول، کول نین کرے رُشنائيا۔ دھرنی دھرت دھول بہار کر کے ہولا، ہولی ہولی ہر پردے کرے صفائيا۔ ساچے نام دا دے جھکولا، پون ٹھنڈی دے وکھائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائيا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اسين نچے پئے کدے، خوشی

خوشی وچوں پرگنائیا۔ پرہ دی رمز کیہڑا بوجھ، سمجھ وچ سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ جیہڑے کھیل کیتے گجھے، گہر گمبھیر اپنی کار کھائیا۔ سو سوامی کرنے اگھے، اگن آتھن وجے ودھائیا۔ جن بھگت سہیلے اٹھائے سٹے، سوئی سرتی آپ جگائیا۔ پیار مُحبتِ آتم پر ماتم کہے نانا جڑیا پتا پتے، پتدیمیشور ہونے سہائیا۔ در در گھر گھر جا کے پُچھے، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ نانا توڑ کے کایا ماٹی جسے، جسم وچ اسم اپنا لئے پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائی۔ برہمنڈ کھنڈ کہن کی کریئے اظہار، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ویکھیا کھیل سچی سرکار، ہر کرتا رہیا جنائیا۔ سنت سہیلے مات اُبھار، بھگت بھگونت جوڑ جڑائیا۔ جس نوں لہدے رہے جگ چار، چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ چارے بانی صفتاں والے بولے جیکار، اکھراں والے راگ الاٹیا۔ سو سوامی انترجامی گرمکھاں پائے سار، سرب ویاپی دیا کھائیا۔ غریب نہانیاں مُفلساں پھڑ باہوں لائے پار، پار کنارہ اک وکھائیا۔ جتھے بھگت سہیلے تھوڑے رہندے دو چار، بہہ گنتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ نرگن جوت نور کر اجیار، جوت جوتی وچ ملائیا۔ جوتی جوت دئے آدھار، پورب لہنا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اسیں ویکھیا رستہ راہ، بن اگھاں اگھ کھلائی۔ پُرکھ ابناشی بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جن بھگتاں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کسے توں لئے نہ کھئے صلاح، حُکمے اندر حُکم جنائیا۔ چرن کول دے پناہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مہر نظر نال بخشے گناہ، دُرمت میل دھوائیا۔ سجدیاں وچ کرنی نہ پئے دُعا، کلمیاں وچ کلام نہ کھئے پڑھائیا۔ ابناشی کرتا سہجے ملے آ، اپنا پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے لئے ترا، بے ترنی دا لیکھا دئے مکائیا۔ سچ دوارے دئے بہا، گھر اکو اک وڈیائیا۔ جس گرہ وسے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرنی دا کرتا سب کچھ رہیا کرا، کارن سکے نہ کھئے سمجھائیا۔

★ ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن سانوں سمجھ نہ آیا نُقطہ، نیا نوکا رہی نہ رائیا۔ جگ چوکڑی پینڈا گیا مُکدا، پاندھی بن کے اپنا پندھ مکائیا۔ کسے بھيو پایا نہ اگلی ٹک دا، سوہنگ توں آگے کری نہ کسے پڑھائیا۔ جو اُچیا سو رہیا پُچھدا، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ سٹ دُلارا بنیا

رہیا اُس دا، جس دی اُستت کر کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ گوہند رُوپ دھر دُلا رے سُت دا، صُورت ثابت اک پرگٹائیا۔ بھوکھت دس اگلی رُت دا، رُتڑی رنگ رنگائیا۔ بھيو کھول سچ سچ دا، سنجم اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ گر اوتار پِغمبر کہن قدماں اُتوں وارے قدیم، قیامت دئے دُہائیا۔ شاہ سُلطان ویکھ عظیم، عظمت بیٹھی سپس نوائیا۔ جو جُگ چوڑکری کردا آیا ترمیم، طرح طرح سمجھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ دین مذہب ونڈ تقسیم، حصیاں وچ حصہ اپنا پائیا۔ کھیل ویکھ نر مدین، مُدت توں اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پِغمبر کہن کی دسیئے کھیل پُرانی، وید پُران رے گر لائیا۔ سب دی جُوہ ہوئی بیگانی، بیگانی دے لوکائیا۔ سچ رہی نہ کوئی نشانی، نشانے نشیاں وچ بھلائییا۔ جگت کوڑ ہوئی غلامی، غمخوار نہ کھئے ملائییا۔ صدی چوڈھویں سب دی ہوئی بدنامی، بدی بدلہ سب دی جھولی پائیا۔ سجدیاں وچ پھرے بے ایمانی، بیوہ کو کے خلق خُدائییا۔ گرمت کر کے نافرمانی، فرمانبردار دتے بھلائییا۔ کلجگ بال اوستھا بدل گئی جوانی، بڑھیا اپنی لئے انگریئییا۔ نیتر روندے ویکھے پون پانی، اگنی اگلا حال سُنائییا۔ تیرا کھیل شاہ سُلطانی، شہنشاہ سمجھ کیسے نہ آئییا۔ منزل رہی نہ کیسے رُوحانی، رُوح بُت ہوئی جُدائییا۔ جن بھگتاں منزل مارگ دس آسانی، اصل اپنا رنگ چڑھائییا۔ مہر نگاہ نال کر مہربانی، محرم اپنے لیا بنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں گھٹ ہو جان جانی، جانہار جنم دتا بدلائیا۔

★ ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سوہن سنگھ دے گھر شاہ بکر ضلع فرورزیر ★

گر اوتار پِغمبر کہن سہنجنا ہویا ویلا، وقت وار تھت لوکات سمجھ کیسے نہ آئییا۔ پاربرہم پتیرمیشور کھیلے کھیل اگم اتھاہ اک آکیلا، ایکنکار نرکار پروردگار سانجھا یار دیا کھائییا۔ سچ سوامی انترجامی شاہو بھوپ ساجن بن کے بھگت سہیلا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا نیج آتم پر ماتم جوتی شبدی دھار کر کے میلا، ایش جیو جگدیش دیوے مان وڈیائییا۔ انت اخیر بے نظیر اچرج دھار اگئی کھیل کھیلا، خالق خلق مخلوق مُفلس ویکھے تھاوں تھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی بے انت بے پرواہ اپنا پڑدا آپ چُکائییا۔ گر اوتار پِغمبر کہن کی کریئے صفت صلاح، ساجن اکو

دُھردرگاہیا۔ سَتَجُگ تریتا دواپر کلجُگ جس دا ڈھولا آئے گا، کلمہ نام شرع شریعت حُکمے اندر ونڈ ونڈائیا۔ سو سوامی انترجامی سب دا دِسے آد جُگادی اک ملاح، نئیا نوکا اپنا نام دو جہاناں اک چلائیا۔ جلوہ گر نوری نور الابی اللہ اک خُدا، دُھر دا کاہنا مرد مردانہ دو جہاناں سوہیا پائیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا سچ دوار ایکنکار اک اِکلا رہیا کُھلا، بن نیتر لوچن نین آگھ پرتکھ جوتی دھار نور کرے رُشنائیا۔ صفتی ڈھولے رسنا جہوا تن وجود مانس مانکھ سارے رپے گا، انتر درشٹی سرشٹی اشٹی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں واری صدقے کھولی، گھائل اپنا آپ کرائیا۔ جس دی تن وجود لوکات ہنڈھا کے آئے چولی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنا رنگ رنگائیا۔ سو شاہ سلطاناں سری بھگوانا نرگن دھار شبدی شبد جنا کے بولی، انبولت اپنا راگ سُنائیا۔ دھرم دوارا ایکنکارا اگم اپارا وچ سنسارا رہیا کھولی، خُدی تکبر جگت مان ہنکار و بھچار ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پرما تم سچ دوار بنا کے گولی، سیوک سیوا سیوادار اکو اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر اقرار قوئی، کول نابھی دو دواہی امرت جام حقیقی رس بن رسنا جہوا آپ چکھائیا۔ میل ملائے حق محبوب مُحبت وچ حُجرہ حق محرابی، مہتاب آفتاب نورے زر ظاہر ظہور کرے اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محل اٹل کلاپاتی بن تیل باقی کرے اک رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دسیئے کی نظارہ، بے نظیر نظر رہیا بدلایا۔ صدی چوڈھویں دِسے انت کنارہ، نئیا نوکا سب دی رہیا ڈلائی۔ واحد کلمہ دے پروردگارا، جلوہ گر نور خُدائیا۔ ایکنکارا ہو اُجیارا، اُجرت سب دی جھولی پائیا۔ بھگت وچھل بن گِرو گِردھارا، گہر گمبھیر اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سَتَجُگ ساچا ست دھرم ست ستوادى لائے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری در بیٹھے سیس جھکائیا۔ دیوت سُر کرن نِمسکارا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ شاہو بھوپ اک سیکدارا، حُکم دیوے تھاون تھائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا میٹ مایا ممتا موہ وکارا، ڈراچاری در دیوے ڈرکائیا۔ ساچی سکھیا چار ورن اٹھاراں برن ایکو نر نرائن دیوے نر نار، مرد و زن اکو رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں پیج جائے سوارا، مہربان محبوب مُحبت وچ اپنا جام نام پیایا۔ سدا سہیلا ساچی دے کے سچ خُمارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگت ویکھے حقیقی، حُکم

مَن دُھردرگاہیا۔ آتم پر ماتم لا کے پرتی، پرتیم اپنا رہے منائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بدل کے ریتی، نیتی اگلی لئی پرگٹائیا۔ کرے کھیل جگت سوامی آپ انڈیٹھی، انڈیٹھی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیئے بنا اگھاں، آخر اخیر دھیان لگائیا۔ بھگوان بھگتاں سدا سخا، سخی سلطان دُھردرگاہیا۔ دیوے مان وڈیائی وچوں کروڑی لگھاں، ہرجن ساچے آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک اُچائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکالا دین دِیالا دیوے سچ سندیشہ، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت رہے ہمیشہ، ایتھے اوتھے دو جہاناں سنگ نبھائیا۔ جن بھگتاں میل ملائے بن کے دُھر دا نیتا، نیتر لوچن نین آگھ اندروں دئے کھلائییا۔ گھر بار وکھائے گرہ مندر اک سچ دوار دُھر دا دیسا، دشا دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جتھے جھکدے وشن برہما شو گنیشا، شنکر سیس جگدیش جھکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے کردے اک آدیسا، نو نمستے ڈنڈاوت بن سجدے سیس جھکائیا۔ سو صاحب سلطانا والی دو جہاناں جوتی نُوں مہانا شبدی دھار ترانہ، تریا توں پرے کرے پڑھائیا۔ دھرم بھومکا دس اک استھانا، لیکھ چکا کے گوپی کاہنا، گھتیئا نئیئا سئیئا اکو اک پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے نشانہ، ستجگ ساچا دھرم دھرم اُچائے وچ جہانا، دین ایمانا اکو اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دِیال جوتی دھار شبدی ستگر پھریا بانا، بان انیالا اپنا نام چلائییا۔ جس نے زمیں اسمان برہمند کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر سُر اسر بدل دینا زمانہ، ضامتی وچ ضامن نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی جودھا سُوپر بلی بلوانا، بلدھاری جوت نرنکاری نراکار نرویر کھکے اندر اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ سمرتھ، سمرتھ سوامی انترجامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی تیری مہا سکے نہ کوئی کتھ، گیت گوبند گھر گمبھیر بے نظیر شاہ حقیر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی ستجگ ساچا مارگ دس، دو جہانا مرد مردانہ ایکا کر پڑھائیا۔ نیج نیتر لوچن نین نرنکار نراکار کھول آگھ، پرتکھ روپ شابو بھوپ اپنا اک درسائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم رہے کوئی

نہ وگھ، تن وجود ماٹی ہاٹی سچ کر صفائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیار وچ سنسار کھیڑا کر بھٹھ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار گڑھ دینا تڑائیا۔ جگ
 چوڑی نرگن سرگن تیرے حُکمے اندر آئے تھ، بن بن پاندھی پھیرا پائیا۔ انت اخیر بے نظیر ٹھانڈے دربارے رہے دس، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔
 پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا رہیا کوئی نہ وس، واسطہ وابستہ ہو کے تیرے آگے پائیا۔ تیرا حُکم ایکنکار ایکا چلے سچ، سچ سندیشہ نر نریشا
 دینا درڑائیا۔ تیری حقیقت ویکھیئے حق، حُکم حاکم دُھر دا دینا سُنائیا۔ ساچے دھرم دا دھرم آتم ہو کے کھول ہٹ، ونجارا ونج اک کرائیا۔
 تُوں میرا میں تیرا برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر لین رٹ، رعیت ویکھ خلق خُدائیا۔ ساچا دھیرج نام دے سنتوکھ جت، ست
 ستوادی اپنی دیا کرائیا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سواتی دے جھٹ، جھٹکا حلالی نظر کھئے نہ آئیا۔ دُئی دویت شرع شریعت صدی
 چوڑھویں میٹ پھٹ، پٹی نام سری بھگوان اک بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ
 منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے تیرے منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی اپنی چاڑھ اگمی رنگن، جگت رنگن
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے نام ڈنکے دوار بن کے گھر گھر شبد انادی وچن، سچ سندیشہ دُھردرگابی اکو دینا سُنائیا۔ سنت سہیلے بھگت
 بھگوان تینوں سدن، سچ دوار ایکنکار تیرا راہ تکائیا۔ تیری سرنائی بے پرواہی نور خُدائی جگت جگیا سو لگن، جاگرت جوت بن ورن گوت،
 ایکا نور دینا چمکائیا۔ مایا ممتا من موہ وکار توڑ کے حدن، حد حدود کر محدود چرن کول اُپر دھول بخش اک سرنائیا۔ سچ نگارے نو کھنڈ
 پرتھی وچن، اند نادی اپنا راگ سُنائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر پڑدے آئیوں کچن، اوڈھن سیس جگدیش اکو دینا
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے دُھر دی آس تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کِریا کر نوجوان
 سورے، سُر نر بیٹھے سیس نوایا۔ قول اقرار بھوکھتاں والے کر پورے، لکھتاں وچوں لیکھ دے بدلائیا۔ پندھ مُکا کلجگ کوڑی کِریا نیڑ
 دُورے، دُور ڈراڈے اپنا پھیرا پائیا۔ نو نو چار رہن کوئی نہ جھیڑے، جھگڑا دین دُنی دینا چُکائیا۔ جن بھگتاں وسا ساچے کھیڑے، کھیڑکی
 کُنڈا کایا مندر اندر دینا گھلائی۔ نرگن دھار جوت نراکار نرویر ہو کے مار پھیرے، پھرت پھرت گُرمکھ گُرسکھ ہرجن اپنے کھوج کھوجائیا۔
 سنت سہیلے آد جگادی تیرے چیرے، چیلار گُراکو گھر وسائیا۔ پُرکھ اگم اتھاہ بے پرواہ جن بھگتاں بنھ بیڑے، نئیا نوکا نام ندھان سری

بھگوان اک وکھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پر ماتم پر ماتم گیت جنا تیرے میرے، تُوں میرا میں تیرا دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، انت حقیقت حق کر نیڑے، جھگڑا اور رہے نہ رائیا۔

★ ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ جنیل سینگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن ہوئی انتر حیرانی، ہری ہر اچرج کھیل رچائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو ست ویکھئے کوڑ نشانی، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ منزل رہی نہ کیسے رُوحانی، رُوچ بُت وچے نہ کھئے ودھائیا۔ مایا ممتا موہ وکار آئی طغیانی، جوٹھ جھوٹھ وپن وہائیا۔ دُھر دا شبدا اگمئی سنے کوئی نہ بانی، باون دھار پڑا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ من واسنا ممتا موہ جگت ترشنا ہوئی بے ایمانی، بیوہ دسے خلق خُدائیا۔ نام ندھانا تیر وچے کوئی نہ کانی، کائنات کلمہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ سچ سنندیشہ بھلیا شاہ سُلطانی، پاربرہم پتیرمیشور سیس نہ کھئے جھگڑا پیا چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیتج دئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرا اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھلیا ہر ہر ناؤں، نر نرنکار ملن کھئے نہ آئیا۔ خالی پھوکت دسے سارے تھائوں، تھنتر انتر وچے نہ کھئے ودھائیا۔ جھگڑا ویکھیا تن وجود ماٹی کچ گراؤں، من مت بُدھ کرے لڑائیا۔ سر دیوے نہ کھئے کیسے ٹھنڈی چھاؤں، شہنشاہ شاہ سُلطاناں نظر کیسے نہ آئیا۔ دئی دَویت میٹے کوئی نہ گھاؤ، گھائل کیتی کوڑ لوکائیا۔ صدی چوڈھویں پکڑے کوئی نہ باہوں، پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ بھرے بھلی سریشٹی دریشٹی اندر راہوں، مارگ پندھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ من واسنا ہنس ہوئی کاؤں، کاگ وانگ کر لائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کرے کھئے نہ حق نیاؤں، دُھر سنندیش نہ کھئے سُنائیا۔ تیرا کھیل پرہو اگم اتھابو، اتھوا بھيو کھئے نہ پائیا۔ کلجگ انت جن بھگت نیوں نیوں لاگن پاؤں، پاربرہم پرہ تیری اک سر نائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی حالت دسیئے جگ، جگہ جگہ پئی ڈبائیا۔ گرہ مندر لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ساچی منزل چڑھ کے کرے کوئی نہ حج، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ من واسنا سارے رہے بھج، بھجن بندگی کم کیسے نہ آئیا۔ ساڈی کرنی ہو گئی رد، رعیت رہی نہ خلق خُدائیا۔ شنوائی

صنم سُنے کوئی نہ ند، شادیا نے شرع شریعت وچ درڑائیا۔ انت آخِر بے نظیر ویکھ حد، حضرت حضور پھیرا پائیا۔ جن بھگت سہیلے تیری
 ید، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ برہو وچھوڑے ویراگ اندر آتم دھار رہے سد، پرما تم پُنے پُنے سس نوائیا۔ سچ سوامی انترجامی پرگٹ ہو اُپر
 شاہ رگ، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ ساچا مارگ ایکنکار ایکا دس، دہ دشا پنڈھ مکائیا۔ زرگن جوت کر پرکاش، پرکاشت ہووے جگت لوکائیا۔
 جنم جنم دی پوری کر آس، اصل اپنا روپ درسائیا۔ تیرا ناؤں پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے تیری جات،
 اذاتی روپ نہ کھئے درڑائیا۔ لیکھ لا پون سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ جھگڑا مکے پرتھمی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھائیا۔ سدا سہیلے
 وس پاس، پاسے وچ اپنی کروٹ لے بدلائیا۔ انت آخِر پت راکھ، رکھک ہو سچ گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلے تیری شاخ، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت تیرا نورے
 نظر لہرائیا۔

★ ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی جلیکھاں ضلع فروزپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ ویکھ کلجگ کل، کاتی کوڑ لوکائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا سب نوں رہی چھل، اچھل چھل تیری یاد کیسے نہ
 آئیا۔ سچ دوار نظر نہ آوے کیسے محل اٹل، محبوب مل کے محبت حق نہ کھئے کھائیا۔ دئی دویت شرع شریعت رہی سل، تیر نرالا لگا خلق
 خدائیا۔ نام سندیشہ نر نریشا ایکنکارا ایکا گھل، دو جہان مرد مردان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پاربرہم سمرتھ پُرکھ سوامی، ست سچ تیری سرنائیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت آتم
 انتر جان جانی، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر بودھ آگادھ بھلی تیری بانی، نام ندھان سری بھگوان شبد اناد دھن سُنے نہ
 کھئے شنوائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت مہربان کر مہربانی، پاربرہم پتپریشور اپنی دیا کھائیا۔ کر پرکاش زرگن جوت جلوہ گر نورانی، اندھ
 اندھیرا سنجھ سویرا اکو رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں سچ دوارا بخش اکو پد نربانی، نرور پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال میٹ رین اندھیری کالی، کلمہ کائنات اکو دے سمجھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ زرگن سرگن تیری گھال گھالی، سیوک ہو کے در ٹھانڈے سیو کھائیا۔ صدی چودھویں ست ستوادی برہمادی تیری چال نرالی، اکل کل دھاری سمجھ سچ نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن پھل ربیا نہ کیسے ڈالی، سینل رُکھ جیو جنت رہے لہرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، تیرے در وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی دی پا سار، پاربرہم پرہہ تیری اک سرنائیا۔ تیرا لہنا دینا سدا جُگ چوکرے چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا راہ تکائیا۔ کھانی بانی تیری دھار، حُکمے اندر حُکم دینا سُنائیا۔ سچ سندیشہ تریتا دواپر کلجگ دینا ایکا ایکنکار، اک اِکلا اپنا نام دینا پرگٹائیا۔ ستجگ ساچا جیو پنڈ تن کاچا مارگ دے وکھال، سوئی سُرُتی اکال مؤرت اپنی دے انگرائیا۔ تیرا لیکھا اگم اپار، نہ کھئے جانے وچ سنسار، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ست سوامی انترجامی زرگن نور جوت کر اُجیار، شبدا انادی ناد دُھن آتمک راگ شنوائیا۔ تیرے در ٹھانڈے وشن برہما شو دیوت سُر بنے بھکھار، بھکھک ہو کے اپنی جھولی ڈاپیا۔ ستجگ ساچا سچ کرے نمسکار، نمو سیس جھکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا مایا ممتا توڑ گڑھ ہنکار، جوٹھ جھوٹھ لوکات رہن نہ پائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش سانجھا بخش اک پیار، آتم پرما تم پرما تم آتم پاربرہم برہم میلا لینا ملائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھردرگاہی پروردگار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا دُھر دا گھر، جس گرہ وجے سچ ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ میٹ انت اندھیرا، اندھ آتم کر رُشنائیا۔ سچ دوارے کر حق نبیڑا، حقیقت اپنی دے سمجھائیا۔ دین مذہب دا رہے کوئی نہ جھپڑا، جھکڑا مٹے خلق خُدائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ایکا رنگ رنگا سنجھ سویرا، پرکاش پرکاش وچوں کر رُشنائیا۔ صاحب ستگر شبدا سوامی بٹھ بیڑا، نئیا نوکا اکو نام چڑھائیا۔ جن بھگتاں بھاگ لگا ساڈھے تین ہتھ کایا ماٹی کھیڑا، پڑدا اوبلا آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی ایکا رنگ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی تیرے آگے ارداس، پُنه پُنه سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال زرگن جوت کر پرکاش، شبدا چند چند نور چمکائیا۔ تیرا راہ تگے پرتھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ ساچے منڈل پا راس، گوپی کابن اپنا ناؤں دھرائیا۔ دین دُنی جھکڑا میٹ وچ لوکات، گوہند شبدا ڈنکا اک

شنوائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم نرگن سب نوں دس اپنی ذات، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ سن دیشہ نر نریشا شبد اگمی دے گاتھ، رسنا جہوا ڈھولا بٹی دند صفت صلاحیا۔ گر اوتار پیغمبر انت آخیری پورا کر بھوکھت واک، واقعہ ویکھ جگت لوکائیا۔ تن وجود ماٹی خاکی انتر رہیا کوئی نہ پاک، پتت ہو کے سارے دین ڈھائیا۔ بن تیری کریا کوئی نہ میٹے اندھیری رات، کلجگ کوڑی کریا کوڑ نہ کھئے گوائیا۔ کریا کر پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستجگ ساچی دھرم دواویوں دے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ تُوں صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ کملاپات، پتپر میمشور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لکھ چوراسی جیو جنت آتم انتر نرنترا اپنا نرگن دھار جوڑنا نات، سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سرین سنگھ دے گرہ ندھاں والا ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیرا اک سہارا، سنیا اکو نظری آئی۔ جگ جیون داتے جگت درشٹی دا ویکھ کنارہ، سرشٹی اپنا پڑدا لاییا۔ اسیں سیوک رہے وارو وارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سیو کھائیا۔ ڈنڈاوت بندنا کردے رہے نمسکارا، سجدیاں وچ سیس جگدیس نوائیا۔ کاغذ قلم شاہی بندے رہے لکھارا، کاتب ہو کے کتبخانے دتے بھرائیا۔ نت نوت بولدے رہے تیرا نام جیکارا، جگ چوگری سوپلے ڈھولے راگ ناد سنائیا۔ دین مذہب دا ونج کردے رہے وچ سنسارا، حکمے اندر حکم منائیا۔ در ٹھانڈا ویکھ تیرا دربارا، الکھ اگوچر اکم اتہاہ منگی اک سرنائیا۔ کلجگ انت آخیر بے نظیر دے سہارا، سہائک نائک اپنا پھیرا پائیا۔ سرشٹی روپ نہ رہے دو دھارا، نرگن سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کھول اک دوارا، ڈراچار کر صفائیا۔ تیرا ناؤں بھگت وچھل گروور گردھارا، گہر گمبھیر تیری بے نظیر نظر نظر کیسے نہ آئی۔ آد انت تیرا جوتی شبدی دھار اک اوتارا، اوتری سارے سیس نوائیا۔ نام کھنڈا شبدی شبد کھڑگ کٹارا، کٹاکش اپنا دے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں سیوک بالک دھر دے بردے،

بدلی وچ عدلی سیس نوائیا۔ لوکھت مار جہات کھیل ویکھ اپنے گھر دے، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم کھول اگتی پڑدے، پاربرہم برہم اپنا بھيو چکائیا۔ جل تھل مہیئل سمند ساگر ٹلے پربت سنت سہیلے ویکھ چڑھدے، چار کنت دہ دشا اپنا پھیرا پائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم بھگت بھگوان ڈھولے تیرے پڑھدے، گیت سنگیت ترے گن اتیت ڈھر دے میت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در گھر ساچے وجدی رہے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھ اپنا کلمہ نام، (نام) ندھان اکو منگ منگائیا۔ تیرا دسدے رہے پیغام، سندیشہ نام شبد درڑائیا۔ صدی چودھویں تیری کرے نہ کوئی پہچان، نیترا اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ مایا ممتا شاستر سمتر وید پُران، کلجگ کوڑی کرپا کیتے غلام، بندیخانے وچوں بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ منزل حقیقی لاشریک تیرا پیوے کوئی نہ جام، نجھر جھرنا بوند سواتی کول ناہی مگھ نہ کھئے کھلائییا۔ نرگن جوت بن ورن گوت نظر نہ آوے عرشی فرشی تیرا بہان، رو سس سورہ چند نیترا لوجن نین اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں سارے ہوتے حیران، بردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بھاگ لگا دے نہ کیسے کایا ماٹی چام، چم درشٹی نہ کھئے بدلایا۔ چار کنت دہ دشا ہوتے بدنام، بدی نیکی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ صاحب سلطان نوجوان ڈھر دا دے اک فرمان، فرنے کوڑے بند کرائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گیت راگ انادی سارے گان، وسادی ہو کے بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جن بھگت سہیلے سچ سوامی ویکھ آن، انک کل دھاری اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست ستوادی دے ایکو دان، ایکنکار تیرے ہتھ وڈیایا۔

★ ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فروزپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن سرشٹی درشٹی ہوئی اندھی، انتر آتم نور نورانہ نور نہ کھئے چمکائیا۔ صدی چودھویں لکھت بھوکھت ساڈی پوری ہوئی سندھی، ساکھیات کائنات پروردگار سانجھا یار رہیا کرائیا۔ دین مذہب اُتے رہی نہ کوئی پابندی، پاربرہم پتپریشور اپنا حکم ورتایا۔ آتم پرما تم ٹئی ڈور جاوے کوئی نہ گنڈھی، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی کھیل وکھائیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بہار اٹھائے کھئے نہ

کندھی، شوہ دریا بیڑا نیا نؤکا پار نہ کھئے کرائیا۔ جیو جنت کایا ماٹی پُرانا چیتھڑ تن وجود دے انگی، انگیکار ہر نرنکار انگ نہ کھئے لگائیا۔
 نام ندھان وچ جہان وجائے نہ کھئے مردنگی، مدھر دھن اگئی راگ نہ کھئے سنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چار گنٹ دہ دشا پون دے کوئی نہ
 ٹھنڈی، اگنی تن نہ کھئے بھجائیا۔ سرشٹی درشٹی دھار من واسنا ہوئی بہ رنگی، بڈھ بییک پت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ جگت واسنا خواہش
 ہوئی کُرنگی، کاغذ قلم شاہی پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار تیری
 آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی ویکھیا کھیل فرشی، فرشتے سارے دین دہائیا۔ حکم دیوے ایکنکارا اکو عرشی، دو جہاناں دھر دی بانی
 اینالا تیر چلائییا۔ دھار پرگٹ ہووے ایکا ایکنکار نر دی، نوجوانا مرد مردانہ اپنا ویس وٹائییا۔ کرے کھیل اگم اپار اچھل اچھل دی، بے انت
 بے پرواہ اپنا حکم ورتائییا۔ لیکھا جانے برہمنڈ کھنڈ دو جہان کھیل ویکھے جل تھل دی، مہیئل اپنا پھیرا پائییا۔ جگ چوکرئی کیسے سمجھ نہ آئی
 گھڑی پل دی، پلک اندر خلق خالق سرشٹ سبائی دئے بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر
 ساچے ویس وٹائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن حکم سنیئے اک جگدیش، جگدیش دئے وڈیائییا۔ لیکھا چکے پیس پیس، بسوا ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔
 جھگڑا مکے دین دنی حدیث، حضرت بیٹھے سیس جھکائییا۔ چہتر جھلے اکو سیس، شاہ پاتشاہ ڈنکا نام جنائییا۔ ٹوں میرا میں تیرا دو جہان
 گاون گیت، برہمنڈ کھنڈ وجے حق ودھائییا۔ پُرکھ اکالا دین دیا کھیل کرے آپ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائییا۔ جن بھگتاں ستجگ ساچی
 دس کے ریت، پت پُنت لے بنائییا۔ لیکھا مُکا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ایکا گھر وسائییا۔ انت اخیر بے نظیر دو جہاناں کرے آپ تفتیش،
 حکمے اندر حکم پھول پھولائییا۔ ساچے نام دی دے تبلیغ، چوڈاں طبقاں کرے پڑھائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی آسا منسا پوری ہووے
 اُمید، خوشامد وچ سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی دس اک پریت، پریم ہوکے اپنا رنگ رنگائییا۔

★ ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ سُلکھن سینگھ دے گرہ رُکنا مُونگلا ضلعِ فروزپُور ★

گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دے مالک، پاربرہم پتِ پرمیشور پروردگار تیری سرنائیا۔ دینِ دُنی دے مالک خالقِ پرتپالک، آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت تیرا دھیان لگائیا۔ نرگن سرگنِ نرویر نراکار نرنکار بنِ ثالث، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا پھیرا پائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں نندرا لاه کوڑی آس، مایا ممتا موہ وکار دے مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نامِ ندھان نوجوان مرد مردان دے خالص، خاک سار خادم آدم اپنے لے بنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سرگنِ روپ تیرا بالک، پتا پوت بھگونت کنت اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوار ایکنکار اکو آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دینِ دُنی بخش ساچی ٹیک، ٹیکا مستک نام لگائیا۔ آتم پر ماتم دھار کر ایک، ایکنکار اپنا رنگ دکھائیا۔ لوکات سُہا سُہنجنا دیس، دشا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ دو جہاناں بن نر نریش، نر نرائن تیری سرنائیا۔ لیکھ لا موند موندائے دھاری کیس، دس دسمیس اپنا پھیرا پائیا۔ صاحبِ سلطان آد جُگاد تیرا حُکم چلے ایک، اک اکلے دے ودیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری ہووے بیٹ، بھٹکنا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا تکیئے اک سہارا، سئیا صاحبِ سلطان اکو نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر پار کنارہ، نئیا نوکا اپنے نام چڑھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ست ستوادی تیرا ہووے اک جیکارا، برہم برہمادی برہم پڑدا دے چُکائیا۔ نرمل دیا کملا پاتی کر اجیارا، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ بھوکھتاں وچ لیکھتاں وچ اشٹاں وچ دے کے آئے تیرا اشارہ، سرشٹی وچ شرع شریعت دے بدلائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پاربرہم کر اک پیارا، دُھردرگاہی اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں منزل چڑھ کے جوتی نور دے چمتکارا، اندھ اندھیرا اندروں دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر پُرکھ پرہ میتن میت، متر پیارے تیری اک سرنائیا۔ ستجگ ساچی دس اگنی ریت، رہبر ہو کے اپنا راہ دکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ اکو گاون تیرا گیت، ڈھولا کلمہ دے درڑائیا۔ لکھ چوراسی کایا ماٹی کر ٹھانڈی سیت، کلجگ اگنی اگ بھجائیا۔ پنتاں پاپیاں کر پنت پنت، پاون ہو سہائیا۔ تیرا ناؤں جگت جگدیش، جگدیش دینی مان ودیائیا۔ ایکو چہتر جھلے تیرے سیس، چہتر دھاری نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جھگڑا

رہے نہ ہست کیٹ، اوچاں نیچاں پینڈا دینا مکائیا۔ رحمت وچ سہمت ہو کے اپنا نام کر بخشیش، بخشہ پارے نور خُداِیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار دُھر دربار درگاہ ساچی در درویش ہو کے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار منگو دوار ایک، پیغمبراں نال ملائیا۔ سچ دوار دی ملے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑ چھپائیا۔ نظارہ تگو سچکھنڈ دُھر دے دیس، دشا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جس گھر رہنا سدا ہمیش، گرہ مندر سوہا پائیا۔ قلم شاہی بنے کوئی نہ لیکھ، اکھراں صفت نہ کھئے صلاحیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے بہیت، پڑا دیاں اٹھائیا۔ سچ پریتی کرنا بہیت، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک اُچائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ایکا ایک کرو ارداس، آد انت وڈیائیا۔ جگ چوکرئی کھیل تماش، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ زرگن سرگن ویکھی راس، گوپی کاہن جوڑ جڑائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سب دے وسان پاس، گرہ مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ کسے ہتھ نہ آواں اُتوں کیلاش، پریت چوٹیاں راون مارن دھاپیا۔ صدی چوڈھویں سارے ویکھو حالات، دین دُنی بھول بھولائیا۔ کی جھگڑا پیا مات، مطلب پچھلا دیو درڑائیا۔ لوچن ویکھو واقعات، واقف کار کراں خلق خُداِیا۔ زرگن ہو کے دیواں ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ کی کلمہ دے کے آئے گاتھ، الفیے ونڈ ونڈائیا۔ کی بخش کے آئے آب حیات، حیاتی دین دُنی بدلایا۔ کی لکھ کے آئے کتاب، تیس بتیسا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو لیکھا پورب ماضی، مجلس سب نوں دیاں جنائیا۔ کی جھگڑا ملا قاضی، قضا سب دے سر تے چھائیا۔ ساچا سٹ بنے کھئے نہ نادی، ناد دُھن نہ کھئے اُچائیا۔ شرع وچ ہوئے سارے راضی، دغا ٹھاڈے نال کھائیا۔ صدی چوڈھویں کیوں بنے امدادی، آمد وچ خوشامد وچ سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں اپنی ہاردی ویکھو بازی، بازی گر سوانگی اپنا سوانگ وٹائیا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہن نہیں دینا غازی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیشہ اک اُچائیا۔ گر اوتار پیغمبر انتر ویکھو باتل، بیٹل دھام نظر کھئے نہ آئیا۔ شرع چھری بنی شریعت والی قاتل، مقتول سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پروردگار سمجھے کوئی نہ جاتن، جلوہ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کائنات کلمہ دے کوئی نہ ساتھن، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ رُوح بُت رہیا نہ پاکی پاکن، پنت ہو کے دین دُبائیا۔ سب دا لیکھا لگا پاٹن، پاربرہم

پرہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ رہیا سُنائیا۔ پیغمبر کہن ساڈے پروردگار خُدا، خُدی تیری جھولی پائیا۔ ہوں بردے ہوئے فدا، خادم ہو کے سیس جھکائیا۔ نرگن دھار نہ ہو جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جُگ چوکرئی کھیل کرنا تیری ادا، عادت وچ عبادت دے بدلائیا۔ تیرا کھیل محبوب مہرواں، مُحبت وچ بیٹھے سیس جھکائیا۔ ساڈی رہی نہ بانگ ازاں، عظیم عالیشان تیری اک سرنائیا۔ تُوں چشمے نُور نُورے رواں، نظیرے نزاں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا اک ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پیغمبر کہن ساڈا سجدہ اک کلام، کلمے دے مالک تیری سرنائیا۔ آپ ویکھ اپنا عوام، عملان کھوج کھوجائیا۔ تُعارف وچ سفارش وچ عبارت وچ دیندے رہے پیغام، اکھراں نال وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں وگڑدا جائے نظام، نُوبت حق نہ کھئے وجائیا۔ تیرے در دا دے نہ کھئے غلام، باغی ہوئی خلق خُدائیا۔ حقیقی پیئے کوئی نہ جام، حیاتی وچوں حیاتی بدل سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی سچ دوار تیرا جھلے اک نشان، نشانے سارے دے بدلائیا۔ پیغمبر کہن تیرا حُکم اک تسلیم، تسبیح مالا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تُوں مالک دُھر قدیم، قُدرت دا کرتا آپ اکھوائیا۔ تیرا مارگ سدا مہین، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سائوں تیرے اُتے یقین، یکے بعد دیگرے سارے دین گواہیا۔ اسیں صفتاں وچ کریئے آفرین، آفتاب توں پرے تیری رُشنائیا۔ تیری نرالی نراکار تعلیم، طُلبے دُھردے دے پڑھائیا۔ جھگڑا مُکا نر مدین، مدینے دے مالک کعبہ دواہ دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پیغمبر کہن پیراں دے پیر، پرا پسنٹی مدھم بیکھری تیری سار کھئے نہ پائیا۔ دُھردباری دستگیر، دست بردار کر لوکائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، حقیقی کلمہ دے سمجھائیا۔ منوآ من نہ رہے شریک، شرکت اندرون دے گوائیا۔ حُکم نال بدل تقدیر، تقویٰ اپنا اک سمجھائیا۔ بندھن رہے نہ کھئے زنجیر، فُقل سب دے توڑ تڑائیا۔ تُوں مالک گہر گمبہر، گور تیری سرنائیا۔ تیرا ناؤں بے نظیر، نظر اپنی لے بدلائیا۔ بنا فقیریوں بنا فقیر، فاقہ کشی دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رنگن اک رنگائیا۔ پیغمبر کہن قدم بوسی سلام، دُعا داؤد وچ سرنائیا۔ دُھر دے مالک اک امام، اِنلوقت تیری وڈیائیا۔ حضرتے نشیں تیرا پیغام، کشتے کدار تیری سرنائیا۔ دہشتے دو جہان، دہزین دے دم دمادے رزیں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان

محبوب مہر مُحبّت اپنی اک پرگٹائیا۔ پیغمبر کہن تیرے قدم قدم بوسی، بستہ بغل نہ کھئے اٹھائیا۔ حق حقیقت والی بخش خاموشی، اصلیت اپنی اک درڑائیا۔ اُمت ہوئی دوشی، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ منزل رہی کوئی نہ سوکھی، چوڈاں طبق روون مارن دھائیا۔ چڑھیا کوئی نہ اگئی چوٹی، پڑدا سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ من واسنا ہوئی کھوٹی، کھٹکا دے اندر لوکائیا۔ پروردگار پن تیری کِریا دُرمت میل نہ جائے دھوتی، پنت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ اللہ ہو انا ہو تیری رمز کیسے نہ سوچی، واحد لاشریک شرکت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلی دھار سچ دوار کھیل ویکھے لوک پرلوکی، سلوکی سو بلا اک سمجھائیا۔

★ ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ گردیو کور دے گرہ گولے والا ضلع فروزپور ★

گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوارے رہے جھک، نیوں نیوں سیس جگدیش جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار تیرے سُنّت، سُنّت ستوادی برہم برہمادی تیری سیو کھائیا۔ انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر مہربان محبوب ہو کے تھے، مہبان بیدو اپنی دیا کھائیا۔ پڑدا او بلا انتر باہر نرنتر رہے کوئی نہ لک، نرویر نراکار نرنکار بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ دو جہان سری بھگوان لوک پرلوک ویکھ دُکھ، دین دُنی دیاں ٹھاکر سوامی تیرا راہ تکائیا۔ سنت سہیلے گرو گریلے گہر گمبھیر اپنی گودی چُک، آتم پرما تم پاربرہم پتپریشور اپنا جوڑ جڑائیا۔ سچ دوار ایکنکار دُھر دی دھار کیسے دے کول رہی نہ کچھ، کچھ مچھ بیٹھے سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر سب دے فانی ہوئے کایا ماٹی بھانڈے بُت، بُتخانے بیوہ ہو کے رہے گُرا لائیا۔ تیرا کھیل جوت اکالا دین دیاں ادبھت، بھوت بھوکھ پڑدا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دی بخش اگئی داد، داتے دانی تیری اک سر نائیا۔ در درویش منگن اک امداد، آمد وچ اپنی کر رُشنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا میٹ اندھیری رات، رُٹری اپنے رنگ رنگائیا۔ ساچا کلمہ بخش کائنات، ناؤں نرنکارا اک سمجھائیا۔ کایا ماٹی اندر کر جوت پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں پوری کر منسا وچوں

آس، آہستہ آہستہ پڑا دے اٹھائیا۔ تُوں داتا دانی گہر گمبھیر سرب گنتاس، گنوتنا اک اکھوائیا۔ ساچے منڈل وکھا بن گویا کابن راس، سُرقتی شبدی اپنا ناچ نچائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سد سے تیرے پاس، پاسا کروٹ اپنا لے بدلائیا۔ تیرا تکیے کھیل تماش، خالق خلق مخلوق پڑا دے اٹھائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت کھیل ویکھ وچ پر بھاس، سمنڈ ساگر ڈونگی کندر پھول پھولائیا۔ تیرا راہ تگن کوٹن کوٹ پر تھی آکاش، اکل کل دھاری تیرا بھیو کسے نہ آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا پار برہم برہم تیری ذات، اذاتی لیکھا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، دُھر مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ حقیقت دے حق، حقوق اپنا اک سمجھائیا۔ ہر گھٹ اندر اچے برہم مت، منمت لیکھا دینا مکائیا۔ ناڑ بہتر ایلے کوئی نہ رت، رتن امولک کایا گولک دینا ٹکائیا۔ جن بھگتان جان مت گت، گھر ٹھانڈے پڑا آپ چکائیا۔ امرت آتم نچہر جھرنا بوند سوانتی دے رس، نابھی کول نین آپ اٹھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سری بھگوانا بن کلاپت، پتپر میثور آپے ہو سہائیا۔ چار جگ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی سندیشیاں والے سُنڈے رہے تیرے خط، خطو کتابت وچ کاتب کلمیاں والا لیکھا گئے جنائیا۔ انت کنت بھگونت سب دی حدود میٹ حد، حدیث اپنی اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم چلے تیری ید، پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شبدی دھار کھیل وکھا سورے سرہگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاہی کوڑی کیریا دینی مٹائیا۔

★ ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ کیرپال سنگھ دے گرہ پنڈ گولے والا ضلع فروزپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دیوے اگئی بھجن، ناد دُھن شبد آگم اتھاہ شنوائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پُرکھ اکالا ایکنکارا بن کے سجن، پروردگار سانجھا یار بن الفیے کرے پڑھائیا۔ بن کایا تت سریر وجود نراکار چاڑھ کے اپنی رنگن، رنگ رنگیلا انڈٹھری اپنی کار کھائیا۔ در درویش وشن برہما شو مہیش بھکاری منگن، سیس جگدیش کلمے بن جھکائیا۔ لیکھا جانے شہنشاہ شاہ پاتشاہ سورا سرہنگن، آد نرنجن آد انادی اپنی کار کھائیا۔ بھیو ابھیدا کھول برہمنڈ کھنڈ برہمنڈن، ونڈن ونڈ آپ اپنی اپنے وچ چھپائیا۔ سچ دوارے ٹھانڈے دربار

درگاہ ساچی لاوے انگن، انگیکار ایکنکار ایکا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ تیری ایکا اوٹ، اوڑک اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ تیرا پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری آد جگاد جگ چوکرئی سدا رُشنائیا۔ دین دیال تیری کر نہ سکے کوئی سوچ، سمجھ وچ سمجھ دے دُہائیا۔ کلجگ انت کنت بھگونت دین دُنی کر کھوج، کھانی بانی اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ بن تیری کرپا ملے کسے نہ دُھر دی مؤج، مجلس بھگتاں اپنی دے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ لوک پرلوک، دُھر سلوک اکو اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار در درویش در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تون داتا بے پرواہ، سد بے پرواہی وچ سمائیا۔ ستجگ ساچا مارگ دے لگا، لگ ماتر سمجھ کھے نہ پائیا۔ دُھر سندیشہ نر نریشا دے اک الہ، اللہ واپگرُو تیری اوٹ تکائیا۔ واحد جملہ بن اکھراں تون دے پڑھا، نراکھ تیری کرے شنوائیا۔ گر اوتار پیغمبر شہادتان وچ تیرے گواہ، بھگون بھگتن ویلا وقت دے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دوار اُچ محل اٹل منار درگاہ ساچی اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن درگاہ ساچی دے ساچے مالک، مایا ممتا موہ دے مٹائیا۔ سرشٹی درشٹی دے وڈ خالق، گہر گمبھیر بے نظیر تیری سرنائیا۔ زردھن سردھن کریں پرتپالک، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا نندرا میٹ آلس، عرش فرش وجے تیری ودھائیا۔ ہر سنت سہیلے گرمکھ سجن میت مُرارے کر خالص، آتم جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ آتم پرما تم تیرا ننھا بالک، بلدھاری اپنا میلا لینا کرائیا۔ صدی چوڈھویں دے کوئی نہ ثالث، سال بسالا سارے رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنون بھگوان، تیرے نام کلمے دی سُنئیے اک عبادت، آبرو امبران دے بنائیا۔

★ ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ کھیم سینگھ دے گرہ کوٹ کپورا ★

گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیال دُھر دے کھلا پاتی، پتیرمیشور پروردگار سانجھے یار تیری بے پرواہیا۔ نرگن نرور نراکار نرنکار نرگن جوت تیری پرکاشی، شبدی ناد انادی اک اُچائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن بندا رہیوں ساتھی، مہاسارتھی

ہو کے اپنی کار کھائیا۔ نام سندیشہ نر نریشا نراکھہر دیندا رہوں دُھر دی پاتی، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش پاتالاں اپنا حُکم ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دھرم دوار تیری مندے رہے آکھی، سیس جگدیش شاہ حقیر بے نظیر اِکو اِک جھکائیا۔ ساچی منزل چڑھ کے آگئی آگم اتھاہ بے پرواہ تیری گھاٹی، دُھر دربارا دھام نیارا ایکنکارا اِکو اِک سُہائیا۔ نو نو چار مِندی جائے چار جُگ دی واٹی، مارگ پنہ اپنے لیکھے لینا لائیا۔ تُوں صاحب سُلطان نوجوان مرد مردان ساکھیاتی، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین دُنی میٹ اندھیری راتی، نرگن نوری چند جوت جوت کر رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کر آسی، مایا ممتا موہ وکار جگت ہنکار دے مٹائیا۔ تیرا کھیل آد جُگادی، جُگ چوکرئی تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دُھر دے کنت کوٹاں وچوں تھوڑی دے بھگتاں دی آبادی، سنت سُہیلا پن تیری کرپا نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنی جھگڑا رہے نہ کھئے شرع شریعت مُلا قاضی، رضا وچ قضا سب نوں دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی تیری آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن وڈ داتے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ تیری سرشٹی درشٹی اندر بھلی تیرا راہ، رحمت حق نہ کھئے کھائیا۔ اسپن نرگن سرگن بنے سرب گواہ، حق عدالت ویکھ وکھائیا۔ پن قلم شاہی دیئے بیان، دُھر دا حُکم اِک پرگٹائیا۔ ست دھرم رہیا کوئی نہ تھان، تھان تھنتر روون مارن دھاپیا۔ ماٹو کھا کھا تھکے سورگان، گاوٹ گا تیرا شکر نہ کھئے منائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر پکڑے کوئی نہ بانہ، دُھر دا سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ جیواں ہنس بُدھی ہوئی کان، کاگ وانگ کُرائیا۔ ناتا تٹا پُتران ماں، پتا پوت گود نہ کھئے سُہائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا شہنشاہ والی دو جہاں، جہالت نال بھری سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دے پاربرہم بھگونت، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ ساچا ناتا تٹا دُھر دے کنت، نر ناری سُہاگی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ منزل حقیقی چڑھیا دے کوئی نہ سنت، لاشریکی روپ نہ کھئے بدلایا۔ جھگڑا ویکھیا دین دُنی جیو جنت، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم پڑھے کوئی نہ منت، انتر نرنتر پاربرہم برہم پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساڈے انتر حیرانی والی آئی چنت، پریشانی وچ پروردگار دتا سُنائیا۔ صدی چودھویں در درویش ہو کے کریئے منت، آرزو عرض اِک درڑائیا۔ دُھر دے مالک خالق پرتپالک ساڈی رہی کوئی نہ ہمت، ہمساجن ہو کے دیئے

جنائیا۔ تیری دنیا تیری ہوئی نندک، دُھر دا ڈھولا گیت نہ کھئے الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم چار کُنٹ دہ
دشا ویکھ اپنی سمت، سماں اپنا رنگ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں تیرے چار جگ دے مُختار، مُختار نامے تیرے آگے کھائیا۔ جس دا
کردے آئے انتظار، نت نوت اکھ اُٹھائیا۔ سو ویکھئے سانجھا یار، قُدرت دا مالک نور الہیاء۔ حُکم سندیشہ دیوے اپنی دھار، شبدي ڈنکا اک
شنوائیا۔ شاہ سلطاناں راؤ رنکاں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ سچ دوار ایکنکار کھولے آپ کواڑ، پڑدا اوہلا بن وچولا اندروں دئے
چُکائیا۔ کرے پرکاش بہتر ناڑ، تن وجود حق محبوب ایکا نور کر رُشنائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب قرض دئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ
چائیں چائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم شاہی نہ لیکھنہار، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو سوامی انترجامی نرگن نور جوت کرے اجیار، جوتی جاتا
پُرکھ بدھاتا پاربرسم پتپریشور اپنا ویس وٹائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ اتم بیڑا کرے پار، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر کرے
پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دو جہاناں نوجوانا سِری بھگوانا مرد مردانہ دے کے ایکا نام جیکار، حقیقت والا کلمہ حق سنائیا۔ چار ورن
اٹھاراں برن دھرنی دھرت دھول دھول کھول اک کواڑ، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ اکو گھر دکھائیا۔ سنت سہیلا بھگت وچھل گِرو
گردھار، گہر گمبھیر بے نظیر پڑدا اپنا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی ساچی کار کھائیا۔
گر اوتار پیغمبر کہن ویکھ اپنا کھیل تماشاً، طمع جگت رہی نہ رائیا۔ نرگن دھار کروٹ وچ بدل لے پاسا، آپ اپنی لے انگڑائیا۔ جگ
چوکرئی تیرا لیکھدے آئے خلاصہ، صفتاں وچ ڈھولے سنائیا۔ ساچے منڈل پا راسا، بن گوپی کاہن ناچ دینا نچائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دو جہان
ہووے تیری گاتھا، ڈھولا سوہلا اکو راگ اُچائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نرگن جوت بن ورن گوت تیرا سمین کرن پوجا پاٹھا، پاٹھشالا کایا بنک
دوار دینا دکھائیا۔ نظری آوے ساکھیاتا تیرا نور الہی کعبہ، حُجرہ حق حق محبوب دینا پرگٹائیا۔ سد وچدا رہے تیرے نام دا اکو نادا، انحد
نادی ناد دینا سنائیا۔ سب نوں اپنے وچ رکھنا وسادا، بسمل ہو کے اپنا کھیل پرگٹائیا۔ تیرا بھيو بھيو بودھ آگادھا، آگادھ بودھ اپنا لیکھا دینا
سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا بدل دے سماجا، صاحب سلطان مہر نظر اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک
نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شابو بھوپ وڈ راجن راجا، راج جوگ جگتی جگت بھگت اپنی دے سمجھائیا۔

★ ۲۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ ہرچند سنگھ دے گرہ ہررائے پُر ضلع بٹھنڈا ★

گر اوتار پیغمبر کہن گہر گمبھیر بے نظیر پرہو گنوت، پاربرہم پتیرمیشور تیری وڈ سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت تیری مہما سدا اگت، نرگن نرویر نراکار نرکار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی جوتی جاتے اگئی دھار آد انادی کنت، بھگت بھگون بھگون تیری وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکرئی نرگن سرگن حُکھے اندر تیرا گاؤندے آئے منت، سرشٹی درشٹی تیری دھار پرگٹایا۔ نت نوت تیرا راہ تگدے رہے تیرے اگئی سنت، گرمکھ گرسکھ ہرجن نچ نیتو لوچن نین آگھ اٹھایا۔ دے وڈیائی پاربرہم پتیرمیشور سرب سوامی انترجامی وچ جیو جنت، جاگرت جوت پن ورن گوت نرگن نراکار کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے تیرے تیرا راہ تکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن مہربان پرہو کر مہربانی، مجلس اپنی دے درڑایا۔ ساچی منزل دے آسانی، اصل وچ وصل یار اپنا اک کرائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دس فانی، تھر نظر کھئے نہ آئیا۔ سرب جیاں گھٹ ویکھنہارے جان جانی، پڑدا اوہلا انتر نرتت دے چکایا۔ جگت جگیاسوآں رہے نہ کھئے پریشانی، پرم پُرکھ پرماتم آتم میلا لینا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگون، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت تیرا کھیل جوت نورانی، نورو نور ظہور ظاہر اپنا اک کرائیا۔

★ ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ راجیانا ضلع فروزپور ★

آد جگادی ہر سنگت ناتا، آتم پرماتم کھیل کھلایا۔ نرگن سرگن بخشے داتا، داتا دانی بے پرواہیا۔ تت وجود ویکھے کھیل تماشہ، نار کنت سوہا پائیا۔ مات پت بھائی بن سجن ساکا، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ ویکھنہارا آپ تماشہ، پاربرہم نور خدایا۔ سب دا بن کے راکھا، سر اپنا ہتھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا رنگ آپ رنگایا۔ ہر سنگت آد جگادی اک ملاپ، تن وجود دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال مائی باپ، پتا پوت گود اٹھایا۔ نہ کوئی پن نہ کوئی پاپ، پت پتیت دئے وڈیائیا۔ تن وجود جو ماٹی خاک، تھر نظر کھئے نہ

آئیا۔ جُگ جنم دی جُگ چوکرئی نرگن سرگن پوری کردا آوے آس، جس نون سمجھے کوئی نہ رائیا۔ ایہہ کھیل آگم تماش، پاربرسم برسم ویتا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ اُچائیا۔ ہر سنگت ستگر ایک رنگ، ستگر ایک رنگ سہائیا۔ ایک سیج اک پلنگ، ایک جوڑ جڑائیا۔ ایک پریم اک اند، ایک سکھ وکھائیا۔ جُگ جُگ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلنہارا وچ برہمنڈ، اچھل چھل اپنا روپ بدلائیا۔ ہر سنگت ناتا آگم اتھاہ، جگت بدھی سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جس نے جُگ چوکرئی چلائے راہ، بھکت سنت جگت جگت لئے اپنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اُچھا، تن وجود کھیل کھلائیا۔ ناری کنت روپ بنا، ناتا پنج تت جڑائیا۔ سب دا لہنا دینا ویکھے تھاون تھان، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ راما کرشنا گیا دھیا، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا سب دے بخشنہار گناہ، گناں دا مالک اک اکھوائیا۔ جس نون کھندے نوری اللہ خُدا، خود مالک دُھردرگاہیا۔ جس وچ جیو جنت سارے جان سما، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ کرنی دا کرتا لہنا دینا دیوے تھاون تھان، پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوبلا اپنے رنگ اپنے وچوں پرگٹائیا۔ سنگت نال ناتا اوہ، اوڑک جس نون سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جُگ جنم دا نو سو چرانوے چوکرئی جُگ دا جانے موہ، مُحبّت کھوجے تھاون تھائیا۔ اپنی دھار دھرنی دھرت دھول اُپر کر کے سو، ہنگ برہم کرے گڑمائیا۔ تن وجود ماٹی خاک انترجامی ہو کے جاوے چھوہ، شہنشاہ شاہ پاتشاہ پُورب لیکھا نانک گوہند رنگ رنگائیا۔ جس نون جیو جنت جگت جگت جگت کوئی سمجھ نہ سکے دھروہ، دھرو دا پڑدا دتا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ بخشنہارا لو، پرکاش وچوں پرکاش لئے پرگٹائیا۔ ہر سنگت ناتا کیسے دی سمجھ نہ آئے وچ دلیل، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ہر سنگت ستگر کدے نہ ہونے ذلیل، ذلت خواری اپنی جھولی پائیا۔ جس دی درگاہ ساچی کرے اپیل، اپرپر سوامی دئے وڈیائیا۔ جس نے بستر پہنے نیل، سو کھیل کرے خالق خلق خلیل، خادم ویکھے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہر سنگت ناتا دین دنی توں باہر، بھڑوبی اپنی کھیل کھلائیندا۔ لہنا دینا گپت ظاہر، ظاہر ظہور ویس وٹائیندا۔ جس دا لیکھا او سے دی دھار، دھرنی دھرت دھول اُپر سوہا پائیندا۔ جس دی یاد پچھے رہی جُگ چار، چارجا آرجا خارجہ خالص اپنا حُکم ورتائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر سنگت وکھاوے اک گھر، جس گھر وچ ناری پُرش ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ حُکے اندر پُورن پُوت، پتا پُوت وڈیائیا۔ حُکے اندر دِشا کوٹ، سیوک سیو لگائیا۔ حُکے اندر تن وجود، بھانڈا جگت وکھائیا۔ حُکے اندر پنج بھُوت، بھجے واہو داہیا۔ حُکے اندر چُکے چوک، لیکھا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُورن سنگھ کی تت وچارا، تت سار نہ رائیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، جس دے ہتھ وڈیائیا۔ لہنا دینا سدا جگ چارا، جگ جگ سیو کھائیا۔ چار دن دا سریر وچارا، تھر نظر کھئے نہ آئیا۔ شبدي دھار دُھر جیکارا، پُرکھ اکال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکے اندر رہیا بھوئیا۔ حُکے اندر حُکم بھگوان، ہر کرتا آپ دِرڑائیندا۔ لیکھا لہنا دینا وچ جہان، دو جہاناں والی بھيو کھلائیندا۔ دُھر سندیشہ دیوے آن، صدیاں دا پڑدا لاپندا۔ تت وجود بال آنجان، سمجھ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکے اندر سرب بھوئیندا۔ پُورن سنگھ جگت ناں، تت خاکی ماٹی نظری آئیا۔ جس نے سدا رہنا نہ، سہاں جگت جائے وِبائیا۔ پُرکھ اکال سب دا پتا ماں، گودی پچے رہیا اُٹھائیا۔ جس دا گرُمکھو تسیں سارے نشان، اوس پارہم دی سارے سرن تکائیا۔ جو بھلیاں بھل دئے بخشا، بخشنہار اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جوتی دھار وڈ وڈیائیا۔

★ ۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ منگل سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہوُ عرضوئی، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جگ چوکڑی تیرے نام دی دتی دروبی، دو جہاناں حُکم سُنائیا۔ کلجگ انت گرُمکھ سنت دِسے کوئی کوئی، کوٹن کوئی کھوج کھوجائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول نیتر نیناں رہی روئی، ہنجهوُاں اکھیاں ہار بنائیا۔ امرت دھار رس سواتی بوند کيسے نہ چوئی، چار ورن اٹھاراں برن آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر اپنی پت بیٹھی کھوئی، خالق مالک پرتپالک تیری منگے نہ کھئے سرنائیا۔ تن وجود کائنات دُنیا انتر ٹوبی، پارہم پتیرمیشور تیری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیا لکھ چوراسی کایا مندر، بنک دوارے پھول پھولائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری کندر، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ من واسنا کوڑی کِرپا بیٹھی اندر، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ بجر کپاٹی کوئی نہ

توڑے چندر، پڑا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کایا کعبہ ہویا کھنڈر، ساچا مندر نہ کھئے سُہائیا۔ پرکاش دے نہ سؤریہ چندر، منڈل منڈپ نہ کھئے
 وڈیائیا۔ گھٹ ملے نہ پرمانندن، نجانند نہ کھئے سہائیا۔ تیری چرن دھوڑی مستک لائے کوئی نہ چندن، دُھر دا ٹِکا خاک نہ کھئے رمائیا۔ پُرکھ
 اکال دین دِیال تیرے آکے اِکو بدن، بندگی دے مالک سچ درڑائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت تُئی آگنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی
 انترجامی تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناشی تیری آس رکھائیا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن لکھ چوڑاسی ویکھیا کایا کعبہ تہ، تتو نظر کھئے نہ آئیا۔ سب نون بھلی پارپرہم تیری برہم مت، من مت کرے لڑائیا۔
 کِریا کر محبوب پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگتاں سنتاں نیج نیتر کھول اکھ، پڑا انتر نرنتر دے اُٹھائیا۔ ساکھیات
 پرگٹ ہو پرتکھ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا میلا لینا ملائیا۔ سچ سوامی انترجامی دینا دُھر دا رس، رستہ مارگ اِکو دینا وکھائیا۔ سچ
 دوارا بخشنا حقیقت حق، دوجا راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن اپنا بخش اک دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ دین دُئی کر خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ تیرا ڈنکا وجے آگم اپار،
 الکھ اگوچر تیرے نام ہووے وڈیائیا۔ ساچا منتر کر جیکار، انتر نرنتر پڑا لاپیا۔ خدی غفلت رہے نہ وچ سنسار، عصمت لُٹے نہ کھئے لوکائیا۔
 سرب جیاں دا بن کے سانجھا یار، یاد اگلی دے کرائیا۔ کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ مندر کر اُجیار، دیپک جوتی جگمگائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن انتر آتم دے دے اپنا رس، سُکھ ساگر
 وچ سہائیا۔ بھگت بھگوان کر لا وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ نون میرا میں تیرا آتم پرما تم سارے گاون جس، وید پُراناں لوڑ رہے نہ رائیا۔
 نرگن دھار نراکار نرنکار ہو پرگٹ، ہر گھٹ انتر اپنا پڑا دینا چُکائیا۔ تیرا جوت پرکاش نور ہووے لٹ لٹ، لائاں والی نیوں نیوں لاگے پائیا۔
 نون سرب کلا سمرتھ، وڈ داتا نور خُدا ئیا۔ سب دی جھولی پا حقیقت والا حق، اصلیت اصل وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، آد جگاد جگ چوڑکری نت نوت ایتھے اوتھے دو جہاناں
 سب کچھ تیرے وس، واسطہ وابستہ ہو کے اپنے نال جڑائیا۔

★ ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ کرم سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبرو پرہ نے لیکھا چکاؤنا پورب ماضی، مذہب دین ایکا اپنا رنگ رنگائیا۔ شرع چھری چلاؤن والا جگت رہے کھئے نہ قاضی، قادر قدرت اپنا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ملکیت رہے نہ کیسے دی اراضی، منسوخ سب نوں آپ کرائیا۔ من ہنکاری چار کنت دہ دشا رہے نہ غازی، غضب اپنا نام پرگٹائیا۔ جگت ونج کرے نہ کوئی حاجی، حاجت سب دی کھوج کھوجائیا۔ جس نے آد مدھ جگت کھیل سا جانا ساجی، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ شبد اگمی چڑھ کے تاجی، حاضر ویکھے خلق خدائیا۔ نام سندیشہ دیونہارا دھر اک انادی، ناد دھن آپ اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک اُچائیا۔ گر اوتار پیغمبرو حکم ورتے اک زرنکار، ورتان وارتا دئے بدلائیا۔ فرنے فرمانبردار بنائے دھر فرمان، من چنچل رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچا مندر دس اگم مکان، مکہ کعبہ پندھ مکائیا۔ سچ سندیشہ دے کے نام ندھان، سوئی سرتی سرب جگائیا۔ ایکا منو دریشٹ ایشٹ دا کابن، وشیشٹ رام جس نوں سیس جھکائیا۔ آتم پرما تم گریست ہووے پردھان، ناتا نار کنت جڑائیا۔ منزل تگو حقیقی آن، پڑدا اوہلا انتر اٹھائیا۔ سچ سندیشہ گاوو ایکا گان، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اگلا سُننا اک سندیشہ، سندھیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی کردے آئے آدیسا، سیس جگدیس سجدیاں وچ جھکائیا۔ مالک خالق پرتپالک منڈے رہے ہمیشہ، ہمساجن بن کے دھر دا سنگ نبھائیا۔ سو انترجامی پُرکھ بدھاتا کر کے اپنا ویسا، روپ انوپا رہیا پرگٹائیا۔ لہنا دینا چکائے گوہند دس دسمیسا، دہ دشا پڑدا آپ اٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مارگ دس کے ایکا، ایکنکار رہیا ملائیا۔ جن بھگتاں دس کے دھر دی ٹیکا، ٹکیاں دی قیمت رہیا گوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سچ دوار دی بھیٹا، بھجن بندگی ایسے وچ سمائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا بن کے دھر دا کھیوٹ کھیٹا، پار کنارہ وچ سنسارا ایکنکارا آپ کرائیا۔ جن بھگت بنا کے زرگن دھار ساچا بیٹا، پتا پوت گود اٹھائیا۔ جگ چوکڑی پورب جنم اجنم دا پورا کر کے لیکھا، کرم کانڈ دا پینڈا رہیا مکائیا۔ اتم لے کے جاوے

سچکھنڈ ساچے دیسا، جس گرہ مندر اندر ایکو وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر وشنوں بھگوان، ایک بن کے دُھر دا نیتا، نِت نوت کر کر پت بھگتن اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سردارا سنگھ گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گر پیغمبر سُنو اوتار، ہر اوتاری آپ درڑائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری جگ جگ سیو کھائیا۔ شنکر حُکمے اندر کدا ربیا سنگھار، سیوک ہو کے اپنی سیو لگائیا۔ نرگن زرویر نراکار کھیل کدا ربیا کرتار، قُدرت دا قادر خلق دا خالق فلک اُپر اپنا حُکم ورتائیا۔ نام سندیشے دیندا ربیا وارو وار، وارث ہو کے اپنا حُکم چلائی۔ سرگن دھار سب دی سُندا ربیا پُکار، گھٹ بھیترا نتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی نال کراؤندا آیا اظہار، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائیا۔ سو کلجگ انت سیری بھگونت سب نون کرے خبردار، بے خبراں آپ اٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی کھولو بند کیوار، ایشٹ اکو اک سمجھائیا۔ جس نون کردے آئے نِمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ کلمیاں وچ سُندے آئے گفتار، گُفت شنید درشن کر نور الہیا۔ انت اوسے دی آگئی وار، وارتا پچھلی دئے بھلائی۔ بھگت سہیلا بن کے ایکا ایکنکار، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو دُھر دا حُکم اک حضوری، حضرتان ربیا سمجھائیا۔ صوفی سنت فقیراں آگے چڑھنا پئے کیسے نہ سولی، صلح گل اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ آتم پریم دھار نالوں رہی بھلی، جگ جنم دی وچھڑی اپنے نال ملائی۔ بھاگ لگائے کایا کعبے دھرم دوار ساڈھے تِن ہتھ بنک دوار کُلی، وجود محبوب اپنا بھيو کھلائی۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی مُکھ چوائے بنا بلیں، انرس رس اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اکو اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو پاربرہم دی تکنی دھار، دھرنی دھرت دھول تون پرے ربیا سمجھائیا۔ جس نون سمجھے نہ کھئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دے رہے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ سو حُکم حاکم دیوے آگم اپار، الکھ الکھنا اپنی الکھ جگائیا۔ جس نون کاغذ قلم

نہ لکھنہار، کاتب ملے نہ کیسے وڈیائیا۔ جو سندیشہ نر نریشا دے کے آئے وارو وار، کلمیاں وچ کائنات درڑائیا۔ تس دا لہنا دینا انت کنت بھگونت دئے نوار، بھگوان اپنا حکم آپ ورتائیا۔ اٹھو ویکھو سریشی دریشی کرو وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھرے بھرم بھلا جیو گوار، گواہ شہادت تہاڈی اک بھگتائیا۔ جس دا کردے رہے انتظار، انتظاماں دا مالک ویکھو ڈھردرگاپیا۔ سب دا لہنا دینا پورب کرم دا قرضہ دئے اتار، اگلا لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی ڈھردرگاہی سچی سرکار، ست سچ ست ست سچ کایا ماٹی کچ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سادھو سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبرو حکم چلے راجن راج، بھوپت بھوپ دیا کھائیا۔ ڈھر سندیشہ مارے اک آواز، ازاں بانگ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم بنا کے ڈھر سماج، سمگری نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ نایا نوکا چلا کے اپنا ڈھر دا اک جہاز، بھگت سہیلے سنگ رکھائیا۔ ستجگ انتر ست دھرم دا چلے اک رواج، کرپا کوڑ نہ کھئے چترائیا۔ نام ندھانا بھيو ابھیدا کھولے بودھ اگادھ، بدھی تون پرے سرب پڑھائیا۔ تہاڈا لیکھا پچھلا کراوے یاد، یادداشت اپنے نال بنائیا۔ پڑدیاں وچوں کھول کے اپنا راز، رازق رحیم دئے سمجھائیا۔ کلمیاں والی چھڈو نماز، سجدیاں والا جگت سیس جھکائیا۔ مالک تگو اک نواب، جو نوبت حق وجائیا۔ جو دیونہار سرب امداد، امدادی بے پروا پیا۔ اجڑے کھپڑے کرے آباد، گلشن گل آپ مہکائیا۔ ساچا سجدہ دئے آداب، اعلیٰ ادنیٰ ایکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو پاربرہم دی گدی، گودی سب نوں رہیا ٹکائیا۔ دین دنی جس دے حکمے اندر بدھی، بندھناں دا لیکھا رہیا مکائیا۔ جس دا راہ تگے چوڈھویں صدی، صدیاں دی بھلی اکھ اٹھائیا۔ دوویں ہتھ دست جوڑ کے بدھی، بندنا وچ سیس نوائیا۔ تیرے حکم دی من کے اک پابندی، پاؤں چھوہ کے خوشی بنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جن بھگت تیرے سنبندھی، میرے اُتے سوہا پائیا۔ جگت سریشی نیر اندھی، اندھ اگیان نہ کھئے گوائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ڈھپندی ویکھاں کندھی، کندھے بہار نہ کھئے ٹکائیا۔ ستجگ سچ در

سچ دی ویکھاں ڈنڈی، ڈنڈاوت اِکو نظری آئیا۔ من واسنا کوڑ رہے نہ گندی، مندر کایا بنک دینا سُہائیا۔ جتھے لوڑ رہے نہ چند نوجندی، نرگن نُوں تیرا رُشنائیا۔ دُتیا دھار جائے نہ ونڈی، وربھنڈی نہ کھئے لڑائیا۔ ممتا موہ نہ دِسے پاکھنڈی، کپٹ کوڑ نہ کھئے چڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا تیرا ڈھولا گیت اِکو ہووے چھندی، شہنشاہ شاہ سلطان راؤ رنگ مل کے گائیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگی، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری ہوئی سندھی، سند تیرے آکے سارے رہے ٹکائیا۔

★ ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سرون سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبرو تہاڈا ویلا رہیا گزر، گزارش کرو آکے دُھردرگاپیا۔ تہاڈا رہے کوئی نہ اُزر، حُکم منو شہنشاہیا۔ جس نے بھاونہ رہن نہیں دینی دُتر، دُتیا بھاؤ مٹائیا۔ نرگن دھار اگئی اُتر، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت سُپیلے بنا کے اپنے پُتر، پتہرمیشور گود اُٹھائیا۔ تَساں ویکھ کے کرنا سُکر، واپوا تیری وڈ وڈیائیا۔ لُکیا رہے نہ کوئی کسے نُکر، کونا کونا پھول پھولائیا۔ جھگڑا میٹ دُنی دا دُکھڑ، دردیاں درد وندائیا۔ گرُمکھاں کر کے اُجل مُکھڑ، مُفت اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا حُکم چلائییا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو کھیل اگمّا اِک، ایکنکار درڑائیا۔ جس دا لیکھ بھوکھت آئے لیکھ، ناتا جگت نال بندھائیا۔ سو سب دی منسا آسا پوری کرے اِچھ، اِچھیا سب دی کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں جگ جیون داتا آئے دِس، دُو جی دِشا ونڈ نہ کھئے وندائیا۔ دھرم دوار دا بن کے پت، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ سد درسن دیوے نت، نیج نین کرے رُشنائیا۔ ہر سنت سُپیلے بنا کے اپنے سیکھ، سیکھیا دُھر دی اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے ہتھ رکھے اُپر پٹھ، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔

★ ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ بھگوان کور دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبرو سنیو حکم دھر اکالا، اکل کل دھاری ایکنکاری آپ جنائیا۔ نام سندیشہ دیوے دھر نیرالا، نیراکار نیرویر اپنا آپ پرگنائیا۔ دین دنی مارگ دسے سکھالا، سکھ آتم پرما تم نال جڑائیا۔ چار جگ دی بدل دیوے چالا، حکمے اندر اپنا حکم ورتائیا۔ سچ دوارا کھولے ایکا ایک دھرم سالا، چار ورن ملے وڈیائیا۔ سریشٹ سبائی بن کے آپ دلالا، دھرم ونجارا اک اکھوائیا۔ تون میرا میں تیرا انتر آتم پاوے مالا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ گرمکھ سنت سہیلا گود اٹھائے اپنا بالا، بچپن اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بخشنہار سرن سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سنا نام اتہا، اتہوا ارتھ جسدا چار جگ نہ کیے سمجھائیا۔ جو اندھے پاوے راہ، ستیاں جگت اٹھائیا۔ جلوہ نور دس خدا، خود مالک دے ملایا۔ سرجنہار سچا پاتشاہ، شہنشاہ وڈ وڈیائیا۔ جس نون جگ چوکڑی سارے رہے دھیا، بن سیس سیس نوائیا۔ سو ویکھے ہر گھٹ تھان، لگھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دے کے اپنا نان، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ پھڑ کے ہنس بنا کے کان، سوہنگ مانک موتی چوک چکائیا۔ کرے پیار جوں پتران مان، پتا پوت دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، کلجگ اتم کرے حق نیاں، عدل عدالت اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبرو پرہ کھیل ویکھو اکم، اکمڑی کار کھائیا۔ کس بدھ میٹے ترسنا تم، تامس سانتک روپ بدلائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی چم، چم درشتی ڈیرہ ڈھابیا۔ چنتا سوگ مکا کے غم، خوشی اپنا رنگ چڑھائیا۔ نہکرمی ہو کے کرے اپنا کم، کرم کانڈ دا لیکھا دے مکھائیا۔ میل کرائے آتم برہم، پاربرہم وڈ وڈیائیا۔ چار ورن سانجھا دس کے دھرم، دھرم دوارا اک پرگنائیا۔ جتھے پرکھ نہ ہووے کایا ماٹی چرم، آتم وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لگے مانس جرم، جنم اپنی جھولی پائیا۔ سو اپنا کرے کھیل پتا پُرکھ پر، پاربرہم دھردرگابیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہرِ آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گُر اوتار پیغمبرو ویکھو حُکم اٹل، اٹل پدوی اک وکھائیا۔ سندیشہ دیواں جل تھل، مہیٹل آپ درڑائیا۔ پڑدے لاہواں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تُلے پرت جھل، جھلک اپنی اک وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹاں کل، کالکھ ٹِکا دُرمت میل دھوائیا۔ دُئی دویت کا میٹ کے سل، سلل اپنا رنگ چڑھائیا۔ جودھا سورپیر دھار کے بل، بل باون لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ گُر اوتار پیغمبرو ویکھو دُھر دی اک عدالت، عدلی عدل انصاف کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کڈھ علامت، کوڑ عملان توں رست کرے لوکائیا۔ ساچی دسے اک عبادت، نام ڈنکا دُھر شنوائیا۔ جن بھگتاں دے کے شبہ ضمانت، جگت جہانوں لئے چُھڈائیا۔ دھرم دوار دی بنا امانت، گھر ساچے لئے ٹکائیا۔ کرے کھیل ان پچھانت، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوڑی تسی کہندے رہے صحیح سلامت، سو صاحب سوامی اپنی کل ورتائیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے بغاوت، بغلگیر سب نوں دئے بنائیا۔ ست دھرم دی سچ بنا بناوٹ، باون اکھری بھيو چُکائیا۔ تہاڈی پوری کر تھکاوٹ، اپنے وچ سائیا۔ ساچا ڈھولا گیت دسے آپ گات، گا گا دئے سمجھائیا۔ مہربان ہو کے کرے سخاوت، سُخن اپنا سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سچ دوارے دیوے مہر مُحبّت دی اک دعوت، دعوے نال اپنا نام چکھائیا۔

★ ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ پنڈ منڈیاں ★

گُر اوتار پیغمبرو اگلا کھیل ویکھنا بھگونت، سری بھگوان آپ کرائیا۔ جس دا لہنا آد انت، جگا جگنت حُکم ورتائیا۔ سو سنت سُپیلے آپ اٹھاوے دُھر دا کنت، پاربرہم برہم میل لئے ملائیا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ گُھر توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن بنا کے دھرم دی سنگت، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھائیا۔ نرگن دھار بودھ آگادھا بن کے پنڈت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر کے انت، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ دھرم دوار بنا بنت، جوتی جوت سرُوپ ہرِ آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ گُر اوتار پیغمبرو ویکھو کھیل ہرِ کرتار، ہرِ کرتا آپ

ورتائیا۔ جس دی مہا کردے آئے جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ صفتاں وچ صلاحیا۔ شبد سندیشے لکھدے آئے وارو وار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولے گیت سنائیا۔ نرگن سرگن بن دے آئے خدمتگار، سیوک ہو کے دُھر دی سیو کھائیا۔ نام سندیشے دیندے آئے وارو وار، جگ اکھراں وچ وڈیائیا۔ سو سوامی انترجامی نرگن جوت کرے اجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا وڈ وڈیائیا۔ سریشٹی دریشٹی اندر ساچی سکھیا دئے سکھال، مہربان محبوب مُحبت وچ پڑدا آپ اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ناتا جوڑ کے کایا دھرم سچی دھرم سال، بند کیوڑی پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ ترے گن اتیتا ٹھانڈا سینتا توڑنہارا کوڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ستجگ ساچا مارگ دس سکھال، ساہ ساہ اپنا نام سہائیا۔ جس دی اکھراں وچ کردے رہے بہال، صفتاں وچ ڈھولے گیت سنائیا۔ سو صاحب سلطان نوجوان کھیل کرے کمال، کال مہاکال حُکمے اندر سرب بھوائیا۔ جن بھگت سہیلے ویکھ کے اپنے لال، لکھ چوراسی وچوں اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا ایکنکارا اکو گھر وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سُننا حُکم ایکنکار، اک اکلآ آپ درڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کرے دھرم جیکار، کوڑ ملیچھی بُدھ مکائیا۔ سچ نشانہ دو جہاناں دیوے چاڑھ، چار کُنٹ ڈنکا نام وجائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گُر چیلے کرے پرکاش بہتر نار، ناری ناری دیپک جوت کرے رُشنائیا۔ بہاگ لگائے مندر اندر کایا ڈوگھی غار، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا ویس وٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سانجھا دس کے اک پیار، اُچ نیچ راؤ رنگ لیکھا دئے مکائیا۔ آتم پرما تم پرما تم پرما سانجھا ہوئے جیکار، سوہنگ ڈھولا شبد وچولا مولا اپنا حُکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ست ستوادی ست دھرم دا لہنا دینا دیوے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نیوں نیوں سیس نوائیا۔

★ ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ گھڑوآں ★

گر اوتار پیغمبر ایکا ایک کرو جیکار، جے جیکار وچ سہائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار کرو نمسکار، سیس جگدیس آپ جھکائیا۔ سچ دوارے بن کے خدمتگار، سیوادار دُھر دی سیو کھائیا۔ دُھر دا شبد وڈ بلکار، گوبند جودھا روپ بدلائیا۔ حُکم دیوے اکم اپار، پروردگار

دُھردرگاہیا۔ جس نُوں میٹے نہ کوئی وچ سنسار، برہمنڈ کھنڈ اپنا ڈنک دئے وجائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دئے ادھار، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جگ چوکڑی لہنا دینا پورب قرضہ دئے اُتار، خالی جھولی سرب بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک اُچھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو گاؤ اگئی گیت، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ سچ دوارے وسو سدا اتیت، ترے بھون دھنی رہیا سمجھائیا۔ جھگڑا چھڈو مندر مسیت، مست خُماری نام رکھائیا۔ پچھلا لیکھا پچھے گیا بیت، آگے وجے سچ ودھائیا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار اک اِکلا اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر نام گاؤ آد نرنجن، آدی انادی برہم برہمادی دئے سمجھائیا۔ کھیلے کھیل دینا ناتھ درد دکھ بھے۔ بھنجن، بھو ساگر ویکھے جگت لوکائیا۔ غریب زبائیاں کوجھیاں کملیاں سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر، مُحبّت دا محبوب فلک خلق کرے رُشنائیا۔ جس دا حُکم حُکماں وچوں ہونا صادر، صدق صبوری اک درڑائیا۔ شبدي گوبند پرگٹ کر کے جودھا سورپیر بہادر، نام کھنڈا تیج پرچنڈا وچ برہمنڈاں ورہنڈاں آپ چمکائیا۔ دین دُنی دا نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل جو اٹھسٹھ رہی پھیل تیرتھ تٹاں کایا ہٹاں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر گاوو نام پرہ بھگونت، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ جس دا آد جُگاد ایکا منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جگ چوکڑی بھگت ادھارے اپنے سنت، صوفی سفران وچوں باہر کڈھائیا۔ میہا دس کے بودھ اکادھ اک اگت، پڑدا اوہلا اندروں دئے چُکائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم میل ملا کے نار کنت، سیج شہنجنی آد نرنجنی اِکو اک سُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی سچ دوار ایکو ایک وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر نام گاؤ سری بھگوان، بھگوان رہیا درڑائیا۔ جس دا جھلدا آد جُگاد نشان، جگ چوکڑی رہیا وکھائیا۔ گر اوتارو متنی پئے سب نُوں آن، آنا فنا سب دے لیکھے دئے مُکائیا۔ شبدي حُکم دیوے ستگر اگم فرمان، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ ساچا دس کے دھرم ایمان، اِشٹ دیو اِکو اک درڑائیا۔ دُھر دا حُکم دیوے حُکمران، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دُھر دا کنت نرگن دھار جوت نرنکار پرگٹ ہو وچ جہان،

پُورب لہنا لیکھا سب دا پُورا کرے آن، جیو جنت جگت جگت پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل سرِشٹی درِشٹی اندر آپ مہان، مہا اکتھ پُرکھ سمرتھ بودھ آگادھ آگم اتہاہ بے پرواہ اپنی اک جنائیا۔

★ پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۳ سُرچیت سینگھ دے گرہ پنڈ گھڑواں ★

آسُو کہے مین آد جُگاد آساوند، خواہش اپنے وچ رکھائیا۔ شبدي حُکم ہو پابند، بندگی وچ اپنا سیس جھکائیا۔ جُک چوکڑی گئے لنگھ، کال بتائے آگم اتہایا۔ سدا سدا سد منگدا رہیا منگ، نو نو سیس جھکائیا۔ کِرپا کر سُرے سربنگ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ تیرا کھیل آگم ویکھاں وچ وربھنڈ، برہمنڈ وچے ودھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بنیا رہے سنگ، ناتا دُھر دا اک جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پُور کرائیا۔ آسُو کہے مین آساوت، اصل وصل ویکھاں یار خدائیا۔ میلا ہووے دُھر بھگوت، جس بھگوت نون بھگوت رہی گائیا۔ نیتر لوچن راہ تکاؤندے سنت، سجن کھوجن تھاون تھائیا۔ سو اپنا کھیل کرے آگت، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔ دھرم دوار دا دے کے ایک منت، منتر فُرنے اپنے وچ سائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، دھرم دھار دُھر دی کرے پڑھائیا۔ سچ پریتی بخشے جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا کرے انت، انتشکرن سب دی کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ آسُو کہے مین ویکھاں عجب نظارہ، دین دُئی توں باہر تکائیا۔ کرے کھیل آگم اپارا، الکھ آگوچر اپنی کار کماٹیا۔ پڑدا لاه کے سچکھنڈ سچے دربارا، درگاہ ساچی حُکم ورتائیا۔ بنا سیس جگدیس جھکدے گر اوتارا، پیغمبر سجدیاں وچ سر چرن کول ٹکائیا۔ تون میرا مین تیرا لاون اکو نعرہ، حق حقیقت وچ سائیا۔ ٹھانڈے در کرن پُکارا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ تیرا کھیل پروردگارا، جُگ چوکڑی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی پیتے وچ سنسارا، صاحب سُلطان سِری بھگوان تیری تکی اک سرنائیا۔ صدی چوڈھویں چار کُنٹ دہ دشا ہویا دھواں دھارا، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ نیتر روون جگت جیو بُدھی وان گوارا، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ بن تیری

کریا دهرم دوار ملے نہ کیسے ادھارا، ادر ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ شاہی تھکی تیرا وستھارا، وشیاں وچ درڑائیا۔ تیرا جلوہ نوری کرے نہ کھئے اُجیارا، عظیم عالیشان حق مقام در دوار نہ کھئے وکھائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ ہو مہربان، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ سنت سُپیلے کر پروان، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا دهرم جھلے نشان، کوڑ کگرم دے مٹائیا۔ آتم پرما تم بن کاہن، نام بنسری اک سنائیا۔ میری آسا منسا راہ تیرا تگے والی دو جہان، نرگن سرگن اپنا کھیل دینا وکھائیا۔ آسو کہے تیرا لیکھا جگ چوکرئی پچھوں میں سناؤنا جیو جہان، شبد سندیشے وچ پرگٹائیا۔ بھوکھتاں والا لکھتاں والا ایشٹاں والا دریشٹاں والا سریشٹی اُتے سریشٹ وقت پہنچیا آن، وار تہت بن گھڑی پل سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھاؤنا دھر دا گھر، گرہ مندر اندر ست سوامی انترجامی تیرا نام ندھان نوجوان مرد مردان ایکا ڈنکا راؤ رنگا جیو جنت سادھ سنت دین دنی جگت سنائیا۔

★ پہلی آسو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ری گرمکھ سخیو پرہہ آیا ویکھو جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سئیو پینڈا مُکاؤ بھج بھج، بھجن بندگی دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ سچ دوارے ہو سچ، سچن ملے دُھردرگاہیا۔ گھر محبوب کرائے ج، حُجرہ اِکو اک سہائیا۔ نام ندھان وجا کے ند، نغمہ دُھر دا دئے پرگٹائیا۔ کوڑی کریا اندروں کڈھ، ممتا موہ دئے مُکائیا۔ دُھر سندیشہ سنا کے چھد، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جگت وکارا کر کے بدھ، بندگی اِکو اک رکھائیا۔ دین دُنی نالوں کر الگ، دھام سہنجننا آد نرنجننا کرے اک رُشنائیا۔ جس دا ڈنکا راؤ رنگاں اندر جانا وچ، وجہ سمجھ کیسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ ری گرمکھ سخی اُٹھ ویکھ اگئی کاہن، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا جھلے دهرم نشان، دو جہاناں آپ پرگٹائیا۔ بنا اکھراں تون دے کے گیان، اگیان اندھیرا دئے چُکائیا۔ منزل اگم دیوے مہان، مہا اکتھ کتھ سمجھائیا۔ سچ سندیشہ دیوے ایکا آن، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کردے گئے کلیان، صفتاں وچ صلاحیا۔ سو پرگٹ ہو کے وچ جہان، جہالت رہیا گوائیا۔ نام اگما دے کے دان، داتا ہو کے دیا کھائیا۔ اُٹھ سندیشہ سن اک فرمان، سٹی لے انگرٹائیا۔ مالک

ویکھ نو جوان، مرد مردانہ پھیری پائیا۔ ایتھے اوتھے ہانی ہان، پردھ بال نہ روپ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار تینوں کرے پردھان، گھر ٹھانڈے دئے
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیشہ اک سنائیا۔ ری گرمکھ سخی ویکھ پرہو پرہ ٹھا کر، ہر
 کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو بنیا جودھا سورپیر بہادر، بلدھاری نور خدائیا۔ جس نوں کھندے کریم قادر، قدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ سو بیڑا پار
 کرے سمند ساگر، شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیا۔ بھگت سپیلے بنا کے عاجز، عزیز اپنی گود اٹھائیا۔ منوا کرے کوئی نہ سازش، شرع دا لیکھا رہیا
 ٹرائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچے رنگ دئے رنگائیا۔ ری سخی اٹھ ویکھ سوامی دھر دا، دھر لیکھا دئے سمجھائیا۔
 جس دا ساتھی واسی اند پر دا، پریاں دا پڑا رہیا چکائیا۔ جس دا روپ سچے ستگر دا، نور زرگن جوت رُشنائیا۔ اپنی کرنی کرنوں کدے
 نہ مڑدا، جگ چوگری حکم سنائیا۔ جس دا ستجگ تریتا دوپر کلجگ منتر آیا پھردا، حکم سندیشے دھر سنائیا۔ اوہ کھیل کرے اپنی لوڑ
 دا، حکم اندر حکم بدلائیا۔ کھلیئے کوجھیئے جگ جنم دے وچھڑیاں نوں جوڑدا، جوڑی اپنے نال بنائیا۔ ساتھ دیوے اگلا توڑ دا، ٹٹی گنڈھ
 وکھائیا۔ جس دا کھیل جگ جگ ہور دا، نواں نکور روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کل آپ وکھائیا۔ ری
 سخی گرمکھ اٹھ ویکھ ساجن میت، متر پیارا نظری آئیا۔ سگھڑ سچجی بن کے گاکیت، اپنی خوشی پرگنائیا۔ تیرا جھگڑا چھڈا دئے مندر
 مسیت، کایا کعبہ اک وڈیائیا۔ تیری ذات رہے نہ نیچ، اوچو اوچ آپ وکھائیا۔ دھر دی بخش چرن پریت، پریم ہو کے ملے چائیں چائیا۔
 پچھلا لیکھا سب دا گیا بیت، آگے باطن کرے آپ رُشنائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے اڈیک، سو مالک خالق پرتپالک ویس
 وٹائیا۔ جس نے بدل دینی سرب تواریخ، ریکھا اپنی اک وکھائیا، سو انت کنت بھگونت سب دی کرن آیا تصدیق، زرگن ہو کے پندھ مکائیا۔
 کھلیئے برہوں وچھوڑے وچ مار لے چیک، چکر گارے وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکو گھر دئے
 وکھائیا۔ ری سخی گرمکھ اپنا لاه پڑدا، پروردگار آپ جنائیا۔ کھیل ویکھ اپنے گھر دا، گھر گھر وچ وچے ودھائیا۔ راہ دسے تیرے در دا، در
 دروازہ آپ کھلائییا۔ جتھے دیک جوت جگدا، نورو نور نور رُشنائیا۔ اوتھے بہامبر نہیں کوئی آگ دا، اگنی تیج پرچنڈ نہ کھئے چمکائیا۔ وسیرا
 رہے کدے نہ اڈ دا، دوجا مندر نہ کھئے سہائیا۔ دھر دا مالک ہر بھگت سوانی کدے نہ چھڈدا، ناتا جگت نہ کھئے ٹرائیا۔ انگیکار ہو کے جس

دے نال لگدا، آتم پر ماتم وچ سمائیا۔ پورب لہنا دینا دیوے حقیقت حق دا، حُکم سُنائے دُھردرگاہیا۔ بن اکھاں توں سدا رہے تکدا، جُگ چوڑی کھوج کھوجائیا۔ گوار نے کدی بھلیں نہ ایس ویس کیتا جٹ دا، جٹا جوٹ سارے دتے بھلائیا۔ ایہہ مالک آگے ہٹ دا، جتھے گر اوتار پیغمبر جھولیاں ڈاہیا۔ لے بھنڈارا دُھر دے ست دا، ست ستوادی آپ ورتائیا۔ نانا توڑ دے کوڑی رت دا، رتن امولک آپ بنائیا۔ مارگ اکو اک دسدا، ددی ہو کے درد وندائیا۔ آد جگاد بھکھا سچ پریم جس دا، وید پُران دین دُہائیا۔ جو اشارہ سمجھے اوس دی آگھ دا، آخر اپنے گھر ٹکائیا۔ جتھے اکھراں والا نام کوئی نہیں رندا، دُھر دی دھار دھار پرگٹائیا۔ دسے کھیل پُرکھ سمرتھ دا، سمرتھ سوامی اپنی کار ورتائیا۔ جن بھگتاں کولوں کدے نہ نَسدا، کروٹ لے نہ مُکھ بدلایا۔ سد نانا جوڑے یک دا، پرم پُرکھ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا،۔۔ ری سخی گُرمکھ ویکھ مہینہ آیا آسو، اصل وصل یار کرائیا۔ آگے ایہدے بنا مارگ کوئی نہ دسو، دردیاں درد نہ کھئے وندائیا۔ کلجگ کھیل ویکھ لے تھو، تھوآ سانگ ورتائیا۔ بنا پُرکھ اکال دُرمت میل کھئے نہ کھو، کھئے وچھے کھان والے سارے لین سزائیا۔ کوڑی کِریا نِرگن دھار ایکنکار جگت جہان جڑ پٹو، پٹنے والا نال مل کے اپنا رنگ وکھائیا۔ گُرمکھ گود اٹھائے آپ بنا کے چھو، پچن اپنے نال رکھائیا۔ اپنی کرنی کرنوں کدے نہ ہٹو، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گُرمکھو پچھا دے کدے نہ تھو، سدا سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ ری سخی گُرمکھ ویکھ آیا آسو مہانہ، مہا اکتھ کتھ وڈیائیا۔ جن بھگتاں کایا چولی چاڑھے رنگ بھینا، بھنڑی رین نال ملائیا۔ گُرمکھان ٹھانڈا کرے سینہ، انتر انتشکرن دئے بدلایا۔ جنہاں نے شبداگتی اکو چینا، چنتا غماں توں باہر رکھائیا۔ سچ دوارے کر ادھینا، ادنے اعلیٰ رہیا ترائیا۔ جس داراہ تگدے آئے قدیا، قُدرت دا مالک پھیرا پائیا۔ جس نوں کپندے یا مُبینا، نعرہ حق حق سُنائیا۔ اُس دے اُتے رکھو یقینا، یکے بعد دیگرے سب دی کرے صفائیا۔ جس دا جھگڑا نہیں نر مدینا، آتم پر ماتم دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ بخشش وچ ہووے نہ کدے کپینہ، رحمت وچ رحیم دئے ملائیا۔ عرش دا مالک کھیل کرے فرش اُتے زمینا، ضامنی اپنی نال رکھائیا۔ جن بھگت بنا کے دُھر نگینہ، نغمیاں دا کھپڑا دئے مُکائیا۔ جگت سماج دی کرن آیا ترمییا، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ جگت جہان دسے غمکینا، خوشیاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کار آپ کھائیا۔ ری سخی

گُرمکھ اُٹھ نیتر کھول آگھ، اکھراں تون پرے دیاں درڑائیا۔ دُھر دا مالک محبوب پرتکھ، پت برتا ہو کے سیو کھائیا۔ چرن چرنودک اک
 امرت رس چکھ، بن رسنا جہوا سواد دئے سمجھائیا۔ خوشیاں اندر خوشخبری سُن کے ہس، ہستی ویکھ دُھردرگاہیا۔ جس دے قدمان
 اُتے اک وار جائے ڈھٹھ، مڑ کے ڈھپن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سارے پار کرا دئے تیرتھ تٹ، نیا نوکا نام چڑھائیا۔ مہربان ہو کے کِریا کرے
 جھٹ، جھٹکے حلالی والا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس کولوں لہا لئیے کھٹ، جو کھٹکے رہیا گوائیا۔ جدھر ویکھو وسے گھٹ گھٹ، گرہ گرہ نرگن
 نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس مارگ دھرم لگاؤنا سچ، سچ سچ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد بخشنہار
 سرنائیا۔ ری سخی گُرمکھ دُھر دی دھار سہیلی، انک سہیلڑیئے دیاں جنائیا۔ ویکھ صاحب سوامی البیلڑا بیلی، بالک بردھان رہیا ترائیا۔
 جس دی گر اوتار پیغمبر بن گئے چیلی، چلے تیر کماناں کندھیاں اُتے دتے ٹکائیا۔ اُس نے دھار آگئی اچرج لوکھات کر کھیلی، خالق خلق اپنا
 حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں رہیا میلی، چری وچھئے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر اکو دئے وڈیائیا۔ ری سخی
 گُرمکھ نہ بن کوچھی کملی، کلاپت دئے سرنائیا۔ جس کارن تیری دھار جم لئی، جمن مرن وچوں باہر کڈھائیا۔ جے جینا تے اوسے دے دم
 لئی، دوجی آس نہ کھئے تکائیا۔ جے ملنا پریم دے کم لئی، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پڑدا رہیا
 چُکائیا۔ ری سخی گُرمکھ تون ویکھ آگئی مالک، داتا دُھردرگاہیا۔ جس نے لاہنا نندرا آلس، جھگڑا دینا مُکائیا۔ آتم پرما تم مارگ دس کے
 خالص، دُھر دا رنگ رنگائیا۔ ممتا موہ رہے نہ لالس، لال گلالا رنگ رنگائیا۔ کوڑی کِریا مستک صاف کرے کالکھ، کلغی والا دئے وڈیائیا۔
 پُرکھ اکال بن پرتپالک، پالن ہار گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر اکو اک سہائیا۔ ری سخی گُرمکھ آسو ویکھ اسو
 اسوار، شاہ شہانہ نظری آئیا۔ جو جُگ جُگ بھگتاں پیج رہیا سوار، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سو نرگن جوت کرے اُجیار، اُجرت مول نہ
 لاوے رائیا۔ جو پریم نال اک وار کر جائے نمسکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ اُس دا بیڑا کر دئے پار، پارپریم برہم اپنے وچ ملائیا۔ در آیاں
 کدے در نہ دیوے دُرکار، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ اُٹھ کے ویکھ سچی سرکار، ہر کرتا نور الاہیا۔ ٹھانڈے در بن خدمتگار، خادم ہو کے
 سیو کھائیا۔ چرن کول جا بلہار، بلہاری اپنا ستگرُو اک منائیا۔ جنم لینا پئے نہ دوجی وار، تتان نال نہ کھئے گُرمائیا۔ محل اٹل ویکھ اُچ منار،

درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جس نون کھندے سچکھنڈ دوار، مقامے حق وڈیائیا۔ ایکا نور جوت ہووے اجیار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا گرمکھ سخی تیرا سدا کرے انتظار، در گھر بیٹھا راہ تکائیا۔ کلجگ انت کرے پیار، پریم ہو کے میل ملائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کے سچ جیکار، نانا لیا جڑائیا۔ ایہ کھیل اگم اپار، آگے سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، ساچے چنھ دسے آثار، اصل دا اصل اپنا آپ پرگٹائیا۔

★ ۲ آسو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال آد جگادی ایکا کاسن، گھنیا دا مالک نظری آئیا۔ جس دا اتھاہ اگم استھان، بھومکا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ زرگن ہو کے سرگن دیندا رہے دان، داتا دانی دیا کھائیا۔ حکمے اندر شبد سندیشہ دیوے آن، انک کل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا مارگ پندھ کر پردھان، راہ اکو اک وکھائیا۔ آتم برہم دے گیان، آتم پرما تم جوڑی لے جڑائیا۔ دھرم جھلائے اک نشان، نشانہ اپنا نام وکھائیا۔ جس نون جھکدے زمیں اسمان، اسم اعظم اک پرگٹائیا۔ لہنا دیوے جیو جہان، جونونتا ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ اپنا اک چڑھائیا۔ سو صاحب سوامی دھر دا رام، رمتا رمتا کھیل کھلائییا۔ سچکھنڈ نواسی بن کے بن تتاں والا شام، شمع جیو جگت جگائیا۔ سندیشیاں وچ دے کے اک پیغام، نر نریش حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں بخش حقیقی جام، ضامن ہو کے لئے ترائیا۔ ساچی منزل دس آسان، راہ اکو اک وکھائیا۔ جتھے مسلہ انجیل قرآن، کایا کعبہ پڑدا دئے چکائیا۔ بولنا پئے نہ نال زبان، اچی کوک نہ کھئے درڑائیا۔ سچ پریتی دے کے دان، دانشمند لے بنائیا۔ انتر آتم پورا کر کے کام، کام ترشنا دئے گوائیا۔ سچ دوار بنا غلام گھر گمبھیر ہوئے سہائیا۔ تون میرا میں تیرا دوہاں اک پہچان، بے پہچان رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن آد جگادی سجن، ساچا جگت ویکھ وکھائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، ڈرمت میل دھوائیا۔ باہروں صاف کرے بدن، انتر من وکار رہے نہ رائیا۔ جن بھگت کرے کوئی نہ یتن، مہر نگاہ نال اپنا رنگ چڑھائیا۔ دیس لے کے جائے اپنے

وطن، جس نوں بے وطن کہے لوکائیا۔ جو آئے ستگر دوارے پتن، پتت پُنت لئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کرن آیا چن، بچے نڈھے سارے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا جڑ آیا پٹن، پاٹل حُکے اندر حُکم منائیا۔ گر مُکھاں تیر نرالے آیا پھٹن، انیالا آپ چلائییا۔ سنت سہیلے جگت سماج چھڈن، گھر اکو وجے ودھائیا۔ دھرم دوارا دُھر دا منگن، جس گرہ بہہ کے سوہیا پائیا۔ انتر باہر چڑھے رنگن، رنگت اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاالا دُھر گھر دا انترجامی، انتر نرنتر دئے وڈیائیا۔ بودھ آگادھ دس کے اگتی بانی، باون دی دھار پور کرائیا۔ جن بھگت اُپجا کے مات نشانی، نشانے اپنے لئے پرگٹائیا۔ سب دا ہو کے جان جانی، جانکاری اپنی دئے کرائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے چار کھانی، خالص گرُمکھ رنگ رنگائیا۔ ایکا دے کے پد نربانی، نربان پد اک سمجھائیا۔ جتنے جگے جوت نورانی، نور نورانہ نظری آئییا۔ جن بھگتاں میلا ہووے نال آسانی، احسان سر نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، پورب لیکھا دئے مُکائیا۔ ایکنکار دُھر دا پریم پیارا، پیا اکو نظری آئییا۔ جس دا دو جہان سہارا، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ جگ چوکرئی پار کدا آیا کنارہ، نیا نوکا اپنی اک پرگٹائیا۔ سچ دھرم دا بولدا آیا جیکارا، جے جے کار سنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت نرگن لے آپ اوتارا، اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں جھک جھک گر اوتار پیغمبر کرن نمسکارا، سجدیاں وچ حدیث ڈھولا گائیا۔ سو صاحب بھگت وچھل جن بھگتاں دئے ادھارا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ آد نرنجن آدی پُرکھ، پُرکھو تم نظری آئییا۔ جس دا نام سندیشہ چلے ثرت، ثریا توں پرے کرے پڑھائیا۔ نور اُپجا کے اکال مُورت، پڑدا اوہلا اک رکھائیا۔ جس دی جگت سمجھ سکیا کوئی نہ صُورت، صُورت وند نور الاہییا۔ دے کے نام اگتی ثورت، راگان دا لیکھا دئے مُکائیا۔ کایا چولی چاڑھ کے رنگ گوڑھت، دُرمت میل دھوائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مُورکھ مُوڑھت، مُفت اپنا نام جھولی پائیا۔ گر مُکھاں بخش کے چرن دھوڑت، ٹکے دُھر دے خاک رمائیا۔ سب دی آسا منسا پُورت، غریب زانیاں ہوئے سہائیا۔ پنڈھ مُکا کے نیڑا دُورت، دُور دُراڈا ویکھ وکھائیا۔ میل ملائے حاضر حضورت، ہر پردے کر رُشنائیا۔ اندروں کڈھ کوڑ کدُورت، بنک دوار کرے صفائیا۔ جگت جہان دی بدل

جمہوریت، حُکم اپنا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کِریا توڑے گڑھ غرُورت، عُربت رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

حضرت محمد کہے آگیا تِن آسُو، اصل پرہہ دا حُکم جنائیا۔ حیران ہو کے کہیا مسیح یسُو، یہ الف توں باہر تکائیا۔ موسیٰ کہے کی کھیل دسُو، دُھر دا حُکم دِرڑائیا۔ تیئی اوتار کہن کِس دوارے وسُو، گرہ مندر اک سہائیا۔ گر دس کہن کپڑی رچنا رچُو، رچنہارا بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے سُنو دُلا رے پچُو، سب نوں دیاں سمجھائیا۔ بن قدمان توں برہمنڈ کھنڈ کچھُو، کشمکش ویکھے جگت لوکائیا۔ کچھ واسطہ پایا رام آگے لچھُو، لچھمن دھیان لگائیا۔ بلرام کرشن نوں کہیا کلجگ کِس بدھ تھُو، سچ دینا سمجھائیا۔ موسیٰ کہے پائے سب دی جڑ پٹُو، پیڑ پُرانا رہن کھئے نہ پائیا۔ عیسیٰ کہے کِسے نوں رہن نہیں دینا بھارے دا تھُو، بوجھ جگت نہ کھئے اٹھائیا۔ محمد کہے کپڑی دشا تھُو، چوڈاں طبق نہ کھئے وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے سب نوں بھواوے وانگ لٹُو، ڈوری اکو وار کھچائیا۔ نانک کہیا کِس دے نال ہسُو، ہستی اک پرگٹائیا۔ گوبند کہیا اپنی دھار نال وسُو، باقی کرے سرب جدائیا۔ محمد کہیا کی کچھ کھاؤ پیو چھکو، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ عیسیٰ کہے طوبیٰ سب دا بنوں مکُو، مکمل حُکم جنائیا۔ موسیٰ کہے کپڑا نام رٹُو، رٹا سرب چکائیا۔ تیئی اوتار کہن سب دیاں ڈوراں کٹُو، کھنڈا تیج دھار چمکائیا۔ ستگر شبد کہے سب نوں اپنے خانے وچ سٹُو، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نانک کہیا اپنی کرنی توں کدے نہ ہٹُو، ہٹوانے سارے لے کھپائیا۔ گوبند کہیا اک امرت نرالا جھٹُو، جام اگئی دئے پیائیا۔ محمد کہیا کی ہٹ بازاروں وٹُو، سب دی قیمت چکائیا۔ عیسیٰ کہیا میں اوس دے چرناں ڈھٹھُوں، ڈھپہہ کے سیس نوائیا۔ موسیٰ کہے دو جہان کوئی نہ پچُو، لیکھا ویکھے تھاوں تھائیا۔ ستگر شبد کہے میں کھڑ کھڑ ہسٹوں، ہستی اکو نظر آوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ سُنائیا۔ محمد کہے مینوں وکھاؤن لگا کون، بن اکھاں اکھ پرگٹائیا۔ یسُو کہے مینوں ٹھوکران نال لگا بلاؤن، سُنیاں اکھ کھلائییا۔ موسیٰ آکھ چار کُنٹ لگا بھواؤن، دشا رہن کھئے نہ

پائی۔ تیئی اوتار کہن سانوں لگا کچھ سناؤن، حُکم ڈھردرگاہیا۔ نانک نرگن کہے مینوں لگا دکھاؤن، دو جہاناں جگت شاہیا۔ گوبند کہے مینوں لگا بلاؤن، اشارے نال درڑائیا۔ ستگر شبد کہے بچيو، نہیں تہاڈا سب کچھ لگا مُکاؤن، مُقابلہ رہن کھئے نہ پائیا۔ اودھروں نیتز رو پئی پوؤن، نیناں نیر وبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک پرگٹائیا۔ محمد کہے یامبین میرے اللہ، الہ تیری سرنائیا۔ عیسیٰ کہے کیوں کُراویں اکلا، کلمے والیا دئیں دُہائیا۔ موسیٰ کہے بھراو مینوں وی پھڑ لین دیو پلا، بھے میرے اندر آئیا۔ تیئی اوتار کہن اسیں چھڈ دتے جل تھلا، جنگلاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ نانک نرگن کہے تیرا ہووے بھلا، تیری بے پرواہیا۔ گوبند کہے مین ستمکھ ہو کے کھلا، چرن دھیان لگائیا۔ ستگر شبد کہے سارے کہو پُرکھ اکال ہو گیا جھلا، جھلک سب دی اپنے وچ ملائیا۔ محمد کہے میتھوں حُکم نہیں جاندا تھلا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ عیسیٰ کہے مین نگا جہا ڈلا، رڑھدیاں آگے نہ کھئے اٹکائیا۔ موسیٰ کہے کیدھروں بول دتا ہلا، حُکم اپنا کٹک چڑھائیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈا ساہ نہ پیندا وچ کھلا، خبرے کی کی ہور سُنائیا۔ نانک کہے میرا تھلیوں گھس گیا تلا، پھر پھر سیو کھائیا۔ گوبند کہے کچھ میرا لیکھ ہویا جس ویلے میل کیتا ڈلا، لیکھا لیکھیا پن شاہیا۔ ستگر شبد کہے سب دے نال کیتا ول چھلا، نام چھنچھنے سب دے ہتھ پھڑائیا۔ محمد کہے مینوں کہندا مین تیرا اللہ، نور نور وچوں چمکائیا۔ عیسیٰ کہے مین تینوں اپنا آپ بنا کے گھلا، گھائل کر لوکائیا۔ موسیٰ کہے مین جھلک نور کیتا جھلا، سدھ رہی نہ رائیا۔ تیئی اوتار کہن سانوں کچھان مچھان نوں پا کے وچ ڈلا، دنداوت دنداے نال کرائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو پُرکھ اکال دا بچن تُسیں سُندے رہے بنا کتاں، کیوں کتاں نال جگت سُنائیا۔ او نڈھیو بچيو ڈھر سوامی نوں تُساں کر کے اتھاں، اکھراں دی کیتی چٹرائیا۔ دیناں مذہباں دا پا کے بٹے، بندگی وچ بندے دتے زُلائیا۔ محمد کہے میرے قرآن دا تیجا پتا، ناویں سطر سطح دئے بلائیا۔ عیسیٰ کہے مین اک دن تکیا سی ول چٹا، اپنی اکھ اُٹھائیا۔ میرا ماہی آیا بھتا، پھڑ کے کتوں چاروں کُنٹ دتا بھوئیا۔ موسیٰ کہے مین نور ویکھیا وچ تنا، مٹھی اکھاں اُتے ٹکائیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈے اندر وجائے ٹلا، آواز اپنی آپ سُنائیا۔ نانک کہے میرا منایا منا، مانس دی ذات دتی سمجھائیا۔ گوبند کہے مین کوئی پڑھیا نہیں مکنا کتا، سہاری بہاری نہ اوٹ تکائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو تہانوں ساریاں نوں لا کے وچ طمع، دیناں مذہباں وچ دتا اڑائیا۔ محمد کہے مینوں پے گیا غما، پائے کی دتا سُنائیا۔ عیسیٰ کہے ہُن کی

کھیل ہونا نواں، ساڈی چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ موسیٰ کہے کس دی کرنی ہونی رواں، روانگی ساڈے ہتھ پھڑائیا۔ تیئی اوتار کہن بھراو کوئی وساہ نہیں جے دماں، دامنگیر جے پلو لئے چھڈائیا۔ نانک نرگن کہے ایہہ اوسے دا کجا، جو اپنی کار کھائیا۔ گوبند کہے نہ ہرکھ سوگ نہ غما، خوشیاں سیس نوائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو تھادا سریر تھادی ماتا پتا جما، میرا نور میرا ظہور تھادے وچ کرے رُسنائیا۔ تھانوں دے کے ماٹی چما، کھاٹاں اُتے دتا سوائیا۔ محمد کہے پائے میریئے اماں، امڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ عیسیٰ کہے کس دے کولوں منگاں، اپنی جھولی ڈاہیا۔ موسیٰ کہے میریاں تھک گئیاں ٹنگاں، بھجیا واہو داہیا۔ تیئی اوتار کہن ہن کپڑی وکھائے گنگا، گنگوتری نظر کھئے نہ آئیا۔ نانک نرگن کہے اوسے دا کھیل چنگا، جو اوسے رہیا بھائیا۔ گوبند کہے جے ساری سریشٹی اندر مچا دے دنکا، میری خوشی بنائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل سدا بہہ رنگا، بھيو کھئے نہ پائیا۔ محمد کہے مینوں بڈھے نوں دے دیو ڈنڈا، ہوئی ہوئی تر کے پندھ مکائیا۔ عیسیٰ کہے میں ٹوہ کے ویکھیا آگیا کنڈھا، کنارہ اگلا نظری آئیا۔ موسیٰ کہے میں سن کے ہو گیا ٹھنڈا، بل رہیا نہ رائیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈیاں کھوہ لئیاں سب ونڈاں، حصہ نظر کھئے نہ آئیا۔ نانک کہے نرگن ہن کسے نوں پوجن دینا نہیں کریاں جنڈاں، سیس اور نہ کھئے نوائیا۔ گوبند کہے میں چھڈاؤنا لوہار ترکھان دا کھنڈا، کھنڈراں وچ اپنا آپ پرگٹائیا۔ ستگر شبد کہے او گر اوتار پیغمبرو پُرکھ اکال دا کھیل جوتی نور شیطانی وچ بندہ، گندہ سب نوں رہیا کرائیا۔ محمد کہے میرا سر ننگا، گرمی رہی ستائیا۔ عیسیٰ کہے مینوں ہو لین دے ٹھنڈا، اوہ آب حیات نظر کھئے نہ آئیا۔ موسیٰ کہے برتھا گیا دھندا، پچھلی کیتی رہی نہ رائیا۔ تیئی اوتار کہن بہڑی کوئی رہن نہیں دتا پنڈا، بودھ آگادھ کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ نانک کہے ست پُرکھ دا ست دھرم دا ویکھو جھنڈا، اکو نظری آئیا۔ گوبند کہے ایہہ میرا لیکھ منگا، سب نوں ملے وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو پرہہ دا کھیل سدا دو رنگا، بھيو ابھید نہ کسے درڑائیا۔ محمد کہے مینوں کس کہا غلام، نفر کر کے رہیا بلائیا۔ عیسیٰ کہے مینوں کر لین دے سلام، آگیا دُھردرگاہیا۔ موسیٰ کہے سجنو میں ہور سنی کلام، کلمہ دتا بدلائیا۔ تیئی اوتار کہن پھیر کون چوگا رام، رمتا رمتا سب دی کرے صفائیا۔ نانک نرگن کہے ایہہ اوسے دی شان مہان، جو شہنشاہ اکھوائیا۔ گوبند کہے جس نے چھڈ دتے تیر کمان، چلیاں ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو ایہہ کھیل سری بھگوان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ محمد کہے کی ویلا ہویا فجر، فضل اللہ رہیا

کہاٹیا۔ عیسیٰ کہے محمد روندی پھردی اجل، رو رو گر لائیا۔ موسیٰ کہے نیڑے آگئی مُکا کے مزل، غزل اپنی رہی سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنا ویکھو وزن، کون کون بہار اُٹھائیا۔ نانک کہے اسیں سارے بنے رہے کرن، قضا کولوں سریر نہ سکے پچائیا۔ گوہند کہے میرا اوس دے نال پرن، جو پرانپت نظری آئیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو آگے واسطے اکو سارے قبول کرو سرن، سرن اکو منگ منگائیا۔ محمد کہے کس بدھ چھٹاں چوڈاں لوک، پائے پائے کر سُنائیا۔ عیسیٰ کہے کاہنوں منگی ویہویں صدی بہت، اُنسا پندھ چُکائیا۔ موسیٰ کہے میں سوچ نہ سکیا سوچ، پروردگار کی حُکم ورتائیا۔ تیئی اوتار کہن اسیں کڈھ نہ سکے کھوٹ، دین دُنی صاف کرائیا۔ نانک نرگن کہے ایہہ پرہ دے آگئی جوج، جوجی ہو کے آپ کرائیا۔ گوہند کہے نہ ہرکھ کوئی نہ سوگ، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر شبد کہے بچو تہانوں ساریاں نوں سرشٹی والا بھوگایا بھوگ، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ آگے پیڑھی کسے چلن نہیں دتی دوہت پوت، بنساولی نہ کھئے اکھوائیا۔ تہاڈے ویکھ کے ودیا والے کوش، کچھ اپنا حال سُنائیا۔ تتاں والا دے کے تہانوں پوش، پچھم دکھن اُتر پورب دتا بھوائیا۔ اودوں تہانوں آون نہیں دتی سوچ، کیوں مذہباں وچ پھسائیا۔ سچکھنڈ دے آنے وچوں کڈھ کے بوٹ، چوگ جگت والی چُکائیا۔ اکھراں والا دس کے جوگ، مالا منکیاں والی درڑائیا۔ نور دے کے اپنی جوت، چن کیتا رُشنائیا۔ اشارے دے کے لوک پرلوک، سندیشے دتے سُنائیا۔ تساں اوہو سمجھیا بہت، اپنی خوشی بنائیا۔ سائوں بھنڈارا ملیا اتوٹ، اٹھ دتا ورتائیا۔ ایہہ تہانوں چھوٹی جہی دتی سی موکھ، مُختار نامہ ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ ستگر شبد کہے میں تہاڈے اندروں بھانڈے لئے پوچ، مہر نگاہ پھرائیا۔ دے کے نیتر اکو لوچ، اکھ نال ملائیا۔ کڈھ کے ہرکھ سوگ، سگل رمیا دتا وکھائیا۔ تہانوں ججمان بنا کے پروہت، پرائے جگت وکھائیا۔ ساڈھے تین کروڑ کھول کے سوت، ستیاں شبد شنوائیا۔ اوہ پھیر سب نوں کر کے فوٹ، فیصلہ دتا کرائیا۔ محمد کہے اے خُدا کی اسیں وی مرے نال موٹ، ملکل موٹ دئے سزائیا۔ عیسیٰ کہے کی میں پھاسی چڑھیا نال شوق، صلیب گل لٹکائیا۔ موسیٰ کہے میری دسے کوئی نہ پہنچ، آگا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیئی اوتار کہن اسیں سارے گئے اونت، ساڈا پچہ سپس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ نانک نرگن کہے میں پرہ دی من کے دھونس، سر لیا جھکائیا۔ گوہند کہہا میں شبدی دھار جنا کے راؤنس، لیکھا گیا مُکائیا۔ ستگر شبد کہے او گر اوتار پیغمبرو تہانوں بھيو نہ دسیا تہاڈے خوٹ، خطرے وچ سرب رکھائیا۔ محمد کہے میں ویکھیا اکو چوٹک،

چو طرفی راہ وکھائیا۔ عیسیٰ کہے میرے اندر اٹھیا شووق، آسا ہور وکھائیا۔ موسیٰ کہے میں ڈر گیا کتے وڈیائی دا گل وچ پے نہ جائے توک، تکبر وچ رکھائیا۔ تیئی اوتار کہن اسان صاف ستھرا کر کے رکھیا چوونت، کر کر تھکے صفائیا۔ نانک نرگن کہے میں کر کے اک منوت، مہا اک سنائیا۔ گوبند کہا میں سب دی ویکھی ادوت، چار ورن اٹھاراں برن کرن لڑائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا وڈا غوث، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر حکم آپ سنائیا۔ محمد کہے مینوں آ رہیا پسینہ، پشو پنچھی رہے کرائیا۔ یسُو کہے کیہڑا چڑھ گیا مہینہ، ویکھاں نین اٹھائیا۔ موسیٰ کہے میں کیہڑا اکھر چینا، جس پڑدا دتا چکائیا۔ تیئی اوتار کہن سب نوں ہونا پیا ادھینا، چلی نہ کھئے وڈیائیا۔ نانک نرگن کہے میں نرمانتا وچ کمینہ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ گوبند کہے میں اک دا ہو ادھینا، اعلیٰ ادنیٰ ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے او گر اوتار پیغمبرو میں تھادی سب دی وڈی مشینا، پرجے نکے نکے مات لوک ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم رہیا سمجھائیا۔ محمد کہے میرا انتر منگے پناہ، ملے حق سرنائیا۔ عیسیٰ کہے میں وی کردا ہاں، اپنا آپ نال ملائیا۔ موسیٰ کہے میں وی منگاں اوبی تھان، در دوارا اکو نظری آئیا۔ تیئی اوتار کہن اسیں کس بدھ کریئے نانہ، زور بل رہیا نہ رائیا۔ نانک نرگن کہے اوہو پتا اوہو ماں، گودی اپنی لئے ٹکائیا۔ گوبند کہے میں عرض کراں جس نے ہنس بناؤنے کان، دیونہار مان وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے او گر اوتار پیغمبرو فکر نہ کرو ذکر نہ کرو میں سب دی پکڑاں بانہ، ترس تھادے اُتے کھائیا۔ آگے لگن نہ دیواں کوئی داء، پیچا شرع کھئے نہ پائیا۔ اکو اک بن ملاح، بیڑا جگت کندھ اٹھائیا۔ میرا حکم ہوون لگا رواں، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ غفلت وچ کدے نہ سواں، سریشٹ سبائی دیاں اٹھائیا۔ جو جگ چوکرئی لہنا کیتا جمع، سب دی جھولی دیاں بھرائیا۔ میں کوئی مندر مسجد شودوالے مٹھاں دا کرنا نہیں طمع، تماشا ویکھاں تھاون تھائیا۔ جس طرح تسیں کہہ کے آئے جس نے گگن رپایا بنا تھان، بنا ت سیریر توں اپنی کھیل کرائیا۔ اکو ڈھولا دھر دا گواں، سندیشہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک اُچھائیا۔ محمد کہے میرا ہتھوں لہہ گیا چھلا، اُنکلی خالی نظری آئیا۔ عیسیٰ کہے میرا چھٹ گیا پلا، پلک دا بھيو رہیا نہ رائیا۔ موسیٰ کہے میں وی رہنا نہیں کلا، تھادا سنگ نبھائیا۔ تیئی اوتار کہن جس دواویوں ساڈا دیک بلا، انت اوسے وچ سہائیا۔ نانک نرگن کہے کی مان ماٹی کھلا، خلق دا خالق خالی دئے کرائیا۔ گوبند کہے جو

نرگن دھار ہو کے رلا، اپنے وچ ملائیا۔ ستگر شبد کہے اس دے پیار اندر گر اوتار پیغمبر پہلا، پت ٹہنی مات مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ حضرت محمد (کہے) آہ لے چٹھی، بن ہلکاریوں ہتھ پھڑائیا۔ عیسیٰ کہے او یار ایہہ انڈٹھی، آگے نظر کدے نہ آئیا۔ موسیٰ کہے اوہ وڈی کڈی، مینوں دیو درڑائیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈی کدھر جاؤ بدھی، مستک تلک لگائیا۔ نانک کہے ایہہ دھار سدا سدھی، سدھ آسن اک وکھائیا۔ گوبند کہے ہُن کوئی نہ بنیو ضدی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے آگے حکم ورتنا آئی، اک اکلآ آپ درڑائیا۔ محمد دی آہ دوبتھڑ مار کے پٹی، بھڑی دتا سنائیا۔ عیسیٰ ہتھ رکھ کے گچی، سیس لیا جھکائیا۔ موسیٰ کہے تیری دھار زانی نیکی، نیکن نیک سرنائیا۔ تیئی اوتار کہن وید ویاس اوہ ویکھ اپنی متی، کی ویلا گیا آئیا۔ نانک کہے ساچی دے کوئی نہ سکھی، چار ورن دہائیا۔ گوبند کہے رسنا رہی کسے نہ مٹھی، کڑوا روپ گئی بدلایا۔ ستگر شبد کہے او گر اوتار پیغمبرو تہاڈے ہندیاں ساری سرشٹی گئی بھٹی، پُنیت نظر کھئے نہ آئیا۔ میری جیب وچ ویکھ لو پچھلی پُرانی چٹھی، سہج نال سمجھائیا۔ کپیر کہے کچھ سُن لو جس ویلے میں لُکیا ساں تھلے کھتی، کندیاں وچ دہائیا۔ تیغ بہادر کہے میرے سیس اُتے لگی دھار تیکھی، آر پار سمجھائیا۔ عیسیٰ کہے جس ویلے میری صلیب کھچی، ناتا تٹا ہوئی جدائیا۔ رام کہے مینوں تیرے نالوں ہوئی جچی، جنگلاں وچ بھوئیا۔ کرشن کہے میں جگت صلاح دتی، کورو پانڈو دتے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر سندیشہ اک سنائیا۔ محمد کہے میں کھول کے ویکھیا پترا، بن اکھاں اکھ پھرائیا۔ عیسیٰ کہے مینوں نظری آیا خطرہ، خط خطوتاں وچ دتا سمجھائیا۔ موسیٰ کہے میں کتھے رہواں وکھرا، گھر نظر کھئے نہ آئیا۔ تیئی اوتار کہن ہُن کیہڑیاں پڑھاواں گے سطران، جگت وچ شنوائیا۔ نانک کہے کیہڑے وسیئے وطن، دوارا کون سہائیا۔ گوبند کہے ہُن آگئے اوس دے پتنا، جو تٹ کنارہ اک رکھائیا۔ ستگر شبد کہے بچھو سب نوں کر کے سکھنا، سکھی ساندى پرہ دے چرن ٹکائیا۔ چاروں کُنٹ انگیارا بھکھنا، سرب بھکھی دینے مٹائیا۔ تُساں آگے مؤل نہ تگنا، ست دھار دا ڈنڈا رہیا چمکائیا۔ کیسے مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار بھوگ لا کوئی نہ چکھنا، سب نوں منع دتا کرائیا۔ بھے وچ پُرکھ اکال دی چرنی وسنا، سوں کے جھٹ لنگھائیا۔ ویکھیو کوئی کتے نہ کریو پتنا، یتھارتھ دتا درڑائیا۔ ہُن میں کوئی وسنا نہیں پاؤنٹا پلنا، پٹیاں والی کرنی نہ کھئے صفائیا۔ سب دا لیکھا پتّا کٹنا، حکم دا کٹک دینا

چڑھائیا۔ اک وار پرہ دی چرن دھوڑ دا لا لو وٹنا، ایہہ انت دی تھادی کڑمائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تھانوں اکو خصم پوگا رکھنا، دیور جیٹھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دے چرناں اگے پیوگا ٹپنا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ چرن دھوڑ پئیگا پھکنا، ترشنا ترپت کرائیا۔ ویکھو دوجے حکم تک کیسے نہیں اگنا، جگاں دا راہ نہ کھئے تکائیا۔ محمد کہے عیسیٰ ہن کس طرح بچنا، موسیٰ کی تیری صلاحیا۔ تیئی اوتار کہن او بھراوو ایسے دا ناں پینا چننا، اللہ رام ایہو نظری آئیا۔ نانک کہے چنگا اکو دے گھر وسنا، دوجا خصم نہ کھئے ہنڈھائیا۔ گوبند کہے میں ساچی سیجے سونوں کدے نہیں ہٹنا، گل اکو لینا لگائیا۔ ستگر شبد کہے کی پھیر جا کے نام چپاؤ کے نال رسنا، تن وجود ہنڈھائیا۔ محمد کہے میں ہنے چاہندا نسنا، چھڈاں خلق خدائیا۔ عیسیٰ کہے کی ایہو جہی ہون والی گھٹنا، مینوں دے سمجھائیا۔ موسیٰ کہے اس نے ساریاں نوں پھٹنا، نیرالا تیر چلائی۔ تیئی اوتار کہن ایسے رام دی سرن سب نے ڈھٹھنا، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوائیا۔ نانک کہے بھراوو چند دہاڑے رین وسیرا کٹنا، لوکات دہائیا۔ گوبند کہے میں پھیر نہیں جمن وچ پٹنا، نور اکو اک چمکائیا۔ ستگر شبد کہے تھادا وس نہیں نہ کوئی تھادا یتنا، طاقت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوں بھارے توں میں تھانوں رکھنا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سہج سہج سمجھائیا۔ محمد کہے اوہ اندر وجی ہک، حکم دتا درڑائیا۔ عیسیٰ کہے کتے ساڈا پیندا تے نہیں گیا مک، موسے اٹھ دھیان لگائیا۔ تیئی اوتار کہن کدھروں سن لئی ٹک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ نانک کہے سب دی صفحہ گئی اٹھ، اوتھت بیٹھت رہی نہ رائیا۔ گوبند کہے محمد یار کیوں کٹائی سی مجھ، مینوں دے سمجھائیا۔ استری پچھے ہو کے کچ، شکل لئی بدلایا۔ گوبند، ساریاں دے ہندیاں نہ پچھ، کلا دیوں سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے میں کلمیاں دا مالک کیوں کردے بچ بچ، جس طرح میں چاہیا اوس طرح دتا رگڑائیا۔ پتہ نہیں کس زمین اُتے آکر نال پھردے سو ٹپ ٹپ، ٹوبھے لا لا کیتی لکھائیا۔ جس نے تھادا بوٹا لایا اوسے نے دتا پٹ، کیوں رو رو مارو دھاپیا۔ شکر کرو تھادا کھڑا گیا چھٹ، اپنی دے نہ سکے صفائیا۔ میرا کاسہ خالی ٹھٹھ، وچوں تھمیری نظر کھئے نہ آئیا۔ رام کہا او اچے وی ہو جاؤ اک مٹھ، بھلے گھر نوں جاوو آئیا۔ نانک کہا بھئی ایہہ سب (ہتھ) اوسے دے گچھ، جوں بھارے توں رہیا چلائی۔ گوبند کہے بڑی چھیتی ساریاں دا پیندا گیا مک، بھراوو ساڈیاں مکیاں گھسناں ساڈا لیکھا دتا مکائیا۔ جے اس دے کولوں پچھ لیندے ایسے دی ٹک، کیوں دیناں مذہباں والی ہندی لڑائیا۔ اسیں خوش رہے

سانوں بنا کے پُت، حصّے دتے وندائیا۔ تے جس ویلے آدھاں بیادھاں مُنیاداں دا پینڈا گیا مُک، پُئیداری رہی نہ رائیا۔ جے کدے مات لوک جان توں پہلوں اینھے کر لیندے ٹھک، صلاح مشورہ اک پکائیا۔ پھر جھگڑا نہ پاؤندے کایا بُت، مُنْش مُنْشاں نال ٹکرائیا۔ کرشن کہے مُوسیٰ توں جا کے پائی پہلوں پُھٹ، مُوسیٰ کہے میرے نالوں بہتی عیسیٰ اگ لگائیا۔ عیسیٰ کہے میں کُچھ ہو گیا چُپ، محمد نے چار کُنٹ دتی دُہائیا۔ رام کرشن توں لوو چُک، پتھر پتھراں نال ٹکرائیا۔ اوتار کہن کس بدھ پائی اوس نے پُھٹ، سانوں سب کُچھ جاندیاں توں دتا لڑائیا۔ نانک کہیا اپنی کرنی توں ٹک ٹک، ساڈی جھولی دتی بھرائیا۔ گوہند کہیا سب توں اوس خانے وچ دتا سٹ، جتھے سوٹا ست رنگا ڈرائیا۔ ستگر شبد کہے او گر اوتار پیغمبرو تہانوں نہیں سی پتہ میں آد دا اکو اوبدا پُت، تُسیں میرے وچوں جم کے جگت کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں پے گئیاں چِساں، اللہ تیری سرنائیا۔ عیسیٰ کہے کتے بھل نہیں گئیاں حدیثاں، حضرت ا دے درڑائیا۔ مُوسیٰ کہے اپنا ویکھ خالی ہو گیا کھِسا، کی دُجیاں رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کٹھے ویکھن کتے آ نہیں گیا پِسا، بسترے سب دے گول کرائیا۔ نانک کہیا اپنا اپنا ویکھو شیشہ، پڑدا اوبلا رہے نہ رائیا۔ گوہند کہیا تہاڈیاں پوریاں کرن لگا اُمیدان، اپنا حُکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے سب دیاں پرکھن آیا نیتاں، نیتوان ویس وٹائیا۔ کی پھیر وڑوگے مندران مسیتان، مصلے ہتھیاں وچ اٹھائیا۔ سارے کہو ساڈیاں لگیاں اک دے نال پریتان، پریم لیا منائیا۔ پچھلا یاد نہ کریو ویلا بیتا، ماضی راہ نہ کھٹے تکائیا۔ سارے گاؤ اکو گیتا، جو گہر گمبھیر سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ محمد کہے مینوں ہون لگی درد، درے دربار سُنائیا۔ عیسیٰ کہے کتے کڈھ تے نہیں لئی فرد، ساڈا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ مُوسیٰ کہے میں ویکھ ہویا اسچرج، اچرج کھیل کھلائییا۔ تیئی اوتار کہن نہ ناری نہ ایہ مرد، جوتی جامہ نُور رُشنائییا۔ نانک گوہند کہے ایہ پورا کرن آیا فرض، اپنا ویس وٹائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو تہاڈے ہندیاں مانساں کھادھے کرگ، جوئیاں وچ سزائیا۔ میں بول کے کہواں گرج، تہاڈی کیتی آگے دینی بدلائیا۔ رہن نہیں دینا اندھیرا گرد، نرگن نُور ہووے رُشنائییا۔ ایکنکارا آیا پرت، پتہر میثور بے پرواہیا۔ سب دا لیکھا کیتا ترک، ترت اپنا حُکم چلائییا۔ پوری کر کے اقراران دی شرط، شرع دیوے بدلائیا۔ تُساں کدی ویکھیا سورگ نرک، جا کے پھیرا پائیا۔ ہُن کیسے توں ورن نہیں دینا وچ چرچ، چراگاہاں وچ بھوائیا۔

ویکھو پھیر نہ جائیو اُتے فرش، عرش میرے وچ سمائیا۔ کتے ونڈ نہ ونڈیو غریب شرق، شمالن جنوین اپنا پھیرا پائیا۔ آگے رہن نہیں دینا کوئی فرق، فقرہ اکو دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیا۔ محمد کہے کیوں ہوئی دلگیری، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ عیسیٰ کہے تئن لگی شرع زنجیری، تئی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ موسیٰ کہے بس ہوئی فقیری، فاتحہ سب دا رہیا پڑھائیا۔ تیئی اوتار کہن رہنا نہیں بغلگیری، جگت سنگ بنائیا۔ نانک گوہند کہے ایہہ وقت آخیری، آخر رہیا سُنائیا۔ ستگر شبد کہے جس سرشٹ کیتی تعمیری، اوہو ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چکاوے ہست کیڑی، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ سب نوں گلی لنگھنا پینا بھیری، سوکھا راہ نہ کھئے جنائیا۔ سر تاج نہ رہے امیری، امراید نہ کیسے وکھائیا۔ ایہہ کھیل ہونا تقدیری، شاستر وید سمجھے کھئے نہ رائیا۔ کچھ لہنا بدرے مئیری، بیٹل دھام سرنائیا۔ کچھ حکم شبد نائب وزیری، ناتوان سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک اُچائیا۔ محمد کہے کیوں اُمت دا بھجن لگا حقہ، چلم چٹا کم کیسے نہ آئیا۔ عیسیٰ کہے سب دے مکھ وچ پینا ٹھکا، تھوک دا مال سارے بیٹھے لٹائیا۔ موسیٰ کہے میں کس کس دا بہار چکاں، ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈا مارگ مڈھوں گھٹھا، پرہہ دا نام نہ اک سمجھائیا۔ آد شکت کہے مینوں وی رو لین دیو وچ مار کے بھبان، کھلی مینڈھی سیس نہ کھئے گنڈائیا۔ نانک کہے اپنی کرنی سب دا بیڑا ڈٹا، دوسر کرے نہ کھئے صفائیا۔ گوہند کہے لیکھا انت آخیری مُکا، چار کُنٹ نہ کھئے سہائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو کیوں لیندے رہے میرے نام دا بھگا، بھوگ لوا کے آپے لیندے کھائیا۔ ایسے کر کے اُجڑن لگا جھگا، گرو دا حصہ سکھ اپنیاں ڈھڈاں وچ ٹکائیا۔ تسیں کدی نہ سمجھو پُرکھ اکال بڈھا، جگ جگ سب دا پتا مائیا۔ نہ لنگڑا لولھا ڈڈا، نہ نینہین اکھوائیا۔ جے تسیں سب دی صاف رکھدے بڈھا، کوڑی کریا نہ کھئے کھائیا۔ مینوں دسو کیوں تہاتھوں کراؤندا رہیا بڈھا، دھرم دے نال دھرم دی لڑائیا۔ میرا کھیل کیسے نہ بچھا، بینتی چرن نہ کھئے کرائیا۔ جیسا حکم دتا تیسرا گر اوتار پیغمبر مات رُجھا، جگت وچ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ محمد کہے میرے اندر آواز آئی ہو، اللہ حق رہیا جنائیا۔ عیسیٰ کہے مینوں پیندی دھوہ، بھڑی بھڑی گرائیا۔ موسیٰ کہے مینوں صاف کر لین دے منہ، جو پتھراں اُتے رگڑائیا۔ تیئی اوتار کہن اسیں رستہ صاف نہ کیتا رُوح، من دی چلدی رہی چترائیا۔ نانک گوہند کہے سارے کھیل ویکھو لوں لوں، روم روم

روم سمائیا۔ ستگر شبد کہے تہانوں نہیں پتہ میں سب دا اکو گرو، ستگر مینوں کہہ کے سارے تسیں گائیا۔ میرا پیار دا وڈا کھوہ، جس وچ سارے غوطے کھا کھا میری اوٹ تکائیا۔ کوئی دسو ہن آگے کس بدھ کھیل ہونا شروع، شہنشاہ آپ کرائیا۔ کس دھار آتما جڑو، ملے مان وڈیائیا۔ محمد کہے ہن پھوکا کرنا کڑوں کڑوں، کڑتن مذہب رہے نہ رائیا۔ اپنی کرنی توں کدے نہ مڑو، عیسیٰ ربیا سنائیا۔ موسیٰ کہے میں حکمے اندر تروں، تروت سیس نوائیا۔ تیئی اوتار کہن ایسے دا منتر پھرو، فُرنے بند کرائیا۔ نانک گوبند کہے ایک سرن سرنائی پڑوں، پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو میں سب دے اندر وڑوں، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ شاہ سلطاناں پھڑوں، پھڑ کے دیاں اٹھائیا۔ دو دھاری ہو کے لڑوں، لکیر فقیر والی وکھائیا۔ سب دے اندر اکو دھول جڑوں، دھرت دھول دیاں بلائیا۔ سمند ساگر چھڑوں، وروں وکھاواں تھانوں تھائیا۔ جیہڑا لیکھ لکھایا گوبند دھار پرار پرؤں، پاربرہم حکم سنائیا۔ اوسے طرح کروں، کرتب اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حکم سندیشہ اک سنائیا۔ محمد کہے کیوں ہون لگی پیڑ، پیڑھی نظر کھئے نہ آئیا۔ عیسیٰ کہے جگت نبیاں دی لگ گئی بھیڑ، بھیڑا راہ کھئے نہ پار کرائیا۔ موسیٰ کہے جھگڑا مکیا نہ ہست کیڑ، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیئی اوتار کہن روندے شاہ حقیر، فقیر دین دہائیا۔ نانک گوبند کہے پرہ بدل ربیا تدبیر، تقدیر تحریر نال وڈیائیا۔ جیہڑی آسا رکھی کبیر، قبران توں باہر دھیان لگائیا۔ سو کھیل کرے شاہ حقیر، حکم اک ورتائیا۔ سب دی ویکھنہارا ضمیر، اندرے اندر پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ محمد کہے کی حکم دیوے خدا، خود اپنا آپ سنائیا۔ عیسیٰ کہے ہووے نہ کدے جدا، پلو اپنا نہ لئے چھڈائیا۔ موسیٰ کہے مشکل وچ ہو کے فدا، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ تیئی اوتار کہن جگ بدلنا ایہدی ادا، عدالت عدل آپ کھائیا۔ نانک کہے سب نوں دیونہار سزا، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ گوبند کہے مینوں آون لگا مزہ، مذاق میٹے کوڑ لوکائیا۔ ستگر شبد کہے کیسے نوں جنائی نہیں اپنی رضا، رازق رزق رحیم اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تسیں میرے چھوٹے چھوٹے اعضا، حصے جگت دتے ونڈائیا۔ تہانوں نام دی دے کے غزا، سورپیر دتا بنائیا۔ تسیں دے کے بانگ ازاں، اوچی کوک دتا سنائیا۔ میں سب دا لیکھا کر کے لاوندا ربیا میزان، حساب اپنے ہتھ رکھائیا۔ سارے میرے دوارے جمع کرا دیو انجیل قرآن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ متو اک ایمان، چرن کول سرنائیا۔ سُنو میرا

پیغام، سب نوں ربیا سُنائیا۔ صدی چوڈھویں لَین نہیں دینا آرام، حُکمے اندر بھوائیا۔ محمدی ہون حیران، کون ربیا اُٹھائیا۔ عیسیٰ بناؤنا
 نشان، نشانے سرب چُکائیا۔ دویاں دا ہونا جنگ گھمسان، گھنن گھیر وچ لوکائیا۔ میرا شبدی پھردا رہے بان، بیوہ ویکھے تھائوں تھائیا۔
 دُھر فرمانے دا چڑھے طوفان، چاروں کُنٹ دئے پلائییا۔ نام دا چڑھے چلہ کمان، کمان کرن والا رہن کھئے نہ پائیا۔ ویکھو گُر اوتار پیغمبرو
 ہوئیو نہ پریشان، پراسچت موہے لاگے کھئے نہ رائیا۔ میرا اکو سُریرِ شبد ست جوان، جوانی سب دی دئے گوائیا۔ محمد اگوں کہے سلام، قدم
 بوشی کر کے دھوڑی خاک رمائیا۔ کس نوں دیویں انعام، شاباس کہہ سُنائیا۔ کون ہوئے پروان، در ملے وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے جنہاں
 بھگتاں ملے بھگوان، اوہناں وجے ودھائیا۔ باقی سرشٹی دا لیکھا پین کھان، جنم کرم نہ کھئے کٹائیا۔ پرہہ دا رُوپ آد جگاد مہان، مہا کوئی کتھ
 سکے نہ رائیا۔ جوت دی دھار وچ تت انسان، نشان اپنا آپ وکھائیا۔ سب نوں حُکم کرنا پئے پروان، شو پاربتی بیٹھا اُنکلی لائیا۔ برہما
 سُرستی کر دھیان، نین اکھ کھلائییا۔ وشنو لچھمی دھوڑی کر اشنان، دُھر دا رنگ چڑھائیا۔ ستگر شبد سدا مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔
 سب دی کرنہارا کلیان، کائنات پھول پھولائیا۔ میرا حُکم دو جہاناں توں تکھی کرپان، کرپا وچ کوڑ کپٹ سب دا باہر کڈھائیا۔ جگت جگت
 دا مہان، دن تھوڑے نظری آئییا۔ آسو کہے میرے اسو والے ماہی دی آپے آ جاو سب نوں پہچان، پُچھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گُر اوتار
 پیغمبر کہن کجھ سانوں دے دے وردان، وارث بن جا اپنی جگت لوکائیا۔ ستگر شبد کہے کچھ اگلا سُنو فرمان، سہجے ربیا سُنائیا۔ اللہ
 والیو مکے مدینے مارو دھیان، کجے نوں قبران ربیا وکھائیا۔ اوتارو تیرتھ تٹاں ویکھو نشان، شمشان بھومی سب نوں نظری آئییا۔ کھئے ہو کے
 ویکھو کون سری بھگوان، کون کھیل کرائیا۔ کس دی منڈے آن، کس نوں سیس جھکائیا۔ سارے کہن کیوں دیوے فرمان، اپنا حُکم بدلائیا۔
 گوبند کہے ساریاں دا وقت پہنچیا آن، پنچے لا کے اپنا پلا لو چھڈائیا۔ شکر کرو جے چھٹ جاوے تہاتھوں جہان، چھٹی لے کے اپنے گھر جا
 کے اپنا پتی لو منائیا۔ تہاڈی لاه دیوے تھکان، واڑ کے سچکھنڈ مکان، وکھا کے دُھر دا اک نشان، امام اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ سچ ربیا سمجھائیا۔ محمد کہے پھیر ویکھ لئیے مار کے جھاک، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔
 عیسیٰ کہے کوئی ثابت ربیا نہ تن خاکی، وجود اندر وصل یار نہ کھئے کھائیا۔ موسیٰ کہے کھیل کراؤنا اتفاقی، جھٹ پٹ رُوپ لیا بدلائیا۔ تینی

اوتار کہن ہُن اِکھئے ہو جائے ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ نانک گوبند کہے سب توں تارے گئے نہ پاپی، اپرادھاں بھری لوکائیا۔ جو ساڈے پاٹھ دے بندے رہے جاپی، جپ جپ ککر کمائیا۔ پڑھیاں سُنیاں مُکی کیسے نہ واٹی، اندر وڑ نہ درس دکھائیا۔ ایسے کر کے صدی چوڈھویں ملے کیسے نہ تھاپی، بُشت ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ستگر شبد کہے آہ ویکھ لو میرے کول تہاڈی نیکی جہی کاپی، حساب اندرلا دئے وکھائیا۔ کیوں نہ جھگڑا مُکیا ذات پاتی، پترکا پڑھ کے پتیاں نال لڑائیا۔ جیہڑی ساچنا جگت ساچ وچ تھاپی، تھپک تھپک سُنائیا۔ او سے دا کھیل ویکھ لو آپی، گھر اپنے اکھ کھلائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں سُنہڑے والی چٹھی واجی، واجک ہو کے آگے دتا سُنائیا۔ کھیل کھیلدے رہے کایا ماٹی کاجی، تتاں وچ سمائیا۔ گوبند کہے یاد کر لو ماچھوواڑے دی راتی، رتا فرق رہے نہ رائیا۔ جس ویلے میرا کوئی ربیا نہیں سی ساتھی، بچے پرہ دی گود سوائیا۔ اوس بات اگئی آکھی، سندیشہ اک سُنائیا۔ گوبند بنا تیرے میرے دو جہاناں کرے کوئی نہ راکھی، ہاکراں مارن والے سارے دینے ہٹائیا۔ منزل آکو دس کے واٹی، وعدہ سب دا پور کرائیا۔ جن بھگتاں سینہ ٹھانڈا کر کے چھاتی، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دو جہاناں کھیل وکھائیا۔ محمد کہے میرے آگے آوندے جاندے شاہی والے حرف، شہنشاہی کون بدلائی۔ عیسیٰ کہے جس دا حُکم ہونا چوٹرف، چاروں کُٹ دُہائیا۔ موسیٰ کہے جس نے سیو کمائی ہیمکنٹ وچ برف، اپنا دھیان لگائیا۔ اوس دی پوری کرنی شرط، شرع دیوے بدلائی۔ نرگن ہو کے آیا پرت، پنڈرمیشور نور خُدائی۔ مُسلم عیسائی رہے تڑپ، موسیٰ اگنی وچ چمکائیا۔ حُکمے اندر ہون والی جھڑپ، جھگڑے وچ لڑائیا۔ اوتار کہن دُھر دا حُکم بڑا اڑب، مَن وچ کدے نہ آئیا۔ نانک گوبند کہے ساڈا اشارہ دیس دڑپ، حُکمے ورتائیا۔ سب دی پوری ہووے لکھت پڑھت، باقی رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان کھیل کھلائی۔ محمد کہے کتھے رہی چار یاری، آگے پچھ دھیان لگائیا۔ عیسیٰ کہے چھڈنی پئی سیکداری، اُجر ربیا نہ رائیا۔ موسیٰ کہے سچ خُدا دی آئی واری، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈی جگت ہوئی بے اعتباری، بھروسہ رہن کھئے نہ پائیا۔ نانک کہے مایا متا کری خواری، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ گوبند کہے پشو پنچھیاں دے سارے بن گئے شکاری، ساچا تیر نشانہ نہ کھئے لگائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو جُگ چوکرئی تسیں حُکم دے وگاری، جوت نرنکاری کر کے گئے رُشنائیا۔ ہُن تہاڈی چُکی واری، پرہ دی اک

چلے سیکداری، سب نوں دتے وفاداری، دیناں مذہباں کر خواری، تُلے پربت ویکھ پہاڑی، جوہاں جنگلاں رہیا ساڑی، مؤسیٰ کہے کتے اُجڑ
 نہ جائے ہاڑی، ہاڑا کڈھ کے دتا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر
 سَنگھ وِسَنوُن بھگوان، سب نوں کرے خبرداری، خبر خبر خواہاں وچ سُنائیا۔

★ ۵ آسُو شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار دھیر پُر دلی دلی ★

محمد کہے میرے مُبین، مِحو محبوب تیری سرنائیا۔ عیسیٰ کہے شاہے عظیم، اعظم اسم تیرا وڈیائیا۔ مؤسیٰ کہے تیری تعلیم، طُلبے پیغمبر
 دتے پڑھائیا۔ تیئی اوتار کہن قدیم، جُگ چوکرئی تیری سیو کھائیا۔ نانک گوبند کہے کیسے سمجھ نہ آئی نر مدین، مُدّتاں دی کھوج تھکی
 لوکائیا۔ سَتگر شبد کہے میری آد جُگادی تقسیم، ونڈ حصّیاں وچ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل اک
 وکھائیا۔ محمد کہے میرا مالک اک الہ، اللہ عالمین وڈیائیا۔ مؤسیٰ کہے ویکھیا جلوہ اک رُشنا، ظہور ظاہر نظری آئیا۔ عیسیٰ کہے اساں دی
 پوری کیتی جس دُعا، دو جہاناں سوہا پائیا۔ تیئی اوتار کہن جُگ چوکرئی جو بدلدا رہیا سماں، نرگن سرگن سرگن اپنا کھیل وکھائیا۔
 نانک گوبند کہے جس دا اگتی کھیل ہویا رواں، راج راجاناں شاہ سُلطاناں دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیا۔ سَتگر شبد کہے میں آد جُگاد جُگ
 چوکرئی سب دا لیکھا لوں، ایتھے اوتھے دو جہاناں بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ محمد کہے میں اگلی کتھا کہانی کہواں، جو کلمیوں باہر رہیا درڑائیا۔
 عیسیٰ کہے سچ سرنائی بنا سر سیس جگدیش چرن کول دوارے ڈھہواں، خادم ہو کے مستک دھوڑی ٹِگا لائیا۔ مؤسیٰ کہے مستی اندر اکو
 نام ندھانا لوں، وارث اکو اک بنائیا۔ تیئی اوتار کہن پُرکھ اکالا دین دیا اگتی جگائے اپنی شمع، دیپک دیپ کرے رُسنائیا۔ نانک گوبند کہے
 کوڑی کِرپا رہن نہ دیوے طمع، تارکا منڈل بیٹھے سیس نوائیا۔ سَتگر شبد کہے میں نرگن دھار نر نرنکار اکو ڈھولا گواں، گاوٹ گا گا دُھر دا
 شکر منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا ایکنکارا ہر نرنکارا اکو اک اُچائیا۔
 محمد کہے میرا قدم بوسی وچ سجدہ، سیدان سمجھ کھئے نہ آئیا۔ عیسیٰ کہے میں اسم عظیم دا بردا، علم عالم دا مالک اک منائیا۔ مؤسیٰ کہے میں

مسلیاں وچ رہیا پڑھدا، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ تیئی اوتار کہن نت نوت جگ چوڑی سب نوں رہیا گھلدا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حُکم ورتائیا۔ نانک گوہند کہے شبد انیا لے تیر نال رہیا سلدا، سلل ولل اپنی کار کرائیا۔ جوتی دپیک پرکاش ہو کے رہیا بلدا، نرگن نوں ڈگمگائیا۔ انت کنت بھگونت جھگڑا میٹے کلجگ کل دا، کل کلکی اپنا روپ بدلایا۔ سمنڈ ساگر ورو لے بھریا جل دا، جل تھل مہیئل پربت ٹلے چوٹی پھول پھولایا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن ایکنکارا اکو ملدا، پاربرہم پتپریشور پروردگار سانجھا یار مقامے حق حق کرے رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کھائیا۔ محمد کہے کی کھیل کرے گرہ حضرت، حضور حاضر سرب جنائیا۔ عیسیٰ کہے جس دے سہارے زندگی کیتی بسرت، پچھرت رہیا ملایا۔ موسیٰ کہے جس نے دین دُنی دی میٹنی عیش و عشرت، اشٹ اکو اک وکھائیا۔ تیئی اوتار کہن سب دی پوری آسا منسا کرے حسرت، حیثیت وچوں اصلیت دئے پرگٹایا۔ نانک گوہند کہے شبدي دھار سچ دوار کردا رہیا کسرت، جودھا سوریر بانکا بل اپنا آپ پرگٹایا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر چار ورن اٹھاراں برن سب دے اندروں کڈھے نفرت، نفر غلام سارے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن لہنا دینا سب دا دئے چکائیا۔

★ ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۳ سوامی اند جی مہاراج آل انڈیا بھارت سادھو سماج ۲۲ پٹیل نگر دلی ★

آپ کی پوتر رسنا کہے ٹھیک، دُھر دا ٹھاکر دیوے وڈیائیا۔ سریشٹی دریشٹی اندروں میٹنا اندھیرا تاریک، گیان شبد نام کر شنوائیا۔ ساچا کلمہ کائنات دسنی اگتی اک حدیث، حُکم دُھر دا اک سنائیا۔ ورنان برنان ذاتاں پاتاں دیناں مذہباں وچ سریشٹی جو رہی پیس، چار کُٹ دہ دشا سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ ست دھرم مل کے آتم پرما تم درڑاؤنی اک پربت، پاربرہم برہم پڑدا دینا اٹھایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی مل کے کایا ماٹی تن وجود اندروں کرنا ٹھانڈا سیت، اگنی آگ بھجھایا۔ ساچے سنتاں پرہہ دے بھگتاں صوفی فقیراں مل کے چلاؤنی ساچی ریت، راہ مالک خالق پرتپالک پتپریشور اکو دینا سمجھایا۔ ایہہ حُکم دُھر دا دیوے جگت جگدیش، جگدیش دُھر فرمان اک سنائیا۔

جھگڑا رہے نہ اُوچ نیچ، راؤ رنگ ایک رنگا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ٹھیک اِکو راہ جنائیا۔ آپ دی رسنا ٹھیک کہا بول، انبولت دئے وڈیائیا۔ دین دُنی نام دے کنڈے دینی تول، ترازو اِکو ہتھ پھڑائیا۔ جو دین مذہب دا پے رسیاگھول، جھگڑے وچ لوکائیا۔ پاربرہم پرم پُرکھ پُرکھ اکال پروردگار دا اِکو سچا وچے ڈھول، ڈنکا چار کُنٹ شنوائیا۔ ست دروازہ سادھو سماج مل کے دینا کھول، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ جس پرما تئا نوں کھندے وسدا دُور دسنا کول، کنت انتر نرنتر بیٹھا آسن لائیا۔ پوتر ہووے مہا پُرکھاں دا رسنا والا بول، جگت کوڑ کِریا مایا ممتا موہ وکار بھرشٹاچار دیوے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ ٹھیک ہووے سوامی جی تہاڈا کہنا، رسنا کہہ دئے سُنائیا۔ جیواں جنتاں دا پُورب جنم دا چُکاؤنا لہنا دینا، مانس مانو ماٹکھ پرہ دے رنگ رنگائیا۔ ساچے نام پریم دا تن وجود سریر پاؤنا کہنا، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ ایکنکار اک اِکلا نیچ نیتر جنہاں ویکھیا تیجے نیناں، لوچن دُوجیاں دین کھلا ئیا۔ بڑا چنگا سوہنا لگے سب دا مل کے اِکٹھا بہنا، ویکتی وچوں بھگتی، بھگتی وچوں شکتی شکتی وچوں مالک عرشی ملے بے پرواہیا۔ سب دے اندر دُھر دا حُکم آ جائے سہنا، سہن شکتی وچ وڈیائیا۔ سنت سادھ صوفی فقیر جے سیوا کرن اِکٹھا رہنا، ناتا دین دُنی نالوں تڑائیا۔ جس دی مہا صفت کرے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن رمانا، گرتھان وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا راہ اِکو اک وکھائیا۔ تہاڈا ٹھیک ہووے جیکارا، نوکھنڈ پرتھمی ست دیپ خوشی منائیا۔ جنہاں دے اندر جوت رُوپ پرگٹ ہووے زینکارا، زِگن نُوں نُوں کر رُشنائیا۔ ناد شبد دُهن آتمک دے دُهنکارا، اگتی آواز سُنائیا۔ امرت رس نجہر جہرنا بوند سواتی دیوے ٹھنڈی ٹھارا، نابھی گول چوائیا۔ سو ہندو مُسلم سیکھ عیسائی سمجھن اک دوارا، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے مل کے رواج سماج بدل دیوے سنسارا، سرِشٹی دی درِشٹی اندر اِشٹ اِکو دیوے وکھائیا۔ بھرے رہے نہ کھئے جیو گوارا، نام آدھارا سب دی جھولی پائیا۔ ایہہ سماگ سنتاں دا ووبارا، ووباری ہو کے ہر کرتا ربیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ٹھیک ٹھاکر اپنا راہ درڑائیا۔ آپ کا پریم پیار کا ویکھیا واتاؤرن، ورن برن توں باہر نظری آئیا۔ ہردے انتر پرہو ادھیکار چرن، چرنودک لے کے خوشی بنائیا۔ جیون وچ جیون بنایا مرن، مرن توں بعد جیون لیا بنائیا۔ اندر کھول کے ہرن پھرن، نیچ نیتر اگھ اٹھائیا۔ جس منزل تے کبیر جلاہے ورگے چڑھن،

روداس چمارا ہو کے سوہا پائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا پڑھن، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ نرگن دھار پلّو پھڑن، ناتا جگت ولوں ٹڑائیا۔ جگت وکار اگنی آگ کدی نہ سڑن، ممتا موہ ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سنتاں اپنی گود سہائیا۔ سنت رسنا کہے جے جے، جیکار برہمنڈ وجے ودھائیا۔ آد انت پتیرمیشور سب دا مالک اکو رہے، لکھ چوراسی ناری آپ ہنڈھائیا۔ سب ویکھنہارا شکتی شو شوئے، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں سچکھنڈ دوار ست سرُپ ہو کے بے، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سب نون نام بھنڈارا وست امولک دئے، گر اوتار پیغمبران سنتاں بھگتاں دھر دی دات جھولی پائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ بھیترا کایا مندر اندر ساچے سنتاں سدا رہے، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈے کولوں سچی بھاونہ دی پریم دی پیار محبت دی لے کے جانا اوہ شے، جیہڑی سکے نہ کھئے پھڑائیا۔ آپ دے ہتھ وچ آیا ہتھ، ہتھ ملی وڈیائیا۔ جنہاں دا مالک اک سمرتھ، دوہاں دا پرہو بے پرواہیا۔ تن وجود اندر رہیا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ ساچے نام دا دے کے رس، رستہ اندروں رہیا پرگٹائیا۔ نرگن نور جوت دے پرکاش، پڑدا دویتی رہیا ڈھاپیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی دس کے اکو ذات، آتما پرماٹما نال جڑائیا۔ جس ویلے دس جنوری ساریاں سنتاں مہاتما صوفی فقیراں دی اکٹھی ہوئی اک جماعت، جملہ اکھڑ اکو دینا سمجھائیا۔ آگاہ کرنا آگے کی ہونا واقعات، کون رستے دُنیا چلے واہو داہیا۔ اوہ ویلا لیکھا لیکھا جائے نال قلم دوات، شاہی چھپر دھر دا نام لگائیا۔ بنا سنتاں نور جوت دا کرے نہ کھئے پرکاش، جگت اندھیرا نہ کھئے مٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سب دا رکھنہارا حساب کتاب، جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویلا وقت وار تہت گھڑی پل نچھتر گرہ سماں سماج وچوں راج وچوں سنتاں ہتھ پھڑائیا۔

★ ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی ★

گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھیل جائے نہ پرکھا، پارکھو پریکھیا کرے کھئے نہ رائیا۔ جگ چوکڑی سے کال پیتے برکھا، ماس دوس اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیرا حکم سندیشہ نام پیغام کلمہ سُنڈے رہے والی عرشا، عرشی پریم تیری وڈ وڈیائیا۔ دھر دی دھار جئاؤندے رہے اُتے فرشا،

دھرنی دھرت دھول دھول کھیل کرائیا۔ سرگن ہو کے نرگن آگے کردے رہے عرضاں، عزیز ہو کے اعظم اوٹ تکائیا۔ سب دیاں پوریاں کردا رہوں غرضاں، غرض اپنی نہ کھئے جنائیا۔ تیرا نام ندھان گاؤندے رہے نال طرزاں، ترانیاں وچ شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جگ چوگری پیتے چوکھے، چار جگ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ سب نوں ملدے رہے مؤقے، لوکھات تن وجود ہندھائیا۔ حکمے اندر دے کے آئے ہوکے، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ تیرا بھانا کوئی نہ روکے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا کھیل دسیا جس نال پریم جاوے چھوہ کے، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ پھر جھگڑے مکا دئے اک دو کے، دُتیا بھاؤ دئے مکائیا۔ کرے پرکاش اپنی لو کے، لوئن لوچن نیتز اکھ کھلائییا۔ شبد سندیشہ دے کے سوہنگ سو کے، ستیاں لئے اٹھائیا۔ پیار مُحبت ناتا دسے اپنے موہ کے، موہ مایا وچوں باہر کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی طاقت اتتر جوہ کے، جودھا سورپر بلوان اپنا حکم ورتائیا۔ دتی دات اپنی کھوہ کے، خالص اپنے وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا کھیل اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سب دا لیکھا ہویا پورا، پرہ پور رہیا سرب ٹھائیا۔ جس دا چن نہ ہوئے ادھورا، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ اکو جوتی کر نورا، نور نور وچوں چمکائیا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ گوڑھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھا، پریم پریتی اک درسائیا۔ دُکھ میٹے جگت وسورا، پچھرت اپنے نال ملائییا۔ قول اقرار سب دا کر کے پورا، گر اوتار پیغمبر دئے وکھائیا۔ سب نوں بخشے چرن دھوڑا، ٹکے دُھر دے دئے لگائیا۔ ست ہلار دا سچ وکھا پنکھوڑا، گودی اپنی لئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رنگن اکو اک رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی مک گئی مُنیاد، آگے لیکھا رہیا نہ رائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، اوہ ویکھے دُھردرگاہیا۔ جس دی جگ چوگری کردے رہے یاد، یادداشت سب دی یاد کرائیا۔ جس نے نو نو چار کھیڑا کیتا آباد، اتم آپے ویکھن آئیا۔ لگھ چوراسی بھيو کھلائے راز، رمتا رمتا اپنا پڑدا لاپیا۔ جس دے آگے سوال نہیں کوئی جواب، جواب طلبی وچ سارے سپس جھکائیا۔ سجدیاں وچ کر آداب، ادب نال منگی چرن کول سرنائیا۔ سب نوں مخاطب ہو کے کرے خطاب، خطو کتابت پچھلی دئے چکائیا۔ جیہڑی تھانوں دیندا رہیا امداد، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حکم سنائیا۔ جگت دھار چلاؤندا رہیا سماج، سمگری سے نال جھولی پائیا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کر

حساب، سب دی ہستی اپنی ہستی وچ سمائیا۔ شاہو بھوپ بن نواب، حُکم دھر دا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا وکھائے محبوب اک محراب، مُحبت وچ پڑا دئے اٹھائیا۔

★ ۱۰ آسُو شہنشاہی سمت ۳ سوامی گرچرن داس دے نال ہیمراج مشن پٹیل نگر نویں دلی ★

آپ نے سُنیا ہے پرچن گرچرن داس، داستان پچھلی دتی دُبرائیا۔ اندروں کام کرودھ لوہ موہ ہنکار کوڑ گریار کرنا ناس، جوٹھ جھوٹھ دینا تجائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم کایا ماٹی گرہ مندر نیج ویکھنی ساچی راس، گوپی کاہن سرتی شبد روپ بدلائیا۔ اٹھے پہر دوس زین گھڑی پل رسنا جہوا بئی دند ہر کا نام جینا سواس سواس، سوارتھ پرمارتھ ایکا رنگ رنگائیا۔ سچ دوار ایکنکار ویکھنا پار پرتھی آکاش، گگن گگنتر انتر نرنتر اکو نور نور رُسنائیا۔ بھارت واسی جگت جگیاسو جانا جاگ، نیج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا من واسنا جگت ترشنا لگی آگ، ہوئے ہنگتا رہی جلائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن سارے بن جاؤ سجن ساک، پاربرہم برہم میلا تھائیں تھائیا۔ کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ مندر اندر کھولو بجر کپائی تاک، دئی دویتی رہن کھئے نہ پائیا۔ تسیں سارے اوس پرہو دی شاخ، جس دی شناخت گر اوتار پیغمبر شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی وچ گئے سمجھائیا۔ جو سنت ساچن سچ سندیشہ رہے آکھ، رسنا جہوا ڈھولا بن وچولا مات سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گھٹ گھٹ اپنا نور نور چمکائیا۔ جو کہا گرچرن داس سوامی، سچ سندیشہ دتا جنائیا۔ اس نون سمجھو امرت بانی، امرت رس جام رہی پلائییا۔ جھگڑا مکاوے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیج ڈیرہ ڈھائییا۔ امرت رس نیجھر جھرنا بوند سوانتی کول ناہی جہراؤ اگتا پانی، جس دی دھار گنگا گوداوری جمننا سُرستی اکو نظری آئییا۔ پرہہ دا نور ظہور ویکھو اک لاثانی، آسانی نال مارگ لو اپنائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی اندروں چھڈ دیوے ایمانی، شرع شیطان کرے نہ کھئے لڑائییا۔ سنتاں دا پچن پردے نون کانی، تیر انداز دھر دا نام دئے سمجھائیا۔ جنہاں نے چار کُنٹ دہ دشا سرشٹی دی درشٹی اندروں چھانی، وشیاں وچ ویکھی کوڑ لوکائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے انتر بیٹھا وڑ، دوجا

نظر کھئے نہ آئیا۔ گرچرن داس نے دتا سچ سنڈیشہ، بھری سبھا وچ سنڈیشہ۔ پرم پُرکھ پرماتم مٹو سدا ہمیشہ، سِری بھگوان اِشٹ منائیا۔
 جس دا نہ کوئی مُچھ داہڑی نہ کیسا، مُونڈ مُنڈایا رُوپ نہ کھئے بدلایا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش پاتالان گگن
 گگننتر لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت وسے ہمیشہ، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ سِری کرشن بھگوان دا سب نوں کرایا جیتا، جیتن سرتی
 دتی کرائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دا سارے مل کے تیاگ دیو ٹھیکا، ٹھاگر اِکو لو منائیا۔ جو اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نو دوار اندر باہر گپت ظاہر
 کھولے بھیتا، بھیت اگلا دئے سمجھائیا۔ سچ سوامی انترجامی شاہ سلطانی نور نورانی مرد مردانہ پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھا یار
 پاربرہم پتپریشور مٹو اِکو نیتا، نیتربین رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دے انتر نرگن جوت دھر، پنج تت
 کرے رُشنائیا۔ سوامی گرچرن داس نے کہا ویکھو بھومکا استھان، دھرت مات دھرتی دھول رہی کُرائیا۔ سب نے چھڈیا انتر ست دھرم دا
 گیان، کوڑی کِریا لئی پرنائیا۔ باہروں نہاؤندے دھوندے کرن اِشنان، اندروں دُرمت میل نہ کھئے گوائیا۔ جے سخی بن کے ملنا چاہو او سے
 کاہن، جو گھنٹیا دھر دا مالک نظری آئیا۔ سچ سنڈیشہ سُن لو نال کان، اگیان اندھیرا اندروں دینا کڈھائیا۔ بنا ساچی سیکھیا صاف پوتر نہ
 ہووے کیسے دا مکان، کوڑی کِریا باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ اچ دا دوس سارے سمجھو مہان، مہاپرشار کری شنوائیا۔ ہر گھٹ وسیا ویکھو رام،
 رمٹیا ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پیار پِرتی وچوں آپ پرگٹائیا۔ گرچرن داس نے دسی اگتی
 گاتھا، سچ سنڈیش سنڈیش۔ مانس جنم دی پوری کر لو آسا، چوڑاسی گِیرا لینا مُکائیا۔ اٹھے پہر پِرم پِرتی اندر اوس برہم دا کرو پوجا پاٹھا،
 جو سمرن جوگ ابھياس اپنا نام درڑائیا۔ سچ سروور امرت رس کایا مندر اندر مارے ٹھاٹھاں، لہر لہر وچوں پرگٹائیا۔ کلجگ وچ کیسے نوں
 مانس جنم دا رہے کوئی نہ گھاٹا، جو سنت ساجن مل کے اپنا من لین بھوائیا۔ بڈھی سُنے شاستر دی گاتھا، شترُو اندروں دئے کھپائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جگ جگ کھیل رہیا کر، کرنی دا کرتا دھردر گاپیا۔ گرچرن داس نے دتا آکھ، آخر سب نوں دتا
 درڑائیا۔ ست دھرم دی نظر آوے نہ کوئی شاخ، چاروں گنٹ اندھ اندھیرا چھائیا۔ مانو مانکھ سرتی وچوں جاگ، من ممتا موہ تجائیا۔ اپنی
 لیکھے لا لا اچ دی رات، بھلک دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سنتاں دے پچن اُتے کر وشواش، وشیاں توں کھپڑا لینا چھڈائیا۔ ست پچن سدا رکھنا

پاس، سچ ست وچ سہائیا۔ سے اندر پنجاں منٹاں وچ سب کچھ دتا آکھ، آگے اجازت ملن دی منگ نہ کھئے منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا کایا ماٹی گھر گھر، ہر گھٹ اندر بیٹھا اپنا آسن لائیا۔

★ ۱۲ آسو شہنشاہی سمت ۳ ملتان سیوا سمتی آشرم دلی ★

سری بھگوان کہے سُنو میرے سچ بھگت، بھگتی دھر دیاں درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا مایا ممتا ودھی جگت، چاروں کُنٹ ویکھ نین اٹھائیا۔ پریم پیار پریتی متی ساچی سیوا اُتے مات دھرت، غریباں اناتھاں ہونا سہائیا۔ پرہہ خالق مالک والی دو جہان ویکھنہارا اُتے عرش، عرشی پریم پاربرہم پتہریشور بے پرواہیا۔ کوجھیاں کملیاں اُپر کھانا ترس، دیناں اناتھاں سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے بھگتاں راہ وکھائیا۔ ساچے بھگت سُن پرہہ دے میت، ہر مِت پیارا آپ درڑائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برناں سانجھی کر پریت، گو غریباں ہو سہائیا۔ انتر زرتہ سارے اپنی بدل لو نیت، پتہ پُنت روپ بدلایا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم برہم پاربرہم ساچا گاوو گیت، مانس مانو مانکھ جوڑ جڑائیا۔ ست پریم دی پاربرہم سب دے کایا مندر اندر دھر دی جھولی پاوے بھیکھ، وست امولک اک ورتائیا۔ ہر ہردے اندر سچ سوامی لینا چیت، چتوت ٹھگوری اندروں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات ایکا گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے بھگتاں دیوے ور، دھر دی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچے بھگتو سچ پیار دا کرنا دان، داتا دانی آپ درڑائیا۔ جگت ابھان میٹنا مان، نون س اکھڑ اک پڑھائیا۔ ہر ہردے اندر اُچے برہم گیان، انتشکرن دینا سمجھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سانجھا سب دا ہووے گان، گا گا پرہہ دا شکر منائیا۔ سارے اٹھو ہووو سوادھان، سیوا وچ اپنا آپ جگائیا۔ ساچی سیوا سچکھنڈ دوارے ہوئے پروان، جو جیواں جنتاں اُپر دیا کمائیا۔ سب لیکھا ویکھو دھر آگتی کاہن، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگتاں آپ سُنائیا۔ ساچے بھگتو ٹھاڈے کول ہندا ہون، سگندھی سوہنی نظری آئیا۔ کوڑ وکار ہنکار وبھچار ڈراچار بھرشٹاچار کر دیو وچ دمن، دامنگیر اکو لو منائیا۔ سچ پھلواری سوہنا دے چمن، گل گلشن وچ اپنا لینا کھلائییا۔ اک دوجے

دا پریم پیار مُحبّت وچ ساچا پکڑو دامن، پلّو پلّو نال جُڑائیا۔ انا تھیں غریباں نہانیاں دا مان کرنا ایہہ سنندیشہ دیوے تریڈرسی ترے بہون، دُھر
 دا مالک دیا کمائیا۔ سیوا وچ سب دا کٹیا جاوے اُون گون، لکھ چوڑاسی جم دی پھاسی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچے بھگتاں دُھر دا نام اک اِکلا جھولی پائیا۔ ساچے بھگتو ہونا تیار، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا اگ
 بُجھاؤنی انگیار، پریم پِرتی میگھ اک برسائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں ہوئی دُکھیار، جیو جنت رہے کُرائیا۔ سارے مل کے سب دا کرو
 سُدھار، سُدھ بُدھ بیک اِکو رنگ وکھائیا۔ دین مذہب دی کوئی نہ کریو خار، اوچ نیچ بہم نہ کھئے بھلائییا۔ ساچیاں بھگتاں دا سدا سچا
 دربار، ایتھے اوتھے دو جہاناں سو بھیا پائیا۔ اشٹبھج آد شکت دیوے ور کوڑی کِریا اندروں کڈھے باہر، نرمل نرویر نراکار اپنا رنگ رنگائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر فرمانا سری بھگوانا والی دو جہاناں لوکھات مار جہات، جن بھگتاں جھولی
 پائیا۔ جن بھگتو سارے اک دوجے نال کرو پیار، دوت رہن کھئے نہ پائیا۔ ریتی نیتی بدل دیو سنسار، سنگھن اپنا دیو وکھائیا۔ دُکھ بھکھ
 دُکھیا کرے نہ کھئے پُکار، سُکھ دا سادھن پرہہ نام ندھانا سب دی جھولی پائیا۔ اٹھے پھر دوس زین گھڑی پل اوسے دی کرو یاد، جو سُننہار
 فریاد، دیونہارا نام داد، وست امولک کایا گولک جھولی پائیا۔ جس کارن اِکٹھے ہوئے آج، تھادی سہائیتا کرے سب دا گرو مہاراج، جس دی
 ہر پردے اندر آواز، سوئی سرتی سب دی لے جگائیا۔ اوسے دے دوارے تے سارے کھڑے مُحتاج، بھکھاری ہو کے مانگت ہو کے اپنی
 جھولی ڈاپیا۔ سو صاحب سوامی سب نوں دیونہارا اپنی دات، داتا دانی اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا
 جنم کرم کرے وڈ سُبھاگ، بھاگاں والیو بھاگ تھادا تھادی جھولی پائیا۔ پُکھ اکال کہے سُنو بھگت جن سنت، ست شبد نام درڑائیا۔ تھادا
 مالک ایکنکار اِکو کنت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گڑھ توڑ دیو ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اپنا پڑدا لاپیا۔ سیوا کرو یاچک ہو کے سرب جیو
 جنت، دُکھیا درد وچ نہ کھئے کُرائیا۔ پاربرہم پتپریشور سب دا لہنا دیوے آخیری انت، انتشکرن کھوج کے لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔
 بھاونو وچ پریم وچ بھکتی وچ سادھنا وچ چاڑھے اگتی رنگت، رنگ نرالا دین دیا لا آپ چڑھائیا۔ جس دی سچ پِرتی منگدے منگ ہو کے
 منگت، سو صاحب ستگر سب دی آسا منسا پور کرائیا۔ اتم جھگڑا مکائے جیرج انڈج، اُتہج سیج چارے کھانی لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگتاں سچ سنگیت انتر آتم پاربرہم پتپریشور ایکو ایک سُنائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن بھگت میرے مات لوک نہہ بچے، بچپن تیرا دیاں بدلائیا۔ اندروں ہو جاؤ سارے سچے، کوڑ گُریارا باہر کڈھائیا۔ بھاگ لا لُو کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ بھانڈے کچے، کنچن گُره لینا بنائیا۔ سب نوں ویکھو اِکو اگھے، دَویت رہن کھئے نہ پائیا۔ جو مارگ سنت ستگر دسے، اُس پر چل کے اپنی خوشی لینی بنائیا۔ انا تھاں دی سیوا کارن کر کے وِدیا دا پالن کر کے سارے سچ دوار نوں آؤ تھے، جتھے بھگت بھگوان مل کے اپنی خوشی بنائیا۔ جس کارن وڈے چھوٹے بال بردھ ہوئے اگھے، اگھے ہو کے اوہ سیوا اپنی اپنے کندھ لینی اُٹھائیا۔ ایسے کر کے سُکھی سچ جہان جاون تھے، راہ وچکار آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دیوے دُھر دا نام ور، وست اگم اتھاہ بے پرواہ انتر انتر نرنتر اپنی دئے ٹکائیا۔

★ مُلتان سیوا سمتی، سوامی کَرشنا نند سوامی گوبندا نند ہردوار والیاں نال ★

امرت پریم لینا پینا کھان، کوڑی ترشن مٹائیا۔ گھر ٹھاگر سوامی سچن ملے آن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچی سیوا ساچے ٹھاگر ہوئے پروان، جو پروانہ نام سندیشہ پرما تم آتم اک جنائیا۔ سوہے سچ بھومکا استھان، جس گرہ سنت سُہیلا چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ مُلتان سمتی سب دا میل، بھگت بھگوان دتا جنائیا۔ جوت جگاؤنی بن باقی تیل، نرنتر انتر کر رُشنائیا۔ ٹھاگر ملاؤنا دُھر دا سچن سُہیل، جو ہر گھٹ رہیا سائیا۔ جگت ویکھیا اچرج کھیل، پاربرہم برہم پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جے تھوڑا جہا سماں سنتاں نال مل کے سنت ہو گیا وپہل، ویلا وقت خوشیاں وچ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اِکو اک سُنائیا۔ سنت ملے کچھ سُننا کہنا، اپنی پوتر رسنا دتا جنائیا۔ بھيو کھولنا جو انتر ویکھیا نیناں، نج نیر اگھ کھلائییا۔ جس دوارے بھگت بھگوان چرن کول رہنا، سرن ملے سرنائیا۔ سو دھام جس گرہ ست سرُپ ہو کے بہنا، تن وجود ماٹی خاکی ناتا رہی ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا رنگ اِکو گھر پرگٹائیا۔ مُلتان سمتی

سچی سیوادار، سیوک سیوک سیوا وچ لگائیا۔ سوئی سُرتی کر کر خبردار، شبدي شبد نال اُٹھائیا۔ انتر آتم دے آدھار، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ساچے بھگتو بھگون نیچ نیتر کرو دیدار، جگ لوچن بند کرائیا۔ مندر چڑھو سنت سہارے جس نوں دُنیا کہے دُشوار، اوکھی گھاٹی رہن نہ پائیا۔ تیراں دا لیکھا میٹے اکو وار، جے پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ سوچھ سُهنجنا آد زرنجنا ویکھو اک دربار، جتھے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بیٹھا ڈگمگائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم منگلا چار، گوپی کاپن اکو نظری آئیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ایہو سینا رام، رام سینا سینا رام، ساچی صورت اکال مورت سوہا پائیا۔ جو جگ چوکری ساچے سنتاں شبد اگتی نام ندھان دُھر دا کلمہ دیندا رہیا پیغام، نراکھڑ وچوں نش اکھڑ دئے سمجھائیا۔ سچ سندیشہ نر نریشا دینا ساچے بھگتاں بنا کان، کایا مندر اندر گھر ساچے آپ پرگٹائیا۔ اوسے حکم اندر ساچے سنت جیو جنت ساریاں اکتھے کر ملان، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر بہائیا۔ سیوا کرنی ایہو پرہو دی بھگتی مہان، بھگتی وچوں شکتی وچوں ساکھیات اپنا رُوپ درسائیا۔ جس دے نال سب دی ہووے کلیان، لگھ چوڑاسی چُکے آن جان، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ساچے مندر سچ دوار سچکھنڈ وسو اوس مکان، جس گھر وچوں ہوئی جُدا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سیوا سنتاں ہتھ پھڑائیا۔ سنت جی سیوا کر کر سارے تھکے، تھکاوٹ وچ ویکھی جگت لوکائیا۔ پُستک پڑھ پڑھ سارے اکے، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ مکے کعبے بھجے پھرن سارے کردے حج، حضرت ملیا نہ بے پرواہیا۔ جنہاں نوں سنت ساجن ستگر ساچا مارگ دتے، سوئی سُرتی دئے جگائیا۔ تیر مارے انیلا کسے، تکھی مکھی دھار پرگٹائیا۔ جو آپ نے مارگ دتے اٹھے، تیراں تیراں تیراں لیکھا بھگت بھگونت نال جڑائیا۔ جتھے دوجا ہور کوئی نہ وسے، کامی کرودھی لوہی ہنکاری وکاری بھرشٹا چاری ڈرا چاری نظر کھئے نہ آئیا۔ ایکا رُوپ شاہو بھوپ ست سرُوپ آتم پرما تم پرما تم آتم مارگ راہ دھرم دوار دتے سچے، ست سوامی انترجامی اپنا آپ آپ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگتاں دے اندر وڑ وڑ ہتے، کر پرکاش کوٹن رو سسے، دُرمت میل دویت والی کئے، ساچا نام وکھائے دھرم دوارے ہتے، جتھے قیمت لگے کھئے نہ رائیا۔ سو مُلتان نواسی کھیل ابناشی ساچی راسی سیوا وچ سیوک داسی، ایہہ کھیل عجب تماشی، جگ نیتر جگیا سوآن نظر کھئے نہ آئیا۔ کر کِرپا جس دی سُرتی دیوے جوڑ، جوڑی اپنے نال بنائیا۔ لگی پریتی نبھ جائے توڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اندر منتر فرنا پھرے پھور،

فُرنے باہروں بند کرائیا۔ پنج وکار رہے نہ چور، شبد ناد دُھن شنوائیا۔ کوڑ اندھیرا میٹ گھنگھور، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ہوئے ہنگنا نہ پاوے شور، شرع وچوں باہر کڈھائیا۔ اپنی دھار کر پیار آتما پرماٹما اپنے آگے لوے تور، تُرت اپنا گھر وکھائیا۔ جس دی آد توں بدھی ڈور، جُگ چوکڑی سکیا نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس نوں دیوے اپنا نام ندھان متھور، متھیا سرب وکھائیا۔ آپ دی پوتر رسنا کپا درشتی مان، درشت اندروں دتی ملائیا۔ گھر سوامی ملیا بھگوان، مندر بہہ کے اپنا حُکم سُنائیا۔ بنا ودیا توں دے گیان، آگیان اندھیرا دتا چُکائیا۔ اٹھے پھر شبد دُھن دُھنکان، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ امرت رس دے کے پین کھان، نجھر جھرنا کول نابھی دتا چوائیا۔ ساچے سنتاں نال میلا ہویا آن، وچھوڑا آگے رہے نہ رائیا۔ ایسے کر کے دس جنوری کرنی پئے پروان، پروانہ شبد نام ہتھ پھڑائیا۔ ساچا دینا سچ وکھیان، وشیاں وچوں دُنیا نوں باہر کڈھائیا۔ ساریاں نوں دس کے سچکھنڈ درگاہ ساچی بھومکا اک استھان، جتھے پتیرمیشور پاربرہم پروردگار سانجھا یار بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گھٹ اندر رہیا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔

★ ۲۳ آسو شہنشاہی سمت ۳ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

سو پُرکھ نرنجن کہے سُنیو اک سندیشہ، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی اک سُنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کہے جو حُکم رہے ہمیشہ، نت نوت بن وار تھت اپنی کار کھائیا۔ ایکنکار کہے سچکھنڈ دوار ویکھو آگم دیسا، جتھے دیا باقی کملاپاتی ایکا جوت نور کرے رُشنائیا۔ آد نرنجن جو وٹاؤنہارا ویسا، نرگن زرویر نراکار کرنی دا کرتا اپنی کار کھائیا۔ ابناشی کرتا دیونہارا دھر سندیشہ، ست سروپ شاہو بھوپ حُکمے انتر حُکم پرگٹائیا۔ سری بھگوان نرگن نراکار بن کے سب دا نیتا، نرآدھار اپنا کھیل وکھائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور سب دا پورا کر کے ٹھیکا، ٹھاگر ہو کے ساگر ہو کے گھر گمبھیر بے نظیر اپنے وچ سائیا۔ وشن برہما شو کر لو چیتا، چیتن سرت اکال مورت اک اکلا آپ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر پرہہ دا ویکھو ویس انیکا، اکل کل دھاری اپنی کھیل پرگٹائیا۔ ستگر شبد دلارا ایکنکارا پرگٹ کر کے حق بیٹا، وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن کھانی بانی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی

سچکھنڈ دوار اک اِکلا ایکنکار اپنا حُکم ورتائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے دُھر دا حُکم سُنو ایک، اک اِکلا آپ دِرڑائیا۔ جس دی جُگ چوکرئی رکھدے آئے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سُندے رہے شبد اگئی سنديش، ست ستوادى کردا رہيا پڑھائیا۔ دھرنى دھرت دھول دھول بناؤندے رہے لیکھ، لیکھک پیکھک اپنی کار کماييا۔ سو سوامى انترجامى گھٹ نواسى پُرکھ ابناشى کرنى دا کرتا کرے اگئی کھیل، خالق خلق اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا پروردگار سانجھا يارا اِکو اِک سہائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے گر اوتار پیغمبر اُتھو کرو سلام، ڈنڈاوت بندنا سیس جھکائیا۔ دُھر دا حُکم سُنو پیغام، سنديشه دُھردرگاہيا۔ جس نے بدل دینا نظام، نوبت نام حق سُنائیا۔ دو جہانان کر کے انتظام، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ ست سچ ہون نہ دیوے بدنام، بدى نيکى وچ بدلایا۔ ساچا حُکم حُکم اندر کرے قیام، قیامت وچ اپنى کار کماييا۔ مذہب دا رہے نہ کھئے غلام، غُربت اندرون دینى کڈھائیا۔ سُرقي اندر رہے نہ کھئے نادان، شبدى شبد ڈنک سُنائیا۔ مائس مانو منکھتا وچ دے گیان، اگیان اندھیرا دینا چُکائیا۔ نرگن نور جوتى جوت کر مہان، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ دُھر دا شبد دے دُھنکان دُھن آتمک راگ پرگٹایا۔ امرت رس دے کے پین کھان، جگت ترشنا بھکھ دئے گوائیا۔ سچ دھرم دا بنا کے اک ودھان، ودیا دا وعدہ پور کرائیا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سنديشه نر نریشا نرگن سرگن آپے آپ پرگٹایا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے سُن لو حُکم اگتا، ہر اگٹری کار کماييا۔ کھیل کرے سِرى بھگونا، بھگوت بھگوتى دُھر دی دھار جنائیا۔ ایکا جو بدل دتا کتا، کلام سب دی رہيا مٹایا۔ جگت واسنا رہے کوئی نہ بتا، باہمی میلا لینا ملاييا۔ ایکا نور چارھ کے چن، نج نیتر ہووے رُشنایا۔ سُنو سنديشه بنا کتاں، ہر کرتا آپ پرگٹایا۔ جو لیکھا لیکھیا چوڈاں سو تپہ انک دا پتا، پنے پنے منگ منگائیا۔ او سے دی دھار کھیل ہونا نواں، نو سو چرانوے چوکرئی جُگ دا پنڈھ مکائیا۔ جیہڑی دھاروں گوبند جما، پرگٹ ہو کے کھیل وکھائیا۔ جوتى نور جگا کے شمع، شمس تبریز دا لیکھا پور وکھائیا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچى کرنى کار کماييا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے سُنو پیغمبر اوتار، اوتارى ہر جنائیندا۔ جس دا حُکم سدا جُگ چار، نرگن سرگن آپ سُنائیندا۔ سو ویکھے وگسے ویکھنہار، پتپریشور اپنى کل پرگٹاییندا۔ جس دی کردے رہے انتظار، ستجگ تريتا دواپر کلجگ پڑا آپ

چُکائیندا۔ سو صاحب ستگر شبدی دھار کرے خبردار، بے خبراں آپ اُٹھائیندا۔ اک اِکلا ویکھو اگمی یار، جو ستھر یارڑا آپ ہنڈھائیندا۔ دو جہاناں بن کے مُختار، اختیار سب دے اپنے وچ سائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ پنڈھ اپنا حُکم پرگٹائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے حُکم اک آخیری، آخر دیاں جنائیا۔ کلجگ کوڑی شرع کٹ زنجیری، ظاہر ظہور کراں رُشنائیا۔ کیسے دی رہے کوئی نہ پیری، پیغمبران پرا پسنتی مدھم بیکھری لیکھا دیاں مُکائیا۔ دُھر دا حُکم شہنشاہ چمکائے اک شمشیری، تیکھی دھار نرنکار آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک اُچائیا۔ سچ سندیشہ سُنو نال یقین، یکے بعد دیگرے آپ سُنائیا۔ سب نوں متنی پئے اک تعلیم، طُلبے ہو کے سیس نوائیا۔ انت اخیر نہ ہونا غمگین، غمی خوشی توں باہر کڈھائیا۔ جُگ بدلنا کھیل قدیم، قُدرت دا کرتا آپ سُنائیا۔ جھگڑا رہے نہ نر مدین، مُدعا اِکو نُور الہیہا۔ رضا متنی پئے یامبین، مُفلساں ہونے سہائیا۔ دُھر دا حُکم سُنو پراچین، پرچیاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ اُٹھ ویکھ محمد یار، موسیٰ عیسیٰ وجے ودھائیا۔ تیئی اوتار کر پیار، پاربرہم ربیا سُنائیا۔ نانک گوہند میری دھار، دُھر دا نُور جوت رُشنائیا۔ ستگر شبد سچا شاہکار، شہنشاہ وڈیائیا۔ کی کھیل ہونا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین دُبائیا۔ دیوت سُر روون زارو زار، نیتر نینان چہہر لائیا۔ کلجگ کوک کرے پُکار، چار کُنٹ ربیا سُنائیا۔ کِریا کر سانجھے یار، در تیرے آس رکھائیا۔ میں پرہو تیرا بچہ ہونہار، جوہنوتا سوہا پائیا۔ سرشٹی دی درشٹی کیتی وبھچار، کوڑ گکرم جگت لوکائیا۔ میرے سر تے دے پیار، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ تیرے نالوں بنا کے سرب غدار، گردش وچ دتے بھوائیا۔ جگت ودواناں بنا کے ٹھگ چور یار، گیان دا کھڑا دتا چُکائیا۔ ایہو جہا بچہ تینوں لبھنا نہیں ہونہار، جو سب دی بڈھی رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جکائیا۔ کلجگ کہے پرہ میرے بچن ملّ دے، قیمت لینی پائیا۔ اوہ ویکھ اگلے سال عیسیٰ موسیٰ اک دُو جے نال گھلے، ہووے سوہنی لڑائیا۔ میرے بچن پُھل وانگ کردے، کِرن کِرن تیرا نُور چمکائیا۔ تیرے قول اقرار چر دے، صدی چوڈھویں دے بھگتائیا۔ لکھ لیکھ کدے نہ مڈے، میٹنہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ لہنے پورے کر دے گوہند والی چٹ دے، چاروں کُنٹ کھوج

کھوجائیا۔ جھگڑے مُکا دے پتھر اٹ دے، تُو دھ بن سِیس نہ کھئے جھکائیا۔ تیرے کھیل نو تِنت دے، نِج نیتز دینے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے میرے صاحب سچے سُلطانا، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ کُچھ لیکھا ویکھ جگت افغانا، آفت اپنا حُکم بنائیا۔ تیرا حُکم ہووے دیوانہ، دیوانی فانی کرے سرب لوکائیا۔ سچ سنديشه دے پیغام، حُکم کائنات سُنائیا۔ کوڑی کِرپا مٹے نِشانہ، نِشانہ جھوٹھ رہے نہ رائیا۔ اُمت بنہ گانا، نبی رسوُل سگن منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سنديشه نر نریشا اک اکلے اکو دینا اُچائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن کلجگ میرے بچے نہ، چوٹھے جگ دیاں سُنائیا۔ شبدی حُکم سُن اپنے کتے، کلمے توں باہر اک پڑھائیا۔ سرِشٹی صاحب سُلطان ہو کے ڈتے، ڈنڈا دُھر دا ہتھ اُٹھائیا۔ کوڑ گڑیارے چاروں گُٹ بھتے، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ شاہ سُلطان کرے اٹھے، نیتز بین ہووے لوکائیا۔ کھیل ویکھاں عرش فرش نرگن دھار زمیں اُپر تھلے، جل تھل مہیئل کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے کی محمد آشا کہندی، کہہ کہہ رہی سُنائیا۔ عیسیٰ دھیان کرے دشا لہندی، لہر لہر وچوں پرگٹائیا۔ موسیٰ لگی ویکھے مہندی، کون رنگ رنگائیا۔ تیئی اوتار کہن کون دھار اتم ویندی، وہن اپنا رہی بنائیا۔ نانک گوہند کہے جو بھانا آئی سہندی، حُکمے وچ سِیس جھکائیا۔ ستگر شبد کہے سو ساچے دھام سچکھنڈ دوار چرن کول اک رہندی، رہ کے خوشی منائیا۔ کلجگ کہے میری کلا کدے نہ ہووے ڈھہندی، ڈھاہ ڈھیری خاک نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا دینا گھلائییا۔ پُرکھ اکال کہے سُن کلجگ چھوٹے لال، لالن دیاں درڑائیا۔ محمد لیکھا لیکھا کمال، بن اکھراں اکھڑ سمجھائیا۔ ایسے منگیا اک دلال، وچولا دُھر دا لیا بنائیا۔ موسیٰ ہو کے ہستی وچوں حلال، حق الیکین لیا بنائیا۔ تیئی اوتار دے کے نام پیغام، سنديشه سچ سُنائیا۔ نانک گوہند دُھر دا حُکم کر پروان، پروانے گرُمکھ لئے پرگٹائیا۔ جنہاں دا لہنا وچ جہان، دین دُنی توں باہر رہیا رکھائیا۔ تنہاں میلا میل وچ جہان، جہالت اندروں دئے کڈھائیا۔ صاف کر کے کایا کعبہ حق مکان، جلوہ نُور کرے رُشنائیا۔ نظری آئے اک امام، آمد وچ اپنا پڑدا لاپیا۔ من دا رہے نہ کھئے غلام، سُرقتی شبد دُهن سنوائیا۔ امرت رس پیا کے جام، جہاں توں لئے چھڈائیا۔ پُورب لہنا مُکا کے تمام، طمع دی ترکھا دئے بُجھائیا۔ ساچی منزل دس آسان، رستہ اکو اک

چڑھائیا۔ جس گرہ ملے سِری بھگوان، پاربرہم پتیرمیشور نظری آئیا۔ ست ست دا جھلے نشان، ست ستوادی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ کلجگ سُن دُھر دی اگتی بات، باطن دیاں جنائیا۔ جو گر اوتاراں پیغمبران شبد اگتی جنائی گاتھ، شبدی شبد ڈنک وجائیا۔ تنہاں دا دینا دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جو گوہند گیا آگھ، آخر اوہو کھیل ورتائیا۔ پرگٹ ہو کے پرتھی آکاش، گگن گگنتر پڑا رہیا چُکائیا۔ جن بھگتاں اندر کر کے واس، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم کر کے داس، داستان اگلی رہیا سُنائیا۔ ساچے منڈل وکھا کے راس، گوپی کاہن سرتی شبد ناچ نچائیا۔ پرگٹ ہو کے پُکھ اکالا آپ، آپ اپنا پڑا لاپیا۔ ست سہیلا دے کے جاپ، اک اکیلا ویکھ وکھائیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پت پت رہیا بنائیا۔ بجر کپائی کھول کے تاک، نیج نیتر لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رہبر نور لاپیا۔ کلجگ سُن حُکم اک نِگا، نِکی نِکی دھار جنائیا۔ تیری کِریا دا بدل دینا سکے، سیکھیا اگلی آپ سمجھائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران جیہڑا نام شبد سندیشہ دتا، لوکيات جگت پڑھائیا۔ اُس تون اگلا کھیل انڈھا، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ پُکھ اکال دین دیاں سب دا بننا حقیقی پتا، پتیرمیشور دُھردرگاہیا۔ جیہڑا مرے نہ جھے سڑے نہ وچ کسے چکھا، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبران لیکھ لیکھا، قلم شاہی کاغذ جوڑ جُڑائیا۔ اُس نے چار ورن اٹھاراں برن چار کُنٹ دہ دشا دینی ساچی سیکھا، سیکھیا وچ ساکھیات نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پوری کر کے اچھا، اچھت پور آپ ہو جائیا۔ نام بھنڈارا پا کے بھچھا، بھکھ اپنے لینے پرگٹائیا۔ جیہڑا صاحب سلطان سِری بھگوان جگ نیتر نور نورانہ شاہ سلطانا کسے نہ دسا، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے پرہ، محمد میرے ولّ تگے نال غصے، گہری آگھ بنائیا۔ کچھ روس چڑھیا مؤسے، مُکھوں بول بول سُنائیا۔ عیسیٰ دُور دُراڈا دِسے، اپنی کروٹ رہیا بدلائیا۔ تیئی اوتار ہوئے چھتھے، چاروں کُنٹ آگھ کھلائییا۔ نانک گوہند کڈھ کے دُھر فرمان دے چٹھے، سب نوں رہے سُنائیا۔ کیوں صدی چوڈھویں پٹے، پٹنے والا کرے آگوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ صدی سدیوی پیتے، ویلا وقت دے گواہیا۔ جس نے تہانوں دھرتی اُتے گھسیٹا نیچے، نیچوں اُچ دے بنائیا۔ جو کھیل تماشے دین دُنی وچ کیتے، کرنی دا کرتا ویکھ وکھائیا۔ جو پچھ جگ چوکڑیاں والے پیتے،

اپنا پندھ مُکائیا۔ آگے چلنی پرہ دی اکو رتے، مندر مسیتے کھڑا دئے چھڈائیا۔ اکو کلمہ دئے حدیث، ہر پردے کرے پڑھائیا۔ جس دے نام نِدھان آب ِحیات امرت رس باٹے پیتے، پیت پیتمبر اوہو رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ ستگر شبد کہے سُنو حُکم اک جگدیشا، جگدیشر رہیا درڑائیا۔ لیکھا مُکناموسُ عیسیٰ، اسم اعظم اکو رہیا پرگٹائیا۔ محمد محمدی ویلا بیتا، محبوب کرے رُشنائیا۔ تیئی اوتار ترے گن توں ہو اتیتا، ترے بھون رہیا سمجھائیا۔ نانک گوبند نرگن دھار شبدی رُپ ٹھاندا سیتا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ستگر شبد کہے ایہ کھیل پرہو پاربرہم پتپریشور اپنا آپے کیتا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سب نے بھانا مننا میٹھا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کایا وجود تن ماٹی خاک تپنا انگیتھا، مایا ممتا موہ وکار ہنکار اگنی آگ جلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑدا آپ اٹھائیا۔ کلجگ کہے پرہو محمد وٹے گھوری، غصے نال ڈرائیا۔ عیسیٰ کہے کی جگ بدلنا ضروری، پروردگار دے سمجھائیا۔ موسیٰ کہے آگے کپڑی کریئے مزدوری، کون چاکر رُپ وٹائیا۔ تیئی اوتار کہن انت اخیر ہوئی مجبوری، موجودہ ہو کے حُکم سُنائیا۔ نانک گوبند کہے پرہ جوت اگنی نوری، نور نورانہ نظری آئی۔ ستگر شبد کہے سب دی مُنیاد ہوئی پوری، پورنا پرہ جو رہیا پائیا۔ اپنی اپنی چُک لُو بھوری، بھرم آگے رہے نہ رائیا۔ پینڈا آیا نیڑ منزل رہی نہ دوری، دُور ڈراڈا آپ جنائیا۔ کلجگ شرع رہن نہیں دینی کوڑی، کوڑ کٹب دینا مٹائیا۔ اک پُرکھ اکال دین دیاں دی سرن منگنی دھوڑی، دُھر دا مستک لیکھ دئے بنائیا۔ کوئی سوانی گرمکھ رہے نہ مُگدھ موڑھی، مورکھان اکو رنگ رنگائیا۔ سب دی صفہ اٹھنی پھوڑی، پھوکٹ والا نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی بے پرواہیا۔ کلجگ کہے پرہو حضرت محمد اکھاں کڈھے لال، تیرے لال رہیا ڈرائیا۔ عیسیٰ کہے آگے بند ہو جانا حلال، حلالی والا رہن کھئے نہ پائیا۔ موسیٰ کہے سب دے سر اُتے کوکدا کال، کال نگارہ ڈنک وجائیا۔ تیئی اوتار کہن کپدی کریئے سنبھال، سمبھل پیر نہ کھئے ٹکائیا۔ نانک گوبند کہے ایہ کھیل پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آپ کرائیا۔ ستگر شبد کہے جگ چوکرئی وکھری چال، چال نرالی آپ پرگٹائیا۔ ستجگ ساچی ست دھرم بنا کے دھرم سال، دھرم دوارا اکو اک رکھائیا۔ جتھے کھتری براہمن شوڈر ویش اکو ملے مان، ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا گان، پاربرہم برہم مل کے

وَجَّ وِدھائیا۔ سَت سَتواد جھلے اِک نِشان، نِشانے نِچھاوَر کر کے گَر اوتار پِیغمبر سارے سِیس جھکائیا۔ سَت سَت دا اِک ہووے اِسلام، اعظم دا اِسم اِسم اعظم عظیم اُل شان سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیشہ اِک سُنائیا۔ کلجگ کہے محمد کہیا ولیوُل اللہ، اللہ واحد وزید وزرے وزوُر وزگول وِزا نظری آئیا۔ زویلے حق شریکے کزول غزلے کمیں غمے زول، زمیم اُل زماں شہنشاہیا۔ اعظمے ازول، قسمے قبولِ حضرتے ازول، ازیدے ازاں وزیدے زواں، زیرے نواں نوازش وِچ سرنائیا۔ چشمے نزیں، گوشے وزیں، تہازے اُلین، کلازے کلو، مُحْتَاجے ملوہ، بے مُحْتَاجے تُوَرے تُوَر اِلاہیا۔ جیاوُل اہو، کیاوُل زہو، بیزابل زہو، زُمَّتائل زمو، زیرے زاد، ارشادے شاد نظری آئیا۔ مُصْتَفے کلو، مُنحرفے رو، بطرفے زرو، ذرا ذرا ذرے ذرے زینو سار نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پردہ اوہلا آپ چُکائیا۔ کلجگ کہے محمد کہے کزینے کزا، کزتے کزتے کزودے کراشانیا۔ کُشادے خوشامد وِچ لوکائیا۔ زِبہتیرے زوہدو ضمیرے بودھو، آخیرے نزیہو، زکیتے زکیتے زکالو، یکے یک طرف سوہیا پائیا۔ شاہے شوشش اِلے اللہ ہو، ولے ولی اُل کلے اُل ملے، تُلّا اُل طلے، دین اُل دلے، درے دربار درگاہ ساچی اِک رُشنائیا۔ خزیبو خرا، محبُوو نرا، نزیبو شرع، عُربت حیراں، حرامے اماں، کلجگ پیغام، بارام رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوُن بھگوان، سب دا لیکھ لیکھ وِچ کر کے رواں، روانگی پروانگی اِحسانگی وِچ احسان اگے نہ کھئے رکھائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۳ سُکھدیو رام دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

جنم مرن دا سب دا لیکھا، لکھ چوڑاسی ونڈ ونڈائیا۔ کال مہاکال بولی وِچ لے کے ٹھیکا، لکھت رائے دھرم ہتھ پھڑائیا۔ چتر گپت سب دا رکھے چیتا، کرنی کرماں ویکھ وکھائیا۔ تت وجود سب نوں بدلنا پئے بھیکھا، انڈج جیرج اُتہج سیبج پھیری پائیا۔ جنہاں نوں صاحب ستگر بنائے اپنا بیٹا، مہر نظر بے نظیر اُٹھائیا۔ نظری آوے نیتن نیتا، دُوَر دُرادا پنڈھ چُکائیا۔ سرتی شبد کرا کے ہیتا، بِنِتکاری ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ اتم لے کے جاوے اپنے دیسا، دیس دسنتر پنڈھ مُکائیا۔ جس گھر وسدا رہے ہمیشہ، پاربرہم پتپریمیشور اپنا ڈیرہ لائیا۔ گرمکھاں وکھا کے

اِکو سوہرا پیکا، پریم اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جنم مرن دا لیکھا سدا مُکائیا۔ لیکھے وچ جمدے مردے، مُردی جیو جنت اکھوائیا۔ اگنی نال تتاں والے سڑدے، مٹی خاک سر چھپائیا۔ جو صاحب ستگر انتر نرنتر یاد کردے، ساہ سواس وچوں بدلائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدے، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ اوہ منزل حقیقی چڑھدے، پندھ آگے رہے نہ رائیا۔ درشن اِکو محبوب کردے، جو نظرے نُور خدائیا۔ کھیل ویکھ اگنی گھر دے، گھر گمبھیر سیس جھکائیا۔ سو سنت سُپیلے منزل اپنی آپے وردے، وارث اِکو سوہرا پائیا۔ لیکھے وچ کدے نہ جمدے مردے، مُردے ہو کے مُرید مُرشد وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشہار اِک سرنائیا۔ جنم مرن دا لیکھا مُکدا، مُکمل ملے اِک سرنائیا۔ جس نے نام گایا اِکو ٹک دا، تُخم تاثیر گیا بدلائیا۔ آتم پرما تم وچھوڑے والا پندھ چُکدا، چاروں کُنٹ نُور رُشنائیا۔ ستگر کِریا گُرمکھ من کلپنا وچ کدے نہیں دُکھدا، دُکھیاں دارو آپے لئے کرائیا۔ جس ویلے ناتا جُڑ جائے بھگت بھگوان پتا پت دا، کلیش درویش نیڑ کھئے نہ آئیا۔ مارگ مل جائے اِکو سُچ دا، ست ستوادی ہوئے سہائیا۔ جنم کرم دا لیکھا جگت نالوں تُٹ دا، تُٹی گنڈھ آتم پرما تم اپنے نال بندھائیا۔ سدا وقت سہنجنا ساچے گھر ہووے سُکھ دا، اند اند وچ وجے اِک ودھائیا۔ اوہناں دا پینڈا ایتھے اوتھے سدا مُکدا، جنہاں مُکمل ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہر سنت سُپیلے گُرمکھ گُرسکھ بھگت بھگوان ہو کے آپے چُک دا، چار کُنٹ دہ دِشا کھوج کھوجائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۳ جاگیر کور دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

جنم کرم دا لیکھا جس مُکاؤنا، مکتی توں پرے ملے سرن وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اِک مناؤنا، پاربرہم پنپریشور ڈھردرگاہیا۔ ساچی سرن سچ سوامی انترجامی اِک تکاؤنا، دوجا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ پرما تم آتم وچ وساؤنا، نُور نُورانہ نُور کر رُشنائیا۔ ڈھر دا ڈھولا گیت گاؤنا، گھر گمبھیر صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تِس دیوے مان وڈیائیا۔ جنم کرم دا لیکھا سدا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جو ستگر شبد چڑھ گیا بیڑے، جیون نئیا نوکا پار کرائیا۔ چوراسی گھنن گھیر کوئی نہ گھیرے، جم کی پھاسی نہ کھئے

سزائیا۔ دین دِیال کرے سد مہرے، نگاہبان مہر نظر اٹھائیا۔ پورب لیکھا سرب نیڑے، لہنا اور رہے نہ رائیا۔ ایکا رنگ رنگائے گرو گرو چیرے، چیللا گرو اکو دھار سہائیا۔ کلجگ کوڑی کریا پار کر کے اندھ اندھیرے، ست جوت کرے رُشنائیا۔ ست دوار ایکنکار جیہڑے آگئے ویہڑے، دھرم استھان بھومکا سوئی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ جنم کرم دا لیکھا رہے نہ باقی، حساب حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کریا کرے سری بھگوان پُرکھ انباشی، انباشی کرتا اپنی دیا کھائیا۔ بھاگ لگائے تن وجود ماٹی خاکی، خالص اپنا رنگ وکھائیا۔ آتم پرما تم دس کے سچی ذاتی، نرگن نرگن میلا میلا سہج سُبھائیا۔ ایہ کھیل اگما کھلا پاتی، پتپریشور آپ جنائیا۔ پورب جنم لہنا دینا کرماں ویکھے باقی، پکی پاک اپنا کھیل کھلائییا۔ پن صاحب ستگر مکے نہ کیسے واٹی، ادھواٹے دسے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پونجی جنم کرم دی ویکھے راسی، رببر ہو کے رستہ اپنا دئے وکھائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۳ گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

کرم کانڈ دا لیکھا ہووے ناس، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ کریا کرے پُرکھ انباش، انباشی کرتا اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگت بنا کے داسی داس، سیوک سیوا اک سمجھائیا۔ نام چپنا پن جہوا رسن سواس، اجپا جاپ آپ پرگٹائیا۔ امرت دے کے بوند سوانت، نجہر جہرنا اک جہرائیا۔ شبد اگئی وجا کے ناد، دُهن آتمک راگ سُنائیا۔ من منسا میٹ کے واد وواد، وکھ امرت روپ بدلائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دُھردا بنا ساتھ، سکلا سنگ نیہائیا۔ آتم پرما تم پوجا پاٹھ، سمرن اکو اک وکھائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جنم کرم دا لیکھا کرے پورا، پورن ستگر بے پرواہیا۔ جس دا جوتی جوت اگئی نورا، نور نورانہ شاہ سلطانا اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی سرب کلا بھرپورا، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں اپنے نام دی دے کے تورا، تریا تون آگے پڑدا دئے اٹھائیا۔ سہائی

ہووے جگت جگدیش جودھا سؤرپیرا، بیرتا وچ بیر رس اپنا اک چکھائیا۔ جگت جہان شرع کٹ زنجیرا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم ملن دی دس آگئی تدبیرا، تقریر تحریر دا لیکھا دئے چکائیا۔ کھیل وکھاوے گہر گمبھیرا، بے نظیر نظریہ اپنا اک بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ کرم دا لیکھا رہے نہ تن وجود، ماٹی خاک نہ کھئے سزائیا۔ جنہاں ملے حق محبوب، مُحبت وچ میاں بیوی اپنا رنگ رنگائیا۔ گھرانہ دس عرش اُچ عروج، علیجاہ پڑدا دئے اٹھائیا۔ منزل دس اک محدود، پیندا اگلا دئے چکائیا۔ جدھر ویکھن اودھر موجود، چار گنٹاں سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جنم کرم دا لیکھا لہنا دینا تھے ناتا، نر نرائن دیوے سرنائیا۔ کیریا کرے پُرکھ بدھاتا، پاربرہم پتہر میسور بے پرواہیا۔ گُرمکھاں دے کے دُھر دا ساتھا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بن کے پتا ماتا، سوامی انترجامی اپنی گود ٹکائیا۔ آتم جوتی دا بن کے جاتا، جگ جیون داتا دیوے مان وڈیائیا۔ دُھر فرمان سنديشہ دیوے ساچا، سچ کرنی آپ درڑائیا۔ جیو پند تن خاکی ماٹی کاچا، تھر رین کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دے انتر نرتھر ہو کے دیوے اک بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ دھرم رائے دا صاف کرے کھاتہ، چتر گیت لیکھ نہ کھئے پرگٹائیا۔ کال مارے کوئی نہ ڈاکا، لاڑی موٹ نہ کھئے پرنائیا۔ گُرمکھ نؤر نؤر وچوں پرکاشا، پرکاش نؤر جوت وچ سہائیا۔ کرم دا لیکھا رہے کوئی نہ باقا، بقلم خود لیکھن والے سارے دئے مکائیا۔ گُرمکھاں پورا کر کے جنم جنم دا گھاٹا، گھاٹی منزل اپنی دئے چڑھائیا۔ آگے مکے چوراسی والی واٹا، پاندھی بن کے اندج جیرج اُتہج سیتج پھیرا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں وسے سدا پاسا، پاربرہم پرہے اپنے گھر وسائیا۔

★ ۲۴ آسؤ شہنشاہی سمت ۳ ہری سنگھ دے گرہ پند کلا ضلع امرتسر ★

کرم کہے میرا جگ جگ ڈونگھا کھاتہ، خطرے وچ ویکھاں سرب لوکائیا۔ چار جگ سب دیاں سندا رہیا باتاں، بن سروناں سن کے خوشی بنائیا۔ گر اوتار پیغمبران پڑھدا رہیا گاتھا، جو گہر گمبھیر رہیا پڑھائیا۔ پھردا رہیا اُتے دھرنی دھرت دھول جس نوں دُنیا کہے ماتا،

مات پت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دُھر فرمان سِری بھگوان مندا رہیا آکھا، آخرکار وبار اندر اپنی کار کھائیا۔ پرکھدا رہیا دین مذہب دیاں ذاتاں
 پاتاں، واٹاں وچ اپنا پندھ چُکائیا۔ من منوئے دیاں تکدا رہیا خواہشاں، کلپنا وچ جو دئے دُہائیا۔ سوانگیاں دیاں ویکھدا رہیا راساں، گوپی
 کاہن وچ جہاں جو اپنا روپ بدلایا۔ وچھوڑے والیاں تکدا رہیا راتاں، مۇرکھ مُگدھاں گوڑھی نیند سوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ جُگ ساچی کار کھائیا۔ کرم کہے میرا کھیل اچھل اچھل دا، ول چھل دھاری دتی وڈیائیا۔ کوئی لیکھا
 سمجھ نہ سکے میرے گھڑی پل دا، پلک دے اندر اپنی کار دیاں بھگتائیا۔ کیسے اندازہ نہیں آیا میرے بل دا، بلدھاری دتے کھپائیا۔ میرا دھیان
 اِکو دھام اٹل دا، جس اٹل پدوی میری جھولی پائیا۔ جو حُکم سندیشے سب نوں گھلدا، دُھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ اوسے دے حُکمے اندر میں
 ہر گھٹ اندر رلدا، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ کچھ میرا لیکھا اوس اگمی جل دا، جو جل تھل مہیئل اپنی کھیل وکھائیا۔ ستجُگ تریتا
 دوپیر کلجُگ بنا پرہو کرپا کوئی نہ بھلدا، مانس خالی سارے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جُگ جُگ ساچی سیو
 لگائیا۔ کرم کہے میں سب دا داتا، داتار دتی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دا منّ کے آکھا، اکھراں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ تے وجود اندر میریاں نیکیاں
 نیکیاں شاخاں، جس دی گنت نہ کھئے گنائیا۔ نو سو نڑھنوں اِکو وار کراں باتاں، باطن وچ اپنی کھیل کھلائی۔ بنا آگھاں توں آخر منزل تائیں
 جھاکن، پڑدیاں وچوں پڑدا آپ اُٹھائیا۔ میریاں میٹ نہ سکیا کوئی واٹاں، وٹّ بٹھ ویکھاں جگت لوکائیا۔ میرا جوہن سدا جوانی اندر مارے
 ٹھاٹھاں، روپ انوپ اپنا اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری کرنی میری جھولی پائیا۔ کرم کہے میتھوں بچیا رہیا
 کوئی نہ سادھ، سادھنا جگت نہ کھئے کرائیا۔ میں سب دی سندا رہیا دھیمی دھیمی آواز، جو دھرم دواہیوں پرہ رہیا سُنائیا۔ ایہہ میرے اندر
 راز، باہر کرے نہ کھئے شنوائیا۔ کھیل ویکھاں اگم تماش، طمع وچ جگت بلکائیا۔ بن بھگتاں پوری ہوئی کیسے نہ آس، بے آسے سارے دین
 دُہائیا۔ کرم کہے میں اوہناں دا داسی داس، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ بنا پُرکھ اکال توں میرا کرے کوئی نہ گھات، گھائل کر نہ کھئے وکھائیا۔
 کلجُگ انت سِری بھگونت جنہاں نوں دُھر سندیشہ دتی اپنی دات، پئی اِکو دتی پڑھائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، مِت پیارے دتے وکھائیا۔
 نام دی پونجی دے کے راس، رستہ دتا بدلایا۔ مینوں سب کچھ گیا بھاکھ، شبدي شبد حُکم جنائیا۔ میں ہو کے چرن کول کول چرن داس،

داسی داس سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتان پورن دے کے اپنا وشواش، وشو دا واسدیو واستک وابستہ اپنے نال کرائیا۔

★ ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۳ مسنا سنگھ دے گرہ نورنگاباد ضلع امرتسر ★

کرم کہے میرا اوتھے پینڈا مکیا، آگا پچھا نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں نوں پُرکھ اکال گودی چُکیا، چار کُنٹ اپنی دیا کھائیا۔ نرگن نرویر ہو کے پُچھیا، پاربرسم پتپریشور ہو سہائیا۔ شبدي دھار ہو کے بکيا، نعرہ اِکو اِک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ کرم کہے میرا چلے کوئی نہ چارا، چاروں کُنٹ دیاں دُہائیا۔ جنہاں ملیا ایکا ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنا جوڑ جُڑائیا۔ اوہناں بھگتان کر کے نمسکارا، نمستے وچ اپنا سیس جھکائیا۔ ٹھانڈا ویکھ دُھر دربارا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ ایہہ کھیل اگم اپارا، الکھ آگوچر آپے رسیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتان دئے وڈیائیا۔ کرم کہے میں رہاں نہ بھگتان کول، دُور دُراڈا سیس جھکائیا۔ جنہاں دے انتر ٹوں میرا میں تیرا وچدا ڈھول، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ سب توں وکھرا بولن بول، انبولت راگ الاہیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چول، چوچی پریتم مل کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے بھگتان سنگ رکھائیا۔ کرم کہے میں کدے نہ آواں نیڑے، نکا ہو کے دیاں صلاحیا۔ ستگر شبد جنہاں نوں گھیرے، چاروں دشا ہوئے سہائیا۔ چاڑھے اپنے بیڑے، پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ لیکھا مکے میرے تیرے، تیرا میرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صاحب سلطان کر کے مہرے، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ جتھے اِکو روپ ہو گئے گرو چیرے، چیرا گر گرو وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں دا فیصلہ حقیقت وچ آپ نیڑے، لاشریک شرکت دئے کڈھائیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۳ دارا سینگھ دے گرہ نؤرنگاباد ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر کرو ہست اکھڑ، دستخط بنا قلم شاہیا۔ آگے رہے کوئی نہ وکھڑ، وکھڑا وکھڑا بنک سہائیا۔ چوٹی چڑھ کے تکیا اکو نؤر سخر، سکھر کرے رُشنائیا۔ پوجا رہے نہ کوئی اٹ پتھر، پابن سیس نہ کھئے جھکائیا۔ لوکات جگت پریم دا کرنا نہیں کوئی یتن، یتھارتھ دتا درڑائیا۔ تسیں آگئے اپنے وطن، بے وطن دی دیوے نہ کھئے صفائیا۔ میرا اکو سہنجنا ہونا پتن، پتپریشور ہو کے رہیا سہائیا۔ لوکات میں سچ سندیشہ جانا دسن، دہ دشا حق پڑھائیا۔ بھگتاں اندر جانا وسن، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ ایشٹ توڑ کے ماٹی بدن، بدلی وچ عدل اپنا آپ کھائیا۔ سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں جاواں کڈھن، نرگن دھار میلا میل کرائیا۔ سہج سُبھائی کوڑ گڑیار جگت واسنا جاواں وڈھن، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ منسا کراں پوری جو تئی لوح اُتے منگی ارجن، عاجزی وچ عرض دتی سُنائیا۔ جس ویلے کلجگ اگنی پون لگی وگن، چار ورن جگت جلائییا۔ اوس ویلے پُرکھ ابناشی جن بھگتاں دینا اپنا سگن، امرت رس بوند سوانتی انتر مکھ چوائیا۔ نؤ کھنڈ پرتھی ست دیپ کوٹ برہمنڈاں دا کرنا وزن، ترازو کنڈا تکڑ اکو اک اُٹھائیا۔ مالک کیسے دا رہے کھئے نہ کھن، قضا دے مالک کائنات اپنا حکم ورتائیا۔ سرشٹی اُتے خوشیاں نال پھرے اجل، اعلیٰ عظیم تیری سیو کھائیا۔ تیرا اکو ڈھولا گیت گہر گمبھیر ہووے غزل، غرض گرمکھاں پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ دُھر مستک لیکھ بناؤنا آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ بن تیری کیریا رہے کوئی نہ پاک، پُنیت پنت دسے لوکائیا۔ چرن دھوڑی ملے کیسے نہ خاک، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اپنی ہتھیں کھولنے بھگتاں تاک، دوجا ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ چار جگ دا بھوکھت واک، واقف کار پورا دینا کرائیا۔ مہر نگاہ نال لینا جھاک، جھاکئی اتفاق اپنی آپ رکھائیا۔ سجن سہیلے دینا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ سچ سہادھی وچ رہیا آکھ، لوح تئی سوہیا پائیا۔ اک ہور اگئی بات، چرن کول بھیٹ چڑھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی لبھیں آپے ذات، ضرورت گر اوتار پیغمبر رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں سب دا پتپریشور کھلاپات، پاربرہم برہم جلوہ گر نؤر رُشنائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھیلنا تینوں اگئی جاچ، یاچک اپنے لینے اُٹھائیا۔ تیرا بھگت تیرا سنت بن تیرے نام دوجا شاستر سکے نہ کھئے واچ، واچک گیان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں سب دا سخا سہائی باپ، پتا پُرکھ

اکال تیری سرنائیا۔ منزل وکھاؤنی اکھاگھاٹ، دُھر دربارا اِکو نظری آئیا۔ جس گرہ نرگن جوت ہووے پرکاش، دیا باقی اور نہ کھئے چمکائیا۔
 گرُمکھاں پوری کرنی آس، اصل وچ وصل ملے یار دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صدقڑے
 واری گھولی گھول گھائیا۔ ستگرُ شبد کہے کون واری کون گھولی، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ کون بدلدا رہے چولی، کایا پنج تت بدلائیا۔ کون
 دسدا رہے بولی، انبولت راگ سنائیا۔ پُرکھ اکال کہا نال ہوئی، سچ سنندیشہ اک سنائیا۔ ویکھو بھاگ لگن لگا اُپر دھوئی، دھرنی دھرت
 دھول ملے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں رُت سہنجی مؤلی، پت تہنی آپ مہکائیا۔ لکھ چوراسی کرے بھڑی، دروبی کر کر کرائیا۔ کچھ نانک
 نرگن ارجن دھار لیکھا لیکھا وچ راگ گوڑی، جس دی سمجھ جگ ودیا وچ نہ آئیا۔ پرہ دی کھیل کوئی نہ سمجھے لی چوڑی، چاروں کُنٹ
 پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہونی بوری، باورا رُپ دے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی اپنے ہتھ رکھ ڈوری، ڈنڈاوت بندنا اپنی دئے سمجھائیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۳ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگاباد ضلع امرتسر ★

گر ارجن کہے ویلا یاد کر جس ویلے تئی ہوئی توی، تارکا منڈل اُپر دھیان لگائیا۔ شبدي حکم سنندیشہ میں پُرکھ اکال دتا جس ویلے
 ہووے اوتار چووی، چار پیس اپنا حکم ورتائیا۔ تیرا بھگت سہیلا سنگ نیہاوے رُوداس رُوی، رُو سس توں پرے جس دی رُشنائیا۔
 پاربرسم پتیرمیشور اِکو ڈھولا گوین، دین دُنی دیا کھائیا۔ اپنی دھار چلاویں نوین، نو سُو چرانوے چوڑی جگ پنڈھ مکائیا۔ سچ سنگھاسن
 آگے بہویں، گوبند سیجا آپ سہائیا۔ گرُمکھاں اندر نرگن ہو کے سوین، سکھ آسن سوہا پائیا۔ پُورب لیکھا سب دے کولوں لوین، اوتار
 پیغمبر گر بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حکم اک ورتائیا۔ لوح تئی کہے میرا تن وجود نہیں تپیا، تپدی
 ویکھی جگت لوکائیا۔ جنہاں ہر کا نام جپیا، اوہناں جگت دیوے سزائیا۔ ساچا مارگ جس نے دسیا، اوہناں تت ملے سزائیا۔ اندر پُرکھ
 اکال وسیا، باہروں دوزخ جگت لوکائیا۔ ارجن خوشی دے وچ ہسّیا، ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ کلجگ انت دے اندھیری مسّیا، اماوس

اپنا روپ بدلائيا۔ کوئی جگت سادھ رہنا نہیں سچيا، سنجم سُچ نہ کھئے وڈياڻيا۔ کرم کانڈ ہونا کچيا، کاجی گگریا کرے نہ کھئے صفائيا۔ پُرکھ اکال آؤنا بھجيا، نرگن ہو کے پھیرا پائيا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ وجيا، واجب اپنا حُکم ورتائيا۔ مین اوسے دے حُکمے اندر بدھيا، بندنا وچ سپس جھکائيا۔ صدی چوڈھویں سب دا بہار جانا لڏيا، گر اوتار پیغمبر بھجن تهاؤں تھائيا۔ پورب لہنا لیکھا جانا کڈھيا، کھاتہ اگئی پھول پھولائيا۔ کسے بھيو نہ آؤنا یدپ یديا، یادداشت پچھلی رہے نہ رائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھائيا۔ توی کہے کیوں آیا چمیار رُوداس، روی اپنا پھیرا پائيا۔ شنکر بولیا اُتوں گیلاش، سندیشہ اک سُنائيا۔ مین کھیل ویکھیا خاص، پُرکھ ابناشی دتا درڑائيا۔ کلجگ اتم ہور تماش، طرح طرح دا نظری آئيا۔ پرگٹ ہونا پُرکھ ابناش، جس نوں جنے نہ کھئے مائيا۔ گر اوتار پیغمبران دا پھولنا کھات، لیکھا سب دا منگ منگائيا۔ جن بھگتاں پُچھے وات، واسطہ اپنے نال جڑائيا۔ آتم پرما تم بنا کے ذات، جاگرت جوت کرے رُسنائيا۔ تُوں میرا مین تیرا جس نے دسنی گاتھ، وشن برہما شو دی گنڈھ لے کھلائيا۔ ساچی منزل دس کے گھاٹ، گھر اکو اک سہائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنائيا۔ لوح کہے مینوں کیوں سارے کہندے تئی، اگنی آگ وانگ تپائيا۔ مین پریم پیار وچ ہو گئی سستی، ست ستوادی سیو کھائيا۔ میری چوٹھے جگ ہوئی گتی، گھر گمبھیر ملی سرنائيا۔ میری کھل گئی پچھلی اگھی، اگلا لیکھا سوبھا پائيا۔ جس ویلے آؤنا کلاپاتی پتیرمیشور بے پرواہیا۔ اُس دا لیکھ لیکھاؤنا نہیں کسے دند بتی، تن وجود نہ کرے کھئے پڑھائيا۔ سو سوامی انترجامی اپنے نام دی آپ سُنائے پئی، پٹنے والا اپنے نال ملائيا۔ بھگت دوار کھول کے دھر دی ہٹی، ہٹ ساچا اک چلائيا۔ جتھے گرسکھاں دی ہووے گتی، سچکھنڈ ساچے ملے وڈياڻيا۔ ایہہ کتھا کہانی اگلی دسی، دست نال کرے نہ کھئے لکھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائيا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو دستخطاں والا لیکھ، لیکھا اپنا آپ جنائيا۔ جس دا آد جگاد اگئی وپس، اولڑی کار کھائيا۔ کلجگ دھرے اپنا بھیکھ، بھیکھی سارے دئے مٹائيا۔ نرگن ہو کے نر نریش، نار کنت کرے رُسنائيا۔ لہنا دینا دیوے دس دسمیش، گوبند لیکھا جھولی پائيا۔ سنت شپیلے گرمکھ سجن لے ویکھ، بھگت بھگوان اپنا جوڑ جڑائيا۔ سب نوں سانجھی دے کے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائيا۔ تُوں میرا مین تیرا دیونہارا سچ سندیش، سندھیا پرہاتی دا لیکھا دئے مکھائيا۔ آتم پرما تم پرما تم کرے ہیبت،

پتکاری اكو نظری آئیا۔ جن بھگتاں گُرمکھاں ساچے سنناں لگن نہ دیوے ترے گن مایا اگنی سیک، امرت میگھ اک برسائیا۔ جو نرگن سرگن دھار لئے بھیج، بھجن بندگی وچ اپنے نال ملائیا۔ آتم مانے دھر دی سیج، سچ سہنجنی ڈیرہ لائیا۔ رویداس تون لکھنا لیکھے والا لیکھ، جس دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر فرمانا حکم دیوے جس تون سمجھے کوئی نہ وید، کتاہاں وچ قطار نہ کھئے لکھائیا۔

★ ۲۵ آسو شہنشاہی سمت ۳ مکھن سنگھ دے گرہ نورنگاباد ضلع امرتسر ★

گرمکھ کی لکھیں چھیتی چھیتی، شترؤ متر اكو گنڈھ پوائیا۔ ساچے گھر دا بن کے بھیتی، بھیو بہاؤ بھید رہیا کھلائیا۔ پُرکھ اکال تون کہنا بھل نہ جائے پچھلی ساڈی نیکی، نکه وڈے سارے تیری سیو کھائیا۔ جو تیرے ایشٹ دے بنے رہے ٹیکھی، ٹکے مستک دینے لگائیا۔ کلجگ اتم اجڑن والی کھیتی، راکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دواویوں سارے ہوئے پردیسی، دیس واسی اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ من کا من ہویا بھیکھی، بھکھیا مایا ممتا موہ منگے تھاون تھائیا۔ ساچا رہیا کھئے نہ حیتی، ہست کپٹ رہے کُرائیا۔ نرگن دھار آپے ویکھی، وکھری کار نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، تیرے ہتھ دتی وڈیائیا۔ گرمکھ کی لکھدا نال قلم شاہی، شوہر دا حکم دینا سنائیا۔ کی ہونا تھل اسگاہی، اگلا پڑدا دے اٹھائیا۔ کی حکم دیوے دھردرگاہی، محبوب بے پرواہیا۔ کیوں گر اوتار پیغمبراں لوکھات کرے جدائی، جدا جز رہن کھئے نہ پائیا۔ کی ساتھوں ہوئی بے وفائی، وفاداری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کی کھیل کرے گوسائیں، گھر گمبھیر دینا درڑائیا۔ گرمکھ سن روداسے بھلے بھائی، بہاونا تیری دئے گواہیا۔ اوہ گھڑی سہنجنی آئی، جس ویلے دا راہ تکائیا۔ پُرکھ اکالا ویس وٹائی، دین دیا لا نور کرے رُشنائیا۔ سب دی کرنی اپنے لیکھے رہیا پائی، چار جگ دا پچھلا حساب مکائیا۔ ہس کے کہا گوہند میں بوٹا پٹیا کاہی، قلم دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کسے دا بوٹا کسے دی جڑ کسے دی چوٹی چوٹی رہنی ناہیں، نر نرائن اپنا حکم ورتائیا۔ بھجاں پساو آگے کرو باہیں، ہتھ بندنا وچ سپس جھکائیا۔ اكو چلنا حکم رضائی، رضا وچ سزا نہ کھئے بھگتائیا۔ چاروں کُنٹ کال دُہائی، مہاکال ڈنک وجائی، ڈورؤ ڈبرؤ ڈبر کھڑکائیا۔ ایہہ

کھیل بے پرواہی جس نون سمجھے کھئے ناہیں، نانا پرکار اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل ربیا کرائیا۔ گرمکھ کی لیکھا لیکھیں جلدی جلدی، جل ترنگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جدھر ویکھیئے چاروں کُنٹ اگ بلدی، بال بردھ رہے گُرائیا۔ مُشکل رہی نہ ساڈے حل دی، احوال پچھلے دین گواہیا۔ کرتے کھیل کیتی اچھل اچھل دی، ول چھل دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ جیہڑی آسا ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہی بہال دی، بہاؤ بہگت وچ راہ تکائیا۔ اوہ سینت ہو گئی کال دی، اشارہ مہاکال وکھائیا۔ جیہڑی کرنی جگ جگ گھالاں رہی گھال دی، سیوا وچ اپنی سیوا کھائیا۔ اوہ کھیل او سے پُرکھ اکال دی، جو کل دھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ گُراوتار پیغمبراں لوڑ رہی نہ کیسے دھن مال دی، دھرنی توں کھپڑا دتا چھڈائیا۔ آگے کھیل ویکھنی پُرکھ اکال اگتی چال دی، چالو اپنا حُکم کرائیا۔ آسا رہن نہیں کیسے بینتی سوال دی، سوال دلال نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی مُک گئی تلوار ڈھال دی، ڈھک وچوں جھلک اپنی دئے وکھائیا۔ سب نون بندھن ڈوری رکھی جنجال دی، دیناں مذہباں وچ پھسائیا۔ انت کھیل کراؤنی جگت جہان دی، زرگن سرگن زرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ کھیل ویکھنی پُرکھ اکال مہربان دی، محبوب مُحبت وچ سہائیا۔ کچھ گھڑی آؤنی کال نال مل کے رائے دھرم شیطان دی، کلجگ حصہ تھوڑا وچ رلائی۔ کار ورتی اک پردھان دی، پردھانگی سب دی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، دھار پرگٹے مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان دی، انسان دی انسانی ندانی ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۵ آسو شہنشاہی سمت ۳ رادھا سوامی ڈیرہ بابا بگا سنگھ پرتاپ سنگھ دے نال ترن تارن ضلع امرتسر ★

آپ دی رسنا کہے جویں تہاڈی موج، موجودہ دیو جنائیا۔ گرمکھو ستگر شبد دی کرو کھوج، انتر انتر دھیان لگائیا۔ چرن پریتی سمجھو جوگ، جگتی جگت گرو درڑائیا۔ اندرون کڈھو ہوئے روگ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ نجھر جھرنا امرت رس چکو چوک، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ کرو پرکاش نرمل جوت، گھر مندر اندر ہووے رُشنائیا۔ کوئی رہے نہ چنتا سوگ، غمی نیڑ کھئے نہ آئیا۔ اندر باہر گیت ظاہر نبج نیتر ستگر دا درشن کرو روز، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم دیوے ور، پرما تم اپنی موج اک

وکھائيا۔ مَؤج ويڪهن دا جس نُوں چا، من منسا لُو مِٿائيا۔ سَتگر شبد بناؤ اک ملاح، جو بيٽا اپنے کنده رکھائيا۔ شاستر سمريت ويد پُران
 گيتا گيان انجيل قرآن کھاني باني جس دي صفتان والي دئے صلاح، سو مالک خالق پرتپالک اک اکھوائيا۔ بنا سَتگرُو تون لہے کيسے نہ راہ،
 منزل چڙهن کھئے نہ پائيا۔ بينتي وچ کردے رهو دُعا، نمستے وچ اپنا سيس جھکائيا۔ سُرتي هيووے نہ کدے جُدا، شبدی ڈوري تند بندھائيا۔
 گھر ساچا نيچ آتم نظري جائے آ، آپ اپنا پڙدا لينا اُٿھائيا۔ سچ سوامي انترجامي ديونهارا سدا، نت نوت گُرمکھاں جھولي آپ بهرائيا۔ جوتي جوت
 سرُوپ هير، آپ اپني کريپا کر، کرے کھيل ساچا هير، مَؤج وچ اپنا رنگ چڙھائيا۔ مَؤج ويڪھني جے هيووے نت، گر چرن دھيان لگائيا۔
 سَتگر پورا پنتان کرے پوت، پُنت دئے بنائيا۔ سُرتي شبد کرائے بت، مِهر نظر اک اُٿھائيا۔ چارون کُنٺ پئے دس، ده دِشا نرگن نُوں کرے
 رُشنائيا۔ واحد مالک ديسے اک، ايکنکار الڪھ اگم اتهاہ انامي اپنا پڙدا دئے اُٿھائيا۔ پيار مُحبت وچ بن جاؤ ساچے سِڪھ، سِڪھيا وچ ملے مان
 وڌيائيا۔ مانس جنم ساڌھ تِن بٿھ کايا ماڻي ليتي جت، من کا منکا اندرو اندر بهوائيا۔ جوتي جوت سرُوپ هير، آپ اپني کريپا کر، ديونهارا
 ساچا ور، مَؤج وچ مجلس اپنے نال رکھائيا۔ مَؤج ويڪهن دا چاؤ گھنيرا، گھر سوامي گھنيتا نظري آيا۔ جھگڙا رهے نہ تيرا ميرا، تون هي تون هي
 انتر انتر راگ الايا۔ سو سَتگر گن ندهانا مارے پهيرا، جوتي جاتا پُرکھ بدھاتا نظري آيا۔ آون جاون لکھ چوراسي کئے گيڙا، جم کي پهاسي
 پھند دئے کٽايا۔ ايتھ اوتھ دو جھاناں نرگن سرگن بٿھ بيٽا، آتم پرماٿم اپنا ميل ملايا۔ مِهربان محبوب مُحبت وچ کرے مِهر، بے نظير نظر اپني
 اک اُٿھائيا۔ سچ سُهنجنا سوبهاونت هيووے کھيڙا، بند کواڙي کُنڌا کھڙي اندرون دئے کھلايا۔ جوتي جوت سرُوپ هير، آپ اپني کريپا کر،
 ديونهارا ساچا ور، ساچي مَؤج وچ مَؤجوده هو کے درس وکھائيا۔ مَؤج ويڪھو سَتگر چرن، چرن کول ملے سرنائيا۔ انتر کھلے نيتر هيرن پھرن،
 فُرنے سارے بند کرائيا۔ ساچي منزل ملے چڙهن، پنج وکارا نيڙ کھئے نہ آيا۔ سَتگر شبد بن رسنا لگو پڙهن، اچيا جاپ اپني دھار بنائيا۔
 جھگڙا رهے نہ مرن ڏرن، جپوت جي سَتگر وچ سائيا۔ صاحب سَتگر دين ديال گُرمکھاں آوے پھڙن، سُرتي شبد نال جڙائيا۔ سچ پریم دا
 کر لُو پرن، پيا پریتم آپے اپني گود اُٿھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ هير، آپ اپني کريپا کر، ديونهارا ساچا ور، ساچي مَؤج وچ مَؤج اپنا پڙدا دئے
 اُٿھائيا۔ مَؤج ويڪھني جے هو نزديڪ، نيرن نيرا نظري آيا۔ هير کرتا لاشريڪ، شرڪت اندرون دئے گوائيا۔ مارگ دس اک باريڪ، سُکھمن

ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ شبدی دھار ہو کرے تصدیق، ایڑا پنگل دوویں سیس جھکائیا۔ امرت رس پینا لا کے جھیک، نجھر جھرنا دئے جھرائیا۔ ترے گن مایا توں کر اتیت، ترے پنج دا لیکھا دئے مکائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی آگ دئے بجھائیا۔ سرتی شبد بتھا کے پریت، پریت ہو کے اپنے انگ لگائیا۔ ساچے گھر دے بنو وسنیک، جس گھر وچ چہر چہن نظر کھئے نہ آئیا۔ صاحب ستگر ٹھا کر کرتا ملے ٹھیک، زرگن اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مؤج وچ مہر نظر اک اٹھائیا۔ مؤج ویکھنی اندر وڑ، نو دوارے پندھ تجائیا۔ جتھے ستگر داتا داتار ہو کے لئے پھڑ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ پیار وچ محبت وچ وکھاوے دھر دا گھر، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا مالک سچ سروور ٹھائے آگے سر، جتھے گنگا گوداوری جمننا سرتی نظر کھئے نہ آئیا۔ منزل حقیقی لاشریکی شرع توں باہر جانا چڑھ، جس محرابے محبوب ملے دھردرگاہیا۔ ساون امرت جھرنا رہیا جھر، بوند سوانتی سب نوں رہیا پلائییا۔ ٹھاڈی مؤج اوس دے گھر، جو اجڑے گھراں رہیا وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مؤج وچ مالک اپنا پڑدا لاپیا۔

★ پہلی کتک شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد آگنی کتک، کٹاکش دھر دا نام لگائیا۔ دو جہان رہے بھٹک، برہمنڈ کھنڈ کر لائیا۔ سچ سندیشہ ایکا سخت، ست ستوادی آپ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر کے وقت، ویلا اپنے ہتھ جنائیا۔ زرگن دھار ایکنکار پوری کر کے شرط، پروردگار کھیل کھلائیا۔ جن بھگتاں دے کے اپنا درس، زرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جنم جنم دی سب دی پوری کر کے حرص، ہوس کوڑی رہیا گوائیا۔ رحمت وچ کر کے ترس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی بے پرواہیا۔ کتک کہے میں ویکھیا دو جہان، جہالت ویکھی جگت لوکائیا۔ میرا مالک مہربان، محبوب نور خدائیا۔ جس دی جگ چوکڑی دسدے آئے داستان، کلمیاں وچ پڑھائیا۔ سو ہو کے جودھا سوربیر جوان، جو بن اپنا رہیا وکھائیا۔ حکم سندیشہ دیوے آن، ایکنکارا اپنی کار کھائیا۔ شرع میٹے کوڑ شیطان، شریعت مول رہے نہ رائیا۔ سانجھا دس اک ایمان، کامل مُرشد ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے

دُھردرگاہیا۔ کتک کہے میرا آ گیا وقت سُہیلا، سُہنجی رُت وڈیائیا۔ کلجگ انتر ستجگ ہووے میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ جھگڑا رہے گرو نہ چیلا، چیلا گر نہ کھئے اکھوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا پاربرہم پتیرمیشور ایکنکار ہوئے اک سُہیلا، پروردگار سانجھا یار اپنا رنگ رنگائیا۔ اچرج کھیل پتیرمیشور سچ سوامی اپنا کھیلا، خالق خلق ویس وٹائیا۔ سد وسنہارا دھام نویلا، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کتک کہے میں دساں شبد سندیش، فرمانا دُھردرگاہیا۔ جس دا لکھیا کیسے نہ لیکھ، قلم شاہی نہ کھئے چٹرائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ہر گھٹ انتر نرنتر ہو کے رہیا ویکھ، پیکھت اپنی کار کمائیا۔ دھام سُہا کے ایکا دیس، دشا دُھر دی کھوج کھوجائیا۔ نیر رو کے کہا شیش، وشنوں وشو تیری دُہائیا۔ سرگن چلے کوئی نہ پیش، پیشوا بیٹھے سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل آد جگاد جگ چوکرئی ہمیش، ہمساجن اپنی کار کمائیا۔ سچ سندیشے دے کے گئے کیتن کیت، کوئن کوٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ تکائیا۔ کتک کہے تیری ایکا اوٹ، اوڑک دیاں درڑائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ کھیل ویکھ لوک پرلوک، دو جہاناں پڑدا لاپیا۔ صدی چوڈھویں تیری موج، مجلس اکو گھر بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے کھوج، پڑدا لینا اٹھائیا۔ شبد ستگر اکو بہت، پاربرہم برہم لینا منائیا۔ آتم پرما تم تیری گوت، دوجا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ من واسنا رہے کوئی نہ سوچ، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ چنتا مٹا ہرکھ سوگ، دُکھیاں درد گوائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی دُھر دے کوٹ، کنچن گڑھ سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ دوارے آس رکھائیا۔ کتک کہے میرے صاحب گھر گمبھیر، گور تیری سرنائیا۔ زرگن کٹ شرع زنجیر، سرگن کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ستجگ ساچا کر تعمیر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی امیر غریب، امراید اک وکھائیا۔ لیکھا جان روداسے کسیر، گنگا گنڈھ پوائیا۔ قلم نال بدل تقدیر، تدبیراک جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ پاٹے چیر، چرن کول ملے سرنائیا۔ امرت رس بخش اگما نیر، نج نیر اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ دُھر دی کرنی کر کرتار، کرتب اپنا دے وکھائیا۔ تیرا راہ تگدے رہے جگ چار، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر کرن پُکار، پُنه پُنه سیس جھکائیا۔ گرو گُردیو کرن نمسکار، دُنڈاوت وچ سر نوائیا۔ کل کلکی

اک اوتار، نُوَر جوت رُشنائیا۔ کھیل ویکھ سرب سنسار، سنساری بھنڈاری بیٹھے سیس نوائیا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اُجیار، اندھ اندھیرا کوڑ مٹائیا۔ صاحب سلطان سرشٹی درشٹی اندر کر خبردار، بے خبراں خبر پُچائیا۔ تیرا وقت پہنچیا آن، انک کل اپنی دھار لے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن کارتک میرے کتے، تیرا کرم دیاں درڑائیا۔ پچھلے قول اقرار کیتے پکے، سب دے لہنے پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہکے بکے، بھیسو سکے کوئی نہ پائیا۔ چارے جگ ماندے تھکے، تھکاوٹ وچ لوکائیا۔ سب دے چیتھڑ پُرانے پھٹے، چولا نظر کھتے نہ آئیا۔ ہر کا نام لال گویا وچ گھٹے، کوڈی قیمت کھتے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل فُران کھانی بانی وکدی نال ٹکے، ہٹو ہٹ پھرائیا۔ جگت کھیل چوَنکہ چُناچہ البتے، عالم گیر پڑدا نہ کھتے اُٹھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت ستگر شبد بھجیا چار جگ دے گر اوتار پیغمبران وٹے، واٹاں سب دیاں پور کرائیا۔ حُکمے والے رہن نہ دیوے پٹے، پٹنے والا لیکھا پور کرائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھے ایکا ستھر گھتے، گھائل کرے دین دُنی دا ماہیا۔ سندیشہ دیوے دیگرے بعد یکے، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ستگر شبد آ جا دُھر دے دوُلھے، ہر کرتا حُکم سُنائیا۔ فرمانا فُرنیاں وچ کدے نہ بھولے، بھرم دینا مٹائیا۔ مالک اکو کنت کنتوہلے، ہر کرتا نور خُدائیا۔ جس نوں کہندے پاک رسوُلے، اصل وصل رہیا کرائیا۔ اُس دا حُکم اک معقولے، مُکمل دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد دُلا رے، دیواں مان وڈیائیا۔ چار کُنٹ دے ویکھ اکھاڑے، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ گر اوتار پیغمبران لہنا مُکیا ستاراں ہاڑھے، لیکھا پور کرائیا۔ آگے آئی تیری وارے، وارتا دُھر دی اک سُنائیا۔ ساچے نام دا کر جیکارے، شبد ناد شنوائیا۔ کِریا کرے بھگت وچھل گردھارے، گِرور گہر گمبھیر دئے وڈیائیا۔ نرگن نُوَر جوت بھوئے اُجیارے، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ پُرکھ اکالا پیج سوارے، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ کل کلکی اک اوتارے، دوُجا نظر کھتے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ میری اک عرضوئی، عرض دیاں سُنائیا۔ کِس نوں تیرے دوارے دیواں ڈھوئی، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ تیرا بھگت وِرا کوئی کوئی، کوڑی کِریا وچ لوکائیا۔ کِس دی سُرٹ اُٹھاواں سوئی، نیتر اکھ کھلائییا۔ سچ دوار منّ عرضوئی، بینتی دتی سُنائیا۔ چاروں کُنٹ پھرے دروبی، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سنَدیشہ حق سُنائیا۔ سَتگر شبد اُٹھ پُچھ گُرو اوتار، سچ دیاں سُنائیا۔ پِیغمبران کر خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ کی باقی رہیا وچ سنسار، پُچھنا تهاؤں تھائیا۔ ایہ حُکم سچّی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا کھیل پچھ رہیا سدا نو نو چار، چارے کُنٹ ڈنک وجائیا۔ سو شاہ پاتشاہ سُلطانا ہو اُجیار، نور نورانہ نور چمکائیا۔ ساجن ویکھے خدمتگار، خادم اپنے پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سَتگر شبد کہے گر اوتار پِیغمبر دسو میت، مِت پیارے دیو جنائیا۔ کیہڑی ساچی چلاواں ریت، ریتیاں دے وڈیائیا۔ جھگڑا چھٹے مندر مسیت، کایا کعبہ سوہیا پائیا۔ تن وجود ہووے پت پت پت، پوت دیاں کرائیا۔ کون سوہلا ڈھولا کلمہ ناد سُنواں گیت، انراگی راگ الاٹیا۔ کون نام سنَدیشہ دیواں چیت، چتوت تھکوری من کھئے نہ پائیا۔ کس تھاکر ہووے پریت، کون پریت مل کے خوشی بنائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ ونڈ وندائیا۔ کیہڑا نام کران بخشیش، رحمت اک کھائیا۔ کیہڑا کلمہ دساں حدیث، حضرتو دینا سُنائیا۔ سب دا ویلا پچھلا گیا بیت، آگے نظر کھئے نہ آئیا۔ محمد رو کے مارے چیک، تیرے نام دُہائیا۔ موسیٰ کہے میری رہی نہ کھئے تصدیق، شہادت ونڈ نہ کھئے وندائیا۔ عیسیٰ کہے میں ساتھی چھڈے نزدیک، دُور ڈراڈا پھیرا پائیا۔ تینی اوتار کہن جگت ناتا تئی پریت، پاربرہم پرہ تیری بے پرواہیا۔ گر کہن ساڈی آسا منسا پوری ہونی اڈیک، نانک گوہند راہ تکائیا۔ تیرا کھیل لاشریک، شرکت دین دنی دے گوائیا۔ تیرے وچ اک توفیق، تیرا نام دُہائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کر اُمید، آمد وچ اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ تیرا حُکم دو جہاناں چلے ٹھیک، تھاکر ہو کے کر شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سنَدیشہ اک سُنائیا۔ سَتگر شبد کہے سُنو سنَدیشہ ایکنکار، اک اکلا آپ درڑائیا۔ ناتا چھڈ جگت سنسار، سرشٹی دی درشٹی وچوں سب نوں باہر کڈھائیا۔ وسو اک سچّے دربار، جتھے وسے دُھردرگاہیا۔ دیا باقی کھلاپاتی کرے اُجیار، نرگن نور جوت رُسنائیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی اک اکلا سوہے سچّا سکدار، حُکمے اندر اپنا حُکم سُنائیا۔ جس دا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ کتک کہے میں ویکھیا پُٹ کے اکھ، آخر دیاں سُنائیا۔ پر پُرکھ ویکھ پرتکھ، پرا پسنتی مدھم بیکھری دھار دتی بھلائییا۔ اکو نظر آیا نور سچ، سچ سچّی وڈیائیا۔ جو

بھاگ لگاوے کایا ماٹی کیچ، کنچن گڑھ سُہائیا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، نرگن نؤر جوت کرے رُشنائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، وست امولک اک ورتائیا۔ ساچی دے کے برہم مت، منمت لیکھا ربیا مُکائیا۔ نرگن سرگن رکھنہار پت، پتپریشور نؤر خُدائیا۔ نام جیکارا بول الکھ، الکھ الکھنا آپ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر سرشٹی وچوں کر کے وگھ، سچکھنڈ ساچے دھام بہائیا۔ سب دا سانجھا کر کے جس، تون میرا میں تیرا اکو ڈھولا دتا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے آپ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر درگاہ ساچی جاؤ ٹک، ٹیکٹی اکو نال لگائیا۔ سچ پریم دی پئے کیچ، بن وجود مل محبوب خوشی منائیا۔ سب دا مالک سانجھا پئے دس، دشا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نون کھوجدے گئے کت، کیتے پھیریاں پائیا۔ اوہ سب دا بن کے پت، پتپریشور ہوئے سہائیا۔ کروٹ وچ بدل کے پٹھ، ستمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا ربیا اٹھائیا۔ کتک کہے پرہ چک دے پڑدا، اوہلا رہے نہ رائیا۔ ستگر شبد کہے سچ کھیل اگئی کردا، کرنی اک دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہہ مالک سچ گھر دا، در اکو اک سہائیا۔ کلجگ اتم ویس کر نہکلنک نرائن نر دا، نر ہر اپنا پھیرا پائیا۔ دُھر دا نام اگئی شبدی دھار ایکا پڑدا، دُھر فرمانا رانا اک اُچائیا۔ نہ جیندا نہ کدے مردا، مرن جمن وچ نہ آئیا۔ جیہڑا حکم دتا پر دا، پروہتاں ربیا سمجھائیا۔ ویکھو کھیل اپنے ہر دا، جو پردیوں ربیا اٹھائیا۔ جس دا لکھ چوراسی پھل ربیا جھڑدا، پت ٹہنی آپ ہلائی۔ گر اوتار پیغمبران گھاڑن ربیا گھڑدا، بھنہار بے پرواہیا۔ سو کھیل دکھاوے اگئی سر دا، سروور اکو اک سہائیا۔ جتھے بھگت سہیلا تردا، دُرمت میل دھوائیا۔ منزل اک اگئی چڑدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پُرکھ ابناشی درشن کردا، جوتی جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں صاحب پرہ در حاضر، حضور دینا سمجھائیا۔ درویش ہو کے عاجز، بندنا سیس جھکائیا۔ سب دے اُتے ہوواں قابض، ویکھاں جگت لوکائیا۔ حکم دیواں اکو واجب، وضاحت نال سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دی ہووے اک عبادت، اکو نام صلاحیا۔ دین دنی دی بدل کے عادت، اعلیٰ جاہ دیاں دکھائیا۔ ساچے در ملے رفاقت، فقرہ کوڑ نہ کھئے بنائیا۔ آتم ویکھ تیری امانت، پرہ تیرے نال ملائی۔ تیرا نؤر صحیح سلامت، سہج جوگ سکھدائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ علامت، ممتا موہ دیاں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ کیوں

روندے پیغمبر پیر، پاربرہم دینا سمجھائیا۔ پروردگار کہے انہاں دی کھسن لگی جاگیر، جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ اوتار ہون لگے دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پُرکھ اکال کہے ست دھرم ہون لگا تعمیر، طمع دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ سُن کے حُکم گر اوتار پیغمبر آئے در ٹھانڈے ہوئے اکٹھے، اکو وار سُنائیا۔ پرہو آہ لے اپنے چار جگ دے پٹے، پاٹل تیری بھیٹ چڑھائیا۔ تیری دُنیا تیری سرشٹی تیرے پھڑائی ہتھے، خالی ہتھ دتے دکھائیا۔ اسپن بن گئے بھائی سکے، مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چھڈ کے پنج تتے، تیری جوت وچ سائیا۔ تیرے فرمانے سُنئے سچے، سندیشہ اک درڑائیا۔ تن وجود نہ جانئے کچے، بھانڈے ماٹی نہ پوچ پُچائیا۔ تیرے بنے رہیئے بچے، پتا پوت گود اٹھائیا۔ جو جگت سندیش دتے، بھوکھتاں وچ سُنائیا۔ اوسے تے ہو گئے پکے، تیری اوٹ تکائیا۔ کریا کر پُرکھ سمرتھے، سچ تیری سرنائیا۔ دین مذہب رہے کوئی نہ رتے، جھگڑا دینا گوائیا۔ بن تیری کریا ساچا لاہا کوئی نہ کھئے، مندر ملن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حُکم دینا ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسپن کریئے قول اقرار، پرہ تیری سرن سرنائیا۔ بچن بولے تیری وچوں دھار، شبد شبد نال شنوائیا۔ سنسار وچ تیرا ناؤں آئے اچار، اجرت منگ نہ کھئے منگائیا۔ تینوں کہے کے کلکی اوتار، نہکلنک وڈیائیا۔ آپ کر کے نمسکار، نو نو سپس جھکائیا۔ سب کچھ تیرے اختیار، ساڈا اجر رہیا نہ رائیا۔ کریا کر آپ کرتار، فُدرت اپنی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے او سُنو حُکم حقیقی، حُکم دیاں درڑائیا۔ پچھلی چھڈ دیو ہُن ریتی، ریتوان رہیا سمجھائیا۔ سارے کہو اک نال چنگی پریتی، پریتم اکو دھر دا ماہیا۔ سب دی پچھلی اودھ بیتی، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ محمد کہے عیسیٰ کچھ دھیان کر آگلا، آگے کی دکھائیا۔ موسیٰ کہے میں ویکھاں کی جنگلاں، جوہاں دین دُہائیا۔ سب نوں پین والا بھندنا، بھاندکی اپنی ڈور رہیا اٹھائیا۔ جنہاں نوں بھل گئی دھر دی بندنا، بندگی توں بنا بندے دین دُہائیا۔ دھرم دوار اوہناں نوں ٹنگنا، جگت کوڑ قصائیا۔ کتک کہے کچھ میرے وچ لیکھا ونڈنا، حصے اگلے رہیا پائیا۔ گرمکھ ورلے جگت جہان لنگھنا، شوہ دریا پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ کتک کہے میری ونڈ اک نکئی، ہارھ ستاراں دتی سمجھائیا۔ پرہ دی دھار ہونی تکھی، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔

بنا بھگتاں توں رہے کوئی نہ سیکھی، ساکھیات سُنائیآ۔ چار جُگ دی پچھلی کڈھ کے چٹھی، گر اوتار پیغمبران دینی پڑھائیآ۔ جس نوں سارے کہن انڈیٹھی، نیتراں آگے کرے رُشنائیآ۔ پہلی کتک کہے میری اوہ متی، جو مِتِر پیارا گوہند گیا سمجھائیآ۔ سب نوں گھر گھر ہوونی جچی، یاچک نظر کھئے نہ آئیآ۔ نیتر روون مُنی رکھی، رکھیشر سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک اُپجائیآ۔ پیغمبر کہن کی حُکم سندیشہ لگا آون، اگئی آواز جنائیآ۔ رو کے کہے اُنجا پون، پون پانی نال دُہائیآ۔ سب دا لیکھا آیا مُکاؤن، ہر کرتا دُہردرگاہیآ۔ بھگت سہیلے آیا ملاؤن، جُگ وچھڑے جوڑ جُڑائیآ۔ کلجگ وچ ستجگ آیا بدلاؤن، بدلی کرے تھاون تھائیآ۔ کوڑی کِرپا آیا ہٹاؤن، ہٹ و نچارے پھول پھولائیآ۔ ایکا نام آیا جپاؤن، جگ جیون داتا دُہردرگاہیآ۔ کل کلکی آیا اکھواؤن، بنا اکھراں کر پڑھائیآ۔ سچ دوارا آیا وساؤن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیآ۔ کتک کہے ویکھے کرم اچاری، اچرج کھیل بنائیآ۔ جگت جگیا سو ویکھ سنساری، سرب رہیا اُٹھائیآ۔ نو سو نڑھنوں بھگتاں نوں درشن دینا اج دی رین اکو واری، دُور دُراڈے آپ اُٹھائیآ۔ ستان دیاں کرے خبرداری، نواں کھنڈاں ڈنک وجائیآ۔ جگت سادھاں دئے آدھاری، بھگتاں نام شنوائیآ۔ نیتر کھولے ویکھو اکھ آگھاڑی، لوچن بند نہ کھئے کرائیآ۔ بھيو کھلائے دُہردباری، ہر کرتا شہنشاہیآ۔ صدی چوڈھویں اوسے دی آئی واری، جس دی وارتا آئے سُنائیآ۔ زرگن جوت کرے اُجیاری، نُور نُورانہ ڈگمگائیآ۔ چاروں کُنٹ کرے خواری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کچھ لیکھا لکھن لگائے درشن سنگھ لکھاری، قلم گرُمکھ کولوں ہتھ پھرائیآ۔ حاضر ہو جائیو سنساری بھنڈاری، پچھلا پندھ مُکائیآ۔ نیڑے ڈھک جاؤ سنگھاری، سہج نال سُنائیآ۔ تیئی اوتار ویکھو درباری، ہر کرتا دُہردرگاہیآ۔ مؤسیٰ عیسیٰ محمد اکھ آگھاڑی، نیناں نین تکائیآ۔ نانک گوہند تگو جوت زرنکاری، زرگن نُور جوت رُشنائیآ۔ سارے کرو اک نمسکاری، ڈنڈوت بندنا سجدہ سیس جھکائیآ۔ پھیر بولو شبد جیکاری، ڈھولا دُہردرگاہیآ۔ کھیل ویکھو اگم اپاری، اپرپر سوامی آپ وکھائیآ۔ جس دی وارتا گاؤندے آئے وارو واری، جُگ چوکڑی لیکھ لکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سو اپنا حُکم ورتائیآ۔ ستگر شبد کہے کی لکھاری لکھدا، لیکھا دینا دِرڑائیآ۔ آگے حُکم ورتنا اک دا، ایکنکار ہوئے سہائیآ۔ جو مالک سب دا دِسدا، دہ دِشا وچ سہائیآ۔ جس نے رُپ دھریا اگئی پت دا،

پتیرمیشور نظری آئی۔ اوہ لہنے دینے سرب نچھدا، جگ چوکڑی کھوج کھوجائی۔ پاسا بدل کے اپنی پٹھ دا، سنکھ ہو کے سوہا پائی۔ جن بھگتاں وقت سہنجنا کرے جت دا، ہاردی ویکھے کوڑ لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک سہجے دے سنائی۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو او آگے، شو شوے سیو کائی۔ نرگن دھار سب نے اپنے ہتھ بدھے، بندنا سیس جھکائی۔ پُرکھ اکال کہے کیوں تھانوں دتے سدے، فرمان اک جنائی۔ انت اخیر نگاہ مارو اپنے جگھے، دین دنی ویکھ وکھائی۔ کلجگ جیو بگڑے پتے بگے، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائی۔ دہ دشا اگنی لگے، امرت سینچ نہ کھئے بھجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک سنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی دسیئے پرہہ ٹھاکر، آگے بھیکھئے نہ پائی۔ توں گہر گمبھیر ڈونگھا ساگر، گر اوتار پیغمبر تیرے انتر تاریاں لائی۔ اکھراں وچ تیرا نام کردے گئے اجاگر، صفتناں وچ ڈھولے گیت سنائی۔ در درویش، بن دے رہے عاجز، خادم ہو کے دھر دی سیو کائی۔ تیرا حکم منڈے رہے واجب، در ٹھانڈے سیس نوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پڑدا دے چکائی۔ گر اوتار پیغمبرو میں پڑدا لگا چکن، ہر کرتا رہیا سنائی۔ سب دا پینڈا لگا مکن، مکمل رہیا درڑائی۔ جودھا سورپیر شبدی لگا اٹھن، نوجوانا ویس وٹائی۔ سنگھ شیر ہو کے لگا بکن، نام بھیک اک سنائی۔ سب دے کولوں لہنا دینا پورب لگا پچھن، پچیا رہن کھئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن کچھ پچھلی کر یاد، پرہہ تیرے آگے سرنائی۔ پڑدا کھول اگما راز، رازق رحیم دے جنائی۔ جیہڑے سندنے نہیں تیری آواز، اوہ کلجگ سادھ لینے اٹھائی۔ سب دے مگر لگاؤنا شبد اگمی باز، بازاں والے ویس وٹائی۔ اکے حکم نال کھول دے جاگ، سٹا رہن کھئے نہ پائی۔ تیرے حکم دا ہووے راج، رعیت اپنی اتم لینی بنائی۔ ساچے دھرم دا چلا جہاز، نئی نؤکا نظر کھئے نہ آئی۔ اکے وار کردے کاج، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیائی۔ ساڈے ہتھوں پھڑ لے واگ، خالی ہتھ سیس نوائی۔ تیری جوت دا جگے چراغ، شمع اکو نور رُسنائی۔ اسیں وعدے کردے آج، گر اوتار پیغمبر رہے سنائی۔ جس ویلے آوے پہلی ماگھ، دین دنی وچ ڈنک دینا و جائی۔ ساڈے وڈ وڈ ہوون بھاگ، وڈبھاگی دینی وڈیائی۔ منوا کوڑ رہے نہ باغ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائی۔ ساچا حکم دے شتابی، شرع وچ وڈیائی۔ عشق رہے نہ حقیقی مجازی، مزہ اپنا دے چکھائی۔ جگت انکڑیاں دی

ودھ گئی آبادی، گُرمکھ نظر کھئے نہ آئيا۔ کُچھ ياد کر قوئل بغدادی، جو نانک آيا سمجھائيا۔ کُچھ ليکھا ويکھ ماضي، رام دئے گواپيا۔ کلجگ
 اتم گُر اوتار پيغمبر مالک رهے نہ کوئي آراضي، سب دا ليکھا دينا مُکائيا۔ پروردگار سانجھے يار اوھ فتوے والا بن جا قاضي، قضا اپنے نال
 ملائيا۔ جگ دی اُلٹ دے بازی، بازی گر اپنا سوانگ وکھائيا۔ گُر اوتار پيغمبر کہن اسين سارے بهئے راضي، خوشياں وچ تالیاں دئيے
 لگائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کَريَا کر، دُھر دا حُکم آپ بدلائيا۔ گُر اوتار پيغمبرو ايکا وار چرن جاوو چھوھ، چھوهرے بانکے
 دياں بنائيا۔ لنگھ جان ديؤ چھي پوه، کھيل اپنا دياں وکھائيا۔ جو کرنی سو آپے جاني هو، هوکا ديوے جگت لوکائيا۔ نرگن جوت دی کر کے
 لو، لوآن پُرياں پڑدا لاپيا۔ اپنے ورگا آپے هو، کراں کھيل تهاؤں تھائيا۔ سب دے کولون نام دی وستو لوآن کھوھ، خالی دياں کرائيا۔ شبدي
 دھار کلجگ ستجگ بيل بنا کے هل ديواں جوھ، جوگی جوگيشر سمجھ کھئے نہ پائيا۔ اُچے تُلے پربت سُمند ساگر ڈُونگهي کھائي لوآن تُوھ، پچيا
 رہن کھئے نہ پائيا۔ کيسے نال کراں نہ کوئي دھروھ، کرمان دی ديواں سزائيا۔ جن بهگتاں نَجھر جھرنا امرت رس ديواں چو، بُوند سواتي آپ
 تُپکائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کَريَا کر، ساچا پڑدا آپ اُٹھائيا۔ گُر اوتار پيغمبر کہن چھي پوه تے ہونا کی، هر کرتے دے
 درُزائيا۔ پُرکھ اکال کہے ميں شبد سنديشہ دينا جی جی، جیوت جگ جنائيا۔ ساچے نام دا بيچ دينا بی، اپني ہتھيں آپ تُکائيا۔ ست دھرم
 دی چلا کے ليہ، مارگ اکو دينا وکھائيا۔ بهگتاں کولون رکھا کے نيہ، مندر سوہنا دينا سمجھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کَريَا کر،
 کرے کھيل ساچا هر، سچ سنديشہ اک سُنائيا۔ گُر اوتار پيغمبرو آگے ويکھو حالت جگ، سہج نال سمجھائيا۔ شبدي حُکم لگاؤنی آگ،
 چارون گُنٹ نہ کھئے بُجھائيا۔ دھيرج والا تُننا تگ، سانک ست نہ کھئے وکھائيا۔ سب نے لبھنا بهج بهج، کھوجياں ہتھ کيسے نہ آئيا۔ کيسے تون
 وکھرا کيسے تون الگ، کيسے دے اندر بہنا ڈيرہ لائيا۔ جے کوئي تگ تے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملے دُھردرگا پيا۔ حُکمے نال لينے سد، حُکمے وچ
 بهوائيا۔ پھر سکے کوئي نہ بهج، بهجياں راہ نہ کھئے وکھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کَريَا کر، کرے کھيل ساچا هر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شير سِنگھ وشنوؤں بهگوان، سرب کلا سمرتھ، سمے دی کھيل رکھے اپنے ہتھ، گُر اوتاراں پيغمبراں تون کرائے دستخط، خطا سب دی
 ويکھ وکھائيا۔

کریا کر دھر دے ہری، ہری ہر دے سمجھائیا۔ کی کھیل ہونا خُشکی تری، بری دئے دُہائیا۔ پُرکھ اکال کہے حُکم دی دھار ورتنی بڑی، سرکار سنسار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اک نَویں پرگٹ کر کے چھڑی، چھار سب دی دینی اڈائیا۔ جیہڑی عیسیٰ اڈیکدا رسیا گھڑی، اوہ بنا گھڑیال توں دینی کھڑکائیا۔ کوئی ربن نہیں دینا شرعی، شریعت شرع نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ حُکم کہے میں سدا کران اڈیک، کون ویلا ملے وڈیائیا۔ میں ویکھدا رسواں تاریخ، کون ویلا تواریخ دیاں بدلائیا۔ پُرکھ اکالا پاوے بھیکھ، بھکھیاں جھولی دئے بھرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر تصدیق، شہادت گر اوتار پیغمبر دئے درڑائیا۔ پھر کوئی رہے نہ کیسے دا میت، متر پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ جن بھگتاں انتر کر کے ٹھانڈا سیت، سیتل دھارا امرت مکھ چوائیا۔ سچ پریتی وچ جیون کرن بتیت، بیتا جیون اپنے لیکھے لائیا۔ کدے نہ تئے اک پریت، پریت ملے ہر گوسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے وسے کایا ماٹی بھیتر بھیت، باہر نظر کیسے نہ آئیا۔

★ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال نرگن دھار آیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن چارے کوٹاں سوہا پائیا۔ سنت سُہیلے جن بھگت ویکھے نادی پتر، پتا پوت اپنی گود سُہائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرنی کدے نہ جاوے مکر، بھہ بھو اندر ویکھے تھاؤں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن شکر، شکرانے اندر سارے سیس نوائیا۔ کوڑی کریا موہ ہنکار وکار ممتا من رہے نہ بچڑ، ست ستواد اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دُتیا بھو رہے نہ جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مایا ممتا میٹے آگ، ہوئے ہنگتا گرھ ٹرائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سنا کے چھند، سنسا روگ جنم ویوگ دئے مٹائیا۔ ورن برن پار کرا کے حد، سچ دوار ایکنکار اکو اک وکھائیا۔ شبدا گمی انادی ناد جائے وج، دُهن آتمک راگ ایکا ایک سنائیا۔ سنت سُہیلے صاحب سوامی انترجامی درگاہ ساچی لے سد، ساجن میت پریت اکو اک سمجھائیا۔ بن مکے کعبے کرا کے اکما ج، حُجرہ حق حقیقت اک سُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دُتیا بھو رہے نہ مات، ماتر بھومی سب دی ویکھ وکھائیا۔ نو
 ست کرے اک جماعت، جملہ اکھڑ اکو اک پڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا مٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا سورہ چند اک سہائیا۔ برہم
 پاربرہم دس کے اپنی گاتھ، آتم پر ماتم میلا میلے سہج سہائیا۔ ساچی منزل چڑھاوے اپنے گھاٹ، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پینڈا دے مکائیا۔
 ایکا ایکنکار ایکا جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نورو نور کرے رُشنائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر کایا ماٹی ستھر دیوے ساتھ، سگلا
 ساتھ سوارتھ پرماتھ وچ اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سندیشہ نر نریشا نرگن
 سرگن سرگن نرگن اکو اک سُنائیا۔ دُتیا بھو رہے نہ سرشٹی، سرب کل ویکھے تھائوں تھائیا۔ دین دنی دی بدل دیوے درشٹی، دیاوان مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ ماتو مائکھ مانس اک دوارے ہووے اشٹی، اشٹ دیو سوامی اکو اک سوہا پائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم نرگن نرگن کرے
 گرہستی، نرویر نرکار اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دھر دربار درگاہ
 ساچی حق مقام، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ دُتیا رہے کوئی نہ ورن، وارتا اکو اک سُنائیا۔ نیتر کھول کے ہرن پھرن، نج نین کرے رُشنائیا۔ بھ
 مکا کے مرن ڈرن، مر جیوت روپ جنائیا۔ سنت سہیلے آوے پھڑن، گُرمکھ گُر گُر گود اٹھائیا۔ منزل منزل محبوب والی چڑھن، مُحبت وچ
 مل کے وجے ودھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گیت سہاگی اکو پڑھن، نغمہ نام کلمہ کائنات جنائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی بخشے
 اکو سرن، سرنگت سرنگت دھر دی دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دروازہ غریب نوازا
 اکو اک کھلائییا۔ دُتیا بھو رہے نہ لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پاتال آکاش گگن گگنتر وجے ودھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن جنائے
 اک سلوک، سوہلا ڈھولا شبد وچولا شبدی شبد جنائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ ساچے کوٹ، کنچن گڑھ اندر وڑ مندر اکو
 اک سہائیا۔ نرگن نور پرکاش کر جوت، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ سنگیت ترے گن اتیت ترے بھون دھنی اپنا راگ سُنائیا۔ دُتیا بھاو رہے نہ بھاو، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ پرہہ ملن دا بخشے
 انتر چاؤ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ سچ سوامی انترجامی کرے سچ نیاؤں، حق حقیقت ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگونت پکڑے باہوں، لکھ

چؤراسی وچوں آپ اٹھائیندا۔ دیوے وڈیائی تھائیں تھائوں، تھان تھنتر سوہا پائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگ ہنس روپ بدلائیندا۔ سر دیوے ٹھنڈی چھاؤں، سمرتھ اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مارگ لائے گھتھے راہوں، رہبر ہو کے اکو راہ چلائیندا۔

★ ۳ کتک شہنشاہی سمت ۳ ڈیرہ بابا جیل سنگھ بیاس گرچرن سنگھ نال ★

ستگر شبد اگئی استھان، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ بن چھپر چھن مکان، ست دوارا سوہا پائیا۔ جس گرہ دیا باقی جگے مہان، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اٹاں پتھراں والا نہیں نشان، جگت نشانہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس گرہ اندر ست سوامی انترجامی وسے آن، آنک کل دھاری اپنی سوہا پائیا۔ سو مندر ہووے پروان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جس گرہ اپنا کھیل وکھائیا۔ تھان بھومکا سوہے گھر، گرہ مندر ملے وڈیائیا۔ جس انتر نرتت ستگر شبد گیا وڑ، اگئی روپ اپنا بھيو کھلائییا۔ ساچی پوڑی منزل حقیقی چڑھ، جگت دوارے پنڈھ مکائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم شبدی دھار ستگر پھڑ، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ جھگڑا رہے نہ نو در، ایڑا پنگل سکھمن پینڈا دئے مکائیا۔ سچ سہا کے اک سر، ڈرمت میل دکھیاں دئے مٹائیا۔ تس مندر وچ ست سچ دا سدا ور، جس دا وارث اکو نظری آئیا۔ ساون کھیل ساول ہو کے گیا کر، رُت رُتری نام نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا مندر مکان اک سہائیا۔ مکان کہے مینوں کوئی نہ جانے اٹاں پتھر، ماٹی گارا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے وچ سب دا ماہی سٹا وچھا کے ستھر، سکلا سنگ نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ جنم مرن دی مرض رہن نہ دیوے کیسے کسر، آون جاون لکھ چؤراسی گیڑا دئے چکائیا۔ پریم پیار اندر جیون کیتا بسر، پچھرت وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ دس کے اکو نغمہ نام اگئی نقش، لاشریک پڑدا دتا اٹھائیا۔ کھیل وکھا کے اُپر عرش فرش، دو جہاناں سری بھگوانا ایک رنگ رنگائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کھلیاں اُپر کر کے ترس، چار ورن اٹھاراں برن بخشی سچ سرنائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ جھگڑا کر کے ترک، تڑت آتم پرما تم سرتی شبدی میلا لیا ملائییا۔ انتر نرتت رہن نہ دتا کوئی فرق، فرقیوں وچوں پھڑ پھڑ سارے باہر کڈھائیا۔ سچ دھام سچ مارگ سچ سوامی میل کے امرت میگھ دتا برکھ، بوند سواتی نجھر جھرنا ناہی کول آپ ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی

جوت دھر، ہرجن میل اپنے گھر، گرمکھ گر گر گود اٹھائیا۔ مکان کہے میرے اندر ستگر ساون کیتا واسا، بستی سوہنی دتی وسائیا۔ اکو اک دا رکھ بھرواسا، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ نج گھر نور جوت کر پرکاشا، اندھ اندھیر سرب مٹائیا۔ من ممتا موہ وکار کوڑ کڑیاری جھوٹھا دسیا تماش، طمع لوہہ ہنکار گوائیا۔ سرت شبہ کھول کے خلاصا، کھلی پھردی آتما شبہ ڈوری نال بندھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوباں دا میلا جوتی جاتا، جیون جُگت بھگتی وچ بدلائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیری راتا، ست دھرم دا ساچا چند چمکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھا یار دس کے اک بھرواسا، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون اگلا لیکھا دتا درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن جس دا صفتاں والا دسدی رہی خلاصہ، خلق دا خالق سریشٹ دا پالک دین دنی دا مالک سب نوں دتا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دھر دربار درگاہ ساچی مقامے حق ایکا ایک وکھائیا۔ مکان کہے میرا کوئی ویکھو نہ کھڑکی دروازہ، درے دربار ملے ودیائیا۔ سب دا مالک اکو غریب نوازا، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ شاہو بھوپ لکھ چوراسی آتم راجا، پاربرہم پتپریشور نظری آئیا۔ جس دی شبہ دھار ستگر ساون جاگا، نیتر لوچن اکھ انتر اک کھلائیا۔ اُپجیا اک ویراگا، ویری اندرون دتے کڈھائیا۔ پریم پریتی انتر لاگا، من واسنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت ملی بوند سوانتا، اگنی تت بھجھائیا۔ سچ سوامی جان کے اکو جاتا، چرن کول کول چرن پن سیس سیس جھکائیا۔ کھیل ویکھ پُرکھ اناشا، دین دنی پڑدا لاپیا۔ کچھ شبہ سنديشہ ملیا ساچا، دھر دا حکم اک اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑدا اوہلا بھو ابھیدا آپ کھلائیا۔ مکان کہے میرے انتر کرو وچار، نج نیتر دھیان لگائیا۔ ساچا ویکھو اک پیار، جو مُحبت رہیا درسائیا۔ دین دنی تون باہر، ستگر اکو نظری آئیا۔ جس نے بھیجے گرو اوتار، پیغمبر پنج تت خاکی تن ہنڈھائیا۔ سو شبہ ستگر سب دا سیکدار، آد جگادی نظری آئیا۔ لکھن پڑھن تون باہر، رسنا جہوا کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی نت نوت زرگن سرگن بخشدا آئے پیار، نام سنديشہ نر نریشا اکو اک سنائیا۔ مکان کہے میرے اُتے کرو اعتبار، جو حکم ملیا دھر دربار، ستگر ساون سنیا ایکا وار، اک اکلے دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی آد جگادی برہم برہمادی اپنا پڑدا رہیا اٹھائیا۔ مکان کہے اک دن آئی اگنی آواز، پن کٹاں دتی سنائیا۔ شبہ شبہ دا کھول کے راز، زرگن نیرویر

کیتی پڑھائیا۔ بنا سیس توں دس آداب، نمستے دتی جنائیا۔ دے کے اک خطاب، مخاطب ہو کے پڑدا لاییا۔ وقت سہنجنا ہووے لوکھات، دهرنی دهرت دھول سوہیا پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنے اک جماعت، دین مذہب رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویلا وقت ویکھے پُرکھ ابناش، کرنی دا کرتا دُھردرگاپیا۔ جس دا یرگن سرگن سرگن یرگن کھیل تماش، گوپی کاہن منڈل منڈپ اپنی راس رچائیا۔ اک اکیلا آشا پوری منسا کرے خواہش، خالق خلق اپنی دیا کھائیا۔ مکان کہے ستگر شبد دی بنا ستگر توں کرے نہ کوئی تلاش، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مکان صاحب نشان، جس گرہ سری بھگوان اپنی دیا کھائیا۔

★ ۱۳ کتک شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن حکم مننا شاہ سلطانی، سیس جگدیس اک جھکائیا۔ چار گنٹ دہ دشا جوہ رہے نہ کھئے بیگانی، اُتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مالک خالق پرتپالک سب دا جلوہ گر رُوخانی، نور نورانہ بے پرواہیا۔ آد جگاد نت نوت جس دی کھیل مہانی، مہا بودھ آگادھ ناد شبد پڑھائیا۔ جس دا کھیل ایتھے اوتھے دهرنی خاک اُپر اسمانی، اسم اعظم بے نظیر اک وکھائیا۔ لیکھا لکھ نہ سکے کوئی کاتب نال کانی، کائنات کلمیاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ بھيو پا سکے نہ تن وجود جسمانی، پڑدا اوہلا انتر نہ کھئے اُٹھائیا۔ سو صاحب سوامی لیکھا جانے دو جہانی، یرگن یراکار نرور اپنی کار کھائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ گر اوتار پیغمبراں بنیا رہیا دانی، وست امولک امل اپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن منی اک رضا، رازق رزق رحیم سیس جھکائیا۔ دُھر سندیشہ ساچا کلمہ سنی اک ازان، عظیم الشان اعلیٰ اعظم ازے مہ مکان اک رُشنائیا۔ جس دوارے کدے نہ ملدی سزا، مہر وچ مُحبت اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، یرگن نرور یرنکار سب دا ابا، امی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اکو ویکھنا ابا امی، عملان توں رہت نظری آئیا۔ جس دی دھار آکار وچ کدے نہ جھی، یراکار نور جوت رُشنائیا۔ جگت ڈور سنسار وچ کسے نہ بٹھی، مُحبت وچ مل کے وجے ودھائیا۔ نیرہین کدے نہ ہووے اٹھی، نین مؤند نہ وقت لنگھائیا۔ سو مالک خالق

وڈ داتا دُھر دا دھنی، نام بھنڈارا ایکنکارا اِکو اک ورتائیا۔ دیونہار پرکاش سوریہ چئی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ایکا نُور کرے رُشنائیا۔ نام سندیش سُناوے نہ کدے کیسے کئی، دُھن آتمک راگ اگتی ناد شنوائیا۔ جس دی جُگ چوگری آیو لمی، ورکھاں وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل اپنا آپ کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ملیا اک سہارا، صحیح سلامت صاحبِ دتی وڈیائیا۔ جگ جیون داتے جگ وچوں کیتا کنارہ، پار اُرار پینڈا رہیا نہ رائیا۔ پروردگار سانجھے یار وکھایا اک دوارا، دوارکاواسی مل کے سارے بیٹھے سیس جھکائیا۔ اِکو نُور نُور کر اُجیارا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، حُکم حُکم وچوں سُنائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دس کے نعرہ، نر نرائن دتی وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر سب دا لہنا مُکا ادھارا، باقی اور رہی نہ رائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اِکو ایک کرو جیکارا، دوُجا ڈنک نہ کھئے وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اِکو دسیا سچ گھرانہ، گہر گمبہر دتا وکھائیا۔ جتھے جھلدا بے پرواہ دا دھرم نشانہ، نشانے سارے رہیا مٹائیا۔ حُکھے اندر نُوجوانا، مرد مردانہ کھیل کھلایا۔ پاوے سار دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر پھول پھولایا۔ کلجگ اتم ہو پردھانا، ست سندیشہ نر نریشا اک سُنائیا۔ نرگن سرگن بن کے گوپی کاہنا، بھگت بھگوان اپنا جوڑ جڑائیا۔ دین دیاں دیندھ ٹھاکر بن کے بینا دانا، دردیاں درد رہیا ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چھڈی پچھلی سرب صلاح، متا رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہہ دوارے اِکو کر کے واہ واہ، وعدہ پچھلا پور پورب لہنا جھولی پائیا۔ ٹلے پریت چھڈے تھل اسگاہ، ان دن لہنا لیا مُکائیا۔ شبدی حُکم دتا حُدا، خادم سارے لئے بُلایا۔ آگے رہے نہ کھئے جُدا، دین مذہب دی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ساچے نام دا دس کے مُدعا، مُدّت دے وچھڑے رہیا ملایا۔ لہنا دینا مُکاوے دھرنی دھرت دھول بسدھا، باون لیکھا نال ملایا۔ لیکھے پاوے گوبند والا کُجا، جو دو تون تِن دئے وڈیائیا۔ اوس گھُمیار دا لہنا بُجھا، جس بھانڈا لیا تپائیا۔ جنم جنم دا لیکھا کر کے آگھا، لہنے وچ قیمت رہیا پائیا۔ گردت سنگھ اوہو ٹھٹھیار بڈھا، جس کچی ماٹی اگتی نال تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، رنگ اِکو اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کایا ماٹی ویکھیا تگیا جلوہ نُور، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ جس دے سدا بھردے بیڑے وینہدے جان پور، پورب

لیکھا سب دا لیکھے لاوے تهاؤں تھائیا۔ سو ستگر حاضر حضور، حاضر ہو کے حضورئے ویکھ وکھائیا۔ باقی رہے نہ کیسے مزدور، جنم جنم دی نام مزدوری سب دی جھولی پائیا۔ جن بھگت دوارے کر قبول، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ گرمکھ اُتارنا پار جس دا اصول، اصل اپنے گھر وسائیا۔ مالک بن کے کنت کنتوبل، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ چرن پریتی بخش کے دھول، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکمے اندر حکم دیوے معقول، مکمل اپنی کار کھائیا۔

★ ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

چار جگ دے تھکے کرتی، اکرتگھناں تون پلو گئے چھڈائیا۔ دھار ویکھ کے اک نرتی، نراکار رنگ رنگائیا۔ کھیل ویکھ اگے پر دی، پرا پستی مدھم بیکھری ناتا لیا چھڈائیا۔ کتھا کہانی جگ چوڑی چر دی، جگ چوڑی پینڈا گئی مکائیا۔ نرگن نرگن آتم پرما تم دھار ویکھی ملدی، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں بلدی، حالت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ روشنی نظر کیسے نوں نہ آئی اپنے تل دی، تلکدی ویکھی کوڑ لوکائیا۔ دھڑکنا مٹی نہ دل دی، سانک ست نہ کھئے وکھائیا۔ اندھیری رین سمجھ آئی نہ جگت بل دی، کپٹ رہیا گرا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ سندیشہ کہے میرا سُنو اگئی بول، انبولت رہیا جنائیا۔ جگت دمامیوں وکھرا ڈھول، دو جہان کرے شنوائیا۔ جگت جگیا سواو پڑدا لینا کھول، خالق خلق رہیا درڑائیا۔ چار کنت دہ دشا سب دا کڈھنا پول، پوپ پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا وچن نہیں دینا رول، روٹا ویکھے جگت لوکائیا۔ جن بھگتاں وسنا کول، گھر ٹھانڈے سوہیا پائیا۔ جتھے رت بسنت جائے مؤل، ملک الموت نہ بھے وکھائیا۔ امرت رس دے کے پائبل، پہل گرمکھان دئے بنائیا۔ جنم کرم دا کر کے بہار ہول، حوالات لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ مان وڈیائی بخش کے اُپر دھول، دھرم دا دوارا اک سمجھائیا۔ سنت سپیلے پھڑا ڈول، اڈرے اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار دھر سرنائیا۔ دھر سرنائی کہے سب دا اکو سجننا، صاحب لینا منائیا۔ کایا بھانڈے کوڑے بھجنا، بھوری وچ دے لوکائیا۔ ساچے در گرمکھ ورلے لنگھنا، جنہاں ملے مان وڈیائیا۔ دھر دربارا اکو کھلنا،

جتھے وست نہ کھئے پرائیا۔ ملے میل سؤرے سربنگنا، سمرتھ سوامی ہوئے سہائیا۔ دھوڑی لگے انوکھا چندنا، چند چاندنی نؤر شرمائیا۔ جنم کرم
 دا رہے نہ کھئے بندھنا، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ درگاہ کہے میں جگت
 درگاہ نہیں شریف، شرافت ویکھاں تھائوں تھائیا۔ میں تگاں اوہ ضعیف، جو صرف دلڑبا مات اکھوائیا۔ میں کدے نہ ہوئی ضعیف، پردھ بال
 نہ رُوپ وٹائیا۔ کیسے نہ جھکیا سیس، سجدہ نہ کھئے وکھائیا۔ کلمہ نہ پڑھیا حدیث، کوک نہ کھئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، میرا رنگ رہیا سمجھائیا۔ درگاہ کہے میری کھئے نہ جانے درگاہ، در نظر کیسے نہ آئیا۔ جنہاں ویکھے تھل اسگاہ، جگت وچ وڈیائیا۔ اوہ من
 کے اک اللہ، عالمین سیس جھکائیا۔ خادماں دا سمجھ خُدا، خُدی وچ خود رُوپ بدلایا۔ لیکھا جانے نہ آدم حوّا، ہوَس وچ سرب لوکائیا۔
 جس دا کھیل آد جگاد نواں، نو نؤ چار حُکم ورتائیا۔ تِس دا ووہار ہونا رواں، روانگی سرب لوکائیا۔ درگاہ کہے میں کی کچھ کہان، کی توفیق
 حق خُدائیا۔ اک ایک دی چرنی ڈھواں، جس میرے گرہ دتی وڈیائیا۔ نچاں کُداں نال چواں، چاؤ گھنیرا سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبراں کر
 کے منع، منسا سب دی پور کرائیا۔ اپنا شبد سنا کے بنا کتاں، پورب دے گرمکھ لئے اٹھائیا۔ جگت جہان توں اچے بنا، شرع زنجیر رہیا
 کٹایا۔ دس سؤ چووی دا سوہنا پتا، گرو گرتھ دئے ڈھائیا۔ جگت ودھان ہونا نکما، نکرم کور لوکائیا۔ منوّا من بنے پیا، پریم پریتی نہ کھئے
 وکھائیا۔ سب توں وکھرا نرالا ہووے سماں، سمت سمتی رُوپ بدلایا۔ نو نؤ چار دا پینڈا مکے لما، ودی سُدی نہ ونڈ ونڈایا۔ کلجگ آوے
 اتم اُتے دماں، دامن پلؤ نہ کھئے پھڑایا۔ دین دُنی حرص ودھ طمع، تامس اگنی تت تپایا۔ نوری جوت جگے نہ کوئی شمع، شمشان بھومی
 جگت دسے لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ راہ کہے میرا وکھرا رستہ، راہ راستی نال جنائیا۔ چار
 جگ دا پچھلا بٹھ کے بستہ، بستی نوب دینی وسائیا۔ جس گرہ پُرکھ اکال ہووے وسدا، وصل ملے یار خُدائیا۔ نؤر ہووے اکو اکھ دا،
 آخر میلا بے پرواہیا۔ بھنڈارا دیوے دھرم ست دا، سچ ملے وڈیائیا۔ منوّا مؤل نہ ہووے نچدا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ سوہنا بھانڈا
 ہووے ساڈھے تِن ہتھ ماٹی کچ دا، گر ستگر ڈھولا گائیا۔ لؤں لؤں پرہ سوامی ہو کے رچدا، رچنا اپنی دئے وکھائیا۔ کتک کہے میں بھکھا
 بھگتاں دے جس دا، صفت صفتاں نال صلاحیا۔ خوشیاں وچ سدا بسدا، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ جس دے کول بھنڈار امرت رس دا،

رستے بھلیاں دئے پلائیآ۔ سدا سُنہنجا کھیڑا وسدا، درگاہ ساچی سوہیا پائیآ۔ لہنا دینا پورا کرے سب دے حق دا، حقیقت دا حق دئے جنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوون بھگوان، نام بھنڈار کھول کے اپنے ہٹ دا، ونج ونجارا اک کرائیآ۔

★ پہلی مگھر شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے میں رہیا پھردا، پھرت پھرت ویکھی سرب لوکائیآ۔ لکھ چوراسی انتر ٹوبیا پُردا، گھٹ گھٹ انتر نرنتر پھول پھولائیآ۔ پریم پیار کھوجیا ساچے پر دا، پیا پریم تگیا تھاو تھائیآ۔ جو بھگت سہیلا وچھڑیا چر دا، چری وچھنا آپ جگائیآ۔ انتر امرت ہو کے جھرنا جھردا، بوند سوانتی آپ ٹپکائیآ۔ کول ناہی ہو کے کھلدا، غنچہ روپ روپ بدلائیآ۔ بھو کھلا کے نرالے تل دا، ترے گن لیکھا دتا مکائیآ۔ سچ سوامی جتھے ملدا، ہر کرتا ڈھردرگاہیآ۔ جھگڑا مُکا کے سکھمن ٹیڈھی بل دا، پینڈا پنڈھ دتا چکائیآ۔ گھر وکھا نرویر نر دا، نراکار جوڑ جڑائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار بے پرواہیآ۔ ستگر شبد کہے اٹھ میت مُرارے مگھر، مگرلا لیکھا رہے نہ رائیآ۔ سب دی آسا منسا پوری ہووے سدھر، صدمیاں والا نظر کھئے نہ آئیآ۔ سرشٹی دی درشٹی کردے پدھر، پتپریشور اک جنائیآ۔ ڈھر دا سوامی انترجامی کرے عدل، انصاف اکو گھر پرگٹائیآ۔ کلجگ کوڑی کِریا کر قتل، بیٹل مُقدس اک پرگٹائیآ۔ جیہڑے بھل گئے اپنا وطن، بے وطنان وطن وکھائیآ۔ آگے کسے دا چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ گر اوتار پیغمبر سیس جھکائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیاالا ایکنکار سانجھا یار پروردگار آوے رکھن، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ویکھ وکھائیآ۔ آتم پرماٹم سانجھا کر کے پتن، پتپریشور اپنا پڑدا دئے چکائیآ۔ جگت واسنا رہے کوئی نہ متن، من کا منکا اک بھوائیآ۔ سنت سہیلے ڈھردرگاہی بن کے آوے سدن، سدا ہوکا لوک پرلوکا ایکا نام جنائیآ۔ لکھ چوراسی جم کی پھاسی وچوں آوے کڈھن، بے پرواہ ہو پھڑ بابوں پار لنگھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک اُچائیآ۔ ستگر شبد کہے ویکھ مگھر میت مُراری، مترا مترا دینا ملائیآ۔ مگھر کر چرن نِمسکاری، بنا سیس سیس جھکائیآ۔ ایہہ کھیل اگم اپاری، سنساری سمجھ کھئے نہ آئیآ۔ تون داتا گھر گمبھیر تیری سدا سدا سیکداری، سیکدار بیٹھے سیس

جھکائیا۔ جھکڑا مکے گرو اوتاری، پیغمبر دھاری تیرے وچ سمائیا۔ ایکا زرگن نور جوت اجیاری، اجل کرے آپ رُشنائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لیکھنہاری، کاتب کرے نہ کھئے وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا شاہ پاتشاہ شہنشاہ لیکھا جانے ایکا واری، وارتا سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سندیشہ اک سنائیا۔ مگھر کہے سُن ستگر شبد سوامی، سہج سیس جھکائیا۔ گھٹ نواسی انترجامی، بینتی حق درڑائیا۔ تیرا حکم دھر فرمانی، فرنیاس وچ سرب بھوئیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے نشانی، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ پیغمبر منگدے گئے اکما پانی، درگاہ ساچی راہ تکائیا۔ تیری رمز کیسے نہ جانی، آنجانت سیس جھکائیا۔ جلوہ لے کے دھر نورانی، مستک نور نور چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دینا وکھائیا۔ مگھر کہے تون شبدی داتا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جگادی اک گیاتا، گرو گردیو کریں پڑھائیا۔ حکمے اندر سناویں گاتھا، کتنہ کتھ سیو کھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ تماشا، دو جہاناں پڑدا آپ اٹھائیا۔ تیرے منڈل تیری راسا، گوپی کھن نچن ٹپن واپو داہیا۔ پیر پیغمبراں پوریاں کر آسان، آہستہ آہستہ اصل اپنا کھیل دینا وکھائیا۔ سب دا خالی کر کاسہ، قسم تیرے نام دُباٹیا۔ تیرا نور تیرا پرکاشا، تیرا نام شبد شنوائیا۔ ستگر شبد تیری سمجھے کوئی نہ بھاشا، بھاکھیا وچ سارے دین دُباٹیا۔ میں تکیا زمیں آکاشا، عکس تیرا تھاؤں تھائیا۔ سارے کہہ کے گئے جوتی جاتا، جوتی جاتا تیرا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے نام دی مہا گائی بہ بھانتا، باتاں جگت وچ وڈیائیا۔ کوٹاں وچوں کوٹ کوٹی تیریاں مار کے گئے واٹاں، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا در دینا درسائیا۔ ستگر شبد کہے سُن مگھر بالے نکے، نیکیاں دیاں وڈیائیا۔ میرا کھیل کیسے نہ دے، انت کہن کھئے نہ آئیا۔ سب دے پورے کر کے حصے، ہستی دھر دی دتی پرگٹائیا۔ جیہڑے لیکھ پچھلے لیکھے، گر اوتار پیغمبراں پور کرائیا۔ اتم کڈھ کے ساچے سٹے، سٹے سب دے نال لگائیا۔ دھردرگاہی وکھا کے چٹھے، پڑدے اندروں دتے چُکائیا۔ نیتز دھار اکھی نینیں نیر ویا کے پٹے، بن ہنجهواں دین دُباٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک سنائیا۔ دھر دا حکم کہے میں ورتاں جلدی، جل تھل مہیئل ویکھ وکھائیا۔ کھیل وکھاواں اچھل اچھل دی، ول چھل دھاری آپ وکھائیا۔ جیہڑی جوت شبد سندیشہ رہی گھلدی، جُگ چوکڑی حکم سنائیا۔ بھگتاں منزل دیندی رہی اٹل دی، نہچل دھام وڈیائیا۔ اُس نے سار نہ دتی اپنے پل دی، پلکان

دے پچھے گر اوتاراں پیغمبراں حُکم منائیا۔ سو اپنی دھار آپے وچ رلدی، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل رہیا پرگٹائیا۔ مگھر کہے میں ویکھیا اک اِکلا میتا، متا اِکو نال پکائیا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ ریتا، رتی رت سب دی رہیا سُکائیا۔ کچھ لیکھا ارجن کرشن نال جس ویلے اُپجائی گیتا، اک اٹھ جوڑ جڑائیا۔ جیہڑا سب دا ٹھاکر نیکا، نکیوں وڈے دئے بنائیا۔ اوس دیاں سدا سدا اڈیکان، اہل بھل کھئے نہ جائیا۔ جو آد جگادی ٹھانڈا سینتا، سینتا رام سدا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ سندیشہ کہے سُنو دو جہان میت، بن متیوں دیاں سُنائیا۔ سانجھی اک کرو پریت، پرم پُرکھ اک منائیا۔ جس دا لہنا بیس، بیس اِکیس رنگ وٹائیا۔ سو صاحب جگت جگدیس، جگدیشر دُھردرگاہیا۔ چار جگ جگتی نال کردے کئے اڈیک، بھگتی وچ بھگون دھیان لگائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کلجگ بدلن آیا ریت، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت سُہیلا سب دے انتر وسیا بیچ، جگت نیر اکھ نظر کھئے نہ پائیا۔ جنہاں ساچا نام کرے بخشیش، رحمت رحم حق کائیا۔ اوہ سُن کے سچ حدیث، ڈھولا گاون دُھردرگاہیا۔ چرن کول بن وسنیک، مندر کھیڑا اک سُہائیا۔ دین مذہب دی لنگھ کے لیک، جھگڑا دُئی دوتی ڈھاہیا۔ کایا کعبہ ویکھ مسیت، مسلہ جیون حل کرائیا۔ ستگر ویکھ شبد اتیت، ترے گن بیٹھن پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم اک پرگٹائیا۔ مگھر کہے میں ہویا مُردا، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام فُرنا اِکو بُھردا، فُرے سب دے بند کرائیا۔ پد رکھے اِکو ستگر دا، گر ستگر رُوپ دھرائیا۔ مالک ہو اگے دُھر دا، دُھر دھام دئے وڈیائیا۔ لیکھا پور کرائے اند پُر دا، پُریاں لوآں کھوج کھوجائیا۔ لیکھا دیوے دیوت سُر دا، سُرپت اند سیس جھکائیا۔ شنکر جس کارن نرگن دھار جُڑدا، جوڑی جوڑ جڑائیا۔ برہما برہم ویتا ہو کے چار گنٹ دہ دشا پھردا تُردا، تُرت اپنی سیو کائیا۔ وشنو کھیل وکھاوے ہور ہور دا، ہوکا اِکو اک سمجھائیا۔ جگ چوکڑی سب دی کیتی کرنی آپے توڑدا، ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ پچھلا لیکھا جو ٹہنا لیندا بوہڑ دا، بھڑی بھڑی کر کے رہیا گُرائیا۔ جس ویلے بُدھ شبد سُنیا زور دا، جوڑو زر نظر نہ آئیا۔ انتر درشن اِکو لوڑدا، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ آواز آیا اگتی گھنگھور دا، بن ڈنک ڈپھار شنوائیا۔ ہر کرتا نکا جیہا دروازہ کھولدا، کھڑکی بند اُلٹائیا۔ بن ترازو کندے تولدا، وزن اِکو اک جنائیا۔ ستگر شبد ہو کے بولدا، بولی اک پرگٹائیا۔ تیرا لیکھا کلجگ وچ رول دا، رولا سکے نہ کھئے

مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا پڑدا آپ گھلایا۔ بوہڑ کہے مینوں کہندے بڑ، پوجا جگت لوکایا۔ میری نو سؤ
 نڑھنوںے فٹ ڈونگھی جاوے جڑ، ایہہ پرہہ نے دتی وڈیایا۔ جتھے راجا بل گیا وڑ، باون بھاگ لگایا۔ اوتھے کھیل اگتی نر، نر نرائن جوت
 رُشنایا۔ اتل وتل ستل کِریا اپنی رہیا کر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ دُھر سندیشے دتا ور، خیراں وچوں خبر اک پرگٹایا۔ کلجگ انت سری
 بھگونت جوتی جامہ لے دھر، دھرنی دھرت دھول دھول دھرم دوارا اک وکھایا۔ سنت سہیلے بھگت جن لے پھڑ، مان دیوے جنیندی مائیا۔
 ساچی منزل پوڑے جئے چڑھ، کایا مندر اندر پندھ مُکائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا وکھائے اگتا گھر، جس گرہ دیا باقی اکو اک رُشنایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا وکھایا۔ بڑ کہے میں بوہڑ دا بوٹا، بوٹا گر اوتار پیغمبران دتا لگایا۔ جس ویلے بڈھ نے بنا
 سُدھ توں لیا جھوٹا، ہتھ ٹہنی نال لٹکایا۔ پرکاش ویکھیا چارے کوٹاں، کایا کٹیا وچی ودھایا۔ اُس دا پٹھا ہویا اک جوت، اپنی کروٹ گیا
 بدلایا۔ نیتر رو کے دھاپیں مار کے ہویا مُودھا، بھڑی بھڑی رہیا سُنایا۔ بنا پُرکھ اکال توں اور رہے کوئی نہ دوجا، دُتیا بھاؤ سرب مٹایا۔
 لیکھا رُوداس گھلاؤنا گوجھا، زوی ایکا رنگ رنگایا۔ کچھ لہنا دینا گوبند ہتھ رکھاؤنا اُپر کوجا، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ نیتر نیر ویا کے نو
 دِن دا رو پیا چوڑہ، چیک چیک سُنایا۔ بنا پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں کوئی کرے نہ ریحہاں، سر ہتھ نہ کھئے ٹکایا۔ سرشٹ سبائی
 پُرکھ ابناشی جگت دواروں لبھنا لا کے نیجہاں، در در پھیرا پائیا۔ ناتا جڑنا گر اوتار پیغمبران سرشٹی چاچا بھتیجا، بنا پتا پُرکھ اکال دوجا گود
 نہ کھئے اٹھایا۔ اک دے ہتھ وچ ہون حق توفیق، ٹخہ سب نوں دئے پُچایا۔ تیئی اوتاراں کرنیاں سچ اڈیکان، بڈھ بنا بڈھی سرنایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیا ابھیدا آپ گھلایا۔ بڑ کہے بڈھ میرے نال پائی پینگھ، کیساں بندھن پائیا۔ ڈھائی قدم آگے رینگ،
 نیتر اکھ اٹھایا۔ درشن کرنا دید، ظاہر ظہور سرنایا۔ پُرکھ اکال اک اُمید، آمد وچ وڈیایا۔ دین دیاں وکھائی رسید، بن اکھراں آپ پڑھایا۔
 جس دے وچ کیتی تاکید، حُکم وچ سنوایا۔ اوتاراں دے اخیرى عزیز، اُنکلی نال اٹھایا۔ سب دا لیکھا جانا پیت، ویہویں صدی دئے گواہیا۔
 پچھلی رہے کوئی نہ ریت، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ پرہہ آوے بیٹھلو بیٹھ، جو ناما گیا دھیایا۔ بھگت دوار اک انڈیٹھ، بہتران دئے وڈیایا۔
 ستران سنگ سنگیت، سوہلا سچ سُنایا۔ چہتران چیتن چیت، چاترک ترکھا بُجھایا۔ پنج پنج پنچ آسا منسا پوری کر اُمید، چار چار

کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بڑ کہے میرے بلے پتے، پتیرمیشور دتی وڈیائیا۔ مین ویکھی حقیقت حقے، پڑدا دتا چُکائیا۔ نام سندیشے سُنے سچے، سچ ملی سرنائیا۔ کلجگ انت تٹان والے گرو رنے نہیں کچے، ستگر شبد ملے سرب سرنائیا۔ جو ہر گھٹ انتر وسے، سب دا اک گوسائیا۔ نام اکما دسے، اکو کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرے اکٹھے، جھگڑا پچھلا دئے چُکائیا۔ بھاگ لگا کے تت اٹھے، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ کرے رُشنائیا۔ نام بھنڈارا امرت دے کے رسے، رسنا رس سرب گوائیا۔ درشن دے کے اکو اکھے، اگنی تت بُجھائیا۔ سنت سہیلے ساچے اپنے دوارے سدے، نام سندیشہ اک سُنائیا۔ جو ہر سرنائی لگے، لہنا دینا دئے مُکائیا۔ جیو رہن نہ دیوے بگڑے پے، کاگ ہنس وکھائیا۔ گرمکھ گر گر کر کے پکے، ستگر شبد دئے سرنائیا۔ لُون لُون انتر آپے رچے، رچنا پرہ دی دئے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبران لہنا مُکا کے مندر مسجد شُودوالے مٹھے، گرہ مندر اک سہائیا۔ حُکے اندر سب نوں رکھے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ مگھر کہے مین چڑھدا آیا جگ، جگ جگ سیو کھائیا۔ جیہڑی خوشی ہوئی اج، عاجز ہو کے دیاں سُنائیا۔ شبدی ستگر بنیا جج، جہالت ویکھے جگت لوکائیا۔ کیسے دا پڑدا سکے کوئی نہ کج، گر اوتار پیغمبر نہ کھئے سہائیا۔ چار کُنٹ درشٹی رہی نچ، سرشٹی پئی دُہائیا۔ چوراسی سکے کھئے نہ بچ، بچن پور نہ کھئے کرائیا۔ جو ہر کا نام رہے وچ، انتر انتر کھوج کھوجائیا۔ اوہناں دا لہنا دیوے سچ، سچ بخشے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے تیراں مگھر چا نرالا، نرالا دیاں وکھائیا۔ سب دے اندر اج توں پے جائے پالا، بھہ وچ بھہ پرگنائیا۔ چٹے اُپر لیکھ ہووے کالا، کلجگ کالی رین نال ملائیا۔ سب دا کڈھ دئے دیوالا، دعویدار نہ کھئے اکھوائیا۔ ستگر شبد ویکھن آیا وقت بالا، ماضی پچھلا کھوج کھوجائیا۔ دین دُنی دی بدلے چالا، چال سب دی دئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حُکم اک ورتائیا۔ مگھر کہے مین ہندا جاواں چُپ، کہن کچھ نہ پائیا۔ ستگر شبد کہے مین لُکیا رہیا چُپ، جگ چوکری نظر کیسے نہ آئیا۔ انت ویکھ اندھیرا گھپ، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ مین بدل کے پچھلا رُخ، رستہ اپنا لیا اپنائیا۔ حُکم دیواں مانس مُکھ، پنج تت سمجھائیا۔ جیوو جنتو سادھو سنتو بنا پرہ دے سب نوں ملنا دُکھ، دُکھیاں دُکھ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستگر شبد جییا کدے کیسے نہ ککھ، ماتا گرہ نہ ڈیرہ

لائیآ۔ نہ اوہ مائس نہ منکھ، تہ وجود نہ کھئے ہندھائیآ۔ سب دے اندر رہے لک، گھٹ ڈیرہ اپنا لائیآ۔ جگ جگ اپنا پڑدا چک، کرے
 سچ رُشنائیآ۔ جن بھگتاں میٹ کے ترشنا بھکھ، ممتا موہ گوائیآ۔ سنت سہیلے گودی چک، درگاہ ساچی دھام ٹکائیآ۔ گرمکھ گرسکھ کر کے
 خوش، خوشیاں ڈھولا اِکو گائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اِکو اک وسائیآ۔ مکھہر کہے میری آسا منسا پئی، پئے پئے
 سپس نوائیآ۔ کرپا کر وڈ گن گئی، گہر گمبھیر تیری سرنائیآ۔ تیرے نام دی اِکو اُچے دھنی، دُھن آتمک راگ الائیآ۔ جھگڑا رہے نہ رکھی
 مئی، مانو مانو دے سمجھائیآ۔ مکھ گھنگٹ کالی لاہ دے چنی، چار کُنٹ رُشنائیآ۔ لیکھا یاد کر لے سمت اُنی، کتک کوک کوک سُنائیآ۔ ہن
 سانہ لے اپنی دُنی، دین تیری سرنائیآ۔ سب دی خالی دے کئی، سچ وست نہ کھئے ورتائیآ۔ آب حیات لگے کسے نہ بلیں، بلبلا دے
 جگت لوکائیآ۔ تیری سرشٹی تینوں بھلی، اہل سمجھ کھئے نہ آئیآ۔ کلجگ انت تیرے سنت جگت واسنا کھاندے گلی، گولک ہتھ کسے نہ
 آئیآ۔ بھاگ لگا نہ کایا گلی، تن وجود نہ کھئے وڈیائیآ۔ امرت کر کر دوجیاں توں دیندے چلی، اپنے چلھے آگ نہ کھئے بھجھائیآ۔ چار جگ تیری
 چھٹی ویکھی گھلی، دیناں مذہباں حصیاں وچ وڈائیآ۔ کلجگ انت تیری پھلواری ہلی، پت تہنی رہی کرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیآ۔ مکھہر کہے کچھ تیری مدد، مُدت توں منگ منگائیآ۔ کلجگ ویکھ جگت تشدد، تسبیح مالا دے
 دہائیآ۔ سرشٹی ونڈی وچ عدد، عدل انصاف نہ کھئے کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ مکھہر کہے کی
 شبد سُنیا سندیشہ دے ہلکارا، حلقیاں والے گر اوتار پیغمبران رہیا سُنائیآ۔ اٹھو ویکھو تگور پرم پُرکھ دا اِک نظارہ، نظریہ سب دا رہیا
 بدلائیآ۔ جاگرت جوت بن ورن گوت رہیا اُجیارا، چار کُنٹ دہ دشا کرے رُشنائیآ۔ نو نو چار کھول کے اِک دوارا، دائرہ دین دُنی مٹائیآ۔
 آتم پرما تم کر پیارا، پریتی پرم پُرکھ بنائیآ۔ ست سچ بول جیکارا، جے جیکار رہیا سُنائیآ۔ نام سندیشہ دے کے وارو وارا، ورشا سب دا ویکھ
 وکھائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت ساچا نور کر اُجیارا، اندھ اندھیارا رہیا مٹائیآ۔ جگت جگیا سوآن وکھاوے اِک کنارہ، نیئا نوکا نام پرگنائیآ۔
 ستجگ سچ کرے پسارا، ست ست وچ سہائیآ۔ چھپی پوہ کھیل ہونے نیارا، نراکار آپ کرائیآ۔ جس توں کھندے اِک اِک دو ایکے مل کے
 ہون گیاراں، گیارواں گرو نہ کھئے بنائیآ۔ اِک اِک دا گرو ستگرُو شبد بہاراں، جس دی بہار خزاں وچ کدے نہ آئیآ۔ اوس دی بھگت

پُھلاوڑی کھڑی رہے گلزارا، گلشن اپنا اک مہکائیا۔ پہلی وار بول کے اک جیکارا، نو کھنڈ دئے سُنائیا۔ دوجی وار بدل کے دھارا، دھرنی دھرت دھول دئے بلائیا۔ تیجی وار نوں دین دئی درِشٹی اندر سرِشٹی کرے نِسکارا، ایہو بے پروا ہیا۔ پھر سب نے لبھنا سب نے کھوجنا کتھے وسے نرنکارا، نراکار اپنا نور کر رُسنائیا۔ پرگٹ ہونا بھگتاں دا بھگت دوارا، جس بھگتی پچھے جگ چوکڑی سارے سیو کھائیا۔ گرمکھو تتاں والا نہیں کوئی چوویاں اوتارا، جوتی جوت جوت رُسنائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سرب پَسارا، ایتھے اوتھے دو جہاناں سری بھگوانا ایکا رنگ سہائیا۔ ایہہ سماگم نہیں سمے دا وارا، ساپت سب نوں دئے کرائیا۔ جھلک وچ پلک وچ خلق وچ فلک وچ اکو نور ہوئے چمتکارا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ ایہہ شبد دا اشارہ جگت دا کنارہ، پاربرسم پتیرمیشور اپنی کار کھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی جیو سنسارا، جگت بڈھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہوئی ہوئی کدا جائے وارا، بوہار وچ توہار بھگتاں رہیا بنائیا۔

★ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد داسی داسا، بن دست سیو کھائیا۔ آد جگاد سدا ابناشا، ابناشی روپ بدلایا۔ نرگن ہو کے پاوے راساں، سرگن گوپی کابن پرگٹایا۔ دو جہاناں منزل ویکھے واٹاں، رہبر ہو کے کھوج کھوجایا۔ جگ چوکڑی دیوے داتاں، مہر نظر اٹھایا۔ سد وسے اک اکانتا، اکل کل اپنی کل جنائیا۔ جن بھگتاں پچھے واٹاں، جگ جگ ہو سہائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے ناتا، نر نرائن دئے ملائیا۔ آتم پرما تم پڑھا کے گاتھا، پڑدا اندروں دئے چکائیا۔ ایتھے اوتھے دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ سچ پریتی بخشے دھوڑی ماتھا، مستک ٹکا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ اک رکھائیا۔ سنگی ساتھی ہر ست سوامی، ستگر گوردیو اک اکھوایا۔ جن بھگتاں کرے سدا مہربانی، محبوب دھردرگا ہیا۔ دھرم دوار دے نشانی، نشانے کوڑے دئے مٹائیا۔ ساچا مارگ دس آسانی، اصل اپنا راہ وکھائیا۔ جگ جگ جگت ریتی میٹے پُرانی، سدا سد اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا حکم صفتاں والی بانی، اکھراں وچ لکھائیا۔ سو صاحب سچ سلطانی، سُنیاں اکھ کھلائییا۔ منزل بخش اک رُوحانی، رُوح بُت دا پینڈا دئے مکھائیا۔ جلوہ دے جلوہ گر اسمانی، اسم اپنا اک وکھائیا۔ آتم رہے نہ کھئے

بیگانی، بغلگیر اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں منزل دس آسانی، راہ اکو اک وکھائیا۔ منزل ملے اک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ ساچا لیکھا دیوے لیکھ، لیکھ لیکھت لیکھی تقدیر بدلائیا۔ پریم پیارا گرمکھ سیکھ، گر گودی گود اٹھائیا۔ دھر دا بن کے اکما پت، پتپریشور ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سدا سہائی شبدی دھار ستگر مت، ایکنکار رنگ رنگائیا۔

★ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۳ رسیلا رام سیدپر والے نال ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

شبذ نرالا اکھی تیر، ثریا توں پرے پڑدا رہے نہ رائیا۔ جتھے منزل حق اخیر، لاشریک جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ سجدے کردے اوتار پیغمبر گر پیر، نرگن نرگن سیس نوائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، تن وجود وند نہ کھئے وندائیا۔ کھیلے کھیل بے نظیر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ساچے سنتاں کرے مہر، مہربان محبوب اپنا میل ملائیا۔ جس منزل تے ہوکا چڑھ دیوے کبیر، کایا قبر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در اکو اک سہائیا۔ ستگر شبذ اکما دیوے رس، رسنا رس کہن کچھ نہ پائیا۔ آتم پرما تم ہووے وس، من کا بھو رہے نہ رائیا۔ نرگن نور جوت ہووے پرکاش، سورہ چند بیٹھن مکھ چھپائیا۔ جھگڑا چکے پرتھی آکاش، برہمنڈ کھنڈ پڑدا دئے اٹھائیا۔ سرت شبذ سرت ایکا گرہ ایکا گھر ایکا مندر کر نواس، استھان اکو اک سہائیا۔ ست سوامی انترجامی ایکا دیونہارا ست بھرواس، دھر دی دھار اک بندھائیا۔ الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ کھیلے کھیل آپ تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرور نرکار نرکار پروردگار سانجھا یار اپنا میلا آپ ملائیا۔ ستگر شبذ ویکھنہارا سنت پردا، کایا ماٹی ساڈھے تن بٹھ پھول پھولائیا۔ جتھے بن پانی سروور نرمل جھرنا جھردا، بوند سوانتی کلاپاتی آپ ٹپکائیا۔ نرکار نرادھار نرور اپنی کوٹے دشا اکھی پھردا، اتر پورب پچھم دکھن سمجھ کھئے نہ آئیا۔ لہنا دینا دیوے اکم اتھاہ اپنی مہر دا، مہربان محبوب اپنے رنگ رنگائیا۔ جو ساجن میت مُرارا وچھڑیا چر دا، چیتن ہو کے چیتن سرتی اکال مورتی ناد تورتی ترت اپنا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر مندر انتر نرتن ایکا ویکھ وکھائیا۔ شبذ اکھی بانی تیر، تیر نرالا ستگر آپ چلائیا۔ جگت واسنا من کلپنا بجر کپاٹی

دیوے چیر، چاترک بوند سوانتی اک پیائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ حقیر، سچ تعمیر اپنا نام کرائیا۔ بدلی کرے بدلنہارا حُکمے انتر حُکم تقدیر، تدبیر اکو اک سُنائیا۔ شرع رہے نہ کھئے زنجیر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ بہیتر کایا مندر اندر گرہ اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ بانی نیرالا تیر جس نوں گیا وج، جگت واسنا رہے نہ رائیا۔ پن مکے کعبیوں ہووے حج، حُجرہ حق دئے وکھائیا۔ جتھے وجے اگمی ند، دُهن آتمک راگ شنوائیا۔ دیا باقی اکو رہیا جگ، دوُجی اور نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ سوامی رہیا سچ، سچ دوارے سوہا پائیا۔ جھگڑا کرے نہ کوئی راگ راگنی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن مٹے حد، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نور کرے رُشنائیا۔ سو دوارا ایکنکارا نانک نرگن دھارا لیا لبھ، سچ دوارے بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا گھر اکو اک سہائیا۔ بانی نام تیر انوکھا، پن ستگر تن وجود نہ کھئے لگائیندا۔ جس دے لگیاں ہوئے کھئے نہ دھوکھا، من مت بُدھ جگت واسنا ڈیرہ ڈھائیندا۔ ساچا راہ اکو دسے سوکھا، پن پوڑی ڈنڈے آپ چڑھائیندا۔ اکو اک پڑھا کے بوتھا، پن اکھراں نیراکھر دھار آپ درڑائیندا۔ جھگڑا مُکا کے لوک پرلوکا، سچ سلوکا اکو اک سُنائیندا۔ گھر وکھاوے پڑدا لاہوے جتھے جگے نرمل جوتا، جوتی نور اکو اک ڈگمگائیندا۔ سچ دوار سچکھنڈ سہائے اگما کوٹھا، چہر چہن نہ کھئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر ایکا رنگ رنگائیندا۔ بانی تیر وجے جس تن وجود، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ بہاگ لگائے کایا ماٹی سچ کلبوت، کلمہ اکو اک پڑھائیا۔ جتھے ملے حق محبوب، سو منزل دئے وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ایکا دوُج، دوُا ایکا اکو وچ سمائیا۔ جھگڑا رہے نہ چارے کوٹ، چارے کھانی چارے بانی چار ورنان چار گنٹ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا دُھر دا گھر، جس گھر ایکا نور ہووے رُشنائیا۔ بانی کہے جس تیر نیرالا وجا سنت، ست ستوادی دیا کھائیا۔ گھر سوامی مل کے کنت، سہنجنی سیج اک سہائیا۔ نرگن چاڑھ رنگ بسنت، پُھل پُھلواڑی اگم مہکائیا۔ جس نوں سمجھے کھئے جیو نہ جنت، لکھ چوڑاسی دئے دہائیا۔ ودیا والا سار نہ پاوے پنڈت، بُدھی توں پرے پڑھائیا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گر اوتار پیر پیغمبر کہندے بے انت، بے پرواہ بیٹھا سوہا پائیا۔ جس دا لیکھا جگ چوکری آد انت، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کل ورتائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی

جوت پرکاشی سرب بنائے بنت، گھڑن بھنہار وڈی وڈیائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر جس دوارے بنے منگت، در درویش بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو تیر نیرالا شبدی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستگر تیر نیرالا تکھا، شبدی دھار اکھوائیندا۔ جو پھڑ کرے گرمکھ ورلے سکھاں، ساکھیات جنہاں نظری آئیندا۔ جھگڑا رہے نہ وڈا نکا آتم اکو رنگ وکھائیندا۔ پُرکھ اکالا دین دبالا بن کے پتا، پتیرمیشور گود اٹھائیندا۔ جگت بانی گر اوتار پیغمبران دا شبد سندیشے والا چٹھا، چٹھی رسائناں ہتھ لوکھت پُچائیندا۔ اس تون پرے جس نے اکم دوارا ڈٹھا، سو سنت ساجن سچ گھر سوہا پائیندا۔ جگت واسنا والا دین مذہب نہیں کوئی حصہ، شاستر سمرت وید پُراں رسنا جہوا بتی دند صفتاں وچ نہ کھتے صاحبدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیر نیرالا اک سمجھائیندا۔ تیر نیرالا تکھا تریا، توت سوامی آپ جنائیا۔ جس نوں ویکھے کھتے نہ لوآں پُریاں، برہمنڈاں کھنڈاں وچ نظر کسے نہ آئیا۔ جس نے جگ چوکرے لکھ چوراسی وچوں عاداتاں کڈھیاں بُریاں، ست سچ سچ درڑائیا۔ سرت سوانیاں سہاگن کیتیاں گُریاں، ہر کنتی شبد شبد ملائیا۔ سنت جنان مل ست سنگ ست ست جوڑیاں جُڑیاں، اجوڑا رہن کھتے نہ پائیا۔ بن ستگر کرپا ساریاں جانڈیاں رُڑھیاں، بن ملاح بیڑا پار نہ کھتے کرائیا۔ بانی کھے تیر نیرالا تکھا نالوں گھائل کرن والیاں چھریاں، شرع دا زنجیر دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ ست اکو نام وکھائیا۔ سنت جنان کہا مکھ وچوں ٹھیک، صفت نال وڈیائیا۔ جنان چر نہ کرو تصدیق، شبد نال دیو گواہیا۔ کس بدھ سرتی کرے پریت، پریم مل کے خوشی منائیا۔ دھام ویکھ گھر انڈیٹھ، بھجی پھرے چائیں چائیا۔ سوامی دسے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ جتھے نہ کوئی مندر نہ مسیت، شودوالا مٹھ ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ جس دواریوں گر اوتار پیغمبران نام ہووے بخشیش، جس نام دی صفت سارے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ ٹھیک کہنا ہووے پوت، پوتر رسنا نال دیو سمجھائیا۔ کس بدھ ملیا ستگر پت، شبدی داتا دھردرگاہیا۔ جو جھگڑا میٹے نت، نوٹ ویکھ وکھائیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے کرے بت، میت مُرا را دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ ٹھیک کہن دا آوے رس، اگلا رستہ دیو جنائیا۔ جس نال من ہووے وس، وصل ملے یار خدائیا۔ بنا ابھياس تون

کھل جاوے آگھ، نج نیتر نور چمکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھیل دے سج، سج سج وجے ودھائیا۔ شبد اُچے آگئی ند، سرون سُن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایڑا پنگل سکہمن ٹیڈھی بنک رہے کوئی نہ حد، ترکئی چھٹے چھٹے وست پرائیا۔ اکو دوارا جتھے صاحب سلطان ستگر شبد بن تن وجود ربیا سج، سجدہ کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس دا بھيو کھولنا آج، آج دا ویلا کل ہتھ نہ آئیا۔ چلو اندر وڑیئے مندر چڑھیئے درشن کریئے اوس دا رج، جس نوں رجو طمعو ستو ویکھ کے روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تہاڈی رسنا دا ٹھیک بولیا تہاڈے کولوں ٹھیک دئے کرائیا۔ رسنا جہوا کہے بہت سوہنا، سوہنی آواز سنائیا۔ جیہڑا ویکھیا اپنے نج لوئنا، اوس دا پڑدا دیو اٹھائیا۔ بن ساچے سنتاں ایہہ جگت تٹا کیسے نہیں پرونا، سرت شبد نہ کیسے جڑائیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں انہونا، گر اوتار پیغمبر ایسے دی دیندے گئے صفائیا۔ اک شبد اوہ سناؤنا، جس نوں سُن کے سروتے کایا مندر اندر کھا کے غوطے گھر اپنا ویکھ وکھائیا۔ سنت ستگر شبد گرو گودیو سوامی گھر گھر دا پرائنا، کوئی گھٹ خالی نظر کدے نہ آئیا۔ انہاں پچیاں نوں شبد پریم نال پرچاؤنا، پرچہ جیون دا دینا وکھائیا۔ جنہاں نے لکھ چوراسی وچ پھیر کدے نہیں آؤنا، لکھ چوراسی پینڈا جانا مکائیا۔ اگمڑے دھام اوس وساؤنا، جتھے وسدیاں سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ آپ دا ٹھیک شبد ٹھاکر والی ٹھوکر اک لگاؤنا، نانک نرگن شبدی دھار شبد نال گیا درڑائیا۔ بانی مارے نرالا تیر وچھڑیاں ترت ملاؤنا، سرتی سرت کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے سنتاں ست دوارا اکو اک سہائیا۔

★ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۳ گرمیت سنگھ دے گرہ پنڈ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر ★

مگھر کہے میں مستی وچ مگن، مگرلا لیکھا دتا مکائیا۔ گرمکھ دیپک بھگت سہیلے جگن، جاگرت جوت خوشی بنائیا۔ سرشٹی درشٹی لگے آگن، تن وجود تپائیا۔ جن بھگتاں سیتل دھارا بدن، بندگی اندروں کرے صفائیا۔ سج دوارا اکو لنگھن، پینڈا پنڈھ مکائیا۔ نام خُماری چڑھے رنگن، رنگت اک بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھردرگاپیا۔ مگھر کہے میری پورن ہوئی اچھا، نراچت پرہ دتی وڈیائیا۔ ساچے نام دی پا کے بھچھا، بھکھ گرمکھ لئے ترائیا۔ دھر دھام دی دے کے سیکھا، سیکھیا اکو اک جنائیا۔

ساچا لیکھ اگئی لکھا، لیکھک ہو کے بنت بنائیا۔ پتپریشور بن کے پتا، پتت ادھارن دیا کھائیا۔ ست دوارے کر کے پتا، پتکاری ویکھ
 وکھائیا۔ نام بہنڈارا دے انڈٹھا، جگ مٹھا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوار دئے وڈیائیا۔ مگھر کہے میری
 آسا پوری ہوئی ترشنا، ترکھا انت نہ کھئے کُرائیا۔ در ٹھانڈے جھکدے ویکھے برہما وشنا، شنکر شہنشاہ سیس نوائیا۔ گل پلُو پاوندے راما
 کرشنا، کرشن کاہن وچے ودھائیا۔ سرشٹ سبائی وکھائی متھنا، متی اپنی نال پرگٹائیا۔ جگت جیو جہان پٹنا، پٹنے والا ویکھ وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا مارگ اک سمجھائیا۔ مگھر کہے مینوں ملی سچ خُاری، غمخوار دتی وڈیائیا۔ بھگت بھگوان دی
 ویکھی یاری، در ساچے وچے ودھائیا۔ زرگن نور جوت ہووے اُجیاری، گرہ مندر اک رُشنائیا۔ ناد شبد دُھنکاری، اگئی راگ الاٹیا۔
 امرت رس ملے پن رسنا ٹھنڈا ٹھاری، ٹھاگر اپنا رس چوائیا۔ لیکھا جانے دُھر گردھاری، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ جس دی سارے کردے
 انتظار، انتشکرن ویکھے تھاوں تھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بدل دیوے سیکداری، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ واحد کلمہ نام کر جیکاری، چار
 کُٹ کرے پڑھائیا۔ سب دا وعدہ پورا قول کرے اقراری، اقرارنامہ پچھلا دئے وکھائیا۔ جس وچ شرع شریعت دی شماری، شمع شمشان آپ
 جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کھلائی۔ مگھر کہے میری آسا آشا وچوں نکلی، پرگٹ کیتی بے پرواہیا۔
 جنہاں بھگتاں ساچی سیکھیا سکھ لئی، مارگ پنٹھ اکو اک نظری آٹیا۔ جیون بنیا ایک اک لئی، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سیس بنیا نہیں کیسے
 پتھر اٹ لئی، ستگر شبد ملے وڈیائیا۔ آتما ادھاری نہیں کیسے کاغذ چٹ لئی، قلم شاہی نہ جوڑ جڑائیا۔ جوت نورانی جنہاں دس پئی، دہ
 دشا پڑدا لاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر سچ دئے وڈیائیا۔ مگھر کہے میری آسا اُجی، اُججت اُججت ویکھے جگت
 لوکائیا۔ کوئی دھار نہ جانے ستگر جاپ جپ جی، جیون جگت نہ کھئے پرگٹائیا۔ جو اُججیا سو پرہو دے تپ لئی، سادھنا وچ اپنا آپ
 رکھائیا۔ جو پرگٹیا حقیقی حق لئی، حکم دُھر دا من سیس جھکائیا۔ جن بھگتاں اکو اوٹ تگ لئی، دو جا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ مانس جنم پایا
 ست لئی، ست ستوادی دئے وڈیائیا۔ جس لوکات پت رکھ لئی، پتپریشور دُھردرگاہیا۔ جد پرگٹیا پرگٹے سچ لئی، کوڑ گُریاراں ڈیرہ ڈھایا۔
 گُرمکھ آتما اوسے گھر وس رہی، جو واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ کلجگ زین اندھیری مس گئی، جنہاں رس امرت نام چوائیا۔ مگھر کہے جن

بھگتو جنم ملیا پر بھو دے جس لئی، جس وید پُراناں کم کسے نہ آئیا۔ تسیں پرگٹ بھوے حصے آدھ لئی، آتم پر ماتم ونڈ ونڈائیا۔ دوہاں دی دھار ایکا روپ بجه گئی، بانجھا رہن کھئے نہ پائیا۔ جو وبار ہویا اج لئی، گرُمکھ اجل توں لیا پچائیا۔ پچھلا جیون سی جگ لئی، اگلا جیون ستگر لیکھے پائیا۔ ایہ تن وجود سی ماٹی اگ لئی، اگنی اگ تپائیا۔ گرُمکھ جاندی جاندی آتما رکھ لئی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہر سرن سرنائی بچ گئی، پچیاں وانگ گود ٹکائیا۔ موت نیانی دور ڈراڈی آ کے بچ گئی، اپنا پھیرا پائیا۔ جیہڑی آئی سی ماٹی کچ لئی، مکھ گئی بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ مگھر کہے میں آشا وچ پاواں خوشی روّلا، کوک کوک سنائیا۔ گرُمکھ دا بھار کر کے ہوّلا، ہوّلی جہی اپنی گود ٹکائیا۔ کچھ پچھلا یاد کر قوّلا، ماٹی بڈھڑی دئے ڈبائیا۔ جس دا چھٹ نہ جائے چولا، چولی اپنے رنگ رنگائیا۔ جے گرُمکھ بھلڑ گولا، گولے اپنے رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال بن وچولا، ایتھے اوتھے ہو سہائیا۔ تیرے بنا نہیں کوئی تولا، نام کنڈا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جس کارن بھگت دوارا کھولا، اگلی بنت بنائیا۔ اوس دا ونج رہے نہ پولا، سنگٹھن اپنے نال بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ مگھر کہے میں اچی کوک دیواں ہوکا، حکم ملیا ڈھردرگاہیا۔ جس دا بدلن والا سی کایا کوٹھا، کپڑ تن وجود ہونی جگت صفائیا۔ اتم ملنا سی جوتی جوتا، جوت جوت وچ ٹکائیا۔ مہر وچ پھیر دے کے موقع، مکیا ہویا لیا پچائیا۔ کچھ لیکھا پچھلا گوبند نال پاؤنٹا، جوہ گھاہ والی وکھائیا۔ جس دا لیکھا ڈھنیا آؤنٹا، دوہاں دا آدھ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بخشنہار سدا سچ سچئی سرنائیا۔

★ ۴ مگھر شہنشاہی سمت ۳ شاکاہاری کانفرنس دلی ★

سنت مہاتما سب نے کیتا وکھیاں، ویاکھیا وچ سرب سمجھائیا۔ کچھ بول کے گیا آپ راشٹریٹ پردھان، وی وی گری جنائیا۔ اسرائیل نے کری پہچان، انتر ویکھ وکھائیا۔ شبدان والا بول نال زبان، زبان دا رس گئے سمجھائیا۔ جنار چر ماتو ماتو نہ بنے انسان، من کا موہ مٹائیا۔ اوہناں چر شاکاہاری نہ کوئی بنے پین کھان، کھاہا پیتا کم کسے نہ آئیا۔ شبد سنڈیشہ نر نریشا ایکا ایک سری بھگوان، حد

بھگتاں جگت درڑائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم نور جہان، جلوہ جوت ڈگمگائیا۔ جس دا ستجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی دیوے سچ نشان، نشانہ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر گھٹ اندر بیٹھا وڑ، سچ ست وجود حق محبوب آپ سہائیا۔ سب نے سُنیا بننا شاکہاری، کھانا پوتر اک اپنائیا۔ جتنا چر اپنی آتما پر ماتما دی دھار نہ سمجھے ذری، جیون جگت کم کسے نہ آئیا۔ کتھا سُننی چنگی نہیں بڑی، بڑا سو جو اس دے اُتے عمل لئے کھائیا۔

★ ۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ ڈاکٹر اوبنس اسرائیلی نال شاکہاری کانفرنس وچ لال قلعہ دلی ★

دُھر دا لیکھا ویکھ اسرائیل، آشا پچھلی ویکھ وکھائیا۔ موسیٰ اللہ اسلام جس دی کرے تعمیل، تحریر وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ حق حکم دی لاشریک سُنے اپیل، اپرمپر سوامی ویکھ وکھائیا۔ جس نوں جگت بُدھی سمجھے نہ کوئی دلیل، سیاست رمز نہ کھئے لگائیا۔ اک وار تھوڑا تھوڑا ہونا دوہاں ذلیل، جھگڑا اک کنارہ نظری آئیا۔ خاکی فرش اوہ زمین، نقطہ نظر سب دی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ موسیٰ اللہ اسلام رکھی اڈیک، یوروشلم دھیان لگائیا۔ صدی بیسویں اندھیرا ہونے تاریک، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساتھی ہون فریق، شترؤ دشمن محمد روپ وٹائیا۔ سچ خُدا بخشے اک توفیق، رحمت حق کھائیا۔ آسا پوری کرے اُمید، میری منسا وجے ودھائیا۔ یہودی اک دوجے دے ہون نزدیک، آپ اپنا بل دھرائیا۔ اگلی بدل جاوے تواریخ، تاریخ ساچی نال ملائیا۔ دُھر دا حکم اک حدیث، ہر حضرت آپ جنائیا۔ ڈھائی سال توں بعد ہووے پیس، شانتی شرع وچ لڑائیا۔ ایہہ حکم آگمی ٹھیک، ٹھاکر دُھر دا آپ جنائیا۔ جس نوں قلم شاہی پہلے کر نہ سکی تصدیق، تُعارف نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تھوڑا پڑدا اگلا رہیا چُکائیا۔ اس دے نال ہور ہونا گھمسان، سرشٹی دو دھارا ونڈ ونڈائیا۔ ثابت رہے نہ کسے ایمان، عمل چھڈے جگت لوکائیا۔ کچھ جھگڑا ہونا نال بیان، پون دئے گواہیا۔ جس دا نظر نہ آئے نشان، نشانے سارے دئے بدلائیا۔ ایہہ کھیل سری بھگوان، جگ جگ اپنے ہتھ رکھائیا۔

جو لکھیا ناصر پردھان، نثر وچ پڑھ کے سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ہر گھٹ برہمنڈ کھنڈ پری
لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں آسمان، دین دنی سب توں کھوج کھوجائیا۔

★ ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۳ اسرائیلی ڈیلیکیٹر دے ساتھ دلی ★

اکلا حکم حکمران، ڈھردرگاہی اک جنائیندا۔ جس دا میٹے نہ کھئے نشان، نشانے جگت کوڑ بدلائیندا۔ ست سچ کرے پردھان، دھرم
دوارا اک وکھائیندا۔ جس توں قبول کرن زمیں آسمان، برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیندا۔ اُس دا آگئی اک فرمان، کاتب قلم نہ کھئے وڈیائیندا۔ رشیا
بدلن والا نظام، نویت اندرو اندر سنائیندا۔ اسرائیل کھیل ہووے نشکام، بھودی بھودی وچ رکھائیندا۔ جلدی جلدی پرت آئے عوام، حکم
ڈھر دا اک پرگٹائیندا۔ مشکل آگے بھوئے آسان، ماس پندراں ونڈ ونڈائیندا۔ کوئی لائے نہ شرع الزام، بری سب توں آپ کرائیندا۔ مٹس بنے نہ
کھئے حیوان، انسان انساناں وچ سمجھائیندا۔ رہے نہ کوئی غلام، بندی خانہ بند تڑائیندا۔ حضراتاں دا پیغام، ماٹی خاک تن وجود پرگٹائیندا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم حکم وچوں بدلائیندا۔ حکمی حکم دیوے کریم، اعلیٰ ادنیٰ ویکھ وکھائیا۔ جو شہنشاہ عظیم،
اک اکیلا نور رُشنائیا۔ جو ویکھنہارا تاریخ تواریخ قدیم، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ اُس دا کھیل سدا مہین، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔
جھگڑا مکاوے نر مدین، مدعا اکو اک سمجھائیا۔ بھارت چھیتی کرے تسلیم، میل ملاوے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ بھارت کرے پروان، پروانہ ڈھر دا دئے سنائیا۔ جس دا پڑدے والا دسے عنوان، نگاہ ڈھر دی کھوج
کھوجائیا۔ سمت اگلے بدلن والا ودھان، ودھی اپنے ہتھ رکھائیا۔ پھر ملے سچ فرمان، ڈھر سندیشہ اک سنائیا۔ سانجھی ہووے جان
پہچان، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ دوویں پریم دے بنن مہان، مُحبت وچ سمائیا۔ ایہ کھیل ہووے وچ جہان، بہتی دیر نہ کھئے لگائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نام وچولا شبدی میلا جگت آسا من منسا مُحبت وچ صحبت وچ لیاقت وچ
رفاقت وچ صداقت وچ حماقت وچ اکو رنگ رنگائیا۔

★ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ ٹھاکر سنگھ دے گرہ بیڑ آمین ★

ستگر شبد کہے ایکا حکم چلے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دو جہاناں سِری بھگوانا آپ چلائیآ۔ گُرمکھ سنت سُہیلے سبجَن جن بھگت ویکھے اپنے لال، پاربرہم پتدِرمیشور برہم پڑدا آپ چُکائیآ۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا کایا ماٹی گرہ مندر اندر وکھائے سچّی دھرم سال، در دروازہ غریب نوازا اِکو اک کھلائیآ۔ نام نِدهان دُهن انادی سُنائے سچّی دُهنکان، انحد راگ انراگی آپ اُپجائیآ۔ کلجُگ کوڑی کِریا بدل دیوے ودھان، واحد لاشریک پروردگار جلوہ گر دُهردرگاہیآ۔ بھيو ابھیدا کھولے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر پڑدا دئے چُکائیآ۔ حُکم سندیشہ دیوے والی دو جہان، نو کھنڈ پرتھمی ستّ دیپ اُتر پُورب پچھم دکھن ایکا حُکم جنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی اپنی کار کھائیآ۔ ستگر شبد کہے کرے کھیل پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری کل ورتائیآ۔ دیناں بندھپ دین دِیالا، دیاندھ ٹھاکر سوامی گُرمکھ ویکھے تھاوَن تھائیآ۔ نرگن سرگن آد جُگاد جُگا جُگنت کرے سدا پرتپالا، پرتپالک خالق نرُویر نراکار ہونے سہائیآ۔ وست اموک کایا گولک دیوے اگتی لالا، ائملی دات آپ ورتائیآ۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار بدل دیوے چالا، چار کُنٹ دہ دِشا ساچا نام وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُهر فرمانا اک پرگٹائیآ۔ ستگر شبد کہے دُهر فرمانا دیوے سِری بھگونت، ہر کرتا آپ درڑائیآ۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکرِی نت نوت نام دُهر دا منت، انتشکرن ویکھے سرب لوکائیآ۔ صدی چوڈھویں سب دا توڑے گڑھ ہنکار ہوے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم دئے سمجھائیآ۔ بودھ آگادھا نرگن دھار بن کے اُنبھوی پنڈت، آگم اتھاہ کرے پڑھائیآ۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ سنت میل ملانے دُهر دا کنت، ہر سوامی انترجامی دِیا کھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیآ۔ ستگر شبد کہے کرے کھیل آگم اتھاہ، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس دی لیندے پناہ، نمونستے سجدیاں وچ سیس جھکائیآ۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ دسدا آیا راہ، حُکم حُکم وچوں بدلائیآ۔ ویکھے وکھانے تِلے پربت جل تھل اسگاہ، سمند ساگر کھوج کھوجائیآ۔ سو صاحب ستگر دیونہارا اپنا ناں، ناؤں نرنکارا اک درڑائیآ۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کرے پرکاش ہر گھٹ تھان، چارے کھانی چارے بانی شبد ناد دُهن شنوائیآ۔ سنت سُہیلے گُرو گُرو چیلے چار کُنٹ دہ دِشا پکڑے بانہ، آتم

پر ماتم پر ماتم آتم اپنا جوڑ جڑائیا۔ سچ دوارا دُھر دربارا وکھائے اکھا گراں، جس نون جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، آد نرنجن نرگن نون جوت کرے
 رُشنائیا۔ جس دی مہا سدا اکتھ، رسنا جہوا بتی دند صفت وچ صفت نہ کھئے صلاحیا۔ سو سچ سوامی دیونہارا نام اگتی وتھ، واستک اکو
 وست ورتائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں نچ نیتر کھول کے اکھ، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو مارگ دس، دہ دشا دا ڈیرہ
 دیوے ڈھابیا۔ سچ دوارا اُچاوے ایکا ایک سچ، سچ اپنا آپ سمجھائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچ، کنچن گرھ نرگن نون جوت کرے
 رُشنائیا۔ من واسنا وچ دہ دشا نہ پئے نچ، تھوآ ویس نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست
 ستوادی اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے پاربرہم پتیرمیشور غریب نواز، دین دیال دیاندھ اکھوائیا۔ جگ چوکرئی نرگن سرگن بدلدا آیا
 سماج، ویس انیکا اپنا کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیغمبران بخشش وچ بخشیش کدا آیا دات، نام ندھان نوجوان مرد مردان جھولی پائیا۔ سرشٹی دا
 درشٹی اندر رچدا آیا کاج، کرنی دا کرتا اپنی کھیل کھلائیا۔ نام سندیشہ دیندا آیا بودھ اگادھ، بڈھی تون پرے کرے پڑھائیا۔ کلجگ اتم نرگن
 دھار ہو وساد، کھیلے کھیل تھاون تھائیا۔ جس دی مہا گا سکے نہ کوئی راگ، صفتاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھا اپنا جانے آد، انت اپنے وچ
 چھپائیا۔ جس نون پیغمبر کرن آداب، اوتار گر سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گھر بیٹھا
 کھیل کرائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال وڈ گہر گمبہر، گنوتنا نظری آئی۔ جس دا کھیل بے نظیر، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سب دی
 بدلنہار تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ شرع کٹنہار زنجیر، لاشریک نون خدائیا۔ جس نون نمو نمو کرے کبیر، بنا سیس سیس نوائیا۔ سو ساچا
 دھرم کرے تعمیر، جس دھرم دا مول اپنے وچ چھپائیا۔ باہروں نظر نہ آئے کیسے تصویر، موصور دسے نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال سرب سوامی، آتم پر ماتم کھیل کھلائیا۔ جگ چوکرئی
 انترجامی، لگھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ نام سندیشہ دُھر دی بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج
 پھول پھولائیا۔ امرت رس بخشنہارا ٹھنڈا پانی، نجہر جہرنا بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ نرمل نون جوت جوت نورانی، نور ظہور اپنا آپ پرگٹائیا۔

شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بانی جس دی صفتاں والی کہانی، گر اوتار پیغمبر اکھراں وچ پرگٹائیا۔ سو شاہ پاتشاہ شہنشاہ
 پُرکھ اکالا شاہ سُلطانی، دو جہانی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا حُکم
 ورتائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال اک اگم، اگمڑی کار کھائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، تت وجود نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ ہرکھ سوگ نہ غم، چنتا
 وچ کدے نہ آئیندا۔ نہ پون سواس لئے دم، ساہ سواس نہ کھئے وڈیائیندا۔ نرگن دھار نراکار آپے جانے اپنا کم، نہکرمی اپنی کار کھائیندا۔ جس
 دا نُور لگھ چوراسی دھار برہم، سو اپنی کل ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو اپنے
 ہتھ رکھائیندا۔ ستگر شبد کہے مالک خالق اک محبوب، مُحبت وچ سمائیا۔ عالیشان جس دا اُچ عرُوج، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ چار
 کُنٹ سدا مؤجُود، مُفلساں ہونے سہائیا۔ میٹھارا کوڑ حدُود، گھر اکو اک سمجھائیا۔ جیہڑا کدے نہ ہووے نیست و نابُود، نت نوت وجے
 ودھائیا۔ سو لیکھا جانے لگھ چوراسی کایا (پنج) بھُوت، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش رجو طمعو ستو پڑدا دئے چُکائیا۔ وسنہارا چارے کوٹ،
 دشا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک پرگٹائیا۔ ستگر شبد کہے
 پُرکھ اکالا دُھر دا ٹھاکر، جُگ جُگ ٹھوکر نام لگائیندا۔ گہر گمبھیر ڈونگھا ساگر، گر اوتار پیغمبر اپنے وچ سمائیندا۔ دے کے نام رتی رتناگر،
 لوکھت کھیل کھلائیندا۔ ست دھرم کر اُجاگر، کوڑ کُریارا اندھ مٹائیندا۔ ونج کرا اک سوڈاگر، سوڈا ستگر ہٹ وکائیندا۔ جودھا سوربیر بن
 بہادر، بھے بھو آپ وکھائیندا۔ کرنی دا کرتا قُدرت دا بن قادر، قدیم توں اپنا راہ چلائیندا۔ نرگن سرگن بن ساجن، سنت سُپیلے گرمکھ اپنے
 رنگ رنگائیندا۔ شاہو بھوپ بھوپت راجن، راؤ رنگ میل ملائیندا۔ دین دیال غریب نوازن، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد اگمی مارے دُھر آوازن، جس نوں
 جگت سرون سنن کھئے نہ پائیندا۔

★ ۱۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ لچھمن سینگھ دھنگالی کیمپ والے دے گرہ سئ کلاں جموں ★

سب دا لہنا دینا گیا مُک، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند پڑھ کے ٹک، تُوں میرا مین تیرا راگ الاٹیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے ابناشی اچت، پاربرہم پتپریشور ڈھردرگاہیا۔ سچ دوار دا دیوے سُکھ، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ پریم پریتی اندر چُک، چاروں کُنٹ پندھ مُکائیا۔ نرگن دھار بنا کے سُت، ست ستوادی لے اٹھائیا۔ نراکار ہو کے گیا تھ، گھر گمبھیر ویس وٹائیا۔ پورب لہنا رہیا پُچھ، پڑدا پُشت در پُشت پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کھلیا ویکھیا اکو تاک، در دربار سوہبا پائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش، شبد ناد دُھن شنوائیا۔ بھو کھلائے پوریلے واک، بھوکھت بھاکھیا بن درڑائیا۔ نرگن پوری کر کے آس، اصل اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوار دے وشواش، وشا اکو اک جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی ماس، مسلہ اپنا دئے سمجھائیا۔ پائے اُف کہے کوئی نہ کاش، آکاش پرکاش اک رُشنائیا۔ سب تُوں کر کے اپنے داس، داستان دُھر دی اک سُنائیا۔ ہر گھٹ انتر کر کے واس، واسطہ وشو نال رکھائیا۔ جھگڑا میٹ کوڑ پرہاس، بھوساگر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوارا اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کھلیا در دروازہ، در ٹھانڈا نظری آٹیا۔ جس گرہ وسے غریب نوازا، نوازش وچ اپنی گود اٹھائیا۔ سب دی رکھنہارا لاجا، وڈ داتا ڈھردرگاہیا۔ کلجگ اتم رچ کے کاجا، ستگر ساچا راہ وکھائیا۔ نرگن سرگن پا کے ماجھا، مجلس ویکھے ڈھردرگاہیا۔ کوڑی کیرپا میٹ ووادا، وڈیا تون باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سنی اگئی پکار، پورب دھیان لگائیا۔ شاہو بھوپ وڈ سیکدار، ہر سوامی بھوئے سہائیا۔ سرشٹی درشٹی دئے ادھار، ایشٹی اکو سوہبا پائیا۔ جس دی کھیل سدا جگ چار، جگ چوکرئی ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم لے اوتار، اوتر اپنا بھو کھلاٹیا۔ جس تُوں سمجھے نہ کوئے سنسار، سنسا روگ جگت لوکائیا۔ حُکم سندیشہ دیوے شبدی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن حُکم ملے ڈھردرگاہ، ہر کرتا آپ سُنائیا۔ چھڈے تھل اسگاہ، بیٹھے اکھ بدلائیا۔ منگی اک پناہ، رہبر سیس نوائیا۔ ویکھ کے سچا تھان، بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ نظری آیا اکو پتا ماں، استری پُرش نہ ونڈ ونڈائیا۔ سدا سہیلا

دیوے ٹھنڈی چھان، شہنشاہ ہرِ رگھڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن واہ وا، بینتی اک سُنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی دسے گواہ، شہادت عبادت وچ بھگتائیا۔ شبدی ستگر ست ستوادى دئے صلاح، صلح کل آپ جنائیا۔ پون سندیشہ وچ ہوا، آدم حوا سس نوائیا۔ اکو حکم ہووے رواں، روادار رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کرے کھیل نواں، نو ست وچ ودھائیا۔ سچ سندیشہ دھر دا کہوان، کہہ کہہ جگت سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے انتر چاؤ گھنیرا، وچ سچ ودھائیا۔ پُرکھ اکال کرے مہرا، محبوب مُحبت وچ سائیا۔ سچکھنڈ لوکے ڈیرہ، در اکو اک وڈیائیا۔ جتھے مذہب رہے نہ جھیرا، نام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ وکھرا دسے کوئی نہ کھیرا، گرہ اکو سوہا پائیا۔ سوامی وسے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ شبدی دھار ستگر شیرا، شہنشاہ نورِ الہیا۔ کلجگ اتم کرے مہرا، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جامہ ماریا پھیرا، پھرت ویکھے کوڑ لوکائیا۔ حُکھے اندر دے کے گیزا، جھگڑا دئے چُکائیا۔ وقت سہنجنا نیڑا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں بٹھے بیڑا، اپنے کندھ اٹھائیا۔ ڈھولا دس کے تیرا میرا، اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا چار کُنٹ چوٹرفی پھیرا، چار چار کھوج کھوجائیا۔

★ ۲۰ مگھ شہنشاہی سمت ۳ کلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ سئ کلان جموں ★

گر اوتار پیغمبر کہن سرگن دھار تھکی ماندی، مدھ سوڈن تیری سیو کھائیا۔ جگ چوڑی لوکات بنی رہی پاندھی، دوس زین چار کُنٹ دہ دشا اپنی سیو کھائیا۔ بن ویراگن تیرا ڈھولا رہی گاندی، پاربرہم پتیرمیشور اکو نام دھیائیا۔ کوڑ وکار بنکار ویکھدی رہی آندھی، جھکھڑ ممتا موہ دین دئی پلائییا۔ لالچ وینہدی رہی گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ سونا چاندی، تیرا چند نور جوت زرگن کھیل کھلائییا۔ واسنا وچ وست امولک رہی پیندی کھاندی، کھا کھا خالق تیرا شکر منائیا۔ ونج کراؤندی رہی تیرے ناں دی، ہٹ بازار ونجاریاں ونج وکھائییا۔ مالک بندی رہی دیناں مذہبان راہ دی، رحمت وچ تیری اوٹ تکائیا۔ منسا بھری رہی آشا والی چا دی، چاؤ گھنیرا اک سمجھائییا۔

اوٹ دسدی رہی پُکھ اکال اگمی ملاح دی، کھیوٹ کھیٹا اِکو دُھردرگاہیا۔ کتھا کہانی سُناؤندی رہی بھگت بھگوان صلاح دی، مشورے
 وچ مُشکل حل کرائیا۔ کھیل ویکھدی رہی تھل اسگاہ دی، ٹلے پرت پھول پھولائیا۔ سچ وست کیتوں لبھی نہ تیری ہاں دی، پرتی پریم نہ
 کھئے جنائیا۔ بھڑی کلجگ اتم لکھ چوراسی بڈھی ویکھی کان دی، درِشٹی وچ سرب کُرائیا۔ مان وڈیائی رہی نہ کیسے تھان دی، دھرنی
 دھرت دھول دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در اِکو سوبھا پائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا تھکی،
 تھکاوٹ وچ کُرائیا۔ قول اقرار وعدے ویکھے پچھلی یاد پگئی، پاربرہم پرہہ اک دھیان لگائیا۔ نرگن دھار جو مالک حقی، حقیقت پڑدا دئے
 اُٹھائیا۔ کتھا کہانی رہے کوئی نہ شکی، سنسا اندروں باہر کڈھائیا۔ نرگن سرگن بن کے کھلاپتی، پتہریشور اپنی دیا کھائیا۔ صفتاں والی جس
 دی کتھا جگ چوکرئی دسی، اکھراں نال صلاحیا۔ سرگن دھار نرگن نال ہو کے وسی، واسطہ اِکو نال جُڑائیا۔ کھیل کردی رہی ہنتھیں،
 سیوک روپ بنائیا۔ جگت دین دُنی مذہبان بن کے پکھی، ڈیرے رہی وکھائیا۔ کلجگ انت چار کُنٹ دہ دشا ست دھرم رہیا نہ رتی،
 رستہ راہ نہ کھئے سمجھائیا۔ دین دُنی چلی مت متی، متوالا مایا موہ بنائیا۔ میں سب کچھ ویکھ کے اکھیں، آخر بھجی واہو داہیا۔ پُکھ اکال
 دین دیاں تیرے چرن کول ڈھٹھی، ڈھیہہ ڈھیہہ رہی سُنائیا۔ چار جگ دی آسا گر اوتار پیغمبران ہو کے کٹھی، اِکو وار واسطہ پائیا۔ دُھر
 دے ٹھاکر سچ سوامی اِکو نام پڑھا اپنی پٹی، پٹنے والا کرے اگوائیا۔ لیکھا رہے راگ نہ چھٹی، چھتردھاری کم کیسے نہ آئیا۔ نام ڈوری تیری
 اِکو اچھی، تندو تند دے سمجھائیا۔ واسطہ چرن کول رہی گھتی، گہر گمبھیر دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، تَدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا کہے پرہو ویکھ میری تھکاوٹ، تھکی ماندی دیاں دُہائیا۔ جگت دُنی دی
 ویکھ بناوٹ، حصیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ تیرے نام دی بخشش والی سخاوت، جگو جگ ورتائیا۔ سرگن نرگن دس کے اک کہاوت، قہقہہ لگا
 کے کردی رہی پڑھائیا۔ ہمساجن بن کے کری بغاوت، بغلگیر دتے لڑائیا۔ میں انت تیری امانت، عملان توں رہت تیری سرنائیا۔ ساڈی
 رہی نہ کوئی ضمانت، جُمیوار نہ کھئے اکھوائیا۔ سب دے اُتے دسے قیامت، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ حکمے اندر لگی ممانت، مہربان مہر نظر نہ
 کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا پڑدا دینا اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا کہے پرہو میں چار کُنٹ دی آئی

دوڑی، دُور دُراڏا پنڊھ مُکائيا۔ نت نوت ويڪهدی رهي تيرا ڏنڏا پوڙي، پوڙياں وچ تيرا ڏهولا جس گائيا۔ تيري بهيڙي گلي دسي سوڙي، ین تيري کريا پار نه ڪڙي کرائيا۔ صدي چوڏهويں کر کے بهيڙي بهيڙي، نيتز رو رو دياں ڏهاڻيا۔ سنت ريسا کوئي نه گهوري، اندھ گهور وچ لوکائيا۔ اسيں سب نون ويڪهيا دوس زين تگيا چوري، جگت اگه نه ڪڙي ملائيا۔ آتما سهاگن دسه نه کوئي بانڪي چهوسري، پيا پريم ميل نه ڪڙي ملائيا۔ ساڏي هتھون چھڻ گئي ڏوري، ڏاواں ڏول دسه لوکائيا۔ مانس روپ هو گئے ڏهوري، سچ دهرم نه ڪڙي وڏياڻيا۔ تيرے آگے دوويں هتھ رهي جوڙي، جوڙيندے ساجن واسطه پائيا۔ ڪيسے دی قيمت رهي نه کوڙي، کوڙي هٿ نه ڪڙي وڪائيا۔ نرگن سرگن دهار سمجھي کوئي نه دوپري، دوا ایکا بهيو نه ڪڙي چڪائيا۔ تيرے آگے چلے ڪڙي نه زوري، زوراور تيري سرنائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريا کر، ایکا دينا ساچا ور، نهکلنک نرائن نر، مهاراج شير سنگھ وشنون بهگوان، سچ پرتي بخش بهوري، بهرم انتر نرنتر ربه نه رائيا۔

★ ۲۰ مگھر شهنشاهي سمت ۳ ديوا سنگھ دهنگالي ڪيمپ سي ڪلاں جمون ★

گر اوتار پينمبران آسا هو ڪي اگهي، اگن آتھن ويڪھ وڪھائيا۔ لکھ چوراسي انتر ويڪھ ڪي بڏهي، دُهر سنديشه رهي سُنائيا۔ ساچي دهار ڪيسے نه سُجھي، سمجھ سوچ نه ڪڙي رکھائيا۔ ڪلجگ واسنا کوڙ کريار وچ رُجھي، رزق رحيم نه ڪڙي منائيا۔ ساچي دسه کوئي نه جھگي، جھگرا جگت لوکائيا۔ بهاؤ بهاونا هوئي دوجي، ایکا رنگ نه ڪڙي سائيا۔ نيتز روواں اُچي کوک بھبيں، هوکياں وچ سُنائيا۔ پُرکھ اکال ويڪھ اپني ودي سدي، ڪيشنا سُڪلا پکھ پينڏا دے مُکائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريا کر، گرہ مندر اک سُهائيا۔ گر اوتار پينمبران آسا ڪي ميرے انتر هوئي حيراني، حيرت وچ ڏهاڻيا۔ ست دهرم دی جوہ دسه بيگاني، بنده بندگي وچ نه ڪڙي سائيا۔ باهروں نرمل هوئے جسماني، انتر ميل نه ڪڙي دھوئيا۔ منزل چڙھ نه ڪڙي روھاني، کوڙ ڏنڪي جگت وڃائيا۔ پرکاش هووے نه ڪڙي اسماني، اسم اعظم نه ڪڙي وڪھائيا۔ جھگرا چار ڪنٺ ديواني، دعويدار گر اوتار پينمبر ديوے نه ڪڙي گواپيا۔ ساچا راه نه دسه آساني، اصل وصل نه ڪڙي کرائيا۔ جيوت جي جيئے نه ڪڙي پراني، پرم پُرکھ نه ڪڙي ملائيا۔ مُحبت وچ دُنيا ويڪھ نه ڪڙي فاني، فرمانبردار روپ نه ڪڙي دھرائيا۔ چار جُگ دی پچھلي سُنن ڪهاني، آگے چلے نه ڪڙي

حق رضائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گرہ دینا وسائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا کہے میں ویکھاں اصل وسیع، وصیت سب دی پھول پھولائیا۔ جس دی کلمیاں وچ کردے گئے تشریح، تابعداری جگت کھائیا۔ مارگ رستہ دسدے گئے لیہ، پنٹھ گرتنھاں وچ صلاحیا۔ سو سب دی پاون آیا صحیح، صحیح سلامت ویس وٹائیا۔ لیکھا ویکھے بن کاغذ قلم شاہی وہی، واحد اپنی کار کھائیا۔ آگے جیون وچ زندگی دیوے تئی، نئیئا نوکا نام چڑھائیا۔ سو گر اوتار پیغمبران بانی بھوکھتاں والی کہی، آسا سب دی پور کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا کہے صاحب سوامی سچ پکار، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ تیرا ایکنکار اک سپار، صاحب سرن وڈی سرنائیا۔ تیرا کھیل اکم اپار، الکھ اگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ کِریا کر اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ لیکھا مکے جگ چوکرئی چار، چار ورنان اک پڑھائیا۔ نرگن نور دسے اجیار، اُجالا بھوئے لوکائیا۔ ست دھرم دا ست جیکار، رسنا ڈھولا تیرا گائیا۔ ہوں سیوک خدمتگار، خادم ہو کے تیری سیو کھائیا۔ تون داتا دانی اک داتار، دیاوان اکھوائیا۔ منگتے درویش کھڑے بھکھار، بھکھک جھولی دینی بھرائیا۔ تون سب دا سانجھا پروردگار، پتدمیشور بے پرواہیا۔ الکھ نرنجن تیرا جیکار، جیکاریاں وچ صلاحیا۔ تیرا وڈ وڈا دربار درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ کرے کرائے اپنی کار، قدرت کرتا ویکھ وکھائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کر وچ سنسار، سنساری بھنداری بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، بھگت وچھل سدا گِردھار، گِرور گرہ ایکا دینا وسائیا۔

★ ۲۰ مگھ شہنشاہی سمت ۳ گوڑھا رام سیخ سر سئ خرد کیمپ جموں ★

گر اوتار پیغمبران آسا کہے میں پھردی بن کھنڈ، جوہاں جنگل ویکھ وکھائیا۔ پڑدے لاہ کے تکیا پر پُرکھ دا برہمنڈ، برہمانڈ دھیان لگائیا۔ جگت سنسار واسنا ویکھی کندھ، دویت در در دھیان لگائیا۔ کِریا کری صاحب بخشند، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ جن بھگت دوارے ملیا اک انند، انند دھر دا نظری آئیا۔ شبد سُنیا اگئی چھند، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ میں بنا کروٹ تون بدل لئی کنڈ، ستمکھ

ہو کے درشن پائیا۔ جنہاں نوں پرم پُرکھ لگایا انگ، انگیکار اک ہو جائیا۔ دو جہان دا چمکے نرالا چند، سیتل دھار اک درسائیا۔ نیتز نیر
 ورو لے سروور گنگ، گہناں وچ ڈبائیا۔ کیرپا کری سورے سربنگ، صاحب ستگر دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 در اکو اک سہائیا۔ آسا کہے میرے انتر آئی خوشحالی، خزاں بسنت روپ بدلائیا۔ چڑھی اک اگئی لالی، جو لال لال رنگ رنگائیا۔ جلوہ
 تکیا جوت اکالی، اکل کل اپنی کھیل کھلایا۔ مین نکئی نڈھی بالی، ویکھ سپس جگدیس جھکائیا۔ جگا جگنتر تیری وکھری چالی، پاربرہم
 پرہہ بھيو کھئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل ادنی اعلیٰ، نرگن سرگن تیری وجے ودھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دا مالی، مالک اکو سوہا پائیا۔ گگن
 منڈل تارکا جوں دیک وچ تھالی، جلاں تھلاں وچ سمائیا۔ تیری شناخت ہتھ نہ آئے بھالی، کھوجی کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ تیرے در تے کھڑی
 سوالی، منگتی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سب دی لیکھے لا جنم کرم دی گھالی، پورب لہنا دے چکائیا۔ وساں اکو سچ سچ سچ دھرم سالی، دھرم
 دوارا اک پرگٹائیا۔ جنھے رہے کوئی نہ خالی، خلق دے خالق دینی سرنائیا۔ میری مسکیناں والی دلالی، ادھینگی وچ رکھائیا۔ بھکت بھگوان
 مل کے وجے تالی، تار تار نال بلائیا۔ پھل لگے اگئی ڈالی، پت پتوتے دینی مان وڈیائیا۔ تیرا بھاگ وڈا توں رحمت وچ شالی، شہنشاہ
 اکھوائیا۔ جگا جگنتر تیری چال نرالی، نرکار تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچا اک
 سہائیا۔ آسا کہے مین کی کی دساں کہاوت، کہن کتھن وچ نہ آئیا۔ جگت جہان ویکھی بغاوت، بغلگیر نہ کھئے بنائیا۔ مانو مانو پئی عداوت،
 جھگڑا تکیا کوڑ لوکائیا۔ ساچی کرے نہ کھئے سخاوت، رحمت نام نہ کھئے ورتائیا۔ تیرا کھیل تکیا پرہو اچانک، شاستر سمیرت وید پُران سکیا نہ
 کھئے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا مین آئیوں علامت، اعلیٰ ادنیٰ لیکھے لائیا۔ بھکت سہیلے ویکھ امانت، آپ اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیرا کھیل
 صحیح سلامت، جیون مرن نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ اتم دے اک قیامت، قیامگاہ نہ کھئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر آگے دیوے نہ کھئے ضمانت،
 سارے بیٹھے پلو جھڈائیا۔ تیرے حکمے اندر چار کُنٹ دہ دشا سب تے آوے شامت، شمع کوڑ گل کرائیا۔ تیرا ناؤں ندھانا سری بھگوانا ہتھ نہ
 آئے نیامت، انرس رس نہ کھئے چکھائیا۔ مین بالی نڈھی چار جگ دی آنجانت، تیرا بھيو نہ سمجھیا رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا پریم سچ امانت، پورب میل لائے ملایا۔

★ ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۳ بیلا سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ سئی کلاں جموں ★

آشا کہے میں پرہ دا کران سُکرانہ، سُکر کہہ کے خوشی منائیا۔ نرگن دھار اتر سری بھگوانا، بھگوان اپنی کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت پرہ کے جامہ، انترجامی وچ و دھائیآ۔ لیکھا جانے دو جہاناں، نرگن سرگن پھول پھولائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں بدل دیوے زمانہ، ضامن اپنا نام بنائیا۔ دُھندوکار میٹے زمیں اسمانا، اصل نور چند کر کر رُشنائیا۔ مانو رہے نہ کھئے بیگانہ، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ دو جہان کرن سلاماں، سجدیاں وچ سیس جھکائیآ۔ سب دی سانجھی کر کلاما، کلمہ کائنات پڑھائیآ۔ پارپرہم اک اماما، عمل ویکھے خلق خُدائیآ۔ پچھلا بدل دئے نظاما، آگے نوبت اک وجائیآ۔ اندھیری زین رہے نہ شاما، شمع جوت کرے رُشنائیا۔ ست دھرم دا اک نشانہ، ست ستوادی آپ جھلائیآ۔ اکو دس کے آتم پرما تم گانا، حقیقت وچوں پڑھائیآ۔ لیکھا جانے دُھر دا راما، بنسری نام والی سُنائیآ۔ پیر پیغمبراں دا ویکھے بھوکھت بیانا، پڑدا پردے اندروں دئے اُٹھائیآ۔ ہر گھٹ ہو کے انتریاما، انترشکرن لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ جن بھگت سہیلا ویکھے جگت نانا، کوچا کلا گود اُٹھائیآ۔ شبدي شبد کھیل مہانا، مہا اکٹھ کٹھ وڈیائیآ۔ گرمکھ رہے نہ کھئے غلاما، شرع زنجیر دئے کٹائیآ۔ ایکا ڈنکا وجے دمامہ، دما دم اپنی کرے شنوائیا۔ جھگڑا مکے کوڑ تما، تامس راجس ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیآ۔ آشا کہے حکم ویکھنا اکو ربی، رابطہ ضابطہ وچ چھپائیآ۔ جس دی یاد کردے گئے نبی، رسول اپنی اکھ کھلائیآ۔ سو مریض ویکھے جگت طبعی، طبیعت سب دی پھول پھولائیآ۔ کیسے دی رہن نہ دیوے گدی، گداگر کرے لوکائیآ۔ لہنا چکے چوڈھویں صدی، صدمہ در در دئے وکھائیآ۔ واسنا کہے میں بالی نڈھی، نکئی وڈی اپنا روپ بدلائیآ۔ پرہ دا کھیل آد پُشت یدی، یتھارتھ اپنی کار کھائیآ۔ جس دی جوت نرالی جگی، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگت آتما بدھی، بندنا اک سمجھائیآ۔ لگھ چوراسی چھڈی، ناتا رہیا نہ رائیا۔ پریم پریتی اکو لگی، آگے سکے نہ کھئے ٹڑائیآ۔ کلجگ جگت اندھیری وگی، جھکھڑ چاروں کُنٹ پلائیآ۔ حضرت ویکھے پیغمبر تکے موسے والی نوح ندی، ندھان سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ نو نو چار پچھوں پرہ دا کھیل ہندا کدی، قدیم دی ریتی چلی آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیآ۔ آشا کہے میں گاواں گیت، ڈھولا دُھردرگاہیا۔ پرہ تکیا اک اتیت، ترے گن لیکھا رہیا مکائیآ۔ میں ہو گئی ٹھنڈی سیت، اگنی تت بُجھائیآ۔ بھگت

مارگ بدل کے ریت، رستہ اکو دتا دکھائیا۔ جو صاحب سوامی رکھے چیت، چیتن اپنا جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اوچاں نیچاں میل ملائیا۔ وقت آخری رہیا بیت، باطن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بنا پرہہ توں جھوٹھی دے پریت، پریم میلا ہوتے نہ ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں کرے آپ بخشیش، بخشش وچ رحمت وچ نام ندھانا جھولی پائیا۔

★ ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ انگریز سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ سے کلان جموں ★

کرشن کہا سُن ارجن گیتا، گیتاں توں باہر جس دی شنوائیا۔ اک اٹھ دا اکو میتا، نرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ آد جگاد ٹھانڈا سینتا، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ ونڈ کرے نہ اوچا نیچا، آتم پرما تم اپنا رنگ رنگائیا۔ سدا کھیل دے اندیٹھا، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پچھے ویکھ کی کھیل ہویا رام سینتا، سرتی شبد نال وڈیائیا۔ اگئی دھار نیکن نیکا، نراکار ڈھردرگاہیا۔ کرشن نے سہج نال ارجن دے ہتھ ماریا اُتے پیٹھا، ٹھوکر دتی لگائیا۔ اُس دا بھے وچ نکل گیا چیتا، سرت بُدھ رہی نہ رائیا۔ کرشن نے کن پھڑ کے ہلونا وقت دکھایا بیسا، بیس بیس ڈہائیا۔ نرگن دھار جوت دا شیشہ، بن اکھاں دتا چمکائیا۔ سب توں دکھری سمجھا کے ریتا، بھگت بھگوان انگ لگائیا۔ سچکھنڈ نواسی بن کے میتا، متراں اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلائیا۔ کرشن گیتا لگا سناؤن، بن اکھراں اکھڑ اُچائیا۔ بنا رسنا لگا گاؤن، گیت ڈھردرگاہیا۔ خادم ہو گئی اُنجا پوُن، پوُن پوُن وچ سہائیا۔ حاضر ہو کے کہا راون روُن، نیر نیناں نیر وپائیا۔ میرا جو بن نہ رہیا وچ دھوُن، باہوُبَل نہ کھئے وڈیائیا۔ اک واسطہ آیا پاؤن، دئے جوڑ سیس جھکائیا۔ میں مارگ لگا چلاؤن، چال نرالی دے سمجھائیا۔ کرشن کہا میں دواپر لگا مُکاؤن، بھائی بھائیاں نال ٹکرائیا۔ ارجن نوں لگا وڈیائوں، بُدھی سمجھ دے پچھے رکھائیا۔ راون لگا پچھتاؤن، ہتھ ہتھ نال ملائیا۔ کرشن دا چرن لگا دباؤن، اُنکلی انگوٹھے نال چھپائیا۔ کرشن روپ لگا بدلاؤن، تت سریر رہیا نہ رائیا۔ اوس دے وچ لگا ساؤن، جو سے دا مالک اک اکھوائیا۔ جگیساؤاں نوں لگا پرچاؤن، پرچہ جیون والا ٹکائیا۔ اُجڑیاں نوں لگا وساؤن، گھر

اِکو اِک درسا ئيا۔ ارجن جو مَيتهو لگا لکھاؤن، حُکم حُکم وچوں سمجھائيا۔ تينوں رُسه نوں لگا مناؤن، آگے ہو کرے اگوائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا بھيو آپ کھلا ئيا۔ کَرن کہے ارجن سُن اگئی دُھر دا نرا کھَر، اکھَر رُپ نہ کھئے بنا ئيا۔ اِک پابن پھَر کے پتھر، کَرن نے دتا وکھائيا۔ ارجن نوں کتوں پھَر کے پھیر وکھایا گوئند والا ستھر، سُولاں سیج ہنڈھائيا۔ جیہڑا وکھرا نیرالا میت مُرارا رہے وکھَر، ہر گھٹ اوہو نظری آئيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا پڑدا اِک اُٹھائيا۔ کَرن کہا سُن اگئی آواز، یں رسنا دیاں سُنائيا۔ جس وچ کھلے کاہن دا راز، بے نشان سوہا پائيا۔ سیس جگدیس سہلے تاج، تخت نواسی وڈ وڈیائيا۔ چھتر دھاری کرے کوئی نہ راج، رعیت رنگ نہ کھئے رنگائيا۔ راجا پر جا دوویں دسن مُحتاج، خالی بھنڈارا نہ کھئے بھرائيا۔ کلجگ انت چیلے گرواں نوں لین نواج، چیلے گرو بنا کے اپنی کرن وڈیائيا۔ اگوں ارجن کہا ایہہ کی کھیل تماش، سمجھ نال سمجھائيا۔ کَرن نے آسا سد لئی کول وید ویاس، حُکم دتا سُنائيا۔ اون کھول کے دسی بات، سُن اِک الا ئيا۔ میں لکھ دتا نال قلم دوات، کلجگ اتم پرگٹ ہووے دُھردرگا ہیا۔ جو ساریاں نوں دیندا آيا شاباس، مان وڈیائی وچ ٹکائيا۔ پورے کرے خواب، خواب اپنے وچ پرگٹائيا۔ گیتا دا اٹھاراں دھیائے کَرن دا پہلا باب، کَرن دے کاہن دا اکھَر نہ کھئے بنا ئيا۔ انت آخر ایہہ رہ جائے اِک کِتاب، لاجواب ہووے لوکائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھوڑا تھوڑا جوڑا جوڑا سب نوں دسدا رہیا حساب، جواب ہتھ نہ کیسے پھرائيا۔

★ ۲۱ مگھ شہنشاہی سمت ۳ وکیل سنگھ دھنگالی کیمپ سئ کلان جموں ★

گُر اوتار پیغمبراں آسا کہے مینوں آوے ہاسی، ہستی ویکھ دُھردرگا ہیا۔ ویس وٹایا پُرکھ ابناشی، رُپ رنگ ریکھ سمجھ کیسے نہ آئيا۔ کلجگ ویکھ رین اندھیری راتی، رُت رُتری اپنی اِک مہکائيا۔ ساچے نام دی کر پر بھاتی، بھانڈا بھرم بھو بھنائيا۔ امرت رس دے سوانتی، سُن تیاں لیا اُٹھائيا۔ کلجگ کوڑی کَریا میٹے کرائتی، ست سچ کر رُشنائيا۔ سرِشٹی چار کُنٹ اُداسی، درِشٹی وجے نہ کھئے ودھائيا۔ من کلپنا ہو گئی

مدرا ماسی، مست خُماری نام نہ کھئے چڑھائیا۔ چار جُگ دی کتھا کہانی پچھلی باسی، جس دا رس چکھ خوشی نہ کھئے منائیا۔ پچھلا لیکھ مُکاوے گر اوتار پیغمبران والی گھاسی، رہبر اکو اک نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی منزل جن بھگتاں وکھائے سوکھی گھاٹی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جُگ چوڑی جس دی تکی رہی واٹی، بن اگھاں اگھ اٹھائیا۔ سو صاحب سوامی بنیا سگلا ساتھی، دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری کرے اگھی، آخر اپنی کل ورتائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا لگھ چوراسی کرے راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ویس وٹایا الگھنا الاکھی، لیکھا لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا کہے میں ویکھیا کھیل اگھا، پُرکھ اگمڑا رہیا وکھائیا۔ نرگن دھاروں آپے جما، جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ دین مذہب دی چھڈ کے طمع، تعمیل اپنی اک کرائیا۔ سب دا لہنا دینا جو پچھلا جمع، حقیقت حق وچوں ورتائیا۔ سَتجگ مارگ لا کے نواں، نو نو کھنڈ دئے سمجھائیا۔ لیکھا مکے جُگاں چوہاں، چار ورن مٹے لڑائیا۔ اپنے ہتھ رکھیا سماں، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا کہے میں ویکھیا اپنی اکھیں، اوجھل روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دی لگھ چوراسی سخی، کاہن کنت کنتوئل سوہیا پائیا۔ اُس دی بھومکا اکو وسی، سہنجی سوہیا پائیا۔ جتھے بھگتاں پیج رکھی، ہوئے آپ سہائیا۔ ساچی دھار دسی، نرگن کر پڑھائیا۔ آشا کہے میں خوشیاں نال ہستی، ہنسُمکھ اپنی بنت بنائیا۔ جیہڑا کتن لگا دین مذہب دی رسی، رستہ اکو اک چلائیا۔ زین اندھیری رہے نہ مسی، نوری چند جوت رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی شکی، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ جس دی نانک پیسی چکی، چاترک ہو کے دھیان لگائیا۔ سب دی یاری دسے کچی، بندھن اپنے نال بندھائیا۔ کوڑی کیریا اگنی مچی، بن ماچس رہی جلائیا۔ آگے کیسے دی ست دھرم وچ رہے کوئی نہ پتی، حصہ جگت نہ کھئے ونڈائیا۔ حُکم چلے کوئی نہ رتی، رت سب دی دئے مُکائیا۔ کر سکے کوئی نہ گتی، گت مت اپنے ہتھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال بن کے اکو کملاپتی، پتہریشور ہوئے سہائیا۔ کایا مندر اندر بن ہر کیریا جگے نہ کھئے موم بتی، بنا دپیک دپ کرے رُشنائیا۔ ایہہ سب کچھ کھیل ویکھنا اکھیں، آخر ہر جو آپ کرائیا۔ آسا کہے میں چار کُنٹ نسی، بھجی واہو داہیا۔ سچ کہانی کیسے نہ دسی، شاستر سمرت وید پُران کوکن دین دُہائیا۔ اتم سب دی دھار کر کے کٹھی، ایکا حُکم دتا دِرڑائیا۔ آگے سڑے نہ کھئے بھٹھی، اگنی مذہب نہ کھئے تپائیا۔

پچھلی ڈور گئی کئی، کٹاکش اگلا اپنا نام لگائیا۔ سب نوں پڑھا کے اِکو پٹی، دُھر دی وِدی اِک جنائیا۔ گرْمکھ بھرے کوئی نہ چٹی، فیصلہ اِکو وار سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنَدیشہ اِک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا کہے مین آساوند، جُگ جُگ دھیان لگائیا۔ پرہ ملے اِک خاوند، مالک دُھر دا بے پرواہیا۔ جس دا کڈھنا پئے نہ کدے دسوندھ، حصیاں وچ حصیدار نہ کھئے اکھوائیا۔ جس دے بھگت سُہیلے اُچن چند، جگت جہان کرن رُسنائیا۔ اِک حُکم دے ہوون پابند، دُوسر سِیس نہ کھئے جھکائیا۔ کھیل ویکھن وچ ورہنڈ، برہمنڈ وجے ودھائیا۔ کروٹ وچ بدل کے کنڈ، سَمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ ڈھولے گاؤن بٹی دند، رسنا جہوا راگ الاٹیا۔ تُوں صاحب سدا بخشند، پرہ تیری بے پرواہیا۔ آتم بخشے اِک انند، نجانند کرے رسائیا۔ سیتل دھار پاوے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ ایتھے اوتھے دیوے سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ دین دِیال صاحب بخشند، ہر کرتا اِک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا کہے مین ویکھ کے ہو گئی دنگ، حیرانی میرے اندر آتیا۔ غریب زانیاں چاڑھے رنگ، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے گوداوری گنگ، چرن دھوڑ مستک ٹکا لائیا۔ تُوں میرا مین تیرا اِک سُنا کے چھند، اگلا پینڈا رہیا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوون بھگوان، آد جُگاد سدا بخشند، بخشش وچ بخشیش دُھر پریتی اِک ورتائیا۔

★ ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۳ پورن سِنگھ دھنگالی کیمپ سئ کلان جموں ★

گر اوتار پیغمبران آسا کہے پُرکھ اکال پا دے صحیح، صحیح سلامت تیری اِک سرنائیا۔ جُگ چوگرے جو آس سب دی رہی، بن آکھاں دھیان لگائیا۔ کتھا کہانی بھوکھتاں وچ جو سب نے کہی، دُھر سنَدیسیاں وچ سُنائیا۔ انت گت سب دی تیرے ہتھ رہی، دُوجا نظر کھئے نہ آتیا۔ جن بھگتاں لیکھا منگے کھئے نہ وہی، رائے دھرم نہ کھئے سزائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے جو رام بھرت نال کیکتی، دسرتھ سمجھ کھئے نہ آتیا۔ رام سنَدیشہ بھرت بھراتا اِک دھار چلنی تھی، جس دا لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ جس ویلے سرِشٹی ست دھرم توں گئی، کلجگ اتم نظری آتیا۔ اِک اِکلا رام دا رام آوے جن بھگتاں لئی، لہنا دینا سب دا پور کرائیا۔ آد جُگاد جو ہوسی بھی ہئی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ آسا کہے پرہو چار جُگ تیرے کتے نہ ویکھے دستخط، بن اکھراں سب نوں کیتی پڑھائیا۔
 جس کارن نرگن دھار آئیوں وت، وطن بے وطن سارے ویکھ وکھائیا۔ سچ سوامی سب دی رکھ پت، پتپریشور تیری وڈیائیا۔ میں جُگ
 چوڑی گاؤں والی تیرا جس، صفتاں وچ وڈیائیا۔ انت حقیقت تیرے ہتھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سپت سُرکھ راہ تگن تیرا اکھ، لوچن اک
 کھلائیا۔ مہر کر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ پیتے کال گئے نس، جُگ رہیا کوئی نہ رائیا۔ اتم سب کچھ تیرے وس، واسطہ تیرے
 آگے پائیا۔ نرگن دھار کریں نہ پکھ، عدل انصاف اک دینا پرگٹائیا۔ کوڑی کِرپا جڑ پٹ، مایا ممتا موہ کھپائیا۔ تیرے پیار دا کھلے ہٹ، نام
 ونجارا سیو کھائیا۔ گر اوتار پیغمبران کر اکٹھ، حکم اکو اک سُنائیا۔ دین دنی گئے چھڈ، ناتا مول رہیا نہ رائیا۔ سچکھنڈ دوارے کوئی نہ دے
 اڈ، جوتی جوت وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ آسا کہے ساچی صحیح دا دے ثبوت، ثابت
 اپنا آپ دے پرگٹائیا۔ کایا ماٹی ویکھ کلبوت، جس اندر کلمے دتے پڑھائیا۔ نرگن دھار ہو موجود، حاضر ہو کے دے وڈیائیا۔ تیری منزل
 اک مقصود، محفل اکو گھر بنائی۔ جھگڑا رہے نہ کوئی دوج، کوڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچی اپنی دس دے سوجھ، سدھ بڈھ پچھلی دے
 چُکائیا۔ تیرا ناؤں سارے کہندے نین مؤند، نیت نین اکھ دے کھلائی۔ میں چار جُگ دی گرلاواں کونج، ہوکیاں وچ سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال میرے ہنجهو نیتر اکھیاں وچوں پونجھ، بن دھار چہہر جل لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری
 اکو اوٹ رکھائیا۔ آسا کہے میں ویکھ ویکھ رہی تگ، بنا کوٹ کھوج کھوجائیا۔ کی کھیل کرے سمرتھ، صاحب بے پرواہیا۔ نرگن دھار جوتی
 جاتا ہو کے آیا نس، نسبت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ انت اخیر سب دی کر کے بس، صفہ سب دی دتی اٹھائیا۔ اکو بول جیکارا حق، حکم دھر دا
 اک سُنائیا۔ چرن کول سرنائی سارے گئے ڈھٹھ، گر اوتار پیغمبر بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، امرت ندھان اکو دے اپنا رس، رستے بھلیاں مارگ سچ وکھائیا۔

★ ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ بیبی مٹھی دیوی دے گرہ مکھووالی جموں ★

گر اوتار پیغمبران آسا کہے میں بھگت سہیلے ویکھے تردے، تارنہار داتار اپنی دیا کہائیا۔ ساچی منزل درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار چڑھدے، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا اکو پڑھدے، آتم پر ماتم وچ ملائیا۔ جیوت روپ کدے نہ مردے، مر جیوت روپ بدلایا۔ سکھ لین اگئی گھر دے، جس گھر وسے شہنشاہیا۔ بہانا صبر صبوری جردے، دکھ درد نہ لاگے رائیا۔ ایشنان کرن ساچے سرے دے، ڈرمت میل دھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا رنگ اک وکھائیا۔ آشا کہے میں بھگتاں ویکھیا میلا ہر نرنکار، نرگن اپنا میل ملائیا۔ جس دی کھوج رہی جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھول پھولایا۔ جس دی وارتا گاؤندے گئے گر اوتار، پیغمبر ڈھولیاں وچ سنائیا۔ سو صاحب سوامی ویکھنہار، جوتی جاتا پڑدا اک اٹھائیا۔ کرے کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سپس نوائیا۔ شبد گرو کر تیار، ستگر ساچی سیو کہائیا۔ بھگت سہیلے میت اٹھال، لوکيات آلس نندرا دئے مکائیا۔ پورب جنم دی لیکھے لا کے گھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوارا وکھا سچی دھرم سال، در دروازہ اک کھلائییا۔ جتھے گرمکھ وسن لال، دو جا ورن کھئے نہ پائیا۔ نیڑ آنہ سکے کال، مہاکال نہ کھئے ڈرائیا۔ ترے گن کوڑا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پریم پریتی وچوں مانک موتی اچھال، رتن اگتا باہر کڈھائیا۔ جنم کرم دا پورا کر سوال، فقرہ اپنا نام سنائیا۔ ساچی گود لئے سوال، سویا پھیر نہ کھئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے گھر دئے وسائیا۔ آشا کہے میں بھگت سہیلا ویکھیا بھگتاں سنگ، سکلا سنگ بنائیا۔ آتم دا دیوے اند، من منسا میٹ مٹائیا۔ سچ ست دا چاڑھ کے چند، سچکھنڈ کرے رُشنائیا۔ جگ جنم دی وچھڑی اپنے نال گنڈھ، ڈور پریم پریت وکھائیا۔ جھگڑا مکا جگت گنگ، تیرتھ تٹان پندھ رہے نہ رائیا۔ کرے مہر سورا سربنگ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساچی منزل جاون لنگھ، در ملے بے پرواہیا۔ سیج سہنجنی اک پلنگ، جس دا پاوا چول نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا گھر اک وسائیا۔ آسا کہے بھگتاں اندر چاؤ گھنیرا، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ پرہہ ٹھاکر پایا نیرن نیرا، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جس چکایا چوراسی گیڑا، آون جاون رہیا نہ رائیا۔ پار کرایا پھڑ کے بیڑا، شوہ دریا نہ کھئے رُٹھائیا۔ جنم مرن چکایا جھپڑا، جھگڑا اور نہ کھئے دسائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھپڑا، گرہ مندر دتی

وڈیائیا۔ اپنا رنگ رنگا کے گرو گرو چیرا، چیرا گرو آتم پر ماتم میل ملائیا۔ مڑ کے بھڑ نہ ہووے پھیرا، فیصلہ اک حق سنائیا۔ جن بھگتاں اُتے
 کر کے مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ آسا کہے میں بھگت سہیلے ویکھے سٹے،
 دھر دی گود سو بھیا پائیا۔ او بنناں نوں گرو اتار پیغمبر کوئی نہ پچھے، بابوں پھڑ نہ کھئے بلائیا۔ جس دی دھار وچوں اٹھے، انت اوسے وچ
 سمائیا۔ دین دیا لا ہو کے تھے، پُرکھ اکالا وڈ وڈیائیا۔ سب دے پینڈے پچھلے اگلے مکے، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوئیا۔ جھگڑا رہیا نہ کایا بئے،
 پنج تت اگنی خاک بنائیا۔ گرو مکھ گروسکھ سدا سدا سد سچے، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ بن ہر اگے کھئے نہ پچھے، پشت پناہ ہتھ نہ کھئے
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔ آسا کہے بھگتاں ملی اگتی دھیر، دھیرج آپ دھرائیا۔ ناتا چھڈ
 جگت سریر، شریکے والی چھڈن لوکائیا۔ ملن اک اگتی پیر، جو پتا پُرکھ اکال اکھوئیا۔ جس دا امرت ٹھانڈا سیر، بوند سوانتی مکھ چوئیا۔
 جس دوارے بے کبیر، قبران توں باہر وجے ودھائیا۔ سو بھگتاں منزل ملے اخیر، آخر اکو گھر وسائیا۔ جتھے نہ کوئی شاہ نہ حقیر، امیر غریب
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی جگت مریدا تدبیر، طریقہ اکو اک سنائیا۔ گو بند دا لال اکما چیر، بستر سوہنا اک سہائیا۔ کلجگ دی اتم میٹ
 لکیر، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھابھیا۔ ایہ کھیل گھر گمبھیر، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔
 آسا کہے گروسکھ ہر بھگت دئے سندیشہ، اچی کوک کوک سنائیا۔ میرا پچھے کوئی رہیا نہ لیکھا، کوڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مینوں اتم اک دا آیا
 چیتا، جو چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ دو جہاناں بنیا نیتا، نرگن زرویر آپ ہو جائیا۔ بھگتاں دا بن بولیوں لے کے ٹھیکا، رائے دھرم دا کھڑا دتا
 چکائیا۔ سچ سہا کے اکو دیسا، سچکھنڈ وجے نام ودھائیا۔ ناتا جڑ گیا پتا پوت پت بیٹا، نرگن نرگن جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ گرو اتار پیغمبران آسا کہے جگ چوڑی ویکھی بڑی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔
 لہنا دینا تکیا گور مڑھی، مسان پون روپ سمائیا۔ گرو اتار پیغمبران کھیل وکھایا ہری، ہر کرتے اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ بن بھگتاں کیسے نہ
 ناتا تٹا شرعی، شرع وچ جگت لوکائیا۔ کچھ لہنا دینا لیکھا چمکور گڑھی، گرو گو بند گیا سنائیا۔ جس دی دھار ست ستواد کھڑی، سچ
 دوارے نظری آئیا۔ سو بھگت سہیلے وسائے اپنی گھری، جس گھر گرہ دا مالک اکو نظری آئیا۔ جتھے دکھ نہ لاگے ذری، اگنی آگ نہ کھئے

لگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے بری، پاربرہم پرہہ اپنے وچ ملائیا۔ ساچے نام دی پاوے اگئی کڑی، نرگن جوڑی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں نے تُوں میرا میں تیرا شک اکو پڑھی، تنہاں دا لیکھا لوکھات رہن نہ پائیا۔

★ ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۳ مایا دیوی دے گرہ مکھوالی جموں ★

جن بھگت کہے میرا بسرام، ہر کنت سچی سرنائیا۔ جتھے جھکدے تتاں والے رام، سرگن نرگن سپس نوائیا۔ پیغمبر کرن سلام، بن سپس سجدہ اک خدائیا۔ پورا ہووے کام، اچھت پور اکھوائیا۔ بردا رہنا پئے نہ کھئے غلام، شرع زنجیر نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوارا اک وڈیائیا۔ جن بھگت کہے سب توں اوکھا پرہہ وچھوڑا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ آد جگ دا جوڑا، چوکرئی وچے ودھائیا۔ دوہاں دا سانجھا پوڑا، منزل اک اکھوائیا۔ راہ رہے کوئی نہ سوڑا، بھیڑی گلی نہ ونڈ ونڈائیا۔ آتم پرما تم ساک ہووے دوہرا، نرگن توں سرگن سرگن توں نرگن وچ سہائیا۔ لیکھا صاف رکھے کورا، دُرمت میل نہ لاگے رائیا۔ نام ندھانا دے کے بھورا، کایا بھورے وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچی دھار دا لا کے ہوڑا، ہوکا دے کے آپ اٹھائیا۔ آتما پرما تم ساچا اکو جوڑا، جڑیا وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ماٹی چم چم درشتی مانس ڈھورا، پنکھی پنچھی رہے گرلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کدے نہ ہووے الگ، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ کیرپا کرے سورا سرگ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نرگن نور کر رُشنائیا۔ بن کعبیوں کرا کے حج، حُجرہ اکو دئے سہائیا۔ نام نگارہ جائے وچ، نویت کرے شنوائیا۔ سچ دوارے بے سچ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں کوڑی پار کرے حد، گھر اپنا اک وکھائیا۔ جتھے دیک جوت رہیا جگ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن رہیا سچ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں سچ پریم پیار پیاوے مد، مدھر دُھن راگ سنائیا۔ رہن دیوے نہ کوئی بیڑا بگ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ سرب کلا ہو سمرتھ، مہا اکتھ کتھ جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آد انت دا سانجھا جس، مدھ لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا نیتز کھول کے آگھ، پرتکھ اپنا رنگ چڑھائیا۔

★ ۲۱ مگھ شہنشاہی سمت ۳ سردار سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ★

گر اوتار پیغمبران آسا کہے ویکھی جگت لوکائی، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پھول پھولائیا۔ چار گنٹ دہ دشا مایا ممتا موہ وکار دی پئی دہائی، جگت دہاگن نار ہر کنت نہ کھئے پرنائیا۔ مانو ماٹکھ دھرنی دھرت دھول دھول آئی ہار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہویا وبھچار، کوڑی کرپا سرشٹی درشٹی اندر ہلکائیا۔ ساچا ملے نہ میت مرار، پاربرہم پتیرمیشور درس کھئے نہ پائیا۔ کایا مندر اندر سچ نور نہ ہووے اجیار، امرت رس بوند سوانتی نجہر جہرنا نہ کھئے جہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا کہے ویکھی دین دنی، دعویدار نظر کھئے نہ آئیا۔ بھرے بھلے رکھی مئی، منوآ من بندھن نہ کھئے رکھائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے گئی، جو پرہ دا پڑدا دئے اٹھائیا۔ ماٹی سب دی خالی دسے کئی، حجرہ حق نہ کھئے ودیائیا۔ نام ندھان سری بھگوان سُنائے کوئی نہ دھنی، انحد نادی ناد نہ کھئے وجائیا۔ امرت رس نجہر دھار کیسے نہ ملے بنا بلیں، جہرنا آگئی اک جہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکمے اندر حکم ورتائیا۔ آسا کہے میں ویکھان کلجگ انت اخیر، پن اکھان آگھ سُنائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے دستگیر، بغلگیر کوڑ لوکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا کھیل کرے بے نظیر، جگ نیتز نظر کھئے نہ پائیا۔ گوبند سورا شاہ سلطاناں ہتھ پھڑائے اک شمشیر، شمع کوڑی گل کرائیا۔ نیتز نین وپاوے مقامے حق کبیر، دروہی تیرا نام دہائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سب دی بدل گئی جگیر، ظاہر ظہور درس کھئے نہ پائیا۔ تیرے بھگت جگ چوگری لکھ چوراسی وچ خمیر، رنگ اپنا دین وکھائیا۔ چار جگ دی مٹی دسے لکیر، فقیر پلو نہ کھئے پھڑائیا۔ تیرے ہتھ دو جہاناں تقدیر، تدبیر تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ آسا کہے میں ویکھ ویکھ ہوئی خوش، دھر دا راگ سُنائیا۔ صدی چوودھویں سارے ہوئے چپ، بیس بیسا

اپنا بل دھرائیا۔ ساچا دسے کوئی نہ سُت، اپرادھی بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ بھاگ لگے کسے نہ گکھ، جنی بنے نہ کھئے جنیندی مائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا ہر گھٹ اندر بیٹھا لک، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے بنا کے اپنے سُت، پتا پوت گود اٹھائیا۔ بن ہتھان باہواں دھار آتم پر ماتم لئے چُک، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی دیا کھائیا۔ جنم کرم دا آون جاون لگھ چوڑاسی میٹ کے دُکھ، دردیاں درد دئے گوائیا۔ اُجل کر کے دو جہاناں مُکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دوارا اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا کہے میں ویکھاں بھگتاں دھار، جو بھگون وچ سہائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کر نہ سکی وستھار، راگ ناد نہ ڈھولا گائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا کردے گئے اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ سو صاحب سوامی انتراجمی لگھ چوڑاسی گھٹ نواسی ویکھنہار، پاربرہم پتیرمیشور اپنا کھیل کھلائیا۔ نرگن سرگن سرگن دو جہاناں پاوے سار، مہاسارتھی اپنی کل ورتائیا۔ سنت سہیلے سجن گرمکھ بھال، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ نانا توڑ کوڑی کَریا جگت جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سچ دوارا دھرم دا اک وکھال، نانا کوڑا دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُچھنہارا مُریداں حال، مُرشد اکو اک اکھوائیا۔ آسا کہے میں ویکھی کھیل بہ رنگی، رنگت جگت نہ کھئے وکھائیا۔ ویس وٹا سورا سربنگی، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کَریا واسنا کڈھ گندی، گن گندھرب سیس نوایا۔ گرمکھ سوانی نیتز نین اکھ رہے کھئے نہ اندھی، نیج لوچن کرے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کَریا ویکھے مایا متا موہ وکار بھیکھ پکھنڈی، جوٹھ جھوٹھ پڑدا دئے اٹھائیا۔ ست شبد دی ساچی دھار گویند اکو چنڈی، چندکا اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی ویکھ وکھائیا۔ آسا کہے میں تکیا کھیل اکال، اکل کل دھاری آپ کھلائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاوے گھال، پورب لہنا رہیا چُکائیا۔ نام ندھان دے کے سچا دھن مال، خالی جھولی رہیا بھرائیا۔ سنت سہیلے اٹھا کے بال، بالی بُدھ دئے وڈیائیا۔ کلجگ اندر ستجگ ست دھرم دی بدل کے چال، دھرفرمانا اک سنائیا۔ ستگر شبد بنا دلال، ونجارے جگت رہیا مٹائیا۔ ٹھانڈے در جواب سوال، حُکمے اندر حُکم بنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ کھلائیا۔ آسا کہے میں ویکھیا کھیل پُرکھ اگم دا، اگمڑی کار آپ کھائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نہ مرے نہ کدے

جہدا، جیون مرن نہ کھئے رکھائیا۔ جس نؤں سہارا نہیں کیسے دم دا، پون پوناں نہ کھئے وڈیائیا۔ جھگڑا نہیں ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ پوش پہنیا نہیں کدے کایا ماٹی چم دا، تتان ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ ونجارا بنیا نہیں کیسے نام دا، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ سدا مالک بنیا رہیا دھر پیغام دا، گر اوتار پیغمبران کرے پڑھائییا۔ کلجگ اتم لیکھا ویکھے دو جہان دا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء گگن گگنتر پھول پھولائییا۔ جن بھگتاں نام رس دیوے اپنے جام دا، سیتل دھارا اک وبائییا۔ بندھن تھے جگت شرع غلام دا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائییا۔ ایہ کھیل آگئی امام دا، جس نؤں حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کلمیاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت ایتھے اوتھے دو جہاناں لیکھا جانے اپنے انتظام دا، اندر باہر گیت ظاہر اپنا حکم ورتائییا۔

★ ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۳ لچھی دیوی دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں ★

گر اوتار پیغمبران آسا کہے میری دھر دی منسا، خواہش اکو دیاں سمجھائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش پرہ دا بنے بنسا، ذات پات دین مذہب اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائییا۔ آتم پرما تم ساچا روپ بنے سوہنگ ہنسا، کاگ نظر کھئے نہ آئییا۔ من وکار ہوئے ہنگتا رہے کھئے نہ سنسا، سچ دھرم وجے اک ودھائییا۔ دین دُنی پاربرہم پتپریشور بنائے آگئی بنتا، گر اوتار پیغمبران جھگڑا رہے کھئے نہ رائیا۔ کوڑی کیریا گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم روپ دئے سمجھائییا۔ ساچے ایشٹ ہووے اکو منتا، جو ستجگ تریتا دواپر نت نوت نرگن سرگن اپنا ویس وٹائییا۔ بھيو کھلائے بودھ آگادھ جن بھگت شہیلے ساچے سنتا، کایا مندر اندر پڑدا دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ دئے درسائییا۔ گر اوتار پیغمبران آسا کہے سرشٹ سہائی ہووے ایک، دُنیا بھاؤ نہ کھئے جنائییا۔ پاربرہم پتپریشور پروردگار سانجھا یار سب دی ہووے ٹیک، ٹکے رام نام مستک خاک رمائییا۔ مانو مانکھ مانس بُدھی ہونے بیک، دُرمت میل اندروں دئے کڈھائییا۔ ترے گن مایا پنج تت لا سکے کوئی نہ سیک، آگئی آگ نہ کھئے تپائییا۔ نیج نیتر لوچن نین سچ سوامی اپنا لینا پیکھ،

ٹھاکر مل کے وجے ودھائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اپنا دکھائے دیس، جس گرہ بیٹھا نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر وشن برہما شو دیوت سُر کرن اک آدیس، پیغمبر سجدیاں وچ سپس نوائیا۔ سو صاحب ستگر دُھر سُناوے اک سندیش، سندھیا پرہاتی اکو روپ نظری آئیا۔ جو آد جگاد سدا رہے ہمیش، جنم مرن کیڑ نہ کھئے رکھائیا۔ نت نوت جن بھگتاں کرے ہیت، آتم پر ماتم ناتا جوڑے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ آسا کہے چار ورن ہوون اک، جھگڑا دئی رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بھوکھت گئے لکھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دئے گواہیا۔ اوہ کھیل نرالا صدی چوڈھویں سب نوں پئے دس، دہ دشا ہونے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال اک اکلّا ہووے مت، مِت پیرا میت دُھردرگاہیا۔ جس دی ہار بدلی رہے وچ جت، جگ چوڑی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیش اک سُنائیا۔ آسا کہے میں ویکھاں کھیل نرالا، اکل کل دھاری آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے گر گوپالا، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ سچ دوار دکھائے سچی دھرم سالا، جتھے دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایکو جوتی نور نرگن دھار ہووے جوالا، شو شکتی شوئے اکو رنگ سہائیا۔ ستگر شبد نرگن سرگن بنے دلالا، ونج وپاری وڈ وڈیائیا۔ لیکھا ویکھے ماضی حالا، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن دُھردرگاہیا۔ آسا کہے مہربان ہووے محبوب، مُحبت وچ وڈیائیا۔ منزل اک دکھائے عروج، عرش فرش پڑدا دئے اٹھائیا۔ چوڈاں طبقات رہے نہ کھئے حدوڈ، حضرت نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرے نیست و نابوڈ، حکم دُھر دا دئے ورتائیا۔ ہر گھٹ اندر جو دسے سدا موجود، وصل یار دیوے نور خُدائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے ہزارا دروڈ، تیس بتیس نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رنگ رتھے دُھردرگاہیا۔ آسا کہے میں ویکھاں کھیل اکھے رام، جو رمتا رمتا دُھردرگاہیا۔ جس نوں جھکدے صُبح شام، گر اوتار سپس نوائیا۔ جس دا پیغمبر سُندے پیغام، کلمیاں وچ رہے گائیا۔ دو جہاناں مہربان، جلوہ گر نور رُشنائیا۔ کلجگ اتم بدل دیوے نظام، کوڑی کِریا میٹے تھاوں تھائیا۔ ست دھرم دا دے گیان، اندر آگیان دئے چکائیا۔ پُرکھ اکال سچ سرنائی بخشے اک دھیان، نیج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ بھگت وچھل سِری بھگوان، ساچے

سنتان لئے جگائیا۔ منزل وکھائے اگم مہان، جتھے پن سوریہ چند ہووے رُشنائیا۔ شبدي ناد وچے دُهنکان، انادی ناد وجائیا۔ تخت نواسی نوجوان، شابو بھوپ سوہا پائیا۔ جس دا حکم سدا فرمان، جگ چوکرئی گر اوتار پیغمبران کرے شنوائیا۔ اوہ کھیلے کھیل مہان، خالق خلق بے پرواہیا۔ زرگن دھار ہو پردھان، سچ سنديشہ اک سُنائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم لگھ چوراسی دو جہان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب انت پچھتان، پشچاتاپ وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتان سدا نگاہبان، نرور نراکار نرنکار نراچھت اچھا سب دی پور کرائیا۔

★ ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۳ صویدار تیج بہان دے گرہ بخشی نگر ضلع جموں ★

گر اوتار پیغمبران آسا کہے میری پوری ہووے آسا، جگ چوکرئی پندھ مکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب تُوں بخشے اک بہرواسا، بہرم کوڑ رہے نہ رائیا۔ دُھر دا نام جپائے جنائے جہوا جگت سواسا، ساہ ساہ سائیا۔ زرگن نور جوت کرے پرکاشا، پرکاشت ہو کے ویکھے تھاون تھائیا۔ اپنے بھيو دا کھولے آپ خلاصہ، خالص اپنا ویس وٹائیا۔ جن بھگتان دیوے اک دلایا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ پڑدا لایوے پرتھمی آکاشا، ایکا نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل ویکھ وکھائیا۔ آسا کہے مین تگان عجب نظارہ، جو نظریہ دئے بدلائیا۔ لیکھا جان سرب سنسارا، لگھ چوراسی اندروں پھول پھولائیا۔ شبدي شبد دئے اشارہ، نام نام نال شنوائیا۔ محل اٹل کر اُجیارا، اندھ اندھیارا دئے مٹائیا۔ زرگن دھار ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور ہو کے درس دکھائیا۔ کوڑی کړپا پار کرے کنارہ، تٹ اکو وچے ودھائیا۔ جتھے بیٹھ گرو اوتارا، پیغمبر سپس نوٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ساچا حکم آپ سُنائیا۔ آسا کہے مین ویکھاں بھگون والی بھگوٹی، بھگوت کہہ نہ کچھ جنائیا۔ جگت دھار مٹے بنوٹی، بناوٹ اپنی اک درسائیا۔ نسبت رہے نہ کھئے اوٹی، ٹانک دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ آسا کہے مین تگان کھیل نرالا، نراکار رہیا وکھائیا۔ سب تون وکھری بدل کے چالا، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ پورب پورا حل کرے سوا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ بھگت سہیلا اکو ہو دلایا، دامنگیر اپنا پھیرا پائیا۔ جھگڑا

مُکا کے شاہ کنگالا، احوالا شبد گرو درڑائیا۔ جس دی بدلے نہ کوئی چالا، چالاکی چلتر نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دسے سُکھالا، او جھڑ راہ آگے نہ کھئے وکھائیا۔ پرم پُرکھ بن کیرپالا، کیرپاندھ آپ سہائیا۔ سب دی آشا منسا پور کر سوا، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کیسے ہتھ نہ آوے بھالا، کھوجت کھوج ویکھے جگت لوکائیا۔

★ ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۳ رام چند دے گرہ بخشی نگر جموں شہر ★

گر اوتار پیغمبران آسا کہے جگ چوڑی دسے اشارے، شبدی سینت نال سمجھائیا۔ دُور نیڑے وسے کنارے، نیا بھوری وچ بھوائیا۔ پرہ دے نام دے بول جیکارے، وکھڑے وکھڑے راہ چلائیا۔ نرگن سرگن کھیل کر سنسارے تن وجود کری پڑھائیا۔ بھيو کھول کے سچ دوارے، پڑدا دین دنی اٹھائیا۔ دین مذہب دے لا آکھارے، ورنان برناں کرے لڑائیا۔ جگ نشان نشانیاں والے چارھے، چار کُنٹ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ آسا کہے جگ چوڑی ملدا رہیا سندیشہ، دُھر فرمان دھرم دی دھار جنائیا۔ حُکم مناؤندا رہیا لیکھا، ایکنکار بے پرواہیا۔ اپنی بخشدا رہیا ٹیکا، چرن کول سرنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چکدا رہیا ٹھیکا، ٹھیکے دار دتے اُچائیا۔ آپ بن اگئی نیتا، فرمان اپنا آپ اُچائیا۔ مینوں پچھلا آیا چیتا، کی کرنی کھیل کھلائیا۔ دس کے سچکھنڈ دیسا، برہمنڈ کھنڈ کار کھائیا۔ نکا نکا پا کے حصّہ، ہستی اپنی اک سمجھائیا۔ مانو مانو دے کے پچھا، پچھلا اگلا حُکم سرب رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حُکم سدا ورتائیا۔ آسا کہے میں کوکان بول، انبولت راگ سُنائیا۔ کرے کھیل پرہو انہول، اہل وڈ وڈیائیا۔ سب دے تولنہارا تول، ترازو تکر نام اٹھائیا۔ گھٹ نیواسی ہر گھٹ پھول، وست گولک وچوں باہر کڈھائیا۔ جگ چوڑی ماردا رہیا رول، اپنا بھيو نہ کیسے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی اندر مؤل، کرنی کرتا اپنی کار کھائیا۔ اتم سب دے پورے کرے قول، جو پچھے سندیشیاں وچ سُنائیا۔ سچکھنڈ دوارے بہ اڈول، حُکمے اندر حُکم ورتائیا۔ نرگن دھار ہو کے ویکھے اُپر دھول، دھرنی دھرت پڑدا آپ

اُٹھائیا۔ جس دا لیکھا سمجھے کوئی نہ پنڈت پاندھا رؤل، بُدھی وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی سب دے وسیا کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگن رنگ رنگائیا۔

★ ۲۲ مگھر شہنشاہی ۳ شو سینگھ دے گرہ بخشی نگر جموں ★

آسا کہے میں جُگ چوکڑی رہی دسّدی، دہ دشا کر پڑھائیا۔ ایہ کھیل پُرکھ سمرتھ دی، جو جُگ وِس وٹائیا۔ جس دی دھار اگئی سچ دی، ست نال سہائیا۔ نوری کِرن اوسے دی اگھ دی، جو اکھراں توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس دے حُکمے اندر لکھ چوڑاسی وسدی، وشن برہما شو سیو کھائیا۔ میں بھکھی پیاسی اوسے دے جس دی، جُگ جُگ صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ بھجی پھراں حقیقت حق لئی، نرگن سرگن وِس وٹائیا۔ پندھ مُکاؤندی رہی اج لئی، جو ویلا وقت دئے وڈیائیا۔ جس کارن سچ دوارے سدّ لئی، سندیشہ اک سُنائیا۔ میں پُچ گئی اوسے دے جج لئی، جو بن مکے کعبیوں اپنا گرہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ آسا کہے میں جُگ جُگ دسیا، شبّدی ڈھولا راگ سُنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت پُرکھ اکال آوے نسیا، نرگن نرویر نراکار نرنکار اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں امرت رس نچھر دیوے رسیا، بوند سوانتی اک اِکاتی آپ ٹپکائیا۔ جس دا کھیرا دو جہان وسیا، برہمنڈ کھنڈ گلشن آپ مہکائیا۔ جس دا نام ندھان سرگن دھار سب نے رٹیا، حُکمے اندر کری پڑھائیا۔ اوہ کھیل کرے پُرکھ سمرتھیا، صاحب سوامی دُھردرگاہیا۔ لکھ چوڑاسی لہنا دیوے ہتھو ہتھیا، پورب سب دا کھوج کھوجائیا۔ گرمکھاں چرن دھوڑی بخشے متھیا، مستک ٹکے نام رمائیا۔ سدا سُہیلا کرے رکھیا، دو جہان ہوئے سہائیا۔ آتم دی کوئی کرے نہ ہتھیا، تن وجود سدا ہووے جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ آسا کہے میں گاؤندی رہی گیت، گہر گور دتی وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی چلاؤندی رہی ریت، حُکمے اندر سیو کھائیا۔ جگت دوارے وکھاؤندی رہی مندر مسیت، مٹھاں نال سہائیا۔ لیکھا وینہدی رہی ہست کیت، اوچاں نیچاں اک جنائیا۔ پرہ وسائندی رہی سب دے چیت، چیتن سرتی سرب کرائیا۔ دسّدی رہی حدیث، کلمیاں وچ اپنا آپ الاٹیا۔ آپ بنی رہی ناچیز، خادم

ہو کے سیس جھکائیا۔ پرہ ملن دی کردی رہی ریجھ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں اندر دیندی رہی تمیز، طمع
 کوڑی باہر کڈھائیا۔ سنت بھگت بناؤندی رہی عزیز، گرمکھ گرسکھ نال رلاٹیا۔ ست دھرم دا بیجی رہی بیج، تن ماٹی خاک سیو کھائیا۔
 پُرکھ اکال دی کردی رہی تصدیق، شہادت گر اوتار پیغمبر تتاں وچ بھگتائیا۔ نرگن ہو کے رکھدی رہی اڈیک، آسا ترشنا نال ملائیا۔ جس
 دی حق اک توفیق، مالک خالق دُھردرگاہیا۔ واحد لاشریک، شرکت وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ آسا کہے میں گاؤندی رہی سوہلا، سوہنا راگ الاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر بندا رہیا وچولا، اتم پرما تم راہ
 سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی سب دے کولوں بدلاؤندا رہیا ڈھولا، اپنا حُکم ورتائیا۔ دیناں مذہباں پواؤندا رہیا روّلا، جگت ونڈ ونڈائیا۔ سب
 نوں دسدا رہیا موّلا، ہر گھٹ رمیا نظری آٹیا۔ کھیل کھیلدا رہیا اُپر دھولا، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ شبدی دھار کردا رہیا کوّلا، بھوکھتاں
 وچ سمجھائیا۔ اتم سب دا بہار کرے ہوّلا، ہوّلی ہوّلی اپنی کار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ساچا پڑدا آپ چُکائیا۔ آسا کہے میں سیوا کردی رہی جُگ چار، چوکڑی پنڈھ چُکائیا۔ سندیشیاں وچ کردی رہی خبردار، بے خبراں خبر
 سُنائیا۔ بانی وچ بیان کردی رہی نال اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ کلجگ انت کنت بھگونت اک لئے اوتار، ایکنکار بے پرواہیا۔ دو جہاناں
 بنے سیکدار، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب قرضہ دئے اُتار، باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ مالک خالق بن پروردگار، پرہ پُرکھ اپنا
 رنگ رنگائیا۔ میں اوسے دی خدمتگار، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ سد بنی رہاں بھکھار، منکتی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس ویلے نام دی بھچھیا
 دیوے ڈار، رحمت آپ کھائیا۔ میں نرگن توں سرگن ہو کے آواں وچ سنسار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ صفتاں کران سرجنہار، گیت گاواں
 چائیں چائیا۔ اکو در دی بن پنہار، سیس سیس جگدیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت اپنے ہتھ رکھ وویار، سرگن حُکم نال سمجھائیا۔

★ ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۳ چیف انجینیر آر . ایل . شرما کرن نگر جموں شہر ★

گر اوتار پیغمبران آسا کہے چار کُنٹ دہ دشا ودھیا کوڑ، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ سچ دھرم نہ کھئے کھائیا۔ چتر سگھڑ جگت اگیان کیتے موڑھ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار ہلکائیا۔ پاربرہم پتہرمیشور ابناشی کرتے چرن لائے کوئی نہ دھوڑ، مستک ٹکا خاک نہ کھئے رمائیا۔ گھٹ سوامی انترجامی سب نوں دسے دُور، کایا مندر اندر درس کھئے نہ پائیا۔ آتم پرما تم پرکاش کرے کھئے نہ نور، نرگن جوت دیا باقی کھلا پاتی نہ کھئے جگائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا پرتکھ ملے نہ کیسے حضور، مانو مانکھ مانس انگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کوڑی کریا ویکھ وکھائیا۔ آسا کہے چار کُنٹ دہ دشا دسے اندھیرا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبدا انادی دئے کوئی نہ گیڑا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑدا اوہلا نہ کھئے چکائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ پیا جھیڑا، بڈھ بییک کایا ہیت من نیک نہ کھئے کرائیا۔ کلپنا اندر سب دا اُجڑدا جائے کھیڑا، صاحب سلطان نوجوان مہربان دُھر فرمانا سُنن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ آسا کہے کرے کھیل پروردگار، پاربرہم پتہرمیشور دُھردرگاہیا۔ جس دی آسا رکھدے گئے گرو اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ سو صاحب سوامی سب نوں ویکھنہار، جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر لیکھا لہنا جانے تھاوں تھائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ جس نوں بڈھی وان سمجھے نہ کھئے وچ سنسار، وڈیا وچ وڈت نہ کھئے کرائیا۔ مُلا شیخ مسائک پنڈت سارے گئے ہار، جیو جنت انتشکرن پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ودھیا وکار، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ شاہو بھوپ پشچاتاپ کرن سیکدار، نو نو چار رہیا گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صدی سدیوی کھوج کھوجائیا۔ آسا کہے میرے انتر آئی حیرانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی اتم ہوئی بے ایمانی، پاربرہم پتہرمیشور دھیان نہ کھئے لگائیا۔ منوا شرع اندر کرے شیطانی، شریعت اصلیت پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ جلوہ ملے نہ کیسے جوت نورانی، شبدا ناد دُھن آتمک راگ نہ کھئے لائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو دے کے گئے بھوکھت بانی، وید ویاسا لیکھ لیکھیا قلم شاہیا۔ سو لہنا دینا جانے شاہ

سُلطانی، سِری بھگوان ہرِ رگھرائیا۔ کلجگ انت کنت بھگونت کرے کھیل مہانی، دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیا۔ وشن برہما شیو دیوت سُر ست دھرم دی جھلا نشانی، لوکات نرگن سرگن دھار دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا کہے مین ویکھاں کھیل حقیقی، ہرِ کرتا آپ درڑائیا۔ پروردگار سانجھا یار ویس وٹائے لاشریکی، شرکت کوڑی دئے مٹائیا۔ جس دے وچ اک توفیقی، تاعباداری سب نوں دئے سکھائیا۔ نرگن دھار سدا باریکی، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے اُمیدی، گر اوتار پیغمبر بیٹھے در تے سیس جھکائیا۔ اگلی کھیل کرے عجیبی، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی دئے ترتیبی، سیاست وراثت لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، جُگ چوگری اپنی کار کھائیا۔ آسا کہے مین ویکھ ویکھ چار گنٹ تھکی، تھکاوٹ میرے انتر آئیا۔ صدی چوڈھویں رسنا جہوا رہی کیسے نہ پگئی، منسا کاگ وانگ گُرائیا۔ راؤ رنک ہوئے شکی، شاہ سُلطان نہ کھئے وڈیائیا۔ سادھ سنت نرگن نور نہ ویکھن آگھی، جوتی جوت نہ کھئے سہائیا۔ اکھراں والی باہروں پڑدے پٹی، نراکھر پڑدا نہ کھئے چُکائیا۔ پاربرہم پتہرمیشور سچ سوامی کیسے ملیا نہ کملاپتی، دُھر دا مالک خالق پرتپالک سِر اپنا ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جگت ونجارے مایا ممتا موہ وکار ہنکار چلاؤندے ہٹی، نام ندھان وست امولک کایا گولک نہ کھئے ٹکائیا۔ دُھر پریم ملے کیسے نہ رتی، رتن امولک ہیرا لال کایا مندر دئے نہ کھئے ٹکائیا۔ سنیاسی ویراگی تیاگی بیراگی رہیا کوئی نہ جتی، ست سنتوکھ دھیچ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ آسا کہے مین ٹلے پرت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سُمند ساگر ویکھے آگھی، نرگن ہو کے بھجی واہو داہیا۔ پرہہ ساچے کاہن دی ملے کھئے نہ سخی، جو نام بنسری سُن کے دُھن اپنے اندر اُجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سرشٹی درشٹی پھول پھولایا۔ آسا کہے مین چار گنٹ تھکی کھوج، بن ویراگن بھجی واہو داہیا۔ صدی بیسویں پرہہ دے ویکھے جوج، چوجی پریم نظر کیسے نہ آئیا۔ سب دے اندر لگا ہوئے ہنگتا روگ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار ہلکائیا۔ من واسنا جگت کلپنا سارے بھوگدے بھوگ، آتم پرماتم پرماتم آتم جوڑ نہ کھئے جُرائیا۔ جلاں تھلاں پھردے ویکھے کوئی کوٹ، دوس زین بھجن واہو داہیا۔ ساچی منزل چڑھیا کوئی نہ چوٹ، چوٹی چڑھ کے پرہہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ ملیا میل نہ نرمل جوت، شبد ناد نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِریا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ آسا کہے میں دسساں کہانی، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ٹھنڈا رہیا کھئے نہ امرت پانی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی دئے دُہائیا۔ رس مانے نہ کھئے دُھر دی بانی، گیتا گیان دھیئے اٹھاراں اٹھ دس رہیا سمجھائیا۔ گھر سوامی ملے کیسے نہ ہانی، بن کھوچے کوٹی لوکائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، جسمانی ڈھولے سارے رہے گائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت لیکھا جانے دو جہانی، نرگن سرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا ایکنکار اک اِکلا اِکو اک جنائیا۔ آسا کہے میرے انتر ست دھرم دی آئی دلیل، منسا اپنی دیاں جنائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے وکیل، جو رستہ حق دئے دکھائیا۔ میری پرہ دے آگے اک اپیل، بن سپس جگدیس جھکائیا۔ میرے ٹھاکر وڈ آمین، اللہ تیری وڈیائیا۔ ساچی سکھیا دے تعلیم، چار کُنٹ اک پڑھائیا۔ تیری منزل دسے عظیم، اعلیٰ رُتبہ نُوں خُدائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکری سدا رہیں قدیم، قُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ پچھے چار جگ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیناں مذہباں والی کیتی تقسیم، آگے جھگڑا دے مُکائیا۔ تیرے اُتے اک یقین، بھروسہ سب تُوں دے سمجھائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی سارے تینوں کرن تسلیم، تسبیح مالا منکے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے نام سدا رنگین، رنگت اپنی دے دکھائیا۔ آتم ہونے تیرے ادھین، تے وجود دا جھگڑا دے چُکائیا۔ گر اوتار تیرے مسکین، حُکمے وچ خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ آسا کہے میری بینتی اک ارداس، آرزو دیاں جنائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمراتھ، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر ناس، ناستک رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر گھٹ اندر ساچا نُوں کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ مٹے رین اندھیری رات، نوری چند اک چمکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سب دی سانجھی ہووے گاتھ، اللہ واپگرُو رام کرشن تُوں ہی نظری آئیا۔ تیرا نُوں تیری ذات، ذات تیری صفات، جس دی کدے نہ ہووے وفات، فاتحہ پڑھن کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت کر انقلاب، سجدہ سپس جھکے آداب، منزل حق ملے محبوب محراب، واجب اپنی کار کھائیا۔ شبداگتی مار آواز، ہر گھٹ انتر کھول اپنا راز، بنا ڈھول مردنگ تون وجے ساز، تال تلواڑا اِکو دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا اِکو دسے سماج، دُوجا ونڈ ونڈن والا نظر کھئے نہ آئیا۔

آشا کہے پرہ کھیل کر اگلی، پچھلا لیکھا دے مُکائیا۔ منسا جگ رہے نہ پگلی، بغلگیر آپ اکھوائیا۔ نؤر تیرا سرِشٹی سگلی، درِشٹی دھار دے بدلائیا۔ کیسے نؤں لبھنا پئے نہ جنگلیں، کایا مندر اندر بجر کپاٹی پڑدا دینا اٹھائیا۔ رُوپ نظر آئے اصلی، اصل وصل یار اِکو اپنا دینا کرائیا۔ کلجگ کورِی کِریا مایا ممتا موہ رہے نہ نقلی، جوٹھ جھوٹھ لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوں بھگوان، سَتجگ کلجگ دوہاں دی کر ادلا بدلی، اِکو تُوں ہی نظری آئیا۔

ستگر شبدا سدا کرے مہربانی، مہربان دیا کمائیندا۔ ساچے نام دی دئے نشانی، نج آتم آپ ٹکائیندا۔ پد بخش کے اِک یربانی، منزل دُھر دی سچ چڑھائیندا۔ جتھے جگے جوت نؤرانی، سؤرج چند نہ کھئے وڈیائیندا۔ بیٹھا رہے شاہ سُلطانی، پُرکھ ابناشی سوہیا پائیندا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر صفتاں وچ اُچر دے بانی، سوہلیا وچ راگ الائیندا۔ سو لہنا دینا چُکائے دو جہانی، آون جاون لکھ چوراسی گیڑ کٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربانی وچ اپنی منزل دئے آسانی، او جھڑ راہ نہ کھئے جنائیندا۔ مہربان سدا سد داتا، دیاوان اکھوائیا۔ آتم انتر بن گیاتا، پڑدا کوڑ دئے چُکائیا۔ ست دھرم دا جوڑ کے ناتا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ پوری کرے جو اندر دبی آسا، سہج نال سمجھائیا۔ دو توں اِک دا ہوئے بھروسا، بھرم رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان مہر مُحبت وچ ساچا نؤر کرے پرکاشا، پرکاش وچ ابناش اِکو نظری آئیا۔

★ ۲۲ مگھڑ شہنشاہی سمت ۳ رام کور دے گرہ پنڈ چھمب ضلع جموں ★

گر اوتار پیغمبراں آشا کہے کی ورتے تیرا بھانا، بھو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تخت نواسی دے کوئی نہ راجا رانا، رنک رعیت نہ کھئے وڈیائیا۔ منوآ من کرے گھمسانا، دہ دشا حال دُبائیا۔ تیرا نؤر نہ کیسے پہچانا، بھلی سرب لوکائیا۔ پڑدا لاه نؤجوانا، گھنگٹ کوڑ دے مٹائیا۔ شبدا ناد سنا ترانہ، نام اِک شنوائیا۔ ست دھرم جھُلا نشانہ، چار کُنٹ وڈیائیا۔ اپنا لیکھے لا آنا، پڑدا اوبلا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ آسا کہے میں ویکھی دین دُنی ٹھگ چور، کوڑ گڑیاری جگت لوکائیا۔ تیری رہی کسے نہ لوڑ، ساڈا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اسیں اُتر دے نہ سکئے موڑ، حُکم وچ تیرے سیدس نوائیا۔ ایس ویلے پرہو تیری اکو لوڑ، لوڑیندے ساجن نظری آئیا۔ ممتا موہ وکارا ہوڑ، ہوکا اپنا نام سُنائیا۔ کسے توں پوری ہووے نہ تھوڑ، تھڑے تھڑکے سارے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُہر دا حُکم اک ورتائیا۔ آسا کہے سرشٹ سبائی ہوئی ابلہ، دُہاگن دئے دُہائیا۔ اپنا نور وکھا آولا، جوت کر رُشنائیا۔ ٹوں کاہن دُہر دا سگلا، ساول بے پرواہیا۔ تیرے نام دا چار جُگ و جاؤندے آئے طبلہ، دُہن تیرے وچ سہائیا۔ آگے کھیل ویکھ پاتی کھلا، پتپر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ آسا کہے کلجگ کوڑی سرشٹی دتی پھوک، اگنی تت تپائیا۔ کتھے سُنّا پرہو گھوک، نیتر لوچن نین نہ اکھ کھلائیا۔ جھگڑا پیا پنج بھوت، تن سریر لڑائیا۔ بھاگ لگا نہ کسے کلبوت، کایا قبر رہی گُرائیا۔ انت سوامی ہو مؤجود، تیرا راہ تکائیا۔ بن تیری کریا رہے نہ کھئے محفوظ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اوہ ویکھ جھگڑا ہندا جنوب، جانب سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جدھر سورہ ہوئے غروب، اودھر حال دُہائیا۔ ایس دا ہور اک ثبوت، صبر نال سمجھائیا۔ سب دی پوری ہوئی مشرُوط، شرط شرع وچوں بدلائیا۔ آہ چٹھی ویکھ خطوت، مطالعہ کر دے سمجھائیا۔ جھگڑا ویکھ چڑھدی کوٹ، شرکن رووے مارے دھائیا۔ شمالن بھجن والا دوت، اٹھے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑا اوہلا دے چُکائیا۔ آسا کہے گھلدا جاندا پڑدا، اوہلا رہے نہ رائیا۔ حُکم ملدا جاندا دشا چڑھدا، چڑھدی کلا تیری بے پرواہیا۔ لہندی دھار ویکھیا ڈردا، ڈرپوک پوپ رہیا گُرائیا۔ شمالن شمع بن تیل بتی جائے سڑدا، مُردا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جنوب جنم جائے ہڑدا، شوہ دریا رہیا رُڑھائیا۔ حُکم سندیشہ شبدي دھار اکو گھلدا، گھائل کرے لوکائیا۔ کوئی حُکم سندیشہ گھلدا، راتی اکو وچوں لنگھائیا۔ جھیرا ہووے جل دا، اگنی تھل تپائیا۔ کوئی بھيو نہ پائے پل دا، پلکان دے اوپلے سب نوں رہیا لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا بھانا کدے نہ ٹلدا، ٹال مٹول وچ رکھے جگت لوکائیا۔

★ ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۳ پرکاش چند دے گرہ جموں ★

آشا کہے میں چارے کوٹاں ویکھی دِشا، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن رو کے کہے گر اوتار پیغمبر دے گئے پچھا، اگلی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ کاغدان اُتے صفتاں والا رہ گیا قصہ، قسمت سکے نہ کھئے بدلایا۔ میں ہس کے کہا آگے پرہ دے کول حصہ، سب دی جھولی دئے بھرائیا۔ کول وکھایا اگھی چٹھا، جس دا لیکھ نہ کھئے سُنائیا۔ شبدی سترگر آپے لکھا، بن اکھراں اکھر بنائیا۔ نہ وڈا نہ نکا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ چار جگ کیسے نہ دِسا، ایہ تیری بے پرواہیا۔ اتم ہو کے دُھر دا پتا، پتہر میسور پھیرا پائیا۔ سارے دھیان دھرو چیتا، چیتن دئے کرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی جس دا اکو قطع، قیمت سب دی دئے آپ مکائیا۔ جگت رس ہونا پھکا، پھوکٹ ہونے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ آشا کہے چار کُنٹ دُہائی، ہو ہو حال سُنائیا۔ پرہ کیسے نہ ملے گوسائیں، بن ناتیوں ہوئی جُداِیا۔ تیری کھیل ہوئی بے پرواہی، بے پرواہی وچ سمائیا۔ کیسے دی ماں بنائی گائیں، گوپال ویس وٹائیا۔ کیسے نوں شنکر سوگند چُکائی، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ وچلا بھیو نہ کیسے کھلائی، گنڈھ سب دی ہوئی پرائیا۔ تیرا لیکھا دُھردرگاہی، دو جہان نہ کھئے سُنائیا۔ کیسے نے سمجھیا نہیں انکڑا اکائی، دہائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سارے کردے گئے بڑائی، بیڑیاں وچ چڑھائیا۔ چوٹی چڑھ سمجھ کیسے نہ آئی، چیتن جڑ کری لڑائیا۔ میں نچی ٹپی کدی تھاوں تھائیں، تھانتر منتر سُنے سچ گوسائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا بھلے راہی، مارگ حق نہ کھئے وکھائیا۔ تیری پچھلی اک ادائی، عادت جگ دی چلی آئی۔ ماٹو بنا کے قصائی، قسم اپنے نال رکھائیا۔ کس نوں دئیں بُریائی، کون ملے وڈیائیا۔ جے آتما تیری جائی، کون جنیدی مائیا۔ تیرا لیکھا اگم اتھائی، شاستر سمتر کہن کھئے نہ آئی۔ اگلی پچھلی وارتا پھیر نہ کدے دُہرائی، دُھر دی ریتی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے عرض سُنائیا۔ آشا کہے میں چار کُنٹ ویکھیا ہو چُکئی، یکطرف دھیان لگائیا۔ او جھڑ راہ پھری بھئی، بیٹھی پنڈھ مکائیا۔ تیری سرشٹی ہوئی اٹھی، نیترا اکھ نہ کھئے کھلائی۔ تیرا نام سُنندے کئی، پردے ہر نہ کھئے ٹکائیا۔ جگت مایا دسدے دھنی، وست امولک ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ کلجگ اکھا سارے رہے مئی، منسا من دے نال رلائیا۔ وبھچار نال بنھ کے کئی، ساتھی جگت اکھوائیا۔ ایہ سرشٹی درشٹی تیری تیرے حکم اندر جنی، ڈورو ڈنکا آپ وجائیا۔ کیسے دا

وزن رہنا نہیں ٹٹی، ہیکٹر وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل ہونا دھرنی، دھرت دا دوت دئے دُہائیا۔ تیری چال اک برنی، بار بار ویس وٹائیا۔ ایشٹ اتھاہ ہونی پرنی، پاربرہم تیرا پڑدا نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا پڑدا دینا چُکائیا۔ آشا کہے میں چار کُنٹ دا ویکھیا ہوکا، پائے پائے کُرائیا۔ پتن ملے کیسے نہ نوکا، نیا نام نہ کیسے جنائیا۔ وقت چُکیا تیرے بھو کا، بھے وچ نہ کھئے لوکائیا۔ پیار رہیا اپنے گوں کا، تیرا پریم نہ کھئے نبھائیا۔ جھکڑا ویکھ پتا ماؤں کا، پوت رہے کُرائیا۔ ہنس روپ بنیا کاؤں کا، دوس رین کاگ وانگ کُرائیا۔ تیرا کھیل اپنے داؤ کا، دعویدار نہ کھئے سمجھائیا۔ بھو کھول اپنے بھاؤ کا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ آسا کہے چار کُنٹ ویکھی کملی کوچھی، کامل نظر کھئے نہ آئیا۔ مانس ہو کے منسا رکھی روزی، رازق رحیم تیری اوٹ نہ کھئے نکائیا۔ انتر انتر نہ کیسے سودھی، سُدھاسر اشنان نہ کھئے کرائیا۔ کیسے کم نہیں آؤنی چوٹی بودی، بُدھ بیبک نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ ممتا کیتا روگی، ہوئے گڑھ نہ کھئے ٹرائیا۔ ورنان برنان نہ آئی سوجھی، مذہباں مزہ نہ کھئے چکھائیا۔ تیری سرشٹی دھرم رائے جوگی، تیری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آشا کہے میں رکھ کے ہتھ اُتے ٹھوڈی، تینوں رسی سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری چوراسی دی کھیتی نوں دیندے رہے گوڈی، گوڈیاں بھار ہو کے اپنا زور لگائیا۔ انت ویکھ نہ پھل تے نہ ڈوڈی، پھلاں دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ کدھر گئے تیرے جوگی، جُگیشراں سار کھئے نہ پائیا۔ دھرم دوار دا رہیا کوئی نہ موڈھی، گر اوتار پیغمبر پچھا گئے چُھڈائیا۔ میں سر تون ہوئی روڈی، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پن تیرے تیری دسے کیسے نہ جوتی، جوتاں والے جوت جوت سائیا۔ کی ویکھاں کی تگاں کی دساں میں برہمنڈ کھنڈ ویکھے کوئن کوٹی، گُٹیا صاف نظر کھئے نہ آئیا۔ تامس ترشنا جنہاں سنتاں دی روٹی، اوہ راہ جگت وچ وکھائیا۔ جے ویکھاں تیری کیرپا وچ تیرا بھگت تیرا گوتی، گوتم دی آہ دئے دُہائیا۔ جے سمجھاں تے زویداس چھارا موچی، جو مجلس تیرے نال رکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھی پھوکی، اندر وست نہ کھئے ٹکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میتھوں کتھا کہانی سُنیں نہ بہتی، کی دساں ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ پن آوے کیسے نہ سوجھی، سُجھاؤ دین والا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے رہے گوڈی بن کھریا، مالا منکیاں والی بھوائیا۔ سندیشہ دیندے رہے اکو دھر دا، دھرم دی دھری

اُتے چلائیآ۔ تال و جاؤندا رہیا اپنی سُر دا، سُر قی شبد نال جُڑائیآ۔ کھیل کردا رہیا چور دا، کھیل ٹھگاں والی رچائیآ۔ رُوپ دھردا رہیا ہور دے ہور دا، شکل شکل نالوں بدلائیآ۔ منتر دسدا رہیا فُرنے پھور دا، پُھرتی وچ سمجھ کیسے نہ پائیآ۔ جُگو جُگ رہیا توردا، تُرت اپنا حُکم منائیآ۔ مَم کراؤندا رہیا جہا لوڑ دا، کیسے دی چلی نہ کوئی چُڑائیآ۔ سیوک ہمیشہ مالک دی کھیتی گوڈدا، اوبنوں گوڈا کہے لوکائیآ۔ ایہہ کھیل پرہو دا آد جُگاد جُگ چوڑی روز دا، روزے رکھ کے بھکھے مار کے پھر وی سیوا لگائیآ۔ ایہہ حُکم اگئی پریم چوج دا، جو اپنا حُکم ورتائیآ۔ ہور پُچھو گر اوتار پیغمبر گوڈی تون باہر لگھ چوڑاسی دے کنارے وی کھوجدا، صاف سُنھرے بدنان تائیں کرائیآ۔ جے ہور پُچھو کچھ ساتھ دیوے نال موٹ دا، موٹ نالوں چُھدا کے پرہ دے گھر پُچائیآ۔ آگے ویکھ اشارہ جوت دا، نیوں نیوں سپس جھکائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال آد جُگاد جُگ چوڑی اپنی سوچ آپے سوچدا، سمجھ والا کدے نہ کول بہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ آپے سودھدا، سُدھ بُدھ دی چلے نہ کھئے چُڑائیآ۔

★ ۲۲ مگھ شہنشاہی سمت ۳ ہری سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ★

آشا کہے چار کُنٹ دی ویکھی آرتی، دیپک تھال پھول پھولائیآ۔ جھگڑا ویکھیا ہندی فارسی، فیصلہ حق نہ کھئے سُنائیآ۔ دھکا لگے بھارتی، بھاردواج دئے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر جو لیکھا لیکھا عبارت، اکھراں وچ سُنائیآ۔ اوس دا بنے نہ کھئے سفارشی، آگے ہو نہ کھئے چُھدائیآ۔ جھگڑا رہے نہ کیسے آڑھتی، دھڑت سب دا بند وکھائیآ۔ کھیل ہووے اکو اگتے یار دی، یارانے کوڑے توڑ تڑائیآ۔ کچھ حالت وگڑے بہار دی، بہل ہو کُرائیآ۔ شان روہے نہ کیسے سرکار دی، مان سب دا رہیا مٹائیآ۔ بازی سمجھ نہ کھئے جت ہار دی، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیآ۔ ایہہ کھیل قُدرت دے قادر کرنی دے کرتے دی آپ دی، اپنی ونڈ ونڈائیآ۔ بیڑی ویکھ سرشٹی والے پاپ دی، پتن اُتے اپنا چرن ٹکائیآ۔ مسل مشہور ہونی اکو باپ دی، جُگ چوڑی جس دی اکو آس رکھائیآ۔ اک لہر اُٹھنی تاپ دی، اگنی تت سب دا دئے جلائیآ۔ پھر یاد رکھنی سوہنگ جاپ دی، چار کُنٹ پئے دُبائیآ۔ آشا کہے مین آشا وچ اکھدی، آخر دیاں سُنائیآ۔ مین وی ٹہنی اوس شاخ دی، جیہڑی شاخ جوت

وچوں شبد رُوپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، کچھ کھیل وکھا دے و ساکھ دی، وادھا اپنے نال رکھائیا۔

★ ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۳ چیل سینگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ★

گر اوتار پیغمبران آسا کہے پرہو چار کُنٹ پیندیاں باکاں، دُھر دے حاکم تیری اک وڈیائیا۔ آکے کھیل ویکھ پرہو سچ دے آقا، حکمران اپنی دیا کھائیا۔ سچ دوار دا کھول تاکا، پڑدا گپھا بھور رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم باہمی جڑے ناتا، وچھوڑا وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ ٹوں آد پُرکھ جوتی جاتا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تیرا شبدی سْت گیاتا، اگیان اندھیر مٹائیا۔ مہربان محبوب داتا، دیاوان جھولی دے بھرائیا۔ گر اوتار پیغمبران مں آگھا، آخر اپنی کار کھائیا۔ ہر گھٹ اندر تیرا وِسا، لگھ چوڑاسی رہیا سمائیا۔ دین دُنی ویکھ کھیل تماشا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تیرے اُتے رہیا نہ کیسے بھرواسا، وِشیاں وچ کوڑ لوکائیا۔ سب دا پُورب ویکھ کھاتہ، لہنا دینا پھول پھولائیا۔ دو جہان تیرا احاطہ، دوجی وند نہ کھئے وندائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتا، سنجگ ساچا چند چمکائیا۔ سب دا بن پتا ماتا، پاربرہم برہم تیری اوٹ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیریاں شاخان، پت ٹہنی جگت مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آسا کہے مین چار کُنٹ دہ دشا ویکھی دھکھدی، دھواں دھار لوکائیا۔ ساچی گھڑی ملے نہ کیسے سکھ دی، ساتنک ست نہ کھئے ورتائیا۔ دھار جانے نہ کوئی پتا پت دی، برہم پاربرہم نہ کھئے سمائیا۔ سرشٹی کھیل اُلٹے رُخ دی، مانو بُدھی رہی بھلائییا۔ آگے دھار رہے نہ لک دی، پڑدا دے چُکائیا۔ کھیل ہووے آگے پُرکھ دی، پتدیمیشور تیری اک سرنائیا۔ امرت دھار دے سچ دی، سنجم اپنا اک درڑائیا۔ پھلواری مؤلے ساچی رُت دی، خزاں رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ میرے انتر آہ اٹھدی، کوک کوک سنائیا۔ جیہڑی آتم تیتھوں رُٹھدی، لگھ چوڑاسی وچ سمائیا۔ تیری منزل محبوب کدے نہ مُکدی، دُنیا بھجے واپو داہیا۔ تیری کھیل سدا چُپ دی، اپنا راگ نہ کیسے درڑائیا۔ مین پیاسی تیری بھکھ دی، ترشنا وچ ہلکائیا۔ فرنیاں وچ پُچھدی، نیوں کے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائییا۔ آسا کہے چاروں کُنٹ

ہاباکار، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ اٹھ ویکھ اکٹڑے یار، وڈ داتے بے پرواہیا۔ کیوں سٹا پیر پَسار، بن آلس نندرا ڈیرہ لائیا۔ تیرا تڑپہ رہیا سنسار، جگت بھٹک نہ کھئے مٹائیا۔ سب نوں آؤندی دے ہار، صدی چوڈھویں پندھ مکائیا۔ نرگن دھار سنے نہ کھئے گفتار، گفت شنید تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ مجلس وچ کرے نہ کھئے پیار، مُحبت محبوب نہ کھئے کھائیا۔ غفلت وچ روندے زارو زار، عصمت سب دی رہی کرائیا۔ ساچا دے نہ کھئے خدمتگار، خادم روپ نہ کھئے وٹائیا۔ چاروں کُنٹ دشا ہوئی دُشوار، منزل چڑھن کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم سطح کر ہموار، ہمساجن ویکھ وکھائیا۔ مایا ممتا کوڑی کیریا شبدی حُکم کر گرفتار، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ وشن برہما شو ہوئے خبردار، دیوت سُر سرب لین انگرائیا۔ تیرا عجب نرالا ووبار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دی دھار دینی سمجھائیا۔ آشا کہے چار کُنٹ کی ہووے صلاح، صاحب ستگر تیری بے پرواہیا۔ خُدی وچ بھلا سرب خُدا، خادم نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے نام دی گائے کوئی نہ صدا، صدق صبوری نہ کھئے رکھائیا۔ نیتر رووے آدم حوا، زارو زار نیناں نیر وہائیا۔ کلجگ ممتا پئی وبا، تن وجود سریر رہی مٹائیا۔ جس دی سمجھے نہ کوئی وجہ، وضاحت وچ نہ کھئے درڑائیا۔ تیری مئے نہ کوئی رضا، رازق رحیم نہ کھئے سرنائیا۔ اٹھ پیغمبران دے خُدا، خُدی سب دی دے مٹائیا۔ جگ چوکڑی تیری ادا، حُکم حُکم وچوں سمجھائیا۔ واحد کلمہ دے پڑھا، شرکت انتر رہے نہ رائیا۔ چار کُنٹ دے سزا، حُکم اپنا اک سُنائیا۔ مایا ممتا کر رفع، رفاقت اپنے نال بنائیا۔ تیرے آگے اک دُعا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ساچا مارگ کر رواں، رہبر بن نور خُدائیا۔ تیرا ڈھولا ساچا گواں، گا گا شکر منائیا۔ دھرم دوارے اکو بہواں، جتھے جگت ونڈ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبران آشا کہے میں آشا ترشنا بھکھی، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ میں چار جگ دی سوئی اٹھی، اپنی لئی انگرائیا۔ میں کھول کے ویکھی مٹھی، پنجے پنجیاں نال وکھائیا۔ میری لیکھے لگی اچے نہ بتی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سیو کھائیا۔ میرے بھاگ نہ لگا مینڈھی گتی، کنت سہاگ نہ انگ لگائیا۔ میں نیتر رواں کوک اچی، بہڑی بہڑی دیاں دہائیا۔ دو جہاناں رہواں نہ دکھی، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ پُرکھ اکال تیری دھار ویکھنی سُچی، سچ سچ دینا درسائیا۔ تیری منزل سب توں اچی، اگم اتھاہ تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبران پینڈا رہیا مُکی، مُکمل تیری سیو کھائیا۔ سب دی اتم کر سُکھی، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ آسا کہے چار کُنٹ ویکھی تھکی ماندی، بہڑی بہڑی تیرا نام دُہائیا۔ تیرا دُہولا گیت اِکو گاندی، لکھ لکھ شکر منائیا۔ جُگ چوکڑی مین سُنہیڑا دیندی رہی اؤندی جاندی، جُگ جُگ پھیرا پائیا۔ سفر وچ بنی رہی پاندھی، بھجی واپو داہیا۔ سچ سرور رہی نہاندی، چرن دھوڑ خاک رمائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں وچ رہی آنہدی، اکھ اکھ سُنائیا۔ انت کسے دا لہنا دینا مکے نہ نال سونا چاندی، چند چاندنی نہ کھئے رُشنائیا۔ بھو کھلیا نہ کسے دا بانگیں، رازق رحیم روزیاں وچ نہ درس دکھائیا۔ منزل ملی نہ کسے ٹھانڈی، سرور نہا نہا تھکی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا میلا لینا ملائیا۔ آسا کہے چار کُنٹ ویکھیا اندھیرا گھپ، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیرا دسیا کوئی نہ پُت، ست سرُوپ نہ کھئے سمائیا۔ پرہو کتھے رہوں لک، اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ مینوں ویکھ کے اؤندا دُکھ، تیرے تینوں رہے بھلائیا۔ نرگن دھار ہو کے پریم پرتی اندر چُک، چارے گنٹاں کھوج کھوجائیا۔ سچ دوار دا دے سُکھ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سپیلیاں جا کے پُچھ، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۲۳ مگھ شہنشاہی سمت ۳ لال چند دے گرہ جموں ★

گر اوتار پیغمبران آسا کہے پرہ تیرا کھیل ویکھ ہوواں راضی، رضا تیری وچ سیس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا پاسا پلٹ دے بازی، بازی گر سوانگی تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ منوآ عاقی رہے کھئے نہ غازی، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا حُکم دینا ورتائیا۔ تیرا وقت سُنہجی گھڑی آ گئی، جس دا راہ چار جُگ گر اوتار پیغمبر رہے دھیان لگائیا۔ جگت بندھن پاوے کوئی نہ مُلا شیخ پنڈا قاضی، گرتھی گرہ کرے نہ کھئے لڑائیا۔ تیرے نام دی آوے اک آوازی، ازان بانگ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا ناؤں تیرا پریم ہووے راگی، جگت تال دا جھگڑا دینا مُکائیا۔ سب دی آتما جائے سادھی، سدھ سادھک تیری ہون سرنائیا۔ جُگ چوکڑی پچھلی بدل دے وادی، واحد اپنا نام سمجھائیا۔ بہتیاں نالوں تھوڑی چنگی آبادی، جیہڑے تیرے وچ سمائیا۔ شبد گھوڑا پھیر اسو تازی، تخت نواسی تیری اک سرنائیا۔ مین سچ دوارے آئی بھاگی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تُوہ بن دسے کوئی نہ واگی، واگاں ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرا حُکم ورتے اُپر دھرتے پہلی ماگھی، شبدی شبد دھار شنوائیا۔ کِریا

کر جلد شتابی، شرع دا جھکڑا دے چُکائیا۔ سجدہ ویکھ اک آدابی، نو کر وڈیائیا۔ تیرا کھیل جگ چوکڑی آدی، دُھر دی دھار بندھائیا۔ پڑدا لاه برہم برہمادی، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سُنائیا۔ آشا کہے میرے مالک دُھر آمین، ساچا عمل دے سمجھائیا۔ سرشٹی ویکھ جگت غمگین، نیتر نیناں نیر وائیا۔ تیری پچھلی ویکھ جگت تقسیم، سارے دین دُہائیا۔ آگے ریتی بدل قدیم، قدرت دے قادر دے وڈیائیا۔ کلجگ اندر ستجگ کر ترمیم، ترتیب اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگت سہیلے ہون مسکین، سیس جگدیس جھکائیا۔ مُحبت وچ دسن کترین، پیار وچ وڈیائیا۔ اک بھروسہ دے یقین، یاد اکو اک سُنائیا۔ اعلیٰ ادنیٰ سانجھی ہووے تعلیم، طُلبیاں کر پڑھائیا۔ جھکڑا رہے نہ نر مدین، مُدعا اکو دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا در وکھا عظیم، گرہ مندر اک سہائیا۔

★ ۲۳ مگھ شہنشاہی سمت ۳ کیسری دیوی دے گرہ ستواری جموں ★

آشا کہے کرپا کر پُرکھ سوامی، پاربرہم پتہریشور تیری اک سرنائیا۔ ہر گھٹ ویکھ انترجامی، لکھ چوڑاسی جیو جنت سیو کھائیا۔ کلجگ مایا ممتا بھلی تیری بانی، نام ندھان سری بھگوان ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہوئی حیرانی، نو کھنڈ ست دیپ رہیا کُرائیا۔ نجھر جھرنا امرت رس ملے کسے نہ ٹھنڈا پانی، اگنی تت کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہویا ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ آشا کہے پرہہ دُھر دے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہوئی بے حال، بہل ہو کے رہی کُرائیا۔ سچ دوارا دکھا اپنی دُھر دی دھرم سال، کایا کعبہ پڑدا اک اٹھائیا۔ آتم پرما تم مل کے وجے تیرا تال، انحد نادى ناد دے سُنائیا۔ دیا باقی کملاپاتی ایکو بال، یرگن نور جوت کر سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا دیندے آئے احوال، ستجگ تریتا دواپر صفتاں وچ صلاحیا۔ تون خالق پرتپالک والی دو جہان، مہربان تیری اک سرنائیا۔ صدی چوڈھویں مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ پردھان، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ بھرے بھلے جیو شیطان، شرع وچ لڑائیا۔ تیرا درس کرے نہ کوئی آن، پاربرہم

برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ دے کے گئے بیان، سندیشے وچ تیرا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، اباشی کرتے تیری اوٹ رکھائیا۔ اباشی کرتے تیری ایکا اوٹ، ایکنکار تیری بے پرواہیا۔ کلجگ جیو آلیوں ڈکے بوٹ، زرگن سرگن لے اٹھائیا۔ سچ پرکاش دے نرمل جوت، اندھ اگیان دے مٹائیا۔ بڈھی توں پرے دس سوچ، بودھ آگادھ بھیو کھلائیا۔ سچ دوار دی بخش مؤج، مجلس اپنے نال لگائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم کھوجے تیری کھوج، دوجا راہ نہ کھئے تکائیا۔ جھگڑا رہے نہ لوک پرلوک، سلوک سوہلا اکو نام پڑھائیا۔ تیری سرن سرنائی وچ سکے کوئی نہ روک، برہمنڈ کھنڈ بیٹھن سیس نوائیا۔ تیرا ٹھانڈا دربار جتھے نرمل جگے جوت، زرگن نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر تیرے وجے ودھائیا۔ آشا کہے دین دنی دی ویکھ حالت، ماضی حال دھیان لگائیا۔ ممتا موہ ودھی جہالت، کوڑ کٹمب ہونے کڑمائیا۔ سچ دواویوں ہوئی ممانت، منوآ من رہیا اٹکائیا۔ توں صاحب سدا سد صحیح سلامت، ست پُرکھ تیری اک سرنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی بغاوت، دوتی لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ ساچا رنگ دھر کرتار، قدرت سرشٹی تیری نظری آئیا۔ تیرا لہنا دینا سدا جگ چار، اوتار گر تیری سیو کھائیا۔ تیرے نام دا بول جیکار، کلمہ تیرا ڈھولا سنائیا۔ آد پُرکھ اپرپر سوامی لکھ چوراسی تیری دھار، نراکار کھیل کرائیا۔ کلجگ اتم پا سار، صاحب سوامی ہو سہائیا۔ بھگت سہیلے جگت اٹھال، سرتی شبد نال ملائیا۔ گرمکھ بنا اپنے لال، لالن اپنی گود ٹکائیا۔ گرسکھان لکھ چوراسی وچوں کر بحال، آون جاون رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ دوار بخش سچی دھرم سال، جتھے ہندو مسلم سکھ عیسائی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ دوارا اکو نظری آئیا۔ سچکھنڈ دوارا تیرا ایک، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ جتھے ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ جن بھگتاں ملے ٹیک، سنتاں ہوئیں سہائیا۔ اپنی دھار آپے پیکھ، نج نیتر لوچن نین ملائیا۔ پیا پریتم ہو کے کریں ہیت، پاربرہم اپنی گود اٹھائیا۔ جگ وچھڑیاں جگ جن بھگتاں لے جا اپنے دیش، بے وطنان اپنے وطن پُچائیا۔ جتھے سدا ربیں ہمیش، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کرن آدیس، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ دو جہاناں اک نریش، نر نرائن نظری آئیا۔ تیرا شبدي ست دلارا دس دسمیش، گوبند گر گر اکو ناؤں دھرائیا۔

چار ورن اٹھاراں برن جس نے تیری کرنے بھیٹ، بھیٹا تیرا ناؤں رکھائیا۔ دھرم دوار دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، نئیا نوکا اکو نام چلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل آد جگاد جگ چوگری سدا ہمیش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری سیو کھائیآ۔

★ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے میں کھول کے ویکھاں پڑدا، پاربرہم پتیرمیشور دتی مان وڈیائیآ۔ سچکھنڈ دوارے بھیو کھلاواں اگتی گھر دا، گرہ مندر اندر اوہلا رہے نہ رائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی جتھے جوت اگتی دھردا، نرویر نراکار نرنکار کرے رُشنائیآ۔ سچ دوار ایکنکار اکل کل دھاری آپے کھڑدا، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ تُوں میرا میں تیرا اگم اتھاپی ڈھولا پڑھدا، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ نرگن سرگن نرگن کھیل کردا، کرنی دا کرتا وڈ وڈیائیآ۔ نہ جیوت نہ کدے مردا، سد ایکا رنگ سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سمجھائیآ۔ سچ دوارا دتے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیآ۔ آد جگادی دھر دی ٹیک، پُرکھ ابناشی اک سمجھائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں دیوے سچ سندیش، سدا ہوکا نام درڑائیآ۔ نراکار کردا آیا ویس، اولڑی کھیل کھلائیآ۔ اتم بہہ کے سچکھنڈ دیس، بھیو ابھیدا آپ کھلائیآ۔ شبد سندیشہ دے کے وشن برہما شو مہیش، مہکھاسر اگھ کھلائیآ۔ دھر دا داتا اک نریش، نر نرائن وڈی وڈیائیآ۔ جو آد جگاد سب دا جانے لیکھ، انڈیٹھری کار کھائیآ۔ جس دا سندیشہ دے کے گیا دس دسمیس، دہ دشا کر پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنیہڑا اک سُنائیآ۔ سچ سنیہڑا دیوے ایکا میت، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دی سمجھے کھئے نہ ریت، راتی رُتی تھت وار بھیو نہ کھئے کھلائیآ۔ جو دھر دا کلمہ دتے حدیث، حضرتان کرے پڑھائیآ۔ جس تُوں جھکدے سب دے سیس، جگدیس داتا دھردرگاہیا۔ اوہ لیکھا جانے ہست کیٹ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیآ۔ جس دا لہنا بیس بیس، پاربرہم پرہہ اپنا حکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک اُچائیآ۔ دھر فرمانا دیوے آپ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ست ستوادی ایکا

جاپ، بن رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ ستگر شبد کھول کے تاک، ترلوکی سلوک اک سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھاک، بن نیتر لوچن
 نین اکھ کھلائییا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا وڈ وڈیائییا۔ نرگن جوت ہووے پرکاش، پاربرہم نور رُشنائیا۔ جس دا ستجگ تریتنا
 دواپر کلجگ دیندے آئے دھرواس، دھیرج دھرم اک سمجھائییا۔ سو کھیل کرے ویکھے جگت تماش، پڑدا اوبلا نرگن سرگن آپ اٹھائییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اک اِکلا آپ سنائیا۔ سچ سندیشہ دیوے سچکھنڈ نواسی،
 دھر فرمانا اک درڑائییا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال ویکھنہارا منڈل راسی، نرگن سرگن سرگن پڑدا آپ چُکائییا۔ ساچی وار لیکھے
 لاوے اگئی راتی، رُت اپنے نال مہکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائییا۔ ساچی کرنی
 کرے ہو نرموہ، مُحبت کوڑ نہ کھئے رکھائییا۔ نو نو چار پچھوں سُنے اٹھ ڈلارے پوہ، سُدی ودی گوبند ہتھ پھڑائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا کرنی لو،
 لوچن بھگتاں اک کھلائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن رہے رو، نیتر نیناں نیر وہائییا۔ آتم پرما تم سکے کوئی نہ چھوہ، جگدیشر مل کے جگت ملے نہ
 کھئے وڈیائییا۔ بن ہر دوْجا نظر نہ آوے کو، کاگ کوک کوک سنائیا۔ بن پرہہ کِریا شبد سُنائے کوئی نہ سوہنگ سو، سُرقتی شبدی سُرت نہ کھئے
 سہائییا۔ دُرمت میل سکے کھئے نہ دھو، پتت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ امرت رس اگما اکو چو، چار کُنٹ وڈیائییا۔ پنچ وکار رہے نہ گروہ، کایا گور
 گھور دے مٹائییا۔ آتم پرما تم نہیں دو، دوآ ایکے وچ ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ پوہ کہے میرے
 نرنکار، سو پُرکھ نرنجن سیس نوائیا۔ میرے وچ دُکھ نہیں کوئی ٹکھار، ہر پُرکھ نرنجن تیری اک سرنائیا۔ میں در درویش کھڑا بھکھار،
 ایکنکار تیری اوٹ تکائییا۔ تُوں دیونہار داتار، آد نرنجن بے پرواہیا۔ میں روواں دھاہاں مار، ابناشی کرتے سُن دُہائییا۔ مینوں ملے نہ کھئے سہار،
 سری بھگوان تیری سرنائیا۔ چار کُنٹ بھجّاں وارو وار، پاربرہم تیری اوٹ رکھائییا۔ برہم دسے نہ کھئے اُجیار، لوچن نین نہ کھئے تکائییا۔
 سرشٹی درشٹی دھوآن دھار، کوڑی کِریا گھر گھر ڈیرہ لائییا۔ میں روواں اُچی کوک پُکار، پُنے پُنے سیس جھکائییا۔ پُرکھ اکالے پروردگار،
 سانجھے یار تیرے ہتھ وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک وکھائییا۔ پوہ کہے میں روواں
 اُچی ماراں دھاہ، دو جہاناں اک سنائیا۔ پرہہ میرے بے پرواہ، تیری بے پرواہی سب نوں رہی ستائییا۔ چار کُنٹ دسے نہ کھئے ملاح، غفلت

وچ لوکائیا۔ ساچا مارگ سارے گئے بھلا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ جیہڑے کلمے آئیوں جیا، رتے نام والے سمجھائیا۔ کسے نظر نہ آئیں خُدا،
 خُدی تکبری ڈیرہ لائیا۔ اک واری نین اُٹھا، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دروہی تیرا نام دُبائیا۔ پوہ
 کہے میں رو کے دساں حالت، ہر جو اک درڑائیا۔ سرِشٹی کوڑ دسے جہالت، ظاہر ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ دھرم رہیا نہ کھئے عدالت، حُکم
 حق نہ کھئے کمائیا۔ ساچا نام لئی گئی نیامت، خالی کوڑ لوکائیا۔ منوآ من کر بغاوت، گھر گھر کرے لڑائیا۔ دسے کھئے نہ صحیح سلامت، جو
 منزل چڑھ کے تیرا درشن پائیا۔ سب نوں ممتا کیتی ممانت، پنچ وکار ہلکائیا۔ اپنی سانہ اک امانت، آتم تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ پوہ کہے میں رو رو دساں، دہ دشا شنوائیا۔ پرہو ویکھ اپنیاں اکھاں، بن اکھاں اکھ
 کھلائییا۔ جیو جہان رہیا کوئی نہ سچا، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ سب دا کایا ماٹی بھانڈا کچا، کنچن گڑھ نہ کھئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑے
 کوئی نہ پگا، پارپرہم برہم میل نہ کھئے ملائییا۔ اتم کپھڑی کوٹے ٹھاں، بھجیاں واہو داہیا۔ سر تیرے قدماں سٹاں، مستک دھوڑ رمائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن پچے میرے نادان، نو نو چار دیاں وڈیائیا۔ دُھر دا حُکم
 اک فرمان، سچ سنندیشہ اک درڑائیا۔ چار کُنٹ پھرے دو جہان، خالی دشا نہ کھئے وکھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر دے کے آئے بیان، بیانہ میرا
 نام دھرائیا۔ شبدي کران انت پہچان، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ میرا کرتب اک مہان، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ پنچ تت نہیں انسان، تت
 وجود نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم بن کے کاہن، لکھ چوراسی گوپی ویکھ وکھائیا۔ سئیا بن کے دُھر دا رام، رمتا رمتا پڑدا لاہیا۔ جس نوں محمد
 کرے سلام، عیسیٰ موسیٰ سیس جھکائیا۔ سچ سنندیشہ دے کلام، کلمہ کائنات سُنائیا۔ حق حقیقت دا امام، اکو نوری نظری آئییا۔ انت
 آخیری دئے جام، مہربان محبوب بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ جگت نشان، نشانہ اکو دئے جھلائییا۔ دو جہاناں کر انتظام، حُکمے اندر
 حُکم بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھو ابھیدا دئے کھلائییا۔ سُن پوہ لاڈلے پچے، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ چار ورن
 اٹھاراں برن بناواں سکے، دُتیا بھاؤ جگت مٹائیا۔ نام ڈوری بٹھاں رسے، رشتہ اکو اک پرگٹائیا۔ سب دے اتتر ہو کے وسے، واسطہ اکو نال
 رکھائیا۔ تیر انیالا دُھر دا کسے، مُکھی اپنی آپ پرگٹائیا۔ صفتاں باہر سُنا کے جسے، وید پُراناں باہر پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورے کر کے

پٹے، پٹے والا نال ملائیا۔ جس نے کھیل کرنا نرگن دھار ہو کے ٹھے، قدماں نال نہ پندھ مُکائیا۔ دین دُنی دے میٹ کے رٹے، رٹا اِکو گھر جنائیا۔ ویکھنے کھیل دیگرے بعد یکے، یک حکم اِک سُنائیا۔ سب دے انتر جانے پھٹے، ثابت رہن کھئے نہ پائیا۔ کوئی جان نہ سکے چوَنکہ چُنانچہ البتے، اعلیٰ ادنیٰ حُکم منائیا۔ گر اوتار پیغمبر ایسے کارن سدے، شبدي شبد جنائیا۔ سچ دوارے آئے بھجے، اپنا پندھ مُکائیا۔ پن کعبیوں کر کے حجے، سجدہ سیس جھکائیا۔ دُنداوت وچ ڈکے، نو نمو سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کماِیا۔ پوہ سُن شبد اگم حقیقی، ہر کرتا آپ دِرڑائیا۔ کھیل کرے لاشریکی، واحد اِکو نور رُشنائیا۔ جس دے کول اگم توفیقی، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ لکھ چوَراسی بدل کے نیتی، پڑدا اندروں دئے کھلائییا۔ ست دھرم دی دس کے ریتی، رہبر ہو کے دئے سمجھائیا۔ کتھا کہانی چار جُگ دی پچھے بیتی، باطن سب دا پھول پھولائیا۔ اگے نرگن دھار ہو نزدیکی، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ سُن پوہ اوہ ویکھ چار جُگ دے آئے لاڑے، گر اوتار پیغمبر سوہا پائیا۔ در دربار کھڑے اِک اکھڑے، آخر نور سمائیا۔ جنہاں کھیل کیتے جُگ چارے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھائیا۔ گوہند بول کے انت جیکارے، دُنکا فتح اِک سُنائیا۔ اپنے وار کے چار دُلاڑے، دھرم دی دھار اِک پرگٹائیا۔ اُچی کوک وچ سنسارے، شبدي راگ الاِیا۔ کل کلکی لئے اوتارے، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جس دا کھیل سدا جُگ چارے، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ اوہ لہنے دینے سب دے پورے کرے قول اِقرارے، اِک اِکلا دُھردرگاپیا۔ جس دی مہا اندر جگت شبد اُچارے، رسنا نال صلاحیا۔ اوہ صاحب سچي سرکارے، شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ جس دا دوت جائے نہ کدی کسے دربارے، دو جے اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بردا ویکھ وکھائیا۔ پوہ ویکھ گر اوتار پیغمبر جھکے، سیس جگدیس نوائیا۔ اَلس وچ مؤل نہ سٹے، نندرا نین نہ کھئے ٹکائیا۔ اِکو سُہاون ساچی رُتے، رُڑی پرہ دے نال مہکائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچتے، ہر وڈا وڈا وڈیاِیا۔ شبدي دھار اندر پُچھے، سندیشہ اِکو اِک سُنائیا۔ کیوں لوکات ہو گئے غصے، ناتا جگت نالوں ٹڑائیا۔ جیہڑا گانا بدھا گئے، گہر گمبہر دیو وکھائیا۔ کیوں ناتے مات ٹٹے، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ دین مذہب رہے نہ سچے، سنجم سمجھ کسے نہ آئیا۔ من واسنا ہو کے بھکھے، کلجگ جیو بھجن واہو داہیا۔ مات گرہ لٹک کے پٹھے، اگنی اگ تپائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انت اخیر ربیا سُنائیا۔ انت اخیر کہے پرہہ ایک، ایک وار جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سُناوو سچ سندیشہ، سندھیا نظر کھئے نہ آئیا۔ کی کرنی کی شبدی دھار پیشہ، کی پیشتر آئے سمجھائیا۔ اچی کوک کہا شبدی دھار ستگر دسمیشا، گر ستگر تیری سرنائیا۔ اپنا ویکھ اگئی لیکھا، جس دی لکھت نہ کیسے پڑھائیا۔ صدی پسویں سب دا پورا ہویا ٹھیکا، آگے رہے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس ویلے سْت دُلا رے کیتے بھیٹا، مات پتا ربیا نہ مائیا۔ اکو بن کے تیرا بیٹا، ماچھوواڑے سیج سہائیا۔ تُوں کھیل اگئی کھیدا، ہر کرتا ہو کے دتی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ گوبند کہے میں شبدی سْت، دُلا تیرا نظری آئیا۔ کلجگ ویکھ اپنی رت، دہ دشا پھول پھولائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کیوں سچ دوارے بیٹھاں لک، درگاہ ساچی بھو چھپائیا۔ غریب زانیاں جا کے پُچھ، جو تیرا دھیان رکھائیا۔ بن تیری کرپا ہر بھگتی بوٹا جائے سُک، ہریا سنج نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار جیہڑی مینوں ستھر اُتے پئے سُنائی تُک، سو ڈھولا بن وچولا دے درڑائیا۔ میں تیرے دوارے گیا پُچ، تُوں بھو کھولنا گجھ، رمز اشارہ اک سُنائیا۔ میں ویکھاں تیرا مُکھ، گھر سوامی دینا سُکھ، تیرے در تے وجے ودھائیا۔ اوہ ویلا گیا ڈھک، گر اوتار پیغمبر پینڈا گیا مُک، میں آؤنا کیسے نہیں گکھ، گجری مات نہ پھیر بنائیا۔ آگے رہ نہ سکاں چُپ، کلجگ ویکھ اندھیرا گھپ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلائییا۔ گوبند کہے میرے پرہو صاحب سچے سلطان، سْت دیاں سُنائیا۔ میں جودھا سورپیر نوجوان، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ گوپیاں دا کاہن، نام بنسری تیرا راگ الائییا۔ میں آدی تیرا جگادی تیرا برہمادی تیرا دیواں پیغام، سندیشہ اک سُنائیا۔ بن کے چرن کول غلام، رکھاں اک ایمان، صدق صبوری تیرے نال ہنڈھائیا۔ تیرا جھلدا ویکھاں نشان، کھیل ہووے دو جہان، نرگن سرگن سرگن تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دے ساچا ور، انتشکرن ویکھاں خلق خدائیا۔ گوبند کہے پرہہ تیرا سْت دُلا ر، دُولحا اکو نظری آئیا۔ تیرا میرا سچ بوبارا، جگت دھار نہ کھئے ودیائیا۔ دوہاں دا سانجھا اک کنارہ، پتن ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ اٹھ ویکھ اپنا سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر چلے کوئی نہ چارا، چارے بانی چارے کھانی رہی گر لائیا۔ کوڑی کرپا بنیا اکھاڑا، پنج تے منوآ ناچ نچائیا۔ ساچا ربیا نہ کھئے دوارا، مندر مسجد شودوالے مٹھ سر سکے نہ

کھئے اٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا اتم وارا، سارے آئے سُنائیا۔ کل کلکی اک اوتارا، نہکلنک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کچھ پڑدا دے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے ساچے دُوہے، دُھر فرمان دیاں سُنائیا۔ پُرکھ اکال کدی نہ بھولے، اُبھل بے پرواہیا۔ سب دا لہنا دینا اصل چُکاواں نال اصوُلے، اصلیت اک سمجھائیا۔ دُھر دا حُکم ملے معقولے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پرگٹ ہو کے کنت کنتوُلے، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ جو محمد کہیا رسوُلے، رسم اُس دی ویکھ وکھائیا۔ ایکا دھار قاتل مقتوُلے، مقبرے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا بھيو آپ کھلائییا۔ گوبند پُچھ لَین دے کولوں گرو اوتار، پیغمبران انت سُنائیا۔ کون مِتر تہاڈا یار، لوکيات دیو سمجھائیا۔ جو منزل چڑھے دُشوار، پینڈا حق مُکائیا۔ مل کے نرمل دھار، جوتی جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اتم دسو باقی، آخر اک جنائیا۔ کی مان ویکھیا بندہ خاکی، خالص کھوج کھوجائیا۔ کس دی کھلی تاکی، پڑدا رہیا اٹھائیا۔ کس دے بنے ساتھی، پرہہ نوں دیو جنائیا۔ کس نے مئی تہاڈی اکھی، آخر مل کے وجی ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو سب نے کری گستاخی، غصے وچ دُہائیا۔ سُرتی شبد کیسے نہ واجی، واجک کردے رسنا والی پڑھائیا۔ رُوح بُت ہویا نہ پلکی، پنت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ تھوڑے گرمکھ جیہڑے گوبند پرگٹائے اُپر وساکی، اک سٹ پنچ چھ نال وڈیائیا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال مالک اک ابناشی، پتپریمیشور دُھردرگاہیا۔ سب دی پوری کرے آسی، ترشنا کوڑ گوائیا۔ منزل اپنی چاڑھ کے گھاٹی، جوتی جوت جوت ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل اک سمجھائیا۔ سمجھو کھیل اکو دُھر دا، ہر کرتا آپ سُنائیا۔ یاد رکھ وچھوڑا اند پُر دا، پُریاں لوآں سمجھ کیسے نہ آئییا۔ ایہہ کھیل نہیں طاقت زور دا، ذرہ ذرہ وچوں پرگٹائیا۔ جو بھگت سُہیلے ساچے لوڑدا، گرمکھ گرسکھ گر گر گود بٹکائیا۔ اوہ جھگڑا جانے اندھ گھور دا، کلجگ ویکھے کوڑ لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سرشٹی وچ ویس دھریا اگے چور دا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل آپ وکھائیا۔ آو ویکھو کھیل اگما، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کریو کوئی نہ طمع، شبد سندیشہ اک سُنائیا۔ سب دا سہایت ہونا سماں، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ تہانوں مڑ کے جے کوئی نہ امان، امڑی والا گرو نہ کھئے اکھوائیا۔ پرہہ دا کھیل ہونا اک نواں، نو سو چرانوے چوکڑی جگ دئے گواہیا۔ جھگڑا مُکا کے

ماٹی چھا، چمّ درِشٹی دتی بدلائیا۔ شبّدی دھار کر کے رواں، رحمت اِکو اک کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم
 اک ورتائیا۔ دُھر دا حُکم سُنو فرمانا، فُرنیاں بند کرائیا۔ جس دا مندے رہے بھانا، سیس جگدیس جھکائیا۔ تخت نواسی اِکو رانا، ہر کرتا
 دُھردرگاہیا۔ نور خُدائی بن جروانا، جلوہ گر کرے رُشنائیا۔ جس نوں جھکدے دو جہاناں، سب دے پیندے پنڈھ مکائیا۔ جس دا پچھلے
 سمت کھادھا کھانا، جن بھگتاں مل کے وجی ودھائیا۔ آگے اُس دا نام دھیانا، رام کرشن نہ کھئے اکھوائیا۔ اِکو کلمہ دُھر دا گانا، اِکو حق پڑھائیا۔
 اِکو مندر سچ مکانا، جتھے وسے دُھردرگاہیا۔ سب دا بدل جانا زمانہ، زبان سب دی بند کرائیا۔ چمکے نور سری بھگوانا، نور نور رُشنائیا۔
 دو جہاناں ہووے دانا، داتا دانی آپ ہو جائیا۔ لکھ چوراسی بن کے کابنا، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، نرگن دھار بدل ودھانا، حُکم اپنا اک سُنائیا۔ نرگن دھار بدلے ودھان، ترمیم سب دی دئے کرائیا۔ پیغمبرو انت کرو سلام، سجدہ سیس
 نوائیا۔ اوتاراں منظور ہووے پرنام، مستک دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ گرواں دے حقیقی جام، امرت نام پیائیا۔ سانجھا اک مکان، مقامے
 حق سہائیا۔ دُھر دا اک استھان، تھر گھر دئے وکھائیا۔ شبّدی سْت بلوان، سہجے دئے اُٹھائیا۔ اُٹھ نو جوان، گو بند روپ پرگٹائیا۔ لوکات ہو
 پردھان، پنچم وجے ودھائیا۔ کوڑی کرپا میٹ نشان، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سچ دے گیان، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔
 ممتا موہ توڑ ابھان، ہووے ہنگتا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تھر
 گھر اُٹھ ستگر شبد، وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس دا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ آد جگاد سب توں کراؤندا رہیا ادب،
 انصاف وچ وڈیائیا۔ چلے کدی کسے نہ قدم، منزل دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ تت سریر نہ دسے بدن، بدلی سب دی دئے کرائیا۔ سچ دوارے کر
 کے عدل، عادت پچھلی دئے بدلائیا۔ ڈھولا اِکو گاؤنا نرگن دھار نرگن نظم، نام ندھان شنوائیا۔ باقی سب نوں کر کے بھسم، بھانڈا بھرم بھو
 بھنائیا۔ آتم پر ماتم آد جگادی قسم، قسم سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جن بھکتو چھپی پوہ نوں کر کے رسم، رستہ سب نوں دینا جنائیا۔ بنا پر بہ دے
 چرناں باہر کوئی نہ وسن، وسدے گھر دینے اُجڑائیا۔ شاہ سلطان اُٹھ اُٹھ نٹھن، بھجن واپو داہیا۔ سچ سرنائی اک دی لگن، جو مالک
 دُھردرگاہیا۔ کرے کھیل سورا سربنگن، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جگت پردھاناں پھرنا نگن، سر ہتھ نہ کھئے ٹیکائیا۔ سب دی ڈوری لگا کٹن،

کہندا کھڑگ نام اٹھائیا۔ تتاں والیاں گروآں نالوں شبد گرو لگا وٹن، وٹا سمجھ کسے نہ آئیا۔ گوہند اتم کھول کے گلے دا بٹن، پُرکھ اکال آگے
 الفی دتی ٹکائیا۔ مین جد وساں تے وساں تیرے پتن، دو جے در کدے نہ جائیا۔ جے آواں تے گرمکھاں سدا رکھن، لوکماں دو جاکھیل نہ کھئے
 کرائیا۔ رسنا دا سواد کدے آواں نہ چکھن، بن پریم پریتی وست کھئے نہ بھائیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کہنداں آواں ٹپن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔
 شبد نرالا انیالا تیر آواں کسن، چلہ کمان دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لے ملائیا۔ پوہ کہے پرہو مین
 تیرے در تے دُگا، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ نانا ہو کے بن قیمتوں وکا، جگت قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ کرپا یدھان سوامی ٹھاکر دُھر دے کوڑی
 کرپا بدل دے سک، ساقط رہن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی بن کے پتا، پتپریشور کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ تیرا سب دے نال سانجھا حصہ،
 مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آگے مین دیناں مذہباں والا سُننا نہیں کوئی قصہ، کہانی گا نہ کھئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر
 لاشریک سب دی پوری کر دے اچھا، نراچھت اپنی دیا کھائیا۔ چھہ پوہ نوں باقی پا کے بھچھا، پورا لیکھا دے مکائیا۔ آگلا کھیل ہووے
 انڈٹھا، شاستر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ دین دیال اپنا اوہ وکھاویں اگمی چٹھا، جس وچوں گر اوتار پیغمبراں حکم سدا سنائیا۔ جیہڑا قلم
 شاہی نال کدے نہیں لکھا، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ بینتی در تیرے اک
 سنائیا۔ پوہ کہے مین کران منت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پرہہ ویکھ اپنی سمت، بن اکھاں آگھ اٹھائیا۔ ساچی رہی کسے نہ ہمت، اپنا بل نہ
 کھئے دھرائیا۔ دُنیا دار ہوئے حرام نمک، حق حلال نہ کھئے جنائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے کینک، خالی بُت دین دُہائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر من
 کرے علت، ناری پُرکھ سرب دُہائیا۔ بن شبدي گوہند دیوے کوئی نہ خلعت، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ ورن برن ہوئی ذلت، مایا ممتا موہ
 ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انت اپنی دیا کھائیا۔ پوہ کہے مین رو رو گیا تھک، تھکاوٹ وچ دُہائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 گئے آگ، چار جگ دھیان لگائیا۔ لکھ لکھ آئے دس، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی ہووے پرگٹ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ست دھرم دا
 کھولے ہٹ، اکو نام ورتائیا۔ جھگڑا مکا دئے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ نہ کھئے وڈیائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرسی مارے دوہتھڑا تے پٹ، پٹنے والا
 پلو گیا چھڈائیا۔ اندروں کھلے کسے نہ آگھ، پرتکھ درس کھئے نہ پائیا۔ ترے گن آگنی رہے مچ، تتو ت جلائییا۔ منوا من رہیا نچ، گھنگٹ گھور

نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساچا ملے کیسے نہ رس، رستہ پار نہ کھئے لنگھائیا۔ اتم سب دی ہو گئی بس، کندھے بہار نہ کھئے ٹکائیا۔ کَریا کر پُکھ سمرتھ، تیرا نام دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ پُکھ اکال کہے ساچا حُکم درڑاوانگا۔ کھیل آگئی اک کراوانگا۔ آسمان زمیں ویکھ وکھاوانگا۔ جیہڑی دھار کیسے نہ جَمی، اوہ اپنی کل پرگٹاوانگا۔ لیکھا جانا ماٹی چَمی، چاروں کُنٹ پھول پھولاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا بھيو آپ کھلاوانگا۔ ساچا بھيو پر بھو کھلاویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ سچکھنڈ دوار اک سہاویگا۔ ایکنکارا ویس وٹاویگا۔ جوت اُجیارا آپ چمکاوگا۔ گر اوتار پیغمبر ساتھ رلاویگا۔ نرگن سرگن ویکھ وکھاویگا۔ دیس پردیس پھیرا پلاویگا۔ نر نریش حُکم چلاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ سچ کرنی کار کماوانگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاوانگا۔ وشن برہما شو اُٹھاوانگا۔ دیوت سُر نال ملاوانگا۔ گن گندھرب پھول پھولاوانگا۔ لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ انڈج جیرج اُتبھج سینج اکو حُکم سناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ کوڑی کَریا میٹ مٹائیگا۔ مورکھ موڑھی بھيو کھلائیگا۔ ناد ثوری اک اُچائیگا۔ جوت نوری اک رُشنائیگا۔ حاضر حضورِ درس دکھائیگا۔ جن بھگتاں مجبوری آپ کٹائیگا۔ سب دی پھوڑھی ولیٹ وکھائیگا۔ گر مکھاں دے کے چرن دھوڑی، ٹکا مستک نام رمائیگا۔ رنگت چاڑھ کے اکو گوڑھی، گر مندر اک وکھائیگا۔ جتھے آسا منسا ہووے پوری، ترشنا جگت نہ کھئے جنائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار اک اِکلا آپ پرگٹائیگا۔ سچ دوار اک پرگٹاوانگا۔ نرگن ہو کے کھیل کھلاوانگا۔ سرگن اپنا رنگ رنگاوانگا۔ جگ چوکرئی پندھ مُکواوانگا۔ ستجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ راؤ رنگ آپ اُٹھاوانگا۔ دوار بنک اک سہاوانگا۔ نام ڈنک اک وجاوانگا۔ جیو جنت شنک پور کراوانگا۔ گر مکھ بنس آپ بناوانگا۔ کلجگ کوڑا کنس میٹ مٹاوانگا۔ نرگن دھار جوت انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھاوانگا۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد جانا منت، اتم پر ماتم جوڑ جڑاوانگا۔ بھگت شہیلے بنا کے سنت، ست دھرم دا راہ چلاوانگا۔ ابناشی کرتا اکو کنت، گھر سوامی جوڑ جڑاوانگا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک پرگٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے پوہ تینوں سمجھاوانگا۔ ساچے پوہ

سُن لے آگئی بات، باطن دیاں جنائیا۔ ویکھ اپنی رات، رُتڑی نال ملائیا۔ پُرکھ اکالا ویکھے اپنی جات، اذاتی دئے کھپائیا۔ نرگن دھار کھول کے تاک، پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر کے واک، واقف کار اپنے لئے بنائیا۔ سب دا سانجھا کر کے ساک، نانا اکو گھر جڑائیا۔ شبد سندیشہ دُھر دا آکھ، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ پرم پُرکھ دی جو دے کے آئے دات، جگ چوکرئی لوکيات ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ سُن حُکم پوہ مہینہ، دوس دوس جنائیا۔ کرے کھیل نواں نوینا، نو رنگ آپ چڑھائیا۔ پرگٹ ہو کے دانا بینا، بینا دانا بھيو کھلائیا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کر کے سینہ، اگنی تت بُجھائیا۔ جھگڑا پئے اُتے زمینا، ضامن سمجھ کيسے نہ آئیا۔ شبد اشارہ دئے چینا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ سب نوں ہونا پئے غمگینا، غمی خوشی نہ کھئے بدلائیا۔ جھگڑا دسے نر مدینا، آتم پرما تم پڑدا نہ کھئے لاپہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ پوہ مہینہ سوئے جاگ، بن اکھاں آکھ کھلائیا۔ دُھر سندیشہ سُن راگ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کوڑی کرپا جگت تیاگ، ممتا موہ مٹائیا۔ تیرے انتر اُچے اک ویراگ، ویری اندروں دئے بھجائیا۔ ایکنکارا بخشے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جس نے سُناؤنی سچي گاتھ، سوہنگ سو کرے پڑھائیا۔ جگت جہان چلائے راتھ، مہاسارتھی ویس وٹائیا۔ ہانڈی رہے کوئی نہ کاٹھ، تت وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ بنا پُرکھ اکال دے نام توں دوجا رہے کوئی نہ پاٹھ، پوجا اکو سرب لوکائیا۔ ہر چرن کول سرنائی سچا تاٹ، کنارہ دُھردرگاہیا۔ منزل سب دی مکے واٹ، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ ستجگ ساچی ملے دات، ہر کرتا آپ ورتائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو کرے جماعت، اکو سکھیا سکھ سمجھائیا۔ آتم پرما تم ہووے وشواش، وشیاں دا ڈیرہ ڈھائیا۔ گھر سوامی ملے ابناش، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ سرتی شبد مل کے گوپی کاہن پاون راس، سوہنا ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک جنائیا۔ ساچا مارگ دُھر دا لینا سکھ، سکھیا اک درڑائیا۔ پُرکھ اکالا پئے دس، دہ دشا نور الاپہیا۔ سوامی ستگر ہووے پت، پتپریشور بے پرواہیا۔ آتم پرما تم دسے ساچا پت، برہم پاربرہم سہائیا۔ من ٹھگوری کرے نہ چت، چنچل نظر کھئے نہ آئیا۔ مانس جنم جن بھگت لین جت، جنہاں ملی اک سرنائیا۔ پُرکھ اکالا کروٹ وچ بدل کے پٹھ، سنمکھ ہو کے درس وکھائیا۔ منزل چڑھنی پئے نہ سوا گٹھ، دسم دوا ری توں آگے اپنی یاری لئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پوہ تیری آسا ویکھ وکھائیا۔ پوہ کہے میں آساوند، ہر کرتے دیاں

سُنائیا۔ تیرے شبد حُکم دا ہو پابند، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ صفتاں گواں بنا دند، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ سد ماناں تیرا اند، خوشیاں وچ سہائیا۔ تیرے نُوں دا ویکھ کے چند، چند سُوں یہ کم کیسے نہ آئیا۔ تیرا کھیل وچ برہمند، ورہنڈ تیری وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر دے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ مایا ممتا موہ وکار دے ڈنڈ، ڈنڈوٹ اپنی دے سمجھائیا۔ پرہو تُوں کیہڑا کھنڈے کٹاراں نال کرنا جنگ، مت اُلٹی کر کوڑ لوکائیا۔ اک دُوں جے نُوں آپے دیون ڈنڈ، تُوں کھیل ویکھیں بے پرواہیا۔ اوہ رہ جاوَن تیرے جیہڑے گاون تُوں میرا مین تیرا ڈھولا چھند، دُوں نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مستک ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے کی کتھا کہانی پُچھو ڈھر دی، سب نُوں دیاں سُنائیا۔ کُچھ کھیل ویکھو اند پُر دی، پُریاں توں باہر جنائیا۔ جس ویلے گوہند دھار پرہ دے نال جُڑدی، جوڑی بنے ڈھردرگاہیا۔ اپنی کرنی کرنوں کدے نہ مُڑدی، کرتب اپنا دئے وکھائیا۔ جن بھگتو آگے لوڑ رہنی نہیں کیسے گر دی، پُرکھ اکال سب نے لینا منائیا۔ وڈیائی رہے نہ دیوت سُر دی، سب دا لیکھا دئے چُکائیا۔ کلجگ کایا کوڑ جاندی کُھدی، کُھرا کھوج دئے مٹائیا۔ ستگر شبد شریں ونڈے کدے نہ گر دی، رس مٹھا اپنا نام چکھائیا۔ ویکھو کھیل کلجگ ستجگ کوڑ دھرم دے پڑ دی، پرہ چکی مات چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل دئے وکھائیا۔ گوہند شبد کہے مین کی کُچھ سُندا، بن کٹاں رہیا جنائیا۔ کُچھ کھیل ویکھنا ہُن دا، مہینہ ایہو نظری آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا لگھ چوراسی پُندا، چھان بین کرے لوکائیا۔ کھیل ہونا دیکھ گل دا، جگت نُوں نہ کھئے چمکائیا۔ کلجگ کپٹ ویکھنا رُدا، ہنگتا ہنگ لڑائیا۔ جن بھگتو ستگر دے کیسے قیمت نہیں مُل دا، ہٹاں وچ نہ کدے وکھائیا۔ سواد مانے کدے نہ بُلھ دا، انتر آتم رس چکھائیا۔ جو پرہ پرتی چرن گھولی گھلدا، گھولی گھول گھائیا۔ اوہ پیارا بنے مالک صلح کُل دا، کُل مالک اکو نظری آئیا۔ جس دا کھیل سدا امل دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر اپنی کھیل وکھائیا۔ پوہ کہے پرہ تیرا نُوں اگتا رُبی، ریبول عیا دے جنائیا۔ محمد دی ویکھ چوڈھویں صدی، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ کیوں چھڈدے جاندے گر اوتار پیغمبر گدی، گداگر تیرے در تے نظری آئیا۔ کی دھار تیری اگتی جوت جگی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جگت واسنا پھرے بھجی، چار کُنٹ دُہائیا۔ تیرا آؤنا کدی کدی، جن بھگتاں ہوئیں سہائیا۔ تیری سمجھ کھئے نہ سُدی ودی، تہت وار نہ ونڈ وندائیا۔ کُچھ لیکھا

لکھ کے گیا گوبند گوداوری ندی، ندیاں دے وچھڑے لئے ملائیا۔ جنہاں دے اندر پڑھاوے پئی، پٹنے والا جوڑ جڑائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے کھٹنی کھٹی، باقی کھٹکا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ ساچا رنگ رنگ دے پرہہ ٹھاگر، پوہ پرنام کر سنائیا۔ ساچے بھگتاں کر اجاگر، اجرت مؤل نہ لاگے رائیا۔ تیرے نام دے بن سؤداگر، ہٹ اکو اک وکھائیا۔ ٹوں کریم کرتا قدرت دا قادر، قدیم دا مالک اک اکھوائیا۔ ہوں بردا تیرا عاجز، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ دے سازش، متا موہ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ ساچا کھیل وکھا دے اکو، اک تیری وڈیائیا۔ پُرکھ اکال ٹوں آویں کیتھوں، ایہو دینا سمجھائیا۔ ہوں واری چرن کول وٹھو، قربان ہو کے بھیٹ چڑھائیا۔ کی حکم سندیشہ بن اکھراں لکھو، لیکھ دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو دینا گھلائییا۔ پوہ سن اپنے آون دا دساں طریقہ، طرح طرح سمجھائیا۔ لیکھا جانا جیو جی کا، لکھ چوراسی وچ سائیا۔ میرا روپ نیکن نیکا، جگ نیتز نظر کھئے نہ پائیا۔ جو کردے سچ پریتاں، پریم ہو کے رہے منائیا۔ اوبناں دی آسا منسا ویکھ اڈیکا، زرگن ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ میریاں لکھیاں نہ کیسے تاریناں، پڑدا سکیا نہ کھئے پھولائیا۔ سب دیاں بدلدا رہیا تواریناں، حکم وچ شنوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ اپنا بھیو گھلاواں وسان کپڑے تھان، تھنتر اک درڑائیا۔ جتھے گاوے کوئی نہ میرا ناں، رسنا جہوا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی گرو نہ گراں، کھپڑا جگت نہ کھئے وسائیا۔ نہ کوئی چن سوریہ رشنا، مندل مندپ نہ کھئے دسائیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی ماں، نہ کوئی پنج تت سہائیا۔ جس ویلے چاہاں زرگن دھار ہو کے بھگتاں اندر جاواں آ، بھومکا دھر دی نظری آئییا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے زرگن دھار ہو کے پکڑاں بانہ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جگ چوکری کران نیاں، نویت حق اپنا نام سنائیا۔ بھگت دوارا پرہہ دا گراں، دوچا کھپڑا نہ کھئے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن واہ واہ، واہ وا گرو تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ درسائیا۔ ساچا کھیل دساں اپار، اپرمپر ہو کے آپ درڑائیا۔ ہونا اک وبار، بوہاری ہو کے لوکھات سمجھائیا۔ زرگن نور جوت کر چمتکار، عیسیٰ موسیٰ محمد لئے اٹھائیا۔ تیئی اوتاراں کر کے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ نانک گوبند بول جیکار، ڈنکا اکو اک وجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ زرگن ہو کے پاواں سار، سرگن ویکھاں چائیں چائیا۔ ہووے کھیل

وچ سنسار، سنساری بھنڈاری نال رلائیآ۔ نرگن دیا باقی کھلاپاتی جوتی جاتا ہو اُجیار، نرگن نؤر ظاہر ظہور کرے رُشنائیآ۔ وہی کھاتہ
 کھول سب دا ویکھے وارو وار، رائے دھرم چتر گپت سمجھ کھئے نہ آئیآ۔ لیکھا جانے دُھردربار، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھن سیس نوائیآ۔ جتھے
 شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نہیں کوئی اُجیار، کھانی بانی ڈھولے گیت راگ ناد نہ کھئے سُنائیآ۔ اک اِکلا ایکنکار کرے کھیل اپنی دھار،
 نت نوت ویس وٹائیآ۔ جگ چوکڑی ہو اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کار کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا ویس وٹائیآ۔ نرگن ویس وٹائے اولّا، اولّی کار کھائیآ۔ پُرکھ ابناشی اک اِکلا، اکل کل دھاری پھیرا پائیآ۔ ویکھنہارا
 جلاں تھلاں، مہیئل آپے کھوج کھوجائیآ۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، لوکات بھجے واہو داہیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دئی دویتی میٹے سلا، سلل
 اپنا رنگ رنگائیآ۔ آتم پرما تم پرما تم جوتی دھار پھڑا کے پلا، شبدی اپنی گنڈھ پوائیآ۔ چار گنٹ دہ دشا اِکو حکم بول کے ہلا، حالت سب
 دی دئے بدلائیآ۔ جیہڑے کھندے اِلاہی نؤر اللہ، عالم وچ علم نال سُنائیآ۔ اوہناں شبد سنندیش گھلا، سمت سمتی دئے ہلائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھو اپنے وچ چھپائیآ۔ پوہ کہے میری آسا منسا پور، پرہ تیری بے پرواہیا۔ تُوں آد جگاد وسیں دُور، نیرن
 نیرا ہو کے پندھ مُکائیآ۔ چار گنٹ بنیا ربیا مفرور، پھڑیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ کوٹن کوٹ تیرے مزدور، چاکر ہو کے سیو کھائیآ۔ تُوں من دا
 پا کے فتور، فتویٰ سب دے اُپر لگائیآ۔ بُدھی دا دس قصور، وِدیوان دتے رُلائیآ۔ مت تُوں کر مجبور، بھرم وچ بھلائیآ۔ اتم کِریا کر اُتے
 مَورکھ مَورھ، پت پُنت تیری سرنائیآ۔ ساچی بخش چرن دھوڑ، دُرمت میل دے دھوائیآ۔ بن تیل باقی تیرے دِپیک اُچے نؤر، ناد دُھن
 شبد کر شنوائیآ۔ کی رنگ ویکھیا مؤسے اُتے کوہ طور، بھو ابھیدا دینا گھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آسا ویکھ
 وکھائیآ۔ پوہ کہے میں تیرا گولا، چاکر سیو کھائیآ۔ بھگتاں اندروں چُک دے اوہلا، پڑدا رہے نہ رائیآ۔ بنا زبان تون دس دے اپنا بولا، انبولت
 راگ سُنائیآ۔ رنگ چاڑھ دے کایا ماٹی چولا، چوجی پریم تیری وڈیائیآ۔ تینوں پیغمبر کھندے مؤلا، مؤلیا ہر گھٹ نظری آئیآ۔ کلجگ
 کوڑی کِریا رہے نہ رُولا، رُونق اپنی دے وکھائیآ۔ سب دا پور اقرار کر دے قولا، کول نین تیری سرنائیآ۔ دھرنی دا بہار کر دے ہؤلا، دھول
 دئے دُہائیآ۔ سچ سوامی سُنئے سوبلا، اِکو راگ لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا دئے جنائیآ۔ پوہ تھوڑی رکھ آس،

آسا دیاں بندھائیا۔ سب دی بُجھاواں پیاس، ترکھا رہے نہ رائیا۔ کر کے کھیل تماش، خلق خُدائی آپ اُٹھائیا۔ ویکھ کے منڈل راس، گوپی کاہن جگائیا۔ کر کے نور پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ منزل میٹ کے واٹ، پینڈا پنڈھ گوائیا۔ چھڈ کے بستر کھاٹ، نرگن ہو کے ویکھاں تھاوں تھائیا۔ دُرمت میل دیواں کاٹ، امرت رس چکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، ورن برن نہ کھئے لڑائیا۔ کلجگ کورئی مٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ چھبی پوہ نوں دے کے دات، پڑدا اندروں دیاں کھلائییا۔ ایہہ پیغمبران دا واک، اوتاراں نال ملائییا۔ اوتاراں دا ساک، گرو گُردیو سائیا۔ سب دی سانجھی جماعت، اکھڑا اک پڑھائیا۔ پرہو نے دسنی اوہ لغات، جس دا چار جگ نہ بھیو کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا دئے جنائیا۔ پوہ کہے پرہ تیری کپڑی لغات، پن اکھراں لئی بنائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس وچوں اوتار پیغمبران دیواں سوغات، گروآں نام پڑھائیا۔ اوہدی نہ کوئی پٹی نہ جماعت، نہ کوئی لیکھ لکھن والی شاہیا۔ نہ کیسے ہور نوں دسی جاچ، ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جس ویلے چاہاں ورتاں آپ، اپنی کار کھائیا۔ ایہہ اگم کھیل تماش، اگم توں آگے ہور رکھائیا۔ جس گھر دا کیسے نہیں تکیا پرکاش، گر اوتار پیغمبر پرہ دے اُتے اگھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ ایہہ مضمون ہونا خاص، جو گوہند خالص گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ پوہ، ساچا دسنا اوہ مضمون، جس دا لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ جس نال جگ چوگرئی بدلے قانون، قاعدہ قواعد وچ رکھائیا۔ سارے بندے ممنون، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اتم کر کے مرحوم، محرم ہو کے اپنی کھیل کھلائییا۔ بچے ننھے معصوم، جگ جگ سیو لگائیا۔ حکم دے کے نہ معلوم، پن اکھراں کراں پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل ربیا دسائیا۔ پوہ، میرا اکھڑا اگم انوکھا، دُھر دھام سمجھ کیسے نہ آئییا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، دھواں دھار نہ کھئے بنائیا۔ جگ جگ اک نوں دیواں موقع، جس دے اندر دیاں ٹکائیا۔ باقی جگت جہان پھوکا، پڑھ کے ودیا جھٹ لنگھائیا۔ پرہ کا بھیو پاؤنا نہیں سوکھا، لہیاں ہتھ کیسے نہ آئییا۔ اوتھ اکھراں والا نہیں کوئی پوتھا، پُستک ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اکو نور جوت جوتا، جوتی اپنے وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کلمہ آپ چھپائیا۔ پوہ، اوہ کلمہ کپڑا، جو الفیے دی بنت بنائیا۔ جو جگ جگ پاوے جھپڑا، جھگڑا جگ لڑائیا۔ وسدا اُچارے کھپڑا، اُچارے دئے وسائیا۔ دُبدا تارے بیڑا، تردیاں دئے دُبائیا۔ سورج چند دے ہندیاں کرے

اندھیرا، بن سورج چند رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھوائے وچ گیزا، جگ چوڑی سیو لگائیا۔ حُکم سُنائے مندر وڑ کے نیڑا، اندر دئے جنائیا۔ کون گوبند کون چیرا، چیرا گر کون اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ پوہ، اوہ اکھڑ کوئی نہ پڑدا، پڑھیاں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جیہڑا تن وجود پا کے پھیر مردا، نانا جگت وچ رکھائیا۔ اگنی وچ سڑدا، گور وچ دبائیا۔ اوہ منگتا پرہ دے گھر دا، خالی جھولی آگے ڈابیا۔ جس ویلے کِریا اپنی کردا، کِرن کِرن جوت رُشنائیا۔ اُس دے اندر آ جائے پھردا پھردا، پھرت پھرت اپنا پھیرا پائیا۔ بھيو کھلاوے پچھلا چر دا، پڑدا آپ اُٹھائیا۔ گھر وکھا کے زرویر زردا، نراکار کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ پوہ کہے پرہ پڑھی کی کلام، کس مکتب کریں پڑھائیا۔ مذہب کی اسلام، اسم کی سمجھائیا۔ بخشیں کی پیغام، حُکم دُھردرگاہیا۔ پروردگار کہے اوہ جانے اک امام، عملاں توں رست نُور خُدائیا۔ جیہڑا سب دا بدل دیوے نظام، انتظام اپنے ہتھ رکھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا مہان، مہا اکتھ بے پرواہیا۔ سب توں سانجھا دینا اک گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ چھپی پوہ دوس مہان، مہربان محبوب مُحبت وچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بے خبراں خبر سُنائیا۔ پرہو کپڑی بے خبراں خبر، خبرداری وچ جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے بیٹھے صبر، صدق تیرے وچ ٹکائیا۔ سب دی کوک کے کہے قبر، کعبے دے مالک نُور الاہیا۔ تیرا حُکم اک جبر، جمیعٹل زمان کرے رُشنائیا۔ اسیں ویکھدے اُپر امبر، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کی رچنا زرگن جگت سوّمبر، پڑدا دینا چُکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹیں اڈمب، تیرا نام ڈبائیا۔ سرب کلا سچ سوامی بھرتب، بھرپور رہیا سب ٹھانئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو دینا درسائیا۔ ساچا بھيو کھول دے دُھر دے پروردگار، پاربرہم پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ محمد ویکھے نال چار یار، چار یاری کم کسے نہ آئیا۔ غفلت وچ نندرا وچ سُنّا سنسار، نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ صدی چوڈھویں جائے ہار، پائے اُف تیرا نام ڈبائیا۔ تیرا کلمہ کائنات کرے گرفتار، مُرید مُرشد تیری بے پرواہیا۔ ہوں صدقے واری بلہار، قدم بوسی لے کے قدم قدم سرنائیا۔ زُلفے ذکیر ظاہرے کتیلے کُشا کشمکش ویکھ کوڑی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا سچ ور، در تیرے منگ منگائیا۔ خُدیول میزاں، مزینے نزاں، رزولے وِزاں، محمدے دُعا، احمدے خُدا، تیری رباں ذاتے نزاں، نزیل کھرار نظری آئیا۔ وائفے رضی کلاستے زکوے غنہ

بنائیا۔ بے مثالے جہاں چارے زرُو آسجدے نُرْد، بستینے طبق نظری آئیا۔ دَکھطہ درند، زکتے نرند، کوسے گوہند، تیغے نشند، سُلطانے دہند، زینے زکور زیر زائیا۔ آشا امام، خواہشاں تمام، محمدے رضا، حمدے ثنائے، صاحب سُلطان تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا سچ ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تیبُوَل طبق، نزی زرے سبق، وزو کھرے ضبط، چبوترے نوانی، شخص اسمانی، اسیشرزُر رُبا رنگینے رنگائیا۔ رنگتے رنگو، رازق رحیم، رحمت اک الہیا۔ باشندے بشکوُک شاوندے نپسوُک، گوہندے مِترو اُورنگے جنوُب، جانے جشن جگہ جگہ جگت جگیا سو تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوُں بھگوان، وستِ شرعوُ، المستے نرُو، خُداکے ہو، حق حق حقیقت ویکھ وکھائیا۔

★ ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

آتم پر ماتم دُھر دا ناتا، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ تت سریر جگت ساتھا، پنچم پنچ وجے ودھائیا۔ کِریا کرے پُرکھ سمراتھا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سانجھی ہووے گاتھا، اگم اتھاہ پڑھائیا۔ من ممتا مٹے اندھیری راتا، کوڑی کِریا کوڑ چُکائیا۔ ستگر شبَد ست سچ ساچا، سنجم اکو اک رکھائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کنچن گڑھ کاچا، پتپریشور ویکھ وکھائیا۔ بھگت سہیلا بنے راکھا، ایتھے اوتھے دِبا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آتم پر ماتم آد جُگادی میلا، ملنی ہر جگدیس کرائیا۔ جن بھگتاں رنگ چاڑھے سدا نویلا، نرگن نؤر کرے رُشنائیا۔ وقت سہنجنا کرے سہیلا، وجے نام ودھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیلا، ڈونگی بھوری کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے گھر آپ سہائیا۔ ساچا گھر سو بھاؤنت، ہر کرتا اک دِرڑائیندا۔ جتھے میلا ہووے نار کنت، پریم پریتی اکو اک سمجھائیندا۔ کایا چولی چڑھے رنگ بسنت، دُرمت میل سرب دھوائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہووے ہنگت، ہنگ برہم بھو چُکائیندا۔ میل ملا کے ساچی سنکت، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ لوڑ رہے نہ کیسے پاندھا پنڈت، برہم ودیا آپ پڑھائیندا۔ پنڈھ مُکا کے بہشت جتت، سچکھنڈ دوار اک سہائیندا۔ سو گُرمکھ ویکھے سنت، ہر ساچن پڑدا لاپندا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد جُگادی انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔

★ ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پوہ کہے سُن کلجگ پرہ دے چھوٹے پیو، پتہ تینوں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال سب دا بتھ کے مکو، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ کیسے دی پت کھئے نہ رکھو، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اوہ ویکھ دھاہاں مار کے رو پیا یسو، مسیح رہیا کُرا لائیا۔ محمد کھیڑا کِس بدھ وسو، چوڈاں طبق دین دُہائیا۔ موسیٰ کھیڑی دھار ٹھو، اپنا راہ تکائیا۔ سب دا لہنا دینا پھٹو، پھاٹک پچھلے بند کرائیا۔ جگت کوڑی دھار کٹو، کٹک اپنا نام چڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر صدی چوڈھویں پُت بنے منکھٹو، کھٹی کھٹ نہ کھئے وکھائیا۔ اتم اپنے کھاتے سٹو، سٹ ضرب نہ کھئے لگائیا۔ دُھر دا مارگ ایکا دسو، دہ دشا کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں اندر وسو، اپنا نور کر رُشنائیا۔ جس نے تار نے پنچھی پشو، پریت دیو بنائیا۔ شبدی دھار ہو کے ہسو، ہستی اپنی اک وکھائیا۔ چار کُنٹ پینی غشو، گشت لا کے ویکھے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ پوہ کہے کلجگ تیرا ہونا انت اندھیرا، آندھی اندراں اندروں پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال دا گِرنا گِڑا، کوہلو چکی چگ بھوائیا۔ وسیا رہے نہ کوئی کھیڑا، کھیڑکی کُنڈے سب دے دئے بھنائیا۔ چار کُنٹ چوگردی جھیڑا، ہاباکار دُہائیا۔ سب نوں کٹے بیرا بیرا، برتی شبد نہ کھئے لگائیا۔ صاحب دسے نہ نیرن نیرا، نرت سرت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ پوہ کہے سُن کلجگ پرہ دے بچے لوحقے، لوارس دیاں وکھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر ہوکے، دھیچ دھرواس نہ کھئے وکھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے گاؤں کے، ڈھولے نام شبد کر شنوائیا۔ سو مالک آیا بھوں کے، نرگن اپنا وپس وٹائیا۔ ڈنک وجائے اپنے ناؤں کے، ناؤں نرنکارا اک پرگٹائیا۔ جوت و جود گئے سوں کے، ناتا جگت نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پوہ کہے کلجگ اوہ ویکھ تہی ٹوبی، تہمت نال ملایا۔ اوہ ویکھ بنسری گوپی، کاہن دے پچھے دُہائیا۔ اوہ ویکھ پُستک پوتھی، پورا پورا اپنا آپ

کٹائیا۔ اوہ ویکھ زویداس چہارا موچی، جو مجلس پرہ دے نال رکھائیا۔ اوہ ویکھ جنہاں نے کھوجن کھوجی، جن بھگت سُپیلے نظری آئیا۔ جنہاں دا مالک اکو چوجی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جنم جنم دا رہے کوئی نہ روگی، دُکھ درد دئے گوائیا۔ اپنے ملن دی دے کے سوجھی، سُتیاں لیا اٹھائیا۔ جھگڑا رکھیا نہ جتجو بودی، مُونڈ مُنڈائے نہ بھیو جنائیا۔ سب دی آتم اندرون سودھی، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ کھیل وکھائے اک دو کی، دوہری دھار جنائیا۔ دھار پرگٹا کے سوہنگ سو دی، صورت پرہ دی نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ پوہ کہے کلجگ پرہ دے نکے چھوٹے لال، لالن دیاں جنائیا۔ سب دے سر تے کوکے کال، کل اپنی رہیا ورتائیا۔ بھجّا پھرے چار کُنٹ روال، رستہ ہتھ کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر گھال کے گھال، سیوا سیوک رُپ کھائیا۔ سندیشہ دے کے بے مثال، مسل مسلیاں والی بنائیا۔ کِریا کرے دین دِیال، دیاںدھ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ انت بدل کے چال، نرالی اپنی رہیا پرگٹائیا۔ سنت سُپیلے سبجَن بھال، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ صدی دا ساچا بن دلال، دلاور اکو حُکم سُنائیا۔ مہر وچ کراں بحال، مُحبّت وچ پار لنگھائیا۔ لیکھا رہے نہ کیسے گوال، گوکل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جھگڑا کرے نہ کھئے پاتال، آکاش اکھر نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکمے اندر کھیل کھلائییا۔ پوہ کہے کلجگ پرہ دے برخوردار، دُھر دا لیکھا دیاں سُنائیا۔ اٹھ ویکھ اگمّا یار، جس دا یارانہ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کدی بند نہ ہووے وچ چار دیوار، مندر مسجد دین گواہیا۔ سب توں وسے باہر، ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ نرگن جوت کر اُجیار، اُجل نور رہیا چمکائیا۔ اپنے ہتھ سب کچھ لے بنے مُخطیار، دُھر سندیشہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ پوہ کہے مینوں پوہ نہ سکے کال، جیون مرن وچ نہ آئیا۔ جد ملان ملان وچ دین دِیال، دُو جے گھر نہ ڈیرہ لائیا۔ سدا کراں اپنا سوال، نرگن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مین نڈھا تیرا بال، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچ وکھا سچّی دھرم سال، در دوارا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو دے کھلائییا۔ پوہ کہے مین دیواں پناہ پُشتے، پسچاتاپ دیاں مٹائیا۔ کلجگ ویکھ کُشتے کُشتے، کوڑی کِریا دئے ڈہائیا۔ ایہہ کھیل اگمے اُس دے، جس دی اُسنت کر کے سارے ڈھولے گائیا۔ جس دے پرہی پیارے جن بھگت کدے نہ رُسدے، راہ چلن سچ رضائیا۔ لکھ چوڑاسی وچ مُول نہ کُس دے، ممتا موہ مٹائیا۔ جھگڑے رہن نہ اوپلے لک دے، حُکم اکو اک ورتائیا۔

کھیل ہونے اگئی سٹ دے، ڈلارے گوبند وجے ودھائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر جھکدے، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ اوتھے بیندے مکدے، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ آگے ڈھولے گاؤنے سب نے آکو ٹک دے، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا بھيو رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ اک وکھائیا۔ پوہ کہے کلجگ گگرمی، تینوں لوک کہے لوکائیا۔ تیری سب نوں ساڑے گرمی، پوہ وچ ٹھنڈ نہ کھئے ورتائیا۔ جھگڑا دے ورنی برنی، برہم ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ ساچی منزل کسے نہ چڑھنی، درگاہ سچ نہ کھئے سہائیا۔ بن پُرکھ اکال کِرپا کسے نہ کرنی، کرتب اپنا نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا راہ چلائی۔ پوہ کہے کلجگ پرہ دا ویکھ چلتے، چلت کرے لوکائیا۔ سرگن بنے کوئی نہ مٹر، مٹر پیارا دئے وڈیائیا۔ اپنی دھاروں آپے نکل، زرگن نور کرے رُشنائی۔ تن وجود کر کے ستھل، سرتی شبد ملائی۔ تانبا لوہا رہے مٹل نہ پتل، پتپریشور مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا گھر اک سہائیا۔ پوہ کہے کلجگ بالے چھوٹے، چھٹی تیری کس منائیا۔ کیوں سنسار ساگر وچ کھاویں غوطے، جل پانی ڈیرہ لائیا۔ تیری سوچ کپڑا سوچے، سمجھ سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کول جن بھگت کپڑے بھتے، بھتیاں وچوں تھوڑے پرہ دے رنگ سہائیا۔ کلجگ کوڑے جال توڑ موہ دے، مُحبت اکو اک درسائیا۔ کر پرکاش اپنی لو دے، لوچن دوجیاں دے گھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو تیرے در جائے ہو کے، حکم نال حکمت پچھلی دئے بدلایا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۳ منی سُشیل گمار نال منڈی احمد گڑھ ضلع لدھیانہ ★

سچ سہاونا سماں ہویا احمد گڑھ، ہر پردے انتر وجی ودھائیا۔ منی سُشیل پریم مُحبت دھار لے کے آیا چڑھ، دلیوں چلیا واہو داہیا۔ کوڑی کِرپا سب دے اندروں لئے پھڑ، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ ساچے پیار وچ مارگ دے ناری نر، نر نرائن بھيو گھلائی۔ ست دھرم دی کرنی لو کر، کوڑی کِرپا کم کسے نہ آئی۔ سرتی شبد لو پھڑ، شبد سرت وچ سہائیا۔ جیوت جیو جگت واسنا وچوں جاوو مر، مر جیوت روپ وٹائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سنديشہ اک درڑائیا۔ احمد گڑھ آ کے ویکھی منڈی، منڈل سوہنا

نظری آئیا۔ مئی جی سدھی کرن آگئے سب دی ڈنڈی، پردے اندر کرے صفائیا۔ دئی دویتی ڈھاہوے ٹیڈھی ڈنڈی، ورن برن رستہ رہبر ہو کے اک وکھائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کھئے پابندی، جو آتم پر ماتم جان کے خوشی منائیا۔ تُوں میرا میں تیرا چار ورن اٹھاراں برن گاوں ساچا چھندی، ڈھولا اکو اک ڈھردر گابیا۔ سچ دوارے ملے اک اندی، نج آتم وجے ودھائیا۔ سب توں ویکھی پریمیاں والی سبھا چنگی، اک دو جے نوں مل کے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں نج نیتر اکھ رہے کیسے نہ اندھی، لوئن اپنا نین گھلائییا۔ من واسنا ممتا موہ وکار ہنکار و بھچار کوڑی کیریا کڈھنی ڈرگندھی، نام سگندھی اک ٹکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھنہارا کایا ماٹی پنچ تت وجود گھر گرہ پڑا آپ اٹھائییا۔ احمد گڑھ وقت سہانا، سوہنا سماں وکھائییا۔ پریم پریتی رنگ رنگانا، رنگت اکو اک رنگائییا۔ سب نے مل کے اکو دھام سہانا، دھرنی دھرت دھول وجے ودھائییا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیوے مان وڈیائی سیری بھگوانا، ہر کرتا بے پرواہییا۔ جیوو جنتو جاگرت جوت وچ ویکھو مئی، مئییاں دا اک نشانہ، نشانے کوڑے رہیا بدلاییا۔ کایا مندر اندر چڑھ کے ویکھو منزل مہانا، جتھے ملے بے پرواہییا۔ دھن آتمک انحد شبد سُنو گانا، تریا توں پرے پڑا دئے اٹھائییا۔ وقت سہنجنا سوہنا سماں پریمیاں پیار وچ مل کے گانا، گا گا خوشی منائیا۔ ایہہ اُدگھائن ایہہ واٹن کھولے کپائن بہیت دسے باطن، ظاہر بیٹھا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہییا۔ مئی جی آئے دُوروں چل، اپنا پنڈھ مُکائییا۔ کیسے دے اندر رہن نہ دیندے ول چھل، کپٹ وکار رہے مُکائییا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اندر رہے نہ کوڑ دل، دلدر دین چُکائییا۔ دھام وکھاؤن اک اٹل، نہچل جس نوں کہہ کے گائییا۔ جتھے دیپک جوتی اکو دیا رہیا بل، نرگن نُوں جوت رُشنائییا۔ سو میٹنہارا سب دے دئی دویتی سل، نام ندھان تیر انیالا اک چلائییا۔ سب دے ساہمنے سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن نرگن دھار سرگن اُجیار ہو کے بیٹھا مل، پیکھ کے ویکھ کے دیکھ کے سندیش وچ نریش نر اکو اک نظری آئیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

بینتی کرے براہمن سنگھ تارا، بن سیس سیس جھکائییا۔ پُرکھ اکال تیرا اشارہ، شبدي دھار رہیا اٹھائییا۔ تیرا حکم اگم اپارا، سُن کے وجی ودھائییا۔ میں ویکھیا وچ سنسارا، تیری فُدرت دھیان لگائییا۔ چاروں کُنٹ ڈھندوکارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائییا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بخشنی اک سرنائیا۔ تیرا سُن اگئی راگ، انتر وچّی ودھائیا۔ سچ دوارے کھلی جاگ، نین اگھ نہ کھئے بدلائیا۔
 بینتی کران آج، در تیرے سیس نوئیا۔ سوہنا تیرا کاج، جو بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ
 وکھائیا۔ تارا کہے میں دساں نال ترتیب، طرح طرح سمجھائیا۔ چھن وچ حکم ملیا عجیب، بن ہلکاریاں دتا پُچائیا۔ مسّا سنگھ جو سنگھ
 غریب، چھبی پوہ گھئے وچ لٹائیا۔ اوس دا ستاراں پوہ نوں وڈا رہنا نہیں عزیز، نانا پُتر جائے تڑائیا۔ ایہ کھیل تیری کوئی نہ سمجھے بدنصیب،
 نسبت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دینا وکھائیا۔ کی لیکھا تیرا بھگوان، بھگوان دے جنائیا۔ کیوں
 وچھوڑا کریں جہان، دین دُنی دُباٹیا۔ میں سُن کے اگم فرمان، بھجیا واپو داہیا۔ چھڈ برہمنڈ اسمان، دھرنی دھول ویکھ وکھائیا۔ چرنی ڈگا
 آن، بینتی اک جنائیا۔ کر کرپا مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگتاں دا بھگتاں نال نشان، پتا پوت وچّے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اپنا ہتھ رکھ میرے بھگونت، بھگوان دیاں درڑائیا۔ جن بھگت کھیل نہیں چوراسی جنت، جیو ایش
 تیری سرنائیا۔ تُوں آتما دا کنت، پرما تمارے پرواہیا۔ تت بنائیں بنت، گھاڑت عجب گھڑائیا۔ تیرا کھیل سدا اننت، کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا دے درڑائیا۔ تارا سنگھ کہے میں آیا چل، چلت تیرا ویکھ وکھائیا۔ امرت برکھے جل، بھگت
 وچّے ودھائیا۔ پُتر ہووے سلّ، مات پت جدائیا۔ لہنا اچّ کہ کل، کال نگارہ رہیا ڈرائیا۔ جو تیری دھار جائے رل، سو تیرے وچ سہائیا۔
 انوکھا وکھرا سب توں پھل، پریم ٹہنی نال لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔
 تارہ سنگھ کہے میں آیا اُپر دھول، شبدي دھار پھیرا پائیا۔ مسّا سنگھ سمجھنا نہیں مخول، مسخرہ رُپ نہ کھئے بدلائیا۔ میرا تیرے نال اک
 قول، ہسدیاں دتا جنائیا۔ بہاویں میں پنڈت پاندھا باہمن نہیں رول، پھر وی ویلے سر کدی تیرے کم آئیا۔ اچّ حکم وچا کے کہواں ڈھول،
 مردنگ اک سنائیا۔ اپنا پڑدا رہیا کھول، بھل رہے نہ رائیا۔ نو جنم ماردا رہیا رول، رولا پا کے جگت دُباٹیا۔ انت چھک اگئی پائل، امرت
 رس بن رسنا رس لائیا۔ ہُن آ کے تیرے کول، سہج دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس دا
 بھيو کھئے نہ پائیا۔ سُن شبد اگئی بات، باطن دیاں جنائیا۔ تھوڑے سے وچ مینوں دسی بات، چھن وچ حکم منائیا۔ بخشیش کران اچّ دی

رات، مہر نظر اٹھائیا۔ آگے ہور نہ کھئے جواب، سوال کہن کھئے نہ پائیا۔ چتر گپت توں باہر کتاب، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ بھگتاں دا حساب، پُرکھ اکال گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا کران سد سد آداب، سیس سیس سیس جھکائیا۔

بھنڑی زین کہے میری عرضوئی، عرض آرزو اک جنائیا۔ پروردگار تیرا نام دروہی، دروہی طوبی نور خدائیا۔ تیرا بھید ابھیو نہ جانے کوئی، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پچھلا لیکھا کبیر نال لوئی، لوئن لوچن اکھ کھلائییا۔ اُس دی سرت اٹھائی سوئی، سٹی آپ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دینا جنائیا۔ بھنڑی زین کہے میری ارداس، بینتی اک سنائیا۔ سُن صاحب پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے دیاں دُبائیا۔ ایہ پچھلا کھیل تماش، پورب پڑدا دینا اٹھائیا۔ وقت سہیلا نال روداس، براہمن لیکھا دُھردرگاہیا۔ نرگن دھار جوت جوتی شاخ، شناخت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سب دی پوری کریں آس، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ بھنڑی زین کہے سُن اگئی بات سو، ہر کرتے دیاں درڑائیا۔ نیتر ہنجهوؤں نال رو، نینان چھپر دیاں وکھائیا۔ اک ٹھگان والا گروہ، پنج ست وند وندائیا۔ اوہناں وچوں دو، سنگی ساتھی سوہیا پائیا۔ زُڑی سی باراں پوہ، ودی سُدی نہ وند وندائیا۔ جس دا بھيو نہ جانے کو، کتھنی کتھ نہ کھئے سنائیا۔ امرت ویلا ہندی لو، نور جگت نال چمکائیا۔ براہمن دی گٹھڑی لئی کھوہ، مَنہ دے بہار سُٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید دینا جنائیا۔ بھنڑی زین کہے مین منگان منگ، آسا ترشنا تیری جھولی پائیا۔ کھیل دس گنگوتری گنگ، گنگا مٹیا نال ملائییا۔ سُن حیران ہوواں دنگ، دنگا فساد ویکھ وکھائیا۔ جو براہمن کول ڈھنگ، طریقہ سمجھ کھئے نہ آئییا۔ کندھے سٹا دے کر کند، کروٹ نہ کھئے بدلائیا۔ ایہدی چالی ویہ دی کھل گئی گنڈھ، ویہ سو ویہ بکرمی دے گواہیا۔ اودھروں گاؤندا آگیا اک چھند، پرہ تیری بے پرواہیا۔ جے رُپئے مل جان پنج، میری ترشنا بھکھ مٹائیا۔ مین بھوجن چھکاں نال اند، خوشیاں وچ تیرا دھیان لگائیا۔ صفتاں گاواں نال دند، بتیسا راگ الائییا۔ مینوں مول نہ لگے ٹھنڈ، سیتل دھار نہ کھئے ٹھرائیا۔ آگے دینا پئے نہ

کوئی ڈنڈ، سزا وچ نہ کھئے بھگتائیا۔ اودھروں چمکیا پچھلی رات دا چند، نُوں نُوں وچوں پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھائیا۔ بھنڑی زین کہے پرہ میری ایہو اچھا، نراچھت پُوں کرائیا۔ سچ دواویوں منگاں بھچھا، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا پیار اکو دسا، دہ دشا نظری آئیا۔ براہمن کولوں ونڈایا حصّہ، پنج چُک کے جھولی پائیا۔ جس دی ذات کمینی نام سی نکا، نکو کہہ کے جگت بلائیا۔ اودھروں براہمن نُوں آگئی چھکا، چھکن نال اکھ کھلائی۔ گنڈھ کھلی ویکھ کے پے گیا بھکا، غمی اندرے اندر ستائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا مکائیا۔ بھنڑی زین کہے جس زُپئے چُکے پنج، پنچہ منہ دے وچ پائیا۔ اوہدے اندر آیا رنج، دُکھ غم والا ستائیا۔ پردا ہویا تنگ، ممتا موہ مٹائیا۔ چنگا بھکھا رہ لوان اک ڈنگ، دُو جے دی گنڈھ کاہنوں چُرائیا۔ موڑ کے دیوان ونڈ، اپنا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔ بھنڑی زین کہے نکو آیا مڑ، اپنا مکھ بھوائیا۔ انتر دھیان گیا جڑ، گنگا ماتا نین اٹھائیا۔ میرا بیڑا نہ جائے رڑھ، ویندے وین نہ کھئے وائیا۔ مین پریم پریتی اندر آیا تڑ، تڑت اپنا پنڈھ مکائیا۔ کیوں فرنا گیا پُھر، براہمن گنڈھ چُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا دکھائیا۔ بھنڑی زین کہے نکو انتر آئی وچار، وچر کے دتا سنائیا۔ سُن میرے زرنکار، تیری بے پرواہیا۔ تیری ویندی ویکھ کے گنگا دھار، میرے نیناں چھہر لائیا۔ کیوں ہویا مَورکھ گوار، من مت بدلائیا۔ مینوں بخشیں بخشنہار، تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں صاحب سچّی سرکار، شہنشاہ اکھوائیا۔ حُکم آیا دُھر دی دھار، اندرے اندر آواز لگائیا۔ تیرا لیکھا اوسے دے نال، جس دی گنڈھ دتی کھلائی۔ اوہ براہمن نہیں کنگال، ٹھگی پرہ دے نال کمائیا۔ جا کے اوس نُوں دس اپنا حال، لیکھا اوسے دی جھولی پائیا۔ اوہ آگے کرے خیال، پڑدا دئے کھلائی۔ اُس جا کے چھوٹے لال، سیس دتا نوائیا۔ کھول کے گنڈھ رومال، پنچے آگے ٹکائیا۔ میری کر سنبھال، بھل کے اپنا آپ گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ بھنڑی زین کہے براہمن پیا ہس، تالی ہتھال والی لائیا۔ بچو اک چوری کر کے گیاں تھک، مڑ کے بھجیا واہو داہیا۔ بنا براہمنان تون پوجا دا مال کوئی نہ سکے چھک، بھے سب دے اندر رکھائیا۔ گنگا ماتا اُتے ساڈا حق، بیع خرید اپنا ونج دکھائیا۔ آہ ویکھ ایہدے شکنگن نتھ، بلاکان نال سوہا پائیا۔ مین کر کے اپنے وس، پڑدیاں وچ چھپائیا۔ زویداس کولوں لنگھنا بچ، اکھ نال اکھ نہ کھئے رلائیا۔

تینوں دسّاں سچ، بھيو ابھيد کھلايا۔ جس ويلے کھيل هووے پُرکھ سمرته، پاربرہم پرہہ اپنا ويس وٹايا۔ ست دهرم دا کھولے ہٹ، وست اموک اک ورتايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک سمجھائيا۔ بہڑی زین کہے پنڈت دیوے اک صلاح، پریم نال سمجھائيا۔ اس جیون دا نہیں وساه، زندگی سمجھ کیسے نہ آيا۔ میں سب کُچھ لوں چُرا، چوری کر کے پرہہ دی سیو کھائيا۔ دوس زین جپاں ناں، تُوں ہی تُوں ہی راگ الايا۔ انت ویکھاں انوکھا تھان، جس تهننتر وجے ودھائيا۔ سوئہہ کھا کے کہاں گاں، مات گو ضامن وچ ٹکائيا۔ اوکھی ويلے پکڑاں بانہ، براہمن ہو کے سیو کھائيا۔ جس ويلے تیرا وچھوڑا هووے نالوں پتا ماں، تُوں خلق خُدايا۔ اوس ويلے سندیشہ دیواں آ، فرمانا اک سُنائيا۔ تُوں نکا نکے توں وڈے ہون دا چا، چاؤ سمجھ کھئے نہ پائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھيل اک پرگھائيا۔ براہمن کہے سُن نہہ نہہ بچے، تینوں دیاں درڑائيا۔ میرے بہتیاں وچوں تھوڑے بچن ہندے سچے، جس ويلے گنگا ميا میرے اندروں کرے صفائيا۔ مینوں زويداس نے کُچھ بول انوکھے دسے، سمجھ سمجھ وچ بدلايا۔ سب دے ناتے تُوں بھانڈے کچے، تے وجود رہن نہ پائيا۔ جگ چوکڑی جانے نسے، کلجگ اپنا پنہہ مکھائيا۔ کلجگ زین اندھیری ہونی مسے، مسیا وچ مسسا سنگھ تیرا پتا سمجھائيا۔ جس دے سر ہتھ رکھ پُرکھ سمرته، ہر کرتا دُھر درگاہيا۔ جنم جنم دا لہنا دینا کھئے، کرم کانڈ دا پنہہ مکھائيا۔ انت ويلے مینوں سدے، حُکم سندیشہ اک جنائيا۔ ایہہ لیکھا کدے کدے، جگ چوکڑی ہتھ کیسے نہ آيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دهرم دوارے کھيل وکھائيا۔ بہڑی زین کہے میرے انتر آئی حیرانی، چاروں کُنٹ دھیان لگائيا۔ کدھروں ملی ایہہ نشانی، جگ جنم دا لیکھا رہیا مکھائيا۔ دو جہاناں بن کے بانی، بان انبالا تیر چلايا۔ سرشٹی درشٹی دس کے فانی، اشٹی اپنا نور کرے رُشنايا۔ لیکھا مُکا کے جگت جہانی، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپيا۔ سندیشہ دے کے دُھر فرمانی، فرمانبردار لیا اٹھائيا۔ پچھلی یاد رکھی کہانی، اہل بھل وچ کدے نہ جائيا۔ امرت دی چہہر مُحبّت دا پانی، امرت رس چکھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در دروازہ اک کھلايا۔ بہڑی زین کہے میں ویکھاں چارے کوٹ، بن اکھاں اکھ اٹھائيا۔ جس دا ناتا تُوںنا سی کلبوت، پنج تے جگت جُدايا۔ اُس دا تارا سنگھ دے ثبوت، شہادت اکو اک بھگتائيا۔ بھگتاں سچ دوارے ہو موجود، بینتی دتی سُنائيا۔ جگت واسنا میٹ حدود، گھر تیرے وجے ودھائيا۔ بھگت سُہیلا رکھ

محفوظ، مہر نظر اک ٹکائیا۔ تیرے در نہ دے دوج، دُتیا بہاؤ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آسا منسا ویکھ
 وکھائیا۔ بہنڑی زین کہے میں ویکھاں چُک کے اکھ، اکھراں توں پرے کران پڑھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، دو جہاناں وجی ودھائیا۔ نام بول
 جیکار اکھ، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ تیرا اشارہ دُھر دا سچ، بہگت سہیلا رہیا درڑائیا۔ جس دا نانا ٹٹنا کایا ماٹی کچ، پون سواس
 ساہ مُکائیا۔ کِریا کر کے لُوں لُوں اندر رچ، رچنا تیری نظری آٹیا۔ جنیندی ماں بنیں پچ، یاچک اپنی گود رکھائیا۔ تیرا حُکم لین وچ، واچک
 اندروں دے سمجھائیا۔ بن تیری کِریا کوئی نہ سکے پچ، پچن سب دا اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے گھر
 دینی وڈیائیا۔ بہنڑی زین کہے تُوں آد جُگادی دردوند، دیناں انا تھان دیا کھائیا۔ پتیرمیشور دُھر دا خاوند، پارہرم تیری سرنائیا۔ حُکمے اندر
 سرب پابند، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تیری کِریا دے سکے کوئی نہ دُند، دُنداوت اپنی اک سمجھائیا۔ تیرا کھیل برہمنڈ کھنڈ، سوریہ چند تیری
 رُشناٹیا۔ دین دیاں بن بخشنند، بخشنش رحمت آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے وجے
 ودھائیا۔ بہنڑی زین کہے میری بینتی اخیر، اخیر دے مالک دیاں جنائیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، جگت نیتز نظر کیسے نہ آٹیا۔ تُوں بدلنہار تقدیر،
 تدبیر اپنی دتی درڑائیا۔ بہگت سہیلا کہے کبیر، لوئی دے لوٹناں توں باہر رُشناٹیا۔ رُوداس تگ کے تیری تصویر، تسبیح مالا توں پرے دتا
 جنائیا۔ پنڈت دی بدل کے ضمیر، ضامن ہو کے دتا سمجھائیا۔ جس دا وقت پہنچیا اخیر، آخر ہو سہائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، فقیراں
 فقرہ اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری سرنائیا۔ بہنڑی زین کہے مینوں رُوداس
 کرے اشارہ، بن آگھاں اکھ ملاٹیا۔ ویکھ پرہو دا اک دوارا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جس دا سمجھے نہ کھئے کنارہ، کونا کونا ویکھے جگت
 لوکائیا۔ اوہ شاہو بھوپ سکدارا، والی دو جہان بے پرواہیا۔ جس دے حُکمے اندر پھردے گر اوتارا، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوٹیا۔ کلمیاں
 وچ گاؤندے وارا، راگاں ناداں وچ جنائیا۔ سو سوامی انترجامی ویکھنہار سرب سنسارا، سرشٹی درشٹی اندر پھول پھولائیا۔ بہگتاں دیا کما کے
 بہگت دوارا، ہر بہگتی وچ لگائیا۔ رُوداس دی چرن دھوڑ چھارا، ٹکے پچھلے رہیا چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ساچا در اک وکھائیا۔ بہنڑی زین کہے پرہہ ایکا دردی، دردوند تیری سرنائیا۔ سچ دوارے قبول کر عرضی، آرزو اکو اک رکھائیا۔ دوسر چلے

نہ کوئی مرضی، مزہ اپنا دینا چکھائیا۔ ٹوں صاحب سلطان بھگتاں دا غرضی، دوجی اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ ایہہ کھیل تیرے گھر دی، جُگ چوکری چلی آئیا۔ جیہڑی آتما پرما تینوں ور دی، اوبدی ایتھے اوتھے نہ ہیوئے جدائیا۔ کتھا کہانی یاد رکھ پر دی، پچھلی بیتی دیاں سنائیا۔ چھبی پوہ سی ڈاڈھی سردی، مسّا سنگھ خاک وچ لیٹ کے تیرا شکر منائیا۔ اوس دی کلا کر چڑھدی، ڈُبدے بیڑے پار لنگھائیا۔ سیس تیرے چرناں دھردی، بھنڑی رین نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ ایہہ کھیل نرائن نر دی، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ تارا سنگھ آگیا جلدی، پینڈا پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ کھیل ورتن نہیں دینی کلجگ کل دی، کل دھاری تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ساچا سوبھا پائیا۔ بھنڑی رین کہے پُرکھ اکال تیری کریا، کرین دیویں مان وڈیائیا۔ بخشیش وچ بخشش گُرمکھ سر پا، سروپا تیری بھیٹ چڑھائیا۔ آد جگادی کھیل اگئی پر دا، پیا پریتم دے وڈیائیا۔ ایہہ لیکھا پچھلا چر دا، روداس براہمن مل کے دین گواہیا۔ آگے جھیڑا ہور چھڑدا، جس دا پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔

گُر اوتار پیغمبر کہن پرہیو کپھڑی جگائے الکھ، الکھ اگوچر دے سمجھائیا۔ تیری دھار وچ نہیں وگھ، جوت سروپ جوت وچ سمائیا۔ ویکھن والی نہیں کوئی اگھ، بن تیری کریا نین نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرے انتر رہے وس، نرنتر بھیو نہ کھئے جنائیا۔ کپھڑا کریئے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ کلجگ کھیڑا ہندا دے بھٹھ، بھٹھیالا اگن رہیا تپائیا۔ سڑدے دسدے تت اٹھ، نو دوار در دُبائیا۔ دسویں ہووے نہ کیسے اکتھ، آتما پرما تہ جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ من واسنا سارے رہے نٹھ، سادھ سنت جگت کُراٹیا۔ رسنا والا نام رہے رٹ، منکیاں اُنکلاں نال بھوائیا۔ حقیقی منزل کھئے نہ سکیا تپ، تپے پڑھ پڑھ وقت لنگھائیا۔ سب دا لیکھا دے ٹھپ، ٹھپا اپنا نام پرگٹائیا۔ دین مذہب دی رہے کوئی نہ وٹ، وٹنا مل کے سارے لے پرنائیا۔ دویتی رہے کوئی نہ بیٹ، پئی اپنا نام بندھائیا۔ سویا رہے نہ کوئی اُتے کھٹ، کھٹیا سب دی دے بلائیا۔ موسیٰ دی گھڑی کرے ٹک ٹک، آواز عیسیٰ رہی سنائیا۔ محمد اُٹھے جھٹ، چوڈاں طبق کوڑ دُبائیا۔ گردیو کرن اکتھ، بھجن واہو داہیا۔ کون کیڑن لگا لٹھ، چار کُنٹ بھوائیا۔ لیکھا مُکن لگا اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نیتر نیناں رو رو نیر وہائیا۔ جھگڑا مُکن لگا مندر مسجد شودوالا مٹھ، دھرم دوارا اکو سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ باراں پوہ کہے پرہیو یاد

آیا سمت پندراں، پچھلا لہنا نظری آئیآ۔ نو گرمکھ ویکھے نو دوارے اندراں، جوڑی جوڑے نال بنائیآ۔ اگلا کھیل ہونا سرشٹی درشٹی وانگ بندراں، بدھی بدھ نال لڑائیآ۔ گھر گھر وچنا ہنکاری چندرا، کنجی نام نہ کھئے لگائیآ۔ جن بھگتاں اک دوار لنگھنا، جتھے پرہہ نوں مل کے وجے ودھائیآ۔ سب نوں لائے اپنے انگنا، انگیکار اک ہو جائیآ۔ دوجا درپئے نہ منگنا، وست امولک کایا گولک جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیآ۔ بھنڑی زین کہے میری خوشیاں وچ نکلے ہاسی، ہستی ویکھاں بے پرواہیآ۔ کچھ جھگڑا پینا وچ کاشی، کشمیر کشمش وانگ بلائیآ۔ اچی کوک پکارے منڈی والے راجے دی ماسی، جو صابن گاچی گوبند بھیٹ چڑھائیآ۔ نیترو رو کے کہے رام چند دی داسی، جو ایدھیا وچ رتے نال کرے کڑمائیآ۔ کچھ لہنا دینا کرشن سدھے نال باقی، تہ خاکی کھوج کھوجائیآ۔ پورب دا اکو آد جگادی ساتھی، جگ چوڑی سکلا سنگ بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا رسیا چکائیآ۔ بھنڑی زین کہے میں چک کے ویکھیا گھنگٹ، نیترو نین اکھ مٹکائیآ۔ ہادی ویکھی نبی اُمت، بن عملان دئے دُبائیآ۔ کیسے کم نہ آئی کیتی سُنّت، پرہہ دیوے سرب سزائیآ۔ پھلواری ہوئی نہ کوئی پرپھلت، بہار خزاں روپ بدلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سُنائیآ۔ بھنڑی زین کہے میں کدے نہ سوئی جاگی، آلس بندرا وچ نہ آئیآ۔ میں ویکھاں اوہ ویراگی، جو پرہوں وچ کھئے مارن دھائیآ۔ جنہاں دی دھار جگاد آدی، جگ چوڑی چلی آئیآ۔ اوہ پرہہ دے سدا سماجی، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جھگڑا نہیں کوئی پنڈت قاضی، سورگان نہ کھئے چترائیآ۔ اکو رضا وچ راضی، رحمت وچ سیس نوائیآ۔ کچھ محمد دا لیکھا ماضی، پچھلا پھول پھولائیآ۔ کلجگ دی کوڑی کرپا غازی، غضب اپنا رہی وکھائیآ۔ کچھ ہس کے کہا گوبند دلاریاں دی دادی، برج وچ بہہ کے دھیان لگائیآ۔ پُرکھ اکال تیری کھیل ڈاڈھی، سب نوں دئیں سزائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیآ۔ بھنڑی زین کہے پرہیو تئی اوتار کی کچھ دسدے، دُور دُراڈے رہے جنائیآ۔ کیہڑی کرنیوں پچھے نسدے، آگے ہو نہ بل رکھائیآ۔ کی ایہہ پیاسے نہیں تیرے رس دے، پریم پریتی وچ سمائیآ۔ کی ایہہ بھکھے اپنے جس دے، سرشٹی وچ صفتی نام کرن وڈیائیآ۔ پُرکھ اکال کہا ایسے کر کے میری اوٹ رکھدے، جگ چوڑی دھیان لگائیآ۔ چرن کولان ہیٹھاں وسدے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ شبدی راگ میرا رڈے، رسنا نال جگت پڑھائیآ۔ ایہہ ونجارے اوس ہٹ دے، جتھے سوڈا

دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک پرگٹائیا۔ بھنڑی زین کہے کیوں بیٹھے وشن شو برہما، سنکادک سیس نوایا۔ کی دسیں انہاں دھرما، بھيو ابھید گھلائیا۔ کیوں ڈگے اُپر چرناں، نیتر نیناں نیر وایا۔ پُرکھ اکال کہے جھگڑا میٹ نہ سکيا کوئی ورنان برناں، برہم پڑدا نہ کھئے اُٹھایا۔ حُکے اندر سب نوں پھڑنا، شبد ڈوری نال بندھایا۔ نرگن دھار ہو کے سب دے اندر وڑنا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ دُھر دا حُکم کدے نہ ٹلنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جگت سادھوآں نوں چھل دے نال چھلنا، اچھل اچھل اپنی کار کھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکم اکو اک ورتایا۔ بھنڑی زین کہے کی حُکم تیرا کرتار، کرنی دے کرتے دے سمجھایا۔ کی کھیل تیرا سنسار، مہاسارتھی کی کی رچن رچایا۔ اُچی کوک کہاں پُکار، تیرا نام دُہایا۔ بنا گوبند تیرا ستھر ویکھیا نہ کیسے یار، یارڑا سیج نہ کھئے ہنڈھایا۔ تُوں دُکھیاں دا دُکھیار، دیناں اناٹھاں دیا کھایا۔ کل کلکی تیرا اک اوتار، کلا اور رپے نہ رانیا۔ تینوں جنے نہ کوئی مائی وچ سنسار، نرگن تُوں جوت تیرا رُشنائیا۔ معصوماں کر پیار، مزلوماں کر خوار، حُکے اندر حُکم سزایا۔ غفلت وچوں کر بے دار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک ورتایا۔ بھنڑی زین کہے میں آگئی بھجی تھی، اپنا پنڈھ مُکایا۔ ہر سنگت ویکھی اکتھی، دھرم دوارا سوبھا پائیا۔ مسّا سنگھ بھرے نہ چٹی، دُکھ سُت رپے نہ رانیا۔ روداس دے چرناں سوین سر سٹی، نیتر اکھ نہ کھئے گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہار بے پرواہیا۔ بھنڑی زین کہے روداس سؤنا کول سنگھاسن، کھبی دشا سوبھا پائیا۔ جل کول رکھنا اک گلاسن، امرت امر رُپ وکھایا۔ بھنڑی ہوئے بسنتی راتن، ہر بھگت دوارے وچے ودھایا۔ سنگت ساچی ہووے ساتھن، سوہنا سنگ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ بھنڑی زین کہے میں ویکھاں اج دی رُتی، رُتری رُت سہایا۔ اگلی کھیل دساں سُچی، سچ نال وڈیایا۔ پچھلے سال جو کئی بُتی، پینڈا لیا چُکایا۔ اُس دی اودھ اجے نہیں مُکی، باقی نظری آیا۔ آتما سنگھ کول کرنی خوشی، لنگر سنگت والا ورتایا۔ آسا ترشنا میٹنی بُکھی، مہربان اپنا رنگ چڑھایا۔ بخش کے آونی نشان والی جُتی، روداس ونڈ ونڈایا۔ لال رنگ دی اک گچھی، سوتر تاکے نال سہایا۔ پریم سنگھ نے جانا چُکی، ہتھ چار ویراں بدلائیا۔ رات دیک جگاؤنا پنج مُکھی، گھرت دپ وچ سہایا۔ ڈھولا گاؤنا پرہ دا تُکی، سچ تیری سرنائیا۔ سب نے روٹی کھانی رُکھی، گھيو نال نہ کھئے

جُپڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ بھنڑی رین کہے اگئی پوہ دی رکھاں آس، آسن پرہ دا ویکھ وکھائیا۔
 رُوداس دا جل گلاس، نو دین بیٹھے راہ تکائیا۔ کھیل عجیب تماش، پڑدا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا
 اک سُنائیا۔ اگئی پوہ کہے میری پاوے ضرور اگئی، اگئی پچھلی نال رلائیا۔ کِس بدھ اگلی چلے سیکھی، ست دھرم دئے درڑائیا۔ جس دی
 دھار ہونی تکھی، انیالا تیر چلائیا۔ ساچی بدھی جانی لکھی، جس نوں سُن کے ڈرے لوکائیا۔ نال سمجھاؤنی گوبند دی چٹھی، جیہڑی پن
 پتیاں رکھی چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در گھر ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ بھنڑی رین کہے جن بھگنو سؤنا وچ
 اندھیرا، جگت اندھیرا دئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال نو کھنڈ پرتھی پاؤنا پھیرا، نو نو سکنت اک اک کھنڈ ونڈ ونڈائیا۔ برہمنڈاں دینا گیڑا، پن
 قدمان قدم ٹکائیا۔ رو سس وکھاؤنا سنجھ سویرا، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ دین دُنی دا تگنا جھپڑا، چارے کُنٹاں کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں
 وسدا ویکھنا کھپڑا، کایا مندر پھول پھولائیا۔ پرہ دا سمجھے نہ کوئی رین بسیرا، آون جاون پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ نرگن دھار کرے مہرا، مہر نظر
 اگھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھنڑی
 رین تیرے وچ ویکھے کیہڑا کیہڑا، جیہڑا پرہ دی اوٹ تکائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال اخبار ریوٹراں نال ★

جگت سنسار دُنیا کائنات بھوش انوکھا، آد پُرکھ اباشی کرتا ایکا ایکنکار ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ
 درشتی اندر دھوکھا، مایا ممتا موہ وکار ہنکار پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش نرمل دیسے نہ کوئی
 جوتا، کوڑی کِرپا اندھ اگیان پرے نہ کھئے کرائیا۔ ساچا مارگ راج راجان شاہ سلطان نرگن سرگن کیسے نہ سوچا، من مت بدھی پڑدا سکے نہ
 کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا بھوکھتاں وچ لکھ کے گئے پوتھا، سو کرنی دا کرتا قدرت دا مالک پاربرہم پتیرمیشور اپنا حکم اک
 ورتائیا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکری ستجگ تریتا دواپر کلجگ چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق ویکھے تھاوں تھائیا۔ سو صاحب

سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ اکال دین دِیال اک ڈھٹیا اگلا دسے موقع، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى برہم برہمادی اپنی کل ورتائیا۔ سرِشٹی دا وکھرا نرالا بھوش، بھاکھیا وچ سکے نہ کھئے جنائیا۔ بنا پاربرہم پنپرمیشور دوسر کيسے نہ سکے دِس، جگ نیتز نظر کيسے نہ آئیا۔ وید ویاس حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند جو گئے لکھ، سو سوامی سمرتھ دُھر دا حُکم دئے ورتائیا۔ آتم پرما تم دین دُنی ساچا رہے کوئی نہ بت، مِت پیرا سجن میت سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ شاہ سلطاناں جیو جہاناں ناڑ بہتر ابلے رت، رتو رت ویکھے کوڑ لوکائیا۔ سمت سمتی کھیل ہونا انڈیٹھ، نرگن نروریر نراکار پروردگار سانجھا یار اپنا حُکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ سرِشٹی دا بھوش سمجھے کوئی نہ بھاؤ، بھاونا وچ کيسے نہ آئیا۔ اک دوجے نوں سارے لاؤندے داؤ، دھرم نیتی بیٹھی مکھ بھوائیا۔ جگت وِدیا کُراوے وانگ کاؤں، ہنس روپ نہ کھئے بدلائیا۔ پیار رہیا نہ پتر ماؤں، پت پوت گود نہ کھئے سہائیا۔ جھگڑا دسے تھائیں تھائوں، لہندی دشا پئے دُبائیا۔ راشٹرت بھلنے راہوں، جگت سیاست کم کيسے نہ آئیا۔ کرے کھیل اگم اتھابو، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن کرے سچ نیاؤں، دُھر فرمانا اکو حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت بھوش بھاوی ہتھ پھڑائیا۔ کائنات بھوش چار کُنٹ ہاباکار، حق ہو نعرہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کرے کھیل پروردگار، یا مبین بے پرواہیا۔ جو کلمیاں وچ کر کے گیا خبردار، دُھر سندیشہ پیغام اک سُنائیا۔ سو جلوہ نور کر اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویکھے تھائوں تھائیا۔ صدی چوڈھویں محمد کر کے گیا پکار، چوڈاں طبق دین دُبائیا۔ لیکھا لکھ نہ سکے کوئی وچ سنسار، کاتب قلم نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار کُنٹ دہ دشا نو ست اپنی کھیل ورتائیا۔ بھوش کہے میں ویکھاں چار کُنٹ بنا اکھ، نرگن نرگن دھیان لگائیا۔ شاہ سلطاناں وچن والی ست، شبد اگمی حُکم بے پرواہیا۔ کوڑی کِرپا کلجگ کھیڑا ہون لگا بھٹھ، دھرنی دھرت دھول دھول دئے دُبائیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمرتھ، پنپرمیشور تیری بے پرواہیا۔ بن تیری کِرپا چار ورن اٹھاراں برن چار کُنٹ دہ دشا کوئی نہ سکے رکھ، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم رہیا کوئی نہ رس، رستہ بھلی کوڑ لوکائیا۔ ست دوار ست دھرم دا کھول اکو ہٹ، جس گھر دے ونجارے گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر حقیقت ویکھ

حق، ست سچ اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی حق مقام دُھر دی کھیل آپ ورتائیا۔

اس دا ارتھ بڑا نکا، نکیوں وڈے دئے بنائیا۔ پاربرسم پتیرمیشور دین دنی دا بدلن والا سکھ، سکے وچ سکھ نشانہ ربیا وکھائیا۔ جیہڑا کھیل کسے نہیں دسا، بنا اکھاں اکھ دئے کھلائییا۔ سب نوں یاد آؤنا پچھا، اگلا بھانا جگت دکھدائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کُچھ نکلن والا سٹا، صاحب سوامی انترجامی پڑدا سب دا دئے کھلائییا۔ جگت پردھاناں پین والا پتھر اٹا، سر سکے نہ کھئے پچائییا۔ سب دا حساب سچ دوارے اُتے ہویا کاغذ کورے چٹا، اگلا لیکھا سمجھ کھئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑدا اوہلا آپ چُکائییا۔ جو سمجھے سچ دا ارتھ، ارتھ آتم پرما تم جوڑ جُڑائییا۔ نیج نیت کر کے کرے اوہ درس، جس دا درس کیتیاں جگت ترشنا رہے نہ رائیا۔ اگلی پچھلی مٹے حرص، ہوس کوڑی دئے بُجھائییا۔ جو نرگن دھار نرویر ہو کے آیا پرت، پتیرمیشور بے پرواہیا۔ سو گر اوتاراں پیر پیغمبران چار جگ دی پوری کرے شرط، شرع وچوں شرع دئے بدلاییا۔ آگے رہے کوئی نہ فرق، فیصلہ حقو حق سُنائییا۔ مقروضان دیوے پچھلا قرض، آگے اکو مارگ دئے جنائییا۔ جس دے اندر سچ پریتی ہو گئی درج، درگاہ دُھر دی ویکھ وکھائییا۔ پڑھن لکھن والی نہیں فرد، بدھی سکے نہ کھئے سمجھائییا۔ پرہ دا کھیل سدا اسچرچ، جگ چوکڑی اپنی کار کھائییا۔ کلجگ اتم ویکھے اندھیرا گرد، دہ دشا کھوج کھوجائییا۔ مُحبت وچ سمجھنا پیار والا ارتھ، ارتھ وچ ارتھات، مُول اتھوا استھتی اکو نظری آئییا۔

انتر آواز کہے ٹھیک، حکم بے پرواہیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا تاریک، نیج لوچن نین کرے رُشنائییا۔ جو سچ دوارے دے وسنیک، آتم پرما تم میل ملائییا۔ جتھے تھے نہ کدے پریت، پریت اکو مل کے وجے ودھائییا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ گاؤے گیت، دوجی اور نہ کھئے پڑھائییا۔ ترے گن مایا کر اتیت، پنج وکارا لیکھا دئے مکائییا۔ کایا ماٹی تن وجود کر کے ٹھانڈا سیت، اگنی تت بُجھائییا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات دین مذہب کھڑا دئے چھڈائییا۔ رپورٹر کرن اوس دی تصدیق، جس دی شہادت آتما پرما تمال نال بُھگنائیا۔ دووین اک دوجے دی رکھن

اڈیک، راہ تگن دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ٹھیک دا ٹھاکر ٹھاکر دا ساگر سنسار سریشٹی نظری آئیا۔

ٹھیک کہے پوتر رسنا زبان، جہوا نال وڈیائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن، حدیثاں وچ درڑائیا۔ سو مالک محبوب نوجوان، مُحبت اکو اک کھائیا۔ دیونہارا دُھر فرمان، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ بدھی تون پرے اک گیان، جس نوں ائبھو کہہ کے سارے رہے گائیا۔ شبدا سرتی دی دُھنکان، انراگی راگ سنائیا۔ جو منزل چڑھ کے ویکھے سو صاحب کرے پہچان، بے پہچان اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ سیٹھی صاحب دا سوہنا جہا بیان، اکھراں وچوں اکھراں پتھراں تون پرے پریم دی دھار وچ کھود کھدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہار سرب انسان، گھٹ گھٹ انتر نرنتر پڑدیاں وچوں پڑدا آپ چکائیا۔

دھن کہو اک مالک، جو واحد نظری آئیا۔ جس دی سریشٹی ساری اوہ خالق، مخلوق دا مالک بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی بدلے عبادت، نام بندگی دئے سمجھائیا۔ جس دی صفتاں وچ گر اوتار پیر پیغمبر لکھدے آئے عبارت، شاستر سمیرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دئے گواہیا۔ اُس دا کایا مندر اندر نرگن دھار ہووے تُعارف، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ باہروں منگے نہ کھئے سفارش، صفحیاں والی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ ساچے در محل اٹل اُچ منار گرہ مندر مقامے حق حقیقی کرئے زیارت، در دروازہ غریب نوازا اک کھلائییا۔ در آیاں کوئی رہن نہ دیوے انتر نرنتر جگت ترشنا آتش، سناتن اکو دھار بندھائیا۔

دوویں کہن اسیں اکٹھے ہو گئے ہتھ، سیس جگدیس جھکائیا۔ پُرکھ ابا ناشی سدا سمیرتھ، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جس دی مہا آد جگاد اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ستجگ تریتا دواپر چلاؤندا آیا رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں مارگ دس، رہبر ہو کے کرے پڑھائیا۔ نرگن سرگن کرا کے جس، صفتاں وچ ڈھولے رہیا سنائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، پرتکھ نور جوت کرے رُشنائیا۔ شبدا گتھی مار کے سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ سچ دوار دا کھول کے ہٹ، وست امولک نام ورتائیا۔ جس کارن ایہہ ہو رہیا اکٹھ، پورب دا لہنا سارا دئے سمجھائیا۔ کیسے دا نہیں کوئی وس، حکم چلے دُھر درگاہیا۔ انتر آتم سب نوں ملے رس، رستہ اکو اک وکھائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم

پر ماتم سانجھا ہووے جس، دُوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوں بہاوے توں سدا لئے رکھ، ہر کرتا کرنی دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا اوہ دو ہتھ، جیہڑے ہتھ جڑیاں جوڑی پرہ اپنے نال ملایا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۳ آتما سنگھ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر ★

پچھلا لہنا پورا کر، آگے لیکھا اپنے وچ رکھائیا۔ من توں پہلوں دیوے ور، پچھوں لوڑ رہے نہ رائیا۔ امرت تہا کے ساچے سر، جنم جنم دی میل دھوائیا۔ جو قول اقرار گیا کر، دھنّے دھناڈھ دئے وڈیائیا۔ سو چل کے آوے در، دُور دُراڈا بھیرا پائیا۔ جیہڑا اکھڑ کیسے نہیں لیا پڑھ، اوہ گرمکھ دئے پڑھائیا۔ جیوندیاں اندر جائے وڑ، گھر اپنا اک سہائیا۔ آگلا لیکھا چکے ڈر، چوڑاسی پنڈھ کٹائیا۔ وکھاوے آگما گڑھ، جس دی بنت نہ کھئے سمجھائیا۔ پھڑا کے اپنا لڑ، لڑی لڑی نال جڑائیا۔ جگ چوڑی جو بھانا رہیا جر، لیکھا ذرا ذرا مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہن لے لے پچھلا موں، اٹل آپ ورتائیا۔ بخش کے چرن دھول، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ جتھے وسے ہر کنتول، کرتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر برساوَن پھول، بن پھولان ورکھا لایا۔ جتھے بدلے نہ کھئے اصول، اصل اصل وچ ملایا۔ ایہہ آد دا پچھلا رول، انت رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پچھلے جنم دا لال رنگ دا گچھی ڈورا، دھنّا اٹھ پھر تند بندھائیا۔ پانی دا بھر کٹورا، آگلی منگ منگائیا۔ رو کے کہا میری پیریں نہیں جوڑا، بھکھیاں بھکھ کٹائیا۔ پُرکھ آکال کہا مینوں اچے تیری لوڑا، کلجگ انت دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے آواں بن کے بانکا چھوہرا، شوہر سب دا آپ اکھوائیا۔ آتم پر ماتم دا گا کے دوہرا، دُہرا اپنا ویس وٹایا۔ دُنیا وچ پھراں واگ چورا، بھگتاں نال بھگون ہو کے کران گڑمائیا۔ وقت لے توں لما تھوڑے توں تھوڑا، سماں کال سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پریم سنگھ اوس ویلے گھتری سی اک روڑا، جس گھروں ان لیا کے روٹی سکی بنائیا۔ اچ اوس دا لیکھے لاؤنا اوہ مہرا، جس موہر دی سمجھ نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، نر اپنی کار کھائیا۔ پنج مکھی دیپک لاؤ آگ، آگنی لگے جگت لوکائیا۔ جن بھگتاں درس ملے اُپر شاہ رگ، رگھپت لیکھا آپ مکائیا۔ سنت سہیلے بنائے دُھر دے نگ، نغمہ اپنا نام جنائیا۔ بڈھی رہے کوڑ نہ کگ، کلمہ آکو دئے سنائیا۔ من ممتا دینی تچ، لیکھا کوڑ چکائیا۔ سچ دوارے

بہنا سج، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ جس کارن آیا آج، عزل توں لئے پچائیا۔ ایہہ اوس دی دسے ید، جو دُھر دا مالک نُوں خُدائیا۔ جس نُوں
 پچھے بخشی پگ، سر اپنا بٹھہ ٹکائیا۔ جگت جہان وچوں کڈھ، ایکا گھر وسائیا۔ دُکھ لگے کیسے نہ ہڈ، ناڑی تہ نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل کھلائیا۔ دِپیک کہے میری جگدی جوتی، جوتان والی سیس نوائیا۔ بھگت سہیلا مانک موتی،
 گُرمکھ گُر گُرنے وڈیائیا۔ جس دے گھر دی سکی روٹی، دھنّے دا لہنا رہی مُکائیا۔ واسنا کوڑ رہے نہ کھوٹی، کھوٹیوں کھرے بنائیا۔ منزل
 چاڑھ اوسے چوٹی، جتھے پال سنگھ و سے وڈا بھائیا۔ جنم دا رہے کھئے نہ روگی، سوگی چنت نہ کھئے جنائیا۔ ایہہ کھیل پرہہ دا چوجی،
 چوجی پریم ہو کے آپ وکھائیا۔ راہ تكدے گئے ویدی سوڈھی، بن آگھاں آگھ اُٹھائیا۔ جو سب نُوں دیندا روزی، رازق رِزق رحیم نُوں
 خُدائیا۔ اوہ بن کے مالک مؤجی، مجلس اپنی اک بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ دِپیک کہے میں
 ویکھاں دِپیاں والا، دِپ جس نُوں سیس جھکائیا۔ جس دا کھیل جگت نرالا، نرور نرکار نرکار آپ بنائیا۔ سچ دوار سہا سچّی دھرم
 سالا، جن بھگت گرہ وجے ودھائیا۔ لیکھا ویکھے مانس جنم حالا، پُورب ماضی پڑدا پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ دِپیک کہے پرہہ دُھر دے نُوں، نُوں دے جنائیا۔ کِس بدھ ہوئیوں مجبور، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ کی نام کریں
 مشہور، مشورے گُر اتار پیغمبر دین صلاحیا۔ کی کارن ہئے ضرور، ضروری اپنا پھیرا پائیا۔ ابا نشی کرتا کہے میں دھنّے دا مزدور، مزدوری
 کر کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل پرگٹائیا۔ دِپیک کہے کی کہندا دھتا جٹ، دھنیاں دے دھنی
 دے درڑائیا۔ کِس کارن ہویا اکٹھ، پڑدا دے اُٹھائیا۔ کی کھولن لگا ہٹ، وست کی ورتائیا۔ کی لیکھا جانے گھٹ، گرہ بہیتر کھوج کھوجائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھيو دینا سمجھائیا۔ دِپیک کہے میں ویکھاں چار چھیر، چوہ طرفی دھیان لگائیا۔ کی کرے
 پرہو مہر، مہر نظر اُٹھائیا۔ کی کوآں رہیا گیڑ، ہلٹ ہل چلائیا۔ کی بٹھے رسا بیڑ، اپنی گنڈھ پوائیا۔ کی بستر رکھیں تیڑ، اوڈھن سیس
 چھپائیا۔ کِس وسیں نگر کھپڑ، مندر سوہبا پائیا۔ کی پرت کے آگیا پھیر، اپنا ویس وٹائیا۔ گیڑ کے اُلٹا گیڑ، گیڑا گیڑے وچ رکھائیا۔ دُراڈا
 سماں کر کے نیڑ، نیرن نیرا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھيو رہیا کھلائیا۔ دِپیک کہے مینوں دسے

دھنّے دی دادی، دعوے نال جنائیا۔ جس نے بّھی لال تڑاگی، روڑا پریم سنگھ دئے پھڑائیا۔ اک تند توڑ کے وچوں جس بنھیا نال پراندی، سیس اپنے نال چھپائیا۔ خوشیاں اندروں گیت گاندی، پھرے چائیں چائیا۔ کھورا ہتھ اوہ اٹھاندی، جس نوں سانہہ کے رکھیا اچی تھائیا۔ اوہدے وچوں اوہدے پھل دا درشن پاندی، جو تھوڑا اچا نظری آئیا۔ اُس وچ کدی پائی نہیں سی ردھی ہانڈی، صاف کر کے گھر وچ سدا ٹکائیا۔ نہ کچھ پیندی نہ کچھ کھاندی، بن کھادھیاں پیتیاں دھو کے کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا جانے دھردر گاپیا۔ دھنّے دے لگ دا لال تگ، سوہنی بنت بنائیا۔ خوشیاں والی کھیل جگ، دادی وجے ودھائیا۔ مالویوں آندی سد، پچھا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ڈنگوری سہارے آئی بھج، لتوں ڈڈی نہ کھئے چٹرائیا۔ خوشیاں اندر ہڈ، ٹپن چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال ویکھ کے ہووے گد گد، اپنی خوشی بنائیا۔ جس دا حکم نہ ہویا رد، آسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ ایہہ تاگا جس وچ کدے نہ پوے ڈب، دو جا رنگ نہ کھئے بدلایا۔ جس کارن دھنّے نوں ملن آیا رب، روپ رنگ اور نہ کیسے وکھائیا۔ جگ اکھاں نال نہ پیا لبھ، ٹھاکر پتھر نہ کھئے وڈیائیا۔ پریم دی دھاروں ہو پرگٹ، گھٹ اپنا آپ جنائیا۔ دھنّے تینوں مورا کھ کہن جٹ، جٹ مورا کھ جگت کہہ کے گائیا۔ آہ لیکھا اک وچ، پڑھکے دے سمجھائیا۔ دھنّے کہا کی ایہہ سچ، جو مینوں رہیا پھڑائیا۔ میرے لوں لوں اندر گیا رچ، مستی اندر مستی دتی بدلایا۔ قول اقرار کر پگ، پگی طرح سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ بڈھی دادی کہے سُن دھنّو، دھنیا تینوں دیاں جنائیا۔ پتھراں وچوں ٹھاکر کدے نہ متو، ایویں متھے رہیا گھسائیا۔ سُن میرے لاڈلے چتو، تینوں دیاں سمجھائیا۔ جاناں چر اوہدا پریم نہ بھے پلو، من دی گنڈھ گھٹائیا۔ اوناں چر سُنہ پڑا کدے نہ گھلو، نہ سُنیاں لئے جگائیا۔ سُن میرے لاڈلے بلو، بچیا تینوں دیاں جنائیا۔ اوہ بھاگ لگاوے کایا گھلو، خلق وچ نہ کھئے رُشنائیا۔ سد آتم پر ماتم رلو، رل مل جھٹ لنگھائیا۔ سرِشٹ سبائی آپے چھلو، اچھل چھل اپنی کار کھائیا۔ نڈھیا اوہ کھورا بھر کے رکھیں جلو، نو دن پچھوں تینوں ملے تیرا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ دھنّا کہے کیہڑا کھورا اماں، امڑی دے جنائیا۔ آون پھڑ وکھایا چھٹا، سوا سیر ونڈ ونڈائیا۔ اگوں کر کے دو چار گلّاں، گل وکری لئی پائیا۔ دھنّے تیرا مالک آوے کلا، اپنا ویس وٹائیا۔ تینوں پتھراں کیتا جھلا، جھلیا جھلک نہ کیسے وکھائیا۔ پنڈت پے گئے ڈونگھی ڈلا، مستک تلک لالا نہ

کھئے رُسنائیا۔ آہ لے لے مٹھ چنا، تیری جھولی دیاں پائیا۔ سُننا نال کٹاں، تینوں دیاں سُنائیا۔ تیرا ٹکر کھاوے چپا کھتا، آدھی وچوں آدھی کٹ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ دھتا کہے اماں مینوں ٹھاکر دتا پتھر، براہمن دتا جنائیا۔ اُس دے اُپر اوم اکھر، نوچ کے دتا بنائیا۔ ہتھ پھیر کے اُپر سِخر، چوٹی دتی درڑائیا۔ بھوا کے ایدھر اودھر، چاروں کُنٹ وکھائیا۔ مین ویکھاں بتر، آگھاں نال آگھاں آپ ملائیا۔ مینوں کیتھوں ملے مِتر، پیارا دُھردرگاپیا۔ مین بھکھا ننگا پیریں نہیں چھتر، بن کھنڈ پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ دادی کہا نہ کر فکر، فقرہ دتا سُنائیا۔ تیرے وچوں آوے نکل، تیرا بے پروا ہیا۔ جیہڑا کدے نہ ہووے بھنڈر، بھٹیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سنڈیشہ اک سُنائیا۔ دادی کہے دھنیاں کیہڑا تیرا ٹھاکر، جو پنڈت دتا پھڑائیا۔ دھتے جھٹ نھا کے نال پانی گاگر، سہجے دتا وکھائیا۔ لال تاگے نال بٹھ کے دتا آدر، سوہنی گنڈھ وکھائیا۔ اُتے پا کے چٹی چادر، آگوں گھنگٹ لیا بنائیا۔ آہ ویکھ امی ساجن، سروں بھڑ کے دتا بلائیا۔ دادی کہے ایہ پچھلا جھوٹھ رواجن، بچو تینوں دیاں درڑائیا۔ صاحب کوئی پنڈت نہیں مہاجن، کھتری براہمن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جو ساری سرشٹی دی بناوے ساجن، پتھر پاہن آپ ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھلائیا۔ دادی کہے دھنیاں ٹھاکر دے سرتے کوئی ہتھ نہ سکے پھیر، بغل وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ جلاں دے وہناں وچ نہیں لگے ڈھیر، کھڈاں وچ (نہ) دین دُہائیا۔ ایہ لہنا نہ سکن نیڑ، لیکھا لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ جے تیرا ٹھاکر سوامی کرے مہر، مہربان ہوئے سہائیا۔ اوہنوں آوندیاں نہ لگے دیر، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ تُوں اُٹھ اک ویر، رو کے دے دُہائیا۔ تُوں میرا مین تیرا چیر، چری وچھنے لے ملائیا۔ آشا دا اوہدے آگے لا دے ڈھیر، کھان پین ایہو دے سمجھائیا۔ جناناں چر نہ آویں میرے نیڑ، آگھاں پُٹ کے جگت نہ درشن پائیا۔ جے کریں ہیر پھیر، بھگت بھگوان دی ریتی نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دے بنائیا۔ دھتا کہے اماں کی کراں ارداس، مینوں دے جنائیا۔ پوری ہووے آس، ترشنا دئے بُجھائیا۔ اُس بھر کے پانی دا گلاس، دھتے دتا پھڑائیا۔ بچو اُس کٹورے ول جھاک، جس نوں مین صاف کر کے اپنے گھر رکھائیا۔ آگھاں توں پچھے اپنا کھول تاک، پڑدا رہے نہ رائیا۔ دھنیاں بول دے تُوں میرا باپ، جنن والی نہیں کوئی مائیا۔ ویکھ کِس طرح پرگٹ ہووے آپ، اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ پتھراں دی مکے واٹ، پنڈتاں دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ سیکھ لے نیکی جہی جاچ،

جاچک ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ دِن سی اِگی پوہ دی رات، سمتاں والی بکرمی بنت نہ کھئے بنائیا۔ دھتے کیتا یاد، بن آگھاں نیر وہائیا۔ میرا کھیڑا
 کر آباد، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ دھتے کہا اماں گاواں کی، مینوں دے
 سمجھائیا۔ پچھلی چھڈاں لپ، رستہ لَواں بدلائیا۔ کِس بدھ کہواں اوس نوں جی، کِس بدھ صفت صلاحیا۔ کی میں اوبدا پتر بناں کہ دھی،
 دھرم دی دھار دے سمجھائیا۔ دادی مُکھ چوں کہہ کے سی، اشارے نال سُنائیا۔ اوبدے چرناں اِکو نی، سپس جگدیس بھیٹ چڑھائیا۔
 بلہاری اوسے تون تھی، آپا وار وکھائیا۔ تھوڑا جہا اُنکلی نوں لا کے گھی، پنجاں اُنکلاں نال چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچی کھیل آپ سُنائیا۔ دھتا کہے میں کی گاواں گیت، مینوں دے دِرڑائیا۔ کِس بدھ کراں پریت، پریت لَواں منائیا۔ اُتون رات رہی
 بیت، سُتی جگت لوکائیا۔ مہینہ پوہ ٹھنڈا سیت، دوّے دا ایکے نال جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ دھتے دی رو کے نکلی چیک، دھاہاں مار سُنائیا۔
 میں کردا اوس دی اُدیک، جیہڑا لبھیاں ہتھ نہ آئیا۔ دادی نے ہتھ وچ لوہے دی پھڑ کے سیخ، ٹھوکر نال دتا پلائییا۔ وے دھتو مینوں اُتون
 آئی کوئی حدیث، میرے اندر دتا سُنائیا۔ مینوں ہرہوں دی پئی چیس، دُکھڑے نال کُرائییا۔ بچو جے تون میرا میں تیرا گائیں گیت، تیتھوں
 وکھرا نہیں تیرا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ دھتا کہے میں کی کہواں کیراں، کِرت دی سمجھ کھئے نہ
 آئیا۔ پرہو تون دس کی میں تیرا جاں تون میرا، میرا تیرا مینوں سمجھ کچھ نہ آئیا۔ کیوں پایا میرے اندر جیہڑا، جھگڑا دے گوائیا۔ بچیاں نال
 نہ کِریا کر بکھیڑا، پچھلی عادت لے بدلائیا۔ کیوں دُکھ دیویں ہتھیرا، ہرہوں وچ ستائیا۔ میتھوں ہن بُندا نہیں جیرا، جھلی نہ جائے جُدائییا۔
 میں چھڈ جانا کایا کھیڑا، بن تیرے رین نہ کھئے وہائیا۔ پچھے دُکھ ویکھیا ہتھیرا، پتھر پتھر تن نہ کھئے بدلائیا۔ ہن زندگی دا دُبن لگا بیڑا، بن تیرے
 پار نہ کھئے کرائیا۔ درشن دیدے ہو کے نیرا، وڈے اُچے کیوں آگڑ وچ اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا
 لے ملائییا۔ دھتا کہے دس کیہڑا ٹھا کر چنگا، کِس نوں سپس نوائیا۔ جیہڑا پتھر رُڑھے وچ گنگا، پُٹھا سدھا ہو کے اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جیہڑا لبھ
 وچوں چھٹاں، کندھا رگڑ رگڑ کے اپنا پاسا لے گھسائیا۔ جیہڑا دسے سُرستی سنگا، تر بینی وہنی وچ دُبائییا۔ جیہڑا آیا گوداوری وندا، مٹی
 گارے وچ دے دُبائییا۔ بھیو دس سورے سربنگا، تیری اِکو آس تکائیا۔ امی کہے سُن لاڈلے چندا، بڈھی دادی آپ سمجھائیا۔ اوہ وسے سدا

تیرے انگا، گھر وچ بیٹھا سوہیا پائیا۔ ویکھیں کتے بول نہ کڈھیں مندا، رسنا نال کُرائیا۔ پرہو کدے نہ ہووے گندہ، جو مات گریہ اندر وڑ کے سب دا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ دھنّا کہے میرے یار، اپنی یاری دے سمجھائیا۔ ایویں کہندے تیرا بھگتاں نال پیار، پیارا بن کے دے دکھائیا۔ اندروں آئی اک آواز، سہج نال سُنائیا۔ تیرے یار دا دساں راز، پڑدا اک اُٹھائیا۔ کتوں پھڑ کے ہلُون کے کھولی جاگ، سُنّے دتا اُٹھائیا۔ اک ویریں جھاک، جھاک اپنی اک جنائیا۔ پڑدا کھول کے تاک، جوت کری رُشنائیا۔ دھنیا جس ویلے مہینہ آیا وساکھ، تہت ایہو وجی ودھائیا۔ تیرا جنگل وچ کچھ مال جانا گواچ، لہیاں نظر کھئے نہ آئیا۔ تُون بہنا اُتے خاک، مٹی اُتے آسن وچھائیا۔ من دے پتھر نُون کرنا صاف، ایہہ وٹا براہمن نے دتا ٹکائیا۔ پھیر کریں ارداس، بینتی اک سُنائیا۔ کول سُکا رکھیں گھاس، تِنکے پنج ستّ ٹُرائیا۔ جیہڑا پانی دا گلاس، دادی تیری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ چھتے وچ پا کے لیائیں آپ، ویلا وقت آپ سہائیا۔ مین بن کے آواں تیرا باپ، درشن دیواں چائیں چائیا۔ کچھ ہور جاواں آکھ، سہج نال سُنائیا۔ سُکا ٹکڑا میرا ہونا کھاج، کٹورا چھاچھ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ دھتے دا آیا اوہ وقت، رُت اپنا رُوپ وٹائیا۔ بن لگا بھگت، پرہ دا دھیان لگائیا۔ پوری ہون لگی شرط، شہنشاہ اپنا کرم کھائیا۔ آئے اُتے فرش، نرگن ویس وٹائیا۔ کریا آپ ترس، رحمت دتی کھائیا۔ ستّ سرُوپ کر درس، دھتے لیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھتے کہا واہ تیرا میرا بنیا جوڑا، جوڑی لئی بنائیا۔ میرے مال دا لا اک موڑا، پھیر متاں میرا اک گوسائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھنیا وقت تھوڑا، چھیتی چھیتی کم دے سمجھائیا۔ دھتے کہا میری پیریں ٹٹا جوڑا، کوئی ہور لیا کے دے بدلایا۔ پُرکھ اکال کہا اوئے پرہ نُون لُٹن والیا چورا، گھر آئے نُون سنّہ لئیں لگائیا۔ تیرا بل ہونا دوہرا، تینوں دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے او دھنیا لگ کی بدھا دھاگا، مینوں دے دکھائیا۔ دھتے کہے پہلوں میری دُرمت میل دھو داغا، دغیاں توں لے بچائیا۔ پیار کر سانجھا، اپنا جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ آپ چڑھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھتے دھن ونت، تینوں دیاں سُنائیا۔ تیرا مالک سدا بے انت، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس ویلے آوے کلجگ انت، انتشکرن ویکھے جگت لوکائیا۔ جیہڑا تینوں تے تیری دادی نُون دسیا منت،

ایہہ ساریاں بھگتاں توں دئے پڑھائیا۔ کسے توں لوڑ رہے نہ کسے پنڈت، پتھراں دی پوجا نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ میرے پکے ہونے سنت، جنہاں دی سطح دینی بدلائیا۔ بن کے سہاگ کنت، اپنے انگ لگائیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے چنت، جنم کرم دا ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنے سنگ رکھائیا۔ دھتا کہے کی ایہہ سچ، سچ دے سمجھائیا۔ بھاگ لگاویں کایا ماٹی کچھ، کنچن گڑھ ٹڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے بھگتاں دے لوں لوں اندر جاواں رچ، رچنا اپنی دیاں وکھائیا۔ مارگ دُھر دا اِکو دس، دہ دشا پار کرائیا۔ سانجھا ڈھولا کر کے جس، صفتاں وچ وڈیائیا۔ تیرا پورا کراں حق، ہُن دا لیکھا دیاں چُکائیا۔ جس وچ رہے کوئی نہ شک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھتا کہے پہلوں میرے پیراں توں ڈھک، ننگا پھریا واہو داہیا۔ پُرکھ اکال کہے بچو ہُن ایہہ کھپڑا چھڈ، اگلا دھیان لگائیا۔ اک ویراں ہونا پئے اڈ، ماس ناڑی ہڈ چھڈائیا۔ پھیر تینوں گھلاں وچ جگ، جگ جیون داتا ہو کے دیاں وڈیائیا۔ پرگٹ ہو کے تہاڈی وچ جد، لہنا دینا جھولی پائیا۔ بھگت دوارا جانا سچ، مورا کھ گواراں جٹاں مل کے وجے ودھائیا۔ اوتھے آواں بھج، بھجن بندگی ایہو یاد کرائیا۔ توں میرا میں تیرا کہہ کے جس ویلے چاہو لینا سد، حاضر حضور ہو کے نظری آئیا۔ جے تسیں مینوں جاؤ چھڈ، میں پھر وی مڑ کے لوں ملائیا۔ دو جہاناں وچوں لوں لبھ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں پتھراں وچ رہن والا نہیں رب، گرمکھاں دے اندر وڑ کے ڈیرہ لائیا۔ پرگٹ ہوواں جھب، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ اوہ سارے لئے سد، جنہاں دا لیکھا تیرا پچھلا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لہنا جھولی پائیا۔ دھتا کہے کی پھر میں ہوواں دھتا، میری ماں دھتا کہہ کے بٹائیا۔ پُرکھ اکال کہہ تیرا پچھلا صاف کرنا پتا، نام دا نام نہ کھئے صلاحیا۔ تن وجود بدلنا تتاں، من بدھی نال چٹرائیا۔ میرا کھیل ہونا نواں، نواں راہ چلائییا۔ تیرا لہنا دینا رکھنا جمع، بن تیرے ہتھ نہ کسے بھڑائییا۔ بنا پانی دے گلاس توں بور نہیں کرنا طمع، سکی روٹی کھا کے جھٹ لنگھائییا۔ ایہہ اوہ پچھلی ویکھ لے شمع، جیہڑی تیری شہادت دئے گواہیا۔ ویلے نال سہایا سماں، سمے دا مالک بھل کدے نہ جائیا۔ اوہ بڈھڑی دادی اماں، پکھو والوں چلکے آئیا۔ تیرا تن کٹورا اوہو چھنہ، جل گلاس والا اپنے ہتھ ٹکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ گھر دے وڈیائیا۔ دھنیا تیرا ناں ہونا آتم، سنگھ دئے وڈیائیا۔ میرا شبہ ہونا پرماتم، آتم پرماتم مل کے وجے ودھائیا۔ بھو کھلانا

باطن، پڑدا آپ اُٹھائیا۔ دُھر دا بنا ساکن، سگلا سنگ رکھائیا۔ تینوں بھولا پھیر وی سارے اکھن، کملیاں وانگ گلار کر کے اپنا جھٹ
 لنگھائیا۔ پھیر تُوں لبھنا اوسے پاتن، جس پتن تے آیا پرت کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ساچا لیکھا لیکھے لائیا۔ گلاس کہے میرے وچوں امرت پی لے گھٹ، گھٹ گھٹ گلے لگائیا۔ جگت جہان کوڑا ناتا گیا جھٹ، جھٹیا موہ
 لوکائیا۔ اوس دا بنیا پُت، جو بھگتاں گود ٹکائیا۔ بدل کے اپنا رُخ، کروٹ لئی اُٹھائیا۔ پرہہ چرن دا ساچا سکھ، آتم پرما تم کے وجے ودھائیا۔
 صاحب سوامی سدا خوش، خوشیاں وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سرن ملے نہیں کوئی
 گھاٹا، توٹ رہے نہ رائیا۔ جنم ملے ملے پُرکھ سمراتھا، ایہو وڈی وڈیائیا۔ نام ملے ملے آتم گاتھا، ایہو سچ پڑھائیا۔ مالک ملے ملے دُھر دا
 داتا، جو بھکھیاں دئے رجائیا۔ صاحب ملے دیناں ناتھا، اناتھاں ہووے سہائیا۔ ستگر ملے جو آتم ہووے جاتا، جوتی جاتا دُھردرگاہیا۔ گرو
 ملے جو بنے پتا ماتا، مات پت ہو کے اپنی گود اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال ملے جو پچھلا پورا کرے واکا، واقف کار اپنا لئی بنائیا۔ دین دیال ملے تے
 ملے دُھر دا ساتھا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جے آگے جان دی ہُن چھیتی ہووے آسا، اوہ دین دینا سمجھائیا۔ تیری مرضی نال اوسے دین
 کر دیوے بند خلاصا، نوں دھار دئے چلائییا۔ پھیر کہنا ایہہ دُھر دا اوہ باپا، جو پچیاں اُنکلی لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، سوہنا رنگ وکھائیا۔ رنگ کہے مینوں چاڑھو کر کے رنگ، رنگ اگلا دیاں وکھائیا۔ بھگتو آگے جاؤ نشنگ، ڈرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 جگ جگ بھگتاں دی ایہو منگ، پرہہ مل کے وجے ودھائیا۔ باقی سرشٹی دے ننگ، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ سب دی ننگی ہوئی
 کند، پُشت پناہ نہ کھئے وکھائیا۔ جگت واسنا کوڑی کیریا گند، ترشنا من نہ کھئے ترپتائیا۔ جنہاں نوں پرہہ دا مل گیا سنگ، تن وجود ملے
 وڈیائیا۔ آتما نوں دیوے انند، ساتک ست ست سہائیا۔ گرمکھو بنیو اوہ چند، جس چند نوں چند ویکھ کے خوشی بنائیا۔ او پچھلی ٹٹی لو
 گنڈھ، گنڈھی پھیر نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچے گھر دئے وڈیائیا۔ جن بھگتو پرہہ ملن دی اکو جگتی جگ
 جگ چلی آئییا۔ جس دا سیس جھکے نال پھرتی، فُرنیاں توں باہر اپنا رنگ رنگائیا۔ سدا جڑی رہے سُرتی، جو ہر ہر گائیا۔
 مُحبت بنی رہے دُھر دی، دُھر دی دھار نال پرنائیا۔ ایہہ کھیل سچے ستگر دی، وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سد بھانے وچ رکھائیا۔ دیپ کہے کیوں میرے پنج مکھ، بھگتو دیو سمجھائیا۔ بھگت کہن بس کر چپ، ایتھے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ائے
 دیپا سانوں باہروں بھاویں اندھیرا ہووے گھپ، اندروں پرہ وچھڑ نہ جائیا۔ دیپک کہے میں تہانوں لواں پُچھ، مینوں دیو سمجھائیا۔ تہانوں
 وچھوڑے دا کی دگھ، یاد وچ آہ نہ کدے لگائیا۔ جے اندر اٹھے ہک، ہوکا دے کے دیو سنائیا۔ بھگت کہن دیپکا اسیں پڑھدے اکو شک، توں
 میرا میں تیرا فرق ربیا نہ رائیا۔ بن کے اوبدے سُت، گودی بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گرہ اک سہائیا۔
 دیپک کہے میرے وچ ویکھو بتی گھرت، اپنا رنگ وکھائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے پھرت، پھر پھر پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر نام دی کردے
 کِرت، مالا منکیاں والی پھرائیا۔ لاؤندے رہے سُرت نرت، دوس رین ڈھولا گائیا۔ جن بھگت کہن اسیں پرہ دی کوئی کڈھنی نہیں کرس،
 چھوٹا حصہ نہ ونڈ ونڈائیا۔ اسیں اوس دے پیارے بن گئے نرس، نیکیاں توں وڈے دئے بنائیا۔ در آیاں کدی نہ دیوے جھڑک، پھڑ باہوں گلے
 لگائیا۔ سچ دواویوں کدے نہ جائے تھڑک، در بہہ کے خوشی منائیا۔ جس نے لوک پرلوک دو جہان چھڈے رڑک، مدھانا اپنا نام رکھائیا۔
 اُس دا دروازہ بند کدے نہ ہووے کھڑک، کھلی تاکی سب توں ویکھ وکھائیا۔ دیپک کہے او بھگتو اوس نے کوئی پہنی تلوار کِرج، اپنا روپ
 بدلائیا۔ کی وڑے کسے مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ، چرچا کی جنائیا۔ کی پلے اوبدے خرچ، کی اپنی کار کھائیا۔ جن بھگت کہن اوہ
 مالک فرش عرش، جس توں سارے سیس نوائیا۔ مہربان ساڈے اُتے کر کے ترس، ترسدیاں توں لیا ملایا۔ سانوں رہی نہ کوئی حرص،
 ہوس دتی گوائیا۔ ایہو کھیل اسچرچ، جو پچھلے لہنے ربیا مکائیا۔ پتہ نہیں کیتھے سانہ کے رکھی فرد، کیتھوں پڑدے لئے پھولایا۔ پریم سنگھ
 اوہ روڑا، جس کدی نہیں سی لیا دھڑت، سوڈا سچ دے ہٹ وکائیا۔ لال رنگ اوسے دی جڑت، جو گرمکھاں جوڑ جڑائیا۔ جوڑا بنیا نہیں
 انگھڑت، بھگت بھگوان گنڈھ رکھائیا۔ جل گلاس آیا پرت، وٹا چھتیاں دئے گواہیا۔ ایہہ مہینہ سردی والا سرد، ساریاں ربیا ٹھرائیا۔
 گرمکھاں ونڈے درد، بھگتاں ہوئے سہائیا۔ پچھلی یاد رکھی عرض، ہُن بینتی نہ کھئے کرائیا۔ اپنا پورا کرن آیا فرض، دھر دا مالک پھیرا پائیا۔
 انت ویلے دگھ والی لگنی نہیں کوئی مرض، سہج لئے اٹھائیا۔ رنگ ہون نہیں دینا زرد، لال گلالا دئے بنائیا۔ پچھلا لہنے دا قرض، مقروض ہو

کے آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، جودھا سُرپیر مردانہ مرد، جن بھگتان مُدّت دا مُدعا دئے سمجھائیا۔

★ ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

لاشینے شوا زجوسی زی ال کُیتے ازا، زنیولل زبندن چکستے ازا، تینیزم وزے نوٹی زموتے ز نند ناچستے وبا، انکے کئی منوسیتی عقلے خُرے نویتیل طوا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر صاحب بے پرواہیا۔ چاشیدے زکیم، تائس موزے پیغمبر حسین بستییے نوز آتے اتی آلزتے نبی رسولے مسیح مُسلسل زیانے زو زوہے زمیں زاری زرین اک اکھوائیا۔ قبل الائے وزیئل زمائے نورے محمد محمدے خُداے بخود بقلم کلمہ نہ کھئے ارضائیا۔ نکرؤاے تے مسیح دواتے اتائل تنزگرے نزیل نوز مسیح سولم سوزشے زیوکت زوہنا ززید ذبح ذبیہ زیے شان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی وچ سمائیا۔ چوزنگے چود نہزوزے نود پوشیدہ گود شہیدے سرمد ابوب کرے دود، حسن حُسینے جگد، علی ازیمے مدد، محمد تُعارفے تشدد، تبلیغے تشریح زَنیمیکے گلینیں، قائم مقام بے پرواہیا۔ حضرتے تخلص مُفرتے مُسلسل نرکیدے کرؤنو کوضع قبل قدیم قدم قُدرت قادر کافرے کُفت کُشیں کُشے کشوزوات عالمی ازینت، آزا از طرف کلمہ لکھ نہ کھئے سُنائیا۔ جو از طرفے نازبہت نہ حُکم نہ وصیت، نہ اصلے اصل، کُزینے وصل، وصلے شخصیت، شخصیتے طبیعت، طبیعتے نویت، نوعیتے ادا، ادائے خُدا، خُداے رضا، رضائے نئا، نئائی نمازے، نمازے اجاز، اجازے آواز، آوازے خطاب ختا بے محراب، محرابے آداب، آدابے نواب، نوابے لاجواب، پُن صواب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مُتعلقے مزاج، حضرتے عطاعت، غُزینینے بات، مزوہے وفات، آرزوے الات، نشرے کلمہ، کاتبے قلم دوات واحدے اللہ، واحدے بو، واحدے آپ، واحدے باپ، وعدہ معاف نظر کھئے نہ آئیا۔ تقاضائے تقدیر، مُاشائے حقیر، گُماسائے زیر، تماشائے اخیر، ملاحظائے پیر، آوازائے کبیر کریم بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، ہرجوئے نود لا تتلیمے تابد تہزینکو زارے زمر زاہے مُود شہنشاہ اک اکھوائیا۔

★ ۲۴ پوه شہنشاہی سمت ۳ مئی سُشیل کمار نال امرتسر ★

ست جنوری ساڈھے نو دا وقت رہیا دس، دہ دشا کایا مندر اندر کرے شنوائیا۔ امرتسریو امرت آتم پیوو رس، نچہر جہرنا بخشہ ڈھردرگاپیا۔ من کلپنا کوڑی کیریا ہووے وس، ممتا موہ وکار ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ سچ پیار کرو ہس ہس، ہستی ویکھو اکم اتھاپیا۔ وشو دا میت ایکنکارا اک اکلہ ہر پردے رہیا وس، واسطہ آتما پرماٹما نال جڑائیا۔ مئی سُشیل شریعت والیاں دا کر اکتھ، ست دھرم دا راہ رہیا پرگٹائیا۔ باہروں ناتا کوڑی کیریا جانا چھڈ، ساچا راہ اکو اک اپنائیا۔ مانو دھرم سرب سرشٹی سرشٹ ویکھو جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت ہونے رُشنائیا۔ سوئی سرتی نام ہلوانے مارو سٹ، نج نیتر لوچن نین اکھ اندروں لینی کھلائییا۔ کام کرو دھ لوہہ موہ ہنکار مایا ممتا رجو طمعو ستو کوئی نہ جالے وچ آگ، اگنی آگ لینی بھجائیا۔ منزل محبوب حقیقی لاشریکی درشن ویکھو اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اکو نظری آئییا۔ ست دھرم دی بندھنا والی اپنی کھولے حد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سب دے اندر رہیا وڑ، نرگن داتا نرویر نراکار نرنکار سہج سُکھدائیا۔ امرتسریو پیوو امرت جام، بن رسنا رس رکھائیا۔ ہر پردے ویکھو رام، رمیا ہر گھٹ ڈیرہ لائییا۔ ڈھر اگنی ویکھو کاپن، جو نام بنسری رہیا سُنائیا۔ اوسے دا سچ پیغام، سنت فقیر رہے درڑائیا۔ جنہاں دے انتر ہووے الہام، دید شُنید اکھ کھلائییا۔ سُشیل نے منزل دسی آسان، مئی مُنیشر رہیا اُٹھائییا۔ دوس زین نہ کھئے آرام، بستر سیج نہ کھئے سہائیا۔ مانو دی ایکتا دا پھڑ کے سچ نشان، بھجے واہو داہیا۔ چورستی اٹاری پہنچیا آن، چار کُنٹ دا پندھ مُکائیا۔ ایس دا انتر ویکھو گیان، نمترن وچ منتر آگلا دئے سمجھائییا۔ بُدھی توں پرے کرو دھیان، جس دے نال مانو دی ہووے کلیان، کلمہ اکو اک سُنائیا۔ مندر اندر کایا کعبے وچ کرو اس دی پہچان، جو بے پہچان نال مل کے اپنا رنگ رہیا دکھائییا۔ دوہاں دا میلا وچ جہان، سرشٹی درشٹی اندروں دینی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھنہارا کایا اندر گھر گھر گرہ بھیتر پڑدا دئے اُٹھائییا۔ امرتسر نواسیو ویکھو انتر آتما نواس استھان، جس دی بھومکا جگ نیتر سمجھ کیسے نہ پائییا۔ سنت ستگر منزل چڑھے نہ کھئے مہان، نو دوار پندھ نہ کھئے چُکائییا۔ مُنیاں دا مُحبّت والا پیغام، پاربرہم دا برہم نشان، آتم پرماٹم مل کے وجے سچ ودھائییا۔ آگلا کرو دھیان، جتھے جھلے دھرم نشان، نو کھنڈ ست دیپ دیپک اکو نور کرے رُشنائییا۔ دس یاراں جنوری دوس

جگت سرشٹی دا درشٹی دا ایشی دا ملنا اک پیغام، جس نوں پیر پیغمبر گر اوتار چار جگ ستجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان وچ گئے سمجھائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، کرے کھیل والی دو جہان، نرگن سرگن اپنی کل آپ ورتائیا۔ مئی جی حقیقت وچ اوس محبوب نال ملے آن، جو انتر نرنتر برہم پاربرہم پتپریشور اپنا رنگ رنگائیا۔ پنج منٹ دا وقت تھوڑا، سب نوں ساچے سنتاں دی سدا لوڑا، بنا سنت ستگر گرسکھ دا دوجا بنے کوئی نہ جوڑا، بنا بھگت بھگون جگت نشان نہ کھئے جھلائیآ۔ جیٹھووال پنڈھ کوئی نہیں دُور نیڑا، نیڑیوں نیڑا، جنہاں دے اندر پنج وکار دا نہیں جھیڑا، اوہ بھجن واپو داہیا۔ اوہ مئییاں ریشیاں دا کھیڑا، جنھے دھرم دا وڈا ہونا ویہڑا، کرماں دا روگ گوائیا۔ جس کارن دلیوں ماریا پھیرا، مانو دے اندروں کڈھنا اندھیرا، جھکڑا چکاؤنا تیرا میرا، مئی تُوں وچ فرق رہے نہ رائیا۔ گھر دیاں گماں توں کدی کوئی نہیں ہویا وِہلا، پر اکھھے ہو جاؤ گرو چیلا، سجن سہیلا سب دا اکو نظری آئیآ۔ ایہہ وشو دھرم دا کوئی جگ والا نہیں میلا، وشیش سکھیا وشو کلیان چار کنت دہ دشا مانو دھرم مانو ایکتا، آتم برہم پاربرہم نیتا اک ہیتا، انتر باہر بھیتر گت شنید سچ رفیق، فریق لاشریک حق توفیق مئی دی اڈیک سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ امرتسریو امرت پیوو اوہ، جو سچ در نواسی رہیا پیاآ۔ ویکھو مایا ممتا نالوں ہو کے نرموہ، مُحبت تھائے نال رکھائیا۔ جو ست نال گئے چھوہ، انت ست وچ سمائیا۔ سرشٹی دُنیا کائنات جگت کلپنا وچ رہی رو، من ممتا دئے ڈبائیا۔ غفلت وچ گوڑھی نیند جگت جگیا سو رہے سوں، سوئی سرتی بن سنت ستگر نہ کھئے اٹھائیا۔ اندر وڑ کے ویکھو جنہاں دے اندر اپنی ہوئی لو، دوجیاں دی دُرمت میل دین دھو، پت پت دین کرائیا۔ اوہناں دا بھيو بُدھی نال نہ جانے کو، اٹھو وچ اپنی کار کھائیا۔ کڈا سوہنا بن گیا ڈھو، سارے مل کے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ رسنا پروچن کہنا جو، جوتی جوت نال ملائیآ۔ جین دھرم دھرم والیو پنج منٹ توں شاید زیادہ وقت گیا ہو، ایسے کر کے دھرم دا نیتا دھرم دی ریت جس پرگٹاؤنی کایا مندر کعبے مسیت، گرو دوار شودوالا مٹھ بنا کے کایا تہ اٹھ اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دی دھار وچ سنسار، رشی مئی آپ اُہار، سنت سندیش نر نریش جیون جگتی جگت دی مکتی، مورت صورت ناد تورت، اکو سُشیل نال وڈیآئیآ۔

★ ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہکت دوار جیٹھووال ★

سچکھنڈ نواسی کہے ہر کرتار، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی آپ درڑائیندا۔ نرگن جوت بن ورن گوت گر اوتار پیر پیغمبر ہووو خبردار، آد پُرکھ اپرمپر سوامی سچ سنڈیشہ اک سُنائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو سنڈیشہ دے کے آئے وچ سنسار، چار کُنٹ دہ دشا چارے کھانی چارے بانی راگ سُنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھو مار دھیان، ترے گن مایا پنج تت کایا ماٹی تن وجود ہڈ ماس ناڑی کھوج کھوجائیا۔ ست دھرم ست ستواد برہم برہما جگت نیتر نین نظر نہ آئے کیسے دھرم نشان، جیو جہانا جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ حکم دیوے دھر فرمان، جودھا سوری پری بلوان، پاربرہم پترمیشور اپنا حکم سُنائیا۔ صدی چودھویں بنے نہ کھئے نادان، لیکھا ویکھے انجیل قرآن، شاستر سمرت وید پُران پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنڈیشہ اک سُنائیا۔ سچکھنڈ نواسی بولے بولے، اگم اتہاہ جنائیا۔ نانک نرگن سرگن ویکھنہارا تول، اتول اٹل وڈی وڈیائیا۔ سچ بھنڈارا جس دے کول، جگ چوکرئی سدا ورتائیا۔ نام ندھان وجا کے ڈھول، سوئی سرتی مات اٹھائیا۔ سچ دوارا ایکا کھول، ہر کرتا آپ ورتائیا۔ وست امولک دیوے چوہل اتتر زرتتر جاوے موں، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن سرگن سرگن ہو اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جگ چوکرئی اپنی کار کھائیا۔ شبہ سنڈیشہ نر نریشا دیندا رہیا وارو وار، کلمہ کائنات سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کدا رہیا خبردار، بے خبراں خبر آپ پرگٹائیا۔ آلس نندرا جگت واسنا من ترشنا وچوں کڈھ کے باہر، دھر دا رام امرت جام آپ پلائییا۔ لیکھا جانے جیو جہان، لگھ چوڑاسی ویکھے مار دھیان، انڈج جیرج اُتہج سیتج کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی دیوے حکم اتہاہ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا تگوارا، جو رہبر ہو کے آئے جنائیا۔ صفتاں والے میرے نام درڑا، جیو جنت جگت کری پڑھائیا۔ دین مذہب ونڈ ونڈا، اوج نیچ گنڈھ رکھائیا۔ دھر سنڈیشہ دیوے آپ اللہ، فرمانا اپنے وچوں جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تہاڈا گواہ، شہادت اکو اک بھگتائیا۔ سارے مل کے دسو حق صلاح، حقیقت وچ جنائیا۔ کیوں سرشٹی

درِشٹی وچوں بھلی میرا ناں، صدی چوڈھویں وجے حق نہ کھئے ودھائیا۔ کیوں آتم پر ماتم نالوں دسے جُدا، نرگن نؤر نؤر نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سنَدیشہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کھولو اکھ، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ لیکھا منگے پُرکھ سمرتھ، آد جُگادی دُھردرگاہیا۔ سب نے بولنا پِن رسنا جہوا سچ، سچ سچ سمجھائیا۔ ذرا تگ کے ویکھو کایا ماٹی کچ، مانو مانو کھوج کھوجائیا۔ ناڑی ناڑی سب دی اُبلے رت، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ کسے دے کول رہی نہ تہاڈی مت، جو گُرم ت آئے سمجھائیا۔ سہائک ہو کے نائک ہو کے رکھے کھئے نہ پت، پتپر میسور ملن کھئے نہ آئیا۔ دھیرج رہیا کھئے نہ یت، ست سنتوکھ نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے رہے رت، ہر دے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جھگڑا پیا تیرتھ تٹ، گنگا گوداوری جمننا سُرستی دئے دُہائیا۔ نیتر رووے مندر مسجد شودوالا مٹھ، گرودوارا گر گُردے گود نہ کھئے سہائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ اشٹاں وچ سرِشٹی آئے دس، نام سنَدیشہ اک سُنائیا۔ اوس دا ویلا وقت ویکھو حقیقی حق، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نؤ کھنڈ پر تھمی ست دیپ مایا ممتا موہ وکار اگنی رہی تپ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ نیج آتم پر ماتم کرے کوئی نہ جپ، جیون جُگت نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سنَدیشہ اک اُچھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تگوا اکو راہ، ہر کرتا آپ سُنائیا۔ درگاہ ساچی حق مقام سچکھنڈ دوارا اکھا تھان، چھپر چھن نہ کھئے سہائیا۔ جتھے سوریہ چند نہ کھئے رُشنا، نرگن نؤر جوت ڈگمگائیا۔ سو سوامی سب نؤں رہیا جگا، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ کایا مندر ساچے اندر دیوے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا بھو آپ کھلائی۔ گر اوتار پیغمبر مارو لوکات جھاکی، ہر کرتا آپ سُنائیا۔ بند کواڑا کھولو تاکی، پڑدا پڑدے وچوں کھلائی۔ مانو تت ویکھو خاکی، پنچم پھول پھولائیا۔ ممتا موہ وچ حیاتی، جیون جُگت نہ کھئے درڑائیا۔ کون مئے تہاڈی اکھی، مینوں دیو سمجھائیا۔ شبد سُنہیڑے والی پاتی، جو لکھی بن قلم شاہیا۔ سارے مار کے آؤنا واٹی، بھجنا وابو داہیا۔ صدی بیسویں منزل اوکھی گھاٹی، بن ستگر پورے چڑھن کھئے نہ پائیا۔ ایہو حُکم اج دی راتی، رُتری نال مہکائیا۔ پُرکھ اکھا دُھر دا ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ سچ دھرم دی ویکھنی ہاٹی، کون ہٹ چلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک اُچھائیا۔ تیئی اوتار تگوا میت، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ کون گاوے دُھر دا گیت، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ہووے تھانڈا سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ کلجگ وچ

ساچی دسے ریت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نظری آئیا۔ ایہہ کھیل دسو انڈیٹھ، انڈیٹھا آپ
 پُچھائیا۔ جو پچھے گیا بیت، پڑا دیو چُکائیا۔ کون کلمہ حق حدیث، حضراتا دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بیٹھے سچکھنڈ، جوتی جوت جوت سمائیا۔ پرہو ویکھئے کھیل تیرا وچ برہمنڈ، ورہنڈ تیری وڈیائیا۔
 جو تیرے نام دیاں ونڈاں آئے ونڈ، کلمیاں وچ صفت صلاحیا۔ گا کے بتی دند، رسنا جہوا راگ الائیا۔ تیری کِریا تیرا ملدا اک اند، جو اند
 ساگر دتا سُنائیا۔ پنچھی گری اڈے بنا کھنہ، نرگن سرگن تیری وجدی رہے ودھائیا۔ انہاں ساریاں نے بیجے امب تے کھانے امب، ککر
 کانٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن دھاروں پئے جم، نرگن آدی پتا مائیا۔ جس نے دتا پون سوامی دم، آتم جوت کری رُسنائیا۔ سو میٹے ترشنا تم،
 آس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ ایتھے سون دا کسے نوں نہیں غم، بن اکھاں اکھ بلائیا۔ سب نے جھوٹھا سمجھیا تن، اندر ملیا بے پرواہیا۔
 جتھے ہوں نہیں نہ ہم، تون میرا میں تیرا اکو نظری آئیا۔ پریم پیار دا ناتا لین بنھ، جگت واسنا نہ کھئے تڑائیا۔ انہاں دے اندر شبد سُنیدا بنا
 کن، دھن آتمک راگ الاہیا۔ ایہہ اوس پرہو دے چن، جو بھگتاں دا پتا مائیا۔ سارے انتر کھندے دھن دھن، دھن تیری وڈیائیا۔ سچ
 پریتی اندر گئے من، منسا مایا موہ پرے ہٹائیا۔ دھر ستگرُو دے بن گئے جن، در ٹھانڈے ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ہر لیکھا دئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ویکھنے بھگت ڈلارے، دُلھے دھر دے نظری آئیا۔ جیہڑے سدا رہے کوارے، تڈھ
 بن کرے نہ کھئے کڑمائیا۔ جگت چھڈ کے استھل جُبارے، تیرے چرن سیس نوئیا۔ کوڑی کِریا کھبھن کدی نہ چکڑ گارے، دُرمت میل تیری
 کِریا نال دھوائیا۔ جو مل کے آئے تیرے واڑے، گھر اکو ویکھ وکھائیا۔ صاحب سوامی پھڑ کے منزل اوسے چاڑھے، جتھے چڑھیا اتر کدے نہ
 جائیا۔ کسے دے کڈھنے پین نہ ہاڑھے، سدھے پرہو نوں مل کے پرہو دے وچ سمائیا۔ جتھے نہ کھئے پُرکھ نہ کوئی نارے، تت وجود ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے دیندے گئے اشارے، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ کاتب بن کے لکھدے گئے لکھارے، دھر فرمان اک سُنائیا۔
 ایہہ کھیلے اوسے دے دوارے، جو دھرنی دھرت دھول اپنی کار کھائیا۔ جس نے سیوا کرن لئی گرو اوتار پیغمبر بھیجے اپنے ڈلارے، شبد
 سندیشے سچ سُنائیا۔ سو لیکھا جانے اپنی دھارے، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل آپ

وکھائیا۔ باہر کھلوتی رووے نندرا، بن مُکھ توں دئے دُہائیا۔ جس کاہن نے کاہن نال کھیل کھیلیا بن بندرا، بند بندو روپ وکھائیا۔ جس نوں جھکدے سُریت راجا اندرا، شنکر نیوں نیوں لاگے پائیا۔ سو ویکھنہارا ہر گھٹ تن ماٹی خاکی پنندرا، پنج تت پڑدا پھول پھولائیا۔ جنہاں دے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے صاحب ستگر کھول دتا چندرا، زندگی جیوں دتا بدلایا۔ اُنحان دے انتر نرنتر نام وچے کنگرا کنگرا، مردنگا ہو ہو راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھو آپ کھلایا۔ اوہ ویکھو نندرا رووے نین، رو کے دئے دُہائیا۔ میں سب نوں آئی کہن، کہہ کہہ رہی جنائیا۔ گرمکھو میں ہو گئی کملی شُدین، اپنا آپ بھلایا۔ جس ویلے ویکھیا ماہی اکو دُھر دا ساک سجن سین، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ میں مڑ کے کدے نہ آواں بھل کے بھگتاں دے کول بھگتی والی زین، زین ہو کے تہاڈے چرناں دی دھوڑ مستک لایا۔ میں ویکھنے جگت وکار دے ویندے وین، کوڑی کریا رہی رڑھائیا۔ جیہڑے تگدے بھائی بھین، اُنحان دے اندر وڑ کے غفلت دیواں پائیا۔ جنہاں دے کول ستگر نام رسین، رسیئے دُھر دے نظری آئیا۔ بنا گھونسلیاں توں پنچھی اوس آئے رہن، جس نوں اللہ اللہ کہہ کے کہے خدائیا۔ جتھے کھلا مُکھ تے نقطہ نہیں غین، غماں دا ڈیرہ ڈھائیا۔ جو لیکھا لکھیا وچ رمائن، رام وششٹ دئے گواہیا۔ بالمیک نہیں طرفین، دُھر سندیشہ اک جنائیا۔ وید ویاسا شبدی دھار وایا وین، بھوکھتاں وچ ڈھولا گیا گائیا۔ کچھ لہنا نائی سین، سدھنے نال گڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ دُھر دا حکم سُنو اکو تازہ، ہر تاجر آپ درڑائیا۔ کھیلے کھیل غریب نوازا، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر جس نوازا، نوازش وچ سارے سیس جھکائیا۔ سو شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، ہنگ برہم پڑدا رہیا اٹھائیا۔ کلجگ اتم رچ کے کاجا، زرگن سرگن سرگن زرگن ویکھ وکھائیا۔ جس نے جگت جہان رچیا آدا، نت نوت رہیا چلائی۔ کھیل کھیل سدا برہمادا، برہمانڈ پڑدا آپ اٹھائیا۔ سو شبدی حکم سنائے اگتی آوازا، رمز گرمکھاں نال رکھائیا۔ جس نوں ملیاں پڑھنی نہ پئے نمازا، سجدیاں وچ نہ سیس جھکائیا۔ کہے میرے کول آجا، آج نہیں کل نہیں، کلا اپنی دیاں سمجھائیا۔ بھگت ادھارنا جس دا سدا رواج، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھو ابھیدا دئے کھلایا۔ اند ساگر کہا سُنو پروگرام، ساگر اند وچوں پرگٹائیا۔ ایہہ پرہو پرم پُرکھ دا اپنا کام، کرنی دا کرتا رہیا کرائیا۔ شبدی حکم سندیشے دیندا رہیا پیغام، کلمیاں وچ پڑھائیا۔ دین دنی ویکھدا رہیا تمام،

طمع وچ جگت لوکائیا۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی عوام، عمل چھڈیاں بھلیا شہنشاہیا۔ جیون وچ انسان نہ رہیا انسان، اصل نال اصل مؤل دا مؤل دیاں گوائیا۔ ایسے کارن دُھر دا کرتا سرِشٹی دا مالک خلق دا خالق کھیل کرے سری بھگوان، اپنی کار کمائیا۔ جس نے چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کِریا بدل دینا ودھان، حُکم اِکو اِک سُنائیا۔ پرہ ملن دی دسنی سچ پہچان، پڑدیاں اندرون پڑدا آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اِک وکھائیا۔ ساچا کھیل کرے بھگونت، ہر وڈا وڈا وڈیا۔ جس دے بھگت سہیلے سنت، سچن ویکھ وکھائیا۔ سب دا سانجھا اِکو کرنا منت، آتم برہم پڑھائیا۔ سچ سوامی بننا کنت، نرگن نروریر نراکار اپنا رنگ چڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرنا انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ جیو جنت، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ ہوئے گڑھ رہے نہ ہنگت، ہنگ برہم دئے جنائیا۔ بودھ آگادھا اِکو پنڈت، نت نوت کرے پڑھائیا۔ چار ورن بناوے ساچی سنگت، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا گنڈھ پوائیا۔ لیکھا مُکا کے جیرج انڈج، اُتبھج سینج ڈیرہ ڈھائیا۔ نام ندھان چاڑھ کے رنگت، رنگ اِکو اِک وکھائیا۔ سب نے اِکو پُرکھ اکال دین دِیال دوارے ہونا منگت، دوجا در لبھن کھئے نہ جائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں بہشت جتت، سورگاں تون پرے نرگن ہرے جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جو منزل اوس چڑھے، ست پُرکھ نرنجن درشن کرے، نہ جیوت نہ کدے مرے، آون جاون رہن نہ پائیا۔ جُگ چوکڑی گُر اوتار پیغمبران مارگ دسے بڑے، رستے چلدیاں پاندھی مُسافر رستے وچ اڑے، کوٹن کوٹ نیتربین کھڑے، سچ محل نظر کھئے نہ آئیا۔ جو جن پرانی آتم پرما تم ورے، تون میرا میں تیرا اِکو ڈھولا پڑھے، سو مُڑ کے جاوے اپنے گھرے، جس وچ وسے نر ہرے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ جُگ چوکڑی پیتے دوس مہینے ماس برکھ ورھے، ورھے گنڈھ سب نون یاد کرائیا۔ جیہڑے بھانڈے ٹھٹھیار بن کے گھڑے، ماٹی تت پوچ پُچائیا۔ ایہنوں کھندے سارے جڑے، چیتن اس دے وچ چُھپائیا۔ ہُن ویکھنے کل تے پرسوں کون کھوٹے تے کون کھڑے، خریددار اِکو مالک نظری آئیا۔ جس دا کھیل پرے تون پرے، پاربرہم برہم اپنی کار کمائیا۔ جس نون بند نہ کرے کوئی وچ شرع، حد وچ نہ کھئے رکھائیا۔ شستر نال کدے نہ لڑے، تیر تلوار نہ کھئے اُٹھائیا۔ جدھر اپنی مہر نگاہ کرے، نظر نظر نال بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈا وڈیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن کی آوندی جاندی رُت، پرہ رُڑی کی مہکائیا۔ تیرا لیکھا اِناشی اچت، پتپریشور سمجھ

کچھ نہ آئیا۔ سب دا پینڈا رہیا مُک، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ جگت نشانیاں رہیا اک، انیالا تیر نہ کھئے چلائیآ۔ اپنی منسا کارن سب جگت رہیا جھُک، آتما پرماٹما میلن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تُوں ساڈے کولوں پوائی پھٹ، دین مذہب ونڈ ونڈائیآ۔ جگ جگ سانوں بنا کے اپنے سٹ، لوکيات نام کلمے دتے سکھائیآ۔ انت پھیر تن وجود وچوں گودی لیندا چُک، جوت جوت وچ سائیا۔ ہُن سارے رہے پُچھ، اکو منگ منگائیآ۔ نہ پڑدا نہ اوبلا لُک، بھید دے کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا کھیل دے جنائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ جناؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر جوتی دھار وچوں اٹھاؤندا اے۔ درگاہ ساجی سچکھنڈ دوار، اپنا پڑدا لاہندا اے۔ وشن برہما شو ساتھی کرو وچار، بن وچریاں آپ سناؤندا اے۔ چاروں کُنٹ تکو ہاباکار، سانتک ست نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ کیوں بھلیا جیو گوار، من واسنا وچ ہلکاؤندا اے۔ ٹھاڈے اُتے رہیا نہ کھئے اعتبار، میرا ایشٹ نہ کھئے مناؤندا اے۔ پڑھ پڑھ تھکے تھکاوٹ وچ گئے ہار، ہر کا نور نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر کرن اگوں نمسکار، سجدیاں وچ سیس سرب جھکاؤندا اے۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال دین دیال کلجگ اتم تیری وار، دوجا وارث نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ تیرا حُکم سچّی سرکار، نہ کوئی میٹ میٹ مٹاؤندا اے۔ جا کے ویکھ اپنا سنسار، سرشٹی اندر تیرا نور تُوں ہی نظری آؤندا اے۔ نرگن نرگن لے اوتار، سرگن سرگن میل ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا رنگ آپ رنگاؤندا اے۔ پُرکھ اکال کہے میں کھیل کھلاوانگا۔ جگ چوکرئی وچھڑے میل ملاوانگا۔ جن بھگت سہیلے چوٹی چاڑھ کے سخرے، سک اپنی اک درساوانگا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے فقرے، فکر کوڑ کڑیاری مٹاوانگا۔ جیہڑا کایا مندر اندر پرہو پریتم نکلے، سو نور ظہور چمکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ہردے بھو کھلاوانگا۔ پُرکھ اکال دا دھر فرمانا اپار، اپرمپر سوامی رہیا جنائیآ۔ نندرا وچوں سارے ہو جاؤ خبردار، سویا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جو کل دا وویار، وویاری ہو کے آپ سنائیآ۔ نو سو چرانوے چوکرئی دا جس لہنا دینا قرض دینا اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیآ۔ نال سدے تیئی اوتار، اوتر اپنا حُکم جنائیآ۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھن اگم دربار، دھر درباری آپ وکھائیآ۔ نانک گوبند کرے پیار، نرگن داتا نرویر دیا کھائیآ۔ جس دی دشا سمجھے نہ کوئی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیس نوائیا۔ دیوت سُر مئی مُنیشر گن گندھرب کرن نمسکار، نمو نمو

دُنڈاوت وچ اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ تِس دا مارگ جگت نہیں وِہار، تیوہار اپنا بھگتاں نال بنائیا۔ کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر دُھر دا یار، چار یاری ویکھ وکھائیا۔ پنچم میتا ٹھانڈا سیتا ست ستوادى شاه اسوار، شہنشاہ نُور الہیاء۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچ کرنی کار کھایگا۔ ہر کرتا کھیل کھلایگا۔ جو وسے رنگ نویل، نرگن نُور جوت رُشناویگا۔ میل مِلا گرو گُر چیل، چیل گُر جوڑ جُڑاویگا۔ آد انت بن کے سَجَن سُہیل، ساچا سنگ بناویگا۔ دیپ جگا کے بنا باقی تیل، نُور نُورانہ دگمگایگا۔ رائے دھرم دی کٹ کے جیل، پھاسی گلوں آپ کٹاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ بناویگا۔ ساچا کھیل پرہو رچاؤنا اے۔ دُھر سندیشہ پرہو سُناؤنا اے۔ چار ورن اٹھاراں برن ایکا گنڈھ پواؤنا اے۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی نام تند نال جُڑاؤنا اے۔ ست دھرم دی سچ سوگند، قسم دا اسم اک وکھاؤنا اے۔ پرہ پریتی اندر سارے ہووو پابند، اسم اعظم اک جناؤنا اے۔ آتم ہووے نہ کوئی رنڈ، کنت سُہاگی ہر ہنڈھاؤنا اے۔ سانجھی سب دی پاؤنی گنڈھ، دُئی دویت دا ڈیرہ ڈھاؤنا اے۔ من وکار کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکاؤنا اے۔ من واسنا دُئی داری دا جنگ، جگت کوڑ نال لڑاؤنا اے۔ ساچے سنتاں انتر آتم پا کے ٹھنڈ، میگھ اگمی اک برساون اے۔ بن لاریوں چڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اکو ویکھ وکھاؤنا اے۔ گُرمکھاں دی آتم سیج سُہائے پلنگ، جتھے آتم پر ماتم نار کنت جوڑ جُڑاؤنا اے۔ ستجگ ساچے تیرا اُچے اک اند، اند اند وچوں وکھاؤنا اے۔ جو گُر اوتار منگاں گئے منگ، کیتا قول پرہ نے توڑ نیھاؤنا اے۔ نرگن دھار ہو کے سنگ، گُر اوتار پیغمبر اپنے نال رکھاؤنا اے۔ کل دی راتی سب نے خوشیاں نال گاؤنا چھند، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا اک جناؤنا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا سنگ آپ نیھاؤنا اے۔ کل دی رات کہے میں زین بھنی، پرہ دتی وڈیائیا۔ میری اودھ لنگھ گئی کئی، چار جگ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں ویکھے لوک تنی، ترے گن رنگ رنگائیا۔ میری پپائش کیسے نہ منی، نام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ بھنڑی زین کہے میں کل نُور اؤنا جگ، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ گُرمکھ سڑے نہ کوئی وچ ترے گن اگ، اگنی تت بُجھائیا۔ ساچے سنتاں بھگتاں ساچے صوفیاں درشن کرنا بنا مکے اندر کعبے والے ج، جتھے حُجرہ محبوب آپ سُہائیا۔ سو سوامی انترجامی شاہ پاتشاہ سُلطانی نرگن نراکار نرویر

لوکھت آوے بھج، دو جہاناں اپنا پندھ مُکائیا۔ سب دے اندر کایا مندر بہے سج، سبج ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ سب نے جگت وکار دی لنگھنی حد، کوڑ وکارا اندروں دینا کڈھ، نیند جموں توں پرے دینی چھڈ، پنچھی گری اڈ کے جالندھر دے کول نشانہ آؤنا گڈ، پھیر آپے پُرکھ اکالا دین دیا لا گرمکھاں دے صاف سُتھرے کر دئے ہڈ، ناڑی ناڑی آپے ویکھ وکھائیا۔ سچ پُچھو آد جگاد جگ چوکرئی نندرا کدی نہ آئی بھگتاں دی ید، یدی دا کہنا ابھی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ور داتا اک اکھوائیا۔ نندرا کہے میں سُنیا اک سلوک، سوہلا دُھر درگاہیا۔ اندرے اندر ہوئی ڈریوک، بلہین اکھوائیا۔ جے آواں تے مینوں بھگت بھگوان ملن دا شوئق، دوجی آس نہ کھئے ودھائیا۔ جے بھگت جاگن تے بھگت بھگوان کول جان پہنچ، جے کتے بھوکن دن چڑھدیاں نوں سار کھئے نہ پائیا۔ پر بہ دی وکھری نرالی سب توں راؤنس، رُسیاں لئے منائیا۔ جے نانک نرگن سرگن وٹا رکھیا نہیں کوئی پنسیرا اوّنس، اوّسیاں پا کے لبھن والے سارے لین انگرٹیا۔ نندرا کہے میں کوئی کھان والی نہیں روٹ، رسن سواد نہ کھئے لگائیا۔ میرا کوئی بنک دوار نہیں کوٹ، قلیاں وچ بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ جنہاں دے اندر پر بہ دی چھوٹ، اُنھاں دے مندر وڑ کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد حُکمے وچ رکھائیا۔ نندرا کہے میں منگ آخیری منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سوّن نوں منگدی نہیں بسترا منجا، لیف تلائی نہ کھئے سُہائیا۔ کیوں مینوں ڈر لگدا جتھے دسدا ست رنگ دا ڈنڈا، اپہ وی جموں والے بنا کے لیائیا۔ اپنوں وڈھیا توی دے پار کندھا، چھمب وچ سمجھائیا۔ ایسے کارن اوتھے ہویا جنگا، دوہاں دی پئی لڑائیا۔ جے مینوں کوئی ہتھ پھڑن والا ہووے بندہ، بندگیاں وچوں بندگی دیاں جنائیا۔ اپہ کھیل سورا سربنگا، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو ربیا کھلائی۔ نندرا کہے میں ایتھوں جانا دوڑ، تے دی بجائے پنج دن ورن کھئے نہ پائیا۔ تسیں میری جاندی دے سُنیوں پوڑ، بھجّاں واہو داہیا۔ مینوں دس پیا شاید کوئی براہمن گوڑ، جس نوں جتھے کھئے نہ مائیا۔ حیران ہو گئی ایہدا پچن مٹھا کہ کوڑ، سُدھ رہی نہ رائیا۔ گھنڈ چُک کے ویکھیا اور دا اور، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے سر تے بنا سپس توں گر اوتار پیغمبر جھلاؤندے چوڑ، چرناں وچ سپس نوئیا۔ اوہ ویکھنہارا کر کے غور، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ جس دے جُگ جُگ تتاں والے بدلدے آؤندے طوڑ، طرح طرح کھیل کرائیا۔ بھگتاں اوہدے ہتھ پھڑائی ڈور، جو

تُئی گنڈھ وکھائیا۔ اوہناں نوں جائے بہڑ، جو انتر آتم دھیان کرائیا۔ بہڑی دُبائی میرا اوتھے چلے کوئی نہ زور، جتھے سادھاں سنناں مل کے اکو رنگ دینا وکھائیا۔ اوہناں دا مالک مینوں نظری آؤنا اکو شوہر، کنت کنتوہلا نور الاہیا۔ سب دا مائس جنم جانا سور، سوہرے بیئے اکو گھر بہہ کے خوشی منائیا۔ نندرا کہے جن بھگتو گرمکھو سنت سہیلیو مینوں کوئی نانی نوں لوو موڑ، مڑ مڑ پچھے راہ تکائیا۔ آگے دسے اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کلجگ واسنا ٹھگ چور، چار کُنٹ ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کھائیا۔ نندرا کہے میں مڑ کی ویکھاں پچھا، پچھے میری دُبائیا۔ گرمکھاں دی اندر ایہو اچھا، پرہہ ملے دُھردرگاہیا۔ جو ساچی دیوے سکھا، سکھیا شبد نام پڑھائیا۔ جیہڑا دھرم دا لیکھا لکھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں آگے وڑدی رہی جگت دواریاں پتھر اٹا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کسے نوں سمجھن نہ دتا اپنا روپ نگا، نیتراں دے پچھے وڑ کے اپنا ڈیرہ لائیا۔ میتھوں اک ویراں کبیر نے پُچھیا میرا قصہ، کچھ مینوں دے جنائیا۔ میں کہہ میرا ترے گن نال سانجھا حصہ، وشن برہما شو مل کے گنڈھ پوائیا۔ اُنھاں دا دھوڑ دا میرے مستک لگا ٹکا، آہ میں بندی سہاگ رہی وکھائیا۔ آہ ویکھ مینوں سچ دواریوں ملیا چٹھا، جس دا لیکھ لکھ نہ کھئے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا بھیو دئے کھلائییا۔ نندرا کہے میں بھج کے جاواں کتھے، رستہ نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت دوارے اندر بھگت سہاؤ نے ڈٹھے، بن اکھاں آگھ کھلائییا۔ جنہاں دے انتر پریم رس مٹھے، جہوا نال صفت صلاحیا۔ اُنھاں دے کاغذ کورے چٹے، چتر گپت نہ لیکھ بنائیا۔ رائے دھرم دا سیس جھکے، نیتراں آگھ نہ کھئے کھلائییا۔ اُنھاں دے پینڈے مکے، مکمل ملیا بے پرواہیا۔ مینوں ایسے گلّ دا دکھے، کیوں اند ساگر نے دھکا دتا لگائیا۔ میری اوہو جنی مینوں اوہو رکھے ککھے، جو جگت جنیدی اکھوائیا۔ دہتھڑا مار کے پٹے، بہڑی بہڑی کُرائیا۔ میں ویکھنے سی اوس سمیلن دے نکلدے سٹے، سٹے بازی کوڑی رہن نہ پائیا۔ جن بھگتو جے آگیا دیو نندرا کہے میں تہاڈے اندر نہیں وڑدی پھروں پچھے پچھے، اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھ ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہن جاہ نندرا سوں، سوں کے جھٹ لنگھائیا۔ مڑ کے پھیر نہ آویں بھوؤں، تینوں رہے سنائیا۔ کلیئے کوجھیئے سانوں پرہہ ملن دا گوں، دوجی آس نہ کھئے ودھائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی اکو ناؤں، پرماٹما آتما دا مالک نظری آئیا۔ اوس دے دوارے کسے دا لگنا نہیں داؤ، پیچا اپنا نام رکھائیا۔ سب نے کرنا

واپو واپو، واپو تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جس نے کرنا حق نیاؤں، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا آپ چُکائیا۔ جن بھگت کہن اپہ سچ اکتھ، دُھر کرتا آپ کرائیا۔ ستگر نانک بلدی مِرچ مصالے آٹے والا
 کھول کے ہٹ، سوڈا تکرّی نال ٹلائیآ۔ آگے اشارہ اک دس، مودی خانے وچ جنائیا۔ جس نے مینوں کیتا وس، اوہ میرا مالک بے پرواہیا۔
 جس ویلے کرپا کرے اپنی وت، بے وطنان ویکھ وکھائیا۔ نام بھنڈارا دیوے وتھ، ائمٹری آپ ورتائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، شبدی
 کنڈا اک اُٹھائیا۔ جس دے کایا مندر اندر اپنے پریم دا چھابا دیوے گھت، گھاؤ اکو دئے لگائیا۔ دھیرج سنتوکھ دیوے ست، سچ وچ سمائیا۔
 تُوں میرا میں تیرا خوشیاں وچ گاوے جس، صفتان وچ صلاحیا۔ اوتھ سب دی ہووے بس، بستیاں والا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ جنائیا۔ ساچی کھیل کرے اکال، پریم پُرکھ وڈیائیا۔ جگ چوکرّی بدلدا آیا چال، نت نوت
 ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبران دسدا رہیا حال، احوال وچ وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا سمجھاؤندا رہیا دھرم سال، تھر گھر چرن کول کُکائیا۔
 جوتی جلوہ دیندا رہیا جمال، نُرے چشم نُر رُشنائیا۔ سو کھیل کرے کمال، اپنا پڑدا مات اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر دا داتا دُھردرگاہیا۔ کل دی زین کہے میں خوشی مناؤنی مات، متا سنتان بھگتان نال ملاییا۔ سارے بن جاؤ اک جماعت، طالب علم
 بنو نُر الاہیا۔ پہلی پٹی پہلا ویکھو باب، پہلا اکھّر نراکھّر دھار وکھائیا۔ جے مینھوں سکھنا حساب، انکڑا اکو دیاں پرگٹائیا۔ جس نُوں
 سارے کرن آداب، اوہ ایکے دا صِفر دسے سرِشٹ سبائیا۔ دوآ سرگن لا نہ سکے تاب، تیا ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ چوکا چارے جگ کرے
 بے تاب، پنچم پنچ نہ کھئے صلاحیا۔ چھویں در نظر آئے نہ کھئے نواب، ستویں ست نہ کھئے سمائیا۔ اٹھان تتاں دا اٹھوتری والا جاپ، رسنا جہوا
 سارے بلائیآ۔ نو در کر سکے کوئی نہ پاک، پوتر پوت نہ کھئے اکھوائیا۔ دسویں دا ڈھولا سارے رہے آگھ، منزل چڑھ کے آسن کھئے نہ لائیآ۔
 اپہ گر اوتار پیغمبران دا بھوکھت واک، جو پچی پوہ دی رُتری کل نُوں آئیآ۔ چھبی پوہ نُوں ویکھنے سجن ساک، جو سنت سُپیلے صوفی آؤنے
 چائیں چائیا۔ تاکی کھولن پڑدے وچوں تاک، بن تیل باقی دیکھ ہووے رُشنائیا۔ جس نُوں عیسیٰ موسیٰ محمد منّ کے گئے باپ، امامان دا
 امام جلوہ گر نُر الاہیا۔ جس دی گر اوتار شناخت کردے رہے ساکھیات، ست سرُپ سمجھائیا۔ سو کلجگ انت ویکھنہارا واقعیات،

واقف کار سرب اکھوائیا۔ اوس نے پھولنی پڑھنی کپھڑی لُغات، الفیے نہ کھئے سمجھائیا۔ سب دی سُنہار ارداس، بینتی وچ وڈیائیا۔ بھڑی کہے میری سُنہجی ہونی رات، زُتری زُت مہکائیا۔ سچ خُدا توں منگی اوہ کتاب، جیہڑی کُتبخانے وچ نہ کیسے بکائیا۔ سُنئی اوہ رباب، جس دا تند ستار نہ کھئے بلائیا۔ واجنی اوہ آواز، جس نوں جہوا کھئے نہ گائیا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکرئی آتما نال سماج، مذہباں وچ نہ ونڈ وندائیا۔ اوہ صاحب سوامی سَتگر لکھ چوڑاسی مہاراج، اندج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی چارے بانی پرا پسنئی مدھم بیکھری صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، گھر گھر اندر ساچے مندر آد انت مدھ مدھ سوڈن ویکھ وکھائیا۔ نندرا کہے میں جاواں بھاگ، بھاگاں والیو تہانوں سیس نوائیا۔ تہاڈے انتر ویکھیا اک ویراگ، جو سارے مل کے پرہہ نوں رہے دھیائیا۔ تہاڈے اندر بُدھی رہی نہیں کاگ، ہنس بیٹھے سوہا پائیا۔ دیک جوت جگے چراغ، تیل باقی دا کھڑا دتا چھڈائیا۔ دُهن آتمک سُنو راگ، سرون ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچے بیڑے چڑھو جہاز، جس دا کھیوٹ کھیٹا ملاح اک اکھوائیا۔ دوجا سمجھے کوئی نہ راز، نرنتر بھو نہ کھئے سمجھائیا۔ تہاڈی کھلی رہے سدا جاگ، میں بھجان واہو داہیا۔ نال لے کے جاواں تہاڈا واد وواد، وکھ اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگتو ویکھیو کتے کوڑے نہ بنیو سادھ، سادھنا سچ لینی کھائیا۔ ایتھے نہ کوئی سوال نہ جواب، جواب طلبی وچ دُہائیا۔ دُور دُراڈی بھجی جاندی تھیڈے کھاندی تہانوں کراں آداب، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ آگے ست دھرم دا چلایو رواج، پریم پریتی مانو مانو نال ودھائیا۔ کھان پین پھنن دا وڈا سمجھیو نہ کھئے سواد، رس آتما پرماٹما لینا چھکائیا۔ پھیر سب دے وڈے ہون بھاگ، اپنا بھاگ حصہ جیون دا سَتگر دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھاں اندر سدا وچاوے اپنے پریم دا ناد، جس دی آواز جگت سرون کن سُنن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سچ سوچنا دُھر سندیش، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائیندا۔ جو وسے سچکھنڈ دوارے ساچے دیس، مقامے حق سوہا پائیندا۔ آد جُگادی اک نریش، نر نرنکارا آپ اکھوائیندا۔ جس دا سدا اگما کھیل، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی

ہو پرویش، پاربرہم برہم پڑدا آپ اٹھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر جو بھوکھتاں وچ لکھ کے لکھ، کرنی دا کرتا
 فُدرت دا مالک پھول پھولائیندا۔ کلجگ انت سیری بھگونت دُھر دا کنت کوڑی کیریا بدلن والا ریکھ، رکھی رکھیشر مئی مَنیشر جوڑ
 جڑائیندا۔ دُھردرگاہی سچ ملاحی بن کے کھیوٹ کھیٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا بھو آپ جنائیندا۔ سُنو سندیشہ
 دُھر دی دھار، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ کلجگ اتم ویکھ وچار، لکھ چوراسی بھو چکائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن پاوے سار، تتوت اک
 سمجھائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر وڈی وڈیائیا۔ حکمے اندر سد گرو اوتار، پیغمبران نال ملاییا۔ نیتر کھول ویکھو اپنا سنسار،
 صدی بیسویں بھو چکائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند کرو گفتار، انبولت راگ الاٹیا۔ چاروں کنت اندھ اندھیار، ساچا نور نہ کھئے چمکائیا۔ رسنا
 جہوا پڑھ پڑھ گئی ہار، دُھر دا نام نہ کھئے وڈیائیا۔ ایشٹاں وچ ایشٹ سریشٹی مئے نہ کھئے پیار، بھرے بھلی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، سچ سوچنا اک سمجھائیا۔ سچ سوچنا دیوے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال
 زمیں اسمان کھولو اگھ، گر اوتار پیر پیغمبر پڑدا لو اٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ست دھرم دسے کوئی نہ سچ، ست ستواد برہم برہما بھو نہ
 کھئے چکائیا۔ چار کنت دہ دشا ناڑ بہتر ابلے رت، انتر آتم میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو مارگ آئے دس، شاستر سمرت
 وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی ڈھولا سوہلا راگ الاٹیا۔ بچ نیتر لوچن نین کھولے کوئی نہ اگھ، پرتکھ ملے نہ کیسے گوسائینا۔ منمت
 کوڑی سکے کوئی نہ چھڈ، خالی ہڈ نہ کھئے کرائیا۔ آتم پرما تم نالوں ہوئی اڈ، محل اٹل کایا تن وجود محبوب نظر کیسے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ سچ سوچنا سُنو گر اوتار، پیغمبران آپ درڑائیا۔ سچکھنڈ نواسی ایکنکار، اکل کل آپ
 اکھوٹیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ناتا ربیا نہ کھئے سنسار، پریتی پریم نہ کھئے کھائیا۔ چاروں کنت ہاباکار، اتر پورب پچھم دکھن دئے دُہائیا۔
 تیرتھ تڑ روون زارو زار، گنگا گوداوری جمن سُرستی نیتر نین اگھ شرمائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گردوار، ہاباکار پئی لڑائیا۔ کھتری
 براہمن شودر ویش پریم ملے نہ سانجھا یار، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ مَورکھ مگدھ پاون انتر نرتر کھئے نہ سار، منتر مؤل نہ کھئے درڑائیا۔
 دیناں مذہباں وچ خار، ذات پات دوس زین کوڑا ڈنکا جگت وجائیا۔ اٹھو ویکھو بن نیتر لوچن کی کھیل ورتے وچ سنسار، سنساری

بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ دھر فرمانا سن تیئی اوتار، شبدی شبدا
 دھن سنوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہوون خبردار، بے خبر کون رہیا جگائیا۔ نانک نرگن گوہند اکھ آگھاڑ، تگن چائیں چائیا۔ وشن برہما شو
 سنن نال پیار، انتر انتر آس رکھائیا۔ کی حکم دیوے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں سر جھکدے رہے وارو وار، نمستے
 سجدہ ڈنڈاوت وچ وڈیائیا۔ جس دے نام کلمے گاؤندے آئے وار، وارتا ناتا جوڑ کے قلم شاہیا۔ سو کھیل کرے کرنی دا کرتا قدرت دا قادر
 کرنیہار، پاربرہم پتیرمیشور اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنندیشہ نر نریشا اک اکلا اکو
 اک سنائیا۔ سچ سوچنا دھر دا پتر، پاتر اک وڈیائیا۔ جس دا نام بنا کیسے انک اکھر، قلم شاہی نہ صفت صلاحیا۔ سب دی چوٹی بیٹھا
 چڑھ کے سخر، نرگن داتا دھردرگاہیا۔ سو پاربرہم پتیرمیشور برہم دھاروں آپے نکل، آتم پرما تم پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سچ سنندیشہ اک اُچائیا۔ سچ سنندیسا دیوے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبرو لوکات ویکھو اپنا پُرانا گھر، وید پُران
 دین گواہیا۔ ساچا دے کوئی نہ سر، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ چار کُنٹ سب نوں آوے ڈر، بھے بھو نہ کھئے مکائیا۔ رسنا نال سارے رہے
 پڑھ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کتھا کہانی دسدے چیتن جڑ، چیتن روپ نہ کھئے سمائیا۔ کلمیاں اتوں رہے لڑ، جھگڑا پیا نام خُدائیا۔ جیوت
 کوئی سکے نہ مر، مر جیوت روپ وٹائیا۔ بھرے بھلا ناری نر، نر نرائن نہ کھئے ملائیا۔ مایا ممتا اگنی رہے سڑ، ہوئے گڑھ نہ کھئے تڑائیا۔
 ساچی منزل کوئی نہ سکے چڑھ، جگت دوارا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک سنائیا۔ دھر دا حکم
 سُنو فرمانا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کرے کھیل سری بھگوانا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم ہو پردھانا، جوتی جوت نور رُشنائیا۔
 شبدی ستگرُو بلوانا، گر گر اکو دئے سمجھائیا۔ جس دا حکم دو جہاناں، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آتم پرما تم دا دسے اک نشانہ، دو جا راہ نہ
 کھئے چلائیا۔ سنندیسیاں وچوں دیوے اک پروانہ، پرم پُرکھ اُچائیا۔ لکھ چوراسی ساچا کابنا، جو انتر آتم شبدی نام سنائیا۔ سو سوامی
 دھر دا رام، جس رام دسترہ گھر پنج تت ناتا دتا جڑائیا۔ سو شہنشاہ سلطانا، ستیاں لئے اٹھائیا۔ ایکا دیوے سچ نام پیمانہ، امرت رس جام
 پیائیا۔ جس دے گھر نہیں کوئی بیگانہ، ویری شترُو میت بنائیا۔ اُس نے مارگ دسنا آسانا، سچا راہ چلائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم

دسے اک مکانا، دوجا گھر نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی پھرے بانا، بانی سب دا اک اکھوائیا۔ جس دے پچھے روداس نے گنڈھیا پانہا، تُئیاں گنڈھ وکھائیا۔ جس پچھے جلاہے تنیا تانا، کبیر قبران گیا تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک پرگٹائیا۔ دیوے سوچنا سچ سوامی، سوامیاں دئے سنائیا۔ جس مردانے پیایا امرت پانی، گرھ ہنکاریا توڑ ٹڑائیا۔ اوہ منزل دیوے اک مہانی، محبوب نور خدائیا۔ جلوہ بخش جوت نورانی، اندھ اندھیر دئے چکائیا۔ شبدا انیالا تیر لگاوے کانی، کائنات آپ اٹھائیا۔ بھگتاں اُتے کرے مہربانی، مہر مُحبت وچ سائیا۔ چار جُگ دا کوڑا جھگڑا میٹے دیوانی، صدی چوڈھویں پھول پھولائیا۔ سچ دوارے رہے نہ کھئے حرامی، ہرجن ساچے آپ پرگٹائیا۔ جن بھگتو تہاڈی کرے نہ کھئے بدنامی، بدلہ سب دا رہیا چکائیا۔ جو آیا سو کھٹ کے جاوے نیک نامی، نکیا وڈیاں ملے وڈیائیا۔ سب دا ناتا جڑنا باہمی، مِتر پیارا میل ملائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کھئے غلامی، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ منزل وکھاوے حق انامی، جتھے جلوہ نور رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بول کے گئے بانی، دُھر دا نام درڑائیا۔ اُس توں اگلی دیوے ہور نشانی، جو پچھلے نشانے دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی دھار آپ درڑائیا۔ سوچنا دیوے ایکنکار، اک اکلّا بے پروائیا۔ جس دا آتما نال پیار، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی اوسے دی دھار، چارے کھانی ونڈ وندائیا۔ چارے بانی بول جیکار، چار جُگ صفتی ڈھولے گائیا۔ آد انت اوسے دے اختیار، جو سب دا پتا مائیا۔ گر اوتار پیغمبران بھوکھت وچار، واکھ ہو کے کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا دیوے سرب سنسار، پورب سب دا جھولی پائیا۔ جو سنت سُپیلے سجن میت آون پندھ مار، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ اوہناں رنگ وکھاوے اک اپار، اپرمپر سوامی پڑدا لاپیا۔ اندر اُچا کے امرت دھار، بالے دا لیکھا دئے چکائیا۔ پنچے دا پنجاں نال آدھار، پنچم میتا پنچ تت کرے رُشنائیا۔ پنچھی دی پنچھیاں والی نہیں اڈار، بن کھنبھان ستگر پریتی اندر سد اڈے چائیں چائیا۔ اندر ساگر دا آتما وچوں پرماتما والا اُچھال، اُچھل اُچھل رہیا وکھائیا۔ جو بترا بولے نال زبان، بہتران دے چہتر دئے کرائیا۔ جو نظارہ نہیں ویکھیا بن اکھاں دئے وکھال، پڑدانشیں پڑدا آپ اٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ اکو گھر بہائیا۔ اکو شبدا وچولا سب دا رہے دلال، جگت ونجاریاں اکو ہٹ وکھائیا۔ سب دے انتر اگمڑا لال، نمترن وچ سب توں دئے سمجھائیا۔ جے کوئی اگے توں اگے دا کرے سوال، اُس توں اگے دئے سمجھائیا۔ جتھے وجے کوئی نہ تال، آواز

سُنن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل ویکھنا حال، ماضی دئے گواہیا۔ سماں چلدا نال نال، جُگ چوڑی کھیل کھلائیا۔ چار جُگ ویکھ احوال، گر اوتار پیغمبر نال رلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر کرتا اپنی کھیل وکھائیآ۔ سوچنا دیوے صوفی سنت فقیر، فقرہ اک درڑائیآ۔ بن اگھاں تگے پریم کبیر، قُدرت دُھردرگاہیا۔ لیکھا جانے بے نظیر، نظریہ آپ بدلائیا۔ سچ پریم دی اکو تدبیر، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیآ۔ آتما شرع دا پائے نہ کھئے زنجیر، بندھن وچ کدے نہ آئیآ۔ اکو امرت انتر نرنتر بوند سوانتی سیر، جھرنا سچ جھرائیا۔ آگے رہن نہ دیوے کوئی خمیر، حُماری اکو نام سمجھائیآ۔ وشو دا دھرم کرنا تعمیر، جڑ لوکھات ٹکائیآ۔ سب دی بدل دینی تقدیر، تکبر والا رہن کھئے نہ پائیا۔ فقیری دسنی سچ فقیر، فقرہ اک سُنائیآ۔ نویں جُگ دی ہونی تعمیر، دھرم دوار وجے ودھائیآ۔ کچھ کھیل ویکھنا کشمیر، پُشت پناہ ہتھ اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سوچنا اک سُنائیآ۔ سچ سوچنا سُنو بھگت، ہر بھگون آپ جنائیآ۔ مارگ دسنا اک جگت، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا چُکے وقت، موہ وکار دینا مٹائیآ۔ پرہو دی بھگتی تہاڈے اندر اوہ شکت، جو شخصیت دئے وکھائیآ۔ تہاڈا مالک والی عرش، پریم دُھردرگاہیا۔ جن بھگتو جس کارن تہانوں پرگٹ کیتا اُپر فرش، دھرنی دھرت دھول دھول سہائیآ۔ رحمت وچ کر کے ترس، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیآ۔ سب نے قول اقرار وچ کھانی اکو شرط، شرع دا جھگڑا دینا مُکائیآ۔ چھبی پوہ نہیں ایہہ ست دھرم دا برس، جس نون گاوے چار کُنٹ لوکائیآ۔ بترے کہا ایہہ وڈی چوڑی سڑک، کھلا رستہ نظری آئیآ۔ ساری سرشٹی درشٹی وچوں چلے ندھڑک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیآ۔ منشو منشاں وچ نہ سمجھو فرق، پنج تت باہر دی ونڈ ونڈائیآ۔ جنہاں نے سمجھ کے اپنے آپ دی ویکھی فرد، فیصلہ اگلا گئے مُکائیآ۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مُسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی ونڈنا درد، دُکھیاں میل ملائیآ۔ کوڑ قصائی شرع دی ہتھوں سُنئی کرد، قداما اُتے جھک کے اپنا سپس نوئیآ۔ ممتا دا پینڈا جائے مُک، سوئی سرتی جاوے اُٹھ، گھر گھر وچ وجے ودھائیآ۔ سارے اوس پرہو دے بن جاؤ پُت، جو پتا پُرکھ کال اکھوائیا۔ جو چار جُگ بدلدا آیا رُت، رُتڑی اپنے رنگ مہکائیآ۔ سچ سوچنا جس دے وچ سب کچھ، تن مندر اک سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ سوچنا دیوے دُھر دا کنت، ہر کنتوہل وڈی وڈیائیآ۔ جس دی رُت مولنی بسنت، خزاں دا جھگڑا دئے مُکائیآ۔ پریم پریتی اندر

ویکھن سنت، ست ستوادی جوڑ جڑائیا۔ جس دی مہا سدا اگت، کاتب لکھ نہ کھئے جنائیا۔ سو سب دا سانجھا کرے منت، منتو اپنا اک درسائیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک جنائیا۔ چنتا سوگ رہے نہ کھئے چنت، انتشکرن کرے صفائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بدھی توں پرے دئے جنائیا۔ ایہہ خوشیاں والا سمت، سوچنا نو کھنڈ پرتھی دئے سنائیا۔ نرگن جوت دا پرکاش ہونا وچ اوس چمک، جس چمک وچ شمس گیا سمجھائیا۔ جس نوں جھکدے چوڈاں طبق، چوڈاں لوک سیس نوائیا۔ اُس دا سانجھا ہونا سبق، الفیے توں پرے پڑھائیا۔ نرگن دھار آوے پرت، پتپریشور دھردرگاہیا۔ دین دنی دا سانجھا کرے درد، دردی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبران قبول کرے عرض، عرشی پریم وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک اُچھائیا۔ سوچنا سُننی سب نے نال کن، دھر فرمانا اک درسائیا۔ ستگر شبد بٹھنا من، ممتا موہ وکار گوائیا۔ پرکاش کراؤنا اپنے تن، دُرمت میل دھوائیا۔ بھگت سہیلے بنا جن، ملے وڈیائی جنیندی مائیا۔ تسیں سارے آتم برہم، پاربرہم نور رُشنائیا۔ ترے گن مایا پنج تت بیڑا دتا بٹھ، رجو طمعو ستو گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن وچ سچکھنڈ، درگاہ ساچی لے انگرٹایا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیری ونڈ، جگ چوڑگری سیو کھائیا۔ پیر پیغمبر بندگی وچ کیتے بند، کلمہ نغمہ نام سنائیا۔ گفٹ شنید تیرا ماندے رہے اند، سکھ ساگر بے پرواہیا۔ تیری جوت دا چمکدا ویکھیا چند، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ سیوا کیتی وچ وربھنڈ، برہمنڈ بھجے واہو داہیا۔ تیرا نور ظہور لا کے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ تُوں صاحب سورا سرینگ، شہنشاہ وڈ وڈیائیا۔ دین مذہب دی تیرے حکمے اندر کھڑی دیوار کیتی کندھ، پیر پیغمبر سیس نوائیا۔ آگے ست دھرم دا مارگ اک ارمبھ، حکم حکم وچوں بدلائیا۔ سب دا لیکھے لاؤنا مارگ پندھ، جگ جگ بنے پاندھی راہیا۔ دین دیال صاحب بخشند، تیری اک سرنائیا۔ سچکھنڈ دوارے منگیئے منگ، درگاہ ساچی جھولی ڈاہیا۔ سرشٹ سبائی چارھ اپنا رنگ، بن روپ رنگ نور رُشنائیا۔ گھٹ گھٹ انتر تیرا وچے مردنگ، دھن آتمک راگ الاہیا۔ ساڈی سب دی ایہو اُمنگ، جھگڑا میٹ خلق خدائیا۔ دینا مذہبان سب نوں کیتا تنگ، تنگدستی وچ دُہائیا۔ تیرا آتم تیتھوں رہے کھئے نہ رنڈ، کنت سہاگ لینا ملائیا۔ تیرا نور جیرج انڈ، اُتہج سیج تیری رُشنائیا۔ تیرا کھیل وچ برہمنڈ، برہمانڈ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سنندیشہ

اک سُنائیا۔ سچ سندیشہ دے پُرکھ ابناش، ابناشی تیرا راہ تکائیا۔ ساچے منڈل پا راس، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ لیکھے لا پون سواس،
 ساہ ساہ وجے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کر ناس، ناستک رہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن نور ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر تیرے داس، سجدیاں وچ سیس نوئیا۔ اکو بھروسہ دے وشواس، وشیاں چون باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ دُھر فرمانا دے دے ٹھاکر، ٹھوکر نام لگائیا۔ کلجگ بھوری ڈونگھے ساگر، نئیا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ سروور ملے نہ
 کیسے گاگر، امرت جل نہ کھئے بھرائیا۔ کیریا کر کریم قادر، قُدرت دے کرتے تیری آس رکھائیا۔ تون جودھا سوربیر بہادر، بلی بلوان وڈ وڈیائیا۔
 تیرے حُکم دا اکو آرڈر، سیس سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جلوہ نوری دے باطن، ظاہر ہوئے رُشنائیا۔ سب دی پوری کر آسن، منسا موہ چُکائیا۔
 صاحب سُلطان پُرکھ ابناشن، تون مالک دُھردرگاہیا۔ سارے تیرے دوارے کھئے ہوون پاتن، تٹ اکو اک سُهائیا۔ لیکھے لگے سُهنجی راتن،
 رُتری رُت مہکائیا۔ جھگڑا کرم رہے نہ پاپن، پت پت پُنت بنائیا۔ پُرکھ اکال بن کے پاپن، بھگت سُهیلے گود ٹُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے سھے
 نوں جھانن، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ کون ویلا ساڈا پورا ہووے واکن، جو بھوکھتاں وچ آئے سُنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا پروردگار سانجھا یار
 نرگن نور جوت کرے پرکاشن، پرکاش ویکھے جگت لوکائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ سب دا ہووے پاٹھن، پوجا دوجا تیجا چوٹھا پنجم وچ
 سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا رنگ اک وکھائیا۔ سوچنا سُنو پارہیم، برہم آپ جنائیا۔ آد جگ دا ساچا دھرم،
 دھرم دیا وڈیائیا۔ پرم پُرکھ دا اکو پرن، پرما تم آتم جوڑ جُڑائیا۔ جن بھگتو کدی ونڈ نہ ویکھو کایا ماٹی چرم، چم درِشٹی تون پرے ہر کرتا
 ملے ساچے گھرے، جس گرہ اکو نور نور رُشنائیا۔ ویکھو کتے دین مذہب دا لیکھا جگت دھڑے، ونڈن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو پرہہ دا پلُو
 پھڑے، نیج نیتر نین اُٹھائیا۔ اوہ منزل حقیقی چڑھے، جتھے لاشریکی سوہبا پائیا۔ تون میرا میں تیرا اکو سوہلا پڑھے، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔
 سچ سوامی دُھر دا ورے، جو کدے مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ سوچنا اک سمجھائیا۔ سچ سوچنا پرہہ
 دی سچّی، سچ دئے وڈیائیا۔ جن بھگت پریتی رہے نہ کچّی، کنچن گرھ وڈیائیا۔ جس لکھ چوراسی میدنی رچی، رچنا ویکھے بے پرواہیا۔
 مالک بن کے دُھر دا کلاپاتی، پتپریشور پڑدا دئے اُٹھائیا۔ کلجگ اندر سچ نام رہیا نہ رتی، رتن امولک ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سارے پڑھدے

اکھراں والی پٹی، نراکھر نظر کیسے نہ آئیا۔ اتم سب نوں بھرنی پینی چٹی، جو چیٹک مایا نال ودھائیا۔ بنا پرہو نام توں جھوٹھی دسے کھٹی، منکھٹو کوڑ لوکائیا۔ ست دھرم دی ساچی ہٹی، ہر ستگر آپ پرگٹائیا۔ شبد سندیشے وچ دسی، بھڑی گلی نہ کھئے بھوائیا۔ جتھے نہ کوئی تکرری وٹی، دھرت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ درشن کیتیاں منزل ملے اوہ اچھی، جتھے اچھی طرح ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ سوچنا کہے میں دیواں سندیشہ جگ، جگت رہی جنائیا۔ ساچا درشن کرو پن مکے کجے اگئی جج، جس حُجرے وسے دُھردرگاہیا۔ پریم پریتی ساچی نیتی اندر سارے آوو بھج، بھجن بندگی وچ دھیان رکھائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار وبھچار جانا تچ، دُراچار رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ مارگ دا سب نے سکھنا چج، طریقہ نیکن نیکا آپ سنائیا۔ چھبی پوہ سب نوں رہیا سد، سدا نام والا پُچائیا۔ صوفی سنت فقیر مونی مئی مُنیش تپیش رہے کوئی نہ اد، ہڈیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سارے مل کے دھرم نشانہ دیو گڈ، جس دا گارڈین اک اکھوائیا۔ جو سدا وسے اُتے شاہ رگ، ساچے مندر سوہیا پائیا۔ پریم پریتی جاوو بھج، بدھی گنڈھ نہ کھئے کھلائییا۔ بُدھی رہے کھئے نہ کگ، ہنس سربنس لو بنائیا۔ کلجگ اگنی چار کُنٹ رہی دگ، بنا سنت بھگت بھگونت امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جگت وکارا لوو دب، اکٹھے ہووو سارے سب، سبھتا اکو لوو بنائیا۔ حقیقی منزل اکو پد، جتھے پارپرہم دی ید، برہم مل کے وچے ودھائیا۔ اللہ واپگرؤ رام کرشن اوم گاڈ سب دا سانجھا رب، رے عالمین یا مُبین اکو نظری آئیا۔ ایہ سوہنا بننا سبب، پریم پیار دی پینی مدھ، مستی نام خُمار چڑھائیا۔ دھرم جیکارا بولنا گج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سوچنا کہے میں خبردار کرنے مُرشد مُرید، مُدّتاں دے وچھڑے لینے جگائیا۔ سب دی سانجھی کرنی عید، عیدالفطر دینا سمجھائیا۔ نیتر کھولنے پرکاش کرنا وچ دید، دیدہ دانستہ کر رُسنائیا۔ جس دی کیسے توں پوری نہ ہووے اُمید، اوہ آمد وچ خوشامد وچ منسا پور پور وڈیائیا۔ صفتاں والی تمہید، ایہ کھیل ہونا عجیب، گر اوتار پیغمبر آؤ نے نال ترتیب، لیکھا دسن تهاؤں تھائیا۔ پُرکھ اکالا پروردگار سانجھا اک رقیب، قریب قریب سب نوں میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ سوچنا کہے میں اٹھاؤ نے چوڈاں لوک، لُکیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اٹھو ویکھو پرہ دی موج، مجلس پریمیاں نال لگائیا۔ جس دی باہروں کردے کھوج، اوہ اندروں ملے دُھردرگاہیا۔ بھاویں درشن کرو روز، نیج اتم

دھیان لگائیا۔ جس نوں کدے نہ لگے روگ، دکھاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ نہ چنتا نہ سوگ، ہرکھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ مؤنڈ مُنڈائے نہ دھارے جوگ، بن کھنڈ نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ نہ بستر اوڈھن لے سودھ، نہ تُوہڑی ہتھ ٹکائیا۔ جد ویکھو تے بُدھی نوں دیوے بودھ، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ جس دا آد دا اک سلوک، صفتاں وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سوچنا اک سُنائیا۔ سوچنا سُنائے نو کھنڈ ست دیپ، ست ستواد جنائیا۔ پچھلا لیکھا پچھ گیا بیت، آگے آگمن وچ وڈیائیا۔ پرم پُکھ دی سانجھی کرو پِرت، پرہ دے نام نہ کھئے لڑائیا۔ جس نوں ملیاں تن من ہووے ٹھانڈا سیت، آگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ سو جگ چوکڑی بدلن والا ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ جس دا جھگڑا نہیں مندر مسیت، شودوالے مٹھ گروڈوار حصہ نہ کھئے پائیا۔ جیہڑا اوس دواویوں منگے بھیکھ، بن بھکاری جھولی ڈاپیا۔ تِس نوں دیوے نام آگمی چیز، جس دی قیمت نہ کھئے لگائیا۔ سوچنا وچ اک حدیث، حکم دھردرگاپیا۔ ہر کا کھیل بیس اکیس، سرگن زرگن اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی جگ چوکڑی چار کُنٹ دہ دشاگر اوتار پیغمبر کردے گئے اڈیک، بھوکھتاں لکھتاں وچ لیکھا لیکھ سمجھائیا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

سو پُکھ زرنجن زرگن دھارا، زرویر زراکار زرنکار وڈ وڈیائیا۔ ہر پُکھ زرنجن کھیل آگم اپارا، الکھ آگوچر اپنی کار کھائیا۔ ایکنکارا ہو اُجیارا، آد زرنجن زرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا شاہو بھوپ وڈ سکدارا، سری بھگوانا مرد مردانہ نوجوانا اک اکھوائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور روپ رنگ ریکھ توں وسے باہرا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ سچکھنڈ واسی گھٹ نواسی جوتی جاتا پُکھ بدھاتا کھیلے کھیل وچ سنسارا، ترے گن اتنا ٹھانڈا سیتا، پنچم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی دھار پرگٹائیا۔ سو پُکھ زرنجن وڈ الاہ، واحد آکو اک اکھوائیندا۔ جس دی جگ چوکڑی صفت صلاح، مہا بودھ آگادھ وڈیائیندا۔ زرگن نور جوت کرے رُشنا، ظہور اپنا آپ پرگٹائیندا۔ بن تت وجود توں آد جگادی اک خُدا، مہربان محبوب اپنی کل وکھائیندا۔

سچ سندیشہ دُھر پیغام دیوے اک صدا، نر نریشا ایکا راگ الائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سُہائیندا۔ سچ دوارا دُھر دا گھر، گرہ مندر اک وکھائیا۔ جتھے وسے نرائن نر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ نہ جنے نہ جائے مر، مر جیوت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دوار یزگن دھار ایکنکار آپے کھڑ، ست ستوادى اپنی کل پرگٹائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ چوٹی جڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ہر وڈا واحد لاشریک، پروردگار نور الایہیا۔ جس وچ حق اک توفیق، تحفہ سب توں دئے پُچائیا۔ آسا منسا پوری کرے امید، آمد وچ اپنا بھيو دئے کھلائیا۔ دُھر دے نغمے نال کرے تاکید، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ حضرت دے کے اک حدیث، حاضر حضور کرے پڑھائیا۔ دُور ڈراڈا دے نزدیک، نیرن نیرا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نور نورانہ نور الایہیا۔ سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا میتا، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ پروردگار ٹھانڈا سینتا، اگنی تت تت بُجھائیا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اپنا بھانا وکھائے میٹھا، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی پرکھے نیتا، کھانی بانی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساچی کار کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ درگاہ ساچی ہو کے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ چوڈاں طبق ہو بے دار، چوڈاں لوک اکھ رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر نوری دھار کرو وچار، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پاوو سار، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دھیان لگائیا۔ اتر پچھم پورب دکھن باباکار، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا، گیان انجیل قرآن کھانی بانی رسنا جہوا بتی دند سارے رہے وچار، بردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ گُفت شنید سنے نہ کھئے گُفتار، گُفت گو وچ جگت لوکائیا۔ حق منزل دے دُشوار، قدم قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ ملے محبوب نہ دُھر دا یار، امرت جام نہ کھئے پیائیا۔ نیج نیتر نور نہ کھئے اُجیار، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ ساچی سخیان ہوئے نہ منگلاچار، گیت گوبند نہ کھئے الائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش چار کُنٹ کرن وبھچار، ست دھرم نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا کھیل پروردگار، پاربرہم پتپریشور تیرا بھيو کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر لوو تگ، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ حقیقت نظر نہ آئے حق، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ پڑھ پڑھ رسنا

جہوا گئی تھک، سنسا من نہ کھئے مٹائیا۔ ست دھرم دا نظر نہ آوے ہٹ، کوڑی کِریا جگت ونج وکھائیا۔ جھگڑا پیا تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ پنڈھ
 نہ کھئے مکائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ، گروڈوار سچ پریم دی ایلے کوئی نہ رت، رتی رت نہ کھئے وکھائیا۔ سب نوں بھلی برہم مت، پاربرہم
 میل ملن کھئے نہ جائیا۔ سب دا ٹٹا دھیرج یت، ست سنتوکھ نہ کھئے رکھائیا۔ جگت جگیا سواں من دیاں سنتاں اندروں بدلی نہ انتر والی اکھ،
 نرنتر درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا حکم اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے نیتر کھولو تیئی اوتار، ہر کرتا آپ
 درڑائیا۔ ساچا ایشٹ رہیا نہ کھئے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ گرہ سوامی ملے کیسے نہ آن، ٹھاکر ٹھوکر نہ کھئے لگائیا۔
 کوڑی کِریا ہوئی پردھان، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ ثابت رہیا نہ کھئے ایمان، صدق صبوری نہ کھئے نبھائیا۔ تیس بتیس پڑھ کے حدیث
 قرآن، کایا کعبہ حق محبوب ملے نہ ماہیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئی انجان، بدھی بیک نہ کھئے کرائیا۔ من ممتا گھر گھر شرع وڑی شیطان،
 جگت شریعت وچ لڑائیا۔ سُنجا دسے پنج ت مکان، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ساچا حکم اک سُنائیا۔ ساچا حکم دیوے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوڑی پاوے سار، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ کلجگ لہنا دینا
 جانے دھر دی دھار، پڑدا اوہلا رپے نہ رائیا۔ صدی چوڈھویں پاوے سار، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار،
 کاتب چلے نہ کھئے چڑائیا۔ جتھے الفیے دا نہیں کوئی تکرار، جھگڑا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھر دا کلمہ دیوے آپ اپار، رمز رمز وچوں شنوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ دھر فرمانا سُنو اکھا اچ، وجے حق ودھائیا۔ پروردگار سانجھا یار دھر دا
 ڈھولا سُنوے سد، نام ندھانا اک الاٹیا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھو جگ، چار گنٹ دھیان لگائیا۔ ترے گن مایا لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے
 برسائیا۔ ست دھرم دی سمجھ کوئی نہ حد، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو نشانہ آئے گڈ، نشانیاں اگی خلق خدائیا۔ آتم
 پرماٹم نالوں سمجھ کے اڈ، جھگڑا تن وجود رکھائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ بھج، ملے محبوب نہ دھر دا ماہیا۔ جام پیالہ حقیقی ملے کوئی
 نہ مد، آب حیات رس نہ کھئے چکھائیا۔ اپنے نالوں آپا کر الگ، دھر دا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر
 دا حکم اک اُچائیا۔ دھر دا حکم سُنو وار تھت چھپی پوہ، ودی سُدی نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس نوں پریم پُرکھ کپندے سو، سو صاحب سوامی

دُھردرگاہیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، نرگن نور نور رُشنائیا۔ کدے اک نہ ہووے دو، دوآ ایکے وچ ملائیا۔ سب دے اندر کرے لو، لوچن لوئن
 اک کھلائییا۔ مایا ممتا کڈھ گروہ، عُرت کوڑی دینی کڈھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائییا۔ ساچی کرنی
 کرے پرہ آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائییا۔ جس دا آد جگادی اکو جاپ، کلمہ نبی رسؤل درڑائییا۔ بھاگ لگا کے ماٹی خاک، پنج تت کرے
 رُشنائییا۔ ہونے سہائی اناٹھاں ناتھ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ دُھر دا حُکم اک
 ورتنت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائییا۔ پُرکھ ابناشی اکو بھگونت، پروردگار نور خُدائییا۔ جس دا سندیشہ دیندے سنت، صوفی اناالحق دا نعرہ
 لائییا۔ دو جہاناں بن کے کنت، آتم پرما تم سیج ہنڈھائییا۔ سو بناوے ساچی بنت، گھڑن بھتہنہار بے پرواہیا۔ ہرکھ سوگ رہن نہ دیوے
 چنت، غمی غمخوار باہر کڈھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائییا۔ گر اوتار پیغمبرو تکو اپنی بن
 دید، جگت ویکھ وکھائییا۔ جو کر کے آئے تاکید، حُکماں وچ سُنائییا۔ سچ مقام دی دس کے آئے عید، نمازاں وچ رُشنائییا۔ دُھر دی کر تبلیغ،
 کلمہ سچ سُنائییا۔ دس کے اک رفیق، فرقے کوڑ مٹائییا۔ سو سب نوں بھلی نصیحت، اصلیت سمجھ کھئے نہ پائییا۔ جے کوئی سمجھے سچ خُدا
 ساڈی ولدیت، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ دین دُنی مذہب مانو نہیں تیری ملکیت، مالک اکو اک اکھوائیا۔ جس دی سدا نو نوعیت، نرگن نور
 نور رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک درڑائییا۔ دُھر فرمانا سُنو اگتی، اگمڑا آپ جنائییا۔ نو جنوری دھار
 بدلنی توں، نو نو چار وجے ودھائییا۔ پون سواس اکو نام ہووے دمی، دامنگیر اک بنائییا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی چمی، چم درشٹی لینی
 آئییا۔ دُھر سندیشہ سُننا اوس کئی، جو انتر نرتت دئے پُچائییا۔ جنہاں رب رضائے مئی، رحمت وچ سیس جھکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک پرگٹائییا۔ دُھر دا حُکم اک فرمانا، فُرنیاں وچ وڈیائییا۔ دیونہارا برہم گیانا، نام سندیشہ اک سمجھائییا۔ لیکھا
 جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولائییا۔ درگاہ ساچی اک ٹکانا، منزل ملے اک اہییا۔ جس دا نور اوسے پہچانا، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔
 جس نوں سجدیاں وچ سارے کرن سلاما، سیس جگدیس جھکائییا۔ اوہ شاہو بھوپ وڈ اماما، جس دی صفت حضرت محبوب بنا کے اکو
 گائییا۔ حضرت کہا سُنو کلمہ حقیقی، حق حق سُنائییا۔ جس دے وچ اک توفیقی، مالک دُھردرگاہیا۔ اُس دی قبول کرو عزیز، سر

سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دی تعلیم سدا تزیبی، تہذیبی کرے اک پڑھائیا۔ اوس دی گلشن جگت باغیچی، کائنات مہکائیا۔ جے مارو دھیان ویکھو صدی چوڈھویں بیتی، جس دا انت اگلا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی بھيو کھلائی۔ درگاہ ساچی سناوے شبد اک انوکھا، بن رسنا جہوا بتی دند الایا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، جھگڑا کوڑ نہ کھئے لوکائیا۔ لوکھت دیوے اپنا موقع، مکمل اپنا حکم سنائیا۔ اُنھاں دا قبول کرے روع، جو رجوہ رُچی اُس دے نال لگائیا۔ پریم پرتی دا دے کے مُعجزہ، مُعجز اپنے لئے بنائیا۔ جس دی بھال کردے کھوجا، ویکھن تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ سچ کہے خداوند کریم، اللہ الای آپ درڑائیندا۔ طلبیاں دسو اک تعلیم، جس دا نقطہ نہ کھئے بدلائیندا۔ ملے گھر اک عظیم، عالیشان آپ وڈیائیندا۔ جس دی کرے نہ کھئے تقسیم، دو جا حصہ نہ کھئے پائیندا۔ خدا دا مارگ آد تون سدا قدیم، قدرت دا قادر آپ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا فرمانا آپ پرگٹائیندا۔ سچ فرمانا دیوے دھر دا اک سندیشہ، دھرم دی دھار پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبرو درگاہ ساچی کر لو ایکا، اک آواز اُٹھائیا۔ تسیں میرا نور اگئی بیٹا، جس نون جنے کوئی نہ مائیا۔ اوتار پیغمبر گرو میرا جگ چوکری بھیکھا، زرگن سرگن وجے ودھائیا۔ پچھلا سارے کر لو چیتا، جو پیشینگوئی آئے سنائیا۔ صدی چوڈھویں پروردگار دھر دربار سچکھنڈ دوارے بہ کے سب دی بدل دینی ریکھا، رکھیاں مَنیاں اندر وڑ کے آپ سمجھائیا۔ جس دی نہ کوئی داہڑی مُچھ کیسا، نہ کوئی مُونڈ مُنڈائیا۔ جو آد انت سدا رہے ہمیشہ، سدا سد اپنے وچ سمائیا۔ جگ بدلنا اوس دا ویسا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی ساچی کار درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیو جواب، ہر کرتا آپ سنائیا۔ پورب دے ویکھو نواب، خالق خلق پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ جس نون سجدیاں وچ کرو آداب، نمستیاں ڈنڈاوت وچ نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اُس دی منزل ویکھو محراب، پڑدا اک چکائیا۔ اوس دی بنا اکھراں تون کتاب، بنا صفحیاں تون انک بدلائیا۔ جس دا سمجھے نہ کھئے حساب، انکڑے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو کھیل ہونا پنجاب، پنج وجے ودھائیا۔ سب دے نیناں کھولے جاگ، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا سانجھا کرنا سماج، سمگری اپنا نام ٹکائیا۔ تون میرا میں تیرا سب دے اندرون اکو نکلے آواز، بو ہو نعرہ لائیا۔ لیکھے لاوے اوہ نماز، پنچم وقت پنچم کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا میلا

میل ملائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنا دین دُنی، جگت دھیان لگائیا۔ سچ آواز کیسے نہ سنی، انتر پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ ودیا دے بن کے گئی، وحدت وچ کرن پڑھائیا۔ بنا سچ نام کلمے تون بندا کھئے نہ دُھر دا مئی، مُنیشر اِکو نظری آئیا۔ جس دے اندر امرت آتم دیوے اوہ چلی، جو چار ورن دا جھگڑا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کلمہ اِک سُنائیا۔ دُھر دا کلمہ اِک محدود، واحد آپ پرگنائیا۔ خالق پرتپالک ویکھو والی عرش عرُوج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی صفت کرے ہزارا درُود، مہما بودھ اگادھ وڈیائیا۔ جدھر تگُو اودھر موجود، ہر گھٹ و سیا بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کدے ہووے نہ نیست و نابُود، جڑ سکے نہ کھئے اکھڑائیا۔ جے کوئی رمز اشارہ لوے بوجھ، صوفی ہو کے صحبت وچ ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اِک درڑائیا۔ ساچا حُکم اِک سندیشہ، دُھر دا اِک سُنائیا۔ ویکھو خُدا نوں مٹو نہ کوئی ویکھی ویکھا، اندر وڑ کے اپنا من لینا سمجھائیا۔ مذہب دا کوئی نہ چُکیو ٹھیکا، ٹھیکیداری کَم کیسے نہ آئیا۔ سادھ سنت صوفی فقیر مئی کرن آئے ایکا، اِکو گھر دینا وکھائیا۔ اپنے من دی کلپنا ایتھے کر دیو سارے بھیٹا، ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ او پیشوا بدل لو اپنا پیشہ، پیشینگوئی دُھر دی رہیا سُنائیا۔ اِکو حُکم مُلا شیخا، مسائکاں کرے شنوائیا۔ پنڈت پاندھیان دیوے نیوتا، نیتر ہیناں اگھ کھلائییا۔ شبد سندیشہ دے دھاری کیسا، قسمت سب دی دئے بدلائییا۔ جو پریم پریتی دس کے گیا دس دسمیشا، دہ دشا ڈنک دینا و جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا سب دی سیو کھائیا۔ سُنو حُکم اگم اتھاہ، بے پرواہ آپ جنائیندا۔ مٹو اِک ربّ رضا، جو رحمت وچ سمائیندا۔ سب دا مالک اِک خُدا، خُدی تکبر میٹ مٹائیندا۔ کیوں اُس تون ہوئے جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سب نوں دے سِدھا راہ، پھڑ باہوں منزل حق آپ چڑھائیندا۔ اُس دا ڈھولا گاؤنا ناں، ناؤں نرنکارا اِک جنائیندا۔ سو کرے سدا نیاں، عدالت اِکو اِک جنائیندا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں مُفلساں پھڑے بانہ، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ جنہاں نوں پرہ ملن دا چا، انتر آتم بنے ملاح، نئیا نوکا اِک وکھائیندا۔ جس کارن مئی سنت فقیر صوفی آچاریئے اِکٹھے ہوئے آ، عالم علم اِک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اِک سمجھائیندا۔ چھبی پوہ کہے میں آیا جگ، نو جنوری وڈی وڈیائیا۔ سب نے جھگڑا دین مذہب دا دینا تچ، اندر دویس رہے نہ رائیا۔ منزل اِکو ویکھنی بھج، جتھے بھجن بندگی نور خُدائیا۔ سب نے حصّہ لینا آگے ودھ، وعدہ پچھلا یاد کرائیا۔ تسیں

سارے پرم پُرکھ دی ید، جو سب دا پتا مائیا۔ کلجگ اگنی ویکھو اگ، بن ککھاں رہی جلائیآ۔ بن مکے کعبیوں کعبہ حقیقی دا کرو حج، جتھے ملے آپ خُدائیآ۔ اک آواز نال راز کھول کے نو ست، بانگ ازاں اکو اک سُنائیا۔ بن بھگتاں سب دے خالی دسن ہڈ، تن وجود کم کیسے نہ آئیآ۔ اتم ماٹی خاک دینا دب، اگنی اگ وچ جلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک اُچائیآ۔ سُنو حُکم دھر دا سُندر، سچ پیغمبر اکو اک جنائیآ۔ سب نے رچنا حق سوّمبر، جس دی وجے چار کُنٹ ودھائیآ۔ کوڑی کریا سب نے میٹنا اڈمبر، جھگڑا موہ رہے نہ رائیا۔ ہر سوامی سرب بہرتمبر، گھٹ گھٹ رہیا سہائیآ۔ ذرا منزل چڑھ کے ویکھو اندر، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بجر کپاٹی توڑو جندر، نچ لوئن ہوئے رُشنائیآ۔ پھیر کیسے دوارے کی جانا منگن، گھر بیٹھیاں ملے ماہیا۔ ایہو دھر دا ساچا مندر، مسجد ایسے نام الئیآ۔ کرو پرکاش اندھیرے کندر، کایا کُٹیا پھول پھولائیآ۔ من واسنا بنھ لو بندر، بندگی اکو لو اپنائیا۔ بودھ آگادھے بن جاؤ پنڈت، سیکھیا سچ سچ سمجھائیآ۔ تہاڈے دوار دا دوارا بہشت جت، سورگاں توں پرے نرگن ہرے، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ جو سب دی آتم ورے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ویکھ کے ہوئے حیران، حیرانی سب دے انتر آئیآ۔ کی کھیل ہووے جہان، جہالت وچ لوکائیآ۔ ثابت رہیا نہ کھئے ایمان، عمل بھلیا دھردرگاہیا۔ سمت سمتی بدلیا نظام، نوبت حق نہ کھئے وجائیآ۔ جدھر ویکھو تگو ہوئے حرام، سانتک ست نہ کھئے ورتائیآ۔ من دی کلپنا سب نوں کیتا غلام، عُربت اندروں نہ کھئے کڈھائیآ۔ جگت اندھیرا ہویا شام، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوار ایکنکار ایکا پڑدا رہیا اٹھائیآ۔ اوتار پیغمبر کہن گر، تیری بے پرواہیا۔ تیرا حُکم سدا دھر، لوکات وجے ودھائیآ۔ اسپں جا کے آئے مڑ، تیرے تیرے وچ سہائیآ۔ صدی چوڈھویں تیری لوڑ، مہربان اپنا پڑدا لے اٹھائیآ۔ سچ پریتی نیہا توڑ، ٹٹی گنڈھ پوائیا۔ جیہڑے تیرا کلمہ گئے چھوڑ، تیرے نام توں کری جُدائیآ۔ اوہناں دے کایا مندر اندر وڑ کے موڑ، ڈنڈا شبد ہنھ اٹھائیآ۔ سب نوں سانجھے مارگ تور، تریا توں اگلا رستہ دے جنائیآ۔ جتھے نہ کوئی تور مور، مؤرت اکال نظری آئیآ۔ دوجا پاوے کوئی نہ شور، رسنا جہوا نہ ڈھولا گائیآ۔ ساچے تند نال ہنھ دے ڈور، بندھن اپنا آپ رکھائیآ۔ تیرا منتر فرنا پھرے پھور، سرت نرت وجے ودھائیآ۔ کر پرکاش اندھیر گھور، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ جگت دُنی ہوئی ٹھگ چور، مایا ممتا وچ ہلکائیآ۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم اِک بدلائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبر ویکھو اگما کھیل، ہر کرتا آپ کرائیا۔ دُھر دے حُکم نال اندرے اندر سب دا کراں میل، دَویس دئی رہن کھئے نہ پائیا۔ کر پرکاش بن باقی تیل، نرگن نَور ڈگمگائیا۔ ورن برن بنا کے سِجَن سُهیل، بِندوُ مُسلم سِکھ عیسائی پارسی بودھی جینی جوڑ جڑائیا۔ ساچے نام دے کنڈے تولان تول، اٹل اِک اکھوائیا۔ جیہڑی دُنیا سرِشٹی کائنات سٹی انبھول، سب دا نیتز نین دیاں کھلائییا۔ جگت دی نیا رہی ڈول، پتن پار نہ کھئے کرائیا۔ جو پیغمبران کیتے قول، اوتاران بول نبھائییا۔ جس نون سمجھے کوئی نہ پنڈت پاندھا رول، حساب وچ نہ انک بنائییا۔ اوہ دوارا دینا کھول، جس نون خلق نیوں نیوں سیس نوئییا۔ پرہہ نے کیسے نال نہیں مارنا رول، رولے وچ مؤلا دئے وکھائییا۔ صوفی سنت بیٹھے رہن اڈول، ساتنک ست ست سہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم آپ ورتائییا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن سچ خُدا کریں کی، کرتے دے درزائییا۔ کِس بدھ جگت سمجھاویں جی، جیو جنت بھيو مٹائییا۔ جو پچھے چار جگ دی لہ، کیوں رستہ دئیں بدلائیا۔ جو لوکات بیچ آئے بی، پت ڈالی پُهل نال مہکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھيو دے کھلائییا۔ پروردگار کہے سُنو میرے میت، مترو دیاں جنائییا۔ جُگ چوکرئی بدلاں ریت، دُھر دی دھار آپ سمجھائییا۔ جدوں بدلیا میں اپنا نام کلمہ رسنا نال دس کے گیت، رام توں شام توں اللہ اللہ توں ستنام واپگرؤ اپنے وچ سہائییا۔ سب نون کر کے بھہ بہیت، آپ اپنا پڑدا دیاں اٹھائییا۔ ساچے مُنیاں دے وس کے اندر چیت، چت ٹھگوری باہر کڈھائییا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈائییا۔ سب دی کراں آپ تصدیق، شہادت اور نہ کھئے بھگتائییا۔ مارگ دس اِک باریک، منزل دُھر دی دیاں چڑھائییا۔ جس نون سمجھدے دُور اوہ سدا اندر نزدیک، ہمساجن بیٹھا نظری آئییا۔ آگھاں دے پچھے ویکھو قریب، قدرت دا قادر نَور رُشنائییا۔ سارے اکٹھے اوس دے بن جاؤ عزیز، نیوں نیوں سیس جھکائییا۔ ست دھرم دی پریت، ہر پریت دئے پرگٹائییا۔ دو جا رہے نہ کھئے بیچ، جے وچوں من لوو بدلائیا۔ اج دی یاد رکھیو تاریخ، جس کارن سنت مہاتما اکٹھے ہو کے بیٹھے ڈنک وجائییا۔ اندھیرا رہن نہیں دینا تاریک، ایکا نور ہوئے رُشنائییا۔ سچ پریم وچ برہوں وچھوڑے وچ پریم پُرکھ دی یاد وچ اوس خُدا دی آد وچ سب دے اندروں نکلے سوہنگ چیک، چیک چہاڑا کوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنے اندر تگو نیکن نیک، جو نکیوں وڈے دئے بنائییا۔ جس دی گُر اوتار پیغمبر کر کے گئے تاکید، حُکماں وچ سُنائییا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دُھر دا گل دستہ، پُھل اگتی نظری آئیا۔ جتھے امرت میگھ دُھر دا جھرنا جھردا، آب حیات نُورِ الہیاء۔ جو بنا غُنچیوں آد جُگاد کھلدا، بنا پت ڈالی رہیا مہکائیا۔ جے راز سمجھو اپنے جانی دلبرِ دل دا، دلیل دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ایہہ کھیل ماتر چھن دا، پڑدیاں وچوں پڑدا دئے اُٹھائیا۔ نظارہ تگ لُو اپنے تل دا، جو ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ بنا کایا کعبے توں ہور کتے نہیں ملدا، بن کھنڈ ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس نے پڑدا لاپیا اپنی سیل دا، سلل ہو کے وچ سمائیا۔ ایہہ کھیل کوئی نہیں رات دن دا، اٹھے پھر وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سدی صدیوی کھوج کھوجائیا۔ صدی کہے مینوں ہویا صدمہ، دُکھاں نال گُرائیا۔ قدم بوسی کران محمد قدماں، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس نے سب دا چکاؤنا بدلہ، بدلی کرے خلق خُدائیا۔ حق دوارے اکو عدلا، انصاف دئے گواہیا۔ ویکھنہارا سب دیاں مزلاں، منزل پھول پھولائیا۔ جو ترانیاں وچ گاؤندے غزلاں، گہر گمبھیر صفت صلاحیا۔ اوہناں دے مڑ نہ آوے عزلا، اِزرائیل جبرائیل میکائیل اسرفیل کرے صفائیا۔ اوتھے نہ کوئی مقتول نہ کھئے قاتل نہ کوئی کرے قتلا، قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ جتھے رحمت ہو جائے فضلا، خیر بندگی دیوے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گر اوتار پیغمبران دین دُنی رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنا ویکھو سنسار، دین مذہب ندھان لگائیا۔ کون حقیقی کرے پیار، ساچی کِرت کمائیا۔ کون ہویا خدمتگار، خادم ہو کے سیس جھکائیا۔ کون دھوڑی منگے چھار، مستک خاک رمائیا۔ کون درس لوچے یار، پڑدا اکھ اُٹھائیا۔ کون ملے میل پروردگار، پاربرہم برہم وچ سمائیا۔ اپنا لیکھا دسو وارو وار، کتھنی کتھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، انتِ آخری ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چھبی پوہ دی آئی رُت، رُتھی مات مہکائیا۔ سارے تیری دھاروں اٹھ، نرگن نُور جوت رُشنائیا۔ دہ دشا ویکھیے چار گنٹ، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ ست دھرم دا دسے کوئی نہ ست، اپرادھی بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ اُجل کرے کوئی نہ مُکھ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ دُنیا دسے کوئی نہ سُکھ، شاہ سلطان رہے گُرائیا۔ جے کِرپا کریں ساچے سنتاں لوں پُچھ، انتر وڑ کے آپ اُٹھائیا۔ کچھ بھيو دسو مُجھ، سہج نال سُنائیا۔ کِس دھندے جانا رُجھ، کیہڑی کرنی کِرت کمائیا۔ بھيو کھولنا گُجھ، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے چار جُگ دے پٹے، صدی صدی ویکھ

وکھائیا۔ دیناں مذہباں پے گئے رتے، جھگڑا کرے جھگڑے وچ لوکائیا۔ تیری منزل کوئی نہ دسے، اپنیاں اُنگلیاں رہے لگائیا۔ مایا ممتا وچ پھسے، جگت سنیاسی سمجھ کسے نہ آئیا۔ کوئی نہ ویکھے سب توں اک اکھے، دوئے نین دیناں دُہائیا۔ جگت سادھوآں قیمت پالئی اپنی ٹکے، مایا اُنوں گھر گھر پھیریاں پائیا۔ جے کوئی مُنی ورگے ہوون پھٹے، ننکی پیریں بھجن واپو داہیا۔ ضیاالحق وانگ آون ٹٹھے، عتیقُل رحمان وانگ کرن دھائیا۔ پھیر سمجھو سادھو سچے، جنہاں دے درد پریم دی نظری آئیا۔ بن پریتوں سارے یاری دے کچے، تُئی گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ ایتھے سب نے قول اقرار کرنے پکے، وعدہ اپنا اپنے نال رکھائیا۔ بھاویں کوئی مدینے بھاویں کوئی سر جھکاوے مکے، مالک اکو نظری آئیا۔ بھاویں کوئی مندر جاوے تیرتھ اٹھسٹھے، گنگا گوداوری جمن سُرستی نہا نہا خوشی منائیا۔ بھاویں کوئی گردوار سر مستک رولے گھٹے، متھا خاک چُھائیا۔ جنان چر اندروں من دویت دے مٹن نہ رتے، رام نظر کسے نہ آئیا۔ ایس ویلے ویکھیئے تھوڑے سادھو سنت فقیر بچے، جو بچن دُھر دا پور کرائیا۔ جنہاں دے اندر نہیں منتے، ممتا موہ بیٹھے گوائیا۔ ویکھو بودھی بیٹھے بن کے بھائی سکے، آچارئے مل کے وجے ودھائیا۔ جنہاں دے لوں لوں اندر ہر پرہو پیارا رچے، رچنا اپنی رہیا سمجھائیا۔ اوہ خوشیاں دے وچ ہسے، ہس ہس ڈھولا رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم آپ اُچائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ جگت رہے نہ کوئی تکرار، جھگڑا دسے نہ کھئے لوکائیا۔ ساڈا پورا ہویا اقرار، قول پچھلا دینا نبھائیا۔ اتم تیری آئی وار، وارتا اپنی دے سمجھائیا۔ نرگن بن جا سانجھا یار، عرشاں دے مالک فرشاں اُتے وجے ودھائیا۔ سارے تیرے ہوون خدمتگار، خادم غلام ہو کے نغراں وانگ سیس جھکائیا۔ عبادت وچ صداقت وچ تیرا کرن دیدار، نیامت وچ اپنی رحمت جھولی پائیا۔ ایہہ اچ دا ووہار، مریادا جگت سنسار، مُنی سُشیل دا اوہ لکھیا جانا اشتہار، جو اشتہاری مُلزم سارے پھڑ لیاٹیا۔ کِریا کرنی آپ کرتار، پچپن مُلکان سندیشہ دینا اچ دی رات پہلی وار، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن صاحب ستگر واہ واہ، واپو تیری وڈ وڈیائیا۔ جے سب دا سانجھا کریں راہ، رہبر ہو کے آپ سُنائیا۔ تیری چلن سرب رضا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ واحد اکو ہوویں خُدا، پتپریشور نور الاہیا۔ دُھر دی عبادت اکو دے سکھا، ساکھیات کر پڑھائیا۔ جیہڑا کلمہ کسے نہیں لکھا، اوہ عالمان علم دینا جنائیا۔ جس دا چھپیا نہیں کوئی چٹھا، حرفاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ

دوار رکھیا سدا انڈٹھا، آپ اپنے وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم دینا ورتائیا۔ دُھر دا حُکم دس اک قانون، قاعدہ باقاعدہ دے چلائییا۔ سارے تیرے ہون مُمُنون، سِیس جگدیس نوئییا۔ جھگڑا مُکا کوڑ مزلوم، مُلزم رہن کھئے نہ پائییا۔ ساری سرشٹی تیرے در تے آوے بن ہجوم، حُجرہ اکو دینا پرگٹائییا۔ تیرا کھیل نہ معلوم، بن تیری کرپا سمجھ کھئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دینا اُٹھائییا۔ پروردگار کہے میری انوکھی سیکھیا، سِخر چوٹی چڑھ کے دیاں جنائییا۔ جگت جہان جانو متھیا، تہر رہن کھئے نہ پائییا۔ پیر پیغمبر کوئی نہ ٹیکیا، پنج تت وجود ہوئی جدائییا۔ جنہاں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی مُحبت پیار وچ لکھیا، حرف بحرف جوڑ جڑائییا۔ تنہا بے نظیر شاہ حقیر اکو رُپ ویکھیا، تگیا دُھردرگاہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ انباشی پاربرہم پتیرمیشور کھیل کرے اپنے ویسیا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائییا۔ جو چھپی پوہ دی کرن آئے صدارت، صدمے جگت مٹائییا۔ اوہناں دے انتر اوس دی اک سفارش، جو شفا کر کے دئے وکھائییا۔ جس دی مُحبت والی عبارت، تعلیم دُھردرگاہیا۔ سب نے اِکٹھیاں ہو کے دین دُنی دی جھگڑیاں والی بدل دینی عادت، ساچا راہ سچ نال چلائییا۔ ایہہ پاربرہم پتیرمیشور حق خُدا نے دتی اجازت، ایسے کر کے اِکٹھے ہو کے سچ سگٹھن رہے بنائییا۔ جن بھگتو اندرون کڈھ دیو کوڑی آتش، سازش من رہے نہ رائیا۔ ساچے نام دی لا لو ماچس، جو سب دی کرے صفائییا۔ پرہہ دا نور بن جاؤ خالص، خواہ مخواہ نہ جنم گوائیا۔ ویکھو نفرت وچ کوئی سوں نہ جائیو بن کے آلس، نندرا باہر کڈھائییا۔ انتر من رہے نہ تامس، ترشنا کوڑ مٹائییا۔ مورا کھ مگدھ نہ رہنا آنجانت، بُدھ بیک کرائیا۔ سدا جینا صحیح سلامت، امانت پرہہ دی بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھ اپنی کائنات، زرویر دھیان لگائییا۔ اپنا پڑدا کھول تاک، تقویٰ سب دا دے بنائییا۔ بن تیرے کرے نہ کھئے اتفاق، نفاق سکے نہ کھئے کڈھائییا۔ تیری رحمت ہووے دات، بخشش نام جھولی پائییا۔ پھیر سب دی لیکھ لگ جائے اج دی رات، زین سُنہنجی وجے ودھائییا۔ آگے ست دھرم دی اُچے پرہات، ست سچ دی وجے ودھائییا۔ سُکھ نال دُکھ وچوں ہووو اکانت، جھگڑا موہ مٹائییا۔ اندرون کڈھ دیو بھلیکھا بھرانت، بہرم رہے نہ رائیا۔ ایہہ سنتاں کولوں سمجھن والی بات، جیہڑی جگت وِدیا وچوں ہتھ کیسے نہ آئییا۔ ویکھو

کوئی نہ بنیو گستاخ، غصہ گلہ نہ کھئے جنائیا۔ ٹھاڈے انتر زرنتر اُچے اوہ ویراگ، جو ویری اندروں دئے کڈھائیا۔ پریم دی جوتی دا جگا کے جانا چراغ، چُغلی نندیا اندروں دینی سُنائیا۔ اک دے ہتھ پھڑاؤنی اپنی واگ، گھر گھر در در اپنا سیس نہ کھئے جھکائیا۔ جتھے نہیں سوال تے نہیں جواب، حُکم وچ حُکم دئے بدلائیا۔ سو سب دی کریا کوڑ کرے برباد، ست سچ حق اُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کر سلام جھک، نمستے سیس نوائیا۔ سب دا پینڈا رہیا مُک، مُکمل دئیے جنائیا۔ جے مالک خالق پرتپالک صاحب سوامی انترجامی اپنے نام دی دسیں اکو ٹک، دُھر دی سکھیا اک جنائیا۔ گرہ ہنکار دا بوٹا اندروں دیویں پُٹ، انتر رہن کھئے نہ پائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی بُت، تن وجود ہیوے رُشنائیا۔ پڑدا رہے نہ اوہلا لک، لقمہ کوڑ نہ کھئے کھائیا۔ سچ محلے وچوں اُٹھ، آپ اپنی لے انگڑائیا۔ دیناں ناتھا آپے تھہ، مہر نظر ٹکائیا۔ تیرا کھیل ابناشی اچت، چار کُنٹ رُشنائیا۔ دین دُئی بھری نال دکھ، گھر گھر رہی گرلائیا۔ کیہڑی گلوں سب دے مالک گیوں رُس، پلو اپنا آپ چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویلا وقت دے سہائیا۔ ویلا وقت ویکھ آ کے نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ دین دُئی دے ودھ گئے جھپڑے، جھگڑا مذہب کرے لڑائیا۔ تیرے چڑھے کوئی نہ بیڑے، نئی نؤکا پار نہ کھئے کرائیا۔ کوئن کوٹ ستگرُو بنے ہتھیرے، ست ست رہے سُنائیا۔ انگنتاں وچوں کوٹاں وچوں تھوڑے تیرے چیرے، جو تیرے نال مل کے تیری ریت رہے چلائیا۔ سُرپر بن کے جودھے وڈ دلیرے، اپنی طاقت رہے وکھائیا۔ سارے نکل جاؤ وچوں دین مذہب دے گھیرے، گھرنا اندروں دیو کڈھائیا۔ دھرنی دھرت دے کھلے ویہڑے، چار کُنٹ مانس ماٹکھ ماتو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ پروردگار کہے کی دسی گل، بن اکھاں دھیان لگائیا۔ کی دُنیا اندر وڑیا چھل، دھوکھے وچ دُبائیا۔ زبانوں بدلن گھڑی گھڑی پل پل، وشواس رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا اندر گیا ہل، ہلکے ہو کے بھجن واہو داہیا۔ کوڑی کریا سب نوں چنگا لگے پھل، کلجگ پھلیبھوت رہیا کرائیا۔ سب دا زربل ہویا بل، بلدھاری اپنی بہیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ سنت سماجی حق امدادی سیاست وچ جاوے کوئی نہ رل، وراثت ہر کا نام جنائیا۔ جو ایتھے آئے چل، ویندی دھار لنگھ کے جل، ڈونگھی پار کر کے ڈل، اپنا پندھ مکائیا۔ سب دا میٹنا دویت دا سل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا سنگ اک بنائیا۔ پروردگار کہے سارے بن جاؤ

سنگی ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ اک اگلا جگت محلا سب دی کرے راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سب دا لہنا دینا دیواں باقی، تن خاکی پھول پھولائیا۔ ساچی منزل چڑھ جاؤ گھاٹی، جس دا پندھ جگت سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچے سنتو تہاڈے کول اوہ اگتی راشی، جو ونڈیاں مک کدے نہ جائیا۔ جگت جہان دی شرع زنجیر دی کٹ دیو پھاسی، فیصلہ اپنے نال کرائیا۔ ایہہ سنیہڑا دُھر دی پاتی، پترکا اک پرگنائیا۔ جیون وچوں جیون حیاتی وچوں حیاتی کھول کے جانی تاکی، لیکھے لگ جائے چھپی پوہ دی راتی، رتن امولک ہیرے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ پڑدا اوہلا دیواں کھول، اندروں گنڈھ کھلائییا۔ ست دھرم دا جیکارا سارے دیوو بول، بولی سب دے نال ملائییا۔ من واسنا نال کرناگھول، اندرے اندر لینا ڈھابیا۔ آپے نظر آ جائے نور اوہ سوہل، جو سویم سب دے وچ سمائیا۔ ایہہ سنت سماگم کوئی نہیں مخول، شاہ سلطاناں دے سر دئے جھکائیا۔ ویکھیو کی کھیل ہونا اُتے دھول، دھرنی دھرت دھول نیتر نینان نیر وہائیا۔ سب دا نکل جانا پول، جھوٹھا پوپ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ناتا رہیا جڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ ساچی کر دے جوڑی، آتم پرما تم میل ملائییا۔ اللہ ہو تیری کھیل دوہری، ایکا دوآ دوآ ایکا ایکا ایکے وچ ملائییا۔ جن بھگتاں نال کریں کدی نہ چوری، صوفیاں سنتاں اندر مل کے اپنا رنگ رنگائیا۔ تیری مل جائے بنا ڈنڈے توں چڑھن والی پوڑی، منزل اکو وار مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا پڑدا دینا اٹھائیا۔ اگلا پڑدا سُنو بھيو، دُھر دا مالک آپ سمجھائیا۔ جس نوں متدے دیوی دیو، دیوت سر من جن سپس جھکائیا۔ جو آد جگاد داتا لکھ ابھیو، اگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوار وسے سدا نہکیو، نہچل دھام ڈیرہ لائیا۔ گا نہ سکے رسنا جہو، کتنہی کتنہ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا چڑھائیا۔ ساچا رنگ چڑھاوے ایک، ایکا ایک دئے وڈیائیا۔ سارے اک دی رکھو ٹیک، جو ٹکے مستک نام سب دے متھے آپ لگائیا۔ آتم پرما تم مل کے رہے کوئی نہ بہیت، نور نورانہ نور اہییا۔ کچھ کھیل ہونا ایس مہینے جیٹھ، جو بھجیا آوے واپو داہییا۔ راج راجاناں پیڑ پینی وچ پیٹ، پٹی بنھن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ لہندی دشا لینا ویکھ، بن اگھاں اگھ کھلائییا۔ جھگڑا ہونا اوس دیش، جس دا عیسیٰ موسیٰ حضرت محمد لیکھا گئے جنائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ مُلا شیخ، بڈھی وچ رمز نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑدا آپ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُنیا سچ حال، حالت ویکھے جگت لوکائیا۔ چاروں کُنٹ کوکے کال، کلا اپنی رہیا پرگٹائیا۔ دھرم دوار دھرم نہ رہیا کوئی دھرم سال، سچ ست نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھو بن ہر نامے سارے ہوئے کنگال، کفنی اوڈھن کم کیسے نہ آئیا۔ آگے توں اک پرہوؤ نوں بناؤ دلال، جو سب دی آسا منسا پورا کرے سوال، سوالی مڑ کھئے نہ جائیا۔ جنم کرم دا لیکھا نام عبادت لیکھے لاوے گھال، قیمت کرتا آپ چکائیا۔ اوہ سجن میت مُرارا سانجھا یارا اپنے اندروں لینا بھال، بھالیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ویکھو کھیل اج کمال، سنت ساجن بیٹھے اک دوجے نال، جنہاں بدلتی جگت اولڑی چال، جگت جنجال دینا تڑائیا۔ پریم دا دپیک دینا بال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھنا دپیک بلدا، تن خاکی دھیان لگائیا۔ کس بدھ سنت سماج چلدا، کوڑا چلت مٹے لوکائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی کوں ملدا، مل مل وجے ودھائیا۔ جھگڑا مکے کایا بھوری بل دا، ڈونگھی بھوری نہ کھئے پھرائیا۔ جس دا روپ اگتی نیل دا، بسن بنواری اک اکھوائیا۔ اوہدا کھیل نہیں ہن ڈھل دا، اکو ڈنکا رہیا سُنائیا۔ آگے لہنا دینا لیکھا کس کین دا، کون دیوے چائیں چائیا۔ جنہاں نور جاتا اکو چنہ دا، چشم دید کرن رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا راہ اک سُنائیا۔ چھپی پوہ کہے میں ہو وڈبھاگا، بھاگاں والیاں دیاں جنائیا۔ لوکات جگن لگا اوہ چراغا، جس دا نور بچھ کدے نہ جائیا۔ سب دا ڈھپن لگا دُرمت والا داغا، دغیباز رہن کھئے نہ پائیا۔ جس کارن کھیل ہویا دیس ماجھا، گر اوتار پیر پیغمبر ایتھے نشانہ گئے سُنائیا۔ جنہاں پڑھیا کا کھا گاگھا، گھائل ہوئے وچ لوکائیا۔ ویکھو کوئی ویکھن نہ آئیو جگت تماشا، ایہہ سنتاں دا سچ دوار، دھرم دا پرچار، جیو دا ادھار، کوئی ٹھہر نہ سکے گوار، ہنکاری نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے بولو ساڈا اک دے نال پیار، جو سب دا پتا مائیا۔ ساچے سنتاں اُتے کرو اعتبار، جو کلمہ دُھر دا دین سمجھائیا۔ جگت وچ نہیں ہونا خوار، میل اندروں دینی کڈھائیا۔ پُرکھ اکال دا اک دیدار، سچ خُدا سیس نوائیا۔ اسیں اوس دے برخوردار، جنہ ساڈی بنت بنائیا۔ جو سبناں دا سانجھا یار، ہندو مسلم سکھ عیسائی میل ملائیا۔ مُحبت دا غمخوار، غمی اندروں دئے کڈھائیا۔ سب دا میت اکو جس دا سچ سچا دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ نیوں نیوں سِیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر اپنی کار کرائیا۔ ویکھو کھیل

خالق خلق، مخلوق اک جنائیا۔ نور نورانہ ویکھو فلک، پلک پچھے کرے رُشنائیا۔ جس دا تاب جھلے نہ کوئی جھلک، مؤسیٰ کوہ طور ڈگمگائیا۔ جو والی اُپر عرش، سو ویکھنہارا فرش، سب اُتے رحمت کرے ترس، امرت میگھ دیوے برس، نیج آتم دے کے درس، جگت واسنا میٹ کے حرص، پورب لیکھا چُکا کے قرض، آون جاون میٹ کے مرض، سچ دوارے کر کے درج، فرض اپنا پور کرائیا۔ کلجگ ویکھو اندھیرا گرد، سب دی پُٹھی ہونی نرد، جودھا سوربیر بہادر دے سے کوئی نہ مرد، مدد وچ شاہ سلطان بیٹھے پٹھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبران درگاہ ساچی منظور ہووے عرض، جگت نام کلمے دی بن جاوے کرد، تعلیم عظیم اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، منز لے مقصود، جو حد وچ کدے نہ ہویا محدود، بندھن سارے دئے تڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، دُنیا والیو سُن لو ساڈی اک صلاح، مشورے نال جنائیا۔ آگے سارے من لو اک ملاح، جو گر اوتار پیر پیغمبران لوکھت پرگھائیا۔ جس دا نام کلمہ خوشیاں نال گئے سُننا، لکھ لکھ وڈیائیا۔ اوہ داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جوں بہاوے توں لے چلا، رازق رزق رحیم اک اکھوائیا۔ جس نے کوڑی کیریا جگت میٹنی وبا، شفا سب دے اندر ٹکائیا۔ ساچے نام دی دئے غذا، ترشنا کوڑ بھکھ مٹائیا۔ دُھر دے خادم لے بنا، نمرتا نو نمو جنائیا۔ عبادت سانجھی سانجھا سب دا اک خُدا، خود غرض رہن کھئے نہ پائیا۔ سارے کہو اسیں پچھلی چھڈی ادا، آگے توں عادت لینی بدلائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی بن گئے بہرا بہرا، ونڈ نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈا باہمی ناتا جڑیا آ، عالم وچ دُبائیا۔ چلنا اک دی رضا، جو اپنے پریم دا رسا دئے چکھائیا۔ اوہناں نون دوزخ کدے نہ ملے سزا، نرکان وچ نہ کھئے پھرائیا۔ گداگر ہو کے منگن نہ کھئے گدا، رنگ رنگ وچ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایس ویلے اٹھن صوفی سنت فقیر، مئی مون لین گھلائی۔ سرشٹی دی بدل دین تقدیر، تدبیر دھر دی نال رلائی۔ جھگڑا رہے نہ امیر غریب، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ جو مذہباں دی دتی ترتیب، پرہ نون ملنا چائیں چائیا۔ کلجگ اتم سارے ہو گئے فریق، فرقیان وچ لڑائیا۔ آگے سانجھی کرو پریت، پریم اکو ویکھ وکھائیا۔ سب نے اپنی گنڈھ مُحبّت وچ جانی پیچ، جس نون دویت والا کھول نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ ہر رنگے رنگ اولڑا، مالک دُھر درگاہ۔ جو سدا اک اکلڑا، نوری نور خُدا۔ بھگتاں سنتاں پھراوے پلڑا، صوفیاں لے جگا۔ آتم پرما تم

رلڑا، کدے نہ ہووے جُدا۔ اندر تگُو سچ دوارے کھلڑا، جلوہ گر ہو رُشنا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن ہوں صدقے واری گھولی، تیرے چرنانگھول گھٹائیا۔ پروردگار پُرکھ اکال اپنے نام دی سانجھی کردے بولی، آتم پر ماتم دے
 جنائیا۔ جھگڑا کوئی رہے نہ روئی، رُونق اِکو گھر پر گٹائیا۔ جس دی جگت کہاوت سنت صُوئی فقیر مُنی کرن آئے بہنی، چھبی پوہ رُت سہائیا۔
 اج سب نے کرنی راوُنی، پانی پریم والا پائیا۔ پچھلی پگ گئی ساوُنی، اگلی ہاڑھی لینی جنائیا۔ پھیر چار کُنٹ چڑھنی توُنی، تو پرات دئے
 دہائیا۔ دُئی دویتی کندھ ڈھاہنی، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ سچ جماعت اِک وکھاوُنی، جُمہ اکھڑ اِک سمجھائیا۔ بھلی دُنیا نیتراں وچ رواوُنی،
 آسُو ہنجھواں نال وڈیائیا۔ گر مُکھو تہاڈی اکھ نہ کدے سرماوُنی، سانجھے ہو کے گلوکڑی لینی پائیا۔ جگت سیاست چار دن دی پراہنی،
 انہاں سنتاں مہنتاں فقیراں دُنیا دے کایا مندر گھر وچوں باہر دینی کڈھائیا۔ اِکو ٹک اِکو مُکھ جو مل کے دُکھ اُپاوے سُکھ تُوں میرا میں تیرا
 سب نے مل کے گاوُنی، گا گا خوشی منائیا۔ اگوں توں ست دھرم دی مجلس جگت لگاوُنی، دو جہا جلسہ کئے نہ بھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت دھار اِک وکھائیا۔ جگت دھار کہے مینوں آوندا ہوکا، دروہی تیرا نام خدائیا۔ میری دُہن لگی نئیا نوکا، سنت
 ساجن نواں راہ چلائییا۔ سب نوں اِکھے ہوون دا ملن لگا موقع، دویت نظر لئے بدلائییا۔ پریمیاں اندر پریم من چاؤ کا، خوشیاں وچ ڈھولے
 گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ ویکھے تھاون تھائیا۔ ہر گھٹ کہے پرہ کی پڑھیئے تھان تھانتر، انتر دے جنائیا۔ کی
 ساچا تیرا منتر، جو منتو سب دا حل کرائیا۔ کس بدھ بناویں بنتر، چار کُنٹ وجے ودھائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی ہوئے سُنتر، من کلپنا میٹ
 مٹائیا۔ پریم پُرکھ کہے میں سب دے وچ وسان نرنتر، گھٹ گھٹ آپ سہائیا۔ میرا کھیل گگن گگنتر، زمیں اسماناں پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ اِبناشی کرتا فُدرت دا قادر قدیم دا مالک خالق پرتپالک اِکو نظری آئییا۔ اِکو تیری
 نظر اِکو تیرا نُور، نُور نُور نے تیری وڈیائیا۔ اِکو تیرا نام اِکو تیرا شبد اِکو تیرا ناد اِکو تیرا ثور، ثریا توں آگے تیرا راگ نہ کئے لائیا۔ اِکو تیرا بیڑا
 اِکو تیرا پور، اِکو وَنجھ مہانا منزل نہ نیڑے نہ دُور، دُور ڈراڈے اپنی دیا کھائیا۔ جگت کوڑی کرپا میٹ دے فنور، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔
 جو کردے رہے قصور، اوہناں دے سزائیا۔ جو سولی چڑھ گئے وانگ منصور، مسلہ اوہناں دا حل کرائیا۔ دُنیا دی دشا ویکھ کے ضیالحق

نے کہا میں ہو گیا مجبور، مجبوری میرے اندر آئی۔ مٹی کہا میں دکھ نال ہو گیا چکناچور، کیوں بھلی جگت لوکائی۔ کیوں نہیں لیندے نام
 صرابی دا سرور، جو اندروں سُرتی لئی بدلائیا۔ ملے مالک اوہ غفور، جو غفلت وچوں باہر کڈھائی۔ جس دا سنت بھگت تارنا دستور،
 دست دست بدست میل ملائی۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا سندیشہ سند نال لکھائی۔ چھبی پوہ کہے میری زین
 ہووے وڈ وڈبھاگ، بھاگاں بھری سب نوں سیس نوائیا۔ اندروں دھو لؤ اپنا داغ، دُرمت میل اندروں کرو صفائی۔ ساچے پریم دا اندروں
 جگاؤ چراغ، تیل بتی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سانجھا کرو سماج، کوڑا بندھن دیو ٹرائیا۔ جس کارن سمیلن ہویا آج، عاجز ہو کے پرہ آگے
 جھولی دیو ڈھپیا۔ ست دھرم دی ساجنا دے ساز، سازش کرن والا رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں تیرے حُجرے گزاری نماز، اوبناں اپنے نور
 ملائی۔ اگلا بھيو کھول آغاز، پردہ نشین پڑا آپ اٹھائی۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے دماغ، بڈھی وچ نہ کھئے وڈیائی۔ اوہ منزل دس آپ، جتھے
 رُوح بُت دوویں ہون پاک، پتت پُنیت نظری آئی۔ تیرا ملن دا ہووے اتفاق، پچھلا لہنا ہووے بے باق، آگے کھاتہ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت
 سرور ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ پُرکھ اکال کہے میں سب نوں سچ درڑوانگا۔ جو اک دوجے دے نال رہے، تنہا اپنا
 میل ملاوانگا۔ جو سانجھا بن کے اکتھا ہے، باہوں پھڑ کے گلے لگاوانگا۔ جو اندروں کڈھے ہوئے، ممتا موہ چُکواوانگا۔ جو سچ سرنائی
 ڈھے، نیتر لوچن نین آگھ کھلاوانگا۔ جو نوں میرا میں تیرا نام کہے، کاغذ قلم دا حساب مُکواوانگا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 ساچا کھیل اک وکھاوانگا۔ ساچا کھیل کراں اگتا، ہر کرتا آپ درڑائی۔ دین مذہب دا توڑ کے بتا، بندگی اکو اک سمجھائی۔ مکتا رہے کوئی
 نہ کتا، کامل مُرشد بھيو کھلائی۔ نیتربین رہے نہ اٹھا، اندھ اگیان کرے صفائی۔ کر پرکاش کایا تنہا، نور ڈگمگائی۔ جوتی جوت سرور ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ساچی دھار آپ پرگٹائی۔ ساچی دھار دا مالک ایکا ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جس نوں کہندے پروردگار،
 پالنہارا دُھردرگاہیا۔ وڈ اماما بن سکدار، دُھر فرمانا آپ جنائی۔ کلجگ کوڑی کیرپا کر خوار، خواری میٹے تھاوں تھائیا۔ مُحبت وچ بن کے
 یار، یارانہ اگلا دئے نبھائی۔ سانجھا دسے سرب پیار، سرب دھرم ملے وڈیائی۔ سارے اکتھے کر لؤ اک اقرار، اقرار نامہ پریم پریتی وچ لکھائی۔
 جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در گھر ساچے وچے ودھائی۔ در گھر وچے ودھائی سچ، سچ ملے وڈیائی۔ پریم پریتی اندر جاوے

رچ، لُون لُون خوشی بنائیا۔ خوشیاں وچ خوشی پئے ہس، ہستیاں وچ ہستی نظری آئیا۔ اک دُو جے دے بنا دُئی تون ہو جاؤ وس،
 واسطہ اکو نال پائیا۔ انتر کھولو اپنی اکھ، جس اکھ وچوں پرتکھ ملے گوسائیا۔ سمیلن دا ست دھرم دا اکٹھ، اکٹھیاں دا (گٹھا) دینا بندھائیا۔
 سنت بھگت صوفی فقیر مئی رکھیشر جگیشر تپیشر کدے پٹھ دے نہ جاوے ڈھٹھ، ڈھٹھیاں لئے اٹھائیا۔ جوڑ جڑیا نٹھ نٹھ، پیدل چل کے
 بیٹھا پنڈھ مکائیا۔ سب نے سچ پریم دا لاہا جانا کھٹ، ایہو کھٹی دھرم دی نظری آئیا۔ اندر ویر دی دین مذہب رہے کوئی نہ حد، بتہ کوڑا
 دینا مٹائیا۔ وڈیائی اوس نوں ملے جگ، جو جیوندیاں جیون مرن وچ بدلائیا۔ مرن دے پچھوں کی ہویا جے سڑ جائے وچ آگ، ہڈ ماس
 ناری کم کیسے نہ آئیا۔ بنا دید کیتیاں جے مٹی ہیٹھاں جاؤ دب، ملے میل نہ رب گوسائیا۔ ایہہ جھگڑے من کلپنا سریر دی حد، ونڈ وچ لڑائیا۔
 جے اندروں کایا مندروں ڈونگی کندروں اپنے آپ نوں اپنے باپ نوں اپنے جاپ نوں لوو لبھ، لوہہ موہ ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ جس کارن
 تہاؤں لیا سد، فقیر بیٹھے سچ، دوہاں دا ناتا گیا بجھ، سارے کہو اچی گج، پلؤ سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، رنگت وچوں رنگت دئے چمکائیا۔ اوہ رنگت کپڑا چاڑھ رنگ، رنگے نور الہیہا۔ جس دے لبھن خاطر نچدے پھرن ملنگ، متہرے
 موڈھیاں اُتے ٹکائیا۔ دین مذہب اسلام دا کردے دسن جنگ، فتویاں وچ لڑائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ شاستر سمرت وید پُراں انجیل
 قرآن جسدے ملن دا دسے ڈھنگ، طریقہ نیکن نیکا اک درسائیا۔ اوہ سب دے نال رہیا پنڈھ، اندر بیٹھا بن نج نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس
 دا تارا تے چند، اوہ سب دا خوشی کرے بند بند، بندگی وچ مچھندگی اک جنائیا۔ نیتر نینہین رہن نہ دیوے اندھ، دُئی دوتی ڈھاہ کے
 کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ اوہ وسے وچ برہمنڈ، ویکھنہارا سدا نو کھنڈ، نرگن سرگن سرگن اپنا کھیل کھلائییا۔ ساچے سنتو دھرم
 فقیرو تہاڈا پریم والا جنگ، جگت شستر ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ کوڑی کریا کر دیو کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ کوئی حیران نہ ہووے
 دنگ، دنگا فساد ہونا وچ لوکائیا۔ بنا ساچے سنتاں تون صاحب ستگر تون دھر دے مُرشد تون کوئی میٹ نہ سکے گند، گندگی کوڑ نہ کھئے
 ہٹائیا۔ سارے اکٹھے ہو جاؤ اکو ڈوری بجھو تند، جس تند نوں سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ پھیر مئی وانگ لو اوہ اند، جس اند وچوں اند نکل
 کے اند وچ سائیا۔ تون میرا میں تیرا آتما پرما آد دا سانجھا چھند، سوہنگ روپ سمجھائیا۔ مہاراج سورا سرہنگ، شاہ پاتشاہ دھردرگاہیا۔

شیر سِنگھ طاقت وچ بُلند، بھے بھو سب نوں رہیا جنائیا۔ وشنوں پریم پریتی دا ہو پابند، پالنا وچ پالک ہو کے سیو کھائیا۔ بھگوان اوہ جیہڑا کدے نہ ہووے بھنگ، گھڑن بھنن نہ روپ بنائیا۔ جے وچ کوئی نہ ہووے تنگ، تنگ دستی رہن کھئے نہ پائیا۔ اگلے جُگ دی اگلی ونڈ، ابناشی کرتے آپ سُنائیا۔ صوفی سنت فقیر مُنی جن چمکن ستارے اوہ چند، جس چند دی سیتلتا وچ ست ست سچ نظری آئیا۔ سانجھا کر لُو سارے انگ، انگ انگ نال ملائیا۔ دس جنوری ستائی پوہ سمیلن دا اک نواں شروع ہونا ڈھنگ، جو انتر انتر سب نوں لے جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت، نرگن سرگن ست ستواد برہم برہماد، آتم پرما تم ناتا لے گنڈھ، ٹٹی گنڈھنہار گویال دین دیال ٹھاکر سوامی ایکنکارا پروردگار سانجھا یارا درگاہ ساچی حق مقام ویکھنہارا دھر نظام، انت آخری کرے سچ انتظام، بندوبست وچ دست دست صوفی سنت فقیراں نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دا راہ اگم اتھاہ، گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک شرکت وچوں تفرقہ بنا تفریق لیکھا باہر دیوے کڈھائیا۔

★ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال سرب دھرم سمیلن ★

ست دھرم کہے سارے بنو فرید، منسا من بدلائیا۔ ٹھاڈی خوشیاں والی عید، جگت جہان ملے وڈیائیا۔ انتر نرنتر کرو دید، جو مالک دُھردرگاہیا۔ کایا کعبہ ویکھو حق مسیت، مندر اکو نظری آئیا۔ ویکھیو کتے بھگتاں والی چھڈ نہ جائیو ریت، پچھلی پچھے والی بھلائیا۔ اس بارش نال باہروں تن ہووے سیت، انتر انتر نرنتر آتم جھرنا دئے جھرائیا۔ سچ دھرم دا کھیل سدا انڈیٹھ، اوکھی گھڑی سب دے اُتے آئیا۔ جے ٹائم توں پہلوں دے کے جاؤ پیٹھ، دھرم سمیلن کہن کھئے نہ پائیا۔ سارا وقت تن وجے دا ٹھیک، ایہہ ٹھاکر دی بے پرواہیا۔ جو سب دی پرکھن والا نیت، سنت سماگم وچ اپنی کل ورتائیا۔ جنہاں نوں اک دے نال پریت، بردے وچ وشوаш رہے رکھائیا۔ اوہ اپنی بدل دیو نیت، نیتوان رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ مینہ بر سے ہویا کی، اج دی قیمت کہن کھئے

نہ پائیا۔ اُٹھ کے گئے تے لیا کی، آیا گیا کم کسے نہ آئیا۔ جھگڑا ہویا جگت پُتر دھی، مایا ممتا و جی ودھائیا۔ جن بھگت بن کے سنت بن کے
 صوفی فقیر بن کے پچھلی چھڈ گئے لہ، دُکھ وچ سُکھ سُکھ وچ دُکھ اک رنگ نہ لئے بنائیا۔ جس دا اچ سب نے اِکٹھیاں ہو کے بیجنا بی،
 اُس دا پھل اُچے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اِس بارش دا کوئی نہ چلے چارا، چاروں کُنٹ
 اک دُہائیا۔ ایہہ سنتاں دا اکھاڑا، غیر نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دا پرَم پُرکھ حق خُدا اِکو لاڑا، مالک دو جہان اکھوایا۔ جو سب دے کایا مندر
 اندر شبد سرُویی پھیردا آپے تاراں، تُریا توں پرے اپنا راگ سُنائیا۔ ایہہ کوئی تہاڈا مندر نہیں اِٹاں گارا، جو مینہ نال کُھر کے مئی وچ سَمائیا۔
 ایہہ سب توں اُتم دہاڑا، اندر خوشیاں نال اپنی چھپر لائیا۔ تُسیں بیٹھے اوس دوارا، جس دوارے سنت صوفی فقیر اپنا رنگ رنگائیا۔ اگلا
 تکیو ہور نظارہ، بوندا بانڈی رہن کھئے نہ پائیا۔ سارے بن جاؤ میت مُرارا، سبج سب دا اک گوسائیا۔ جس دا رُوپ نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی
 نارا، نعرہ حق حق سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر کہے مینہ ہو جائے بند، بندگی وچ
 دھیان لگائیا۔ جس کارن مار کے آئے پندھ، بھجے واہو داہیا۔ اُس دا لینا اند، سُکھ اُتم وچ ٹکائیا۔ توڑ کے دویت دے پھند، ناتا باہمی لینا
 جُڑائیا۔ تہاڈا اُتم رُوپ سنگ، سو پُرکھ زرنجن ویکھ وکھائیا۔ جس دے دوارے نہیں بھکھ ننگ، بھکھیاں دے رجائیا۔ اوتھے بیٹھیاں کوئی نہ
 ہوئیو تنگ، تنگ دستی اندروں دینی کڈھائیا۔ ایہہ سنت سبج سنگ، دُرمت میل اندروں لینی دھوایا۔ او گُرمکھو تہاڈے اندر اوہ
 پرمانند، جس نوں جگت دی ممتا پوہ سکے نہ رائیا۔ سارے مل کے دُھر دی پاؤ گنڈھ، جو لوکات گُراوتار پیغمبر گئے پوائیا۔ سنت سماگم
 کوئی کر نہ سکے بھنگ، بھنگنا وچ نہ آئیا۔ ایہہ نام دا مردنگ، ڈنکا دُھر دا کرے شنوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا
 اوبلا ربیا اُٹھائیا۔ برکھا کہے میں سب دی داس، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جنہاں دا پرَم پُرکھ اُتے وشواش، اوہ وشا سمجھ کے گھر نوں جائیا۔
 سب دی اِکٹھی سانجھی منڈل والی راس، اُتم پر ماتم مل کے گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ ایہہ سمجھن والی بات، جو صوفیاں دتی سُنائیا۔ ایہہ
 حُکم بودھ آگادھ، جو بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ ایہہ جگت بھکھاری نہ سمجھیو سادھ، اُتم ادھاری نظری آئیا۔ جے آئے تے اپنی کھول
 کے جائیو جاگ، نیچ نیتر لوچن نین کھلایا۔ تہاڈی اوس دے ہتھ واگ، جیہڑا نرگن سرگن سرگن نرگن آد جُگاد جُگ چوکری اپنا نُور کرے

رُشنائیا۔ اوس دا نُور ویکھو مہتاب، جو خالق خلقت وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ دُھر دا حُکم آیا چھیتی، جس دا دھیان لگائیا۔ جو سنت محرم بن کے بنیا اوس دا بھیتی، پڑدے وچوں پڑدا پرے ہٹائیا۔ اوس دی یاد رکھیو نیکی، جو تہانوں ست دا رستہ ربیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ گھڑیاں نوں ویکھو کتے ہوتے نہیں گئے منٹ دس، جے تسیں اپنے من نوں کر لو وس، اوتھے گھڑی گھڑیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پھیر کوئی نہ جاوے نس، پلو اپنا آپ چھڈائیا۔ سب نوں اک مارگ دینا دس، جو وشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ کھول کے جانا اکھ، دوئے لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ ایہ دھرم دوار دا ہٹ، جگت و نجرے بن کے سوڈا لینا چائیں چائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی پارساں بودھی جینی آتما دا کرنا اکٹھ، تن دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچے سننن اچے تہاڈے اُتے ہور مارنی سٹ، سوئی سُرتی دینی اُٹھائیا۔ تسیں اچے تگ سُنیا اکھراں وچ پڑھیا شبد اناد انحد، بن ستگر پورے دُھن آتمک راگ نہ کھئے پرگٹائیا۔ ایہ سماں سہاونا ملیا اچ، جو عزل توں دئے بچائیا۔ ویکھیو کتے مینہ توں ڈردے نہ جانیو بھج، بھجن والیو بھجن بندگی کم کیسے نہ آئیا۔ ایہ سبھا رہی سچ، اچی بولن زور نال گج، مذہباں دا جھیڑا دینا مکائیا۔ جگت و کار نوں تھلے دینا دب، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ سب دے اندر اکو نور اکو رب، جو عالمین اکھوائیا۔ واحد کلمہ کائنات دا ایہ بن لگا نال سبب، سارے مل کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ جے سُننا تے سُنیو ند، جو بن ڈنکے ڈور وچے چائیں چائیا۔ آگے کھیل ہونا جگ، جگ جیون داتا آپ کرائیا۔ کچھ اگلے سال لگن والی آگ، جگت پردھان سکے نہ کھئے بچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا رہیا گھلائییا۔ مینہ کہے میری بوندا باندى، سیوا سچ کھائیا۔ فرید کہے اوہ جھکھڑ جھانگی، میرا من نہ سکے بدلائییا۔ جو اُپدیش دسیا جگت دوارے گاندھی، تند تند جڑائیا۔ ہُن سارے مذہباں والے اکٹھے مل کے بن جاؤ آندھی گوانڈھی، ہمسائے ہو کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ہور سُنیو بنا پُرکھ اکال دین دبال سب دی پت جاندی، دو جا ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ تہاڈی کایا پریم والی ساچی ہانڈی، سچ دھرم دی بھٹھی اکو لینی چڑھائیا۔ ویکھیو کوئی لالچ نہ کریو سونا چاندی، من تریپت کر کے ترشنا اپنی لینی بچھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آیاں سجنان پریمی مِتران ساچے سننن صوفی فقیران شاہ حقیران انتر آتم ایکا دیوے شبد کلمہ نام، مُحبت والی

ودھائیا۔ اُتوں ہور آئی کلام، کلمہ دُھردرگاہیا۔ سندیشہ دئے امام، نُوں نُوں انہ نُوں الاہیا۔ سُنو سرب عوام، عمل اک درڑائیا۔ جو پیر پیغمبر
 حضرت گر اوتار دے کے گئے پیغام، اکھراں وچ لکھائیا۔ اوس نوں پڑھ کے سُن کے ایس ویلے دُنیا دا بدل گیا نظام، انتظام کرن والا نظر کھئے
 نہ آئیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ گرو دوار ہیئے بدنام، دھرم دا نیتا سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ من واسنا وچ جگت کامنا وچ سارے ہیئے غلام،
 عُربت اندروں نہ کھئے کڈھائیا۔ ایسے کارن سنت سجن صوفی فقیر اکھئے ہیئے آن، مجلس محبوب والی لگائیا۔ سب نے کرنی پروان، پروانے بن
 کے اینہاں شمع اُتے جل کے اپنا آپ دینا تجائیا۔ تہاڈے کول ست دھرم دا نشان، صدق صبوری دا ایمان، آمد وچ گھر گھر وچے ودھائیا۔
 اکھئے جاؤ تمام، طمع دا جھکڑا دینا مکائیا۔ کیسے دے انگوٹھے لاؤں والا رکھیا نہیں اشٹام، شہادت دی لوڑ نہ کھئے بنائیا۔ سارے سانجھا پیار
 مُحبت دا اکو سمجھو اسلام، جس دا اسم اعظم عظیمُملشان، محوان مُحبت دا محبوب رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشے وچ سنت ساجن مئی صوفی فقیر جنہاں دا سندیشہ بے نظیر، نظر توں پرے کھول کے درے، وڑ کے کایا
 مندر گھرے، توڑ کے بجر کپاٹی کڑے، بنا کے ست دھرم دے دھڑے، دھڑا کلجگ کورئی کریا دین مٹائیا۔ - - - - - پورن میلا
 ہویا پورن سنت، سوہنی بنت بنائیا۔ جوں نار سُہاگن ملی کنت، دوہاں مل کے وچے ودھائیا۔ پیار مُحبت دی بنی بنت، سانجھا رنگ
 چڑھائیا۔ مُحبت وچ سنت کریال سنگھ اُٹھ کے گیا انت، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ ساچی سیکھیا لے کے جانا جگت جنت، جاگرت جوت
 کرے رُشنائیا۔ سب دے اندر اک بھگوت، بھگون اپنی کل ورتائیا۔ جس دی مہا سدا اگنت، جگ چوکری شاستر سمتر وید پُران گیتا
 گیان انجیل قرآن کھانی بانی رہی گائیا۔ اوس دا کدے نہ ہویا انت، سنتاں دے پردے وس کے پڑدا اندروں دئے چُکائیا۔ ایہہ بودھ آگادھا
 پنڈت، جو بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ جنہاں نے تہاڈا لیکھا مُکاؤنا جیرج انڈج، اُتبھج سیٹیج چار کھانی وچ مُڑ کے پھیر کھئے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت جنان دا ہاردک پیار پردیاں وچوں پھردیاں تُردیاں اپنے وچ رکھائیا۔ بھگت
 بھگوان دا شروع ہووے یُدھ، یُدھشٹر دے کے گیا گواہیا۔ سارے نرمل کر لو بُدھ، کورئی کریا باہر کڈھائیا۔ پردا ہو جائے سُدھ، دُرمت
 میل رہے نہ رائیا۔ اک نوں لو بُجھ، جو مالک دُھردرگاہیا۔ اوسے دی مُحبت وچ جاوو رُجھ، پریم پریتی اک بنائیا۔ ساچی منزل چڑھو

کد، جتھے سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ ساچے نام دا لاہا لو لٹ، امرت جام پیو تھائوں تھائیا۔ اک دوجے نوں جیہی پاؤ گھٹ، ناتا باہمی لینا جڑائیا۔
 ویکھیو کتے تہاتھوں پلو نہ جاوے چھٹ، پکی گندھ نہ کھئے کھلائییا۔ بمت کر کے سارے پو اٹھ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا
 پروردگار سانجھا یار پتپریشور بے پرواہ جائے تھے، مہر نظر اپنی اک اٹھائیا۔ سب دے انتر آتم دیوے اکھا سکھ، شانتی شانتی شانتی چاروں
 کنت سوبھا پائیا۔ مرن دا ہووے کیسے نہ دکھ، جو جیوندیاں جی جگ جیون دا تے بھیٹ کرائیا۔ سارے تاء دیو مچھ، ساڈا آپا نہیں کچھ،
 سب کچھ او سے دی جھولی پائیا۔ سچ خدا دے سارے پت، پتا پُرکھ اکال منائیا۔ جس دے نال سہنجی ہووے رت، گل گلشن چمکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک پرگٹائیا۔ بھگت بھگوان ویکھیو پھڑے کوئی نہ کھنڈا، کھڑک ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔
 پریم پیار دا ووبار کرے وچ برہمنڈاں، زمیں اسماناں رنگ رنگائیا۔ جھگڑا چکاوے جیرج انڈا، اُنہج سینج پڑدا لایا۔ سچکھنڈ دھرم دوار
 وکھاوے اکو کھنڈا، جس دا تٹ کنارہ ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جس نوں کھندے چونکہ چناچہ البتہ، عالم گیر علم وچ لا علم دی دین صفائیا۔ اوہ
 سب دا مالک سکا، ویری میت نہ ونڈ ونڈائیا۔ مانو او سے دا بچے، جو مہربان محبوب محبت وچ گود اٹھائیا۔ ویکھیو کتے اج دا بچن نہ
 سمجھیو کچا، سارے سنت فقیر اکٹھے ہو کے سچ سندیش سنائیا۔ ایہہ کوئی جگت سنتاں والا نہیں لیکھا پتہ، پٹنے والا اکو کرے اگوائیا۔
 دین مذہب دا سب دئی دویت دا میٹو رٹا، آگے رٹن کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنی قیمت نہ کوئی پوائیو مایا ممتا وچ ٹکا، ہنکار وکار دینا
 تجائیا۔ ویکھیو کتے زبان نال بتی دند نال من واسنا نال کوئی نہ کہو اچھا، بیک بڈھی نال سب نے ہاں وچ ہاں لینی ملائییا۔ جس نے وشو دا
 پیار دا کرنا اکٹھا، وچھڑیاں لینا ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگنی دا تپن نہ دیوے بھٹھا، امرت میگھ اک برسائیا۔
 بھگت بھگوان دا سانجھا ہووے رتھ، ارجن کرشن دئے وڈیائیا۔ ایہو پریم پیار دی وتھ، جگت لہیاں نظر نہ آئییا۔ سدا اوس دا گاوو جس،
 جو صفتاں نال صلاحیا۔ ذرا نیتر کھول کے ویکھو اندروں آگھ، جو سنت کرپال سنگھ سب نوں رسیا سمجھائیا۔ نچھر جھرنے دا امرت
 ویکھو چٹ، جو چیٹک کوڑا دئے مکائیا۔ گرہ مندر ویکھو اپنا ہٹ، جس وچ سوڈا بے پرواہیا۔ دویت بھاونہ کڈھو وٹ، جھگڑا اور رہے نہ
 رائیا۔ جن بھگتو جے مارو (تے مارو) نام شبد دی سٹ، دوجی چوٹ نہ کھئے لگائیا۔ جے بھجوتے پندھ مکاؤ تھے، جتھے سنت ساجن

نظری آئی۔ جے خوشی بناؤ تے خوشیاں وچ پیئو ہس، ہستی تگو بے پرواہیا۔ کلجگ رین اندھیری میٹو مس، ساچا چند نور کرے
 رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت بھگوان مٹر ویکھو درونا چارج، جو گرو کورو پانڈو نظری
 آئی۔ جتھے سب دا لیکھا ہووے خارج، قلم شاہی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس دھام دا اکو اک انچارج، جو حکم وچ حکم بدلائیا۔ جس دی
 کوئی (رکھیا) والی نہیں گارد، ڈیفینس وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ سدا پرگٹ ہووے وچ بھارت، آد دی ریتی چلی آئی۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ
 محمد لکھ کے گئے عبارت، الفیے وچ گئے درڑائیا۔ اوس نوں کیسے دی لوڑ نہیں سفارش، اک اکلا سب کچھ لے کرائیا۔ اک دو جے دا کر لو
 سارے تعارف، تون میرا میں تیرا دو جہ نظر کھئے نہ آئی۔ گرمکھو ایہ سنتاں دی وزارت، جس نوں توڑ کے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دئے سمجھائیا۔ ایہ دھرم دا پریم دا یدھ ہتھ پھڑے نہ کھئے تلوار، شستر استر نہ کھئے وکھائیا۔ جے
 سارے سانجھا کر لو پیار، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے وڈیائیا۔ تہاڈی منزل نہ رہے دشوار، دوٹی دشمن سیس نوئی۔ اچی کوک بولو پکار، تون میرا
 میں تیرا آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ وچوں نکلو ڈونگی غار، کایا بھوری پار کرائیا۔ سچ شبد سُنو دھنکار، انحد نادى ناد سُنائیا۔
 امرت پیوو ٹھنڈا ٹھار، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ زرمل جوت کرو اُجیار، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ دواپر دا لیکھا جس نے سُنایا نال وار،
 وارتا نال جڑائیا۔ سارے ہو جاؤ خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ جس دے ہتھ سرب سنسار، اوہ رتھوہی دھردرگاہیا۔ واگان موڑ کے
 آوے سنتاں دے دربار، در دروازہ اک سہائیا۔ جس دے نال محمد سنگ یار چار، چار کُنٹ دی اکھ دئے کھلائی۔ غفلت وچوں ہووو
 بے دار، نابینا رہن کھئے نہ پائیا۔ اُچ محل تگو منار، محبوب تگو نور الایہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک
 وکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر اک رتھوہی، جو دوس رین کایا رتھ چلائی۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی
 بانی دئے گواہی، شہادت وچ گر اوتار پیغمبر دئے بھگتائیا۔ اوہ آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن ہو کے بھجے واہو داہی، دو جہاناں
 نوجوانا مرد مردانہ اپنا پندھ مکائیا۔ اوہ کدے رہن نہ دیوے کوڑی شہنشاہی، شہنشاہ ہو کے ساچا دھرم دئے پرگٹائیا۔ تسیں آد توں اک اکو
 تہاڈی اکائی، ایکا روپ نظری آئی۔ صفرے والی ودھے نہ کھئے دبائی، دبائی دا سینکڑا سینکڑے دا اونکڑ اکو لینا بنائیا۔ جیہڑی سیکھیا اٹھارن

دهياڻي گيتا رهي سمجھائي، ارجن دا ناتا بدھاتے نال جڙائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ھير، آپ اپني ڪرپا ڪر، سب دا ميلا ميل ملائيا۔ ڪرشن ڪهے ارجن سُن آگهي بات، تينون دياں سمجھائيا۔ کلجگ اتم مار جهات، ٻن آڳھان آڳھ اُٺھائيا۔ جس ويلے ست دھرم نے پاؤني وفات، مُردا ٻيوئے لوڪائيا۔ ٻھائي ٻھائي وچ نہيں رھنا اتفاق، گھر گھر وچ ايو ٻيوئے لڙائيا۔ کوئي سنت فقير وِرا جاوے جاگ، جس دے اندر رحمت آپ ڪمائيا۔ ٻھجے پھرن پُتلے خاک، ده دشا پئے دُٻائيا۔ بنا پاربرہم پتيرميشور سانجھا ڪرے نہ ڪھئے اتفاق، انتر آتم ميل نہ ڪھئے ملائيا۔ دُنيا رووے اندرياں دے گھاٽ، منزل مڪے نہ ڪيسے واٽ، سيجا سوپے کوئي نہ ڪھاٽ، جگت تئوآ ٻووے ناٽ، سوانگي دا سوانگ سمجھ ڪھئے نہ پائيا۔ ايہ ڪھيل ٻونا تماش، دين مذهب ڪرن پسچاتاپ، حقيقي ڪلمہ ٻُھلے جاپ، نو نو چار ودھ پاپ، ونڌ پے جائے بُت خاک الله واپگرُو رام نام رادھ ڪرشن دي آپس وچ پئے لڙائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ھير، آپ اپني ڪرپا ڪر، دُھر دا حُڪم اڪ سُنائيا۔ ارجن ڪهے دينان ناتھ ڪي جھگڙا پئے نام ٻھگوان، ڪچھ مينون دے جنائيا۔ ٻھگون ڪهے نہ ٻو حيران، ٻن آڳھان دياں وڪھائيا۔ جنان چر ڪلجگ وچ ساري سرِشئي دي درِشئي اڪ ٻھگونت نون نہ سمجھے اپنا ڪابن، اوناں چر جيو جنت سُڪھ ڪھئے نہ پائيا۔ اوھ سب دے اندر وسيا رام، جو ديوے حق پيغام، جس دا پيغمبر نور نشان، نشانين دے نشانے دئے بدلائيا۔ اوڻے نون ڪهنا مهندي امام، اوڻے نون ڪهنا نهڪنڪ بلوان، اوڻے نون ڪهنا ڪلڪي اوتار نوجوان، جس نون جنے کوئي نہ مائيا۔ اوڻس دا ڪھيل ٻونا مھان، جس نے دين دُني دا بدل دينا ودھان، برہمنڌ ڪھنڌ پُري لوء آڪاش پاتال اوڻے نون سيس نوائيا۔ اوڻس نے سب دا سانجھا ڪرنا اڪ ميدان، مُدت دے وچھڙے لينے ملائيا۔ سارے سنت ٻھگت اج اوڻے اڪال پُركھ دا ڪر ديؤ اعلان، جو علامت ڪوڙ دي دئے گوائيا۔ ايہ دين آئے فرمان، مُني جي پيدل چل ڪے پنڊھ مڪائيا۔ سنت ڪرپال سينگھ جي بڙے جودھ بلوان، جنھان نے سورپيرتا وچ اپنا قدم ليا اُٺھائيا۔ ڪي ايدھر آچاره شاستري جي ويڪھن ڪھيل مھان، دواپر دا ليڪھا رھے سمجھائيا۔ آگے کوئي نہ بنيو نادان، نيتريپن نہ ڪھئے اڪھوائيا۔ سارے سورپير ٻو ڪے جودھ ٻو ڪے آؤ وچ ميدان، دھرم دي چنڌي اپنے ٻتھ اُٺھائيا۔ ساڏا سارياں دا ساچا اڪ اسلام، ڪادياں دا پئے سنديشه دے ڪے گيا پيغام، پرگنا بٿالا اڪ درڙائيا۔ ويڪھيو ڪتے گر اوتار پيغمبران نون ڪر نہ ديؤ بدنام، منمت دا راه چلائيا۔ ايہ سنت سجن جگت دي ميئن اندھيري شام، شمع ديپ ڪرن رُشنائيا۔ آؤ مل ڪے سارے پيو حقيقي جام، جس دا رس نشہ اُتر

کدے نہ جائیا۔ ایس یڈھ وچ سنت کوئی کرن نہیں آئے قتل عام، قاتل مقتول روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سارے سُکھ نال آتما پرماتما دا سانجھا کرو گیان، جس توں سوہنگ کہہ کے آد جُگاد جُگ چوکڑی رہے گائیا۔ کیسے در ہوئیو نہ کدے غلام، ایکا پرِم پُرکھ پتا پتپریمیشور نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے دُھردرگاہیا۔ یڈھشٹر کہے دس کرشن بھگونت، تریلوکی ناتھ تیری سرنائیا۔ کی اگلا ہووے منت، پڑدا دے چُکائیا۔ کرشن کہے سُن پرہو دے سنت، تینوں دیاں سمجھائیا۔ ہُن دواپر ہویا انت، کلجگ آگے اکھ کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کوڑا وچنا ڈنک، بیسویں نال ملائیا۔ بودھ آگادھا رہے کوئی نہ پنڈت، بُدھ بییک نہ کھئے کرائیا۔ گرھ ہووے ہووے ہنگت، ہنگ برہم بھيو نہ کھئے کھلائیا۔ بن اکھراں توں میری ایہہ سند، جیہڑی ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ یڈھشٹر کہے کرشن لکھ دے تحریر، اکھراں نال بنت بنائیا۔ کی کھیل ہووے بے نظیر، مینوں دے سمجھائیا۔ کرشن کہہ ایہہ بنا مُصوّر توں کھچن والی تصویر، جس دا نقش سکے نہ کھئے بنائیا۔ جس دی مریدا اوسے نے کلجگ کرنا تعمیر، طمع وچ جگت دینا بدلائیا۔ من پاتشاہ تے خواہش بنا وزیر، پنجاں تتاں اُتے حکومت دینی چلائیا۔ ہنگتا دی پرگٹ کر شمشیر، گھر گھر جھگڑا دینا پائیا۔ حضرت موسیٰ دُھر دے کلمے دی دسنی تدبیر، طریقہ نبیاں والا جنائیا۔ سارے من لُو اکو پیر، پیغمبران دا پیغمبر نظری آئیا۔ کی کھیل ہونا اخیر نانک گوبند دے کے گئے گواہیا۔ جے یڈھشٹر چٹے اُتے کالی پا دیاں لکیر، اوس توں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ سدا رمنز والے ہندے فقیر، فقرے پڑھے کم کیسے نہ آئیا۔ ایہہ دھرم دا یڈھ کوئی نہ ہوئیو دلگیر، حوصلے اپنے لُو ودھائیا۔ ہتھ وچ کوڑی رہے نہ کھئے زنجیر، شرع دے سنگل دینے تڑائیا۔ اک روپ ہو جاؤ شہنشاہ پاتشاہ مُفلس تے فقیر، امیری غریبی کیسے نال نہ جائے پرنائیا۔ سانڈھواں والی رکھيو نہ کھئے تقدیر، ناتا اکو نال گنڈھائیا۔ جے اوہ مل جائے پھیر منزل ملے اخیر، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ کایا دے اندر من دے نفر سارے دسن حقیر، حکمت چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا پڑدا رہیا اٹھائیا۔ ارجن کہے کلجگ وچ کون بنے رتھوہی، جن بھگتاں رتھ چلائیا۔ ترلوکی ناتھ کہے جو کاہناں دا کاہن بے پرواہی، جس دا روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ سدا ستجگ تریتا دواپر جس نے بدل دتی شاہی، اوہ اتم کلجگ ویکھ وکھائیا۔ نہ اوہدا پتا نہ کوئی مائی، جننی گود نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ کھیلے کھیل دُھردرگاہی، جلوہ گر نور

رُشنائیا۔ اک اِکلا بن کے پاندھی راہی، لوک پرلوک طبقات سبق اک سمجھائیا۔ ایہو جہا پچھے کوئی نہیں ہویا رتھوایی، جو کایا مندر اندر وڑ کے پنجان تتاں دا رتھ دئے چلائی۔ ترے گن مایا آگے بھجے آپے واپو داہی، نیتز نین اکھ شرمائیا۔ جیہڑی منزل کیسے ہتھ نہ آئی، اوہ پرہیو کریا کر کے بھگتاں دئے وکھائیا۔ پھر سارے کہن حق خدا تیرا نام دُہائی، تیرا ڈھولا اِکو گائیا۔ ویکھیو کتے ہو نہ جائے جُدائی، جُدا دا خدا مالک نظری آئی۔ تہاڈے اندر پریتی ہووے آگے نالوں دُون سوائی، جس دا انکڑا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سنت سہیلے سارے کہندے اسیں بھائی بھائی، جے اندروں ہووے دا بوٹا پُٹ دیو باہر کڈھ دیو ہینکڑائی، رحمت آپے دئے کھائیا۔ کیونکہ سب دا اِکو سانجھا ماہی، جو مُحبت محبوب اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا سمیلن ساچی سہتا دئے ودیائیا۔ رتھ کہے مینوں کون چلاؤندا، واکاں گھوڑیاں ہتھ رکھائیا۔ چار کُنٹ دے وچ بھواؤندا، گیڑا نظر کیسے نہ آئی۔ استر شستراں توں بچاؤندا، تیر پوہ نہ سکے رائیا۔ بھگتاں دی پریتی دے ڈھولے گاؤندا، مُکٹ بین کول نین بن بندرا نواسی متھرا دا ساتھی سوہیا پائیا۔ جس دی کلا کیسے نہ جاتی، دریودھن ورگے بن گئے گھاتی، اوبناں سمجھی نہیں بناس والی پاتی، پترکا دا پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ ایہو کھیل پُرکھ ابناشی، جیہڑی جگ چوکڑی سمجھ کیسے نہ آئی۔ ارجن اوس ویلے جیہڑا منوں سچے ستگر دی اکھی، سو خوشیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ باقی سب نوں دے رین اندھیری راتی، زرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ساریاں لبھنا کتھ پیالہ دیون والا ساقی، جو نام صراہی دئے اُٹھائیا۔ جن بھگت کہن جے کریا کرے اپنا میل کرے اتفاق، اتفاقیا اپنے نال ملائی۔ دین مذہب ذات پات اُچ نیچ راؤ رنک شاہ سلطان راج راجان کھتری براہمن شودر ویش، چارے کھانی انڈج جیرج اُتہج سینج چارے بانی پرا پسنتی مدھم بیکھری، چارے وید اوسے دا بھید، انجیل قرآن اوسے دا نشان، جس دا نشانہ سارے تگن تھاوں تھائیا۔ اک سندیشہ سُنو سری بھگوان، جو سب نوں رہیا سُنائیا۔ ویکھیو کتے اندروں رہو نہ کوئی بے ایمان، من شیطان اپنا داؤ نہ سکے لگائیا۔ ساچے سنتاں دا کرو چرن دھیان، جتھ ملے نام دہان، منزل حقیقی پہنچو آن، جتھ لاشریک سوہیا پائیا۔ نہ اوتھ چلہ نہ تیر تے نہ کمان، نہ کوئی جودھا سوریہ بلوان، نہ کوئی کھڑگ کھنڈا چمکے وچ میدان، آتم پرماتم پرماتم آتم اِکو ساچا نام، دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ جنہاں سنتاں دے چرناں دے تھلے جھکدے زمیں اسمان، اوتھ پینڈے مُکدے جگت جہان، جہالت رہن کھئے نہ پائیا۔ سارے اپنا اِک بناؤ سانجھا ودھان، جس دی

ترميم آگے نہ کھڻے کرائيا۔ اپنے نسچے نال ساچي بُدهي نال انبهوتا نال اُس نوں ڪرو پروان، من دي وچار آگے نہ کھڻے رکھائيا۔ پھير سفل هووے تے سفلتا وچ بنو بلوان، بل اپنا لينا پرگنائيا۔ جے رتھ توں اتر ڪے ارجن اپنا نهين کيتا دان، دان دا مالڪ اپنا کھيل آپ کھلايا۔ سارے اڪڻھ ٻوڙے آن، اڪترتا وچ مٽرتا وچ ساچا ساٿي بيٺھ بنايا۔ وشيش وديا سرپيشٽ بُدهي من کلپنا دويش بھونا اج اوھ سانجھا هووے گھمسان، جودھ سورپير اندرے اندر لڙدے نظري آيا۔ جنھاں نوں اڪ اُتے وشواش، جس دا نور سرب پرڪاش، آد جُگاد سدا ابناش، جنم مرن وچ نہ آيا۔ اوس پرڀو دي ايڪتا واسطے جنھاں نوں منظور ايہ ودھان، اوھ ٻتھ کھڙے ڪرو نوجوان، پرستاو پاس ڪر ڪے ريشياں مٺياں دے آگے ديؤ ٽڪائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪريا ڪر، ڪرے کھيل ساچا ٻر، شاستري جي ٽھاڙے رتھ دا ويڪھ رستہ، بھگوان بھگت ملن دا مارگ سستا، ٽڪياں والي بھيٽ نہ کھڻے چڙھائيا۔ اندر وچار پيدا ڪر لؤ پرڀو دے ساچے جس دا، نيتر لوجن ديدار ڪر لؤ اوس دوار نيتر آگھ دا، جس وچ پرتکھ ملے بے پروا ٻيا۔ جيڙا خوشياں وچ ٻسدا، پريمياں ڪولون ڪدے نهين ٺسدا، جد ويڪھو ڪايا مندر اندر وسدا، آتم دي سيجا ريبيا بندھائيا۔ جس دا محل اٿل اُچ منارا ڪدے نہ ڏھڻھدا، چھڙ چھڙ نہ کھڻے بدلايا۔ اوتھ اڪو ڊيڪ جگدا، جگمگ جوت ڪرے رُشنايا۔ اوتھ ڪي ڪروگا شاستري جي بھامڙ آگ دا، جتھ امرت دي برڪھا ريبيا لائيا۔ ٽسيں نظارہ ويڪھو اج دا، گھنگھور گھڻا چارون ڪنٺ چھائيا۔ ايتھ سنت فقير مٺي مالڪ محبوب جنھاں دے ٻردے اندر وسدا، بيٺھ سوٻھا پائيا۔ نظارہ لے لؤ اوس رس دا، جس رستے وچ جاندياں آگے ٻو نہ کھڻے اٽڪائيا۔ گرمکھو ڏکھ ونڌو ٽپني نالون سُڪے ڪکھ دا، درد ويڪھو وچھوڙا تڪو آتما دا پرماٽما نالون رينا وگھ دا، وڪھري ونڌ نہ کھڻے ونڌائيا۔ آگے ٻن وقت بناؤ سچ دا، بھانڌا پھڻ جائے ڪايا ماڻي ڪچ دا، منوآ ده دشا نہ پھرے نچدا، ست دا رستہ لينا اپنائيا۔ ايہ سميلن ست دھرم يگ دا، جو پينڌا مڪاوے اُپر شاه رگ دا، جتھ امرت سوما وگدا، سُڪھمن ٿيڏھي بنڪ راھ وچ نہ کھڻے اٽڪائيا۔ ويڪھيو ڪتے ايتھون جا ڪے گھر روپ نہ بن جائيو ڪگ دا، بنساں دے ٻنس نظري آيا۔ ايہ ڪوئي کھيل نهين الڳ دا، سورا سريگ سب نوں دے وڌيائيا۔ ٽساں فيصلہ ڪرنا اسان جھڳڙا چھڏنا مذھبان والي حد دا، حدود وچ رھ ڪے اپنا آپ بند نہ کھڻے کرائيا۔ اوس انامي دھام دے مالڪ ند دا، جو ناد ڪايا مندر اندر ريبيا سُنائيا۔ آد جُگاد جُگ چوڪڙي ستجُگ ترينتا دواپر ڪلجُگ نرگن سرگن نراڪار ساڪار پريم پيار پريتي مُحبت

وچ اپنے آپ نوں آتما دے روپ وچ پرماٿما ہو کے لبھدا، اپنا آپ اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس دے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ رتھ کہے میں بڑا بھج بھج تھیا تھیا دُوڑ، ادھر ادھر چکر لائیا۔ رستہ مارگ رہیا نہ کوئی سوڑ، کیوں میرا رتھوہی رتھاں دا مالک نظری آئیا۔ جدھر ویکھاں ادھر جائے بہڑ، بنا رتھ توں اپنا رتھ وکھرا لئے چلائیا۔ اوہ کوئی کوروکُشیترا والا نہیں جوہڑ، پانی والا تالاب نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ دُھر دا کاہن نوجوان زرگن داتا پُرکھ بدھاتا تھادے کایا مندر اندر جاوے بہڑ، جتھے پنج تت دا جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ ذرا تک کے ویکھو نال غور، کون تھادے مندر پاوے شور، اندھیرا گھور کون کرائیا۔ جے بھگتو تسیں سمجھو اسیں ہور تے پرماٿما ہور، ایہہ بات پُرکھ اکال کدے نہ بھائیا۔ سنت سجن میت مُرارے سب نوں دیون آئے سوغات، لیکھے لا لُو آج دی رات، آگے خوشیاں والی ہوئے پرہات، پرہاتی دی سوغاتی تھادی جھولی پائیا۔ ساریاں دی سانجھی اک بات، طلبے بن کے ہتھ پھڑو قلم دوات، سانجھے نام دی پئی لیکھو ساکھیات، اساں دئی دویت کرنا ناس، اکو نور ویکھنا پرکاش، جو اینھے اوتھے دو جہان دیوے ساتھ، آتما دا رتھوہی پرہو رگھناتھ، جس نوں بھگت راجا رام گیا سمجھائیا۔ ہُن آگے رہن نہیں دینا کوئی اختلاف، سنت ساجن پچھلیاں کیتیاں دی پرہ نوں مل کے سب دی خطا کرن معاف، بھل آگے نہ کھئے کرائیا۔ سارے پرہ دے پیارے بن کے دس دیو اسیں وی سارے سادھ، سادھاں دی سادھنا نال متا آپ لیا بنائیا۔ اک نوں لُو ارادھ، جس نوں رادھ سوامی کہہ کے رادھ کرشن کہہ سارے رہے منائیا۔ اوہ آتما پرماٿما جس دا سدا جڑیا رہے نات، آتما نالوں ہوئے (نہ کدے جدائیا)۔ جے اندر وڑ جاؤ مندر چڑھ جاؤ نرکھر اکھڑ پڑھ جاؤ پھیر تھادی سمجھ وچ آئے کہ ساڈی کدے نہ ہوئے وفات، آتما مرن جمن وچ نہ آئیا۔ تھادھا خدا پاک، تسیں وی ہو جاؤ پاک، من لُو اکو باپ، جس وچ مزہ سچ چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا سب دا رتھ، جو لتاں پیراں نال رہیا تھ، نیترا اشاریاں نال اپنی کروٹ لئے وٹ، راساں من دے ہتھ پھڑائیا۔ ہُن سنتاں مہاتما کیتا اکٹھ، مئی سُشیل گمار کھا اپنے بھاشن وچ اوہ ست دا سرُوپ اکو جٹ، جو سدھا سادھ نظری آئیا۔ سب دے آگے جائے ڈٹ، سورپیر آپ اکھوائیا۔ سنت مہاتما نوں اندر وڑ کے دیوے دس، سہج نال سمجھائیا۔ انہاں ساریاں نوں کر لُو وس، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ پھیر کہیئے شاستری جی سری بھگوان ضرور بھگتاں دا چلائے رتھ، رتھوہی ہو کے بھگتاں دا بیڑا پار کرائیا۔ بھگتو تسیں وی

جاؤ آگے ڈٹ، آگر نال پرہہ نوں دیو سُنائیا۔ جے اسیں تیرے تے توں ساڈا کیوں ساتھوں رہیا تھہ، نیترا آگھ نین شرمائیا۔ اسیں تینوں گائے بن کے بھٹ، توں کروٹ نہ سکیں وٹ، برہو دا لا کے پھٹ، وچھوڑے وچ تڑبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے رتھ دا مالک اک بنائیا۔ رتھ کہے میرا مالک کون، کون رہیا چلائیآ۔ جس دا لیکھا پانی پون پون، پاربرہم بے پرواہیا۔ جو دُشٹ سنگھاری بنیا رام روں، نرگن سرگن کھیل کھلائیآ۔ جس دی مُچھ داہڑی تن وچ نہ کوئی دھوون، دھرم دوارے بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ جگ جگ اُجڑیاں آئے وساؤن، وچھڑیاں میل ملائیآ۔ سوئیاں سرتیاں آئے جگاؤن، نام ہلوانے نال اٹھائیآ۔ سچ دوارے آئے بہاؤن، مندر اکو اک وکھائیآ۔ کوڑی کِریا آئے ڈھاہن، ہنکاری بُرج رہن کھئے نہ پائیآ۔ ساچا نام آوے جپاؤن، سندیشہ اک سُنائیآ۔ روندیاں آئے ہساؤن، جس طرح مئی سُشیل کمار جی ہس ہس کے سب دی خوشی بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رتھ ویکھے تھاوں تھائیآ۔ سری بھگوان کہے میں کلجگ ویکھاں رتھ کھپڑا کھپڑا، چاروں کُنٹ (چاروں) اور دھیان لگائیآ۔ جدھر تگاں ادھر مندر مسجد شودوالے مٹھ دے جھپڑا، جھگڑا رب دے نال رکھائیآ۔ دہ دشا ہووے میرا میرا، تیرا راگ نہ کھئے لائیآ۔ مایا ممتا پایا گھیرا، گھرنا وچ لوکائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا تگیا منزل منزل پایا پھیرا، بن پاندھی پندھ مکائیآ۔ بہنیاں وچوں تھوڑیاں سنتاں نے مینیاں نے ریشیاں نے صوفیاں کیتا جیرا، آپ اپنا بل پرگٹائیآ۔ دھرتی دا کھلا کرنا ویہڑا، وچوں حد بتے دینے باہر کڈھائیآ۔ پھیر آپے رحمت دا مالک کرے مہرا، مہر دی برکھا دئے لگائیآ۔ اوہ سب دا مالک اک جو بھہ دین والا رُپ سنگھ شیرا، شرع دا لیکھا دئے مکائیآ۔ جس دے ہتھ حقیقی نیڑا، ویکھنہارا تھاوں تھائیآ۔ مالوے والیو ذرا کھیل ویکھیو کیراں، کِرت کرم دے وچھڑے لئے ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رتھ دا رتھوہی داتا دھردرگاہی نور الاهی مُحببتاں وچ محبوب، وسنہارا عرش عروُج، عالیشان بے پرواہیا۔ رتھ کہے میں جانا کتھے، رستہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ کلجگ جیو پیراں ہیٹھاں دے، مایا ممتا موہ بہار ٹکائیآ۔ بڑے بڑے موٹے دوجیاں دی رت پی پی پھٹے، اپنے آپ نوں بلوان رہے بنائیآ۔ لڑدے پھردے اپروں پتھر لٹے، مندر مسجد شودوالے مٹھ انہاں پچھے ہوئے لڑائیآ۔ ویکھیو پرم پُرکھ سنت ساجن سارے مل کے ہن دین دنی دے کڈھ دین سٹے، سٹیبازی رہن کھئے نہ پائیآ۔ سب دے لیکھے ہونے چٹے، کوڑی کِریا ہوئے صفائیآ۔ مارگ لگنا سدھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیآ۔ خوشیاں وچ دو ہتھاں دے تالیاں نال

پاؤ گدھے، گیدی نظر کھئے نہ آئیا۔ سنت کِرپال سِنگھ نے جنہاں دے انتر تیر نال ودھے، مُنی نشانہ پریم والا لگائیا۔ پرہہ ملن دی دسی بدھے، بدھنا دا لیکھا دتا گوائیا۔ اوہ بہاگاں والے کڈے، وڈے سُرپیر بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دئے وکھائیا۔ شاستری جی آپ نے بہگت بہگوان دا کیتا بیان، پوتر رسنا نال صلاحیا۔ ایہہ جٹ دا ودھان، واحد نظری آئیا۔ جس دے مٹیوں ملے کلیان، کائنات کلمیاں دی کلام وچوں پڑدا دئے اُٹھائیا۔ وکھاوے اوہ نشان، جس نوں بے نشان کہہ کے سارے رہے سُنائیا۔ سنت مہاتما مُنی اک پریم دا لے کے آئے طوفان، کوڑی کِرپا نوں دین رُڑھائیا۔ سُرپیر بہادر بنو نوجوان، نام دا کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ تہاڈے اندر رہ نہ سکے کوئی شیطان، شیطان تے رحمان اک تہاں ٹکن کدے نہ پائیا۔ تُسیں ہُن تلواراں مین سب دا سانجھا اک میان، میاں بیوی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھرم سیاست سیاست دھرم دھرم دا رُپ دھرم نشان، دھرم دی دھار دھرمیاں وچوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ رتھ کہے میرا بھاؤندا ویکھو پہیا، چگر دھرت والا لگائیا۔ کرشن کہے ارجن صدی ویہویں ویکھ کلجگ ڈولدی دے نئی، نوکا پار نہ کھئے کرائیا۔ سارے لبھن سچا سئیا، بہجن تہاؤں تھائیا۔ بن سنت ستگر کوئی نہ پھڑے پہیا، انگ نال انگ نہ کھئے جُڑائیا۔ جدھر تکن دھرم رائے کڈھی بیٹھا وہئیا، چتر گپت سب دا لیکھا رہیا سُنائیا۔ ارجن کہے بہگون کپڑی گل کہیا، کہہ کے دتی سُنائیا۔ اوس ویلے کی تُوں وی لک جائینگا گوسئیا، اپنی بنسری نام چھپائیا۔ کرشن کہیا ارجن مینوں اوہ سخیوں وسر گئیا، جیہڑیاں وشیاں وچ ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا رہیا سُنائیا۔ رتھ کہے مین کھادھ کئی چگر، چکرورتی دتے کھپائیا۔ میرا لیکھا لکھیا نہیں کسے سطر، اک لکھ ستاراں ہزار سلوک سوہنا نہ کھئے سُنائیا۔ مین رہیا خالی پھکڑ، پھوکڑ رُپ بنائیا۔ جودھیاں نال جودھیاں دی کرائی ٹگر، گھمسان والی لڑائیا۔ کرشن دوارے گیا اچر، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جو کوئی میتھوں بھل ہوئی کابن میرے سر اُتے مار تھپڑ، ہتھیلی پریم والی لگائیا۔ میرے اُتے ہووے تیری مہر دا اثر، اسر رُپ رہن نہ پائیا۔ سوہنا جیون ہووے بسر، زندگی وچ وڈیائیا۔ کرشن کہیا او رتھا تیرے وچ اچے تھوڑی کسر، کسر اعشاریئے نال ملائیا۔ جس ویلے کلجگ صدی چوڈھویں دُنیا دا خُدا نوں بھل کے ہون لگا حشر، ہستی جگت مستی وچ بھلائیا۔ پھیر اوہ آپے لوے پکڑ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس نے ترازو وچ نانک بن کے تولنا تگر، سرگن

جوڑ جڑائیا۔ گوہند دھار بنے رکھک، رکھشا کرے چائیں چائیا۔ جس ویلے آیا اوس دا وقت، اپنا نُور کرے رُشنائیا۔ ساچا سندیشہ دیوے جگت، جاگو جاگو سويا رہن کھئے نہ پائیا۔ اک دے کول اک دی شکت، اک شکت دے سارے بھگت، بھگتاں وچ ہوئے ویکت، ویکتی گت برہممت پاربرہم دی دھار پرگٹائیا۔ ارجن کہا بھگوان میرے نال لا شرط، کی پھیر وی آویں پرت، پھیرا پاویں اُتے دھرت، بھگتاں منظور کریں عرض، کرشن کہا ارجن ایہہ اُس کاہن دا فرض، جو کاہنن دا کاہن نظری آئیا۔ اوہ سب دی ونڈے درد، چُھری چلن نہ دیوے کرد، کیسے دا ہون نہ دیوے حرج، دُکھیاں دی میٹے مرض، مریضاں دا ڈاکٹر اِکو نظری آئیا۔ ارجن کہا پھیر کی ہووے فرق، کرشن کہا اوہ دین مذہب دیوے ترک، سب دے کایا مندر اندر وڑ کے لوے پرکھ، پارکھو اِکو نظری آئیا۔ ساچے سنتاں بھگتاں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پروردگار سانجھا یار ہو کے دیوے درس، درسی اپنا درس کرائیا۔ کھیلے کھیل عرش فرش، زمیں اسماناں اپنی کار کمائیا۔ سب دی میٹہارا حرص، ہوس کوڑی دئے مٹائیا۔ پُورب دا لیکھا کیسے دا رہن نہ دیوے قرض، مقروض ہو کے سب دی جھولی دئے بھرائیا۔ ایہہ کھیل ہونا اسچرج، اوہ پرماتما نہ ناری تے نہ مرد، نہ میاں تے نہ بیوی سدا آد جگاد بے انت، مہا اکتھ کتھ نہ کھئے جنائیا۔ جس دے نُور اُجالے ساچے سنت، جنہاں دا نشانہ اک بھگونت، دُوجا راہ نہ کھئے سمجھائیا۔ ارجن کہا بھگوان اوہ کیہڑا ہووے سمت، سماں دے سُنائیا۔ بھگوان کہا ارجن جس ویلے گرواں دے چیلے ہون حرام نمک، ستگر دا پچن نہ کھئے کمائیا۔ سرشٹی دی بُدھی ہووے احق، بھاویں کیسے دی دھوتی ہووے بھاویں ہووے تہمت، بھاویں ہووے بودی بھاویں منگ کے کھاوے روزی، بھاویں داہڑی کھلی چھڈ کے کہے میں پرہہ بڑا مؤجی، پرہہ جاناں چر اندروں نہ دیوے سوچھی، بُدھی کم کیسے نہ آئیا۔ ارجن دُنیا ہونی ہوئے دی روگی، ترشنا ہونی بھوگی، کوئی وِرا لا دِسے جوگی، جو مُنہ اُتے پئی بٹھ کے پئیداری دا لیکھا دئے مُکائیا۔ کیسے نے بنہنی تیڑ لنگوٹی، کیسے نے چڑھنا اُپر چوٹی، کیسے نے ہتھ وچ پھڑنی سوٹی، کیسے نے دسنا وکھاواں نرمل جوتی، کیسے نہ کہنا میں مالک سارے لوک پرلوکی، کیسے نے پڑھ سناؤنی پوتھی، کرشن کہا ارجن جس نے اک ست دی وچار سوچی، سو سنت ملے بھگونت جس دا سنجم اِکو نظری آئیا۔ کئی ہوئے جوگی، کئی ہوئے سنجوگی، کئی ہوئے وِجوگی، کئی ہوئے بھوگی، کئیاں چلاؤنے خانے مودی، کئی اکھاؤنے بیدی سوڈھی، جاناں چر اندروں کول دی کھلے نہ ڈوڈی، امرت بوند سوات نہ پہنچی سو جگت

واسنا دا شوّقی، اوہ شوّقینی کم کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائی۔ پپیا کہے میں پھردا پھردا گیا گھس، میری کھلّ دتی لہائی۔ کرشن کی تُوں مینوں بھگوان رہیا دس، پڑدا دے اُٹھائی۔ ترلوکی ناتھ کر کے اپنی پٹھ، پچھا لیا بدلائی۔ ہتھ دی وکھا کے گٹھ، سوا دتی ودھائی۔ جے اک بچن رکھیں چت، چت ٹھگوری کھئے نہ پائی۔ اٹھے رتھا بنا بھگوان توں پکا سمجھیں کوئی نہ مت، ارجن ورگے پلو گئے چھڈائی۔ جے کرنا سکھنا تے سکھو اک دا بت، جو بتکاری آپ اکھوائی۔ جیہڑا پرگٹ ہووے نت نوت، جگ جگ ویس وٹائی۔ راتی سُنیاں دے جاگدیاں، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ اپنے نام دی مارے کھچ، باہروں ڈنک نہ کھئے وجائی۔ رتھ کھندا بھگوان اپنے پیار دی دے اک چٹ، چٹھی میرے ہتھ پھڑائی۔ کرشن کہا ویکھیں کتے بھل کے نہ دیویں سٹ، مٹی خاک وچ رلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیا ابھیدا رہیا گھلائی۔ پپیا کہے میں رہیا بھوندا، اپنا پندھ مُکائی۔ تُوں ہی تُوں ہی رہیا گاؤندا، اکو راگ سُنائی۔ چرن دھوڑی رہیا نہاؤندا، دُرمت مَیل دھوائی۔ جس ویلے ویلا وقت آیا میرے گوں دا، میں کہہ کے دتا سُنائی۔ اے کرشن کی بھلیکھا پاپوں اپنے ناؤں دا، نام صفت والا بدلائی۔ کی جھگڑا مکے تن وجود گراؤں دا، تن ماٹی والا سنگ نہ کھئے رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سُنائی۔ او رتھ، بھگوان دُھر دا سدا عدلی، عدل انصاف اک کرائی۔ جگ چوکڑی پوری کرے مزلی، منزل سب دی ویکھ وکھائی۔ دین دُنی دی کرے بدلی، بدلہ اپنے ہتھ جنائی۔ جس ویلے کلجگ مایا ممتا موہ ودھ گئی، کوڑی کِریا ہٹے ہلکائی۔ پھیر اوہ پرَم پُرکھ پرَماتما نرگن رُوپ آوے جگ لئی، جس وچ جاگرت جوت بن ورن گوت سنت فقیر کرن رُشنائی۔ اباشی کرتا جد آوے تے بجاؤن آگ لئی، آگلا مارگ اک پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا راہ اک سمجھائی۔ پپیا کہے میرا اپنا آپ ہویا چور، ساڑ کے چورما دتا بنائی۔ یُدھ دی آگ نے کیتا منور، مُنکھاں نے مُنکھتا دتی مٹائی۔ دریودھن دے ہنکار مچایا فتور، فتویٰ کرشن نے دتا لائی۔ ایہ یُدھ ہویا ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائی۔ رتھ کہے پرہو میرا کی قصور، بھگت بھگوان تُوں چُک میں بھجیا واہو داہیا۔ کرشن کہا رتھا جنہاں دا میں ساتھی اُنھاں دا ڈوب دتا پور، اپنا بھیا نہ کیسے گھلائی۔ بھانے اندر حُکم اندر سب تُوں ہونا پئے مجبور، سر سکے نہ کھئے اُٹھائی۔ سماں بدلنا پرہہ دا ایہہ دستور، سدا سد اپنی کار کھائی۔ اٹھے

رتھا، آگے ہور اچے اوس پرماٲا دا ناں ہوئے مشہور، اونوں اللہ کہہ کے سارے ملاح لَین بنائیا۔ نانک نِرگن سرگن ہونا نور، ستنام دئے درڑائیا۔ گوبند ست دھرم وچ بھرپور، فتح ڈنکا دئے سُنائیا۔ پھیر کلجگ وچ ودھنا کوڑ، مورکھ مؤڑھ بنے لوکائیا۔ اُس ویلے حقیقت دے مالک نوں اپنی سرشٹی دی درشٹی نوں اِشٹی بن کے ویکھنا پئے ضرور، پورب لہنا دئے چُکائیا۔ ساچے سنتو بھگتو گُرمکھو پریمیو پیاریو تہاڈے اندر اِکو اُس دا نور، جس نور نال ایس تن وچ ہووے رُشنائیا۔ اِج دا پیار مُحبت وچ سارے کرو منظور، منظوری وچ وجے ودھائیا۔ سنت مہاتما رشی مئی صوفی آچاریئے جو اِکٹھے ہوئے پینڈا مار کے آئے دُور، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ ایہہ اوسے دی دھوڑ، جو دھوڑی ٹکے سب نوں دئے لگائیا۔ ویکھیو کوئی بنے رہو نہ مورکھ مؤڑھ، اندھ آگیان اندرون دینا کڈھائیا۔ پھیر ساریاں دے بخشے جان قصور، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی پروردگار سانجھا یار ولی اللہ الہی نور یا مُبین کہہ کے سب دا شکر منائیا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

دین دُنی دا ناتا ہووے اِک، ایکا مل کے وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے گئے بھوکھ، پیشینگوئی وچ سُنائیا۔ سب دا سانجھا یار ہر کرتار پئے دس، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ میل ملائے ہندو مُسلم سیکھ عیسائی من دی واسنا جت، کلپنا کوڑ دئے مٹائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان سب دا لہنا دینا لئے نچھ، پچیا کئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا آپ رہیا سُنائیا۔ سانجھا ناتا ہووے جگ، جگ جیون داتا آپ کرائیا۔ اوچ نیچ سارے سد، شاہ سلطان نال ملائیا۔ تن دیاں ونڈاں والا رہے نہ کئے اڈ، وجود دا جھگڑا دئے گوائیا۔ دین مذہب دی توڑ کے حد، گھر اِکو رنگ وکھائیا۔ جس گھر آتم پرماٲم دوویں رہے وس، مندر ساچا سوہیا پائیا۔ اوتھے ویکھن والی وی اِکو آگھ، دو نیناں راہ نہ کئے تکائیا۔ پریم پیار دا ہووے جس، سوہلا اِکو دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست دھرم دا ساچا راہ چلائیا۔ ست دھرم دی ساچی شادی، نام شادیا نے وچ کرائیا۔ پریم پیار دا سب دے اندر بیٹھا راگی، اترگی اپنا تال وجائیا۔ جنہاں دی اندرون سرتی جاگی، مایا ممتا موہ گئے مٹائیا۔ اوہ بنیا پریم ویراگی، ویری کوڑے باہر کڈھائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغی، پت پت پُنت اکھوائیا۔ آتما آتما جے اِک دوجے دا بنے ساچی، پھیر جھگڑا ت رہے نہ رائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دپ

سارے کرنے آندھی گوانڈھی، ہمسائے کر کے دینے وسائیا۔ سب دے کایا مندر اندر نام یدھان واڑ کے ڈھاڈی، ڈھولک پریم دینی کھڑکائیا۔
 رسم رواج اندر ویکھو انہاں نال کوئی نہیں جانجی، بندھو سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ دروپتی کہا میری کرشن بنا پت جاندی، پنچے پانڈو ہوئے نہ کھئے
 سہائیا۔ جنہاں دی انتر آتما اکو اوٹ تکاندی، دوجا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ سو محبت وچ سچ پریتی وچ ہووے باندی، بندنا کر کے سیس یوائیا۔
 رت سہنجی ہووے ٹھانڈی، اگنی ت نہ کھئے جلائی۔ ٹوں میرا میں تیرا جگت وبار وچ جے پتی ہووے گاندی، پتی وی اوہو راگ الائی۔
 ایہو کھیل ڈھراں دی، جو آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دھرم دا سانجھا راہ چلائی۔
 اکھئے ہو جاؤ کھتری براہمن شوڈر ویش، ذات پات دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ عیسائی مسلم متو کلمے والی ہدایت، جو حضرتان کری پڑھائیا۔
 جے مُرشد مُرید اُتے کرے عنایت، رحمت اک کھائیا۔ دھرم دی کرے ازمائش، پرچہ نام رکھائیا۔ سانجھی بناوے ربائش، مندر مسجد
 شودوالے مٹھ جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پھیر کریا کرے نہائت، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھکتو آگے سچ دی اُچے پیدائش، مورکھ موڑھ
 جنم نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا راہ اک پرگنائیا۔ ویکھو اکھئے ہو کے نیچ اوج، ذات پات بھیو بہاؤ دینا
 مٹائیا۔ ساچے پریم دی سمجھو سوچ، جو سنجم دئے پرگنائیا۔ دھرم وکھاؤ چارے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن ڈنک وجائیا۔ سب نے اپنے
 اندروں کڈھنا جھوٹھ، ممتا موہ دینا گوائیا۔ ست دے سچ دے بن جاؤ سپوت، پتا پُرکھ اکال اکو لینا منائیا۔ اپنے آپ ٹوں لو بوجھ، جو بوجھا
 دیک دئے جگائیا۔ کوئی بھیو نہ رہے گوجھ، پڑدا بجر کپاٹ اٹھائیا۔ ستگر کول اکو شبد جو دو جہاناں دوت، دتیا بہاؤ دئے گوائیا۔ تہاڈی
 اکو منزل اکو مقصود، اکو محفل سوہبا پائیا۔ بے شک تہاڈا وکھ وکھ تن وجود، اندر اکو نور رُشنائیا۔ سارے اوسے دی بخشش دا سمجھو
 کلبوت، جو پنچ تت دئے وڈیائیا۔ سماج وچ راج وچ رواج وچ جن بھکتو تہاڈا دینا اوس ثبوت، جس ٹوں ثابت کر کے دئے وکھائیا۔ سب دی
 توڑ کے حد حدود، بنا گرتھ بنا پنتھ بنا ویدی بنا منتر بنا پُران بنا انجیل کر تعمیل، تعمیر نویں رہیا بنائیا۔ جس دی کھیل کوٹن کوٹ اگنت
 سہنس، سنسا سب دا دئے مکائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش وشو بن جاؤ اک سرینس، کنبہ کائنات اک اکھوائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہو جاؤ
 ساچے ہنس، بڈھی کاگ دینی گوائیا۔ اک سمجھ لو انک، کایا ویکھو دوارا بنک، جتھے بیٹھا نرلیپ اٹنک، وجائے سچ نام دا ڈنک، کرے کھیل

بار آنک، انک کل دھاری اپنی کار کھائیئا۔ جس نوں لبھدے پھرن انتت، کھوجدے پھرن سادھ سنت، رسنا جہوا گاؤندے پھردے منت، سو
 سوامی صاحب بے انتت، بے پرواہ اک اکھوائیئا۔ سب نے دھرم پُجاری بن کے بُدھی دے بننا پنڈت، من دی کرے نہ کھئے پڑھائیئا۔ گڑھ توڑ
 دیو ہوئے ہنگت، بن جاؤ ساچی سنگت، جس سنگت وچ اکھ نال اکھ نہ کھئے رلائیئا۔ اک دی کرو متت، جو سب نوں دیوے ہمتت،
 تھادی وسیع ہو جائے سمت، سیا وچ تھانوں بند نہ کھئے کرائیئا۔ ویکھو کسے دے کدے نہ بنیو نندک، من دی کلپنا وچ کوئی نہ کریو چنت،
 چنتا غم نیڑ کھئے نہ آئیئا۔ وکار وچ شرع وچ شریعت وچ اصلیت وچ نوعیت وچ ولدیت وچ اقلیت وچ کدے نہ کریو علت، عالما وچ فاضلان
 وچ ودواناں وچ وگیاناں وچ گیاناں وچ دھیاناں وچ مہرباناں وچ شاہ سلطاناں وچ نمرتا وچ اپنا جھٹ لنگھائیئا۔ منکھ منش ماتو سمجھو نہ
 کوئی بیگانہ، سب دے اندر اکو وسے بھگوانا، جو سب دا مالک اکھوائیئا۔ تھادے ہتھ پھڑاواں دھرم دا نشانہ، جو جھولے وچ جہاناں، جس
 نوں دین مذہب کرن سلاما، آگے سماں ہونا ہور روانہ، مستی وچ بھگت ہوئے دیوانہ، دیوانی دا لالچ رہن نہ کھئے پائیئا۔ سُنو سچ دا سچ
 فرمانا، تھادا بھگتاں والا ودھانا، وحدت وچ عبادت وچ صداقت وچ رفاقت وچ لیاقت وچ مزاہمت کوڑی دینی کڈھائیئا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دھرم دینا اک جنائیئا۔ ست دھرم دا اپنا لؤ رستہ، رہبر اکو اک منائیئا۔ پچھلیاں ریتاں دا بٹھ دیو بستہ،
 سارے مل کے آگے ودھو چائیں چائیئا۔ پرہو دا پیار بڑا جے سستا، پیسے ٹکے دی لوڑ رہے نہ رائیئا۔ جیہڑا تھادے اندر سدا وسدا، او سے
 نوں اندر لینا ملائیئا۔ پھیر نظارہ لؤ اُس اکھ دا، جو اکھراں توں پرے کرے پڑھائیئا۔ جس گھر محبوب تھادا وسدا، پاربرہم پتپریشور نور
 نورانہ نور کرے رُشنائیئا۔ اوتھے جھگڑا نہیں کوئی رہنا الگ دا، وکھرا گڑھ نہ کھئے سہائیئا۔ اکو دیک جوتی جگدا، سورج چند نہ کھئے رُشنائیئا۔
 سو مالک تھادے نال سدا پھیدا، جگت نین ویکھن کھئے نہ پائیئا۔ اوہدا نور نورانہ جوتی جوت جگدا، جاگرت جوت سب دے کرے رُشنائیئا۔
 اُس دے کول سچ مُحبت پریم دا رنگن رنگدا، للاری اکو اک اکھوائیئا۔ اوہ اشنان کرائے آتم سروور جمن سُرستی گوداوری اکھی گنگ دا،
 جتھے تیرتھ تھان دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیئا۔ پھیر سُکھ لؤ اوس اند دا، جو نجانند نیج آتم وچوں پرگنائیئا۔ جن بھگتو تھادا باہروں جوڑا دو تن دا،
 جگت گرہستی جوڑ جڑائیئا۔ جو پریم پریتی اندر ہنڈھدا، دھرم دا مارگ اک رکھائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا

ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہو سُن لے میری گل، نیوں کے سیس نوائیا۔ ٹوں جگ جگ کریں ول چھل، اچھل اچھل تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل جل تھل، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ تیرا سندیشہ گھڑی پل، دو جہاناں حکم الاٹیا۔ ٹوں ساری دُنیا اندر فتور پوا دتا کولوں من، منسا دتی ودھائیا۔ دویس دویت دئی فرقہ پرستی سُنا کے وچ کن، کائنات دا رُخ دتا بدلایا۔ اکھاں والیاں نوں کر کے نیترا تھ، اپنا نور نہ کیسے دکھائیا۔ اگر ٹوں ہیں ہنگ برہم، پاربرہم ہو کے کیوں نہ برہم دا پڑدا لہیا۔ میٹ دے ترشنا تم، تت اپنا دے سمجھائیا۔ پون سواسی لیکھے لا دم، دامن پلّو اپنے دے پھڑائیا۔ چار ورنان بیڑا بتھ، چار گنٹ ایکا راہ چلائی۔ سچ پدارتھ نام دا دے دھن، جس نوں ٹھگ چور یار لٹ کدے نہ جائیا۔ سب دا وجود ہڈ ماس ناڑی کھل، خلق دے مالک کیوں پلک دے پچھے بہ کے اپنا آپ جُھپائیا۔ سچ مَحَبّت وچ سب دا سینہ سل، تیر نرالا اک چلائی۔ ویکھ کوڑی کریا کلجگ کل، کل کاتی ہوئی لوکائیا۔ سچ سنگھاسن اپنا مل، بے دردا دردیاں نال درد وندائیا۔ مذہباں دی ویکھ ڈونگھی ڈل، مُنہ دے بہار ڈگے بن تیری کریا باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی بن گئی جنگل جوہ اُجاڑ ویرانی جھل، تیری جھلک نظر کیسے نہ آئی۔ جے ساچے سنتاں نال مل کے ساریاں دا سانجھا سوال ہو جائے حل، پھیر نمبریاں دے نمبر دین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے پریم دا دیکھ جائے بل، آکاش پرکاش زمیں اسمان گگن گگنتر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء تیری ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دا رستہ لینا اپنائیا۔ ست دھرم کہے پرہم کس بدھ دیویں سہیوگ، جگتی دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ساچے سنتاں دس کے اپنا جوگ، جوگیشراں لواں اُٹھائیا۔ جو میرے پریم دا آتم پرما تم بھوگدے بھوگ، رس رسیئے دُھر درگاہیا۔ اوہ سندیشہ دیون لوک، لوکات شنوائیا۔ سب دا سانجھا اک سلوک، سوہلا دُھر درگاہیا۔ ساچے مندر جاوو پہنچ، جتھے منزل رہے نہ رائیا۔ دین دیا لا ملے خوئت، خصم اکو اک وڈیائیا۔ ست دھرم چلاوے راؤنس، چار ورنان گنڈھ پوائیا۔ گلوں شرع دا لاه کے توک، تکبر کوڑا دئے مکائیا۔ منسا موہ کڈھ کے کھوٹ، کھوٹے کھرے آپ بنائیا۔ دُھر دے نام دی لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو ویکھیو کتے پھسیو نہ ورن گوت، سچ دی گوت گوتم بدھ گیا سمجھائیا۔ جن تخت تاج چھڈ کے پراپت کیتی اک نرمل جوت، جیہڑی جوت سب دے وچ سمائیا۔ اُس نال مل کے سدا مانو اپنی مؤج، مجلس پریمیاں نال بنائیا۔ نہ پرما تم نہ آتما

دوویں ہوون کدے نہ فوٲت، تن وجودِ نانا کوڑ خُداِئیا۔ مُچھ داہڑی کیس جَنجو بودی دھوتی ٹکا تہمت سنت ویکھ نہ کریو ادوٲت، عداوت
 وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ تیرا کیہو جہا چلے رواج، رواداری
 کہن کھئے نہ پائیا۔ ابناشی کرتا کہے سب نوں اک دے کراں مُححتاج، لوڑ وند اک اکھوائیا۔ پہلوں سچ دا پرگٹ کر کے راج، راجے رانیاں تختوں
 لاپیا۔ محبوب دا مُحبت والا تاج، مہر نظر اک ٹکائیا۔ نام دا سچ تیار کر جہاز، لوکھات دیاں ٹکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا مار کے اک آواز،
 آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیا۔ پھیر کھول کے اپنا آغاز، راز پوشیدہ دیاں جنائیا۔ جنہاں دی لیکھے لگے نماز، نوازش وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جنہاں دا
 پُورا ہویا پُوجا پاٹھ، پٹھ اُنحان دی ہتھ ٹکائیا۔ جنہاں دا لیکھے لگے جوگ ابھاس، ابھاسی میل ملائیا۔ جنہاں دے انتر سچ ویراگ، ویری
 دُشمن لوں اپنائیا۔ جنہاں سب کچھ دتا تیاگ، ننکی پیریں بھجا واہو داہیا۔ اوہ سب دا سجن ساک، کرتا اک اکھوائیا۔ جس دی نہ کوئی
 دوس نہ کوئی رات، گھڑی پل نہ ونڈ وندا ئیا۔ سب دی سانجھی کر جماعت، نام اکھڑ اک سُنائیا۔ دھرم دی دے سوغات، کایا جھولی آپ
 بھرائیا۔ باہمی جوڑ کے نات، سگلا سنگ وکھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو ہو جائے سماج، سمجھ وچوں سمجھ لئے بدلائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے رنگ وچ رنگائیا۔ ست دھرم کہے اے پرہو کیوں تن وجودِ نانا جُڑدا، بیہو دینا گھلا ئیا۔ کی کھیل
 سچے ستگر دا، ست ست نال ملائیا۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ لیکھا دُھر دا، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ جو پریم وچ پیار وچ تن وجودِ وچ
 جُڑدا، جوڑی جگت والی بنائیا۔ اوہدے اندر راگ اُچے اوس سُر دا، جو سُر تی ناد شبد نال وجے ودھائیا۔ اوتھے گھاٹا نہیں کوئی تھڑ دا،
 بھکھا ننگا نہ کھئے وکھائیا۔ ایہو کھیل دیوت سُر دا، مانس گرُمکھ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریم وچ نیم
 اپنا دئے بنائیا۔ سچ دھرم دا کیہڑا نیم، نمرتا وچ جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے دُشٹ دمن نے کیتا اُپر ہی، ہمت اک جنائیا۔ اوہ گوہند وچ پریم، جو
 شبدي رُوپ دئے سمجھائیا۔ جے کوئی اُس دا کرے دھین، دھیان وچ رکھائیا۔ ماٹی ہو کے رین، نمرتا وچ سمائیا۔ درس دیکھائے مُکٹ بین، کول
 نین ہونے رُشنائیا۔ سب دا سوامی نر نرائن، نرکار اک اکھوائیا۔ جس دے کول نام پارس بناؤن والی رسائن، لوہا کنچن دئے بدلائیا۔ اوہدا نُقطہ
 نہیں کوئی عین، عین اپنی کل ورتائیا۔ الفیے نہیں طرفین، دو طرفی کار نہ کھئے کھائیا۔ جو بالمیک لیکھیا وچ رمائن، رام راما جوڑ جُڑائیا۔ جو

کرشن ارجن وکھایا نین، وراث اپنا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست دھرم کہے میرے نرنکار، تیری بے پرواہیا۔ تیرے در سنک سنندن سناتن ویکھے سنت گمار، چارے بیٹھے سیس نوایا۔ براہ بن در بہکھار، یگے پُرش دھیان لگائیا۔ ہاو گریو کرے نمسکار، نر نرائن تیری سرنائیا۔ کیل من ہو اُجیار، دتا ترے جھولی ڈاہیا۔ رکھو دیو پاوے سار، پرتھو آسا اک جنائیا۔ متس دے تیری دھار، جلدھارا سوہیا پائیا۔ کچھپ نور تیرا اُجیار، دھنتر تیری دے گوہیا۔ باون تیرا کھیل اپار، ہری گز لئے ترائیا۔ نر سینگھ ہو اُجیار، بھگت سہیلا گود اٹھائیا۔ ہنس ہو بولے جیکار، مانک موتی سوہیا پائیا۔ تیرا کھیل اپار، شاستر سمرت وید پُران ڈھولا گائیا۔ پرس رام بنا کے دھار، براہمن برہم اک جنائیا۔ رام راما لے اوتار، تریتا جگ اپنی کل ورتائیا۔ جنک سپتری کر پیار، سیتا ست دی لئی اُچائیا۔ وید ویاسا کر کے خبردار، کوار کنیا بھاگ لگائیا۔ سب دا ویتا بن لکھار، پُران اٹھاراں گیا درڑائیا۔ کاہنا کرشنا پاوے سار، مہاسارتھی ویس وٹائیا۔ بھگتاں دے آدھار، بدر سُداما پار کرائیا۔ دروپتی لج رکھے وچ سبھا داتار، مہر اپنی نگاہ اٹھائیا۔ بڈھی بودھ دے آدھار، گوتم بڑھ دے نال پرگٹائیا۔ موسیٰ کوہ طور کر اُجیار، نورو نور نور چمکائیا۔ عیسیٰ اسم دے اگم اپار، ست اکلوتا جگت سنائیا۔ محمد حمد وچ کر اُجیار، کلمہ نیار اک پڑھائیا۔ گُفت شنید کر گفتار، جُست جو اکو دے سمجھائیا۔ نانک زرگن سرگن ہو تیار، ترے گن اتینتا پھیرا پائیا۔ ایکا جوت نور اُجیار، گوبند ڈنکا ڈنک سنائیا۔ بھگت اٹھاراں ہو مہربان، محبوب اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی تیرا بھو کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم کہے کی دیویں دات، پرہہ ساچے دے جنائیا۔ کی ہن وی کوئی ہووے بھگت پرہلاڈ، پچہ دھروہ وانگ پرگٹائیا۔ کی جنک والا ہووے سماج، امریک درباشا کھیل کھلائییا۔ کی بدر سُداما ہووے ساتھ، ہری ہر پڑدا دینا اٹھائیا۔ کی ہری چند ورگا کرے کوئی ساچا راج، تاج چھڈ کے گھر نیچاں سیو کھائیا۔ کی جے دیو ورگا کرے کوئی پاٹھ، جو پاتر پاتر ونہ وکھائیا۔ کی نامدیو ورگا ہووے کوئی ساک، جو بہتر وار درشن کر کے خوشی منائیا۔ کی سین نائی ورگا ہووے کوئی داس، آپ داس بن کے راجے در تے جائیا۔ کی زویداس ہووے تیرے پاس، جو پانہا گنڈھ کے جھٹ لنگھائیا۔ کی کبیر اپنی بھیٹا تیرے آگے کرے لاش، تن وجود کرے صفائیا۔ کی پاپن گنکا دھووے داغ، دُرمت میل مٹائیا۔ کی بدھک پیار کرے ساچ، جو تیر

نشانہ چرن لگائیا۔ کی پوتنا کریں گھات، جو موہن مئے کاہن پائیا۔ کی پار اُتاریں اجامل بدمعاش، ناؤں نرائن اک درڑائیا۔ کی صوفیاں پوری کریں خواہش، جو اناالحق نعرہ گئے لگائیا۔ جنہاں تن اُتوں تڑایا ماس، مستی تیری وچ سُنائیا۔ سو سارے تیرے داس، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ اک میری ارداس، بینتی دیاں سُنائیا۔ پہلوں کلجگ کوڑی کریا کر ناس، کھنڈا کھڑگ نام اُٹھائیا۔ پھیر ساچے بھگتاں کر پرکاش، ساچے سنت لے اُٹھائیا۔ سارے اکٹھے ہو کے تیرے نام دی پاون راس، گوپی کاہن آتم پر ماتم بنائیا۔ سب دا اک ہووے وشواس، وشا دوجا نہ کھئے جنائیا۔ تینوں تیرے کرن تلاش، کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ تیرا تُوں ہووے پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ وجے آگتی ناد، سوئی سرت جگائیا۔ نظر آئے برہماد، برہمانڈ پڑدا دے کھلائییا۔ آگے ساچنا ساچی ساج، سجن بن کے ہو سپھائیا۔ جے ست دھرم دا شروع کرنا رواج، راجا پر جا اکو جوڑ جڑائیا۔ تیری پھلواری تے تیرا باغ، باغیچے دے مالک باغبان ہو کے سب دی سیو کھائیا۔ ساچی جوتی دا جگا چراغ، چراگاہاں وچ بھئے رُسنائیا۔ تیری سریشی تیری دریشی تیری دُنیا رکھیاں مُنیاں دا بنا سماج، سسے وچوں سماں دے بدلایا۔ سب دا رُوح بُت ہووے پاک، پاکیزہ نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرے ہتھ سب دی واگ، رتھواہی بن کے جدھر چاہیں ادھر لئیں بھوائیا۔ بھگوان کہے اوہ ست دھرم، کی میں رتھواہی، رتھ چوراسی لکھ چلائییا۔ ست کہے پرہہ تُوں بے پرواہی، تیرا بھیمو کھئے نہ پائیا۔ تینوں سارے مندے ساچا ماہی، مالک اک اکھوائیا۔ کدے ملیں تے کدے کریں جدائی، ملنا وچھڑنا اپنی ریت بنائیا۔ کدے بودھ گیانی کدے بنیں شوڈائی، امیری غریبی دوویں راہ چلائییا۔ کدے راجا شہنشاہ تے کدے بنیں نائی، دہائی اپنے نام کرائیا۔ کدے جٹ بن کے کریں واہی، دھتے رنگ چڑھائییا۔ کدے گوبند بن کے بوٹا پٹیں کاہی، کدے سینتا بنان وچ گھٹھائییا۔ کدے رُکتی کھوہ کے بل وکھائی، ایہہ وی اچرچ کھیل بنائیا۔ کدے مُنہ دے بہار ڈگ کے دئیں دہائی، کدے صلیب پھاسی گل دے وچ لٹکائییا۔ کدے نبی بن کے کریں لڑائی، چار یاراں جوڑ جڑائیا۔ کدے پھریں واہو داہی، بھجیں دو جہاناں چائیں چائیا۔ کلجگ اتم کھیل جس نوں سمجھے کھئے ناہیں، بدھی وچ نہ کھئے لیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل کھلائییا۔ ست دھرم کہے مینوں ویلا یاد آیا ارجن، عرض دیاں سُنائیا۔ جس ویلے چوتھا جگ شروع ہونا سی وید اتھرن، اتھرو نیناں وچوں وپائیا۔ گھاؤ ہویا ارین کھرن، گنتی گنت نہ کھئے گنئییا۔

اک اکشوبہنی دا لیکھا اٹھائی لکھ انگنتی دا وزن، تولا تول نہ کھئے بنائیا۔ بھائی بھائیاں نالوں کر کے وکھ، دوویں دھراں دتے لڑائیا۔ نہ شستر
 پھڑیا ہتھ، راساں نال سب نوں لیا گھنائیا۔ جس ویلے ارجن رتھ توں اتر کے چرناں گیا ڈھٹھ، نیوں کے لاگا پائیا۔ کرشن اپنا ہتھ رکھ کے
 اُتے پٹ، دوہرا تال دتا وجائیا۔ کیتا کھیل اپنا نٹوآ نٹ، سوانگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ سُن ارجن، ارجن کہے نہیں، بینتی اک جنائیا۔ کُچھ لیکھا دس اپنے حساب
 کھاتے وچوں ویسی، جتھے قلم دوات لیکھ کھئے نہ شاہیا۔ بھگوان کہا ارجن اوہدی رسم چلنی تویں، نواں راہ پرگنائیا۔ تیرے پیار دی پا کے
 صحیح، سچ دیاں جنائیا۔ اودوں کسے نے پنڈتاں نوں کھواؤنی نہیں تسمئی، کھیراں دا پیر نہ کھئے منائیا۔ کُچھ یاد آ گیا جیہڑی کتھا بھرت نوں
 دسی کیکئی، اندر وڑ سمجھائیا۔ پچھو میں رام دی ماں متریئی، ککھ دا جمیا اکو نظری آئیا۔ میں دسرته نال گل پکی اک کر لئی، جہنوں موڑ
 نہ سکے رائیا۔ آہ ویکھ لے میری بھئی، جو پہیا رتھ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ارجن کہے
 پرہو میں سُن لئی تیری اندروں گیتا، اٹھ دس وجے ودھائیا۔ کُچھ حُکم دیوے سینتا، رام دئے دُہائیا۔ اکھاں چُک کے ارجن تگ لے نال
 نیجھاں، کلجگ ویکھ وکھائیا۔ اُس ویلے پرہ نالوں تُنیاں سب دیاں مات پریتاں، پریتم سچ نہ کھئے ملائی۔ جھگڑا پینا مندر مسیتاں، شودوالے
 مٹھ گرو دوار گرے ونڈ ونڈائیا۔ سب دیاں اندروں بدلنیاں نیتاں، ست سچ نہ کھئے کھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں وارو واری سب نوں مل جانیاں
 تواریناں، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ انت دی کریو اک اڈیکا، جو بن اپنے اُپر نہ کھئے رکھائیا۔ کسے دوارے منگن نہ جاوے بھیکھا، بھیشم پتاما گیا
 سُنائیا۔ کِریا چارج تِن مار کے لیکان، درونا چارج نال مل کے کری صلاحیا۔ درباشا جنگل وچ کھیل کر کے انڈیٹھا، جھگڑا کرشن نال جنائیا۔
 بھگون کہا اوس ویلے ارجن بھگتی بھاؤ توں سب دا خالی ہونا کھپسا، خالص نظر کھئے نہ آئیا۔ ارجن کہے ایہہ کون وقت، بھگون کہے اوہ بیس
 پسا، ویہویں صدی ویکھ وکھائیا۔ سب نوں بھلنا راگ چھتیسا، چھتردھاری دھرم وچ دھرم نہ کھئے بنائیا۔ ناما کہے اوہ کھیل میرے بیٹھلو
 بیٹھا، جو میری چھپر چھن چھپائیا۔ اوس نے سب دا بدل دینا طریقہ، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ وصیت کرے بن وسیقہ، لکھن پڑھن دی
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس ویلے دھرم دواریاں وچ سیاست نے ماریاں چیکان، سارے روون مارن دھاپیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال کرے سچ

پریتا، پریتم ہو کے ہوتے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو کھلائیا۔ ارجن کہے جے مندر مسیت گرو دوار مٹھ پے گیا جھگڑا، کی کرو لوکائیا۔ بے بھگون ترلوکی ناتھ دس بھیو آگلا، آگے دے جنائیا۔ جس طرح مُنی سُشیل نے کہا دو جے نمبر دیاں توں جگ کہے پغلا، اوہ پغلا تیرا نام دھیائیا۔ تے جیہڑے باہروں بنے رہن پغلا، میرے وانگ چٹے بستر پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنی کار کھائیا۔ بھگت کہے اے میرے بھگوان، ارجن آسا پور کرائیا۔ کچھ بخش کے دان، کلجگ جیواں جھولی پائیا۔ کرشن نے اندر اُپر پرے توں پرے کر دھیان، پارپریم دا لیکھا برہم دتا سُنائیا۔ اُس ویلے سارے ہون حیران، حیرانی ہر گھٹ اندر آئیا۔ مذہبی دوارے بن جان جگت دی دکان، مُلا شیخ مساک پنڈت پاندھے گرتھی پنتھی اپنا ہٹ چلائیا۔ پھیر کرپا کرے آپ مہربان، مہر نظر آگھ اُٹھائیا۔ ست دھرم کر پروان، ساچا راہ اک بنائیا۔ بھگت دوارا پرگٹ کر کے وچ جہان، جگ دے وچھڑیاں لئے ملائیا۔ جتھے نہ کوئی ہندو سیکھ عیسائی نہ کوئی مُسلمان، پارسی بودھی جینی دسن بھائی بھائی۔ ست دھرم دا اوتھے مُنیاں نے کر دینا فرمان، فرمانبردار ہو کے سارے پرہ دی سیو کھائیا۔ ایہ بن جائے اوہ ودھان، جس دی ترمیم وچ قلم سکے نہ کھتے اُٹھائیا۔ تقسیم رہے نہ کھتے شیطان، زیر زبر ساری دین گوائیا۔ واحد اک سمجھ رمز بُدھی وچ آوے انسان، انسان انسانیت سب دے اندر ٹکائیا۔ ایہ کرشن دا بیان، ارجن دا دھیان، دو جادسن والا نظر کھتے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا کھیل کھلائیا۔ ارجن کہے کیوں میرا چلاؤندا رہوں رتھ، میری سیو کھائیا۔ کرشن گھاہ دے اُتے بہ کے جھٹ، سہج نال سُنائیا۔ رکھ کے پٹھ ہتھ، اندروں آگھ دتی کھلائیا۔ ارجن بھگت بھگوان نہیں وگھ، دوہاں دا اکو گھر سوہا پائیا۔ مین ہُن مارگ رہیا دس، کلجگ وچ بھگتاں دے اندر وڑ کے اُنھاں دا رتھ چلائیا۔ تسیں میرا گاؤندے جس، پھیر مین بھگتاں دا ڈھولا گائیا۔ نرگن نور جوت کر پرتکھ، پرشناں دا لیکھا دینا مُکائیا۔ اکو نام ندھانا نوجوانا کر پرگٹ، جگت دے پرگنے دینے مُکائیا۔ سچ دا کھول کے ہٹ، دھرم دی دات اک ورتائیا۔ جو آوے سو لاہا جاوے کھٹ، منکھٹو رہن کھتے نہ پائیا۔ کیوں مُنی نے کہا پرہو سدا سادہ جٹ، ساڈے اندر وڑ کے روزی رزق رحیم ہو کے دیوے چائیں چائیا۔ کچھ لیکھا رام نے جانا جیہڑا بیٹا دسرتھ، پنچوٹی وچ لچھمن دتا سُنائیا۔ اک سُکی ٹہنی کٹ، کٹاکش دتا لگائیا۔ سیتا بول پئی جھٹ، سوامی ایہ کی کھیل ورتائیا۔ رام کہا سیتا آہ ویکھ میرا ہتھ، درد نال

بھریا نظری آئی۔ کلجگ وچ میرا پیار میریاں جانا چھڈ، مندر وچ سیتا رام کہہ کے مایا ممتا وچ ہون ہلکائی۔ پر میں رام، ہر گھٹ وسیا رام، سب توں نیارا رام ہو کے دینا دس، ظلم اپرادھ و بہچار ڈراچار بھرشٹاچار و کار ہنکار موہے کدے نہ بھائی۔ اوس ویلے پرہ دی کھیل ورتے وچ سنسار، کلمہ ویکھے تھائوں تھائی۔ پھر رام دے نام نال کٹ دینی کوڑی دھار، دھرتی دھرت دھول دھول اُتے ست دھرم دینا لگائی۔ جیہڑے میرے ہون پیارے سگریو دے بھتیجے انگد ورگے دلارے، اوہ مٹیاں دا روپ وٹائی۔ دھرتی نوں دین ہلارے، گکرماں نوں دین پچھاڑے، بھاگ لاؤن وچ اُجاڑے، اُجڑیاں دین وسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا دئے مکائی۔ سیتا کہے میرے رگھپت، رگھونسی رگھناتھ مینوں دے جنائی۔ رام کہہ سیتا کیسے وچ دسدا نہیں ست، ستیا نظر کھئے نہ آئی۔ سب نوں بھلنی برہم مت، برہم ویتا برہم نہ کھئے جنائی۔ جگت وکار نے اندر پاؤنی نتھ، سکے نہ کھئے پچائی۔ ودواناں نے کتھا کرنی رسنا نال کتھ، اُچی کوک کوک سنائی۔ تھوڑے سے بعد اوہ وی جان چھڈ، روٹیاں کارن پیٹ وجائی۔ جدھر مایا ملے ادھر سادھو وی جان نٹھ، چیلیاں دے پچھے مٹتاں کر کے اپنا جوڑ جڑائی۔ سیتا کہے مہاراج کی ایہہ سماں آوے وت، بے وطن ہوئے لوکائی۔ رام جی ہتھ اُتے ہتھ مار کے پئے ہس، جس سیتا تینوں تے مینوں بناں وچ دتا بھوائی۔ اوہ رام سدا سمرتھ، جو تتاں والے گر اوتار پیغمبر مات پرگٹائی۔ اوس ویلے کیسے دا چلنا نہیں کوئی وس، سے دا چکر سب تے دینا لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ وکھائی۔ لچھمن سب کچھ رہیا سندا، پھر کروٹ لئے بدلائی۔ اے پرہو کون ایس نوں چھان دا پُن دا، جو دھرم ادھرم ویکھ وکھائی۔ میں تے جگت ویکھدا کھیل نرگن سرگن دا، دوُجا نظر کھئے نہ آئی۔ رام کہہ بھئی لکشمین ایہہ کوئی سوڈا نہیں ملّ دا، قیمت والا ونج نہ کھئے کرائی۔ ایہہ کھیل اوس مالک گل دا، جو گل عالم وچ بالم بن کے کھیل کھلائی۔ جس دا ست دھرم نشانہ جھلدا، وشن برہما شو دیوت سُر جس دے نشان تھلے سیو کھائی۔ اوہدا کھیل اک برہمے والے نابھی کول پھل دا، جس دے وچ جھرنا رہیا جھرائی۔ اوہدا بوٹا کدے نہ ہلدا، رام کہے لچھمن جو بھگت لئے اُپجائی۔ جے کوئی سکھ لے لئے اوس دی چرن دھول دا، دکھ دا لیکھا دئے مکائی۔ سکھ مان لئے اوس کنت کنتوہل دا، جو سیتا سب دی سیتا سرتی رہیا پرنائی۔ اوس دا کھیل سدا اصول دا، نیم وچ قاعدے وچ مریادا وچ مریادا پُرشوتم ہو کے اپنی کار کھائی۔ اوہ کیسے توں پیسے ٹکے نہیں وصولدا، سیتا کہے رام

کی کردا، رام کہے بھگتاں آگے پریم دی جھولی ڈاہیا۔ پرہو کوئی مالک نہیں چنگی والے محسول دا، چنگی خانے سارے دئے مٹائیا۔ ایہہ کوئی لیکھا نہیں کیسے مضمون دا، دُھر دے رام دی رام دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا رہیا سُنائیا۔ سینتا کہے پرہو کیوں پھریئے وچ بنباس، بھکھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ رام کہا آ جا میرے پاس، کچھ تینوں دیاں دکھائیا۔ تھوڑی جہی میٹ آنکھ، سر سیس اُتے ٹکائیا۔ پہلوں دتا اوہ پرکاش، جس پرکاش وچ پرکاش سوہا پائیا۔ پھیر ہور کیتا وکاس، دوپر ڈگمگائیا۔ کرشن ہو کے بھگتاں دا رتھ چلاوے آپ، راساں اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ سینتا دے اندر تھوڑا آیا پسچاتا، ایہہ کی کار کھائیا۔ رام نے پھیر کہا کچھ ہور آگے جھاک، تینوں دیاں دکھائیا۔ سینتا دا کھول کے تاک، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ کلجگ دی چوڈھویں صدی وچ دے نہ کھئے انصاف، دروبی دروبی خلق خدائیا۔ نہ کوئی مائی تے نہ کوئی باپ، پتا پوت کرے لڑائیا۔ بھین بھائی تے بھائی بھین ولّ لین جھاک، ایہو جہا سین دتا دکھائیا۔ استری کوئی نظر نہ آوے سینتا جیہڑی تیرے وانگ پھرے وچ بنباس، پتی برتا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساری دُنیا اُترے اندریاں دے گھاٹ، کوئی وِرا سادھو پچ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ہتھیرے مالا منکے پھیر کے جے سینتا رام دا کرن پاٹھ، سینتا سرتی میرے نال نہ کھئے پرنائیا۔ سینتا کہے مہاراج کی ایہہ تہاڈا سچ ہووے واک، بھگون کہا سچ دی کتھا سُنائیا۔ سینتا کیسے دا نہیں رہنا اتفاق، مُحبت وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم دا رہنا نہیں کوئی راج، راجے شترُو رُوپ وٹائیا۔ لچھمن آگوں کہے کی پھیر ہووے مہاراج، پڑدا دینا کھلائییا۔ رام ہوئی جہی دسیا وچ آواز، سہج نال سمجھائیا۔ اوس ویلے کِریا کرے آپ، جیہڑا جگت آگھاں نال نظر کیسے نہ آئیا۔ سرشٹی دا میٹ دیوے پاپ، پت پُنت بنائیا۔ اوہ سچیاں سنتاں دا بنا کے ساتھ، چاروں گنٹ کرے شنوائیا۔ اوہ تھالاں وچ دیوے پا کے جگت آرتی دی پاوے کوئی نہ راس، گھرت نال نہ کھئے وڈیائیا۔ اندر وڑ کے کھولے تاک، پڑدا دئے چُکائیا۔ جتھے سدا ڈگمگاہٹ، اٹھ پھر ہووے رُشنائیا۔ منزل میٹ کے واٹ، پاندھیاں پندھ دُور کرائیا۔ سینتا اک پانی دا دے گلاس، سری رام جی منگ منگائیا۔ لچھمن کر کے جھٹ تلاش، جل ٹھنڈا لے کے آئیا۔ رام دوہاں نوں کہا اکٹھے ہو کے ہتھ جوڑ کے نِمسکار کر کے پُورا کرو وشواس، واسطہ رام نال جُڑائیا۔ ٹہانوں دکھ کوئی نہ رہے بنباس، میں سدا تہاڈے پاس، میتھوں پرے نہیں کوئی خاص، ہُن میں تتاں والا باہروں تے اندروں پُرکھ ابناش، ابناشی دا رُوپ وٹائیا۔ لچھمن میں نہیں ہونا باش، ایہہ تن ماتا پتا دا دھرتی توں

لیا تے دھرنی اُتے دینا جلائیآ۔ میرا اوس تھان نواس، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ پھیر مُڑ کے آجاواں آپ، بن کے رتھ رتھوہیا۔ ارجن دا ہووے
 ساتھ، بنا جوڑی توں رام رہن کدے نہ پائیآ۔ ایہہ کھیل کراں ساکھیات، دواپر ویکھ وکھائیآ۔ کلجگ اتم نرگن نور جوت کراں پرکاش، وید
 ویاس ربیا سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا رہیا اٹھائیآ۔ ارجن کہے پرہو توں میرے ویکھے تیر کمان، چلے زور
 نال چڑھائیآ۔ بھگون کہے واہ میرے بلوان، ایہہ تیرے وچ وڈیائیآ۔ اوئے ارجن جے استری ناری ودھوا رنڈی ہو جائے وچ جہان، اوس نوں
 انگلاں والی تگے لوکائیآ۔ ارجن ہو گیا حیران، حیرانی اندر ڈیرہ لائیآ۔ جاں ویکھیا ساڈھے تن کروڑ رچیا نظری آیا کاپن، بنا کاپن توں ارجن
 دا تن وجود کم کیسے نہ آئیآ۔ نیوں کہ نمسکار کیتی میں بال نادان، بچہ نڈھا تیرا اکھوائیآ۔ کرشن کہا ایہہ تیری میری پہچان، دوویں مل کے
 سانجھا جھٹ لنگھائیآ۔ نہ میں رتھوہی نہ رتھوان، میں مالک گل جہان ٹھاڈا رستہ کیتا آسان، سیوادار ہو کے ٹھاڈی سیو کھائیآ۔ ایہہ رستہ
 دسنا نمرتا وچ غریبی وچ حلیمی وچ رہو وچ جہان، وڈیائی کم کیسے نہ آئیآ۔ جے اکھ نال تکنا تے تگو سری بھگوان، جے من نال نسن تے
 پوجو دھرم استھان، جے تن کوٹھے وچ وسنا ممتا شرع نہ رہے بے ایمان، پھیر ارجن توں میرا میں تیرا ساچا سجننا، خوشی پیار دا دیواں دھوڑی
 مجنا، نام نیتر گیان پاواں کجلا، نج نین چکشو شو نیتر اکو دیاں گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیآ۔ ارجن
 کہے کی کلجگ ورتے کل، کل دے مالک دے سمجھائیآ۔ کرشن کہا ایہہ میرا ول چھل، دھر دی بان چلی آئیآ۔ جس ویلے ویلا وقت آوے
 اوسے ویلے کراں گل، پہلوں اپنا آپ آوٹ نہ کھئے کرائیآ۔ ارجن کرماں دا سب نوں دینا پھل، نہکرمی ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ بھگتاں دا میٹنا
 دویت والا سل، دئی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جاتا ہو کے اندر جاواں رل، رل مل اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ جیہڑا لہنا دینا پورب لیکھا راہے بل،
 اوہ سمگری کلجگ وچ گرمکھاں کولوں ورتائیآ۔ نام سندیشہ دھرم دوارے دا گھل، گھائل قائل کراں سریشٹ سبائیآ۔ جے کوئی سچ دے
 مارگ جائے چل، چلدیاں چلدیاں راہ وچ نہ کھئے اٹکائیآ۔ سینتا پھڑ کے گلاس جل، بھگون دے چرناں اُتے دتا ٹکائیآ۔ بھگون نے اگوں ہتھان
 نال لیا ٹھلا، ہتھ ہتھ اُتے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان پڑدا آپ چکائیآ۔ جل کہے کیوں مینوں پرہو چکیا،
 بھو دینا گھلائیآ۔ نمرتا وچ پچھیا، نیوں نیوں سپس جھکائیآ۔ بھگون کہا کلجگ انت سریشٹی دا بوٹا دے سکیا، بن رام دے پانی ہرا نہ کھئے

کرائیا۔ اوس ویلے بڑیاں صفتاں نال راگاں نال سازاں نال سب نے پڑھنیاں گرتھیاں والیاں تُکیا، اُچی بول بول سُنائیا۔ جس ویلے پرہ نے اوبناں نوں پُچھیا، اپنا آپ سکے نہ کھئے بچائیا۔ جل کہے اے پرہو کی کوئی تیرے نالوں وی رُٹھیاں، رام نے تھوڑا دتا بلائیا۔ گلاس دے وچ رکھ کے گوٹھیا، پھیر باقی چارے اُنکلاں دتیاں جُھپائیا۔ او پانی اوہ ویکھ چار وید دا گیاتا میرے نالوں رُسیاں، راون دئے دُہائیا۔ جل کہے پرہو تینوں کیوں نہیں آؤندا غُصیا، گستاخی اندروں دے مُکائیا۔ رام کہے ایہ دُھر دا ور جس دے کارن میں لوکھات وچ اُٹھیا، رام دا رُوپ وٹائیا۔ جل ایہ سب دا بوٹا جانا پُٹیا، بنا رام توں رام دی پئے دُہائیا۔ سیتا ویکھ کلجگ سب دا دسے کایا خالی تھوٹھیا، امرت جل نظر کیسے نہ آئیا۔ ساریاں نے مایا ممتا نال ہوئے ہنگتا نال وشیاں وچ رنگ ماننا نال جھوٹیا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ اوس ویلے رام دا رام نور نورانہ اپنی دھار وچوں آپے آوے پُٹھیا، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ اوہ میل لوے جیہڑے کرم کر کے تئیا، تئیاں گنڈھ پوائیا۔ اونے چر نوں اک گڈریا اُتھوں سیتا پھل دا لے کے آ گیا گچھیا، پنج پنج نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رھیا کھلائیا۔ سیتا پھل کہے میں ہویا پھلی بھوت، پنج بھوت ملے وڈیائیا۔ میرا تانا پیٹا اکو سوت، سوتردھاری دیا کمائیا۔ میں کر کے آیا کوچ، کوچا گلی پھیرا پائیا۔ ویکھ مینوں ایہ پُرانا دکھ، دکھ درد نہ کھئے مٹائیا۔ دھن بھاگ جے مینوں کیسے لیندا چُک، رام دی بھیٹ چڑھائیا۔ میں تک کے ایس دا مُکھ، اپنا جنم لیا بدلایا۔ ایسے کارن گرو گوبند نوں پرگٹاؤ نے پئے پنج سَت، جنہاں نوں پنج پیارے کہے کے سارے گائیا۔ سیتا کہے پرہو دس ہور کچھ، بھيو ابھید کھلائیا۔ رام کہے میں اوس ویلے ت وجود نہیں رکھنا، سریر نہیں رکھنا، اپنیاں سنتاں بھکتاں دے کایا مندر اندر وچ لکنا اوس گٹھ، جنہوں جگت آگھاں والا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اندرے اندر لوں پُچھ، شبد شبدی دھار ملائیا۔ سچ دی دے کے سچ، سَت دے نال کران گُرمائیا۔ بن کے ابناشی اچت، چیتن سرتی دیاں کرائیا۔ سیتا جگ چوکرے رام دی منزل گئی کدی نہیں مُک، پاندھی دا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائیا۔ سیتا کہے پرہو کی پھیر آؤگے۔ اپنی دیا کماؤگے۔ سَت دا ڈنک وجاؤگے۔ برہم مت دا سبق پڑھاؤگے۔ نج نیتر اکھ دا پڑدا لاہوگے۔ اُجڑی دُنیا پھیر وساؤگے۔ جنگل بیلیاں وچ پھر کے جھٹ لنگھاؤگے۔ کی سیتا اپنی نال لیاؤگے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، کی اگلی راس رچاؤگے۔ رام کہے میں

آوانگا۔ نرگن سرگن کھیل کھلاوانگا۔ کاہنا کرشنا رُوپ وٹاوانگا۔ سیس تاج اک ٹکاوانگا۔ مُکند منوبر لکھی نرائن آپ اکھواوانگا۔ بھگت
 سُہیلا بن کے سوہیا پاوانگا۔ غریب نمانے گود اٹھاوانگا۔ ہنکاریاں گڑھ ٹڑاوانگا۔ کنیا دی لاج رکھاوانگا۔ جمن تے سوہیا پاوانگا۔ گوپیاں
 دی راس رچاوانگا۔ نج نیتر لوچن نین اکھ کھلاوانگا۔ مُکٹ بین سوہیا پاوانگا۔ تخت تاج سرب اٹھاوانگا۔ دھرم جیکار اک جواوانگا۔
 بھگتاں دا رتھواہی بن کے رتھ چلاوانگا۔ گیتا دا گیان اٹھ دس، اٹھاراں ونڈ ونڈاوانگا۔ امرت دے کے رس، نجھر جھرنا اک جھراوانگا۔ اتم
 سب کچھ کر کے بھٹھ، شاہ سلطاناں خاک ملاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھاوانگا۔ رام کہے میں
 جُگ جُگ ویس وٹاؤندا ہاں۔ جُگ چوکڑی کھیل کھلاؤندا ہاں۔ بودھ رُوپ آپ دھراؤندا ہاں۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کل ورتاؤندا ہاں۔ نانک
 گوبند ڈنک سناؤندا ہاں۔ پھر اپنا آپ جناؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دھار اک
 سناؤندا ہاں۔ سیتا، میں تیتی اوتار عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوبند کھیل کھلا کے جاواں چھپ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سرشٹی وچ ہو
 جائے اندھیر گھپ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ کے کوئی ہوئے دا مٹا سکے نہ دُکھ، کیوں وشواش گھاتی ہوئے
 لوکائیا۔ دھرم دوارے رہے نہ کوئی سچ، ٹھگ چور یار دھیاں بھیناں لین تکائیا۔ جگت سادھاں سنتاں دے بھیکھاں والے پھرنے وگ،
 اوہناں دا واگی نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھو چار کُنٹ لگی آگ، آگنی آگ نہ کھئے بھجائیا۔ سیتا کہے مہاراج، کی پاپ دی وی کوئی حد، ایہ
 وی بھيو کھلائییا۔ رام کہا سُن لے میرا ند، جو شبد والا سُنائیا۔ جِناں چر ایہ کھیل نہ ہووے وچ جگ، اوہناں چر رام نوں آؤن دا کل
 وچ کوئی موقع دیوے نہ رائیا۔ پھیر سارے دُکھاں وچ لین سد، او دُھر دے رام، او دُھر دے کاہن، او دُھر دے امام، او دُھر دے بھگوان،
 دُھر دا دے دان، تیرا دھرم جھلے نشان، نشانے سارے دے مٹائیا۔ تُوں داتا مہربان، کیوں وچ واڑیا سب دے شیطان، شرع کیتی بے ایمان،
 ثابت رہیا نہ کیسے دا ایمان، ایہ سارے تیرے انسان، کیوں انسانیت دتی گوائیا۔ سیتا اوس ویلے پھیر مینوں اپنے بھگتاں دی ضرور کرنی پئے
 پہچان، جوتی جاتا ہو کے پھراں وچ جہان، کایا دے مندر ویکھاں چھڈ دیواں جگت مکان، مندر مسجد شِودوالے مٹھ گروڈوار کدے نہ
 جائیا۔ میرا جدوں بنیا سُنجننا بھگتاں دے نال ودھان، کرشن تے ارجن میری دے کے جان گواہیا۔ کاغذ قلم نال لیکھا لکھنا مہان، کاتب چلے

نہ کھئے چٹرائیا۔ ایہہ اگمی فرمان، جیہڑا آج تک نہیں آیا کیسے دے وچ دھیان، اکھراں وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، رتھ دا رتھوہی اپنی کھیل کھلائیا۔ ارجن کہے کی بھگون تیرا کھیل، پڑا دے چکائیا۔ کس بدھ لوہیں میل، آپا جوڑ جڑائیا۔ بھگون
 کہا میرا پرکاش بن باقی بن تیل، گھر گھر کران رُشنائیا۔ مینوں بھگتاں نوں ملن دا سدا وہل، ہور کم کم کیسے نہ آئیا۔ جیہڑا مینوں بھلے رام کہے
 اوہ میں دھگ دیواں دھرم رائے دی جیل، چتر گپت لیکھا سنا کے چوراسی وچ سٹائیا۔ جے مئے سینتا ہن تک سب توں نویل، وکھڑے گھر
 ڈیرہ لائیا۔ جتھے پُہنچن وچ سارے ہو جان فیل، جے میں اپنی کریا کران مات لوک وچ نرگن لوان منائیا۔ ایسے کر کے مینوں عیسیٰ موسیٰ
 محمد سارے کہندے باپ، پتا پُرکھ اکال کہے کے گوہند گیا گائیا۔ جے کوئی میرا مضمون میرا قانون لے واچ، وچار دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میرا
 سب توں وکھڑا باب، جتھے چار جگ دا حساب، بنا اکھراں توں کتاب، رکھی حق محراب، جتھے نواب شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ اوس دے
 آگے سارے ہو جان لا جواب، جس ویلے جواب طلبی وچ گر اوتار پیغمبران پُچھ پُچھائیا۔ سینتا کچھ ہور دسدا کوئی نانک دا کھیل ہونا وچ
 بغداد، بغلگیر ہندو مسلم لے کرائیا۔ گوہند دی پُرکھ اکال نے کرنی امداد، ماچھوواڑے سیج سہائیا۔ پھیر صدی چوڈھویں اپنیاں بھگتاں دی
 کھولنی جاگ، صوفیاں سنتاں لے اٹھائیا۔ اندر دے کے ویراگ، ویری دی ویریاں نال سلع دینی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ارجن کہے میری آرزو اک خواہش، بینتی دیاں سنائیا۔ کی پرہو تینوں بھگت کرن تلاش، بن کھنڈ کھوجن جائیا۔
 کرشن نے کہا ارجن میں جدوں ملان تے بھگتاں نوں ملان آپ، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اکو دساں جاپ، تون میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا
 گائیا۔ جتھے نہ کھئے پُن نہ کوئی پاپ، اوتھے بھگت بھگون رہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ایہہ جنہاں نوں پورا دیواں وشواس، وشیاں وچوں باہر
 کڈھائیا۔ اوہ سدا وسن میرے پاس، ایتھے اوتھے ہووے نہ کدے جدائیا۔ کیوں رام سرب گنا گنتاس، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ جگ جگ
 جن بھگتاں دی پوری کرے آس، صوفی سنت فقیراں اپنے راہ چلائی۔ ارجن کہے پرہو میں حیران کینھوں سکھی جاچ، درونا چارج کول پڑھن
 کدے نہ جائیا۔ کریا چارج تیرے ہتھ وچ کدی نہیں پھڑائی راس، گوپیاں نال کھیل کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ساریاں نالوں کر کے بائیکاٹ،
 کیوں ارجن دی سیو کھائیا۔ بھگون ہس کے کہا ارجن آہ ویکھ میرا مستک ماتھ، ارجن نیتز نین اٹھائیا۔ جاں ویکھیا اوہدے وچ دوہاں دی

اک جات، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کرشن کہے اوہ تگ ارجن کلجگ دی اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اوس ویلے بھگت بھگوان دا جنان چر نہ بنیا سماج، اوہناں چر سرشٹی دی درشٹی سکھ وچ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا لیکھ کرائیا۔ سیتا زور نال کھی، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جاں ویکھیا کیسے دی دھوتی کیسے دی تمبی، کوئی تہمت والا نظری آئیا۔ سب دے اُتے مذہباں دی پابندی، شرع وچ ڈر کے پرہ توں گئے بھلائیا۔ کوئی کہے میری رام کرشن عیسیٰ موسیٰ محمد نال پئی گنڈھی، کوئی نانک گوہند اوٹ تکائیا۔ کوئی کہے ساڈی رسم رواج چنگی، مچھ داہڑی کیساں نال سہائیا۔ سیتا کہے، پائے رام مینوں سب دی آتما اوس رام نالوں وچھڑی دے رنڈی، کنت سہاگ نظر کھئے نہ آئیا۔ بھاویں کوئی تیرتھ نہاوے گوداوری جمناسرستی گنگی، جنان چر میرے پریم دی چڑھے نہ اندر رنگی، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بھاویں نہا دھو مکھ سوار جگت ویراگن مینڈھی سیس واپوے کنگھی، بندی تلک سندھور لگائیا۔ اوہ وی بھاگاں مندی، جہاں توں ملیا نہ رام بے پرواہیا۔ بھاویں کوئی روز سیوا کھائے پنڈی، اشٹبھج جوت جوالا سنگھ سوار شستردھاری کیرچ کٹار کرے ننگی، لال بھوشن سوبھا پائیا۔ جنان چر پرہو دے نام دی اندروں نہ آئے سگندھی، اوناں چر پابندی نہ کھئے کٹائیا۔ سیتا کہے پرہو میں کی دساں مینوں کلجگ دے وچ بڑے بڑے جگت سادھ دسدے پکھنڈی، جو پکھنڈ وچ لوکاں دیاں دھیاں بھیناں لے کے تھ جائیا۔ لچھمن کہا او سیتا میں بڑا سورپیر جنگی، جگت دا مالک اک اکھوائیا۔ جس ویلے میرے رام دے پیاریاں ول اکھ کیتی ننگی، میں سر دھڑاڈ (دیاں) کرائیا۔ پرہو دے پیاریاں توں سدا پون آوے ٹھنڈی، اگنی ت نہ کھئے تپائیا۔ تیسیں سب نے ویکھیا مئی سشیل کمار کس طرح پھردا سی پیریں ننگی، اس توں وڈی ہور سیتا کھڑی نظری آئیا۔ ایہہ کیسے دواویوں منگ نہیں ملدی منگی، اپنی کھائی اپنی سرتی آپ پرنائیا۔ آپے دھی آپے جوائی، سوہرا پیٹیا آپے آپ اکھوائیا۔ ایہے خوشی جس دی سدا وجدی رہے (شہنائی)، ڈھول ڈھمکیاں وچ جگت دی ہووے گڑمائیا۔ بھگتاں وچ بھگون پریم دی دھار چلائی، شادیاں والیو سن لو ک لائی، اک دوجے نالوں کدی نہیں کرنی جدائی، نار کنت سانجھا مل کے جھٹ لنگھائیا۔ سیوا وچ رہے نہ کھئے اؤنتائی، پتی برت ہو کے ساچا مارگ دینا دکھائیا۔ پتی نے کدی نہیں بننا قصائی، بنا سوچے سمجھے اپنی ناری توں دئے ستائیا۔ دوباں دا سانجھا پیار تے اکو واگ رکھائی، دھرم دی دھار جنم دی گنڈھ ناتا جوڑ جڑائیا۔ سب

سنگت پری پیاریاں گُرمکھاں دے اندر رہے ٹھنڈ، کیوں رشی مئی سنت مہاتما فقیر فقر مل کے سوہنا کاج رچائیا۔ دھرم سمیلن جے سدا دھرم دے رہنا پابند، اِکٹھے ہو کے اپنا راہ اپنائیا۔ جدھر جاؤ چار کُنٹ دہ دشا اُچی کوک بولو تُوں میرا مین تیرا چھند، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ آتما پرماٹما سدا چت اند، اند دا اند اند وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آتم پرماٹم پرماٹم آتم دوہاں دا سچ نشان، ست دھرم دا اِکو اک وکھائیا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۳ سرب دھرم سمیلن ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سب نوں اِکٹھے ہون دا ملیا اتفاق، ست دھرم دا جوڑ جڑائیا۔ آئی سنگت پہلوں اپنے اندر دا کھولو راز، پڑدا دئی والا ہٹائیا۔ پھیر مٹے کلجگ اندھیری رات، ساچا چند ہووے رُشنائیا۔ آتما پرماٹما دی ویکھو راس، جو نرگن نرگن نال وکھائیا۔ ایہہ کوئی جلسیاں جلوساں والا نہیں ادا کیتا وبار، وشو دھرم دا ڈنکا دتا وجائیا۔ اس نوں جھکنے پرتھمی آکاش، برہمنڈ کھنڈ خوشیاں وچ تالی رہے وجائیا۔ سنت ستگر اِکو دینا ساتھ، پلا سکے نہ کھنڈے جھڈائیا۔ دھرم دی بنے جماعت، طلبے گُرمکھ نظری آئیا۔ واحد دا واحد کلمے نال سرشٹی وچ دُنیا وچ کائنات وچ کر دیو انقلاب، نعرہ حق حق لگائیا۔ ٹھاڈے نور دا چمکے آفتاب، جو چھپن وچ کدے نہ آئیا۔ اِک مالک نوں تسیں سارے کرن والے آداب، جو ہر گھٹ اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھرم سمیلن دا دھرم سندیشہ اِک سُنائیا۔ آؤن والیو سارے بن جاؤ سچ دے مٹکھ، ماتوتا لو اپنائیا۔ دویت دا کڈھ کے جانا دگھ، دئی رہن کھنڈے نہ پائیا۔ اِک انتر آتما دا اُچاؤنا سکھ، اندریاں تون پرے ڈیرہ لائیا۔ امرت دا جام لینا گھٹ، جو سنت سہیلے رہے ورتائیا۔ اوس منزل جانا پُج، جس نوں حقیقی کہہ کے شاستر سمرت وید پُران رہے سُنائیا۔ جس منزل تے پینڈا جائے مُک، دین مذہب رہے نہ کھنڈے لڑائیا۔ اوتھے کوئی بولن والی نہیں زبان، سُنن والا نہیں کان، ویکھن والا نہیں کوئی اگھ دا نشان، اِکو نور الاہیا۔ کی ہویا جے ونڈ پئی کایا بنک آ کے، مچھ داہڑی کیس منڈا کے، دھوتی ٹکا مستک لا کے، تہمت نال لگ سہا کے ریتی جگت وکھائیا۔ جے ویکھو اپنے اندروں مٹکھ نقاب لاه کے، درشن دیوے اِکو آ کے، جس نے گر اوتار پیغمبر گھلے سمجھا کے، نام شبد کلمہ لوکات وچ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا سندیشہ اِک پرگٹائیا۔ آؤن

والیو آج دا یاد رکھنا دہاڑا، جس دی سَتجگ دئے گواہیا۔ ایہہ مُنیاں دا اکھاڑا، پرم پُرکھ ریشیاں دا لاڑا، سب دے پرکاش کرے اندر بہتر ناڑا، دُهن راگ دا وجدا رہے تاڑا، اٹھ پھر دوس رین گھڑی پل ایکا نام دی شبد ہونے شنوائیا۔ سچ پرماتما توں لبھن نہ جائیو کتے وچ اُجاڑاں، اُس دے آگے پریم پریتی دا کڈھو ہاڑا، توں میرا میں تیرا دا لائیو نعرہ، آپے آوے بھجّا واہو داہیا۔ کیوں اُس دا آتما نال پیارا، پرماتما دا کھیل نیارا سچ دا جیکارا، شبد دا اشارہ، نؤر دا اُجیارا، سب دا کنت کنتوہل ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھڑی گھڑی گھڑی ویکھ وکھائیا۔ گھڑی کہے مینوں حضرت عیسیٰ نے کہا توں میرا گھڑیال، گھنٹہ دو جہان کھڑکائیا۔ جس ویلے دُنیا دے اُتے آوے زوال، چار کُنٹ پئے دُہائیا۔ کائنات دا بُرا ہووے حال، حالت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوس ویلے اک توں دو توں تین تتاں دا بدل جاوے کال، وشن برہما شو جس توں کہندے بھگتاں دا بھگوان، اکو نؤر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ گھڑی کہے میرا وقت کدے نہ مُکدا، مُکن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا حضرت محمد بیڑا چُکدا، چوڈاں طبق چوڈاں صدیاں دا راہ وکھائیا۔ اوہ اوچاں نیچاں والی دو جہان زِرگن دھار زِرگن جوت زِرگن نؤر ہو کے ساڈے اندر ہو کے پُچھدا، پوشیدہ ہو کے کھوجے تھائوں تھائیا۔ جے سارے پیار کر لو اک پرم پُرکھ ابناشی اچت دا، چیتن سُرقتی سب دی دئے کرائیا۔ اوتھے جھگڑا نہیں کایا بُت دا، سچ دوار پروردگار سانجھا یار نؤر نؤرانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ بے پرواہ حق خُدا ظاہر ظہور اکو اک ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ گھڑی کہے میتھوں نانک نے کدی نہیں پُچھیا ٹائم، میرا وقت نہ کھئے جنائیا۔ جد کہا او گھڑیئے پرماتما سب دا ساک سبجن سین، ونڈاں وچ کدے نہ آئیا۔ کیوں اوہ نراں دا نر نرائن، زراکار زرنکار نؤر الاہیا۔ اوسے دی مہما صفت کرے رامائن، گیتا دا گیان اوسے دی صفت صلاحیا۔ انجیل قرآن دسیا نہیں طرفین، تیس بتیسا ڈھولا گائیا۔ زِرگن سرگن اوسے دا دین، جو اُتر پورب پچھم دکھن اپنی کھیل کرائیا۔ ساری سرشٹی درشٹی نار مرد مرد و زن، آتما پرماتما دا ناتا اک دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب نوں رہیا اکو اک سُنائیا۔ آؤن والیو تھائے اندر آوے اوہ خوشی، پھیر خوشامد کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تھائڈی صاحب ستگر نال لگ جاوے رُچی، جو ریشیاں مُنیاں دے اندر اپنا زِرگن نؤر دھر کے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوس دی جڑ کدے نہ جاوے پئی،

دو جہاناں توں پرے اُس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ ہُن لُکیا نہیں رہنا کسے گُٹھی، اُچی ڈنک دینا وجائیا۔ دُنیا مَول رہے نہ سَتی، سُنیاں دینا اُٹھائیا۔ اُٹھو ویکھو سنتاں نے دُرمت مَیل لاہُن دی نام دی اپنی کایا دے وچوں کڈھ لئی گچھی، سب دی اندروں کرن صفائیا۔ سچ دھرم دی سہاؤنی آگے رُتی، رُتری پریم نال مہکائیا۔ کیوں رَوَداس غریب چمیارے نے گنڈھ کے ٹٹی جُتی، اپنا جھٹ لیا لنگھائیا۔ ایس ویلے اوہدے نالوں وی دُنیا دُکھی، پرہے توں وچھڑ کے سارے دین دُہائیا۔ تہاڈا دھرم سمیلن نہیں ایہہ دھرم دی دھار اُچی، دھرم دا دوارا سب دا اِکو نظری آئیا۔ تسان گھر جا کے وسنا چا نال سُکھی، سُکھ وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ویکھیو کتے بھل نہ جائیو پیار وچ پُتیں، سنتاں دا بچن مڑ کے ہتھ کدے نہ آئیا۔ ایہہ جیہڑی مَوج پیار والی لٹی، اِس نوں اپنے اندر لو ٹِکائیا۔ تہاڈے اندر آپے پوہ جاوے پُھٹی، دوس رین کرے رُشنائیا۔ جیہڑی سچن سہیلی ایتھے آ کے پرہو نال گئی گُٹھی، پریم وچ اپنا آپ جلائیآ۔ اوہ سمجھیو آتما سدا سُچی، سوان کتے وانگ جگت دے شیش محل وچ وڑ کے ٹھوکر کدے نہ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آؤن والیو ساچے سنتاں وِلوں سب نوں دئے ودھائیا۔ آئے مِترو ویکھو ساچا مِترو، جو مِترو دُھر درگاہیا۔ تہاڈے کایا مندر اندروں آوے نکل، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے بچن سُن کے ہو جاؤ سِتھل، اپنا من ٹِکائیا۔ پھیر بھجنا نہ پئے اُدھر ادھر، ملے مان اِکو گھر وڈیائیا۔ اوہ نِرمَل داتا پُرکھ بدھاتا سچ دواویوں آوے نکل، نِراکار ساکار اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا اِک کھلائیآ۔ آؤن والے بڑے چنگے، گُرمکھ نظری آئیا۔ بترے کہا سُرستی جمن دھار گنگے، سنت ساجن سوہنا تٹ بنائیا۔ اگھاں والیو اگھاں کھول کے جائیو کتے بن نہ جائیو اندھے، اگیان دا ڈیرہ سنت دین ڈھابھیا۔ سدا تُلّیاں دی پاؤندے گنڈھے، گنڈھیاں توڑ چڑھائیا۔ جتھے تُوں میرا مَیں تیرا اِکو چھندے، سوہنگ ڈھولا وجے، دُو جی اور نہ کھئے شنوائیا۔ سنتاں نال مِل کے مندے ہو جان چنگے، دُرمت مَیل رہے گوائیا۔ جگت سُکھ تہاڈے گھراں وچ رہ جان تنگے، تَنگن والیاں ملے وڈیائیا۔ بندگی وچ پریم وچ مُحبّت وچ بن جاؤ اوس پرہو دے بندے، جو بندیاخانے وچوں دئے جُھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آؤن والے نر ناری، بڈھے نڈھے بچے خوشی منائیا۔ ہرجن سنگت بنی پیاری، مِل سنتاں خوشی منائیا۔ ویکھیو بنا نام توں بنا ستگر توں کسے دی سُرتی نہ رہے کواری، کواری کتیا نوں سارے لوکیں طعنے نال

ستائیا۔ جے اپنی آتما لؤ شنکاری، ستگر چرن جاؤ بلہاری، اوہ مہر کرے اک واری، دُھن ناد دیوے دُھنکاری، نرمل جوت کرے اجیاری، پھیر اوتھے نہ کوئی چنگی نہ کوئی ماڑی، گرمکھو تہاڈی آتما اوس پرہو دی لاڑی، جیہڑا لاڑا کدے نہ کرے جدائیا۔ ایہ نہ سمجھو سمیلن اج دی دہاڑی، اج توں تہاڈا مارگ دتا بنائیا۔ اس سمیلن نوں یاد رکھے دُنیا ساری، کیوں سنت مُنی مہاتما صوفی فقیر سارے اکٹھے بیٹھے آئیا۔ ایہ کوئی تجارت نہیں تے تسیں نہیں کوئی وپاری، جگت والے انکڑے نہ کھئے گنائیا۔ جے لے کے جاؤ ساچے نام دی خُماری، جیہڑی خودغرضی اندرون دئے کڈھائیا۔ اک دُو جے اُتے کرو اعتباری، بے اعتبارا رہن کھئے نہ پائیا۔ کادیاں والے نے اُچی بول کہا للکاری، لابق بن کے اوس خُدا دے پچے دیو وکھائیا۔ جو سب دا پران آدھاری، پرانیت کہہ کے اُس نوں سیس جھکائیا۔ ایہ تھوڑیاں منٹاں دی واری، تہاڈا آیاں دا ست دا ست بنے سنکاری، ریشیاں مُنیاں مہاتما مہاپرشاں صوفی فقیراں دی سدا چال جگت نیاری، نیاں کار اکو نظری آئیا۔ ایہ منچ ویکھو سبھا ویکھو سٹیج ویکھو جس دے اُتے مہکی اوہ پھلواری، جس دا گلدستہ بنیا نال اوس پھول، جو پھول کانٹیاں وچ کدے نہ آئیا۔ سب دا سانجھا پیار مُحبت دا ہووے اک رستہ، رستے وچ سارے بھجّو چائیں چائیا۔ جے کتے اشارہ ویکھ لؤ اوس اکھ دا، جتھے پرتکھ ملے گوسائیا۔ پھیر تہاڈا من وکاراں ولوں آپے ہندا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ گرمکھو بڑا سوہنا سُہاونا سماں تے ویلا ایہ اکٹھ دا، اکٹھے کر کے گل وکڑی لینی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگ چوکڑی سب توں وکھرا سدا کھیل کرے مُنی دے پچن سدھے جیہے جٹ دا، جٹا جوٹاں وچ اپنا حصّہ لوے پائیا۔ اودھروں گھڑی نے آواز دے دتا ٹک ٹک دا، ٹک ٹکی توں ڈری بھجّے واپو داہیا۔ اک ہور آواز آوے پھٹ پھٹ دا، جو منٹ وچ پورا چکر لے لگائیا۔ کیونکہ ایہ اکھاڑا سچ دا، دھرم دوارا سچ دا، مُحبت دا پیارا سچ دا، ایس کر کے دُور ٹائم نہ کھئے لگائیا۔ مُنی دا پچن برہم مت اشارہ اگمی اکھ دا، جتھے پریم پیارا وسدا، اُس دی کیتی نہ کھئے اُٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آئے گرمکھاں گر گر ستگر ستگر گر گر چیل اکو رنگ وکھائیا۔

جے سچ سناواں سمیلن دا سٹا، سٹیداری آگے رہے نہ رائیا۔ پھیر نہ کہو ایہ جٹ اینویں پھٹا، سب نوں رسیا ڈرائیا۔ پرہ نے داؤ لاؤنا سب نوں پھڑ کے گٹا، نکال کڈھ کے لینے ڈھاپیا۔ کوٹاں وچوں ورلے دے مستک لاؤنا ٹکا، جوت نور کر رُشنائیا۔ پچھلے جگ دا

ویکھ کے چٹھا، بھو ابھید کھلایا۔ دھرم دوار دا بن کے پتا، پتیرمیشور دیا کھایا۔ جنہاں پیالہ پین دی رکھی اچھا، کایا کاسہ آگے ڈاہیا۔ پہلوں جام دیوے نگا، جس نوں پی کے ڈرمت میل دھوایا۔ پھیر پیانوں واسطے کدے نہ چھڈے پچھا، ہوئی ہوئی ہور ودھایا۔ جوتی جوتی سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ اک چڑھایا۔ سمیلن ہُن آگے نہ ہووے سٹ، بیٹھن وچ کدے نہ آئیا۔ جس نے کھڑکاؤنی اٹّ دے نال اٹّ، پتھر پتھراں نال لڑایا۔ سب نے گھر گھر لینا پٹ، چاروں کُنٹ ڈھایا۔ پرہہ دا کھیل سدا انڈٹھ، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ گئے لکھ، سو پورا دینا کرائیا۔ دھرم وچ کرم وچ کوئی ورا پورا رہے سیکھ، باقی ڈولے سرب لوکایا۔ سب دے اندر وڑ گئی وس، وشیاں وچ پھسایا۔ گرمکھو سچ سمجھو آتما نوں کوئی نہ سکے بھٹ، بھٹے جان والے کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوتی سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچے خوشی بناایا۔ سمیلن دا سٹا وڈا لمبا، بیج اگلا دتا بجایا۔ پانی دینا نال اوس بنا، جس دا کنیکشن دوجا نہ سکے جڑایا۔ جھگڑا مکاؤنا کھا بودی تمبا، سپس دھڑ نہ کھئے وڈیایا۔ جٹ دے کول وٹاں بٹے کھوترن والا نام دا ہتھ وچ آ گیا رمبا، اچے ٹیڈے سارے کرے صفایا۔ بھایوں پھرنا پئے پیریں ننگا، در بھگتاں جا جا سٹیاں سیو کھایا۔ جیہڑے رند منگدے اک بوند، اُنھاں دے اندر ویا دیوے گنگا، گھر گمبھیر گوسائیا۔ جن بھگت نیتربین رہے کوئی نہ اندھا، لوچن اکو اک کھلایا۔ گرمکھاں وچ دے کوئی نہ گندہ، گندگی کوڑی دینی مٹایا۔ بھگت بھگوان اکو روپ تے اکو چندا، جس دا چند اندھیر وچ نہ رت بدلائی۔ گرمکھو تسان کپڑی گھوٹ کے پینی بھنگا، نشیاں راہ تکایا۔ اکو جام دیوے ان مؤنہوں منگا، جس دا رس اتر کدے نہ جائیا۔ اوہ پیتا نہیں جاندا نال کدے دندان، بلاں نال کھچ نہ اندر لنگھایا۔ زبان والی نہیں کوئی ونڈا، جگت گلاس نہ کھئے وکھایا۔ جس ویلے دیوے مہر وچ محبوب بنا بندگیوں بنا دئے بندہ، بندھن سارے دئے تڑایا۔ جوتی جوتی سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، رنگ اکو اک وکھایا۔ جام کہے میں پھسیا وچ صرابی، رستہ نظر کھئے نہ آئیا۔ صرابی کہے صرابی نہیں اوہ ڈھردرگاہی، جس دا پاسا نہ کھئے بدلائی۔ اُس نے موری کوئی گھمیاں ٹھہیاں والی نہیں رکھائی، جیہڑا کوئی آوے پلٹ کے پاوے پی کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ پہلوں پریم پریتی دے لیکھے کرے سانویں، پچھلے کرم دے دھووے ناویں، پھیر آگے کرے دعوے، دائر اکو گھر کرائیا۔ جتھے وکیل کوئی نہ جاوے، جج کیتاب نہ کھئے بھولاوے، چویدار واج نہ کھئے سناوے، نفر غلام نظر کھئے نہ آئیا۔

اوتھے رسنا ڈھولا کوئی نہ گاوے، اکھاں نال نہ کوئی تکاوے، بانہواں بل نہ کھئے وکھاوے، چارپائی اُتے سوں کے جھٹ نہ کوئی لنگھاوے، اکھراں
 والا کاغذ نہ آگے ڈاہوے، پانی نال کدے نہ نہاوے، بستر اوڈھ نہ جھٹ لنگھاوے، سوہرے پیکے کدے نہ جاوے، استری سیج نہ کھئے
 ہنڈھاوے، پتا پوت نہ گود ٹیکاوے، چارے کوٹ نہ بھرے ہاوے، پریتی اکو نام لاوے، اوہ بھر کے جام لیاوے، پن پیالیوں اندر ٹیکاوے، ٹکا
 قیمت لین کھئے نہ پائیا۔ کی سورن اچے نہیں پیتی، بلاں نال نہ کدے لگائیا۔ بھگت بھگوان دی سمجھی نہیں ریتی، اچے تگ ویکھو ویکھی چل
 کے آئیا۔ کی اچے گنڈھ نہیں پیچی، ڈھلی رکھ کے جھٹ لنگھائیا۔ بدلی نہیں نیتی، منسا من ہلکائیا۔ جنہاں دی سچی لگ گئی پریتی، اوہناں
 نوں جام دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ شمس تبریز دے نال ایہہ پیتی، جس نے کھل دتی لہائیا۔ اناالحق نے منہ وچ پا کے چیچی، نعرہ اکو دتا
 سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ مے پیالہ کدے نہ مکدا، خالی نہ کھئے کرائیا۔ میخانہ کیسے نہ دسدا،
 جتھے مجلس ہر اُپجائیا۔ جتھے بھنڈارا نہیں وکھ دا، امرت اک ورتائیا۔ جے گھر مل جائے مالک پت دا، پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ صراہی کہے میں کیوں ہوواں اُٹی، اُٹا راہ چلائی۔ میں سیوکن اُس کُل دی، جو کُل بھگت بھگوان
 اُپجائیا۔ میری قیمت نہیں کیسے ملّ دی، مُلا شیخ نہ کھئے ورتائیا۔ میں پیاسی نہیں پیار دے بلّ دی، ہونٹاں نال ملّ کے خوشی نہ کھئے منائیا۔
 میں ونجارن صلح کُل دی، جو کُل مالک اکھوائیا۔ بن اُس دی کرپا صراہی میخانیاں وچ زُلدی، آگے ہو ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ جس نوں چہار
 مل گئی چرن دھول دی، سچ خُماری دئے چڑھائیا۔ سدا کھیل پرہو دی اصول دی، اصل وچوں اصلیت دئے پرگٹائیا۔ ایہہ صوفیاں دی آواز
 جنہاں نوں رحمت منگنی اچے منظور دی، منظوری ولّ دھیان لگائیا۔ جتھے رحمت حق مشکور دی، مُشکل اگلی دئے مٹائیا۔ اوہ صراہی
 پیالیاں نوں سدا گھوڑ دی، گھر کی نال ڈرائیا۔ اوہ پیالے پین والیاں دی منزل آگے ہور دُور دی، کیوں سریر وچ تھوڑا رس لے کے اپنی خوشی
 بنائیا۔ جنہاں مستی دے دئے اپنے نام سرور دی، جگ ستیاں لئے اٹھائیا۔ دُنیا وکھاوے کوڑ دی، کوڑ کُٹم وچوں بچائیا۔ منسا میٹے مورکھ
 موڑھ دی، چتر سُگھڑ سُبجان جنائیا۔ ساچی بخشے دات اپنے نور دی، نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچے گھر ویکھ وکھائیا۔ پیالہ کہے پین والیاں کیہڑا لہیا ساقی، ساکھیات نظر نہ آئیا۔ جس بنایا بُت خاکی، تن وجود وڈپائیا۔ اوہ مسخرہ

نہیں نہ کرے ہاسی، جیہڑا ہستیاں وچوں ہستی دئے بدلائیا۔ تیرے جگت اکھراں دی پاتی، الفیے دے اندر بند کرائیا۔ جس پیالے پیتیاں بدل جائے حیاتی، زندگی وچوں زندگی نظری آئیا۔ اوہ مجلس سدا اخلاقی، سری بھگوان اک وکھائیا۔ جتھے بھگت بھگوان اک دوجے دے داس داسی، سیوا وچ دوویں سیو کھائیا۔ سچکھنڈ گھر دے واسی، سچ دوارے وجے ودھائیا۔ پہلوں پین دی سکھنی جاجی، یاچک اپنا آپ بنائیا۔ پھیر بخشش کرے ساقی، صرابی دئے اٹھائیا۔ بھگتاں کولوں کدے نہیں راکھی ڈھاکی، جے ڈھکی ہندی بن پیتیاں ایتھے چل کھئے نہ آئیا۔ اوہ صرابی پرہ نے بھگتاں اندر رکھی، جس ویلے سوندے بہار وکھی، اوہناں دی راتیں سٹیاں سٹیاں کھل جاندی اکھی، ایتھے میرا درشن پائیا۔ میں کراں پرکاش بن موم بتی، درس دکھاواں بن کے کھلاپتی، نام دا بھورا جام دیواں اوہ رتی، جس رتی اتوں کوئن کوٹ صراحیاں اپنی قیمت دین مٹائیا۔ پرہو کوئی چراؤندا نہیں پھردا گان وچھی، کوئی روپ نہیں جل ہوڑا مچھی، کوئی تن وجود نہیں بدھا نال رسی، جس نے سار پاؤنی چار لکھ تے آسی، اُس نے صرابی سانہ کے اوتھے رکھی، جتھے جھلے کوئی نہ پکھی، جس ویلے بھگت بھگوان دی ہو جائے پکی، آپے اوہناں دے اندر دئے اٹھائیا۔ ویکھیو لالچ وچ پرہو دی کوئی نہ بھریو چٹی، محبت وچ پیار وچ گرمکھ سخی جائے پھٹی، بن پیتیاں آوے ٹھی، جے پیالہ نہ ہندا جام نہ ہندا ساقی نہ ہندا اوہ کس طرح جاندی اٹی، گھٹ گھٹ اپنی دھار وائیا۔ بنا پیتیاں توں ایہہ سنگت نہیں ہوئی اکھی، نکه نکه بچے جنہاں جگت دی واسنا چھٹی، ایہہ گل نہیں کوئی وڈی، چھوٹیاں بالیاں اپنے ماتا پتا نوں سکھیا دسی، جے چاء چھڈو تے چاہ تھادی چاہاں نالوں چنگی دئے بنائیا۔ ویکھ گرمکھ سخیاں پھردیاں اچی اڈی، انہاں دے اندر سری بھگوان کھیلے کبڈی، جٹ لیندا نہیں کسے توں وڈھی، کسے دے گھروں کھاندا نہیں مچھی ڈڈی، اندر وڑ کے صاف کردا سب دی ناڑی ہڈی، پھیر چڑھا کے نام اپنے دی گڈی، گائیڈ ہو کے واحد ہو کے اپنا راہ وکھائیا۔ جنہاں نوں بھرم اوہناں جوگی انہاں گرمکھاں نہیں چھٹی، میتھوں پی گئے بدو بدی، لوکی سٹے اینہاں دی رات اجے نہیں ہوئی ادھی، پر ایہہ لوکات وچ آوندے کدی کدی، چوراسی وچ گیڑ نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ کوئی اوہ شوآن والی نہیں گدی، جس نوں بنیئے سویرے لا کے، دھوپ ڈھکھا کے، تکرری اٹھا کے، ساریاں دی چوٹی من کے، پیسے ٹکے انگلاں اُتے گن کے، اپنے خزانے وچ لین ٹکائیا۔ جنہاں نے درشن کیتے اک چن دے، اوہ کدی پیمانے نہیں مندے، ایہہ کوئی کھیل رات دے نہیں اندھیرے

دے نہیں جدوں کراں تے دِن دے، سب دے ساہمنے آکھ سُنائیا۔ جس دی گاتھا گر اوتار پیغمبر چوہ جُگاں وچ رہے گندے، گِن گِن جھٹ لنگھائیا۔ اُس دے اشارے چھن دے، صراہی اُلتیاں چر لگے، پیالہ پھڑیاں چر لگے، بُل نال چُھپایاں چر لگے، گھٹ گھٹ لنگھایاں چر لگے، چراں دا وچھٹا اکو وار دئے پیاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ صراہی کہے مینوں بڑا کیتا گرواں اُلی سِدھی، گائیوں پھڑ بھوائیا۔ اک دِن مین محمد دے ہتھوں ڈگی، اوہدے پٹاں اُتے وج کے اُچھالہ لیا چائیں چائیا۔ مین بن گئی اوتھے ضدی، اپنی کتھا کہانی دتی سُنائیا۔ مین چھوٹی بالی نکئی، میرا رُوپ نظر کیسے نہ آتیا۔ جگ نیتز کیسے نہ دسی، لبھ کے سکے نہ کھئے چُرائیا۔ محمد کہیا او صراحیئے پروردگار دی کھیل اندٹھی، اندٹھڑی کار کھائیا۔ مینوں ایں جایدا جس ویلے سری بھگوان نے آتما پرماٹما بناؤنی سخی، اوس ویلے تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ کیوں تیری امرت دھار آگے ملدی رہی تھوڑی تھوڑی جنہاں نون دیندا رہیا چٹھی، چٹھی رسائن تیرا رنگ رنگائیا۔ آگے اُس دی کلا ہو گئی سِدھی، سِدھا اپنا پڑدا لاپیا۔ جن بھگتاں نون نون میرا مین تیرا اپنے ملن دی دس کے بدھی، بدلہ دتا چُکائیا۔ اوہ دھار پچھے رہ گئی جیہڑی ساقی تون پیالہ پین گجھی، مڑ مڑ کے منگ منگائیا۔ ہُن وست اموک اوہ دتی، جتھے دوہے پیالے دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ صراہی کہے مین صراہی تے میری مت کدے نہ ہووے پچھے گجھی، گجھی دھونوں پھڑ کے گُرمکھ دیاں منائیا۔ مین اوہناں دے دوارے بن قیمتوں وکی، اپنی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا جام اک پلاٹیا۔ صراہی کہے مین ڈردی میرا کپڑا کھولے ڈٹا، کاگ باہر کڈھائیا۔ کیوں جٹ ہٹا کٹا، چھیل چھبیل جوبن ونا نظری آتیا۔ جس دیاں لال گہریاں آگھاں، بھے رہیا وکھائیا۔ مین بھجڑیاں پٹی کہنوں جا کے دساں، کتھے دیاں دُہائیا۔ صراہی کہے مینوں یاد آئی مین بھگتاں دی پرتی اندر وسان، دوجا تھان نہ کھئے وڈیائیا۔ نالے روواں نالے ہساں، آگھاں مل مل جھٹ لنگھائیا۔ اوہناں پیالیاں کولوں پچاں، جس پیالے وچ پی پی پرہ دا راہ تکائیا۔ گل کہنوں مول نہ جھکاں، سچ سچ دیاں سُنائیا۔ جنہاں پرہو دا درشن پا لیا آگھاں، اوہناں نون جام پیالہ صراہی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تے جے کوئی کہے مین وی ایہو جہی پی کے تے ایہو جہا بن کے دساں، ایہہ وتھ ہتھ کیسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ کی تھانوں پیتی ایہہ لگدی نہیں چنگی، کہ نشہ سمجھ نہ آتیا۔ جے گوبند وانگوں کھنڈے دی دھار ہندی

ننگی، چاروں کُنٹ دُبائیا۔ بھجے پھردے نہ راہ لہدا نہ ڈنڈی، ٹھیڈے کھانڈیاں ڈنڈاوت کر کے سیس نِوائیا۔ پرہو دوارے پین والیاں دی کدی
 نہ لگی منڈی، اپنی دینال بھگتاں سدا پیا۔ بھوویں کوٹن کوٹ حسیناں پئی واپون کنگھی، ٹھوڈی رکھن ننگی، بنا بھگتاں ہر جو اکھ نہ کتے
 ٹکائیا۔ جے کوئی مست پیالہ پی کے بن جائے پکھنڈی، آکھ میں اوس رنگن وچ گئی رنگی، رنگ جگت والا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھو آپ گھلائی۔ جے پیاؤن دا ہندا نہ چاؤ، صرابی نہ بند گھلائی۔ پھیر کاہنوں پھڑدا باہوں، سُنّیاں کیوں
 جگائیا۔ پرم پُرکھ دا سدا سچا نیاؤں، عدالت اکو اک وکھائیا۔ فیصلہ کرے دعویدار دا بنا گواہوں، شہادت جگت نہ کئے بھگتائیا۔ قلم شاہی
 دا کی وساہو، جس ویلے چاہو تے اوسے ویلے بدلاؤ، اک جج دا فیصلہ دوجا جج دئے بدلائی۔ جے دعویہ دائر حقیقی اک کراؤ، وسیقے اوس
 کولوں لکھاؤ، جتھے قلم شاہی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پھیر اپنی حالت جناؤ، پڑدا کوئی رکھو ناہوں، بھو ابھیدا دینا گھلائی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پرہ دے آگے کپڑا زور، جوں بھاوے توں چلائی۔ تے جے اوہ صرابی دیوے بھوڑ، پھیر
 پین والے مستانے پیاس وچ مر مر اپنا آپ گوائیا۔ جے مستان توں نام دی مستی نال لوے جوڑ، وچھڑیاں میل ملائی۔ جنم کرم دا میٹ
 کے کوہڑ، دُھر دا رنگ رنگائیا۔ ذرا تگوا نال غور، گہر گمبھیر اک سُنّائیا۔ بنا پیتیاں "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی
 جے" دا پاوے کوئی نہ شور، جنہاں نہیں پیتی اوہ ساہمنے بہ کے ملن کوئی نہ آئی۔ جس پرکاش کیتا اندھیرے گھور، تہاڈی اندروں کھچی ڈور،
 دیناں مذہباں وچوں بھوڑ، آتما پرما نال لئی جوڑ، جگت جگت وچوں باہر کڈھائیا۔ منتر دسیا پھور، فرنا پچھلا بند کرائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا جام اک وکھائیا۔ جس دتا جام حقیقت، پیالہ حق اٹھائیا۔ اندروں کڈھ شریکت، لاشریک دیا کھائیا۔
 سچ دھار دی دس اصلیت، اصل وصل دتا وکھائیا۔ جنہاں توں پرہ دے ملن دی نہیں سی قابلیت، اوہناں دے اندر وڑ کے پڑدا دتا اٹھائیا۔
 ذرا پُچھو بھگتاں توں تہاڈی کین بدلائے طبیعت، بنا پیتیاں توں نشہ کیوں چڑھ کے آئی۔ ایہناں دے وچ بڑی اچی زہنیت، جیہڑی زیر زہر دا
 لیکھا گئی مُکائیا۔ پریم پیار مُحبّت دی دے کے انسانیت، نیتی دتی اٹھائیا۔ سچ دوارے دی بن کے رعیت، پاتشاہ اکو رہے منائیا۔ جے نہ
 پیتی ہندی اُنجان دی گر اوتار پیغمبر ہندی ولدیت، ایہ وی ہندو مُسلم سکھ عیسائی بن کے آپس وچ کردے لڑائیا۔ ایہ کھیل نوں

نوعیت، نوان راہ دسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ کیشن سینگھا کی تینوں نہیں چڑھی خُماری، ذرا اٹھ کے
 دے سمجھائیا۔ کیسے ہور پیالے دی ہے واری، مُکھ تون دے سُنائیا۔ جنہاں دی کچی اندروں یاری، اوہ رو کے دین دُہائیا۔ جیہڑے سانہ
 نہ سکن اپنی ناری، اوہ نار بن کے کِس طرح کنت دی سیو کھائیا۔ تیرے من دی خواری، اک ویراں مُچھ تون ہتھ پھیر تے نالے اُتون
 داہڑی، اجّ دی رات جے تیرے اندر خُماری نہ واڑی، پھیر بھاویں آویں نہ اُتے ستاراں ہاڑی، پلا لینا چُھڈائیا۔ ساچیاں بھگتاں دی آتما رہن
 نہیں دتی کواری، راتی سُنٹیاں گھر جا کے پیار کرے وارو واری، گل وکڑی اپنے نال پائیا۔ صرابی میں لُکا کے رکھی نہیں کیسے وچ بکھاری،
 اوس تالے نون کھولن والی کُنجی نظر کھئے نہ آئیا۔ لوہار ترکھان دی عقل اوتھے کرے کوئی نہ کاری، کاریگری باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ پرہو ہے
 بڑا کنجوس ایویں اپنا نام دھن نہیں جاندا اجاڑی، ٹھگّاں چوراں دی جھولی کدے نہ پائیا۔ ویکھو کنے لبھدے اُتے پہاڑی، رُلدے پھرن اجاڑی،
 دھونیاں نال تن رہے ساڑی، جل وچ اپنا آپ ٹھاری، در در گھر گھر منگدے پھرن واڑی، اُنھاں دی قسمت ماڑی، پیالہ دین والا ہتھ کیسے
 نہ آئیا۔ جنہاں دا پورب جنم کر کے آگئی واری، اُنھاں دے اندر صاف کرے نال بہاری، گرمکھ بنائے اپنی پیاری، پریم پیار مُحبت وچ رکھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جام پیالہ اک پلائییا۔ جام پیالہ پین نون سارے لبریز، بُلان اُتے زبان پھرائیا۔ سارے کھندے
 اندرے اندر سانوں وی مل جائے جوتی دا تیج، اسیں وی آگڑ کے بہ کے اپنی خوشی بنائیا۔ ہتے کھندے جے پورن دے تھان سانوں دیندا
 بھیج، سانوں وی بھیجن بندگی دی لوڑ رہندی نہ رائیا۔ پتہ نہیں پورن دی پورن کِس طرح ماندا سیج، پورن پورن وچ سمائیا۔ جے پورن نہ
 ہندا پورن کھورے صرابی پیالے نون لٹ کے سارے آوندے وچ، قیمت ٹکیا والی پائیا۔ پر ایہو دُکھ جیہڑا اندر وڑ کے مارے پیج، پیجے وچ
 آیا نکل کھئے نہ جائیا۔ بجر کپاٹی وچ کر کے چھیک، صرابی اندروں دئے اُلٹائیا۔ جس دا ہوئی ہوئی سارے سریر وچ چڑھ جائے ریج، ناڑی
 ناڑی وچ سمائیا۔ پرہو دا پیمانہ کوئی ناپن والی نہیں لہاراں والی گیج، اک دو تن چار پنج نمبر نہ کھئے لگائیا۔ اوہ صرابی کوئی دال والی نہیں
 دیگ، جہدی مرضی کڑچھا بھر کے بھیجے واہو داہیا۔ جنان چر اک دی نہ ہووے ٹیک، بُدھی نہ ہووے بییک، کوڑا نہ رہے بھیکھ، وسے نہ
 اوس دیس، جتھے مالک اک نریش، نراں دا نرائن نظری آئیا۔ بھاویں کوئی بکل مارے بھورے دی بھاویں کوئی اُتے تانے کھیس، ویروا کرے نہ

کوئی شبد گرو دس دسمیش، جو آد جگاد رہے ہمیش، ہمساجن ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ جے پیالے نوں پین واسطے ہوئے پیش، پیشتر پین توں پینا دئے سکھائیا۔ سدا مُحبت وچ رہو ہمیش، پریتی پریم نال ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کی پین والا ہور وی کوئی ساقی، اشارہ انگلی نال کرائیا۔ ایہہ ساری انہاں گل آکھی، جیہڑے پلو رہے چھڈائیا۔ آپو اپنی صاف کر کے وکھاوو باٹی، پھر سہجے دیاں اٹھائیا۔ جے باٹی نہیں اکو مٹو آکھی، پیالہ پین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ٹھاڈا کوئی بھلن والا نہیں ساقی، کہ سورن دا پیالہ دو جے دے مٹے نوں لائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ ٹھاڈے انتر آتما دا واسی، پرکاش نور الاہیا۔ جن بھگتو پین دی لوڑ رہے نہ باقی، اک دو تین سالن وچ سارے دئے رجائیا۔ جے بہتے رجا دتے تسان اپنی بھل جانی مائی تے تائی تے چاچی، ناری کنت تے کنت ناری اک دو جے نوں تچ کے گل وکڑی میرے نال پائیا۔ تھوڑے سمے نوں درشن کر کے ترنے پاپی، جو در آیا جوت جگا کے گھر نوں جائیا۔ اس دا لیکھا لکھا دیوانگا ایسے وساکھی، وساہ کے سب نوں لینا ڈھائیا۔ اک پنڈت روندنا وچ کاشی، دو کشمیر وچ گر لائیا۔ سریشٹ سبائی ورونی کوڑی کریا چھاچھی، مکھن ہرجن باہر کڈھائیا۔ پرہ دی مہر جن بھگتو دو جے ہور کیسے نہیں چھاپی، گر اوتار پیغمبران ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ سدا سچکھنڈ دوارے رہے ڈھانپی، ڈھانچیا وچ بند نہ کدے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ خُماری دئے چڑھائیا۔ خُماری چڑھ گئی تسان باکر مارنی ہوں، ہوکیاں وچ انگڑائیا۔ کیہڑا میرے ساہمنے اڑے گرو، گردے والا میں اکو نظری آئیا۔ جن بھگتو ٹھاڈی پدوی اٹل وانگ دھرو، دھر دی بنت دتی بنائیا۔ ٹھاڈی منزل اُتھوں ہندی شروع، جتھوں جگت ابھاسی اپنی منزل مکائیا۔ اینوے نہ کرو ڈروں ڈروں، ڈریوک رہن کھئے نہ پائیا۔ میں ٹھاڈے کایا دے میخانے اندر وڑوں، اندر وڑ کے پڑدا لاییا۔ منزل اوس حقیقی چڑھوں، جتھے تخت نواسی سوہا پائیا۔ ویکھ کے سڑ کے ایویں نہ کرنا کڑوں نکڑوں، ایہہ وست بنا پورن دے ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اک شبد سندیشہ سب نوں اکو وار گھلّوں، گھائل کر کے پھٹّ سارے دینے کرائیا۔ اکو رات وچ ٹھاڈی ذات بن کے ٹھاڈے وچ رلّوں، پھیر رولا پاؤن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ٹھانوں بنا کے اپنے بچے بلّو، لاڈلے گود اٹھائیا۔ ٹھانوں کھڑکاؤنا نہ پئے تلو، ورقیاں والی کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ مہر نگاہ نال اوس ٹکانے گھلّوں، جتھے گھر دا مالک سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ مستو کی منگو بن

دیوانے، دعویہ دیوانی دائر کرائیا۔ کیوں لال اکھاں کڈھو آنے، غصیاں وچ ڈرائیا۔ پرہو دے سدا اکو جہے پیمانے، پیائش وچ بدلی نہ کھئے
 وکھائیا۔ بھگتاں نوں کدے نہ سمجھے بیگانے، آپ اپنے گلے لگائیا۔ بھاویں کنے اکٹھے ہو کے دیو طعنے، بنا ویلے توں اپنا کھیل نہ کھئے وکھائیا۔
 بھاوے پھڑ کے ہن دے او ٹھانے، ٹھاکر ٹھوکر وچ کدے نہ آئیا۔ بھاویں تسیں کڈے بڑے سیانے، عقل مند اکھوائیا۔ جس ویلے پرہو تگے
 تسیں نکلے بال آنجانے، ننھے نظری آئیا۔ اچے بھتے بھٹھیاں توں بھنا کے چبڈے دانے، ریتی پیو دادے والی چلی آئیا۔ کئی اکھاں توں کانے،
 ٹیڈھی اکھ تکائیا۔ پتہ نہیں ایہ پورن کہ وشنوں بھگوانے، لارے لپیا وچ جھٹ لنگھائیا۔ ویہ دا چووی بتھیرے نظماں وچ گائے ترانے، پر
 ترانے گاؤندیاں گھر دی مکی نہ اچے لڑائیا۔ چلو جے ہور کچھ نہیں غصہ سارا پاؤ پرہ دے خانے، آپ کھا پی کے جھٹ لنگھائیا۔ دو چار
 بول کے گانے، پلا لو چھڈائیا۔ ایہ گل ضرور دسی اجیت سنگھ ور کے سیانے، جو صلاح کار پچھلا نظری آئیا۔ ہن بھاویں کڈے بناوو
 بہانے، اصل گل سب نوں سمجھ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ کیہڑی قلم نال لکھیا مقدمہ، کس دے
 آگے رکھائیا۔ اوہ گرمکھو تھادے مقدمے دا ضرور مینوں صدمہ، تھادی تحریر بے نظیر جس دی نثر نہ کھئے وکھائیا۔ نالے جھکنا اتے قدماں،
 سیس جگدیس نوئیا۔ گاؤنیاں بے منظور نظماں، جس دی نغمہ کرے نہ کھئے شنوائیا۔ بڈھی دا لے کے تغما، خوشی اک بنائیا۔ خوشی وچ لا
 کے فتویٰ، مقدمہ دائر دتا کرائیا۔ ایہدا ارتھ دسو کی اتھوا، ارتھات دیو جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو کھلائییا۔
 کس دی کچھری تے کیہڑا شیشن، رجسٹر کرن والا کیہڑا نظری آئیا۔ اوتھے پرواہ نہیں کیسے شنکر برہما وشن، قلم شاہی لین چلائییا۔ گر
 اوتار پیغمبر نمانے دسن، بیٹھے سیس جھکائیا۔ جنہاں ساریاں نوں اکو وار دینی پینشن، پچھلا لیکھا دینا مکائیا۔ اوہناں سلام کرنا ہو کے
 ائینشن، سلوٹ بنا کلبوت دینا لگائیا۔ سورن جی انحاں توں کوئی لین تے نہیں لگا کمیشن، حصہ ونڈ وندائیا۔ کچھ یاد کر ایہ کھیل رام دا
 کچھ ارجن نوں دسیا کرشن، کشمکش وچ لوکائیا۔ ارجن جیہڑے بھگت بھگوان اتوں وکن، آپا اوسے دی جھولی پائیا۔ انحاں نوں پرہ ملدا
 (پرتم)، پرتمی اتے پھیرا پائیا۔ سرشٹی دسے متھن، متھیا کوڑ لوکائیا۔ گرمکھاں کولوں جاچ سکھن، جو سکھیا وچ اپنا آپ گئے مٹائیا۔ پرہ
 دے مقدمے نوں کیہڑا آوے لکھن، کیہدی جرت اشٹام اتے مہر دیوے لگائیا۔ کیہڑا آوے جن، گر اوتار پیغمبر شہادت سکے نہ کھئے بھگتائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ ایہہ مُقدمہ نہیں کوئی کہ چھاڑی وچوں چُرا لئے کچالو، ٹکے دے سیر جگت وکائیا۔ بھگتو پرہو سدا سدا دِبالو، دِیالتا وچ سائیا۔ آد جُگاد کِریالو، کِریاندھ اکھوائیا۔ سب نوں پرورش کر کے پالو، سیوک ہو کے سیو کائیا۔ تہاڈے دُکھ دی گھالنا گھالو، دُکھ سُکھ اِکو رنگ وکھائیا۔ اے تے سمیلن وچ پرہ دا حُکم ہون لگا چالو، پچھ دئے کلجگ دا لیکھا مُکائیا۔ پھیر جام پیالے پی کے وڈے موٹے بن جاؤ گاہلو، آکڑ آکڑ کے چلیو واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دے سر تے دیوے نام سالو، سالم اپنا رنگ چڑھائیا۔ صراہی وچوں جام پی پی کئی تھکے، چُھٹی جگت لوکائیا۔ جس ویلے محمد مدینوں گیا مکے، ہوئی دُہائی دُہائیا۔ اوہ پیمانے ول تکے، اپنی اکھ اُٹھائیا۔ اودھروں حُکم آیا حقے، حقیقت وچ سائیا۔ محمد ایہہ پیالہ بھگت دا بھگوان بھگوان دا بھگت پھیر چھکے، شکایت والیاں دا شکوہ دئے گوائیا۔ جس کارن ایہہ جام لُکا کے رکھے، اِس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہہ اوس ویلے پیاؤ نے جس ویلے ساری دُنیا ہووے ہکے بکے، حیرانی وچ دُہائیا۔ پرہو وی اوہ ویلا خوشیاں والا تکے، ہوئی ہوئی پندھ مُکائیا۔ اے کچھ ہور ہون والے نال اکتھے، اُنحان نوں رہیا ملائیا۔ جس ویلے پورے ہو گئے بچے، اِکو وار رس دئے چکھائیا۔ باقی رہنے بھانڈے کچے، نام دی بھٹھی نہ کھئے تپائیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر دے کے گئے پتے، پتہ میسور بے پرواہیا۔ اوہ نِرگن دھار آوے وتے، بے وطنان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا سنگ اِک نبھائیا۔ کی پی کے ہووو مخمور، اپنی سُدھ بھلائیا۔ ہُن سمجھیں برکت پُریے توں پینڈا دُور، گھر دا دھندا دو دِن نہ چُھڈائیا۔ جے اندر چڑھ جائے سرور، کی دھیاں پُت دیویں تچائیا۔ چرن بن کے مزدور، سیوا سچ کھائیا۔ کی اٹھے پھر رہیں گا حضور، نیت نینان نیر وہائیا۔ پرہ دا ایہہ دستور، آہستہ آہستہ سب نوں لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا راہ چلائیا۔ کی نام خُماری نال ہو جائیں موٹا، پی پیالہ خوشی منائیا۔ تُوں اے اُنحان نوں نہیں چھڈدا جیہڑے تیرے کولوں ہتھ نال گِراؤندے ٹوکا، غصے ہو کے پھیر ڈرائیا۔ جے جام پین دا لینا موقع، مُکمل پرہ دی سیو کائیا۔ جے اے لَج نال بدھا تے کھوہ وچ لمکيا بوکا، بھاؤنی دے گیڑ لینے گِرائیا۔ جے سچ مُحبت دا اندر ہوکا، ہردم دھیان رکھائیا۔ پھر سَتگر ساچا پنچا، جام اِکو دئے پلائیا۔ اوئے جام پی کے پھیر کتے ہانڈی وچ نہ پھیریں کھاؤنچا، استریاں والی سیو کائیا۔ چھڈنا پتو گھر دا چلھا چوَنکا، چوَن کتا دا جوڑ

رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سارے کہندے بینی بینی، پی پی خوشی منائیا۔ جے پی کے پھیر گھر دیاں دی پھڑنی وینی، پیتی کم کیسے نہ آئیا۔ بدل جاوے جینی، زندگی دئے اٹھائیا۔ مت رکھنی نہ پئے ہینی، ہنکار گڑھ ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جام کہے پرہوؤ مینوں چھیتی دے پیا، پیاسے پیاس مٹائیا۔ صرابی کہے پیالیا اوہدے گھر دے روون مار کے دہا، کیوں پلُو گیا چھڈائیا۔ ساڈا پیار چھڈ کے اوس دی سیوا رہیا کہا، جو کھائی کردیاں نوں گھروں اٹھا کے اپنے نال ملائیا۔ پھیر پنج ست اکٹھے ہو کے جاوے آ، سورن دی دین صفائیا۔ اچے تے ایس نے نوں کرایا ویاہ، کیوں پلُو دتا چھڈائیا۔ پر ایتھے لڑن نوں دوہاں نوں نہیں تھیں، اوہ کدھرے تے ایہ کدھرے اکھ نال اکھ نہ کھئے ملائیا۔ جے چاہیں تے ہُنے دیاں پیا، مستانہ کر کے دیاں دکھائیا۔ دوجیاں مستان نوں آنیویں نہ نال پھسا، اوہناں اچے نہیں چھڈنے بہین بھائیا۔ کھورے آہ وی تین دن اوہ اپنے بچے آئے روا، آدھی سُرتی ایتھے آدھی پچھے ول تکائیا۔ ہتے پلُو گئے چھڈا، بھجے واپو داہیا۔ ایسے کر کے جام رکھیا لکا، اپنے وچ چھپائیا۔ اوس ویلے دیواں پیا، جس ویلے چار کُنٹ ڈورُو ڈنکا وجے بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ پھیر سارے کہن بھجو ائے تھو ائے اوہو پتا تے اوہو ماں، ایہ نار کم کیسے نہ آئیا۔ گرمکھو جے پہلوں پیواں تے میری وی پت دیو گوا، کیوں تھادا اندر اچے گھر دی جھل نہ سکے جدائیا۔ تے جے شوق ہووے ویکھو ساڈے ورگا بن گیا خدا، بندہ خدی وچ اکھوائیا۔ نہیں، آتما پرما کدے نہ ہندے جدا، جو جڑ گئے اوہ جگت ولوں مڑ گئے، اوس دی منزل تڑ گئے، جو بن منزل سوہا پائیا۔ جیہڑے پیالے سانہ کے رکھے اندر دے اوہ کیسے ہتھ نہیں آئے دیوت سُر دے، رسنا نال نہ کھئے چھپائیا۔ ایہو کھیل سچے سنگر دے، پوڑی پوڑی منزل منزل ڈنڈے ڈنڈے اپنے گھر پچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حکم ورتائیا۔ مُقدمہ کیوں ہووے خارج، فیصلہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں بھگت نے بھگوان اُتے لایا چارج، ڈسچارج نہ کھئے کرائیا۔ جیہڑا سب دا مالک جارج، اوسے نوں مُلزم دتا بنائیا۔ جے پرہوؤ مُلزم ہو گیا کھڑا سوارو کارج، کاغذاتاں دی کرے کون صفائیا۔ گرمکھو ہُن ایس دے اُتے لاوو گارد، ہتھ ہتھ کے ہتھکڑی لوو لگائیا۔ ایہ کوئی کھیل نہیں نارد، ول چھل وچ جھٹ لنگھائیا۔ جس بناؤ نے کنچن پارس، پاتشاہ بے پرواہیا۔ اندرے اندر کرے تعارف، طرفداری نہ کھئے رکھائیا۔ جیہڑا سبناں دا وارث، غلام سبناں دا نظری آئیا۔ پرہوؤ دی ہُن کھڑا کرو سفارش، چھڈاؤن والا

دو جا نہ کھئے بنائیا۔ کس توں لوے کوئی اجازت، منظور حُکم نہ کھئے کرائیا۔ جس دی کیتی عبادت، اوسے نوں بندھنا وچ پھسائیا۔ جن بھگت پرہو دے نال کدے نہیں کردے بغاوت، دُھر دی ریتی چلی آئیا۔ آگے رہے نہ کوئی عداوت، عدل انصاف اک کھائیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں بناوٹ، بنوٹی نہ روپ پرگٹائیا۔ کوئی گج ہاتھی چلاؤن والا نہیں مہاوت، بن جنگلاں وچ پھرائیا۔ جدوں کرے پریم مُحبت دی سخاوت، سخا سخا نظری آئیا۔ جے پرہو دے اُتے لگ گئی علامت، کرے نہ کھئے صفائیا۔ اٹھ کے میری دیو ضمانت، مُجرم نوں لو چھڈائیا۔ تہاڈا بدھا سب دے اُتے لیا دیوے قیامت، پھیر تَساں وی رونا مار کے دھائیا۔ لینی کول کیسے نوں ملن دی نہیں اجازت، جیل اندر لک کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم ورتائیا۔ اگلی دسو کیہڑی پینی تاریخ، اپنے جج نوں پُچھ کے دینا سُنائیا۔ مین اوسے دن دی رکھاں اڈیک، عدالت وچ بھگتاں چائیں چائیا۔ نوں بدل دینی تاریخ، دُھر دا کھیل پرگٹائیا۔ ہُن مینوں تکیو وچوں سیخ، سیکھاں دے وچ اپنا آپ بند لینا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگتاں دا فتویٰ ضرور دئے بھگتائیا۔ تہاڈے فتوے دی کراں قدر، قدردان اکھوائیا۔ حُکم دا مچا کے غدر، کھیل دیاں وکھائیا۔ اک وار بھگتاں دی ضرور پوری کراں سدھر، جے پوری نہ کراں بھگوان دی دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ ایہو میرا عدل، جگ جگ سیو کھائیا۔ نرگن جوت کدی نہ ہووے قتل، گوڑھی نیند نہ کھئے سوائیا۔ بھاویں کوئی کیتا کرے یتن، یتھارتھ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کرنی آپ جنائیا۔ جے تاریخ اُتے ہویا نہ جائے حاضر، حاضری نہ کھئے لگائیا۔ پھیر کی کرے ناظر، نادر حُکم سُنائیا۔ کڈھ کے اشٹام ورگے کاغذ، مہراں دئے لگائیا۔ جس نے کیتی بھگتاں نال سازش، اوہنوں لبھو تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھيو چکائیا۔ سورن سنگھ پھیر عدالت وچوں کڈھائیں اک اشتہار، اشتہاری دئیں بنائیا۔ ایہہ پروانہ لے کے پھریں وچ سنسار، بھجیں واہو داہیا۔ چلو پورن دے پورن نوں کریئے گرفتار، پھڑ کے جھٹ لیائیا۔ کیسے دی بُدھی نہ کرے وچار، سمجھ سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا آپ چکائیا۔ اشتہار نال نہ گیا آ، لبھیاں ہتھ نہ آئیا۔ پھیر گرفتاری ورنٹ دینے کڈھا، مہر اشٹام اُتے لگائیا۔ ہُن لبھ لے کیہڑا بناؤنا گواہ، جیہڑا عدالت وچ جا کے مُکر کدے نہ جائیا۔ اوہنوں لالچ رہے نہ را، ممتا نہ موہ وکھائیا۔ آپے تریکان بھگتدا پھرے خُدا، خود مالک جو اکھوائیا۔

تسیں ذرا مُقدمہ کر کے ویکھو رواں، حج اپنے نوں لوو سمجھائیا۔ پھیر کرنا کھیل نوں، نوں دا نوں نوں رنگ بدلائیا۔ ایہہ چھیتی کر لؤ بھروسہ نہیں دماں، پتہ نہیں اج کل رہن کھئے نہ پائیا۔ جے پیسے کول نہیں ہر سنگت توں اکٹھے کر لؤ جمع، خرچن وچ ٹھہر رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، فتوے وچ اپنا آپ رکھائیا۔ دعوہ دائر ہوئے اوہنوں کیہڑا پھیر کرے بے دخل، بے دخلی سب دی دئے کرائیا۔ ولیا چھلیا سارے پرہہ نوں آکھن، بنا بھگتاں توں بھروسہ نہ کھئے رکھائیا۔ دُھر دا کھیل پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ٹھانڈے ویکھ وکھائیا۔ وکیل نوں کہنا کوئی ویکھیں دفعہ چنگی، تاجیرات ہند پھول پھولائیا۔ کیوں پرہہ بنیا ڈھنگی، پیچے وچ کدے نہ آئیا۔ نالے بنیا رہیا چنگی، چنگی کرے لڑائیا۔ ایہنوں جیل وچ دے کے خُوب دینی تنگی، ایہو منسا من وچ رکھائیا۔ جیہڑی صرابی اچے نہیں ونڈی، پھیر آپے دئے پیائیا۔ صرابی کہے جے پہلوں ای بھل گئے تیری ڈنڈی، او جھڑ راہ تھے واہو داہیا۔ تینوں سمجھ پکھنڈی، جھوٹھا اقراران والا بنائیا۔ کڈھ کے کاغذاں والی سندھی، پڑھ کے دتا سُنائیا۔ تیرے اُتے لا کے پابندی، حُکم سنگت وچ سُنائیا۔ صرابی کہے مینوں ایہناں نوں نہ ونڈیں، جیہڑے تیرے متر نہ نظری آئیا۔ میں چنگی انہاں نالوں رنڈی، اکلے بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ میں کٹ لُونگی تنگی، اپنا مکھ چھپائیا۔ جیہڑے تیرے ہو گئے سنگی، اُنحان نال مل کے تیری خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا بھيو چُکائیا۔ جس اُتے دعوہ ہو جائے دائر، دائرے وچ بند کرائیا۔ اوہ متر نہیں کوئی غَیر، بنا دُشمنان توں دعوہ اُتے نہ کیسے کرائیا۔ سویرے پُچھ لینا جا کے کیسے کولوں (شہر)، جو شرع دا واقف کار نظری آئیا۔ اوہنوں کہو جیہڑی پورن نوں آگئی لہر، اوہ لہر کیوں نہ ساڈے وچ سمائیا۔ ساڈا اس گلوں ویر، حقیقی جام ساڈے نہ بل چھپائیا۔ ایسے کر کے اوہ گرمکھو ہر سنگت وچوں کڈھ کے بٹھایا نکھیڑ، فتویٰ دین والا سنگت وچ بہہ سکے نہ رائیا۔ اندر وڑ کے چھیڑ دتی چھیڑ، سہجے لیا اٹھائیا۔ ایسے کر کے ناں رکھایا سینگھ شیر، بھہ وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنے رنگ رنگائیا۔ بڑی خوشی جے فتویٰ لگا جگ، گرمکھ دتا لگائیا۔ ایسے کارن سرشٹی نوں لگنی آگ، چار کُنٹ دُہائیا۔ اچے وی باقی جائیو پچ، پچن اکو اک سُنائیا۔ بھری سبھا وچ بولنا سچ، ست نال سُنائیا۔ ہُن تہاڈے مُقدّمے وچ گیا پھس، اکٹھے ہو کے دیو گواہیا۔ مکھوں کہنا ایہہ ایویں بنیا رب، سائوں ممتا وچ پھسائیا۔ لاؤندا رہیا

پچ، لاریاں وچ وقت لنگھائیا۔ میں خوشی ہوواں گد گد، اپنی خوشی بنائیا۔ نالے سمجھ آوے بھگت بھگوان دی کپڑی حد، سیما کپڑی
 ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل کرائیا۔ ایہہ جگت اکھراں دی چلاکی، آگے پچھے جوڑ کے ڈھولے دتے
 گائیا۔ اکھراں والا بدن خاکی، انت خاک وچ سمائیا۔ جو صاحب ستگر بھاکھی، سو بھاکھیا وچ لوکائیا۔ گرمکھ وِرا مئے آکھی، آخر چوٹی
 چڑھ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کماائیا۔ جن بھگتو ٹھہرایا قصوروار، اُچی کوک دتا
 سُنائیا۔ ستگر پچن توں گیا ہار، لکھ کے دتا وکھائیا۔ جے بُدھی پائے سار، پھیر پرہ دی کی چٹرائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے گرو اوتار،
 پیغمبر دھیان لگائیا۔ اوبدا سب توں وکھرا وِہار، وِوہاری آپ ہو جائیا۔ سدا کھیل کرے کرتار، قُدرت دا مالک دُھردرگاہیا۔ اوہ کوئی نویں
 نہیں بناؤندا یار، جُگ وچھڑے میل ملائیا۔ سویرے لیکھ دے دیو وچ اخبار، خبر کرو تھائیں تھائیا۔ ساڈا ایہو جہا پیار، پیار دی شہادت
 دیو بھگتائیا۔ ایہہ بُدھی دا وستھار، جس نوں وکاس کہے لوکائیا۔ اس دے نالوں چنگا جرنیلا جٹ گوار، خوشی وچ پرہ دے ڈھولے گائیا۔
 سب نوں کہے ونگار، اکو داتا بے پرواہیا۔ جس دی منزل سدا دُشوار، پن کِریا چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، آد جگادی نوجوان مرد مردانہ مہربان، محبوب مُحبّت دا مالک خلق دا خالق
 اک اکھوائیا۔ اپنا مُقدمہ کر لے وِدڈرا، ڈرافٹ آگے نہ کھئے بنائیا۔ سارے گواہ لے ہٹا، جگت شہادت نہ کھئے بھگتائیا۔ وکیل توں پلّو لے چھڈا،
 اپنی گنڈھ کٹائیا۔ جج نوں دے سنا، اُچی کوک سُنائیا۔ میرا جھگڑا رسیا نہ را، راضی ناویں وچ جن بھگت دین صفائیا۔ اسیں آپے لئیے
 مُکا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی کار کماائیا۔ جج کہے اپنے کر کے دے دستخط، حلفیہ بیان نال رلائییا۔ مُڑ کے پھیر
 نہ کراں وت، دوبارہ درج کرائیا۔ میرا مینوں مل گیا حق، دُکھ رسیا نہ رائیا۔ بول کے دساں سچ، سچ نال سُنائیا۔ میں ماٹی بھانڈا کچّ، بھجن
 لگیاں دیر لگے نہ رائیا۔ پتہ نہیں ایس مُقدّمے دی کئی لمبی حد، اونے چر میرا پُت پوترا خبرے رہن کھئے نہ پائیا۔ کیونکہ مُلزم کیسے نہیں پینا
 لہہ، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بھاویں پھرو وچ جگ، چارے گنٹاں پھول پھولائیا۔ اوہ سب توں وسے ادّ، ادّرا گھر بنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا سنگ وکھائیا۔ جج کہے مینوں منظور، منظوری دتی پائیا۔ جا کے صلح کرو ضرور، ضروری گلّ

سمجھائیا۔ پھیر اک دوجے توں نہیں رہنا دُور، نیرن نیرا ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ جے ٹوں اوس تے لایا فتویٰ اوہ تیرا جنم دا بخش دیوے قصور، کسر آگے رہے نہ رائیا۔ نام خُماری نال کرے مخمور، خُدی دئے مٹائیا۔ اوس دے کول بھنڈارا بھرپور، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جج کہے کِس طرح کرو راضی ناواں، کر کے دیو وکھائیا۔ اک دوجے دیاں پکڑو باہواں، گل وکڑی گل وچ پائیا۔ مدعی کہے میں اپنی بھل بخشاواں، منکا من بھوائیا۔ مُلزم دا مُلزم ہو کے واسطہ آگے پاواں، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ تیری رحمت وچ ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تے دینا بُجھائیا۔ تیری صفتاں دا ڈھولا گاواں، سدا سدا تیری یاد اپنے وچ سہائیا۔ پھر آپے چُکے جویں پُتر گود اٹھاؤندیاں ماواں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آپے خارج ہو جاوے دعوہ، دعوے دائر دا لیکھا دئے مُکائیا۔ پھیر بھگتاں وچ لا کے ناواں، گرمکھ اوسے رنگ رنگائیا۔ ہر سنگت وچ بٹھا کے نال چاواں، سوہنی بنت بنائیا۔ ایس دوارے تے آ کے کوئی نہ رہے نتھاواں، نتھاویاں مان رکھائیا۔ بھگت بھگوان دا پلّو ہو جاوے ساناواں، اؤنتا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کل وکھائیا۔ راضی ناواں لیکھو بنا قلم دوات، کاغذ نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان سجن ساک، ڈھر دا سنگ رکھائیا۔ ہر سنگت ساری رہی آکھ، اندرے اندر سُنائیا۔ پرہو و، بچے سدا ہندے گستاخ، پتا پوت گود وچ اٹھائیا۔ کیوں ٹوں آتما دا باپ، پرماآما اک اکھوائیا۔ تینوں بھل کے وی پھر وی تیرا کرنا جاپ، جگ جیون داتے تیری اک سرنائیا۔ رُوح بُت کر دے صاف، پتت پُنت بنائیا۔ بھل کیتی ہو جائے معاف، پر جگت دا جھگڑا نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنا حُکم ورتائیا۔ مُقَدَمے دے کاغذ داخل دی تھان دیو پاز، قطرہ قطرہ ونڈ ونڈائیا۔ اک ویراں پھیر بینتی کرنی پئے ستاراں ہاڑ، کیوں ستاراں ہاڑ دا لیکھا دتا لکھائیا۔ اگنی تپے نہ تن ناڑ، ساتتک ست ست ورتائیا۔ سورن سنگھ تیرا ستاں دناں نوں سریر چھٹنا سی وچ سنسار، ایسے کر کے بنت بنائیا۔ تیری روندی پھرنی سی نار، پرہ دا وگڑ کچھ نہ جائیا۔ جے بچو تیرے نال نہ ہندا پیار، پڑدے وچ چھپائیا۔ ٹوں تے دعوہ کیتا دائر، میں تیرے جنم جنم دے دعوے خارج دتے کرائیا۔ ایہو جہا کتے نہیں لبھنا یار، جو بنا صراحوں جام پيائیا۔ جے آکھیں تے ساری رات میں اندر سُنّا رہاں تیرے نال، جے ہتھ ماریں بسترے اُتے نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑی گھالی پچھلے جنم دی گھال، اُس دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس

کارن کیشن سنگھ لیا اُٹھال، اوہ وی دیاں سمجھائیا۔ کیشن سنگھ لالو پچھلا ترکھان، نانک دا پیارا نظری آئیا۔ اک دن پھردا سی وچ بیابان، لکڑی لہے تھاوں تھائیا۔ تُوں اوس ویلے پچھہ سین نو سال دی عمر نادان، گھر نیچاں نظری آئیا۔ تیرا جنم سی مُسلمان، اللہ کہہ کے ڈھولا گائیا۔ لالو نوں کہہ میرے مہربان، کیوں پھرے چائیں چائیا۔ لالو کہے میرے گھر آؤنا گن ندھان، نانک دُھردرگاہیا۔ بچے کہہ مینوں دے وکھال، اپنا سنگ بنائیا۔ لالو کہہ چل میرے نال، اگلا پندھ مُکائیا۔ اون ہور کیتا سوال، مینوں دے سمجھائیا۔ جو نانک دا رکھوال، اوہ کتھے ڈیرہ لائیا۔ میں سُنیا اللہ میاں سب دا بھگوان، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جس دی محمد سُنائی قرآن، حدیثاں وچ صلاحیا۔ اوہ کتھے ملے مہربان، پڑدا دے چُکائیا۔ اگئی آواز آئی، شب دی ناد آئی، سُن دُھر فرمان سُنائیا۔ سُن بالے نڈھے انجان، تینوں دیاں سمجھائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں پُرکھ اکال دین دیال کھیل کرے مہان، اولڑی چال چلائی۔ جوتی جامہ پہنے نو جوان، ناری پُرش نہ رُوپ دھرائیا۔ آپے میل ملائے آن، اپنا جوڑ جڑائیا۔ لالو کہہ جاہ پچو جے اوہ تیرا تے تیری آپے کرُو پہچان، نانک دُوروں سب کچھ ویکھ وکھائیا۔ سوئی وقت پہنچیا آن، پچھلا لیکھا پور کرائیا۔ تینوں سب وچوں باہر کڈھ کے بٹھایا بنایا وکھرا نشان، نشانہ تیرے اُتے ٹکائیا۔ لالو کولوں کرائی پہچان، پچھلا مُول مُکائیا۔ اگلا سُن دُھر فرمان، دھرم دوارے اک سُنائیا۔ تیرے مایاں دے گھر آؤن نہیں دتی مُکان، مرن توں لیا پچائیا۔ آگے پھیر نہ سمجھیں انسان، فتوے والا قدم نہ کھئے اُٹھائیا۔ ایہہ بڈھی دا گمان، ستگر ساچے کدے نہ بھائیا۔ اوہ بھگتاں نوں دیوے سدا آرام، امرت آتم رس چکھائیا۔ بینتی کر پروان، کاغذ پچھلے دئے دبا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بڈھی نال جنم دی سِدھی دیوے کرائیا۔

★ ۳۰ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

سجن صاحب لوڑندڑا، لوئن وچ دیدار۔ ہر گھٹ اندر وسندڑا، پرم پُرکھ کرتار۔ زرگن جوت جگندڑا، دیا باقی کر اُجیار۔ ناد دُھن اُپجندڑا، شب سچّی دُھنکار۔ امرت رس چوندڑا، بوند سوانتی ٹھار۔ لوچن آگھ کھلندڑا، نج نیتر دیدار۔ بجر کپاٹ ٹزندڑا، اندھ اندھیر نوار۔ تر بینی کھیل کھلندڑا، سُکھمن بھيو نیار۔ جگت دوارا پندھ مُکندڑا، نو نو دے آدھار۔ ساچا رنگ رگندڑا، اُترے نہ وچ سنسار۔ آتم سیج

سُہندڑا، ویکھ سخی سچی سرکار۔ ساچا جوڑ جُڑندڑا، جُگ جُگ میلنہار۔ کلجُگ ویکھ وکھندڑا، ویکھ وگسے پاوے سار۔ دین دَیال بن بَخشندڑا، بَخشش رحمت کرے اپار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں سچ دیوے اک پیار۔

★ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۳ جین مندر بٹالا ★

گرمکھ سَجَن جانا جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ خوشیاں والا دِن مہینہ ماگھ، مَجن دھوڑ اِشنان اک وڈیائیا۔ دُرمت مَیل دھونا داغ، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ من انتر اُپجاؤنا اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ دِپیک جوت جگاؤنا چراغ، نِج آتم ہِوئے رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بناؤنا سچا ساک، نانا اور نہ کھئے رکھائیا۔ بھاگ لاؤنا کایا پنج تت ماٹی خاک، وجود محبوب مل کے خوشی بنائیا۔ ساچا میلا سچ دوار ساچے سنت سادھ، جو سادھنا وچ ساچا راہ وکھائیا۔ بُدھی توں پرے گیان دین بودھ آگادھ، انہو پڑدا آپ اُٹھائیا۔ ہنس بن جاؤ سارے رہو کوئی نہ کاگ، وکار نظر کھئے نہ آئیا۔ ممتا موہ نہ رہے وواد، وکھ امرت رُپ وٹائیا۔ رسنا دا چھڈ جاؤ سواد، امرت رس لے کے اپنی خوشی اُپجائیا۔ دُهن آتمک سُنو اِلاہیا ناد، جس دی راگ صِفت رہے گائیا۔ کھیل ویکھو وچ برہما، برہمانڈ وجے ودھائیا۔ ساچی منزل حقیقی چڑھو بھاج، جتھے لاشریک ملے نُور اِلاہیا۔ اوس تُوں سجدہ کرو آداب، جو کائنات تُوں کلمہ اک سمجھائیا۔ حقیقی دئے محراب، مُحبت خانہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ مندر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ بٹالا نواسی اج دا دوس سمجھو چنگا، چنگی ملی وڈیائیا۔ من کلپنا سارے چھڈ دیو دنگا، کوڑی کِریا نہ کھئے لڑائیا۔ پریم پائیو ایکا سندا، جو صاحب سوامی دُھر دا نظری آئیا۔ جس تن وجود خاکی بنایا بندہ، بندگی اِکو اک دِرڑائیا۔ ہوئے ہنگتا وچ رہو کوئی نہ گندہ، دُرمت مَیل اندروں کرو صفائیا۔ تُسیں اوس پرہو دا آگئی اوہ چندا، جو نُور جوت رُشنائیا۔ منزل چڑھو حقیقی دُندا، دُندوت اِکو کر کے سیس نوائیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی پارسی بودھی جینی پاؤ پریم پیار دیاں گندھاں، نانا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک والی دو جہان سُورا سربنگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ جلوہ گر نُور اِلاہیا۔ جو آتم پرما تم نجانند نِج سوامی گھر محبوب دیوے اک اندا، جس تُوں رسنا رس سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد آپ

سُنائے بن کے دھرم دا پنڈا، جگت وِ دیا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، انتر آتم بھيو کھلائیآ۔ ہرجن ساچے ویکھ مہینہ ماگھ آیا، سچ سنديشہ جگت سُنائیا۔ کوڑی کِریا تیاگو ممتا موہ مایا، ہنگتا گڑھ ربن نہ پائیا۔ ایکا سمجھو دائی دایا، جس نے مائس جنم دوائیا۔ سچکھنڈ مقامے حق لاشریک جس نے ڈیرہ لایا، سچ توفیق ہر رفیق اِکو اِک درسائیا۔ بے عیب پروردگار ساچی کرنی کھیل کھلایا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن سرگن اپنا رنگ رنگایا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم جوڑ جُڑایا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جس دے پریم پیار مُحبّت وچ مُنی سُشیل کمار بھجے چاروں کُنٹ واہو داہیا، واہ وا کر کے ڈھولا رہیا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ اِک وکھائیا۔ بٹالے والیو کرو سچ پیار، پریمی آپ جنائیا۔ منزل رہے نہ کھئے دُشوار، جو اندرون جھگڑا دئے مُکائیا۔ ساچی منزل اِک دوار، گھر اِکو وچے ودھائیا۔ ویکھو مرزا صاحب دے پیارے چل کے آئے حال، بیٹھے سوہیا پائیا۔ جتھے جواب نہ کھئے سوال، اِکو رنگ اِکو مردنگ اپنا ناد سُنائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کِریا توڑو جگت جنجال، جگ جیون داتا سب نوں دئے وڈیائیا۔ ساچی درگاہ مقامے حق لینی بہال، جتھے اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کایا اندر اپنے مندر اپنے آپ دی کرو پہچان نج آتم لوو بہال، پر ماتم اِکو نور رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اِک وکھائیا۔ سچ دربار سچا دربارا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جس گھر وسے ایکا ایکنکارا، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی ہر گھٹ اندر نرگن نور جوت کرے اُجیارا، دیا باقی کملاپاتی اِکو اِک ڈگمگائیا۔ خالق خلق مخلوق دیوے کلمہ واحد جس دا دُهن ڈھول ڈھمگا سمجھے نہ کھئے ڈپھارا، باہر لے ساز نہ کھئے کھڑکائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے تکو اوہ نظارہ، جو صوفی سنت فقیر جلوہ تگ کے خوشی منائیا۔ ویکھو من کلپنا وچ پھریو نہ جگت آوارہ، مالک دینا بھلائیآ۔ صاحب ستگر پریم پُرکھ پر ماتم آتم دا سدا پیارا، تن وجود جھگڑا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وسنہارا ساچے گھر، سچکھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی اِکو گھر سہائیا۔ ہرجن ساچے سارے بن جاؤ بھگت، بہاؤنی اِک پرگنائیا۔ لیکھا ویکھو وچ جگت، جیون جگت بدلائیا۔ پریم پیار دا سہنجنا ہووے وقت، سوہنی رُت سہائیا۔ جو مالک وسے اُتے عرش، سو فرش ہوئے سہائیا۔ سب دے اُتے کرے ترس، ویری میت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نرمانتا حلیمی غریبی وچ سجدے وچ بندنا وچ دُنڈاوت وچ

اُس دے چرن کرو عرض، آرزو اپنی اک سُنائیا۔ پرہو اسیں تیرے تے ساٹوں تیری غرض، تَدھ بن رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ بے پرواہ نور اللہ
 آپے ونڈے سب دی درد، دیناں انا تھان دُکھیاں لئے اُٹھائیا۔ ظلم دی شرع دی کدی چلن نہ دیوے کرد، قتل گاہ نہ کھئے بنائیا۔ جودھا سُو رپر
 مردانہ بن کے مرد، مدد سب دی کرے تهاؤں تھائیا۔ پُرکھ اکال حق خُدا ایک نہیں کوئی گنتی وچ بھتے عدد، حِصیاں والا نظر کھئے نہ آئیا۔
 جُگ جُگ لوکھات دین دُنی میٹے تشدد، جھگڑا کوڑ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر کرے
 اُپر مخلوق، خالق خلق وڈی وڈیائیا۔ سب دا سانجھا کرے سلوک، شرکت اندروں دئے کڈھائیا۔ محل اٹل وکھائے عرش عروج، علی جاہ
 بے پرواہیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر منیاں حق محبوب، امام اماما نورِ الہیا۔ نہ کوئی ماٹی خاک تن وجود، جلوہ جوت دُگمگائیا۔ حقیقی
 دسے منزل مقصود، گرہ ساچے وجے ودھائیا۔ جس دی صفت ہزارا درود، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ جدھر تگو اودھر موجود، چاروں کُنٹ
 ویکھ وکھائیا۔ جے کوئی اوس دا حُکم اشارہ رمز لئے بوجھ، نام ندھان شنوائیا۔ پھیر بھیو رہے نہ گوجھ، پڑدا اندروں دئے اُٹھائیا۔ کول ناہ
 جو ہویا مؤدھ، سدھا کر کے نچھر جھرنا دئے جھرائیا۔ من کلپنا نہ کوکے وانگ کونج، اکو ہو ہو نعرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ہرجن ویکھے نرمل دودھ دا دودھ، دوجا رلا نہ کھئے وکھائیا۔ بٹالے والیو ٹھانوں کدے لگ نہ جاوے وٹا، دویت اندروں دینی کڈھائیا۔
 جس کارن مئی سُشیل آیا تھہا، بن کے پاندھی راہیا۔ میل ملیا نال سدھے سادے جٹاں، جنہاں نوں گوار کہے لوکائیا۔ جن جھگڑا رہن نہیں
 دینا پتھر اٹاں، پرم پُرکھ دا ایشٹ دینا منائیا۔ سب دے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سرتی نوں شبد دی مارنی سٹا، نام ہلُونے نال اُٹھائیا۔
 کیسے نوں مد پین نہیں دینی رسنا بُلان نال گٹ گٹا، امرت دا جام دینا چکھائیا۔ آبِ حیات من کلپنا دا میٹے رٹا، رٹن اکو نام کرائیا۔ بنا
 پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار سانجھے یار دے باقی چھاننا گھٹا، لال ہتھ کیسے نہ آئیا۔ آگے واسطے نیتی توں پرے لالچ چھڈ دیو پیسا ٹکا، ٹکیاں
 والی ٹکسال کم کیسے نہ آئیا۔ سارے اکٹھے ہو کے سنتاں صوفی فقیراں دی مجلس وچ کر لو ایہہ متا، مطلب والا سکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جے
 بننا تے بنیو اندروں سچا، باہروں لارا دین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ٹھانوں سب نوں پتہ ایہہ ماٹی بھانڈا کچا، انت لوکھات نظر نہ آئیا۔ جے کوئی
 اوس پرہو دا بن جائے پچھ، اوسے نوں بھگت کر کے ساری سرِشٹی رہی گائیا۔ ویکھیو کتے من دی واسنا وچ نہ کہو اچھا، ہردے وچوں ہر

دی آواز لینی اُٹھائیا۔ جو لُوں لُوں اندر ساڈھے تِن کروڑ رچا، اندریاں دے گھاٹ توں پرے اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میلا رہیا ملائیا۔ بٹالے والیو ذرا دسو حال اپنے دل دا، کی اندر آواز رکھائیا۔ کِس طریقے ڈھنگ بدھی نال پریم پُکھ ملدا، وچھڑیاں جوڑ جُڑائیا۔ کِس طریقے نال پڑا بٹاوے بجر کپائی سل دا، سالم اپنا رنگ رنگائیا۔ کِس بدھ لیکھا جناوے اگئی تِل دا، ترکئی توں اگلا پڑا دئے اُٹھائیا۔ کِس بدھ کول نابھی پُھل کھلدا، پنکھڑیاں پنکھڑیاں پنکھڑیاں اکو روپ نظری آئیا۔ کِس بدھ لہنا دینا مکے سُکھمن ٹیڈھی بل دا، ایڑا پنگل بھیو رہن نہ پائیا۔ کِس طرح نظارہ تگے اوس گہر گمبھیر نل دا، جو نیلے والا اک اکھوائیا۔ جس دے حکم اندر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان رو سس سورج چند بلدا، چار کُنٹ دہ دشا بھجے واپو داپیا۔ جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن دھار ہو کے جو پھردا، لگھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا مُکاوے جو وچھڑیا چر دا، چری وچھنے جوڑ جُڑائیا۔ چوڈاں طبق چوڈاں لوک سچ سلوک جس دا نام سندیشہ سو ستگر اکو گھلدا، گھائل کرے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک وکھائیا۔ بٹالے والیو چارھیو انوکھا رنگ، نین نیتراں درشن پائیا۔ بیٹھے ہو نہ جائیو تنگ، پچھلے گھر دے دھندیاں ول دھیان رکھائیا۔ لے کے جانا آتما دا اند، جیہڑا باہروں ہتھ کتے نہ آئیا۔ گھر جمنا گنگا سُرستی گوداوری دیوے سنگ، تِن توں چار مل کے وجے ودھائیا۔ ایس جیون دا زندگی دا میٹنا پنڈھ، اکے جھگڑا رہے نہ رائیا۔ سچ مُحبّت دی دے کے جانا گنڈھ، جیہڑی آتم پرما تم مل کے اپنا پریم بنائیا۔ تُسیں اوس پرہو دے چند، جس دا نُور نُور جوت جوت رُشنائیا۔ ہنگتا دی ڈھاہ کے کندھ، ہنگ برہم دا پڑا لینا چُکائیا۔ تُہاڈا تن سریر ماتا پتا دی راہیں پیا جم، آتما نوں پرما تہاڈے وچ ٹُکائیا۔ ایس ویلے ساری سرشٹی دی درشٹی دا بل گیا تھم، بنا ساچے سنتاں سہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ راج راجان شاہ سُلطان سیاست وراثت والیاں پیا غم، غمیاں غم نہ کھئے مٹائیا۔ ویکھیو کتے جھگڑا رکھیو نہ کایا ماٹی چم، ہر پردے اندر وسے اکو نُور الاہیا۔ جس دی یاد کرنی پوُن وسنا دم دم، جو دامنگیر اک اکھوائیا۔ اُس دے ہتھ سارا انتظام، گر اوتار پیغمبر اوسے دی سیوا وچ اپنی سیو لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دئے کُھلائییا۔ بٹالے والیو ویکھ لُو اپنی گھڑی والے منٹ، اک پنج نال مل کے

کی سُنائیا۔ سب دا نشانہ اِکو پِنٹ، ہیٹ ٹوپی پگڑی والا اِکو رُوپ نظری آئیا۔ بھاویں پہنے کوئی پجامہ کوئی پینٹ، دھوتی تہمت والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک اِکو اینڈ، جس دا اینڈیکس بنا کے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوس دی یاد وچ پیار وچ سارے کھڑے کر دیو پینڈ، سنسار وِلوں بینڈز اپ ہو کے نعرہ دینا لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِک حُکم سنَدیشہ دُھردرگاہ سرِشٹ سبائی کرے سینڈ، رسیور ٹھاڈے اندر دتا لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی نیتی اِک سمجھائیا۔ دُھر دی نیتی اِک اپار، اپرمپر آپ جنائیندا۔ دُنیا والیو ہونا خبردار، بے خبراں خبر سنائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہوئے ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ مایا ممتا موہ ودھیا وِکار، کام کرودھ لوہہ موہ ہلکائیندا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ گرو دوار سیاست بنی آگھاڑ، دھرم دوارا پار نہ کھئے جنائیندا۔ کادیاں والے اِکھے ہوئے یار، جنہاں دا یار یارانہ اِکو سچ خُدائے نال بھائیندا۔ دو طرفی چلے نہ کھئے دھار، صوفی اِکھے منزل اُتے بیٹھن اِکو وار، دُو جا رنگ نہ کھئے بدلائیندا۔ ساچیاں سنتاں دا ہر پردے اندر اِستہار، کندھاں اُتے پوسٹر کھئے نہ لائیندا۔ جنہاں دی ریتی پچھے چلی آئی جُگ چار، شاستر سِمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قُرآن سارے اوسے دے ڈھولے گائیندا۔ جو سب دا سانجھا یار، آد جُگاد سدا مُخطیار، مُختارنامے گر اوتار پیغمبراں دیناں مذہباں دے آپ پھڑائیندا۔ سو انت کنت بھگونت صدی چوڈویں سب ٹوں ویکھنہار، انڈیٹھ اپنی کھیل کھلائیندا۔ بٹالا پرگنا ایہہ پروردگار دی دھار، جس دا بھيو نہ کیسے آئیندا۔ کادیاں فُدرت دی بہار، جتھے اُلُفت دے نگار، جس ٹوں ویکھے اِکو شاہ سوار، شہنشاہ دو جہاناں اِک اکھوائیندا۔ سارے رل مِل کے اوس دے نال کرو پیار، جو مُحبت دا سردار، صاحب سُلطان محبوب اِک اکھوائیندا۔ ایہہ مُنیاں دا دربار، اِکھے کیتے مُحبت وچ آن، سارے پُو جو اِک بھگوان، جس دا جھلے دھرم دا اِک نشان، کلمہ سُناوے بنا کان، اِلاہی بانگ سچ صدا، جس دی اِک دُعا، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس ٹوں کہندے آد انادی اوم، اوسے دے یگ تے اوسے دے ہوم، اوسے دے مذہب اوسے دی قوَم، اوسے دے وجود اوسے دے روم، کیسے نے ودھائے کیسے نے کٹائے، کیسے نے مُنالے، آتما دا رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ کی ٹسیں وی پڑدا آئے لاہن، سارے دیو سُنائیا۔ اپنے من ٹوں آئے بدلاؤن، کلپنا وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ ٹوں پردے آئے وساؤن، دھرم دی جڑ لگائیا۔ کی

امرت مُکھ آئے چواؤن، نج نیتر درشن پائیا۔ کی ساچی منزل چڑھکے خوشی آئے بناؤن، اپنا پندھ مُکائیا۔ سچ دسنا سانجھے پیار وچ سچ
 مُحبت وچ سانجھیوال کون کون، ہتھ اُپر دینے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے سنتاں ساچے
 مُنیاں سنسار وچ بھیجے اُجڑے وساؤن، غریب زانیاں اناتھاں سنگ سگلا ساتھ بنائیا۔ سنت ستگر کدے نہ ہندا ودا، ہر گھٹ اندر ڈیرہ
 لائیا۔ پریم پریتی دا مارگ دسے سدھا، سدھ آسن اک وکھائیا۔ آتم پرماتم ملن دی بدھا، جُگتی جگت وچ سمجھائیا۔ پریم پریتی دس کے
 اکا، ایکنکار نال جُڑائیا۔ نرمانتا وچ نگا، بیکی وچ وڈا وڈا نظری آئیا۔ جس دا لیکھ ترتے جگ وچ لکھا، بالی دا سُت انگد سوہیا پائیا۔
 ایہہ پُورب دا لہنا پچھا، جُگ چوکڑی بیہو کھلائییا۔ ست دھار دی اچھا، نراچھت سیو کھائیا۔ کوئی جگت کہانی نہیں قصہ، قسمت قسمت
 رہیا بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ اک چمکائیا۔ سنت ستگر کدے نہ جاوے دُور، وچھوڑا رہن کھئے نہ
 پائیا۔ سدا وسے ہادر ہدُور، ہر پردے ڈیرہ لائیا۔ جوتی دے کے اگتا نُور، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ منزل مارنی آگے کوئی نہیں مجبور، مجبوری
 وچوں پریم نظری آئیا۔ کوئی ناتا سجن نہیں کور، کورئی کِرپا دینی تجائیا۔ سنتاں دی سانجھی اکو دھوڑ، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ کوئی
 رہے نہ من مَورکھ مَورھ، چتر سُجان بُدھی بیکی لینی کرائیا۔ ست دھرم دا ست آگے ہووے مشہور، مشورہ پرہ دے نال رلائییا۔ ہر اک
 دے اندر نام دی مستی پریم دا چڑھے سرور، سُرتی شبد نال ملائییا۔ ہنگتا گڑھ ہوئے توڑنا غرور، غُربت اندروں دینی کڈھائیا۔ سچ
 دوارے دے چاکر بنا مزدور، غلام ہو کے سیو کھائیا۔ ویکھو پرہ دواویوں کوئی نہ ہوئیو مفرور، کایا جوہ وچ لک کے جھٹ نہ کھئے لنگھائیا۔
 آگے سدا دا میلا بنیا رہے ضرور، مُنی وچھوڑا دے کے پٹھ نہ کدے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔
 سچ سمیلن ہویا جیٹھووال، دھرنی دھرت دھول وچی ودھائیا۔ جس وچ اکٹھے بیٹھے شاہ کنگال، اُچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہر بھگت دوار
 دھرم دی سچی دھرم سال، مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار، ہندو مسلم سکھ عیسائی جس دا ایکا روپ نظری آئیا۔ جتھے سوہن ورن
 چار، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ جتھے ست دھرم دا پرچار، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جتھے ایکا میلا جوت نرنکار، نراکار
 ساکار مل کے وجے ودھائیا۔ جتھے اکو جہا آہار، کھان پین فرق رہے نہ رائیا۔ جتھے اکو جہا سُدھار، آتما پرماتما اکو گھر بہ کے ڈھولا گائیا۔ مُنی

سُشیل چل کے آیا پریم دی اندر دھار، جگت پنڈھ نہ کھئے بنائیا۔ تِس دا لیکھا بہہ وڈا وستھار، جس نوں لکھے نہ کھئے قلم شاہیا۔ پرگٹ ہونا وچ سنسار، مہاسارتھی اک اکھوائیا۔ جس نوں تیئی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گویند بھوکھتاں وچ کر کے گئے اظہار، پیشینگوئی وچ سنائیا۔ ایہہ کھیل کرے نرنکار، جو قدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ جس نوں کھندے اماماں دا امام نہکھنک کلکی اوتار، کلادھار اپنی کل ورتائیا۔ نام ڈنکا شبد دمامہ ایتھے اوتھے وچے دو جہان، جہالت کوڑی کریا سنسار وچوں باہر کڈھائیا۔ سب دا سانجھا باہمی ہووے پیار، صدق بھروسہ ہووے ایتماد، تسلی وچ اپنا روپ پرگٹائیا۔ پریم پُرکھ پرما تم آتم پاربریم بریم دا ساچا یار، یارانہ دُھر دا توڑ نہھائیا۔ اج دا وبار، کھیل کرتار، جو قدرت دا مالک، خلق دا خالق، سرب دا پرتپالک، پریم پیار مُحبّت وچ ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔

★ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ★

ماگھی دا نفع کھٹو مُفت، قیمت نہ کھئے لگائیا۔ مُحبّت وچ ہو جاؤ چُست، تیجی تیجی پریم ودھائیا۔ غفلت وچ نہ ہونا سُست، سُستی دینی کڈھائیا۔ من کلپنا رہے نہ خُشک، خوشحالی نظری آئیا۔ سچ دوار دا ایہہ اُرس، عروج ویکھ وکھائیا۔ جس دھام نوں لبھدے مہاپُرش، پوشیدہ راہ تکائیا۔ دین مذہب دی لاؤندے بُرد، مُقابل وچ وڈیائیا۔ اوہ سب نوں کر کے کھرد بُرد، بُدھی توں پرے کرے لڑائیا۔ ڈھاہ ہنکاری بُرج، ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ ست دھرم دی لے کے گرج، گرجیاں توں اُپر آوازاں رہیا سنائیا۔ جن بھگتاں پردے کھرج، کوڑی کریا کرے صفائیا۔ سچ سنڈیشہ دیوے تڑت، تڑیا توں پرے اک جنائیا۔ جن بھگت کھلی رکھے سُرَت، سٹی آپ اٹھائیا۔ لیکھا جانے عرش فُرس، کایا گرہ پھول پھولائیا۔ ستگر شبد اکو بہتا لوڑ نہیں کوئی گرس، کوڑیاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نام ندھانا سب نوں کرے بُرش، بُرجھاگردی رہن نہ پائیا۔ گُرمکھاں چاڑھے لال رنگ سُرکھ، سُرکھی بندی کوڑی دئے مٹائیا۔ پریم پیار مُحبّت امرت رس نال دیوے بُرک، بُرکے والیاں کرے صفائیا۔ کچھ ہلونا دیوے تُرک، تُرکستان ویکھ وکھائیا۔ سب دا لہنا دینا کر کے گُرک، خالی دوارے دئے وکھائیا۔ سب نوں پینی کلجگ کریا دی کھرک، مریم پٹی نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل پرگٹائیا۔ ماگھی دا مُفت دیوے

سؤدا، کرتا قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے عہدہ، عہدیدار اکو دئے وکھائیا۔ جو سب دا چکے بوجھا، اپنے کندھ ٹکائیا۔ لیکھا مُکاوے نماز روزہ، روزی سب دی اپنے ہتھ وکھائیا۔ لیکھا جانے ابھياس جوگا، جوگیشراں پھول پھولائیا۔ جوتی جامہ بدل کے چوغا، چُغلی نندیا والے سارے دئے کھپائیا۔ دھرتی اُتے رکھ کے گوڈا، گڈ مارنگ سب نوں دئے سمجھائیا۔ کیسے دا اچا رہن نہ دیوے بودا، بودی والا بدی نہ کھئے کھائیا۔ سب دا لیکھ مُکاوے ہرکھ چنت رہے نہ سوگا، غمی غمخوار ویکھ وکھائیا۔ بہرم نہ بھلیو لوگا، گرو گرتھ دئے گواہیا۔ جو سب نوں دیوے چوگا، رازق رزق رحیم اکھوائیا۔ سورپیر بانکا جودھا، مہابلی وڈ وڈیائیا۔ اُس دا رس کیسے نہ بھوگا، بھوگی بنی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں کرے سچ سنجوگا، ویوگ نظر کھئے نہ آئیا۔ ماگھی سؤدا ملے ائمل، ائملڑی دات ورتائیا۔ بھگت بھگوان دی اک گل، گل عالم ویکھ وکھائیا۔ سب دا دیا کرے گل، گلشن اپنا اک مہکائیا۔ جو سرشٹی گئی بھل، اوسے دا ڈنک وجائیا۔ ہرجن ساچے تول جائے تُل، کرتا قیمت آپ مُکائیا۔ گرمکھ گلشن دے اوہ گل، جنہاں دی مہک مُحبّت وچ ٹکائیا۔ لوکات نہ جاون زُل، دھرتی خاک نہ کھئے سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سدا صلح گل، ساچا ناتا اک رکھائیا۔

★ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

چاویزے چوپلیم زاول چازینے کَشو کُرنسے ولکیوم چپسرت انیزل زویزل زُذرا شیمیشی چوشا بیا کیا نے چو نہ ہزوپ تانے کتیرے سنیتے جمونے زئی موسیٰ موزل عیسیٰ داخلے زُل محمد جاگیرے سلم ندستے نانک بہستے گوبند گوبندے گود زار زرؤاے زیارت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا گھر دئے وڈیائیا۔ پیغمبر کہن پرہہ رہیا نہ کوئی عقیدہ، عقل بُدھ سمجھ نہ رائیا۔ تیرا کھیل ہویا پیچیدہ، پڑھیاں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی ہوی سنجیدہ، دھیرج دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ ساچا نور نہ چمکے عیدا، رنگ پریم نہ کھئے رنگائیا۔ نرمل رہیا نہ کیسے دا دیدہ، چشمے گل جگت لوکائیا۔ تیری صفتاں والی تمہیدا، سارے رہے گائیا۔ ٹھانڈے دربنے نہ کھئے عزیزا، خدمتگار نہ روپ وٹائیا۔

تیرے نیم دی بھلی تمیزا، تمنا کوڑ وچ پھسائیا۔ محمد کہے میرا اتم والا بنا باہواں توں قمیضا، کفن توں پہلوں دتا پہنائیا۔ نہ گلشن رہیا نہ باغیچہ، باغبان خالی ہتھ چلیا واہو داہیا۔ اکو سچ خدا میری تیرے اُتے اُمیدا، آمد وچ دھیان لگائیا۔ میں مقبرے سٹا تے میرا راز پوشیدہ، سمجھ سکے نہ کھئے لوکائیا۔ اوسے ویلے قول اقرار کیتا، مُنسف ہو کے اپنی گندھ پوائیا۔ بن قلم شاہی لکھ کے دتی وصیتا، وسیع حکم اک سنائیا۔ محمد یاد رکھیں نصیحتا، دُھر سندیشہ اک سنائیا۔ جس ویلے دین دُنی دی بدلی طبیعتا، طیب نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ رہے نہ کھئے اصلیتا، اصل وصل نہ کھئے کرائیا۔ تہاڈی رہے نہ کھئے اہمیئتا، کوڑی کیریا جگت کُرائیا۔ جھگڑا پئے سیکدار رعیتا، خادم سیو نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا بھو آپ کھلائیا۔ محمد کہے میرا الفی توں باہر کفن، کچھاں بغلاں ننگیاں نظری آئیا۔ جس ویلے میری لاش کرن لگے دفن، ماٹی خاک وچ رکھائیا۔ مینوں خوشیاں دا آیا اک سُفن، منسا نُور والی پرکھائیا۔ جاں میں دھیان ماریا اُتر پُورب دکھن پچھم، چاروں کُنٹ نین اُٹھائیا۔ کوئی مینوں آگیا دسن، سُنپہڑا اک سنائیا۔ محمد ویکھ اپنا وطن، بے وطن دسے لوکائیا۔ بھاویں کیتا کر لے یتن، لوکات رہن نہ پائیا۔ سچ دوارا اکو پتن، سب نوں دیواں وکھائیا۔ جتھے گرو اوتار پیغمبر اکھئے وسن، ڈھولا اکو نام گائیا۔ چرن دھوڑی رس چکھن، چٹک اور نہ کھئے لگائیا۔ خوشیاں اندر قہقہہ لگا کے ہسن، تالی طلب والی وجائیا۔ پریم پریتی اندر نسن، بھجن واہو داہیا۔ اک سُنپہڑا آیا دسن، سہج نال سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ کفنی کہے میرا ویکھو رُپ نرالا، نراکار دتا بنائیا۔ میں دھرتی دی گودی سوایا محمد بالا، خاک بالشتاں نال منائیا۔ مُکھ نقاب دا دے رومالا، رومن دی شہادت دتی پائیا۔ اوس ویلے اشارے وچ دسیا راہ سُکھالا، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ پرہہ دا کھیل سدا نرالا، جگ چوڑی آپ کرائیا۔ نت نوت بدلا رہے چالا، چلاکی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا لیکھا رہیا وکھائیا۔ کفنی کہے مُرشد ہو گیا مُردا، مُریدان دتی دُہائیا۔ بھڑی نہ پھردا نہ تُردا، چُپ چاپ ڈیرہ لائیا۔ ساڈا بیڑا جاندا رُڑھدا، اُمت ہووے کون سہائیا۔ اوسے ویلے پرماتما محمد اندر آ کے جُڑدا، جوڑی اک وکھائیا۔ کچھ ور منگ لے لوڑ دا، لوڑندری آس پور کرائیا۔ محمد سماں ویکھ لے صدی چوڈھویں اندھ گھور دا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کھیل ویکھ ٹھگ چور دا، ست دھرم نہ کھئے وڈیائیا۔ اوسے ویلے محمد دوویں ہتھ جوڑدا، بھجاں باہر

دی سر اُپر لیائیا۔ کابنوں مینوں حُکمے اندر توردا، تن وجود خالی رہیا کرائیا۔ تیرا کھیل اپنے زور دا، نیوں کے سجدہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ محمد کہے میری تکیو کوئی نہ لاش، تن ماٹی ویکھ وکھائیا۔ میرے محبوب دی کِرپو تلاش، جو تلاباں وچ نہ کدے نہائیا۔ سب دی پوری کرے آس، آشا وچ وڈیائیا۔ اوبدا رُپ نورانہ خاص، دے کے گیا دُبائیا۔ اوہ سب دے وسے پاس، وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ اُس دا کھیل اُپر آکاش، پاتالاں وچ سمائیا۔ مین بن کے آیا داس، سیوک رُپ وٹائیا۔ ساچے کلمے دی پونجی دتی راس، اللہ رحمت آپ کھائیا۔ انت میرا تُن لگا ساتھ، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اک سندیشہ جاواں آکھ، آخر اک سُنائیا۔ نبی رسول پیغمبران جس اُتے رکھیا وشواس، وشو رُپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ کفنی کہے میرا اکو جہا پچھا آگا، سوہنی بنت بنائیا۔ جیہڑی محمد نوں چنگی لگی جگہ، اندر بہہ کے اپنا دھیان لگائیا۔ اوس ویلے پروردگار نظر آیا اسوار گھوڑے بگا، جس نوں دُلُڈل دُھر دا سارے رہے گائیا۔ ایہو کفنی پُرکھ اکال دے گل جھگا، دوجی نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنے سمت دا بنا کے ڈگا، لوک پرلوک دتا سُنائیا۔ ائے محمد اُخیری میرا سدا، سد کے دیاں سُنائیا۔ اُٹھ میرے شیر بگا، شہنشاہِ لایبیا۔ محمد ہو کے الفی توں ننگا، نیوں کے واسطہ پائیا۔ میرے خُدا ایہہ سانہ لے اپنا دھندا، دھرنی دھرت دھول نہ کھئے چٹرائیا۔ مین خادم تیرا بندہ، بندگی وچ سیس نوائیا۔ اکو بخش دے اپنا دُنڈا، دُنڈاوت کر کے سیس نوائیا۔ ابناشی کرتے بنا باہواں توں ننگا کر کے کندھا، ہتھ نال دتا بلائیا۔ دس کپڑا کھیل چنگا، جو تینوں رہیا بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کفنی کہے ویکھو چُپ کر گیا مُرشد، کلمہ نبی نہ کھئے سُنائیا۔ آواز دی رہی کوئی نہ فرصت، فرمانبردار سیو نہ کھئے کھائیا۔ اکھراں والی اُلفت، قرآن دئے گواہیا۔ کی کھیل ہونا کلجگ، انت انت جنائیا۔ تن دی اودھ گئی پُگ، اگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل وکھائیا۔ کفنی کہے مین ویکھیا محمد والا وجود، تن خاکی نظری آئیا۔ بنا دماں توں خالی دسے کلبوت، نعرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ اوس ویلے محمد دا تتاں رنگاں دا پیریں سی جوت، جیہڑا جوڑا قاصر دتا بنائیا۔ اوہ ساڈھے پندراں اُنگلاں دئے ثبوت، حصہ جگت والا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل وکھائیا۔ جس ویلے محمد دی لاش رکھی وچ قبر، چاروں کُنٹ دُبائیا۔ پروردگار کہا تھوڑا

کرو صبر، شبدي شبد جنائيا۔ نرگن دھار آگيا شير بر، بھبک اک سنائيا۔ محمد کيون وچھوڑا کيتا نال اپنہ ٹبر، ہوئی مات جدائيا۔ کي تيرا هووے قدر، قدرت دا قادر پُچھ پُچھائيا۔ محمد کہہ میرا تیرے گھر پے گیا نمبر، نمبر سکے نہ کھئے مٹائيا۔ میرا لیکھا دسدا اُتے امبر، میری آبرو لینی بچائيا۔ سچ دوار دا ویکھا مندر، جتھے وسے نورِ الہيا۔ پُرکھ اکال کہہ اوہ ویکھ آگيا قلندر، جو کلا نال بلائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھيو گھلائيا۔ کفنی کہے جس ویلے اندر دتا رکھ، سوہنا رنگ رنگائيا۔ پروردگار کہہ ہس، ہستی اپنی آپ پرگٹائيا۔ حضرت محمد اچھے ویلا کچھ دس، مئی پا نہ بند کرائيا۔ تیری پک اُتے دوویں ہتھ، مُرداں دتے ٹکائيا۔ سجنان کولوں چلیوں تھ، اپنا پلُو چھڈائيا۔ محمد آسا بولی جھٹ، تیرا نام دُہائيا۔ دُہتھڑ ماری اُتے پٹ، بہڑی بہڑی کر سنائيا۔ پُرکھ اکال کہہ اوہ ویکھ سچ اکتھ، جتھے تیئی اوتارموسیٰ عیسیٰ ڈیرہ لائيا۔ محمد ویکھ کے جھٹ، سہج سُبھاؤ سپس نوائيا۔ مین ایتھوں جانا تھ، اپنا پنڈھ مُکائيا۔ تیرے آگے واسطہ گھت، بینتی دینی سنائيا۔ میری اُمت تیرے وس، واسطہ تیرے نال رکھائيا۔ جس ویلے کل ہووے اندھیری مس، ساچا چند نہ کھئے چمکائيا۔ موہ وکار دُنیا جائے پھس، فیصلہ سچ نہ کھئے کرائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا رنگ دینا رنگائيا۔ ایکا رنگ نويزتے زیرے جموں زلہار، نیتر نیر وبا کے رو پئے فرشتے، فرش عرش زمونے جندے زارو زار بینتی گوشے عرض ہزوال ستا تیری رضا رجتے دُعا بے پرواہيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوبلا دئے چکائيا۔ کفنی کہے جس ویلے محمد تے پاؤن لگے مئی، کچے پٹکیاں وچ اٹھائيا۔ مین دُہتھڑ مار کے پٹی، کوک دتا سنائيا۔ مینوں دھار نظر آئی چٹی، کفنی کفن دئے گواہيا۔ اودھروں ملی اگئی چٹھی، جس دا حرف نہ کھئے سمجھائيا۔ ایہ کھیل ویکھ انڈھی، مین کیتی حال دُہائيا۔ مینوں خبر کسے خبرے کیوں دتی، سہجے آن سنائيا۔ اٹھ کفنی ذرا دھیان مار محمد دی گچی، کی لیکھا نظری آئيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائيا۔ کفنی کہے میرا دید کی تگے تگے گردن، گردو غبار نظر کھئے نہ آئيا۔ جتھے کھڑا سُرپیر مردانہ مردن، مدد دی لوڑ رہے نہ رائيا۔ لیکھا لیکھ کڈھ کے اگئی فردن، حرف حرُوف آپ بنائيا۔ دردوند ہو کے ونڈے دردن، دردی دُھردرگاہيا۔ محمد اوس ویلے کیتی عرضن، خواہش پرکاش وچوں پرگٹائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا دئے گھلائيا۔ کفنی کہے پائے ایہ کی ہویا، دروبی نام دُہائيا۔ جے کوئی کہے مُرشد مویا، میری

اگھ شرم نال شرمائیا۔ جے کوئی کہے غفلت وچ سویا، نندرا کم کیسے نہ آئیا۔ جے کوئی کہے نواں نروآ، زبان کلام نہ کھئے سنائیا۔ جے کوئی کہے لے کے گیا ڈھوآ، درگاہ سچ ساچی چائیں چائیا۔ جے کوئی کہے تن وجود کھویا، خالی بُت بُتخانہ نظری آئیا۔ بھڑی تیرا نام درویہا، درویہی وچ سنائیا۔ ایہہ بھیو جانے نہ کوئیا، کوک کوک الاٹیا۔ جے آکھاں ایہہ نواں نروئیا، اٹھ چلے نہ دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچرج کھیل آپ ورتائیا۔ کفنی کہے سٹا چوڈاں لوک دا مالک، ملکیت نظر کھئے نہ آئیا۔ جسے دسیا واحد خالق، خلق مخلوق سنائیا۔ اُمت بن کے ثالث، ثالثی رہیا کھائیا۔ نرگن نور نور جان کے خالص، خواہش رہیا پرگٹائیا۔ سچ دوارے دا بن کے طالب، طلب اپنی نال ودھائیا۔ پرہہ دا کھیل غالباً غالب، گہر گمبھیر آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چولی کہے جس ویلے محمد رکھیا وچ گندرا، ماٹی پھول پھولائیا۔ اُس دے ہتھ وچ اک تامبے دا سی مُندرا، جیہڑا گردیو سنگھ لدھیانیوں لے کے آئیا۔ اِس دے وچ بڑیاں گنجھلاں، بھیو ابھید نہ کیسے سمجھائیا۔ محمد بدلدا رہندا سی چارے اُنگلاں، وارو وار چُھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو کھلاٹیا۔ کفنی کہے جس ویلے محمد مقبرے وچ ہویا تیار، آسن دتا لگائیا۔ اودھروں اک جوڑی آگئی لے کے پھولان دا ہار، مدن بھیٹ دینا کرائیا۔ ایہہ کھیل اگم اپار، صدی چوڈاں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نیڑے آ کے کر دیدار، سجدہ سیس جھکائیا۔ نو نو نمسکار، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ تیری لاش دا ہویا دیدار، تلاش کران نور خُدائیا۔ قبر توں لے کے چہار، مستک اُتے لگائیا۔ حُکم آیا دُھر دربار، پُرکھ اکال دتا جنائیا۔ تیرا لیکھا مکے تیجی وار، اک جنم ہور دینا بھگتائیا۔ سٹھرا ہو کے منگنا ہر گوہند دوار، ڈنڈا ڈنڈے اُتے ٹکائیا۔ جس ویلے آوے پُرکھ اکال، نرگن داتا دُھردرگاہیا۔ تیری منسا دا پورا کرے سوال، پورب میلانے ملائیا۔ سو وقت پہنچیا آن، لیکھا سب دا لیکھے لائیا۔ دینے وچ پرہو بلوان، دیندیاں بھل کدے نہ جائیا۔ بھاویں پریمی پریم کہو بھاویں کہو شیطان، اپنی شرع نہ کیسے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دا لے کے امتحان، نتیجہ رزلٹ سب دا ویکھ وکھائیا۔ بنا بھگتاں دے کیسے کول نہیں رہنا گیان، جگت ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ نام کھنڈا کڈھے وچوں پریم دھار میان، مہربان دیا کھائیا۔ کُجھ لیکھا لکھ دینا چوہان، نوجوان آپ سنائیا۔ جس نے سرشٹی دی کرنی کلیان، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ اوس دا جاری ہون لگا فرمان، شاہ سلطاناں رہیا اٹھائیا۔ حُکم میٹے نہ کوئی ہو کے وچ درمیان، درے دربار آپ

جنائیا۔ کسے نوں لین نہیں دینا آرام، سوئے سارے دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ کفنی کہے مینوں سینتا نہیں کسے درزی، سہج سُبھاؤ جوڑ جُڑائیا۔ مین کھیل دساں کچھ محمد دے تن والے گھر دی، گھریلو پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جتھے جوت الابی نُوں دھار ہو کے وڑدی، وڑی نکل کے پلو گئی جُھڈائیا۔ میری نگاہ پئی اوس ویلے سمت چڑھدی، لہندے توں چڑھدے ویکھ وکھائیا۔ اک آواز سنی گڑ گڑ دی، گڑگڑاٹ رہی ڈرائیا۔ اک لہر ویکھی اگے ہڑ دی، جو دین مذہب سارے رہی رُڑھائیا۔ اک دھار ویکھی جو تُوں میرا مین تیرا ڈھولا پڑھدی، پڑدا نظر کھئے نہ آئیا۔ مین نیوں کے سیس چرناں اُتے دھردی، اگھ نہ کھئے کھلائییا۔ آواز آئی کچھ کھیل کلجگ کل دی، کلمے والیا تینوں سُنائیا۔ کسے نوں خبر نہیں کوئی پل دی، گھڑی گھڑیاں نہ کھئے وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ لاش کہے میتھوں چھٹیا مگہ کعبہ، مُقدس اندروں پلو گیا جُھڈائیا۔ لیکھا ویکھ حقیقت حقا، حقداری دتی گوائیا۔ ساجن رہیا نہ کوئی سکا، چار یاری نہ گنڈھ پوائیا۔ اودھروں پیا اگئی دھگا، ٹھوکر دتی لگائیا۔ محمد ذرا کھول اپنیاں اکھاں، آخر دیاں جنائیا۔ ساجن میت نہیں کوئی سخا، سخاوت کرے نہ کھئے لوکائیا۔ ایہ کھیل اگم البتہ، بیہو ابھید جُھپائیا۔ تھوڑا جیہا دیواں پتہ، پتہریشور اگھ سُنائیا۔ ست دھرم دی ہونی ہتّا، ڈنکا کوڑ گُریار شنوائیا۔ جگت واسنا پھرنا نسا، دہ دشا اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ اُس ویلے میری ایہو نشانی کفنی بغلاں خالی کچھان، بازو نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنی ویکھ کے ہساں، بن اکھاں اگھ کھلائییا۔ محمد کہا کی ایسے طرح ہووے اچھا، اچھی طرح درڑائیا۔ پروردگار کہا سُن پچہ، بچیا دیاں سمجھائیا۔ میرا حُکم کدے نہ کچا، کچا تند نہ ڈور وکھائیا۔ جو بولان سو سچا، سچ میری سرنائیا۔ سب دا کھہڑا جُھڈاواں مدینہ مگہ، مقبرے والیا تینوں دیاں وکھائیا۔ چوڈاں صدیاں تیرا پورا کراں پٹا، پٹنے والا جوڑ جُڑائیا۔ آہ لے مؤلی دا اک اٹا، تیری بھیٹ کرائیا۔ نبیاں دی قیمت پے جانی ٹکا، ہٹو ہٹ وکائیا۔ رسولاں توں اُمت دا من ہو جانا کھٹا، دید عید رُسنائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں لگنا وٹا، وٹے وچ آوے دُھردرگاہیا۔ بچو تینوں چُکنا نہیں پھر کسے اُتے پھٹا، بنا پھاٹک توں (بند) دینا کرائیا۔ اوبدے یار نے مار کے پہلا پٹیا، مٹی لاش اُتے سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہا تیری پٹھ اُتے لا کے جاواں ٹھپا، جسدا اکھر سمجھ کسے نہ آئیا۔ محمد ہو کے ہکا بگا، کروٹ بدل کے چھاتی دتی وکھائیا۔ جے تُوں پرم پُرکھ میرا ابا سکا، مالک سچ اکھوائیا۔ مینوں کچھ

آیاں اے، دے کے جانف، گھاٹا کھئے نہ پائیا۔ پروردگار مار کے جپھا، لاش نوں اپنے گلے لگائیا۔ محمد یاد رکھ جدوں میرے نام نوں لگا پیا، پورن ہو کے پورن آس کرائیا۔ میں دساں اپنا پتہ، دھام نرالا اک سمجھائیا۔ جیہڑا دوارا آگے کدے نہیں وسا، اوہ دوارا دینا وسائیا۔ جیہڑی مُحبت وچ آگے کدے نہیں پھسا، اوہ مُحبت دینی پرگٹائیا۔ اوہ مینوں ویکھے کوئی نہ نال آگھاں، آگھاں توں پچھے بہ کے کار کھائیا۔ میں سڑاں کدے نہ نال ککھان، نہ گور ڈیرہ لائیا۔ جد آواں تے اپنا کھیل رٹاں، رتے پچھلے دیاں مُکائیا۔ تیرا وی ضرور پورا کراواں پٹا، چوڈاں صدیاں وجے ودھائیا۔ آگے چن دساں سچا، توں سُنا دھیان لگائیا۔ حضرت محمد کہہ کے اچھا، بن بولیاں بول سُنائیا۔ پرہو پھیر کی ہووے تیرا جُسا، بھید دینا گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ پروردگار کہے سُن محمد پیارا، پیار نال جنائیا۔ میرا کھیل ہووے نیارا، نرگن نور کراں رُسنائیا۔ تیری چھاتی دا بن لکھارا، لیکھا اُنکلی نال بنائیا۔ جد آواں نوں سو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے" میرا ہووے جیکارا، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ چوڈاں صدیاں دا تیرا اُدھارا، پھیر اُدھار دا قرضہ دیاں چُکائیا۔ کدی جھوٹھا نہ لاواں لارا، سچ سنندیشہ اک سُنائیا۔ محمد پھیر تینوں آؤنا نہ پئے دوبارہ، دوآبے آ کے تیری اُمت ویکھ وکھائیا۔ توں زولے چلن سمینے امن اعظمینے چمن زونہائے سنن سب دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔ کفنی کہے میں تُردیاں نال کراں نہ کھئے کفایت، کفایت شعاری نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں دُھر دی اک ہدایت، حُکم بے پرواہیا۔ تن وجود دی کر پپائش، اندر باہر ناپ نپائیا۔ میں بڑی سیانی سُچجی لایق، جس گل پے جاواں اُس نوں سدا لئی دیواں سوائیا۔ کفنی کہے بھاویں پرہو نوں مُردیاں دا پے جاوے قحط، پر میں بھنڈارا بھری نظری آئییا۔ پتہ نہیں پھیر کسے نوں وقت ملے شاید، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ میرا دُھر دے نال عہد، اقرارنامہ اک لکھائیا۔ جس ویلے پرہو تیرا حُکم ہووے راج، راج راجان شاہ سلطان اک سُنائیا۔ ست دھرم دا چلے رواج، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ جن بھگتاں سوارے پیج، مہر نظر اُٹھائیا۔ پرگٹ ہووے واحد، نور اک الاہیا۔ ساچے حُکم دا قانون چلے قواعد، باقاعدہ حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جنتے زموجا ہشتے انوزا رحمتے ولوزا واحد دی واحد وحدت نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ چڑھائیا۔ لاش کہے مینوں چھیتی

دبو، مٹی خاک چھہائیا۔ پروردگار گوسائیں لہو، جو بنا لبان توں پیاس بُجھائیا۔ کریم کرنی دا کرتا ابو، جو آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیا۔ صاحب سوامی ساچا سدو، صدقے واری گھول گھہائیا۔ لاش کہے جس لاش نے رام کرشن دے پُجاری کیتے اڈ اڈو، اڈرا حکم سُنائیا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ وجہو، وضاحت کر نہ کھئے جنائیا۔ اوس دوارے بھجُو، جو بھجن بندگی رہیا سکھائیا۔ سب کچھ کوڑا تجو، تج لشکر رہن کھئے نہ پائیا۔ میری دُہائی اجو، عزل توں مُرشد پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ مُحبّت ایکا منگو، پروردگار آگے جھولی ڈاہیا۔ کایا تن وجود رنگو، رنگن اکو دئے چڑھائیا۔ مالک دے در کدے نہ سنگو، اُوچی کوکو کوک سُنائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ اندر لنگھو، سرتی سرت وچ بدلایا۔ تُٹی اوس دے نال گنڈھو، جو گنڈھنہار اکھوائیا۔ لاش کہے جے مل جاوے پریم شریںیاں ونڈو، نیازاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کفنی دئے وڈیائیا۔ کفنی کہے مینوں کہندے تیری تھوڑی قیمت، کوڈی کوڈی ہٹ وکائیا۔ تینوں سوانی بائے نہ کھئے تریمت، فیشن جگت وچ ہلکائیا۔ کفنی کہے مینوں موقع ملیا غنیمت، بنا غم توں دیاں سُنائیا۔ مینوں مل گئی اوہ عظیمت، جو آد پُرکھ دے کے خوشی منائیا۔ مین کوئی بھٹکدی نہیں جل مینت، سانتک ست ست سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا پڑدا رہیا چُکائیا۔ کفنی کہے میرا مل چھوٹا تے کم وڈا، سچ دیاں سُنائیا۔ مین اپنے وچ لپیٹیا بُڈھا نڈھا، نوجوان ویکھ وکھائیا۔ پاتشاہاں دے سہاواں اُتے ٹھپا، اپنا سنگ رکھائیا۔ چار جُگ جو اُچیا اوسے نوں اپنے اندر سٹاں، پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ پریم پریتی نال پھڑ کے گھٹاں، سر توں پیراں تائیں جوڑ جُڑائیا۔ خالی ہتھیاں دیاں میٹیاں ویکھاں مٹھاں، انوٹھے اُنگلاں رہے دبائیا۔ اک اکٹھے کولوں پُچھاں، کی تیری بے پرواہیا۔ کفنی کہے پرہو جے مین تیرے نال رُساں، پھر گر اوتار پیغمبران کفن کون پہنایا۔ سری بھگوان کہے ذرا نہ کریں غصہ، سہج نال سُنائیا۔ جس کارن محمد کٹائیاں مُچھاں، اوہ مسخرے والی اپنی اکھ اٹھائیا۔ ایہ لہنا دینا کچھ دیپ گنشا، کچھ براہ دھیان لگائیا۔ جو پرہو دواریوں رُسا، جگت ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ قبر کہے میرے اندر وڑیا، نبیاں نبی رسول۔ جس دُھر دا کلمہ پڑھیا، اُمت کری قبول۔ سچ دوارے ایکا کھڑیا، مستک ٹکا لائے دھول۔ ایہ کھیل نرائن نریا، جو حکم دیوے معقول۔ اک قول اقرار کریا، یرگن دھار سچ اصول۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ کفنی کہے مین گئی

لتھ، اپنی سیو کھائیا۔ بھگتاں دے چرناں جاواں ڈھٹھ، نیوں کے سپس نوئیا۔ جسنے چار جُگ دے گر اوتار پیغمبران کریا اِکٹھ، سانجھا حُکم منائیا۔ اُس دوارے سب کُچھ گئی چھڈ، اپنا آپ مٹائیا۔ جنھے بھگت بھگوان نہ ہوون اڈ، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ مَیں تن سریر ڈھکاں ہڈ، آتما ویکھن کھئے نہ پائیا۔ مَیں تڑپھدی رہی بھٹکدی رہی کس ویلے پریتم ہووے پرگٹ، ہر کرتا دیا کھائیا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، وست امولک اک ورتائیا۔ مَیں وی لاہا لوں کھٹ، صدی چوڈھویں خوشی بنائیا۔ نرگن سرگن دھار آوے پلٹ، پلٹا دیوے جگت لوکائیا۔ سو ویکھیا صاحب پُرکھ سمرتھ، مالک اک اکھوائیا۔ مَیں رگڑ کے آگے نک، سپس دتا جھکائیا۔ تیری حقیقت مل گئی حق، کلمہ حق سُنائیا۔ آگے رہے کوئی نہ شک، شکایت کرن کھئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل الکھنا الکھ، الکھ اگوچر تیری وڈیائیا۔ جوں بھاریں توں لینا رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پہلی ماگھ سب نوں امرت دے رس، رستہ آکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، محمد دا لہنا کندن سنگھ سکھدیو کَلے والا اُس ویلے دے ساتھی سچ، سچ دا مالک سچ نال ملایا۔

★ ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مئی سُشیل کمار جین سنت منڈلی دینا نگر ★

سنت سچن آئے دینا نگر، نگر دیناں دا نظری آئیا۔ پرہو پریتی انتر سارے ہو جاؤ مگن، آتم پرماٹم دھیان لگائیا۔ گھر پرکاش دپیک جگن، نج نور ہویے رُشنائیا۔ کوڑی کریا سارے چھڈن، جو چل آئے سرنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی بدن، ہندو مسلم سکھ عیسائی جینی بودھی نہ کھئے لڑائیا۔ ابناشی کرتا ایکنکار آکو لبھن، جو ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سچا سچن، سکلا سنگ بنائیا۔ گڑھ ہنکاری سب دے بھانڈے بھجن، ممتا مَیں ہوں گوائیا۔ نج گھر سوامی انترجامی تخت نواسی پُرکھ ابناشی لینا اک انندن، انند انند وچوں پرگنائیا۔ نام دھوڑی دھر دا ٹکا مستک لاؤنا چندن، سچ بھوتی بے پرواہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ایکنکار رکھنا انگن، انگیکار اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر پڑدا آپ اٹھائیا۔ دینا نگر دے جن بھگت واسی، واسطہ پرہ دے نال رکھائیا۔ ایکا ملنا پُرکھ ابناشی، جو جنم مرن وچ نہ آئیا۔ مائس جنم جس دی پونجی جس دی راسی، رستہ آکو اک

وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی مہما کردے پنڈت کاشی، سو کایا اندر مندر بیٹھا سوہبا پائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اوچ نیچ
 راؤ رنک اکو گھر دے بنو جماعتی، بن ہر نامے دو جا اکھر کم کیسے نہ آئیا۔ سفل سمجھو اج دی راتی، اٹھ پھر رہے پرہاتی، امرت ملے بوند
 سوانتی، کول نابھی آپ چوائیا۔ جنہاں نوں مئی سُشیل ورگا لبھا ساتھی، تن وجود دا بلیا سورپیر ہاٹھی، سنجم تپ وچ اپنا پرن نبھائیا۔
 پرہ دی بندگی سدا سمجھو ساچی، سچ سچ وچ ملائیا۔ کایا ماٹی کوڑی کاجی، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ صاحب ستگر دین دیا لا اکو لبھو دھر
 دا ساقی، جو ساچا جام دئے پلائیا۔ جیون وچوں بدل جائے حیاتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر میلا میل ملائیا۔ سچ در
 دے ساچے بھگت، ہر بھگتی وچ وڈیائیا۔ اٹھو نوجوانو وچ جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تہاڈے اندر اُس پرہو دی شکت، جو ہر
 گھٹ رہیا سہائیا۔ سانجھے سماج دا آگیا وقت، کوڑی ریتی دیو تچائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک اکو جو واسی اُپر عرش، فرش اپنی دھار
 چلائیا۔ رحمت وچ کرے سب تے ترس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ بن ہر نامے سارے رہے بھٹک، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ساچی منزل
 چڑھنوں رہے اٹک، پوڑی ڈنڈا ہتھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ انتر ویکھ
 وکھائیا۔ دینا نگر دے سچ پریمی، ہرجن ساچے نظری آئیا۔ پرارتھنا وچ دھر دے نیی، نیامت پرہ دا نام جھولی پائیا۔ مُحبت وچ ساک
 سیتی، سجن بن کے دینا وکھائیا۔ اپنا نور اپنے ویکھو نیج نیی، گیان نیتراک کھلائیا۔ جتھے دین مذہب دی نہیں کوئی شرینی، شرع ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ سچ نواس سچ بھومکا جتھے آتم سہنجی سیج بہنی، جس دا پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر جو دس کے گئے دھر دی
 کہنی، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ وست امولک دھرم دواویوں اکو لینی، دو جی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ تہاڈے سنگ سدا امرت دھار
 تر بینی، گنگا جمنا سُرستی اپنی لہر لہر وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ ہلونا اک لگائیا۔ سارے اندر مارو
 جھاک، تن وجود پھول پھولائیا۔ بجر کپاٹی پڑدا لتھے تاکی، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہو پیارا کھوجو ساتھی، جو سگلا سنگ نبھائیا۔ جس
 دی جوت ہر گھٹ نور پرکاشی، گرہ گرہ کرے رُشنائیا۔ من کلپنا میٹے اداسی، چنتا روگ رہے نہ رائیا۔ منزل چڑھاوے اوکھی گھاٹی، اگم
 اتھاہ دئے وڈیائیا۔ بھيو کھلاوے ایکا راتی، ایکنکار اپنی دیا کھائیا۔ جھگڑا مکے پرتھی آکاشی، گگن گگنتر لیکھا دئے مکائیا۔ جو صاحب

سُلطان نوجوان، مرد مردان پاربرہم پتیرمیشور سچکھنڈ دا نواسی، ست دوارے رہ کے خوشی منائیا۔ سب دی پوری کرے آسا منسا لیکھے لائے بون سواسی، ساہ ساہ کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مُکاوے اوج نیچ ذاتی، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اک پرہو دی سارے متوں آگھی، جو آخر چوٹی چڑھ کے بیٹھا دھر گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا اک در، در دروازہ دھر کھلائیا۔ سچ دھرم دا اک دروازہ، دوجا راہ نظر نہ آئی۔ جس گھر وسے غریب نوازا، دیناں اناتھاں ہئے سہائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ رکھے لاجا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ وست امولک نام آگما دیوے داتا، داتار ہو کے آپ ورتائیا۔ پن گوپی کاہن رچاوے راسا، سُرتی شبد جوڑ جڑائیا۔ لیکھا جانے بن سینتا رام جنگل جوہ پرہاسا، بناسا اپنی کل ورتائیا۔ سو پاربرہم پتیرمیشور انتر نرتن نرگن دھار سکلا ساتھا، ساچا سنگ بنائیا۔ جس دے پریم اندر پریم پرتی وچ مارو ٹھاٹھاں، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ جس دا نور جوت سنگھ سوار جوالا والی لاٹاں، نور نور نور رُشنائییا۔ اُس مندر نہیں کوئی گھاٹا، جس مندر اندر ایکا دیپک ڈگمگائییا۔ سارے کوڑی کرپا دین مذہب دیاں آکے لنگھ جاؤ واٹاں، روڑا جگت نہ کھئے اٹکائییا۔ اکو پُرکھ پرماٹم ساچا، سچ سمگری سب نوں دئے ورتائیا۔ مانس جنم رہے کوئی نہ گھاٹا، اٹلی دولت جھولی پائییا۔ گرمکھ ورا سنت سہیلا جن بھگت لکھ چوراسی کوٹاں وچوں جاگا، باقی سٹی دسے کوڑ لوکائییا۔ جیہڑے اک دا منن آکھا، سو درشن کرن ساکھیاتا، سنمکھ ہو کے مل کے وجے ودھائییا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھا یار پاربرہم پتیرمیشور کرے کھیل سدا بہہ بھانتا، انہو اپنی کار کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیناں نگر والیو ست دھرم دا لے کے جانا ور، نرہے ہو چکاؤنا ڈر، آتم پرماٹم پھڑاؤنا لڑ، پھڑیا لڑ آکے چھٹ کدے نہ جائیا۔

★ ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ کیشن سنگھ دے گرہ لڑ پنڈی ضلع گرداسپُر ★

جن بھگتاں آتم وکھائے قسم، قسم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال میرا خصم، سُنجی سیج نہ کھئے وکھائییا۔ جس دی کدے نہ ہووے بہسم، مڑھی گور نہ کھئے دبائییا۔ اکو سچ اُس دی رسم، جو رواج دئے بدلائییا۔ جلوہ نور دیوے چشم، جوتی جوت ڈگمگائییا۔ ساچا نام سُنائے

نظم، ڈھولا بے پرواہیا۔ جگت ودھان دیوے بدل، بدلہ دئے چُکائیا۔ انصاف کرے عدل، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ چوڑاسی کرے وزن، تولے تهاؤں تھائیا۔ چاچا رہے کوئی نہ کزن، نرگن نروریر اکو نظری آئیا۔ ساچی رچنا آیا رچن، رچ رچ ویکھے تهاؤں تھائیا۔ ساچے نام دا دیوے بچن، بچے گُرمکھ آپ پڑھائیا۔ لیایا اُس پتن، جس راوی کنڈھے ارجن اپنا آپ تجائیا۔ دھرم بنا کے وطن، بے وطنان پڑدا لاییا۔ پت آوے رکھن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لکھ چوڑاسی وروول مکھن، بھگت سہیلے باہر کڈھائیا۔ سچ دوارا وکھا کے ہٹن، ونجارے رہیا بنائیا۔ کوڑی کریا جڑ آیا پٹن، پٹنے دا مالک پھیرا پائیا۔ جھگڑا رین نہ دیوے بدن، تن وجود نہ کھئے لڑائیا۔ صاحب سوامی بن کے سجن، دُھر دا سنگ رکھائیا۔ سچ نگارے سچ دوارے وچن، وجہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سنت سہیلے دُھر دے دگن، جوت نور جوت رُشنائیا۔ نام ندھانا پا کے ہتھیں کنگن، سگن ساچا آپ منائیا۔ کوڑی کریا کر کے دمن، دامنگیر آپ اکھوائیا۔ بھگت پھلواڑی سوہنا چمن، گلدستے پھول مہکائیا۔ سچ دوارا دس کے امن، امانت گُرمکھ ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے برہما کول، کول نین دُھردرگاہیا۔ جس نوں نانک کہا لایا، عالمین شہنشاہیا۔ جس نوں کاہنا کپندے سول، مُکٹ بین حُکم ورتائیا۔ سو لیکھا جانے دھرنی دھول، دھول پڑدا لاییا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ پنڈت پاندھا رول، حساب کیتاب نہ کھئے رکھائیا۔ اُس دا لیکھا جانے کون، گہر گمبھیر وڈ وڈیائیا۔ جس دے حُکم اندر پانی پون، سرشٹی درشٹی پھول پھولائیا۔ سو امرت میگھ برسے سون، گھٹا گھنگھور اک پرگٹائیا۔ ساچے دھرم دا کر کے ہون، بھبھوتی سمگری پریم پریتی وچ رکھائیا۔ زندگی دا دے کے جون، جوالا جوت نین شرمائیا۔ لیکھا چُکا کے باون بون، بل پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ تین ماگھ کہے جن بھگتاں کھانی پئے سوگند، سگندھی اکو نظری آئیا۔ ہونا پئے پابند، بندھن کوڑ ٹڑائیا۔ پاؤنی پئے گندھ، ناتا اکو نال رکھائیا۔ جس نوں راتی لگی ٹھنڈ، اُس دا نو دن دا دُکھ دتا گوائیا۔ سچ پریت دا گاؤنا پئے چھند، ڈھولا بے پرواہیا۔ پریم پُرکھ دا لینا پئے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ بھگت سہیلا بننا پئے چند، چند چاندنی نور رُشنائیا۔ پُرکھ اکال وسے سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ کیسے دا کاغذ کورا نہ ہووے برنگ، مہر اپنا نام لگائیا۔ لکھ چوڑاسی پاوے ڈنڈ، ڈنڈاوت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سب دی سرتی ہوئی رنڈ، کنت کنتو بل نہ کھئے ہنڈھائیا۔ لیکھا چُکے نہ جیرج اند، اُتہج سیتج لہنا نہ کھئے مکائیا۔ وشٹا کھا کھا تھکے گند، گہر گمبھیر نہ ملے گوسائیا۔ کچھ لیکھا مُکن

والا سی نرائن سنگھ کنگ، اوسے دے کارن اُس دا جنم دتا بدلائیا۔ راتی سُنّیاں سب توں کس اگّی تنگ، گلی کوچے محلے ویکھ وکھائیا۔
 نام بھنڈارا اِکو ونڈ، جن بھگتاں دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ تِنّ ماگھ کہے سب نے کھانی
 سوَن، سوہرا پیئیا نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو جینا ناؤں، نر نرکارا ڈھولا گائیا۔ ایکا مَنّا پتا ماؤں، دوُجی گود نہ کھئے سہائیا۔ ایکا چلنا راہو، رہبر
 اِک اکھوائیا۔ جن بھگنو اِکو تہاڈا گاؤں، جتھے گہر گمبھیر ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے واہو واہو، واہوا تیری وڈیائیا۔ سچ عدالت
 کرے نیاؤں، نیاں کار اِک اکھوائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے میلے پھڑ کے باہوں، پلّو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ ہنس بُدھی رہے کھئے نہ کاؤں، وشٹا
 کوڑ نہ کھئے پھولائیا۔ سر رکھے دے کر ٹھنڈی چھاؤں، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ سچ پِرتی اِک کماؤ، کھلیاں کوچھیاں پار لنگھائیا۔ کچھ لیکھا
 دسے پار لنگھ کے دریاؤں، راوی دی بہاوی کی سُنّائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل کھلائییا۔ تِنّ ماگھ کہے مینوں
 وچّا اگّی دبا، حُکم نال ڈرائیا۔ تُوں وی پڑھ لا دھر دا سبقا، سنتھیا اِک سُنّائیا۔ دُہائی مچی چوڈاں طبقات، تبھک تبھک کُرائییا۔ کیسے
 نوں پتہ نہیں اب کا، اگے کی کی کھیل کرائیا۔ ایہہ کھیل انوکھے ربّ دا، جس نوں ربّے عالمین کہے کے گائیا۔ لبھیاں نہیں لبھدا، کھوجیاں ہتھ
 کیسے نہ آئیا۔ ایہہ میلا ہویا سبب دا، کر کِریا میل ملائییا۔ کھیل بنایا اپنی ید دا، یدپ اپنی کار کھائیا۔ کچھ لہنا دینا اِج دا، وید ویاسا گیا
 لکھائیا۔ اوہ مسلہ اوہ صفحہ بن اکھراں والا کڈھدا، جس دا نقش نگار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی
 کھیل وکھائیا۔ تِنّ ماگھ کہے مینوں پچھوں وجے دھگا، پائے پائے سُنّائیا۔ بہڑی کوئی نہیں دسدا سکا، سجنّ پلّو گئے چھڈائیا۔ اُجڑا دسدا مکّہ،
 مدینہ دئے گواہیا۔ کھیل ہونا بُورا گگا، ککیاں والے روون مارن دھابیا۔ سب نوں لنگھاؤنا وچوں سوئی نگا، نگا وڈا پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔
 کلجگ اتم سب نوں دیوے پھگا، گرمکھ ساچے ویکھ وکھائیا۔ جس کارن جن بھگتاں نال لائیاں اکھاں، اکھ اکھ نال ملائییا۔ اُتے بٹھا کے
 ککھّاں، ککھّاں دی کُلی ویکھ وکھائیا۔ اوہناں دی پت رکھاں، جس پتن تے ملاح بیڑا اِکو اِک ٹکائیا۔ اپنی کرنی کرن توں کدے نہ ہٹاں، ہٹّا
 کٹّا ہو کے ساچی سیو کھائیا۔ ایسے کر کے آیا وچ جٹّاں، جٹّا جوٹ دتے تجائیا۔ سب دے گلوں لاه کے شرع دا پٹّا، پٹنے والے دا میلا لیا
 ملائییا۔ کیسے دے کرم دا کاغذ رہے نہ پھٹّا، صاف حساب دتا کرائیا۔ چاروں کُنٹ پینا رٹّا، رٹن کر نہ کھئے سمجھائیا۔ کوڑی کِریا لگے وٹّا، واٹ

مکے نہ جگت لوکائیا۔ جنہاں نوں جگت جہان کردا ٹھٹھا، ٹھاگر اوہناں دا ہونے سہائیا۔ گرمکھ اوس صاحب دا پٹھا، جس دا پاٹھ کر کے سارے شکر منائیا۔ سو صاحب پھرے ٹٹھا، بھجے واہو داہیا۔ جس کارن بھگتاں دا کیتا اکٹھا، بدو بدی میل ملائیا۔ ایہ ہنونت دا رام دے چرناں وچ پہلا ٹٹا، جو زمیں اُتے دتا لگائیا۔ رام مکھوں کہہ کے اچھا، اچھی طرح سمجھائیا۔ اوہ پُرکھ اکال ویکھ سچا، نرگن داتا نور الاہیا۔ جس دا میں وی اک پچھ، تن وجود سوہبا پائیا۔ اُس دی آد جگادی ستا، ست ست وچ سہائیا۔ کلجگ کھیل ویکھ رتا، راتیں ستیاں دیاں وکھائیا۔ رام سنائی اک کتھا، ہنونت دتا جنائیا۔ رکھ کے تیر کمان بھٹھا، ہتھ متھ اُتے ٹکائیا۔ ہنونت ویکھ بھگتاں دا جٹھا، اکھ وچوں اکھ اُٹھائیا۔ ہنونت ویکھ کے ہسسا، کچھاں مار کے خوشی بنائیا۔ پرہو کی کھیل پُرکھ سمرتھا، کی اچرچ رچن رچائیا۔ نرگن جوت ویکھیا پھرے ٹٹھا، بھجے واہو داہیا۔ رام کہا اپنا نیتر ویکھ پٹا، پلک انگلاں نال چکائیا۔ ہنونت تکیا دھرتی دا اوہ اک حصہ، جتھے رشی بالیک بہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ایہو دن تے ایہو تھتا، نچھتر ایہو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ تن ماگھ کہا میں ڈردا رہیا بول، بولی بول سنائیا۔ ہوں واری صدقے گھول، گھولی گھول گھائیا۔ سُنیا نام بچن انمول، ائمٹرا دتا جنائیا۔ بہہ کچھ وست میرے کول، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ ڈنکا شبد وجا ڈھول، ڈورؤ اک اُٹھائیا۔ سچ دوارا دیواں کھول، دروازہ بند نہ کھئے کرائیا۔ لکھ چوراسی وچوں پھول، وست امولک اک ٹکائیا۔ بھاگ لگا کے دھرنی دھول، دھرم دوار سوہبا پائیا۔ جن بھگت رہے نہ کوئی انبھول، ستیاں لواں اُٹھائیا۔ ماگھ کہے میرے دل نوں بیندا ہول، کی ہولی ہولی کار کھائیا۔ مینوں یاد آ گیا کی سینتا نال رام نے کیتا قول، اقرار اپنا آپ بنائیا۔ جس ویلے ست دھرم دا پیا رول، رولے وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ تن ماگھ کہے میں کی ویکھیا سینتا سٹی، بنباس ڈیرہ لائیا۔ اوہدی آہ نکلی اُچی، ہوکا دے سنائیا۔ اپنی پک تے مار کے مکھی، دتی کوک دُبائیا۔ آہڑوایہی اُٹھی، نیناں نیر وپائیا۔ ہو کے پٹھ بہار پٹھی، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ اے پرہو میں کلجگ ویکھیا تیرے نالوں سب دی دھار ٹٹی، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ گانا رہیا کھئے نہ گئیں، مؤلی تند نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ دواریوں سب نوں ملی چھٹی، مکتب پڑھن کھئے نہ آئیا۔ تیری آتما تیتھوں رُسی، رُسی سکے نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو دینا کھلائییا۔ تن ماگھ کہے سینتا نوں پھیر آ گئی نیند،

اکھاں وچ سمائیا۔ کی تکے کوڑ کڑیاں چڑھی پینگھ، ہلارا اکو اک وکھائیا۔ اونے چر توں اک گدھا گیا ہینگ، اپنی آواز لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل وکھائیا۔ تِنّ ماگھ کہے سیتا توں تیجی وار پھیر آ گیا آلس، مُکھ لیٹ اپنی اکھ چھپائیا۔ کی تکیا سُنھے دا رُپ اوہ خالص، خالص نورِ الہیا۔ جان سمجھیا سب دا اوہ ثالث، ثالثی رہیا کھائیا۔ سیتا دی لاه کے آلس، ہوئی جہی سُنائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ جیو ہونے راکش، رکشا کرن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ سیتا تکے چاروں کُنٹ سازش، شرع وچ لڑائیا۔ بنا باناں توں لگی آتش، اگنی اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ حیران ہو کے کہا اے میرے مالک، رام دے رام تیری دُہائیا۔ پُرکھ اکال جھٹ بن کے نِکا جہا بالک، اُنکلی اشارے نال وکھائیا۔ اوہ ویکھ سچی میری عدالت، جتھے بہ کے حُکم ورتائیا۔ لکھ چوراسی بن پرتپالک، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ سچ دھرم دا بن سنچالک، جُگ جُگ ویکھاں چائیں چائیا۔ اپنیاں بھگتاں دا سدا ٹِکا لاپواں کالکھ، کلوکھ پاپ گوائیا۔ کوڑی رہے نہ کھئے جہالت، ممتا موہ مٹائیا۔ بنا پیسیاں دے ضمانت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو کھلائییا۔ تِنّ ماگھ کہے سیتا ویکھیا عجب نظارہ، انتر دھیان لگائیا۔ پھر رام توں کر نِمسکارا، سچے چرن دا انگوٹھا پھڑ کے دتا بلائییا۔ نیتر نیر ویا کے دھارا، چھپر اک وکھائیا۔ اُٹھ رام میرے پیارا، کوک دتی دُہائیا۔ رام اُٹھ ویکھیا کیوں کریں گریہ زارا، اپنا آپ گوائیا۔ سیتا کہا میں ویکھیا کھیل اپارا، اپرپر سوامی دیاں جنائیا۔ سٹی توں ہویا اشارہ، تن وار وکھائیا۔ کلجگ دا دِسیا کنارہ، چارے کُنٹ کوڑ کڑیاں نظری آئیا۔ سب توں وسریا کرتارا، اکرت گھن دِسے لوکائیا۔ اے پر بھو میتھوں تیرا وچھوڑا نہ جائے سہارا، جنگل وچ منگل تیرے نال نظری آئیا۔ کی پھیر وی آویں دوبارہ، دُکھیاں دا درد گوائیا۔ رام کہا سیتا، اوہ رام میرا نیارا، جو ہر گھٹ وسیا لکھ چوراسی وچ سمائیا۔ میں کہندا اُس نے اپنا آپ دھارنا اتارا، جو دو چار دا لیکھا دئے مُکائیا۔ بھگتاں دا بنے سہارا، ساچا سنگ بنائیا۔ جیہڑا چار جُگ گر اتاراں پیغمبراں دے کے جانا لارا، اوہناں دا لہنا اوہو مُکائیا۔ رام کہا پھیر کر اشارہ، پچھا دتا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ تِنّ ماگھ کہے مینوں دِسے پُران سکند، دھیائے تیروان نظری آئیا۔ جس وچ سوہنگ لکھ کے چھند، جے آگے دتی لگائیا۔ درمیان وچ کھڑی کر کے کندھ، اوہلا دتا وکھائیا۔ وشنوں پُران کہا جس ویلے آوے سورا سرینگ، صاحب دُھردرگاہیا۔ جن بھگتاں پائے ٹھنڈ، ٹھنڈک اک ورتائیا۔ دُشٹاں دیوے دُنڈ، دُنڈا نام ہتھ

اُٹھائیا۔ اوہناں لوے گنڈھ، جنہاں اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ تِنّ ماگھ کہے پرہہ
 لاؤندا جائے پابندی، اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں نال کدا جائے سندھی، لکھت بھوکھت ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کرپا میٹدا جائے گندی، مایا ممتا
 موہ مٹائیا۔ تِنّ ماگھ کہے مینوں اکو گلّ لگی چنگی، چنگی طرح دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا
 وکھائیا۔ تِنّ ماگھ اوہ چنگی کیہڑی بات، پڑدا دے اُٹھائیا۔ کھول کے دس راز، بھو رہے نہ رائیا۔ تِنّ ماگھ کہے جس ویلے محمد نے پہلی وار
 ونڈی نیاز، مُریداں دتی وکھائیا۔ اوس نوں آئی اک آواز، حُکم دُھر درگاہیا۔ محمد کھول جاگ، آلس نندرا گوائیا۔ سب دا کر تیاگ، اکو دھیان
 رکھائیا۔ دو جہان میرا باغ، لکھ چوراسی گلشن اک مہکائیا۔ تُوں میرا نگا جہا چراغ، دیا دتا ٹکائیا۔ سُننا حُکم آج، تینوں دیاں سُنائیا۔ شاہ
 پاتشاہ شہنشاہ جس دا آد جگادی راج، رعیت سب نوں رہیا بنائیا۔ محمد تگ جس دے سپس اُتے تاج، تخت تاج دے اُٹھائیا۔ اُس نے
 بدل دینا رواج، رحمت وچ اپنا حُکم سُنائیا۔ تہاٹوں ہونا پئے مُحتاج، منگنا پئے چائیں چائیا۔ محمد کہا اے خُدا کی دتی آواز، مینوں دے
 سمجھائیا۔ پروردگار کہا پہلوں کر آداب، سجدہ سپس نوائیا۔ آہ ویکھ میرا حساب، لیکھا وگھو وگھ بنائیا۔ پُٹھی سدھی کر کتاب، چاروں
 کُنٹ پڑھائیا۔ محمد ہو گیا لاجواب، نیوں کے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال مُخاطب ہو کے دتا خطاب، حُکم حُکم اک سُنائیا۔ اوہ ویکھ نانک دی
 رباب، جو تُوں ہی تُوں ہی گائیا۔ محمد نیازاں دا کی سواد، جنان چر سب دا مالک نظر نہ آئیا۔ ایہہ اشارہ دتا وچ بغداد، بغلیاں والے پھرن
 بھجن واپو داہیا۔ کرے نہ کوئی امداد، امدادی نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھے اُدھر برباد، بربادی چاروں کُنٹ چھائیا۔ پروردگار اپنا وجا کے
 اک ناد، محمد پڑدا ہور چُکائیا۔ جان ویکھیا صدی چوڈھویں نہ کوئی سنت نہ کوئی سادھ، صوفی سُننے وچ درس کھئے نہ پائیا۔ محمد کول چرن کر
 آداب، سپس دتا جھکائیا۔ صاحب تیرے بتھ واک، جوں بھاوے لیتی بھوائیا۔ اوہ وی دن سی تِنّ ماگھ، جس دی تہت نہ کیسے لکھائیا۔
 سِری بھگوان کہا محمد اوہ ویکھ ہنس وچ کاگ، گُرمکھ نظری آئیا۔ اوہناں دا دھونا داغ، دُرمت میل کر صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ تِنّ ماگھ کہے محمد کی رہیا دیکھ، دیکھیا وچ لوکائیا۔ پرہہ دا نرالا بھیس، بھیکھا دھاری رُڑھائیا۔ وس کے
 اپنے دیس، دشا رہیا بدلائیا۔ جو رہے سدا ہمیش، نرگن نور اِلاہیا۔ سچ در دا بن نریش، نر نرائن اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبراں لے کے

بھیٹ، سانتک ست نہ اپنا آپ کرائیا۔ سب نوں کرنا پئے اوس دا ویٹ، انتظاری وچ دُہائیا۔ جس دا دھرم دا ہونا گیٹ، جس وچ گیٹ
 آوٹ کرے کوڑ لوکائیا۔ روپ ہونا ایکا ایک، ایکنکار نور رُشنائیا۔ سانوں سب نوں اُس دے آگے ہونا پینا پیش، پیشوا بن کے سیس نوائیا۔
 جھگڑا رہے نہ مُلا شیخ، شیخی سب دی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو گھر وسائیا۔ تِنّ ماگہ کہے میرا نہیں
 کوئی چارا، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ ایہہ کھیل ہر نرنکارا، نرگن آپ کرائیا۔ کلجگ دا انت کنارہ، جگت نئیا دِکا ڈولے کھائیا۔ ساچا دے نہ کھئے
 گرو دوارا، مندر مسجد شودوالے مٹھ دین دُہائیا۔ ہر کنت ملے نہ میت مُرارا، آتم سیج نہ کھئے سہائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، اندھ اندھیرا
 نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے کئے لارا، جگ چوکری حُکم سُنائیا۔ کلجگ اتم نرگن دھار لئے اوتارا، نہکنک ویکھ وکھائیا۔ جن
 بھگتاں لئے سہارا، سکلا سنگ بنائیا۔ پورب لہنا چُکائے اُدھارا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ آوے اوس تٹ کنارہ، جس دا پتن نشٹ نہ کھئے کرائیا۔
 اوہ بھگتاں دا دوارا، جتھے بھگون بہہ کے خوشی منائیا۔ سچ دا اکھاڑا، گرمکھ مل کے وجے ودھائیا۔ بھاگ لگے جنگل وچ اُجاڑا، اُجڑی بستی
 دئے وسائیا۔ زمیں اسماناں میٹ کے پاڑا، پڑدا اندرون دئے کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبراں دا تخت نواسی اکو لاڑا، لکھ چوراسی لاڑی آپ پرنائیا۔
 نرگن جوت آوے دوبارہ، دوہرا کھیل کھلائییا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے وچ سنسارا، پڑدا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا گھر وسائیا۔ تِنّ ماگہ کہے سرِشٹی دی تِنّ دِن مُنیاد، حُکم حُکم وچ منائیا۔ جس وچ اُجڑ کے پھیر
 ہونے آباد، بُہتے تھوڑے سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ست دھرم دا کرے راج، رعیت اک وکھائیا۔ ایہہ انڈٹھڑا کاج، جگ نیتز نظر کھئے نہ آئیا۔ جن
 بھگنو کھول کے جاگ، جگ جیون داتا ہونے سہائیا۔ ایہہ دھرنی دا بھاگ، حصّہ ونڈ جھولی پائیا۔ فرید نو دِن ایتھے جگا کے گیا چراغ،
 چراگاہاں وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ انت جھونڈی نوں لا کے آگ، خاک گیا بنائیا۔ دے کے اُچی بانگ، نعرہ اک سُنائیا۔ جس ویلے ورتے
 سوانگ، سوانگی ہو کے پھیرا پائیا۔ میں وی تیری رکھنی تانگھ، آسا آسا نال ملائییا۔ رو کے نکلی چانگ، بہڑی بہڑی دُہائیا۔ جھٹ نرگن
 سرگن نظر آیا ہتھ وچ پھڑ کے ڈانگ، اپنا روپ بدلائیا۔ پھیر جھٹ اپنی دو ہتھیاں اُتے چُک کے ٹانگ، درس دتا دیکھائیا۔ بن شودائیاں
 وانگ، گھٹے اُتے آسن لائیا۔ کتاں وچ اُنگلاں پا کے دتی بانگ، ہتھ سینے اُتے ٹیکائیا۔ اونے چر نوں نکل کے آگیا ناگ، کالا اپنی فن

پھیلائی۔ اوہدے گلّ وچ سی اک داغ، جو لال چمکے نور رُسنائیا۔ اُدھروں بھجّا آگیا باگھ، اپنی بھبک لگائیا۔ پرہو نون پھیر آگیا ویراگ، فرید دے آگے ہو کے اپنے اتھرو دتے وبائیا۔ فریدہ کچھ منگ لے امداد، دین والا تیرے در تے آئی۔ فرید کہا پرہو جے کرپا کرنی تے کدے بناویں بھگتاں دا سماج، ایہو میری منسا دئے ڈبائیا۔ مین تیرے پچھے روٹی کھادھی کاٹھ، پٹھا اپنا آپ لٹکائیا۔ میرے نیتر ٹھونگ گئے کاگ، نین نہ کھئے چمکائیا۔ مین چاہندا تیرے بھگتاں دا بیڑا بھرے جہاز، پتن اکو سوہا پائیا۔ اونے چر نون اڈ کے آگیا اک باز، اپنے پنکھ بلائی۔ اُدھروں ننگا آگیا سادھ، نعرہ الگھ الگھ سُنائیا۔ مستانہ ہو کے کہے جے تون رب کوڑ دا میٹیں راج، کوڑی راجا پرچا رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہو اوسے ویلے اوہدے کول ہولی ہولی گیا بھاج، سادھو نون پھڑ کے دتا بلائی۔ بچو مین تینون دساں اک جاچ، سہج نال سمجھائیا۔ پھیر وی تیرا تن بناؤنا ماٹی کاج، تتاں نال وڈیائیا۔ تون اُس ویلے پھیر میری کریں یاد، آسا اک رکھائیا۔ ایہو دھرتی پھیر کران آباد، ایہہ میری بے پرواہیا۔ ہن تسیں اک دو پھیر باغیچہ ہووے باغ، گرمکھ سوہنے نظری آئی۔ اونے چر نون اک کبابی بھنّ کے اک لے آیا کباب، سیکھاں اُتے کھائیا۔ نالے کدا آوے حساب، لیکھا انگلاں اُتے بنائیا۔ نیڑے آ کے ماری آواز، سوڈا جگت ہٹ وکائیا۔ ایس دا ویکھو سواد، رس رسنا نال چکھائیا۔ ایہہ وست ٹھانوں دتی نہیں ٹھاڈے مائی باپ، جیہڑی ٹھانوں دتی کھوائیا۔ فرید کہا اے خداوند پاک، ایہہ کون ایتھے آئی۔ کی کوئی پتلا ماٹی خاک، جو ساٹوں رہیا ڈرائیا۔ سری بھگوان کہا ایہہ کھیل ہویا نال اتفاق، اتفاقا کار کھائیا۔ جس ویلے کلجگ ہووے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ایہہ کوڑیاں سادھاں سنتاں دی جاچ، جو کباب بھنّ کے بھجے واہو داہیا۔ انہاں دا ممتا دا پاٹھ، لوبھ دی پڑھائیا۔ فرید کہا پرہو تیری کیہڑی کتاب، مینوں دے وکھائیا۔ سری بھگوان کہا اوہ جگت تون وکھری لغات، جس دا اکھڑ اکھڑ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جس ویلے مین تے میرے بھگتاں دی سانجھی ہوئی جات، اوس ویلے ورقہ دیاں اُلٹائیا۔ تون میرا مین تیرا ایہہ سب تون نیگی تے سب تون وڈی میری بات، چار جگ نہ کیسے سمجھائیا۔ فریدا سب نے پاؤنی وفات، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ تین ماگھ کہے مین ویکھیا کھیل عجیب، نرالا نظری آئی۔ جو جگ چوکڑی دئے ترتیب، سلسلے وار چلائی۔ اوہ صاحب بن غریب، جن بھگتاں ڈیرہ لائیا۔ ایہہ وی لیکھا لیکھا محمد نے وچ قرآن مجید، مجبوری نال سُنائیا۔ اُس دی کرو

سارے اُمید، جو عمل امن دا مالک اک اکھوائیا۔ جیہڑی باہواں توں بنا قمیض، الفی ناؤں دھرائیا۔ اُس نے بھگتاں نوں دینی تمیز، مرن توں پہلوں اپنا پرہہ لینا منائیا۔ بے شک ایہہ دھار بڑی باریک، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دے اندر دئے توفیق، سر اپنا ہتھ دئے ٹکائیا۔ اوہ مَورکھ مُگدھ سمجھن ٹھیک، ٹھاکر اِکو نظری آئیا۔ جنہاں دی آپ کر کے جائے تصدیق، دوجی شہادت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں بھگتی والی پریت، بھگون وچ سمائیا۔ گُرمکھو دھنّ بھاگ تُساں مینوں اتھے داخل کیتا بنا فیس، جُرمانہ شرع نہ کھئے لگائیا۔ مین تہانوں دین آیا اسپس، شکر کر کے خوشی منائیا۔ یاد کریو بن تہاڈے دُنیا وچ آؤنی نہیں پیس، پیس پیس مرے لوکائیا۔ تُسیں میرا خزانہ تے مین تہاڈا کھیس، خالی بھنڈارے دیاں بھرائیا۔ تہاڈی کوئی نہ کرے ریس، رستے دیاں بدلائیا۔ ذرا تھوڑی جہی وٹّ لو چیس، چشمے پریم دے دیاں بہائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیت، کور کُٹب دیاں کھپائیا۔ سب دی صاف کر کے نیت، نیتوان اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا گھر وکھائیا۔ تِنّ ماگھ کہے سارے کرن گویندا گویندا، گویند تیری سرنائیا۔ نہا دھو کے صاف کردے پنڈا، شنکر دی پنڈی آگے سپس نوائیا۔ ہری اوم تے ست بولدے وانگ پنڈا، کوک کوک سنائیا۔ صاف سُتھریاں کر کے ٹنڈاں، ہتھ سپس اُتے ٹکائیا۔ سُکھالیاں کر کے جنداں، جگت مایا موہ وچ ہلکائیا۔ جِنّاں چر گُرمکھو پرہہ دی بنے کوئی نہ پنڈا، بندرابن والا ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ ویکھو روندنا سُرپت اِندا، نیتر نیناں چہہر لائیا۔ وشن برہما شو کہندا، کوک کوک سنائیا۔ بن پرہو میٹے نہ کوئی چندا، چنتا دکھ نہ کھئے گوائیا۔ جو گُر اوتار پیغمبران بھنڈارا دیندا، اوہ بھگتاں آپ ورتائیا۔ جن بھگتو تِنّ ماگھ کہے مین تہانوں دین آیا نیندا، پہلی پھگن نہیں پھگن دی دوجی نال ملائیا۔ جو جُگ چوکڑی رہیا وینہدا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ہُن تہاڈا مُکاؤن لگا پینڈا، دکھیاں درد رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے گھر وسائیا۔ تِنّ ماگھ کہے اک وکھائی پُستک، پرہہ دتی وڈیائیا۔ جس دے وچ بھگتاں دی اُستت، جس اُستت وچوں گویند نے اکال اُستت دتی لکھائیا۔ اوتھے سب دا سانجھا اِکو مُرشد، پیراں دا پیر نظری آئیا۔ جس دی سارے کردے اُفت، مہا وچ وڈیائیا۔ اوس نوں دُنیا نال ملن دی کدے نہیں ملدی فُرصت، بھگتاں وچوں وپہلا ہو کے رہن کدے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا بھيو کھلائییا۔ تِنّ ماگھ کہے بھگتو میرے اُتے ہو نہ جائیو غُصے، بیتتی دیاں سنائیا۔ کیوں میرے وبار کارن پرہہ آیا بنا

سدے پُچھے، اپنا پھیرا پائیا۔ گھر دے کم کاج بدلے کوئی نہ رُسے، تہاڈا حرج نہ کھتے کرائیا۔ جیہڑے پُهل ٹاہنیاں نالوں تھے، اوہ اپنی جھولی پائیا۔ او میرے لاڈلے پتے، پُچیو گودی وچ اٹھائیا۔ تْسیں ایتھے اوتھے سدا سُچے، دُرمت میل کران صفائیا۔ تہاڈے جنم جنم دے پینڈے مکے، کرم دا گیڑ چُکائیا۔ مات گریہ نہ ہونا اُلٹے رُکھے، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ تْسیں اوس دی سیجے سْتے، جتھوں سُنّیاں نہ کھتے اٹھائیا۔ ہُن رہن نہیں دینا لُکے، پڑدے سرب چُکائیا۔ شام نوں چار وچے جان لگیاں پیریں پاؤنے کسے نہیں جُتے، ننکی پیریں پندھ مُکائیا۔ پھیر سارے اکھھے رکھیو اکو گُٹھے، ایہہ وی چمیار گیا لکھائیا۔ نو جوڑے وچوں کر دیو پُٹھے، ہتھیاں دی سیو کھائیا۔ جس دے بُلھے شاہ نے پریم نظارے لُٹے، اوہ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اٹھ وچے رات نوں سب نے چُٹے تند بنھنے نال گُٹے، گانا سکن والا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ تِنّ ماگھ کہے کی راتیں سْتے سارے اپنے کایا مندر، آسن خوب سبھائیا۔ سچ دسنا جس نوں حُکم ملیا شبد وچ اچ کِس دے گھر ہونا لنگر، اٹھ کے دینا سمجھائیا۔ بھاگ لگائے اوس اندر، جس گھر کرے رُشنائیا۔ پیارا سنگھ تیرا نو چھٹانک گُر آوے ونڈن، اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نِرگن دھار لُٹے انگرائیا۔ تِنّ ماگھ کہے پرہو ہُن دے دے چُھٹی، اپنی دیا کھائیا۔ کتے سنگت نہ ہووے بھکھی، دھیان روٹی ول رکھائیا۔ مین ویکھاں اوہناں مککھیں، جو تیرا ڈھولا گائیا۔ سدا رہن سُکھی، میری آسا منگ منگائیا۔ اندر وڑ کے پُچھیں، سُنّیاں آپ جگائیا۔ جن بھگنو تہاڈی آتما رہے نہ رُسی، رستے جانڈیاں کُچھ ہور لیکھا دینا بنائیا۔ ڈھائی گز دی اک مُنج دی نال رکھنی رسی، دیدار سنگھ لے کے آئیا۔ رات دے نو وچے اک ویراں جانا پینا اُتے دُھسی، ویکھیو ٹھنڈ توں ڈردیاں کسے پلا نہ لینا چُھڈائیا۔ اوتھے سب نے اپنیاں بند کرنیاں دووین مُٹھی، پھیر کٹاں اُتے ٹکائیا۔ باہروں زور نال لینا گھٹی، اندر پرہہ دا دھیان لگائیا۔ تہاڈا سَتگر پیریں پا نال نہ جاوے جتی، ننکی پیریں تہاڈی سیو کھائیا۔ گُرْمکھ سوانی کوئی نہ ہووے دُکھی، دُکھیاں درد ونڈائیا۔ جیہڑا تھک گیا اوس گُرْمکھ نوں ہتھیاں اُتے جاوے چُکی، اپنی خوشی بنائیا۔ پھیر گُرْسکھو گُرْمکھو ساچے سنتو ساچے بھگنو تْساں ضرور وڈے چھوٹے پرہہ دی پٹھ اُتے مارنی اک اک مُکی، زور نال لگائیا۔ پھیر مین کہواں اچ مینوں ہوئی خوشی، گوہند دا لیکھ چُکائیا۔ کھیل کرنا ویلے اُسی، دھوڑی ٹکے مستک سب نے لینے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، جس کارن آیا اوہ کر کے دئے وکھائیا۔ تِنّ ماگھ کہے جن بھگتو نال پانی دا رکھیو گلاس، تیج بھان ہتھ پھڑائیا۔ اندروں پورا رکھیو وشواس، بھرم رہے نہ رائیا۔ ویلا ہونا رات، روشن چند چمکائیا۔ گرمکھ لیکھا لیکھنا قلم دوات، شہادت دینی بھگتائیا۔ جس ویلے وجے سچ آواز، پریم نال سُنائیا۔ پھیر جیکارا لاؤنا سب نے تُوں ہی ساڈا باپ، تُوں ہی پتا مائیا۔ تُوں ہی رسؤل پاک، تُوں ہی نور خُدائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پانی دا گلاس ٹھنڈا ہووے سیت، ٹھریا نظری آئیا۔ بھگتو پھیر مٹاں تہاڈی میرے نال پریت، میرے سر وچ دینا اٹھائیا۔ ایہ وکھری چلاؤنی ریت، اگے تون بھگتاں تُوں بھگتی کرن وچ دکھ وچ مارنی نہ پئے چیک، ہاباکار نہ کھئے سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گا کے گیت، اپنا پینڈا لین مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ تِنّ ماگھ کہے میں وی آواں اوس ویلے چُپ، اپنا آپ چُپائیا۔ کھیل ویکھاں لک، نیتز اکھ اٹھائیا۔ کی کردے پرہ دے سٹ، در ساچے وجے ودھائیا۔ کرنی دا کرتا ہووے خوش، اپنی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دھاروں آپے اٹھ، اپنی کرنی کار کھائیا۔

ایہ دؤرا نہیں بھگتاں دا دائرہ، دارومدار اپنے اُتے رکھائیا۔ پرہو پریم پریتی دی کرن آیا سیرا، سیرگاہ گرمکھ نظری آئیا۔ جیہڑا گوبند نوں ایشنان کراؤندا سی مہرا، اوہ جوگندر سنگھ ٹائیوں پکڑ منگائیا۔ جس نے سب دی ویکھنی لہرا، لہر اپنی اک اٹھائیا۔ جس نے مان دتا بابویر اک شہرا، اوہ گلیاں دے ککھان دئے ترائیا۔ جس نے بھگون نال کیتا قہرا، اوہ بدھک گلے لگائیا۔ جس نے بھگتاں دا دینا پہرہ، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ پرہو گمبھیر گہرا، گور اک وڈیائیا۔ سو ہون لگا ظاہرا، پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو ایس نوں سمجھنا نہیں کوئی خرچ، حساب وچ نہ کھئے لگائیا۔ میں تہاڈا درشن کر کے جاواں پرچ، کھان پین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرمکھ سنگھ رات نوں بیٹھنا اُتے فرش، تھلے چٹائی نہ کھئے رکھائیا۔ سرجیت سنگھ نے رکھنا رات نوں ورت، چھوٹا پچہ نال ملائیا۔ جس کارن آیا پرت، پتپریشور پھیرا پائیا۔ جے تہاڈا میرا رہ گیا فرق، فرقے کون گوائیا۔ جیہڑی گوبند دی شرط،

شرطیہ پور کرائیا۔ پرہو بن مردانہ مرد، مدد وچ ہونے سہائیا۔ بہاویں ہن تے میلا سنگھ ٹساں نہیں کیتی عرض، پچھلا لیکھا پہاڑی والا بھل کدے نہ جائیا۔ تہاڈے نالوں مینوں ہتی غرض، جو غریب نانا بن کے لیکھا گھر گھر رہیا مکائیا۔ سب دی سدھی کر کے نرد، پاسا دینا بدلایا۔ نام پریم دی دے کے ضرب، انکرے دینے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔ جن بھگتو کتے چنتا نہ کر لؤ دتا بھاڑا، راجا رانا رہن کھئے نہ پائیا۔ چار جگ دا پچھلا میرا ایہہ وبارا، جس دا لیکھا رہیا مکائیا۔ غریب ہو کے منگاں تہاڈا واڑا، جھولی اپنی آگے ڈاپیا۔ بے شک میں دھر دا لاڑا، تہاڈے آگے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جے میرے ساتھ نہ ہندا میرا روداس چھارا، تہاڈی لکھت نہ کھئے بنائیا۔ میں کوئی پھردا نہیں آوارہ، بنا کارج توں قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ گرمکھو راوی اُتے اک ویراں پھر جانا پو دو بارا، جیہڑا نہ چل سکے اُس نوں کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ ویکھو دکھ نہ متو چکر گارا، غریباں دا ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ اوتھے عرض کرن دی کپڑی لوڑ، جو گل وکڑی رہیا پائیا۔ بچو وچھڑیاں نوں رہیا جوڑ، ڈبڈیاں پار لنگھائیا۔ جے تسیں نہ نیہا سکو تے میں نیہاواں توڑ، سد اپنے نال لگائیا۔ تہاڈا پریم میں کھاواں بھور بھور، اپنا صدق بنائیا۔ تسیں کچھ ہور نہیں تے میں نہیں کوئی ہور، ہر کا روپ نظری آئیا۔ بے شک میں سرشٹی دا چور، شاہ سلطان پھڑ سکے کھئے نہ رائیا۔ پر تہاڈی اپنے ہتھ وچ رکھ کے ڈور، ہلارا اپنا نام لگائیا۔ جے آج حکم نال دیو موڑ، پھر وی مڑ نہ واپس جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ پرہو آگے کیوں بینتیاں کرن ارداسے، گل وچ پلو پائیا۔ جنہاں اپنے بھیٹ کر دتے سواسے، سوارتھ جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اوہناں دی سدا پوری کر کے آسے، آہستہ آہستہ ویکھ وکھائیا۔ اچے تے گرمکھو تہاڈے ہتھ وچ پھیر پھڑاؤنے گندا سے، جیہڑے اپنے بدن اُتے لگوائیا۔ اپنے کپڑے رکھنے پائے، تہاؤں چٹے دینے پہنائیا۔ اپنیاں پیراں بیٹھاں وچھا کے کاٹے، تہاؤں ہتھ وچ اُتے ٹرائیا۔ ٹساں سوٹا اُپر کھاٹے، آپ فرش اُتے ڈیرہ لائیا۔ ٹساں چھکنا وچ باٹے، آپ ہتھ وچ اُتے کھائیا۔ کیوں تسیں میرے نکے جہے کا کے، پالنا پوسنا میرے ذمے وچ آئیا۔ کیسے نوں کچھڑ تے کیسے نوں چکان ڈھا کے، کیسے نوں کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ کیسے نوں انگل لا کے چلاں ساتھ، کیسے نوں گود وچ بہائیا۔ کیسے دے اندر کر کے واسے، کیسے دے مستک نور کراں رُشنائیا۔ پھیر کھاواں سارے او میرے پاسے، لڑی لڑی نال جڑائیا ایہو جہے گرمکھ ہونے تھوڑے ہتے نہیں

خاصے، خالص اپنے رنگ رنگائیا۔ گُرمکھو سب دے وچھڑ جاندے ماپے، پتا پُرکھ اکال وِسر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا گھر وسائیا۔ گُرمکھو سب نوں گھر دی گھرنا، گھر گھر رہی ستائیا۔ ایویں ستگر نال کاہنوں پھرنا، اپنا کَم گوائیا۔ ایس دا اگلے سال کرنا نرنا، نرور ہو کے دینا جنائیا۔ امرت میگھ برساؤنا کرنا، بوند سوانتی اک چوائیا۔ جگت پھرنا وانگ پھرنا، سگندھی ہتھ کسے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت ورلے ملنا، جس دا میلا آپ ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوئی پتھر پاہن سیل نہ، ست سرُوپ نرگن جوت نظری آئیا۔

★ ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بابو پُر باہر ضلع گرداسپُر ★

ویکھو آیا بھگتاں دا قیدی، ہتھکڑی ہتھ لگائیا۔ جیہڑی کیتی کھیل بابر نانک نال ویدی، وید شاستر دیوے نہ کھئے گواہیا۔ اباشی کرتا سب دا بن کے بھیدی، بھيو اپنا رسیا کھلائیا۔ جیہڑی کھیل اٹھائی پوہ کھیڈی، ہر سنگت وچ سنائیا۔ اوہدا بھگتاں کیتا نال تیجی، ہتی دیر نہ کھئے لگائیا۔ جس دا اور نہ کھئے لیکھی، لیکھا لکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بدھا ہن نہ ہووے پردیسی، سدا تہاڈے وچ ملزم دی رہی نہ کوئی شیخی، شناخت اپنی سب نوں رسیا کرائیا۔ ایہہ یاد رکھیو پریم والی نیکی، اپنا آپ دتا مٹائیا۔ تہانوں لاڑی موٹ نہ ویاہوے دھرم رائے دی بیٹی، پرہ دا بیٹا ہر شبد لے پرنائیا۔ اج سب نے رات نوں گھر گھر بستری نوں کڈھنے جیہڑے بند کیتے وچ پیٹی، سوئے گُرمکھاں ہیٹھ وچھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کار بھگتائیا۔ گُرمکھو ویکھو آیا بدھا، ڈوری بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ کسے نوں دتا نہیں کوئی سدا، سدا کے اپنی کھیل کھلائیا۔ کسے تے بہار نہیں کوئی دبا، بوجھ اپنے سر اٹھائیا۔ پھیر نہ کہو کیوں دھوکھا دینا رہا، دھوکھے والا جھگڑا دتا گوائیا۔ کچھ قول اقرار ہر گوہند نال سلکھنی چتا، چنگی طرح درڑائیا۔ جس نوں صاحب ستگر لبھا، بھائی گرداس دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل کھلائیا۔ اٹھائی پوہ کہے ملزم دا چلے نہ کھئے زور، ہتھیں بدھا نظری آئیا۔ جدھر مرضی لو تور، اپنا حکم سنائیا۔ بہاویں اندھیرے رکھو گھور، ڈونگی ڈل سنائیا۔ بہاویں چاڑھو اُپر گھوڑ، آسن سچ سجائیا۔ بہاویں ہتھو نال بوہڑ، راتی دیو سزائیا۔ ایہہ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا چور، بنا بھگتاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جے تہاڈا کارج

جاوے سؤر، اپنی اچھا پوری لینی کرائیا۔ ذرا ویکھو نال تگ کے غور، ایہ اوہو شہنشاہ جس نوں سچے پاتشاہ کہہ کے سیس نوآیا۔ کی لہو اوہو براہمن گوڑ، جس نوں جنے کوئی نہ مائیا۔ جس دے چڑھے کوئی نہ پوڑ، محل اٹل نظر نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ جن بھگتو جس دے اُتے مقدمہ ہویا دعوہ، دعویدار اکھوائیا۔ اوہدیاں بدھیاں ویکھو بانہواں، بھگت دا لیکھ نہ کدے بدلایا۔ اُس نوں اوسے ویلے چک کے گودی وانگ ماواں، جنم کرم دا لیکھا دتا بدلایا۔ اپنا پورا کرن واسطے ناواں، بھگت دواویوں باہر آ کے تہاڈے در تے منگ منگائیا۔ اپنا کیس بھگتا کے جاواں، جس دی اکو دسمیس دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی کار کھائیا۔ گرمکھو ویکھو لگی ہتھکڑی، رسی گھٹ کے دتی بندھائیا۔ کتے کہہ نہ دیو ایس نوں اپنی سزا بڑی، رات نوں مکیاں نال گٹ کے اپنا غصہ لینا مٹائیا۔ ہتھیں بدھا کرے کوئی نہ اڑی، چپ چاپ ہو کے اپنی خوشی بنائیا۔ تھلے وچھاؤنی نہیں کوئی دری، سنگھاسن نظر کھئے نہ آیا۔ جیہڑا خدا جگ چوڑی بن دا رہیا شرعی، شرع وچ دنیا دتی لڑائیا۔ اُس دی تسان پاؤنی صحیح، صحیح سچ دینی جنائیا۔ اک نال رات نوں رکھو کہی، موڈھے اُتے ٹکائیا۔ کچھ ہور نال لے جائیو دہی، کٹورا ہتھ اٹھائیا۔ اک لکھن والی نال لے جائیو وہی، جس دا کھاتہ نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کار بھگتائیا۔ جن بھگت کہن ایس نوں لبھدے رہے ایہ بنیا رہیا نوری، ہتھ کیسے نہ آیا۔ اج ایس دی سزا کرو پوری، آگے بھل کدے نہ جائیا۔ سارے غصے وچ وٹو گھوری، اکھاں لال کڈھ ڈرائیا۔ کیوں نہ سائوں رنگن چاڑھی گوڑھی، جگ جگ تیری سیو کھائیا۔ بنے رہے موركھ موڑھی، بدھی بیک نہ کھئے بنائیا۔ کیوں نہیں دتی چرن دھوڑی، اپنا آپ جنائیا۔ اج ویکھیں رات نوں تیری کس طرح ٹھاردے جوڑی، اسیں وی جٹا جوٹ پچھلے نظری آیا۔ تیری لاه دینی غروری، مان رہے نہ کھئے وڈیائیا۔ منا کے چھڈانگے آگے بھگتاں دی کر مشہوری، جن بھگتاں دا ڈھولا گائیا۔ اپنی منزل نہ رکھ دوری، نیڑ نیڑا درس دکھائیا۔ ہتھیری گویاں توں کھادھی چوری، کرشن بن کے اپنی راس رچائیا۔ بھوگ لاؤندا رہوں کھپر پوڑی، بھلیاں نال مٹھائیا۔ جن بھگت کہن اج ایہنوں بٹھو جس اندر ہووے ٹوڑی، کھان پین نوں ہتھ کچھ نہ آیا۔ پھر آپے چھڈائے ساڈی کریا کوڑی، گکرمان باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ رسی کہے ویکھو نی میں بدھا سخی سلطان، جو سوربیر اکھوائیا۔ جو کہندا سیتا دا

رام، سُرتی ست پرنائیا۔ جو بن دا ربیا گھنٹیا کاپن، مُکند منوہر لکھی نرائن اپنا ویس وٹائیا۔ جو موسیٰ عیسیٰ محمد سناؤندا ربیا گان، کلمہ
 اک اُپجائیا۔ جو نانک گویند دیندا ربیا فرمان، سچ سندیشہ نام درڑائیا۔ آپ لکیا ربیا سری بھگوان، پڑدے وچ اپنا آپ چُھپائیا۔ کلجگ
 انت بن لگا پردھان، بیو ابھید کھلائیآ۔ بھگت اُٹھائے آن، سُرتی سرت کھلائیآ۔ جودھے سوریپراں کیتا دھیان، اپنی اکھ پلٹائیا۔ جنان چر
 سانجھا نہ کرے گیان، آتم پر ماتم راگ الاہیا۔ اوناں چر ایہنوں پرگٹ ہون نہ دیو وچ میدان، اک اکلا اپنا ڈھولا نہ کھئے سنائیا۔ سارے
 گھیرے وچ لے لو درمیان، در دروازہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ پچھلیاں بھگتاں کہا سنو لا کر کان، کبیرا ڈنک وجائیا۔ گرمکھو پرہو بڑا شیطان، شرع
 وچ سب نوں ربیا بھوائیا۔ جگ چو کڑی آوے وچ جہان، نت نوت ویس وٹائیا۔ جے میرا پچن جاؤ مان، سب نوں دیاں سنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ کبیر کہا بھگتو اوہ بڑا ضدی، ترس نہ کدے کھائیا۔ میتھوں سیکھ لو بدھی، سپہجے
 دیاں سمجھائیا۔ کتے بنے نہ رہو گیدی، سر گوڈیاں وچ لکائیا۔ پرہ نوں ملیو سدھے دیدیں، اکھ اکھ نال رلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ جن بھگتو ہور سنو طریقہ، تھانوں دیاں جنائیا۔ جس دا کھیل نینکن نیکا، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔
 اُس دا بن جائیو آپ وسیقہ، لکھنہار آپ ہو جائیا۔ جیہڑا پچھے ویلا بیتا، بیٹی کہانی دینی سنائیا۔ تیریاں رکھدے رہے اڈیکان، نج نیتر اکھ
 کھلائیآ۔ پچھے چار جگ دکھ دیندا رہوں وانگ شریکان، اگنی جل وچ ڈبائیا۔ ہُن بن جا سیدھا میتا، مِتِر اک اکھوائیا۔ نہیں تے بھگتنا پیو
 اپنا کیتا، گرمکھاں اپنی ہتھکڑی لئی لکائیا۔ آگے لک گیاں گوہند نال لے کے وچ انگیٹھا، ہُن لکن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں مالک ہر گھٹ
 جی کا، جیون جگت تیری وڈیائیآ۔ تیرا جھگڑا نہیں کوئی ساڈھے تن ہتھ سیں کا، رَویداس چھارا دئے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر مددی نہیں
 کوئی بھتیجا، تیرا ساک سجن نظر کھئے نہ آئیآ۔ جیہڑے میریاں کردے ریجھان، اج اوہناں ہتھکڑی لئی لکائیا۔ کی پگا کھاویں سیدھا، کہ رُکھی
 کھا کے جھٹ لنگھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بیو کھلائیآ۔ جن بھگت کہن تھوڑا ایہنوں اندر کھچو، آگے لو
 لنگھائیآ۔ جنان چر اپنا بھیت نہ دسے وچوں، ہتھکڑی نہ کھئے کھلائیآ۔ سوہنا سچا لیکھ لیکھو، لکھت والی گواہیا۔ گرمکھو نالے مریادا
 سیکھو، بھلیاں سب نوں ملے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا گھر دئے وڈیائیآ۔ جن بھگت کہن ایہنوں اندر لوو واڑ،

سردل پار کرائیا۔ بھڑیا وچوں اجاڑ، آوارہ پھردا نظری آئیا۔ رات نوں مُکیاں مارو جھاڑ جھاڑ، زور نال لگائیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبراں دا لیکھا مُکایا ستاراں باڑھ، پچیا رین کھئے نہ پائیا۔ اج ایس دی کٹو ناڑ ناڑ، اپنی خوشی بنائیا۔ نال ویکھو ایہدا یار، روداس بُھکھا نظری آئیا۔ ایہہ سدا بُھکھیاں نال کرے پیار، ایہدی عادت دینی بدلائیا۔ اپنا کارج لوو سوار، بھہ وچ دیو ڈرائیا۔ پرہو اگے خالی بانجھ رہے کوئی نہ نار، دکھی گکھی بھاگ لگائیا۔ جنان چر دے کے نہ جائیں اپنا اعتبار، ہتھکڑی نہ کھئے کھلائیا۔ کتھے تیرا سچکھنڈ دوار، دُور ڈراڈا نظری آئیا۔ ایہہ بھگتاں دا گھربار، ہرجن بیٹھے سوہا پائیا۔ کدی تینوں کھندے ساں سچی سرکار، اج مُلزم ہو کے اپنا آپ بندھائیا۔ ایہہ دس کی وبار، کیوں ایہہ رچن رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پڑا لاپیا۔ جن بھگت کہن پرہو ویکھ لا بدھی رسی ڈوری، دوہری موڑ مُرائیا۔ کی بھگتاں نال پھیر کرینگا چوری، لک لک اپنا مکھ بھوائیا۔ اج من کے جا تُسیں میرے تے میں ٹھاڈا جوڑی، جوڑی دُھر دی اک بنائیا۔ بھوویں کیسے دی بھگتی ہتی تے بھوویں تھوڑی، سب نوں اکو رنگ رنگائیا۔ دُنیا نے سرشٹی نے خوشیاں وچ ونڈی لوہڑی، اسیں لوہڑا پاؤن والا بٹھ کے لیا بہائیا۔ ساچی دس دے اپنی پوڑھی، منزل دے دکھائیا۔ اسیں نہاؤنا نہیں کیسے تالاب جوہڑیں، تیرتھ تٹ نہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل کرائیا۔ رسی کہے بٹھو چھتی گھٹ، بٹھ بٹھ نال جکڑائیا۔ کتے چوری جائے نہ چھٹ، اپنا آپ پچائیا۔ جس نے دیناں مذہباں دی جڑ دتی پٹ، کلمہ دتا بدلائیا۔ بھگت بنا کے ست، ستیاں رہیا اٹھائیا۔ مولے اکو رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ اک ہور گلّ لوو پُچھ، سہج نال سُنائیا۔ کی پھیر وی رکھینگا اندھیرا گھپ، بھگتاں نالوں جُدائیا۔ کی ونڈینگا دکھ، دردیاں ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر اپنے سوہا پائیا۔ رسی کہے مینوں جاؤ گھٹی، زور نال بندھائیا۔ جنی گھٹوگے آوناں ٹھاڈے اُتے جائے تھئی، مہر نظر اٹھائیا۔ پریم دا لاہا جاؤ لئی، نیتر نیتاں اکھ ڈرائیا۔ اپنی آتما کرو سچی، نرم نور رُشنائیا۔ کوئی سوانی رہے نہ گھتھی، سچ رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل پرگٹائیا۔ جن بھگت کہن ایہنوں لے جاؤ ہور اگے، پچھا نہ کھئے سمجھائیا۔ جنان چر بھو نہ کھولے جگے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ آوناں چر ایہدے ہتھ رین بدھے، گنڈھ نہ کھئے کھلائیا۔ اسیں وی دھرم نشانے گڈے، جن بھگت رہے سُنائیا۔ اسیں بند رہنا نہیں وچ ڈبے، ساڈا پڑا دینا چُکائیا۔ جیہڑے چوراسی

وچوں کڈھے، اپنے نال ملائیا۔ کیناں چر ہو گیا تیری چرنی لگے، تیری آس تکائیا۔ آگے جد درشن دیویں تے چڑھ کے گھوڑے بگے، شاہ سوارا نظری آئیا۔ تیرا بھگت تیرا درشن کر کے رچے، ترشنا ترکھا دینی بچھائیا۔ نال تیرا جیکارا گجے، ناد دھن شبد شنوائیا۔ گرمکھ سوہنگ ڈھولا چپے، اکو ملے سرنائیا۔ اج توں قول اقرار کر جا پکے، نہیں تے بندھن نہ کھئے تڑائیا۔ جگ جگ سندن دے رہے تیرے صفتاں والے تپے، ٹاپوآں وچ اپنا پھیرا پائیا۔ حساب دسدا رہوں مائینس وچ بٹے، جمع ضرب جوڑ جڑائیا۔ اپنی قیمت رکھاؤندا رہوں دھیلے ٹکے، ہٹاں وچ وکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کراؤندے رہے تینوں ٹھٹھے، جگ جگ تیرا نام بدلائیا۔ ہُن سارے ہونے اکٹھے، گھر اکو سوہیا پائیا۔ پچھلے رہن نہ دینے پئیداری دے پٹے، پٹنے والا نال ملائیا۔ جگت کوڑ رہن نہ رٹے، رٹا دینا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پنڈھ مکائیا۔ رسی کہے اک ہور دیو لیٹ، انگلاں انگلاں نال جڑائیا۔ منا کے چھڈو بھگتاں دی سہایتا کرنی وچ ماتا پیٹ، گریہ ہونا سہائیا۔ تیری پوجا دا رہے کھئے نہ ریٹ، قیمت جگت نہ کھئے لگائیا۔ او پرہو جنہاں بھگتاں نے اپنا آپ تینوں کیتا بھیٹ، ہور تیری کی سیو کھائیا۔ جے رُخ نہ بدلیا ایس پہلی چیت، پھیر تینوں چیتن کہہ کے کھئے نہ گائیا۔ ایسے طرح بتھ کے منڈی وچ آواں گے وچ، پلا اپنا آپ جھڈائیا۔ سِری بھگوان کہے بھگتو جس کارن ٹہانوں دتا بھیج، بھجن بندگی توں باہر کڈھائیا۔ ضرور دیواں جوتی دا تیج، تپسوی دُھر دے دیاں بنائیا۔ دھرم پُجاری بنا کے نیک، نیکیاں وڈیاں رنگ رنگائیا۔ تسیں ساچی رکھو ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی آپ چھپائیا۔ ہُن اگلے اندر دیو بھیج، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ اج نہیں منگدا کوئی سوہنی سیج، بھنچے بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ اپنے کھان لئی بنا لو دیگ، مینوں رس نہ کھئے چکھائیا۔ اک وبار ویلے کول لیا کے رکھنی تیغ، میان وچوں باہر کڈھائیا۔ پھیر اگلا دسوں لیکھ، کی کھیل کرے بے پرواہیا۔ آو چلیئے اگلے دیس، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتو تلاشی لے لو پھول کے ویکھ لو جیب، ٹہاڈی وستو نہ کھئے چڑائیا۔ پچھے چار جگ ضرور کردا رہیا فریب، چھن وچ درشن دے کے پھیر اپنا آپ چھپائیا۔ جس ویلے تیغ بہادر نے سدے انگریز، ایسے طرح ہتھ ہتھ کے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگتو میری خوب لو تلاشی، نارٹی نارٹی پھول پھولائیا۔ ٹہاڈی پونجی چُکی نہیں کوئی راسی، صرف آ کے رستہ رہیا وکھائیا۔ میرا کھیل پرتھی آکاشی، گگن گگنتران ہونے رُشنائیا۔ چار جگ دے شاستر کہن ابناشی، جنم

مرن نہ کھیل کھلایا۔ پر ماتا آتما آتما پر ماتا دی ذاتی، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ کچھ یاد آگئی گوہند والی باقی، جو پُری اند دتی سُنایا۔ جس ویلے اند پُری نون چھڈنا تے گوہند پُری کھ اکال دی بنیا داسی، ایسے طرح ہتھ جوڑ کے سیس دتا نوایا۔ اک بینتی دُھر دی اکھی، بنا اکھراں دتی سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑا اوہلا رہیا اُٹھایا۔ گوہند اوس ویلے اپنے ہتھ بدھے نال رسی، دوجا نظر کھئے نہ آیا۔ پرہو تیرے حُکم نال ایہہ بستی بسی، تیرے حُکم نال اُجاڑا دتا پائیا۔ اگلا مارگ سوہنا دسیں، میں ساچی سیو کھایا۔ تیرا کھیل ویکھاں اکھیں، آخر اوٹ تکایا۔ پھر لیٹ کے بہار وکھی، دوویں ہتھ کن اُتے ٹکایا۔ ہتھاں دی بنا کے پٹی، گوہند نین لئے چھپایا۔ پھر مچھاں نون چاڑھ کے وٹی، بل اپنا لیا پرگٹایا۔ پُری کھ اکال تیری پڑھ کے اکو پٹی، دوجی ودیا دتی بھلایا۔ پُری کھ اکال کہا گوہند بن جا وڈا ہٹھی، تینون دیاں سُنایا۔ اچے تے کلجگ دی ہور تپنی بھٹی، اوس ویلے امرت پیاون والا نظر کھئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم ورتایا۔ قیدی کہے بھائی کھڑا قیدخانہ، بھگتو دیو جنایا۔ جے اس تون آگے اودھر نون ہوواں روانہ، پچھلا پنڈھ مکایا۔ مینون ہتھکڑی تے تُسیں بنہنا گانا، ایہو بے پرواہیا۔ تُسیں میرے تے میں ویکھو بیگانہ، ہمیشہ بیگانیاں نون ملے سزایا۔ آگے دیو کوئی نہ طعنہ، مینا رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنی کھیل کھیلے سری بھگوانا، جس دی سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن دھار بن نانا، ناناں پار کرائیا۔ رسی کہے آگے ہور جگہ، پچھلے اندر بند کرائیا۔ کتے پھر وی نہ نکل جاوے دے کے دغا، دھوکھیاں وچ پھسایا۔ رسی کہے اس نون بٹھو میرے نال اتوں رگاں، رگھت اکھوا کے سینتا نون گیا ستایا۔ بڑی مُشکل نال بھگت دواویوں لبھا، ہور ہتھ کیتوں نہ آیا۔ گرتھاں وچوں سُنیا بڑا کبا، کعبے والیاں دئے سزایا۔ اچ چکھاؤ ایہنوں اپنی سزا دامزہ، مذاق پھیر کرن نہ پائیا۔ جنان چر جن بھگت نہ چلاوے اپنی رضا، اپنے رنگ رنگایا۔ اوناں چر رہن دیو بدھا، پھریدار لو اُٹھایا۔ ویکھانگے کڈا وڈا، بل ساڈے نالوں ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل وکھایا۔ جن بھگت کہن چنگا آگیا گھیرے، گھیرا لو پائیا۔ اچ ایہنوں رکھو اندھیرے، دیک نہ کھئے رُشنایا۔ جنان چر نہ چاڑھے اپنے بیڑے، دُبدیاں نہ پار کرائیا۔ اوناں چر نکل نہ جائے وچوں ایس کھیرے، خبرداری گھر گھر دیو کرائیا۔ کیوں آگیا چھڑیاں دے ویہڑے، ترس کرن والا نظر کھئے نہ آیا۔ اچ ایہنوں کٹ کٹ کے کر دیو ڈھیرے، اپنا بل ودھایا۔ جنان چر

ساڈے ہتھ کے نہ جائے بیڑے، سانجھ جگت وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کھائیا۔ رسی کہے ایہہ دوویں
 ہتھ لے جاؤ اُتے گچی، گردن دیو جھکائیا۔ ایہنوں پُچھو کس طرح پالنی سیکھی، سانوں دے سمجھائیا۔ جس دی دھار تیکھی، اُتے پیر نہ
 کھئے ٹکائیا۔ تُوں لارا دیندا ساں ویہہ اگی کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ اج کھان نوں نہیں دینی تینوں ٹیکی، بھکھا رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ جے سانوں
 غصہ آگیا بھگت کہن تیرے منہ اُتے دے دینیے چھکی، سزا ہور ہور بھگتائیا۔ اپنی وار ویکھ لا تھتی، پچھلی نظری آئیا۔ جیہڑی گوبند نوں
 دتی چٹھی، ماچھوواڑے سمجھائیا۔ جو تیری ہاے اُتے لگی ٹپی، سسے ہوڑے نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر
 دا حکم اک سُنائیا۔ جن بھگت کہن ایہنوں پُٹھا پا دیو ملان، حکم اک سُنائیا۔ پرہو پھیر نہ بنیں نکما، نکرمنان لینا ترائیا۔ ساڈی کوڑی میٹ
 دے طمع، لالچ دینا گوائیا۔ اج سب نوں دے کے جا جنم نوان، نوان رنگ چڑھائیا۔ ہرکھ رہے نہ غمان، چنتا سوگ مٹائیا۔ تیرے پریم دا
 ویکھئے سماں، بھاویں سماپت ہوئے لوکائیا۔ جن بھگتو آگے کدے نہ کہو کی بھروسہ دماں، جس نوں چاہے او سے نوں لے پچائیا۔ سب دا لیکھا
 میرے کول جمع، وشن برہما شو ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ مہربان ہو کے بیڑا بٹھان، بنھنہار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنی کار بھگتائیا۔ جن بھگت کہن غصے وچ سٹو بھار وکھی، زور نال دبائیا۔ پھیر ویکھو اپنی اکھی، کس بدھ ملے سزائیا۔ جو پریم دی
 ساچی سخی، سو سوہنگ ڈھولا گائیا۔ من کے اکو پتی، پتپریشور دھیان لگائیا۔ مُحبت پیار کوڑ وچ نہ پھسی، پھاسی گلوں لئی کٹائیا۔
 ایسے کر کے بدھی رسی، رستے بھل کے گرمکھ او جھڑ راہ کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن
 بھگت کہن ایہدا رگڑو نک، زور نال دبائیا۔ جنان چر ساڈا نہ دیوے حق، حقیقت دے سمجھائیا۔ اچے تک سانوں شگ، پتہ نہیں پُرکھ اکال
 کہ دھوکھے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ گھلائی۔ جن بھگت کہن ایہدی
 ہلُونو گردن، گردو غبار دے گوائیا۔ سرتی سٹی اٹھا کے کرے مردن، مرد مردانہ دیا کھائیا۔ کی ہویا جے کرشن چیچی پہاڑ اٹھایا گورردھن،
 برہمنڈ کھنڈ بنا انگلیاں توں رہیا ٹکائیا۔ کی ہویا جے گیتا گیان سُنایا ارجن، اٹھاراں دھیائے پڑھائیا۔ جن بھگتو تھادا سدا لئی سچ دوارے دا
 پیندا آیا ورجن، نام مہانی اک کھوائیا۔ جیہڑے آئے دوارے پچھے مائل نہ پرتن، چوراسی وچ نہ کھئے پھرائیا۔ تھادے کایا بھانڈے ہن آپ صاف

کرے برتن، اندر وڑ کے میل دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ٹھانڈے دئے وڈیایا۔ رسی کہے مینوں گھٹ کے دیو گنڈھ، اپنا زور لگایا۔ پھر بھگتاں پئے ٹھنڈ، اگنی تت گوائیا۔ جنھے اج دا کھانا ڈنگ، سو گرہ دئے وسایا۔ تعمیل اندر ہو پابند، حکم حکم وچ بنایا۔ گرُمکھو ٹھاڈے نال نہ کوئی جھگڑا تے نہ کوئی جنگ، ہتھیں بدھا سیو کھایا۔ سب نے اٹھ وچے چٹے تاکے دا بنھنا تند، تندوے دی پکار گج دا ادھار لیکھا پچھلا پور کرائیا۔ ہر بھگت سدا بخشنند، جنہاں دا مالک سورا سربنگ، اک اینک نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر مستک ویکھ وکھایا۔ جن بھگتو ایہہ ٹھاڈے ہتھ اصول، نیم ٹھاڈے نال رکھایا۔ جے چھڈنا کرو قبول، ہتھکڑی دیو کھلایا۔ جے کیسے دا لہنا نہیں ہویا وصول، اوہ وی دیو سمجھایا۔ پتہ نہیں تسیں بھلے کہ پرہہ نے کیتی بھول، بھلیاں پرہہو دئے سزایا۔ سب نوں بخش کے پریم پیار دی دھول، ٹکے دئے لگایا۔ تسیں اصل تے تسیں مؤل، سوڈ تے گلزر کل مالک نظری آیا۔ دھردرگاہی دا اکو رول، جس دا نمبر نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کر وکھایا۔ رسی کہے مینوں دے دیو رستہ، باہر دینی کڈھایا۔ جن بھگتو ٹھاڈا دوارا رہے وسدا، بستی سوہنی نظری آیا۔ پرہہو مالک رہے ہسدا، ہستی ہستی وچوں پرگٹایا۔ ٹھاڈا لیکھا سانجھے جس دا، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ پیار لو اوس اکھ دا، جیہڑی اکھ نہ کدے شرمایا۔ ٹھاڈا پریم ٹھاڈے اندروں کدے نہ نسدا، گھر مندر ڈیرہ لایا۔ منزل جگت والی ٹپدا، کوڑی کِریا پندھ چکایا۔ ہر بھگتاں وچ پھدا، سوہنا جوڑ جڑایا۔ دھن سو ویلا ہویا اج دا، ٹھاڈا لہنا دتا مکایا۔ میں اڈیکدا ساں کد دا، جگ چوکڑی ویکھ وکھایا۔ جس ویلے لیکھا مکیا گر اوتار پیغمبران دی حد دا، حاضر ہو کے دتا سمجھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنت شہیلے سدا لبھدا، ست دا مالک سدا ست وچ ملائی۔

★ ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

نو چھٹانک گڑ دی پورب دے شرنی، شرنی سب دی سانجھی بنایا۔ جس ویلے سینا دی راون نے پکڑی وینی، بانہ ہتھ نال پھڑایا۔ اوہ ہو کے اکھوں نیویں، نیر دتا وپایا۔ میں رام دی پریا تیویں، میرے رام ڈبایا۔ راون بنا نہ لوے بیوی، خاوند روپ بدلائی۔ تیری

زندگی نال جیوی، جیون تیری بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے گھر دئے وڈیائیا۔ شربنی کہے میرا وزن نو چھٹانک، سچ سچ سُنائیا۔ مینوں کوئی نہ سکے بانٹ، حصّے ونڈ نہ کھئے کرائیا۔ میرا روپ دسے ٹانک، جست دا انک نہ کھئے گنایا۔ جس ویلے سینتا دی نکلی چانگ، اچی کوک سُنائیا۔ اوس ویلے دے مُرگے نے دتی بانگ، دُھر دا راگ جنایا۔ تیرے ملن دی اک تانگہ، دوجی اوٹ نہ کھئے وکھایا۔ پریم پریتی والی مانگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پڑدا لاپیا۔ نو چھٹانک کہے میری پچھلی ایہ اچھیا، نراچھت دیاں جنایا۔ جیہڑی سینتا نے راون نوں پائی بھجھیا، میرا وزن وچ رکھایا۔ ایہ پورب دا حصّیا، لہنا رہیا مُکایا۔ جس نے موہ وکار نہ جتیا، ہنکار وچ لڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ چڑھایا۔ نو چھٹانک کہے میں اوبو گڑ، جو سینتا راون جھولی پائی۔ بھجھیا لے گیا نہ مُڑ، ستوتی کندھ اٹھایا۔ ویکھ اندھیرا گھور، اندھ اندھیرا چھایا۔ شاستر ویتا بنیا چور، ٹھگی رام نال کھایا۔ تگیا نال غور، کھوجی ہو کے کھوج کھوجایا۔ جس دے سر تے جھلے چور، سو بھیکھادھاری بھیکھ وٹایا۔ دھوکھا کر کے گیا دوڑ، بھجیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھ سُنایا۔ نو چھٹانک گڑ کہے میرے اندر مٹھا رس، رسیا اک اکھوایا۔ لیکھا پچھلا دیواں دس، دہ دشا سُنایا۔ جس ویلے جٹایو نے راون ویکھیا اکھ، غصّے وچ لڑایا۔ راون نے بھجھیا دتی رکھ، جو سینتا جھولی پائی۔ جٹاؤ اُس وچوں بھورا لیا چکھ، چکھدیاں چکھشو کھلیا نین ہووے رُسنایا۔ پھر کہا جیون دا ہویا بس، آگے لوڑ رہی نہ رانیا۔ اوس دوارے جاواں وس، جتھے رام دے رام نام دی ڈبایا۔ چھیتی جاواں نٹھ، جگت پندھ مُکایا۔ اپنے چر نوں راون سر وچ ماری سٹ، ہنکل اک لگایا۔ مودا ہو گیا لگا پھٹ، گھاؤ نظری آیا۔ ایہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جگ جگ آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گڑ کہے مینوں جس ویلے جٹاؤ کھادا، جٹا جوٹ اٹھ کرائیا۔ اوس ویلے اوس نے کہا جس ویلے پرگٹ ہووے پُرکھ اکال دادا، گڑ گڑ شبدی بوجھ بُجھایا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے واد ووادا، متا موہ وکار گوائیا۔ لیکھا مُکائے سینتا رام کرشنا رادھا، رادھے شام اکو اک سمجھایا۔ نام پرگٹا کے بودھ اگادھا، بدھی تون پرے کرے پڑھایا۔ ایکا شبد سُنائے انادا، اگئی راگ الاٹیا۔ شاہو بھوپ بن کے راجا، لکھ چوراسی رعیت ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں رچے کاجا، ساچا سنگ اُپجایا۔ راتی

سُنّیاں مارے آوازاں، جاگدیاں اگھ کھلائیآ۔ دھرم دی دھار کرے وادھا، واحد اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے مادھو مادھا، مدھ سوڈن پڑدا لاپیا۔ ست ستار وجائے ربابا، ربی اپنا حُکم سُنّایا۔ مجلس محبوب وکھائے کعبہ، مُقدس نُور رُشنایا۔ امرت دیوے حیات آبا، ابا بن کے ویکھ وکھائیآ۔ بھاگ لگاوے دُھر محرابا، محبوب وڈ وڈیائیآ۔ بھگت دوارے آوے بھاجا، اپنا پندھ مُکائیآ۔ لیکھا جانے سنتن سادھا، صدق صبوری پھول پھولائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی ویکھ وکھائیآ۔ گُر کہے مینوں جٹاؤ دے کے گیا لارا، رسنا نال چکھ کے اپنی خوشی بنائیآ۔ تُوں سچا پریم پیارا، اکو اک لینا منائیآ۔ جس تُوں ساریاں کہنا چوویواں اوتارا، نرگن نُور کر رُشنایا۔ جن بھگتاں نال لگائے اکھاڑا، اکل کل دھاری ویس وٹائیآ۔ پریتی چاڑھ رنگ گاڑھا، پھر اتر کدے نہ جائیا۔ سانجھا ہووے یارا، رحمت وچ سمائیآ۔ دُھر دا بول جیکارا، نعرہ اک سُنّایا۔ دین مذہب دا توڑ کے دائرہ، دعوے اپنے نال کرائیا۔ غریب زانیاں بخشنہارا، بخشش رحمت جھولی پائیآ۔ رس مٹھا کر بنے ورتارا، ورتمان کھوج کھوجائیآ۔ ساچی سخیان بن بھکھارا، کنت کنتوہل سیج بندھائیآ۔ اک سہائے بھگت دوارا، دُتیا بھاؤ رہے نہ رائیا۔ جاگرت جوت کر اُجیارا، نُور اُجالا ڈگمگائیآ۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر پڑدا لاپیا۔ آسا منسا پوری کر بخشے چرن دوارا، دوارکا واسی جتھے سپس نوائیا۔ شاہو بھوپ بن سیکدارا، حُکم اکو اک چلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے دُھردرگاپیا۔ گُر کہے میری نو چھٹانک شرینی، شرینی والے دتی ورتائیآ۔ ایہ لیکھا ہویا جن بھگت گھر بینی، جس دی بھکھ نہ کھئے مٹائیآ۔ جیہڑا دھوڑ منگے رینی، خاکی خاک وچ چُھپائیآ۔ پرہہ دا درشن لوڑے نینیں، سمنکھ ہو کے درشن پائیآ۔ اوس دی مُحبت والی کہنی، کہہ کے گیا جنائیآ۔ جس ویلے پرہہ نے چھڈ دتی گنگا گوداوری جمنا سُرستی تر بینی، تئان لوکان پندھ مُکائیآ۔ جامہ دھار نر نرائی، نرگن نُور کرے رُشنایا۔ ساچی سیکھیا دیوے بینی، حُکم اک ورتائیآ۔ چار ورن ناتا جوڑے بھائی بھینی، پتا پُرکھ اکال دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل وکھائیآ۔ بینی کہے میرے گھر وڈا ہویا بھنڈارا، نو چھٹانک گُر گیا آیا۔ میں شکر کیتا وار ہزارا، پرہہ دے آگے سپس نوائیا۔ ساڈھے سینتیاں سالن وچ چکھ کے اک وار لیا نظارہ، ایہہ خوشی خوشی وچوں پرگنائیا۔ بھکھیاں رہ کے کیتا گزارا، پیٹ بھر نہ کھئے رجائیآ۔ گُر کھا کے کیتی نمسکارا، پرہہ تُوں سپس جھکائیآ۔ پُرکھ اکال کہے تیرا میرا اک ادھارا، تیرا پرساد پرساد روپ بدلائیآ۔ جس

ویلے نرگن جوت بن ورن گوت آواں دوبارہ، رُوپ انو پ وٹائیا۔ تیرا لیکھا جاناں وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری نال رلائیا۔ قرضہ رہن نہ دیواں ادھارا، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ گڑ کہے جس ویلے بینی مینوں تکیا، چکھ کے خوشی منائیا۔ مینوں سچ دوارے رکھیا، جتھے رچھیا کرے گوسائیا۔ میرے انتر آگئی ستیا، ست وچ مل کے وجی ودھائیا۔ مینوں دکھ بھل گیا میں کس طرح کڑا ہے دے وچ تپیا، آگنی آگ بُجھائیا۔ گڑ کہے مینوں اُس ویلے بینی نے کہا توں سوہنگ پڑھ ٹپیا، جس اکھر نے میرا ستھر دتا سہائیا۔ جس ویلے گڑ کہے میں جپیا، اکھ کھل گئی پڑدا رہیا نہ رائیا۔ مینوں نظری آیا اکو پیپا، پتا پورن پرمیشور پورن وچ سمائیا۔ میں کوک کوک کے بکیا، بکتا ہو کے دتا گائیا۔ میرا وشواش ہو گیا پکیا، پکا لیا کرائیا۔ میں کھڑ کھڑا کے ہسیا، تالی دتی وجائیا۔ کریا کیتی پُرکھ سمرتھیا، میرا اگلا پڑدا لاپیا۔ جس ویلے ہووے کلجگ اندھیری مسیا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اُس ویلے دین دیال آوے نسیا، نرگن داتا دھردرگاپیا۔ جھگڑا مکائے پتھر وٹیا، ایشٹ دریشٹ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کوڑی کریا میٹے رٹیا، رٹن اکو نام سمجھائیا۔ گڑ کہے مینوں یاد آئی، آشا وچ پرگٹائیا۔ اکو تیرا نام دُبائی، جس دوہری چال چلائی۔ میل وچھوڑا کرے جدائی، وچ اپنی بے پرواہیا۔ سچ بینتی سُن گوسائیں، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ جس ویلے آوین بن کے دھر دا ماہی، نرگن نور کر رُشنائی۔ پھر وی میلا لئیں ملائی، اپنا جوڑ جڑائیا۔ اینے چر نوں اونھے آگیا اک گھائی، گھسیرا رمبا ہتھ وچ اٹھائیا۔ اودھروں چل کے آگیا اک نائی، گچھی گل وچ لٹکائیا۔ اودھروں آگیا اک بھرائی، ڈھول رہیا کھڑکائیا۔ اودھروں آگیا سوہرے نال اک جوائی، کنیا بھیٹ جس کرائیا۔ اودھروں اک جٹ آگیا کردا واہی، سانگھا کندھے اُتے رکھائیا۔ اودھروں آگیا اک شوڈائی، اچی کوک کوک جنائیا۔ اودھروں آگیا اک بھائی، جو بھائی نال کرے لڑائیا۔ اودھروں بھلا آگیا راہی، نین بین اکھوائیا۔ اودھروں ہنیرا گیا چھائی، سورج اپنا آپ مٹائیا۔ اودھروں چند کری رُشنائی، سیتل دھار وبائیا۔ اودھروں بینی اکھ گھلائی، پرہہ دا راہ تکائیا۔ جے گڑ کھان نوں آجائے میرا ماہی، اُس دا مٹھا منہ دیاں کرائیا۔ پھیر کہواں میں پریتی تیرے نال لائی، یاری توں وی توڑ نبھائیا۔ اونے چر نوں اوٹھے آگئی اک دائی، جو بالکان نوں جنم رہی دوئیا۔ اونے چر نوں آگئی بُدھڑی مائی، بردھ اوستھا ڈنگوری ہتھ اٹھائیا۔ اونے چر نوں آگئی کیسے کھتری بیٹے دی جھائی، جو امی کہہ سُنائیا۔

اونه چر نوں آگئی اک ویراگن جو پرہ دے پیار وچ شوڈائی، نیتز نیناں نیر وہائی۔ جاں کوکے تے ماہی ماہی، بہڑی بہڑی کر سُنائی۔
 نیڑے آکے اپنے سینے دُبٹھڑ اک لگائی، زور نال پٹاں اُتے چھہائی۔ اونه چر نوں پھردا آگیا اک گدائی، گداگر پندھ مُکائی۔ اونه چر نوں آ
 گیا اک قصائی، چھریاں بغلاں وچ لُکائی۔ اونه چر نوں آگیا اک رہنمائی، جو رحمت رہیا کرائیا۔ اونه چر نوں آگیا جس دتی وست
 پرائی، ٹھگی چوری کر کے جھٹ لنگھائی۔ اونه چر نوں بینی کہے مینوں پرہ دی یاد رہی ستائی، ستیا وچوں دتی سوائیا۔ اونه چر نوں
 اک حکیم لے کے آیا دوائی، شیشیاں نو ہتھ رکھائی۔ اُچی کوک کے روئی پائی، سب نوں رہیا سُنائی۔ اونه چر نوں آگئی گورجاں مائی،
 ددھ کٹورا ہتھ ٹکائی۔ اونه چر نوں شدوں پون پکھا رہی جھلائی، اپنی سیو کھائی۔ اونه چر نوں روں آسا نیتز نیناں نیر وہائی، ہنجھواں
 ہار بنائی۔ اونه چر نوں اک راکھے نے نیڑے آکے اپنی گھمائی ایس بھوائی، گھم گھمنا کے دتی وکھائی۔ اونه چر نوں مُسافر آیا جس دے گل
 وچ پھسی گراہی، پانی ہتھ نہ کھئے پھڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دا میلا رہیا ملائی۔ گُر کہے مینوں بینی کہا
 چنگا، بڑا مٹھا نظری آئی۔ اوتھ بھجی آگئی گنگا، اپنا پندھ مُکائی۔ جمننا دا پنڈا ننگا، تن اوڈھن نہ سیس ٹکائی۔ سُرستی چھڈ کے کنڈھا،
 اپنا پندھ چُکائی۔ سچ دا مان انندا، سُکھ سُکھ وچوں اُچائی۔ اونه چر نوں پرہو رُپ دھر کے آگیا بندہ، بندگی اک سُنائی۔ ویکھو
 ایتھ رہے کوئی نہ گندہ، گندگی والے باہر کڈھائی۔ اودھروں کر کے ننگا کھنڈا، سب نوں رہیا ڈرائیا۔ گنگا گوداوری سُرستی جمننا کہے
 ساڈیاں تھک گئیاں ٹنگاں، بھجیاں واہو داہیا۔ سُج گئیاں جنگھاں، تیرا نام دُہائی۔ حُکم ہویا کچھ منگ لو منگاں، اپنی جھولی ڈاہیا۔ اوہ
 کہن ساڈے مُکھ وچ نہیں کوئی دندا، گل کہن کھئے نہ پائی۔ اونه چر نوں بول پیا اتوں چندا، سرہج نال سُنائی۔ نی کلیو ٹہاڈا کتھے آ پانی
 ٹھنڈا، ایس نوں دیو پیا۔ ایہ نہیں کوئی خاکی بندہ، جس دی بندگی کردے اوہو نظری آئی۔ اونه چر نوں گنگا اپنے سیس وچ واہن لگی
 کنگھا، پٹی ہتھ نال سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل وکھائی۔ وے چند ایہ بندہ کہ بندگی والا، سچ دے
 سمجھائی۔ چند کہے ایہ سب دا رکھوالا، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ دوار جس دی سچّی دھرم سالا، در اکو سوہا پائی۔ سب
 دا ویکھے حالا، حالت کھوج کھوجائی۔ جُگ چوکڑی بدلے چالا، چال نرالی اک سمجھائی۔ پہلوں اپنی پٹی واہ لا، ہار شنکار لگائی۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو کھلايا۔ گنگا کہے ني جمن مينوں واہ دے کنگھی، سُستی میری پٹی دے سُہائيا۔ ني سڃيو مينوں ديؤ انگي، ميں تن لا کے خوشي بنايا۔ میری ہڈی پسلی رہے کوئی نہ ننکی، پڑدا اوڈھن اک بکائيا۔ ني اوہ آگيا جس دے کول شستر جنگي، جنگجو اکھوئيا۔ پے کیا ٹيڈھی ڈنڈی، او جھڑ راہ دُبائيا۔ بھگتاں دی ميٹنی تنگی، دُکھياں دُکھ ہٹائيا۔ اونے چر نوں آگي ہوا ٹھنڈی، سپتل دھار وائيا۔ جمن کہے ني بھينوں کتے دُنيا کر نہ جاوے رنڈی، بنا کنت ہوئے دُبائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھيل ربيا وکھائيا۔ گنگا کہے میرا چھیتی گند ديؤ سپس، سوہنا روپ بنايا۔ ني ميں موہ لوں جگدیس، مُحبت وچ پھسائيا۔ جس نوں کہندے پس پس، سرگن زيرو لے اُچائيا۔ پس دا بن اکیس، ويہہ اگی گرداس دی اک پڑھائيا۔ ميں ساچی کراں پریت، پریم لوں منائيا۔ وچھوڑے وچ جگ گئے بيت، یاد وچ تڑپھائيا۔ ميں پُجھدی رہی مينوں اپنا دس دے گيت، کس بدھ ڈھولا گائيا۔ کروٹ لے کے روندا رہيا میری نکلدی رہی چيک، اُچی کوک سُنائيا۔ گر اوتار پیغمبر دس کے گئے ٹھيک، نت نت سندیش سُنائيا۔ ني سڃيو کلجگ اتم رکھيو اک اڈيک، ويلا وقت اکو نظری آيا۔ جس نے بدل دینی تواریخ، تاریخ اپنی آپ بنايا۔ اوس ويلے منگیو بھیکھ، بھیکھک ہو کے جھولی ڈاھيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل ورتائيا۔ گنگا کہے ني جمن سُستی، مينوں چوڑا ديؤ چڑھائيا۔ بندی ٲی نال مينوں آوے مستی، سُرخي بلان نال چُھائيا۔ چاواں نال پھراں نسدی، پیر پنجياں نال چھنکائيا۔ پھر ويکھو میری کجل دھار اکھ دی، چٹا کالا رنگ بدلایا۔ میرے دندان رنگن ويکھو گوڑھے سک دی، جو اپنی کل ورتائيا۔ میری جوانی ويکھو آگي رت دی، جو لال گلالا رنگ چڑھائيا۔ ميں سچ ٹھانوں دسدي، بھل کھئے نہ پائيا۔ سدا اوسے دا نام چیدی، اوسے دی آس رکھائيا۔ چاروں کنت لبھدی، بھجان واہو داہيا۔ مينوں قسم اوسے رب دی، جو کر کے بيٹھا جُدايا۔ بنا چرناں توں ميں چرن اوہدے دبدی، خالی ہتھیں سیو کھائيا۔ میری مُحبت اندرے اندر ودھدی، اجے درشن پایا نہيں دُھر دے ماہيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھيل کھلايا۔ جمن کہے ني گنگي جُگ چوکڑی دیندا آيا لارے، اچھل اچھل اکھوئيا۔ بيتے جُگ چارے، چاروں کنت دُبائيا۔ جس گر اوتار پیغمبر رکھے کوارے، حُکے وچ پھرائيا۔ پتہ نہيں اوس نے کدوں چڑھنا آپ کھارے، کوڑیاں چنپياں بہن وکھائيا۔ سُستی کہے ني بھينو اوہ سرگن توں نرگن ہو کے پھیر آوے

دُبارے، دوہرا ویس وٹائیا۔ شاید ترس کر کے تینوں لے جائے اوس چُبارے، جس دا دروازہ نہ کھئے کھلائیَا۔ گنگا کہے جس ویلے میں گر اوتار پیغمبر ویکھے لاڑے، دُنیا وچ تے وجود ہنڈھائیَا۔ اوس ویلے مینوں کوئی اندرون دیندا رہیا اشارے، ہوئی ہوئی سمجھائیَا۔ تُوں سدا رہنا کوارے، کواری کنیا روپ وٹائیَا۔ انت بھگونت آپے دیوے سچ نظارے، نظر تیرے اُتے ٹکائیَا۔ جمنّا کہے نی تُوں ونڈیں گری بادام چُہارے، سوہنی خوشی بنائیَا۔ بینی کہا او کوجھیو کلیو پرہو جدوں آئے تے آئے بھگتاں دے واڑے، تہاڈی سُرخی بندی کم کسے نہ آئیَا۔ اندر وڑ کے سینہ پاڑے، نام اینالا تیر چلائیَا۔ کھیل کرے ہاڑے سردی وچ جاڑے، اوہدی بے پرواہیا۔ گنگا کہے او بینی ویکھ میں وی نار مُتیارے، جوین وتی سوہیا پائیَا۔ جس نے دووین نین شنگارے، برہما شکر ورکے دتے پلائیَا۔ اوہ میری سچی سرکارے، شہنشاہ دُہردرگاہیا۔ جس ویلے میں منگ منگی دوارے، اپنی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل وکھائیَا۔ سُرستی کہے نی گنگا جے پرہو آئے اچانک، کی کی بھیٹ چڑھائیَا۔ جمنّا کہے کی اوہ سماں ہووے بھیانک، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیَا۔ گنگا کہے میں اوسے دی امانت، اپنا آپ آگے ٹکائیَا۔ بینی کہے تہاڈی کپڑا دیوے ضمانت، مینوں دیو سمجھائیَا۔ جیہڑی وست پرہ دے کول نیامت، پہلوں بھگتاں جھولی پائیَا۔ اوہناں نوں کر کے صحیح سلامت، اپنا رنگ رنگائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیَا۔ جمنّا کہے گنگا نی پہلوں اپنے کیس دھو، دھوتی ساڑھی پھیر لگائیَا۔ ساڈے نالوں ہو نرموہ، موہ مُحبت پیا وچ رکھائیَا۔ اوس بن اور نہ کو، اکو اوٹ تکائیَا۔ جے تیرے نال جاوے چھوہ، شہنشاہ اپنی دیا کھائیَا۔ پھر تیرے جوگا جائے ہو، ہوکا اکو نام سُنائیَا۔ سچ پرکاش دی کرے لو، بن لوئناں ڈگمگائیَا۔ پھر اک رہے نہ دو، دوآ ایک وچ سمائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل وکھائیَا۔ جمنّا سُرستی کہے گنگیئے رکھیئے آس، آسا اک ودھائیَا۔ جے اوہ بھگتاں دا داس، بھگتاں خوشی بنائیَا۔ دیوے نور پرکاش، جوت ڈگمگائیَا۔ کدی ساڈی بُجھاوے پیاس، ترشنا دُور کرائیا۔ جمنّا تگ کے اُتے آکاش، ہتھ جوڑ کے واسطہ پائیَا۔ تیری کتھے کریئے تلاش، سانوں دے سمجھائیَا۔ آواز آئی جتھے میرے بھگت نے میرے سر وچ پاؤنا جل گلاس، گل وکڑی گل وچ پائیَا۔ اوہ دشا لینی بھاکھ، پڑدا دتا اٹھائیَا۔ جس ویلے گرمکھاں دھوڑی مستک لاؤنی راکھ، ٹکے جگت وکھائیَا۔ اوس ویلے میں اُپر ہونا نہیں آکاش، دھرتی اُتے سوہیا پائیَا۔ جے تہانوں ہویا وشواس، پھیر

بھگتاں نال رلائیآ۔ دھرم بنا کے ساتھ، سکلا جوڑ جُڑائیآ۔ گرُمکھ میری چڑھنے برات، سنگی سوہیا پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو کھلائیآ۔ گنگا کہے میری مینڈھی کھلی کھلی دسے گت، ست شنکار نہ کھئے بنائیآ۔ خالی نظری آئے بُت، بُتخانے پئی دہائیآ۔ میں سب نوں رہی پُچھ، بھجآن واہو داہیا۔ مینوں دسو کچھ، سندیشہ اک سنائیآ۔ میرا ماہی گیا رُس، رُسیاں کوں منائیآ۔ ایہہ وڈا ڈاڈھا دکھ، درد نہ کھئے چُکائیآ۔ جن بھگت کہا نہ رو کر چُپ، چُپ چُپیتا بھیو کھلائیآ۔ اوہ سب دے اندر بیٹھا چُپ، اپنا پڑا پائیآ۔ ذرا پیار دی اکھ پُٹ، نیتز نین کھلائیآ۔ تیری دھاروں پئے بھٹ، گھر ساچے وجے ودھائیآ۔ تیری میل جائے دھپ، جو کلجگ جیواں دتی چڑھائیآ۔ تیرے سر وچ ہر سنگت پائے دہی دا پُٹ، ساچا سکن بنائیآ۔ پنج ٹک لا کے جگہ لین پُٹ، کہی دے نال وحی نظری آئیآ۔ جس وچ پُرانا لیکھ لگا کے لئیں چُک، ہتھ نہ کیسے پھڑائیآ۔ تیری گنڈھی جائے نہ ٹٹ، ٹٹیاں رہیا جُڑائیآ۔ سُرستی کہے نی گنگا آگے رکھیں ایسے دی اوٹ، لکھ لکھ شکر منائیآ۔ سُرستی مخول نال کہندی جمنا آج دے رواج دا ایہنوں وی پوا دے کوٹ، کلجگ ویس بنائیآ۔ سرتے چُہا دے ٹوپ، پٹے دے بنائیآ۔ جن بھگت کہن کھلیے تگ لے آکو جوت، جو جوت جوت رُشنائیآ۔ عقل بُدھی دی نہیں سوچ، سمجھ توں پرے پڑھائیآ۔ ایہہ گرُمکھ شوَقین بہت، صاف ستھرے سوہنے نظری آئیآ۔ ایہہ کوئی کپڑے نہیں دھوندے روز، اندروں میل دتی دھوئیآ۔ ایہہ کوئی سرتے پاؤندے نہیں سگی چاؤنک، شنکار پئی نہ کھئے چُہائیآ۔ ایہہ کوئی ہنڈھاؤندے نہیں مرن والا کھوٹ، جو سیج سُنجی دئے کرائیآ۔ ایہہ جاندے نہیں کدے اؤت، اؤترے نہ جگ اکھوائیآ۔ ایہناں دی اوتھ پھنچ، جتھ پھنچ کے ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیآ۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی چارے اکٹھیاں ہوئیاں تھان انڈھے، جگہ سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ آج پرہو نال پجن کریئے مٹھے، ہوئی ہوئی سنائیآ۔ بستر پائے چٹے، سوہنا روپ وکھائیآ۔ بھوشن دے پونچے کسے جان اتوں گئے، تنی کھچ کھچ بندھائیآ۔ نالے ویکھیئے پورب دے چٹھے، کی لیکھا دتا وکھائیآ۔ کیوں ساڈے تٹاں اُتے ساٹوں پیندے پتھر وڈے، ٹھگ چور کرن لڑائیآ۔ براہمنان پالئے حصے، پنڈت بغلیاں وچ ٹکائیآ۔ ساڈے بن گئے قلعے، صاحب نظر کھئے نہ آئیآ۔ جیہڑا سب دی ڈوری کھچے، اندرے اندر بلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا اوہلا آپ چُکائیآ۔ گنگا کہے کی ہویا وقت ویلا، گھڑی گھڑی دیو جنائیآ۔ بُن صاحب ستگر سب نالوں

ہو جائے وہلا، اپنی کار کھائیا۔ نو چھٹانک گڑ دا لے آؤ ڈھیلا، شرنی والا سگن بنائیا۔ بھگتاں والا میلا، ملنی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سخیو سب دا سجن سہیلا، اکھیو نین جوت البیلا، مُحبت پیار وچ سدا وہلا، کم کاج نظر کھئے نہ آئیا۔

گنگا کہے ڈرگا دی چنڈی، چنڈالان دئے کھپائیا۔ سدھی کر کے ڈنڈی، مارگ اک لگائیا۔ جس دا مالک سورا سرینگی، اکو اک اکھوائیا۔ جس نے چلنا پیریں ننگی، اپنی سیو بنائیا۔ پرہ دی دھار سدا سچ، سچ سچ سچ کھیل کھلائیندا۔ جگ چوکرے بھاگ لگاوے کایا کچ، کنچن گڑھ سہائیندا۔ بھگتاں لوں لوں اندر جائے رچ، رچنا اپنی آپ وکھائیندا۔ بھيو کھلا کے برہم مت، تتوت پڑدا اٹھائیندا۔ سب دی جانے مت گت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ ویکھو کھیل گنگا گوداوری جمنا سُستی، نیتراکھ کھلائیا۔ پرہ دی اکو ہستی، جو ہر گھٹ رہیا سائیا۔ نام خُماری دے کے مستی، مست مستانے دئے بنائیا۔ مالک بن کے عرشی، فرش دئے وڈیائیا۔ غریباں بن کے دردی، دکھیاں دکھ گوائیا۔ ست دا بن کے درزی، وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ سب دی منظور کر کے عرضی، لیکھا لیکھے وچوں بنائیا۔ بن کے دھر دا غرضی، اپنا پھیرا پائیا۔ آگے چلے نہ کیسے دی مرضی، شاہ سلطان سیس جھکائیا۔ گرو رہے کھئے نہ فرضی، پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ کلجگ میٹے اندھیر گردی، ساچا چند دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کھیل ویکھو اچھل اچھل دی، جو چھل دھاری دئے سمجھائیا۔ چھل دھاری مارے جھٹکا، ہلونا اک لگائیا۔ سیس رہے کیسے نہ پٹکا، اوڈھن اُپر نہ کھئے وکھائیا۔ سب دے اندر پے جائے کھٹکا، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ کا، سچ سوامی آپ ورتائیا۔ کلجگ کوڑا رتھ اگن کا، چاروں گنٹ ڈھائیا۔ جن بھگتاں ویلا ملن کا، جوت نور چمکائیا۔ لہنا پورا ہونا سگن کا، ترشنا دئے بھجھائیا۔ ناتا تھے کوڑ بدن کا، آتم پرمام وجے ودھائیا۔ پرتھا کھیل جگت یتن کا، بن پرہ ہونے نہ کھئے سہائیا۔ لیکھا چکنا وطن کا، بےوطنان وطن پُچائیا۔ ایہہ گھاٹ اوسے پتن کا، جس دی پترے دے نہ سگن صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا رنگ

چڑھائیا۔ چارے کہن ساڈا ہویا پک، پکی طرح سنائیا۔ ناتا جڑیا سچ، سچ وچ سمائیا۔ کیشن سنگھ لا دے پنج ٹگ، کہی ہتھ وچ اٹھائیا۔ آسا سنگھ دہی سٹے جھٹ، کٹورا مودھا دینا کرائیا۔ گرمکھاں مٹھاں میٹھیاں جھٹ، کٹاں اتوں دہائیا۔ پھیر وارو واری ماریاں ٹھپ ٹھپ، اپنا بل پرگٹائیا۔ تیج بہان جل گلاس دینا اُلٹ، سیوا سچ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ تیج بہان پانی پاوے سیس، خوشی نال اُلٹائیا۔ ایہہ کھیل خوشی جگدیش، اپنا رنگ چڑھائیا۔ دھرم دی اک پریت، پریم رہیا وکھائیا۔ گرمکھاں کر کے سیت، اگنی ت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سارے مارو نال مکی، پہلے گرمکھ آپ لگائیا۔ پھر نشانیاں کوئی نہ جاوے اگی، سارے وارو وار واری لین بھگتائیا۔ جو مارن سو ہوون سکھی، مہر نظر اٹھائیا۔ جس نے پیریں پائی نہیں جتی، چرن دھوڑ دین دی خاطر اپنی سیوا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ چھیتی چھیتی مارو نال زور، اپنی خوشی بنائیا۔ جس دے ہتھ تھادی ڈور، کھیل رہیا وکھائیا۔ سب دی سانجھی کرے لوڑ، ناتا اک جڑائیا۔ بھانڈا ویکھو ٹھکور، ٹھٹھیار بن کے اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل بھگتائیا۔ اج مارو خوب، غصے وچ چوٹ لگائیا۔ پھیر بنیا رہے محبوب، محبت وچ سرنائیا۔ جدھر تگو ادھر موجود، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ پانی دے بدلے دیوے دودھ، امرت رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر بنائیا۔ جنی زور دی مارو گے سٹ، اپنا بل ودھائیا۔ اونی چھیتی ہووے گا پرگٹ، پڑدا جگت اٹھائیا۔ سب دی لیکھے لاوے رت، رتن امولک کھوج کھوجائیا۔ جنہاں سوہنگ نام لیا جپ، مانک موتی گل لٹکائیا۔ ایتھے اوتھے رکھے پت، پتیرمیشور ہو سہائیا۔ سانجھا ناتا جوڑے پک، آگے ہو نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا گھر بہائیا۔ مار مار کے سب توں ہووے خوشی، خوشی لین بنائیا۔ انتر ہووے رچی، پریم وچ سمائیا۔ کایا ہووے سچی، ڈرمت میل دھوائیا۔ گرمکھ آتم رہے کھئے نہ رٹھی، رسی لینی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ مکیاں مارو چھیتی چھیتی، اپنی سیوا کھائیا۔ اپنے اندر دے ہو جاؤ بھیتی، پڑدا رہے نہ رائیا۔ لوکھات بنے پردیسی، دیس اپنا لینا وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کھلائییا۔ کھیل کھیلن توں آیا جگ، جگ جیون داتا بے پرواہیا۔ جس کارن لے سد، ہوکا نام

سُنائیا۔ اوسے دا لہنا اچ، پچھلا مُول چُکائیا۔ بھگتاں بنا کے ید، یدپ اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ درگاہ ساچی دا ویکھو نظارہ، ہرجن آپ وکھائیندا۔ دھرم دا اک دوارا، دھرنی دھرت دھول سہائیندا۔ سب نے بولنا سچ جیکارا، تُوں ہی ساڈا باپ تُوں ہی پتا مائیا۔ تُوں ہی پاک رسُول (پروردِگارا)، تُوں ہی نور خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ہر گھٹ ڈیرہ لاون آیا، اپنی دیا کھائیا۔ اُجڑے گھر وساؤن آیا، مہر نظر ٹکائیا۔ امرت میگھ برساون آیا، ترشنا ترکھا بُجھائیا۔ بُجھے دیپ جگاؤن آیا، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا مندر سہاون آیا، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ امرت میگھ برساون آیا، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا نام چاؤن آیا، جگ جیون داتا وڈ وڈیائیا۔ کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھایا، ساچا راہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پیر پیغمبر کہن تُوں آیا ٹھاکر، اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ ویکھے ڈونگھا ساگر، بھوری پھول پھولائیا۔ غریب نائیاں دیوے آدر، دین دیاں ہونے سہائیا۔ جو لہنا دینا بقایا تیغ بہادر، سب دی جھولی پائیا۔ گرو گوہند سورا اک بہادر، سور پیر اک اکھوائیا۔ جس دا مالک اکو قادر، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ زرمل نور کرے اُجاگر، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رسیا وکھائیا۔ کھیل کھیلن تُوں آیا خلق، خالق پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے اُپر فلک، عرشی پریم دھردرگاہیا۔ کی لہنا دینا بناواں بھگت، پڑا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ نرگن دھار نورانی جھلک، جھلے سب تُوں دئے بنائیا۔ جن بھگتاں مستک لا کے تلک، تلکن بازی تون لئے بچائیا۔ جس وہی دے اُتے جلد، وبتیاں دا لیکھ مُکائیا۔ منوا کرے کوئی نہ علت، علماں تون پرے کرے پڑھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی اکو سمت، اکو راہ وکھائیا۔ مُحبّت وچ کرو ہمت، حوصلہ حق وڈیائیا۔ تہاڈے وچوں کوئی نہ بنیو کسے دا نندک، نندیا کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میل ملائیا۔ ساچا میلا میلن آیا، اپنی دیا کھائیندا۔ مارگ اکو اک سمجھایا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ صاحب ستگر پھیرا پایا، نرگن کار کھائیندا۔ ویلا وقت یاد کرایا، پورب پڑا لائیندا۔ جس کنارے ڈیرہ لایا، ایہہ کنارہ پچھلا سوہا پائیندا۔ بالمیک ایتھے دیپ جگایا، نو دن نور چمکائیندا۔ اتم آسا اک رکھایا، نیتر نیناں نیر وبتائیندا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا چھایا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیندا۔ پرگٹ ہووے بے پرواہیا، پارہم پرہ اپنا ویس وٹائیندا۔ بھگت سہیلا بن کے آیا، گر

چِلا رنگ چڑھائیندا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پورا دئے کرایا، آسا وچ نراسا رہن کھئے نہ پائیندا۔ واہ واہ اچرج کھیل رچایا، اپنی رچنا آپ رچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دی ساچی کار کھائیندا۔ رات کہے میں زین بھئی، بھڑی نظری آئی۔ میں کھیل ویکھی وڈی کیتی، کیتی دیاں سمجھائی۔ لہنا مُکنا دین تیں، ترے گن ڈیرہ ڈھائی۔ جیہڑی نیہہ پرہو نے چنی، انت پوری دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل وکھائی۔ زین کہے میں خوشیاں والی رات، لوکھات وچی ودھائی۔ اکٹھی ہوئی بھگتاں برات، گرمکھ سوہنے سوہیا پائیا۔ ست دھرم دی اک جماعت، چار ورن جوڑ جڑائی۔ پرہو دی کر تلاش، نرگن نور ویکھ وکھائی۔ جھگڑا رہے نہ پرتھی آکاش، گن گگنتر وچے ودھائی۔ جنہاں دا اندر بنیا وشواش، وشیاں وچوں باہر کڈھائی۔ مالک اک پُکھ ابناش، ابناشی کرتا ڈھردرگاہیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، در دیوے مان وڈیائی۔ رُوچ بُت کر کے پاک، دُرمت میل دھوائیا۔ پچھلا اوگن کر کے معاف، آکے ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں رکھے سچا ساک، سنگی بھرنگی امنگی دات آپے جھولی پائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

سچکھنڈ دوارے کھیل اپار، ہر اپرپر آپ کرائیا۔ بھجے پھرن گرو اوتار، پیغمبر واہو داہیا۔ اکٹھے ہو کے ایکا وار، سنگت اک بنائیا۔ کچھ دس ارجن یار، پچھلا بھو کھلائی۔ کی لہنا وچ سنسار، باقی نظری آئی۔ جس دا ہویا نہیں اظہار، قلم شاہی نہ رنگ چڑھائی۔ گفت شنید گفتار، خُفیا کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا پڑدا رہیا چکائی۔ گر اوتار پیغمبر اکٹھے ہو کے رہے ہس، بن ہتھ تالی لگائی۔ ارجن کچھ سانوں دس، دہ دشا دھیان لگائی۔ ارجن سہج نال پٹ کے اکھ، آخر رہیا سنائی۔ گر اوتار پیغمبرو جس دا نام دس کے وگھ وگھ، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ ہر گھٹ اندر رہیا وس، تھادی کلام دئے گوہیا۔ میرا اوس دے نال پک، قول اقرار اپنا اک جنائی۔ جس ویلے سرِشٹی ست دھرم توں جائے تھ، ساچا کرم نہ کھئے کھائی۔ سب دا کھیڑا ہوئے بھٹھ، بھٹھیالا اگنی تت تپائی۔ ہر کا نام

لئے کوئی نہ رٹ، منکا من کا نہ کھئے بھوئیا۔ جگت پیالے پین گٹ گٹ، رس جام نہ کھئے چھکائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہون بے بس، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اُس ویلے ہووے اک پرگٹ، جو سب دا پتا مائیا۔ دھرم دوارا کھولے ہٹ، وست اموک اک ورتائیا۔ بھاگ لگائے راوی تٹ، کنارہ اک سہائیا۔ جتھے بالیک اپنے سجے چرن دی ڈولھ کے گیا رت، بوندان پنج ست چوائیا۔ پھیر ویکھ کے اُپر گگن دی چھت، واسطہ دتا پائیا۔ ہے میرے پریشور پت، سوامی تیری اک سرنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ کلجگ مندر رسیا ڈھٹھ، کوڑی کریا نیہ رہی اکھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک تکائیا۔ اوتار پیغمبر ویکھن نال غور، نانک نال وڈیائیا۔ ارجن تیرا لیکھا وچ لاہور، جتھے ملی سزائیا۔ ارجن نے ننگے کر کے مؤر، اپنا پنڈا دتا دکھائیا۔ اچے ہوئی نہیں بھور، بھوری وچ لوکائیا۔ میرے پُرکھ اکال دا اکو جوہر، جوہری اک اکھوائیا۔ اُس ویلے اک مست رہندا سی کلانور، کلا اندرلی اک دکھائیا۔ سوندا سی وچ روڑ، جگت مکان نہ ڈیرہ لائیا۔ اوتھے اچے وی اک جوہڑ، تالاب چھوٹا سوبھا پائیا۔ اوہدے پنج ست پوڑ، پوڑی پوڑی دئے ڈبائیا۔ اوس نے کہا جیہڑا ارجن نوں رسیا ہڑ، تئی توی ہوئے سہائیا۔ اوہ ہونا براہمن گوڑ، جس نوں جنمے کوئی نہ مائیا۔ جس دے سیس جھلدا چور، چاروں کٹ ویکھ دکھائیا۔ اک دکھیا رہندا سی وچ کتھلور، نیترو رو حال سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کچھ ارجن دے صلاح، مشورہ سچ بنائیا۔ تیرا کیہڑا اُس ویلے دا گواہ، جو صحیح دئے کرائیا۔ ارجن کہا واہ واہ، ایہہ کی پُچھ پُچھائیا۔ میرا صاحب کدے نہ ہووے جُدا، جُگ چوکرئی سنگ نبھائیا۔ بھگت ادھار نے جس دی ادا، عدل انصاف کمائیا۔ جس ویلے میں کری انتر دُعا، سیس جگدیش جھکائیا۔ اُس نے مینوں سہجے لیا اٹھا، اگنی تے پوہ نہ سکے رائیا۔ گودی چُک کے مینوں ایہہ کنارہ دتا دکھا، جس دا بھینو نہ کیسے سمجھائیا۔ اگنی برس سپت رکھی ایتھے گئے بتا، دُنیا وچوں لک کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا ویلا دئے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اچ جائے کیہڑے کنڈھے، کون گھاٹ وڈیائیا۔ دین دُنی دے حصے ونڈے، سانجھا در نہ کھئے سہائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ ویکھ چنگے، گرودوارا سوبھا پائیا۔ اوتھے وسن والے مندے، من واسنا نہ پرے ہٹائیا۔ جاں ویکھئے کنارے تٹ گنگے، نیترو لوجن نین کھلائییا۔ اوتھے وی پھردے پنڈے، جو ٹھگی چوری یاری رہے کمائیا۔ چاروں

کُنٹ ہُنڈے دنگے، دغے فریب وچ دُہائیا۔ سب دے حال ہونے مندے، مند واسنا نہ کھئے کڈھائیا۔ ارجن کہہا سُنو حُکم سُوڑے سربنگے، ست سچ دیاں سُنائیا۔ جنھے ملنا اج اندے، سُکھ سُکھ وچوں پرگٹائیا۔ اوتھے پرہو دے بھگت تے بندگی والے ہونے بندے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑے لیکھ میرے بھوکھت اوس دوارے ٹنگے، آپے لے کڈھائیا۔ پنجاں سکھاں نے پنج ہتھ وچ رکھنے ساڈھے تِن ہتھ دے دُنڈے، موٹا پتلا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلا ہووے سنگے، ساچا سنگ بنائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداسپُر ★

گر ارجن کہے گر اوتارو ایتھے فرید نے بدھا اک دن سنگل، تن اپنے نال بندھائیا۔ بڑا گھنا ہُنڈا سی جنگل، دھوئی پریم تپائیا۔ خوشیاں وچ گا کے بنایا منگل، سوہنا راگ سُنائیا۔ ایتھے رہندا سی اک ہور بھنگڑ، پوستی سوہیا پائیا۔ اُتے لین نوں رکھدا سی اک تنگڑ، گھرے چار چار اُنگلاں ونڈ ونڈائیا۔ اُس دا اک ساتھی چاردا سی ڈنگر، مجھاں گائیاں وچ رلائی۔ اک شوواں دا ہُنڈا سی مندر، مورتی پاربتی والی سہائیا۔ اُس دے پچھے رہندا سی اک بندر، جیہڑا روز دا پرشاد کھا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اک بڈھا جہا پنڈت جس دا نام چندر، چند نشان متھے اُتے سہائیا۔ اک پتل دا لگا ہُنڈا سی چندر، جس دی کنجی پیچاں تتاں نال وڈھائیا۔ لاگے دھواں ہُنڈا سی ایندھن، لکڑی وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھو کھلائی۔ گر ارجن کہے سُنو سرب اوتاری، اوتر دیاں جنائیا۔ اگے فٹ دی ہُنڈی سی اک اٹاری، سوہنی بنت بنائیا۔ اُس وچ وسے کنیا کواری، عمر اگے سال وکھائیا۔ اُس دے تن دے اندر بیماری، سدا پرہ دی یاد ستائیا۔ میری اوس نال لگے یاری، جو یارنا توڑ نیہائیا۔ جگت سیج نہ جائے شنگاری، تت کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ مینوں بخشے اک خُماری، امرت جام پیائیا۔ سویرے اٹھ کے دئے بہاری، صاف ستھرا تھان کرائیا۔ محنت کرے جگت دہاڑی، اپنا بہار ونڈائیا۔ اک دن سوہنی بن کے لاڑی، ہار شنگار خوب سجائیا۔ اکھیں میٹ دھیان دھر راہ تگے جوت زرنکاری، نراکار ویکھ وکھائیا۔ میں صدقے تیتھوں واری، گھولی گھول گھائیا۔ جے میل جاویں اک واری، گل وکڑی لواں پائیا۔ بھاویں دشمن بن جاوے سرِشٹی ساری، تیری نہ ہووے جدائیا۔

ہوکا لے کے آہ ماری، بھڑی بھڑی کر سنائیا۔ میں اپنے سپس پٹی سواری، مینڈھی سہاگ بنائیا۔ بنا کنت توں کم کسے نہ آوے ناری، جگت ڈہاگن کہے لوکائیا۔ پرہو تیرے ملن دی کری تیاری، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ میری آشا دی سیکداری، سدھراں وچ ڈہائیا۔ اونے چر نوں آگیا اک مداری، ڈورو رہیا کھڑکائیا۔ اک لکڑہارے دے ہتھ کھاڑی، بھجیا واہو داہیا۔ اک بڈھے دی رتی داہڑی، آيو ستر سال پرگنائیا۔ اک بڈھی لنگڑی ماڑی، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ اک جوہن وتی سرتے چک کے کھاری، پھولن برکھا لائیا۔ اک روندا آگیا پہاڑی، مہیوں تھیوں کہے کے گائیا۔ اک بھڑیونجے نے ہتھ اٹھائی اک چنگیاڑی، چاروں کنت بھوائیا۔ اک پردیسن آگئی ذات دی چمپاری، ٹٹی جتی گنڈھ پوائیا۔ اودھروں اندر نے چہپر لا دتی بھاری، میگھ رہیا برسائیا۔ ایہ کھیل عجب نیاری، نراکار کرائیا۔ گر ارجن کہے اوتار پیغمبرو اوس ویلے سب دی آہ پکاری، کوک کوک سنائیا۔ جے پرہو ایس کنیا نال سب نوں درشن دیویں اک واری، سارے در تیرے سپس جھکائیا۔ پھر آتما رہے نہ کسے دی کواری، گواری روپ نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا چھو تھائوں جنم دیواں پھیر ڈباری، دوہری کھیل کھلائیا۔ نرگن جوت آواں کر اُجیاری، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تَساں پھیر ساریاں اک دے ہونا پُجاری، مندران دا مالک سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سو لہنا رہیا مکائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

اوتار پیغمبرو اوتھے رہندا سی اک فقر، چرن جوڑا نہ کدے چھہائیا۔ رین وسیرا کرے وچ چہپر، کُلی ککھ وڈیائیا۔ بنائی سی نال پتر، ایکا دوآ جوڑ جڑائیا۔ اُس دے حصے سی بہتر، چھوٹے چھوٹے ونڈ ونڈائیا۔ سُگھڑ سیانا بن کے چتر، چتر بھج دا راہ تکائیا۔ اک کٹی اپنی کتر، آدھ وچکار دتی لٹکائیا۔ نیتز رو کے اٹھر، سہجے دتا وگائیا۔ مُحبت دا پا کے ستھر، آسن ڈیرہ لائیا۔ مُکھوں لگا کتھن، تیری بے پرواہیا۔ جے آویں میرے پتن، اپنا پھیرا پائیا۔ پھر پورا ہووے یتن، بیتھارتھ مل کے وجے ودھائیا۔ اوسے تھان دو مینڈک لگے وسن، جل کنڈے ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے کنڈھا لگا ڈھٹھن، دوہاں دتی ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ارجن کہے فقیر کُلی وچ پڑھے کلام، اللہ اللہ ڈھولا گائیا۔ اوتھے آیا مسجد دا امام، کالی کفنی تن چھہائیا۔ ست چھہارے نو بادام، دانہ پستا پنج جوڑ

جُڑائیا۔ نال تھوڑا جہا پکوان، نیلی ٹاکی گنڈھ رکھائیا۔ اک کردا آئے دھیان، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل کرائیا۔ ارجن کہے اوتھے بوٹا اک سرُور، نیزے نو لمبا نظری آئیا۔ کُلی توں ست قدم سی دُور، سوہنا سٹھرا روپ بدلائیا۔ ڈھائی گز اُتے پرے کھجور، اپنا پوڈا رہیا سہائیا۔ اوتھے تِن کم کرن مزدور، مٹی گھٹے والی اڈائیا۔ اُدھروں ہوا نے پایا فتور، اپنا زور جنائیا۔ ٹھنڈی پون کرے چور چور، دکھ درد دئے ستائیا۔ اونے چر نوں آکھ چوں چمکیا نور، نور وچ رُشنائیا۔ سب نے بینتی کیتی کڈا سوہنا راوی دے کنڈے بنیا پور، پورن آسا اک کرائیا۔ جے کوئی پار کنارے لے جائے دُور، بنا پتن پنڈھ مکائیا۔ فقر نے کہا اوہ اکو مالک جو منسا پوری کرے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ اُتوں آئی اگئی تور، ترت دتا سُنائیا۔ تہاڈا سب دا سانجھا کٹھا کر کے پور، پُری اند دا لیکھا نال ملائیا۔ حاضر ہو کے حضور، سب نوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ کرتار کور دے گرہ بابو پُر گرداسپُر ★

ارجن کہے سارے ویکھو نال قیاسا، پیغمبر دھیان لگائیا۔ جتھے بھنگو دا سی واسا، نو سال چھپ کے جھٹ لنگھائیا۔ کُنڈلیاں دا کھاتہ، بہتا ایتھے دتا لکھائیا۔ اپنی نشانی رکھدا سی گڈ کے اک چھاپا، جنگل وچ دُوروں نظری آئیا۔ اک دن اُس نوں چڑھیا زور دا تاپا، بدن آگ وانگ تپائیا۔ دوجا کول نہیں سی ساتھا، سنگی سنگ نہ کھٹے وکھائیا۔ نیترو کے یاد کیتا توں ہی پتا توں ہی ماتا، دوجا دے نہ کھٹے سہائیا۔ کِریا کری پُرکھ ابناشا، سچ سنڈیشہ اک سُنائیا۔ تیری پوری کراں آشا، منسا منسا وچ ملائیا۔ کلجگ اتم تک بنیا رہواں راکھا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس ویلے دین دنی دا ویکھن آواں تماشا، زرگن ویس وٹائیا۔ اُس ویلے تیرا پورا کراں گھاٹا، چنتا غم چُکائیا۔ بھرنگو نیوں کے ٹیکیا ماتھا، دُنڈاوت وچ سیس نوئیا۔ پُرکھ اکال کہا اک یاد رکھیں پاٹھا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پھر دُور دیاں نیڑے ہون واٹاں، اگلا پنڈھ مکائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ایہ اگئی باتاں، لکھن والا نظر کھٹے نہ آئیا۔ جس نوں لکھیا جوتی دا جاتا، جاگرت جوت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورا کرے بھرواسا، بھرمدا رہن کھٹے نہ پائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سنت سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

اوتار پیغمبرو اوتھے رہندا سی گردیو، جو شنکر نوں گرو منائیا۔ پاہن دی کدا سی سیو، پتھراں سندھور چھپائیا۔ ٹھاکر ٹھاکر کھندا سی جہو، رسنا نال صلاحیا۔ کچھ اپنا دس بہیو، کی تیری بے پرواہیا۔ بھوگ چڑھاؤندا سی روز میو، ہری سوگی ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ اک دن گردیو سی سٹا، اکھاں میٹ دھیان لگائیا۔ اوہدا مکھ چٹ گیا کتا، زبان بلاں اُتے پھرائیا۔ اُس نوں جھٹ آگیا غصہ، ڈنڈا دتا لگائیا۔ جاں پھر تکیا تے توری دسیا جسا، تیج جوت رُشنائیا۔ پھیر ویکھیا وڈیاں وڈیاں داہڑی مُچھاں، وال لمیاں نال سُہائیا۔ پھیر ویکھیا ہو گیا گچھا مُچھا، لٹاں باہواں نظر کھتے نہ آئیا۔ پھیر ویکھیا گھونا مونا کچا، داہڑی مُچھ کٹائیا۔ پھیر ویکھیا پیریں بے نہیں جُتّا، ننگی پیریں سوہا پائیا۔ پھیر ویکھیا اُس دا لوں لوں پھٹّ ہویا دکھا، گھاؤ گھاؤ اُتے چھپائیا۔ پھیر ویکھیا نکا نکا ٹکا، ٹکڑے ٹکڑے سوہا پائیا۔ پھیر ویکھیا کالا رنگ ہویا بٹاں، ساچی چمک نہ کھتے چمکائیا۔ پھیر ویکھیا ادھ وچکاروں ٹٹا، آتم پر ماتم ونڈ وندائیا۔ پھیر ویکھیا تے اپنی دھاروں پُٹھا، سوہنا روپ وکھائیا۔ پھیر ویکھیا تے وڈا لمان اُچا، جس دا انت نہ کھتے جنائیا۔ پھیر ویکھیا بن گیا پریم پریتی دا گچھا، گنجھل سکے نہ کھتے کھلائییا۔ پھیر ویکھیا سب دے اندر لکا، جگ نیتز ویکھن کھتے نہ پائیا۔ پھیر ویکھیا چار مُکھا، برہمے رہیا پڑھائیا۔ پھیر ویکھیا چار بھجان نہ لنگ نہ ٹچا، بھجن بندگی باہر ڈیرہ لائیا۔ پھیر ویکھیا اُتے اوڑھ کے دھسا، بیٹھا سوہا پائیا۔ پھیر ویکھیا بھگتاں گودی رہیا چُکا، اپنی جھولی رہیا بھرائیا۔ پھیر ویکھیا اُتوں گرمکھ مارن مُگا، ایہہ ارجن گر اوتار پیغمبران دتا وکھائیا۔ پھیر ویکھیا غریباں اُپر تٹھا، رحمت سچ کھائیا۔ پھیر ویکھیا چٹا تاگا بٹھے گٹا، اپنی کار کھائیا۔ پھیر ویکھیا پریم پیار دیاں دیوے لٹاں، اٹلڑی دات ورتائیا۔ پھیر ویکھیا سب نوں کہے آو میرے پُتا، پُت سپوتے اپنے نال ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ رہیا چڑھائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بھاگ سنگھ دے گرہ باؤ پُر ضلع گرداسپُر ★

ارجن کہا اوتھے رہندا سی اک ڈھاڈی، ڈھولک ڈھڈ دی سدا وجائیا۔ اوہدی پریت پرہو نال ڈاڈھی، ڈاڈھے آگے سیس جھکائیا۔ نال رکھے بڈھی دادی، مُحبت وچ مُحبت آپ بنائیا۔ اوتھے روز آؤندے جاندے پاندھی، پھرن چائیں چائیا۔ اک آگیا دیور بھابی، جھگڑا کر کر رہے سنائیا۔ اک آگیا بڈھا نڈھا باڈھی، ہتھ پچھے رکھائیا۔ اک آگیا وجاؤندا نادی، دُھن اُچی ساری سنائیا۔ اک پیلدا آگیا بازی، نٹوآ نٹ وکھائیا۔ اک بغل قرآن لے کے آگیا قاضی، فتویٰ شرع والا سنائیا۔ اک سوربیر آگیا غازی، بھے نال ڈرائیا۔ اک گھوڑا آگیا تازی، واگ راس نہ کھئے رکھائیا۔ اک فقیر آگیا نمازی، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سارے کہن جے بن جائے اک جماعتی، مل کے وجے ودھائیا۔ سندیشے وچ ملی پاتی، حُکم دتا سنائیا۔ سب دی پوری ہووے آسی، منسا پور کرائیا۔ ایہ کھیل پُرکھ ابناشی، جگ چوکڑی رہیا کرائیا۔ جس ویلے نرگن جوت ہووے پرکاشی، نرگن نور رُشنائیا۔ پروردگار اوہ ویکھے آ کے پتن گھاٹی، تٹ کنارے سوہیا پائیا۔ لہنا دینا سب دا چُکائے باقی، پچھلا جھولی پائیا۔ آگے کھول کے اکو تاکی، تقویٰ اک درسائیا۔ رحمت وچ بن کے ساقی، جام پیالہ دئے پائیا۔ سب دی لیکھے لائے حیاتی، حضرتتاں دا حضرت ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وست امولک دیوے راسی، رستے وچ ہور وی نال ملائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ دیدار سنگھ دے گرہ باؤ پُر ضلع گرداسپُر ★

مندر کول بوٹا سی اک ضامن، پہلی بھوت سوہیا پائیا۔ اُس دی سیوا کرے بردھ براہمن، پانی سینچ ہرا کرائیا۔ اوہ سدا سدا کہے پرہو پنت پاون، پنت پُنت بنائیا۔ جس دا پھڑے دامن، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ اک دن اوتھے کُنچر آیا نہاؤن، گج سوہیا پائیا۔ اندھیرا زین شامن، سندھیا وقت چُکائیا۔ آرتی اکو دی سارے گاون، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ پنکھا چور بلاؤن، ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا رنگ وکھائیا۔ ارجن کہے اوتھے لگی اک اٹ، پتھر اُتے ٹُکائیا۔ جس دے نال بدھی چٹ، چٹھی اکھراں

نال سہائیا۔ اوہ لمی سوا گئھ، اِنج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوبدی اکو جہی پٹھ، صاف سُتھری سوہا پائیا۔ نیترو کے رہی پٹ، کوک کوک سُنائیا۔ میرا لہنا دینا دے نچھ، پچھلا مول چکائیا۔ مینوں نامدیو ایتھ گیا سیٹ، سہج نال ٹکائیا۔ مین ویکھاں بٹ بٹ، کدھروں آوے میرا ماہیا۔ ویراگن ہو کے رہی پٹ، پٹنے والے رہی سُنائیا۔ مین ہاری ٹوں گیا جت، تیری بے پرواہیا۔ مین لوڑاں درشن ہووے نت، نت دی خواری دے گوائیا۔ اکو اُچے تیرا بت، پریم پریتی سیو کھائیا۔ سدا سہیلے وسین چت، ٹھگوری اور رہے نہ رائیا۔ ایہو میری آسا ایہو میری اچھ، چراں وچھنی دیاں دُہائیا۔ ایتھ وسدا سی اک رچھ، کالا رنگ سوہا پائیا۔ اک زہر والا اچھ، بسیر ڈنگ چلائی۔ جس دی اترے کدے نہ وس، وس انگ انگ تڑپھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا میل لئے ملائی۔ ارجن کہے ایتھ رہندا سی اک پنچھی، کھنبھ چھوٹے نظری آئی۔ اُس دے اندر آوے ہنسی، خوشیاں نال سُنائیا۔ جیہڑی کرشن وجائی ہنسی، اوہ ہنسی ایسے بن وچوں گئی، بندرا بن سوہا پائیا۔ جیہڑی موہن دے پیار وچ پھنسی، مُحبّت وچ مٹکائیا۔ جس چوکی اُتے اِشنان کردا سی ہنکاری کنسی، اوہ کنس دی لکڑی ایتھوں تگڑیاں نال تُل کے گئی۔ جیہڑی مریادا چلی سوریہ ہنسی، چندر ہنسی ایسے تھان توں دھوڑ لے کے مستک ٹکے لائیا۔ ایہہ دوارا وشنوں ونسی، وشنوں پور بلا پھیرا پائیا۔ جتھے ہُن کوئی جانور نہیں پنکھی، نشانہ سمجھ کیسے نہ آئی۔ اک دِن گرو ارجن دا ایتھ آیا سی اک گرنھی، جس توں گپت حُکم سُنائیا۔ اون پڑی سی آ کے پنکھی، سُنپہڑا شبد لایا۔ جیہڑا ہتھ نہ آوے پنڈتی، کھوجیاں کھوج نہ کھئے کھوجائیا۔ جو سُکھ وکھائے سورگ بہشتی، بہشتاں توں پرے پڑدا لایا۔ اوہ سب آتما دا گرہستی، پرما تہا بے پرواہیا۔ مالک دُہر دا عرشی، فرش ویکھ وکھائیا۔ ایہہ کھیل اگے گھر دی، جو گھرانے رہیا بنائیا۔ غریباں بنے دردی، دردیاں ہوئے سہائیا۔ ایہہ کھیل کلجگ کل دی، کلکاتی ہون قصائیا۔ کچھ آسا اوس جل دی، جو وہنا وچ اپنا آپ مٹائیا۔ کچھ مُحبّت اوس تھل دی، جو کینکا کینکا اپنا آپ کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دے لیکھ ویکھ وکھائیا۔ ارجن کہے اوتھ رہندا سی اک سووم، شاہوکار نظری آئی۔ اُس دے گھر منگن آگیا ڈوم، مراسی پھیرا پائیا۔ چاروں کُٹ گھوم، ہوکا دتا سُنائیا۔ مین غریب معصوم، میری جھولی دے بھرائیا۔ شاہ نے کہا کھلیا میرے پیر دا جوٹا چوم، جس پچھ لچھمی بھجے واہو داہیا۔ اونے چر نوں ڈاکواں دا اک آگیا ہجوم،

رؤلا اُچی اُچی پائیا۔ ڈھول نال مچائی دھوم، دھول دتی سہائیا۔ اونه چر نوں براہمن آگیا لاؤن والا نجوم، پتری کڈھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ پتری کہے میری ویکھو پتری، پترکا کی جنائیا۔ ایہہ دسے اکو مالک شوڈر براہمن ویش کھتری، جو شرع توں باہر سمائیا۔ جس دی عمر کدے نہ ہووے ستری بہتری، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ بند ہووے نہ گرہ نچھتری، حصہ سکے نہ کھئے وکھائیا۔ پڑھیا جائے نہ جگت اکھری، اکھراں وچ نہ کدے سمائیا۔ اُس دی دھار سدا وکھری، اڈرا راہ چلائیا۔ اونه چر نوں اک آگتی بکری، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اونه چر نوں مسافر سر اُتے چُک کے آگیا پٹری، پھٹا ساڈھ تِن ہتھ وکھائیا۔ اونه چر نوں اک لے کے آگیا تگڑی، چھابے دوویں رہیا پلائیا۔ اونه چر نوں آرن دل آگیا مگڑی، اندھیرا چاروں کُنٹ چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ورشا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

اک دِن اوتھے ویاہی لاڑی دی بھاجی آگتی لڈو، پریم نال بنائیا۔ سارے جل دے بھڑکن لگ پئے دڈو، اپنی خوشی وکھائیا۔ اک وڈا مینڈک جس دا ناں رکھیا جگُو، چھوٹے وڈے اوسے نوں سیس نوائیا۔ سانوں سچ دس کس ویلے پرہہ نشانہ گڈو، ایتھے آ کے دیا کھائیا۔ اُس ہس کے کپا جس ویلے کلجگ کوڑ نگارہ وجو، چاروں کُنٹ دُباٹیا۔ بھگت چُبارے رہے کوئی نہ چھجُو، چشمع نیر نہ کھئے وٹائیا۔ سارے روپ ہوون بدو، بدکاری وچ لوکائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال اپنے بھگت سدو، سدا نام کر شنوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جڑ وڈھو، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ کچھ لیکھا لیکھیا راجے رگھو، سندیشہ سوہنا جہا سنائیا۔ پُرکھ اکال کلجگ انت سب نوں دبو، ددبا اپنا اک جھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا اگلا پچھلا کڈھو، وہی کھاتہ پھول پھولائیا۔ ارجن کہے گر اوتار پیغمبرو نہیں خواب، ست سچ سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا آوے آپ، اپنا پھیرا پائیا۔ نوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جگ دی ریتی دئے بدلائیا۔ چاروں کُنٹ کھپاپ، دُشت

دین دُہائیا۔ ایہہ ویکھے کھیل تماش، نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ سب دی پُوری کرے آس، آسا منسا وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے کر تلاش، پنج تت خاکی ماٹی ویکھے لاش، لاش وچ اپنا پرکاش دئے کرائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بیبی ہرنامو دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

گُر ارجن کہے گُر اوتارو میرے پرہہ دا سدا نَوان چھپر تے نَوان ڈھارا، پُرانی کُٹیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ پریتی اٹان گارا، پانی پریم والا ملائیا۔ نردھن بنیا سیوادارا، ساچی سیو کھائیا۔ من وچ چاؤ سدا اپارا، اکو آس رکھائیا۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ نہیں گُرودوارا، محل اٹل نہ کھئے بنائیا۔ نیوں نیوں ساچے در کرے نمسکارا، بینتی وچ حال دُہائیا۔ کِریا کرے آپ نرنکارا، نرگن داتا ویکھ وکھائیا۔ سوہنا لگا دوارا، جس دوارے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا گھر وسائیا۔ اپنا گھر کہے تُوں سب دا باپو، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ آگے بنیا نہ رہیں ڈاکو، ڈاکا گھر گھر آپ لگائیا۔ جس کارن گوبند تجایا تماکو، اوہ تُم تاثیر دینی بدلایا۔ ارجن اک دین اپنی جیب وچوں کڈھ کے چاکو، اپنیاں انگلاں اُتے گھسائیا۔ کچھ پچن کہا گوبند دادو، دوہرے گیا سنائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال بھگتاں دا بردا سادھو، سادھ رہن کھئے نہ پائیا۔ گوبند کہا میرے پرہہ دا اگما جادو، جو سُنٹیاں جاگدیاں اکو رنگ رنگائیا۔ جو اُس دی سرنی لاگو، سیس جگدیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل وکھائیا۔ ڈھارا کہے میری تُوں پُرانی نہیں چھت، مٹی گارا ککھ نہ کھئے وڈیائیا۔ مین سمجھاں میرا مالک کلاپت، جو جگ جگ سب دا ویس وٹایا۔ کدے ہیٹھاں دیوے سٹ، دھرتی اُتے ٹکائیا۔ کدی اپنے خانے وچ دیوے گھت، جتھے ویکھن کھئے نہ جائیا۔ ڈھارا کہے مین خوشی منائی جے میرے وچ وسن والیاں دی اندروں کھل گئی آگھ، پرہہ تُوں مل کے خوشی بنائیا۔ سدا سُکھی رہن وس، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ جنم دا لاہا لین کھٹ، کھٹی مُک کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا رنگ چڑھائیا۔ ڈھارا کہے ہو جاؤ ڈھیہہ ڈھیری، اپنا آپ مٹایا۔ جن بھگتو چراں پچھوں مارے پھیری، جگ چوگری ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سدا اپنے نال رکھے اپنی بیڑی، بنا ونجھ مہانے رہیا چلائییا۔ چڑھ گئی جیہڑی جیہڑی، پار کنارے دئے لگائیا۔

جس ول مہر دی نگاہ پھیری، پھیرا اگلا پچھلا دئے مُکائیا۔ ارجن کہہ راوی دے کنڈھے ہندی سی اک بیری، بیرا نال سوہا پائیا۔ اوتھے چردی اک وچھیری، ڈھائی سال اپنی عمر گنائیا۔ نیڑے خاک دی اک ڈھیری، جہنوں سواہ کہہ کے گائیا۔ اک سادھو آ گیا کپڑے پہن کے گیری، کنڈل کتاں وچ لٹکائیا۔ اُس دے نال تیئی سال دی چیری، جوہن وتی سوہا پائیا۔ اُنھاں آ کے سرتی لائی بتھیری، من ٹکن مول نہ پائیا۔ بہرم ہویا اوگیا ہوئی کیہڑی، کون رہیا تڑپھائیا۔ اونے چر نوں کوئی ونجارا آ گیا ریڑھ کے ریڑھی، سوڈا تھوڑا اُتے ٹکائیا۔ اون اکھ کر کے ٹیڈھی، چوری ویکھ وکھائیا۔ جاں تگی سوانی دی مینڈھی، زلف کھلی نظری آئی۔ پھیر ویکھیا ہتھان لگی مینہدی، لال رنگ چڑھائیا۔ جاں اندر تگیا توں ہی توں ہی پرہو کہندی، دو جی منسا نہ کھئے ودھائیا۔ پھیر پچھے ہو کے بہندی، اپنا سیس جھکائیا۔ ایہہ اوہو جیہڑی چرناں اُتے ڈھپندی، ہُن ہرنامو ناں آئی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ میلا سنگھ بیبی ننتو دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

راوی کہے میں اِکے نوں راواں، جو رمیا ہر گھٹ نظری آئی۔ او سے دے گن گاواں، بن ویراگن راگ الاٹیا۔ لمیاں کراں بھجان بابواں، اپنیاں آپ ودھائیا۔ کتے مالک آ جائے جس نوں جگت کہے نتھاواں، در اپنا اک سُہائیا۔ میں کوکاں کُراواں وانگ کواں، کوئیل آواز نہ کھئے بناٹیا۔ او سے توں بل بل جاواں، جو سب دا سجن ماہیا۔ نیوں نیوں لاگاں پاواں، چرن کول سرنائیا۔ ساچے تیرتھ نہاواں، دُرمت میل دھوائیا۔ بہار کراں سائواں، تکر اکو ہتھ اٹھائیا۔ ماناں ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ راوی کہے جس نال ا جے تگ کیسے نہیں لٹیاں لاواں، چار جگ پلو پھڑا کے سب توں گیا چھڈائیا۔ کِنیاں کِنیا تے کِنیاں ماواں، سمجھ کیسے نہ آئی۔ کدے گوپیاں نال پھرے کرے چاواں، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ راوی کہے نی میں رو رو تھکی، سخیو دیاں سُنائیا۔ ہو گئی ہکی ہکی، حیرانی وچ پچھتائیا۔ ارجن کر کے گیا پگی، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ ایتھے آوے دُھر دا پتی، پتپریشور بے پرواہیا۔

میریاں تھک گئیاں اکھیں، آخر اوٹ تکائیا۔ چاروں کُنٹ پھراں نسی، بھجّان واہو داہیا۔ جاں ویکھیا راوی کہے اوہ بھگتاں نے بدھا نال رسی، رستہ میرا رہے دکھائیا۔ جنہاں نے تپسیا کیتی پچھ ہزار اسی، اوہ سارے لئے ملائیا۔ کوئی حصّہ نہیں کوئی پتی، جھوٹھی گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ جیہڑی آتما پرما تون ہو گئی ستی، ست او سے دا رس چکھائیا۔ کوئی تیرتھ نہاؤن واسطے کرنی نہیں گتی، بھے بھو نہ کھئے مٹائیا۔ ایہہ پچھلی کھیل جن بھگتو تہاڈے واسطے سانہہ کے رکھی، اپنے وچ چھپائیا۔ ہُن سُنو کتیں تے ویکھو اکھیں، سب دا لہنا جھولی پائیا۔ راوی کہے جن بھگتو آگے کدے نہ پھیرو اپنے من دی آسا جو نراسا وچ رکھی، واسطہ اِکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت کر اِکٹھی، اپنا پڑدا رہیا چُکائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ راوی کُنڈھے ★

کال کہے میں آیا بھجّا، اپنا زور لگائیا۔ میرا پیر دکھدا سجّا، دکھ نال تڑپھائیا۔ مینوں ارجن دا ملیا سدا، حُکم دتا سُنائیا۔ شاہ دا آیا بدھا، شہنشاہ سیس نوائیا۔ جگت دا ویکھیا مزہ، لکھ چوڑاسی کھائیا۔ چار جگ اچے نہ رجا، ترشنا ترپت نہ کھئے مٹائیا۔ سب دے نال کدا رہیا دغا، فریاں وچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد حُکھے وچ بھوائیا۔ کال کہے میں آیا اگلوانڈھی، واٹا لئی مُکائیا۔ لکھ چوڑاسی جس دی باندی، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ چرن دھوڑ جس دے سرِشٹی نہاندی، ڈرمت میل دھوائیا۔ اِکو ڈھولا گاندی، دُھر دا راگ سُنائیا۔ اُس بنا سب دی پت جاندی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل ورتائیا۔ کال کہے مینوں کہندے بُرا، بُرا کہہ کے گائیا۔ مینوں کہندے نِگرا، گرو نہ کھئے جنائیا۔ میں پرہ دے حُکھے اندر تِرا، تِرت سیو کھائیا۔ جے میں نہ ہندا تے گوہند نوں پھر کون ماردا چُھرا، سیوادار بھڑکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل وکھائیا۔ کال کہے جس نے لایا گھاؤ، گوہند سیس ٹکائیا۔ اُس دا ہویا نہیں اچے نیاؤں، چوڑاسی وچوں باہر بھوائیا۔ سد رووے ماؤں ماؤں، کہہ کے حال سُنائیا۔ کوئی نہ پکڑے باہوں، دکھ نہ کھئے مٹائیا۔ کال کہے میں اوس نوں کہا جیہڑا شوہ دریا پار تراؤ، تِرت اپنی دیا کھائیا۔ اُس دے لاگ

پاؤں، پانہی سیو کھائیا۔ اوہ اوچھڑ پے کے راہوں، چلیا واہو داہیا۔ ہُن اپنا لا لا داؤ، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ آشا کہے مُغل، کال تیری وڈیائیا۔ مینوں اشارہ کر اُنگل، کیہڑا دھر دا ماہیا۔ میری اندروں کھلے گنجھل، پڑدا رہے نہ رائیا۔ میں ویکھاں سوہنا سُندر، بانکا نور الاہیا۔ جو وسے ڈونگی کُندر، اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس نوں باہروں سارے ڈھونڈن، لہہ لہہ تھکی لوکھائیا۔ سو امرت رس دیوے بوندن، جام اک چکھائیا۔ جس نوں مندے مدھ سُودن، سوتردھار ہو جائیا۔ اوہ پھرے جنگل ییلے وچ بوجھن، دتھ کابی مل کے خوشی بنائیا۔ اوسے نوں گر اوتار پیغمبر پوجن، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ کلجگ میٹے دتیا دوجن، بہاؤ اکو اک وکھائیا۔ نین مُنداری بن کے مُوندن، مُندرا دھاری سوہیا پائیا۔ جس نوں وشن برہما شنکر کوکن، کوک کوک سُنائیا۔ جس دے کارن تن بھٹھیلے پھوکن، تئی ریت سیس وہائیا۔ سو صاحب سوامی موجودن، مُفلساں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھيو چُکائیا۔ کال کہے چھرے والے رکھ یاد، شرع رہی سمجھائیا۔ کھڑگ والے سُن آواز، جس تیغ بہادر سیس چُکائیا۔ تن دھڑ دتا کاٹ، حُکم شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھيو کھلائی۔ تیغ بہادر کہے جس نے میرے اُتے اٹھائی تیغ، تیغ دی دھار دتی چلائی۔ میں اوس نوں اوتھے دتا بھیج، جتھے پرہ دی ملے سرنائیا۔ جس نے میرا کپڑ دتا وچ، دو دوشالے ہٹ وکائیا۔ اوہنوں بنا کے نیک، نِکا وڈا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ تیغ بہادر کہے جو میرا جلاد، جلاوطن نہ کئے کرائیا۔ اوہ ایتھے ہندا سی آباد، راوی کنڈھے ڈیرہ لائیا۔ اوہدی قوم سی رنگر جاٹ، بھنگر وچ شوڈائیا۔ اک ہور سی اُس دا ساتھی سادھ، جو دھونی سدا تپائیا۔ اُس نوں اک دن چڑھیا تاپ، اگنی آگ لگائیا۔ اوہ چھڈ کے سجن ساک، اک دی اوٹ رکھائیا۔ تُوں ہی مائی باپ، تیری اک سرنائیا۔ سر میرے رکھ ہاتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ حُکم آیا تُوں میرا میں تیرا کر جاپ، اپنی رسنا گائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال آیا آپ، تیرا لہنا دئے چُکائیا۔ تینوں منزل دے کے ساچ، ساچے گھر چُکائیا۔ کر کے دھر دا داس، سیوک لئے بنائیا۔ جو تیغ بہادر گیا آکھ، اوسے دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا بھيو چُکائیا۔ ارجن کہے جس نے میرے برخلاف لکھی عرضی، کاغذ شاہی قلم بنائیا۔ اوہ وی ایتھوں دا سی درزی، ڈیرہ چھپراں وچ لائیا۔ نکه ہندے دی ماں سی مر گئی، دو سال ست مہینے دا لاہور ڈیرہ پھپھی کول

لگائیا۔ اُس نے وِدیَا نوُ جماعت پڑھ لئی، نال قرآن شریف شریفی وچ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ ارجن کہے درزی دا سی اک چاچا، نوُجوان نظری آئیا۔ تیڑ لال کئی دا بنھے لاچا، لُنکی موڈھیاں اُتے سٹائیا۔ اُس دا پیار سی بھتیجے نال خاصا، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ تِنّ دِن اوہ وی ایتھے کر کے گیا واسا، روٹی ہتھان اُتے کھائیا۔ اتم جاندیاں بھنیا کاسہ، ماٹی بر کھیپہ ملائیا۔ نالے خوشی وچ آیا ہاسا، تالی دتی وجائیا۔ ایتھے کپھڑا وینہدا پُرکھ ابناشا، دیوے کون سزائیا۔ آواز آئی ایہہ اوسے دا کھیل تماشا، جس نے جگت رچنا لئی رچائیا۔ جیہڑا نہ مئے اوس دا اکھا، اوسے نوں دئے سزائیا۔ سُن لے میریاں باتاں، دُھر دا حُکم ورتائیا۔ جس ویلے جھگڑا پینا ذاتاں پاتاں، دین مذہب کرے لڑائیا۔ پتا پُت نہ مئے اکھا، بھین بھرا وبھچار کھائیا۔ پرہ دی بھلے گاتھا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ابناشی کرتا سب دا کھولے کھاتہ، پُورب لہنا پھول پھولائیا۔ پھیر پندھ مُکا کے منزل پوری کرے واٹا، قدم قدمان ہیٹھ دباٹیا۔ اونے چر نوں جوگن آگئی جس دا کھلا جھاٹا، اکھاں لال کڈھ ڈرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پڑدا آپ چُکائیا۔ گر تیغ بہادر کہا گجری دا ایتھے سی کُچھ رشتہ، پیڑی دادے والی نظری آئیا۔ کُچھ حُکم دیوے فرشتہ، جبرائیل ربیا سُنائیا۔ ایہہ کھیل آہستہ آہستہ ہوئی ہوئی بھو چُکائیا۔ ایسے تھان تے مُلا نے شرع دا بھنیا بستہ، شریعت وچ لڑائیا۔ ایہو تھان بل دا راہ دسدا، سَتجگ دئے گواہیا۔ ایہو تھان جتھے بالمیک ہسدا، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ ایتھے بوٹا ہندا سی آگ دا، جس دے ڈوڈے زہر نال بھرائیا۔ اوہ آگ سدا سی تکدا، انتر آتم اکھ کھلاٹیا۔ پرہ لہنا دیوے حق دا، حقیقت جھولی پائیا۔ مین اُس دے چرناں وسدا، اکو اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھو کھلاٹیا۔ تھان کہے میری دھرتی والی ونڈ، تھم نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے بولن والے نہیں دند، ڈھولا رسن نہ گائیا۔ اکو گن مین کلجگ دتی کند، اپنا مُکھ بھوائیا۔ تُوں میرا مین تیرا گا کے چھند، ساچا سگن بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میلا سب دا ربیا ملائیا۔ پُرکھ اکال کہے جو راہ وچ پھردے تردے، ترت لوں ملائیا۔ جیہڑے پُورب پچھلے مُردے، سُنیاں لوں جوائیا۔ ایہو کھیل سچے سَتگر دے، ڈُبیان پار کرائیا۔ اوہناں بیڑے کدے نہ رڑھدے، جو چل آون سرنائیا۔ کُچھ لیکھے اند پُر دے، گوبند ربیا درسائیا۔ کُچھ جھگڑے دیوت سُر دے، کیلاش کرے آگوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل وکھائیا۔ دھرتی کہے اک گوبند دی

سی داسی، دسان ناؤنہاں دی کار کھائی۔ اُس دی ایتھے سی اک ماسی، جس نوں ملن چار ویراں آئیا۔ کدی مل کے کریا کرے ہاسی، کتھے راوی کنڈھے ڈیرہ لائی۔ ایہہ کڈی اوکھی گھاٹی، وہناں وچ وہائی۔ اُس نے کڈھ کے اندروں چاٹی، دُدھ دہی والی دتی وکھائی۔ نی آہ ویکھ میری کچی ماٹی، سوہنا رنگ بدلایا۔ کی کھیل ویکھیا راتیں، راتیں سُنّیاں سویرے اُٹھ کے دینا سمجھائی۔ اُس نے کہا جس ویلے ہوئی پرہاتی، امرت ویلا آئی۔ میں سنی اک آوازی، سوہنا راگ سُنّائی۔ کلجگ اتم سب دا لیکھا چکاوے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنی دیا کھائی۔ جو سچکھنڈ دا نواسی، نراکار نوں رُشنائی۔ سب نے متنی اُس دی اکھی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائی۔ جے کوئی تیتھوں ہوئی گستاخی، بھل لینی بخشائی۔ اوہ دیونہار معافی، کوٹ جنم دے پاپاں دئے مٹائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، درگاہ ساچی بھو کھلایا۔ ارجن کہا جس ویلے حکم دتا مینوں شاہی، شہنشاہ سُنّائی۔ اوہ قلم ایتھوں دا بوٹا سی کابی، دوات ایسے مٹی نال بنائی۔ ایتھوں دی رہن والی سی چندو دی دائی، جس دا آگا پچھا نہ کھئے بتائی۔ اودوں ایتھے وگدی سی ڈونگھی کھائی، نو گز دُور وہن وہائی۔ ایتھے ہندی سی ٹھنڈی چھائی، باغ باغیچہ سوہا پائی۔ سدا ساہ لیندے سی راہی، اپنی خوشی بنائی۔ اک دن گہا کھوتدے سی گھاپی، رما ہتھ وچ اُٹھائی۔ اوہناں دے ہتھ وچ آگئی ٹکسال بناؤن والی ڈائی، مہر اکبر والی نظری آئی۔ اُنھاں کوک کے دتی دہائی، سب نوں دتا سُنّائی۔ کوئی وڈا خزانہ ایتھے بھائی، لہو چائیں چائیا۔ ایہہ خبر کیسے کلانور سُنّائی، حکومت کن پُچائی۔ اوہ سارے بھجے واہو داہی، اہل کار اکٹھے ہو کے آئی۔ وسدی بستی دتی ڈھائی، گھرا کھوج مٹائی۔ نو نو ہتھ پُٹ کے ڈونگھی کیتی کھدائی، کھودیاں ہتھ کچھ نہ آئی۔ اونے چر نوں اک ایتھے آگیا چرواہی، جو بھیڈاں بکریاں چار کے جھٹ لنگھائی۔ اوہ مسّت کہے تسیں کیوں ہوئے شوڈائی، شوڈائیاں والی کار کھائی۔ کیوں میری ایتھوں اُجاڑ دتی بھرجائی، جو پنجاب ستاں بالاں دی ماں اکھوائیا۔ اُدھروں روندنا آگیا نا، نیر نیناں وچوں وہائی۔ کتھے سٹی میری رضائی تلائی، پونجی ہتھ کھئے نہ آئی۔ اونے چر نوں آگیا اک قصائی، چھریاں بغلاں وچ رکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل بنائی۔ تیغ بہادر کہے اک ہور دیواں صلاح، سہج نال سُنّائی۔ جیہڑا میرا بنیا گواہ، اُس دا ماما ایتھوں دا قصائی۔ جس نے سُوَر دی قسم کھا، دتی اک صفائی۔ میں بس کے کہا واہ واہ، کلمے والیو اپنی جڑ لئی پُٹائی۔ میرا مالک پاتشاہ، شہنشاہ دا شاہ آپ ہو جائیا۔ جس نوں

تسین مٹو خُدا، اوہ تہاڈی خُدی دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ ارجن کہے اک ویکھو کھیل نیاری، نیاں وچ سمجھائیا۔ جیہڑی میرے در تے پھرے بہاری، اُس دے نو تیلے ایتھوں دی کاہی نظری آئیا۔ ایس نوں وچن گیا سی وچن والا تیجی واری، گٹھ سر اُتے ٹکائیا۔ اوہ سدا اپنی لمی رکھدا سی ڈھائی اُنگلاں داہڑی، آگے وال نہ کھئے ودھائیا۔ سدا بھنگ پیندا سی گاڑھی، پوستی کہن لوک شوڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ اپنا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ راہ وچ بیٹھے دیوے تار، ترت ہوئے سہائیا۔ لہنا دینا سرب وچار، پورب جھولی پائیا۔ جس دا بھيو نہ پائن گر اوتار، پیغمبر سیس نوایا۔ اوہ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی کلا آپ پرگٹائیا۔ سب دا قرضہ دے اُتار، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچی سرکار، عدالت وچ عدل اپنے ہتھ رکھائیا۔

فرید کہے کیوں جاندا خاموش، لک لک پنڈھ مکائیا۔ کچھ یاد کر لا جس ویلے میرے کولوں پیراں ہیٹھاں آ کے مریا خرگوش، بچہ ڈھائی دن دا نظری آئیا۔ میرے اُتے حُکم دا لگا دوش، دوشی دتا بنائیا۔ میں اُس ویلے اپنے پیر دا ڈھائی اُنگلاں کٹ کے پوش، تیری بھیٹ کرائیا۔ بنا تیری کِریا رہے نہ کوئی نردوش، ساچی سیو نہ کھئے کھائیا۔ پرہو تُوں جھٹ کت پھڑ کے بلوئیا مینوں آئی ہوش، ہوس دتی گوائیا۔ کڈھ کے اکھا کوش، بھيو دتا کھلائییا۔ کر کے مدہوش، مدھر دُھن دتی سُنائیا۔ میرے اندر آئی سوچ، سمجھ لئی بدلائیا۔ جس نوں یاد کراں روز، روزے بانگاں وچ سُدائیا۔ کی ایہہ اوسے دا چوج، جو اپنی کھیل وکھائیا۔ فرید کہے اُس دن مینوں لگا اک روگ، دُکھ اندرے اندر بنائیا۔ جنان چر پرہو نہ دیوے مَوج، اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچی سیج نہ سوین خونت، اپنے انگ لگائیا۔ ایس جیون نالوں چنگی مَوت، کیوں جھلاں جُدائیا۔ میں چار لکیر دا بنایا اک چوَنک، چاروں کُنٹ دھیان رکھائیا۔ اُونے چر نوں نیڑیوں کُتا پیا بھوَنک، آواز دتی لگائیا۔ میں ہس کے کہا سب کچھ اوسے نوں دتا سونپ، اوسے دی جھولی پائیا۔ جس دی جُگ چوَنکری راؤنس، رستے رستیاں وچوں بدلائیا۔ مُحبت وچ کدے نہ کرے ادوَت، جھگڑا نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ مل جائے تے اکو بہت، بھجن بندگی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اسیں آنیوں ڈگے

بوٹ، پھڑ نہ کھئے اُٹھائیا۔ سچ نہ لگے چوٹ، سوئی سُرَت جگائیا۔ ملے نہ ساچی گوت، ورن برن نہ ڈیرہ ڈھاپیا۔ فرید کہے بن تیری کرپا
 ہووے نہ کھئے زردوش، دوشیاں ملے سزائیا۔ فرید کہے کیوں جاویں چھپ چھپ، چھپن والیا دے سمجھائیا۔ ہن کپڑا اندھیرا گھپ، پونے تن
 دا وقت ربیا وکھائیا۔ اینویں بھجّاں جاویں ٹپ ٹپ، نیویں اکھاں دھیان لگائیا۔ اُنحان کولوں پُچھ، جیہڑے تیرا راہ تکائیا۔ بالو ریت وچ
 تڑپدے کزکدی جیٹھ دی دُھپ، باغ باغیچہ سوہیا کھئے نہ پائیا۔ میٹ کے ترشنا بھکھ، تیری اوٹ تکائیا۔ ذرا نیڑے آ کے ڈھک، آگے قدم
 اُٹھائیا۔ کی تینوں نہیں دُکھیاں دا دُکھ، ایہہ وی دینا سمجھائیا۔ لاریاں وچ کریں نہ پُت پُت، پتا بن کے اپنی گود لینا ٹکائیا۔ فرید کہے او صوفیا
 تُوں وی لاگوں اُٹھ، اپنی لے انگریٹیا۔ بکل مار بہ نہ گٹھ، سر گوڈیاں وچ دبائیا۔ ساڈی دھار نہیں گئی ٹٹ، کس کارن بنے پاندھی راہیا۔
 کچھ راکھ پھڑ جیہڑی رکھی وچ مُٹھ، اُنکلیاں وچ دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ فرید کہے پرہو چھڈ
 دے اپنی وادی، وعدہ کر نہ دینا بھلائییا۔ بے شک تیری کھیل نرالی ڈاڈھی، ڈاڈھا ہو کے جگت ستائیا۔ اسیں ہن نہیں سُننی تیری ڈھڈاں
 والی راگی، ڈھولک والی شنوائیا۔ ساڈی اندروں سُرَتی جاگی، سَتے لے اُٹھائیا۔ فرید کہے ایہہ سارے وڈے بھاگی، بھاگاں والے نظری آئییا۔
 جنہاں دی بھگتاں وچ آبادی، دو جے گھر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ فرید کہے تن
 قدم اُتے ویکھ میرا جھنڈا، جھنڈی سب توں رہیا بلائییا۔ سِگنل دیوے نال ڈنڈا، ڈنڈاوت رہیا بدلائییا۔ جس کارن فرید کہے میں آیا راوی
 کنڈھا، اپنا پھیرا پائیا۔ ایہہ قول اقرار پرہو سندا، جس دی سند نہ کیے وکھائیا۔ چرن چمن سُرستی جمن گوداوری گنگا، نیوں نیوں لاگن
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ فرید کہے میرے ایتھے پُرانے ڈبے، تھے پھٹے دتے سٹائیا۔ ڈونگھی
 کھائی وچ دے، پھیر باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ تِن کالے تے تِن یگے، تِن رنگ برنگ جنائیا۔ کچھ پاٹے چیتھڑ لاپے جھگے، اوہ وی دتے سٹائیا۔
 اُدھروں آگتے چار گدھے، اپنا پھیرا پائیا۔ مگر گھمیار پیریں دے، بھجیا چائیں چائیا۔ ایتھے آ کے کھلو گئے سبے، آگے قدم نہ کھئے اُٹھائیا۔ کہن
 فریدا تینوں کیتھوں خُدا لبھے، سانوں دے سمجھائیا۔ فرید کہا صبر کرو اچے، تہاڈا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے اکو جوت جگے، دو جانا نظر
 کھئے نہ آئییا۔ کھیل کرے سورا سرگے، اپنا ویس وٹائیا۔ تہاڈا لیکھا میٹے سبے، سبناں مانس روپ وٹائیا۔ سچ پریم دے دیوے مزے، مزہ اک

چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ فرید کہے پرہو تھوڑی دُور آگے اک چھپڑی، کنڈھی دا کنڈھا نظری آئیا۔ اوتھے میری وچھنی تپڑی، آسن لینا جمائیا۔ ایہ میں لیاندی سی کولوں کھتری، ٹکے نو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر وسائیا۔ تپڑی کہے میں ہن نہیں رہیا تپڑ، تپدی دتا ٹھرائیا۔ سچ سوامی گیا اپڑ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ورولا رہیا کوئی نہ جھکھڑ، آندھی سکے نہ کھئے اڈائیا۔ جس دا اکو سوہنا اکھر، بھگتان کرے پڑھائیا۔ کوڑ ہٹا کے پتھر، سچ کرے صفائیا۔ نیترو ورول کے اتھر، امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمائیا۔ تپڑی کہے میری لمبائی ساڈھے تن ہتھ، فرید موڈھیاں اُتے ٹکائیا۔ دِنے بہوے تے رات نوں دیوے ٹھپ، اپنے گوڈے کول رکھائیا۔ پھیر میرے اُتے رکھ کے ہتھ، تلیاں نال دبائیا۔ اک دِن میں ہو کے بےس، بولی دتی لگائیا۔ میتھوں دُور ہو کے وس، کیوں ایویں رہیا ستائیا۔ فرید کہا کھلیئے تُوں وی رام چپ، جو سب دا اک گوسائیا۔ پھیر اُتوں میرے کڈھ کے وٹ، سچ نال ہتھ دتا پھرائیا۔ میرے اُتلے روم کٹ، صاف سُتھری دتا کرائیا۔ میرے اندر خواہش ہوئی جھٹ، آسالی بدلائیا۔ برہوں دا وجا پھٹ، اگنی ت گوائیا۔ میں رو کے کہا فریدا مینوں کجھ دس، ست سچ سمجھائیا۔ تپڑی کہے جس ویلے اُس مینوں ویکھیا اپنی نال اکھ، اکھ نال ملائیا۔ میں ککھوں ہو گئی لکھ، میری قیمت کھئے نہ پائیا۔ میں باہوں پھڑ لیا جھٹ، فرید دا ہتھ اپنے سینے اُتے ٹکائیا۔ اُس نے کہا تُوں سوہنگ ڈھولا رٹ، ایہ بھگتان دی بانی دُھر دی چلی آئیا۔ جس ویلے آوے صاحب سلطانا بن کے جٹ، سدھا سادہ بھیکھ بنائیا۔ سب دا لہنا دیوے ٹھپ، آگے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تپڑی کہا کی ایہ پگ، ایسے طرح کھیل کھلائییا۔ فرید کہا جو کہا سو سچ، ست سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ تپڑی کہے میرا تانا پیٹا، دوہری دھار نظری آئیا۔ فرید ہن اوتاراں پیغمبران گرواں کول ٹھیکا، دُنیا حصیاں وچ ونڈائیا۔ پھیر کپڑا بنے نیتا، جو حکم سچ پرگٹائیا۔ فرید کہے مینوں آ گیا چیتا، چیتاؤنی دیاں سُنائیا۔ جس گوہند نے آجے آ کے بال چاڑھنے بھیٹا، سولان ستھر سیج ہنڈھائیا۔ اُس نے پُرکھ اکال دا پھیر بننا بیٹا، جوتی دھار شبد روپ بدلائیا۔ اوہ سب دا رکھ چیتا، بھل وچ بھل نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جامہ دھرے ویسا، ویکھے تھاوں تھائیا۔ تپڑی کہا کی میرا وی ہووے وچ حصہ، پڑا دینا اٹھائیا۔ فرید کہا اوہ سب دا سانجھا پتا، لیکھا سب دا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ فرید کہے پرہو میں بوٹا لایا اک کھجور، اپنی ہتھیں سیو کھائیا۔ ایتھوں پٹھے قدم تیراں دور، نشانی اچی جگہ نظری آئیا۔ اُس نال میں قول کیتا ضرور، اقرار اک بنائیا۔ نگاہ مار کے ویکھیا دور، دور ڈراڈا تیرا نور سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ کھجور دا بوٹا کہے میرے پھل نوں کہندے کھجی، کھا کھا خوشی بنائیا۔ پرہو کس بدھ آویں کی کریں آج پچی، بھو دینا کھلائیا۔ تیرا نور الہی ربی، عالمین تیری وڈیائیا۔ کس بدھ لہنا چکاوں سی، سبناں ہو سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس ویلے دُنیا پاپاں نال جائے دبی، سر سکے نہ کئے اٹھائیا۔ قایم رہے کوئی نہ گدی، گداگر ہووے لوکائیا۔ نرگن دھار آوے بھجی، بھجے واہو داہیا۔ ہووے ویہویں صدی، سدا دے سُنائیا۔ ویکھو پُرکھ اکال آوے کدی کدی، قدیم دے وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ سدی ودی، وادھا اپنے نال پوائیا۔ لیکھے لاوے مچھی ڈڈی، ڈنڈوت اکو اک سیکھائیا۔ جس بالیک دی پھڑ کیتی اڈی، تکھی دھار وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔ فرید کہے اوہ ویکھ مندر والا باغیچہ، گھنا نظری آئیا۔ جس وچ خالی دسے پیپا، پیپا بھگت دے گواہیا۔ جھگڑا پیپا ستاں دیپاں، دیپ جوت نہ کئے رُسنائیا۔ جگت رس ہویا پھیکا، امرت جام نہ کئے پلائیا۔ کچھ لیکھا دسیا رام نے سینتا، سینتا تائیں سُنائیا۔ کچھ اشارہ کرشن نے ارجن نوں کیتا تیرھواں دھیائے وچ گیتا، گیان نال جنائیا۔ جو مالک اک انڈیٹھا، لیکھا سب دا پھول پھولائیا۔ دُھردرگاہی میتا، پتیرمیشور آپ ہو جائیا۔ جس دے چھتر جھلے سیسا، نرگن نور جوت رُسنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا آپ چُکائیا۔ فرید کہے پچھلی ساری ویکھ لا فرد، دسن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوڑی کرپا میٹ دے درد، ڈکھیاں ڈکھ گوائیا۔ تیری مہر سدا اسچرج، اسچرج لایا دینی وکھائیا۔ جودھے سؤرپیر مردانے مرد، مدد تیری منگ منگائیا۔ اکو وار کراں عرض، بینتی دتی سُنائیا۔ صاحب تیرا کچھ نہ ہووے حرج، حرجا نے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھو ابھیدا آپ جنائیا۔

فرید کہے پرہ آگے جا اٹھ، پچھلے ساتھی راہ تکائیا۔ جن بھگتاں رنتے دی بھرنی اک اک مٹھ، گھٹ کے لینی دبائیا۔ آگے جانا چُپ،
 رسنا بول نہ کھئے سُنائیا۔ اُس توں لینا پُچھ، جو نیتر نیناں نیر و ہائیا۔ وچھوڑے وچ گیا سُک، بڈّ ماس ناڑی لیا جلائیآ۔ مُحَبّت وچ میٹ
 دُکھ، دُکھیاں درد مٹائیا۔ بن تیری کِرپا ملے کوئی نہ سُکھ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر
 اُٹھائیا۔ ریت کہے میری مٹھی لینی بھر، خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ پچھلا پورا ہووے ور، جو رام سینتا گیا سمجھائیا۔ اُس دا لنگھنا در، جو
 دروازہ رہیا کھلائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا رہیا پڑھ، سوہنا راگ الائیآ۔ - - - - - ایہہ راوی دا پار کنارہ، پچھلا وہن سوہیا پائیا۔
 آگلا لیکھا بنیا پھیر دوبارا، پچھلا نشان مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ اپنی کار کھائیا۔ ایہہ ریت دی مٹھی پُرانی،
 پُران سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ویلے گر ارجن لکھن لگا سی بانی، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ اُس ویلے جھلک ہوئی نُوْرانی، نُوْر جوت
 رُشنائیا۔ کھیل ویکھیا اسمانی، وچّی سچ ودھائیا۔ وہن ویکھیا پانی، امرت دھار پرگٹائیا۔ سُنیا دُھر فرمائی، سِری بھگوان دِتا سُنائیا۔ ارجن
 تینوں دینی پئے قُربانی، کرم کاڈ نہ کھئے وکھائیا۔ اک ریت دی مٹھی تیری نشانی، جو نشانہ تینوں لے بنائیا۔ ستگر سب دا جان جانی، بھو
 ابھید آپ کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا پڑدا لاہیا۔ حُکمے اندر کھولیا بھیت، پُرکھ اکال گر ارجن دِتا سمجھائیا۔
 پہلوں مٹھی بھر کے ریت، اپنے اُتے لینی سُنائیا۔ پھر سوہنی بنا کے سیج، آسن لینا جائیا۔ پھر قلم چلے تیز، بھجے واہو داہیا۔ کول ننگی
 وکھا کے تیغ، پڑدا دِتا چُکائیا۔ جس ویلے تیغ بہادر دِتا بھیج، کٹار اوسے دے حصّے آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کل
 ورتائیا۔ ریت کہے میں پریم وچ رتی، گر مُکھو تھلے دیو ٹکائیا۔ میرا سانجھا حصّے تے سانجھی پتی، گر ارجن دتی بنائیا۔ جے میں سیس دے
 وچ نہ پیندی تتی، تتاں تُوں نہ دیندی جلائیآ۔ مینوں پھر کیسے نہیں سی کہنا سچّی، میں سچّی پرہ دے بھانے وچ سمائیا۔ ریت کہے اُس ویلے
 سارے میٹ گئے آگھی، نیتر نیناں نیر و ہائیا۔ میں بنی رہی پگّی، ارجن دے سیس اُتے پے کے پیراں تائیں اپنی دھار بنائیا۔ ایہہ نظارہ میرے
 بنا ہور کیسے ویکھیا نہیں آگھی، اخیر تک ارجن دا درشن پائیا۔ انت ویلے مار کے جقی، نال چنبر کے دتی دُہائیا۔ سوہنی ست سرُوپ نال
 پھی، زخماں اُتے اپنا آپ دِتا ٹکائیا۔ مینوں نظارہ آیا نُوْر ربّی، ست جوت ہوئی رُشنائیا۔ میں پھر آگے ہو کے بھجی، پلُو گل وچ پائیا۔ کُچھ

مینوں بہیت دسیں، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ گرو ارجن کہا او رنتے جس ویلے پرہہ نوں بھگتاں نے بدھا نال رسی، ہتھکڑی ہتھاں نوں لگائیا۔ اوس ویلے اوسنے ساری تارنی ڈڈی مچھی، جو راوی کنڈھے ڈیرہ لائیا۔ جیہڑی کہانی رام نے کیتی پنچبٹی، اُس دا بدلہ دینا چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا گھر وسائیا۔ ریت کہے ایتھے ساری وسدی بستی، بنا دھڑ توں نظری آئیا۔ جتھے آوے پریم عرشی، فرش سوہیا پائیا۔ ساریاں دی خوشیاں والی برسی، ساچا سگن منائیا۔ جنہاں دا مالک اکو ندھپرتی، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ اوہ سب دی میٹن آیا سردی، دردیاں درد گوائیا۔ پھیر نگاہ رکھائے دشا چڑھدی، اپنی اکھ اٹھائیا۔ دُنیا دی بازی لگے سیس دھڑ دی، دھڑیاں وچ دُبائیا۔ گُرمکھ آسا رہے نہ سڑدی، اگنی اگ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ٹھانڈا اک وکھائیا۔ ایتھے ہار شنکار کیتا سی سُندری، سوہنا روپ بنائیا۔ زبانوں ہو کے گنگلی، اکھ اشارے نال سمجھائیا۔ مین کتھے لبھاں جنگلیں، جوہاں کھوج کھوجائیا۔ جے عرضوئی میری من لئی، منسا پور کرائیا۔ مین جیواں تے جیواں اوسے چن لئی، جو دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ کچھ وست لے کے آوے میرے کت لئی، سہجے دئے پھڑائیا۔ مین آس نہیں رکھدی کوئی دھن لئی، دھرم دا راہ اک تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ وکھائیا۔ سُندری کہے مین جوہن وتی، وطن اپنا آئی تجائیا۔ اکو در دی بن کے منگتی، جھولی رہی وکھائیا۔ پچھے چار جگ رہی سنگدی، نیتر اکھ شرمائیا۔ جس ویلے بھگتاں دھار ویکھی چولی رنگدی، مل کے رنگلے ماہیا۔ میرے اندر خوشی آئی اند دی، اند وچ سُنائیا۔ پچھلی پچھے ہنڈھ گئی، ہندی رہی جُدائیا۔ ہُن پرگٹ ہويا پریم پریتی گنڈھ لئی، گنڈھ اپنے نال رکھائیا۔ مین ویس نہیں کیتا بھیکھ پکھنڈ لئی، کنت اکو اک منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنے رنگ رنگائیا۔ سُندری کہے اوانگ ہری انگ لری انگ سُندری ینہ بالا، گوہند گیا لکھائیا۔ اوانگ سوہنگ پُرکھ اکالا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ نور جوالی شبد رکھوالا، چاروں کُنٹ سہائیا۔ سچ مُحبت دُھر دی مالا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ ساچا مارگ اک سُکھالا، سہجے دیواں جنائیا۔ گرو ارجن پرہہ تیرا دے کے گیا احوالا، نام سندیشے وچ سُنائیا۔ کرشن دس کے گیا گوالا، کاہن کاہنا راہ تکائیا۔ رام نے رام دسیا مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ اشٹبھج اشارہ کیتا جوت جوالا، دُرگا سنگھ سوار سرنائیا۔ کرے کھیل پرہہ نرالا، نرکار پھیرا پائیا۔ جتھے مندر مسجد شودوالا مٹھ نہیں کوئی گرو دوارا، پنڈ گراں

نگر کھیڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کل ورتائیا۔ راوی کہے مین روواں کہ ہسساں، سخیو مینوں دیو سمجھائیا۔ میریاں بدل گئیاں اکھاں، اکھیاں والیو اکھ رہی نہ رائیا۔ کپھڑی کوٹے ٹٹھاں، بھجّاں واہو داہیا۔ دوہتھڑ مار کے اُپر پٹّاں، بھڑی بھڑی سُنائیا۔ سر اوس دے چرناں سٹّاں، جو سٹّیاں رہیا اُٹھائیا۔ جو لنگھ کے آیا ونگیاں ٹیڈھیاں وٹّاں، پندھ مذہباں والا مُکائیا۔ اپنی کتھا کہانی اوس نوں دسّاں، انسنت دیاں سُنائیا۔ جے تُوں صاحب ستگر سچّا، سچ دے سرنائیا۔ جن بھگت تیرا پچّے، گرُمکھاں لے ترائیا۔ راوی کہے جن بھگتو میرا کنارہ کچّا، ڈھاہ ڈھاہ اپنا رُخ لے بدلایا۔ میرے پرہ دا سُن لو پتہ، جو پتن آیاں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ اک چڑھائیا۔ راوی کہے نہ ہسنا نہ رونا، نیناں نیر نہ کھئے وہائیا۔ نہ جاگنا نہ سونا، غفلت وچ نہ وقت گوائیا۔ اکو پرہ دا درشن پاؤنا، دوُجی آس نہ کھئے تکائیا۔ جس نے مُردیاں پھیر جواؤنا، جیون جوت کرے رُشنائیا۔ در اوسے سیس نوؤنا، جتھے ملے سچّی سرنائیا۔ اگلا کھیل کی ورتاؤنا، حُکم دیوے دُھردرگاہیا۔ راوی تیرا آر پار کنڈھا نیر نیناں نیر سرب وہاؤنا، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ کلجگ کوئی دو چار دن دا پراہنا، پارہرم پرہ لیکھا دے مُکائیا۔ گرہ ہنکاری بُرج ڈھاہنا، ڈھاہ ڈھاہ خاک کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔

فقیر کہے فاقہ کشی دی فقیری، فکر دتا گوائیا۔ شرع دی زنجیری، شرع نال بندھائیا۔ جگت دی دلگیری، جگت وچ سمائیا۔ مُرشدان دی پیری، پیراں دی وڈیائیا۔ سارے کوکن وقت آیا آخیری، آخر اک سُنائیا۔ راوی کہے سب دی بدل جاوے تقدیری، تدبیراک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ راوی کہے وے روداس، ویرا تینوں دیاں سُنائیا۔ مین وی اوس دی اک شاخ، بھجّاں واہو داہیا۔ ملن دی رکھی آس، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ ارجن دس کے گیا خاص، صفتاں وچ صلاحیا۔ نرگن نؤر کرے پرکاش، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ تیرے چل کے آوے گھاٹ، گھاٹا پور کرائیا۔ راوی کہے آہ میری اوس ویلے دی آخیری واٹ، جس کنڈھے اُتے بہ کے سٹھرے ڈنڈے گئے وجائیا۔ جلدھار ماردا ٹھاٹھ، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ اک دن ڈھائی منٹ نانک نے مردانے کولوں وجائی

سی رباب، آسن ایسے جگہ لائیا۔ اوسے ویلے آیا دُھر جواب، شبد دتا سُنائیا۔ جس ویلے دین دُنی دا بدلنا راج، کلجگ کِریا کوڑ مٹائیا۔
 بھگتاں دا چلاؤنا جہاز، گُرمکھاں سنگ بنائیا۔ نواں وکھا سماج، سرِشٹی دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ راوی کہے میری نمستے، نمسکار سرنائیا۔ پرہو تیرے بھگت رہن وسدے، جنہاں مینوں درشن دتا کرائیا۔ ایہہ مالک پنے
 حق دے، سچ وچ سمائیا۔ پینڈا کردیاں کدے نہ تھکدے، بھجن واہو داہیا۔ اج فیصلے کر دے پچھلے کرماں دے فک دے، لیکھا اور نہ کھئے
 جنائیا۔ ایہہ متوالے ہون تیری پریم پیار دی رت دے، رتن امولک لئے بنائیا۔ میں ٹھیک ویکھیا ایہہ اوہو سوہنگ ڈھولا چیدے، جو ارجن
 میرے وچ وڑ کے گیا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، سچ بھنڈارے دے ست دے، ست ست ست اک ورتائیا۔

راوی کہے میرے وچ آوندیاں ویکھو کانگاں، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ جن بھگتو ستگر دے سر تے پنجے رکھ دیو ڈانگاں، بوئی بوئی
 ٹھکرائیا۔ جگ پیتے تیریاں رکھدیاں تانگھاں، اکھاں راہ تکائیا۔ مسجد منارے دتیاں بانگاں، ممبراں اُتے دُبائیا۔ تُوں کپڑے راہے جاندا، اپنا
 رستہ دینا سمجھائیا۔ کپڑا ڈھولا گاندا، راگ کی لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ پُرکھ اکال کہے
 کیوں وجن سر وچ سوئے، پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ اک دن سینا اپنے لال کیتے پنجے پوئے، پنج پنجاں نال چھہائیا۔ پھیر چڑھ کے اُتے کوٹھے، رام دا
 راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل بنائیا۔ سینا کہے رام دُبائی، رام رام سُنائیا۔ رام کہے میرا لشکر شاہی، ہونی
 انت جدائیا۔ بھرت شتروگن تیری لڑائی، پریم وچ پرگٹائیا۔ جس نے راج گدی دتی تجائی، بنان دا راہ تکائیا۔ اُس نے کرنی ہور لڑائی، راون
 گڑھ تڑائیا۔ تہانوں ملے نہ کھئے سزائی، رام دے سپس اُتے ڈنڈے دیو چھہائیا۔ رون نیناں نیر وپائی، رو کے رہے کُرائیا۔ تُوں رام وڈا بھائی،
 رگھپت اکھوائیا۔ کس بدھ دیدیئے سزائی، سزا جگت والی بھگتائیا۔ رام نے کہا ایہہ بھگتاں دی وڈیائی، جو حکم من کے سپس نوائیا۔ جس
 ویلے پاربرہم پتیرمیشور کلجگ کوڑی بدلے شاہی، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ اوس ویلے ایہہ لیکھا دئے چُکائی، میرا کیتا قول پور کرائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لہنا ربیا مکائی، چار جگ دا بھل کھئے نہ جائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت ضلع گرداسپڑ ★

راوی کہے میں سر تے لئی چٹی چنی، گھنر خوشیاں نال پائیا۔ چار جگ دی پچھلی آسا سب دی پٹی، منسا ترپت کرائیا۔ ناتا کوڑا
 ویکھیا دین دُنی، دیاوان دئے وڈیائیا۔ مالک خالق پرتپالک اکو گئی، گہر گمبھیر اکھوئیا۔ جس دی شبد آواز سنی، سروتے ہو کے دھیان
 لگائیا۔ انت میل دُہلی، پت پت وکھائیا۔ میری خوشی آگئی اُتے بلیں، مُسکراہٹ وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ راوی کہے میرے سوئے چٹے بستر، بھوشن نظری آئیا۔ نینیں تگے آگے شستر، استران نال وڈیائیا۔ لیکھا یاد آیا
 دسرتھ، رام رام گیا جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا عیش و عشرت، جگت وکار وچ ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 سنگ وکھائیا۔ راوی کہے میرا سوہنا روپ نرالا، پریم لہر ٹکرائیا۔ پرہہ ملیا پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری دیا کھائیا۔ میرا تٹا کوڑ جنجالا،
 جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ وقت ویکھیا حالا، بے حالان لئے اٹھائیا۔ کوڑی کرپا ٹکا رہے نہ کالا، امرت میگھ اک برسائیا۔ سب دا پورا کر
 سوالا، آسا منسا ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دی بدل کے چالا، چال نرالی اک پرگٹائیا۔ سنت سُہیلا ویکھ کے بالا، گُرمکھ اپنی گود بہائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ راوی کہے میں ویکھی سچ پریت، پریم اکو اک کھائیا۔ دُہر دا سانجھا میت،
 ہر گھٹ سوہیا پائیا۔ کلجگ اندر ستجگ ریت، ریتوان اپنی آپ وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گیت، سوہنگ شبد کرے شنوائیا۔
 نرگن ہو کے وسے چیت، من چنچل ڈیرہ ڈھابیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ نام بھنڈارا کر بخشیش، رحمت آپ
 کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے سوہیا پائیا۔ راوی کہے میں ویکھیا عجب رواج، سوہنی بنت بنائیا۔ سب دے
 پورے کر کے کاج، لیکھا مول چُکائیا۔ سیس جگدیش رکھ کے تاج، تاجاں والیاں دئے کھپائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا بیڑا ڈبے جہاز، شوہ دریا
 رُڑھائیا۔ جن بھگتاں کرے آباد، اُجڑے کھپڑے آپ وسائیا۔ سنت سُہیلے ویکھے سادھ، جنہاں سادھنا اک سمجھائیا۔ جگت ترشنا میٹ کے
 آگ، اگنی آگ گوائیا۔ ہنس بنائے کاگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ دپیک جوت جگا چراغ، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ ساچا دیوے آگم سواد، پن

رسنا رس چکھائیا۔ راوی کہے میری اوس نوں آداب، سر چرناں اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، دُرمت میل سب دی دھووے داغ، دغیداری دا پینڈا دئے مُکائیا۔

★ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت ضلع گرداسپُر ★

کلجگ کہے آؤ دواپر تریتا ستجگ، ست والیو تہانوں دیاں وکھائیا۔ ہُن میری وی اوڈھ ریبی پُگ، ویلا انت سُنائیا۔ چار کُنٹ اندھیرا گھپ، میری سیوا بے پرواہیا۔ ناتا جڑیا رہن نہیں دتا پتا پُت، سجن میت کرن لڑائیا۔ ساچا نام گیا چُھپ، آگھن آتھن نظر کھئے نہ آئیا۔ مین پرہو دا لادلا ست، جگ ساچی سیو کھائیا۔ تہاڈے ساہمنے اک پچن لوں پُچھ، پرہہ آگے سیس نوائیا۔ صاحب ستگر، تئے جگ میرے نال کردے دکھ، ویری روپ بنائیا۔ پُرکھ اکال کہے، کیوں، دس میرے پُت، پچیا بھيو کھلائیا۔ پرہو اپہ کھندے آگے گر اوتار پیغمبر بن دا رہیا منکھ، ت وجود ہنڈھائیا۔ ہُن نرگن دھاروں آیا اٹھ، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں رہیا تھ، مہر نظر ٹکائیا۔ پڑدا اوہلا رہیا نہ لک، مُکھ نقاب نہ کھئے ٹکائیا۔ کچھ لہنا راوی دی گٹھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دئے وڈیائیا۔ کلجگ کہے تئے جگ بڑے حاوی، ہمت والے نظری آئیا۔ ہُن میرے پرہہ دی ویکھو بھای، بھانا کی ورتائیا۔ چرن چُھپاؤنا کندھے راوی، راون دوٹی دئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ست دھرم دی کر کے گئے لاوی، حصہ اپنا آپ اٹھائیا۔ بھوکھتاں نال وارتا تھوڑی گاوی، گا گا گئے جنائیا۔ جس ویلے سرشٹی ہوئی نتھایوں، گرو گردیو نہ کھئے سہائیا۔ بل رہے نہ بھجان باہویں، ساچا میل نہ کھئے ملائیا۔ کوڑی کرپا تپے آوی، آگنی آگ جلائیا۔ کلجگ کہے گر اوتار پیغمبران سب نے آکھیا پرہہ اوس ویلے آویں، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ دیناں مذہبان تگڑی کریں ساویں، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو چُکائیا۔ کلجگ کہے ویکھو ساچ کنارہ، تٹ اک وکھائیا۔ جتھے پرتھو بن کے سیوادارا، سیوا اپنی گیا کھائیا۔ دھنتر پھریا وچ اجاڑا، جڑی بوٹی کھوج کھوجا۔ نر سنگھ ایتھے کر کے گیا اشارہ، پرہلا د پڑدا لاپیا۔ دھرو نوں وکھایا دھرم دوارا، بن آگھاں آگھ کھلائیا۔ کبیر دتا سچ اشارہ، گنگا دھار دُباہیا۔ سدھنے رو کے زارو زارا، انگلی اپنی دتی

اُٹھائیا۔ ایہ کھیل اگم اپارا، جیدیو وڈیائیا۔ دیوت سُر کرن نمسکارا، مَن جن سیس جھکائیا۔ برہما چار دِن کر کے گیا گزارا، ایسے کنڈھ آسن لائیا۔ شنکر پاربتی دا دھرم لگا اکھاڑا، نو دِن پُٹھی پیریں ناچ نچائیا۔ لچھی لال رنگ چاڑھ کے گاڑھا، وشنوں چرناں سیو کھائیا۔ پروردگار لما کر کے داڑھا، نرگن پھیرا گیا پائیا۔ اندر دا سُننے والا اکھاڑا، اپچھراں ناچ نچائیا۔ بل دا سردی والا جاڑا، اگنی تت گوائیا۔ آوی چاڑھن والا گھمیارا، پربلاد دے سے دا جس دی ایتھے جنی مائیا۔ گوبند دا تکھا کھاڑا، مٹھ ایسے لکڑی نال چھپائیا۔ کلجگ کہے ویکھو میرے یارا، دوپر تریتا ستجگ دیاں سُنائیا۔ پُرکھ اکال کرے کھیل نیارا، نیانکار اپنا پھیرا پائیا۔ جس کارن چلیا پھیر دوبارہ، دُبدا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا بن سہارا، سہانک اکو اک اکھوائیا۔

★ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ راوی کنارے ضلع گرداسپُر ★

فرید دے کول آگئی اک گھگی، گھوں گھوں کر کے رہی سُنائیا۔ نیتر چھپر رو پئی بھیں، اکھیاں جل وائیا۔ میری نکئی جہی بُدھی، سکان نہ کچھ سمجھائیا۔ مینوں پرہہ ملیا نہیں چوہ جُگیں، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ مین چل کے لتوں ہو گئی ڈڈی، بلہین اکھوائیا۔ لگ توں ہو گئی کبی، سدھا انگ نہ کھئے کرائیا۔ مینوں رمز دسی کیسے نہیں گجھی، صفتاں سُن سُن جھٹ لنگھائیا۔ میری پار دریا توں جھگی، بڑی اوکھی ایتھے چل کے آئیا۔ ویکھیں کوئی کھیل نہ دسین دوجی، اکو نال لینا ملائیا۔ جس دے پریم اندر رُجھی، اٹھے پھر گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل وکھائیا۔ گھگی کہے وے فریدا فقر، فاقے والیا دینا سمجھائیا۔ تیرے در تے گئی اپڑ، اپنا پندھ مکائیا۔ تیرا وچھیا ویکھیا تڈر، دھرتی اُتے سوبھا پائیا۔ جل پیتا تھوڑا وچوں چھپڑ، اپنی ترکھا بُجھائیا۔ میری سدھی لگا دے ٹگر، پرہہ دے نال ملائیا۔ فرید کہا میرا وی ککھان والا چھپڑ، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ اچے کلجگ جھلنا اندھیری جھکھڑ، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ بھیناں بھائیاں نہیں بنھنا رکھڑ، جگت وبار دینا تجائیا۔ سریشٹی اُتے کورٹا چلنا چگر، چار کُنٹ بھوائیا۔ دین دُنی نے کرنا مکر، فریباں وچ فریب

کھائیا۔ کسے شربنی نہیں ونڈنی شکر، مٹھا رس نہ کھئے چکھائیا۔ پریم دا لکھے کوئی نہ پتر، پاتی گھر نہ کھئے پُچائیا۔ اوس ویلے نرگن دھاروں آوے
 اتر، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ بھگت سہیلے لبھ کے پتر، پتا پوت جوڑ جڑائیا۔ آوے راوی دے کندھے اوسے نکر، جس دا نقطہ
 نہ کھئے جنائیا۔ کیتا کول نہ جاوے مکر، جگ چوکرئی ہیئے سہائیا۔ پھر دوویں مل کے کریئے شکر، سیس جگدیس جھکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ گھگی کہے میں لنگری لولھی، بلہین اکھوائیا۔ اونے چر نوں گوالن آگئی رستہ بھولی، مٹکا
 دودھ سیس رکھائیا۔ اونے چر نوں وچن والا آگیا مؤلی، نمک اپنے ہتھ ٹکائیا۔ اونے چر نوں شنکر آگیا موڈھے اُتے رکھ ترسولی، الگھ
 الگھ نعرہ لائیا۔ اونے چر نوں ہوا نے ادا دتی دھولی، گھٹا مٹی چھار دتی بنائیا۔ اونے چر نوں ملزم آگیا جس نوں چاڑھنا سی سولی، سزا
 جگت والی بھگنائیا۔ اونے چر نوں گج آگیا جو مستی وچ رہیا جھولی، اپنا سُنڈ بِلّائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 اپنے گھر وسائیا۔ گھگی کہے میں ڈڈی لنگی بلہین، جو بن رہیا نہ رائیا۔ میں پچھلے ویکھے جگ تین، جگ جگ جاناں وچ بھوائیا۔ مینوں رام
 نے دتا یقین، کرشن بھروسہ گیا بنائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد کیتی تلقین، کلمیاں وچ شنوائیا۔ صوفیاں کہا عالمین، اللہ ہو اکبر نعرہ لائیا۔ میں
 جو ویکھیا سو کدا گیا تقسیم، سانجھا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میری آسا پُرانی قدیم، پچھلی دیاں درڑائیا۔ میں جد بناں تے بناں مدین، نر
 رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو آس پرہ دے رہاں ادھین، سد سد سیو کھائیا۔ مُحبت وچ لین، دوجا کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ فریدا تُوں دس تُوں
 پکا کہ حکیم نیم، خطرہ جان نہ کھئے وکھائیا۔ فرید کہا اوہ مالک رحم رحیم، رحمت وچ وڈیائیا۔ نیترا اندھ نہ ہیئے ناپین، ہر گھٹ اندر ویکھ
 وکھائیا۔ تیرا پریم پرے جل میں، رہتی بھگت والی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ وکھائیا۔ گھگی کہے میرا
 نہ گھر نہ گھونسلا، آنا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو پرہو ملن دا حوصلہ، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جنم مرن دا نہیں کوئی توکھلا، بھے وچ نہ کھئے
 ڈرائیا۔ فرید کہا ہن اگوں زبان روک لا، کچھ کہن کہن نہ پائیا۔ اک وار تھوڑا سوچ لا، سمجھ سمجھ وچوں پرگٹائیا۔ اپنے آپ دا وزن
 جوکھ لا، کی بھگتی سیو کھائیا۔ گھگی کہے میرا تن وجود کھوکھلا، نامہین نہ کھئے وڈیائیا۔ جو کچھ لبھے اوہو کھان نوں بوچ لاں، چنجیں چُگ
 چُگ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ایہو آسا پرہو جنم مرن دا روگ لاه، کیوں چوراسی وچ بھوائیا۔ سچ پریتی دس راہ، رہبر اک اکھوائیا۔ فرید کہا

اوہ اِکو اِک خُدا، نِرگن نُوَر ڈگمگائیا۔ کلجگ اتم جاوے آ، عالم ویکھے خلق خُدائیا۔ تینوں وچھڑی نوں لئے ملا، میل ملاواں اپنے نال رکھائیا۔
 مین وی آواں او سے تھان، دوہاں مل کے وجے ودھائیا۔ پچھلا دسے نہ کھئے نشان، ہر گھٹ جانی پھول پھولائیا۔ ساڈا دوہاں دا اِک گواہ،
 جس دی گواہی نہ کھئے بدلائیا۔ فرید کہا گھگئیے دوویں مل کے کریئے دُعا، واسطہ اِکو اِکے پائیا۔ جیہڑا چلائے اپنی رضا، رازق رحیم اکھوائیا۔
 اوہ ملے محبوب خُدا، خود مالک دُھردرگاہیا۔ دوہاں نے اِکٹھا سیس دتا جھکا، پرہ تیری سرن سرنائیا۔ ساڈا آپے لیکھا دئیں مُکا، سب
 کچھ تیری جھولی پائیا۔ ایسے کارن گیا آ، ملاحاں دا ملاح پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں رہیا ترا، تارنہار اِک اکھوائیا۔

★ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اُجاگر سنگھ دے گرہ راج پُر چیے ضلع گرداسپُر ★

راوی کہے تریتے دی گل، سچی دیاں سُنائیا۔ ایتھے وڈا ہندا سی جھل، بوٹے کنڈیاں والے سمجھائیا۔ اِک ویراگیاں دا دل، نو تیراں
 گنت گنائیا۔ سِدھ آسن بیٹھے مل، ماٹی پوچ پُچائیا۔ پوتر لے کے جل، کنبھ وچ رکھائیا۔ پاپن پا کے گل، ٹھاکر چم کے خوشی بنائیا۔ ریت
 دا ویکھ کے تھل، خاک سیس وچ سٹائیا۔ پریتی وچ رل، دھیان پرہ دے ول ٹکائیا۔ مرگ وچھا کے کھل، بہ کے سوہا پائیا۔ کول ڈونگھی
 وہن ڈل، ست ہتھ ناپ منائیا۔ اِکے مٹی والی ٹھل، ویندا وہن دئے اٹکائیا۔ اُپر سنیاسی بیٹھا سنگھاسن مل، اِکو شنکر راگ الاٹیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار چلائی۔ راوی کہے بہبھاری ہندے سی درخت، ٹہنیاں پتیاں نال لہرائیا۔ اِک دِن تِن دا سی
 وقت، دوس اپنا جوہن رہیا وکھائیا۔ رام دا آگیا بھگت، مستانی برتی وچ شوڈائیا۔ رکھ کے بہ گیا ورت، ان دانہ نہ مُکھ چھائیا۔ پرہ
 نال لا کے شرط، سواسیاں وچ سُنائیا۔ جنان چر نہ دیویں درس، اپنا آپ پرگٹائیا۔ میری بھجے موں نہ حرص، ہوس نہ کھئے گوائیا۔ مہربان
 کیتا ترس، ترے گن اتیتے دتا سُنائیا۔ جس ویلے نرگن دھار آواں اُتے فرش، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ اِک دِن سُنئے وچ ایہہ کھیل ویکھیا بھرت،
 کیکی بیٹا اکھ کھلائی۔ سرشٹی ہندی دسی غرق، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جھگڑا پیا نار مرد، گھر گھر ہوئے لڑائیا۔ دکھیاں کوئی نہ ونڈے

درد، دیناں انا تھان نہ کھئے سہائیا۔ بھرت نے رو کے کیتی عرض، رام تیرا نام دُہائیا۔ شبد اگئی آئی گرج، بول کے دتا سُنائیا۔ ایہہ کھیل ہونا اسچرچ، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جس ویلے آیا جودھا سُو ریر مردانہ مرد، پاربرہم پتیرمیشور اپنا ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں سِدھی کرے نرد، دین دُئی دا پاسا دئے اُلٹائیا۔ شرع قصائی رہے نہ کرد، قاتل مقتول کرے صفائیا۔ پچھلی پھول کے ویکھے فرد، فیصلہ حق سُنائیا۔ سِدھا چل کے آوے نِدھڑک، اپنا پندھ مُکائیا۔ راہ کھڑا کوئی نہیں ہونی سڑک، پگڈنڈی بھجے واہو داہیا۔ نُوں نُوںانی ہووے مٹک، جوہن جوانی ویس وٹائیا۔ راہ وچ نہ جاوے اٹک، اٹکان پچھلیاں دئے کڈھائیا۔ نال ہر سنگت ہووے کٹک، دل لشکر شاہی نظری آئیا۔ جس دا حُکم ہووے سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بھرت ویکھیا اُپر عرش، اگھاں اگھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے در دئے وڈیائیا۔ بھرت دے اندر آئی خوشی، بیٹھا دھیان لگائیا۔ اودھروں آگیا اک جوشی، جوتش نال سمجھائیا۔ اُس دے نال سی اوہدی دوہتی، بالی نڈھی سوہیا پائیا۔ اوہدے اندر جگے جوتی، نُوں نُوں رُشنائیا۔ اوس ہتھ وچ پھڑ کے سوئی، اشارہ آگے دتا کرائیا۔ جس ویلے ست دی رہی کوئی نہ روزی، نام بھنڈارا نہ کھئے ورتائیا۔ دھرم دا رہیا کوئی نہ جوگی، جوگیشر ست نہ کھئے سہائیا۔ وویک دا رہیا کوئی نہ بودھی، من ممتا بھئے ہلکائیا۔ سرشٹی انتر ہووے روگی، ہوئے روگ نہ کھئے چُکائیا۔ واسنا کیسے جاوے نہ سودھی، سُدھ روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جھگڑا پے جائے جنجُو بودی، مُچھ داہڑی نال دُہائیا۔ اُس ویلے کھیل ہونی اک چھبی پوہ دی، بالی نڈھی دتا سُنائیا۔ پرکاش ہونا سچ لو دی، لوآں پُریاں کرے رُشنائیا۔ کھیل چلنی اک زرموہ دی، جو مہر مُحبّت وچ سہائیا۔ دھار ویکھنی اک گروہ دی، جو بھگتاں نال وڈیائیا۔ ایہہ واٹ لمی ہونی ساڈھے تِن کوہ دی، اوگرے تون میاں دتا منائیا۔ آواز آئی ہو ہو دی، ہوکا دتا سُنائیا۔ آگے دھار آدھے کوہ دی، جتھے جوگ جُگیشر سوہیا پائیا۔ اوتھے کھیل ہونی لُٹ کھوہ دی، خالی ہتھ دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا بندھن پائیا۔ راوی کہے میں اک ویراں روئی، چار جُگ دھیان لگائیا۔ اک ویراں کیتی دروہی، بہڑی بہڑی کر سُنائیا۔ اک ویراں سر تون لاہی لوئی، پنڈ ہو کے دتا وکھائیا۔ اک وار کری عرضوئی، پرہ آگے واسطہ پائیا۔ اک وار ہوئی زرموہی، مُحبّت دتی تڑائیا۔ اک وار ارجن دے چرناں نال چھوہی، مُڑ کے نظر کتے نہ آئیا۔ مینوں سندیشہ دیوے کوئی، حُکم نال سمجھائیا۔ پردیسن نوں ملے کتے نہ ڈھوئی، بھجیاں راہ

نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کار کھائیا۔ بہرت کہے میں سُنْفے وچ تگ ہویا حیران، حیرانی اندر نظری آئیا۔ جتھے بیابان، جنگل جوہ وکھائیا۔ اوتھے ویکھیا کی نشان، جو نشانہ سوہیا پائیا۔ پرم پُرکھ بھگوان، نرگن جوتی جاتا نُر رُشنائیا۔ بھومکا سہائے استھان، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہو کے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نرگن سرگن کرا پہچان، پڑدا دئی رہیا چکائیا۔ ایہہ سہجے گل آن کے دسی رام، نیوں کے لاگا پائیا۔ رام کہا ایہہ پرہو دا کام، جگ جگ کھیل کھلایا۔ جس ویلے کلجگ انت سرشٹی دا وگرے انتظام، نظام نظر کھئے نہ آئیا۔ منکھتا مذہبان دی ہونے غلام، ذاتاں پاتاں پئے لڑایا۔ اوس ویلے آوے اک امام، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس دی کرے نہ کھئے پہچان، جگ نیر نظر کیسے نہ آئیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاوے گان، ساچا ڈھولا اک سُنائیا۔ سارے وچھڑے میلے آن، راوی کنڈھے وجے ودھائیا۔ رام کہے بہرت سُن لا کے کان، سوچی سچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لیکھا سب دا آیا چکان، چار جگ دے پردیسی، جو نرگن دھار رہے ویکھی، اوہناں لیکھا پور کرائیا۔

★ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اُجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ میان ضلع گرداسپُر ★

دھرنی کہے ایہہ کشپ مَن دی آسا، مون وچ بہہ کے دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بدلدا ویکھنا پاسا، پاسا دین دنی کھوج کھوجائیا۔ نُر تکنا نرُویر پُرکھ اناشا، اکال اکل کل دھاری ویکھ وکھائیا۔ دھرم دوارا ویکھنا ساچا، جتھے کھتری براہمن شودر ویش کرے نہ کھئے لڑایا۔ جیو پنڈ ویکھنا کچا، پنج تت کایا مندر اندر ایکا نرگن نُر جوت ہونے رُشنائیا۔ یونی پون ویکھنا سواسا، جو دوس زین پرہہ دا نام دھیائیا۔ سچ دوارے ویکھنی راسا، بن گوپی کاہن آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ ست گوٹیا ویکھنا بھاٹا، جو دھن انادی آتمک راگ سُنائیا۔ دھر دا ویکھنا پوجا پائیا، جو نرگن نرگن میلا لئے ملائیا۔ سچ دوار دا کھلا ویکھنا تاکا، جتھے گر اوتار پیغمبر مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ بھگت بھگوان سوہن ساکھیاتا، جوتی جاتا مل کے وجے ودھائیا۔ سچ دوارے جائے نہ کھئے نراسا، نراچھت سب دی آسا پور کرائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ

پہاڑ ویکھے پرہاسا، ٹلے پربت چوٹی کھوج کھوجائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان جُگ چوکڑی پھولے کھاتہ، پُرکھ ابناشی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گرہ ساچا رنگ رنگائیا۔ کشپ مَن کہے میری آشا انت آخیر، آخر دیاں درڑائیا۔ مین پیدل لنگھیا مُکھیا پندھ کشمیر، کچھ مچھ دووین دین گواپیا۔ جھگڑا ویکھیا شاہ حقیر، اوچ نیچ دین دُبائیا۔ سب دی بدلی ویکھی ضمیر، سچ سچ نہ کھتے ورتائیا۔ ست دھرم دی سمجھے نہ کھتے لکیر، مذہب دین نال لڑائیا۔ کچھ اشارہ دتا واسطے کبیر، بن حُکم بنائیا۔ جس ویلے ستجگ کلجگ وچ ہووے تعمیر، ست ستوادی راہ چلائی۔ کرے کھیل پرہہ گہر گمبہر، زرگن اپنی دیا کھائیا۔ لیکھا جانے بے نظیر، نظر سب دی دئے بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہون دلگیر، درگاہ ساچی سیس نوائیا۔ شرع کتے نہ کھتے زنجیر، کڑی کڑی نہ کھتے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دھرتی کہے میرا دھام زِرا، جُگ جُگ وند وندائیا۔ کشپ رکھی وچھا کے دوشالہ، مرگ چھالا سوہا پائیا۔ راتی سُنیاں لگا پالا، کروٹ کروٹ وچوں بدلائیا۔ کرے بینتی آگے ہر گویالا، دینن ہو کے سیس نوائیا۔ توں سمرتھ صاحب آد جُگاد سدا رکھوالا، رکھیا کریں تھاون تھائیا۔ ہوں بالک تیرا لالا، ننھا بچہ نظری آئیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی شاہو بھوپ بھوپ سلطانا، راج راجانا آپ جنائیا۔ کلجگ اتم ویکھ مار دھیانا، بیس بیسا راہ تکائیا۔ پرگٹ ہووے جودھا سورپیر بلی نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ زرگن دھار زرویر زرنکار جوتی پہنے جامہ، کرشنا راما سارے سیس نوائیا۔ پیر پیغمبر کرن سلاماں، سجدیاں وچ سر نہ کھتے اٹھائیا۔ سو صاحب ستگر دسے اگئی اک کلاما، کائنات کرے پڑھائیا۔ نام ڈنک وجائے دمامہ، دماں والے سارے لئے جگائیا۔ ست دھرم دا لے کے سچ نشانہ، بھجے چائیں چائیا۔ ضرور پہنچے ایس استھانا، جتھے بہہ کے اپنی کار کھائیا۔ محمد یاد کرایا وچ قرآنا، تیس بتیس صفت صلاحیا۔ جو مُرشد مُریدان کرے دیوانہ، محرم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ بھگتان سمجھے نہ کدے بیگانہ، برجنا اپنے رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا چُکاوے دو جہاناں، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پھول پھولائیا۔ سو بینتی منظور کرے پروانا، پروانگی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل دو جہاناں، دوہری اپنی دھار وکھائیا۔

★ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سردول سنگھ وزیر پُر جٹاں ملاح دے نال راوی کنارے ضلع گرداسپُر ★

بیڑی کہے میری نمسکار، گر گوہند تیری اک سرنائیا۔ دُھر ملاح بے عیب پروردگار، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ بھوجل ساگر گرمکھ
 ڈبے نہ منجھدھار، چپو نام مہانا اک لگائیا۔ گر ارجن لکھ کے گیا اپنی دھار، راوی کنڈھا ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے آوے کل کلکی اوتار،
 نرگن داتا دُھردرگاہیا۔ بیڑی پچھے بیڑا پروار دا جائے تار، وڈا چھوٹا جنم مرن وچ کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ پُجے سچ سچے دربار، جتھے پُرکھ اکال
 سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنے گھر وسائیا۔ راوی کہے میرا جل ٹھنڈا، ونجھاں ناپ نپائیا۔ پُرکھ اکال سچ پریمیاں
 دُھر دربارے دیوے گنڈھاں، ٹٹیاں گنڈھ وکھائیا۔ جس پریم نوں لبھدی جمن سُرستی گنگا، نت نوت دھیان لگائیا۔ اُس توں اتم سریشٹ
 ہویا ایہہ کنڈھا، جس پتن تے ملیا بے پرواہیا۔ باہروں بندہ اندروں بخشندا، بخشش وچ رحمت آپ کھائیا۔ سچ پریم دا دیوے اک اندا،
 اند دُھر دا اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ پار اُتارے جگت ملاح، بھگتاں نال
 وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی بے پرواہ، لہنا دینا سب دا دئے چکائیا۔ ڈونگر پار کرائے جل تھل اسگاہ، ٹلے پربت چوٹی راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ
 دوارے دیوے اگتی تھان، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے آسن لائیا۔ دھرم دوار دا دھرم نیاں، لہنا دینا پچھلا جھولی پا، پورب ویکھ وکھائیا۔
 دادو دے دیہرے ایہہ صوفی جس نے بخشائے گناہ، گوہند آگے سیس نوائیا۔ چرن کول منگ پناہ، سر قدام اُتے ٹکائیا۔ گوہند پٹھ اُتے ہتھ
 دتا ٹکا، تھاپی پُشت پناہ لگائیا۔ جس ویلے مالک خالق پرتپالک آوے بے پرواہ، اک نہیں تیرا بیڑا سب دا پار کرائیا۔ چھوٹے وڈے نڈھے بچے
 استری پُرش ساک سجن ادھ وچ رہے کوئی نہ، دھرم رائے دی دئے نہ کھئے سزائیا۔ چھیاسیاں پچھے چھ گناں تیرا کُٹمب دئے ترا، چھ شاستر چھ
 گھر چھ گر چھ اُپدیش نال ملائیا۔ کیوں، جگت مایا توں کیتی نانہ، گرمکھاں دی پریم نال پکڑی بانہ، بیڑی کاٹھ اُتے دتا تھان، ایسے کارن
 جنم جنم دے بخشے گئے گناہ، رُوچ بُت دوویں پاک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جنہاں نوں کر کے جائے ہاں، ہر گھاٹ ہر مندر درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار دئے پُجائیا۔

راوی کہے لہندیوں آیا چڑھدے، لہندا چڑھدا دکھن پہاڑ ویکھ وکھائیا۔ کچھ بھیو دس اپنے گھر دے، کی چوری چوری کھیل کھلایا۔
 گر اوتار پیغمبر تیتھوں رہے ڈردے، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ جھگڑے پائے تن وجود جڑ دے، چیتن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ برہوں وچھوڑے
 وچ سارے رہے مردے، ہوئیاں وچ تڑپھائیا۔ آنک پرکار تیرا نام کلمہ رہے پڑھدے، صفتاں وچ صلاحیا۔ سیس جگدیس بھانا رہے جردے،
 دکھ سکھ وچ بدلایا۔ کوڑ وکار رہے ٹھلدے، اپنا بل پرگٹایا۔ جگت جوانیوں رہے ڈھلدے، بڑھیا سر تے چھائیا۔ اتم رہے سارے
 مردے، ہندی رہی کیوں جدائیا۔ راوی کہے میری عرضے، آرزو دتی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ
 وکھائیا۔ راوی میرا نہ لہندا نہ چڑھدا، دکھن پہاڑ ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ چار کنت دہ دشا ہر گھٹ اندر بہندا، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ دھر سندیشہ
 سدا سدا جگ کہندا، کہہ کہہ آکھ سنائیا۔ تیرے نالوں تکھا میرا پریم جل ویندا، جو گرمکھاں دا کوڑا کرکٹ دئے زڑھائیا۔ جتھے وہن گہن
 کوئی نہیں پیندا، راہ اکو جہا درسائیا۔ ویکھ ہلارا میری کانگ نیں دا، گھنن گھیر دھیان لگائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں میں تیں دا، توں میں ونڈ نہ
 کھئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو کھلایا۔ راوی کہے میں نہیں مندی، تیری بے پرواہیا۔ میں گلاں سن دی
 کل دی، کی کی گرمکھ رہے سنائیا۔ کوئی کہے میں ویکھی نہیں دھار جل دی، پچھے مڑ کے پچھا آیا بھوائیا۔ راوی کہے پرہو کسے نون خبر
 کیہڑی گھڑی پل دی، بدھی کی چٹرائیا۔ میں اکو آکھا تیرا مندی، نیوں کے سیس نوائیا۔ کچھ حالت دس ارجن چن دی، جو میرے وچ آیا
 بھیٹ کرائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ گل سننی نہیں کسے کن دی، انبولت بول جنائیا۔ جیہڑی دھار گر اوتار پیغمبر گھلادی، حُکمے وچ بھوائیا۔ ایہہ
 کھیل او سے اچھل اچھل دی، جس نون ولیا چھلپا کہہ کے سارے گائیا۔ راوی کہے کیوں فوج چڑھائی دل دی، بھگتاں نال ملایا۔ پُرکھ
 اکال کہا کلیئے تون انھاں دے نال پھلادی، اکلے کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ راوی
 کہے لہندا چڑھدا تیرا کوئی نہیں پتن، مینوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ہاں جتھے بھگت سہیلے وسن، اوہ تٹ کنارے سوہیا پائیا۔ راوی کھڑ
 کے لگی ہسن، دو تے دند وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں اُنھاں دی پیج آیا رکھن، جو چار جگ دھیان لگائیا۔ راوی کہے میں سنیا کاہن جمن
 اُتے کھاندا رہیا مکھن، گویاں کھیل رچائیا۔ ہن تون سواد کی آئیوں چکھن، مینوں دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگتاں دے پڑدے آیا

ڈھکن، کھان پین دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑی جڑ آیا پٹن، پٹنے والا نال ملائیا۔ راوی کہے مینوں یاد آگئی گر ارجن نے وچلے دو
 کھولے سی بٹن، سینہ تینوں دتا دکھائیا۔ میں خوشیاں وچ لگی پٹن، واپوا تیری بے پرواہیا۔ ادھر ادھر لگی نسن، بھجی چائیں چائیا۔ جان
 ریت پیندی ویکھی مینوں پے گئی غشن، میں کیتی حال دُبائیا۔ جان تگ کے ویکھیا ول پچھم، اپنی اکھ اُٹھائیا۔ سندیشے وچ سُنیا اک بچن،
 کیسے اکڑے دتا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کار کھائیا۔ راوی کہے پرہو تُوں بڑا ڈاڈھا، ڈاڈھیا کی تیری وڈیائیا۔
 پُرکھ اکال کہے میں کران کھیل ناڑی ماس ہاڈا، نرگن نُوں اک چمکائیا۔ کچھ بچن کر یادا، پچھلی یاد دکھائیا۔ جس ویلے بالمیک بن کے آیا سی
 سادہ، تیڑ لنگوٹی اک چُھائیا۔ اپنے بدن تے لا کے پنج داغا، نشان لئے بنائیا۔ پھر سُنائی اک آواز، کوک کوک الاٹیا۔ جے کتے ہیں تے پرہو
 آجا، جنگل وچ آسا پور کرائیا۔ سری بھگوان کہا میں رام نہیں رام دا راجا، رام راجے دا ڈھولا گائیا۔ بالمیک کہا تیرا کہو جہا سماجا، مینوں
 دے دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ ویکھ اسو گھوڑا تازہ، جس دی ہڈ ماس ناڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ تکھا بڑا چلاکا، دو جہاناں پھر کے اپنا
 پہلا قدم ٹکائیا۔ اک ہور ویکھ تماشا، تینوں دیاں دکھائیا۔ کلجگ انت اخیر ست دھرم ہونے وناشا، اباشی نظر کیسے نہ آئیا۔ پتا پتر کرے
 گھاتا، گھر گھر پئے لڑائیا۔ چاروں کُنٹ ہونے اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ چِلا گرو نہ منے آکھا، گرو چیلیاں آگے جھولیاں ڈاہیا۔
 نیتر رووے ذات پاتا، پتن نظر کھئے نہ آئیا۔ بالمیک کہا پرہو ایہہ بڑیاں لمیاں باتاں، تریتے پچھوں دوپیر دوپیر پچھوں کلجگ کلجگ دا انت
 سماں بہتا نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کہا ذرا تگ اُپر آکشا، بن آگھاں اکھ اُٹھائیا۔ جان ویکھیا تے اونوں کلجگ دا نظر آگیا تماشا، سب کچھ دتا
 دکھائیا۔ بالمیک ٹیک کے ماتھا، سیس دتا جھکائیا۔ پرہو تُوں اپنا جانیں آپے ساکہ، تیری کہانی کتھن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل کھیل پرہہ ساچا، سچ دا مالک اک ہو جائیا۔ راوی کہے پرہو چڑھدے نُوں ہور تَر، اگلا پندھ مکائیا۔ آگوں
 ملن آئے اوتار گُر، آسا اک رکھائیا۔ جیہڑا لیکھیا اند پُر، اوہ بھلیکھا دے کڈھائیا۔ جیہڑی گُر مکھاں تون رہ گئی تھڑ، اوہ وی پوری کر
 دکھائیا۔ ہور ویکھ پرہو آگئے دیوت سُر، پھولن برکھا لائیا۔ وشن برہما شو آئے مڑ، اپنا مکھ بھوٹیا۔ سارے کہن اسیں سمجھدے پُرکھ اکال
 سدا وسے سچکھنڈ دی گُر، جس نُوں ویکھن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل دکھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر

کہن باپو آگئے راوی دے کنڈھے، در تیرے سیس نوائیا۔ دس کپڑی وست سانوں ونڈیں، پچھلیاں ونڈاں دے مکائیا۔ اسیں چھڈے مذہباں والے ڈنڈے، ڈنڈاوت اکو دے سمجھائیا۔ سارے آئے پیریں ننگے، خوشیاں پندھ مکائیا۔ ٹھنڈے پانی وچوں لنگھے، جوڑا چرن نہ کھئے چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دیوت سر کہن ہن تے کھول دے سرتی، ستیاں لے جگائیا۔ درس کرا اپنی مورتی، مورت اکال تیری وڈیائیا۔ آواز سنا اپنے تورا دی، تورت کر شنوائیا۔ کی اگیا حضور دی، سانوں دے سمجھائیا۔ اسیں خوشی ویکھن آئے ایسے بیڑے پور دی، جو پری انند دی دین گواہیا۔ جھلک تگن آئے کوہ طور دی، جوموسیٰ کرے رُشنائیا۔ سارے کہن پرہو ہن لنگھن نہیں دینا دور دی، آگے ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مزدوری دے جا پچھلے مزدور دی، جگ چوکڑی تیری سیو کھائیا۔ آگے سزا نہ دیویں کسے قصور دی، ایہو منگ منگائیا۔ اکو لوڑ چرن دھوڑ دی، ٹکے اکو نام وکھائیا۔ بڈھی پوتر ہووے مؤڑھ دی، مؤرکھاں ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وشن کہے آئے شو برہما، براہمن دیاں جنائیا۔ کیوں جھگڑا پیا کایا چما، تتاں والی ونڈ ونڈائیا۔ کیوں بنیا رہوں نکما، بلہین ہو جائیا۔ برہما کہے میرے ہتھ نہیں رہیا سماں، جگ جگ ہر کرتا اپنی کار کھائیا۔ پرہ نوں لالچ نت اپنا نام چلاؤندا رہیا نواں، بدلی وچ اپنی بدلی آپ کرائیا۔ مین نیترواں چہم چہماں، نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کل آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ پکڑ سب دا بازو، اپنے نال ملائیا۔ تیرے ہتھ تگر ترازو، اگلا تول دینا سمجھائیا۔ بن تیری کیرپا کوئی نہ جا گو، بن کیرپا اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ ست دا رہے کھئے نہ سادھو، سادھنا سچ نہ کھئے کھائیا۔ جگ چوکڑی تیرے بنے رہے آگو، اگیا وچ سیس نوائیا۔ ہن سب دی بیٹی آئی، عمر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اس دا لیکھا دسانگا اج دی رات، چہیتی نال سمجھائیا۔ ہن تھوڑے سے واسطے تسیں اپنی کر لو گل بات، مشورے اک دوجے نال ملائیا۔ میرا لیکھا حساب نال قلم دوات، پکی گنڈھ رکھائیا۔ سارے کرو ارداس، نیوں کے سیس جھکائیا۔ چڑھو اُپر اوس آکاش، جس دھاروں چل کے ایتھے آئیا۔ سچکھنڈ کرو نواس، آسن اک جمائیا۔ نو وچے آؤنا پھیر میرے پاس، بھجنا چائیں چائیا۔ اپنی پونجی نال لیاؤنی راس، سمگری دینی وکھائیا۔ پھر مین ویکھانگا کہ تہانوں کس ویلے دیواں شاباس، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سارے

کہن پرہو اسیں چدے آواں گے سارے سوہنگ جاپ، پھر کس طرح اکھ لئیں بدلائیا۔ تُوں ساڈا اسیں تیرے تے اسیں بھگتاں نال بناؤنا ساک، ناتا تیرے گھر جڑائیا۔ ساڈا پچھلا بھوکھت واک، شہادت دئے گواہیا۔ سب دی پوری کرنی آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ بُن پرگٹ ہوئیوں آپ، اپنا پھیرا پائیا۔ رل مل سارے کہیئے تینوں باپ، پتیرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ویکھیا اکو گھاٹ، جتھے پتن پاتن نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت ضلع گرداس پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن آ کے پُجے، پوجنیک سیس نوائیا۔ جیہڑا رمز اشارے سب دے بُجھے، بُجھے دیپک رہیا جگائیا۔ اپنے حساب کتاب نال لیکے گجھے، جو اپنے وچ چھپائیا۔ صدی چوڈھویں کچھ نہ سُجھے، پڑدا اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ لیکھے رہن مَول نہ لکے، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کیوں چلائی ریتی پیتے حُتے، مچھاں لئیاں کٹائیا۔ کیوں دین مذہب دے لائے بوٹے، وکھ وکھ راہ چلائی۔ کیوں پھردے رہے اپنی کوٹے، چاروں کُٹ نہ ڈنک وجائیا۔ بہاؤ رکھائے دو جے، ہندو مسلم سکھ عیسائی دتے بنائیا۔ کھوائے مرغی چوڑے، چھری گل چلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن لے کے آئے حساب، اپنا پندھ مَکائیا۔ دھرم گرتھ دی کھولن سرب کتاب، ورقہ ورقہ اٹائیا۔ اچی کوک سناون آواز، دین دُنی سنوائیا۔ سارے کھولو جاگ، نندرا دُور کرائیا۔ ساچا سکھو تیاگ، تیغا دھاری دئے ڈہائیا۔ کی لیکھا مَکنا آج، بھانڈا بہرم بھنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اسیں چلاؤندے گئے جہاز، بیڑا پتن اپنا وکھائیا۔ رچاؤندے گئے کاج، اللہ واپگرؤ نام ست رام کرشن جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے لیکھا چُک، چُکی پیڑ پرائیا۔ پرہہ ساتھوں رہیا پُچھ، حُکی حُکم سنائیا۔ سانوں لگا ڈکھ، دین دُنی ڈہائیا۔ ساچا ملے کسے نہ سُکھ، سانک ست نہ کھئے کرائیا۔ اُجل کرے کھئے نہ مُکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ شاہ سُلطانان ورتی بھکھ، ترسنا ترپت نہ کھئے وکھائیا۔ اسیں سارے بیٹھے لک، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ بُن نیڑے جاؤ ڈھک، جواب طلبی وچ سیس نوائیا۔ سارے کہن کی ساڈا پینڈا گیا مُک،

منزل رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کھولئیے اپنا بستہ، وسیا نظر کھئی نہ آئیا۔ گو بند سب دے پچھے ہسدا، اپنی لے انگرٹایا۔ دسو کیہڑا حق رکھدا، جو سب نوں رہیا ملایا۔ کیہڑا نام چیدا، جو جیون داتا نظری آئیا۔ کیہڑا مارگ دسیا ست دا، صلح کل منایا۔ کیوں بیڑا بھریا پت دا، کلجگ کوڑ دہایا۔ کیوں نہ پڑدا کھلا اپ دا، اپنا نور چمکایا۔ کیوں نہ اشارہ ہویا اکھ دا، نج نیتز نین لوچن شرمایا۔ محمد کہے میں پچن دساں سچ دا، سہج نال سمجھایا۔ میں چوہ یاران دسیا جس ویلے جھگڑا پیا توہ سس دا، سوہرے پیکے رس نہ کھئی بنایا۔ پھیر کھیل ہونا پُرکھ سمرتھ دا، جو اپنی کار کھایا۔ اوس نے ساتھوں لیکھا منگنا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا بانی ہتھ دا، جو ہتھان نال لکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا مُقرر ہو گیا رینٹ، کرائیدار اکھوایا۔ محمد کہے کیہڑے وسیئے ٹینٹ، مسجد سوہا کھئی نہ پائیا۔ موسیٰ عیسیٰ کہے کی کریئے جدھر ویکھئے گھڑی کلاک ہیٹ پینٹ، گر جا گریا نہ کھئی کھلایا۔ رام کرشن کہن سب نے لایا سینٹ، گلشن رہے مہکایا۔ نانک گو بند کہے دھرم پُجاری بن گئے اجینٹ، اپنا روپ بدلایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بن گئے کینٹ، دھرم دوارا نظر کھئی نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بیہو کھلایا۔ عیسیٰ کہے میں لے کے آیا کلاک، جو ویلا وقت سمجھایا۔ موسیٰ کہے میں سب دی سُن کے آیا ٹاک، کی پوپ رہے سُنایا۔ اوتار پیغمبر کہن اسیں پھول کے آئے ڈاک، لیکھا کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دے حصے ویکھے بلاک، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بھجے آئے ڈائریکٹ، راہ وچ نہ کھئی اٹکایا۔ دین دُنی وچوں کردے آئے سلیکٹ، گر مکھ ہرجن سجن ویکھ وکھایا۔ دین مذہب دے بھندے آئے بریکٹ، بندھن بندھ نہ کھئی رکھایا۔ سچکھنڈ دواویوں چلے نو وچے کُریکٹ، بیس منٹ رستے وچ لگایا۔ تھوڑا دھرم رائے کول پیا ڈیفیکٹ، اُس نوں دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حُکم ورتایا۔ موسیٰ کہے عیسیٰ ویکھ لائن ڈون، ڈیوائیڈ نہ کھئی کرائیا۔ پروردگار کچھ لیکھا دیوے گون، گو گاڈ دیا کھایا۔ جیہڑی وست پائی وچ ٹفن، لاک تاک نال کرائیا۔ اوہ جواب منگے رٹن، قلم شاہی جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حُکم ورتایا۔ موسیٰ کہے ویکھو اک اکٹا گیٹ، گائیڈ نظر کھئی نہ آئیا۔ کوئی ہو نہ جائیو لیٹ،

اپنا وقت گوائیا۔ پچھے کریو نہ کوئی ویٹ، انتظار نہ کھئے رکھائیا۔ پچھلی یاد کر لؤ ڈیٹ، حکم حکم اک سنائیا۔ ٹھاڈی قیمت مُقرر ہو گئی ریٹ، دین دُنی رہی چُکائیا۔ ہُن اکھڑ لکھنے نہیں نال سلیٹ، پتھراں اُتے گھسائیا۔ پچھلی بُھل جاؤ پریٹ، پٹنے والا کرے اگوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل کھلائیا۔ مُوسیٰ کہے میں ویکھیا اگم گاڈ، نُور نُورانا نظری آئیآ۔ جس دے ہتھ وچ شبدی راڈ، اشارے نال سمجھائیا۔ نانک کہا اوس دا لیکھا آد، انت وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آئے پہنچے در، در دوار سُہائیا۔ نمسکار کر، سیس جگدیس جھکائیا۔ مہربان ہر، سچ تیری سرنائیا۔ تیرا اکھڑ لیا پڑھ، جو حکم وچ سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ مُوسیٰ کہے عیسیٰ ہو جا اک سائید، طرف طرف بدلائیا۔ شاہ سوارا بن رائیڈ، اپنا بل دھرائیا۔ دین دُنی مارگ کر وائیڈ، نیرو رہن کھئے نہ پائیا۔ پڑدا اوہلا چُکا بیہائینڈ، سٹمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ تیری کھیل کوئی نہ جانے کائینڈ، اکھراں وچ نہ صفت صلاحیا۔ سب ٹوں مائینس کردے مائینڈ، مُحبت تیری بے پرواہیا۔ تیرا اکو ہو جائے سائینڈ، بن قلم شاہی شاہ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔ مُوسیٰ کہے عیسیٰ ویکھ نائیت، بلیک کالی نظری آئیآ۔ گوبند کہے زرگن دھار تگ وائیٹ، ست سفیدی سوہا پائیا۔ نانک کہے کوائیٹ، جو گوبند دتا سنائیا۔ محمد سر بلا کے کہے رائیٹ، ایہو پرہ دی بے پرواہیا۔ سارے کہن ویکھو کس بدھ سب دے نال کرے فائیٹ، فٹ اپنا آپ کرائیا۔ پوٹری وچ لکھ سکے نہ کھئے پوائنٹ، پنٹ دے نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پڑدا آپ اٹھائیا۔ عیسیٰ کہے میری مار ننگ گڈ، ایو ننگ نوُن نظر کھئے نہ آئیآ۔ مُوسیٰ کہے سرشٹ سبائی دے وڈ، فائر اگنی تت جلائیآ۔ جس دا لیکھا شرع دا شُد، بھيو ابھید کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حُکے اندر سرب بھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُوروں آئے بھجے، اپنا پندھ مُکائیا۔ ویکھیئے سچہ کہتے، کون گرہ ہووے رُسنائیا۔ نانک کہا جتھ بھگت سہیلے سچ، ساجن مل کے خوشی بنائیا۔ اوتھ پُجو پیریں ننگے، اپنا پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہہ تھان نہیں چنگے، صاف سُتھرے نہ کھئے بنائیا۔ گوبند کہے خبردار جتھ سے سورا سربنگے، پوتر اوہو نظری آئیآ۔ ٹھانوں مندر مسجد سُودوالے مٹھ ونڈے، حصے گردواریاں والے پائیا۔ جتھ مُلا شیخ مساک پنڈت گرتھی بیٹھے گندے، اٹھ پھر ککرم کھائیا۔ پریم

پریتی ہوتے رنڈے، رنڈی ویسوا جگت ہنڈھائیآ۔ ایہہ بھگت سہیلے سب دے نالوں چنگے، جو پرہہ نوں مل کے اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ کی قول اقرار کیتا راوی کنڈھے، اوہ لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا حکم اک سُنائیآ۔ سُنو حکم اگئی دھار، دھرم دوار جنائیآ۔ ساچے بھگتاں دا کرو دیدار، دعوہ پچھلا دینا مُکائیآ۔ دین مذہب دی حد پار، آر پار کنارہ اکو نظری آئیآ۔ سب نے سانجھا مٹنا یار، پروردگار اکو نظری آئیآ۔ نیتر نین ہوون شرمسار، آگے ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ سرشٹی بنن نہیں دینی غدار، ہنکار وکار دینا مٹائیآ۔ سب دا پورا کر اقرار، قول اپنا دینا نبھائیآ۔ آگے کریو نہ کھئے تکرار، جھگڑا اور رہے نہ رائیآ۔ سب دا اک ہونا سیکدار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے منزل کرنی ہموار، اکو رنگ رنگائیآ۔ بھگتاں نال مل کے کرو دیدار، نور نورانہ درشن پائیآ۔ کرے کھیل سچی سرکار، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبران بھگتاں نال سانجھا کرے بوہار، وکھرا نظر کھئے نہ آئیآ۔

عیسیٰ کہے پرہوؤ اک ہور نیگی جہی فائل، فیصلے والی وکھائیآ۔ جس دے وچ لیکھا فیملی رائل، جارجاں والی ونڈ ونڈائیآ۔ نال ماچس تے نال آئل، سانجھا جوڑ جڑائیآ۔ تیرے حکم اندر سب نوں کر کے مُبائل، چاروں گنٹ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ عیسیٰ کہے پرہوؤ مین دسیا رام کرشن، سہج نال سُنائیآ۔ موسیٰ کہے مین انہاں دا بدلیا مشن، حکم دھر دا اک سُنائیآ۔ میرا کیس گیا نہیں کیسے وچ سیشن، ہائی کورٹ سپریم کورٹ نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب ستگر تیری اک سرنائیآ۔ عیسیٰ کہے گر اوتار پیغمبرو جس ویلے جن بھگت چڑھے وچ بوٹ، اپنا چرن ٹکائیآ۔ اُس ویلے صاحب نے ہتھ ماریا اُتے جیب دی کوٹ، انگلاں تیں پنج چھپائیآ۔ محمد کہے مینوں لگی چوٹ، سٹا لیا اٹھائیآ۔ نانک کہے مین وی تگی اوٹ، اکو آس رکھائیآ۔ گوہند کہے مین ویکھے پرلوک لوک، پرتکھ اکھ کھلائیآ۔ جن بھگتاں جس ویلے گایا سچ سلوک، سوہنگ راگ الائیآ۔ ایہہ سب توں وکھری مؤج، ملاحاں دا ملاح اپنی کھیل کرائیآ۔ محمد ہس کے کہندا گوہند بھگت کہ بھگتاں دی فوج، موسیٰ کہندا فوجدار اکو نال

نظری آئیا۔ اُس دی کسے نال نہیں ادوٹ، کھنڈا کھڑگ نہ ہتھ اٹھائیا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھیا بھگتاں دے چرن چھے موٹ، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ محمد کہے بھراوا اوہ کرے کی جنہاں دا مالک اک خوٹ، خصم ڈاڈھا نظری آئیا۔ نانک کہے اوتھے چڑی نہ سکے چوٹک، گر اوتار پیغمبرو ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ موسیٰ کہے یار کڈی وکھری چلائی روٹس، اکو راہ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا بھيو کھلائیا۔ موسیٰ کہے عیسیٰ میں کھیل ویکھیا اُتے واٹر، لہر وچوں لہر ویکھ وکھائیا۔ عیسیٰ کہے موسیٰ میں سمجھیا بیڑی نہیں کوئی بھگتاں دا کواٹر، فیملی بن کے بیٹھے سوہا پائیا۔ اوس ویلے تین بیبیاں نے اپنے ہتھ لایا سوپٹر، تے پچھلے جنم دیاں عیسیٰ دی چہار نظری آئیا۔ محمد کہے تسان ہور نہیں سُنیا کی دتا آڈر، اپنا حُکم سُنائیا۔ نانک کہندا میں جانا گرا اوتار پیغمبر پرہ نے کہا دیناں مذہباں دا مصنوعی باڈر، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا حُکم اک سُنائیا۔ عیسیٰ کہے او موسیٰ جس ویلے مکھ کیتا سی ویسٹ، بن سائیز آئیز ویکھ وکھائیا۔ اوس ویلے سانوں سب نوں کر لیا اریسٹ، حُکم وچ بندھائیا۔ ہن لین لگا ٹیسٹ، چار جگ دی پڑھائی بکس ورقے رہیا کھلائیا۔ اسیں سمجھدے رہے مات لوک اسیں پرہو دے گیسٹ، کھا پی اپنی خوشی بنائیا۔ نرگن دھار جوتی دے ایلکٹ، نور نال چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنا اپنا دسو اڈریس، مقام دیو جنائیا۔ اگوں ہس کے کہا کرائیس، قسم نال سُنائیا۔ رام کرشن کی ایتھے کھاندے جے کچھ رائیس، بریڈ ہتھ وچ پھڑ کے دتی پلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی دھار چلائیا۔ موسیٰ کہے عیسیٰ ہوز، ہیز ہو نظر کھئے نہ آئیا۔ موسیٰ کہے اسیں سارے اوس پرہو دے شوڑ، جو چرناں وچ ٹکائیا۔ نہ یسو نہ جوڑ، جذبہ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا حُکم ورتائیا۔ عیسیٰ کہے موسیٰ کی کچھ کیتا ایٹ، پیار نال سمجھائیا۔ موسیٰ کہے پرہ دھوڑی ملی فیٹ، فٹ اپنا آپ کرائیا۔ جس دا وزن نہ کوئی لیٹ، اونس پاؤنڈ نہ کھئے وکھائیا۔ محمد کہے مترو میں اکو ویکھی سٹریٹ، سدھا راہ وکھائیا۔ اُس دے وچ نہیں کوئی کنکریٹ، کانٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ عیسیٰ کہے میری سچی آس، آشا ملی وڈیائیا۔ سارے کرو وشواس، وشا اکو لو اپنائیا۔ مالک پُرکھ ابناش، حق سچ خدائیا۔ جو بھگتاں دا دیوے ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ اک ہووے جماعت، اکو نام پڑھائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گوہند کہے پرہہ دا کھیل ویکھو ڈپ، بنا پپانے ناپ نپائیا۔ نانک کہے میں سِدھا دساں ستّ دپ، بہاشا پنجابی وچ سُنائیا۔ ساٹوں سب توں کرنی پئے اک پریت، اکو دھیان لگائیا۔ "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے" گاؤنا پئے گیت، پچھلی چھٹے پڑھائیا۔ جھگڑا میٹنا پئے مندر مسیت، گرو دوار مٹھ شودوالے نہ کھئے لڑائیا۔ بہگت دوارا ویکھنا پئے ٹھیک، جتھے بھگوان ڈیرہ لائیا۔ سارے مل کے اُس دے بن جائے عزیز، سیس مُحبّت وچ جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرِشٹ سبائی بخشے اک تمیز، تمنا اکو اک جنائیا۔

مُوسا کہے او عیسیٰ ویکھ اپنی پاکٹ، ہتھ جیب وچ ٹکائیا۔ عیسیٰ کہے میرے گل ہے نہیں جاکٹ، پتہ نہیں کون گیا اُٹھائیا۔ محمد کہے اوہ بُدھی دے چور جیہڑے بناؤندے راکٹ، اگنی آگ تپائیا۔ اوہناں دا جوڑ رہیا نہ نال ساکٹ، جو میلانے ملائیا۔ نانک کہے کجھ کھیل ویکھو اوشن اٹلانٹک، لائٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ عیسیٰ کہے مُوسیٰ ویکھ اپنا شرٹ، شارٹ حرفاں وچ جنائیا۔ محمد کہے اُلٹا گیزن لگا ہلٹ، پرہہ اپنی کار کھائیا۔ جس نے سب دی کایا دینی پلٹ، مارگ اک وکھائیا۔ سمجھا دینے پسو پنکھی برڈ، مہر نظر اُٹھائیا۔ ایہہ حُکم چلنا سرِشٹ سبائی ورلڈ، واحد گاڈ اکو اک سُنائیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر چلڈرن چائیلڈ، نکلے بالے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ عیسیٰ کہے میں ویسٹ ول ہندا ویکھیا فیس، اپنا رُخ بدلائیا۔ عیسیٰ کہے میں یوروشلم تکی پلیس، پولٹیکل دھیان لگائیا۔ نالے پرہہ دی دوڑ ویکھی ریس، بھجیا واہو داہیا۔ اُس نے خاکہ کر ٹریس، لینڈ مارک دتا لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔ عیسیٰ کہے او محمد ویکھ سٹک، سٹیزن دا مالک رہیا اُٹھائیا۔ مُوسیٰ کہے اِس دا اشارہ ول گرک، گریکاں رہیا اُٹھائیا۔ کسے توں کوئی نہ کہے سیٹ، سٹینڈ آپ سب توں دئے کرائیا۔ صدی چودھویں سب دے اُتے کرن لگی رٹ، اپنی صلاح بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائیا۔

★ ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت ضلع گرداسپُر ★

پرہ تیرا کھیل تیری قدرت، قادر اکو نظری آئیا۔ دو جہاناں ڈاڈھا مُرشد، مُرید مرحوم نہ کھئے رکھائیا۔ دھرم دوار دی دے کے اُلفت، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ دو جہاناں لے کے فرصت، فرمانبرداراں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ٹھانڈے کھیل کھائیا۔ گھر ٹھانڈا تیرا سیت، ست سچ نظری آئیا۔ ڈھردرگاہی اک پریت، پریم پریم بنائیا۔ ستجگ ساچی دس ریت، رہبر رستہ اک وکھائیا۔ رنگ چڑھ بست کیت، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ جھگڑا مک جائے مسیت، گھر اکو دینا وکھائیا۔ جتھے سانجھا ہووے گیت، اکو نام دھئیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پچھلا لیکھا دینا مکھائیا۔ پچھلا لیکھا جائے مک، مکمل حکم جنائیا۔ کرنی جاوے چھٹ، چھٹے کوڑ لوکھائیا۔ ہوئے اک مُٹھ، آپا جوڑ جڑائیا۔ صاحب جانا تٹھ، تیری بے پرواہیا۔ کل ویکھ اندھیرا گھپ، کوڑ گڑیارا رہیا گرائیا۔ ست سوامی دے سکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا منگ منگائیا۔ در تیرا منگن جوگی، جوگیشر دھیان لگائیا۔ در تیرا منگن بھوگی، راتی ستیاں اکھ کھائیا۔ در تیرا منگن سنجوگی، ساچا نانا لینا جڑائیا۔ در تیرا منگن وجوگی، وچھڑ حال دُہائیا۔ در تیرا منگن روگی، دُکھ درداں ڈیرہ ڈھاپیا۔ در تیرا منگن لوک پرلوکی، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ در تیرا منگن شاستر سمرت وید پُران سلوکی، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ در تیرا منگن پُستک پوتھی، اکھراں وچ سرنائیا۔ در تیرا منگن دھرم دوار دے کھوچی، سادھ سنت نین تکائیا۔ در تیرا منگن جو سیس اٹھاؤندے بوجھی، کندھے بہار ٹکائیا۔ در تیرا منگن جنہاں نوں آئی سوجھی، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ در تیرا منگن جنہاں بستر دوشال کوئی نہیں اوڈھی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ در تیرا منگن جنہاں گردن کیتی روڈی، مؤنڈ مُنڈائے ویکھ وکھائیا۔ در تیرا منگن جنہاں دی قیمت نہیں کوڈی، ہٹو ہٹ پھرائیا۔ در تیرا منگن جو پریم وچ موچی، مجلس تیرے نال رکھائیا۔ در تیرا منگن ویدی سوڈھی، نج نیتراہ تکائیا۔ در تیرا منگن گلشن والی ڈوڈی، سگندھی مہک وچ مہکائیا۔ در تیرا منگن ناتھ ترلوکی، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ در تیرا منگن جنہاں دی آئیو ہو گئی بہتی، جگ چوگری سیو کھائیا۔ در تیرا منگن جیہڑے سچ پاؤندے آہوٹی، گھرت نال سہائیا۔ در تیرا منگن جیہڑے تن چھپاؤندے بہوٹی، بہسم خاک رمائیا۔ در تیرا منگن جیہڑے دھاری سوٹی، سوٹر

دھاری سیس نوائیا۔ در تیرا منگن برہما وشن شو دوٹی، بھجن واپو داہیا۔ در تیرا منگن دہ دشا چار کوٹی، اتر پورب پچھم دکھن راہ تکائیا۔ در تیرا منگن جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت بوٹی، وڈے چھوٹے سیس نوائیا۔ در تیرا منگن جنہاں دے ہتھ وچ خالی ٹھوٹھی، کاسہ تیرے آکے ڈاہیا۔ در تیرا منگن جنہاں دی آتما جنم جنم دی روٹھی، لکھ چوراسی گیڑے پائیا۔ در تیرا منگن جنہاں دی دھار تیرے نالوں ٹٹی، نیترو رو دین ڈہائیا۔ در تیرا منگن جنہاں دی چوگ جگت نکھٹی، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ در تیرا منگن جنہاں لبھے نہ کھان نوں روٹی، بھکھے ننگے تیری اوٹ تکائیا۔ در تیرا منگن جیہڑے چڑھ گئے منزل چوٹی، سچ دوارے بہ کے خوشی بنائیا۔ در تیرا منگن کوٹن کوٹی، کایا کٹیا کھوج کھوجائیا۔ در تیرا منگن جنہاں بڈھی والی سوچ سوچی، من مت نال وڈیائیا۔ در تیرا منگن روداس چارے ورکے موجی، پاپنا گنڈھ جھٹ لنگھائیا۔ در تیرا منگن گیانوان وڈ بودھی، بڈھی توں پرے ویکھ وکھائیا۔ در تیرا منگن لوہہ موہ وکار ہنکار کرودھی، جنہاں آگنی تت جلائییا۔ در تیرا منگن جنہاں نوں آگنی تیری سوچی، آپ آپا گئے مٹائیا۔ پرہو بن تیری کیریا منزل ملے کیسے نہ سوکھی، درشن کرن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتان مت رہن نہ دیوے ہوچھی، ہوشیاری وچ یاری اپنے نال رکھائیا۔

★ ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مہندر سنگھ گڑھی لانگری والا ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

آتما کہے میں کدے نہ مردا، مرن جنم پرہ دی کھیل نظری آئیا۔ تن وجود وسیرا میرے گھر دا، ساڈھے تین ہتھ سوہیا پائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بھانا زردا، حُکے اندر سیس نوائیا۔ جو صاحب سلطان حُکم کردا، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ اوس توں سدا رہندا ڈردا، سر آگے نہ کھئے اٹھائیا۔ نت نوت یاد اوسے دی کردا، جس میری بنت بنائیا۔ سرشٹی توں پا کے پڑدا، اولے اپنا ڈیرہ لائیا۔ منزل حقیقی چڑھدا، سچ دوارے مل کے وجے ودھائیا۔ ویکھاں کھیل نر ہر دا، نر نرائن آپ وکھائیا۔ کچھ لیکھا میرا کل دا، کل کاتی وچ سمجھائیا۔ رس ویکھیا پرہ ساگر جل دا، جل تھل مہیئل کھوج کھوجائیا۔ پرہ دا حُکم پرہ دی کیریا نال ٹلدا، دوجا میٹ نہ کھئے مٹائیا۔ مہندر سنگھ دا دپیک

جوت رہے بلدا، صاحب سَنگر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی اندر رلدا، رلا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

سچ سُکھ صاحب ست اوٹ، اوڑک اک دھیان لگائیا۔ سچ پریت لگاوے چوٹ، چوٹی چڑھ کے لئے اٹھائیا۔ نرگن دھار دس کے گوت، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ کر پرکاش اگنی جوت، اندھ اندھیارا دئے گوائیا۔ من منسا توں پرے دسے سوچ، سمجھ اپنے نال ملائیا۔ دھرم دوار دی دے کے مؤج، دیناں انا تھاں ویکھ وکھائیا۔ باہر کھوجنی نہ پئے کھوج، گرہ مندر جوڑ جڑائیا۔ جگت کرنا پئے نہ جوگ، سچ جوگیشر دئے بنائیا۔ اندروں کٹ ہوئے روگ، ہنگتا گرہ تڑائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ سنجوگ، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنی کار کھائیا۔ سچ سُکھ صاحب گر درس، درس ملے وڈیائیا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، ترشنا کوڑ بھجھائیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، دکھیاں درد وندائیا۔ لیکھا جان عرش فرش، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ بہگت پریتی رکھ کے غرض، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ سچ بینتی سُن کے عرض، عاجزاں پڑدا لاپیا۔ نینایاں ونڈے درد، دکھیاں گود اٹھائیا۔ سدا کھیل کرے اسچرج، جگ چوکرئی ویس وٹائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ مرد، مُدّتاں دے وچھڑے لئے ملائیا۔ جنم کرم دی ویکھ کے فرد، فیصلہ دسے تھاؤں تھائیا۔ وچھوڑے وچ جو رہے تڑپ، نرگن ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکرئی جنم کرم دی پوری سب دی کرے شرط، شریعت وچ اصلیت بھل کدے نہ جائیا۔

★ ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

راوی کہے دس دن ربی روندی، نینان نیر وپائیا۔ سر دے وال ربی کھوبندی، پئی سیس پٹائیا۔ آگا پچھا ربی ٹوندی، بن ہتھاں ہتھ ہلائییا۔ یاد آوندی ربی ارجن والی سوئہ دی، جو قسم کھا کے گیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دیا کھائییا۔ راوی کہے میں روندی بھیں، نینان نیر وپائیا۔ چکر گارے وچ کھبھی، بلہین دُپائیا۔ پرہو جاں تینوں ویکھیا بدھا نال سُبھی، صُبح امرت ویلا دھیان لگائییا۔ میں سمجھیا میری اودھ پُگی، پینڈا لیا مُکائییا۔ مینوں کسے نے اندر رمز ماری گجھی، سہجے دتا سُنائیا۔ کھلیئے پوت کر بدھی، بدھ دئے دُپائیا۔ جس نے سین بن کے سیو کھائی رُگیں، اپنا پھیرا پائییا۔ اوہ سرگن نرگن رُپ دھرے وار دُوجی، دو جہاناں ویکھ وکھائییا۔ لیکھا باقی رُوداس جھگی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل وکھائییا۔ راوی کہے میرے ویکھ دُگدے نیتر ہنجھو، چہہر اکو نظری آئییا۔ تینوں مٹیا دیناں بندھو، بندھن دے تڑائییا۔ تُوں گہر گمبھیر ساگر سیندھو، صاحب سُلطان اکھوائیا۔ تیری کرنی کپڑا بندو، نندک دین دُپائیا۔ میری من واسنا میٹ دے چندو، چنتا غم دُور کرائیا۔ راوی کہے میری پوجا پہلے کردے بندو، پانی دیوتیاں چڑھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھيو کھلائییا۔ راوی کہے میں رو رو تھکی، تھکاوٹ وچ دُپائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھی، صاحب تیری سرنائیا۔ چاروں کُنٹ پھراں نسی، بھجان وابو داہیا۔ کوک سُنواں سچھی، گل وچ پلُو پائییا۔ برسوں ویراگن ہو کے نچھی، مُکھ گھنگٹ لیا اٹھائییا۔ سچ کہانی کسے نہ دسی، دہ دشا ویکھ وکھائییا۔ جس ویلے تینوں بدھا ویکھیا نال رسی، رستہ بھلی کوڑ لوکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنا رنگ چڑھائییا۔ راوی کہے تینوں رواؤن دی کی وادی، پچھلا وعدہ پور کرائیا۔ ویکھی جگت تیری آبادی، عبادت وچ نہ کھئے لوکائییا۔ میں تیری ویراگن سدھی سادی، کوڑا رنگ نہ کھئے چڑھائییا۔ میں بھال کراں تیرے راہ دی، ویکھاں تھاوں تھائییا۔ مینوں یاد آئی ارجن والی صلاح دی، جو ست گیا سُنائیا۔ کھلیئے اک اوٹ رکھیں اوس ملاح دی، جو بیڑے دُبدے پار لنگھائییا۔ میرے اندروں آہ نکلی اچی دھاہ دی، دھول دتی ہلائییا۔ کس بدھ کھیل ویکھاں بے پرواہ دی، جو پاربرہم اکھوائیا۔ شبد اگھی آواز آئی واہ واہ دی، ڈھولا سُنیا چائیں چائیا۔ ایہ کھیل انوکھے شاہ دی، جو شہنشاہ وڈ وڈیائییا۔ ایہ دھار نہیں وہن دریا دی، جل پانی نہ رُپ

دھرائیا۔ کھیل نہیں تھل اسگاہ دی، مہیئل ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حُکم سُنائیا۔ راوی کہے میں رو رو ہاری، یائے یائے سُنائیا۔ تیری ویکھی انوکھی یاری، دردیا درد نہ کھئے ونڈائیا۔ چاروں کُنٹ دِسے خواری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ مایا ممتا موہ بیماری، گھر گھر نظری آئیا۔ دھرم دا دِسے نہ کھئے کھلاڑی، چوٹ سار کوڑ لوکائیا۔ گر ارجن نے میرے وچ پنج وار دھو کے بلائی داہڑی، تیرے چرناں دتی ٹکائیا۔ اوسے ویلے رُوداس چمار آیا اگاڑی، رمبی آر ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دے چُکائیا۔ راوی کہے میرے روندے نین، نینن نین بے حالیا۔ میں ویکھے وگدے وہن، پُرکھ اکال اکالیا۔ کوئی نہ سجن سین، جھوٹھا جگت متوالیا۔ مُکاوے پُورب لہن، دیونہار اک منا لیا۔ ست نہ آوے چین، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل وکھا لیا۔ راوی کہے میں ویکھی رُوداس دی آر رمبی، تکھی دھار جنائیا۔ میں ڈردی ڈردی کھی، نیر اکھ شرمائیا۔ میں اپنے پیر دی اڈی دتی، بہار دھرت اُتے ٹکائیا۔ نظری آئی جوت ربی، نُور نُورانہ نُور کرے رُشنائیا۔ اپہ کھیل بُندا کدے کدی، قدیم دی عادت پرہ دی چلی آئیا۔ جس ویلے ہووے پرہ دی اپنی صدی، صدمے سارے دئے مٹائیا۔ راوی کہے میں کھلو گئی ہتھ بدھی، بندنا سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ راوی کہے میں رو رو آگھاں، آخر دیاں سُنائیا۔ مینوں یاد پچھلا ساک، ساکھی بے پرواہیا۔ اوس نُور ٹیکان ماتھا، جو مٹھیا دسے لوکائیا۔ سندیشہ دیوے ساچا، سچ سچ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے دس دن گئے لنگھ، بہڑی بہڑی کر سُنائیا۔ میرا سُنجا ہویا پلنگ، لیف تلائی نہ کھئے وڈیائیا۔ کسنبھڑا ہو گیا رنگ، لال لال نہ کھئے چمکائیا۔ آساں ڈھیہ گئی کندھ، محل نہ کھئے سُہائیا۔ بھلیا رس اند، سچ نہ کھئے سہائیا۔ لُکیا نُوری چند، نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ میں دووین ہتھ بندھ، بندنا سپس جھکائیا۔ کرپا کر سُرے سرینگ، تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے نال رکھائیا۔ سری بھگوان کہے سُن راوی رمتی، رمتا رمتا دیاں جنائیا۔ میرا لیکھا سمت سمتی، سمے وچ وڈیائیا۔ کھیل اتھاہ اگم دی، اگمڑی کار کھائیا۔ دھار چھٹی ماٹی چم دی، ناتا ت وجود تڑائیا۔ کھیل مُکی ہرکھ سوگ غم دی، چنتا دتی چُکائیا۔ چھپر ویکھی تیری چھم چھم دی، نیناں نیر وبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ راوی نڈھی بچی اُٹھ کے جھاک، تیری

اگھ کھلائیآ۔ اگی ماگھ دی ویکھ رات، پچھلا راہ تکائیآ۔ رُوداس دی ملے جات، پرہات وجے ودھائیآ۔ سچ ملے سوغات، سوہنا رنگ
 چڑھائیآ۔ شنکر ویکھ کیلاش، بھجآ واہو داہیا۔ برہما ہووے ساٹھ، سپس جگدیس نوائیا۔ وشنوں سُنائے اگھ، تیری بے پرواہیا۔ ایہ
 دھرم مہینہ ماگھ، مجن دھوڑ کرائیا۔ تیرے سُخن دا اوتھ ملے جواب، جتھ گُرمکھ سوہیا پائیآ۔ نانک لے کے آئے رباب، مردانہ ویس نہ کھئے
 وٹائیآ۔ کچھ لیکھا دسنا بغداد، بغلی کالی لینی سوائیا۔ نال لے کے جانا نقاب، رنگ گوڑھا دینا چڑھائیآ۔ ساڈھے تِنّاں صفحیاں والی ہووے
 کِتَاب، پنج ستّ اِنچ لمبائی چوڑائیآ۔ چولا چٹا ہووے بنا داغ، بے داغ ویکھ وکھائیآ۔ اک تِنّاں مُکھاں والا ہووے چراغ، مٹی کچی نال
 سُہائیآ۔ سوا سیر دُده نوں لگی ہووے جاگ، کٹورا درشن ہتھ پھڑائیآ۔ نال مریا ہویا ہووے کاگ، پال سنگھ ڈاکٹر اُنکلاں وچ پھسائیآ۔
 نو گاوندے ہون راگ، سوہنگ ڈھولا سہج سُہائیآ۔ ساڈھے تِن ہتھ لکڑی ہووے کاٹھ، ونگی ٹیڈھی سوہیا پائیآ۔ مہندر سنگھ سر توں
 ننگا جس دا پنڈ باٹھ، دُھر دی سیو کھائیآ۔ ساڈھے اٹھ دا وقت ہووے رات، راتی رُتی وجے ودھائیآ۔ تِن گُرمکھ جنہاں دی رامگڑھیا
 ہووے ذات، پانی کٹورے نال رلائیآ۔ پھیر راوی کران تیرے نال بات، تیرے نیناں کران صفائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 لیکھا سب دا ویکھ وکھائیآ۔ راوی کہے کی کہا نال ہوئی، سچ دے سمجھائیآ۔ میں کتاں ہوئی بولی، سمجھ کچھ نہ آئیآ۔ پُرکھ اکال کہے میرا
 گُرمکھ دُھر دا ڈھولی، ڈگا نام دئے لگائیآ۔ تُوں پڑدا اپنا کھولیں، جھروکھا بند نہ کھئے کرائیا۔ نال لے کے آویں موئی، جیہڑا موّلا تند محمد دتا
 بٹھائیآ۔ شور نال پاویں روئی، اچی کوک کوک سُنائیآ۔ نال نیکی ہووے کوئی، کول پُھل وچ ٹکائیآ۔ رُوداس دا اوہ تھان جتھ پُرانی اک بوئی،
 نشانہ سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیآ۔ راوی کہے میں سُنیا اگمّ نادا، وجی سچ ودھائیآ۔
 پُرکھ اکال کہا ایہ حکم میرا سادہ، سادگی وچ سمجھائیآ۔ اگے کھیل ورتنا ڈاڈھا، ڈورُو ڈنک وجائیآ۔ جن بھگتاں اک نال آدھا کھانا پرشادا،
 پرشاد سنگت دا دینا ورتائیآ۔ ایہ نواں کھیل وچ دیس ماجھا، پردیس پڑدا لاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے حکم اپنے رِواج،
 دُوجا حکم نہ کھئے منائیآ۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بہلائی پُر ڈوگراں ہر سنگت ★

گر ارجن کہے خوشی ہوئی آج، دو جہان و جی ودھائیا۔ کِرپا کرے پُرکھ اکال صاحب سرتاج، ہر جگدیشر وڈ وڈیائیا۔ جس دا ایتھے اوتھے دو جہانان راج، آد جگاد جگ چوکرئی اپنا حُکم ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ساجن ساز، دو جہانان نوجوانا مرد مردانہ ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر دیونہارا دات، داتا دانی شاہ سُلطانی شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا سدا بن قلم دوات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ ارجن کہے میں اکو ویکھیا شاہ نواب، نوبت حق نام وجائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے سجدہ کرو آداب، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ اکو کلمہ پڑھو واحد، دوجی اکھ نہ کھئے جگائیا۔ جو دو جہانان مُصاحب، مقامے حق سوبھا پائیا۔ اتم سب دی کرہار ازمائش، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ گھٹ نواسی جانہار ربائش، رہبر ہو کے پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ جس دی سمجھے نہ کھئے پیدائش، مرن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ارجن کہے مینوں یاد آیا چیتا، چرن کول ملی سرنائیا۔ پُرکھ اکال اکو نیتا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جس نے لوکات سب نون دتا ٹھیکا، ٹھاکر ہو کے سیو سمجھائیا۔ بھیجے اگیتا پچھیتا، آن جاون اپنا حُکم ورتائیا۔ جس کارن میرے سر وچ پئی ریتا، تئی توی دتا ٹکائیا۔ اس دا نانک کول لیکھا، دوجا سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جو وسے سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ جس دا آد جگادی ایکا، ایکا ایکنکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا حُکم حکمت وچوں بدلائیا۔ ارجن کہے سُن کے سارے ہووو لاجواب، جواب دیون کھئے نہ پائیا۔ جس دے لیندے رہے خواب، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ جو وسے حق محراب، محبوب نور الہیہا۔ کچھ اوس نے حُکم دتا نرگن دھار بغداد، سرگن نانک آپ سمجھائیا۔ ایکا اک لینا آرادھ، تون میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ ارجن کہے میں چکاواں پڑدا اوہلا، بیو رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال کہا نانک گا ایکا سوہلا، تیرا میرا اکو روپ نظری آئیا۔ پریم رس دا ہووے ڈھولا، اگئی ناد شنوائیا۔ نانک کہا کون بنے وچولا، پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھیا روّلا، چاروں گنٹ دہائیا۔ آگے تینوں کہندے مؤلا، اللہ اکھر دتا پڑھائیا۔ ویکھ اپنی دھرنی دھولا، دھول دھیان کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل

رہیا دکھائیا۔ پُرکھ اکال کپہا نانک میرے نام دا لے سواد، نام ست ست درڑائیا۔ تیرے تن دی اک رباب، پن ستاراں دیاں بلائیا۔ جس دے وچوں تُوں ہی تُوں ہی نکلے راگ، دُو جی تُوں نہ کھئے الائیا۔ تت وجود سَورے کاج، منسا من نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ نانک کپہا رباب کپہڑا تند، صاحب سوامی دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال بولیا بنا دند، رس نال رسنا دتا سمجھائیا۔ ست ست دا اک اند، اند اند وچوں پرگھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا جتھے دوہاں دا سانجھا ہووے چھند، اوتھے دُو جی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنی دھار اپنے لاواں انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ میں صاحب سورا سربنگ، شہنشاہ دھردرگاہیا۔ نانک نرگن منگی منگ، پرہ آگے جھولی ڈاہیا۔ کس بدھ تیرے پریم دا بجھے تند، تندی تند جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کپہا نانک دساں بات، باطن بھيو جنائیا۔ ویکھیں لکھیں نال نہ قلم دوات، کاغذ شاہی نہ جوڑ جڑائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچی رہے نہ کھئے جماعت، پریتی پریم نہ کھئے کھائیا۔ گر اوتار پیغمبران بھلے گاتھ، سوبلا سچ نہ کھئے سُنائیا۔ گر چیلہ رہے کوئی نہ داس، چیلہ گرو کرے پڑھائیا۔ پتا پت دا ہووے گھات، چاروں کُنٹ ہوئے دُہائیا۔ اوس ویلے ویکھاں کھیل تماش، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کپہا سُن نانک بچے نھے، سچ دیاں سمجھائیا۔ جے تُوں اکو میری مئے، ممتا اور رہے نہ رائیا۔ کراں پرکاش ساچے تنے، لوئن اکو نظری آئیا۔ آپ پھراں تیرے سنے، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ نرگن دیکھ ایکال بے، جوتی جوت رُشنائیا۔ جس کارن تینوں گھلے، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ ساچا بچن بنھنا پلے، پلُو اپنی گنڈھ رکھائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم ہوئے پلے، حالت وگڑے جگت لوکائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال آؤنا اکلے، دُو جا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں دے اندر سنگھاسن ملے، دوارا اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کپہا نانک نرگن دساں اکھی بانی، بان نرالا تیر چلائیا۔ ایہہ شبدي اکتھ کہانی، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ لیکھا سمجھے نہ کھئے دو جہانی، نرگن سرگن بھيو کھئے نہ پائیا۔ پریم پُرکھ پرما تم دیوے اک نشانی، نشانہ اپنا تیر چلائیا۔ جس ویلے سرشٹی دی درشٹی ہوئی ابھانی، مایا ممتا موہ وکار ہلکائیا۔ اوس ویلے جن بھگتاں اُتے کراں مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کار

کماوانگا۔ مہربان ہو کے مہر نظر ٹکاوانگا۔ سرشٹ سبائی کر کے ہیر پھیر، دین دُنی آپ بھلاوانگا۔ ساچے سنتاں لہنا دینا دیاں نبیڑ، جھگڑا
 اور نہ کھئے جناوانگا۔ شبد ہلؤ نے سوئی سُرتی چھیڑ، تند ستار آپ وجاوانگا۔ اوس ویلے میرے نام دی اکو ہووے ڈیڑھ، دوہرا سوئیا کوت
 چھٹی راگاں وچ نہ کھئے الاوانگا۔ سب توں وساں نیرن نیر، دُور دُراڈا پندھ مُکاوانگا۔ اک ارجن وکھاواں اپنی کھیڈ، راوی کنڈا تٹ
 سُہاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار کراں گا۔ سنت سُہیلے گُرمکھ وراںگا۔ لکھ
 چُوراسی وچوں پھڑانگا۔ کایا مندر ساچے چڑھانگا۔ جوتی تُوڑ اکو دھرانگا۔ سچ دوارے اگتی کھڑانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچی کرنی آپے کراں گا۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ بھگت سُہیلے آپ اُٹھاوانگا۔ گُرجیلے میل ملاوانگا۔ تریا پد دا بھيو کھلاوانگا۔
 نام سرنگا اک وجاوانگا۔ نانک نرگن جوڑ جُڑاوانگا۔ سچ دوارے آپے بھڑ، پڑدا اوہلا آپ اُٹھاوانگا۔ ساچے سنتاں ویکھاں کر کے غُور، گہر
 گمبھیر ہو کے اپنا پھیرا پاوانگا۔ اوہناں دا مائس جنم جائے سُوڑ، جنہاں نوں اپنے رنگ رنگاوانگا۔ نانک ارجن دا لیکھا وچ لاہوڑ، لہر اپنی
 اک درساوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھاوانگا۔ نانک بھگتاں دی رباب ہووے ربی، باڈھی بنت نہ کھئے
 بنائیا۔ جس دی سُر بنا ہتھ توں جاوے وچ، اُنکلاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چُکنا پئے نہ بہار موڈھیاں اُتے وانگ ڈگی، سرنگا گز نہ ہتھ
 اُٹھائیا۔ بنا کپڑے توں ہووے کدے نہ ننکی، جگت نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ سَتگر نانک کہا پرہو تیری کھیل بہ رنگی، تیرا بھيو کھئے نہ آئیا۔
 تُوں آد جُگاد سدا کرنی دا کرتا ڈھنگی، طریقہ اور نہ کیسے سمجھائیا۔ مہربان اوہ کیہڑے دوارے ٹنگی، کِلی کون لٹکائیا۔ پُرکھ اکال کہا نانک
 نظر نہ آئے وچ برہمنڈی، کھنڈیں کھوج نہ کھئے گھجائیا۔ جس دی لکھت لکھی کیسے نہیں سندی، تقریر تحریر نہ کھئے بنائیا۔ کھوجیاں ہتھ نہ آئے
 وچ ورہنڈی، چاروں کُنٹ گُرائیا۔ اوہ اوس تھان اُتے ٹنگی جتھے اکو جوت نرنجن لنگھی، واسنا رہے کھئے نہ مندی، دین مذہب دی نہیں
 پابندی، نار دُباگن کدے نہ رنڈی، ارجن دھار اوہ راوی دی کنڈھی، جتھے پون سدا ٹھنڈی، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کوڑی رہے نہ کھئے
 پابندی، نیتر اگھ نہ ہووے اندھی، پُرکھ اکال ساچا سنگی، ساچا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک
 سُنائیا۔ نانک کہا پرہو اوس سُرنگی دی کی آواز، سچ دے سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ سِدھا میرا کھولے راز، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہدی

سُر وچ سُر دا سُر جواب، سوال دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سدا دوس زین وجدی رہے رباب، رحمت آپ کھائی۔ پُرکھ اکال کھانک اک ویر کر آداب، سیس جگدیس جھکائی۔ سیس جھکدیاں لیکھا دسیا وچ بغداد، بغلی کالی نانک ہتھ نظری آئی۔ جس دے وچ اوہ حساب، جس نوں شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن سمجھ سکے نہ رائیا۔ ویکھیا اوس محراب، جتھے محبوب ڈیرہ لائی۔ جلوہ نور واحد، واحد کلمہ رہیا سنائی۔ نانک نرگن کر آداب، ادب نال اپنا آپ جھکائی۔ مخاطب ہو کے دتا خطاب، خود اپنا حکم سنائی۔ نانک ویکھ اوہ رباب، جس دا سب توں وکھرا ساز، ساجنہارا آپ رہیا بلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائی۔ نانک کھاپرم پُرکھ کیوں وکھائی کالی بغلی، مہربان دینا سمجھائی۔ پُرکھ اکال کھانک کھانک پگلی، کلمہ حق نہ کھئے سنائی۔ سب نے پھرنا وچ جنگلیں، جہالت وچ ڈبائی۔ گوبند دی چوڈاں کڑیاں والی سنگلی، فقیراں دے تنوں دینی لہائی۔ سچ خدا دے نال رہے کیسے دی نہ منگی، ناتا تھے لوکائی۔ دہ دشا لگے اگنی، اگنی تے نہ کھئے بجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک سنائی۔ نانک کھانک میں ویکھیا جھاک، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ پُرکھ اکال کھولیا تاک، پڑدا دتا ہٹائی۔ صدی چوڈھویں فقیراں دی بغلی وچ خاک، خالص وست نظر کھئے نہ آئی۔ جدھر تگاں اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائی۔ اتھ مکدی دے واٹ، پاندھی رہے کُرائی۔ راوی کنڈھہ ارجن دی ذات، اچی کوک کوک سنائی۔ گر اوتار پیغمبرو جس نے سب دا کرنا پورا بھوکھت واک، واقعہ ویکھے تھائیں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل کھلائی۔ بغلی کہے میرا رہیا نہ کھئے بغلگیر، سنگی ساتھ نہ کھئے نبھائی۔ دست چھٹ گیا دستگیر، بے دست ہوئی لوکائی۔ نظری آئے نہ بے نظیر، نیر اکھ نہ کھئے کھلائی۔ ایس وچ منہ پا کے رو کے کھانک کھیر، تیرا نام ڈبائی۔ کیسے کم نہ آوے ایہہ ماٹی خاکی سریر، جناں چر تیرا نور نور نہ کھئے چمکائی۔ اوس ویلے کبیر نوں ایس دے وچوں نظری آئی اوس دی تصویر، جس نوں لاتصویر کر کے سارے رہے گائی۔ اُس دی بدل گئی ضمیر، ذرہ ذرہ وچوں اکو نور کرے رُسنائی۔ لیکھا مُکیا دسیا شاہ حقیر، شہنشاہ اکو حکم ورتائی۔ پھیر کھانک کس بدھ بدلے تقدیر، تدبیر دے درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائی۔ بغلی کہے مینوں نانک رکھیا تین دن اپنے ہتھ، ہوکا بغداد وچ سنائی۔ صوفی فقیرو کوئی وست ہے تے ایہدے وچ دیو گھت، خالی دیو بھرائی۔ نانک

ایتھے پھیر نہیں آؤنا وت، بے وطنو تہانوں وطن نہ کھئے وکھائیا۔ ذرا تگّو اوس آگھ، جیہڑی آگھ دے نال محمد محبوب دا درشن پائیا۔ مینوں خالی دسدے ہٹّ، ونجارے رہے گر لائیا۔ خالی دسن تٹ، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ بغلی کہے نانک کیوں مینوں پھڑیا، چارے کتیاں جوڑ جڑائیا۔ وے مین کملی کوچھی اڑیا، اندرون باہرون کالی نظری آئیا۔ میرے وچ کسے نہیں کچھ دھریا، بھکھی تہائی دیاں دہائیا۔ میرا نکرمی دا مستک سڑیا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ اوس ویلے نانک خوشی وچ توں میرا مین تیرا ڈھولا پڑھیا، سوہنگ دتا گائیا۔ پُرکھ اکال سب دا مالک ہو کے ایس دے وچ وڑیا، نانک توں سدھا نظری آئیا۔ پھیر وکھا کے اپنا گھریا، گرہ مندر دتا سہائیا۔ بٹھ کے اپنے لڑیا، لڑ پلّو دتا پھڑائیا۔ قول اقرار اک کِریا، وعدے نال سمجھائیا۔ نانک جس ویلے چار کُنٹ دہ دشا ست دھرم ہریا، تہاڈا بھے نہ کھئے رکھائیا۔ اوس ویلے آوے نرائن نریا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ نانک کہا چار کُنٹ دی ویکھی حدود، بن آگھاں آگھ اٹھائیا۔ بغلگیر ہویا موجود، بغلی وچ سوہیا پائیا۔ اوس نے سُنایا ہزارا درود، دُھر دا ڈھولا اک الاہیا۔ جس دے نال سرشٹی ہو جائے نیست و نابود، جڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر کہا نانک ویکھ اپنے اندر کلبوت، کایا دا کعبہ، کعبے دا دواہ، دواہے دا محرابا، محرابے دا محبوب بیٹھا سوہیا پائیا۔ جتھے نہ کوئی پُن نہ کوئی صوابا، نہ کوئی سوال نہ کوئی جوابا، جواب طلبی وچ سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل کرائیا۔ بغلی کہے نانک میری اک عرض، آرزو دیاں جنائیا۔ کچھ میرا دس فرض، سیوا کی کمائیا۔ تیرا پرہو بڑا بے غرض، بے انت آپ اکھوائیا۔ تہانوں اپنے نام دی سُننا کے نیگی جہی طرز، ترازوآں وچ تولی لوکائیا۔ سرشٹی دا کھیل کھلا کے نار مرد، لکھ چوراسی جوڑے جوڑیاں نال جڑائیا۔ اپنا بھیو وکھرا رکھ کے اچرج، سٹمکھ ہو کے نظر کدے نہ آئیا۔ سچ دس کِس ویلے ونڈے درد، دکھیاں دکھ مٹائیا۔ نانک کہا جس ویلے نرگن دا نرگن آوے پرت، تتان دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کرے پرکاش اُتے دھرت، دھول دئے سہائیا۔ اوس ویلے اپنیاں بھگتاں اُتے کرے ترس، رحمت سچ کمائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہوس اگلی دئے بھجھائیا۔ میل ملا کے اُتے فرش، عرشاں دے اُتے دئے ٹکائیا۔ بغلی کہا نانک اوہ کِس طرح دا ہووے مرد، روپ رنگ کی نظری آئیا۔ نانک کہا جس نوں چھری کئے کوئی نہ کرد، قتل گاہ وچ قاتل مقتول روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اوہ سب

دی لے کے آوے فرد، پچھلے لیکھے ویکھ وکھائیا۔ بغلیئے تیری ضرور منظور کرے عرض، خواہش اپنی جھولی پائیا۔ بغلی کہے نانک مینوں پھڑدے سدا منگتے، بھکھاری در در الکھ جگائیا۔ نانک کہا او کملیئے نہیں تیرے وچ اوہ رنگ رنگتے، جنہاں دا رنگ نہ کھئے بدلائیا۔ او تیرا لہنا نال پرہو دی سنگتے، جنہاں دی بھچھیا نہ کھئے بدلائیا۔ کوئن کوٹ گرو اوتار پیغمبر جمدے، جم کے مر کے پھیر اوسے وچ سمائیا۔ کوئی دن و نجرے ہندے دم دے، ساہ ساہ نال ڈھولے گائیا۔ ایہ کھیل اوس پرہو دے کم دے، جو کامنا سب دی ویکھ وکھائیا۔ تیرا لیکھا اوس ویلے جس ویلے بھگتاں دے لیکھے مُکاؤ نے غم دے، پہلوں ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ تینوں سارے کلیاں دے اُتے رہے ٹنگدے، مین بھگتاں دے اندر دینی لکائیا۔ جتھے پرکاش نہیں سورج چند دے، تاریاں دی لوڑ نظر نہ آئیا۔ جے ویکھیں تے ویکھیں کھیل اوس پاربرہم دے، جو برہم نوں رہیا پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔ بغلی کہے ستگر نانک مین کالی، کلجگ کالا ٹکا دتا لگائیا۔ جس گھر جاواں کتے بھونکن تے بچے کڈھن گالی، تے سارے عَصے نال خیر میرے وچ پائیا۔ مین گھر گھر دی بناں سوالی، پھراں تھاون تھائیا۔ نانک کہا میرے پرہ دی چال زالی، جگ جگ ویس وٹائیا۔ پھل ویکھے پت ڈالی، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ تینوں دساں اک بات سُکھالی، سہجے دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے پرہ بھگتاں دے اندر اپنے نور دی چاڑھنی لالی، نام دا رنگ رنگائیا۔ اوس ویلے تون وی در تے بنیں سوالی، اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کفنی کہے جن بھگتو مین آگئی بھجی، بھجن بندگی دا پندھ مکائیا۔ گرمکھاں دی ویکھی سنگت سبھی، سبجرا راہ تکائیا۔ پہلوں درشن کر کے رچی، بنا اکھ تون اکھ اٹھائیا۔ پھیر بھوجن کھا کے رچی، جیہڑا چار جگ نہ کھئے کھوئیا۔ مُحبت وچ بھجی، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ ایہ ویکھو انت تے آئی چوڈھویں صدی، سدا دے کے رہی سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیسے دی رہنی نہیں کوئی گدی، گداگر ہووے لوکائیا۔ نام دی دیوے کوئی نہ وڈھی، وڈھی کھان والے سارے دینے مکائیا۔ مین پھراں اچی اڈی، بھجان چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بغلی کہے میرے وچ کوئی نہیں دانا آتا، خالی اندروں باہروں نظری آئیا۔ جن بھگتو ٹھاڈا پرہو تون پورا کراواں گھاٹا، گھاٹے وچوں حصہ میرے وچ دینا ٹکائیا۔ بغداد دی وچھڑی کڈی رہی واٹاں، نانک نرگن نرویر نال دتا ملائیا۔ وینہدی رہی ایہ راتاں، نیناں اکھ کھلائییا۔ جو ارجن دسیاں

باتاں، بن اکھراں لیکھ لکھائیا۔ سو سچ سچ آکھاں، تہانوں دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 بغلی کہے مین کدی نہیں آئی جگ، پرہو ہتھ نہ کدے اُٹھائیا۔ سدا رہی اڈ، وکھرا کھیل کھلائیا۔ جن بھگنو کپڑیاں دی بغلی دیو چھڈ،
 جگت واسنا نہ کھوے ودھائیا۔ اپنے انتر آتما دی جھولی دیو اڈ، پرماآما آپے وست دئے ٹکائیا۔ جے تسیں نہیں لبھ سکے تے اون تہانوں لیا لبھ،
 وچھڑیاں میل ملائیا۔ ہن منگن دی ختم ہو جائے حد، امنگی دؤلت جھولی پائیا۔ تسیں اوس پرہو دی ید، جس نوں گر اوتار پیغمبر سیس
 نوائیا۔ آگے رہن نہ دیوے وچ اندھیری کھڈ، پھڑ کے بابوں پار کرائیا۔ جس کارن لے سد، سو سندیشہ رہی سُنائیا۔ سب دے پڑدے
 لوے کج، بغلگیر آپ ہو جائیا۔ جے منگن دی نہیں جاچ، بغلی کہے میتھوں سکھو آج، چارے کتیاں آگے ڈاہیا۔ ویکھیو بھلیکھے وچ کوئی کریو
 نہ آج پج، بھرم دا بھانڈا لینا بھنائیا۔ تہانوں جدوں ملے اُپر شاہ رگ، نو دوارے دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایہو جہا ویلا کدے نہیں کسے دے آیا ہتھ،
 جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سارے دین ڈبائیا۔ تہاڈی بُجھاوے آپ آگنی آگ، امرت میگھ برسائیا۔ تسیں اوہ مانک موتی ہیرے نگ،
 جو نانک زرگن سرگن گیا سمجھائیا۔ ساری سرشٹی توں پڑدا لیا کج، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 مہر نظر اک اُٹھائیا۔ نقاب کہے مین پایا پڑدا، پردانشیں نظر کسے نہ آئی۔ جگت جہان ویکھیا سڑدا، سرشٹی رہی کُرائیا۔ مین حیران ہو گئی
 جس ویلے بھگتاں دے اندر وڑدا، اپنا پندھ مُکائیا۔ کھیل آگتی کدا، وڈ داتا دھردرگاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 کرنی کار کمائی۔ نقاب کہے میرا سمجھے کوئی نہ نقطہ، موسیٰ عیسیٰ محمد اکھ نہ کھوے کھلائیا۔ جتھے سب دی منزل دا پینڈا مُکدا، اوتھے میری
 ہونے چڑھائیا۔ میرا لہنا اوس اُس دا، جس دی اُستت کر کے سارے رہے گائیا۔ ہن پڑدا اوہلا نہیں رہنا لک دا، حُکم دھر دا دینا سُنائیا۔
 جو پرہو نالوں رُسا، رُسیاں نہ کھوے منائیا۔ نقاب کہے بے نقاباں نوں آپے پُچھدا، جنہاں لوک لجا دتی گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ساچے گھر آپ وسائیا۔ نقاب کہے مین آئی محمد دی اُتے آگھ، پڑدا نور والا چمکائیا۔ پُٹھا دتا پلٹ، دھرنی اُتے سوائیا۔ خُدا دا
 نور ہویا پرتکھ، جلوہ اک رُسنائیا۔ سندیشہ دتا حق، حقیقت وچوں پڑھائیا۔ محمد صدی چوڈھویں ول تک، تکبر رہے نہ رائیا۔ پچھلا
 حُکم ہونا فک، فیصلہ اک سُنائیا۔ مال گزاری رہے کوئی نہ ٹک، چوڈاں طبقات ڈیرہ ڈھاپیا۔ متھے اُتے مار کے سٹ، تھوکر دتی لگائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم اک سمجھائیا۔ نقاب کہے میں کدے نہ آؤندی کسے دے مُکھ، بُرقے جگت والے لُکائیا۔ میری سارے سُکھنا گئے سُکھ، پرہے آگے واسطہ پائیا۔ جس عیسیٰ نے اپنا آپ مئیاں خُدا دا سُت، مرِیا مرحوم محرم اک جنائیا۔ اوس نوں لگا دُکھ، درد درد وچ رکھائیا۔ جس ویلے پہاسی دے پھٹے توں لیا چُک، صلیب دی ترتیب نہ کسے سمجھائیا۔ نرگن دھاروں آپے اُٹھ، نروریر ویس وٹائیا۔ شیر وانگوں بُک، بہک اک لگائیا۔ اوس ویلے عیسیٰ کہا تُوں میرا میں تیرا ایہو پڑھیں تُک، اپنا پڑدا نقاب والا پائیا۔ بنا سجدیاں توں سیس گیا جھک، جھکیاں پھیر نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوس ویلے اوس کہا جس ویلے بدل کے آویں اپنا رُخ، رُخصت سائوں دینی کرائیا۔ پروردگار سانجھے یار تُوں نہ مانس تے نہ مانکھ، دیہی سنیہی تیرا رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چوٹھی دھار رہیا پُچھ، پڑھ کے دینا سُنائیا۔ ساڈھے تِنّ صفحے دی کڈھ لو کاپی، جس دی کاپی نہ کھئے کرائیا۔ گرو گرتھ لکھن لگیاں ارجن نے چھڈ دتے سی پاپی، پرہے دے آگے واسطہ پائیا۔ میں بھگتاں دا ساتھی، گرمکھاں دا جوڑ جُڑائیا۔ صاحب ستگر مَنّ کے آکھی، دُھر سندیشہ اک الاٹیا۔ ارجن ایہہ میری رہن دے باقی، باقی نویس اک اکھوائیا۔ جس ویلے آپ آواں اتفاقی، اتفاقیا پھیرا پائیا۔ سب دا بناں ساتھی، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں مالک پرتپالک خالق سب دی معاف کران گستاخی، جو چرن کول سیس نوائیا۔ مہر نگاہ نال بدل دیواں حیاتی، حیا شرم رہے کھئے نہ رائیا۔ میرا کھیل نہیں کوئی نباتاتی، مہربان مہر نظر ٹُکائیا۔ گر ارجن بن کے داس داسی، سیس جگدیس دتا جھکائیا۔ اوسے ویلے نرگن جوت پرکاشی، دو جہاناں ہوئی رُشنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ارجن نوں کوئی نہ دسیا پاپی، سب دے اندر بیٹھا بے پرواہیا۔ جدھر ویکھے وڈ پرتاپی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ چیوٹی ہاتھی دی کرے راکھی، وشن برہما شو سب نوں اُنگلی لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ ارجن کہے میں چھڈے ساڈھے تِنّ صفحے، لیکن ساڈھے تِنّ صفحے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کیوں، ساڈھے تِنّ ہتھ وچ ملدے پرہو دے نام دے گفے، جو مُفت دے ورتائیا۔ جگت بھکھے چنیاں دے مار دے پھکے، گرمکھ امرت جام پی پی خوشی بنائیا۔ ارجن تکیا پرہو دوارے پاپی اپرادھی بھگت سنت سارے بھائی سکے، جو چل کے آون سرنائیا۔ جنہاں دے سر اُتے ہتھ رکھے، پُشت پناہ آپ ٹُکائیا۔ اوہ اوس دوارے وسے، جس گھر اکو جوت نور

رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ساڈھے تِنّ صفحہ کہن ساڈی کسے نہ کیتی ونڈ، ونڈن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ ارجن دے آگے اسان پائی ڈنڈ، رو رو دتا سُنائیا۔ کیوں کروٹ بدلی کنڈ، مُکھ لیا بھوائیا۔ ارجن کہا تہاڈے اُتے اوہ آؤنا چھند، جس دا بند نہ کھئے بنائیا۔ پاپیاں نے اوس دوارے جانا لنگھ، جتھے وشن برہما شو سیس نوائیا۔ درشن کیتیاں درسی دے پے جائے ٹھنڈ، آدرشی اکو ویکھ وکھائیا۔ ساڈھے تِنّ ہتھ سب نوں پے جائے گنڈھ، ساڈھے تِنّ ہتھ دی نشانی دے بنائیا۔ ساڈھے تِنّ ہتھ دا نشانہ دیوے ٹنگ، جس نوں برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیا۔ ساڈھے تِنّ صفیو تہاڈے لیکھے دے پچھوں سرِشٹی وچ ہو جائے جنگ، جھگڑا نہ کھئے مُکائیا۔ بھگتاں نوں چڑھے رنگ، آتم وچے ودھائیا۔ پرہو سوں جائے اندر آتما دی سیج پلنگ، سوہنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کِتاب کہے میرے صفحہ ساڈھے تِنّ، تِنّ لوک دھیان لگائیا۔ مین وقت لنگھائے گن گن، دِنے راتیں نیند کدے نہ آئیا۔ جگت ویکھے پیمائشاں توں بنا مین مین، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجے واہو داہیا۔ پرہ دا کھیل ہونا کیہڑے چھن، شنکر سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ صفحہ کہن اسان ویکھیا پرہ دا اوہلا، اوہلے بہہ کے کھیل کھلائییا۔ جس نے بھگت پیار دا چٹا پاؤنا چولا، بھگون اپنا رنگ وکھائیا۔ پورب ادھار تے پچھلا لہنا سورن نانک نال ہندا سی تولا، سوڈا تگڑی وچ ٹکائیا۔ اک دِن تولدیاں تولدیاں نانک دا پھڑ لیا ڈولا، بس بس دی آواز سُنائیا۔ نانک ہلارا ماریا تے چھابا بھریا ہو گیا ہولا، وست ہور وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ نانک کہا میری تگڑی نوں بٹھ دے بودی، چٹا رنگ رکھائیا۔ ہُن مین ویدی تے پھیر ہوواں سوڈھی، میری بے پرواہیا۔ ہُن مین بھیکھی تے جوگی، پھیر شہنشاہ اکھوائیا۔ سمجھے نہ کھئے لوک پرلوکی، بھيو کسے نہ آئیا۔ تولے کہا کی مینوں وی دیویں سوجھی، میری اکھ کھلائییا۔ نانک کہا میرے ہتھ لا گوڈیں، سر گوڈیاں وچ رکھائیا۔ تینوں اوس باغ دی بناوا ڈوڈی، جتھے بھگت بھگون مہکائیا۔ دھرم دا کر سنجوگی، میلا لوں ملائییا۔ پریم دا بن کے مؤجی، مجلس دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ تولے کہا کچھ میرا دس پتہ نشانی، کس بدھ میلا لئیں ملائییا۔ نانک کہا ایہہ اوس دی مہربانی، جو مالک میرا ماہیا۔ اونے چر نوں اُس دی بھین آگئی آنجانی، عمر نوں سال وکھائیا۔ ہتھ وچ دوات تے کانے والی

کانی، نانک آگے دتی ٹکائیا۔ بابا مینوں لکھ کے دس اپنی کہانی، بھل کدے نہ جائیا۔ نانک کہا آ میری رانی، دیواں مان وڈیائیا۔ آہ لے میرے
 چرناں دا ٹھنڈا پانی، امرت دیاں چکھائیا۔ میرا پرہم پُرکھ سُلطانی، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جس ویلے جلوہ نثر کرے نثرانی، نرگن پھیرا پائیا۔
 بھگتاں دے گھر کھاوے مہانی، در در ڈیرہ لائیا۔ کلجگ دی کوڑ ویکھے طُغیانی، چاروں گنٹ پھول پھولائیا۔ ساچے نام دی ہووے ہانی،
 چار ورن لڑائیا۔ اوس ویلے کلا ورتے دو جہانی، جیو جگت سمجھ کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کھیل کرے آسانی، احسان سر نہ کھئے چڑھائیا۔
 تولے دی چھوٹی بھین دوہاں دی جوانی، پریم اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ ننھی کہا لکھ
 دے نال قلم دوات، بابا اکھڑ سوہنا پائیا۔ میرے بھائی نون نہیں جاچ، کس بدھ ستگر توں منگ منگائیا۔ ایہہ تگری دی بودی نہیں جانی
 ساتھ، پیسا دھیلا کم کسے نہ آئیا۔ کجھ سائوں بھین بھراواں نون دے سوغات، وست امولک جھولی پائیا۔ نانک مہر نگاہ نال لیا جھاک،
 مُحبت آکھ اٹھائیا۔ پچھو ٹھاڈا پچھلا لیکھا کیتا صاف، جنم دا گناہ رسیا نہ رائیا۔ آگے سُنو نیگی جہی بات، تہانوں دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے
 آوے کلجگ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اوس ویلے حُکم دیواں آپ، اپنے حُکم نال پرگٹائیا۔ ہُن تسیں بھین بھرا پھیر دوہاں دا
 وکھرا وکھرا ہووے باپ، مائی اک نہ کھئے جائیا۔ دوہاں نون دس کے اپنا جاپ، نون میرا میں تیرا دیاں سمجھائیا۔ شبدي حُکم اندر آکھ،
 سندیشہ سچ سُنائیا۔ سمت شہنشاہی تِنّ دی آگی ماگھ دی ہونی رات، نانک انک دتا بنائیا۔ او تولیا ہُن تون آن پڑھ پھیر تینوں پڑھا کے
 جگت دے پچھوں اپنی جماعت، پٹی دینی سمجھائیا۔ تیری چٹی بودی دا چٹا چولا ہووے ساتھ، چٹی دھار دے سمجھائیا۔ تیری نیگی بھین
 جیہڑی مر جانی ایسے وساکھ، پھیر جنم وچ نہ آئیا۔ اوہدا بدھک نال نات، کرشن دے گواہیا۔ پھیر بھگتاں دی ملے جماعت، پُرکھ ابناشی ہوئے
 سہائیا۔ ایہو قلم تے ایہو دوات، پھیر اوسے دے ہتھ پھڑائیا۔ اوس بچی نون پچیاں وانگ پرہم دے حُکم دے لکھن دی ہووے جاچ، قلم
 شاہی رنگ چڑھائیا۔ چٹا چولا کہے بدھک دی بیٹی ناں جوگندر تے سورن دی پچھلی بھین تے ناتا بھرات، ہُن تک سمجھ کسے نہ آئیا۔
 آگلی کھیل پُرکھ ابناش، پاربرہم پرہم اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنے سب دے رسیا
 مُکائیا۔

وشن برہما شو تے پرہ دے نکے جہے دیوے، جگ چوگزی سیو کھائیا۔ جگدے جگدے لوکھات ہو گئے آ کے نیویں، نیوں
 نیوں سیس جھکائیا۔ وشنوں کہے او برہمے ہن امرت رس کیتھوں پیویں، شنکر لے ہلائیآ۔ شنکر کہہ میں ویکھیا اوہدے بھگت ہو گئے
 کھیوے، مستی وچ سرنائیا۔ جیہڑا ایس دے چرناں تھیوے، مستک دھوڑ رمائیا۔ اوہ آد جگاد جیوے، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ وشن برہما شو کہن ساڈا پرکاش ہویا مدہم، مدد اکو منگ منگائیا۔ جس دے گر اوتار
 پیغمبر چمڈے قدم، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ اُس دا روپ رنگ ریکھ سمجھ کوئی نہ بدن، جوتی جاتا دھردرگاہیا۔ جو بھگتاں آیا سدن، حکمے
 حکم سنائیا۔ حیران ہو کے وشنوں کہندا او برہمے او شنکر ویکھ آگ لگی لگن، سکے نہ کھئے بھجائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنے حکم لگے تجن، پلو
 رہے چھڈائیا۔ ساچی دھوڑی ملے کیسے نہ مجن، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ تئی وا لگی وگن، اگنی آگ نہ کھئے بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ وکھائیا۔ برہما کہے شنکر ویکھ میں کڈا چالاک، چالاکي سمجھ کیسے نہ آئیا۔ وشنوں توں نال لے کے پرہ
 دی کیرپا نال سرشٹی دی رچنا رچ دتی پنج تت ماٹی خاک، خاک دے اندر دیوے دتے ٹکائیا۔ ایہہ تتاں بتیاں دی ہر اندر لاٹ، اک من
 اک آتما اک پرما تتاں دی سمجھ نہ کیسے سمجھائیا۔ جے کوئی گر اوتار پیغمبر آیا تے بن کے پرہو دا چاک، چاکر ہو کے سیس نوا نوا کے اپنا
 جھٹ لنگھائیا۔ تھوڑا جہا پرہو کھولدا رہیا تاک، گھنگٹ وچوں پڑدا آپ اٹھائیا۔ رمز نال دسدا رہیا بات، اشاریاں وچ سمجھائیا۔ صفتاں
 لکھا کے اُتے کاغذات، جگت دتی وڈیائیا۔ انت سارے پا کے گئے وفات، نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں، ساریاں توں بند کیتا پنج تت کایا حوالات،
 گنجی چندا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بنا نانک توں کیسے توں ہتھ نہ آئی رباب، جو بھگتاں دے اندر دتی ٹکائیا۔ کایا کپڑ دے سارے بنے رہے بزاز،
 رام کرشن اللہ واپگرؤ ستنام دے ٹکڑے دتے کرائیا۔ ہن وہی کھاتے دا ہون لگا حساب، انکڑا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ وشن برہما شو کہن اسیں جگدے رہے جوت، جوت جوت رُشنائیا۔ جوت توں بن گئی
 ورن گوت، تتاں ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر سکيا نہ کوئی سوچ، سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ پرہ نے دے کے نام سلوک، سؤرے دتے بنائیا۔
 تھوڑا تھوڑا نال دے کے روک، ہٹ نکے نکے کھلائیآ۔ جے کوئی گھر منگن آیا تھوک، پٹھ تے تھپکی لا کے مات لوک دتا بھجائیا۔ توں چل تے

میں پچھے گھلدا آں جوت، پہلے مات گربھ وچ ڈیرہ لائیا۔ باہر آویں تے پھیر دساں مؤج، اندر سڑن دی مینوں لوڑ نہ رائیا۔ اکھاں میٹ کے دھیان دھر کے میری کریو کھوج، پلّو گلّ وچ پائیا۔ سادھنا والا سادھو جوگ، جُکتی دیاں درڑائیا۔ جے دھیان دھروگے تے پھیر درس دیاں روز، بنا کار کمائی توں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پر سریر دا ضرور بھگتاؤنگا روگ، چھٹکارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے میرا ویکھنا چاہوگے چوج، چوجی پریم ہو دے دیاں دکھائیا۔ جے کہو اسیں مالک لوک پرلوک، پھیر سنا کے اک سلوک، ٹہانوں پچیاں وانگ ورچائیا۔ جے آکرو اوسے ویلے کھچّ لَواں جوت، خالی بھانڈے دیاں کرائیا۔ ایسے کر کے گر اوتار پیغمبر ڈردے رہے بہت، اللہ اللہ واپگرؤ واپگرؤ رام رام کہہ کے سیس نوائیا۔ کتے ساڈے اُتے لگ نہ جائے کوئی دوش، بھل نہ لے بھلائییا۔ جتنے گر اوتار پیغمبر ہوئے رات نوں بُلان اُتے ہتھ رکھ کے رہندے رہے خاموش، آسن ایہو رہے لگائیا۔ نہ کیسے دا بنک دوار نہ رہیا کوٹ، کوئی کوٹ گئے پھیریاں پائیا۔ اک دو جے نوں سارے گئے ٹوک، نام دا ٹکڑا دے کے سارے دتے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ دیوے کہن ساڈی بوجھن والی لو، سدا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتو تسیں سُنو اوس دی سو، جو سوہنگ روپ سہائیا۔ جو تھانڈے جوگا گیا ہو، حُکم نال ملائییا۔ جے تسیں ہو جاوو نرموہ، پھر وی نہ کدے بھلائییا۔ جس دا بوٹا لیا ہو، بیج اُپر پھل لگائیا۔ جتنے نہ اک تے نہ دو، دوہاں دا ایکا نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ تن مُکھیا کہے گرمکھو کر نہ لَو غصّہ، مین سچ دیاں سُنائیا۔ ویکھو وشن برہما شو دا اکو گچھا، تتے مل کے ساری سریشٹی رہے چلائییا۔ من جمن دا انہاں نوں نہیں کوئی دُکھا، کوئی اُبائے کوئی سنگھارے اپنی اپنی سیو کھائیا۔ جے تسیں چاہو ساچا سُکھا، سُکھمن دا کھپڑا لَو چھڈائیا۔ اکو پرہہ دا نام لَو سُکا، جگت لازما مایا ممتا نال رلائییا۔ پچھے بھاویں کیسے دا تیر نہیں لگا تے تھانڈا سہجے لگ گیا ٹکا، اپنا گیڑا لَو گِڑائیا۔ وشن برہما شو کہن او تھانڈا ویلا اوہ دُکھا، جس دُکھاؤ دا گر اوتار پیغمبر راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔ دِپیک کہن کی سارے بنوگے ترے مُکھی، مُکھوں دیو جنائیا۔ پہلا واک اسیں جنم نہیں لینا پھیر کککھیں، مات گربھ کدے نہ آئیا۔ (دو جاک واک) چوراسی وچ نہیں ہونا دُکھی، انڈج جیرج اُتبھج سیئج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیجا پچن پرہہ دی گود وچ رہنا سُکھی، جس گھر اکو وجے ودھائیا۔ ایہ منگ منی سنگھ نے اُنگلی نال لکھ کے

تے منگی سی بڑکھیں، مستوانا دئے گواہیا۔ آپ لیٹ کے پٹھ پٹھی، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ کہا، اے پرہو اپنیاں بھگتاں توں کدے نہ واڑیں وچ ترکٹی، ترکٹی توں آگے سدھا اپنا راہ وکھائیا۔ جیہڑی لو ماتا دے گریہ توں باہر آ کے چھٹی، اوہو پھیر لینی بندھائیا۔ تیرے کول کیہڑی تڑٹی، خالی بھنڈارے دینے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیوے کہن ساڈی سمجھیو نہ کھئے دیوالی، دیوالا سب دا کڈھ وکھائیا۔ اسان ویکھنا کھیل حالی، ماضی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ جن بھگتو اپنی کر لو بحالی، ہڑ جنم نہ آئیا۔ وشن برہما شو چل کے آگے مارن تالی، اپنا تال وجائیا۔ آگے کیسے دی رہن نہیں دینی کوئی دلالی، ٹکیاں والا ہٹ نہ کھئے وکھائیا۔ شرع دی رہے نہ کھئے غلامی، غلام نفر گرمکھ نہ کھئے اکھوائیا۔ جن بھگتو تھادی منظور ہوئی سلامی، جس نوں سلام اسلام علیکم عیسیٰ موسیٰ محمد سارے رہے سُنائیا۔ تھادی کتن آیا بدنامی، بدیاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تھادا مالک اک انامی، جو انعام وچ اپنا پیغام رہیا سُنائیا۔ دے کے دھرم نشانی، نشانہ رہیا جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیکھ دیا سب دا ڈگمگائیا۔

باؤن آہ پچھلا لے لا کتورا، کٹیا دے لکن والے جس نے دتے بھلائییا۔ بل دا پکوان سی تھوڑا، جس وچ دہی نظر نہ آئیا۔ جس طرح ددھ دہی دا روپ اک تے وکھرا جوڑا، بھگت بھگوان اپنی کھیل رکھائیا۔ تین جگ وچ اٹکدا رہیا روڑا، گر اتار پیغمبر اپنی اپنی کتھا گئے سُنائیا۔ سسے اُتے تڑبھدا رہیا ہوڑا، نرگن سرگن حکم سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دہی کہے باؤن کچھ ہس کے گیا دس، مسخرہ روپ وٹائیا۔ جس ویلے ساریاں جگاک دی ہو گئی بس، دانی رہن کھئے نہ پائیا۔ چکرورتی ہونے بھٹھ، سپس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے اکتھ، سادھ سنت نہ کھئے وڈیائیا۔ بھنڈارے والا رہیا کوئی نہ ہٹ، سچ وست نہ کھئے وکائیا۔ من نے سادھواں دے بھانڈے اندروں لینے چٹ، سوان وانگ صاف دینے کرائیا۔ سب نے کھانا کٹ وچھ، بڈھی بیک نہ کھئے بنائیا۔ او پرہو تیری دھار برہم ددھ وانگوں جائے پھٹ، کھٹا مٹھا سواد بنائیا۔ تیرا نام کیسے نہیں لینا رٹ، رٹیاں وچ لوکائیا۔ بل نے کہا ایہہ کون مارے سٹ، اندرے اندر بلائییا۔ باؤن کہا ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جس دا بھيو کھئے نہ پائیا۔ انت اوہو ہووے پرگٹ، جو پرگنے رہیا پرگٹائیا۔

سب دا لیکھا ویکھے سچ، جُگ چوکرئی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے گھلائیآ۔ باؤن کہا بل تیرے دوارے نہیں دہی دی پھٹی، مین پھٹکل ویکھی لوکائیآ۔ کلجگ انت پریت ویکھی ٹٹی، ٹٹیاں نہ کھئے جڑائیآ۔ گانا بدھا نہ کیسے گئیں، سگن سچ نہ کھئے منائیآ۔ انتر لو رہے نہ رچی، رچنا کوڑ ہووے لوکائیآ۔ آتما رہے کوئی نہ سچی، کیوں سچی آتما من دے اولے بہہ کے اکھ شرمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیآ۔ باؤن کہا انتر وچار، وچرن دی لوڑ رہی نہ رائیآ۔ کواری کنیا گھر بھنڈار، سوا سیر دہی نظری آئیآ۔ جس دا کلجگ انت ہونا وبار، بھنڈارا دینا بھرائیآ۔ جس ویلے جیو تن چھڈے وچ سنسار، انت سارے دہی نال اُس دا اشنان دین کرائیآ۔ اوہ دہی دُرمت میل نہ سکے اُتار، پاپاں پار نہ کھئے کرائیآ۔ باؤن کہا ایہہ کرپا کرے آپ نرنکار، نرویر اپنا پھیرا پائیآ۔ سوا سیر نال اِکے وار سارے بھگت دئے نھال، مرن توں پچھوں مُڑ کے نھاون دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ مریاں توں پھیر لئے جوال، آتما پرماٹما وچ ملائیآ۔ نالے گرو نالے شبد نالے دلال نالے اکال، پرتپالک ہو کے سیو کھائیآ۔ بنا اکھاں توں سب توں لئے بہال، جُگ جنم کے وچھڑے اپنے جوڑ جڑائیآ۔ بغلی پھڑ کے بنے نہ کدے کنگال، بغلیاں سب دیاں دئے بھرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائیآ۔ دہی کہے باؤن مینوں یاد آئی بولی، انبولت دتی سنائیآ۔ ستجگ دی وچھڑی کلجگ وچ اوہو کنیا بھگتاں دی بنی وچولی، گُردرشن درشن گر کا پائیآ۔ پرہو دی کھیل بڑی آہستہ تے بڑی ہوئی، تِن جُگ اکھ نہ کھئے اُٹھائیآ۔ دہی کہے میرا حساب ویکھ لو تے گُرمکھو ایویں چھیتی نہ پاؤ روئی، ویلے نال سب کچھ دئے کرائیآ۔ ایہنوں تھادے نالوں توئی، توالے توالے اپنی کھیل وکھائیآ۔ تھادے نالوں بہتی رووے دھوئی، دھرنی کوک کوک سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ وکھائیآ۔ دہی کہے مینوں کیوں کہا سیر سوا، سوا یا دتا بنائیآ۔ بھگتو آگے جُگ چلنا نواں، تویں ریت وکھائیآ۔ سب دا بدل دینا سماں، سمجھ دینی سمجھائیآ۔ مین سچ سچ کہواں، سُنپھڑا اِک سنائیآ۔ مینوں خوشی ستجگ دی منگ منگی تے کلجگ انت بھگتاں وچ بہواں، ایہہ پرہ دی بے پرواہیا۔ مین تِن جُگ کیتا نہیں کوئی طمع، سوا دا سیر سوا سیر پھیر تھادے آگے آئیآ۔ تھادّا اچ توں چُکیا غما، آون جاون دتا کھائیآ۔ بے شک وشن برہما شو دی بُجھ جائے شمع، تھادّا دیاگل نہ کھئے کرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھادّا بھنڈارا تِن جُگ سانہہ کے رکھیا بھگتو تھانوں دینا

ورتائیا۔ ویکھ لو پرہہ نے کیتا نہیں کوئی لالچ، اُنکلی مُکھ نہ کھتے چُھہائیا۔ تہاڈا حصّہ پُورا تے پُورا ویکھو خالص، رلا اور نہ کھتے رلائییا۔ پچھلے جنم دی بچی کلجگ اتم ثالث، ثالثی بالکاں وچ رکھائیا۔ مقروض کدے نہ کرے آلس، قرضہ تہاڈا رہیا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب نوں پار کرائے بنا سفارش، بھگتاں توں وڈا سفارش کرن والا نظر کھتے نہ آئییا۔

بالمیک دی مر گئی گاں، ویراگی ہو کے دھیان لگائیا۔ اوس نے مری اُتے کیتی چھان، پلا دتا پائیا۔ اونے چر نوں آگئی اُس دی ماں، ویکھ کے دئے دہائیا۔ اودھروں اُدا آگیا کاں، تھونگا سر وچ ٹکائیا۔ لا کے اپنا داء، بھجیاں واہو داہیا۔ اُس نے کیتا باہا، ہوکر دتی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ بالمیک دی ماں آئی نیڑے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ گاں دوالے دے کے تن گیڑے، نیناں نیر وہائیا۔ بالمیک نال کرے جھیڑے، تیری بھگتی کم کیسے نہ آئییا۔ نیج جَمیا تُوں روڑھ دتے ساڈے بیڑے، گو ماتا دتی سوائیا۔ اونے چر نوں کاں دے کے آگیا گیڑے، تھونگا ماتا سر وچ ٹکائیا۔ اوہ کر کے وڈے جیرے، دُکھ اپنے اندر دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ مائی کہے وے بالمیکو، مُکی زور نال لگائیا۔ تینوں سیخاں نال سیخوں، اکھاں لال کڈھ ڈرائیا۔ تُوں بڑا بنیا میسو، چُپ وٹّ کے اکھ شرمائیا۔ اونے چر نوں اوتھ آگیا جگدیشو، براہمن بن کے پھیرا پائیا۔ بٹوارے کی تہاڈی ریتو، چل گاں دئیے دفنائیا۔ اگوں ماں دی نکلی چیکو، رو رو دتا سُنائیا۔ ایہنوں موئی نوں کپڑا گھسیٹو، اپنا زور ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھيو گھلائییا۔ براہمن کہے بالمیک لئیے کھچ، اپنا بل ودھائیا۔ دوویں وڑ گئے چوہ ٹنگاں دے وچ، گھر دو دو بندھائیا۔ اونے چر نوں بالمیک نوں آگئی چھک، زور نال لگائیا۔ اونے چر نوں اک پھردا آگیا رچھ، کالا رنگ رنگائیا۔ بالمیک دی ماتا اندر آئی اچھ، منسا اک ودھائیا۔ جے براہمن کچھ مینوں دیوے لکھ، نال قلم شاہیا۔ میرا دُکھڑا دئے نچھ، مہر نظر اٹھائیا۔ اندروں کاغذ لے آئی سوا گٹھ، نو اُنکل چوڑا سوبھا پائیا۔ رکھ کے بالمیک دی پٹھ، سہج نال سُنائیا۔ پنڈتا ساڈے نال کر بت، ساڈی گاں دے جوائیا۔ میرے اندر پیندی کھچ، کوئی ہلونا رہیا لگائیا۔ جس دی سیوا کردی ساں نت، اج ہو چلی جدائیا۔ دوہتھڑ مار کے پئی پٹّ، کوک کوک سُنائیا۔ بالمیک نے

پھڑ کے اک اٹ، ہتھ اُتے رکھائیا۔ جاں ویکھیا اوہدے تھلیوں نکلی اک چٹ، جس دے اُتے لکھیا لیکھ توں میرا مین تیرا دوجا نظر کھتے نہ آئیا۔ اس توں گو دے اُتے سٹ، سٹابازی لے لگائیا۔ پھیر براہمن ول لا ٹک، ٹک ٹکی اک بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ اونے چر توں کاں آیا چگر لا، اپنا پھیرا پائیا۔ تیجا تھونگا دتا لا، چنج زور نال گھبھائیا۔ رو کے کہا بالمیک دی ماں، پچیا مینوں لے پچائیا۔ براہمن کہا نانہ، ہتھ نہ کھتے چھبھائیا۔ بالمیک نینویں لئی پا، ماں ول نہ مؤل تکائیا۔ اوس دوہتھڑ دتی لا، زور نال ٹکائیا۔ نالے میری گاں جوا، نالے میرا دکھ وندائیا۔ دوہاں دی براہمن پھڑ لئی بانہ، سہج نال سمجھائیا۔ مستک نال متھ لو لگا، ماں پتر جوڑ دتا جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل کھلائییا۔ براہمن نے دوہاں دے جوڑے سر، سر اُپر ہتھ رکھائیا۔ ساچا دسیا پر، پریم بے پرواہیا۔ جو وسیا گھر تھر، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ نرویر سدا نر، نراکار نور رُشنائیا۔ جس لیکھا پچھلا چر، چری وچھنے رہیا وکھائیا۔ اُلٹا گیڑا رہیا گڑ، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ براہمن کہا ماں پُت متھ اُتے رکھو ہتھ، ہتھیلی نال دبائیا۔ اوسے ویلے دونوں دی اندرون کھلی اکھ، نور جوت جوت رُشنائیا۔ بچن دتا سچ، حُکم اک سُنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ تریتا دوپر جانا نس، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ جس کاں نے ماتا تینوں ماری سٹ، تن وار اپنی چنج لگائیا۔ اس دا تن جنم دا آگے لیکھا دیواں گھت، ناتا لوکات جڑائیا۔ اس نے راجا بننا سمرتھ، اپنا بل دھرائیا۔ پُرکھ اکال نرگن سورپیر سٹ دُلارا کرنا پرگٹ، جودھا گوبند اک اکھوائیا۔ دوہاں دا مُقابلہ ویکھنا ڈٹ، وچ اپنا پڑدا پائیا۔ ست ظلم دا سانجھا کر کے ہٹ، اکے دھرتی دینا ٹکائیا۔ اللہ واپگرُو پا کے وٹ، دوویں دینے لڑائیا۔ ایہہ کھیل ہونا اکتھ، جس دی سمجھ نہ کھتے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ براہمن کہا ایہہ ہونا شاہ اورنگا، اور کی اور کھیل کھلائییا۔ گوبند دے ہتھ پھڑاؤنا مردنگا، پرہ دی بے پرواہیا۔ دوہاں دا ہونا جنگا، سورپیر اکھوائیا۔ ایس کاں دا تتان چنجاں والا ڈنگا، تتان جنان ویکھ وکھائیا۔ ایہہ پرہ دی ساچی وندا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس بھگت دی ماں نال کیتا دنگا، دکھ وچ دکھ پُچائیا۔ اس توں ہور سورماں کپھڑا چنگا، جیہڑا چنگیاں نال کرے لڑائیا۔ اس توں کلجگ دی چوٹی اُتے ٹنگاں، بودیاں والیاں دیاں بودیاں ہتھ پھڑائیا۔ گوبند دے ہتھ پھڑا کے

ڈنڈا، ویکھاں خُوب لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھيو کھلائیا۔ کان بن گیا اؤرنکزیب، زیو زینت سوہا پائیا۔ گوہند بھر کے دُھر دی جیب، نام خزانہ لے کے آئی۔ دوہاں نوں حُکمے نال دتا بھیج، حُکم وچ وڈیائیا۔ پرمتا دوہاں دا سا جھ تے اندروں وکھری سیج، سُکھ دُکھ وچ بھگتائیا۔ انت گوہند نے لکھیا لیکھ، اؤرنکے دتا سمجھائیا۔ ہُن چھڈنا پئے دیس، کوڑی جگت شاہیا۔ حُکم اک نریش، تینوں دیواں سُنائیا۔ تیری آتما ہووے پیش، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم سُنائیا۔ گوہند کِہا نزونہ نہ رنگے - - - -

- - - - - زرے زور، ہمدے ثنا توفیقے خُدا دیوے عذاب، جلاوطنے بے وطنے خاتائے خط، کاگوں کے کاگ کاگوں کے کاگ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان بیٹھ سچّی محراب۔ سُنی آواز اؤرنکے، پن کتاں اندری آئی۔ کون وجائے مردنگے، کون رہیا سمجھائیا۔ جان تکیا قرآن شریف بئی ٹنگے، ساہمنے سوہا پائیا۔ اوہ وی نہیں لگدے چنگے، جس ویلے جم رہے ڈرائیا۔ جان ویکھیا گوہند دسیا کنڈھے، جو بھوجل پار کرائیا۔ اوس ویلے کِہا اے بندگی والے بندے، بندنا سیس نوائیا۔ مین کاگ نے کیتے کم گندے، پھر کیوں کاگ کاگاں وچ ملائی۔ گوہند کِہا اپنے سینے رکھ ٹھنڈے، حوصلہ اک ودھائیا۔ سچ دس کے مارے پنڈے، کنے ہندو مُسلم دتے بنائیا۔ کتھے محمد جیہڑا تئی تیری گنڈھے، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ ذرا اکھیں میٹ دھیان دھر تینوں نظری آون اوہ بندے، جو بالمیک تیرا ویکھے اندھیرا تاریک، لاشریک نال مل کے اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کار کھائیا۔ گوہند کِہا اؤرنکے سوللے سلد عید نامے مدھ قدیمے ید سد اکو اک سُنائیا۔ ہُن ضرور بننا پئے کگ، زلنا پئے جگ، پھر وی تیرا وچولا پُرکھ اکال لیاواں سد، تیرے مقبرے اُتے تیرا پورا کرا دیاں حج، حُجرہ تیرا اک سہائیا۔ پن چشمدید توں میرا درشن کر لے رَج، آگے ضرور چھٹکارا کراواں جگ، بالمیک نوں لیاواں سد، جس دی ماں دے پچھے تینوں ملی سزائیا۔ پال سنگھ ایہنوں اُنگلاں وچ ٹنگ، ایہنوں گوہند چاڑھے رنگ، آگے بخشے سنگ، جتھے بھکھ رہے نہ ننگ، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ پچھلا قول اقرار کیتا نہیں ہون دتا بھنگ، ویکھو ماریا بنا جنگ، نیشا نے اوسے

نال لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنے سب دے پور کرائیا۔ نو نو دا نو جیکارا، ڈھولا بے پرواہیا۔ نو دوار توں پار کنارہ، صاحب ستگر آپ کرائیا۔ نو جنم دا پورب ادھارا، پچھلا جھولی پائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ دا انت سہارا، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جن بھگت بہائے اُس دوارا، جس دا دروازہ بند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ نو نو نو، تتاں میل نہ کھئے ملائیا۔ جو آیا سو دے جاگیا تے رات نوں ضرور گیا سوں، گر اوتار پیغمبر کھرائیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پرہ نوں یاد کردے رہے کیوں اوہناں دے اندر اپنے ملن دا رکھیا گوں، اسے لالچ وچ دوس رین دھیائیا۔ اپنی لوڑ نوں کھندے رہے ساڈا پتا ساڈا ماؤں، جے ایہ نہ کھندے تے سر ہتھ کون ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ وکھائیا۔ نو نو نو سارے لکھ کے گئے انک، نو تک ہندسا اکو نظری آئیا۔ اس توں آگے کیوں اک تے صفر دا بن گیا بنک، ایہ گل نہ کیسے سمجھائیا۔ قلم شاہی نال لکھ کے بہار ٹنک، وزناں وچ ٹکائیا۔ رام کرشن اللہ واپگر و جا کے ڈنک، ڈور و سارے گئے کھڑکائیا۔ پورا کیسے نہیں میٹیا شنک، جے شنکا مٹ جاندا پھر پرہ دا ناں کیوں گئے بدلایا۔ کیسے مکی تے کھادھا باجرہ کیسے کھادھی کنک، چپاتی روٹی دال نال ملائیا۔ بنا پرہو توں کوئی آن کے بیٹھا نہ کدے اٹنک، آسا ترشنا توں باہر ڈیرہ لائیا۔ اج دی رات ایہ وی واسطہ پا کے سینا دے نال مل کے منگی سی جنک، او رام دے رام بنا تیرے بھگتاں دا بہار نہ کھئے اُٹھائیا۔ جنک نے کت پھڑکے متھا رگر کے کہا انیک تیرے ہونے سنت، بنا کنت سوہا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ہو جاؤ حاضر، حضورِ یو حضور رہیا سُنائیا۔ چار جگ دے بنے رہے تاجر، وپاری سوہنے نظری آئیا۔ پرہ دا نام چھوٹے چھوٹے حصیاں وچ وچیا بنا کے مولی گاجر، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ کیوں نہیں وکھایا وچ کایا گاگر، ایہو جہی ٹیڈھی بنک ٹسیں نہ پار کرائیا۔ کیوں بنے بہادر، سور پیر اکھوائیا۔ جس ویلے میں اپنے بھگت نوں جگ جگ سدھا دیندا رہیا آرڈر، اوہ دین دئی نوں چھڈ کے سدھا میرے وچ سائیا۔ میرے بھگت جنہاں نوں میں درشن دتا اوہ چار جگ اجاگر، تہاڈا سیوک نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن توں گہر گمبہر وڈا ساگر، اسیں تیری بوند تیرے وچوں نکل کے تیرے وچ سائیا۔ پُرکھ اکال کہے پچھو شاباس ہُن سوں جاؤ آگے تان کے چٹی چادر، تہاڈی لوکيات لوڑ رہے نہ رائیا۔ یاد کرو جس ویلے

نانک نے شاہی بخشی سی بابر، واسطہ میرے آگے پائیا۔ میں سمجھ کے سُت قابل، گوبند اک پرگنائیا۔ کر کے انصاف عدل بن کے عادل، لہنا دتا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ وکھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کہے میں ٹیڈھی ڈنڈی، ڈنڈوت کرن والیاں پار نہ کھئے کرائیا۔ جے پرہو میں نہ ہندی تیرے دوارے تے سادھاں دی لگ جاندی منڈی، سارے بہندے دھونیاں تائیا۔ میں اپنے وچ پھسا لَندی پکھنڈی، آگے راہ نہ کھئے وکھائیا۔ جے کوئی کہے ایتھوں چنگی ایتھوں گندی، آگوں کڈھ کے دندی ہین ہین کر کے سارے دیواں ڈرائیا۔ سچ پُچھیں مینوں اک بھ۔ آوے گوبند کولوں چنڈی، جیہڑی چنڈالان کرے صفائیا۔ ایہ منگ نیناں دیوی اُتے اوس نے سی منگی، کلغی توڑا لا کے اُنگل کَن وچ ٹکائیا۔ پرہو تیرا سُت ڈلارا اِکو شبد بڑا جنگی، جنگ جو بہادر دو جہان اکھوائیا۔ تیرے بھگتاں نوں آگے میں آؤن نہیں دیندا تنگی، دُکھ سُکھ وچ بدلایا۔ میری کٹار رہی ننگی، جس دا بیان نہ کھئے وکھائیا۔ وعدہ کر قول کر اقرار کر عہد کر میں سدا بناں تیرا سنگی، دُھر دا سنگ نیہائیا۔ جن بھگتاں توڑاں خانہ بندی، بندگی اک سُنائیا۔ گوبند کہا پرہو مینوں آس جاپدا جویں کلجگ سنتاں دے اندر ہونی خانہ جنگی، دوس رین کرن لڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دینا وکھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ دی ونگی ٹیڈھی کہے سوٹی، سوہنا حُکم سُنائیا۔ جن بھگتو میں روندی ٹیڈھی بنک کیوں تھائے اندر پرہو چڑھ گیا اپنی چوٹی، چوٹ اپنا نام لگائیا۔ سب دی دُرمت میل جائے دھوتی، پت پت پُنت کرائیا۔ کیسے دی مت رہے نہ ہوچھی، دیوے مان وڈیائیا۔ خبردار کیسے پڑھی پوتھی، بے خبراں رہیا اُٹھایا۔ جیہڑی کتھا کہانی چار جگ گُر اوتار پیغمبر کیسے نہیں سوچی، بنا سوچیاں تھانوں دتی سمجھایا۔ سچ دوار دی دے کے سوچھی، سُتیاں لیا اُٹھایا۔ گُرمکھ سوانی کدے نہ ہووے کملی کوچھی، نار سُہاگن سچکھنڈ دوارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساڈھے تِن ہتھ سب دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ سوٹی کہے ویکھو میرے ول، ولولے سب نوں رہی وکھائیا۔ سرِشٹ سبائی نال کر کے چھل، اچھل چھل رہیا کمائیا۔ جن بھگتاں دوارا انتر مل، ملین صاف کرائیا۔ تھادی خاطر آیا چل، نہچل پھیرا پائیا۔ انتر گیا رل، نور نور وچ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ گُرمکھ دا سر رہے کدے نہ ننگا، غریباں اُتے پڑدا پائیا۔ جیہڑی شنکر دی دھار گنگا، سب دے انتر دتی وہایا۔ اِکو گھاٹ پت اِکو کنڈھا،

سب دا دتا بنائیا۔ جس دا امرت جل ٹھنڈا، اگن جیٹھ نہ کھتے تپائیا۔ پریم پریتی چاڑھے رنگا، کسنبھڑا رُوپ نہ کھتے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ننگا سر تے گھلڑے کیس، سوہنا ویس وٹائیا۔ ایہہ پریم کیتا دس دسمیش، پُری اند وچی ودھائیا۔ اک گھڑے وچ کر کے چھیک، موری وچوں اُنگل لنگھائیا۔ پرکاش پا کے اپنا تیج، جوت دتی چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ چڑھائیا۔ گوبند گھڑے وچ کڈھی موری، ساڈھے تِن ہتھ اُچی دتی رکھائیا۔ رات سب توں کر کے چوری، پنجاں غریباں لیا اٹھائیا۔ او تہانوں وست دیواں تھوڑی تھوڑی، چھوٹیاں نوں وڈیاں نال ملائیا۔ جس ویلے میری اکال نال بنی جوڑی، جوڑا جُڑ کے پھیرا پائیا۔ ساچے نام دی لا کے پوڑی، ہرجن ویکھاں تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ موری وچ وہائی جل دھار، پانی پانی وچوں بدلائیا۔ ہس کے کہا نال پیار، پرہو تیری بے پرواہیا۔ جے ایسے طرہ اتوں ملیں آن، وہن تھلے ولّ وہائیا۔ پھیر بھگتاں دی منزل ہوئے آسان، جنہاں دے اندر وڑ کے اپنا بھيو کھلایا۔ جے تینوں لبھن جان وچ جنگل بیابان، ٹلے پریت پھول پھولایا۔ اوتھے ملے نہ تیرا نشان، بن تیری کِرپا تیرا گھر نہ کھتے دکھایا۔ ابناشی کرتے کیتا پروان، سندیشہ گوبند دتا درڑائیا۔ جس ویلے آواں بن کے والی دو جہان، بھگت سہیلے سہجے لَواں ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ ناما کہے بھری کٹوری دُدھ، ٹھاگر بھوگ لگائیا۔ اگلی آوے سُدھ، پڑدا دے چکائیا۔ تینوں لَواں بُجھ، اپنا بھيو کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دکھایا۔ ٹھاگر کہا سُن نامے، سچ سندیش سُنائیا۔ کراں کھیل اپنے بدل کے جامے، بہتر رُوپ دھرائیا۔ کرشن نے محل بنائے سُدھے، میں تیری چھپر چھنّ چھپایا۔ چھڈاں پینے کھانے، مُفت بھجّاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ نامے کہا توں باڈھی بڑا سوہنا ترکھان، پرہو نظری آئیا۔ سچکھنڈ دا بھگوان، پہلا کٹورا تینوں سچکھنڈ بھیٹ چڑھایا۔ پھیر آویں وچ جہان، نرگن سرگن رُوپ دھرائیا۔ ایہہ بھگتاں دا دان، میں تیری جھولی پائیا۔ تیجا ہور سُن فرمان، تینوں دیاں سُنائیا۔ جس ویلے پھیر جاویں اُتے اسمان، آہ تیجا کٹورا نال لے کے جائیں چائیں چائیا۔ اگوں ہس کے کہا مہربان، نامے ایہہ کی کھیل بنائیا۔ نامے کہا توں بھگتاں دا مہان، بھگت چاہندے تینوں اوتھے ایتھے ایتھے اوتھے سدا دبیئے رجائیا۔ پر ایہو دُکھ ساڈے کول کوئی دین

والا نہیں دان، سارے تیرے منگتے نظری آئیا۔ جے تُوں کرپا کریں سِری بھگوان، مہر نظر اٹھائیا۔ جس ویلے آویں وچ جہان، اپنا پھیرا پائیا۔ پھر بھگتاں لئی سب توں وکھرا لے کے آویں دان، جیہڑا تئاں لوکاں وچ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔

محمد نبی بناک رسول، رسول اللہ رہیا جنائیا۔ کِس تُوں کرنا قبول، کعبہ کہ کعبے دا مالک لینا منائیا۔ کیہڑا مننا دستور، دست ملاؤنا کہ درشن کرنا نور الایہیا۔ اکو شکرئے وچ ہونا مشکور، کِس مُشکل وچ دھیان لگائیا۔ ذرا نگاہ مار ویکھ دُور، ڈراڈی اکھ کھلائییا۔ سولی چڑھدا ویکھ منصور، تبریز کھل لہائیا۔ محمد کپا مینوں منظور، منظوری وچ سیس جھکائیا۔ میں تیرا بردا مزدور، چاکر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ محمد کیہڑی کریں عبادت، اول دے جنائیا۔ محمد کپا جیہڑی پاویں عادت، اوہو راہ وکھائیا۔ جیہڑا بناویں طالب، اوہو کران پڑھائیا۔ تُوں صاحب اکو مالک، تیری بے پرواہیا۔ میں ننھا تیرا بالک، نور وچ رُشنائیا۔ مینوں آیں دِسدا صدی چوڈھویں سب دے متھے لگنی کالکھ، ٹکا صاف نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے کھلائییا۔ محمد آہ لے بنھ لا مؤلی تند، تینوں دیاں سمجھائیا۔ اوناں چر تیرا چمکدا رہے چند، لوکات ہونے رُشنائیا۔ جس ویلے امام بن کے آواں تے ساریاں دا لیکھا ہو جائے بند، پچھلی بندگی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سب دی بدل دیواں کنڈ، مکھ مکھ نالوں بھوائیا۔ اک سناواں چھند، دُھر دا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا لاییا۔ محمد کپا اوہ کیہڑا ویلا ہووے جگت، سچ دینا درسائیا۔ پروردگار کپا جس ویلے سب دی کھچاں شکت، طاقت رہن کھئے نہ پائیا۔ نور الایہی ہو کے آواں فرش، عرش ویکھ وکھائیا۔ صوفیاں اُتے کران ترس، بھگتاں نال ملائییا۔ محمد تیری میری پکی ہو گئی شرط، تیرے والا گانا پھیر بھگتاں دیواں بندھائیا۔ اللہ اپنیاں بندیاں وچ کدے نہ پاوے فرق، فرقیداری دیاں گوائیا۔ ہُن مغرب تے پھیر شرق، مشرق مُصطفا سارے ویکھ وکھائیا۔ سب دی مان وڈیائی ہونی غرق، غروب آفتاب کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، اللہ دا مؤلی تند، محمد سدا بخشنند، بخشش وچ

رکھشش، رحمت اپنے نال رکھائیا۔ آبرہے ویکھ اپنی کولی، گول پُھل رہے مُرُجھائیا۔ سب دی سُکن لگی بوئی، جوہڑ تالاب رہے گُراٹیا۔ چارے کھانی پاوے روئی، رو رو نیر وہائیا۔ دھیرج ملے نہ کھئے دھوئی، دھرنی دئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا پڑدا رہیا چُکائیا۔ کولی کہے جس ویلے محمد نے پہلے پڑھی کلام، کلمہ اندرے اندر سُن کے خوشی منائیا۔ حق دا جانیا پیغام، آواز اک الاٹیا۔ تکیا ولّ اسمان، اکھاں اگھ اٹھائیا۔ بدلدا ویکھیا نظام، دو جہان ڈہائیا۔ جھگڑا پیا اسلام، اصل وصل نہ کھئے کرائیا۔ بردے ہیئے حیران، غلام بھجنّ واپو داہیا۔ خُدا کہا محمد اپنی کایا کولی وچ میری کر پہچان، جس وچ اپنے پریم دا پُھل ائمل دتا ٹکائیا۔ محمد کر کے سلام، سجدے وچ سیس دتا نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر نال ترائیا۔ کولی کہے میرا سب تون چھوٹا رقبہ، عرض طُول سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مین وساواں کایا دے اندر اک قصبہ، سب کچھ اوسے وچ ٹکائیا۔ میرے وچ وڈا گن تے وڈا وصفا، قابلیت وچ وڈی نظری آٹیا۔ بھگتو سنتو گُرمکھو گُرسکھو پرہ توں اپنے نام ورتاؤن دا بڑا صرفہ، گُراوتار پیغمبراں توں نیکی جہی کولی دا جام پیاٹیا۔ اگے پا کے اپنے نام دا پرچہ، پراچین دے وچھڑیاں تون سوال رہیا کڈھائیا۔ کیسے توں ستجگ کیسے توں تریتا کیسے توں دوپر کیسے توں کلجگ کیسے توں چوڈاں صدیاں دا دتا خرچہ، اگوں خالی سارے دتے کرائیا۔ سچکھنڈ وچ سارے بہے کے کردے چرچا، چرچاں وچ نظر کھئے نہ آٹیا۔ کھوڑے کیہو جیہڑا چڑھنا اگے برسا، ساڈی برسی بھلے جگت لوکائیا۔ اوہ ویکھو بھگتاں دے اُتے کیہڑی کردا ورشا، کون میگھ ورسائیا۔ گوہند کہا خبردار ایہہ اوہ جیہڑے وچھڑے سرسا، گُراوتار پیغمبر اگھ نہ کھئے اٹھائیا۔ میرے کول سب دیاں فرداں، جُگ جنم دے وچھڑے لوں اٹھائیا۔ میرے کول وچھوڑے دیاں درداں، برہوں والے لوں جگائیا۔ جنہاں دیاں جنم دیاں عرضاں، اوہناں ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ کولی کہے مین ویکھاں کائنات، دین دُئی پھول پھولائیا۔ بنا میرے کیسے توں پرہ کرے نہ کچھ عنایت، وست جھولی نہ کھئے ٹکائیا۔ چار جُگ مین سب دی کردی ربی حمایت، ہمساجن ہو کے سیو کماٹیا۔ جن بھگتو ہُن پتہ نہیں شاید، پرہ اپنی ربی دتی بدلائیا۔ اج توں مین چھوٹی پیالی ہو گئی غائب، جنان چاہے تہانوں امرت رس دئے پیاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ چڑھائیا۔

جُگ پھردیاں پھردیاں آگیا اوہ ٹکانا، جس دے ٹکے سارے رہے لگائیا۔ لہدیاں لہدیاں مل گیا اوہ گھرانہ، جتھے گھراں دی ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ چڑھدیاں چڑھدیاں مل گیا اوہ بانا، جو دو جہان اپنے ہیٹھ دباٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو رُوداس دی اوہ بُولی، جو چمڑیاں رنگ رنگائیا۔ جتھے پریم دی ہووے ہُنی، نیم دا بھو کھلاٹیا۔ سب دی لیکھے لگ جائے آؤنی، دُرمت میل دھوائیا۔ کایا اندر ہو جائے راؤنی، امرت جل کرے سِنچائیا۔ منسا پوری ہووے بھاؤنی، بھاونا اپنے رنگ رنگائیا۔ جس نے اُجڑی بستی سب دی وساؤنی، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ کلجگ رین نہ رہے ڈراؤنی، سَتجگ ساچا چند چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ رُوداس بُولی پرہ دا تالاب، تارنہار اک اکھوائیا۔ بھگت سہیلے پُھل اوہ گلاب، جیہڑا گل آپ کھلاٹیا۔ جتھے نانک دی وجے رباب، پن تال سُر سُنائیا۔ کھیل سچّی جناب، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ ارجن دی کِتاب، کُتبخانیاں باہر ٹکائیا۔ دُدھ دی جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے در دیوے وڈیائیا۔ بُولی کہے میرے پانی دا نہیں کوئی ناپ، پیمانہ نظر کھتے نہ آتیا۔ میرے اندرے کوٹ اُترن پاپ، پاپاں کراں صفائیا۔ میں سدا سُندی اِکو دا جاپ، جو سوہنگ ڈھولا گائیا۔ انت سب نوں جاواں آکھ، سندیشہ اک الاہیا۔ چار جُگ دے پورے ہونے بھوکھت واک، جو بھاکھیا گر اوتار پیغمبر گئے سُنائیا۔ جن بھگت ہوئے نہ کھتے اُداس، غمی وچ غم نہ کھتے بنائیا۔ پرہ دا کھیل تماش، حُکھے اندر حُکم چلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ہون نہ دیوے نراس، نراسا آسا وچ سَمائیا۔

ڈیڑھ روٹی دا کھانا کھادھا، کھا کھا خوشی منائیا۔ ایہہ بھگت بھگوان دا وادھا، اک دا ادھا ادھے دا اک دوباں دا ڈیڑھ سوہیا پائیا۔ گوبند پتا تے پُرکھ اکال دادا، دوباں دا رزق مُک کدے نہ جائیا۔ سدا پریم پیار وچ ہووے سادہ، بُدھی سادی دئے بنائیا۔ دُرمت میل دھووے داغا، دلدریاں دلدریاں گوائیا۔ ایہہ کھانا منگیا سی باؤن کولوں بل راجا، بھگتی وچ بھگت ہو کے دھیان لگائیا۔ حُکم ہویا جس ویلے اپنا بھگت پرگٹاواں دُھر دا صاحب زادہ، ونس بنس اِکو اک بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ ایہہ

روٹی نہیں ڈیڑھ پُھلکا، پھل پھول رہیا مہکائیا۔ پار اُتارا ہووے اوس کُل کا، جس کُل وچ گُرمکھ نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی کدے نہ رُلدا، جوئی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ کیسے سواد نہیں ماننا بل دا، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ سو بھگت جو پرہ دے حُکم اندر تُلدا، نام ترازو اُتے اپنا آپ ٹِکائیا۔ ایہہ بھانڈا بھجنا سب دی کایا چُھ دا، ٹھیکر نظر کھئے نہ آئیا۔ نو سؤ چُرانوے چوکرئی جُگ پچھوں بھگتاں دا دوارا کُھلدا، بھگون ہووے آپ سہائیا۔ جس دا راہ صُح کُل دا، مارگ اِکو اِک پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔

ہر سنگت تیرا پرشاد، پرشادیاں دا لہنا دئے چُکائیا۔ تہاڈا پرہو آد، تُسیں جُگ تے سَتگرُو جُگاد، بنا جُگ توں جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ تُسیں پرہو دے پُتر تُسیں داماد، تے پُتر دھی اِکو رنگ وکھائیا۔ تُسیں اوس دے سنت تُسیں اوس دے سادھ، بنا تہاڈے ناد نہ کتے وجائیا۔ تُسیں سُتے تے تُسیں پئے جاگ، جگاؤن والا تہانوں رہیا اُٹھائیا۔ اِج توں تُسیں نہیں رہے کاگ، کاگوں ہنس بنائیا۔ سرِشٹی وچ تہاڈا جگے چراغ، تیل باقی پرہو آپے وچ ٹِکائیا۔ تُوں میرا مین تیرا ایہو پکا رہے ساک، دوجا ناتا نہ کھئے بنائیا۔ تُسیں بھگت تے پرہو تہاڈا چاک، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ تُسیں آتما تے اوہ تہاڈی تتان والی خاک، اٹھ پھر پڑدا رہیا پائیا۔ جے اِک من لَو بات، باطن ہووے رُشنائیا۔ سارے سمجھو اِک تُوں باپ، دوجی جنم والی نہ کھئے مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔ پرشاد کہے مین سب تُوں کیتا اِکٹھا، پریتی اندر میل ملائیا۔ کیوں تُینکے آگے لگا ٹھٹھا، پرہ تُوں سارے کردے ٹھٹھا، ٹھٹھے دا ٹھاگر نظر کیسے نہ آئیا۔ جے کوئی ویکھے لما اُچا جان کوئی تگے گٹھا، نکیاں توں نکا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس گُر اوتار پیغمبران توں سرِشٹی وچ پوایا رٹا، رٹن وچ اپنا نام سمجھائیا۔ تے جے آد توں انت تک اِکو دس دیندا اپنے نام دا ٹپا، پھیر ٹپی بندی دی لوڑ رہندی نہ رائیا۔ سچکھنڈ بہہ کے گُر اوتار پیغمبران اُتے لوکات رکھدا رہیا چھپا، حُکم وچ ڈرائیا۔ پچی اکھر بنا کے پچی پرکرتی ونڈ ونڈا کے سب توں اخیر چھبیاں بنایا پپا، پپے وچ پورن دتا سہائیا۔ جس نے پھپھا بن سب دا مارنا پھگا، بٹا بکرے کھان والا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھبا ہو کے بھینکر دیوے دھگا، مٹا مچھلیاں جلاں وچ ترائیا۔ جس

نے گر اوتار پیغمبر بیے دا بنا کے یگا، رارا ریل اُتے چڑھائیا۔ آوندے گئے کوئن وار لکھاں، لّا لیکھ دئے سمجھائیا۔ واوا وطن والا بے وطن ہو کے کوئی نہ بنیا پگا، جو آیا سو گیا پندھ مُکائیا۔ ژاڑا کہے ہُن ژاڑ میٹے پرہ بن کے سِدھا جٹا، جٹا جوٹ دھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دی اکھیں پا کے گھٹّا، اپنا کھیل کھلائیا۔ سوال وچ اپنا سمجھایا نہیں کیسے بٹا، اعشاریئے کسر سارے دتے اڈائیا۔ اپنے ناں نوں لگن دیوے کدے نہ وٹّا، وٹاندرے وچ گر اوتار پیغمبر سارے دئے بدلایا۔ سب دا لیکھا کر کے پورا پٹیداری دا پٹّا، صدی چوڈھویں پندھ مُکائیا۔ پرشاد کہے گر مُکھو ضرور تہانوں پالا لگدا ہووگا ٹھگا، سارے لیفاں تلائیاں ولّ ویکھ وکھائیا۔ ایہہ وی وعدہ سی پچھلا پورا پگا، جس کارن پور کرائیا۔ جے تہانوں سردی تے میں پنڈا کر لوں ننگا، ننگا ہو کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پرشاد کہے مینوں دیو ورت، ورتمان ویکھ وکھائیا۔ جے پرہو آئیوں پرت، پترمیشور ہو سہائیا۔ لیکھا چُکا اُتے دھرت، دھرتی دھول دھول تیری اوٹ تکائیا۔ ساریاں دی پوری کر کے شرط، شریعت توں باہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، رحمت وچ کرے ترس، سدا سدا سد سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ★

گوبند کہے پرہ تیری ویکھی رسم، رسیا ہو کے کھوج کھوجائیا۔ سچ سوگند کھادی قسم، اقرار تیرا چیتے آئیا۔ ماٹی خاک ویکھ بھسم، جو بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ نگاہ مار اگے نرے چشم، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے چرن وسن، سیس جگدیس اک جھکائیا۔ حُکمے اندر جُگ چوکرئی نسن، بھجن واہو داہیا۔ دُھر سندیشہ مات دسن، کلمہ نام صفت صلاحیا۔ اتم سب دی پیج آوے رکھن، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گوبند کہے میں ویکھیا تیرا رواج، جُگ چوکرئی بھو کھلائیا۔ سرشٹی درشٹی تکی سماج، ایشٹی ونڈ ونڈائیا۔ پیغمبر تیرے مُحتاج، اوتار جھولیاں ڈاہیا۔ نرگن تیرا کاج، سرگن جوڑ جُڑائیا۔ دو جہاناں سیس دے کیسے نہ تاج، حُکمران حُکم نہ کھئے منائیا۔ کلجگ انت سب دا بیڑا دُبدا دے جہاز، پار کنارہ نہ کھئے وکھائیا۔

اک بینتی کراں آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ بھو کھول بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ ساچا دے کوئی نہ سادھ، سادھنا سِدھ نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا جہوا سارے تینوں رہے آرادھ، ہردے اندر درس کھئے نہ پائیا۔ دین دُنیا ہوئی بے علاج، نام دارو مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گوبند کہے ویکھ اپنی ریتی، جُگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ اتم تیری صدی بیتی، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ میرا لیکھے لا خُون کڈھیا چیچی، چاروں کُنٹ اکھ کھلائییا۔ گر مُکھ بھگت سُپیلے دھرم دی اک باغیچی، باغبان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دُور دُرائے وس نزدیکی، نیرن نیرا نظری آئییا۔ شرع توڑ جگت شریکی، لاشریک اپنی اکھ کھلائییا۔ تیرے وچ اک توفیقی، رحمت سب دے اُتے کھائییا۔ پچھلی بدل سرب تواریکھی، تاریخ اک درڑائییا۔ در درویش منگن بھیکھی، خالی جھولیاں آگے ڈابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائییا۔ گوبند کہے مین تیرا تکیا بوہار، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائییا۔ ساچا دے نہ کھئے مِتر پیار، مایا ممتا موہ بلکائییا۔ سچ سنندیشہ دے اگتی دھار، دُھر دا حُکم اک پرگٹائییا۔ بھوکھتاں والا لیکھا مکے وچ سنسار، سنسے سب دے دُور کرائیا۔ تیری اک سُنے گفتار، دوجا راگ نہ کھئے الائییا۔ در وکھا سچا دربار، نرگن نؤر جوت کر رُشنائییا۔ ہوں مانگت در بھکھار، جگدیس سیس نوائیا۔ تیرا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، بھو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ نانک نرگن تیرے پریم دی وجائے اک ستار، رباب ربی ہتھ اٹھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دینا رنگائییا۔ گوبند کہے تیرا ویکھیا گھاٹ پتن، کنارہ سوہا پائییا۔ جُگ چوکرئی سارے کردے گئے یتن، یتھارتھ تیری سیو کھائییا۔ دُنیا ویکھدے گئے بے وطن، تیرا وطن نظر کسے نہ آئییا۔ دھن بھاگ جے کلجگ اتم آئیوں پیج رکھن، نرگن ہو کے پھیرا پائییا۔ سچ دوار دا دتا بھجن، بندگی اکو اک درسائییا۔ لکھ چوراسی تول کے وزن، بھگت سُپیلے لے اٹھائییا۔ جنہاں دے نیڑ نہ آوے اجل، بھو نہ کھئے رکھائییا۔ اوہناں دی پوری کردے مزل، پینڈا اگلا دے چُکائییا۔ تُوں میرا مین تیرا ساچی گاؤندے غزل، غرض سب دی ویکھ وکھائییا۔ من وکار کوڑی کِریا کردے قتل، نام کھنڈا اک چمکائییا۔ کجھ لیکھا ویکھاں دکھن، ندیڑ، اُدھیڑ چھیڑ جگت والی چھڑائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ دینا رنگائییا۔ گوبند کہے مین ویکھاں تیرا رنگ، رنگ رنگیلا سوہنا بھائییا۔ سچ سُنھجنا تیرا پلنگ، پاربریم نظری آئییا۔ نام ندھان تیرا مردنگ، دو جہان

کرے شنوائیا۔ جُگ چوڑی گئے لنگھ، گر اوتار پیغمبر تیرا راہ تکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پاوے ڈنڈ،
 ڈنڈاوت وچ تینوں سیس نوائیا۔ کِرپا کر سؤرے سربنگ، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ نیتز نیر وپاوے جمنا سُرستی گوداوری گنگ، گہر گمبھیر
 تیری اوٹ تکائیا۔ ساچا دے اک اند، جو پُری اند وچوں اند میرے وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم
 اک ورتائیا۔ گوبند کہے پرہو میرا جنگ تیرا جدال، مسیح وسیع محمد ربیع وچ دھیان لگائیا۔ جماد اُلسانی تیرا خیال، خیرخواہ تیری وڈ
 وڈیائیا۔ رمضان سمجھے نہ کھئے نشان، نشانے سارے گئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند کہے
 جدال دا کھیل کر جدید، یدی اپنا حُکم چلائی۔ پڑدا لاه سُنید، گُفت راگ سُنائیا۔ تیرا حُکم ہووے شدید، شہادت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 میرے کول آد جُگاد جُگ چوڑی دی رکھی اوہ رسید، جس وچ حُکما مے سب نوں دتے سُنائیا۔ کلمیاں وچ کیتی تمہید، تاکید اپنا نام
 درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ عید بقرعید، بگر بگر باقاعدہ ویکھ وکھائیا۔ کالی کھنی بنا بانہواں توں محمد دی ویکھ قیض، جس دا آگا پچھا رُپ
 نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچی رہی نہ کوئی تمیز، طمع وچ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دینا وکھائیا۔ گوبند
 کہے مین تگان کپڑی اکھ، آخر اکو نظری آئی۔ سب نوں دساں سچ، سچ دیاں سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو پُرکھ اکال آد جُگادی ایشٹ
 پک، تتان والا ایشٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ آگے سارے مل کے اکو گاؤ جس، اکو نام صفت صلاحیا۔ اک دوارے جاؤ وس، واسطہ اکو نال
 رکھائیا۔ چرن کول جاؤ ڈھٹھ، دھوڑی ٹکے مستک لائیا۔ محمد کپھا میرا لیکھا پورا ہونا وچ سال اٹھ، اٹھسٹھ دئے ڈھائیا۔ میری بدھی ویکھو
 گٹھ، گٹھڑی اپنے کول ٹکائیا۔ مین چوڈاں طبقاں باہر جانا ٹھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ میری اُمت دا اتم لیکھا ہونا وچ دن سٹھ، سٹھاں توں آگے
 نہ کھئے ٹپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گوبند کہے پرہو مین ویکھی تیری کیتاب، ستان سطران والی
 نظری آئی۔ جس دا سمجھے نہ کھئے حساب، علم وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ حصیاں والا نہیں باب، گیتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ اوس دے وچ اکو سجدہ
 اکو آداب، نمستے اکو اک درسائیا۔ سچ خُدا دس کے واحد، پُرکھ اکال پڑدا لاپیا۔ جس دا دو جہاناں راج، رعیت وشن برہما شو سرب
 اکھوائیا۔ اتم سب دا کرے کاج، کرنی دا کرتا اک ہو آئی۔ سب نوں دیوے دات، اٹلی جھولی پائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ

ساچا چند چمکائیا۔ دُھر دے بھگتاں دیوے ساتھ، سچا سنگی اکو نظری آئیا۔ گوہند کہے پرہو سب نوں دے دے اپنا وشواش، وشیاں دا جھگڑا دے چکائیا۔ توں داتا سرب گنتاس، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا بنا اک سماج، سے دی سمگری سب دی جھولی پائیا۔

★ ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ گیانی گرمکھ سنگھ دے ٹیو بیل لئی نیہ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر ★

راوی کہے کھیل انڈٹھا، یاد پُرانی نظری آئیا۔ جتھے ملیا امرت رس مٹھا، بوند سوانت سوہا پائیا۔ شبدي حُکم سُنیا چٹھا، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ کلجگ اتم پایا حصہ، ساچی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنے رنگ سمائیا۔ راوی کہے ایتھے ہندی سی اک جھڑی، جنڈ اگی سوہا پائیا۔ پتیاں والی گلزار کھڑی، پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ کی ویکھیا امرت جھرنا رہیا جھری، اپنا رس وکھائیا۔ جاں تکیا دُور ڈراڈی اک سلی، جو پوجس پاپن سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ ساچا کھیل سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ امرت رس ٹھنڈا پان، امیوں آپ وائیا۔ پورب شبد دا گیان، اگئی آواز الاہیا۔ سچ در کر پروان، لیکھا پورب دئے چکائیا۔ بولی نہیں بلیاں دا ودھان، واس بولی وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا ستجگ دا سچ بنا کے جائے نشان، جو نشانہ چوٹھ ہزار برس نہ کھئے اٹھائیا۔

★ ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میں آگئی پیر دے، ہوئی ہوئی قدم ٹکائیا۔ بھگت سپیلے ساچے لبھے، ملی مان سچی وڈیائیا۔ جو پریم پریتی اندر بدھے، حُکم حُکمی جوڑ جڑائیا۔ سچ دوارے بہ کے سچے، ساجن ملیا دُھردرگاہیا۔ جیہدے نام نگارے وجے، دو جہان کرے شنوائیا۔ نرگن دھار

وکھری اڈے، نیتر جگ نظر نہ آئی۔ جس نے دھرم نشا نہ گڈے، چار کُنٹ رہیا لہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل اپنے ہتھ وکھائی۔ دھرنی کہے میں آئی چھیتی چھیتی، چھتردھاری دتے تجائی۔ جن بھگت ویکھے پرہ دے بھیتی، در گھر بیٹھے سوہیا پائی۔ مینوں یاد پربلاد والی نیکی، سچ سنڈیشے وچ درڑائی۔ جس دے پچھے مالک بنیا پردیسی، زرگن سرگن پھیرا پائی۔ جو آد جگاد رہے ہمیشی، سچکھنڈ نواسی ایکا ایک ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور میں دھرنی او سے دی بیٹی، دھول دھرم دی دھار بندھائی۔ دھرتی کہے میں آگئی آگے، پچھلا پندھ مُکائی۔ جتھے دیک جوت ایکا جگے، اندھ اندھیرا رہیا نہ رائیا۔ سچ پریم دے ملدے مزے، مذاق ویکھیا جگت لوکائی۔ سنت سہیلے گر چیلے ڈھر دے سدے، تنہا صدقے واری گھول گھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل وکھائی۔ دھرنی کہے میں آگے گئی جھک، نمستے سیس نوائی۔ قدم گیا رُک، پندھ لیا مُکائی۔ جان ویکھیا گرُمکھ گاؤندے اکو ٹک، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ میری جنم جنم دی مٹی بھکھ، ترشنا اور رہی نہ رائیا۔ اگنی وچ ملیا سکھ، تتوت نہ کھئے تپائی۔ میں سُبھاوک رہی پُچھ، سیس جگدیس جھکائی۔ پُرکھ اکال دین دِیال میرے اُتے تیرے کنے سچے پُت، لکھ چوراسی وچوں نظری آئی۔ جنہاں دے اندر تیری دھار پئے پُٹ، زرگن نور کرے رُشنائی۔ جنہاں دے گانا بٹھیں گٹ، تندو تند جوڑ جڑائی۔ جنہاں دا آون جاون لکھ چوراسی جنم مرن جائے چُھٹ، مڑھی گور نہ کھئے دبائی۔ مات گرہ ہوون نہ اُلٹے رُخ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لہنا دینا چُکائی۔ دھرتی کہے میں آگے جھکایا سیس، اپنا آپ مٹائی۔ چرن چھوہ کے اک جگدیس، جاگرت جوت ویکھ وکھائی۔ کلمہ سُنیا حق حدیث، جو حضرتان کرے پڑھائی۔ صدی ویکھ کے بیس، اپنا گھنگٹ لیا چُکائی۔ جان سُنیا تے اکو سُنیا گیت، تُوں میرا میں تیرا راگ بے پرواہیا۔ میرا دھیان بدل گیا کھڑا چُھٹ گیا مندر مسیت، مٹھاں والے مٹھ دتے تجائی۔ ویکھ کے انوکھی ریت، پریت میرے اندر آئی۔ جس دی تیئی اوتار حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد گرو دس کرن تصدیق شہادت وچ عبادت وچ سارے اپنا آپ بھگتائی۔ جان ویکھیا جن بھگتاں اندر باہر نزدیک، دُور دُراڈا نظر کھئے نہ آئی۔ سرشٹی ولوں بدل کے پٹھ، کروٹ اپنی اپنے وچ چُھپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میل لے ملائی۔ دھرتی کہے میں آگے کیتا درس، ترشنا ترپت کرائیا۔ پرہو ہور کتے برس، جدوں پاپیاں کریں صفائی۔

سارے تیرے دوارے رہے ترس، تڑپنا سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ میری آسا رہی بھٹک، میں بھگی واہو داہیا۔ جدھر ویکھاں کوڑ گڑیار دا چڑھیا کٹک، گر پیر نہ کھئے سہائیا۔ ادھ وچکار سارے رہے لٹک، پھاسی گلوں نہ کھئے تڑائیا۔ دھرم دی دھار بنے نہ کھئے رکھک، رچھیا کرے نہ تھاوں تھائیا۔ دھرنی کہے میں سمجھیا اوہ ویلا آگیا وقت، جس دی تھت نہ کھئے سمجھائیا۔ کیوں میل تکیا بھگوان بھگت، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ پرکاش ویکھیا نہ عرش، عرش دا فرش سوہبا پائیا۔ سب دی پوری کرن آگیا شرط، شرع دا مالک شریعت دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دینا وکھائیا۔ دھرتی کہے میں آکے منگان منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سرینگ، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ جگ چوکرئی منگدیاں منگدیاں میرے گھس گئے دند، دندی پیہ کے دیاں ڈہائیا۔ مینوں اشارہ کر گیا گجری دا چند، ہلونا دے کے گیا اٹھائیا۔ جس ویلے آوے صاحب بخشند، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ تون رو کے پاوین ڈنڈ، نیر نیناں نیر وہائیا۔ سُنیں اکو سوہنگ چھند، جو سوہلا رہیا سُنائیا۔ گوہند کہا دھرنی ویکھ میں تیرے اُتے کیتا جنگ، کھنڈا کھڑگ دتا کھڑکائیا۔ چھڈ کے پُری اند، ماچھووارے ڈیرہ لائیا۔ میرا خوشی بند بند، بندگی وچ سہائیا۔ اگے حکم دا ہوواں پابند، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سدا دا رکھاں سنگ، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں گئی ہنڈھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال دین دیال جن بھگتان پاوے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ دھرنی کہے موہے ہویا چاؤ گھنیرا، میرے انتر وچی ودھائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملیا میرا، میرا نظری آئیا۔ جس دا بھگتان دے اندر ڈیرہ، باہروں نظر کتے نہ آئیا۔ میں ویکھیا لگھ چوراسی کھیڑا، بن کھنڈ پھیرا پائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت اچے پیڑا، چوٹیاں پتے پھول پھولائیا۔ جدھر تگان مایا ممتا دا کوڑا گیڑا، ساچا دھرم نہ کھئے درسائیا۔ بنا پُرکھ اکال دین دیال کرے نہ کھئے حق نیڑا، عدل سچ نہ کھئے کھائیا۔ بُن ہندا نہیں میتھوں ہور وڈا جیرا، جیرج انڈج اُتبھج سینج چارے کھانی چاروں کُنٹ دئے ڈہائیا۔ میں خبر سنی آگیا اکو پُرکھ اکال شیرا، بھبک اگنی شبد لگائیا۔ جس نے شرع دا کتیا جیڑا، جیوڑیاں والے اپنے چرناں ہیٹھ دبائیا۔ اگے ست دا بنھے بیڑا، ونجھ مہانا اکو نام رکھائیا۔ غریباں کارن ماریا پھیرا، گرمکھاں گود بٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ دھرتی کہے میں آگنی دھرم دوارے، جتھے دوارکا

واسی سپس نوائیا۔ جھکدے ویکھے گر اوتارے، پیغمبر سجیدیاں وچ نیوں نیوں لاگن پائیا۔ وشن برہما شو بنے بھکھارے، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ چارے جگ جس دے ونجارے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ جگ کار کھائیا۔ جس دے شبد آگم اشارے، نرگن سرگن بھیو کھلائیا۔ نرگن نور جوت اُجیارے، سورج چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساچا گرہ مندر اک وکھالے، بھگت سہیلا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ دھرتی کہے میں پُج گئی اوس دروازے، جس دا در بند نہ کھئے کرائیا۔ جتھے بھکاری راجے مہاراجے، شاہ پاتشاہ جگت سپس نوائیا۔ جو سب دے سوارے کاچے، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جس نے سب توں وکھرا کھیل کرنا وچ ماجھے، مجلس گر اوتار پیغمبراں دینی مٹائیا۔ جن بھگتاں سوئی سرتی جاگے، آلس بندرا رہے نہ رائیا۔ اکو آتما پر ماتما آرادھے، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ چار جگ نالوں وکھڑے کرنے وادھے، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔ جن بھگتاں نوں نکے نکے سنن نہیں دینے اندر واچے، سیدھا اپنا درس وکھائیا۔ مٹشاں دے ونڈے ہوئے رہن نہیں دینے علاقے، اکو نام دینا سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر نکے نکے اپنے کاکے، اپنی گود لینے بہائیا۔ ساچے نام دے کسے نوں کٹنے پین نہ فاقے، بھکھیاں دینا رجائیا۔ دین مذہب دی رہے کوئی نہ ذاتے، ذات اکو دینی درسائیا۔ جو گاوے سو پرہ دی گاتھے، تتاں والا گرو نہ کھئے منائیا۔ دھرتی کہے پرہ میرے وی چیتھڑ پاٹے، لپرو لپر نظری آئیا۔ کلجگ جیواں کھیہہ پائی میرے وچ جھاٹے، اماں کہے کے مینوں دھکے لائیا۔ سب نوں بھل گیا جو گوبند امرت پیایا اک باٹے، چار ورنان جوڑ جڑائیا۔ ایسے کارن صدی پيسویں سب نوں پے کئے گھاٹے، سادھ سنت اپنا پلو نہ کھئے بچائیا۔ سارے بیٹھے آدھ واٹے، جگت کنارہ پار نہ کھئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرتی کہے پرہو میں آگئی دوڑی، کھل ساہ نال بھرائیا۔ تیری منزل کڈی لمی چوڑی، جوجنان وچ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں بتھیرے ویکھے راگ پڑھدے گوڑی، سُران نال سنائیا۔ جدھر تکیا سب دے اندر واسنا کوڑی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ ایتھے آکے ویکھیا توں بھگتاں اندر لائی اپنی پوڑی، پوڑی پڑھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں کوکاں کران بہڑی بہڑی، زور نال سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ دھرتی کہے میں بھج بھج گئی تھک، تن زور رہیا نہ رائیا۔ لہہ لہہ گئی آگ، کھوجیاں ہتھ کتوں نہ آئیا۔ جھولی کسے نہ پایا حق، حقیقت سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا حکم سنیا یک، جو اکو وار دتا درڑائیا۔ جن

بھگتو کسے رہے کوئی نہ شک، سنسا اندروں دینا مٹائیا۔ سب دا مالک اکو ہووے پت، پتیرمیشور بے پرواہیا۔ جو سب دی قائم رکھے
سُہاگ نتھ، رنڈیا رنڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جس نے سوہنگ ڈھولا لیا چپ، چپچی دا نانک لیکھا پور کرائیا۔ اس توں وڈا ہور نہیں کوئی تپ،
تپیشر روون مارن دھاپیا۔ آد جگاد گر اوتار پیغمبران نال جو ہویا پک، پکی طرح سمجھائیا۔ دھرتی کہے میں بولاں سچ، سچ دیاں سُنائیا۔
میرے اُتے گر اوتار پیغمبر پھردے رہے ماٹی بھانڈے کچھ، کنچن گڑھ بنائیا۔ اتم سب کچھ ایتھے گئے چھڈ، تن وجود ساتھ نہ کھئے لے جائیا۔
میں کچھ پیغمبران دے لے کے آئی ہڈ، مقبریاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اے پرہو کی کھیل کرایا جگ، جگ جیون داتے دے سمجھائیا۔ اوہ کتھے
رہندے جیہڑے ساڑے وچ آگ، میرے اُتے خاک نظر کتے نہ آئیا۔ ایہ ہن پچھلی وادی چھڈ، آگے اکو مارگ لائیا۔ جے توں سب دا
سانجھا رب، اکو سکھیا دینی سُنائیا۔ میں مٹاں پھیر تب، جس ویلے تابعا وچ ہووے لوکائیا۔ دھرتی کہے میں چاہندی پرہو کوئی دن مُقرر کر
جس ویلے اپنے بھگتاں توں بٹھیں پگ، سیس دستار اک بکائیا۔ اوس ویلے پیغمبران توں بھل جائے حج، عرشاں توں آون بھج، قدماں وچ جاون
سج، کوئی رہے نہ لوک حج، اُچی کوک گاؤں گج، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا کھیڑا
دینا وسائیا۔ دھرتی کہے میں دساں نال زور، مان تیرے اُتے رکھائیا۔ پرہو تیرے ہتھ سب دی ڈور، جگ چوڑی تیرے نال بندھائیا۔ ہن
اور نہ بن کوئی ہور، اور دا اور روپ وٹائیا۔ پچھ جگ چوڑی بنیا رہوں چور، چوری چوری اپنی کھیل کھلائی۔ کلجگ اتم قول اقرار
کر کے گیوں بھڑ، کرنی دے کرتے پھیرا پائیا۔ ہن مٹا دے پچھلی اوڑ، امرت میگھ اک برسائیا۔ دھرتی کہے میں چاہندی بنا تیرے دوجے سر
جھلے کسے نہ چور، چہتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنے حکم نال سب نوں ہوڑ، ڈھر فرمانا اک سُنائیا۔ میں سُنیا خبرے کس طرح میرے اُتے
پھرے براہمن گوڑ، کی پاندھا روپ بنائیا۔ کیہڑے چڑھے گھوڑ، واگان ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پڑدا دے
اٹھائیا۔ دھرتی کہے میں آیا کچھ آرام، تھکاوٹ دور کرائیا۔ پرہو توں کہو جہا امام، جو محمد گیا سمجھائیا۔ میں توں سہج نال دس اپنا پیغام،
کلمہ اک درڑائیا۔ مہربان مہربان میں ویکھ سب دی غلام، ہتھیں بدھی سیس نوائیا۔ میرے اُتے پھردے تمام، طمع دے مارے نظری آئیا۔
تیرا بدلدا ویکھیا انتظام، بن تڈھ نظام قائم نہ کھئے کرائیا۔ میری عزت بُندی بدنام، بدی کلجگ جیو کھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہندا

حرام، تیرتھ تٹاں دھیاں بھیناں سرب تکائیا۔ چاروں کُنٹ پھرے شیطان، شرع وچ لڑائیا۔ میرے سر کر احسان، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرتی کہے میرے ویکھ ہتھ جُڑدے، واسطہ رہی پائیا۔ پرہو جیہڑے گر اوتار آ کے گئے اوہ پھیر کدے نہ مُڑدے، میں بیٹھی راہ تکائیا۔ کچھ قؤل یاد کراں اند پُر دے، گوہند گیا سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ ستجگ دوویں پُر جُڑدے، اوس ویلے گیڑا دیوے دُھر درگاہیا۔ کھیل کرے اپنی لوڑ دے، لوڑیندا سجن وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ دھرتی کہے پرہو میرا دھو دے دھتا، جگت دھوبی نظر کھئے نہ آئیا۔ جے اکو بن جائے سب دا ابا، پھر دھرتی ماں دی ونڈ ونڈ مینڈھی نہ کھئے پٹائیا۔ میں واسطہ پاواں پائے میریا ربا، دروبی اکھ سُنائیا۔ دو جہان تیرے حکم بدھا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو شبدا مار دبا، حکم اک جنائیا۔ کاسنوں پھردا وچ گبھا، فیصلہ اکو اک کرائیا۔ جن بھگتاں دے اپنا سدا، سندیشہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حکم اک ورتائیا۔ دھرتی کہے میرا دھو دے داغ، میل رہے نہ رائیا۔ میرے اُتے تیرا جگے اک چراغ، دوجا دیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جے تُوں کلا جاویں جاگ، آلس نندرا سب دی دئیں مٹائیا۔ کیوں تیرے ہتھ چوراسی دی واگ، وشن برہما شو تیرے حکمے سیو کھائیا۔ میں منگتی بنی آج، در بھکھارن پھیری پائیا۔ پرہو بھگتاں دا بنا دے سماج، سمگری اک ورتائیا۔ ستجگ دا چلا رواج، کلجگ کوڑا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیری سرنی سرنگت سارے جان لاگ، چرن ملے وڈیائیا۔ مینوں اُجڑی تُوں کر آباد، امرت سینچ ہرا کرائیا۔ تیری پھلواری تیرا مہکے باغ، گلشن تیرا سوہا پائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں تیرا ہووے اکو راج، رعیت تیرا رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو سرن سرنائی تیری جائے لاگ، اوہناں دی لاگت قیمت دے چکائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ گلزار سینگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ★

اوتار پیغمبر گر کہن اسیں کونجاں بھری ڈار، جگ چوگری ولک ولک کُرائیا۔ وسیرا چھڈ کے جنگل جوہ اجاڑ پھاڑ، بالو ٹلیاں ڈیرہ لائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، پاربرہم بھيو کھئے نہ آئیا۔ پاچھے پچرے چھڈے وچ سنسار، پسچاتاپ وچ سُنائیا۔ کِریا کر پروردگار، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ تیری ساچی سچ نہ لہی یادگار، یاد وچ یاد آئے سمجھائیا۔ سرگن ہو کے کٹ کے آئے وگار، وگاری ہو کے پھیرا پائیا۔ بھروسیاں وچ دے کے آئے اعتبار، یقیناں وچ ایتاد دوائیا۔ تیرا صاحب سچ دربار، در دروازہ دے کھلایا۔ اکھئے ہو کے روئے ایکا وار، ایکنکار تیری سرنائیا۔ تیری خبر سنی وارو وار، تیری وارتا ورتا جگت دتی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی کلپنا اوہ کونج، جس دی بولی چار جگ نہ کیسے سمجھائیا۔ اتم ساڈے نیر اٹھرو دے پونجھ، ہنجنھو ہر ہر اپنی جھولی پائیا۔ سانوں اکھیاں نوں تیری آجئے اکو سوجھ، سمجھ اکو نال سمجھائیا۔ تیرے دوارے چھڈ جائے دوج، دُتیا بھاؤ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا ویکھ کے اچ عروج، محل اٹل سوہیا پائیا۔ مذہب دی رہے نہ کھئے حدود، حد بے حد دینی وکھائیا۔ کلمیاں وچ بند نہ رکھیں محدود، مدعا اکو اک درسائیا۔ سچکھنڈ دوارے نہ تیرا تے نہ ساڈا تتاں والا وجود، کیوں وضوآن دے جھگڑے وچ خلق دتی لڑائیا۔ جدھر ویکھئے اودھر موجود، چاروں کُنٹ سوہیا پائیا۔ کِریا کر کے ساڈے بھوکھتاں دا دے دے آپ ثبوت، صفحہ کوڑی دے چُکائیا۔ تیرا حکم اک مضبوط، مُشکل سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم اک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا سُن وِراپ، دوس زین رہے کُرائیا۔ تیرا جگ جگ کیتا جاپ، سمرن سمر سمر تیرا نام دھیائیا۔ تیرے حوالے کیتا اپنا آپ، تن ماٹی تیری جھولی پائیا۔ تینوں مندے رہے اگما باپ، پتا پُرکھ اکال سہائیا۔ تیرا سندیشہ دیندے رہے ساچ، سچ سچ سمجھائیا۔ دو جہاناں جئاوندے آئے تیرا راج، شہنشاہ اکو بے پرواہیا۔ کلجگ اتم اسیں سارے بھوئے مُحتاج، تیرے آگے جھولیاں ڈاہیا۔ سرشٹی ولوں اسیں دیئے جواب، ساڈی چلے نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان آپے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں زور زور دی کوکے، کوک کوک سُنائیا۔ بھيو دسدے رہے سچے ستگر دے، گر گر پڑدا لاپیا۔ تیرے کھیل اگم دُھر دے، دُھر دی بانی اگم اکتھ کہانی سندیشیاں

وچ سُنائیا۔ تیرے حُکم کدے نہ مُڑدے، بہانے وچ بہاوی سیس نوائیا۔ کلجگ اتم بیڑے ویکھے زُڑھدے، نئیا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ لیکھے پورے کردے اند پُر دے، پُریاں توں باہر دینا سمجھائیا۔ جیہڑے ساڈے اندر چار جُگ فُرنے رہے پُردے، فُرنیاں دا لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا رنگ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر کہن گُر پُرکھ اکال چُک لا گودی، گود تیری اکو اک سہائیا۔ جھگڑا مُکا دے جتجو بودی، تلک ترسُول نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا غنچہ پُھل اکو ڈوڈی، مہک اکو دے بہرائیا۔ کیوں نانک نے دھار بدلی سوڈھی، سوڈھی دا بیدی بیدی دا بیدی اباہیدی داتا اکو نظری آئیا۔ آگے رہے کوئی نہ جوگی، جگت جوگیشراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو بھگتاں دے سوجھی، سُنجی دے لوکائیا۔ تیرے نام دی ملے اکو روزی، رازق رِزق رحیم دینی پُچائیا۔ تیرا کھیل سدا سچ دوارے چوجی، چوراں یاراں ٹھگاں جھگڑا دینا گوائیا۔ پرہوں دا رہے کوئی نہ روگی، رحمت اپنی نال ملائیا۔ دھرم دوارے دا بن کے دھوبی، ڈرمت میل صاف کرائیا۔ جنہاں دی قیمت نہیں کوئی کوڈی، ہیرے لال لینے اُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے گھر دینی وڈیائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن ساڈی کونج والی پُکار، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ جے پرہہ آئیوں سرگن توں نرگن ہو کے اپنی دھار، نرور پھیرا پائیا۔ اک بنا سچّی سرکار، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ اکو قدم جھکے سنسار، دوجا در نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو نام ہووے جیکار، ستکار اکو اک اکھوائیا۔ تیرے در کھڑے گُرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ کر کِریا آپ کرتار، فُدرت قادر تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا دو جہاناں نظری آئے اک دربار، در بدر پھرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سکھوندر سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ★

گُر اوتار پیغمبر کہن شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی اچے تک سارے گنے نہیں کیسے نے حرف، اکتھا جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ آد دی رچنا دے انکڑیاں وچ حساب لائے نہیں کیسے نے برس، جُگ چوکڑی بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ نرگن دھار سرگن کر سکيا نہ کھئے پرکھ، بھيو اکم نہ کھئے کھلائییا۔ جُگ چوکڑی کیسے دا مٹیا نہیں ہرکھ، گُر اوتار پیغمبر چنتا دین مذہب دی دتی لگائیا۔ کیسے کولوں آد

انت دا پورا نہیں ہویا خرچ، جو آیا سو پرہ دے کولوں منگ منگ جھٹ لنگھائیا۔ کسے دا سچکھنڈ وچ پرہ دے انتر نام ہویا نہیں درج، درجہ بدرجہ سلسلے وار سارے دتے ٹکائیا۔ حرجانیاں وچ پورا کر سکیا کھئے نہ حرج، ساچے کنڈے تول ترازو تگر نہ کھئے ٹلائییا۔ صبر صبوری صدق وچ کسے دی پوری ہوئی نہ غرض، ہوس وچ حواس سب دے دتے اڈائیا۔ جتنے اکھڑ جتنے شبد جتنے نام جتنے کلمے اکو پرہ دے نام نون ہندی رہی ضرب، اصل دا اصل ہتھ کسے نہ آئییا۔ ممتا وچ پورا ہویا کسے نہ درب، سانتک ست نہ کھئے وکھائیا۔ محمد نے روکے کپا وچ عرب، ہوکا حق حق سنائیا۔ پروردگار اک قدم دا وکھایا اک کرب، کرب دا پچھلا نشانہ کربلا نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں جان نہ سکے تیرے حرؤف، شکل عقل وچ کھئے نہ آئییا۔ تیری صفت وچ ہونے رہے محروف، کلمیاں وچ ڈھولے گائییا۔ عیسیٰ کپا محروپ مُخلل وزاہ وسیع بے پرواہییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے گھر سوہیا پائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی جائیئے تیرا لیکھا، لکھن والی قلم نہ کھئے وڈیائییا۔ جگ جگ تون اپنا رکھیں بھلیکھا، پڑدیاں وچ پڑدا اک چھپائییا۔ سانوں علم دا دے کے ٹھیکا، لاعلم ہو کے اپنا بھيو چھپائییا۔ مذہبان دا بنا کے نیتا، حکمے وچ بھوائیا۔ چھڈا کے اپنا دیسا، دھرنی دھرت دھول دھول وکھائییا۔ اگوں بول پیا دس دسمیشا، گوبند گوبند چن الائییا۔ سب دا یاد کر کے چیتا، چیتاؤنی اک جنائییا۔ تیرا اکو شبد اکو گرو اکو بیٹا، اکو جمن والی مائییا۔ باقی تیرے حکم دا شبدی دھار بھیکھا، جو نتاں وچ وڑ کے تیری کرے وڈیائییا۔ اکو دس ٹیکا، ٹیک وچ سکے دھرم دے دئے بدلائییا۔ اہو گر اوتار پیغمبر وچ رکھیا تون بھلیکھا، جس بھلیکھے دا مول سمجھ کسے نہ آئییا۔ مؤنڈ مؤنڈائے شرع چلائے وال ودھائے دھاری کیسا، قسم سب دی اپنے اندر چھپائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو دینا کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری اکھراں وچ حرفاں وچ کیتی الفت، مہما وچ وڈیائییا۔ جان تکیئے تون اکو سب دا مُرشد، مُریداں وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ جگ چوگری تینوں ملے کوئی نہ فرصت، وپلا ہو کے اپنی کار کمائییا۔ کوٹاں وچوں کوئی ویرا تیرا گرمکھ، جس نون سکھیا دے کے گرسکھ لئیں بنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کریئے تیری گنتی، اگنت تیری وڈیائییا۔ کی ناپ کریئے منتی، پیمائش نہ کھئے کرائیا۔ کی ویکھیئے دشا سمتی، چاروں کنت اکھ کھلائییا۔ کی بنیئے سمتی،

حوصلہ سچ ودھائیا۔ گوبند کہا نہیں کرو عرضوئی سیس جگدیس مٹی، نیوں نیوں لاگو پائیا۔ اس دی کھیل ان بن دی، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا حُکم اپنے وچ رکھائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بلونت سینگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن کی کرئے تیری صفت، صلاحی صلاح نہ کھئے صلاحیا۔ تیرے نام وچ ہو کے گرفت، پابندی مذہباں والی نظری آئیا۔ ساڈے کول کوئی حصہ نہیں نصف، ادھو ادھ نہ ونڈ ونڈائیا۔ سانوں ٹوں دتا پنج تت خاکی جسم، سرشٹ وچ دکھائیا۔ اُس دے اندر اپنی نور جوت دا رکھ کے اسم، اپنا بھيو چھپائیا۔ باہروں سریر دی بنا کے قسم، ناں گرو اوتار پیغمبر دتا دھرائیا۔ جیہڑے جگت اکھاں دسن، جگت نون جگت بھلیکھے وچ رکھائیا۔ جسام تون بنا کے مشن، مشنری اپنی نہ کیسے سمجھائیا۔ گرتھاں وچ لکھا کے سرشٹی بنائی برہما شنکر تے وشن، اپنا پلو لیا چھڈائیا۔ تھوڑی جہی تھپکی دے کے کرشن، تریلوکی دی جھلک جنائیا۔ آپے مرن تے آپے جن اپنا جھگڑا نچٹھن، لڑدی ویکھن لوکائیا۔ دھڑیاں وچ آ کے پٹن، جھگڑیاں وچ ڈبائیا۔ جے سارے گر اوتار پیغمبر آد تون انت تک اکو سیکھیا سیکھن، پھیر سیکھ بناؤن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ وکھڑے وکھڑے چرن پریتی اوسے وکن، اپنی قیمت پائیا۔ جے دھرم دے وچ دھرم دوارے ٹکن، جتھے اللہ واپگرو اوم رام کرشن نظر کھئے نہ آئیا۔ جے اکے دی صفت اکے دی ایک لکھن، ایکنکار اک صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جے پڑھدے اکو پٹی، کیوں بٹنے والا دیندا ڈبائیا۔ مذہباں دی چلدی کوئی نہ ہٹی، ہر دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دی سانجھی ہندی کھٹی، وکھرا گھر نہ کھئے سہائیا۔ محمد کہے جے مینوں تند نہ بٹھدوں وچوں مؤلی دی اٹی، چٹا لال رنگ بدلایا۔ پھیر داہڑی کون کدا رتی، راحت وچ ربت کون سمجھائیا۔ جے ٹوں بن جاندوں سب دا سانجھا کھلاپاتی، پتپریشور بے پرواہیا۔ اکو دینوں سانجھی متی، حُکم اک منائیا۔ ساڈے اندر نہ رکھدوں اپنی مومبتی، جو مومن گئی سمجھائیا۔ پھیر تیری صفتاں والی

کہانی رہندی ٹھہری، ایہہ گر اوتار پیغمبر تیرے وکھڑے وکھڑے ٹھہرے نظری آئیا۔ آگے ساڈے نال کر لا پگئی، سُخن سچ سُنائیا۔ ساچا نام اِکو دسّیں، دہ دشا کر پڑھائیا۔ پریم پیار اندر وسیں، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ وچھوڑا دے کدے نہ نسّیں، کروٹ اپنی بٹھ بدلائیا۔ تیرے پیارے تیرے دُلا رے تیرے مُرید دُھر دے مُرشد درشن پاون اکھیں، اکھ وچ اکھ لینی ملائیا۔ کاہنار دے کاہن سِری بھگوان جن بھگت سہیلے بناؤ نے اپنی سخی، سخاوت وچ سچ پریتی جھولی پائیا۔ دُھر دے رام لکھ چوڑاسی سینتا سرتی دا بننا پتی، پتہر میسور دیا کھائیا۔ تیری تار نراکار سنسار وچوں جئے نہ کئی، کٹاکش اپنا دینا لگائیا۔ تیری سیکھیا ساکھیاں نظر آئے اِکو پٹی، جس دا حرف نہ کھئے بدلائیا۔ پچھلی چار جُگ دی اپنی کیتی حد آپے ٹپیں، پندھ پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھو دینا کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھڑا سرُپ کارن، سوکھم دے سمجھائیا۔ جڑ چیتن سارے وچارن، کھوجت کھوج کھوجائیا۔ کِس بدھ آئیوں پیج سوارن پڑا دے اٹھائیا۔ تیرا رُپ نراکارن، نرویر تیری سرنائیا۔ تیرے نظری آئن آٹارن، اصل اپنا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی استھول تیری استھتی، است ہست وست دے سمجھائیا۔ کی سوکھم تیری متی، مٹر پیارے پڑا لاپیا۔ کی کارن پٹی لکھی، پڑا اوہلا دے چکائیا۔ تِنّاں توں باہر کھڑی تیری دھار تکھی، ایہہ دے سمجھائیا۔ کھڑی تیری دو اک دی سیکھی، ساکھیاں دے وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو سسے دا ہوڑا ہاپے دی ٹپی، کارن کرتے دا نظری آئیا۔ سوکھم اِس دے وچ وچ، پھرے چائیں چائیا۔ جڑ دی جڑ تِنّاں دا ت مٹی دا مٹی، استھول دا اصول اِک سمجھائیا۔ جنہاں سدھی پُرکھ اکال توں سکھنا سکھی، اوہ تِنّاں توں لیکھا گئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبران جو دیندا ربیا چٹھی، جس دی عبارت سدا انڈیھی، پڑھن وچ سُنن وچ سُنائوں وچ پُچاؤن وچ پرچے دا خرچہ نہ کھئے رکھائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سُرین سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا پورا کر دے پٹا، لیکھا اگلا تیری جھولی پائیا۔ تیرے نام توں لگے کوئی نہ وٹا، پاربرہم پتپریشور تیری بے پرواہیا۔ سب دا سانجھا کر دے اکو ہٹا، در دوارا ایکنکار اکو سوہا پائیا۔ کیسے دی قیمت رہے نہ کوئی ٹکا، ٹکٹکی اکو نال لگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چار گنٹ دہ دشا اڈے گھٹا، امرت میگھ امر نہ کھئے برسائیا۔ سب دا چیتھڑ پُرانا پھٹا، الفی تن نہ کھئے ہنڈھائیا۔ دین دُنی وچ دھرم دا ہو گیا بٹا، انک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سرشٹی درشٹی وچ رہیا کوئی نہ سچا، سچ سنجم نیم سمجھ کھئے نہ پائیا۔ امرت دھار ملے کوئی نہ رسا، رسنا جگت وواد وچ ہلکائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار چڑھیا نشہ، ہوئے ہنگتا کرے لڑائیا۔ جو مارگ گر اوتار پیغمبران دسا، چار جگ سکھیا ساکھیات سمجھائیا۔ کلجگ جیوانت کنت بھگونت اُس دے کولوں نسا، دُور ڈراڈا بھجیا واہو داہیا۔ چاروں گنٹ زین اندھیری مسّا، نرمل جوت بن ورن گوت کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وڈ ٹھاکر تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا پورا ہویا ٹھیکا، ٹھاکر تیرے اگے عرضوئیا۔ اسیں سارے اکھئے ہو گئے کر کے ایکا، ایکنکار تیری سرنائیا۔ سب نے متھا بن سپس جگدیس ٹیکا، چرن کول کول سرنائیا۔ شبدي شبد اکم اتھاہ بے پرواہ تیرا بیٹا، سُت انادی برہم برہمادی اکو اک نظری آئیا۔ سچ سینگھاسن صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی لکھ چوراسی ویکھیا لیٹا، در در گھر گھر مندر اندر پھول پھولائیا۔ بھوکھت لکھت ایشٹ گردیو سوامی کر لا چیتا، چیتن دھار اپنا پڑدا لاہیا۔ پروردگار سانجھے یار پرم پُرکھ سب دا نظری آئے اکو نیتا، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ ستّ دیپ سب دا میٹ بہرم بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان سری بھگوان تیری اک سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو دُھر دے جگدیس، جگت مالک خالق پرتپالک تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا اکو کلمہ اکو حدیث، نام پیغام رام اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں ربی بیت، باطن سب دا پڑدا دے اٹھائیا۔ ستجگ ساچی ستّ دھرم دی چلا اپنی ریت، ریتیان ہو کے آپے ویکھ وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم اکو دس گیت، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی اکھ کھلائییا۔ جھگڑا چُک جائے مندر مسیت، کایا کعبہ اکو سوہا پائیا۔ جتھے امرت دھار نجھر رس ملے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ

ڪڙي تپائيا۔ جهگڙا رپه نه هسٽ ڪيٽ، اوچ نيچ راؤ رنڪ ونڌ نه ڪڙي ونڌائيا۔ سچ سوامي صاحب سلطان اڪو نظري آئي مٿي، مٿر پيارا
 ايڪنڪارا سوبها پائيا۔ تيرے چهره جھلے سيس، برهمند ڪهنڊ پُري لوء آڪاش پاتال گگن گگننتر تيري سيو ڪمائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ
 اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، در ٿهانڊے منگ منگائيا۔ گر اوتار پيغمبر ڪهن ساڌي آسا منسا هوئي پوري، پورن برهم سب نون دے
 درڙائيا۔ تيرا جلوه جوت اڪو نظر آوے ڏهر دا نوري، نور نورانه نور ڪر رُشنائيا۔ چار جُگ دي ساڌي ليڪه لا مزدوري، جو چاڪر بردے هو
 ڪے سيو ڪمائيا۔ نون صاحب سلطان سري بهگوان سرب ڪلا بهرپوري، بے انت تيري سرنائيا۔ تيري سرشئي درشئي اندر هوئي مورڪه
 موڙهي، شاستر سمرت ويد پُران گيتا گيان انجيل قرآن ڪهاني باني پڙدا نه ڪڙي اُٿائيا۔ ڪلجگ ماما ممتا موه وڪار ڪنڪار جيو جنت سادھ سنت من
 دے بنائے حضوري، حضور من نون ڪه ڪے اپنا جهڻ لنگهائيا۔ مَلا شيخ مساءڪ پنڌت پاندھ ڪرتھي پنتھي رهيا نه ڪڙي دستوري،
 بے دست هوئي لوڪائيا۔ جدھر تڪيے واسنا دے ڪوڙي، ڪوڙ ڪمب مل ڪے وڃي ودھائيا۔ ساچا ٽِڪا مستڪ لائے ڪڙي نه دھوڙي، دھوڙي خاڪ
 نه ڪڙي رمائيا۔ سچ پرپتي نام رنگن چاڙھ ڪوئي نه ڪوڙهي، ڏرمت ميل نه ڪڙي دھوائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا
 ساچا ور، در تيرے منگ منگائيا۔ گر اوتار پيغمبر ڪهن مهربان ڏهر دے مالڪ، در تيرے آس رڪهائيا۔ دين دُني ڪائنات ويڪھ اپني خلق
 خالق، مخلوق پڙدا آپ اُٿائيا۔ ساچا دے نه ڪڙي ٿالث، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان تيرا در نه ڪڙي وڪهائيا۔ صدي چوڏهويں سب تے
 پئي آس، ماما ممتا نندرا اڪھ نه ڪڙي ڪهلايا۔ ڪوٺاں وچون جن بهگت تيرے تهوڙے خالص، جس سر اپنا هتھ ٽڪائيا۔ پروردگار سانجھے يار
 حق مقام لا اڪ عدالت، عدل انصاف اپنا اڪ ڪمائيا۔ من منوآں ميٺ سرب بغاوت، جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سر اپنا هتھ
 رڪهائيا۔ گر اوتار پيغمبر ڪهن ساڌي عرضوي، آرزو تيرے اڳے رڪهائيا۔ تن وجود اندر محبوب تيري سُرتي سوئي، جاگرت جوت نه ڪڙي
 رُشنائيا۔ سچ دوار ايڪنڪار ملے ڪيس نه ڏهوئي، ڏهولڪ چھينے سارے رپے ڪهڙڪائيا۔ پيغمبر ڪهن او تيرے نام دي اڪ دروھي، يامبين يا
 محبوب نيون نيون سيس جهڪائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڏهر دا پڙدا دے اُٿائيا۔ گر اوتار پيغمبر ڪهن بندگي ڏنڌاوت
 سجدياں وچ سلام، نستے ڪه ڪے سيس جهڪائيا۔ سچ سنديشه نر نريشا ايڪا دے پيغام، پيغمبران تون پرے اپني دس پڙهائيا۔ دين مذھب دا

رہے نہ کھئے غلام، غلامی سب دی شرع زنجیر دے کٹائیا۔ نظری آ اک امام، عملان تون رہت کر اپنی خلق خُدائیا۔ مایا ممتا کرے نہ کھئے
 حرام، بے پہچان پہچان اپنی دے سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم چار کُنٹ دہ دشا ڈھولا گان، اکو تیرا راگ الائیا۔ کایا مندر ساچا کعبہ
 دس اک مقام، دیا باقی کھلا پاتی اکو کر رُشنائیا۔ ناد شبد دُهن اگئی دے دُهنکان، امرت آتم جام پیائیا۔ انت اخیر شاہ حقیر ہو مہربان،
 نظرے کرم آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پون پانی سب تیری سیو کمان، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن اسیں کر کے آئے صلاح، مشورہ اکو وار بنائیا۔ تُوں داتا بے پرواہ، بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ سب دا سانجھا بن اک
 ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے جگت نیا لے چلائییا۔ چار جگ دے بھوکھت حقیقی تیرے گواہ، لاشریک تیری توفیق نال دئے بھگتائیا۔ ست
 دھرم دا مارگ اک لگا، دوجی لگ ماتر رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں کلمیاں دا مالک واحد اک خُدا، خُدی سب دی میٹ مٹائیا۔ مایا ممتا رہے نہ
 کوئی وبا، طیب طبع سب دی دے بدلائیا۔ پوتر کر پنج تت اجزا، دُرمت میل دھوائیا۔ صدی چوڈھویں سب دے سر تے کو کے قضا،
 قیامت اپنا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوبلا دے چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تُوں صاحب نر نریشا، والی
 دو جہان اکھوائیا۔ تینوں جھکدے وشن برہما شو گنیشا، سُرپت سپس جگدیس نوائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی رہے سدا ہمیشہ، ہمساجن
 سب دا نظری آئیا۔ سد وسیں سچکھنڈ دیسا، لکھ چوراسی کایا مندر اندر اپنا نور جوت کریں رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا شبدي دھار
 بیٹا، سٹ دُلارا ساچا سوہا پائیا۔ اتم سب دا پورا کر دے ٹھیکا، لہنا دینا دے چُکائیا۔ نیوں نیوں سجدیاں وچ تینوں کرن سرب آدیسا، سر
 سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی دھار ایکنکار نراکار نرویر تیرا ویسا، بھیکھ اولڑا سب نوں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی اپنا مارگ اک لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ کوڑی کِریا بُجھا آگ، اگنی تت رہن نہ پائیا۔
 سمرتھ سوامی انترجامی کر پرکاش سرشٹی جگ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا دے سب نوں حج، حاجت اور نہ کھئے جنائیا۔
 کایا مندر اندر وکھا دے تیرتھ تٹ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی جنھے نیوں نیوں لاگے پائیا۔ نام بھنڈارا دھرم دوارا کھول دے ہٹ، بنجارے
 گرمکھ گر گر سنت لے بنائیا۔ جھگڑا رہے نہ اٹھسٹھ، تیرتھ تٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ مہر نگاہ نال دُرمت میل سب دی کٹ، کٹاکش اپنا نام

لگائیا۔ تُوں صاحب سوامی سرب کلا سمرتھ، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا مائو منش مائکھ تیرا گاون جس، تُوں میرا مین تیرا دوْجا راگ نہ کھئے الائیا۔ نج نیتر گیان کھول اکھ، پرتکھ درس دے گوسائیا۔ سرن سرنائی تیری سارے جاون ڈھٹھ، ڈھٹھیاں اپنی گود اٹھائیا۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ اندر سوہا پائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت سچ نام دا دے رس، رستہ وابستہ ہو کے اپنا اک چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا جیکارا اک الکھ، الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ درگاہ ساچی سچ مقام حقیقت والی وجے اک ودھائیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ مارگ لا اک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بے دھرم دا سیکھ، ذات پات جھگڑا رہے نہ رائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اکو تیرا ایشٹ آوے دس، دوْجا روپ نہ کھئے بدلایا۔ آتم پرما تم کر ساچا بت، نرویر نراکار اپنی کھیل آپ کھلایا۔ ہر گھٹ انتر وس چت، سرگن اپنا پڑدا لاپیا۔ وست امولک کایا گولک پا بھکھ، اکم اتھاہ بے پرواہ آپ ورتائیا۔ جگت وکار شبدی دھار اندر جت، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت نام اکما دے مٹھ، رس اکو اک چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا دینا ایکا ور، درگاہ ساچی سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری سیکھیا ہووے سچ، سچ سمگری جھولی پائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دینا سہائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اچے ست، ست سنتوکھ دھیرج یت دینا سمجھائیا۔ تیرے ملن دی نج نیتر کھلے اکھ، اکھراں توں پرے کر پڑھائیا۔ تُوں صاحب سوامی پرہ پُرکھ سمرتھ، سمرتھیا تیرے وچ نظری آئیا۔ ہوں سیوک بال آنجان جگ چوکری تیری مہا آئے دس، کہانی اکتھ کتھ سُنائیا۔ کلجگ انت ستجگ سچ دوارا کھول ہٹ، وست اکو اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا اکو ہو جائے نام، کلمہ اکو نظری آئیا۔ شبد سندیشہ دُھر پیغام، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں دے سُنائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا بدل گیا انتظام، نظام قایم نہ کھئے کرائیا۔ ساچے در گر اوتار پیغمبر کرے نہ کھئے قیام،

قیامت سب دے سرتے آئیا۔ من کلپنا دین دُنی بھرمی وچ حرام، بے ایمان شیطان شرع من کرے لڑائیا۔ ساچی منزل کرے نہ کھئے آسان، مہربان محبوب مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ ہوں سیوک بردے تیرے غلام، چاکر خاکی خاک نظری آئیا۔ سب دا اکو سجدہ اکو سلام، نمستے ڈنڈاوت کہہ کے سیس جھکائیا۔ پاربرہم پتپریشور نہکرمی اپنا کریں کام، کرنی دے کرتے بے پرواہ اگم اتھاہ دُھر دا ساچا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی گھٹ پرکاشی ابناشی تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری اک ہووے گفتار، گفت شنید کر شنوائیا۔ ہوں بالے نڈھے تیرے برخوردار، برخلافی رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچی سکھیا دے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے سیس نوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرا جلوہ نور ہووے اُجیار، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اکو وجے حق ودھائیا۔ تُوں صاحب سلطان نوجوان مرد مردان، دو جہان کوڑی کرپا جگت علامت عداوت وچ عدل دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار جُگ دا ست دھرم تیری امانت، کلجگ اتم تیری جھولی پائیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سنتوکھ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال دا ساچا نام آد، آد اپنے وچوں پرگٹائیا۔ نرگن نرگن بنائے سماج، وشن برہما شو نال ملائیا۔ جُگ چوکرئی کرے راج، رعیت لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ ست سچ دا ساجن ساز، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ پرما تم آتم مار آواز، حکم سندیشہ اک سنائیا۔ نرویر نراکار رچ کے کاج، کرنی کرتا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا نام اک سمجھائیا۔ ساچا نام اکو آد انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ جس دی دھار سری بھگونت، بھگون اپنی کار کھائیا۔ جو چلے جُگا جُگنت، جُگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی آتم دا بنے کنت، مالک اک اکھوائیا۔ جس دیاں صفتاں کردے گئے گر اوتار پیغمبر سنت، صلاحی صلاح صلاحیا۔ تس دا لیکھا سدا انت، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک اُچائیا۔ ساچا نام آدی میرا سنگ، انت

میرے وچ سمائیا۔ دو جہاناں چاڑھ رنگ، رُوپ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ نرگن سرگن پاوے ٹھنڈ، سانتک ست ورتائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے گنڈھ، میل ملاوا سہج سُبھائیا۔ نرگن نرگن سانجھا کر کے چھند، سوہنگ ڈھولا وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں وکھرا دیوے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اگلا کھیل سورا سرہنگ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سب دا پچھلا پورا کر کے پندھ، پاندھی اپنے چرن بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا نام کر آپ پابند، پابندی اپنی وچ رکھائیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنکھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کہے میرا آد جگادی ایکا نام، نام ندھان میری وڈیائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر وشن برہما شوگان، بن زبان راگ الاٹیا۔ چلدا رہے وچ دو جہان، جگ چوکڑی نہ کھئے بدلائیا۔ سُنیا جاوے نہ کیسے کان، سرون سمجھ کھئے نہ آٹیا۔ جھلاؤندا رہے اگم نشان، نشانہ اک پرگٹائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ پچھوں جس ویلے سب دا بدلے ودھان، پورب لیکھا سرب مکائیا۔ اوس ویلے لوکات پرگٹ کران ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ ساچی وست پا کے دان، بھگت سہیلے میل ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنے رنگ سمائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا نام اگما عدلی، عادل اک اکھوائیا۔ جس دی کرے کھئے نہ بدلی، ترمیم کر نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ پندھ مارے نہ مزلو مزلی، منزل منزل نہ کھئے وکھائیا۔ اُس دا راگ سمجھے نہ کھئے غزلی، رسنا صفت نہ کھئے صلاحیا۔ اُس دی چال نرالی رنگلی، رنگت بے پرواہیا۔ اوبدی مجلس اگم منگلی، منگلاچار اکو گھر کرائیا۔ چار جگ کیسے ہتھ نہ آیا وچوں جنگلیں، بن کھنڈ ڈھونڈ ڈھونڈ (تھکی) جگت لوکائیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبران ہتھ پھڑائی اپنی صفت نام دی بغلی، چار کُنٹ الکھ جگائیا۔ اُس دی کھیل سمجھے کھئے نہ اگلی، پڑدا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا آد جگادی نام اکو نوان، نوین نظری آٹیا۔ بن رسنا جہوا سدا اوہنوں گوان، بن آواز کرے شنوائیا۔ بنا بند کراواں دماں، ساہ ساہ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نوں ہرکھ سوگ نہیں کوئی طمع،

لالچ وچ خالص کدے نہ آئیا۔ جس دے حکم نال جگ چوکرئی بدلدا سماں، سماپت پچھلا لیکھ کرائیا۔ دُھر فرمانا ہندا رواں، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ جس دی کر نہ سکے کوئی تفریق جمع، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سمجھ سکے کوئی نہ شمع، نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ بھيو پائے کوئی نہ چوڑا لما، لمحہ وچ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جگ جگ ہووے نہ کدے نکما، بدلی وچ نہ کھئے بدلایا۔ روپ دھارے کدے نہ پتا، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ اپنا ہنر کرتب دسے کیسے نہ فتّا، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ حد حدود نہ جنائے بنا، بناوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا جنائے نہ اُتے کیسے صفحہ پتا، کاغذ قلم شاہی جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا نام سدا ندھانا، گہر گمبھیر نظری آئیا۔ جس دی صفتاں دا سارے گاؤندے ترانہ، تریا تک راگ الاٹیا۔ آگے ہو جائے اوہ بیگانہ، ویکھیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر اوسے دی مہا دا گاؤندے گانا، گا گا شکر منائیا۔ جس دی دھاروں سارے ہندے روانہ، بن کے پاندھی راہیا۔ اوس دا ویکھیا نہ کیسے میدانا، در ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا نام سدا اندرشت، درشتی وچ کدے نہ آئیا۔ ہتھ آیا نہ کیسے وچ سرشت، سرشتی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ میرا میری دھار دا اپنا ایشٹ، ایشٹ ایشٹ آپ اکھوائیا۔ جتھے نہ کوئی سنگی ساتھی نہ کوئی نر ناری گریست، گہر گمبھیر کھیل کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے ساچے نام توں جانے کون، کون کرے وڈیائیا۔ جس دے حکمے اندر سارے گاؤن، ڈھولے راگ ناد کلمے کر شنوائیا۔ جس توں سجدیاں اندر سیس سارے جھکاؤن، نیوں نیوں جھولیاں ڈاپیا۔ حکمے اندر بھجے پانی پون پون، بسنتر سیو کھائیا۔ جو سب توں حکم آوے سناؤن، سیچ سندیشہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے نام دا پرچہ کلجگ اتم آیا چھپاؤن، جس دی چھاپ مہر اپنا آپ لگائیا۔

★ ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ویکھو کھیل براہمن گوڑے، گوبند گوبند گوبند وڈ وڈیائیا۔ جس دے حکمے اندر کیسے کچھ نہ اوڑے، بڈھی والی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ سنت بنا کیڑے مکوڑے، مکڑی وانگ دتے اڈائیا۔ لتاں باہواں مار کے پھرن دوڑے، بھجن واہو داہیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ

پوڑے، پُٹھے ڈگ ڈگ اپنا آپ بھنائیا۔ کارج کم کھئے نہ سوڑے، سوہرے پیئے ہوئی جُدا ئیا۔ من کلپنا کہے کرے کھیل کون کھوڑے، خبرے خبر نہ کھئے سمجھائیا۔ کیسے کم نہ آون کیتے دُورے، در در ہوئے ہلکائیا۔ بن ہر کرپا کارج کھئے نہ سوڑے، سیدھ پرسدھ نہ کھئے وکھائیا۔ بن سُرْتی ہوئے دُورے، ڈنک حق نہ کھئے وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک وکھائیا۔ براہمن گوڑا دیوے حق ثبوت، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ویکھے سب دے کایا کلبُوت، تتو تت کھوج کھوجائیا۔ جگت سادھ ہوئے اودھوت، اودھ اپنی رہے مُکائیا۔ کوئی صاف کرے نہ اپنا گلی کوچا تے دوس رین کردے کوچ، بن بن پاندھی چلن راہیا۔ ساچا مارگ پرسدھ نہ ہوئے سوت، سوتردھاری دین دُہائیا۔ جگت واسنا کوڑ کلپنا بھوت، پنج بھوتک سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بن ہر کرپا سارے دسن اوت، اُتر پورب پچھم دکھن راہ نہ کھئے وکھائیا۔ سب دی لو اندروں گئی چھوٹ، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا بدل دیوے روٹ، رستہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ براہمن گوڑ ویکھے برہم دی دھار، پاربرہم دیا کھائیا۔ لیکھا جانے جیو جگت سنسار، لگھ چوراسی پھول پھولائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھے وگسے ویکھنہار، ہر پردا پھول پھولائیا۔ سادھ سنت کرن ویکھنہار، کرم گکرم وچ لوکائیا۔ دھرم دا بولے نہ کھئے جیکار، نعرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ حقیقت دا بنے نہ کھئے خدمتگار، خادم روپ نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا سب دے اُپر پائیا۔ براہمن گوڑ کھیلے کھیل اپاری، اپرمپر وڈ وڈیائیا۔ کیسے دی رہن نہ دیوے سرداری، سیس تاج نہ کھئے رکھائیا۔ جگت جگت کرے خواری، کنڈا خار والا چُہائیا۔ جس دی شبد اک اڈاری، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ براہمن گوڑ کہے میرا کوئی نہ سمجھے مُولے، اصل وصل کرن کھئے نہ آئیا۔ مایا ممتا سارے بھولے، اُبھل مل نہ درشن پائیا۔ ساچی چرن ملے نہ دھولے، مستک خاک نہ کھئے رمائیا۔ پریم پیار ملے نہ جھولے، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سرشٹ سبائی بھرے بھولے، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ وِرلے دُولھے، جو دُرمت میل رہے دھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ براہمن گوڑ کہے میں ویکھنی سب دی پنڈی، ٹھاکر پاپن پھول پھولائیا۔ کایا مندر اندر کیسے دی وچن نہیں دینی پنڈی، سرنگی راگ تال نہ کھئے سُنائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے عالم علما بے روئی اندرونی پنڈی، ہندسا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس نوں

جُگ چوڑی سارے گئے بندی، صفت صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ سرشٹی سبائی اوسے دی نُقطے والی نیگی جہی بندی، جس بندی وچوں بندرابن رہن والے کاہن دتے اُچائیا۔ جس دی ڈنڈی سدا ونگی، رستہ صاف نہ کھئے کرائیا۔ جس دا راہ تكدے رکھی بھرگو سرنگی، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ براہمن گوڑ کہے کوئی نہ سمجھے ہست کِٹ، پرہہ دا بھيو کھئے نہ آئیا۔ ورن برن رہے پیٹ، سرن ملے نہ کھئے سرنائیا۔ مانس جنم لئے کوئی نہ جیت، کلپنا تن نہ کھئے مٹائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائے کوئی نہ چیت، چیتن سرتی نہ کھئے بنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا مہربان محبوب کلجگ وچ ستجگ بدلے ریت، ریتوان ہوئے سہائیا۔ جھگڑا مٹا کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ جتھے ملے حق اصلیت، اصل وصل اک وکھائیا۔ خراب ہووے نہ کدے طبیعت، طبع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دی سچ پرگٹائے اصلیت، اصل دا اصل دئے وکھائیا۔

★ پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

جن بہگتو ٹھاڈا پھل پرہو دا گن، پھلگن گنوت آپ درڑائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے چن، نرگن نرویر کھوج کھوجائیا۔ ساچے نام دی دے کے دھن، آتم انتر بھيو کھلائییا۔ چار جگ توں اتم بنا کے من، ممتا موہ رہیا مٹائیا۔ میل ملا کے مالک گل، گلوتتا ہوئے سہائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دیا کر کے گل، چراغ چشم نہ کھئے چمکائیا۔ کرے کھیل آپ اہل، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ ہرجن ساچے کنڈے گئے تل، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ جن بہگتو آگلا جاپ رہن نہیں دینا بل، ہر ہردے وچ سہائیا۔ سچ دوارا جاوے کھل، پڑدا انتر آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں گنوتتا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس دی مہا سدا بے اتنا، بے انت رہیا اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے گر اوتار پیغمبر سنتا، بہگت بھگوان راہ تکائیا۔ اوہ جگ جگ بناوے اپنی بنتا، بھيو ابھید نہ کیسے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی بن کے دھر دا کنتا، کنت کنتویل ویکھ وکھائیا۔ کلجگ موئی ویکھے رت بسنتا، کوڑ وکار جگت مہکائیا۔ کھوج کھوجائے براہمن

پنڈتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں بھگت نرالے، نراکار دئے وکھائیا۔ جنہاں
 ملیا دین دیا لے، دیاندھ بھئے سہائیا۔ وسن سچ سچ سچ دھرم سالے، دوارا اکو سوہا پائیا۔ نیڑ نہ آوے کال مہاکالے، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔
 جیون جگت تئے جنجالے، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ صاحب سوامی وسے نالے، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ ہرجن باہر کوئی نہ بھالے، کھوجن
 بن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ اک چڑھائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں پھل پھلواری، ہر کرتا آپ
 وکھائیا۔ جگ چوڑی آوے میری واری، وارتا سب دی دیاں ڈہرائیا۔ میری کھیل اگم اپاری، اپرمپر بھيو کھئے نہ پائیا۔ بھجے پھردے وشن
 برہما شو سکداری، قدم قدم نال اٹھائیا۔ نیتر تگن گرو اوتاری، پیغمبر اکھ کھلائییا۔ کی کھیل کرے زینکاری، نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ جس
 نوں سارے کہندے گئے جوارى، داؤ آگے نہ کھئے لگائیا۔ کلجگ انت او سے دی آئی واری، جس دی وارتا رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا بھيو آپ کھلائییا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں اکو وارث، وراثت جس دی نظری آئییا۔ جس دی لکھی اکھراں والی
 عبارت، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ پرگٹ ہویا بھارت، بھاؤ بھيو دئے جنائیا۔ جس دی سب نے کرنی زیارت، عزیز ہو کے سیو کھائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کردے گئے سفارش، صفتاں وچ وڈیائیا۔ اوہ کرن آیا اک عدالت، عدلی داتا دھردرگاہیا۔ کلجگ میٹے کوڑ جہالت، مایا ممتا موہ
 مٹائیا۔ جن بھگتاں رکھے صحیح سلامت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اپنا کھیل کرے اچانک، چنچل بدھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا حکم ہووے
 بھیانک، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم اک سُنائیا۔ پھلگن کہے میں سندیشہ دیواں مُفت،
 جگت مُفتیاں آپ جنائیا۔ پرہہ دا حکم سمجھے نہ کھئے دُرست، دُرستی کرنی وچ لوکائیا۔ سارے خبردار ہووو چُست، پڑدا اوبلا دیو اٹھائیا۔
 کچھ جھگڑا پینا دھرتی حُشک، خوشحالی سب دی دئے مٹائیا۔ کال دی پٹھ ٹھکورے پُشت، سینت نال سمجھائیا۔ نگارہ و جاوے عرش
 قُرس، جگت گرہ ویکھ وکھائیا۔ میلا رہے نہ کوڑی گُرس، درجن ارجن گیا سمجھائیا۔ منارا رہے کوئی نہ اُرس، عرش فرش پئے دُہائیا۔ ثابت
 رہے کوئی نہ پُرش، جگت دے مہا پُرشاں دی کر صفائیا۔ من کلپنا وچ جیہڑے رہے بھڑک، بندیکھانے وچ ٹکائیا۔ جو ہوئی ہوئی رہے
 سُرک، سُرقتی تھوڑی تھوڑی ہلائییا۔ اوہناں مایا ممتا پا دے کھُرک، خارش سکے نہ کھئے مٹائیا۔ محمد کہے پرہو اہہ ور دے دے پہلوں تُرک،

میری اک عرضوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں پت ڈالی، ٹہنی کھوج کھوجائیا۔ وقت دُہنجا دُور تگاں حالی، حالت کوڑ لوکائیا۔ جس گگن وچ دِپک منڈل دسیا تھالی، رُو سس ڈگمگائیا۔ اُس توں وکھری کھیل نِالی، نِراکار آپ کرائیا۔ پرگٹ ہو کے جوت اکالی، اکل کل ورتائیا۔ جس نے لکھ چوراسی اندر نِرگن جوت بالی، بلم ہو کے پھول پھولائیا۔ کلجگ اتم کرن آیا دلالی، دلبر اپنا ویس وٹائیا۔ آگے کیسے دی رہے نہ کوئی قوالی، کوتا جگت نہ کھئے چٹرائیا۔ سورپیر جودھا رن بھومی بٹھے نہ کھئے رومالی، چھاتی ٹھوک نہ کھئے وکھائیا۔ جگت سادھو بنا سادھنا سب اک دُو جے نوں کڈھن گالی، گل وکری پا ملن کھئے نہ آئیا۔ پنجاں وکاراں دی سب دی گردن رکھ دینی پنجالی، پنجاں دا پنجا اُتے لائیا۔ جٹ کِرساں پُرانا بالی، ساچی سیکھیا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں کھیل انڈٹھا، انڈٹھڑی کار کھائیا۔ جس دا نکلن والا سٹا، سٹیبازی جگت لوکائیا۔ کلجگ اتم رس پھکا، کوڑی کِریا جاگ لگائیا۔ بنا بھگتاں توں کیسے دا کرم ہونا نہیں چٹا، جنم جنم نہ کھئے بدلائیا۔ پوری ہووے کوئی نہ اچھا، وستو ست نہ کھئے ورتائیا۔ دُھردرگاہوں ملے کوئی نہ بھچھا، خالی بھانڈے نہ کھئے بھرائیا۔ جیہڑا لیکھ پرہو نے لیکھا، اتم اوہو دئے بھگتائیا۔ گرمکھ بنا کے ساچا سیکھا، سیکھیا اکو اک سُنائیا۔ لہنا مُک جائے مُن رکھا، رکھی مُنی نہ کھئے درسائیا۔ ایہہ پچھلی کہانی تے پچھلا قصہ، آگے سب دی کرے صفائیا۔ پرہہ دا داؤ پہلوں اُٹھائے تے پھیر تھلیوں کھچ دئے گٹا، مُنہ دے بہار سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل وکھائیا۔ پھلگن کہے میں کچھ تکدا کھیل انوکھا، وکھرا دیاں جنائیا۔ پرہہ نے اک آخیری کرنا دھوکھا، پڑدا پڑدیاں وچ پائیا۔ جن بھگتاں دینا موقع، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ پھلگن کہے نو دِن دی کھیل وکھری، مینوں نظری آئیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ پتّری، واچن وچ کدے نہ آئیا۔ ہتھ نہ آئے پتندیں، بھجن واہو داہیا۔ چُپ چُپیتے جگت جگیا سواں دھار کرنی سکھنی، اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ پھلگن کہے میں دساں کی بات، باطن حال سُنائیا۔ اباشی کرتے کھیل شروع کرنا پنج چیت دی رات، راتو رات اپنی دھار چلائییا۔ پنج ستّ دی ہووے نال جماعت، دُو جے سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ مزل کرے امرت ویلے پرہات، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ بے خبراں کھولے جاگ،

سُتیاں آپ اُٹھائیا۔ لہنا چُکا قلم دوات، پُورب گنڈھ پوائیا۔ ایہ کھیل ہووے اتفاق، اتفاقیا کار کھائیا۔ کسے نوں پتہ نہیں کس دے گھر کھیا
 کرے رات، سویرے اُٹھ کدھر نوں جائیا۔ جیہڑا نال رکھے ساتھ، پڑدا اوہناں کولوں چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا
 کھیل وکھائیا۔ پنج چیت دی رات کہندی، کہہ کہہ خوشی منائیا۔ گُرمکھ سنگھ ہتھوں نوں لاؤنی مہندی، تلی وچ پوٹے پنج پنج چھپائیا۔
 کا کے سُرچیت نے نال رکھنی اک بہنگی، سوہنی بنت بنائیا۔ پہلوں چلنا دشا لہندی، اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ پنج چیت کہے میں کی رکھاں اڈیکاں، کون دھیان لگائیا۔ کس ویلے کراں پریتاں، پریم لوان منائیا۔ پُرکھ اکال کہا
 اپنیاں پچھلیاں ویکھ توارپخان، پترے ورقیاں وچوں اُٹائیا۔ جس دیاں گُر اوتار پیغمبر کرن تصدیکاں، شہادت اک بھگتائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ پنج چیت کہے سوا پنج سیر نال رکھیو گھرت، دھرم دی گنڈھ بٹھائیا۔ جس نال مریدا چلا
 نئے پرت، اگلا راہ وکھائیا۔ سب دی میٹے جرس، ہوس دئے گوائیا۔ جن بھگتاں دی جو سانہ کے رکھی کرس، پچھلی جھولی پائیا۔ اُٹا رہے
 کوئی نہ برکھ، جنم جونی دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔ پنج چیت کہے مینوں تھت دسدی اگی،
 دوآے ایکے وچ وڈیائیا۔ تنّ ستّ دی ساچی سکھی، ستّ ستّ نال وڈیائیا۔ روز گوبند دی لکھایا کرنی پچھلی چٹھی، بنا گُرمکھاں توں
 دوجا سنن کھئے نہ پائیا۔ دھرنی دھرت دھول رہی پٹی، نیترو دئے دُہائیا۔ میری خاک اُددی مٹی، ماٹی بھانڈے نہ کھئے پوچ پوچائیا۔ کہو
 جہی تقدیر لکھی، میرا لیکھ دے بدلائیا۔ میں چاہندی میں ویکھاں تیری نویں سال دی متی، متر پیارے دھیان لگائیا۔ میں نوا کے اپنی
 گچی، تینوں سیس دتا جھکائیا۔ جیہڑی گوبند کٹار کھچی، ہتھ مکھ اُتے ٹکائیا۔ ہُن کیہڑے دوارے ٹکی، مینوں دے وکھائیا۔ پُرکھ اکال
 کہا دھرنی اک ویراں مکھ چوں کہہ دے میرے اُتے کوئی رہیا نہیں مُنی رکھی، سنت سُر ت نہ کھئے کھلائییا۔ بن تیرے پرہو ہوئی جچی،
 یاچک نظر کھئے نہ آئییا۔ نرمانتا وچ ہو نیکی، سیس جگدیس جھکائیا۔ پھیر تیری تقدیر جائے لکھی، قسمت دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ پنج چیت کہے کھیل کھیلے چُپ چُپیتا، چوٹ بازی جگت لوکائیا۔ چوٹھے جگ دی چوٹھے
 سمت وچ ریتا، اگلی دئے بدلائیا۔ ایہ کھیل پرہو جگدیشا، جگت دا مالک آپ کرائیا۔ گُرمکھ نے نوٹکے رکھنے وچ کھیسا، دسواں پرہ دی

جھولی پائیا۔ ساچے حُکم دا صاف کرنا شیشہ، دھبّا ابا نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ اپنا کھیل کھیلے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس نُون سمجھے نہ کھئے سنسار، سنساری بھنڈاری بھو کھئے نہ آئیا۔ جس دا راہ تگن جگ چار، چارے وید دھیان لگائیا۔ جس نُون کھوجدے گر اوتار، پیغمبر اکھ اُٹھائیا۔ اوہ کھیل کرے زینکار، نراکار اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوبلا آپ اُٹھائیا۔ چیت کہے میرے وچ کھیل ہونا چُپ چُپیتے، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ایہہ وعدے گوبند پچھلے کیتے، لیکھا پرہہ دے نال بنائیا۔ جس ویلے بھتھا لاپیا سی اُتوں پٹھے، دھرتی اُتے دبائیا۔ جس ویلے ورن لگا سی وچ انگیٹھے، چُپ کر کے اپنا ڈیرہ لائیا۔ اک گایا ساچا گیتے، ڈھولا ڈھردرگاپیا۔ اوسے ویلے سری بھگوان آکے کھڑیا پیچھے، پچھے ہتھ دتا لگائیا۔ گوبند سر تون لاه دے کلغی تے صاف دسے سیسے، سوہنا نظری آئیا۔ آگے تیرا لیکھا نال جگدیسے، جگت دا مالک جوڑ جڑائیا۔ گوبند تُون آگے تے میں تیرے پیچھے، پچھا چھڈ کدے نہ جائیا۔ گوبند کہا پہلوں لنگھ میری دہلیزے، اندر وڑ کے دے وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ تیری سچی ریحھے، مینُون سوہنی بھائیا۔ جس ویلے تیری کایا دا کپڑ پھان قمیضے، اپنی کھیل وکھائیا۔ تیرے گرسکھ ملاواں نال پیسے، بابوں پھڑ اُٹھائیا۔ پھیر تیرے نال تیرا ہو پتیجے، پتا پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ اوس ویلے گوبند نے باہروں میٹ لئے دیدے، اندر اکو وچ سمائیا۔ جاں تکیا اوہ سب دے اندر اپنا نام بیج بیجے، کرسانا اکو نظری آئیا۔ پھیر ویکھیا لگھ چوراسی وچوں بھگتاں دی پھلواری وچ پرہو دے باغیچے، گر اوتار پیغمبر مالی نظر کھئے نہ آئیا۔ اوسے ویلے اپنے متھے اُتے لائی اک لیکے، لائن دتی بنائیا۔ پرہو سچ دس ساڈے وچوں کون اک دوجے نُون اڈیکے، کون راہ تکائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند بنا تیرے میرے باقی سب دے یینے شریکے، شرکت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اوس ویلے پرہہ نے جوت شبد دی دھار وچ اوہ اکھڑ اُلیکے، جس نُون لکھے کھئے نہ قلم شاہیا۔ گوبند کہا پرہو اوہ کپڑا ہووے طریقے، طریقہ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو چُکائیا۔ چیت کے میں بڑا اتر، آد دا راہ تکائیا۔ میری رُت بڑی چاتر، چاترک سارے ویکھ وکھائیا۔ میری سارے کردے خاطر، خوشیاں وچ سیو کھائیا۔ میں اک سندیشہ دیوان پاتر، شبدی شبد سنائیا۔ جس ویلے آوے پنج چیت دی راتر، رُتری اک مہکائیا۔ سوا فٹ دا پرہہ نے پاؤنا گاتر، تن ننگے بدن چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔

چیت کہے میں اپنے کول رکھنا کچھ انعام، سوہنی گنڈھ بندھائیا۔ نو چہارے نو بادام، نو دانے کیشمش جوڑ جڑائیا۔ جیہڑا محمد نوں پہلا دتا حق پیغام، اُس دا لیکھا دینا سمجھائیا۔ جس وچ بدل جانا نظام، اوہ وی پڑدا لاپیا۔ جیہڑی محمد دے چار طرف گھنڈی رہی کلام، اندر ورن دا حکم نہ کھئے سنائیا۔ کہندی رہی تیرا آوے امام، جلوہ گر نور خدائیا۔ اوس نوں محمد پٹھیاں ہتھان دا کردا ربیا سلام، سر پچھے نوں نوائیا۔ کیوں آگے نوں جھکیاں دسدا نہیں سی اُتے اسمان، اسمان اُتے رحمان اپنا حکم منائیا۔ جس دے بردے غلام، سیوک چاکر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ پنج چیت کہے پنج توں اگی دی ہووے تھت، دوہاں جوڑ جڑائیا۔ کھیل ہونا انہاں دے وچ، پڑدیاں وچ رکھائیا۔ دھار اگئی جائے لکھ، لکھت وچ وڈیائیا۔ پنج ست دی رہے وتھ، ودھ گھٹ نہ کھئے بنائیا۔ نال نیلا کپڑا رکھنا چاروں طرف سوا گٹھ، انجان ناپ نہ کھئے نپائیا۔ اوس نوں پرہ نے بٹھنا اُتے پٹھ، پنڈے ننگے سوہیا پائیا۔ اُتے لاوئی گوہند والی چٹ، توں ہی پتا توں ہی مائیا۔ اک نال رکھنی اٹ، جو بھگت دوارے دی سیو کھائیا۔ اک کول رکھنی سٹک، پچھلا لیکھا لیکھ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کار بھگتائیا۔ چیت کہے میں چاترک پیاسا، ترکھاوت دھیان لگائیا۔ رکھ کے اک بھروسا، بیٹھا راہ تکائیا۔ کون ویلا آئے پُرکھ ابناشا، اپنا پھیرا پائیا۔ اگلا کھولے خلاصہ، پڑدا دئے چکائیا۔ بھگتاں ہووے داسا، ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ چیت کہے اک نال رکھنی چوکی، انچ ستاراں ستاراں ونڈ ونڈائیا۔ جیہڑی خبر کتے نہیں پہنچی، اوہ حکمے دینی جنائیا۔ سریشٹی بہتی دسے اوتی، ساچا خونت نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ چیت کہے میں کی دساں بول، انبولت رہیا جنائیا۔ جن بھگتو سارے اپنے دوارے رکھیو کھول، بردے اندر دھیان لگائیا۔ پتہ نہیں آجئے کہدے کول، ستیاں آن جگائیا۔ کیہڑا دس کے جاوے بول، اپنا حکم لاپیا۔ ایہنو کوئی نہ سمجھیو رول، دھوکھا جگت نہ کھئے وکھائیا۔ ایہ حکم گوہند دا سانہ کے رکھیا کول، اکھراں وچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائیا۔ چیت کہے نال رکھنا اک پیمانہ، پیمانہ کرے لوکائیا۔ جس ویلے ہونا بھگت دواروں روانہ، پٹھے پیریں چل کے پچھلا پنڈھ مکائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دا نال رکھنا کانا، کائنات دئے اٹھائیا۔ کالی الفی وچ نکلے دیوانہ، مست المست روپ وٹائیا۔ شبدي سب نوں دیوے

پروانہ، پرے توں پرے آپ جنائیا۔ کچھ لیکھا لکھے چوہانا، چوہ اکھراں وچ سمجھائیا۔ جو مِتر سوئی ہووے بیگانہ، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی پرہو کرے کمانا، حُکمے اندر جگت گرہستی رہیا بھوائیا۔ جس دا جھلنا اک نشانہ، نشانے نچھاور دیو کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھرم دا یُدھ کرے مہانا، یتھارتھ اپنا حُکم ورتائیا۔ چیت کہے گُرمکھ اِکو وار لینی نال شاہی، دوجی دوات نہ کھئے اُٹھائیا۔ اِکو حُکم نال ہونی تباہی، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ چوری چوری پھرے بن کے راہی، رہبر دُھردرگاہیا۔ سب دی شہادت دئے بھگتائی، حُکمے اندر آپ بُلایا۔ جس دی دروہی اوسے دی دُبائی، ویکھنہارا اوہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سویرے اٹھ وچے اِس توں اگلا لیکھا دئے لکھائی، اِک توں دو نظری آئیا۔

پھلگن کہے تِنّ دِن میری پا دے جھولی، جھولی تیرے آگے ڈاہیا۔ جو تیرے پریم دی گولی، گولک اُس دی دے بھرائیا۔ جس ویلے اِس سمت دی پہلی آوے ہولی، ہوئی جہی اپنا قدم اُٹھائیا۔ کچھ لیکھا چُکاؤنا دھوئی، دھول راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آسا پور کرائیا۔ پھلگن کہے تِنّ دِن ویکھیں اپنے یار، مِتر پیارے کھوج کھوجائیا۔ سب دا پچھلا دِسے وبار، پورب ونڈ ونڈائیا۔ میرا نہیں کچھ اختیار، تیرے حُکمے منگ منگائیا۔ پھڑ باہوں دینے تار، اپنی گود ٹکائیا۔ پندراں اِگی دے وچکار، ایہ لیکھا دینا بھگتائیا۔ تیری لکھت دا لکھار، لیکھک اِک اُچجائیا۔ سِر تے بٹھ کے آویں دستار، نواں جنم دوائیا۔ کیوں، نوّ چیت نوں اُس دا وقت پہنچیا آن، آگے لیکھا رہیا نہ رائیا۔ جنان چر کِریا کرے نہ آپ بھگوان، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ اوناں چر جیون دا ملے نہ کیسے دان، اگلا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی سدا سدا مہربان، مہربان تیری وڈیائیا۔ پھلگن کہے میری جھولی پا دے دان، داتے تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گوبند کہا سُن پرہو میریا وڈیا سیٹھا، گمراہ تیری وڈیائیا۔ دو پھگن نوں اُپروں آہیٹھاں، اپنی دیا کہائیا۔ کچھ قول اقرار کر چیتا، پچھلی یاد کرائیا۔ جے تیرا اک مین بیٹا، سپوت لیا بنائیا۔ نوں مینوں بنایا کھیوٹ کھیٹا، سیوا سچ سچ سمجھائیا۔ دھرم دی دھار بنا کے نیتا، نیج دا حکم دتا سُنائیا۔ میرے ہتھ پھڑایا گرمکھاں دا لیکھا، سچن ساچے جوڑ جڑائیا۔ مین پین نہیں دینا کوئی بھلیکھا، بھرم اندروں چرم دینا کڈھائیا۔ میرا وسن والا گرمکھاں دے اندر ہونا دیسا، دوجا دھام نہ کھئے رکھائیا۔ شبدی دھار اگتا ویسا، تت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مین تیرا آدی سٹ اک پلیٹھا، جس نوں مڑ کے جنے کھئے نہ مائیا۔ میری سدا الھڑ جوانی نو نریشا، پردھ بال روپ نہ کھئے دکھائیا۔ دو جہان تیری مہر اندر دیکھا، پڑدا اور رہیا نہ رائیا۔ تینوں نہیں پتہ کیوں بچے چڑھائے بھیٹا، اپنا آپ مٹائیا۔ تیرا کھیل ویکھدا رہیا اگیتا پچھیتا، جگ چوکرئی اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در تیرے منگ منگائیا۔ گوبند کہے پرہ پھلی پھگن تیری رات، تیرے حصے آئییا۔ اج دو والی پرہات، مین ایسے کر کے پہلوں منگ منگائیا۔ جس وچ لیکھا پچھلا کراؤنا یاد، یادداشت اگلی لینی بنائیا۔ میرا کوئی تتاں والا نہیں سماج، سمگری جگت نہ کھئے دکھائیا۔ مین تینوں رہیا ارادہ، تیری اوٹ نکائیا۔ تیرا حکم بودھ آگادہ، سمجھ کسے نہ آئییا۔ نہ نوں سٹا نہ مین سٹا دوہاں دی کھلی رہی جاگ، نیتر اکھ بند نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال تینوں دساں مار آواز، سندیشے وچ جنائیا۔ جے نوں میرے سر تے دھریا تاج، حکومت دو جہان بنائیا۔ کھیل دکھایا آد، انت دتا درڑائیا۔ بن کے کنت سہاگ، سیج دتی سہائیا۔ میری بینتی دا دے اک جواب، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند کہے مین سندا رہیا تیری دھار، سُن سُن خوشی منائیا۔ میرے صاحب سچی سرکار، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بے شک نوں سچکھنڈ دا مخطیار، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ لوکات تیرے نال میرا اکھاڑ، بنا تتاں تیرا سنگ نہ کھئے منائیا۔ یاد رکھ ستاراں ہاڑھ، پچھلا دیاں جنائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبراں دا قرضہ دتا اُتار، باقی رہی نہ رائیا۔ نوں شبدی بول کہا للکار، حکم اک سُنائیا۔ جن بھگتو ٹھاڈا تھے کدے نہ پیار، اوہلا رہن کدے نہ پائیا۔ سدا ہوواں سانجھا یار، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جے بھجان تے بنان غدار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم اک سُنائیا۔

گوہند کہے پرہو میں راتی کھڑ کھڑ ہسیا، خوشی دتی جنائیا۔ جس ویلے تُوں حُکم اپنا دُھر دا دسیا، جن بھگتاں دتا سمجھائیا۔ اوسے ویلے
 میں برہمند کھنڈ پُری لوہ نسیا، دو جہان ویکھ وکھائیا۔ جدھر جاواں ہووے اندھیری مسییا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ مینوں کچھ نہ لگا
 اچھیا، نیر میٹ ویکھ وکھائیا۔ اک آواز آئی گوہند ویکھ اپنے بچیاں، جو تیرا راہ تکائیا۔ جنہاں نوں گر اوتار پیغمبران مٹیاں سچیا، سچ دینا
 درڑائیا۔ جنہاں دے لُوں لُوں اندر رچیا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ ساڈا اندروں اندر مچیا، اگنی پریم تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، پڑا اوہلا دے اٹھائیا۔ گوہند کہے مینوں آگئی حیرانی، حیرت وچ سمجھائیا۔ تیرا کھیل شاہ سُلطانی، شریعت والے کیوں شرع رہیا
 بدلائیا۔ تیرا پچھلا جھگڑا چار جُگ دا دیوانی، دعویدار رہے کُرائیا۔ میری جوبن والی جوانی، بل اپنا رہی وکھائیا۔ میں بھگتاں نال
 گُرمکھاں نال تیری چلن نہیں دینی بے ایمانی، چھل کپٹ نہ کھئے کھائیا۔ تیتھوں دُور تے میری جگت ایہہ نشانی، نشانہ تینوں دینا وکھائیا۔ ہر
 سنگت نہیں بیگانی، جنہاں توں لک کے جھٹ لنگھائیا۔ جے تُوں نہ کریں تے میں کراں گا مہربانی، ایہہ میرے وچ وڈیائیا۔ میرے کول منزل
 رُوحانی، رحمت دیاں کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گوہند کہے کی لکھایا لیکھ، مینوں دے
 سمجھائیا۔ کی ہویا تیرا جوتی جامہ ویس، بنا میرے شبد دے تیری آواز نہ کھئے سُنائیا۔ تُوں اُتے تے میں ہیٹھ، دوویں مل کے رنگ رنگائیا۔
 میں دھوکھا ہون نہیں دینا وچ مہینے چیت، چاترکاں دا ساتھی ہو کے دینا سمجھائیا۔ میں وی رہن والا ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ بھگتاں
 دی تھان گُرمکھاں دی تھان میں تیرے آگے آپ ہوواں پیش، ایسے کر کے اج دی پیشی پہلے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، بھیا ابھیدا دے کھلائییا۔ گوہند کہے اوہ پرہ لکن چھین والے چور، بینتی دیاں سُنائیا۔ تُوں میرے وچ ودھایا زور، اپنی طاقت نال
 ملائیا۔ مینوں بھیجیا وچ اندھیرے گھور، کلجگ اتم حُکم سُنائیا۔ اپنے نال بنھ کے ڈور، ناتا لیا جُڑائیا۔ میں سُن کے تیرا وچھوڑے والا
 شور، اپنا بل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر کر بے پرواہیا۔ گوہند کہے میری پچھلی ویکھ لے
 عرضی، در درخواست دیاں وکھائیا۔ بنا میرے تیری لوکھات وچ چلے نہ کوئی مرضی، اکلا اپنا حُکم نہ کھئے بنائیا۔ جس طرح تُوں میرا
 غرضی، میں غرض گُرمکھاں نال رکھائیا۔ پُرکھ اکال تُوں میرا دردی، میں درد غریب نہانیاں جھولی پائیا۔ جیہڑی دھار تیرا میرا ڈھولا پڑھدی،

اوہناں دی ہون نہ دیواں جُدا ئیا۔ گُرمکھ آسا رہے نہ سڑدی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ
 سندیش اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوبند چُپ، چُپ چُپیتا دیاں جنائیا۔ مینوں پھر لَین دے چُپ، لُک لُک وقت لنگھائیا۔ تُوں میرا لاڈلا
 پُت، نیوں کے سپس دے نوائیا۔ مین بدلاں اپنا رُخ، رستہ اک پرگنائیا۔ تینوں بڑا دیواں سُکھ، سُکھ وچ سہائیا۔ گوبند اگوں پیا اٹھ، اپنا بل
 پرگنائیا۔ تُوں میرے اُتے رہیا تٹھ، مین بھگتاں دیا کھائیا۔ جے مینوں لویں پُچھ، پرہہ تینوں دیاں جنائیا۔ میرا نہیں گُرمکھاں دا سب کُچھ،
 سب کُچھ اپہناں دی جھولی پائیا۔ اپہناں دے وچھوڑے دا مینوں وڈا دُکھ، تیرا سُکھ کَم کیسے نہ آئیا۔ اُجل کراں مُکھ، دُرمت میل دھوائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دینا وکھائیا۔ گوبند، کر لَین دے اک وبار، چوری یاری میری ریتی چلی آئیا۔ مینوں
 پھیر کیسے نہیں کہنا چوویاں اوتار، کل کلکی پھیرا پائیا۔ نبیاں دا سردار، امام دُھردرگاہیا۔ جوت دی دھار، جوت وچ رُشنائیا۔ ویکھاں جا
 جا گھر بار، اپنی سمجھ نہ کیسے سمجھائیا۔ بھگتاں لوں اٹھال، ہلونا اک دوائیا۔ کدے شاہ کدے کنگال، دوویں رُپ وکھائیا۔ لبھیاں کوئی نہ
 سکے بہال، کھوجیاں کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم رہیا سُنائیا۔ گوبند کہا پرہو ویکھ اپنی
 عبارت، جیہڑی بن اکھراں دتی لکھائیا۔ مین بھگتاں نال ہون نہیں دینی شرارت، پڑدا رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ کرشن نہیں جیہڑا پھیر بناوے
 مہابھارت، جیب وچوں خرچ نہ کھئے کرائیا۔ ہُن کوئی اوتار پیغمبر نہیں جیہڑا مین کیسے مذہب دی لوں آڑھت، دکان جگت وچ چلائییا۔ ہُن
 لگنا نہیں کیسے وچ گارت، پڑدیاں وچ نہ کھئے چُپھائیا۔ میری سب توں وکھری ہونی زیارت، ظاہر ظہور کراں رُشنائیا۔ پُرکھ اکال اپنا لیکھا
 ویکھ جتھے اکی بھگتاں دی وزارت، نو سال لکھ کے جھٹ لنگھائیا۔ جے مین نہ بنیا اج اپہناں دا وارث، ورثا قائم نہ کھئے کرائیا۔ مین کہہ کے آیا
 گوبند دا خالص ہووے خالص، بنا بھگتاں توں خالص نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں نہ کوئی نندرا نہ کوئی آلس، غفلت وچ جھٹ نہ کھئے لنگھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچا رنگ رنگائیا۔ گوبند کہے اوئے آگے آ جا اکی چیت، تینوں دیاں سمجھائیا۔ کی تینوں نہیں
 میرا بہیت، مین کاہن رُپ وٹائیا۔ ذرا تک لے نیت نیت، نیتر اگھ کھلائییا۔ جس ویلے رن بھومی ویکھی کھیت، شترُو مِت کھوج کھوجائیا۔
 اوس دا اوہناں نال ہیت، جو جُگ جُگ ساچا سنگ نبھائیا۔ اوہناں دا بدن آیا لیکھ، لیکھا کوڑ مٹائیا۔ ایسے کارن ہویا پیش، ستمکھ ہو

کے رہیا سنائیا۔ پرہو کیوں بنے مُلا شیخ، مسلہ جھوٹھا نہ کھئے بنائیا۔ جے تُوں اپنا نام رکھایا درویش، منگن والا منگتا لک کے جھٹ نہ
 کدے لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل اک وکھائیا۔ گوہند ایہہ کھیل بڑی سوہنی، مینوں نظری آئیا۔
 گوہند کِہا ایہہ گل کدے نہ ہونی، جِنّا چر چلیں نہ میری رضائیا۔ ایہہ کوئی جگت والا نہیں نچھتر روہنی، جس دا بیو نہ کھئے کھلائییا۔ مین
 شبد کھنڈے نال سرشٹی ساری کوہنی، برہمنڈاں ویکھ وکھائیا۔ تُوں تے پرہو اک نکئی جہی جوت جگاؤنی، چھوٹیاں گھراں وچ کریں
 رُسنائیا۔ مین ہاہاکار جگت مچاؤنی، جس تُوں سُنے سرب لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ہر سنکت پہلوں میرے دوارے دی پرائی، پھیر
 تیرے گھر دینی پُچائیا۔ پنج چیت تُوں جیہڑی تُوں کھیل کھلاؤنی، اوہ مینوں مَوُل نہ بھائیا۔ جے دھرم دا پیار تے سچ دی کرنی بہنی، دُھر
 دا کرم بنائیا۔ کیوں لکن چھین دی پائی اڑاؤنی، مینوں دے سمجھائیا۔ مین چاہندا پنج چیت تُوں اکیاں دی دھار اپنے نال رکھاؤنی، اک دا
 لیکھا دیاں مُکائیا۔ پچھلی کیتی سرب گواؤنی، گواہ وچ پُرکھ اکال تیری شہادت دیاں رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر
 داتے دے ودیائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند سُن لاڈلے پتا، پتر ہو کے دیاں جنائیا۔ آہ لے میری مُحبت دا گچھا، چار جگ دا لیکھا تیری جھولی
 پائیا۔ میرے اُتے کر نہ غصّہ، سہج دیاں سنائیا۔ مین آگے وی پچھے رہیا لکا، لک لک کے اپنا کھیل وکھائیا۔ گوہند تاء دے کے مُچھا، پن
 مُچھاں وٹ چڑھائیا۔ بھڑ کے باہوں گٹا، ہلونا رہیا لگائیا۔ پرہو جے تیرا لڑ مینہوں نہیں چھٹا تے مین بھگتاں نالوں پلّو نہ کدے چھڈائیا۔
 میرا پریم کدے نہ تُٹا، تُوں دیاں رہیا جُڑائیا۔ مینوں ایہو وڈا دُکھا، جیہڑا تُوں لکن دا شبد دتا لکھائیا۔ جے تُوں پتا نہ ہوویں مین تینوں ٹنگ
 دیوان پُٹھا، اُلٹا دیاں لٹکائیا۔ پھر غصّے وچ پُچھاں، کی بھگتاں توں مُکھ چھپائیا۔ جے تُوں پرہو دُھر دا سچا، کیوں لک لک جھٹ لنگھائیا۔
 مین بُن نہ آپ تے نہ تینوں بند ہون نہیں دینا وچ کُجا، تے کوزے مشری دا سواد دینا تجائیا۔ جے تُوں مینوں بُجھا تے مین گرمکھاں بھیت
 کھولیا گچھا، دوس زین ایسے وبار وچ رُجھا، چار کُنٹ ویکھاں تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہربان
 مہربان دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند ایہہ میری پہلی پرکھ، شبدی شبد جنائیا۔ گوہند کِہا مینوں ایسے کر کے آیا ہرکھ، پرہ تینوں دیاں
 سنائیا۔ جس طرح مین خوش تیرا کر کے درس، ایسے طرح گرمکھ میرا درشن کر کے خوشی منائیا۔ مین چاہندا دوویں مل کے اُنھاں دی

میٹھے حرص، ترشنا دیئے بُجھائیا۔ جس کارن آئے اُتے فرش، دھرتی اُتے ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیغمبران دی منظور کر کے عرض، نرگن دھار ویس وٹائیا۔ آگے ہوئیے نہ دوویں لاغرض، محنت نال اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند شاباس، شہنشاہ ہو کے دیاں وڈیائیا۔ مینوں چار جُگ لنگھ گئے کردیاں تلاش، ویکھاں تھاوں تھائیا۔ سارے روندے ویکھے جوں شنکر نیر وپائے کیلاش، کلا دھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ بن تیرے میرا دتا نہ کیسے ساتھ، اگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میں تیری لیکھے لاواں مٹی خاک، راکھ سب نوں دیاں ورتائیا۔ تُوں میرا جن بھگت میری شاخ، دواں دا میلا سہج سُبھائیا۔ تُوں ایہہ دس دے پنج چیت دی کتھے کتنی رات، مینوں دے سمجھائیا۔ گوہند کہا پہلوں منظور کر لے جیہڑا لیکھا لیکھا نال قلم دوات، پہلی پھگن لیکھ بنائیا۔ پرہہ دا کیتا تے گوہند کیتا (صاف)، رستہ گُرمکھاں اک جنائیا۔ پچن دیدے مینوں کہویں نہ کدی گستاخ، میں اپنی آسا دتی وکھائیا۔ گوہند کہے پرہو مین چاہندا جدھر جاواں آگے تیرے پریم دی کراں برسات، چھہر اپنی نال لگائیا۔ ست دی دیواں دات، دھرم دی دھار بندھائیا۔ گُرمکھ سُنٹا جائے جاگ، جاگن ویلا دیاں درڑائیا۔ چاروں کُنٹ رُوئی پے جائے وانگ کاگ، سرشٹی کاگ وانگ کُرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں لکن نالوں بھگتاں دے اندر دے اوہ ویراگ، جس ویراگ وچ کوڑے ویری اندرون دے کڈھائیا۔ جے مالی ہی لک گیا تے سُنجا رہ جاو باغ، پھل پھل کم کیسے نہ آئیا۔ جے مندر ہی ڈھپہ گیا تے کتھے جگُو چراغ، کرے کون زُسنائیا۔ تے جے تُوں وی لک کے کڈھیں رات، گُرمکھ کس دا درشن پائیا۔ پچھے میں ڈردا رہیا گوہند کہے ہُن جے ہیرا پھیری کیتی کھول دیونگا پاج، پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ کیوں، میں جاندا بنا گوہند دے تیرا دو جہاناں دا چلنا نہیں راج، رعیت سنبھالن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سدا رکھنی اپنے نال اکیاں دی جماعت، اکیاں توں گھٹ اپنا قدم نہ کھئے اُٹھائیا۔ میرا شہنشاہاں ورگا ہووے ٹھائے، ٹھوکران نال سب نوں دیاں اُٹھائیا۔ چار جُگ دے صاف کراں کاغذات، آگے آکو حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ گوہند کہا پرہو تیرا لیکھا لیکھ سکے نہ کھئے مٹا، اکھڑ اکھڑ نہ کھئے بدلائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند جس اُتے مہر دی نگاہ دیاں ٹکا، دیاواں ہو کے دیا کھائیا۔ اوس دے پیار وچ جُگ دیاں اُلٹا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں کوئی خدی کرن والا نہیں خُدا، خود مالک ہو کے خادم بن کے سیو کھائیا۔ میں ویکھنا چاہندا ساں تیری پریم دی کیہو جہی ادا، بھگتاں نال

نظری آئیا۔ گوہند کہا انہاں پچھے اپنے بچے کر کے فدا، تیری جھولی پائیا۔ ہُن کِس طرح رہواں جُدا، اڈرا جھٹ لنگھائیا۔ میری تے اِکو اِک
 دُعا، بینتی اِک سُنائیا۔ ساچا میلا لَواں مِلا، ملیاں وِچھڑ کُئے نہ جائیا۔ تیرے دوارے دیواں بہا، جنھے سَت دی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ پُرکھ اِکال کہا گوہند مِیں ویکھاں پیار تیری سِکھی، نگاہ بھگتاں ول اُٹھائیا۔ میرے ساہمنے
 پُچھ کہ گُرمکھو سدا نال جان نوں تیار رہوگے اِگی، جے منظور تے ہتھ دیو اُٹھائیا۔ پھیر کوئی نہ رہنا مِنی رکھی، سب دا لیکھا دینا مُکائیا۔
 جگت دی رس دھار ہونی فکی، امرت جام نہ کُئے پیائیا۔ گُرمکھ نال سوا سیر پکا کے رکھنی ٹُکی، روٹی اِکو نظری آئیا۔ اِس دے اُتے دھار
 رکھنی چٹی، کپڑ بستر سوہنا اُپر پائیا۔ اِک پہلی چیت نوں لیکھاؤنی چٹھی، مضمون دُھر دا آپ بنائیا۔ نال تِن رنگ دی لینی مٹی، لال
 کنچن سوہا لینا چڑھائیا۔ ڈھائی اِنچ لکڑ دی لینی گئی، چاروں طرف اِکو جہی نظری آئیا۔ کاغذ اُتے اِک گول بناؤنی ٹپی، ہاہا تھلے نہ کُئے
 وکھائیا۔ اِک کرد رکھنی نگی، چھوٹی جہی جو پچھے مالوے دے حصے آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔
 گوہند کہے کی پرہہ تینوں منظور، جو بینتی دتی سُنائیا۔ جے مِیں کر بیٹھا قصور، اوہ وی تیری جھولی پائیا۔ مِیں وِچھوڑے وِچ چور، جھل نہ
 سکاں جُدائیا۔ گُرمکھ اِکٹھے ہون نیڑے دُور، سوہنا سنگ بنائیا۔ مِیں بناں حق دا مزدور، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ کیوں، تیرا سنگ
 رہیا ضرور، سگلا سنگ جنائیا۔ ہُن دوویں ساچے بھگتاں نوں کر لئیے مشہور، اپنی لوڑ رہی نہ رائیا۔ پانی توں صاف ہو جائے بُور،
 دُرگندھی اندروں باہر کڈھائیا۔ جے میری عرض تینوں قبول، سر میرے ہتھ ٹُکائیا۔ پُرکھ اِکال کہا گوہند تیرا سچا سچ اصُول، اصل دِتا
 دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گوہند کہے مینوں لیکھ وکھا دے بنا قلم شاہی، بنا اکھراں اکھڑ
 وکھائیا۔ اپنی تصدیق کر کے آپے پا دے گواہی، شہادت شاہ ہو کے بھگتائیا۔ سدا چلاں سَت رضائی، رضا تیری نال ملائیا۔ جیہڑی پہلی
 پھگن لکھت لیکھائی، لُک لُک کے جھٹ لنگھائیا۔ اوس دے تھان کر رُشنائی، میری آسا پور کرائیا۔ پُرکھ اِکال کہے گوہند مِیں ضرور تیری تے
 تیریاں گُرمکھاں دی کراں وڈیائی، مہر نگاہ اِک ٹُکائیا۔ پہلے دِن جانا پُر بھلائی، گُرمکھ دا نشان، آؤنا بنائیا۔ اگلا لیکھا آپے دے سمجھائی، چنتا
 دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گوہند کہا پرہو تُوں دسیا لہندے تے مِیں چڑھدے کرنی چڑھائی، لہندیاں کلاں وِچ کدے نہ آئیا۔ تُوں دسیا گُرمکھ

دے ہتھ نون لاؤنی مہندی، پنج نشانان نال وڈیائیا۔ میں دسنا جتھے پریمیاں دی مجلس رہی بہندی، چار جگ دے ڈیرے لائیا۔ اوتھے ہن
 ویکھو کچی کندھ ڈھہندی، کلر والی نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ساچا رنگ رنگائیا۔ گوبند کہے واہ میرے
 یار، تیری بے پرواہیا۔ سچ دا دس پیار، ریتی لئی بنائیا۔ ستاراں دن دا وبار، خوشیاں نال لنگھائیا۔ ہر سنگت دا سانجھا ہووے گھر بار،
 کلا سیو نہ کھئے کھائیا۔ صرف روٹی ہووے تے دال، دوچی وست نہ کھئے بنائیا۔ کھائے کوئی نہ وچ تھال، ہتھان اُتے ٹکائیا۔ پرشادا ڈھکے نہ
 کھئے نال رومال، پڑدا اُتے نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گوبند کہے گرمکھو میں ویکھو تہاتھوں
 کیناں ڈردا، ساچا سنگی نظری آئیا۔ جس ویلے میں شبد سُنیا راتیں ہر دا، راتیں سُنیاں نیند نہ آئیا۔ جنہاں دے پچھے دکھڑے رہیا جھلدا،
 سولان سیج ہنڈھائیا۔ وچھوڑا رکھاں کدے نہ پل دا، پلک نہ ہووے جدائیا۔ شبیدی دھار ہو کے رلدا، رل مل اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پُرکھ
 اکال مہربان ہو کے اپنا لیکھ بدلایا کل دا، قلم دی قلم نال کیتی صفائیا۔ کیوں، اوہ سب دے دکھڑے جھلدا، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔
 بھگتاں نال جھگڑا رہے نہ کپٹ چھل دا، ایسے کر کے اج فیصلہ دتا کرائیا۔ تہانوں شک ہندا جے پھگن دو دا پہلے دن نہ منگدا، آسا اک بنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوبند تون ہو گیا میرا بھیتی، ایہ وی میری بے پرواہیا۔ پر ہتھا
 کابلا پویں نہ کریں چھیتی، خاموش تون جوش وچ لیائیا۔ گوبند کہا پرہو ایہ تیری کھیتی، میں تے راکھا بن کے سیو کھائیا۔ میں کیسے ہتھ
 بازار نہیں ویچی، قیمت تیرے دوارے رکھائیا۔ میں مُحبت دی کراں نیکی، نیکیاں وڈیاں گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، پرہہ بخشنی اک سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہا اندر باہر مار لا جھاتی، باہروں اندر تے اندروں باہر دیاں وکھائیا۔ گوبند پُرکھ اکال دی راتی،
 تیری سلجھ گئی پرہاتی، پرہاتی ویلا سب تون بھائیا۔ تیرے ساتھی نام دے جماعتی، شبد دی حق پڑھائیا۔ میں انہاں دے اندر دا پاٹھی،
 بنا رسنا تون جاپ جپائیا۔ تون سورپیر جودھا ہاٹھی میں دیاوان دیا کھائیا۔ تون منزل چڑھیں گھاٹی، میں اُپر نیچے ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل
 لوکھاتی، میں پاتال آکاش حکم ورتائیا۔ ذرا ویکھ میری اوہ پاتی، پترکا اک اٹھائیا۔ جس دی سمجھ کیسے نہ جاتی، ذاتاں پاتاں وچ ونڈی لوکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچا اک سہائیا۔ گوبند کہے سب تون دے دے اک دلاسا، صحیح سلامت دیا کھائیا۔ بہرم

وچوں پرگٹ کر بھروسا، دھیرج دھیر دھرائیا۔ پوری ہووے آسا، ترشنا دے بُجھائیا۔ جن بھگت تیرا ساچا، گرمکھ میرا نظری آئیا۔ دوہاں دا سانجھا ہووے واسا، گھر اکو ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورا کرے گھاٹا، قیمت کوڈیاں والی چُکائیا۔

★ ۴ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

فریدا تیرا لاپیا اُلھاما، چڑیا خوشی منائیا۔ ملیا دُھر اماما، شہنشاہ پاتشاہیا۔ سُنیا پورب پیغاما، حُکم اکِ لاپیا۔ مُکیا ترشنا تاما، ترکھا دتی بُجھائیا۔ میرا پچھلا لہنا کرشنا کاہنا، تریتا رام دی دُبائیا۔ میں سدا بن دا رہیا کاما، گرو گھر دی سیو کھائیا۔ لنگر وچوں چوری رہیا کھاندا، پڑدیاں وچ چُھپائیا۔ پوتر پانی وچ رہیا نہاندا، چنگا اپنے نال چُھپائیا۔ خوشیاں نال رہیا گاندا، تیری بے پرواہیا۔ اک دن مینوں ویکھ لیا اک پانڈا، نیتر اکھ چُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ چڑیا کہے میں پچھلا سیوادار، دسرتھ دوار دا نظری آئیا۔ کرشن نال کدا رہیا پیار، اندر باہر ویکھ وکھائیا۔ میں عادت وچ بُریار، میری پنتی نہ کھتے بدلائیا۔ جدوں دل چاہے جوٹھا کدا رہیا آہار، اپنا داؤ لگائیا۔ پنڈت ویکھ براہمن آئی وچار، من ہی من سہائیا۔ جے بل ہووے ایہنوں دیوان مار، جو گرو گھر دا چور نظری آئیا۔ غصے وچ من دا کیتا وار، باہو بل نہ کھتے ودیائیا۔ اُونے چر نوں کرشن آگیا رادھا نال، اپنی خوشی بنائیا۔ پنڈت رو کے دسیا حال، ہڑی دتی سُنائیا۔ ایہ سب نوں جوٹھ رہیا کھوال، مورکھ موڑھا نظری آئیا۔ ایہنوں ایتھوں دیو نکال، سزا اور بُھگتائیا۔ مارو ایسی مار، دُکھ دُکھ وچ ستائیا۔ کرشن ہس کے کہا پنڈتا کراں خبردار، تینوں دیاں سُنائیا۔ اس دا جامہ پھیر ہووے سنسار، پنکھی روپ وٹائیا۔ پھیر بھگت دے آدھار، نوان روپ بدلائیا۔ پھیر آؤنا پئے وچ سنسار، جنم اجنا ویس وٹائیا۔ تیرا ایسے نال آدھار، تینوں دیاں درڑائیا۔ جیہڑا تیرے اندر غصہ آیا وشال، میں ایہ وی ویکھ وکھائیا۔ جے توں وڈا ہندوں بلوان، اج مار کے دینا سی وکھائیا۔ میں اندرون سمجھی تیری چال، پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ جس ویلے کھیل کرے پرہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ سرشتی اُتے ودھے پاپ، پنت پُنت بنائیا۔ پوری ہووے کسے نہ آس، نراسا دے لوکائیا۔ کرے کھیل پُکھ ابناش، اپنی کل ورتائیا۔ تیرا بھگتاں وچ جنم ہووے خاص، براہمن دیاں مان ودیائیا۔ ایہدا بنا

ترشنا توں ہووے کھاج، تریپت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ براہمن کہے تیرے آگے لائی
 شکایت، پرہوؤ دتی سنائیا۔ ٹوں وی کریں حمایت، تیری بے پرواہیا۔ کرشن کہا میں کراں نہ کوئی رعایت، دھر دا حکم جنائیا۔ اس دے وچ
 نہیں اشاعت، شک نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر میں نہ ہوواں شاید، سچ سچ سمجھائیا۔ جس ویلے میرے کاہن دا حکم ہونا راج، رعیت دو جہان
 بنائیا۔ تینوں پریم پریتی وچ بنا کے لایق، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رکھائیا۔ براہمن ٹوں نہ
 کر عَصّہ، ترلوکی نندن دتا جنائیا۔ تیرا روپ بناواں پھیر داہڑی مچھا، ناتا دھرم دے نال جڑائیا۔ ایس ٹوں کھان پین ٹوں لہے نہ ٹکر سکا، جنم
 جنم دیاں بدلائیا۔ چیں چیں وچ سب چڑیاں ٹوں اندر پیندی ہکا، جس دی بولی باہروں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سدا ایہہ کہندیاں پرہوؤ ساڈا
 دانہ پانی مُکا، اسان تیری آس رکھائیا۔ منگدیاں رہندیاں سُخان، ساہ ساہ دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے
 رکھائیا۔ براہمن کہا اک ویراں سدّ لو کول، اپنا سیوادار لو بلائیا۔ کرشن مار کے بول، نیڑے لیا بلائیا۔ بس کے کہا آج کنے چرالے چول،
 مینوں دے رکھائیا۔ اوس نے کہا ڈھائی چھٹانکاں دا تول، کڈھ کے اپنے اندر لیا ٹکائیا۔ پھیر پورے کر کے اڈول، پڑدا آیا پائیا۔ ایہہ میں سدا
 ماردا رول، میرے اندر دی آسا مینوں بھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک سمجھائیا۔ کرشن ٹوں آیا بڑا ہاسا
 ، بس کے دتا رکھائیا۔ جاہ چولان والا لیا کاسہ، جو اندر آیا چھپائیا۔ اوس نے بدل کے اپنا پاسا، مکھ لیا بھوائیا۔ مٹیا سچا آکھا، چلیا واہو
 داہیا۔ جس ویلے کھولیا تاکا، آگے نظر کچھ نہ آئیا۔ اک چڑیا دا نکا جہا کاکا، باٹے وچ بیٹھا مارے دھاہیا۔ اُس سہج نال پھڑیا ہاتھا، اوہ
 پھڑن نال اپنا آپ گیا تجائیا۔ انت سے اوس کہا میں کٹدا رہیا فاقہ، بھکھیاں بھکھ ستائیا۔ مینوں چک کے لے جا جتھے تیرا آقا، مالک
 دھردرگاہیا۔ میرا لیکھا رہے نہ باقا، پورب دینا مکائیا۔ میری اتم ایہو آسا، بھگون چرناں وچ ٹکائیا۔ ٹوں وی سن لا میری اک باتا، تینوں
 دیاں سمجھائیا۔ ٹوں جو چوری چوری کھادھا، لنگر وچ دھروہ کھائیا۔ ایہو حکم دیوے راجن راجا، میرے والی سزائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ سیوادار چک کے لے گیا پنکھی، کرشن چرناں نال چھپائیا۔ کاہن وجا کے اپنی ہنسی،
 مُرلی وچوں آواز، سنائیا۔ نالے خوشی نال کیتی ہنسی، بس کے دتا رکھائیا۔ جس ویلے مالک آیا فرشی عرشی، نرگن داتا دھردرگاہیا۔

کرے پرکاش اُپر دھرتی، دھرن دھرت دھول سُہائیا۔ اوس ویلے تہاڈے لیکھ دی کڈھ پرچی، پچھلا پھول پھولائیا۔ لہنے دا ہووے دردی، دینا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ چڑھائیا۔ چڑیا کہے میرے بھگوان، در تیرے سیس نوئیا۔ تیرا سیوادار بڑا شیطان، چوری چوری کھا کے خوشی منائیا۔ میں بال نڈھا اَنجان، بینتی اِک سُنائیا۔ ایہدا لیکھا ایسے طرح ہووے جہان، جس طرح میں بھکھے مردے ایہدے ہتھوں اپنی جان چھڈائیا۔ کرشن کہیا ایہہ تینوں دیواں دان، ایہدا ایہو جنم بدلایا۔ جس براہمن نون غصہ چڑھیا وچ آن، اوس دا میلا سہج سُہائیا۔ اوہ منکھ مائس ایہہ پنکھیرُو نادان، دوہاں دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ ساچا رنگ رنگاواں آپ، اپنی دیا کھائیا۔ سب دا ویکھ کے پُن پاپ، لہنے دیواں مُکائیا۔ بھگتاں دا بن کے باپ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، اندروں کراں صفائیا۔ سچ دوار دا کھول کے تاک، پڑدا آپ اُٹھائیا۔ پورا کراں بھوکھت واک، پچھلا لیکھا مُول چُکائیا۔ جیہڑا سیوادار گُستاخ، اوہ چڑیا رُوپ وٹائیا۔ جس براہمن نے کرشن دا پکڑ کے ہاتھ، سندیشہ دتا جنائیا۔ دوہاں وچولا بن کے آپ، اپنا حُکم ورتائیا۔ جے اوہ کاہن نہیں ایہہ کاہنن دا کاہن آپ، جس دی کرشن اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ براہمن کہیا بھگوان دس بات، کاہن دے سُنائیا۔ کس بدھ ہووے کھیل تماش، پڑدا آپ چُکائیا۔ کرشن کہیا ایہہ پرہہ دا کھیل تماش، اوسے دی بے پرواہیا۔ ضرور پوری کراں آس، دوہاں دا میل ملایا۔ آپ وچولا رہے ساتھ، اشارے وچ وڈیائیا۔ اوس ویلے براہمن ٹیک کے ماتھ، مُکھوں منگ منگائیا۔ کچھ مینوں دے کھاج، کرشن مہر دیا کھائیا۔ اوس نے کہیا جھٹ دیواں آج، تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھو ابھید کھلائی۔ براہمن کہیا کئی دیویں دات، وست کی ورتائیا۔ کرشن کہیا اِک پاؤ سوغات، تیری جھولی پائیا۔ ہسڈے ہسڈیاں کہہ کے نگی جہی بات، حُکم دتا سُنائیا۔ ایہہ سانہہ کے رکھیں سوغات، کلجگ اتم پرہہ آپے لے کڈھائیا۔ جس ویلے ایہو تین چار پھگن دی آئے رات، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ سیوادار پنکھی نے عرض کرنی ویلے پرہات، تڑپہ تڑپہ کے حال سُنائیا۔ تیرا پنڈتا پورا ہووے خواب، بھگت سہیلے دیاں وڈیائیا۔ تینوں سد کے آکھ آپ، ایہدا لیکھا دے مُکائیا۔ پورا کر کے حساب، پاؤ پرشاد لے منگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سیوادار چوری کرن والی چڑی، چڑیا

سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس نے آسا کیتی بڑی، نو مہینے اٹھاراں دن راہ تکائیا۔ اج ساڈھے پنج اک ٹک پڑھی، اندرے اندر دتی دُہائیا۔ یاد کر کرشن والی کڑی، میرا لیکھا دے مُکائیا۔ میں پُرانا سیوادار تیری کرپا نال ہواں بری، چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اٹھ تئی دا وقت ویکھ گھڑی، گھڑیاں دتی وکھائیا۔ اینا سماں ہور جریں، تیرا لہنا دیاں مُکائیا۔ پھیر چرنیں آ کے پڑیں، سپس جگدیس جھکائیا۔ چرن چُہا کے تینوں پُچاواں اوس گھری، جتھے گھر دا مالک اکو نظری آئیا۔ راہ وچ مؤل نہ ڈریں، وشن برہما شو دیوت سُر تیرا راہ تکائیا۔ اکو ڈھولا گاویں ہری، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ بھگتن آسا آگے کھڑی، تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اوس براہمن دا ناں دلپ گمار، پچھلا دیاں سمجھائیا۔ ایسے کر کے دس سالان تون دلپ سنگھ کر کے ماری نہیں کدے آواز، گمار کہہ کے آپ بلائیا۔ اج اتر گیا ادھار، لہنا دتا مُکائیا۔ کسے سمجھ نہیں آئی کیوں ایہہ ناؤں لئے پُکار، اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے رنگ چڑھائیا۔ چڑیا کہے او براہمن گمار دلپ، دیپاں والے تُوں دتا ملائیا۔ میری سچ دی لگی پریت، پریتم دئے ودیائیا۔ میرا لیکھے لگا امرت ویلے دا گایا گیت، آسا پور کرائیا۔ چرن چھوہ نال ہو گیا ٹھنڈا سیت، ملی مان ودیائیا۔ جیہڑی کنیا لیکھدی سی کول اتیت، ایہہ براہمن دی بیٹی ساڈھے تن سال دی اُنکلی نال لگائیا۔ ایسے کارن سب دا میلا کیتا ٹھیک، مات پتا سمجھ کسے نہ آئیا۔ بہاویں ماڑا کہو تے بہاویں چنگا کہو میت، مِت پیرا اپنی سیو کرائیا۔ ایہہ پرہو دی آد جگادی ریت، جگ جگ لہنا جھولی پائیا۔ چڑیا کہے میری آسا پئی اگلی مُکی اڈیک، گھر بیٹھا چائیں چائیا۔ جتھے رحمت دی بخشیش، نگاہ مہر ورسائیا۔ جدھر ویکھاں اکو چہتر جھلے سپس، جگدیس سوہیا پائیا۔ اک سندیشہ دیواں میں نانا ہو کے نیچ، ننھا ننھا اکھ سُنائیا۔ جن بھگنو ایتھے لیکھا مُکدا ہست کیت، جُونیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ کیناں سماں گیا بیت، گر اوتار سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ میں نانا ناچیز، بیٹھا راہ تکائیا۔ جس ویلے سویرے میری چرناں اُتے دُگ کے نکلی چیک، امرت ویلے دتی دُہائیا۔ اوہ پہلا ویلا چار نو دا سی ٹھیک، اپنا دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ چڑیا کہے جس ویلے میری چرناں نال لگی چھاتی، چہتردھاری نظری آئیا۔ میرے اندر جگی باقی، باطن ہوئی رُسنائیا۔ درشن پایا کلاپاتی، پتپریشور بے پرواہیا۔ دھن بھاگ ایس نے میری من لئی اکھی، آخر اپنے وچ ملائیا۔

گُرمکھو مینِ سندیشہ دیواں پاتی، دُھر دا راگ جنائیا۔ بہاویں مستی وچ سْتے رہو راتی، غفلت وچ لنگھائیا۔ اک پچن سویرے اُٹھ کے
 پرہاتی، ضرور چرناں نال چھوہ کے اپنا جنم لینا بدلائیا۔ ایہ کوئی چڑی دی اپنی نہیں ساکھی، ساکھیات بھگوان دتی سمجھائیا۔ مینِ کوئی
 بندہ نہیں ساں خاکی، رسنا ڈھولا گائیا۔ چرن چھوہ نال درشن کرن نال میری بدل گئی حیاتی، ہر در ملی وڈیائیا۔ ایہ سب دی منسا
 پوری کردا آسی، اصل اپنا رنگ چڑھائیا۔ باہروں ایہدی کرے نہ کھئے شناسی، شناخت وچ کدے نہ آئیا۔ کِریا کر کے میری لاه دتی اداسی،
 چنتا غم دتا مٹائیا۔ چڑیا کہے مینوں یاد آ گیا جس ویلے عیسیٰ تُوں دتی پھاسی، صلیب گل دے وچ لٹکائیا۔ اوس انت اخیر اک اُچی آواز
 آکھی، حق خدا دتی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھو ابھید رہیا کھلائییا۔ عیسیٰ کہے میرے اعظم اسم، اسماناں تون
 پرے دھیان لگائیا۔ آہ سنبھال اپنا جسم، مینوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ دُھر آواز آئی اپنی کھا قسم، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ میری اس تون آگے
 وکھری چلتی رسم، جس تون رسنا سکے نہ کھئے جنائیا۔ سب تون حال وکھاواں نواں چشم، چشم دید کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سچ دوارے دیوے وڈیائیا۔ عیسیٰ پھاسی دا کاہدا دکھ، فیصلہ بے پرواہیا۔ تیرا رُپ تتاں والا مُکھ، جسم سوہیا پائیا۔ تون
 میری دھار جانا لک، اپنا آپ چھپائیا۔ جس ویلے مینِ آپ آیا اُٹھ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ مہربان ہو کے جاواں تھہ، دیناں اناتھان کھوج
 کھوجائیا۔ مینِ لہنا دینا پورب سب دا مُکاؤنا ہبھ کچھ، پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ شبدي حُکم اندر رہنا نہیں چپ، سندیشہ اک سُنائیا۔ اوس
 ویلے کلجگ اندھیرا ہونا گھپ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ بھگت بنے پرہ دے پت، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ اوس ویلے چار کھانی دے اُجل
 کرنے مُکھ، اندج جیرج اُتبھج سینج چرن آئے سرب پار کرائیا۔ اونے چرن نون جلا دے رسا لیا گھٹ پھٹا دتا کھسکائیا۔ پُرکھ اکال کہا میری
 پریت نہ جاوے ٹٹ، تتاں تون باہر جنائیا۔ عیسیٰ ویکھ بھگت بھگوان دا جُٹ، جوڑی جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا
 ہویا گھپ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اوس ویلے چار جگ دے لہنیاں دا لیکھا جائے مُک، ہر کرتا آپ مکائیا۔ چڑیا کہے مینِ اوتھے گئی پُج،
 جتھے پوجن والا اکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنون بھگوان، لیکھا جانے چوکڑی جگ، جگاں دے لیکھے پور کرائیا۔

★ ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۳ سرجیت سنگھ دے جنم دن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پھلگن کہے میں اک اک گیاراں، گیارواں گرو نہ کھئے وڈیائیا۔ اک نال اک دیاں بہاراں، جوت شبد وجے ودھائیا۔ شبد دھار گوہند بلکارا، سورپیر اک اکھوائیا۔ جس دا ست دھرم ڈلارا، پوت سپوتا اک پرگٹائیا۔ جس دا سارے دیندے گئے اشارہ، بن آوازاں ناد سنائیا۔ سو سوامی کھیل کرے کرتارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا وسے اک (دوارا)، دو جا گھر نہ کھئے وکھائیا۔ ویکھنہار سرب سنسارا، سرشٹی درشٹی پھول پھولائیا۔ نرگن روپ چوویاں اوتارا، جوتی جوت جوت رُسنائیا۔ دیونہار آد انت سہارا، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، در اکو اک وکھائیا۔ پھلگن کہے میں اک اک اکا، انک انک مل کے وجے ودھائیا۔ اک نال اک مل کے بن دا سکھا، سکھ ستگر وچ سمائیا۔ اک اک دا بھیل لکھا، دو جی پٹی نہ کھئے پڑھائیا۔ اک اک دا آدی پتا، انت اک اک وچ سمائیا۔ اک دا اکو اک پتا، اکو اک جنیدی مائیا۔ جس دا کوئی نہ ونڈے حصہ، دعویدار نہ کھئے اکھوائیا۔ ساچے بھگتاں کرے رچھا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ امنگی دولت پاوے بھچھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جس دا جنم کرم لیکھ پورب لکھا، تنہاں اپنے لیکھے لائیا۔ دھوڑی مستک لا کے ٹکا، ٹکیاں دا لہنا دئے چکائیا۔ کرم کاغذ کر کے چٹا، ڈرمت میل دھوائیا۔ پندھ مکا کے پتھر اٹاں، اکو نرگن جوت دئے جنائیا۔ شبدی دھار کڈھ کے چٹھا، گوہند لہنا دئے وکھائیا۔ جس دا جھوجن والا ست ڈلارا نکا، نکا وڈا میل ملائیا۔ پُرکھ اکال بن کے دھر دا پتا، پتپریشور ویکھ وکھائیا۔ نیر نین کیسے نہ دسا، نرگن دھار کھیل کھلائیا۔ محل اکم اتھاہ ٹکا، کایا بنک ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دی کھیل آپ کھلائیا۔ پھلگن کہے میرا یاراں پروشٹا، پُرکھ پُرکھوتم دیا کھائیا۔ سرشٹ سبائی ایکا ایشٹا، دین دنی دینا درڑائیا۔ جن بھگتاں اندر کھولنی درشٹا، درشٹیکون دینا درڑائیا۔ آتم پر ماتم رس جنا کے گرہستا، گہر گمبھیر پڑدا دینا اٹھائیا۔ پاربرہم برہم میل کے رشتہ، دھر دا جوڑا لینا اُچھائیا۔ جیہڑا محمد نوں سنیہڑے دیندا رہیا فرشتہ، جبرائیل سیس جھکائیا۔ جو قلم شاہی نال چلاؤندا رہیا شکستا، شکم اندر دھیان لگائیا۔ رہبر دسدا رہیا رستہ، راہ دھر دا اک وکھائیا۔ پُستک بٹھدا رہیا بستہ، اکھراں جوڑ جڑائیا۔ سو ہر گھٹ اندر وسدا، نرگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گیت سناوے ساچے جس دا، صفتی راگ لائیا۔ دندان نال کدے نہیں بسدا، اتر خوشی دئے پرگٹائیا۔ نام انیالا تیر

کسدا، نیتراں توں پچھے دئے لگائیا۔ جتھے لہنا اکو اکھ دا، دب نؤر کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُک جائے رہنا اکو وگھ دا، محل اکو سوبھا پائیا۔ راگ
 سُننا نہ پئے کسے بھٹّ دا، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ جتھے ڈور نہیں کوئی کٹدا، تندی تند نہ کھئے نڑائیا۔ اوہ گرہ پُرکھ سمرتھ دا، جتھے ملے اک
 وڈیائیا۔ سو سب دی پیج رکھدا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پڑدا لاه الکھنا الکھ دا، بھيو ابھیدا دئے کھلاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گیاراں پھگن کہے میرا بھاگ، جن بھگت دیاں جنائیا۔ گوبند دا جگدا ویکھو چراغ، چراگاہاں وچ کرے رُشنائیا۔
 دھونہارا ڈرمت داغ، پاپاں مَیل گوائیا۔ ہنس بناوے کاگ، نام موتی چوگ چُکائیا۔ سوئی سُرّتی کھولے جاگ، نیتراں اکو اٹھائیا۔ برہا لا
 ویراگ، پرہوں اندر دئے اُچائیا۔ ترے گن مایا بُجھائے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ لیکھا پُورب ویکھنہارا آج، آج دا بھلک نہ کھئے بنائیا۔ ست
 سچ دا ہونا کاج، کنچن گڑھ کر رُشنائیا۔ دھرم دی دھار چلے رواج، روادار نہ کھئے بنائیا۔ سارے اک دے ہوون مُحتاج، محبوب اک
 گوسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گیاراں پھگن کہے گوبند دا لہنا قرضہ، مقروض خوشی بنائیا۔
 دُوسر بھئے کھئے نہ حرجا، حرجانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگتاں وچ بھگتاں دا درجہ، درج اپنے نال کرائیا۔ لیکھا اکو ساچے گھر دا، گرہ مندر وجے
 ودھائیا۔ جو بھانا دُھر دا جردا، سیس جگدیس جھکائیا۔ سو پلّو اکو پھڑدا، تئی گنڈھ وکھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ نرائن نر دا، نر ہر اپنا راہ
 چلائییا۔ جیہڑا سٹ ڈلارا کدے نہیں مردا، سو اپنے سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پھلگن
 کہے گوبند دا لہنا پُورب باقی، بکتا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بنا شبد توں ویکھے کھئے نہ مار جھاکئی، اکھاں والا اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ پرہہ دا کھیل پرہہ
 دی راتی، پرہاتی گوبند نظری آئییا۔ سچ دوار دا ایکا ساتھی، سجن دُھردرگاہیا۔ جس نے رچنا رچی ساچی، سچ سچ وچ سمائیا۔ اپنا ناؤں
 رکھ ابناشی، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ اتم دیوے داتی، دیاوان دیا کھائیا۔ لیکھا بنے قلم دواتی، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ
 ذات پاتی، پتن اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ یاراں پھگن کہے کیوں نؤ توں ہونے یاراں
 بدلی جگت کرائیا۔ اس دا وکھرا عجب وبارا، ووباری اپنے وچ چُھپائیا۔ ایہہ لیکھا گوبند ویکھیا سرسا کنارہ، آر پار دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال
 کیتا اشارہ، دُھر دے شبد نال درڑائیا۔ کول آکھڑا جُجھارا، ہتھ کمرکسے اُتے ٹکائیا۔ صاحب کڈا سوہنا اکھاڑا، گھمسان سوبھا پائیا۔ میں ننھا

چھ دُولھا تیرا لاڑا، جو بنو نتا نظری آئی۔ میری مَتّ میرا ہاڑھا، سیس صاحب دیاں جھکائی۔ مینوں دس اوہ اشارہ، جو بن کٹاں توں سُندا چائیں چائیا۔ گو بند کھا اٹھ ویکھ پھیر دوبارہ، لوچن اکھ کھلائی۔ جان تکیا ملیا نورا چمتکارا، چمک چمک وچوں رُشنائی۔ حُکم ناد سُنیا دھنکارا، اکم آواز سُنائیا۔ ایہہ لیکھا اگلی وارا، جنم دا جنم پھیر بدلائیا۔ رُت دی رُت نال بہارا، بسنت نال پھول پھلان نال بسنت سوبھا پائی۔ کلجگ دی کالی دھارا، دھرنی دی دھار دُہائی۔ کلکی دا کل اوتارا، نہکرمی کرم کھائی۔ گو بند دا شبد جیکارا، ڈھولا نام الاہیا۔ تتو دا تت اکھاڑا، بالے وجے ودھائی۔ تِنّاں دا اک دوارا، در ٹھانڈا سوبھا پائی۔ بھگتاں دا گھر بارا، گرہ مندر اک جنائی۔ تُوں میرا مین تیرا سوہنگ سچ جیکارا، جے جے کار دو جہان کرائیا۔ اوس اوسے ویلے کر نمسکارا، سیس دتا نوائیا۔ ایہہ کھیل اکم اپارا، اکھ اگوچر دئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چوتھے جگ دا چوویاں اوتارا، جس دا روپ رنگ چکر چہن ورن برن نظر کھئے نہ آئی۔

★ ۱۴ بھگن شہنشاہی سمت ۳ ہرنس سنگھ دے نوت پنڈ ماہل ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہے میں کدے نہ مردا، مرد مردانہ دئے وڈیائی۔ بھوجل پار جگت ساگر تردا، آکے ہو نہ کھئے اٹکائی۔ میں مالک بناں اوس گھر دا، جس گرہ بیٹھا دھردرگاہیا۔ ساچی منزل حقیقی چڑھدا، اگلا پچھلا پنڈھ مکائی۔ پرم پُرکھ پرماں درشن کردا، بن نیترا اکھ کھلائی۔ جھگڑا چکے بھے بھو ڈردا، بھیانک نظر کھئے نہ آئی۔ کھیل ویکھ اگمی ہر دا، ہر ہر وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا رنگ اک رنگائی۔ جن بھگت کہے میں ویکھے جگت سنتاپی روگ، دکھڑا جگت لوکائی۔ چنتا ہرکھ سوگ، غماں وچ دُہائی۔ ممتا موہ وکار جگت ترشنا لوچ، لوچن نین اکھ شرمائی۔ بڈھی من کوڑی کرے سوچ، سچ سمجھ نہ کھئے درڑائی۔ جھوٹھا ویکھاں کایا بنک کوٹ، تن وجود سنگ نہ کھئے نبھائی۔ بن صاحب ستگر ساچے شبد لائے کھئے نہ چوٹ، چوٹی چڑھ پڑدا نہ کھئے اٹھائی۔ سدا طعنے دیون لوک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جن بھگت کہے میرا کایا نانا کوڑ، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائی۔ من کلپنا کرے

مؤڑھ، بُدھ بیک نہ کھئے چٹرائیا۔ سچ دواویوں وسیا دُور، نیرن نیرا پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ ممتا موہ وکار کیتا چور، گڑھ ہنکار نہ کھئے ٹرائیا۔ تن
 وجود تپے تندور، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ سارے کھندے کرماں دا قصور، نہکرمی اکھ نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچا در اک سہائیا۔ جن بھگت کہے مین دساں اک سندیش، سندیشہ دُھر سُنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا ایکا لیا ویکھ، ایکنکارا
 نور الایسا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی بھیکھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ سمجھ سکے نہ کوئی رنگ روپ ریکھ، پڑدا انتر نرنتر نہ
 کھئے اٹھائیا۔ دو جہاناں کھیلے کھید، وڈ کھلاڑی نظری آئیا۔ جس نے سنساری بنا کے دتا بھیج، لوکات مات وڈیائیا۔ جوتی جلوہ دے کے
 تیج، نور ت وچ سمائیا۔ ساچا نام دے سندیش، سُنہڑا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔
 بھگت کہے میری آتم ست، ست وچ سمائیا۔ نانا چھٹیا کایا کچ، کنچن گڑھ ویکھ وکھائیا۔ جتھے اکو پُرکھ سمرتھ، نرگن نرور نظری آئیا۔ مہما
 دسے نام اکتھ، انبولت راگ سُنائیا۔ وست امولک دے کے وتھ، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سانجھا دس کے جس، وید پُراناں
 دا کھڑا دئے چھڈائیا۔ منزل چاڑھ حقیقی حق، محبوب پڑدا اندرون دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے رنگ سدا
 رنگائیا۔ جن بھگت آتما کہے مین اوس پرہو دی انس، جو آد انت اکھوائیا۔ نتاں کر کے میرا نام رکھیا سنگھ ہرنس، جگت جگت وچ
 وڈیائیا۔ کوٹ جنم لیکھ ویکھنہار سہنس، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس دا سوہنا سچا بھگتاں والا سرنس، کنبہ اکو اک وڈیائیا۔ پرہ ٹھاکر
 ملیا کنت، ہر مالک شہنشاہیا۔ جس دی رت سدا بسنت، خزاں روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا
 رنگ دتا وکھائیا۔ آتما کہے مین ویکھیا سچ گھرانہ، گرہ مندر سوہا پائیا۔ جتھے وسے سری بھگوانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دُھر دے نام
 دا اک ترانہ، جگت راگ نہ کھئے سُنائیا۔ سوہنا دسے محل اٹل مکانا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ مستی وچ ہو کے مست دیوانہ، چرن کولان
 سیس جھکائیا۔ مینوں بھل گیا آون جانا، اگا پچھا رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت آتما
 کہے مین دساں کھیل اگمی، غماں وچوں باہر کڈھائیا۔ مین پرہ دی دھاروں جمی، انت اوسے وچ سمائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی نوں، جگ
 چوکڑی چلی آئیا۔ جگت نانا پون سواس دمی، دامنگیر پلُو نہ کھئے پھڑائیا۔ جس نے سچ رضا حکم والی مئی، سیس جگدیس جھکائیا۔ اوہ

نیتربین ہووے نہ اٹھی، نیتر لوچن اکو اک کھلایا۔ درگاہ ساچی جاوے بھئی، منزل اپنی پندھ مکائیا۔ سچ پرکاش دا بن کے چئی، چند نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنے وچ سمائیا۔ آتما کہے میرا تٹان والا کوڑ وجود، ناتا جگت وچ رکھائیا۔ منزل اکو جتھے ملے محبوب، مُحبت وچ سمائیا۔ جگت دوارا چھٹی حدود، بندھن نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر تگان اُدھر موجود، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جس دا عرش توں اُتے عروج، عالیشان اپنی شان دئے وڈیایا۔ لوکات وچوں کر کے کوچ، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ جتھے اکو ناتا پتا پوت، پُرکھ اکالا دین دایالا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا رنگ اک وکھائیا۔ بھگت آتما کہے بن پرہ دی کیریا لگے کوئی نہ جڑ، بنساولی نہ کھئے وڈیایا۔ میں اوس منزل گئی چڑھ، جتھے اکو نور رُشنائیا۔ ابناشی کرتے کیریا دتی کر، مہر نظر اٹھائیا۔ میرا پورب جنم لیکھا پورا کر کے ور، وارتا آگے دتی جنائیا۔ میں کدے نہ جاواں مر، مرجیوت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اوسے دے حکم اندر وسان کایا گھر، تت تت وچ رکھائیا۔ اوسے دا اکھر پڑھ، نراکھر ڈھولا گائیا۔ اوسے دے لگان لڑ، جتھوں نہ ہوئے جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا رنگ دئے وکھائیا۔ آتما کہے مینوں ہرینس سنگھ کہہ کے جگت کہندے، آوازاں رسنا نال لگائیا۔ میرا کھیل ویکھدے رہے تن سریر سپندے، دروہی دُور دُہائیا۔ سنگی ساتھی اکٹھے ہو کے بہندے، من کلپنا وچ کُراٹیا۔ وینہدے رہے چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پورب لیکھا کرے وچار، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ جس دی سمجھ پاوے کوئی نہ سار، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تن وجود دا دکھ جگت والا سنسار، سنساریاں وچ کُراٹیا۔ آتم ربت کرے نہ کھئے وبھچار، گُکرمی کار نہ کھئے کھائیا۔ انتر نرتت اکو اک دا پیار، انتر پریتم اپنا آپ بنائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں سانجھا یار، سگلا سنگ نبھائیا۔ لیکھا جانے اندر باہر گپت ظاہر، باطن کھوجنہارا تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیایا۔ آتما کہے میرا ملیا پرہو نہکرمی، کرم کانڈ دتا گوائیا۔ جس دی دھار وچوں جرمی، اتم اوسے وچ سمائیا۔ میرے انتشکرن دا بن کے مرہمی، محرم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ انت نواس دے کے اپنی سرنی، سچ دوارے لیا ٹکائیا۔ مینوں ربیا کوئی نہ بھرمی، بھانڈا بھرم دتا بھنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا گھر اک وکھائیا۔ گھر ویکھیا اک سہنجنا، سوہاؤنت سہائیا۔ دپیک

جکے آد زرنجنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ویکھنہارا درد دکھ بھہ بہنجننا، بھو ساگر پار کرائیا۔ چرن دھوڑ کرا کے ڈھر دا مجنا، ڈرمت میل دھوائیا۔ ٹھاگر سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پتیرمیشور بن کے اکو سجننا، ساجن ہو کے میل ملانیا۔ اتم اوس دوارے وسنا، جتھوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ سچ سنديشہ اکو دسنا، سب نوں آپ سنائیا۔ بھگت سریر چھڈے تے گرمکھاں نے بسنا، رون والی نیت دینی بدلایا۔ ایہہ لیکھا سمجھا کے گیا جس نے جنم لیا پٹنا، بچے نیہاں ہیٹھ دبايا۔ دوہاں نوں مل کے پریم دا وٹنا، جگت شہادت دتی بھگنائیا۔ گرمکھاں نوں اوس نے اپنی گودی وچ رکھنا، جس گودی وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دا جس نے مٹیا چچنا، بچن اوسے دی جھولی پائیا۔ اوس نوں اوس نے اوس تھان تے رکھنا، جتھوں کدے نہ ہیٹھ جدائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی جنم مرن کٹنا، جو نیہاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل الکھنا، الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ پاربرہم پتیرمیشور پرماتم آتم آتم پرماتم اپنے وچ سمائیا۔

★ ۱۵ بھگن شہنشاہی سمت ۳ ہرنس سنگھ دے نوٹ پنڈ ماہل ضلع امرتسر ★

سچکھنڈ دا سوہنا اند، انرس آپ اُچائیا۔ جن بھگتاں ہو بخشنند، پریم پُرکھ پرہ دئے وکھائیا۔ نرگن دھار بن کے سنگ، ناتا توڑ نیہائیا۔ سچ سہنجی سیج اکم پلنگ، آسن ابناشن اک پرگٹائیا۔ جتھے شبد وجے مردنگ، دوجا ناد نہ کھئے شنوائیا۔ لیکھا رہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم وچ سمائیا۔ جھگڑا مک جائے ماٹی چم، چمن اکو ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ پون سواسی دم، دمن اپنے وچ کرائیا۔ ہرکھ رہے نہ سوگ غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ نیترونا پئے نہ چہم چہم، چہپر اکھ نہ کھئے وکھائیا۔ کلپنا رہے کھئے نہ من، منسا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ لالچ دے کوئی نہ دھن، وکار ہنکار نہ کھئے پرگٹائیا۔ لوڑ رہے نہ سورج چن، دوس زین ویکھ وکھائیا۔ سُننا پئے نہ سروں کٹ، رسنا جہوا نہ کھئے الائییا۔ جدھر تگاں اودھر سری بھگون، نرگن نور نور نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر رہیا وکھائیا۔ جن بھگتو سچکھنڈ دوارا کڈا سوہنا، چہپر چہن نظر کھئے نہ آئییا۔ ایر غیر اوتھ دے نہ کھئے پراہنا، سنگی ساتھی سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا

جہوا شاستر سمرت وید پُران پئے کوئی نہ گاؤنا، چارے بانی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بستر سیج جگت لیف تلائی نہ پئے سوؤنا، کھٹیا کھاٹ نہ کھئے
 وکھائیا۔ جل پانی پئے نہ نہاؤنا، بستر تن نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ایشٹ دیو پئے نہ کوئی مناؤنا، گرتھماں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ ٹھاکر سوامی پئے نہ کھئے
 مناؤنا، نیوں نیوں نہ لاگے پائیا۔ آلس وچوں پئے نہ کھئے اٹھاؤنا، نندرا اکھ نہ کھئے سہائیا۔ کلمے پڑھ کے اپنا آپ نہ پئے پرچاؤنا، جگت و دیا وچ
 صلاحیا۔ اوتھے اکو پُرکھ اکال دین دیاں دا درشن پاؤنا، جس دا نور نور جوت رُشنائیا۔ محل اٹل اک سہاؤنا، بن دیا باقی کھلاپاتی ڈگمگائیا۔
 بن اکھاں درشن پاؤنا، ترشنا ترکھا رہے نہ رائیا۔ سدا سکھ دی نیندے سوؤنا جتھوں سٹیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتو سچکھنڈ دوارا کڈا سوہنا، پرہہ سوہنی بنت بنائیا۔ جتھے تتاں والا سریر پئے نہ کوئی وساؤنا، نِرگن
 جوت جوت وچ ملائیا۔ در دروازہ پئے نہ کھئے کھلاؤنا، گنڈی کھڑکی نہ کھئے کھڑکائیا۔ منزل پینڈا پندھ پئے نہ کھئے مُکاؤنا، بننا پئے نہ پاندھی
 راہیا۔ شاستر سمرت وید پُران نہ پئے کیسے پڑھاؤنا، اکھراں والی نہ کھئے لکھائیا۔ جدھر تگو اکو اک نظری آؤنا، نر نرنکار سچا شہنشاہیا۔
 جس نے پورب لہنا سرب چکاؤنا، چُک چُک اپنی گود اٹھائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑیاں چُک چُک اپنے گل لاؤنا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ رہیا وکھائیا۔ جن بھگتو سچکھنڈ دی کھیل خاصی، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو
 وسے پُرکھ ابناشی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کھیل کرے جوتی جاتا سرب دی جاتی، جگ جیون داتا وڈ وڈیائیا۔ نام سندیشہ دے کے دھر دی
 پاتی، پتن اپنا دئے وکھائیا۔ گرمکھ لہنا مُکدا رہیا راتی، راتی پرہاتی اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت دے کے بوند سوانتی، ساتنک ست ست کرائیا۔
 جن بھگتاں جنم جنم دی میٹے اداسی، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ آون جاون میٹ کے واٹی، پندھ چوراسی دئے مُکائیا۔ منزل چارھ کے اپنی
 گھاٹی، سچ دوارا دئے وکھائیا۔ کر پرکاش اپنی باقی، لوئن لوچن اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نِرگن نور جوت آدی، جُگ جگت جُگاد ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۵ بھگن شہنشاہی سمت ۳ بھاگ سینگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر ★

سچکھنڈ دوارا دُھر دی بستی، وساؤنہارا بے پرواہیا۔ جس وچ وسے اکو پُرکھ اکال دی ہستی، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ پریم پیار مُحبت ساچے نام دی بخشے مستی، خُماری دو دھاری نہ روپ وٹائیا۔ اوتھے یاد نہ آوے رہنا اُتے دھرتی، دھرنی دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ اکو مل کے پریمِ عرشی، آسا منسا وچ کھپائیا۔ جن بھگتاں سدا بنیا رہے دردی، دیناں انا تھاں گود اُٹھائیا۔ ایہہ کھیل اگئی اوس ہر دی، جو ہر پردے اندر ڈیرہ لائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت آتما منزل ایہہ چڑھدی، لکھ چوراسی ادھوٹے بیٹھی لوکائیا۔ جو تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا پڑھدی، اکھڑ دھار نرا کھڑ وچ درسائیا۔ ایہہ کھیل اوس اگے گھر دی، جتھے دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو جوت پرکاش روپ ہو کے بلدی، نؤر نؤرانہ ڈگمگائیا۔ سوہا بنے نہچل دھام اٹل دی، سینگھاسن آسن اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ جن بھگتو سچکھنڈ دوارا سوہاؤنت، گہر گمبھیر آپ بنائیندا۔ جس گرہ وسے دُھر دا سوامی کنت، ہر کرتا ڈیرہ لائیندا۔ جس نؤں آد جُگاد جُگ چوکڑی متدے رہے بھگوت، اباشی کرتا سوہا پائیندا۔ جس دی صفت صلاح گر اوتار پیغمبر گاؤندے گئے سنت، راگاں ناداں وچ کر شنوئیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی سدا بے انت، بے پرواہی وچ سہائیا۔ سو لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت، چارے کھانی چارے بانی چار کُنٹ چارے جُگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاؤنہارا دُھر دا گھر، جس گرہ مندر اندر نرگن دھار جوت رُشنائیا۔ جن بھگتو سچکھنڈ دوارا سوہنا سوہنیک، پوتر نظری آئیا۔ جتھے وسے اک جس دے وچ حق توفیق، توحفے سب نؤں رہیا ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی نکئی دھار باریک، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سو جُگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل کرے ٹھیک، ٹھا کر ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں بیس اکیسے ہر جگدیسے جو کردے گئے اڈیک، بن اکھاں اگھ اُٹھائیا۔ تنہاں دی صاحب ستگر پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے تصدیق، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ گر مٹکھ ساچے سنت جناں آسا منسا پوری کرے اُمید، ترشنا ترکھا دئے بُجھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دس کے ڈھولا دُھر دا ساچا گیت، آتم پر ماتم لیکھا رہیا چُکائیا۔ پاربرہم برہم دس کے اپنی پریت، پریم ہو کے پُرکھوتم ہو کے پریم پُرکھ پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکار وکھا کے اک

اتیت، ترے گن لیکھا دئے چُکائیا۔ گرمکھاں آتم کر کے ٹھانڈا سیت، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسجد شودوالے مٹھ مسیت، کایا کعبہ اک درسائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ اُچ نیچ، ذات پات دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو حُکم اکو کلمہ اکو نام اکو حدیث، اکو حضرت ہر حضور صاحب اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا سچ گھر، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا نرگن دھارا اپنا آپ لئے پرگنائیا۔ سچکھنڈ دوارا سچ سُنہنجا، صاحب سوامی انترجامی سوہیا پائیا۔ کرے پرکاش آد نرنجنا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ وسے داتا درد دکھ بھہ بہنجا، آد پُرکھ اپرمپر سوامی اپنا ڈیرہ لائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرئی ساجن سجنّا، سنبندهی اکو اک اکھوائیا۔ جس دے حُکم اندر چار کُنٹ دہ دشا سب نے بھجنا، دوس رین چلن واہو داہیا۔ سچ دوارا در درویش ہو کے سب نے منگنا، منگتے ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مہربان ہو جنہاں دا کایا ماٹی چولا رنگنا، دُرمت میل اندروں باہروں دئے دھوائیا۔ ساچا دے کے اک اند اندنا، نچ آتم رس چکھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن اٹھاراں برن سانجھی دس کے بندنا، بندگی اکو اک درسائیا۔ لوکات مار جہات گرمکھاں کٹ لکھ چوراسی پھندا، پھاسی جم نہ کھئے لٹکائیا۔ دھام اگتے نرگن جوت آپے ٹنگنا، محل اٹل اُچ اتھاہ آپ وکھائیا۔ جتھے ناد دُھن شبد بنا آواز تون وجے مردنگنا، بھيو ابھیدا اک کھلائیا۔ تِس دوارے جن بھگت سہیلے گرمکھ ساچے سنت انت لنگھنا، ناتا نتاں والا چُھڈائیا۔ اگوں ملے صاحب سورا سربنگنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکالا دین دایلا دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، شبد شبدي چاڑھے رنگنا، (رنگت) اتر کدے نہ جائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہزارا سینگھ دے گرہ امرتسر ★

جن بھگت تیرا سچکھنڈ دوارا، سچ ساچا اک جنائیا۔ جس گرہ مندر وسے آپ نرنکارا، نرگن نروریر سوہیا پائیا۔ دیا باقی جگائے اگم اپارا، کھلاپاتی کرے رُشنائیا۔ نام سُنائے اگتی دُھنکارا، انادی ناد شنوائیا۔ پڑدا لاه کے بجر کواڑا، گھر اکو اک وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے پنج تت وکارا، اگنی ترشنا اگ بُجھائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے نہ کوئی دیوارا، جوٹھ جھوٹھ دئے چُکائیا۔ درس وکھا کے ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنا رنگ

رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پڑدا لاہیا۔ سچکھنڈ جن بھگت گھرانہ، گرہ مندر وجدی رہے ودھائیا۔
 تخت نواسی نظری آئے سری بھگوانا، شاہو بھوپ سچا شہنشاہیا۔ جلوہ نور جوت مہانا، شاہ سلطان ڈگمگائیا۔ تخت نواسی ہو پردھانا،
 دھر فرمانا اک درڑائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولائیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا نوجوانا، مرد مردانہ اپنا کھیل کھلائیا۔
 نت نوت پہرے بانا، نرگن سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ نراکھہ اکھہ کر پردھانا، جگت کھانی بانی راہ چلائیا۔ سچ نام جھلا نشانہ، چار کٹ اپنا
 حُکم ورتائیا۔ سنت سہیلا رہن نہ دیوے کوئی بیگانہ، ویری مٹر اپنے گھر وسائیا۔ کِریا ندھان ہو مہربانا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کھیلے کھیل
 ہر والی دو جہاناں، دوئے دوئے اپنا حُکم ورتائیا۔ سچ وکھائے اک مکانا، ساڈھے تِن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ ہر گھٹ اتتر ہو کے جانی جانا، جن بھگت
 سہیلے میل ملائیا۔ پریم پریتی اندر دے کے پد نربانا، سچ ٹھکانا اک وکھائیا۔ جتھے پُجے کوئی نہ راجا رانا، شاہ سلطاناں ہتھ کھتے نہ آئی۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا ساچا در، دھر دا مندر اک سہائیا۔ جن بھگتاں سچکھنڈ دوارا ایک، ایکنکارا آپ جنائیا۔
 جتھے ملے پرہو دی ٹیک، دوجا نظر کھتے نہ آئی۔ مایا ممتا لائے کھتے نہ سیک، اگنی تت نہ کھتے جلائی۔ کورڈا دسے کھتے نہ بھیکھ، پکھنڈی رُوپ نہ
 کھتے وکھائیا۔ سہنجنا ہووے اک دیس، سچ سوامی ڈیرہ لائیا۔ رُت موئی رہے بنا چیت، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ ترے گن مول نہ لائے سیک،
 اگنی تت نہ کھتے تپائیا۔ جنم کرم دا رہے کوئی نہ لیکھ، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو سنے سچ سنڈیش، ڈھولا دھردرگاہیا۔ نر نرائن لے پیکھ،
 لوچن لوچن اکھ کھلائیا۔ جو سدا رہے ہمیش، رُویا ہر گھٹ تھائیا۔ سو ویکھنہارا پُورب پچھلا پردیس، پردیسیاں دیس اک سمجھائیا۔
 جس نون لبھدے گئے کیتی کیت، کوئن کوٹ پھیریاں گئے پائیا۔ نظر نہ آوے نیتن نیت، نیج نین نہ کھتے کھلائیا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکالا
 دین دیا لا جن بھگتاں بخشے اکو ٹیک، ٹیکا مستک دھوڑی نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔
 سچکھنڈ دوارا سب توں نرالا، نراکار آپ وکھائیا۔ جس گرہ وسے دین دیا لا، دیندھ وڈی وڈیائیا۔ سوہاونت کرے سچے دھرم سالا، دھرم
 دوارا اکو اک جنائیا۔ جس گرہ دپیک اگمی اکو بالا، آد جگاد کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا سچ گھر،
 گھر مندر اک پرگٹائیا۔ سچکھنڈ دوارا جگ نیتر نظر نہ آئے اکھ، لوچن ملے نہ کھتے وڈیائیا۔ جنہاں اُتے کِریا کرے پُرکھ سمرتھ، مہر نگاہ نین

اُٹھائیا۔ اُنحان انتر آتم دے کے نام وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ سانجھا دس کے جس، سو بہت اِکو اِک درسائیا۔ امرت جھرنا دے کے نِجھر رس، رستہ اپنا دئے پرگٹائیا۔ گُرمکھ سنت سُهیلَا جائے تھ تھ، جگت وِکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جھگڑا مُکاوے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنَا سُرستی نیر نہ کھئے وِپائیا۔ دُئی دویتی میٹ کے پھٹ، ممتا موہ وِکار مٹائیا۔ لیکھے لا کے ہڈ ماس ناڑی رت، رتن امولک ہیرا لئے بنائیا۔ آپے جانہارا سب دی مت گت، پاربرہم پتیرمیشور بخشے اِک سرنائیا۔ جس دا کھیل آد جُگاد جُگ چوڑی سچ، سچ ست وچ سہائیا۔ سو لوں لوں اندر جائے رچ، رس اپنا دئے چکھائیا۔ دِیاوان دِیا کرے پُرکھ سمرتھ، مہربان مہربان مہر نگاہ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنو بھگوان، جن بھگتاں سچ دوارے اتم کرے اِک اِکٹھ، جتھے نہ کوئی شودوالا مندر مسجد مٹھ، گردوارا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ دلپ سِنگھ دے گرہ گگو بؤا ضلع امرتسر ★

سچکھنڈ کہے میں تگاں راہ، جُگ چوڑی دھیان لگائیا۔ کون ویلا پُرکھ اکال دین دِیاں بنے گواہ، کھیوٹ کھیٹا اپنا روپ بدلایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں دیوے ست صلاح، ساچی سیکھیا اِک سمجھائیا۔ واحد کلمہ دئے پڑھا، نام اِکو اِک اُچائیا۔ نوری دس کے حق خُدا، خُدی تکبری میٹ مٹائیا۔ ساچا نعرہ دئے لگا، ڈھولا ڈھردگاہیا۔ آتم پر ماتم میلا لئے ملا، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ مارگ ساچا دئے وکھا، اِکے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سرے دوارے دئے پُچا، جوتی شبدی دھار سہائیا۔ مینوں چاؤ گھنیرا چڑھے اگما چا، خوشیاں وچ راگ الاٹیا۔ جس ویلے بھگت سُهیلَا ملے آ، در دوارے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ کہے میں رکھاں اڈیک، آد جُگاد دھیان لگائیا۔ کون ویلا کیریا کرے ہر جگدیش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں دس کے اگمی ریت، پنت پُنت دئے بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گا کے گیت، گہر گمبھیر بے نظیر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سچ سوامی انترجامی ہو کے وسے چیت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ لیکھا مُکا کے ہست کیٹ، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کایا چولی رنگ چڑھا کے اِک مچھٹھ، دُرمت میل اندر

باہر دھوئیا۔ ساچی وست امولک کر بخشیش، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک سُہائیا۔
 ساچا گھر سچکھنڈ رنگ راتا، ہر کرنا آپ اُچائیا۔ جتھے وسے پُرکھ بدھاتا، پاربرہم پرہہ سوہیا پائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتا، سورج چند
 نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی گاتھا، نہ کوئی رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ نہ کوئی زرگن سرگن دسے ناتا، ایکا نور جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی
 سیجا بستر کھاٹا، در دوار نہ کھئے پرگٹائیا۔ نہ کوئی منزل دسے واٹا، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوئیا۔ نہ کوئی سیوک نہ کوئی داسی نہ کوئی داسا، گر
 چیلا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹا، جل دھارا وہن نہ کھئے وہائیا۔ نہ کوئی بستر دسے اوڈھن پاٹا، چیتھڑ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو
 نور اگتی جوتی جوت پرکاشا، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ جگ چوکرئی کھیلے کھیل تماشا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا بھو چکائیا۔
 جن بھگتاں سدا اڈیکے رکھے آسا، آساوند اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در دوارا اک
 سُہائیا۔ سچکھنڈ کہے میں تگاں بنا اکھ، پرہہ آسا دتی ودھائیا۔ جن بھگت سُہیلے ہون پرتکھ، پاربرہم دئے وڈیائیا۔ اک جیکارا بولن الگھ،
 دوجا ناؤں نہ کھئے دھیائیا۔ راہ تگن ڈھر دا سچ، سچ ملے وڈیائیا۔ بھاگ لگاؤن کایا ماٹی کیچ، کنچن گرھ ملے وڈیائیا۔ سب دی سانجھی
 پرماتم آتم والی ہووے مت، متا اور نہ کھئے پکائیا۔ جگت ترشنا مول نہ ابلے رت، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ امرت جھرنا نجھر رس لین چکھ،
 بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ گھر سوامی وجے ودھائی تت سریر ناتا جاون چھڈ، ماٹی خاک خاک وچ ملائییا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال
 گگن گگنتر پار کر کے حد، در گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ جتھے بھگت بھگوان ہوون نہ کدے الگ، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ سچ سرنائی
 جاون ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مالک خالق پرتپالک دیا کھائیا۔
 سچکھنڈ کہے میں ویکھاں بھگت سُہیلے، ہر کرتے دتی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی کران میلے، نت نوت دھیان رکھائیا۔ کلجگ انت اچرج کھیل
 پرہو کل کھیلے، کلکاتی ویکھ وکھائیا۔ ہرجن وسائے دھام نویلے، گرہ مندر اک اُچائیا۔ جتھے ہووے پرکاش بن باقی تیلے، نورو نور نور رُشنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا سچ گھر، گرہ مندر اک وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے میرا انت آخیری اک سندیشہ، جگ
 چوکرئی وچھڑیاں دیاں جنائیا۔ کوڑ کلپنا پرہہ دی کریو بھیتا، من منسا موہ مٹائیا۔ سب دا لہنا مکے لیکھا، چوراسی گیڑا رہے نہ رائیا۔ جو

صاحب ستگر دا نرگن دھار ہو کے بنے بیٹا، پتا پوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ دوار ایکنکار سدا رکھے ہمیشہ، جگ چوگری روپ نہ کھئے بدلائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۳ لایہ سنگھ دے گرہ چگ فتح سنگھ والا ★

ست دھرم کہے مینوں پرہ دی ایک اوٹ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا پرکاش نرمل جوت، نرگن نرویر نرکار نرکار کرے رُشنائیا۔
 دُرمت میل کڈھے انتر کھوٹ، نرنتر اپنا بھيو کھلائیا۔ من بُدھی توں پرے دسے سوچ، چنچل چت نہ کھئے وڈیائیا۔ سرتی شبد سمجھاوے
 کھوج، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ سچ دوارے بخش کے مؤج، رس اکٹا مکھ چوائیا۔ جھکڑا مُکا کے لوک پرلوک، سچ سلوک اک سُنائیا۔ لیکھا
 رہے نہ ہرکھ سوگ، چنتا غم دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم کہے میری اکو آس، ہر
 کرتا دئے وڈیائیا۔ جگ جنم دی پوری ہووے آس، ترشنا ممتا موہ مٹائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاوے پون سواس، ساہ ساہ اپنا نام چائیا۔ آتم
 پرمام مل کے پاوے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ نج گھر مندر اندر سوامی ہو کے رکھے واس، وصل اصل اپنا اک سمجھائیا۔ نج
 نیتر کر پرکاش، لوئن اپنا دئے کھلائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، اگم اتھاہ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچے رنگ آپ رنگائیا۔ ست دھرم کہے میری اکو آسا منسا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ ہرجن ویکھاں ساچے سنتا، گرمکھ
 گر گر سیو کھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنے اکو بنسا، دویتی نظر کھئے نہ آئیا۔ من ہنکاری رہے نہ کنسا، دُشٹ ڈراچاری دئے کھپائیا۔ ملے
 وڈیائی ساچے سنتا، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ میل ملائے دُھر دا کنتا، پاربرہم پتدیمیشور دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی بھيو چُکائیا۔ ست دھرم کہے میں نیوں نیوں رہیا جھک، ہر سرن ملے سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا
 پینڈا جائے مُک، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ ستجگ ساچا پُرکھ اکال دا اٹھے اکو ست، نوجوان مرد مردان اپنی لئے انگڑائیا۔ دھرنی دھرت دھول
 دھول دی سہنجی کرے ککھ، جگت جن جنیدی ویکھے مائیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کھلیاں دردیاں ونڈے دُکھ، دلدریاں دلدر دُور کرائیا۔

جن بھگتاں دی دھاروں پئے اُٹھ، کایا مندر اندر لئے انگرائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ وکار ہنکارا کڈھ کٹ، دھرم دی کٹیا کرے صفائیا۔ وست
امولک کایا گولک دیوے ہبھ کچھ، کُشلتا وچ ویکھے تھاوں تھائیا۔ لیکھے لاوے جن بھگت مائس منکھ، مانو اپنا روپ درسائیا۔ سچ دوار
ایکنکار گھر سوامی جائے پُج، انترجامی سوہیا پائیا۔ بھاؤ دُتیا رہے نہ دُج، ایکا انکر ایکا گرہ دئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک اُچائیا۔ ست دھرم کہے میں نت نت رہیا اڈیک، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ کون ویلا پرہ بدلے
ریت، ستجگ ساچا راہ چلائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کرن تصدیق، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔
پُرکھ اکالا بنے میت، مٹر پیارا سوہیا پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اکو گاوے گیت، ڈھولا دُھر دا راگ الاہیا۔ جھگڑا مک جائے شودوالا
مٹھ مندر مسیت، کایا کعبہ ہٹئے رُشنائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دایالا نظری آئے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیت،
کیتاں اپنے گھر وسائیا۔ چرن کول سچ سرنائی بخشے اک پریت، پریم ہو کے میل ملائیآ۔ رحمت وچ نام کرے بخشیش، بخشنہار نور الاہیا۔
ساچا کلمہ اک حدیث، ہر حضرت دئے پڑھائیا۔ سنت سہیلے بنا اپنے عزیز، پریم پیار مُحبت وچ رکھائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم دس
تمیز، طمع تمنا کوڑی دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، در دروازہ اک درسائیا۔ ست دھرم کہے میں
تگاں دُھر دا راہ، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی ملے ملاح، بیڑا اپنے کندھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین صلاح، مشورہ اکو
اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال دی سارے لو پناہ، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جو بخشنہارا لکھ چوراسی گناہ، مہر نظر نال پار کرائیا۔ سب دا اکو
رام اللہ واپگرؤ نوری جلوہ گر خُدا، خُدی کوڑی دئے مٹائیا۔ بھگت ادھارنا پیج سوارنا جس دی ادا، عدالت اکو اک وکھائیا۔ جتھے دیوے
نہ کوئی سزا، بندیخانے نہ کھئے ٹکائیا۔ مہر وچ مُحبت وچ مہربان محبوب درس دئے وکھا، بن لوئن لوئن اپنے نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، در گھر ٹھانڈے سوہیا پائیا۔ ست دھرم کہے پرہو آسا منسا کر پور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔
جنم جنم دا میٹ قصور، قسم کھا کے دیاں دُہائیا۔ در تیرے چاکر بناں مزدور، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تون صاحب سوامی حاضر حضور،
ہر وڈا اک اکھوائیا۔ پندھ مُکا دے نیڑا دُور، گھر گھر وچ کر رُشنائیآ۔ کایا مندر جلوہ وکھا دے کوہ طور، نورے چشم چشم دید چمکائیا۔

درس دکھا آ ضرور، ظاہر ظہور پھیرا پائیا۔ صدی چودھویں سارے کیتے مجبور، پلّو سکے نہ کھٹے چھڈائیا۔ گرہ تھے نہ کھٹے غرور، غربت وچ ویکھی لوکائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپور، دین دیاں تیری سرنائیا۔ نانا توڑ کے کوڑو کوڑ، جوٹھ جھوٹھ پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں بخش اپنی دھوڑ، دھوڑی ٹکے مستک لین چھپائیا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، نام ندھانا جھولی پائیا۔ تُوں داتا جودھا بیر سور، سور بیر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی بھگت ادھارنا تیرا دستور، ساچے سنتاں گرمکھاں گرسکھاں سد اپنے وچ سمائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۳ جاگیر سنگھ دے گرہ رتے وال ★

پھلگن کہے میری تھت آئی آئی، ایکنکار نرنکار دیاں درڑائیا۔ شبدا اگئی ویکھ بن اکھراں گوبند والی چٹھی، پاتر پڑدا آپ اٹھائیا۔ جس وچ دھار اگئی لکھی، واچ کے سکے نہ کھٹے سمجھائیا۔ جیہڑی ہتھ کیسے نہیں دتی، جگت ونڈ نہ کھٹے ونڈائیا۔ اُس وچ اشارہ اگئی سکھی، جو ساکھیات پرہ دا درشن پائیا۔ جس دی دھار نرگن رکھی نکئی، وڈیاں وڈ نہ کھٹے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دینا کھلائییا۔ پھلگن کہے میرے مہربان، محبوب تیری سرنائیا۔ میں منگاں ایکا دان، ایکنکار جھولی ڈاہیا۔ ساچا بخش دھرم گیان، اگیان اندھیرا دے مٹائیا۔ تیرا ڈنکا وجے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ ہووے شنوائیا۔ لکھ چوراسی ہووے تیری آن، سر سکے نہ کھٹے اٹھائیا۔ آتم پرما تم سارے ڈھولا گان، تیری وجدی رہے ودھائیا۔ شرع شریعت رہے نہ کھٹے شیطان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ نیچ آتم پرما تم ہونا نگاہبان، نیچ لوئن دینا کھلائییا۔ بن رسنا جہوا بتی دند تیری اُپچے کلام، دھن آتمک راگ دینا سنائیا۔ نام خُماری اگئی دینا جام، انرس اپنا رس چکھائیا۔ ڈھولا گیت سنگیت سناؤنا بنا کان، بن آواز راز جنائیا۔ ساچا مندر سہاؤنا اک مکان، مقبریاں دا ڈیرہ دینا ڈاہیا۔ تیرا دھرم دا جھلے اک نشان، گر اوتار پیغمبر خوشی منائیا۔ سرشٹی درشٹی بدل دے نظام، نوبت اپنا نام حق وجائیا۔ منسا من رہے نہ کھٹے غلام، ترشنا ترکھا دینی گوائیا۔ دو جہاناں دے تیرا انتظام، بندوبست ویکھ لوکائیا۔ جن بھگتاں آتم بخش سچا بسرام، وشو اپنا بھيو کھلائییا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ پھلگن کہے اگی متی میرا مِتر، پیا پریم پیارا نظری آئیا۔ جو نرگن دھاروں آوے
 نتر، جگت جمنے کھئے نہ مائیا۔ سب دی چوٹی چڑھے سِخر، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ مُلّا کوڑ میٹے پتل، ماٹی ہاٹی کھوج کھوجائیا۔ سچ
 سندیشہ دیوے بن کے دُھر دا پتن، پتپر میسور بے پرواہیا۔ کلجگ لہنا دینا آوے نچٹھن، ستجگ ساچا راہ دھرم چلائیآ۔ جگت واسنا من
 کلپنا آوے جن، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ دُھر دا لیکھ اگئی آوے لکھن، کاتب بن کے قلم چلائیآ۔ جن بھگتاں پریم پریتی وچ آوے وکن،
 قیمت آگے نہ کھئے رکھائیا۔ ساچی سیکھیا جس توں گر اوتار پیغمبر جگ چوکڑی سیکھن، سو ساکھیات پرگٹ ہو کے اپنا درس دکھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ پھلگن کہے میرا اگیوں اچ دہاڑا، تیوہار سوہنا نظری آئیا۔ میں تگاں پُرکھ
 اکال اکو لاڑا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سوہنا پائیا۔ جس دا جلوہ جوت جوت نظارہ، نورو نور کرے رُشنائیآ۔ جس دا ناد شبدا دُھن
 دھنکارا، اگئی راگ سُنائیآ۔ جس دا وشن برہما شو سیوادارا، ترے پنج دا میلا کرے سہج سُبھائیآ۔ جس توں جھکدے گر اوتارا، پیغمبر
 نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی اظہارا، رسنا جہوا ڈھولے صفتاں والے صلاحیا۔ جس دا تیرتھ
 تٹ کنارہ، اٹھسٹھ ویکھن روون مارن دھاپیا۔ جس دا لہنا دینا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پریت سمنڈ ساگر کھوج کھوجائیا۔ جس دا
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلدا رہے بوہارا، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیآ۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگارا
 سانجھا یارا، محبوب محوان بیدوجگت وچ کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رنگ رنگیلا اپنا
 رنگ رنگائیا۔ پھلگن کہے میرا اگیوں آیا دن، دوس رین خوشی منائیآ۔ جگ چوکڑی وقت لنگھایا گن گن، نو نو چار پنڈھ مکائیآ۔ برہمنڈ
 کھنڈ ویکھے من من، پیمائش وچ ونڈ ونڈائیآ۔ سچ سرُوپ دا ملیا کوئی نہ چنہ، چنتا غمی نہ کھئے مٹائیآ۔ کھیل ویکھدا رہیا بھن بھن، بھنڑی رین
 نہ کھئے سہائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو ابھیدا اپنا دئے کھلائیآ۔ پھلگن کہے میں صاحب سوامی
 تگاں میت، شاہ سلطانا نظری آئیا۔ جس دا ڈھولا اکو گیت، دو جہان رہیا سُنائیآ۔ جس نے جھگڑا مکاؤنا مندر مسیت، کایا کعبہ دئے
 وکھائیآ۔ ستجگ چلاؤنی دُھر دی ریت، کلجگ کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لکھ چوراسی پرکھ نیت، نیتوان بوئے سہائیآ۔ جن بھگتاں اکو نام

کرے بخشیش، رحمت رحیم آپ کھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم ڈھولا گاؤنا گیت، گہر گمبھیر بے نظیر دئے سمجھائیا۔ ست ستوادی ساچی چلے ریت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے درڑائیا۔ پھلگن کہے میرا مہینہ سوہنا رت، رتڑی پرہ دے نال مہکائیا۔ کیتا کھیل ابناشی اچت، چیتن سرتی لینی کرائیا۔ اک حکم سندیشہ لینا پُچھ، عاجز ہو کے سیس جھکائیا۔ کون کوٹ کون دوارے ربیں لک، کون آسن سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کون تیرا نام کون رام کون شام کون پیغام کون پڑھیں شُک، تُم تاثیر کون بدلائیا۔ کون امرت نام دُھر دا جام آب حیات دیویں گھٹ، حیاتی وچوں زندگی دئیں بدلائیا۔ کس بدھ صاحب سوامی انترجامی ستگر سوامی ٹھانڈے سپتے آون جاون لکھ چوراسی پینڈا جائے مُک، جنم جنم نہ کھئے بدلائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیری سرن سرنائی ملے سکھ، سکھ آتما پر ماتما وچ سمائیا۔ دین دیال ہو کرپال اپنا بنائیں دُھر دا سٹ، ابناشی اچت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا کوڑ کڑیاریا بھانڈا جائے پُھٹ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار باہر کڈھائیا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول سرن سرنائی جائے جھک، بندنا وچ بندگی مُچھندگی وچ تیرا راہ تکائیا۔ پھلگن کہے اک تیری رکھی اوٹ، سچ نگارے لا چوٹ، بھاگ لگے قلعہ کوٹ، بنک رنگ دے وڈیائیا۔ تیرا پرکاش ہووے نرمل جوت، جھگڑا رہے نہ ورن گوت، من بُدھی دی پرے ہووے سوچ، سمجھ وچ رمز اپنی دے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا پرکاش لوک پرلوک، دو جہاناں توجوانا مرد مردانہ اکو نظری آئیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۳ سادھو سنگھ دے گرہ ۱ سی ۰ سی ۰ راجستھان ★

پنجاہ سٹھ سال پچھوں جے مل جائے اک نقطہ، نقطہ نظر دئے بدلائیا۔ جس نقطے توں پینڈا مُکدا، منزل اگلی رہے نہ رائیا۔ گہر مارگ ملے ساچے سکھ دا، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جھگڑا مکے موہ وکار کوڑ کڑیاریا دُکھ دا، اگنی تت نہ کھئے جلائی۔ جام پیوے حقیقی ست ستوادی چُپ دا، بن رسنا جہوا انرس دئے چکھائیا۔ نام ندھان شبد گیان دیوے اک تُک دا، تُوں میرا مین تیرا ڈھولا گائیا۔ جتھے پر ماتما آتما کولوں پُچھدا، کایا مندر ساچے کعبے پھول پھولائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لک دا، بجر کپائی کُنڈا لابی۔ جھگڑا مُکا اندھیرے گھپ دا، نرگن جوت

کرے رُشنائیا۔ باہروں تئاں والا سریر مُکھ دا، انتر نرنتر داتا بے پرواہیا۔ جو آون جاون گیڑ چُکائے جنی ککھ دا، لکھ چوڑاسی ڈیرہ
 ڈھایا۔ دُھر دا ناتا جوڑ کے پتا پُت دا، پتدیمیشور گود اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ
 رکھایا۔ نُقطہ کہے جے مینوں لئے کوئی جان، آنجانت دیاں جنائیا۔ ست دھرم وکھا نشان، نشانے پچھلے دیاں چُکائیا۔ انتر دے کے اک گیان،
 اگیان اندھیرا دُور کرائیا۔ امرت بخش کے پین کھان، ترشنا بھکھ مٹایا۔ نام دُھن دے دُھنکان، سوئی سرتی سرت جگایا۔ گھر سوامی میل
 بھگوان، بھاگ پچھلا جھولی پائیا۔ پرکاش ہووے کایا مندر مکان، نرگن تُوڑ جوت رُشنائیا۔ دُھر دا ٹھاکر ملے آن، گہر گمبھیر گن ساگر پھیرا
 پائیا۔ مُحبت وچ محبوب ہووے مہربان، حق حقیقت پڑدا دئے اُٹھایا۔ ساچی منزل کرے آسان، مُشکل نظر کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوار
 ایکنکار محل اٹل وکھائے جتھے وسے شہنشاہ سُلطان، بھوپت بھوپ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک
 سُنائیا۔ پنجاہ سٹھ سال جس دے گئے بیت، دوس رین اپنا پندھ مُکائیا۔ کایا ہوئی نہ ٹھنڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے بُجھایا۔ بن ہر کِریا
 ترے گن ہووے نہ کھئے اتیت، ترے بھون دھنی درس کھئے نہ پائیا۔ من کلپنا کوئی نہ سکے جیت، چنچل چت نہ کھئے چترائیا۔ جھگڑا مکے نہ اوچ
 نیچ، ذات پات نہ ڈیرہ ڈھایا۔ جس ویلے صاحب ستگر کرے بخشیش، مہربان مہر نظر اک اُٹھایا۔ سچ دوارے بخش کے پریت، پریت ہو
 کے جوڑ جُڑایا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیٹ، گہر اکو دئے وکھایا۔ جتھے صاحب سوامی بیٹھا بیٹھلو بیٹھ، نامے دا ٹھاکر ڈیرہ لائیا۔ تُوں میرا
 میں تیرا دھرم دوار دا اکو گیت، سوبلا دُھر دا راگ الایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے چڑھایا۔ ساچا رنگ
 کہے میری سب توں وکھری رنگت، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی کوٹن کوٹ بیٹھے رہے منگت، در ٹھانڈے رہے جھولی ڈھایا۔
 کوٹن کوٹ کھوجدے رہے پنڈت، اکھڑ وکھڑ راہ تکایا۔ صوفی سنت فقیر کردے رہے منت، نیوں نیوں نین اکھ شرمائیا۔ جوگی جتی کردے
 رہے ہمت، سنیاسی ویراگی پندھ مُکائیا۔ ساچی ملی کیسے نہ خلعت، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکایا۔ کلجگ انت خواری چار کُنٹ دہ دشا
 دسے ذلت، دھرم دی دھار نہ کھئے بندھایا۔ دھرم پُجاری ویکھے نندک، دُشٹ دُراچار دین ڈھایا۔ سچ دوار منظور ہووے کیسے نہ منت،
 جوتی جوت نہ کھئے سائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سچ نام دی ہوئی قلت، کل وکھ پاپ نہ کھئے گوائیا۔ مایا ممتا موہ

وکار پھسیا ملکہ، نام دهن خزینہ ہتھ نہ کیسے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا آپ گھلائیآ۔ بھيو کہے میں کدے نہ گھلیا، بن پُرکھ اکال نہ کھئے گھلائیآ۔ جگ قیمت پائی نہ کوئی مُلیا، وزناں وچ وزن نہ کھئے رکھائیآ۔ سچ دوارے دھرم دوارا اکو گھلیا، جس دا تولنہارا اکو نظری آئیآ۔ جس دا رس نام نہ ڈلھیا، دھرنی دھرت دھول دھول نہ کھئے وڈیائیآ۔ سو بھاگ لگاوے بھگتاں گلیا، گلی کایا کعبہ ویکھ وکھائیآ۔ ہرجن ہر بھگت ہر سنت گرمکھ گرمکھ صوفی سنت فقیر کدے نہ زلیا، ماٹی خاک نہ کھئے ملائیآ۔ جو پُرکھ اکال دین دیال دے دوارے آ جائے بھلیا، بھٹکنا وچوں اٹکن دئے مٹائیآ۔ اُس دا دیاچراغ چشم کدے نہ گلیا، جوتی جوت جوت زُشنائیآ۔ ایتھے اوتھے اوہ دو جہان پھلیا پھلیا، پھلگن رت پھل پھلواڑی نال سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار اگم اتھاہ بے پرواہ ایکا ایکنکار دیوے اٹلیا، انڈیھی دولت مابدولت دھر جھولی پائیآ۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۳ مہا سنگھ دے گرہ ۲۵ بی ۰ بی ۰ راجستھان ★

ست دھرم کہے پرہ میری اک بینتی، پاربرہم پتیرمیشور دیاں جنائیآ۔ تُوں مالک خالق پرتپالک دھر دا کنتی، ست سوامی انترجامی نظری آئیآ۔ تیرا آد جگاد جگ چوکرئی لیکھا اکھر وچ پنکتی، پاربرہم بھيو ابھید نہ کھئے گھلائیآ۔ تیری ودیا رسنا جہوا بودھ آگادھی بنی پنڈتی، تقریر تحریر وچ بدلائیآ۔ ساچی سمجھ نہ آئی کیسے اک انک دی، انتشکرن وچ شنکا نہ کھئے مٹائیآ۔ منزل مُکی نہ دو جہان اک بنک دی، کوٹن کوٹ پاندھی چڑھ چڑھ تھکے راہیا۔ جگت رُوحانی ویکھی کھیل سنت دی، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی تیرا راہ تکائیآ۔ دو جہان نوجوان سری بھگوان تیری رمز نہ جانی اک منت دی، منتر انتر نرنتر پڑھ پڑھ تھکی لوکائیآ۔ سیج سہنجنی آد نرنجنی سُبھائیآ نہ ہوئی اگئی کنت دی، لکھ چوراسی جیو جنت نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوائیآ۔ ست دھرم کہے پرہ میں اکو تیرا منگتا، درے دربار سپس نوائیآ۔ کلجگ کوڑی کیرپا

گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگنا، پارہسم پتیرمیشور نرگن اپنا پڑدا دے چکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوڑ گڑیار وِہچار من دا، من کا منکا دے بھوئیا۔
 ایشٹ تے وجود رہے نہ تن کا، ستگر شبد ناد وجے شنوئیا۔ ساچا مارگ نظری آئے دو جہان تیرے دھرم دا، ککرم دا لیکھا دینا چکائیا۔
 تیرے حکم نال جگ چوگری لوکات جرم دا، جنم دا داتا اک اکھوئیا۔ اتم لیکھا مکا دے من بھرم دا، بھانڈا بھرم بھو بھنئیا۔ حصہ رہے نہ
 ورن برن دا، کھتری براہمن شودر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ ساچا رستہ مارگ دس دے اپنے چڑھن دا، بنک دواہی ٹیڈھی بنک ادھ وچکار
 نہ کھئے اٹکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم ناد دُھن شبد سلوک دس دے اکٹا پڑھن دا، جگت وِدیا دا کھڑا دینا چھڈائیا۔ بھہ چکا دے آون
 جاون مرن ڈرن دا، لکھ چوراسی جم کی پھاسی نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دوار ایکنکار سریشٹی دریشٹی اندر بخش اپنی سرن دا، سرنگت اکو اک
 نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا وکھا دُھر دا در، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ست دھرم کہے میری ارداس، پرہ
 چرن کول سیس نوئیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی وسنا پاس، دُور ڈراڈا نیرن نیرا ہو کے نظری آئیا۔ سچ دوار ایکنکار
 بن گوپی کاہن ویکھا تیری راس، منڈل منڈپ وجدی رہے ودھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا نور نورانہ جوتی جاتے تیرا ہووے جاپ، رسنا جہوا
 بتی دند صفت نہ کھئے صلاحیا۔ رُوح بُت ابناشی اچت دوویں کر پاک، پنت پُنت اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں دین دیا لا سد کیرپالا بھگت وچھل
 تینوں رہے آگھ، آخر منزل اپنی دے وکھائیا۔ ساچا پڑدا کھول دے تاک، نرگن نرویر نراکار نرکار کر رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ
 اندھیری رات، ستجگ ساچا چند تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ من کلپنا کوڑی کیریا رہے نہ نار کم ذات، دُھر سہاگی ہر کنت اپنا شبد دینا
 ملائیا۔ ستجگ سویا تیری گودی وچوں جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ دھرنی دھرت دھول کر وڈ وڈ بھاگ، بھگون اپنی دیا کھائیا۔
 سریشٹی دریشٹی ایشٹی ہو کے پکڑ واگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک وکھاؤنا دُھر دا گھر، جس گرہ نرگن نور جوت
 ہووے رُشنائیا۔ ست دھرم کہے پرہ میرے دُھر دے ٹھاکر، ٹھوکر اپنی دے لگائیا۔ کلجگ گہر گمبہر ویکھ ڈونگھا ساگر، چار کُنٹ دہ دشا
 دھیان لگائیا۔ ست دھرم دا بنے نہ کھئے سوڈاگر، کوڑ گڑیارا ونج جگت کرائیا۔ بن تیرے تیرے بھگتاں ملے کوئی نہ آدر، سچ آدرش نہ کھئے
 جنائیا۔ تُوں خالق پرتپالک کریم قادر، قُدرت تیرا راہ تکائیا۔ تُوں جودھا سورپیر بہادر، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش ترے گن مایا تیرے چرن

کول منگے سرنائیا۔ جن بھگتاں نرم کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ رنگ اگئی رنگ، رنگ تیری نظری آئیا۔ کوڑی کِریا کر بھنگ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ تیرے نام دا وجے اک مردنگ، دو جہاناں کر شنوائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا آتم پرما تم نِرگن نِرگن ہونا سنگ، دُو جی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جاتے چاڑھ چند، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا آتم پرما تم سانجھا ہووے دوہاں دا چھند، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ جنم جنم دی کرم دی آد جُگادی تُوں گنڈھ، گنڈھنہار گویال، سوامی اپنی دِیا کھائیا۔ نِج گرہ نِج گھر ساچا دے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ انت آخیری رہیا ہنڈھ، صدی چوڈھویں رو رو دئے دھائیا۔ گر اوتار پیغمبر حق مقامے درگاہ ساچی منگاں رہے منگ، در درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دو جہاناں آپے پار لنگھ، گگن گگنتر پڑدا دے چُکائیا۔ بن تیری کِریا من واسنا کوڑ کلپنا کوئی نہ میٹے گند، سُگندھ سچ نہ کھئے بھرائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ پائیں ٹھنڈ، اگنی تے دے بُجھائیا۔ ست دھرم کہے میری آسا منسا پوری کر دے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈھپیا۔ تُوں صاحب سُلطان سورا سرنگ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نِرگن دھار ہونا سنگ، سرگن اپنا میل ملائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۳، ۲۵ بی ۰ بی ۰ راجستھان ★

دھرنی کہے پرہہ ویکھ بھگت سہیلے سچے، ہر ساجن ہو کے دِیا کھائیا۔ جنہاں دے باہروں تن وجود ماٹی بھانڈے کچے، ہڈ ماس ناڑی مل کے سوہا پائیا۔ اوہ انتر آتم پریم پیار وچ پکے، پارپریم برہم تیرا روپ ویکھ خوشی منائیا۔ بن تیری کِریا اوہناں پت کوئی نہ رکھے، دو جہان سری بھگوان دے ودھائیا۔ ساچا نام جیکارا دے اک الکھ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا آتم پرما تم اکو نام سوامی جیے، جپ جیوت جگ جیون لے بدلائیا۔ نِجہر دھار امرت دے رسے، رستہ وابستہ ہو کے اپنا دے دکھائیا۔ جنم کرم دا لیکھ بدل دے مستک وچ متھے، تر بینی نیتی اپنی دھار بندھائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون مُول رہن نہ رتے، جم کی پھاسی پھند دینا کٹائیا۔ تیری

سرن سچا لاہا اکو کھٹے، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ڈھر دا دینا سمجھائیا۔ دھرنی کہے پرہہ ویکھ سجن میت، متر پیارے دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارے نیت، جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ کون کرے تیرے نال حق پریت، پریم ہو کے پڑدا دے اٹھائیا۔ ساچا نام کر بخشیش، رحمت اپنی ڈھر دی جھولی پائیا۔ کایا ماٹی کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھٹے تپائیا۔ جن بھگتاں جھگڑا مک جائے مندر مسیت، کایا کعبہ پڑدا دے چکائیا۔ گرہ مندر اندر بیٹھا نظری آئیں ترے گن اتیت، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ بہرم رہے نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم سانجھا ڈھولا ہووے گیت، گہر گمبھیر گئی گہند گوبند ملے تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک وکھاؤنا ڈھر دا گھر، جس گرہ چھتر جھلے تیرے سپس، دو جا نظر کھٹے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب پرہو سوامی، ستگر تیری سرنائیا۔ آد جگادی انترجامی، پتیرمیشور تیری بے پرواہیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ تیری سُن سُن تھکی کہانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولے گائیا۔ بن نیتر لوچن نین تیری تگدی رہی چارے کہانی، چار گنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ تٹ گنگا گوداوری جمن سُرستی تیرا ویکھدی رہی پانی، اچھل چھل تیری لہندی دھار وہناں وچ وبائیا۔ میں سیوک درویش تیرے در دی باندی، بندنا وچ سپس نوائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار تیرے آگے واسطہ پاندی، دوئے جوڑ سپس جگدیس جھکائیا۔ چار گنٹ دہ دشا کوڑی کیرپا وگے آندھی، ساچا چند نہ کھٹے چمکائیا۔ من کلپنا درشٹی سرشٹی سارے پھاندی، پھندن سکے نہ کھٹے کٹائیا۔ کیسے نے سور کھادھا کیسے نے کھادھی ڈھانڈی، ڈنڈاوت والا نظر کھٹے نہ آئیا۔ سب دی بُدھی کاگ وانگ کر لاندی، ہنس روپ نہ کھٹے بدلائیا۔ میں جگ چوکرئی تھکی ماندی، بلہین دیاں ڈھائیا۔ صاحب سلطان سیری بھگوان اکو تیرا سوہلا ڈھولا گاندی، کلمہ تیرا نام الہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ دھرنی کہے پرہہ جن بھگت سہیلے ویکھ وڈے نکے، آیو ونڈ نہ کھٹے ونڈائیا۔ جنہاں نوں نج زرترا انتر آتم پر ماتم ہو کے دسیں، لوئن اکو اک کھلائییا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے آئے تیرے حصے، جو اکو اوٹ رہے تکائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور نرگن دھار کر پتے، بتکاری ہو کے دیا کھائیا۔ اوہناں دے مانس جنم جان جتے، دو جی وار جنم دی لوڑ رہن نہ پائیا۔ جنم کرم دے لیکھے کر دے چٹے، ڈرمت میل دھوئیا۔ چار

کُنٹ دہ دشا اِکو نُور تیرا دسے، دُوْجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ سچ سِنگھاسن تیرے لئے، جگت کھاٹی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دئے وکھائیا۔ دھرنی کہے تیرا بھگت سہیلا میت، مِتِرا پیارا نظری آئیا۔ جس دی چار جُگ دی وکھری ریت، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ بیٹھے سیس نوایا۔ اِکو پرم پُرکھ دا گاؤندے گیت، دُوْجا کلمہ نام نہ کھئے شنوائیا۔ اپنا آپ کر کے ٹھانڈا سیت، اگنی اگ ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں صاحب سہیلا وسیا چیت، چیتن سُرُتی دتی کرائیا۔ سَت دھرم دی دس کے ریت، ریتوان اپنی آگھ کھلائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو دس پریت، پریتم ہو کے میل ملائییا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، باطن پڑدا دے اُٹھائییا۔ کلجُگ انت آخیری دسے قریب، کربلے والے رہے کُرائییا۔ نیتِروون امیرِ غریب، غُربت اندروں باہر نہ کھئے کڈھائییا۔ من کلپنا سب دا بدل دے نصیب، نسبت اپنی دے سمجھائییا۔ ساچا کلمہ دُھر دا دس اِک حدیث، گُر اوتار پیغمبر حضراتاں دے پڑھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نر نرنکارا اِک سُنائییا۔ دھرنی کہے میرے دین دِیال تیرا دھرم دا ویکھاں یُدھ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائییا۔ جن بھگتاں کارج کر سُدھ، ودی سُدی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرمل کر اُجل بُدھ، بییک رُوپ دے سمجھائییا۔ کوڑی کِرپا دِپیک جائے بُجھ، نرمل جوت کر رُشنائییا۔ پڑدا اوبلا چُکا بھيو کھلے گُجھ، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا رنگ رنگائییا۔ سَت دھرم دی ساچی سیکھیا سب تُوں جائے سُجھ، سرِشٹی درِشٹی اندروں پڑدا دے اُٹھائییا۔ کلجُگ انت آخیری لیکھا رہیا مُک، مُکمل اپنا حُکم ورتائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو سَت تیرے نام دی ماتو اِکو پڑھے ٹک، آتم پرما تم راگ انادی دینا جنائییا۔ شاہ سُلطان نُوْجوان مرد مردان تینووں سارے جاون جھک، نو نو لاگن پائیا۔ سَت دھرم دی ساچی مَوَلے رُت، بسنت کنت بھگونت اپنی مہک اِک مہکائییا۔ جھگڑا مُکا دے کایا ماٹی تتاں والا بُت، اِشٹ دیو سوامی حُجرہ حق اِکو سوہیا پائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرے وچھوڑے دا رہے کوئی نہ دُکھ، بچھرت اپنا میل ملائییا۔ پاربرہم پتیرمیشور پروردگار نرگن دھار انڈٹھ، دو جہاناں ہو سہائییا۔ غریب ناناں کوجھیاں کلیاں اُتے ٹٹھ، اُٹ نام بھنڈارا دے ورتائییا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی سب دا پینڈا جائے مُک، رائے دھرم نہ دئے سزائییا۔ گُرْمکھ گُرْسکھ ہرجن بھگت وڈے چھوٹے بچے نھے آپے پُچھ، نرگن نراکار اپنا پھیرا پائیا۔ تیری پریم پیار مُحبّت والی مَوَلے رُت، رُڑی اپنے نال مہکائییا۔ تیری منزل

چڑھدیاں ہرجن ادھ وچکار کوئی نہ جاوے رُک، دیوت سُر وشن برہما شو راہ تگن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب ستگر ست پُرکھ نرنجن تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا منظور کر ارداسا، عرض تیرے آگے سُنائیا۔
 جن بھگتاں پورا دے بہرواسا، بہانڈا بہرم بھو بہنائیا۔ کایا مندر اندر ویکھاں تیری راسا، پن گوپی کاہن کاہن گوپی دینا بنائیا۔ جن بھگتاں
 لیکھے لا پون سواسا، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ پندھ مُکا دے پرتھی آکشا، گگن گگنتر لیکھا دے چُکائیا۔ کلجگ مٹے رین اندھیری راتا،
 نرگن سرگن ساچا چند کر رُشنائیا۔ ست دھرم دا تیرا ویکھاں اک تماشا، چار کُنٹ دہ دشا اکھ کھلائیا۔ تیرا نور ہووے پرکاشا، پرکاش
 ہووے سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں پوریاں کر آساں، آہستہ آہستہ پڑا دے اٹھائیا۔ ساڈھ تے ہتھ کر واسا، بنک دوارا سوہا پائیا۔ شب
 آگئی سنا انادا، انحد نادى ناد و جائیا۔ گیان دے بودھ اکادھا، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ اکو تیرے نام دی جن بھگت سُنن آگئی آوازا، راز
 اپنا دینا کھلائیا۔ پڑھنی پئے نہ کوئی نمازا، سجدیاں وچ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ سلطان دُھر دا راجا، نواب نوٹ اپنی دے
 و جائیا۔ جن بھگتاں رچ کے دُھر دا کاجا، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن میلا لینا ملائیا۔ تیرا ناؤں غریب نوازا، سیس جگدیس سوہے تاجا،
 تخت نواسی شاہو شاباسی اپنا پڑا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جو جن تیری سرن سرنائی لاگا، اوہناں دا دُرم
 میل دھو داغا، آتم دیپ جگے چراغا، بُدھی رہے کوڑ نہ کاگا، سرون سُنن کوئی نہ راگا، دُھن آتمک راگ دینا سُنائیا۔ دھرنی کہے میری دھرم
 دی اک پُکار، پُنے پُنے سیس نوائیا۔ کرپا کر میرے زرنکار، نرور تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگت سہیلے کر خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ تیری
 منزل چڑھن دُشوار، دوتی دُشٹ راہ نہ کھئے اٹکائیا۔ جدھر ویکھن تیرا اُجیار، ہر گھٹ اندر بیٹھا سوہا پائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرے
 خدمتگار، حُدی تکبر اندروں دینا کڈھائیا۔ تُوں آد جُگادی سانجھا یار، تخت نواسی سچکھنڈ دوارے سوہا پائیا۔ پریم مُحبّت بخش آگم
 اپار، جس نوں من کلپنا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ میں پچھلی ویکھاں دھار، کچھ لالو دا بوہار، جس دی مہکی اک گلزار، نہا پچھ اک اپار، بھیا دا
 بہتیجا پچھلا نظری آئیا۔ جس دا قرضہ رہیا اُتار، پچھلا رہیا نہ کھئے ادھار، جنم جنم دی پیج دتی سوار، لکھ چوراسی وچوں کر کے باہر،

پاربرہم برہم میلا کرائے اپنی دھار، جوتی جاتا اکل کل دھاری کل اپنی اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہانان آد جگاد سدا سیکدار، حُکم وچ حُکم دُھر دا اک جنائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۳ گردیال سنگھ دے گرہ ۲۵ بی ۰ بی ۰ راجستھان ★

دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرے نرنکار، نرور تیری سرنائیا۔ در ٹھانڈا ویکھ تیرا سچا دربار، سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی دھیان لگائیا۔ جس گرہ پن دیا باقی کملاپاتی تیرا نرگن نور جوت ہووے اجیار، شاہ سلطان نوجوان جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن شاہو بھوپ نظری آئے اک سرکار، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان سوہیا پائیا۔ چرن کول پن سیس جگدیس جھکدے ویکھے گرو اوتار، پیغمبر پن سجدیاں سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو دسن خدمتگار، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جگ چوکرئی تیرے پنہار، در ٹھانڈے جھولی ڈاپیا۔ تون دیونہار داتار، داتا دانی اک اکھوائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر تیرا سہار، منڈل منڈپ تیری وجے ودھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ترے گن مایا پنج تت تیرا پساں، چارے کھانی چارے بانی تیری دھار وچ وڈیائیا۔ پون پانی شبد ناد دھن تیرا جیکار، بودھ آگادھ بے پرواہ صفت تیری صلاحیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن آد جگاد تیری دھار، آتم پرما تم پرما تم تیرا ونج وپارا اکو سوہیا پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اندج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی سیوادار، حُکم اندر حُکم من کے سیس یوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرم پُرکھ تیری ویکھی سچی دھرم سال، دھرم دوارا سوہیا پائیا۔ جتھے ایک ایک ایکنکارا آد جگاد جگ چوکرئی بیٹھا دین دیال، دینن رچھیا آپ کھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کرے سرب سنبھال، حُکمے اندر اپنا حُکم منائیا۔ نام سندیشہ دُھر فرمانا دے کے وچ جہان، جیوت جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحی ڈھولے راگ ناد گیت سنگیت تیرا گان، گاوت گا گہر گمبہر خوشی منائیا۔ دیوت سر پن صورت اکال مورت تیرا دھرن دھیان، ناد تورت تریا توں پرے کرے شنوائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا سناوندے دُھر فرمان، سچ سندیشہ نر نریشا نراکھر دھار اکھراں وچ

پرگنائیا۔ بن تیری کرپا مہربان، محبوب مُحبتِ حق نہ کھئے کھائیا۔ صدی چوڈھویں انتِ اخیرِ بے نظیرِ پروردگار سانجھے یارِ لاشریک میں
 ویکھ ہوئی حیران، چار کُنٹِ ده دِشا حیرانی اِکو نظری آئیا۔ ست دھرم دا رہیا نہ کھئے نِشان، دینِ مذہبِ ذاتِ پاتِ اُچ نیچ راؤ رنگِ شاہ
 سُلطان کرن لڑائیا۔ شرعِ شریعت من کلپنا ہر گھٹ اندر وڑی شیطان، دوس رین اٹھ پھر سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار
 وبہچار ڈراچار ہویا پردھان، جوٹھ جھوٹھ چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ آتم برہم رہیا نہ کیسے دے کول گیان، بُدھی وان بُدھی دی کرن
 چڑائیا۔ انتر انتر منزل چڑھے نہ کھئے مہان، نرنتر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بئی دند صفتاں والے ڈھولے گان، سروناں نال سُن کے
 جگت جیو وقت لنگھائیا۔ میں در نیانی منگاں اِکو دان، سپس جگدیس تیرے چرن کول ٹکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے جن بھگت
 آپ پچھان، اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ نامِ ندھانا سُنا اگما دُھر فرمان، جس نوں دوجا سُنن کھئے نہ پائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ مکان،
 گھر وچ گھر میلا لے ملائیا۔ امرت آتم رس دے پین کھان، جگت ترشنا بھکھ دے مٹائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی اِک جگا مہان، اندھ اندھیر
 اندروں دے چکائیا۔ آتم سیجا سچ سنگھاسن سچ سوامی کر بسرام، بستر کوڑی صفحہ دے اٹھائیا۔ چار کُنٹِ ده دِشا ہو نگاہبان، نو
 دوارے ممتا کوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب ستگر تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے
 پرہ میرے کر دے وڈے بھاگ، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ دپیک بھجیا جگا چراغ، چراگاہاں وچ کر رُشنائیا۔ ہرجن پیارے اندر دھو داغ،
 دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ ہنس بُدھی بنا کاک، کاکوں ہنس دے دکھائیا۔ جو سرن سرنائی تیری لگ جائے آج، اچ دا کل لیکھا دے مکائیا۔
 من کلپنا کوڑی کرپا اپنے ہتھ پکڑ واگ، سرت شبد لے اٹھائیا۔ پریم پیار مُحبتِ دا دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ گھر سوامی
 ٹھاکر میلا ہووے کنت سہاگ، جو ایتھے اوتھے دو جہان وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جھگڑا مُکا دے دینِ مذہبِ ذاتِ پاتِ جگت سماج، سچ
 سمگری جوت اِگری اپنی دے دکھائیا۔ ست دوارا ایکنکارا اِک دکھا اپنا مہاراج، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن مایا کوڑی ترشنا
 بھجے آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آسا اِکو اِک ودھائیا۔ دھرنی کہے
 ساچا بھگت بنا دُھر دا جوگی، جوگیشر اپنا روپ بنائیا۔ آتم پرماتم بن مؤجی، مجلس اپنی دے دکھائیا۔ کایا مندر اندر بن کے کھوجی، پڑدا

دُئی دے چُکائیا۔ جس دھار نوں دسدے گئے ویدی سوڈھی، نانک گوبند ڈھولا گائیا۔ اوہ حُکم ورتا لوک پرلوی، پاربرہم تیری سرنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا نام گاون اک سلوکی، سو بلا اکو اک سمجھائیا۔ ساچے سنتاں پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، پُستک بغل نہ کھئے کُکائیا۔ اکو پرکاش تیرا ویکھن یرمل جوتی، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ آتما پرما تیرا گوتی، دوجی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتاں اپنی منزل دے سوکھی، اوجھڑ راہ نہ کھئے بھوائیا۔ ہرکھ سوگ چنتا غم وچ رہے کوئی نہ دوکھی، دکھیاں درد لینا ونڈائیا۔ تیری یاد وچ داد وچ امداد وچ بیٹھے کوئن کوئی، کایا گُٹیا بیٹھے دھیان لگائیا۔ بن تیری کریا کایا منزل چڑھے کوئی نہ چوٹی، آخر چڑھ کے درس کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا دے سارے بن گئے روگی، ہنگ برہم پاربرہم تیرا بھيو کھئے نہ پائیا۔ جگت وکار سرشٹی کیتی وجوگی، وچھڑیاں میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان محبوب مُحبت وچ جن بھگتاں بڈھی جا سوڈھی، سُدھ اپنے نال ملائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی سمرتھ، سماں تیرا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کتھا کہانی لکھ کے گئے اکتھ، جس نوں کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھوکھتاں وچ گئے دس، نام سنديشیاں وچ جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جوتی جاتا پُرکھ بدهاتا نرگن دھار ہوئے پرگٹ، پاربرہم پتیرمیشور اپنا وپس وٹائیا۔ جس نوں جگت نیتر ویکھے کوئی نہ اکھ، پرتکھ روپ کون گوسائنا۔ سو دین دیا لا ہو کریا لا ست دھرم دا کھولے اکو ہٹ، جس ہٹ دے ونجارے گر اوتار پیغمبر نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سرشٹی درشٹی اندر دیوے اک وتھ، وست امولک اک ورتائیا۔ ست دھرم دا ست ستوادی ہو کے چلاوے رتھ، رتھوہی بنے دُھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا جگت منارا جاوے ڈھٹھ، ستجگ ساچی نیہ دھرائیا۔ تٹ کنارہ ورو لے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی پڑا رہے نہ رائیا۔ راگی نادی وسادی برہمادی ویکھے گاون گانی ہارے بھٹ، بھٹناگر اپنی دھار چلائیا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی اکھراں وچ سطران وچ گئی رٹ، روٹین وچ جگت دھندے لائیا۔ سو دین دیا لا اپنے نام دا جیکارا بول اک الکھ، الکھ اگوچر اکم اتھاہ پڑا سب دا دئے اٹھائیا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا وس، نام ندھانا دیوے رس، من منوا کرے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مٹ، شبداگمی لا کے سٹ، سوئی سرت اکال مورت لے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون گیڑا دیوے کٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،

ہر کرتا بے پرواہیا۔ دھرنی میری پُنه پُنه نمسکار، جگت جگدیش سیس نوائیا۔ صدی بیسویں پا سار، مہاسار تھی اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن پکار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہاباکار، دھیج دھیہ نہ کھئے دھرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بیوئے خوار، گرودوار گردیو سوامی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرتھ تٹ دُرمت میل نہ سکے کھئے اُتار، پاپی اپرادھی دُشت دُراچاری وکاری ہنکاری کرن لڑائیا۔ ساچی لیکھے لگے کسے نہ گھال، گھائل ویکھی جگت لوکائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے دسن تیرے لال، جو بیٹھے کایا مندر اندر سچی دھرم سال، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہناں دی آ کے سُرَت سنبھال، نیڑ آ نہ سکے کال مہاکال، دین دِیال تیری سرن سرنائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، نام وست دے سچا دھن مال، دیپک دیا جوتی اکو بال، گرُمکھ بالک اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں آد جُگادی اک امام، جھگڑا میٹ کوڑ تمام، شرع دا رہے نہ کھئے نظام، ست دھرم دا کر انتظام، عدل انصاف اکو اک وکھائیا۔ دھرنی کہے میں جُگ چوڑی تیرے آگن دا سُندی رہی پیغام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی محبوب، تیری مُحبت وچ کُرائیا۔ راہ ویکھاں تیرا عرش اُچ عروج، درگاہ ساچی دھیان لگائیا۔ جتھے پیر پیغمبر گئے جھوج، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ اوتھے جھگڑا نہیں دُوج، کلمہ اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تیری اکو حد منزل مقصود، مقالے حق سوہیا پائیا۔ ساچی رمز دے سوجھ، دُھر اشارے نال درڑائیا۔ جگت جگیاسو تینوں لین بوجھ، پڑدا اندروں دے اُٹھائیا۔ مایا ممتا وچ رہے نہ کھئے بے وقوف، بھانڈا بہرم دے بھنائیا۔ پچھلا حُکم چار جُگ دا کر منسوخ، آگے اکو حُکم ورتائیا۔ سچ پریم دا دے رسوخ، رُخصت کوڑی کرپا دے کرائیا۔ شکوہ رہے نہ کسے شکوک، شکواگر تیری سرنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا اپنے حُکم اندر کر محفوظ، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ تیرا شبندی دُھردرگاہی اکو دوت، دو جہان لئے سمجھائیا۔ سیکھیا دے دے سب نوں کایا پنج بھوت، پنج مار پنج دے وڈیائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر دسیں موجود، مجلس بھگتان نال رکھائیا۔ کوڑ کُریار کایا وبھچار کر نیست و نابود، صدی چوڈھویں جڑ اکھڑائیا۔ تُوں اک اکلا واحد تیرا اپنا آپ ثبوت، دوسری شہادت نہ کھئے بھگتائیا۔ نہ کوئی تہ نہ وجود، نہ کوئی کایا کلبوت، نرگن نور تیرا رُشنائیا۔ دھرنی کہے تیرا حُکم ورتے چارے کوٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ دھرنی کہے میرے دھرم دے مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مارگ دس

دے بھکت بھگوان، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر تیرا ڈھولا گان، ڈھر دا راگ الائیا۔ نو نو چار جھلے تیرا نشان، برہمنڈ کھنڈ تیری سرنائیا۔ تیرا مندر سوہے اک مکان، جگت دوارے لوڑ رہے نہ رائیا۔ امرت رس دے پین کھان، رسنا جہوا نہ ہوئے ہلکائیا۔ سچ پریتی بخش چرن دھیان، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ آتم پرما تم کر پروان، پرہ پڑکھ بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کیریا مٹے نشان، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ پورب جنم دا لیکھا سب نوں دے آن، آنا فنا پڑدا دے اٹھائیا۔ مورکھ مگدھاں آئے گیان، جگت ودیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تن مایا اندر تیرے شبد اُچے ڈھنکان، ڈھن آتمک راگ سمجھائیا۔ تیرا نور ہووے مہان، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ تیری بھومکا سوہے استھان، استھل تیرا دوارا نظری آئیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو سارے سپس نوں، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ ٹوں تخت نواسی شاہ پاتشاہ شہنشاہ نوجوان، سچ دوارے سوہا پائیا۔ تیرا اکو حکم اک فرمان، اک درِشٹی اک دھیان، اک ایشٹ اک ایمان، اک دھرم اک پروان، ستجگ ریتی چلے بھکت بھگوان، بھاگ دھرنی کہے پرہ میرا میری جھولی پائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۳ رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی ۰ بی ۰ راجستھان ★

تیئی پھلگن کہے راہ تگن تیئی اوتار، ترے گن اتینا دھیان لگائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیو کھائیا۔ شاستر سمرت رہے پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ زمیں اسماناں ہاباکار، دین ڈنی وچی کوڑ ودھائیا۔ ساچا ملے نہ کوئی متر یار، دھرم دی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہوئے خوار، پاربرہم پتیرمیشور تیرا بھيو کھئے نہ آئیا۔ نو نو چار رہیا ہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ آشا کہے میں ویکھنا در، درگاہ ساچی دھیان لگائیا۔ جتھے سچ سوامی انترجامی وسیا اپنے گھر، گرہ مندر پھول پھولائیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا بیٹھا وڑ، پتیرمیشور ڈیرہ لائیا۔ زرگن دھار زرویر زراکار زینکار اپنا کھیل رہیا کر، خالق خلق اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر درویش بیٹھے در، سپس جگدیس رہے جھکائیا۔ وشن برہما شو سرنی رہے پڑ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر فرمانا اک درڑائیا۔ ڈھر فرمانا کہے میں آگم اتھاہ، زرگن

سرگن بھيو ڪھڙي نه پائيا۔ ڀرڪھ ابناشي گھٽ نواسي ليکها بے پرواه، الڪھ اگوچر اپني کار ڪمائيا۔ گر اوتار پيغمبر رے دھيا، سيس جگديس اک جهڪائيا۔ رهبر تڪن راه خدا، خدی تڪبر ڏيره ڏهاپيا۔ جيھڙا آتم پرماٽم نالون بھويا جدا، جز اپنا ونڌ ونڌائيا۔ اُس نے شاه سلطان کيتے جگت گدا، چار گنٽ ده دشا بهجن واهو داھيا۔ من واسنا ڪوڙي ڪريا رے ڪرلا، کام ڪروده لوبھ موھ بنڪار آسا ترسنا بھڙي ھلڪائيا۔ ساچا مارگ دسے ڪوئي نه آ، آمد وچ خوشامد وچ بھانڊا بھرم نه ڪھڙي بھنائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪريا ڪر، ديونھارا ساچا ور، سچ سوامي انترجامي گھٽ نواسي ڀرڪھ ابناشي ڪرني دا ڪرتا قدرت دا مالڪ ڪل اپني کار ڪمائيا۔ ڪل اپني کار ڪماويگا۔ دين ديال ڪھيل ڪھلاويگا۔ برهمند ڪھنڊ پھول پھولاويگا۔ جيرج انڊ پڙدا لاھويگا۔ سچ وڃا اک مردنگ، سوھلا ڏھولا دو جھان سُناويگا۔ لڪھ چوراسي اندر لنگھ، ڪايا ماڻي ھاڻي ويڪھ وڪھايگا۔ جن بھگتاں دے ڪے اک اند، اند آتم پرماٽم وچون پرگڻاويگا۔ خوشي ڪر ڪے بند بند، بندگي اڪو اک سمجھايگا۔ ٿون ميرا ميں تيرا آتم پرماٽم دو جھان گاؤنا چھند، سوھنگ ڏھولا راگ الاويگا۔ جنم جنم دي ٿئي گنڏھ، گنڏھنھار گوپال سوامي اپنا جوڙ جڙايگا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪريا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ھر، سچ سنديشه نر نريشا ايڪنڪار اک اڪلا آپ پرگڻاويگا۔ سچ سنديشه اک سُناوانگا۔ دو جھان آپ اُٿاوانگا۔ وشن برهما شو آپ بلاوانگا۔ گر اوتار پيغمبر ايڪا راگ سُناوانگا۔ ڪلجگ ڪوڙي ڪريا ميٺ مٿاوانگا۔ ستجگ ساچا راه چلاوانگا۔ چار ورن اٿھاراں برن اڪو گھر وساوانگا۔ جن بھگتاں نيتر ڪھول ڪے ھرن پھرن، نج لوچن نين ٿور چمڪاوانگا۔ ساچے پوڙے دساں چڙھن، مندر اندر اک سُھاوانگا۔ آتم پرماٽم ساچا گيت سُھاگي بن رسنا جھوا سارے پڙھن، انادي ناد اک وڃاوانگا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪريا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ھر، صاحب سلطان ھو ڪے ايڪا حُڪم ورتاوانگا۔ ايڪا حُڪم ھر ورتائيا۔ لڪھ چوراسي ويڪھ وڪھائيا۔ سنت سُھيلے آپ جگائيا۔ گر چيلے ميل ملائيا۔ سجن سُھيلے ويڪھ وڪھائيا۔ ڪوڙي ڪريا وچون باھر ڪڏھائيا۔ ساچا منتر اک درڙائيا۔ مايا ممتا موھ وڪار مٿائيا۔ سچ پرڪاش ڪر ڪے اندر لو، اندھ اندھيرا دُور ڪرائيا۔ امرت نچھر دھارا جھرنا اگئي چو، بوند سواتي مُڪھ پوائيا۔ ڪوڙي ڪريا وڪار ڪڏھ دھروه، دھرم دوارا اک سُھائيا۔ پرھه ابناشي ڪرتا آپے ھو، ھوڪا اپنا نام اُچجائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪريا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ھر، سچ سنديشه اک سمجھائے گا۔ سچ سنديشه ايڪنڪار، اک اڪلا آپ جنائيا۔

کلجگ کوڑی کریا کر خوار، خدی خُماری دئے مٹائیا۔ سَتجگ سچ دھرم کر اجیار، سچ سَت کرے رُشنائیا۔ دھرم دوارا وکھا دُھر دربار،
 درگاہ ساچی بھيو گھلائیآ۔ سیوا لا گرو اوتار، پیغمبران حکم منائیا۔ ایشٹ دیو اک اپار، اپرمپر سوامی دئے وکھائیا۔ رسنا جہوا اک جیکار،
 سرشٹی درشٹی کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سَت ستوادى راہ وکھائیا۔ سَت ستوادى دیوے مت، متا اکو نال
 رکھائیا۔ سب دی جانے مت گت، لگھ چوراسی پھول پھولائیا۔ دھرم دی دھار چلا کے رتھ، رتھواہی بنے دُھردرگاہیا۔ بودھ آگادھ دس دے
 مہما اکتھ، بن کتھنی کرے پڑھائیا۔ نام امولک دے کے وتھ، واسطہ اک نال جڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ تے اٹھ، شرع والی نہ کھئے لڑائیا۔ آتم پر ماتم
 اک اکتھ، کٹھن تپسیا دا کھڑا دئے چُھدائیا۔ جو تون میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا لین رٹ، رٹا آون جاون رہے نہ رائیا۔ جم کی پھاسی پھاس
 دیوے کٹ، چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوئیا۔ لیکھے لا کے تن رٹ، رتن امولک ہیرے لئے پرگٹائیا۔ دھرم دی دھار دے کے یت، یتھارتھ اپنا پڑدا
 لاہیا۔ اپنے ملن دی دے کے اکھ، آخر اپنے گھر وسائیا۔ جتھے میلا پُرکھ سمرتھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ساچا رنگ دئے چڑھائیا۔ ساچا رنگ کہے میں چڑھنا گرمکھ کایا چولی، چولا دینا رنگائیا۔ جو پرم پُرکھ دی بنے گولی، گولک اُس
 دی دینی بھرائیا۔ سَت دھرم دی کھیلے ہولی، اپنی خوشی منائیا۔ اوبدے اندر وڑ کے دسنی اگمی بولی، شبد سُننہڑا سچ سُنائیا۔ من واسنا
 پاوے نہ رولی، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ مان دوا کے اُپر دھولی، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ اُلٹی کر کے ناہ کولی، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ نور
 الاہی دس کے اولی، عالمین دینا ملائیا۔ جس دی صورت سدا سندر سولی، رنگ روپ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوہ لیکھا جانے سواس
 پونی، پون پون ویکھ وکھائیا۔ گرمکھاں جھیرا مُکا کے اَوَن گونی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُھل پُھلواڑی مہکا کے اگم چمٹی، غنچہ اپنا نام
 کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ اک چڑھائیا۔ ساچا رنگ کہے میں چڑھنا کایا بُت وجود، صوفی سنت فقیر
 دینے رنگائیا۔ آگے ملاؤنا اک محبوب، جو مُحبت وچ سَمائیا۔ جس دا اعلیٰ عرش عروج، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جس دی صفت صلاح
 کرے ہزارا درُود، کلمیاں وچ شنوائیا۔ جو حاضر سدا مؤجود، مُفلساں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا
 پڑدا لاہیا۔ پڑدا کہے میں جانا لٹھ، کایا مندر اندر رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال ملنا اک سمرتھ، جو داتا دُھردرگاہیا۔ جس دی شاستر سمرت وید

پران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی گاؤندے گتھ، گر اوتار پیغمبر ڈھولیاں وچ گائیا۔ اُس دا حُکم سنڈیشہ چار کُنٹ دہ دشا دو جہاناں دینا دس، حُکم حُکم وچوں بدلائیا۔ جس نے مارگ لاؤنا سچ، ستجگ ساچا راہ چلائیا۔ کرنا پرکاش کایا ماٹی کچ، کنچن گرہ دینا سہائیا۔ بھگتاں لوں لوں اندر جانا رچ، ساڈھے تِن کروڑ وچے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جانی مچ، اگنی آگ دیوے تپائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا کھیڑا ہونا بھٹھ، نبی رسول ہووے نہ کھئے سہائیا۔ مکہ کعبہ کعبے والیاں جانا چھڈ، سجدہ سپس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتا پُرکھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس نوں سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ صدی بیسویں سارے لئے پرکھ، پارکھو ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے دیوے درس، داتا دانی بے پرواہیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہوس اگلی دئے گوائیا۔ غریب نائیاں اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی اک درسائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار جھگڑا مکا دئے مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ، چاروں کُنٹ اکو رنگ وکھائیا۔ کرے پرکاش اُپر عرش، جلوہ نور دھرے فرش، دھرنی دھرت دھول آوے پرت، نراکار اپنی کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبران بھوکھتاں دا لیکھا پورا کرے پوربلی شرط، شرع دی شریعت اصلیت وچ اصل وصل اکو ایک اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کریا سریشی دی دریشی وچوں دیوے جھٹک، نام کھنڈا کھڑگ کٹار خیرخواہ ہو کے اک چلائیا۔

★ ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ننٹا سنگھ دے گرہ پدم پُر راجستھان ★

گر اوتار پیغمبر سارے ہون خیران، درگاہ ساچی سچکھنڈ بیٹھے دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے پاربرہم پتپریشور سری بھگوان، پروردگار اپنی کار کھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ شرع ہوئی شیطان، دین مذہب ذات پات ورن گوت کرے لڑائیا۔ ساچا مندر سوہے نہ کھئے مکان، کایا کعبہ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ست دھرم دا رہیا نہ کھئے نشان، مایا ممتا موہ ہوئے بلکائیا۔ آتم برہم ملے نہ کھئے

گیان، جگت و دیا دئے ڈہائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نین شرمٰن، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دُھر دا ور، گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال تیرے آگے اک عرضوئی، شاہ سلطان نوجوان مرد مردان دئے سنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی اندر ملے کھئے نہ ڈھوئی، گہر گمبہر بے نظیر تیرا پڑا نہ کھئے اُٹھائیا۔ آتم پر ماتم سُرتی اُٹھے کھئے نہ سوئی، پاربرہم تیرا برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ نجہر دھارا امرت رس بوند سوانت کھئے نہ چوئی، رسنا پڑھ پڑھ سارے کرن پڑھائیا۔ سجدیاں وچ کلمیاں وچ تیرے در اک دروہی، بی محربان مہبان بیدوسیس جگدیس اک جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، سیس جگدیس اک جھکائیا۔ صاحب سوامی اپنی سرشٹی درشٹی ویکھ اپنے آگے نین، جگت نیتز دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچا متر میت ملے کوئی نہ ساک سجن سین، سنت سُہیلا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار گنٹ دہ دشا من کلپنا بائے وین، بدھی رووے مارے دھاپیا۔ شاستر سمرت وید پُران نہ کوئی چُکائے لہن دین، آون جاون پتت پاون پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ رسنا جہوا بتی دند صفتاں والا رہ گیا گائن، دُھن آتمک راگ انحد نادى ناد نہ کھئے سنائیا۔ سچ دوار ایکنکار درگاہ ساچی کسے نہ ملے بہن، مندر مسجد شدوالے مٹھ گرُودوار رہے گر لائیا۔ تیرا آتما تیرے نالوں ہویا طرفین، تیرا برہم پاربرہم تیرے وچ نہ کھئے سہائیا۔ کرپا کر آد جگادی پر م پُرکھ نر نرائن، پروردگار سانجھے یار لاشریک تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا رہیا سچ نہ سجدہ، سیس جگدیس نہ کھئے جھکائیا۔ من کلپنا کوڑی کرپا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کایا ماٹی اندر پایا پڑا، تن وجود محبوب تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کلجگ اگنی مایا وچ سڑدا، ست سوامی انترجامی تیرا نوری نور نہ کھئے چمکائیا۔ چار جگ دے بکتے تیرا نام اگنی کوئی نہ پڑا، اکھراں والی کر کر تھکے پڑھائیا۔ ساچی منزل بن ہتھیاں پیراں کوئی نہ چڑھدا، درگاہ ساچی سچ دوارے ملن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیال ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا کھیل اپنے گہر دا، صدی چودھویں چار گنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ مانو مانس مانکھ صاف رہیا کوئی نہ ہردا، ہردے اندر کایا مندر تیرا دیپک جوتی جوت نہ کھئے جگائیا۔ بیس پیسے ہر جگدیسے تیرے حُکے اندر آد

جُگاد گِڑا گِڑا، دو جہان نوجوان مرد مردان اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسان بھوکھت لکھیا چر دا، پوشیدہ راز دے کھلائیا۔ کر پرکاش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی شاہو شاہاسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی نو نو چار اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچی رہی نہ کھئے عدالت، عدل انصاف نہ کھئے کرائیا۔ مایا ممتا موہ لگی علامت، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ کلجگ سادھ سنت ویراگی تیاگی رہیا نہ کھئے صحیح سلامت، من بُدھی چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرے نام دی بن تیری کرپا سارے دین ضانت، بری خانہ آگے نہ کھئے وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ساچا نام نہ ملے نیامت، امرت رس نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ چار جُگ دی پچھلی لیکھے لگی کلامت، کلمہ حق اگلا دے سمجھائیا۔ جس دے نال منوآ کرے نہ کھئے بغاوت، جھگڑا تن رہے نہ رائیا۔ آپ سنبھال اپنی امانت، جو آتما تن وجود وچ دتی ٹکائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں تُوں صاحب سُلطان اک صحیح سلامت، کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن سرگن سرگن نرگن تیرے حُکمے اندر ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، کلجگ اتم اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن مہربان محبوب چُک دے پڑدا، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ لوکات پینڈا مُکیا ساڈے گھر دا، صدی چوڈھویں انت آخری دے دُہائیا۔ مالک رہیا نہ کوئی ساچے سر دا، تیرتھ تٹ کِنار گنگا گوداوری جمنا سُرسی نیتر رو رو نیر وہائیا۔ جھگڑا پے گیا گرو دوار مندر مسجد شودوالے مٹھ دا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ دین مذہب گر اوتار پیغمبر جھگڑا بنایا تن تن دا، اللہ واپگرُ رام رام نال دتا لڑائیا۔ آگے گر اوتار پیغمبر تیرے دوارے وست اکو منگدا، در ٹھانڈے سیس نوٹیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ساچا سماں دے اند دا، کلجگ کوڑی کرپا دے مٹائیا۔ بھيو کھلا دے تن وجود ہنگ برہم دا، پاربرہم اپنا نور کر رُشنائیا۔ جُگ چوڑی گر اوتار تن وجود لے کے مات گریہ جمدا، بن تیرے جنم مرن وچ اور کھئے نہ آئیا۔ پچھلا سماں تیرے حُکم نال گیا لنگھدا، کلجگ اتم سارے کوک دبیئے سنائیا۔ ساڈا حُکم ہندو مُسلم سکھ عیسائی کوئی نہیں مندا، گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا بھے نہ کھئے رکھائیا۔ ہُن ویلا آگیا انت آخر تیرے ڈن دا، ڈنکا ڈورُ اپنا نام دے وجائیا۔ بھانڈا بھرم بھو بھن دے جنی جن کا، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ جھگڑا مُکا دے راگ سُنن کن دا، انبولت انتر زرتار اپنا نام دے جنائیا۔ جیہڑا من شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھیاں نہیں مندا، سادھ سنت ڈور ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔

اپہ جھگڑا مُکا دے خوشی غم دا، اکو رنگ دے رنگائیا۔ بن تیری کِریا جُگ چو کُری بیڑا کھئے نہ بٹھدا، بنہنہارا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوار در ٹھانڈے اک روپ ہو کے تیتھوں منگدا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا پرکاش ویکھیئے ستجگ ساچے چند دا، زرگن نور جوت ہووے رُشنائیا۔ چار کُنٹ نعرہ اُچے دھنّ دھنّ دھنّ دا، دھرم دوارا اکو دے کھلائیا۔ جس دوارے کھتری براہمن شودر ویش ہووے منگدا، ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ پریم مل جائے تیرے اگئی انگ دا، انگیکار اک اکھوائیا۔ سُکھ مل جائے تیری آتما سیج پلنگ دا، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ ڈھولا سُنیا جائے تیرے اگئی چھند دا، انادی ناد دینا جنائیا۔ جھگڑا مکے پنچ وکار جنگ دا، بھو بھو دینا گوائیا۔ پڑدا رہے نہ کوئی آتم برہم دا، پاربرہم برہم میلا لینا ملائیا۔ کیوں آتما سدا تیری دھار وچوں جمدا، انت تیرے وچ سمائیا۔ پنجاں تتان والا سریر کسے نہیں کم دا، انت مڑھی گور رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک سہارا منگے تیرے نام اگم دا، اگمڑے بھيو دینا کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا مُکاوے کایا ماٹی چم دا، چم درِشٹی انتر ایشٹی اکو نظری آئیا۔

★ ۲۴ بھگن شہنشاہی سمت ۳ بیبی تیج کور دے گرہ بنوالی ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ شرع دی توڑ غلامی، تت وجود جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ست دھرم دی دے اک نشانی، چار کُنٹ دہ دشا آپ سمجھائیا۔ منشاں اُپر کر مہربانی، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ جلوہ جوت دے نورانی، اندھ اندھیرا دُور کرائیا۔ ساچی منزل اکو بخش رُوحانی، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا نہ رہے جسمانی، جسم وچ اسم اپنا اک وکھائیا۔ تیرا کلمہ اگئی سُنن پیغامی، پیغمبران توں پرے کر پڑھائیا۔ تیرے ساچے نام دی کرے نہ کھئے بدنامی، بدلی دا بدلہ دے چُکائیا۔ زرگن دھار پرہہ نہکامی، زوریر اپنا حُکم ورتائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ ہوئی بے انتظامی، گر اوتار پیغمبر نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ میٹ زین اندھیری شامی، شمع دیپ جوت کر رُشنائیا۔ تیری حقیقت اُچے اک کلامی، کائنات پڑدا دے اُٹھائیا۔ ساچا مندر سوہے مکانی، بنک دوار وجے ودھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ناتا جُڑے باہمی، اتفاق اکو

دینا کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ چارے کھانی، چارے بانی بھیو درسائیا۔ امرت رس دے دُھر دا ٹھنڈا پانی، اگنی تت بُجھائیا۔ سُرتی شبدی میل کرا دُھر دے بانی، رنگ اکو گھر رنگائیا۔ لیکھا مُکا دے پون مسانی، مسلہ اپنا اک سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کوئی نہ کرے بے ایمانی، بیوہ روپ نہ کھئے بنائیا۔ تیر انیالا تیر مار پرہوں والی کانی، انیالا آپ چلائیآ۔ سب دا مستک لیکھ لیکھ اپنی پیشانی، پوشیدہ پڑدا دے اُٹھائیا۔ آتما رہے نہ کھئے بیگانی، پرماتما ہو کے میل ملائیآ۔ تیرا نور چمکے دو جہانی، زرگن سرگن رنگ رنگائیا۔ تُوں سرب جیاں گھٹ جان جانی، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہو جودھے سوریپر آپ میدانی، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ بن تیرے دوجا دے کوئی نہ بانی، ساچا راہ نہ کھئے پرگٹائیا۔ دینی پئے نہ کھئے قُربانی، کربلا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ساچا بخش دے پد زربانی، زوریر دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دینا مُکائیا۔ کِریا کر صاحب سُلطان، کلجگ جیواں سُنٹیاں دے جگائیا۔ سچ دھرم جھلا نشان، کوڑی کِریا باہر دے کڈھائیا۔ دُھر دا منتر دے نام، پیغام نور الاہیآ۔ درگاہ ملنا کر آسان، احسان اور نہ کھئے رکھائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا مکے تمام، طمع دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیری سچ دی ساچی ہووے شان، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ اکو مندر سوہے مکان، مقبریاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر سجدے کرن آن، سپس جگدیس جھکائیا۔ اکو کلمہ تیرا گان، تُوں میرا میں تیرا ست پڑھائیا۔ لیکھا مُک جائے آون جان، لکھ چوراسی پنڈھ مُکائیا۔ مارگ دس بہگت بھگوان، بھیو ابھیدا آپ کھلائیآ۔ سنت سہیلے کر پہچان، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ گر مُکھ دے سچا دان، دیاوان دیا کھائیا۔ گرسکھ چرن کول کر پروان، پروانے اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں صاحب ستگر سدا مہربان، محبوب مُحبت وچ سمائیا۔ انت آخیری ویکھ آن، جوتی جاتے ویس وٹائیا۔ جھگڑا مُک جائے پتھر پاپن، اٹاں سپس نہ کھئے نوائیا۔ نظر آ اک امام، نوبت اپنی حق وجائیا۔ دین دُنی ہوئی پریشان، پشچم وچ پئے ڈبائیا۔ نیترووے شاہ ایران، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ تیرا کھیل اگم مہان، بُدھی سمجھ سکے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر چاروں کُنٹ تکن مار دھیان، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کون وقت پہنچیا آن، کون ویلا ملے وڈیائیا۔ سارے تگ کے بیوے حیران، حیرت وچ ڈبائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھو کوڑ ہوپا پردھان، ست دھرم نہ کھئے اپنائیا۔ میلا ملے نہ کیسے بھگوان، بہگتی دھار نہ کھئے جنائیا۔ کوڑا رس سارے کھان، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ کایا مندر دے سنج مسان، دیا باقی کھلا پاتی نہ کھئے زُشنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ ہوپا بیابان،

رُت بسنت نہ کھئے کھلائیآ۔ پون سواسی لیکھے نہ لگے پران، پرانی پرانپتِ مل کے نہ خوشی بنائیآ۔ کوڑا رس پین کھان، مایا ممتا موہ ودھائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں اُپر ہو مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ غریب نائیاں کوجھیاں کھلیاں دے دان، وست اموک جھولی پائیآ۔ سچکھنڈ دوارا وکھا جتھے وسے دُھر دا کابن، جوت سروپی ڈیرہ لائیآ۔ ساچے بھگتاں میٹ دے آون جان، جانی جان تیری سرنائیآ۔ حق بینتی درے درویش کر پروان، پرم پُرکھ تیری آس رکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر سارے جھکدے آن، نرگن نرگن تیری اوٹ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیآ۔

★ ۲۴ بھگن شہنشاہی سمت ۳ سُرجیت سنگھ دے گرہ بنوالی ★

گر اوتار پیغمبر سارے رہے جھک، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سیس جھکائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری کِریا نال کوڑ کُریارا پینڈا جائے مُک، اندھ اندھیرا اگلا رہن نہ کھئے پائیآ۔ سچ سوامی انترجامی شبد نام جنا اپنی ٹک، ترت تریا توں پرے کر پڑھائیآ۔ من کلپنا میٹ آتم دے سُکھ، بُدھ بیک سرب کرائیآ۔ پڑدا اوہلا رہے کوئی نہ لک، جلوہ گر نرگن جوت کر رُشنائیآ۔ سرشٹی درشٹی اندر آوے سچ سچ، سنجم اکو دینا سمجھائیآ۔ مایا ممتا موہ وکار میٹ دُکھ، دردی ہو کے دردیاں درد وندائیآ۔ سنت سہیلے گرمکھ گودی چُک، چار ورنان وچوں باہر کڈھائیآ۔ تیرا بھگت اُلٹا مات گرہ نہ ہووے رُکھ، دس دس ماس اگنی تت نہ کھئے تپائیآ۔ اسیں سارے ہوئے خوش، سچکھنڈ بیٹھے خوشی منائیآ۔ دُھر دا ویلا رہیا دُکھ، شہادت گر اوتار پیغمبر رہے بھگتائیآ۔ دیناں انا تھاں اُتے تھے، نگاہ مہر نظر اُٹھائیآ۔ کوڑ وکارا کلجگ کٹھ، کایا کپڑ کر صفائیآ۔ امرت جام پیا اگما گھٹ، نجھر جھرنا دے جھرائیآ۔ شرع زنجیر جاوے ٹٹ، بندھن اور رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر تیرے منگ منگائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچا مارگ لا ایک، ایکنکار تیری سرنائیآ۔ نو ست بخش ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیآ۔ سچ دوار وکھا اپنا دیس، پردیسیاں پینڈا دے مُکائیآ۔ تون خالق پرتپالک نر نریش، نر نرائن تیری وڈیائیآ۔ بھوکھت ویکھ دس دسمیش، گوہند کہہ کے گیا جنائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اکو کرے ساچا ہیبت،

جوتی جاتا سرِشٹ سبائی ویکھ وکھائیا۔ تیرا مارگ نیتن نیت، دُور دُراڈا پینڈا رہیا چُکائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا بدل دے لیکھ، سَتجُگ ساچے سچ وچے ودھائیا۔ کایا مندر اندر چڑھ کے کھول اپنا بھیت، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ مایا ممتا موہ وکار میٹ دے ریکھ، ریکھی مُنی اِکو سیس جگدیس جھکائیا۔ سہنسر مُکھ رو پُکارے شیش، دو سہنسر جہوا رہیا بلائیا۔ تُوں کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر رہیں سدا ہمیش، ہمساجن ہو کے ہو سہائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر تیری ویکھیئے کھیڈ، جگت کھلاری اپنی کار دینی کھائیا۔ جس کارن سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ ساٹوں دتا بھیج، بھجن بندگی جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ اتم تیرا جوتی جلوہ تکنا چاہندے تیج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش آپے ویکھ وکھائیا۔ سچ دوار ایکنکار گرہ مندر بنا اپنی سیج، سِنگھاسن پُکھ ابناشن ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے تیرے ہوئے پیش، پیشینگوئی پچھلی رہے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، ساچا سچ دا کر بھیت، ہنتکاری ہو کے نرنکاری ہو کے نرآدھاری ہو کے جوت اُجیاری ہو کے کرم کاند وچوں باہر کڈھائیا۔

★ ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ملکیت سِنگھ گرہ بنوالی ★

پُکھ اکال کہے میں دین دُنی دا مالک، دو جہان برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی سرِشٹ سبائی پرتپالک، لکھ چوڑاسی جیو جنت اپنے رنگ رنگائیا۔ نرگن نروریر نراکار نرنکار خلق دا خالق، پروردگار اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھیجدا رہیا آگے بالک، دُھر سنندیشہ نام جنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی دی ویکھدا رہیا حالت، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کردا رہیا عدالت، انصاف دُھر دا اک کھائیا۔ کلجُگ انت صدی چوڈھویں سَتگر شبد بناواں ثالث، سر سمرتھ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چار ورن وچوں لبھان خالصہ خالص، جو آتم پرما تم دھیان لگائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے نندرا آلس، ست سچ کران رُشنائیا۔ کوڑا مستک رہن نہ دیواں کالکھ، کل کلکی ہو کے کلنک دیاں مٹائیا۔ کیسے دی چلن نہ دیواں کھئے سفارش، سنت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ چار جُگ دی جو لکھی گئی پچھے عبارت، تِس دا لہنا دینا جھولی پائیا۔ بُدھی چُترائی کرے نہ کیسے عارف، علما ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نرگن ہو کے نرگن دھار کراواں تُعارف، بھيو ابھیدا آپ

کھلائی۔ کر پرکاش اندھیری غارت، اندھ اندھیرا دیاں چُکائی۔ ساچے کعبے دی حق زیارت، ذرے ذرے وچوں دکھائی۔ منوا کرے نہ کھئے
 شرارت، شرع دا ڈیرہ دیواں ڈھاپیا۔ کوڑ گڑیار رہے نہ کھئے سازش، سزا سب توں دیاں بھگتائی۔ اگنی تت لاوے کوئی نہ آتش، امرت میگھ
 اک برسائی۔ چُترائی چلے کیسے نہ نارد، مئی مون نہ کھئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم
 اک ورتائی۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا اک سوامی، دین دیاں دیاندھ اکھوائیندا۔ لکھ چوراسی انترجامی، گھٹ گھٹ اتنر ویکھ وکھائیندا۔
 بودھ آگادھ آگئی میری بانی، شاستر سمرت وید پُراں صفت صلاحیندا۔ میرا نور ظہور چارے کھانی، چارے بانی راگان ناداں وچ وڈیائیندا۔
 چار جُگ میری کھیل مہانی، چار کُنٹ دہ دشا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل کھلائی۔ پُرکھ اکال
 کہے میرا سب توں وکھرا اند، رسنا رس نہ کھئے چکھائی۔ میرا سب توں وکھرا چھند، گر اوتار پیغمبر سکے نہ کھئے سمجھائی۔ میرا سب توں
 وکھرا چند، سورہ چند نہ کھئے ڈگمگائی۔ میرا سب توں وکھرا بند، بندگی دو جہان درزائی۔ میرا سب توں وکھرا سنگ، ایتھے اوتھے ہوواں
 سپھائی۔ میرا سب توں وکھرا رنگ، جگت لاری نہ کھئے رنگائی۔ میرا سب توں وکھرا ڈھنگ، جُگ چوکرئی کھیل کھلائی۔ میرا سب توں
 وکھرا برہمنڈ، جس دی ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ میرا سب توں وکھرا کھنڈ، جتھے کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چمکائی۔ میرا سب توں وکھرا مردنگ، دو
 جہاناں کرے شنوائیا۔ میرا سب توں وکھرا پلنگ، باڈھی بنت نہ کھئے بنائی۔ میرا سب توں وکھرا پرمانند، جو نیج آتم دیاں چکھائی۔ میرا سب
 توں وکھرا لیکھا ہنگ برہم، پاربرہم ہو کے پڑدا دیاں اٹھائی۔ میرا سب توں وکھرا کم، کرنی دا کرتا ہو کے آپ وکھائی۔ میرا سب توں وکھرا
 دم، پون آنجا نہ وچ سمائی۔ میرا سب توں وکھرا چم، تتو تت نہ کھئے ہنڈھائی۔ میرا سب توں وکھرا چھپر چھن، جس دی چار دیواری نظر
 کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی دھار آپ پرگٹائی۔ پُرکھ اکال کہے میں آد جگادی
 بھگوتتا، بھگون ہو کے دیا کھائی۔ میرا لیکھا سدا سدا بے اتتا، انت کہن کھئے نہ پائی۔ میرا بودھ آگادھا منتا، بڈھی توں پرے پڑھائی۔ میں لکھ
 چوراسی کنتا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ میں گر اوتار پیغمبران بنا پنڈتا، دھر دی سکھیا اک سمجھائی۔ میں سندیشہ دیواں ساچے سنتان، دھر
 فرمانا اک درزائی۔ میں لہنا دینا جاناں لکھ چوراسی جیو جنتا، جاگرت جوت کراں رُشنائی۔ میں گرہ ہنکاری توڑاں ہوئے ہنگتا، ہنگ

برہم پڑدا لاپیا۔ میں میل ملاواں چار ورن اک دوارے ساچی سنگتا، سنگم پریم پریتی دیاں بنائیا۔ میں کسے دوارے ہواں کدے نہ منگتا، دیونہار بے پرواپیا۔ جس دے حکمے اندر ستجگ تریتا دواپر گیا لنگھدا، کلجگ ویلا اتم آتیا۔ دین دنی دا جھگڑا ویکھے بھکھ ننگ دا، شاہ سلطان ہوئے ہلکائیا۔ پڑدا ڈھاپے نہ کھئے دویتی کندھ دا، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھکاری ہو کے منگدا، در درویش جھولی ڈاپیا۔ میرا کھیل سؤرے سرنگ دا، کرنی دا کرتا ہو کے آپ کرائیا۔ بن بھگتاں دو جے دوار کدے نہ لنگھدا، سچ دوار نہ کھئے پرگنائیا۔ دھر دا سندیشہ دیواں اپنے اگمی چھند دا، سوہنگ ڈھولا اک درڑائیا۔ گرمکھاں پینڈا مُکاواں آون جاون لکھ چوراسی پندھ دا، جونی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑ گڑیارا من وکارا سدا دنڈدا، جن بھگتاں ڈنڈاوت اپنی اک درسائیا۔

